Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu bằng một tai nạn bi hài khiến Tô Minh, một thanh niên thời hiện đại, xuyên không về thời điểm Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Thay vì nhập vào Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu như mong đợi, Tô Minh vô tình bị cuốn vào dòng chảy hỗn độn, dung hợp với hai luồng khí Sáng Thế và Hủy Diệt cuối cùng còn sót lại, trở thành sinh linh đầu tiên mang bản chất Luân Hồi của trời đất: Tiên Thiên Luân Hồi Chi Khí.

Hắn lấy đạo hiệu là Đạo Kiếp, mang ý nghĩa chưởng quản kiếp nạn và luân hồi, bắt đầu hành trình nghịch thiên cải mệnh trong một thế giới Hồng Hoang vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Khác với các truyền thuyết thông thường, Hồng Hoang này không chỉ là một đại lục đơn thuần mà là một vũ trụ bao la với các tinh vực hỗn độn, nơi Đại Đạo cai quản trực tiếp trước khi Thiên Đạo ra đời.

Đạo Kiếp tỉnh lại với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sở hữu bạn sinh linh bảo là Vô Cực Luân Hồi Châu – một báu vật chứa đựng sức mạnh sinh tử và không gian vô tận.

Nhận thức được sự tàn khốc của các lượng kiếp sắp tới, hắn quyết tâm không làm kẻ đứng nhìn mà chủ động tranh đoạt cơ duyên, tích lũy nội tại để đối đầu với những trùm cuối như Hồng Quân và La Hầu.

Trên hành trình du lịch Hồng Hoang, Đạo Kiếp thể hiện sự bá đạo và toan tính sâu xa.

Hắn thu phục hung thú Hỗn Độn làm thú cưỡi, đánh giết Đại Ma Kế Đô, từ đó kết oán sâu sắc với Ma Tổ La Hầu.

Không dừng lại ở đó, Đạo Kiếp còn "nhanh tay" nẫng tay trên hàng loạt cơ duyên quan trọng: hắn lẻn vào Thái Dương Tinh đoạt lấy Hỗn Độn Chung trước khi Đông Hoàng Thái Nhất kịp luyện hóa, xâm nhập vào Tam Thập Lục Thiên vơ vét vô số linh bảo vốn thuộc về Hồng Quân (như Càn Khôn Đỉnh, Sơn Hà Xã Tắc Đồ), và thậm chí còn chiếm lấy Bồng Lai Tam Tiên Đảo làm đạo trường.

Đạo Kiếp không chỉ mạnh về vũ lực mà còn giỏi về mưu lược.

Hắn thu nhận Minh Hà Lão Tổ làm đệ tử, gieo rắc nhân quả với Phục Hy - Nữ Oa bằng một tấm bia đá đầy cạm bẫy, và khiến cho Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân phải kiêng dè sợ hãi.

Trong cuộc chiến Long Hán Lượng Kiếp, khi tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân sát phạt đẫm máu, Đạo Kiếp ẩn mình trong bóng tối, thao túng kiếp khí, biến lượng kiếp thành dưỡng chất để tu luyện Đạo Quả của mình, khiến cả Hồng Quân và La Hầu đều phải kinh hãi trước một thế lực thứ ba đầy bí ẩn.

Đỉnh điểm của câu chuyện diễn ra khi cuộc chiến Đạo - Ma kết thúc.

Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, muốn mượn oai trời để thanh trừng Đạo Kiếp.

Tuy nhiên, Đạo Kiếp đã đi trước một bước.

Giữa muôn vàn sấm sét của Hỗn Nguyên Đại Kiếp và sự trấn áp của hình bóng Bàn Cổ, Đạo Kiếp ngạo nghễ vượt qua thử thách, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (ngang hàng Thánh Nhân) ngay trước mũi Hồng Quân, phá vỡ định số "Hồng Quân là đệ nhất Thánh".

Sự kiện này làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Thế cục chia đôi: một bên là Đạo Tổ Hồng Quân đại diện cho

Thiên Đạo, mở Tử Tiêu Cung giảng đạo tại hỗn độn; một bên là Đạo Kiếp Thiên Tôn đại diện cho biến số và tự do, mở đạo trường tại Đông Hải, tuyên bố giảng đạo cho chúng sinh với tiêu chí "hữu giáo vô loại".

Các đại năng như Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề...

đứng trước sự lựa chọn khó khăn chưa từng có, buộc phải chọn phe trong một bàn cờ thế cục hoàn toàn mới, nơi mà lịch sử Hồng Hoang đã bị Đạo Kiếp viết lại hoàn toàn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 1

"Ta quá khó khăn rồi!" Tô Minh ngây ngốc nhìn màn trước mắt.

Bị chậu hoa rơi trúng đầu chết thì thôi đi, ừm, xuyên việt cũng là chuyện tốt, nhưng ngặt nỗi thời cơ xuyên việt lại không đúng chút nào.

Đây là đâu chứ?

Một cỗ thi thể to lớn gấp vô số lần so với sơn mạch, từng cái tản ra khí tức khủng bố, phảng phất có thể áp sập chư thiên, phá toái hỗn độn.

Khủng bố nhất chính là tôn cự nhân vĩ ngạn kia, dường như cao đến ức vạn trượng, vừa mới ngã xuống, thân thể đang diễn hóa vạn vật.

Chỉ một chốc lát, trong hỗn độn hư không xám xịt kia đã diễn hóa ra từng khỏa tinh thần tuyên cổ, từng tòa đại lục liếc mắt không thấy điểm cuối.

Tô Minh đâu còn không biết mình đã xuyên việt đến Hồng Hoang.

Vốn dĩ xuyên việt đến Hồng Hoang là chuyện vô số người mơ ước, nhưng thời cơ không đúng a.

Tôn cự nhân thân cao ức vạn trượng kia chẳng phải là Bàn Cổ sao?

Giờ phút này đang diễn hóa thiên địa, xuyên việt vào cái thời đại này làm sao mà sống sót? "Bàn tay vàng đâu?

Hệ thống đâu?

Mau cút ra đây cho lão tử!" Thế nhưng, Tô Minh kêu gào hồi lâu

cũng không có hệ thống hay bàn tay vàng gì xuất hiện, khiến hắn tuyệt vọng.

Một màn trước mắt quả thực quá tráng khoát, ngoại trừ Bàn Cổ, những khu thể Ma Thần to lớn kia cũng đang bị một cỗ lực lượng vô hình phân giải, dung nhập vào các nơi trong hỗn độn.

Một màn này khiến Tô Minh hoảng sợ tột độ.

Nếu cứ giữ trạng thái linh hồn như hiện tại, liệu hắn có bị phân giải theo đám Hỗn Độn Ma Thần kia không?

Cũng may không biết vì sao, hắn cư nhiên không sao cả.

Đúng lúc này, trong đầu Tô Minh bỗng nhiên xuất hiện một đạo tin tức, lại là minh minh trung Chí Cao Đại Đạo truyền đến cảnh báo.

Tin tức này cho Tô Minh biết, Đại Đạo chí công, bao dung hết thảy, nhưng hắn nhất định phải mau chóng tìm một cái tồn tại để ký sinh, nếu không quy tắc Đại Đạo sẽ coi hắn là dị loại mà xử lý.

Hiển nhiên, thân phận xuyên việt giả này giấu không được Đại Đạo, nhưng Đại Đạo bao dung hết thảy, cho hắn một đường sinh cơ.

Điều này khiến Tô Minh thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trái tim lại treo lên. "Tìm một cái bản thể ký sinh, sau đó dung hợp?

Đi đâu mà tìm?" Tô Minh phạm sầu.

Phải nhanh lên một chút.

Trong truyền thuyết, Bàn Cổ đại thần diễn hóa vạn vật, trong đó Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh, Tinh Huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, cũng không biết là thật hay giả. "Nếu như có thể mà nói!" Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Minh phát ngoan, đây là cơ hội của hắn, một khi đoạt xá được một trong Tam Thanh, hoặc là Thập Nhị Tổ Vu...

Không, tốt nhất là Tam Thanh, như vậy địa vị tương lai sẽ tiền đồ vô lượng, không còn gì phải lo lắng nữa.

Thế là Tô Minh đưa mắt nhìn sang, nhưng rất nhanh liền trợn tròn mắt.

Hắn vừa vặn nhìn thấy có ba đạo thanh khí từ đầu lâu Bàn Cổ đại thần bay ra, nhưng tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Tương tự, mười hai giọt tinh huyết kia cũng vậy, lóe lên liền chìm vào hỗn độn, bị hỗn độn chi khí che lấp. "Ta khóa, trời muốn tuyệt ta a!" Tô Minh tê hống, một điểm cơ hội cũng không cho.

Như hôm nay phóng tầm mắt nhìn khắp chốn hỗn độn, ngoại trừ ba đạo thanh khí và Bàn Cổ tinh huyết ra thì còn có thể đoạt xá cái gì?

Thân thể Hỗn Độn Ma Thần đều đang tan rã, cho dù không tan rã hắn cũng không dám đoạt xá a!

Ngay tại lúc Tô Minh cảm thấy tuyệt vọng, cách đó không xa, một trắng một đen hai đạo quang đoàn bay tới, giống như hai cái tinh linh đang truy đuổi vui đùa, ngay cả hỗn độn chi lực khủng bố cũng không cách nào thương tổn chúng nó. "Thứ gì?" Tô Minh sững sờ, chưa kịp phản ứng liền bị một đen một trắng quang đoàn kia cuốn vào trong đó.

Hai cái quang đoàn kia giống như đã tìm được vật dẫn, cư nhiên ngay tại sát na hấp nhập Tô Minh, trong nháy mắt dung hợp lại làm một, hình thành một cái quang cầu uyển như Thái Cực, tản ra khí tức huyền ảo.

Cùng lúc đó, trong đầu Tô Minh xuất hiện từng đạo tin tức.

Hai cái quang đoàn này chính là trong trận Khai Thiên Lượng Kiếp, sót lại cuối cùng một tia Sáng Thế Chi Khí và Hủy Diệt Chi Khí.

Đồng thời, Tô Minh cũng hiểu được chức trách của tia Sáng Thế

Chi Khí và Hủy Diệt Chi Khí này, chúng sẽ tại thời cơ thích đáng xuất thế, diễn hóa vật luân hồi, từ đó hoàn thiện Hồng Hoang.

Nhất trác nhất ẩm tự có định số, nhưng hôm nay lại xuất hiện biến số.

Tô Minh xuất hiện, vừa vặn trở thành vật dẫn cho Sáng Thế Chi Khí và Hủy Diệt Chi Khí, để cho hai người sớm dung hợp, hình thành Luân Hồi.

Từ đó, thân phận Tô Minh liền là thiên địa gian đệ nhất lũ Tiên Thiên Luân Hồi Chi Khí, cũng là duy nhất. "Như vậy, ta có thân phận mới?" Tiêu hóa xong tin tức, Tô Minh vui vẻ.

Tuy rằng không đoạt xá được một trong Tam Thanh có chút tiếc nuối, nhưng tổng so với bị Đại Đạo diệt sát thì tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, căn cước thiên địa gian đệ nhất lũ Tiên Thiên Luân Hồi Chi Khí cũng không kém, chính là thỏa thỏa Tiên Thiên Đại Thần.

Duy nhất làm cho Tô Minh lo lắng là vị trí diễn hóa Luân Hồi trong Hồng Hoang.

Chuyện này tất nhiên trốn không thoát, nhưng vận mệnh sẽ ra sao thì chưa biết được.

Nghĩ đến vận mệnh của Hậu Thổ, tâm tình Tô Minh liền trầm xuống.

Đương nhiên, cũng không nhất định, dù sao hắn là biến số, là biến số nằm trong phạm vi Đại Đạo có thể dung nhẫn. "Ông ~!" Đúng lúc này, Tô Minh chỉ cảm thấy ý thức một trận mơ hồ, liền mất đi tri giác.

Tiên Thiên Luân Hồi Chi Khí đã dung hợp với linh hồn hắn hóa thành một đạo u quang, biến mất trong hỗn độn mênh mang...

Thương mang hỗn độn, băng lãnh lại tử tịch.

Từng khỏa tinh thần tuyên cổ huyền phù trong hỗn độn, lại có từng khối đại lục bàng bạc bị hỗn độn chi khí nâng đỡ.

Thế nhưng, mặc cho hỗn độn chi khí, thậm chí là hỗn độn phong bạo khủng bố, cũng không cách nào ma diệt những tinh thần tuyên cổ và đại lục này.

Đây chính là Hồng Hoang, một cái siêu cấp đại thế giới chưa từng có, do Bàn Cổ đại thần khai tịch.

Hỗn độn bất ký niên, đảo mắt một cái, ba cái Nguyên hội đã trôi qua.

Trong ba cái Nguyên hội này, các đại tinh thần tuyên cổ của Hồng Hoang đã sinh ra vô số sinh linh, thậm chí hình thành chủng tộc.

Tại Nguyên hội thứ hai, hung thú tàn phá bừa bãi, tịch quyển hỗn độn Hồng Hoang, bạo phát lượng kiếp đầu tiên kể từ khi thiên địa khai tịch.

Vô số sinh linh tử vong, rất nhiều chủng tộc phá diệt.

Cuối cùng, từng vị Tiên Thiên đại năng đản sinh từ thuở thiên địa sơ khai đã liên hợp các đại chủng tộc, kết thúc trận Hung thú lượng kiếp này.

Sau Hung thú lượng kiếp, trải qua một cái Nguyên hội hưu dưỡng sinh tức, các đại chủng tộc bắt đầu quật khởi, trong đó lấy Long, Phượng, Kỳ Lân ba cái Tiên Thiên chủng tộc cầm đầu, ẩn ẩn có ý tranh bá Hồng Hoang.

Tại phương Đông của hỗn độn, trên một khỏa tinh thần tuyên cổ, trong một tòa sơn mạch tràn ngập hai loại khí tức khác biệt, Tô Minh chậm rãi tô tỉnh. "Rốt cục tỉnh lại, bao nhiêu năm rồi!" Tô Minh chậm rãi mở mắt, trên thân hạo hãn khí tức lóe lên một cái rồi biến mất.

Nhưng dù chỉ một tia khí tức phóng thích, y nguyên chấn hám chư

thiên, làm cho sinh linh phụ cận run lẩy bẩy, một mặt kinh sợ nhìn về phía ngọn thánh sơn cao ngất tuyên cổ kia. "Cự ly Bàn Cổ khai thiên cư nhiên đã qua ba cái Nguyên hội?" Bấm tay tính toán, Tô Minh khiếp sợ vô cùng.

Nhớ lại năm xưa, xuyên việt hỗn độn, chứng kiến Bàn Cổ khai thiên, cuối cùng dung hợp một tia Sáng Thế Chi Khí cùng Hủy Diệt Chi Khí, sau đó trong quá trình dung hợp liền trầm ngủ say đi.

Tô Minh không nghĩ tới một lần ngủ say cư nhiên đã qua ba cái Nguyên hội.

Một Nguyên hội là 129.600 năm, ba cái Nguyên hội... khóe miệng Tô Minh co giật.

Kiếp trước hắn chỉ là một phàm nhân, một trăm năm đối với hắn đều vô cùng dài dằng dặc, càng không dùng ức để làm đơn vị tính toán.

Hít sâu một hơi, Tô Minh bắt đầu chỉnh lý tin tức có liên quan đến Hồng Hoang trong đầu.

Chương 2

Dung hợp Sáng Thế Chi Khí và Hủy Diệt Chi Khí cuối cùng lúc khai thiên, hắn tự nhiên thuộc về một loại Tiên Thiên Đại Thần, có được Đại Đạo truyền thừa.

Truyền thừa không chỉ có liên quan tới việc tu luyện Đại Đạo như thế nào, còn có những tin tức cơ bản về tân thế giới.

Công pháp truyền thừa, đạo pháp thần thông cần phải đi cảm ngộ, sáng tạo.

Điểm này, mỗi một vị Tiên Thiên Đại Thần đều như thế, Đại Đạo không có khả năng trực tiếp ban dư công pháp, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần năm đó cũng như thế.

Tu luyện trước không vội, trước khi tu luyện, Tô Minh cảm thấy nên chỉnh lý một chút tin tức cơ bản về Hồng Hoang.

Tiếp theo, từng đạo tin tức hiện lên trong đầu Tô Minh, hóa thành ký ức.

Số lượng tin tức thập phần bàng đại, ròng rã dùng trăm năm thời gian, Tô Minh mới đem tin tức có liên quan đến Hồng Hoang chỉnh lý hoàn tất.

Bất quá những tin tức này lại làm cho Tô Minh khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không giống với Hồng Hoang mà hắn hiểu biết ở kiếp trước, thậm chí chênh lệch thập phần to lớn.

Đầu tiên, chấn hám nhất là, như hôm nay Hồng Hoang không có Thiên Đạo, do Đại Đạo trực tiếp chưởng khống.

Thứ hai, Hồng Hoang cũng không giống trong tiểu thuyết kiếp trước là một cái đại lục hoàn chỉnh, mà bị phân cắt thành vô số lãnh

địa, tọa lạc tại các nơi trong hỗn độn, chỉ có trung ương nhất mới là Hồng Hoang đại lục.

Đại thể phân làm Đông, Nam, Tây, Bắc tứ đại hỗn độn tinh vực.

Không sai, là cấu tạo dưới hình thức tinh vực.

Ngoại trừ tứ đại hỗn độn tinh vực, còn có Thái Cổ tinh thần.

Những Thái Cổ tinh thần này mỗi một khỏa đều vô cùng to lớn, uyển như một cái đại thiên thế giới.

Tổng cộng phân làm Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, 360 Chu Thiên tinh thần, còn có ức vạn vạn tiểu tinh thần lượn lờ xung quanh những tinh thần tuyên cổ này.

Về phần tại sao những tinh vực, tinh thần này không bị hỗn độn chi khí chen chúc phá diệt, là do quy tắc Đại Đạo ở đó.

Đại Đạo nãi là chúa tể của hỗn độn, dưới sự bao trùm của quy tắc Đại Đạo, những tinh thần và đại lục này tự nhiên sẽ không bị hỗn độn phá diệt.

Thậm chí có thể nói, nếu Đại Đạo muốn bảo hộ, cho dù là một phàm nhân cũng có thể lập thân trong hỗn độn.

Trong tin tức truyền thừa có một điểm, đó là tổ hợp Hồng Hoang vũ trụ này thập phần bàng đại, trừ phi là Đại La Kim Tiên, nếu không cho dù là Thái Ất Kim Tiên cảnh tu sĩ cũng chỉ có thể ru rú ở trong lãnh địa một mẫu ba phần đất của mình.

Chỉ có Đại La Kim Tiên mới có thể cấu kiến thời không thông đạo, mang người tiến về các tinh vực khác.

Nói cách khác, một cái chủng tộc cho dù có ức vạn Thái Ất Kim Tiên, nếu như không có Đại La Kim Tiên, y nguyên không cách nào đi ra khỏi khu vực sở tại.

Có thể nói, Hồng Hoang là một cái hỗn độn tinh không.

Ở ngoài Hồng Hoang thì là Ngoại Hỗn Độn.

Ngoại Hỗn Độn khác với Nội Hỗn Độn, nơi đó nhưng là vô cùng khủng bố, không có trật tự, cho dù Đại La Kim Tiên tiến vào cũng tùy thời có khả năng vẫn lạc. "Hảo lạ lẫm Hồng Hoang a!" Cơ bản hiểu rõ tin tức Hồng Hoang đương hạ, Tô Minh chấn hám không thôi.

Cảm thụ một chút tu vi hiện nay, sau khi hóa hình xong liền có tu vi Đại La Kim Tiên.

Đây chính là chỗ tốt của căn cước thâm hậu, hóa hình liền có Đại La Kim Tiên tu vi.

Về phần hóa hình lúc nào, Tô Minh biểu thị ngủ ngủ liền hóa hình, ngay cả hắn đều im lặng.

Lôi kiếp đâu?

Khảo nghiệm đâu?

Căn bản không có.

Suy nghĩ trước sau, Tô Minh chỉ có thể quy kết là do Thiên Đạo chưa xuất, như hôm nay Đại Đạo chưởng khống Hồng Hoang, những Tiên Thiên đại năng này hóa hình căn bản không cần lôi kiếp.

Bất quá cứ như vậy tự nhiên là không được.

Tuy rằng hiện nay có tu vi Đại La Kim Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng hắn còn chưa bắt đầu tu luyện.

Thế là, Tô Minh vừa mới tô tỉnh cũng không có rời đi, tiếp tục chỉnh lý Đại Đạo truyền thừa trong đầu, khai sáng công pháp thuộc về mình, tịnh bắt đầu tu luyện.

Đại Đạo truyền thừa chỉ là một cái khung, công pháp cụ thể cần phải sáng tạo.

Đây là con đường mỗi một vị Tiên Thiên Đại Thần nhất định phải đi, không có đường tắt.

Tô Minh làm Tiên Thiên Luân Hồi Chi Khí do Sáng Thế Chi Khí và Hủy Diệt Chi Khí hình thành, truyền thừa tự nhiên là Luân Hồi Đại Đạo.

Luân Hồi Đại Đạo tại thời kỳ Hỗn Độn cũng chưa xuất hiện, là một loại Đại Đạo mới.

Đương nhiên, cũng không nhất định là Đại Đạo mới, chỉ là trước khi Bàn Cổ khai thiên cũng chưa xuất hiện mà thôi.

Mười vạn năm sau, Tô Minh đối với Luân Hồi Đại Đạo có một cái hiểu rõ mới.

Cái gọi là Luân Hồi, cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Kiếp trước, trong sự hiểu biết của Tô Minh, Luân Hồi chính là sinh cùng tử, Địa Phủ U Minh các loại, nhưng như hôm nay nhìn lại, loại ý nghĩ đó cỡ nào ấu trĩ.

Cái gọi là sinh tử luân hồi đích xác là một bộ phận của Luân Hồi, nhưng chỉ là Tiểu Luân Hồi.

Sáng tạo và hủy diệt mới là Đại Luân Hồi.

Một cái sinh linh kinh lịch một đời, từ xuất sinh đến tử vong là một tràng luân hồi.

Một phiến thiên địa từ đản sinh đến hủy diệt cũng là một cái luân hồi.

Chương 3

Tại trong hỗn độn, từ thiên địa sơ khai đến vô lượng lượng kiếp, chính là một cái Đại Luân Hồi.

Đây chính là Luân Hồi Đại Đạo, ảo diệu vô cùng.

Sau đó, Tô Minh lại tốn một cái Nguyên hội thời gian, thông qua lý giải đối với Luân Hồi Đại Đạo, sáng tạo ra công pháp thuộc về mình: Luân Hồi Bản Nguyên Kinh.

Đồng thời, cũng sáng tạo ra hai cái thần thông độc chúc: Đại Luân Hồi Thuật và Tiểu Luân Hồi Thuật.

Luân Hồi Bản Nguyên Kinh chia làm hai bộ phận, một tu pháp lực nguyên thần, hai luyện thể.

Xuyên việt từ hậu thế, Tô Minh tự nhiên biết luyện thể đồng dạng quan trọng.

Như Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ, một khi luyện thành, cùng cảnh giới liền có thể bạo đả người khác, thậm chí vượt cấp khiêu chiến.

Về phần Đại Luân Hồi Thuật và Tiểu Luân Hồi Thuật nãi là thần thông.

Tiểu Luân Hồi Thuật là lợi dụng phân chi Tạo Hóa Pháp Tắc của Sáng Thế Đại Đạo và phân chi Tịch Diệt của Hủy Diệt Đại Đạo diễn hóa ra, có thể một ý niệm cứu người, một ý niệm giết người.

Dùng lời nói thông tục, chính là một môn thần thông chưởng quản sinh tử.

Về phần Đại Luân Hồi Thuật, sử dụng có chút khó khăn, nhưng uy lực lại không phải Tiểu Luân Hồi Thuật có thể so sánh.

Đại Luân Hồi, một ý niệm sáng thế, một ý niệm diệt thế.

Nếu như cảnh giới đầy đủ, liền có thể làm cho thiên địa khô héo phục tô, cũng có thể làm cho trong thịnh thế đản sinh vô lượng kiếp.

Tuế nguyệt lưu thệ, lại dùng một cái Nguyên hội thời gian, Tô Minh đem công pháp tu thành, tu vi thuận lợi củng cố tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hắn của hiện nay, cũng không phải là hắn vừa tô tỉnh hai cái Nguyên hội trước chỉ có pháp lực kham so Đại La Kim Tiên.

Hắn chân chính đứng tại lĩnh vực Đại La Kim Tiên, ngưng tụ Đỉnh Thượng Tam Hoa, kết xuất Đại La Đạo Quả.

Lúc này, Tô Minh mới hiểu được sự đáng sợ của cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cái gọi là Đại La Kim Tiên, chính là siêu thoát vận mệnh trường hà, chân mệnh quy ngã.

Từ nay về sau vô luận ở bất cứ địa phương nào cũng sẽ không chịu tuổi thọ hạn chế, chân thân có thể lập trong hỗn độn, không chịu hỗn độn chi khí xâm thực.

Không chỉ như thế, Đại La Đạo Quả vừa thành, cơ hồ bất tử bất diệt, vĩnh hằng tồn tại.

Cho dù thân chết, vô số tuế nguyệt sau, chân linh cũng có thể phục tô trong thời không, trọng tố chân thân.

Đây chính là sự đáng sợ của Đại La Kim Tiên.

Thậm chí, Tô Minh cảm thấy, chính mình hiện tại chỉ cần một ý niệm là có thể miểu sát chính mình lúc vừa mới tô tỉnh. "Tổng cảm giác thiếu chút gì đó?

Đại La nhất cảnh giới dựa theo thường lý, ta hẳn là đã đi tới cực

hạn, vì sao tổng cảm giác không hoàn mỹ?" Lúc này, Tô Minh phản phục thể ngộ sự huyền bí của cảnh giới Đại La Kim Tiên, tổng cảm giác có chút không đúng.

Bất quá loại cảm giác này cũng chưa kéo dài bao lâu, phúc linh tâm chí, làm cho Tô Minh hiểu được nguyên do. "Cũng được, đi thôi đi thôi!" Bất đắc dĩ cười một tiếng, ngay sau đó, Tô Minh lớn tiếng nói: "Tiền thế đã qua, từ hôm nay, ngô vi Hồng Hoang sinh linh Đạo Kiếp, Đại Đạo giám chi!" "Oanh long!" Theo thoại âm rơi xuống, trong hỗn độn thương mang có lôi đình nổ vang, giống như có Đại Đạo chi âm đáp lại.

Trong chớp mắt, Tô Minh liền cảm giác một tia không hoàn mỹ của bản thân đã triệt để biến mất không thấy.

Làm một người xuyên việt, Tô Minh sớm đã nghĩ tới điểm này, bởi vậy đã sớm chuẩn bị tốt đạo hiệu cho mình.

Đạo hiệu Đạo Kiếp cũng được Đại Đạo thừa nhận.

Đạo Kiếp, Đạo Chi Kiếp.

Kiếp là hủy diệt, Kiếp là tân sinh, vừa vặn hợp thành một cái Đại Luân Hồi.

Về phần cái tên Tô Minh, cùng lắm thì về sau không dùng, nhưng không đại biểu mất đi.

Bất quá đối với Đạo Kiếp mà nói không quan trọng, vô luận thân phận và danh tự biến đổi thế nào, đầu nguồn sẽ không biến. "Đã đến lúc cai xuất đi dạo một chút!" Như hôm nay tu vi đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bước kế tiếp chính là biện pháp đột phá Chuẩn Thánh.

Bất quá cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không dễ dàng đột phá như vậy, quang bế quan là không được, bởi vậy Đạo Kiếp cảm thấy nên ra

ngoài đụng chút cơ duyên.

Hồng Hoang to lớn, có thể nói là hạo hãn vô biên, bao trùm hơn nửa cái hỗn độn.

Từng khối khu vực bị hỗn độn cách tuyệt, muốn độc tự du lịch, chí ít cần tu vi Đại La Kim Tiên cảnh.

Như hôm nay Đạo Kiếp đã là Đại La đỉnh phong, tự nhiên không cần cố kỵ nữa.

Bất quá ngay tại lúc chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên tâm hắn có sở cảm, một bước bước ra, xuất hiện tại bên trong sơn thể.

Ngọn núi này không có tên, từ lúc Đạo Kiếp tô tỉnh vẫn luôn ở nơi này tu luyện, chưa từng rời đi, càng không có tỉ mỉ đi điều tra.

Như hôm nay tâm có sở cảm, đạp nhập vào trong sơn thể, vừa vặn trông thấy một thứ giống như hạt châu tản ra u u quang mang.

Hạt châu cổ phác, phía trên dường như khắc đầy hoa văn.

U Minh nhìn ra được, những đạo văn kia cũng không phải khắc lên, mà là Tiên Thiên tồn tại.

Một kiện Tiên Thiên bảo vật!

Đẳng cấp của nó Đạo Kiếp tạm thời không cách nào phán đoán, nhưng khí tức tràn ngập phía trên lại làm cho Đạo Kiếp cảm giác cộng hưởng. "Khí tức Sáng Thế và Hủy Diệt...

Chương 4

Chẳng lẽ là bạn sinh linh bảo của ta?" Đạo Kiếp kinh ngạc, giơ tay cầm lấy hạt châu đang tản ra u quang, ý niệm câu thông.

Trong chớp mắt, hạt châu chấn động, giống như đang tô tỉnh, một cỗ khí tức khủng bố bạo phát ra.

Đạo Kiếp hoảng hốt ở giữa nhìn thấy khai thiên tích địa, lại nhìn thấy thiên địa phá diệt, nhìn thấy vô số sinh linh đản sinh, lại nhìn thấy vô số sinh linh tử vong. "Sáng thế và hủy diệt, sinh và tử, quả nhiên là bạn sinh linh bảo của ta!" Đạo Kiếp kinh hỉ không thôi.

Loại cộng hưởng này, loại khí tức tương liên này, hào vô nghi vấn, không thể nào làm giả, tuyệt đối là bạn sinh linh bảo. "Không đúng, cư nhiên có 49 đạo cấm chế, chẳng lẽ là Tiên Thiên Chí Bảo hay sao?" Hơi tra xét một chút, phát hiện kiện bạn sinh linh bảo này cư nhiên có 49 đạo cấm chế, làm cho Đạo Kiếp hỉ thượng gia hỉ.

Tiên Thiên Chí Bảo a, đó chính là đỉnh cấp pháp bảo trong Hồng Hoang.

Sau khi thời đại Hỗn Độn phá diệt, Hỗn Độn Chí Bảo và Hỗn Độn Linh Bảo liền biến mất, Tiên Thiên Chí Bảo chính là pháp bảo mạnh nhất.

Theo hiểu biết của Đạo Kiếp kiếp trước, Tiên Thiên Linh Bảo trong Hồng Hoang không ít, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo lại chỉ có rải rác vài món.

Hỗn Độn Chung do Khai Thiên Phủ biến thành, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, ba kiện pháp bảo này lại được xưng là Khai Thiên Tam Bảo, nãi là pháp bảo mạnh nhất được công nhận trong Hồng Hoang.

Những thứ còn lại như Càn Khôn Đỉnh, Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên... những thứ này đều nói không chừng, có người nói là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có người nói chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, về phần phẩm giai rốt cuộc như thế nào, Đạo Kiếp cũng không xác định.

Còn có hai kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo hình thành từ thuở khai thiên: Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp và Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Hai kiện pháp bảo này tuy là Hậu Thiên hình thành, nhưng uy lực lại không yếu hơn Tiên Thiên Chí Bảo.

Tóm lại, nhìn chung Hồng Hoang, Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí pháp bảo có uy lực kham so Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối sẽ không vượt quá số lượng hai bàn tay.

Như hôm nay Đạo Kiếp được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, không thể nghi ngờ làm cho thực lực nâng cao một bước, cho dù đối mặt với Tiên Thiên Đại Thần có căn cước thâm hậu tương đồng cũng sẽ chiếm cứ thượng phong.

Bạn sinh linh bảo luyện hóa dễ dàng hơn so với linh bảo thu hoạch bình thường, bất quá lấy tu vi hiện nay của Đạo Kiếp, tối đa chỉ có thể luyện hóa một bộ phận.

Muốn hoàn toàn luyện hóa một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, vậy cần phải có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh.

Tục không biết hậu thế Vu Yêu đại chiến, Đông Hoàng Thái Nhất cho dù cuối cùng vẫn lạc cũng chưa hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung, nếu không lấy uy năng công phòng nhất thể của Hỗn Độn Chung, nếu như hoàn toàn luyện hóa, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản sẽ không vẫn lạc.

Thế là Đạo Kiếp tốn một vạn năm thời gian, hơi luyện hóa một bộ phận cấm chế liền dừng lại, đồng thời cũng biết tên của kiện pháp bảo này.

Vô Cực Luân Hồi Châu!

Nội uẩn một cái thế giới luân hồi, có thể nhiếp nhân hồn phách, cũng có thể ngưng tụ tàn hồn sinh linh vẫn lạc, cho người ta chuyển sinh.

Chỉ bất quá cái giá phải trả khi chuyển sinh là chỉ có thể sinh tồn trong thế giới của Luân Hồi Châu, trừ phi có một ngày Đạo Kiếp đem Vô Cực Luân Hồi Châu dung nhập Hồng Hoang.

Công năng thứ hai của khỏa bảo châu này là phóng thích Sinh chi lực và Tử chi lực, hóa thành thần thông pháp thuật.

Công năng thứ ba chính là công năng phổ biến nhất của Tiên Thiên Chí Bảo: Phòng ngự và công kích.

Xuất phát du lịch Hồng Hoang!

Vừa bước ra khỏi tinh thần đản sinh, Đạo Kiếp liền cảm nhận được một cỗ áp lực hạo hãn vô biên.

Thiên địa gian khắp nơi đều là hỗn độn chi khí.

Đứng trong hỗn độn, mỗi thời mỗi khắc Đạo Kiếp đều có thể cảm giác được hỗn độn chi khí bốn phía đang xâm thực.

Bất quá như hôm nay hắn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tự nhiên không sợ những hỗn độn chi khí này.

Đại La Kim Tiên siêu thoát vận mệnh trường hà, hết thảy thời không vĩnh hằng tự tại, cho dù trong hỗn độn cũng có thể thường trú, bất tử bất diệt.

Đạo Kiếp bằng vào tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, rời đi tinh

thần sở tại tịnh đứng trong hỗn độn, căn bản không chịu thương hại. "Oanh!" Một bước bước ra, một dòng sông hạo hãn xuất hiện dưới chân, thời không khí tức tràn ngập.

Trên người Đạo Kiếp, vô số pháp tắc phù văn lấp lóe, hóa thành từng đầu trật tự đạo tắc, câu thông thời không trường hà, đem cả người cùng thời không trường hà dung làm một thể.

Chỉ thấy theo Đạo Kiếp tiến lên, thời gian và không gian giống như bị giẫm tại dưới chân, hỗn độn vô biên kia giống như rút ngắn cự ly, mỗi một bước đều siêu việt thời gian và không gian.

Đây chính là Đại La chi uy, cứ việc chưa siêu thoát sự trói buộc của thời không, nhưng cũng không phải chỉ bằng vào tốc độ là có thể so sánh.

Lần đầu tiên xuất thế, Đạo Kiếp cũng không có mục tiêu, cứ thế lang thang không mục đích mà du lịch, dọc đường ngược lại làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Tại trong hỗn độn cư nhiên huyền phù vô số tinh thần.

Đứng trong hỗn độn, lấy tu vi của Đạo Kiếp nhìn về phương xa, lít nha lít nhít, đếm mãi không hết.

Những tinh thần này có lớn có nhỏ, đều bị một loại quy tắc chi lực khó thấy bảo hộ lấy, không bị hỗn độn chi khí xâm thực.

Cũng chính nhờ có loại quy tắc Đại Đạo này, những tinh thần kia mới có thể hoàn hảo không chút tổn hại, nếu không hỗn độn chi khí sẽ khoảnh khắc đem nó hủy diệt.

Trong đó cá biệt có rất nhiều đại tinh vô cùng bàng đại, cho dù lấy tu vi của Đạo Kiếp, khi nhìn kỹ cũng cảm thấy áp lực mạc đại.

Có thể tưởng tượng, loại tinh thần bàng đại này, đừng nói là Đại La Kim Tiên, chỉ sợ Chuẩn Thánh đều khó mà lay động mảy may.

Những tinh thần khủng bố này cũng không nhiều, tựa hồ trình Chu Thiên chi số.

Thu hồi ánh mắt, Đạo Kiếp lần nữa quan sát.

Tại các đại tinh thần bên ngoài cư nhiên có từng cái không gian tuyền qua (xoáy nước không gian).

Trong không gian tuyền qua thỉnh thoảng có thể trông thấy có sinh linh lộ ra.

Chương 5

Những sinh linh này ở trong không gian tuyền qua cũng không chịu hỗn độn chi khí xâm thực, tốc độ trong tuyền qua cực nhanh, tuy rằng không bằng Đại La Kim Tiên, nhưng lại viễn siêu cản lộ bình thường.

Ngẫu nhiên có thể trông thấy từng đóa từng đóa pháp bảo chở người ngũ nhan lục sắc, có từng chiếc chiến hạm từ trong hỗn độn bay qua.

Những pháp bảo chở người và chiến hạm này cũng không phải Tiên Thiên Linh Bảo trân quý gì, toàn bộ đều là Hậu Thiên.

Lấy nhãn lực của Đạo Kiếp liếc mắt liền nhìn ra được, những pháp bảo và chiến hạm này toàn bộ đều kinh qua Đại La Kim Tiên gia trì, phía trên khắc đầy đạo văn, như thế mới có thể ngăn cản hỗn độn xâm thực.

Bất quá vô luận là sinh linh đi đường trong không gian tuyền qua, hay sinh linh ngồi trên pháp bảo, khi nhìn thấy Đạo Kiếp, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ kính sợ.

Hiển nhiên, người có thể cô thân hành tẩu hỗn độn, không mượn nhờ ngoại vật, tất nhiên là Đại La Kim Tiên.

Đều không cần Đạo Kiếp phóng thích tự thân khí tức, quang một điểm này liền đủ để cho người khác biết thân phận của hắn.

Đương nhiên, cho dù mượn nhờ không gian tuyền qua để đi đường cũng không có nhiều sinh linh, chỉ ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít. "Những không gian tuyền qua này chỉ sợ đều là do đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên dùng thần thông chế tạo, để cho sinh linh khác dùng đi đường, chỉ có thể cấu kiến cự ly ngắn!" Đạo Kiếp phân tích.

Hồi tưởng lại mấy cái không gian tuyền qua trên đường, huyết mạch sinh linh bên trong đều rất cao, trong đó Long, Phượng, Kỳ Lân chiếm đa số.

Như thế xem ra, những không gian tuyền qua này tuyệt đại bộ phận đều do mấy đại chủng tộc cấu kiến, dù sao tộc quần phổ thông rất ít khi có Đại La Kim Tiên đản sinh.

Một đường đi tới, nhìn thấy đủ loại thần kỳ cũng làm cho Đạo Kiếp hiểu được, hắn thật sự xuyên việt đến một cái Hồng Hoang không giống bình thường, khác biệt rất lớn so với hiểu biết ở kiếp trước. "Đi nơi nào đây?

Đi Bất Chu Sơn a!" Nghĩ nghĩ, Đạo Kiếp liền quyết định tiến về Bất Chu Sơn.

Dù sao xuyên việt Hồng Hoang, nếu như không kiến thức Bất Chu Sơn, tưởng nhớ Bàn Cổ đại thần thì có chút không thể nào nói nổi.

Hơn nữa nói không chừng trên Bất Chu Sơn còn có thể tồn tại cơ duyên.

Đúng lúc này, thần tình Đạo Kiếp nhất động, trong nháy mắt cảnh giác.

Đây là phản ứng của thân thể, là dự tri của Đại La Kim Tiên đối với sự tình sắp phát sinh. "Hống ~!" Một nháy mắt sau, một tiếng gào thét chấn động thiên địa từ đằng xa truyền đến.

Thanh âm như sấm sét, đem hỗn độn chi khí phụ cận nhấc lên, hóa thành hỗn độn phong bạo.

Ngay sau đó, vô biên sát khí hung dũng, một cái hắc ảnh cự đại từ phía trước hỗn độn đi tới, uyển như một tôn Hỗn Độn Ma Thần, già thiên tế nhật. "Đây là?" Đồng khổng Đạo Kiếp co rụt lại, dừng bước, bàng đại thần thức triển khai, nhập mắt nhìn lại, kia cư nhiên là một

đầu hung thú, thân thể hỏa hồng, trường tứ dực (bốn cánh), dưới nách mọc mắt, sinh ra răng nanh.

Đầu hung thú này có đầu lâu rất dài giống như đầu người, lại có chút giống chó, thập phần quái dị. "Hung thú Hỗn Độn!" Tại sát na trông thấy đầu hung thú này, trong đầu Đạo Kiếp liền hiện lên tên của đối phương.

Đạo Kiếp kinh ngạc không thôi, cư nhiên là một trong Tứ Đại Hung Thú trong truyền thuyết - Hỗn Độn.

Tứ Đại Hung Thú bỉnh thừa oán niệm của Hỗn Độn Ma Thần mà hóa, sát lục thành tính, lấy hủy diệt vạn vật làm mục tiêu.

Hung thú Hỗn Độn càng là trời sinh chưởng khống Hỗn Độn Pháp Tắc, đi đến đâu vạn vật hóa thành hỗn độn. "Cư nhiên là cái tên gia hỏa hủy thiên hủy địa này!" Sau khi hiểu rõ tin tức về hung thú Hỗn Độn, phản ứng đầu tiên của Đạo Kiếp chính là giết đối phương.

Phải biết, chém giết hung thú sẽ hoạch đắc công đức, chém giết một trong Tứ Đại Hung Thú, công đức tuyệt đối sẽ không ít.

Bất quá theo hung thú Hỗn Độn hướng về bên này xông tới, Đạo Kiếp do dự, bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ khác.

Cái ý nghĩ này chính là đem Hỗn Độn thu làm tọa kỵ.

Hỗn Độn trời sinh chưởng khống Hỗn Độn Pháp Tắc, xuyên hành trong hỗn độn phải nhanh hơn nhiều so với Đại La Kim Tiên bình thường.

Cho dù là Hỗn Độn Phong Bạo và Hỗn Độn Phong Lôi khiến Đại La Kim Tiên đều cảm thấy nguy hiểm, nó cũng có thể ung dung xuyên qua.

Ngoại trừ thân phận Tứ Đại Hung Thú, nếu như thu phục được một cái tọa kỵ như vậy, không thể nghi ngờ là tính năng và bài diện

(thể diện) song toàn.

Nghĩ tới đây, Đạo Kiếp liền có quyết định.

Công đức về sau có thể hoạch thủ, nhưng tọa kỵ như vậy thì khó gặp, đã gặp tự nhiên sẽ không bỏ qua. "Đó là cái gì?" "Sẽ có hung thú... không tốt, mau trốn!" "A a!" Hiển nhiên, không chỉ có Đạo Kiếp gặp phải đầu hung thú này.

Nhưng so với Đạo Kiếp bình tĩnh, những sinh linh khác lại xui xẻo.

Hung thú Hỗn Độn hành tẩu trong hỗn độn uyển như giẫm trên đất bằng, mục tiêu của nó cũng không phải Đạo Kiếp, giống như là tùy ý hành động.

Nơi nó đi qua, những sinh linh đang mượn nhờ không gian tuyền qua hoặc phi hành pháp bảo để đi đường kia liền gặp tai ương.

Tứ Đại Hung Thú chi nhất Hỗn Độn, một đầu hung thú vô cùng đáng sợ.

Cứ việc không có tu luyện chính thống, nhưng quang nhục thân và sát khí trên người, cho dù là Đại La Kim Tiên bình thường cũng phải tránh mũi nhọn.

Những sinh linh mượn nhờ ngoại lực đi đường trong hỗn độn tự nhiên không cách nào ngăn cản. "Hảo bảo bối!" Thấy Hỗn Độn hung tàn vô cùng, Đạo Kiếp không những không sợ hãi, tương phản càng hưng phấn không thôi, thậm chí đem đầu hung thú này coi như bảo bối.

Hung thú Hỗn Độn một đường hủy diệt, rất nhanh liền tới trước mặt Đạo Kiếp.

Đối với cái gia hỏa cản ở phía trước này, Hỗn Độn gào thét một tiếng, thanh âm như lôi đình chấn động thương khung, lợi trảo phách

ra, mang theo cuồn cuộn hỗn độn chi khí liền bao trùm Đạo Kiếp.

Chương 6

Giống như đối đãi với sinh linh khác, hủy diệt là mục đích duy nhất. "Hừ!" Đạo Kiếp hừ lạnh một tiếng.

Hắn há có thể so với những sinh linh khác sao?

Nãi là Đại La Kim Tiên ngưng tụ Đạo Quả, vô luận tu vi hay căn cước đều thuộc loại đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Thần. "Trấn!" Một chữ thốt ra, thiên địa oanh minh.

Bốn phương tám hướng trong hỗn độn vang vọng, Đại Đạo pháp tắc hiển hóa, một cỗ vô thượng ý chí hàng lâm, hóa thành sức mạnh vô hình oanh kích lên đầu lâu hung thú Hỗn Độn. "Oanh long!" Thân thể to lớn của Hỗn Độn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. "Di, có đại năng tại đây, thái tốt rồi!" "Tê, Đại La Kim Tiên!

Có đại năng xuất thủ, chúng ta được cứu rồi!" Bốn phía những sinh linh đang bởi vì hung thú Hỗn Độn mà chạy trốn tứ phía, từng cái kinh hỉ không thôi. "Hống ~!" Tựa hồ bị chọc giận, hung thú Hỗn Độn bị đánh bay ra ngoài một thân khí tức bạo trướng, vô biên sát khí di mạn, thân thể liền hướng về phía Đạo Kiếp xông tới.

Thân thể to lớn chấn hám thương mang, khiến cho hỗn độn chi khí ngưng tụ thành phong bạo.

Những sinh linh vốn cho rằng đã trốn được một kiếp kia, trực tiếp bị hỗn phong phong bạo cuốn vào, trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn. "Thật cường đại nhục thân!" Đối với sinh linh bốn phía, Đạo Kiếp căn bản không để ý tới.

Tuy rằng hắn không phải ma đầu, nhưng cũng không phải đại thiện nhân, không có lý do vô duyên vô cớ đi cứu người.

Tương phản, làm cho Đạo Kiếp kinh hỉ chính là, một kích vừa rồi cư nhiên chưa thể làm bị thương đầu hung thú này. "Tới tốt lắm!" Theo hung thú Hỗn Độn lần nữa đánh tới, Đạo Kiếp cười lớn một tiếng, một thân khí tức bạo phát.

Đại La đỉnh phong khí tức tịch quyển tứ phương, uy áp khủng bố làm cho hỗn độn tinh thần phụ cận đều đang run rẩy, vô số sinh linh sinh hoạt trên những tinh thần này run lẩy bẩy.

Đối mặt với hung thú to lớn gấp vô số lần thân thể mình, Đạo Kiếp giơ tay, ý niệm gian, Luân Hồi Đại Đạo trong cơ thể diễn hóa, hóa thành Hủy Diệt Pháp Tắc, hình thành từng sợi thần liên.

Thần liên lượn lờ, cuối cùng tại trong tay Đạo Kiếp hóa thành một cái Hủy Diệt Ma Bàn (cối xay hủy diệt). "Đi!" Hủy Diệt Ma Bàn càng biến càng lớn, rất nhanh liền vượt qua hung thú Hỗn Độn, bao trùm thiên khung, tựa hồ làm cho toàn bộ hỗn độn thượng không bị bao phủ bởi một cái hắc ảnh. "Hống ~!" Hỗn Độn nộ hống, ra sức trùng kích ma bàn, một thân tinh hồng sát khí cũng đang xâm thực ma bàn, nhưng vô luận công kích hay sát khí của nó, toàn bộ đều bị hủy diệt chi lực của Đạo Kiếp ma diệt. "Trấn ~!" "Oanh long!" Ngay sau đó, thân thể bàng đại của Hỗn Độn trực tiếp bị trấn áp dưới ma bàn.

Đạo Kiếp một bước đạp ra, dưới chân diễn hóa thời không trường hà, ức vạn lý thời không một bước là tới, một cái thiểm thước trực tiếp xuất hiện trên đầu lâu thạc đại của hung thú Hỗn Độn, tịnh một quyền hướng về phía đầu lâu Hỗn Độn nện xuống. "Oanh!

Oanh!" So sánh dưới, giờ khắc này Đạo Kiếp càng giống hung thú hơn, quyền quyền đến thịt, vô cùng hung tàn, đánh cho hung thú Hỗn Độn kêu rên không thôi. "Thần phục, hoặc là chết!" Cuối cùng, tại một tiếng bi minh của hung thú Hỗn Độn, nó ngã xuống, nhưng cũng không chết.

Thế là Đạo Kiếp dừng tay, lãnh mạc nói.

Hào vô nghi vấn, hung thú tuy rằng linh trí thấp, nhưng cấp bậc hung thú này vẫn có một điểm linh trí, dưới uy hiếp tử vong, cuối cùng thỏa hiệp.

Sau khi thu phục hung thú Hỗn Độn, Đạo Kiếp chuẩn bị đem nó thu nhập vào trong pháp bảo.

Đúng lúc này, một tên đạo nhân đạp thời không đi tới, hành tẩu trong hỗn độn như giẫm trên đất bằng, mấy bước gian liền tới trước mặt Đạo Kiếp.

Theo đạo thân ảnh kia đi tới, vô biên ma khí hung dũng, trong ma khí càng mang theo hung sát chi khí.

Ẩn ẩn, tựa hồ cả thiên địa đều phát sinh biến hóa, đủ loại huyễn tượng nổi lên.

Trong huyễn tượng có quyền lợi, dục vọng, dã tâm, tham lam, tựa hồ có thể câu dẫn chủng chủng cảm xúc của con người.

Đạo nhân ảnh đi tới, nơi hắn đi qua, sinh linh phụ cận đang đi đường, thậm chí sinh linh sinh sống trên tinh thần phụ cận toàn bộ đều chịu ảnh hưởng của ma khí và huyễn ảnh, bắt đầu mê thất tâm trí, có kẻ bắt đầu sát lục, có kẻ bắt đầu cười điên cuồng.

Đồng khổng Đạo Kiếp co rụt lại.

Người này cho hắn cảm giác đầu tiên chính là tà ác, vô cùng tà ác.

Đồng thời, lít nha lít nhít nhân quả chi tuyến lượn lờ trên người kẻ đó. "Ma đầu!" Một nháy mắt, trong đầu Đạo Kiếp liền hiện lên cái từ ngữ này. "Đạo hữu hảo thủ đoạn, bản tọa Kế Đô hữu lễ!" Ma ảnh dần dần rõ ràng, một tên nam tử trẻ tuổi thân mặc hắc sắc đạo bào, sắc mặt tái nhợt, trên mặt có hắc sắc ma văn lượn lờ, một đầu tóc đen uyển như thác nước. "Bản tọa truy tìm đầu hung thú này mấy vạn

năm, lại không từng nghĩ bị đạo hữu thu phục.

Mong đạo hữu đem nó giao ra, bản tọa cũng tốt trở về giao nộp!" Kế Đô mở miệng, thanh âm lãnh đạm, một đôi con mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Đạo Kiếp.

Tuy rằng lời nói khẩu khí khách khí, nhưng cảm giác mang lại cho người ta tựa hồ tùy thời có thể trở mặt. "Kế Đô?" Nghe vậy Đạo Kiếp sững sờ, cái tên này có chút quen thuộc, kiếp trước trong rất nhiều thần thoại truyền thuyết đều tồn tại nhân vật Kế Đô này.

Chỉ là Kế Đô trong truyền thuyết tại các loại thần thoại và thư tịch ghi lại cũng không rõ ràng, Đạo Kiếp cũng chỉ biết đối phương là một cái ma đầu, nhưng cụ thể như thế nào lại không biết. "Bần đạo Đạo Kiếp, gặp qua Kế Đô đạo hữu!" Đối phương báo danh tính, Đạo Kiếp tự nhiên muốn đáp lại, tiếp đó nói: "Thế gian tự có duyên pháp, đạo hữu truy tìm hung thú Hỗn Độn mấy vạn năm, nhưng bần đạo vừa xuất hiện liền gặp nó tàn phá bừa bãi Hồng Hoang, tàn hại sinh linh, tự nhiên mà nhiên đem nó thu phục, đây chính là duyên, đạo hữu chớ nên cưỡng cầu!" "Nếu như bản tọa cứ muốn cưỡng cầu thì sao?" Nghe vậy, sắc mặt Kế Đô lạnh xuống.

Đối với Đạo Kiếp hắn nhìn không thấu, bởi vậy suy đoán khả năng tu vi đối phương phải cường hơn hắn.

Cũng chính vì như thế, hắn không có trực tiếp xuất thủ, nếu không bằng vào tính khí của hắn, căn bản sẽ không cùng đối phương nói nhảm.

Chương 7

"Cưỡng cầu không được, nếu như cứ muốn cưỡng cầu, đó chính là mạc đại nhân quả.

Đạo hữu như hôm nay trên thân dính dáng không ít nhân quả, nếu như lại cùng bần đạo kết hạ nhân quả, chỉ sợ sẽ có phong hiểm vẫn lạc!" Đạo Kiếp lắc đầu, thần tình đạm mạc.

Gặp hung thú Hỗn Độn và thu phục nó nãi là cơ duyên của hắn, há có lý nào nhường ra? "A!" Nghe vậy, Kế Đô cười, cười lạnh, nói: "Đã đạo hữu giảng nhân quả, vậy đạo hữu làm như thế, chẳng lẽ không sợ cùng bản tọa kết hạ nhân quả?

Cùng chủ thượng ta kết hạ nhân quả?" "Chủ thượng?

Chủ thượng của ngươi là ai?" Lời này vừa ra, Đạo Kiếp sững sờ, tư duy trong đầu phiên chuyển, tựa hồ có suy đoán. "Bản tọa nãi là Ma Tổ La Hầu tọa hạ đệ nhị chiến tướng, đạo hữu thân là Hồng Hoang đại năng, chẳng lẽ chưa nghe qua danh hiệu chủ thượng ta sao?" Kế Đô một mặt ngạo nhiên nói, xong liền quan sát thần tình trên mặt Đạo Kiếp.

Trong nhận thức của hắn, trên mặt đối phương tất nhiên sẽ hiện lên kiêng kị, bất đắc dĩ.

Thế nhưng làm cho hắn thất vọng rồi, thần tình Đạo Kiếp y nguyên bình thản, tựa hồ cũng không vì danh hiệu La Hầu mà có sở kiêng kị. "Ma Tổ La Hầu a, bần đạo tự nhiên biết, nhưng nếu đạo hữu đơn bằng một cái tên mà muốn bần đạo giao ra cơ duyên, ngươi cảm thấy có khả năng sao?" Nói xong, Đạo Kiếp cười lạnh.

Khi Kế Đô nói có chủ thượng thì hắn liền đoán ra được.

Quả nhiên không sai, dù sao Kế Đô tu luyện nãi là Ma Đạo, tại trong Hồng Hoang có ai có tư cách làm chủ thượng hắn?

Duy có La Hầu.

Nhưng Đạo Kiếp sẽ sợ hãi sao?

Tự nhiên là không.

Tuy rằng có thể khẳng định, như hôm nay La Hầu chỉ sợ phải mạnh hơn hắn, thậm chí có khả năng đã đột phá Chuẩn Thánh, nhưng đây là lý do khiến hắn sợ hãi sao?

Không, tuyệt đối sẽ không.

Đạo Kiếp tự nhận căn cước, truyền thừa đều không kém La Hầu, cứ việc xuất thế khả năng có chút muộn, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà thối lui. "Đã như vậy, vậy chỉ có thể làm một trận!" Đạo Kiếp đã nói như thế, Kế Đô tự nhiên sẽ không nói tiếp nữa.

Một khắc này, trong lòng hắn đối với Đạo Kiếp sinh ra sát ý.

Thoại âm rơi xuống, thao thiên ma khí từ trên người hắn bạo phát, một tòa tất hắc ma tháp từ từ bay lên, trong nháy mắt liền hóa thành vạn trượng chi cự.

Trên ma tháp, cuồn cuộn ma uy di mạn, ẩn ẩn có đủ loại ma ảnh phù hiện, nơi đi qua hóa thành sâm la ma vực. "Đi chết đi!" Kế Đô một mặt dữ tợn, sát ý hào không che giấu, ngữ khí cũng trở nên thập phần âm trầm, thao khống ma tháp liền hướng về phía Đạo Kiếp nện xuống.

Đây chính là Ma, một giây trước bình tĩnh, một giây sau liền có thể đồ lục thương sinh, hủy diệt vạn vật. "Oanh long!" Khí tức khủng bố di mạn ra, cự đại ma tháp oanh minh trong hỗn độn.

Nơi nó đi qua, vô số tinh thần huyền phù trong hỗn độn trực tiếp

hóa thành bột mịn.

Công kích chưa hàng lâm, liền có ức vạn sinh linh vẫn lạc.

Đồng khổng Đạo Kiếp co rụt lại, gia hỏa này cư nhiên có tâm tính như thế, chưa chân chính giao thủ liền để cho hắn biết Ma đáng sợ cỡ nào.

Phải biết, rất nhiều Hồng Hoang tu sĩ, cho dù là đại năng, lúc đấu pháp cũng đều không nguyện ý đi lan đến gần sinh linh khác.

Nhưng người trong Ma Đạo tựa hồ sát lục là bản tính, căn bản sẽ không để ý những thứ này. "Muốn chết!" Điều này cũng làm cho Đạo Kiếp động nộ.

Tuy rằng hắn cũng không quá để ý sinh linh khác sống chết, nhưng gia hỏa này tùy ý sát lục, sát lục mang đến nghiệp lực lại sẽ liên lụy đến hắn.

Đối phương đối với hắn sinh ra sát ý, Đạo Kiếp càng không khả năng buông tha hắn.

Bất quá tu vi đối phương tuy rằng kém hắn một chút, nhưng Thiên Ma Tháp lại là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng bất phàm, Đạo Kiếp tự nhiên không có khả năng ngạnh kháng.

Đương tức trực tiếp tế xuất bạn sinh linh bảo Vô Cực Luân Hồi Châu.

U u quang mang thôi xán, khí tức thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo di mạn ra, trấn áp chư thiên, làm cho hỗn độn run rẩy. "Oanh long!" Khí tức khủng bố di mạn, Vô Cực Luân Hồi Châu trực tiếp hóa thành một cái cự đại u hắc sắc cầu thể, uyển như một khỏa tuyên cổ tinh thần, trực tiếp đem Thiên Ma Tháp đụng bay. "Sao có thể?" Kế Đô một ngụm tiên huyết phun ra, lại là chịu phản phệ, thần tình hãi nhiên nhìn Đạo Kiếp. "Đi chết!" Đạo Kiếp đương nhiên sẽ không cứ thế thu tay

lại.

Đã là địch, kết hạ nhân quả, như vậy phải đuổi tận giết tuyệt, nếu không phiền phức không ngừng.

Sát phạt quả đoán là điều tất yếu trên con đường tu hành, duy duy nặc nặc làm sao phàn thăng đại đạo chi điên? "Oanh long!" Uyển như tuyên cổ tinh thần, Luân Hồi Châu trực tiếp trấn áp hướng Kế Đô.

Nơi đi qua vạn vật run rẩy, trong hỗn độn từng khỏa tinh thần sụp đổ, vạn vật điêu linh, ngay cả hỗn độn đều bị thanh không một khối khu vực, hóa thành hư vô. "Ngươi dám?

Muốn cùng Ma Giáo ta bất tử bất hưu sao?" Cảm thụ Vô Cực Luân Hồi Châu trấn áp, loại tỏa định này làm cho Kế Đô không chỗ có thể trốn, khóe mắt muốn nứt, đối với Đạo Kiếp tê hống một tiếng.

Chu thân cuồn cuộn ma khí di mạn, ma uy thao thiên, hóa thành từng đạo cự đại ma ảnh, lại là đang liều mạng.

Thế nhưng, Đạo Kiếp há sẽ dừng tay?

Chương 8

Hắn không những thân mang Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn là Đại La Kim Tiên, chưa đột phá Chuẩn Thánh.

Tu vi như thế cầm thần thoại Tiên Thiên Chí Bảo, một khi bị truyền đi tất nhiên sẽ dẫn tới một vài người dòm ngó. "Chết!" Không có chút do dự nào, mặc cho Kế Đô tê hống thế nào, thậm chí uy hiếp và cầu xin tha thứ, Vô Cực Luân Hồi Châu hào không lưu tình rơi xuống. "Phanh!" Tiên Thiên Chí Bảo một kích, cho dù Đạo Kiếp như hôm nay chỉ có thể phát huy ra một bộ phận nhỏ sức mạnh, cũng không phải Kế Đô có thể đỡ được.

Dưới một kích này, thân thể to lớn kia trực tiếp vỡ nát, nguyên thần tứ phân ngũ liệt, duy có chân linh độn nhập hư vô, biến mất không thấy.

Đại La Kim Tiên khó giết chết, siêu thoát vận mệnh trường hà, chân linh hiển hóa trong Đại Đạo trường hà.

Muốn triệt để diệt sát chân linh Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh tuyệt đối làm không được, chỉ sợ cần Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có khả năng, thậm chí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có thể làm được.

Dù sao Đại La giả, nhất chứng vĩnh chứng, tại trong Đại Đạo trường hà đánh xuống lạc ấn.

Diệt sát chân linh Đại La Kim Tiên cần phải liên lụy đến quy tắc Đại Đạo, cũng không phải người nào cũng có thể làm.

Vô luận Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều thuộc về cảnh giới Đại La.

Đại La tam trọng thiên, một bước một đăng thiên, thực lực sai biệt to lớn, nhưng bản chất lại không có biến.

Đối với việc này, Đạo Kiếp tự nhiên biết rõ.

Bất quá đã là địch thì phải tuyệt sát.

Cứ việc Đại La bất tử, vô số năm sau khả năng chân linh hồi quy, trọng tụ tàn hồn, nhưng đó cũng là vô số năm về sau.

Đến cái thời điểm kia, hắn hoặc hứa đã thành đạo, sẽ còn để ý một gã Đại La Kim Tiên sao?

Chí thử, một đời Ma Quân Kế Đô, cứ thế vẫn lạc.

Đứng trên thời không trường hà, Đạo Kiếp khẽ than, trong lòng không khỏi cảm khái sự tàn khốc trên con đường cầu đạo.

Một đời Đại La Kim Tiên, siêu thoát thời không, có thể thường trú trong hỗn độn, tuổi thọ vô tận, trừ phi lượng kiếp, nếu không khó mà tử vong.

Thế nhưng, vô luận sinh linh cường đại cỡ nào, đều trốn không thoát việc bị kẻ cường đại hơn diệt sát. "Thế gian không có bất tử bất diệt, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân thì như thế nào?

Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, nhưng Thánh Nhân làm sao có thể ngăn cản nổi một búa của Bàn Cổ đại thần?" Một trận chiến đấu làm cho tâm tình Đạo Kiếp ba động rất lớn, đồng thời càng thêm kiên định ý nghĩ đối với việc biến cường.

Nếu như không có Tiên Thiên Chí Bảo, muốn giết Kế Đô cũng không dễ dàng như vậy.

Về phần vượt cấp khiêu chiến, buồn cười, sau Đại La không tồn tại vượt cấp, mỗi một cái cảnh giới đều là thiên địa chi biệt.

Sau một phen cảm thán, Đạo Kiếp hồi thần, tùy thủ khẽ vẫy, liền

chuẩn bị đem Thiên Ma Tháp sau khi Kế Đô vẫn lạc thu lại.

Nhưng ngay lúc này, dị biến xuất hiện. "Ông ~!" Trên Thiên Ma Tháp lấp lóe u u quang mang, một cỗ ma uy khủng bố trán phóng.

Ngay sau đó, một cái thân ảnh bàng đại từ trong Thiên Ma Tháp bay ra.

Tại sát na đạo thân ảnh này xuất hiện, toàn bộ bầu trời giống như hóa thành huyết hồng, cuồn cuộn sát khí di mạn. "Thú vị, cư nhiên có thể chém giết thủ hạ Ma Quân của bản tọa.

Là người phương nào?" Đạo thân ảnh mở miệng.

Cứ việc chỉ là hư ảnh, bàng đại vô cùng, nhưng Đạo Kiếp y nguyên có thể nhìn rõ dung mạo của hắn.

Một thân hắc bào, tướng mạo uy nghiêm, tóc ám hồng sắc phi dương, một đôi con mắt đen nhánh uyển như hắc động thôn phệ lòng người.

Nếu như đạo tâm không kiên, bị đôi mắt hắn nhìn chằm chằm, chỉ sợ rất nhanh sẽ tâm thần sụp đổ, trở thành khôi lỗi. "Ma Tổ La Hầu?" Cảm thụ khí tức trên người đối phương, Đạo Kiếp trong nháy mắt liền phán đoán ra người tới.

Một đạo nguyên thần lạc ấn liền có khí tức Đại La đỉnh phong, thậm chí còn đáng sợ hơn Kế Đô, tại thế gian này ngoại trừ La Hầu thì còn ai.

Đạo Kiếp cũng không nghĩ tới trong Thiên Ma Tháp cư nhiên tàng một tia nguyên thần của La Hầu, bất quá rất nhanh liền hiểu được, Thiên Ma Tháp căn bản không phải của Kế Đô, là La Hầu chỉ tạm thời cho Kế Đô sử dụng mà thôi. "A?

Cư nhiên biết bản tọa?" Thấy Đạo Kiếp gọi ra tên mình, La Hầu kinh ngạc. "Ngô danh Đạo Kiếp.

La Hầu đạo hữu chuẩn bị báo thù cho thủ hạ sao?" Đạo Kiếp báo ra danh hiệu, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm La Hầu.

Đối với cái người có thể được Hồng Quân coi là túc địch - Ma Tổ, không kiêng kị là không thể nào.

Nhưng kiêng kị không đại biểu sợ hãi, con đường cầu đạo phải tranh, đạo tâm phải thông đạt, phải một vãng vô tiền, một khi thối lui, đạo tâm có tổn hại, tu vi khó mà tiến thêm. "Đạo Kiếp?

Lấy Đạo và Kiếp làm đạo hiệu, đạo hữu hảo hung khâm.

Chỉ không biết khí vận của ngươi có thể thừa tái đạo hiệu này hay không, một khi khí vận không đủ, chỉ sợ duy có vẫn lạc!" La Hầu dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, lắc đầu.

Tiếp theo, thần tình biến đến vô cùng lãnh mạc, một tia tình tự biến hóa liền làm cho phương viên ức vạn lý hỗn độn cuồn cuộn, sát khí khủng bố hóa thành phong bạo.

Một bước bước ra, một tia thánh uy hung dũng, diễn hóa bàng bạc uy áp bao trùm Đạo Kiếp, lãnh mạc nói: "Giết thủ hạ Ma Quân của bản tọa, lý nên đáng chết.

Chương 9

Bất quá bản tọa tâm hung khai khoát, nếu như ngươi có thể gia nhập Ma Giáo ta, từ đó theo bản tọa chinh chiến chư thiên, như vậy việc Kế Đô chết, bản tọa tự nhiên sẽ không so đo.

Thậm chí kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Ma Tháp này, bản tọa có thể ban cho ngươi!" "Phải không?" Thế nhưng, trên mặt Đạo Kiếp lại lộ ra vẻ trào phúng, cười lạnh nói: "La Hầu đạo hữu chớ nên nói đùa.

Lấy nhãn lực của ngươi há có thể nhìn không ra căn cước của ta?

Hướng ngã đẳng dạng này Tiên Thiên Ma Thần, há có thể thần phục người khác?

Về phần đạo hữu tâm hung quảng khoát, là thật sao?" "Ha ha!" Nghe vậy, La Hầu cười to, cười đến vô cùng điên cuồng, thanh âm như sấm sét chấn động thương khung.

Cuồn cuộn ma diễm sát na gian bao trùm Đạo Kiếp, đồng thời một bàn tay to lớn nhanh chóng biến đại, trong nháy mắt che khuất thương khung, hướng về phía Đạo Kiếp chộp tới.

Đồng thời, thanh âm La Hầu truyền đến: "Kế Đô đã chết, người chết là không có bất kỳ giá trị gì.

Bản tọa vốn định đem một cái kẻ dám cùng bản tọa vi địch thu nhập Ma Giáo, làm một con chó nghe lời của bản tọa, lại không nghĩ tới ngươi cư nhiên cự tuyệt.

Đã như vậy, vậy đi chết đi." "Oanh long!" Thoại âm vừa dứt, từ trên lũ thần niệm của La Hầu liền bạo phát một cái khí tức khủng bố, thân ảnh hắn vô hạn biến đại, ma diễm tịch quyển hỗn độn.

Phương viên ức vạn lý địa vực đều hóa thành đen kịt, vô số tinh thần bị khí tức trên người hắn trấn nát. "Tới đi!" Đạo Kiếp hít sâu một hơi, một thân khí tức ngưng tụ đến cực điểm.

Đối đãi La Hầu, hắn mảy may không dám đại ý, cho dù đối phương chỉ là một tia thần niệm hóa thân.

Như thế liền có thể nhìn ra được, tu vi đối phương tuyệt đối là Chuẩn Thánh, hơn nữa cấp bậc không thấp.

Từ khí thế của một tia thần niệm hóa thân liền vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh là có thể nhìn ra được! "Tiếp bản tọa một chưởng, nếu như có thể chống đỡ được, bản tọa liền thả ngươi, nếu như chống đỡ không nổi, hắc hắc..." Lời phía sau không nói, nhưng ý tứ La Hầu rất rõ ràng.

Chỉ thấy hắn giơ bàn tay lên, trong thân ảnh bàng đại, cho dù bàn tay cũng cự đại vô biên, còn lớn hơn tinh cầu.

Trong bàn tay hắn, uyển như có ức vạn thiên ma đang gào thét, làm cho người nghe rợn cả tóc gáy.

Ma chưởng kình thiên, băng toái thời gian, đánh vỡ thời không, làm cho thời không trường hà vặn vẹo.

Vô số ma ảnh vây quanh ma chưởng gào thét, phát ra thanh âm chói tai. "Nguy hiểm!" Cảm thụ khí tức một chưởng này, Đạo Kiếp toàn thân khẩn trương, nhưng tức sử như thế cũng không có động dụng Vô Cực Luân Hồi Châu.

Hắn đồng dạng tham xuất một bàn tay.

Có thể thấy rõ ràng, trên bàn tay hắn, Hủy Diệt Pháp Tắc lượn lờ, hóa thành phù văn, lại hóa thành pháp tắc thần liên, nghênh đón. "Oanh long!" Hai bàn tay oanh kích cùng một chỗ, ức vạn lý hỗn độn phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên.

Dư ba khủng bố đem hỗn độn chi khí phụ cận khu tán, đem hỗn độn khai tịch ra từng đạo liệt phùng, có Địa Hỏa Phong Thủy hung dũng.

Sức mạnh bàng đại trực tiếp đem Đạo Kiếp trùng kích lui ra mấy ngàn vạn dặm.

Lại nhìn La Hầu, từng đạo thần liên do Hủy Diệt Pháp Tắc tổ thành trực tiếp đem ma thủ do La Hầu đánh ra xâm thực mất, tịnh lan tràn lên trên thân thần niệm hóa thân của La Hầu. "Hủy Diệt Pháp Tắc?

Ngươi cư nhiên tu luyện Hủy Diệt Pháp Tắc?" Đồng khổng La Hầu co rút, trong một nháy mắt khiến hắn nhớ tới một người.

Hủy Diệt Chi Chủ - Ma Thần chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo trong ba ngàn Ma Thần.

Cứ việc thực lực Hủy Diệt Chi Chủ cũng không phải đỉnh tiêm, nhưng Hủy Diệt Pháp Tắc lại là Đại Đạo có lực phá hoại cường đại nhất.

Bất quá rất nhanh, thần tình hắn lại khôi phục lãnh mạc, một mặt sát ý nói: "Lần này bản tọa buông tha ngươi, lần sau gặp mặt, chính là tử kỳ của ngươi!" Nói xong, đạo thần niệm hóa thân kia liền biến mất không thấy.

Hiển nhiên, La Hầu đạo thần niệm hóa thân này chỉ có thể phát ra một kích chi lực, thấy không làm gì được Đạo Kiếp, chỉ có thể buông lời hung ác rồi biến mất. "Không hổ là Ma Tổ!" Thấy thế, Đạo Kiếp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ một đạo thần niệm hóa thân của La Hầu liền cho hắn áp lực lớn như vậy, nếu như là bản tôn, căn bản không cách nào ngăn cản.

Đương nhiên, cũng không đại biểu Đạo Kiếp sợ, chỉ là kinh lịch

lần này làm hắn minh bạch, muốn tại Hồng Hoang sinh tồn tiếp, duy có biến cường lại biến cường. "Như hôm nay La Hầu là Chuẩn Thánh tu vi, Hồng Quân hẳn là cũng như thế.

Chỉ sợ dùng không bao lâu nữa, Long Hán Lượng Kiếp sẽ triệt để bạo phát, nhất định phải trước lượng kiếp đem thực lực tăng lên!" Trong lòng Đạo Kiếp có chút cấp thiết, đặc biệt là hiện nay giao ác với La Hầu, nếu như không thể tại lúc lượng kiếp bạo phát đột phá Chuẩn Thánh, tất nhiên không có đường sống.

Về phần trốn?

Đợi đến Đạo Ma đại chiến về sau lại xuất hiện?

A, có khả năng sao?

Vậy thì quá coi thường uy lực của lượng kiếp rồi.

Thân là xuyên việt giả, Đạo Kiếp há có thể không biết, lượng kiếp thứ này giống như minh minh trung có một bàn tay lớn đang bát lộng vận mệnh con người, một khi nhập kiếp, căn bản không cách nào trốn tránh.

Đạo Kiếp cũng không nghĩ tới chuyện trốn tránh.

Lượng kiếp là nguy cơ, nhưng đồng dạng đại biểu cho cơ duyên.

Thân là tu sĩ, không thể lùi bước.

Cũng may thời kỳ này Chuẩn Thánh cường giả không nhiều, không đến mức làm cho Đạo Kiếp quá lo lắng.

Diệt La Hầu hóa thân, Đạo Kiếp trực tiếp đem Thiên Ma Tháp thu lại, liền tiếp tục lên đường.

Chương 10

Đi đường tự nhiên có mục tiêu: Một là Bất Chu Sơn, hai là Thái Cổ Tinh Không.

Bất Chu Sơn nãi là cột sống Bàn Cổ đại thần biến thành, nói không chừng sẽ có cơ duyên, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Tức tiện không có, có thể tự mình cảm thụ một chút uy áp của Bàn Cổ đại thần cũng sẽ không uổng công đi một chuyến.

Về phần đi Thái Cổ Tinh Không, tự nhiên là bôn tẩu hướng về phía Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh nãi là mắt Bàn Cổ đại thần biến thành, dựng dục Thái Dương Chân Hỏa, tương lai sẽ dựng dục ra hai đầu Tam Túc Kim Ô, chính là Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của hậu thế.

Đạo Kiếp không biết như hôm nay thời đại này hai đầu Tam Túc Kim Ô đã dựng dục ra chưa, nhưng ít nhất có thể khẳng định, cho dù dựng dục ra cũng chưa có hóa hình.

Đạo Kiếp chính là hướng về phía Hỗn Độn Chung mà đi.

Đã Hỗn Độn Chung tương lai sẽ cùng Đông Hoàng Thái Nhất cùng nhau xuất thế, như vậy liền có thể khẳng định, Hỗn Độn Chung như hôm nay khẳng định đang ở trên Thái Dương Tinh.

Về phần có thể đem Hỗn Độn Chung làm của riêng hay không, Đạo Kiếp có thể khẳng định, chỉ cần tìm được, tuyệt đối có thể đem nó lấy đi.

Hậu thế các loại tiểu thuyết nói Thiên Đạo đại thế, những Tiên Thiên đại năng chưa xuất thế có Thiên Đạo bảo hộ, chí bảo thuộc về

người nào đó là định số...

Đạo Kiếp chỉ có thể cười lạnh một tiếng.

Cái khác không nói, ít nhất Hồng Hoang mà hắn xuyên việt so với những tiểu thuyết kia bất đồng.

Hiện tại Hồng Hoang căn bản không phải một khối đại lục, cũng không có Thiên Đạo, hoặc hứa hiện tại Thiên Đạo chưa đản sinh.

Hơn nữa Đại Đạo cũng không có phong tỏa thời không trường hà, Đại La Kim Tiên thậm chí cảnh giới cao hơn có thể khinh dịch ngao du thời không.

Thiên Đạo không nói, ít nhất hiện tại Hồng Hoang không có.

Về phần Đại Đạo, Đạo Kiếp nghĩ, nhân gia đường đường Đại Đạo, chúa tể của hỗn độn nãi chí vô tận thời không, há sẽ chuyện gì cũng quản?

Giết cái sinh linh, cướp cái pháp bảo đều quản?

Vậy Đại Đạo cũng quá mất bức cách (phong thái) rồi.

Cứ như vậy, Đạo Kiếp một bên đi đường, một bên lĩnh ngộ Chuẩn Thánh chi đạo.

Như hôm nay tu vi hắn là Đại La Kim Tiên viên mãn, bước kế tiếp chính là Chuẩn Thánh, cũng là một bước thập phần trọng yếu.

Theo Đạo Kiếp hiểu biết, muốn đột phá Chuẩn Thánh có mấy cái phương pháp.

Một là lĩnh ngộ Đại Đạo, lĩnh ngộ đến trình độ nhất định tự nhiên đột phá, đồng dạng chứng đạo Hỗn Nguyên cũng như thế.

Loại phương pháp này đơn giản cũng đơn giản, khó cũng khó.

Đơn giản là cứ cắm đầu lĩnh ngộ, khó là Đại Đạo căn bản không

dễ lĩnh ngộ.

Đánh cái ví dụ, đi Sát Lục Chi Đạo, vậy cần tại trong vô tận sát lục để cho tự thân đại đạo thăng hoa.

Đi Ngũ Hành Chi Đạo, như Thủy Hỏa, cần phải thôn phệ, nãi chí lĩnh ngộ thiên hạ vạn hỏa, cuối cùng đạt tới chưởng khống hỏa chi bản nguyên, ngã nhất hỏa xuất, vạn hỏa chi đạo thần phục.

Đi Đế Hoàng Đạo, Đế Hoàng Đại Đạo là một đầu Hậu Thiên Đại Đạo, thập phần kỳ đặc, cần phải lĩnh ngộ thống ngự, tiến hành chinh chiến, tụ tập thiên hạ khí vận.

Hứa hứa đa đa, mỗi một đầu đại đạo muốn đi thông đều có thể chứng đạo.

Loại Pháp Tắc Chứng Đạo này có một cái khuyết điểm, hoặc giả cũng không phải khuyết điểm, mà là duy nhất.

Đó chính là chỉ có thể một người chứng đạo.

Một người ở phía trước cản đường, hậu nhân trừ phi đem người đó giết chết hoặc là siêu việt hắn.

Như Bàn Cổ khai thiên, Dĩ Lực Chứng Đạo, một khi thành công, như vậy hậu nhân không có khả năng lại dùng Lực Chi Đại Đạo chứng đạo.

Loại thứ hai chính là Tam Thi và Thất Tình Lục Dục Chi Đạo.

Tam Thi Chi Đạo nãi là Hồng Quân sáng tạo.

Đạo Kiếp tuy rằng biết, nhưng đạo lý trong đó như thế nào hiện tại không biết, cũng không định đi con đường này.

Đồng dạng, tiểu thuyết kiếp trước nói Thất Tình Lục Dục của Ma Tổ La Hầu cũng là một đầu đại đạo có thể so với Tam Thi, cụ thể Đạo Kiếp liền không hiểu rõ.

La Hầu trong hiện thực có đi con đường này hay không càng không xác định.

Loại thứ ba chính là Công Đức Chứng Đạo.

Đối với Hồng Hoang, nãi chí đối với hỗn độn làm ra đại công đức chi sự, đây cũng là phương pháp chứng đạo chủ lưu trong Hồng Hoang.

Bất quá Đạo Kiếp lại biết, Công Đức Chứng Đạo cục hạn tính quá lớn.

Đại công đức đâu dễ dàng hoạch đắc như vậy?

Như vị lai Tam Thanh, Nữ Oa đều là Công Đức Chứng Đạo, nhưng những công đức này cũng vẻn vẹn chèo chống chứng đắc Hỗn Nguyên, muốn tiến thêm một bước cơ hồ không có khả năng.

Về phần giống như Bàn Cổ, chứng Đại Đạo Thánh Nhân?

A a, đối với hỗn độn làm cống hiến để Đại Đạo hàng hạ đại đạo công đức cho ngươi chứng đạo?

Chỉ có thể nằm mơ thôi.

Còn về việc giống như Bàn Cổ, chứng đại đạo Thánh Nhân?

A a, đối với Hỗn Độn làm cống hiến, để Đại Đạo ban xuống công đức cho phép chứng đạo?

Chương 11

Chỉ có thể là nằm mơ thôi.

Đạo Kiếp biết rõ pháp môn chứng đạo, cũng biết phương pháp đột phá Chuẩn Thánh.

Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không chịu khuất phục dưới trướng Hồng Quân, bởi vậy, Tam Thi chi đạo là không khả thi, tối đa chỉ dùng để tham khảo.

Hơn nữa, tu luyện Tam Thi chi đạo còn phải đợi Hồng Quân thành Thánh, Tử Tiêu Cung mở ra sau này, quá mức cửu viễn, Đạo Kiếp không chờ nổi.

Đạo của La Hầu càng không cần bàn, còn về công đức chứng đạo, Đạo Kiếp cũng trực tiếp phủ định.

Hắn tự nhiên về sau sẽ không làm ra đại công đức gì đối với Hồng Hoang, chẳng lẽ lại đợi tương lai đi tranh giành công đức với Tam Thanh, Nữ Oa?

Vì vậy, Đạo Kiếp biết rõ, con đường duy nhất chính là Pháp Tắc chứng đạo, đi theo lộ tuyến của Hỗn Độn Ma Thần, dĩ lực chứng đạo.

Đương nhiên, Đạo Kiếp có thể giống như Hồng Quân, La Hầu, khai sáng một môn công pháp trảm Tam Thi hoặc Thất Tình Lục Dục, nhưng hắn lại không chuẩn bị làm thế.

Trước tiên là phí thời gian phí sức lực, không nhất định thành công, mà dù có thành công chứng đắc Hỗn Nguyên, thì con đường tiếp theo vẫn phải chuyển tu lĩnh ngộ pháp tắc, được không bù mất.

Hồng Hoang không tính năm tháng, mười vạn năm chớp mắt liền trôi qua, rốt cuộc, Đạo Kiếp đã nhìn thấy Thái Cổ Tinh Không.

Bàn Cổ khai thiên, chỉ đem Hỗn Độn khai tịch ra một bộ phận, bởi vậy, toàn bộ Hỗn Độn bị phân chia làm Ngoại Hỗn Độn và Nội Hỗn Độn.

Ngoại Hỗn Độn không phương hướng, không thời không, khí Hỗn Độn cuồng bạo.

Nội Hỗn Độn chính là Hồng Hoang, có chư thiên đại lục, tinh thần vô số.

Nội Hỗn Độn có phương hướng, chia làm Tứ Đại Hỗn Độn Tinh Vực, bốn đại tinh vực vây quanh Hồng Hoang đại lục, ở phía trên Tứ Đại Hỗn Độn Tinh Vực chính là Thái Cổ Tinh Không.

Thái Cổ Tinh Không khí tức hậu trọng, hình thành số lượng hữu hạn, thành Chu Thiên chi số, mỗi một ngôi sao đều vô cùng to lớn, ức vạn ngôi sao ở Hỗn Độn Tinh Vực cũng không sánh bằng một ngôi sao Thái Cổ.

Khí Hỗn Độn trong Thái Cổ Tinh Không còn cuồng bạo hơn so với Hồng Hoang, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Giờ khắc này, đứng tại Thái Cổ Tinh Không, dù với tu vi hiện nay của Đạo Kiếp cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Ngước mắt nhìn lên, hai ngôi sao tuyên cổ Thái Âm và Thái Dương bao quát Chu Thiên tinh thần nhìn qua tưởng gần, thực chất lại vô cùng xa xôi.

Bởi vậy, lại tốn mất mấy vạn năm thời gian, Đạo Kiếp mới đến được khu vực Thái Dương Tinh.

Nhìn Thái Dương Tinh to lớn vô cùng trước mắt, tán phát nhiệt lượng khủng bố, trong lòng Đạo Kiếp chấn động không thôi.

Đây là do con mắt của Bàn Cổ biến thành, chỉ một con mắt của

Bàn Cổ đại thần đã khủng bố như thế, vậy thời kỳ đỉnh phong Bàn Cổ phải mạnh đến mức nào?

Đạo Kiếp suy nghĩ, nhưng lại hung hăng lắc đầu, vội vàng ổn trụ đạo tâm, không dám nghĩ nhiều nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của mình.

Đạp vào Thái Dương Tinh, đập vào mắt chính là biển lửa vô biên, phong bạo hỏa diễm khủng bố tàn phá bừa bãi, hóa thành hỏa long, hỏa phượng các loại hình thái.

Đạo Kiếp vừa mới thò thần thức ra liền sắc mặt trắng nhợt, vội vàng thu hồi thần thức.

Hiển nhiên, hỏa diễm trên Thái Dương Tinh quá mức khủng bố, mạo muội dùng thần thức tra xét là rất nguy hiểm.

Như vậy, Đạo Kiếp chỉ có thể dựa vào mắt thường thăm dò, từng bước một đi lại trên Thái Dương Tinh.

Thậm chí, không thể bay nhảy biên độ lớn hay na di, nếu không một khi gặp nguy hiểm sẽ không kịp tránh né. "Biển lửa mênh mông như vậy, tìm kiếm thế nào?" Đi được một đoạn, Đạo Kiếp liền cảm thấy phiền toái, cảm thấy nên tăng nhanh tốc độ, nếu không cứ theo bước chân thế này mà thăm dò hết Thái Dương Tinh, e rằng tốn thời gian một lượng kiếp cũng không đủ.

Thế là, Đạo Kiếp cắn răng một cái, trực tiếp tế Vô Cực Luân Hồi Châu ra, bao trùm trên đầu, rủ xuống đại đạo chi quang bảo hộ bản thân.

Có Tiên Thiên Chí Bảo bảo hộ, Đạo Kiếp liền sải bước, không bao lâu sau liền tra xét xong một phần ba Thái Dương Tinh.

Bất quá lúc này trên mặt Đạo Kiếp đã treo đầy mồ hôi, không còn cách nào khác, hỏa diễm trên Thái Dương Tinh quá khủng bố, áp lực

bản thân ngôi sao cũng lớn, lại thêm thôi động Vô Cực Luân Hồi Châu, tự nhiên mỗi thời mỗi khắc đều có tiêu hao cực lớn.

Cũng may Đạo Kiếp tu vi thâm hậu, nếu chỉ là Đại La Kim Tiên bình thường, tuyệt đối đi không được bao xa. "A, kia là?" Đúng lúc này, phía trước kim quang lấp lánh, tán phát đại đạo pháp tắc huyền ảo, cho người ta một loại cảm giác thần thánh.

Đạo Kiếp vội vàng đi tới, lại phát hiện một cây đại thụ màu vàng cao mấy vạn trượng đứng sừng sững phía trước.

Trên cây cự thụ, những cành cây ánh sáng rậm rạp chằng chịt, kéo dài ra rất xa, che khuất bầu trời, đem hư không phụ cận nhuộm thành màu vàng, mỗi một cành cây đều uyển như một sợi đại đạo thần liên, thập phân huyền ảo.

Nhìn thấy cây này, Đạo Kiếp lập tức nhận ra đây là một cây linh căn: Phù Tang Thụ, một trong Hồng Hoang Thập Đại Linh Căn.

Sớm nghe nói Phù Tang Thụ vẫn luôn sinh trưởng trên Thái Dương Tinh, từ khi khai thiên đến nay tuyên cổ bất động, cũng không ai có thể mang đi, hôm nay gặp mặt quả nhiên đã hiểu.

Lấy nhãn lực của Đạo Kiếp tự nhiên nhìn ra được, cây Phù Tang Thụ này cắm rễ trên Thái Dương Tinh, không biết kéo dài sâu bao nhiêu, thậm chí có khả năng rễ cây còn to lớn hơn cả tán cây gấp mấy lần.

Trong loại tình huống này, trừ phi đem cả cây Phù Tang Thụ chặt đứt, nếu không căn bản không thể dời đi.

Hơn nữa Phù Tang Thụ cần Thái Dương Chân Hỏa tẩm bổ, một khi dời đi cũng không cách nào tồn tại.

Đạo Kiếp không có khinh cử vọng động, hắn có thể cảm giác được, cây Phù Tang Thụ này tuy rằng chưa đản sinh linh trí, nhưng

trong cơ thể lại uẩn hàm lực lượng kinh khủng, cỗ sức mạnh này còn vượt xa Đại La Kim Tiên, một khi chịu uy hiếp, e rằng bản năng sẽ tiến hành phản kích.

Hít sâu một hơi, Đạo Kiếp toàn lực thôi động Vô Cực Luân Hồi Châu bao bọc toàn thân, tịnh thu liễm khí tức cùng địch ý, từng bước một tiến lên, rốt cuộc đi tới dưới cây Phù Tang.

Lúc này mới phát hiện, tại trên một chạc cây, đang có hai đoàn hỏa diễm màu vàng đang nhảy lên, vô cùng bất an.

Hai đoàn hỏa diễm hình thái không ngừng biến ảo, cuối cùng hóa thành dáng vẻ hai con phi cầm, một đôi mắt màu vàng cảnh giác nhìn Đạo Kiếp. "Đế Tuấn và Thái Nhất tương lai sao?" Đạo Kiếp trong mắt lộ vẻ kinh kỳ, không ngờ Đế Tuấn và Thái Nhất cư nhiên cùng ở một chỗ với Phù Tang Thụ.

Bất quá đối với hai kẻ vừa mới thai nghén, chưa hóa hình, thậm chí linh trí không trọn vẹn này hắn cũng không cảm thấy hứng thú, mà đem ánh mắt rơi vào trên một chạc cây khác.

Chạc cây kia nằm sau lưng hai con Tam Túc Kim Ô, phân biệt treo một cái chuông vàng to bằng bàn tay, một bản sách đồ to bằng bàn tay, và một cái bánh xe tán phát kim sắc quang mang.

Chương 12

"Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, Nhật Tinh Luân!" Đạo Kiếp ánh mắt lóe lên, liền nhận ra ba kiện pháp bảo, bất quá hắn cũng không vội vã xuất thủ mà lâm vào trầm tư.

Hà Đồ Lạc Thư là linh bảo bạn sinh của Đế Tuấn, Hỗn Độn Chung là linh bảo bạn sinh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Thế nhưng, giờ khắc này dưới sự cảm ứng của Đạo Kiếp, căn bản không phải chuyện như vậy, cái Nhật Tinh Luân kia mới là linh bảo bạn sinh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Dưới khí tức dẫn dắt của hai kiện pháp bảo, vừa vặn đối ứng với hai con Tam Túc Kim Ô chưa thai nghén ra.

Điều này làm cho Đạo Kiếp kỳ quái, bởi vì theo sự hiểu biết ở kiếp trước, vô luận trong thần thoại nào, Hỗn Độn Chung đều là linh bảo bạn sinh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng mượn nhờ vật này trở thành đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Nhưng giờ phút này hiển nhiên không phải như thế.

Hỗn Độn Chung tuy rằng cùng Hà Đồ Lạc Thư, hai con Tam Túc Kim Ô ở cùng một chỗ, nhưng lại không có quan hệ nhân quả, là độc lập.

Bất quá điều khiến Đạo Kiếp khó hiểu nhất là, Hỗn Độn Chung hoàn toàn là vật có chủ, nhưng cái chủ nhân này lại không phải bất kỳ ai trong Đế Tuấn và Thái Nhất. "Kỳ quái, chẳng lẽ nơi nào xuất hiện vấn đề sao?" Đạo Kiếp trầm tư, bỗng nhiên hắn hiểu ra.

Khó trách trong Vu Yêu đại kiếp, sau khi Đông Hoàng Thái Nhất

ngã xuống, Hỗn Độn Chung liền không biết tung tích, dù là Lục đại Thánh Nhân cũng không đoạt được, đây là một sự tình kỳ quái.

Theo thường lý, tại Hồng Hoang, có chuyện gì có thể giấu được Thánh Nhân?

Hỗn Độn Chung sau khi Đông Hoàng Thái Nhất chết, cho dù độn xuất Hỗn Độn, cũng tất nhiên sẽ lưu lại vết tích.

Hơn nữa, một kiện tử vật vô chủ, dù là Tiên Thiên Chí Bảo thì làm sao có thể độn tẩu trước mặt Thánh Nhân, hoàn toàn không có khả năng. "Chẳng lẽ?" Nghĩ tới đây, Đạo Kiếp tâm thần rùng mình, nghĩ tới một khả năng, đó chính là Hỗn Độn Chung vốn có chủ, cái chủ nhân này không phải Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ là mượn dùng, căn bản không có luyện hóa. "Nếu quả thật là như thế, vậy người kia là ai?

Cư nhiên có thể ẩn tàng sâu như vậy tại Hồng Hoang?" Điều này làm cho Đạo Kiếp lâm vào tình thế khó xử.

Trước mắt Hỗn Độn Chung có chủ, chủ nhân không phải Đông Hoàng Thái Nhất, vậy thì có thể đoạt hay không?

Đối phương lại ẩn tàng ở nơi nào, vì sao đem Hỗn Độn Chung để ở chỗ này, cho Đông Hoàng Thái Nhất tương lai sử dụng? "Hừ, có chủ thì như thế nào?

Nếu quả thật là linh bảo bạn sinh của Thái Nhất, tùy tiện cướp đoạt sẽ xúc động nhân quả phản phệ, Bản tọa có lẽ sẽ kiêng kị một chút, nhưng đã là Hỗn Độn Chung, lại không phải linh bảo bạn sinh của Tam Túc Kim Ô, thì có gì phải sợ?" Lạnh lùng hừ một tiếng, rất nhanh Đạo Kiếp liền có quyết định.

Bảo vật ngay trước mắt, há có lý nào không đoạt?

Sau khi quyết định, Đạo Kiếp lập tức bộc phát một thân khí tức,

khí tức khủng bố cuộn trào ra, trương khai đại thủ liền chụp về phía Hỗn Độn Chung. "Coong!" Hỗn Độn Chung chấn động, tiếng chuông u u vang vọng vạn cổ tang thương, bộc phát khí tức khủng bố.

Trong một sát na, Nguyên Hạo phảng phất cảm giác toàn bộ thời không đều bị trấn áp, Thời Không Trường Hà đều đình chỉ chảy xuôi.

Hỗn Độn Chung, một trong Khai Thiên Tam Bảo, có uy trấn áp hoàn vũ, bất quá Hỗn Độn Chung trước mắt chỉ là tự chủ phản kích, uy lực cũng không cường đại.

Nhưng cho dù như thế, cũng làm cho Đạo Kiếp cảm thấy áp lực lớn lao, bàn tay to đang chộp lấy Hỗn Độn Chung hồ như muốn bị bắn ra. "Cho ta trấn!" Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không bỏ cuộc, lệ quát một tiếng, Vô Cực Luân Hồi Châu trên đầu bay ra, rơi vào phía trên Hỗn Độn Chung.

Uy thế Tiên Thiên Chí Bảo bộc phát, Luân Hồi Đại Đạo mãnh liệt, trong nháy mắt thời không phá diệt, đại đạo băng hoại, chư thiên tịch diệt. "Đưa cho ta!" Có Vô Cực Luân Hồi Châu trấn áp, lực đề kháng của Hỗn Độn Chung dần dần biến nhỏ, cuối cùng bị Đạo Kiếp một phát bắt lấy.

Tiếp được Hỗn Độn Chung, Đạo Kiếp ánh mắt quét nhìn bốn phía, thậm chí cả hai con Tam Túc Kim Ô trên cây Phù Tang, thấy không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Tuy nhiên, khi thần thức tham nhập vào trong Hỗn Độn Chung, lại làm cho Đạo Kiếp không hiểu. "Chuyện gì xảy ra?

Vừa nãy rõ ràng cảm ứng được Hỗn Độn Chung là vật có chủ, vì sao cấm chế bên trong căn bản không hề bị luyện hóa?" Đạo Kiếp cảm thấy cổ quái, nhưng lại không dám chủ quan, thần thức to lớn quét ngang trong Hỗn Độn Chung.

Không gian bên trong Hỗn Độn Chung phi thường lớn, uyển như một thế giới, có đại đạo phù văn bay lượn, hóa thành các loại hình thái, càng có đại đạo chi âm hồi đáng, giống như có thần phật đang giảng đạo.

Cũng không biết qua bao lâu, tại một chỗ ẩn tế bên trong Hỗn Độn Chung, rốt cuộc bị Đạo Kiếp phát hiện ra một tia manh mối.

Một tia manh mối này ẩn tàng cực tốt, không phải tại không gian Hỗn Độn Chung, mà là trên cấm chế, tại bên trong cấm chế cuối cùng có một ấn ký tiểu nhân màu vàng.

Cái ấn ký này ẩn tàng cực sâu, nếu không phải Đạo Kiếp cẩn thận tra xét, căn bản không có khả năng phát hiện. "Hảo tâm cơ, nếu như không cẩn thận tra xét, luyện hóa Hỗn Độn Chung, trừ phi đem cấm chế cuối cùng cũng luyện hóa, nếu không căn bản không có khả năng phát hiện.

Mà muốn luyện hóa cấm chế cuối cùng, phi cường giả Hỗn Nguyên Cảnh không thể làm được!" Đạo Kiếp cười lạnh, đồng thời cũng cảnh giác, giờ khắc này càng thêm xác định chủ nhân ấn ký đang mưu tính.

Đồng thời cũng có thể giải thích được, vì sao sau đại chiến Vu Yêu, Hỗn Độn Chung lại vô duyên vô cớ biến mất. "Oanh!" Lập tức một cỗ thần thức chi lực to lớn hướng về ấn ký tiểu nhân màu vàng kia trùng kích tới.

Đã phát hiện ra, Đạo Kiếp tự nhiên không thể lưu lại cái hậu hoạn này, nếu không cho dù Hỗn Độn Chung ở trong tay cũng không an tâm.

Thần thức chi lực to lớn trực tiếp trùng kích ấn ký tiểu nhân màu vàng, thế nhưng, làm cho Đạo Kiếp sắc mặt khó coi là, một kích này, ấn ký tiểu nhân màu vàng vẫn y nguyên ở đó, căn bản không có ý tứ sụp đổ.

Trong nháy mắt, Đạo Kiếp minh bạch, người lưu lại đạo ấn ký này, tu vi tuyệt đối siêu việt Đại La Kim Tiên. "Thật cường đại ấn ký, Hồng Quân, La Hầu?

Hay là những Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót kia?" Sắc mặt Đạo Kiếp dần dần ngưng trọng, không có mạo muội tiếp tục trùng kích ấn ký màu vàng.

Chương 13

Hiện nay không biết người lưu lại ấn ký trong Hỗn Độn Chung là ai, thân ở nơi nào, mạo muội muốn đánh tan đạo ấn ký này, e rằng sẽ kinh động kẻ đó.

Vạn nhất chọc ra một vị Chuẩn Thánh đại năng, đó cũng không phải là thứ hắn hiện tại có thể địch lại.

Dù là như thế, Đạo Kiếp cũng sẽ không buông tha Hỗn Độn Chung.

Có người mưu tính thì như thế nào?

Cùng màn sau hắc thủ kết nhân quả thì đã sao?

Đối mặt chí bảo không dám lấy, sợ đầu sợ đuôi, sợ hãi nhân quả, làm sao leo lên đỉnh Đại Đạo?

Chỉ hơi do dự một chút, ánh mắt Đạo Kiếp liền trở nên vô cùng kiên định.

Đã hiện tại không thể luyện hóa đạo ấn ký này, vậy đợi sau khi đột phá Chuẩn Thánh sẽ tìm biện pháp phá trừ nó.

Hiện tại tu vi thấp, không dễ đi trêu chọc kẻ đứng sau, nhưng sau khi đột phá Chuẩn Thánh thì không cần thiết phải sợ nữa, trừ phi đối phương là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng chuyện đó tuyệt đối không có khả năng.

Chí ít hiện tại không có khả năng, dù là Hồng Quân, cũng phải chờ sau Đạo Ma đại chiến mới có thể thành đạo.

Sau khi thu hồi Hỗn Độn Chung, Đạo Kiếp liền lần nữa nhìn về phía hai con Tam Túc Kim Ô chưa hóa hình trên cây Phù Tang. "Bản tọa lấy Hỗn Độn Chung, tuy rằng giải quyết mưu tính của kẻ đứng

sau đối với hai người các ngươi, nhưng chung quy sẽ có ảnh hưởng đối với tương lai của các ngươi.

Thôi được, ngày hôm nay Bản tọa liền giúp một chút sức lực, coi như trả xong nhân quả!" Thế là, tiếp đó Đạo Kiếp liền ngồi xếp bằng dưới cây Phù Tang, bắt đầu giảng đạo.

Đạo Kiếp chỉ là Đại La Kim Tiên, giảng đạo tự nhiên sẽ không giống Thánh Nhân miệng phun sen vàng, thiên hoa loạn trụy, cũng không có thiên địa dị tượng, chỉ có một cỗ khí tức huyền ảo tràn ngập bốn phía.

Lần giảng đạo này nãi là chuyên môn châm đối linh hồn và hóa hình, dù sao hiện nay hai con Kim Ô còn ở trạng thái mông lung, giảng quá thâm ảo bọn hắn cũng không hiểu.

Đối với linh hồn nhất đạo, Đạo Kiếp nếu nhận đứng thứ hai ở Hồng Hoang, không ai dám nhận đứng thứ nhất.

Theo việc giảng đạo, Đạo Kiếp cũng bất tri bất giác lâm vào ngộ đạo, đối với Đạo càng ngày càng rõ ràng.

Bất tri bất giác, một vạn năm trôi qua, Đạo Kiếp tỉnh lại, đình chỉ giảng đạo. "Ông ~!" Đúng lúc này, trên thương khung, một vệt kim quang rơi xuống, hóa thành khánh vân, rơi về phía Đạo Kiếp. "Công đức?" Đạo Kiếp sững sờ, có chút không hiểu, bất quá công đức là đồ tốt, tự nhiên sẽ không từ chối, trực tiếp thu vào thể nội. "Sao lại có công đức?

Đúng rồi, giảng đạo?" Nhìn hai con Tam Túc Kim Ô đang trong cơn ngộ đạo, cư nhiên có xu thế muốn hóa hình, khóe miệng Đạo Kiếp co rút một cái.

Biết giảng đạo có công đức, nhưng lần này giảng đạo chỉ có hai sinh linh đang nghe...

ân, nếu tính cả cây Phù Tang, cũng chỉ là hai cái rưỡi, như vậy mà cư nhiên cũng có công đức? "Đa tạ đạo hữu!" Đúng lúc này, một giọng nói già nua truyền vào trong đầu Đạo Kiếp, dùng ý niệm truyền âm, làm cho Đạo Kiếp sững sờ. "Ngươi là!" Trong ánh mắt kinh ngạc của Đạo Kiếp, trên cây Phù Tang khổng lồ kia, một khuôn mặt người mơ hồ hiện ra. "Mở linh trí rồi?" Chuyện này làm Đạo Kiếp kinh ngạc, hắn vốn định giảng đạo bù đắp cho Đế Tuấn Thái Nhất, lại vô ý làm cho Phù Tang Thụ khai mở linh trí. "Ha ha, tồn tại như ta, tuy rằng có linh trí mông lung, nhưng muốn khai khải là thập phần khó khăn, lần này đa tạ đạo hữu!" Ý niệm già nua lần nữa truyền đến. "Vậy đạo hữu có thể hóa hình?

Rời khỏi nơi này?" Đạo Kiếp nghe vậy hai mắt tỏa sáng, có chút nóng bỏng nhìn Phù Tang Thụ.

Đây chính là Phù Tang Thụ, hiện nay đã mở linh trí, một khi hóa hình, vậy sẽ là một vị đỉnh cấp Tiên Thiên đại năng.

Cũng giống như Trấn Nguyên Tử, cùng là một trong Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, Phù Tang Thụ nếu có thể hóa hình, thành tựu tương lai tuyệt đối sẽ không kém hơn Trấn Nguyên Tử, thậm chí có khả năng mạnh hơn. "Khó khó khó, hầu như sẽ không có hi vọng.

Đạo hữu hẳn là rõ ràng, đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Căn như chúng ta, huyết mạch đặc thù, trời sinh sẽ chịu Đại Đạo hạn chế, hiện nay mở linh trí đã là thiên đại kỳ ngộ, còn về hóa hình, không dám mong!" Phù Tang Thụ thở dài một tiếng, Đạo Kiếp có thể từ trong ngữ khí của nó nghe ra sự bất đắc dĩ cùng thương cảm. "Có chút đáng tiếc, nếu đạo hữu có thể hóa hình, vậy vừa vặn cùng ta du lịch Hồng Hoang, truy cầu đại đạo, haizz!" Đạo Kiếp thở dài, cũng không có ác niệm, chỉ đơn thuần cảm thấy đáng tiếc.

Lúc này, Phù Tang Thụ chấn động, quấy nhiễu hỏa diễm bốn phía

cuồn cuộn, ngay sau đó, một cành cây khổng lồ tróc ra, chậm rãi bay đến trước người Đạo Kiếp.

Phù Tang Thụ nói: "Đạo hữu, ta không có gì tốt để hồi báo, cành cây uẩn hàm một bộ phận bản nguyên này của ta liền tặng cho đạo hữu làm quà báo đáp, xin đạo hữu đừng chê!" "Phù Tang Thụ bản nguyên?" Đạo Kiếp kinh ngạc, không ngờ đối phương hào phóng như thế, cư nhiên tự chặt một bộ phận bản nguyên.

Lại nhìn Phù Tang Thụ, so với vừa rồi đã thu nhỏ rất nhiều, khí tức cũng uể oải không ít, muốn khôi phục e rằng cần không ít thời gian. "Điểm hóa chi n lớn hơn tất cả, xin đạo hữu nhận lấy!" Thanh âm già nua lần nữa vang lên. "Thôi được, vậy Bản tọa liền nhận lấy đoạn nhánh cây này.

Như vậy, đạo hữu, chúng ta hữu duyên gặp lại!" Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không khách khí, đồng thời cũng biết, Phù Tang Thụ trả giá lớn như vậy, chính là để không nợ nhân quả.

Theo Đạo Kiếp rời đi, Phù Tang Thụ cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía hai con tiểu Kim Ô đang ngưng tụ thành hình nhưng vẫn còn trong cảm ngộ. "Hai tiểu gia hỏa!" Hiện nay đã mở linh trí, tự nhiên sẽ không cho phép có người ở trên người mình, lập tức thân cây lắc một cái, liền đem hai con Tam Túc Kim Ô hất xuống, đồng thời, mấy kiện linh bảo bạn sinh kia cũng rơi xuống bên cạnh hai con Tam Túc Kim Ô, nhưng tịnh không đánh gãy hai người cảm ngộ.

Cũng không biết qua bao lâu, hai con Kim Ô u u tỉnh lại, nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng. "Thái Nhất kiến quá đại huynh!" "Ha ha, tên nhị đệ gọi là Thái Nhất, tốt tốt, vậy đại huynh gọi là Đế Tuấn!" "Ha ha!" Trên Thái Dương Tinh, truyền đến tiếng cười vui vẻ của hai con Tam Túc Kim Ô.

Phù Tang Thụ chỉ thản nhiên liếc nhìn hai người một chút liền

không thèm để ý, bắt đầu lâm vào trầm ngủ.

Tự chặt một bộ phận bản nguyên đối với nó tổn thương rất lớn, cần dùng thời gian dài dằng dặc để bù lại.

Chương 14

Cũng may nơi này là Thái Dương Tinh, có nồng đậm Thái Dương Chân Hỏa.

Bên kia, Đạo Kiếp sau khi rời khỏi Thái Dương Tinh, vốn định du lịch Thái Cổ Tinh Không thêm chút nữa, bất quá cuối cùng lại từ bỏ.

Chuyến đi Thái Dương Tinh này thu hoạch rất lớn, không chỉ đoạt được Hỗn Độn Chung, nhìn thấu một cái âm mưu, về sau lại hoạch được một đoạn cành cây uẩn hàm bản nguyên Phù Tang Thụ.

Quan trọng nhất là, lần giảng đạo trên Thái Dương Tinh này làm cho Đạo Kiếp đối với đạo của mình có sự lĩnh ngộ nhất định, cự ly đột phá Chuẩn Thánh không còn xa.

Đối với tương lai làm thế nào tăng lên, cũng dần dần rõ ràng. "Kiếp diệt sinh, kiếp diệt, một hồi kiếp, một lần luân hồi.

Thiên có thiên kiếp, nhân có nhân kiếp, địa có địa kiếp.

Kiếp qua tân sinh, một hồi luân hồi, ngô đạo thành hĩ!" "Ha ha!" Tiếng cười to quanh quẩn Thái Cổ Tinh Không, một cỗ khí tức khủng bố từ trên thân Đạo Kiếp bộc phát.

Tử vong cùng tân sinh, hủy diệt cùng sáng tạo, nhân quả cùng vận mệnh, mấy loại khí tức hoàn toàn khác biệt đang cuộn trào trên người hắn.

Giờ khắc này, khí tức trên người Đạo Kiếp đã triệt để siêu việt Đại La Kim Tiên, chỉ bất quá chưa bước ra một bước kia, nhưng cũng không xa, đối với mấy loại pháp tắc đều đã có lĩnh ngộ rõ ràng.

Tâm tình thư sướng, Đạo Kiếp liền gia tốc đi đường, chuẩn bị tiến về Bất Chu Sơn nhìn xem, không chừng có thể hoạch đắc thêm

một số cơ duyên. "A?" Bỗng nhiên, Đạo Kiếp ánh mắt lóe lên, trong minh minh dường như có một cỗ túc sát chi ý truyền đến, làm cho hắn tạm thời dừng bước. "Phía trước là nơi ở của Thái Âm Tinh, chẳng lẽ trên Thái Âm Tinh có người đang đánh nhau?" Nghĩ tới đây, Đạo Kiếp thấy hứng thú, liền chuẩn bị đi xem một chút.

Lấy tu vi hiện nay của hắn, dù gặp phải Chuẩn Thánh sơ kỳ đều có thể đánh một trận, Chuẩn Thánh trung kỳ muốn giết hắn cũng không có khả năng, trừ phi gặp phải Chuẩn Thánh hậu kỳ hoặc đại viên mãn.

Đương nhiên, Đạo Kiếp cũng sẽ không cho rằng mình có thể gặp được tồn tại đẳng cấp đó.

Thời đại như hiện nay, dù là Hồng Quân và La Hầu tu vi tối đa cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí khả năng còn chưa tới, tự nhiên không có khả năng có tồn tại Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Bởi vậy, loại tình huống "đa nhất sự bất như thiếu nhất sự" này không tồn tại trên người Đạo Kiếp.

Bất quá tranh đấu phát sinh tại phụ cận Thái Âm Tinh, làm cho hắn nhớ tới hai vị Thái Âm nữ thần trong truyền thuyết hậu thế: Thường Hi và Hi Hòa.

Trong truyền thuyết thần thoại, hai vị Thái Âm nữ thần phân biệt gả cho Đế Tuấn và Thái Nhất, tuy rằng phong quang vô hạn, nhưng sau Vu Yêu đại chiến cũng theo Đế Tuấn và Thái Nhất cùng gặp kiếp nạn.

Kết cục như thế, chi bằng cứ ngốc tại Thái Âm Tinh làm một Thái Âm nữ thần, "cẩu" đến hậu kỳ.

Nghĩ tới đây, Đạo Kiếp không thể không cảm thán, tại Hồng Hoang, có đôi khi học được cách "cẩu" (ẩn nhẫn) cũng chưa chắc

không tốt.

Nhìn xem Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, thực lực ba người này đều không yếu, thậm chí tại Hồng Hoang ít ai có thể so sánh, nhưng ba người biết cẩu, đánh chết không nhập kiếp, không tranh bá, bởi vậy đều sống sót.

Còn có mấy người khác, như Côn Bằng, Nhiên Đăng, hai người này tương đối vô sỉ, đánh không lại thì chạy, một chút mặt mũi cũng không cần.

Người ta Vu Yêu đại chiến thì đều liều mạng, như Đế Tuấn và Thái Nhất, còn có Phục Hy các loại, thấy đại thế đã mất liền trực tiếp tìm Thập Nhị Tổ Vu đồng quy vu tận.

Côn Bằng thì hay rồi, không những không có tâm lý chịu chết, còn cuỗm luôn Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, có thể nói một điểm tôn nghiêm cường giả cũng không cần.

Nhưng vô luận danh thanh Côn Bằng thế nào, người ta sống sót.

Còn có Nhiên Đăng, tư chất càng không cần mặt mũi, thân là một trong Tử Tiêu Cung ba ngàn khách, cư nhiên bái Nguyên Thủy, sau lại phản bội Nguyên Thủy đi Phật Môn làm Phật Tổ.

So với những người này, Hồng Quân, La Hầu, Long Vương cùng Tiên Thiên Tam Tổ của thời đại này, hay Đế Tuấn Thái Nhất và Thập Nhị Tổ Vu tương lai hoàn toàn bất đồng.

Những người này vẫn luôn tranh, hoặc là chứng đạo, hoặc là diệt vong.

Cuối cùng, thành công chỉ có một mình Hồng Quân, còn về Lục đại Thiên Đạo Thánh Nhân tương lai, đó hoàn toàn là thiên mệnh sở quy, không thể đánh đồng.

Trong lòng Đạo Kiếp sinh cảm khái, cũng không có cách nào bình

luận ai đúng ai sai, tóm lại mỗi người có đạo của riêng mình.

Cẩu thả mà sống cũng tốt, dù sao cũng là sống.

Tranh một thế đỉnh phong đồng dạng cũng không sai, chí ít đã nỗ lực, dù thất bại vẫn lạc cũng sẽ không hối hận. "Oanh!" Một phen cảm khái lại làm cho Đạo Kiếp tâm hữu sở ngộ, đối với Đạo của mình cảm ngộ càng thêm sâu, khí tức trên thân lần nữa leo lên, làm cho hắn vui mừng. "Vọng Thư, giao ra Tinh Chủ Ấn, ba huynh đệ chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không hôm nay chỉ có thể đem ngươi lưu lại!" Chưa kịp tới gần, Đạo Kiếp liền nghe được một giọng nói lạnh lùng. "Lang tử dã tâm, mơ tưởng!

Tinh ấn là linh bảo bạn sinh của Bản cung, há có thể đưa cho các ngươi!" Ngay sau đó, lại một giọng nữ tử truyền ra, thanh âm thanh lãnh, mang theo nộ khí. "Vậy đừng trách ba huynh đệ ta không khách khí.

Thương Thiên, Hoàng Thiên, chúng ta lên!" "Oanh long!" Chiến đấu dao động khủng bố truyền đến, từng dải ánh sáng như tinh hà chiếu sáng Thái Cổ Tinh Không, mấy cỗ pháp tắc chi lực khác biệt đang giao chức. "Vọng Thư?

Thương Thiên, Hoàng Thiên?" Nghe được ba cái tên này, Đạo Kiếp đang định đi xem ai đánh nhau liền sững sờ, tạm thời dừng bước, lâm vào trong tư tự.

Trong ký ức kiếp trước, rất nhiều thần thoại Hồng Hoang đối với sự tồn tại của Vọng Thư có nhiều tranh nghị, Đạo Kiếp cũng không hiểu rõ, tóm lại vị Thái Âm Tinh Chi Chủ này thập phân thần bí. "Vọng Thư đang đánh nhau với Tam Thiên sao?

Tam Thiên..." Đối với Tam Thiên, kiếp trước Đạo Kiếp ngược lại biết một chút, nhưng cũng không hiểu rõ lắm.

Hắn tịnh không ngoài ý muốn, dù sao Hồng Hoang lớn như vậy, đặc biệt là xuyên việt đến một cái Hồng Hoang chân chính, quả thực như cùng một cái hỗn độn vũ trụ.

Thế giới hạo hãn như vậy, tại niên đại Hồng Hoang sơ khai, Tiên Thiên đại năng tuyệt đối không phải số ít, không thể nào chỉ có mấy người Long Vương, Hồng Quân, La Hầu.

Có thể nói, cái Hồng Hoang này, xa xa không đơn giản như trong tiểu thuyết.

Chương 15

"Có ý tứ, cư nhiên đụng phải mấy vị Tiên Thiên đại năng đang chiến đấu.

Nhìn dáng vẻ giống như Tam Thiên tham lam một kiện bảo bối của vị Thái Âm Tinh Chi Chủ này.

Bảo bối gì có thể làm cho người ta ra tay với một vị Hồng Hoang đỉnh cấp đại năng?" Đạo Kiếp híp mắt lại, vốn chỉ định xem ai đang chiến đấu, nhưng giờ phút này lại thấy hứng thú.

Muốn nói Hồng Hoang cái gì hấp dẫn người nhất, tự nhiên là bảo bối và cơ duyên. "Hồng Hoang cường giả vi tôn, hiện nay ba huynh đệ chúng ta mạnh hơn ngươi, Thái Cổ Tinh Không lý nên do huynh đệ chúng ta chưởng quản.

Vọng Thư, duy có giao ra Tinh Chủ Ấn, tịnh thần phục ba huynh đệ chúng ta mới có đường sống, nếu không khó tránh khỏi con đường vẫn lạc!" Thương Thiên lạnh lùng nói. "Không sai, không bao lâu nữa ba huynh đệ ta sẽ thành lập Thiên Đình, nhất thống Tinh Không, tiến tới dẫn binh công đánh Hồng Hoang đại địa cùng các đại tinh vực.

Nếu như ngươi hiện tại chủ động giao ra Tinh Chủ Ấn, chúng ta không những sẽ không làm khó ngươi, thậm chí sẽ hứa hẹn cho ngươi địa vị chí cao, chớ có không biết tốt xấu!" Hoàng Thiên cũng tiếp lời.

Khẩu khí hai người có thể nói là vô cùng lớn, dù Đạo Kiếp đứng nghe từ xa cũng một trận im lặng.

Nhiên, Vọng Thư nghe vậy lại vẻ mặt trào phúng: "Ha ha, thật buồn cười, dõng dạc!

Bằng vào ba người các ngươi cũng muốn nhất thống Hồng

Hoang?

Ếch ngồi đáy giếng, chưa nói đến Tứ Đại Khu Vực trong Hồng Hoang, chưa nói đến các nơi ẩn tàng bao nhiêu Tiên Thiên đại năng, chỉ riêng Tiên Thiên Tam Tộc, các ngươi cũng không thể đối phó!" "Vọng Thư, dám xem thường chúng ta!" "Tiên Thiên Tam Tộc tính là thứ gì, một đám gia hỏa không não!" "Muốn chết!" Vọng Thư trào phúng và châm chọc lập tức chọc giận Tam Thiên, bọn hắn cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp xuất thủ. "Oanh long long!" Tiếng đánh nhau lần nữa truyền đến, dao động khủng bố quét ngang bát phương.

Thanh Thiên trên tay đeo một bộ móng vuốt màu xanh, uyển như một đôi thanh long chi trảo, ra tay liền xé rách hư không, hàn mang trán phóng.

Thương Thiên thì tế ra một cái đại ấn màu huyền hoàng, tán phát khí tức hậu trọng, mỗi một kích rơi xuống đều uyển như một tòa Thái Cổ Thần Sơn, mang theo chi thế trấn áp thiên địa, làm cho tinh không ầm ầm rung động, khủng bố như vậy.

Hoàng Thiên thì tay cầm một thanh quyền trượng, quanh thân thần quang trán phóng, khiến hắn nhìn qua vô cùng thánh khiết, giống như Chí Cao Thần lăng giá trên thương sinh, nhất niệm sáng thế, nhất niệm diệt thế.

Ba người này có thể nói là thập phần không cần mặt mũi, tuy rằng tu vi tương đương với Vọng Thư, nhưng lại không có giác ngộ đơn đả độc đấu, riêng phần mình cầm trong tay pháp bảo vây công Vọng Thư.

Vọng Thư tế ra một cái đại ấn hình vuông trên đầu, tán phát tinh không rực rỡ, từ bốn phương tám hướng dũng động vô tận tinh không gia trì trên đại ấn, khiến cho mai ấn ký này uy lực vô cùng.

Vị Thái Âm Tinh Chủ này một thân lam y, tóc trắng như tuyết,

mỗi một sợi tóc đều uyển như một dải ngân hà, tại trong tinh không dập dờn.

Nàng hiển hóa pháp tướng, hóa thành vạn trượng, quanh thân từng ngôi sao lượn lờ, chân đạp tinh hà, trên đầu Tinh Chủ Ấn tán phát quang mang thôi chán.

Dung nhan tuyệt mỹ, thần tình lãnh mạc, lại không mất vẻ ung dung hoa quý, khiến nàng dù bị vây công vẫn uyển như trung tâm của tinh không. "Tốt một cái Thái Âm Tinh Chi Chủ!" Đạo Kiếp tới gần nhìn thấy Vọng Thư, ánh mắt sáng lên, tán thán không thôi.

Hồng Hoang đỉnh cấp nữ thần vốn ít, đặc biệt là tư thái phong hoa tuyệt đại như Vọng Thư, dù Đạo Kiếp tự nhận là người lãnh đạm cũng không khỏi động dung.

Lại nhìn dáng vẻ phách lối, dữ tợn của Tam Thiên, song phương so sánh dưới, hình thành chênh lệch rõ ràng, làm cho Đạo Kiếp nhíu mày.

Bất quá Đạo Kiếp tịnh không có hiện thân, tự nhiên sẽ không mạo muội nhúng tay vào chiến đấu của người khác, hắn ám tự phân tích đối thoại song phương.

Hiển nhiên, đây là một trận tranh đoạt chiến, từ trong lời nói của Tam Thiên, ba người này chuẩn bị nhất thống Thái Cổ Tinh Không, thành lập Thiên Đình.

Vọng Thư là Thái Âm Tinh Chi Chủ, xác thực hơn hẳn là Chúng Tinh Chi Chủ, cái đại ấn hình vuông trên đầu nàng hẳn là tượng trưng cho thân phận, đồng thời giống như có thể mượn nhờ tinh thần chi lực. "Thì ra là thế, đảo có chút khi dễ người.

Tuyệt thế nữ thần bực này, làm sao có thể nhẫn tâm ra tay?" Đạo Kiếp lắc đầu, ánh mắt nhìn lại, lại phát hiện chỉ một lát sau, Vọng

Thư đã rơi vào hạ phong, cũng không còn thong dong như trước, trên người bắt đầu xuất hiện thương thế. "Vọng Thư, hiện tại đầu hàng còn kịp!

Chỉ cần giao ra Tinh Chủ Ấn, tịnh thần phục ba huynh đệ chúng ta, Bản tọa liền có thể thả ngươi!" Mắt thấy Vọng Thư bắt đầu chống đỡ hết nổi, Thanh Thiên vui vẻ, lần nữa mở miệng khuyên bảo.

Thực lòng mà nói, hắn cũng không nỡ giết Vọng Thư.

Tiên Thiên nữ thần bực này, thân là nam nhân dã tâm bừng bừng, há có thể không động lòng?

Bởi vậy, vô luận trước khi chiến đấu hay trong khi chiến đấu, hắn đều không ngừng uy bức lợi dụ, thậm chí khuyên bảo.

Hắn đích xác thật lòng muốn Vọng Thư thần phục, sau này thành lập Thiên Đình xong, thậm chí suy xét phong Vọng Thư làm Thiên Hậu.

Thế nhưng, làm cho Thanh Thiên não nộ là Vọng Thư tính tình cương liệt, vô luận uy bức thế nào cũng không có chút ý tứ phục mềm. "Hừ, mơ tưởng!

Ba huynh đệ các ngươi lang tử dã tâm, muốn Bản cung thần phục, nằm mơ đi!

Dù Bản cung tự bạo Tinh Chủ Ấn, cũng sẽ không để các ngươi đắc sính!" Vọng Thư cứ việc khí tức vi nhược, thập phần chật vật, nhưng vẫn khổ sở duy trì, đôi mắt đẹp kiên định, không có một tia phục mềm.

Pháp tướng của nàng biến mất, khí tức trên thân bắt đầu bất ổn, nhưng lại điên cuồng công kích, từng sợi tóc trắng uyển như lưỡi dao sắc bén, cắt rách hư không, băng toái tinh hà. "..." Thanh Thiên động dung, nhưng càng nhiều hơn là nộ khí, thậm chí khuôn mặt anh tuấn

cũng trở nên dữ tợn vô cùng: "Vì sao?

Vì cái gì ngươi quật cường như vậy?

Thần phục Bản tọa có gì không tốt?

Đem Tinh Chủ Ấn cho Bản tọa, Bản tọa nhất thống Tinh Không, thành lập Thiên Đình.

Sang năm, ta nếu là Thiên Đế, tất phong ngươi làm Thiên Hậu.

Địa vị, vinh diệu, tư nguyên, đến lúc đó cái gì cũng có, tốt đẹp biết bao.

Vì sao, vì cái gì ngươi muốn cự tuyệt Bản tọa!" "Oanh long!" Thanh Thiên não nộ vung trảo, băng toái tinh không, diễn hóa u minh, trực tiếp đem Vọng Thư đánh bay ra ngoài, nhưng chung quy vẫn lưu thủ.

Chương 16

"Đại huynh, hà tất cùng ả nói nhảm, loại nữ nhân không biết điều này dứt khoát trực tiếp giết, đoạt lấy Tinh Chủ Ấn!" "A, đại huynh, Hồng Hoang lớn như vậy, dạng nữ nhân nào mà không có, hà tất treo cổ trên một thân cây?

Chờ chúng ta thành lập Thiên Đình, đại huynh là Thiên Đế, nữ nhân ở chư thiên tinh vực, Hồng Hoang đại địa còn không phải mặc ngươi chọn?" Thấy Thanh Thiên lúc này dường như đối với nữ nhân này có ý tứ, Thương Thiên và Hoàng Thiên sắc mặt không tốt.

Còn Vọng Thư cũng căn bản không có ý tứ thỏa hiệp, khuôn mặt đầy sát khí, trong mắt lóe hàn mang, phẫn nộ mang theo sát ý.

Nàng vốn là Tiên Thiên Thần Thai Linh do Thái Âm Tinh đản sinh, một thân Thái Âm chi lực vốn thập phần âm lãnh, khiến nàng như Phục Cừu Chi Thần bước ra từ hàn uyên. "Giết!" Thanh Thiên cũng cảm giác được hai vị huynh đệ bất mãn, lại nhìn thoáng qua Vọng Thư vẻ mặt kiên định, trong mắt đẹp phiếm sát ý, cuối cùng thở dài một tiếng, không còn lưu thủ. "Sớm nên như thế!" "Giết nữ nhân này, Tinh Chủ Ấn tự nhiên quy chúng ta sở hữu!" "Oanh long!" Dứt lời, Thương Thiên và Hoàng Thiên cười to, không còn lưu thủ, tế ra thần thông và pháp bảo lần nữa giết hướng Vọng Thư.

Cuối cùng, ngay cả Thanh Thiên cũng không còn lưu thủ, tế ra một đóa thanh liên hư ảnh. "Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chu Liên".

Đây là đại thần thông do Thanh Thiên khuy tham thời không bản nguyên, ngẫu nhiên đạt được từ Hỗn Độn Thanh Liên mà sáng tạo ra.

Thần thông này vừa ra, thiên băng địa liệt, tinh hà phá toái, Thời Không Trường Hà chấn động, một cỗ sáng thế chi lực cuộn trào

nhưng lại mang theo uy diệt thế. "Mạng ta xong rồi!" Vọng Thư vẻ mặt tuyệt vọng, nhưng dù là như thế cũng y nguyên không có cầu xin tha thứ, thậm chí cắn răng một cái, hóa thành một đạo thiến ảnh chủ động nghênh đón ba người, thể nội Thái Âm bản nguyên ngưng tụ, trở nên cuồng bạo.

Hiển nhiên, nàng muốn tự bạo, kéo theo địch nhân đồng quy vu tận. "Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chu Liên, thần thông tốt!" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói tán thán từ hư không truyền đến, ngay sau đó, một đạo thân ảnh hắc y chắn trước người Vọng Thư, làm cho Vọng Thư thân thể dừng lại, đình chỉ tự bạo. "Đáng tiếc, dùng đại thần thông bực này đi khi phụ nữ nhân, thật làm cho Bản tọa coi thường!" Đạo Kiếp cười lạnh.

Lúc này hắn cũng không nhìn nổi nữa, Tiên Thiên nữ thần như Vọng Thư mà vẫn lạc trước mặt như vậy, hắn cảm thấy dù mình có lãnh đạm hơn nữa cũng không thể thờ ơ. "Muốn chết!" Thấy thế, Tam Thiên đại nộ, nhưng công kích tịnh chưa dừng lại, y nguyên tiếp tục rơi xuống, đem Đạo Kiếp và Vọng Thư cùng nhau bao trùm. "Ba tên Đại La đỉnh phong, vốn có thể để Bản tọa luyện tay một chút, đáng tiếc, Bản tọa hiện tại không có chút tâm tình nào.

Như vậy, đi chết đi!" Đối với công kích của Tam Thiên, Đạo Kiếp thần tình trịnh trọng.

Dù tu vi hắn cao hơn ba người một bậc, trên thân có một tia uy thế Chuẩn Thánh, nhưng y nguyên không dám thác đại, trực tiếp tế ra Vô Cực Luân Hồi Châu.

Thao túng kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, bộc phát ra lực lượng kinh khủng oanh về phía đối phương. "Oanh long!" Đại Luân Hồi chi lực bộc phát.

Sinh cùng tử, sáng thế cùng hủy diệt, làm cho phương viên ức vạn

dặm thời không trong sát na hóa thành một cái lãnh địa khổng lồ.

Một khắc này, tại trong phiến lãnh địa này, ý chí của Đạo Kiếp dường như thay thế thiên ý.

Khí tức tịch diệt, hủ hủ, trớ chú, thiên nhân ngũ suy tràn ngập.

Vô biên sát khí cuộn trào, trong sát khí lại có một tia sinh mệnh chi lực đang đản sinh. "Thiên địa có nhân quả, tu sĩ cả đời nghịch thiên hành, cần phải trả nhân quả, bởi vậy, chúng sinh cần độ Vô Lượng Kiếp!" Theo Đạo Kiếp mở miệng, trong thiên địa minh minh vang lên đại đạo chi âm.

Tại một khắc này, trong phiến lãnh địa này phảng phất có một hồi tịch diệt đại kiếp bộc phát.

Vô luận bất kỳ sinh mệnh thể nào, thậm chí vật chất vũ trụ đản sinh trong phiến lãnh địa này đều bắt đầu bị cỗ sức mạnh trong minh minh kia xâm thực. "Sức mạnh gì?" "Không tốt, có một cỗ lực phá hoại khủng bố đang xâm thực thân thể ta, còn có nguyên thần!" "Đáng chết, thủ đoạn gì đây?

Cư nhiên ảnh hưởng thần hồn ta, thẩm thấu bản nguyên ta!" Tam Thiên sắc mặt đại biến, chỉ cảm giác bản thân xảy ra vấn đề, nhưng lại tìm không thấy nguồn công kích, làm cho bọn hắn sợ hãi thất sắc.

Đưa mắt nhìn lại, khí Hỗn Độn trong tinh không bốn phía đều bắt đầu tiêu tán, từng ngôi sao sinh mệnh khí tức bắt đầu suy yếu, linh khí tiêu tán, khắp nơi tràn ngập sát khí cùng suy khí, toàn bộ tinh không giống như trong nháy mắt tiến vào thời đại mạt pháp. "Tê, sức mạnh này?" Vọng Thư cũng hít sâu một hơi, bị cảnh tượng trước mắt hù dọa, không khỏi nhìn về phía Đạo Kiếp bên cạnh, đặc biệt là Vô Cực Luân Hồi Châu trên đầu hắn.

Cứ việc công kích của Đạo Kiếp chỉ nhắm vào Tam Thiên, nhưng

cỗ sức mạnh quỷ dị kia chỉ cần khuếch tán ra bốn phía, cái loại cảm giác tịch diệt hết thảy, thiên nhân ngũ suy kia, dù chỉ cảm ứng được khí tức cũng làm cho Vọng Thư cảm thấy vô cùng khó chịu. "Đây là sức mạnh của Kiếp!" Giây tiếp theo, Đạo Kiếp một bước bước ra, liền vượt qua tầng tầng thời không, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tam Thiên, một thân khí tức hạo hãn không chút che giấu bao trùm ba người. "Đạo hữu, dừng tay!" Thanh Thiên ba người kinh hãi thất sắc, một thân sức mạnh giờ khắc này đều đang chống lại cỗ lực phá diệt quỷ dị kia, mắt thấy đối phương xông tới, chỉ có thể mở miệng.

Hiển nhiên, bọn hắn tịnh không có cốt khí như Vọng Thư. "Phanh!

Phanh!

Phanh!" Nhân quả đã kết, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không lưu thủ, liên tục ba quyền, đem Tam Thiên đánh bay ra ngoài, đụng nát từng ngôi sao. "Thiên Ma Tháp, cho ta trấn!" Không đợi ba người hồi thần, liền thấy cuồn cuộn ma khí bao trùm thương khung, một tòa ma tháp màu đen cao vạn trượng hàng lâm trên đầu, lần nữa đem ba người đánh nổ. "Đi!" "Người này không thể địch!" Sau khi trọng tổ thân thể, ba người vẻ mặt kinh khủng, nói cũng không dám nói, quay đầu bỏ chạy.

Tam Thiên đào tẩu, Đạo Kiếp tịnh không có đuổi theo.

Ba người đều là đỉnh cấp Đại La Kim Tiên, đánh bại thì dễ, muốn đánh giết lại không đơn giản như vậy.

Đối phương chia nhau chạy trốn, tối đa chỉ có thể giết một cái.

Đương nhiên, nếu Đạo Kiếp toàn lực bộc phát, tế ra át chủ bài thì có hi vọng đem ba người toàn bộ lưu lại, nhưng không cần thiết.

Phản chính ba người cũng chỉ là hạng tôm tép, lần này bị trọng thương, muốn khôi phục e rằng chí ít cũng phải mấy chục vạn, thậm

chí mấy trăm vạn năm, không thành được khí hậu. "Tê ~!" Một màn này làm cho Vọng Thư đang quan chiến ở cách đó không xa hít sâu một hơi, thân thể không khỏi run lên.

Chương 17

Một màn này đối với nàng xung kích có thể nói là thập phần to lớn.

Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên, ba người này chính là đỉnh cấp đại năng hách hách hữu danh trong Thái Cổ Tinh Không, mỗi một vị đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đơn đả độc đấu nàng có lẽ không sợ, thậm chí có thể lực áp, nhưng muốn đánh giết thì không dễ dàng như vậy.

Tu vi đến cảnh giới này, đặc biệt là loại Tiên Thiên Thần Thai Linh này, ai mà không có mấy lá bài tẩy?

Ba người liên thủ, Vọng Thư tự nhận căn bản không phải đối thủ, nếu không sẽ không có chuyện ngày hôm nay.

Thế nhưng, cái tồn tại thần bí đột nhiên xuất hiện này, cư nhiên ngắn ngủi mấy chiêu liền khinh dịch trấn áp Tam Thiên, làm cho bọn hắn chật vật chạy trốn, hà đẳng đáng sợ? "...

Ngươi đã đột phá cảnh giới kia rồi?" Thấy Đạo Kiếp đem Thiên Ma Tháp thu lại, chậm rãi đi tới, Vọng Thư nhịn không được mở miệng hỏi. "Không có, bất quá cũng nhanh thôi!" Đạo Kiếp lắc đầu, tiếp đó mỉm cười nói: "Bản tọa Đạo Kiếp, gặp qua đạo hữu!" Vọng Thư hít sâu một hơi, áp chế sự chấn kinh trong lòng, khom người thi lễ nói: "Tiểu nữ tử Vọng Thư, gặp qua Đạo Kiếp đạo hữu.

Đa tạ đạo hữu cứu mạng, Vọng Thư cảm kích khôn cùng!" Trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ cảm kích, còn có một tia kính sợ, tuy nhiên tâm cảnh giác vẫn chưa buông xuống.

Cả người nàng uyển như một băng sơn mỹ nhân, làm cho người ta

chỉ có thể thưởng thức, không thể tới gần.

Đạo Kiếp không để ý, Hồng Hoang chính là như vậy, cường giả vi tôn, vô luận lúc nào đều cần bảo trì cảnh giác, đổi lại là hắn cũng đồng dạng sẽ như thế. "Nếu đã như vậy, Bần đạo xin cáo từ trước!" Nói xong, Đạo Kiếp liền xoay người chuẩn bị rời đi. "Đạo hữu khoan đã!" Điều này làm cho Vọng Thư kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp lóe lên một vệt dị sắc, không khỏi đối với Đạo Kiếp nảy sinh hảo cảm, cười nói: "Đạo hữu, đạo trường của Bản cung ở ngay gần đây, đạo hữu nếu không chê, có thể đến đàm đạo một chút?" "Nữ thần tương mời, Bản tọa há có lý do chối từ?" Nghe vậy, Đạo Kiếp đưa lưng về phía Vọng Thư, khóe miệng vẽ ra một nụ cười.

Hai chữ "nữ thần" làm cho Vọng Thư sững sờ, không biết vì sao khuôn mặt cười hơi đỏ lên, bất quá rất nhanh liền khôi phục nguyên trạng, mang theo Đạo Kiếp đi tới Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh, một ngôi sao cùng nổi danh với Thái Dương Tinh trong Thái Cổ Tinh Thần, phân biệt do đôi mắt Bàn Cổ đại thần biến thành.

So với Thái Dương Tinh đi đâu cũng có liệt diễm, Thái Âm Tinh lại khắp nơi tràn ngập Thái Âm chi lực băng lãnh.

Đạp nhập Thái Âm Tinh, Đạo Kiếp lập tức nhìn thấy từng đợt triều tịch Thái Âm khủng bố cuộn trào, dưới loại triều tịch này, e rằng Đại La Kim Tiên rơi vào trong đó cũng sẽ trọng thương.

Vọng Thư làm Thái Âm Tinh Chủ, có thể điều động một bộ phận Thái Âm Tinh chi lực, nhưng sức mạnh có thể điều động cũng hữu hạn, dù là như thế cũng đủ để nàng tại Thái Âm Tinh các nơi thông suốt không trở ngại.

Rất nhanh, hai người đi tới một cái sơn cốc.

Sơn cốc này không giống bên ngoài, tuy rằng tràn ngập nồng đậm Thái Âm chi lực, nhưng lại thiếu đi loại cảm giác âm hàn cuồng bạo kia.

Trong sơn cốc, linh căn biến bố, khắp nơi đều là hình ảnh lam sắc tinh oánh, giống thủy tinh, lại giống bảo thạch, còn có từng cây Nguyệt Quế Thụ, khiến cho toàn bộ sơn cốc vô cùng xinh đẹp. "Tỷ tỷ, tỷ tỷ đã về!" "Ta vừa rồi cảm thụ được bên ngoài Thái Âm Tinh có ba động chiến đấu kịch liệt, tỷ tỷ không có việc gì chứ!" Hai người vừa bước vào sơn cốc, liền có hai đoàn lam sắc quang đoàn tán phát Thái Âm chi lực bay tới, tịnh từ trong quang đoàn truyền ra hai giọng nói thanh thúy dễ nghe như chuông bạc.

Hai quang đoàn bay lượn trên không trung, vây quanh Vọng Thư một vòng, cuối cùng hóa thành hình thái hai thiếu nữ. "A, ai đây?" "Tỷ tỷ cư nhiên dẫn người về!" Rất nhanh, hai thiếu nữ cũng phát hiện ra Đạo Kiếp, ngay sau đó liền vây quanh Đạo Kiếp xoay vòng, làm cho Đạo Kiếp một trận im lặng. "Đạo hữu chê cười.

Hai vị muội muội của Bản cung chưa hóa hình, tâm tư đơn thuần, chỗ nào vô lễ xin đạo hữu chớ trách!" Nói xong, Vọng Thư lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Thường Hi, Hi Hòa, náo đủ chưa, đối với khách nhân sao có thể vô lễ như thế?" "Hi hi!" Thế nhưng, hai cái tiểu nha đầu không những không sợ hãi, tương phản, lại biến về hình thái quang đoàn, trong lúc chớp động hóa thành hai cái mặt quỷ to lớn, đối với Vọng Thư và Đạo Kiếp lè lưỡi, sau đó chạy đi mất. "Hai con nha đầu chết tiệt!" Vọng Thư ảo não, vẻ mặt ôn nộ, nhưng lại tịnh chưa thật sự phát hỏa.

Nhìn ra được, nàng thập phần yêu thương hai người muội muội này. "Ha ha!" Đạo Kiếp cười to một tiếng, cảm thấy thú vị: "Đạo hữu không cần để ý, hai vị muội muội thiên chân khả ái, Bần đạo sao lại tức giận!" Thực ra trong lòng Đạo Kiếp cảm thấy thập phần cổ quái.

Thường Hi, Hi Hòa có thể nói là Thái Âm nữ thần đỉnh đỉnh đại danh trong Hồng Hoang, không ngờ trước khi chưa hóa hình cư nhiên lại "manh" như thế này.

Tiếp đó, Đạo Kiếp ở lại trên Thái Âm Tinh trăm năm.

Trong trăm năm này, tuyệt đại đa số thời gian đều cùng Vọng Thư đàm luận chuyện tu luyện.

Đạo Kiếp cũng ẩn hối đề cập cái nhìn về Hồng Hoang hiện tại với Vọng Thư.

Theo Đạo Kiếp thấy, Vọng Thư làm Chúng Tinh Chi Chủ, tự nhiên nhãn quang độc đáo.

Thế nhưng làm cho Đạo Kiếp thất vọng là Vọng Thư căn bản không quan tâm những thứ này.

Dù là Thái Cổ Tinh Không nàng cũng không để ý, ngày bình thường vẫn luôn ở tại Thái Âm Tinh tu luyện, hoạt thoát thoát là một trạch nữ.

Điều này làm Đạo Kiếp cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết rằng, Vọng Thư chưởng khống Tinh Chủ Ấn, tuyệt đối có thể dễ dàng kéo lên một cái thế lực tranh đoạt khí vận tại Hồng Hoang, nhưng đối phương căn bản không có ý nghĩ này.

Cuối cùng, sau trăm năm, trong ánh mắt không nỡ của Vọng Thư, Đạo Kiếp rời khỏi Thái Âm Tinh.

Chính cái gọi là ôn nhu hương, anh hùng trủng (mộ anh hùng).

Tại Hồng Hoang, truy cầu đại đạo mới là đệ nhất vị, cứ việc Đạo Kiếp đối với Tiên Thiên nữ thần như Vọng Thư cũng thập phần động tâm, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà lưu luyến.

Còn về một tia không nỡ kia của Vọng Thư, Đạo Kiếp cũng chú ý

tới, nhưng lại giả bộ như không thấy, chí ít hiện tại không phải lúc nói chuyện nhi nữ tư tình. "Oanh long!" Tại lúc Đạo Kiếp rời đi Thái Âm Tinh không lâu, toàn bộ Thái Âm Tinh bỗng nhiên chấn động, cuồn cuộn Thái Âm chi lực mãnh liệt, khiến trên Thái Âm Tinh bộc phát bão tuyết phong bạo khủng bố.

Một con mắt màu u lam từ trên Thái Âm Tinh hiển hóa ra, to lớn vô cùng, uyển như Thiên Đạo Chi Nhãn.

Tại sát na con mắt này xuất hiện, Vọng Thư đang đứng bên ngoài Thái Âm Tinh ngẩn người nhìn theo bóng lưng Đạo Kiếp rời đi bỗng thân thể run lên, ngay sau đó lâm vào trong mê mang.

Những chuyện này Đạo Kiếp tự nhiên không biết.

Chương 18

Sau khi rời khỏi Thái Âm Tinh, hắn liền không lưu lại Thái Cổ Tinh Không mà nhanh chóng chạy tới Hồng Hoang đại địa.

Dùng mấy vạn năm thời gian, vượt qua hết cái này đến cái khác Hỗn Độn Tinh Vực, rốt cuộc tới được Hồng Hoang Tứ Đại Vực.

Hồng Hoang Tứ Đại Vực nằm ở vị trí trung ương của toàn bộ Hồng Hoang hỗn độn vũ trụ, do bốn khối đại lục tổ thành.

Bốn khối đại lục thập phần to lớn, hạo hãn vô biên.

Tại phương Đông, một tòa thần sơn nguy nga sừng sững, tán phát khí tức cổ lão tang thương.

Thần sơn cao lớn vô biên, giống như một cây kình thiên chi trụ, xuyên thấu Thái Cổ Tinh Không, một đầu đâm vào Ngoại Hỗn Độn.

Tòa thần sơn này chính là Bất Chu Sơn, cũng là mục tiêu lần này của Đạo Kiếp.

Hồng Hoang Tứ Đại Vực quá to lớn, dù nhìn từ xa có thể thấy Bất Chu Sơn, nhưng muốn đến đó, dù lấy tu vi vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh của Đạo Kiếp e rằng cũng phải mất vạn năm.

Bất quá Đạo Kiếp tịnh không nóng nảy, lần đầu tới Hồng Hoang đại địa tự nhiên muốn du lịch thật tốt một phen, dọc đường qua mỗi khu vực đều phải xem xét kỹ lưỡng, cảm ngộ.

Hiện nay thời đại này đã qua thời đại Hung Thú, trên Hồng Hoang đại địa bách tộc lâm lập, thập phần phồn hoa.

Nhưng tổng thể lại ẩn ẩn lấy Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cầm đầu.

Nơi Đạo Kiếp đi qua, hầu như tại bất cứ khu vực nào cũng có thể thấy thân ảnh tam tộc, nhớ lại lúc ở Hỗn Độn Tinh Không cũng có thể thấy người của tam tộc.

Hồng Hoang đại địa thời đại này không có chút quy tắc nào đáng nói, khắp nơi đều là giết chóc, tranh đấu, đem "cường giả vi tôn, nhược nhục cường thực" bày ra phát huy vô cùng tinh tế.

Đồng thời, Đạo Kiếp không thể không cảm khái: "Kiếp, vô luận chủng tộc thế lực huy hoàng thế nào, đều không trốn thoát một hồi kiếp nạn.

Long Hán kiếp sau, Tiên Thiên Tam Tộc xuống dốc, nhưng lại làm cho Vu Yêu quật khởi.

Kiếp đại biểu hủy diệt, đồng dạng đại biểu tân sinh, một cái luân hồi!" Một khắc này, Đạo Kiếp càng thêm kiên định con đường của mình.

Giờ khắc này, Đạo đã rõ ràng, cũng là lúc đột phá Chuẩn Thánh.

Bất quá muốn đột phá Chuẩn Thánh cần tìm một nơi bế quan yên tĩnh, Hồng Hoang Tứ Đại Vực hiển nhiên không được.

Bởi vậy, Đạo Kiếp liền quyết định đi Bất Chu Sơn trước, xem có cơ duyên gì không, cho dù không có cơ duyên cũng có thể ở trên Bất Chu Sơn tìm một nơi ẩn tế để tiến hành đột phá.

Một đường đi đi dừng dừng, Đạo Kiếp lại làm không ít chuyện có ý nghĩa, đem một bộ phận đạo khắc lên từng tấm bia đá, đặt tại Hồng Hoang các nơi, tịnh siêu độ những vong hồn chiến tử kia.

Những việc này chỉ là hành vi tùy tính của Đạo Kiếp, tịnh không sẩm tạp quá nhiều lợi ích, lại ngoài ý muốn thu hoạch được không ít công đức, thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Vạn năm sau, Đạo Kiếp rốt cuộc đến chân núi Bất Chu Sơn.

Nhìn Bất Chu Sơn cao vút trong mây trước mắt, trong lòng Đạo Kiếp một mảnh chấn hám.

Khí tức tang thương cổ lão ập vào mặt, hoảng hốt gian, Đạo Kiếp như trở lại trước khi khai thiên, đứng dưới chân người khổng lồ vĩ ngạn kia.

Dù chưa bước lên Bất Chu Sơn, Đạo Kiếp y nguyên cảm thấy áp lực lớn lao.

Các nơi tại Bất Chu Sơn ẩn ẩn có thể nhìn thấy không ít tu sĩ, các tộc đều có.

Có người ngồi xếp bằng dưới chân núi cảm ngộ, có người đang leo núi, có người thì phát ra cảm khái.

Đây là chuyện bình thường, Bất Chu Sơn to lớn như thế, há có thể chỉ có một mình hắn?

Đạo Kiếp tịnh không ngoài ý muốn, cũng không do dự, chuẩn bị hướng trên Bất Chu Sơn leo lên. "Đứng lại!" Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến, mấy đạo thân ảnh phi bôn tới, là mấy tên tu sĩ ăn mặc hoa quý.

Những tu sĩ này nhìn qua hóa thành hình thái đạo thể, nhưng tại hai bên mặt lại mọc ra lân phiến, trên đầu đội sừng rồng.

Bất quá lại không phải Long Tộc, mà là tu sĩ Kỳ Lân Tộc.

Lấy nhãn lực của Đạo Kiếp, liếc mắt liền nhìn ra bản thể mấy người này.

Đạo Kiếp dừng bước, mắt lạnh nhìn đối phương, không nói không rằng. "Người nào?

Có biết nơi này là địa giới Kỳ Lân Tộc ta, không có Kỳ Lân Tộc ta cho phép, cư nhiên dám tới nơi này?" Tên tu sĩ Kỳ Lân Tộc dẫn đầu

cười lạnh một tiếng, nói: "Còn không mau cút, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Nói xong, trên mặt mấy tên tu sĩ Kỳ Lân Tộc đều lộ ra vẻ ngạo nhiên, ánh mắt nhìn về phía Đạo Kiếp cũng là bao quát.

Mấy tên tu sĩ Kỳ Lân Tộc tự nhiên cảm giác được tu vi người này thâm bất khả trắc, chí ít cao hơn bọn hắn không ít, nhưng lại không để ý.

Hiện nay tại Hồng Hoang, có ai dám chọc Kỳ Lân Tộc?

Dù là Long Phượng hai tộc, đến địa bàn Kỳ Lân Tộc cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Đạo Kiếp trên người mặc chính là một bộ đạo bào màu đen trắng, thập phần bình thường, nhìn không chút nào hoa lệ.

Cũng chính vì như thế, trong mắt mấy tên Kỳ Lân Tộc, đối phương e rằng chỉ là một tán tu.

Một tán tu mà thôi, ở trước mặt Kỳ Lân Tộc cũng chỉ là vật chủng hạ tiện.

Muốn leo lên Bất Chu Sơn, tự nhiên cần phải nịnh bợ, tịnh dâng lên một ít bảo vật.

Loại chuyện này bọn hắn thấy quen rồi.

Bất Chu Sơn làm thiên trụ Hồng Hoang, là xương sống của Bàn Cổ đại thần, thường xuyên sẽ có tu sĩ tới đây, hoặc là leo núi tìm kiếm cơ duyên, hoặc là tưởng nhớ, hoặc là tới cảm ngộ.

Nhưng mà cái tu sĩ nào tới đây mà không đối với Kỳ Lân Tộc khách khách khí khí?

Bởi vậy, những năm này Kỳ Lân Tộc chỉ riêng thu chút chỗ tốt cũng đã thu được rất nhiều.

Chương 19

"?

Địa bàn Kỳ Lân Tộc?

Muốn đuổi Bản tọa đi?" Nghe vậy, ánh mắt Đạo Kiếp lạnh lẽo.

Hắn tự nhiên biết Kỳ Lân Tộc phách lối, thân là một trong Hồng Hoang tam đại bá chủ, tộc nhân không phách lối mới là lạ.

Nhưng làm cho hắn kỳ quái là mấy tên tộc nhân Kỳ Lân Tộc này không có não sao?

Phách lối cũng phải nhìn tu vi đối phương chứ.

Đường đường là Đại La đỉnh phong, đại năng vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh, cứ việc không hiển lộ tu vi, nhưng một thân khí thế lại không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh, mấy tên tộc nhân Kỳ Lân Tộc này không cảm giác được sao?

Hay là có Kỳ Lân Tộc làm bối cảnh chỗ dựa, bất luận kẻ nào cũng không để vào mắt, căn bản không thèm nhìn? "Lại là mấy tên tộc nhân Kỳ Lân Tộc!" "Đám gia hỏa này thật đáng chết!" Cùng lúc đó, các tộc tu sĩ đang cảm ngộ tu luyện ở phụ cận cũng đều bị kinh động, từng người nhìn về phía tu sĩ Kỳ Lân Tộc, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Cùng lúc đó, các tu sĩ đang cảm ngộ tu luyện ở phụ cận cũng đều bị kinh động, từng người nhìn về phía đám tu sĩ tộc Kỳ Lân, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét. "Đạo hữu, chớ đi trêu chọc đám Kỳ Lân tộc kia.

Nếu trên người có pháp bảo gì đó, cứ đưa một hai kiện cho qua chuyện, nếu không đám gia hỏa này tuyệt đối sẽ không để ngài lên Bất Chu Sơn đâu!" "Đạo hữu, chớ làm chuyện nghĩa khí chi tranh, không đáng!" Lúc này, có hai giọng nói truyền đến, nhưng lại bằng phương

thức truyền âm.

Hiển nhiên, tu sĩ ở gần đây tuy nhìn không thuận mắt nhưng lại không dám đắc tội tộc Kỳ Lân, cho nên mới truyền âm nhắc nhở. "Không sao!" Đạo Kiếp hồi âm, cũng không nói nhiều, xoay người tiếp tục đi về phía đỉnh núi, đối với mấy tên tộc nhân Kỳ Lân đang chỉ cao khí dương kia căn bản không hề để ý tới.

Chỉ là mấy con kiến hôi mà thôi, người khác sợ tộc Kỳ Lân, hắn thân là đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang há có thể sợ?

Với tu vi hiện nay của hắn, cho dù là Thủy Kỳ Lân tới, hắn cũng muốn so tay một trận. "Haizz, vị đạo hữu này thật là, hà tất phải như vậy chứ?" Thấy thế, hai gã tu sĩ vừa truyền âm kia thở dài một tiếng, lắc đầu, cũng không để ý tới nữa. "Hừ, không biết sống chết.

Chúng ta thân là tán tu, không có bối cảnh, vốn nên điệu thấp một chút, bộ dáng chiêu chọc tộc Kỳ Lân này rõ ràng là bất trí!" "A, vị đạo hữu này hiển nhiên tính tình cương liệt, bất quá e là sắp gặp xui xẻo rồi!" Thấy Đạo Kiếp căn bản không để ý tới mấy tên tộc nhân Kỳ Lân kia, các tu sĩ xung quanh đều lắc đầu.

Có người thở dài, có kẻ hả hê, có người mở miệng khuyên giải.

Bọn họ thấy trên người mấy tên Kỳ Lân tộc kia tản mát ra sát ý, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. "Đứng lại!" "Tiểu tử, cư nhiên dám không để ý tới chúng ta, muốn chết, có biết tìm chết là gì không?" "Biết điều thì thống khoái giao ra tất cả bảo bối trên người, sau đó cút khỏi nơi này, tha cho ngươi một mạng.

Nếu không, hôm nay cứ chết ở đây đi!" "Bá!

Bá!" Từng tiếng quát chói tai truyền đến, mấy tên tu sĩ tộc Kỳ Lân trong nháy mắt đã bao vây Đạo Kiếp. "Đằng đẵng vạn cổ ai làm chủ, tuế nguyệt tang thương mài ta tâm.

Thiên địa huyền hoàng nan vĩnh tồn, sảo hữu bất thận kiếp nan lâm.

Hướng tiền nhất bộ vực sâu, luân hồi lộ thượng nan hối hận!" Theo từng bước chân Đạo Kiếp leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, từng tiếng than thở từ trong miệng hắn truyền ra, giống như ca dao, giống như đạo âm, lại giống như tiếng thở dài. "Hả?" Thanh âm hóa thành đạo âm, vang lên trong đầu mỗi người, khiến rất nhiều tu sĩ đang ở trong trạng thái cảm ngộ hoặc đang xem náo nhiệt đều tâm thần chấn động, não hải nổ vang, giống như có kinh lôi tạc hưởng.

Cá biệt có vài tu sĩ đại trí tuệ miệng lẩm bẩm những lời Đạo Kiếp vừa nói, rồi hãm nhập vào trong cảm ngộ. "Tìm chết!" "Giết hắn!" Nhưng mà, mấy tên tộc nhân Kỳ Lân kia lại giận tím mặt.

Trong mắt bọn chúng, một tên tán tu cư nhiên dám làm lơ bọn chúng, miệng phun thơ ca, rõ ràng là đang làm màu (trang bức).

Bọn chúng nhao nhao ra tay, không có chút lưu tình nào, đủ loại thần thông pháp bảo oanh kích về phía Đạo Kiếp, sát ý không chút che giấu. "Phanh!

Phanh!

Phanh!" Đạo Kiếp chỉ lắc đầu, trong miệng phát ra một tiếng thở dài, không để ý đến mấy tên tộc nhân Kỳ Lân, tiếp tục leo lên núi.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, khí tức thuộc về Đại La Kim Tiên đỉnh phong trên người hắn bùng nổ, khí tức khủng bố cuộn trào chư thiên, thiên địa pháp tắc cùng vang vọng, khiến phong vân dưới chân núi Bất Chu Sơn biến ảo khôn lường. "Không ổn, là Đại La Kim Tiên!" "Làm sao có thể!" "Không!" Mấy tên tộc nhân Kỳ Lân đang xông lên công kích Đạo Kiếp lập tức đại kinh thất sắc, muốn đào tẩu, nhưng đã muộn.

Từng luồng khí cơ độc hữu của Đại La Kim Tiên, ẩn chứa lực lượng pháp tắc khủng bố, chỉ cần hơi chạm nhẹ một chút liền khiến mấy tên tộc nhân Kỳ Lân kia hóa thành huyết vụ, hồn phi phách tán. "Hít ~!" "Cư nhiên là một vị Đại La Kim Tiên!" "Bái kiến tiền bối!" "Chúng ta bái kiến tiền bối!" Các tu sĩ xung quanh đều hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng khom người, nhao nhao hành lễ.

Đại La Kim Tiên, siêu thoát vận mệnh trường hà, chân linh quy nhất, có thể hỗn độn vĩnh trú, tồn tại bực này, cho dù là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong ở trước mặt Đại La Kim Tiên cũng chỉ là kiến hôi.

Một vị Đại La Kim Tiên, dù chỉ là tán tu, cũng không ai dám tùy tiện đắc tội.

Cho dù là các tiên thiên đại tộc như Long, Phượng, Kỳ Lân cũng sẽ tận khả năng lôi kéo. "Ừm!" Đạo Kiếp gật đầu, cũng không giao lưu nhiều với đám tu sĩ này, tiếp tục leo lên đỉnh Bất Chu Sơn. "Xem ra chúng ta lo lắng thừa rồi!" "A, không nghĩ tới người chúng ta lên tiếng nhắc nhở lại là một vị tiền bối Đại La Kim Tiên, thật buồn cười!" "Đạo hữu lời này sai rồi, chúng ta hảo tâm nhắc nhở, tuy rằng nhìn qua có chút buồn cười, nhưng lại có thể cùng đối phương kết một cái thiện duyên, là chuyện tốt!" Cách đó không xa, hai gã tu sĩ lúc trước nhắc nhở Đạo Kiếp tiên là cười khổ, kế đó ánh mắt trở nên sáng ngời. ...

Bất Chu Sơn là do cột sống của Bàn Cổ đại thần biến thành, độ cao trực đạt thiên ngoại, sơn thể càng mang theo áp lực bàng bạc.

Dưới loại áp lực này, cho dù là Đạo Kiếp cũng chỉ có thể từng bước đi lên, muốn phi hành hoặc súc địa thành thốn là không thể nào.

Chương 20

Cũng may Đạo Kiếp tu vi cao thâm, nếu đổi lại là một gã Thái Ất Kim Tiên muốn leo lên đỉnh Bất Chu Sơn là chuyện không thể nào.

Cho dù là cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng chưa chắc có thể đăng đỉnh.

Dù là thế, Đạo Kiếp cũng phải tốn gần mười vạn năm thời gian mới đến được đỉnh Bất Chu Sơn. "Quả nhiên, lời đồn đại chung quy không thể tin!" Bước ra một bước, đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, Đạo Kiếp cười khổ một tiếng.

Nói tốt là Bất Chu Sơn nơi nơi đều là cơ duyên, tâm có sở cảm liền có thể đụng phải trận pháp ẩn tàng đâu?

Nhưng mà, dọc đường leo lên suốt mười vạn năm, trong lúc đó hắn cũng không thiếu tìm kiếm, xem có thể đụng phải chút cơ duyên nào không, nhưng ngoại trừ một ít linh căn bình thường ra thì lại chẳng thu hoạch được gì.

Đương nhiên, cũng không phải không có chút thu hoạch nào.

Mười vạn năm đi bộ một đường, uy áp trên Bất Chu Sơn đối với hắn cũng là một loại ma luyện, làm cho pháp lực của hắn càng thêm tinh thuần, ngay cả thể chất cũng được tiến thêm một bước thăng cấp.

Đỉnh Bất Chu Sơn cực lớn, quái thạch san sát, mê vụ lượn lờ, có hỗn độn chi khí tràn ngập khắp nơi.

Tuy rằng không còn uy áp Bàn Cổ của sơn thể, nhưng cũng đồng dạng thập phần nguy hiểm.

Đạo Kiếp cũng không định não tàn đi tìm kiếm cơ duyên, loại chuyện này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết kiếp trước mà thôi, cơ duyên

đâu có dễ dàng gặp được như vậy?

Do đó, sau khi tìm được một sơn cốc linh khí sung túc, Đạo Kiếp liền lựa chọn bế quan tu hành, đột phá Chuẩn Thánh.

Ở cái thời đại này, vô luận là Hồng Quân, La Hầu, hay là những Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế kia đều đã là Chuẩn Thánh.

Ngay cả Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân e rằng cũng đã đột phá Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên đã không còn là kẻ mạnh nhất.

Lượng kiếp sắp tới, muốn nhập kiếp mưu cầu chỗ tốt, Đại La Kim Tiên sao đủ tư cách?

Dưới đại kiếp khủng bố bực này, cho dù là Chuẩn Thánh đều có khả năng vẫn lạc, càng đừng nói đến Đại La Kim Tiên.

Đối với việc đột phá Chuẩn Thánh, Đạo Kiếp không thể chờ đợi được nữa.

Đại đạo đã thành, lần này bế quan đột phá có thể nói là nước chảy thành sông, sẽ không có chút ngoài ý muốn nào.

Sau khi điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong, Đạo Kiếp liền bắt đầu bố trí trận pháp.

Các loại sát trận, huyễn trận, trận pháp ẩn tàng sau khi bố trí thỏa đáng, hắn liền bắt đầu bế quan đột phá.

Chỉ thấy trên người Đạo Kiếp, từng luồng khí tức huyền ảo tràn ngập ra, từng đạo đại đạo pháp tắc hóa thành phù văn bay múa quanh thân.

Mấy loại đại đạo pháp tắc hoàn toàn khác biệt đang tương hỗ giao chức, dung hợp, khiến cho cả người Đạo Kiếp có vẻ thập phần quái dị.

Nhân quả, Vận mệnh, Sinh mệnh, Tử vong, Sáng tạo, Hủy diệt, mấy loại pháp tắc đang giao chức, cũng đang bài xích, cuối cùng hóa thành một cái lĩnh vực cực lớn bao bọc lấy Đạo Kiếp. "Oanh!" Ngàn năm sau, một cỗ khí tức khủng bố từ trên người Đạo Kiếp bộc phát, khí tức Chuẩn Thánh tràn ngập.

Lúc này, Đạo Kiếp mạnh mẽ mở mắt.

Ở sau lưng hắn, một bóng người màu hỗn độn hiện lên.

Bóng người này có bộ dáng tương tự Đạo Kiếp, nhưng trên đầu sinh ra một đôi sừng cong chín khúc, đôi con ngươi hiện ra hai màu đen trắng, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Hư ảnh này giống như một cái đồ đằng, trong đó hai cánh tay uyển như thú trảo, hai cánh tay còn lại giống tay người thường, phân biệt nâng một đen một trắng hai cái cối xay.

Đạo hư ảnh này thừa tái đạo quả và ý chí tương lai của Đạo Kiếp, giống như Tam Thi của Hồng Quân, Thất Tình Lục Dục chi đạo của La Hầu.

Đến khi hư ảnh đạo quả này trưởng thành đến trình độ nhất định, cũng là lúc Đạo Kiếp thành đạo.

Một lát sau, khí tức trên người Đạo Kiếp dần dần thu liễm, hư ảnh cũng bị thu hồi vào trong cơ thể.

Nhưng Đạo Kiếp vẫn chưa xuất quan, hắn đang củng cố cảnh giới, thẳng đến trăm năm sau mới từ nơi bế quan đi ra.

Lần đột phá này, tu vi Đạo Kiếp ổn cố tại Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Muốn tiếp tục tăng lên cũng không dễ dàng như vậy, do đó Đạo Kiếp chuẩn bị rời khỏi Bất Chu Sơn, đi tới các nơi ở Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên. "Di?" Đúng lúc này, Đạo Kiếp sửng sốt, tâm có sở cảm, ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy không gian nơi đó hiện ra trạng thái vặn vẹo, có chút kỳ quái. "Chẳng lẽ thật sự có cơ duyên hay sao?

Khai Thiên Ấn Ký?

Bàn Cổ Ngọc Tủy?" Thần tình Đạo Kiếp cổ quái.

Nhớ tới kiếp trước đọc rất nhiều văn chương Hồng Hoang, xuyên việt giả đều có thể hoạch đắc cơ duyên trên Bất Chu Sơn.

Cơ duyên không phải là Khai Thiên Ấn Ký thì là cốt tủy của Bàn Cổ, hoặc là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể nói là hào quang nhân vật chính tràn đầy.

Trước đó còn cảm thấy cạn lời, hiện giờ xem ra mình cũng gặp được?

Tuy rằng trong lòng thầm oán thầm, nhưng Đạo Kiếp sẽ không do dự, lập tức bước ra một bước, trực tiếp dung nhập vào không gian vặn vẹo kia.

Một giây sau, một vùng thiên địa xa lạ xuất hiện trước mắt. "Đây là?

Sao có thể?" Đập vào mắt nãi là từng khối đại lục hạo hãn, những đại lục này điệp gia lên nhau, tổng cộng ba mươi sáu tầng. "Đây...

Chương 21

chẳng lẽ là Tam Thập Lục Thiên?

Hoặc là Thiên Giới?

Sao có thể chứ?" Nhìn ba mươi sáu khối đại lục hạo hãn trước mắt, cho dù với tâm cảnh của Đạo Kiếp cũng không khỏi chấn kinh.

Trong nhận thức của hắn, Tam Thập Lục Thiên hẳn là xuất hiện sau khi Hồng Quân thành thánh, Đế Tuấn đã có tâm xử lý hiện trạng, nhất thống Yêu tộc, Thiên Giới mới có thể thuận ứng đại thế xuất thế.

Hiện giờ lại bị hắn phát hiện rồi? "Dòng thời gian không đúng a, chẳng lẽ Thiên Giới vốn dĩ đã tồn tại, chỉ là vẫn luôn tịnh vị hiển hóa ra ngoài?" Đạo Kiếp càng nghĩ càng thấy khả năng này là rất lớn, cũng coi như hắn ngộ đánh ngộ đụng tiến vào, là một cái dị số.

Như vậy xem ra, Đạo Kiếp cảm thấy thú vị rồi, hắn bắt đầu đánh giá Thiên Giới.

Thiên Giới tuy rằng lớn, lại do ba mươi sáu khối đại lục tạo thành, nhưng về tổng thể cũng không lớn bằng đại địa Hồng Hoang, thậm chí kém rất xa.

Nhưng thiên địa linh khí ở Tam Thập Lục Thiên lại vô cùng nồng đậm, đặc biệt là vào thời điểm chưa xuất thế này, linh khí hầu như ngưng tụ thành dịch thể.

Hơn nữa, tầng trời càng cao thì linh khí càng nồng đậm.

Thậm chí tại mấy tầng cuối cùng, nhất là tầng thứ ba mươi sáu Đại La Thiên tràn ngập Hỗn Độn linh khí.

Cái gọi là Hỗn Độn linh khí kỳ thực chính là Hỗn Độn chi khí, nhưng khác biệt với những Hỗn Độn chi khí cuồng bạo kia là nó có

thể hấp thu, thập phần ôn hòa.

Đương nhiên, loại Hỗn Độn linh khí này cũng không phải ai cũng có thể hấp thu, ít nhất cần phải là Đại La Kim Tiên mới được.

Thứ làm Đạo Kiếp hân hoan cũng không phải là linh khí của Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Dưới linh khí nồng đậm như thế, tự nhiên dựng dục ra rất nhiều linh căn và linh bảo.

Đối với việc này, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không khách khí, đại thủ vung lên, nơi đi qua thốn thảo bất lưu (cỏ cũng không chừa).

Còn về phần tương lai đây là địa bàn của Đế Tuấn và Thái Nhất?

Đạo Kiếp cũng không quản nhiều như vậy, có bảo vật không lấy là thiên lôi đánh xuống. "Không đúng, những linh căn linh bảo này e rằng không phải rơi vào tay Đế Tuấn và Thái Nhất!" Rất nhanh, Đạo Kiếp liền phát hiện chỗ cổ quái, bởi vì trước mắt đang lơ lửng một kiện linh bảo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo —— Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Đạo Kiếp nhớ rõ Sơn Hà Xã Tắc Đồ là linh bảo của Nữ Oa.

Khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Quân ban cho Nữ Oa, cùng một chỗ còn có Hồng Tú Cầu.

Hiện giờ Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại xuất hiện ở đây, khiến Đạo Kiếp tựa hồ phát giác được một cái ẩn bí.

Nhưng Đạo Kiếp lại không dám khẳng định, thế là hắn tiếp tục bay về phía mấy trọng thiên khác, trên đường đi linh bảo linh căn tự nhiên sẽ không lưu lại. "Càn Khôn Đỉnh!" Cuối cùng, tại tầng trời thứ hai mươi bốn, Đạo Kiếp nhìn thấy một kiện linh bảo làm hắn thập phần vui mừng, đồng thời cũng nghiệm chứng suy đoán của hắn.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh, do đài sen của Sáng Thế Thanh Liên biến thành, có công năng Hậu Thiên phản Tiên Thiên, là một kiện pháp bảo thập phần đặc thù. "Quả nhiên là thế, không sai, Hồng Quân quả nhiên đã tới nơi này, ở trước khi Thiên Giới xuất thế!" Mâu quang Đạo Kiếp chớp động.

Hắn biết, Càn Khôn Đỉnh và Sơn Hà Xã Tắc Đồ giống nhau, đều là pháp bảo tương lai của Hồng Quân.

Hiện giờ lại đều xuất hiện tại Tam Thập Lục Thiên, có thể biết tuyệt đối là ở trước khi Thiên Giới xuất thế, hoặc có khả năng là sau khi Hồng Quân thành thánh.

Chờ đến khi Thiên Giới xuất thế, Đế Tuấn Thái Nhất mang theo Yêu tộc chiếm lĩnh nơi này, lại đều không giữ được gì. "Thảo nào khi Hồng Quân giảng đạo, trên Phân Bảo Nhai có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, nguyên lai tuyệt đại bộ phận đều xuất phát từ nơi này!" Lúc này, Đạo Kiếp đã minh bạch hết thảy.

Bất quá, Đạo Kiếp lại cười, đây không phải là hắn đang đoạt cơ duyên của Hồng Quân sao?

Sợ hay không sợ?

Đạo Kiếp cảm thấy không sợ.

Nếu là cùng đám người đồng lứa như Tam Thanh, Đế Tuấn, vậy tuyệt đối không dám đoạt cơ duyên của Hồng Quân.

Nhưng hắn chính là tồn tại cùng thế hệ với Hồng Quân, mặc dù xuất thế muộn một chút, tu vi có khả năng hơi yếu hơn, nhưng như vậy thì đã sao?

Đạo Kiếp chưa bao giờ cảm thấy mình yếu hơn người khác, con đường của hắn rõ ràng, chỉ cần cho hắn thời gian, tất thành Hỗn Nguyên.

Hơn nữa hiện nay Thiên Đạo chưa xuất, ngoại trừ di trạch của Bàn Cổ, không có chuyện những pháp bảo hay linh căn kia là cơ duyên chỉ định cho ai.

Tiếp đó, Đạo Kiếp một đường thu lấy đủ loại bảo vật: Hồng Tú Cầu, Bát Quái Long Tu Khăn, Bát Bảo Vân Quang Khăn, Kim Hà Quan, Linh Tuyền Bảo Ngọc, Vô Song Tử Ngọc Luân, Hỗn Thiên Lăng, Phong Hoả Luân, Cửu Long Thần Hoả Tráo, Bát Quái Tử Cẩm Chùy, Hỗn Độn Ngũ Linh Châu, Bảo Liên Đăng, Ngũ Sắc Thạch...

Cuối cùng, hắn thu được xấp xỉ thượng trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó quang những cái Đạo Kiếp biết tên cũng có không ít, rất nhiều đều là vật đại đại nổi danh ở hậu thế.

Như Hồng Tú Cầu, Bảo Liên Đăng, Ngũ Sắc Thạch, nếu không có hắn, e rằng tương lai mấy thứ này sẽ rơi vào tay Nữ Oa.

Còn có Cửu Long Thần Hoả Tráo, Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển, chẳng phải là pháp bảo của Thái Ất Chân Nhân và Na Tra sao?

Đương nhiên, hiện giờ đều là của Đạo Kiếp.

Còn việc Nữ Oa tương lai không có pháp bảo, hay Thái Ất Chân Nhân và Na Tra sau khi sinh ra nghèo rớt mồng tơi, kia không liên quan đến Đạo Kiếp.

Cuối cùng, Đạo Kiếp đến tầng thứ ba mươi sáu, một trọng thiên được xưng là Đại La Thiên, tượng trưng cho chí cao.

Trong rất nhiều truyền thuyết thần thoại, Thiên Giới chỉ có ba mươi ba tầng trời, kỳ thực là không đúng.

Đó là thuyết pháp của Phật gia, Đạo gia là Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Sở dĩ sau khi Thiên Đình kiến lập chỉ có ba mươi ba tầng, đó là vì sau khi Tam Thanh thành thánh, đã dời ba trọng thiên vào trong hỗn

độn, dung nhập vào tiểu thế giới mới khai tịch để làm đạo trường.

Chương 22

Hiện giờ Đại La Thiên lại là một mảnh hỗn độn, uyển như một khối đại lục hỗn độn, tử khí trầm trầm, tịnh không có linh bảo linh căn, đảo lại có một khối đá hỗn độn dẫn tới sự chú ý của Đạo Kiếp. "Tảng đá hỗn độn lớn như vậy, chẳng lẽ là Phân Bảo Nhai?" Sắc mặt Đạo Kiếp càng lúc càng cổ quái.

Lần này vô ý gian tiến nhập Tam Thập Lục Trọng Thiên, không những chặn lấy rất nhiều pháp bảo của Hồng Quân, mà ngay cả Phân Bảo Nhai cư nhiên cũng ở nơi này. "Vô Lượng Thiên Tôn, Hồng Quân đạo hữu, xin lỗi rồi!" Dứt lời, Đạo Kiếp đại thủ vung lên, liền thu lấy Phân Bảo Nhai. ...

Côn Luân Sơn, nguy nga tráng khoát, liên miên ức vạn dặm.

Trên núi yên hà tán thải, nhật nguyệt diêu quang, ngàn cây tùng già, vạn khóm tre xanh, hà quang phiếu miểu, màu sắc phiêu phiêu, tiên hạc bay múa, linh khí lượn lờ.

Côn Luân Sơn phân thành Đông Tây Côn Luân.

Trên núi Đông Côn Luân, có một tòa tiên gia động phủ, một gã lão giả mặc tử sắc đạo bào đang ngồi đả tọa.

Quanh thân lão tiên khí lượn lờ, đóa đóa kim liên nở rộ, dị tượng tân phân.

Một cái ngọc điệp to cỡ bàn tay đang lơ lửng trên đầu lão, buông xuống từng đạo đại đạo pháp tắc. "Hửm?" Lúc này, lão đạo bỗng nhiên mở mắt, mày nhíu lại. "Có chuyện gì?

Vì sao bần đạo lại đột nhiên cảm thấy giống như mất đi thứ gì đó?" Nói xong, lão đạo bắt đầu bấm tay tính toán, cuối cùng cũng

không tính ra được gì, chỉ có thể lắc đầu thốt lên quái tai, quái tai. ...

Sau khi thu lấy Phân Bảo Nhai, Tam Thập Lục Trọng Thiên cũng hầu như bị Đạo Kiếp vơ vét sạch trơn.

Lúc chuẩn bị rời đi, hắn bỗng nhiên có một ý tưởng. "Nếu như ta có thể luyện hóa Tam Thập Lục Trọng Thiên này, như vậy..." Ý tưởng này ngay cả Đạo Kiếp cũng giật mình, nhưng một khi đã xuất hiện thì không cách nào xua đi khỏi não hải.

Vì sao phải luyện hóa Tam Thập Lục Trọng Thiên?

Bởi vì Đạo Kiếp cảm giác được, một khi luyện hóa nơi này, tương lai liền có thể chưởng khống khí vận của cả Thiên Giới.

Đến lúc đó, Thiên Đình kiến lập, vô luận ai ngồi ghế Thiên Đế, đều sẽ là may áo cưới cho hắn.

Nhưng làm như vậy quá rõ ràng, chờ tương lai Thiên Giới xuất thế, Thiên Đình kiến lập, Đế Tuấn tất nhiên sẽ phát hiện, vậy thì không tốt. "Đã như vậy, ta liền luyện hóa trước một bộ phận, đánh lên lạc ấn trên Tam Thập Lục Trọng Thiên, chờ đến khi Vu Yêu chi chiến kết thúc, sẽ nhất cử luyện hóa nó!" Nghĩ đến đây, Đạo Kiếp cười, cảm thấy có thể bố hạ một cái đại cục.

Lấy Thiên Địa Nhân tam giới làm cơ sở, bố trí một cái vạn cổ đại cục, hiện giờ liền bắt đầu từ Thiên Giới.

Muốn luyện hóa Thiên Giới, nhất định phải tìm được bản nguyên Thiên Giới, mà bản nguyên Thiên Giới chính là tầng thứ ba mươi sáu —— Đại La Thiên.

Chỉ cần chưởng khống Đại La Thiên, liền tương đương với chưởng khống cả Thiên Giới.

Điểm này cũng là Đạo Kiếp biết được từ giới thiệu về Tam Thập Lục Trọng Thiên trong thần thoại kiếp trước.

Tại Hồng Hoang, cho dù là Đế Tuấn trở thành Thiên Đế, hay Hạo Thiên sau này cũng không biết rõ điều đó.

Đạo Kiếp không dám khẳng định nếu hắn không phát hiện ra Tam Thập Lục Thiên thì Hồng Quân có luyện hóa Đại La Thiên hay không, nhưng hiện giờ hắn đã tới, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Luyện hóa Đại La Thiên cực kỳ khó khăn, dù Đạo Kiếp đã sớm có dự liệu, nhưng khi luyện hóa vẫn cảm thấy một trận cật lực.

Cũng may là vẫn có thể luyện hóa được.

Nhưng muốn hoàn toàn luyện hóa, e rằng không có mấy ngàn vạn năm là không thể nào.

Cũng may hắn vừa đột phá Chuẩn Thánh, nếu đặt ở lúc chưa đột phá, muốn luyện hóa Đại La Thiên quả thật là si nhân nằm mộng.

Bất quá lần này Đạo Kiếp cũng không chuẩn bị hoàn toàn luyện hóa, lần này chỉ cần hơi chút luyện hóa một tia, cũng đánh lên lạc ấn là được.

Nhưng dù là như thế, cũng phải dùng trọn vẹn tiếp cận mười vạn năm, tâm thần tiêu hao thập phần cự đại.

Theo đường cũ trở về, Đạo Kiếp lần thứ hai xuất hiện tại đỉnh Bất Chu Sơn.

Lần này hắn không định dừng lại.

Khi luyện hóa Tam Thập Lục Thiên, trong lòng hắn đã có một kế hoạch.

Kế hoạch này thập phần lớn mật, nhưng cũng là duy nhất có thể ở cái niên đại Thiên Đạo chưa xuất này tranh thủ cơ hội cho mình.

Thiên Đạo chưa xuất, thiên cơ bất hiển, nhân quả bất tồn, ngay cả nghiệp lực cũng không tồn tại, đây là một cái niên đại vô quy tắc.

Niên đại như vậy thập phần tàn khốc, nhưng đồng dạng đại biểu cho cơ hội.

Đạo Kiếp nắm bắt không sai, nếu không một khi lượng kiếp bộc phát, Thiên Đạo hiển hóa, nãi chí Hồng Quân thành thánh, muốn làm lại sẽ bó tay bó chân.

Cùng lúc đó, cách đó không xa, tại một chỗ tiên thiên trận pháp ẩn tàng, đang có hai ánh mắt nhìn trộm hắn. "Huynh trưởng, hắn đi ra rồi, chín vạn sáu ngàn năm, hắn đã đi đâu?

Chẳng lẽ trên Bất Chu Sơn thật sự có địa phương ẩn tàng, bị hắn phát hiện cơ duyên?" "Tiểu muội, đừng có tứ vô kỵ đạn mà dòm ngó, bậc đại thần thông giả linh giác mẫn cảm lắm, nếu bị phát hiện thì nguy to!" Hai giọng nói vang lên trong trận pháp, một nam một nữ.

Nam anh tuấn nho nhã, nữ đoan trang tú khí, chỉ bất quá hạ bán thân của hai người đều là đuôi rắn, thập phần quái dị. "Sợ cái gì?

Chương 23

Đạo trường của ta có tiên thiên trận pháp yểm hộ, không ai có thể phát hiện.

Bao nhiêu năm nay đám tộc nhân Kỳ Lân đáng ghét kia không biết đi qua trước mặt ta bao nhiêu lần, lại giống như kẻ mù vậy!" Nữ Oa bĩu môi, chút nào không thèm để ý, tựa hồ đối với trận pháp bên ngoài có sự tự tin tuyệt đối. "Phàm sự cẩn thận là hơn, ngộ nhỡ..." Phục Hy thở dài, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi.

Sát na gian, vô luận là Phục Hy hay Nữ Oa vừa rồi còn vẻ mặt tự tin, đều cảm giác có một ánh mắt băng lãnh nhìn tới, khiến bọn họ trong nháy mắt cảm thấy lông tóc dựng đứng. "Bị phát hiện rồi, tiểu muội, mau, mau trốn vào trong, ẩn tàng khí tức!" Phục Hy đại kinh thất sắc, vội vàng kéo Nữ Oa chạy sâu vào trong động phủ.

Hai người trốn ở sâu trong động phủ, thu liễm khí tức bản thân đến cực hạn.

Trong bóng tối chỉ lộ ra hai đôi mắt nhìn ra ngoài trận pháp, ngay cả thần thức cũng không dám tham xuất mảy may, sinh sợ bị phát hiện.

Lúc này, một bóng người đang đứng ở bên ngoài trận pháp, nhìn quanh bốn phía, mày nhíu lại. "Thú vị!" Đạo Kiếp cười.

Lúc trước từ Tam Thập Lục Trọng Thiên đi ra liền cảm giác có người dòm ngó.

Mới đầu tưởng là tộc nhân Kỳ Lân, rốt cuộc trước đó hắn giết không ít Kỳ Lân tộc.

Thuận theo ngọn nguồn dòm ngó, hắn phát hiện nơi này cư nhiên

có một chỗ trận pháp ẩn tàng, làm hắn cảm thấy hứng thú.

Bất quá hứng thú này không duy trì bao lâu, Đạo Kiếp liền hết hứng. "Huynh trưởng, hắn sẽ không tiến vào chứ?

Tiêu rồi, nếu hắn muốn tiến vào, liệu có giết chúng ta không!" Sâu trong trận pháp, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Oa trắng bệch, đôi mắt đẹp ầng ậng nước, sợ hãi. "Hẳn là vào không được đâu!" Nói thì nói thế, nhưng Phục Hy cũng không có tự tin, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện. "Đám tộc nhân Kỳ Lân kia sao không lên, mau lên đây a, hấp dẫn tên gia hỏa khủng bố này đi!" "Người ta vừa ở dưới kia giết tộc nhân Kỳ Lân rồi.

Đám Kỳ Lân kia mười vạn năm qua tìm hắn mấy lần, hồi hồi đều ở chỗ này lượn lờ, lượn đến ta tâm phiền.

Hiện giờ người ta ra rồi lại không thấy đâu, thật đáng ghét!" "Được rồi tiểu muội, đừng oán giận nữa, ai bảo muội dòm ngó người ta!" Phục Hy thở dài. "Xì!" Nữ Oa vẻ mặt u oán. "Ha ha!" Ngoài trận pháp, Đạo Kiếp phát hiện đích xác tiến vào không được, cũng liền buông tha, không nhất thiết phải ở chỗ này dây dưa với Phục Hy và Nữ Oa.

Nhưng hắn cảm thấy không thể cứ thế mà đi được.

Thế là hắn ngồi xếp bằng xuống, tế ra một khối bia đá, dùng đại pháp lực tế luyện lại một lần, cũng khắc lên một ít cảm ngộ về Đạo, dựng bia đá ở ngoài trận pháp.

Nhìn bia đá trước mắt, Đạo Kiếp cười quái dị, song thủ bấm quyết, đánh ra từng tòa phong ấn pháp trận, đem phương viên vạn dặm thời không phong ấn lại.

Làm xong những thứ này, hắn mới phủi phủi tay, xoay người rời đi. "Huynh trưởng, hắn có ý gì?" "Không biết, chờ hắn đi rồi, chúng ta

ra ngoài xem thử!" Nhìn thấu qua trận pháp, thấy bia đá bên ngoài, Phục Hy và Nữ Oa hai mặt nhìn nhau, nhưng không biết vì sao trong lòng hai người đều có loại dự cảm không tốt.

Đại ước một canh giờ sau, đôi huynh muội này mới thật cẩn thận đi tới biên duyên trận pháp, thần thức từng chút một tham xuất.

Thấy Đạo Kiếp thật sự rời đi rồi mới chuẩn bị từ trong trận pháp đi ra, nghiên cứu khối bia đá kia một chút. "Phanh!

Phanh!" Một giây sau, hai bóng người bay ngược ra ngoài, nện xuống đất, tóc tai bay tán loạn, quần áo xốc xếch, dung nhan cháy đen, toàn thân lượn lờ điện hồ. "A!" Phục Hy kinh kêu một tiếng, chỉ vào Nữ Oa: "Muội muội..." "Ha ha!" Nữ Oa cũng nhìn về phía Phục Hy, vừa nhìn liền nhịn không được cười to. "Hừ, còn cười, muội nhìn lại bộ dạng của mình đi!" Phục Hy hừ lạnh một tiếng, tùy tay vung lên, một cái màn nước quang cảnh xuất hiện, trên gương xuất hiện dáng vẻ của Nữ Oa. "A, đây là ta sao?" Nữ Oa kinh kêu, vội vàng một tát đánh vỡ màn nước.

Lúc này, Phục Hy lần thứ hai đi tới biên duyên trận pháp, lần này thập phần cẩn thận, dùng pháp lực ngưng tụ một ngón tay, tham xuất trận pháp. "Răng rắc!" Một đạo tiếng nổ vang lên như thiên lôi, ngón tay do pháp lực ngưng tụ kia bị điện hồ quấn quanh, vỡ vụn ra. "Đáng chết, khối bia đá kia có vấn đề.

Người nọ đem chúng ta phong ấn ở bên trong, ra không được!" Sắc mặt Phục Hy khó coi, khuôn mặt vốn bị điện giật cháy đen càng thêm đen hơn. "Huynh trưởng, làm sao bây giờ?" Nữ Oa đi tới, vết cháy sém trên mặt đã biến mất không thấy, tóc và quần áo cũng lần thứ hai trở nên chỉnh tề.

Nữ nhân mà, tự nhiên muốn thập phần chú ý hình tượng.

So với Nữ Oa, Phục Hy lại căn bản không thèm để ý, chỉ gắt gao

nhìn chằm chằm bia đá bên ngoài. "Di, trên bia đá có đạo văn!" "Xem thử viết cái gì?" Hai người liếc nhau.

Tiếp đó Phục Hy bắt đầu đọc đạo văn trên bia đá.

Thời đại này chưa có văn tự, thông dụng nãi là đạo văn, dùng đạo văn để lý giải. "Nhữ đẳng hai người dòm ngó bản tọa, tiểu tiểu trừng phạt.

Kinh văn trên bia đá nãi là bản tọa lĩnh ngộ, hai người các ngươi có thể đi cảm ngộ.

Bản tọa cho hai người các ngươi kỳ hạn mười vạn năm, nếu trong vòng vạn năm không thể triệt để lĩnh ngộ, từ đó hóa hình đi ra, thì bia đá sẽ sụp đổ, nhữ đẳng hai người sẽ bị vĩnh viễn vây khốn trong trận pháp!" Theo Phục Hy phiên dịch ý tứ trên đạo văn, sắc mặt hai người càng lúc càng đen. "Đáng giận, hắn đang hí lộng hai người chúng ta sao?

Chương 24

Xem ta đánh nát cái bia đá rách này!" Nữ Oa giơ nắm đấm, vận chuyển pháp lực muốn đánh về phía bia đá.

Trong mắt nàng, chỉ cần đánh nát bia đá là được, căn bản không cần lĩnh ngộ cái gì phá đạo pháp trên đó.

Không sai, là phá đạo pháp, đạo pháp hố người.

Trong mắt Nữ Oa, đối phương đang hí lộng bọn họ, há có thể lưu lại đại đạo cảm ngộ chân chính? "Tiểu muội, đừng xúc động, cấm chế trên bia đá rất mạnh!" Phục Hy đại kinh thất sắc, vội vàng giữ chặt Nữ Oa.

Cuối cùng, dưới sự bất đắc dĩ, hai người chỉ có thể ngồi xếp bằng dưới bia đá, bắt đầu cảm ngộ đại đạo bên trên. ...

Đào hố cho Phục Hy và Nữ Oa, đích xác là Đạo Kiếp ác tác kịch.

Nếu đối phương có thể lĩnh ngộ thì cũng là một cơ duyên không nhỏ, có thể trợ giúp bọn họ sớm ngày hóa hình.

Đương nhiên, đây chỉ là Đạo Kiếp tùy ý làm, tịnh không quá để ý.

Nhưng trước mắt hắn lại gặp phiền toái.

Nhìn mấy chục tên tộc nhân Kỳ Lân trước mắt, Đạo Kiếp trầm giọng nói: "Thế nào, Kỳ Lân tộc có ý gì?

Muốn chặn giết bản tọa?" "Cường giả Đại La đỉnh phong, tu vi bực này của đạo hữu cho dù đặt ở cả Hồng Hoang cũng là đại năng đỉnh cấp.

Bất quá cho dù là Đại La đỉnh phong, giết tộc nhân Kỳ Lân ta cũng không thể cứ thế mà xong!" Người mở miệng là một gã đại năng Kỳ

Lân tộc hóa thân Tiên Thiên Đạo Thể, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Hắn đảo cũng không miểu thị Đạo Kiếp, chỉ là trong lời nói lãnh ý không chút che giấu. "Yêu, ở chỗ này chờ bản tọa mười vạn năm?

Thật là kiên trì không buông tha a, không phải chỉ giết mấy tên tộc nhân bình thường thôi sao?" Đạo Kiếp thập phần kinh ngạc, không nghĩ tới mười vạn năm trôi qua mà đối phương vẫn còn nhớ rõ.

Phải biết rằng ở thời đại này, tộc nhân Kỳ Lân nhiều như lông trâu, chết khu khu mấy tên tộc nhân bình thường hẳn không phải là chuyện lớn, đặc biệt là đã qua mười vạn năm. "Không ai có thể giết tộc nhân Kỳ Lân ta ngay dưới mí mắt Kỳ Lân tộc ta, cho dù là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không ngoại lệ!" Tên đại năng Kỳ Lân tộc kia thần tình lạnh lùng, vung tay lên, một đám tộc nhân Kỳ Lân vây quanh Đạo Kiếp, tịnh lãnh mạc nói: "Đi thôi đạo hữu!" "A?

Ý của đạo hữu là muốn mời bản tọa đến Kỳ Lân tộc làm khách?" Nghe vậy, Đạo Kiếp cười, nhưng là cười lạnh. "Làm khách?

Đạo hữu thật biết nói đùa.

Bất quá có phải là khách nhân hay không, còn phải xem thái độ của đạo hữu và ý tứ của lão tổ nhà ta!" Đại năng Kỳ Lân tộc lắc đầu, cũng không nói nhiều nữa, làm ra thủ thế mời.

Nhìn như mời, thực tế ai cũng nhìn ra được đây là cưỡng bách.

Như vậy xem ra, Đạo Kiếp đâu còn không minh bạch, Kỳ Lân tộc ở chỗ này ngồi canh mười vạn năm nãi là mệnh lệnh của Thủy Kỳ Lân.

Tên gia hỏa này muốn làm gì?

Muốn báo thù cho mấy đầu Kỳ Lân kia?

Nếu là vào lúc đó thì nên truyền tin, để cường giả Kỳ Lân tộc diệt

sát hắn, hoặc là đích thân xuất thủ.

Rốt cuộc tu vi hắn biểu hiện ra trước đó nãi là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh.

Đẳng cấp tu vi này, Đạo Kiếp tin tưởng Kỳ Lân tộc nếu không ngốc thì hoặc là buông tha tìm thù, hoặc là phái nhiều danh Đại La Kim Tiên, thậm chí Thủy Kỳ Lân thân là Chuẩn Thánh đích thân xuất thủ.

Hiện giờ đối phương không ra tay, lại muốn mời hắn đi tới Kỳ Lân tộc, có chút ý vị mạc danh rồi.

Bất quá Đạo Kiếp cũng không động, tương phản lại cười lạnh nói: "Có kiểu mời người như vậy sao?

Còn có, ngươi kêu một tiếng đạo hữu là để cho ai xem, ngươi tính là cái thứ gì?

Muốn bản tọa đi thì bản tọa phải đi?

Thủy Kỳ Lân muốn gặp bản tọa, bảo hắn cút ra đây gặp ta!" "Oanh!" Đạo Kiếp tự nhiên không thích kẻ nói nhảm, tiện tay vung một cái tát ra ngoài.

Vừa ra tay liền là sức mạnh phá diệt thời không, bàn tay cực lớn hóa thành một phương thế giới, tay nắm nhật nguyệt tinh thần, khí tức khủng bố khiến thương khung run rẩy, phong vân biến huyễn. "Cỗ sức mạnh này... không ổn, trưởng lão cứu mạng!" Một chúng tộc nhân Kỳ Lân càng là hãi nhiên thất sắc, thân thể nhịn không được run rẩy, cư nhiên nhao nhao quỳ rạp trên đất. "Đây là... khí tức siêu việt Đại La Kim Tiên, sao có thể?" Tên đại năng Kỳ Lân tộc kia cũng sắc mặt đại biến, nháy mắt trở nên trắng bệch.

Bất quá, tất cánh là một vị Đại La Kim Tiên, đỉnh cấp tồn tại ở Hồng Hoang, sát na gian liền phản ứng lại, nói cũng không nói, xoay

người bỏ chạy về phía xa.

Còn những tộc nhân Kỳ Lân hắn mang tới thì trực tiếp bị vứt bỏ. "Phanh!

Phanh!

Phanh!" Dưới một chưởng, hư không nứt toác, sơn hà băng hoại, thời không điên đảo, trên mặt đất xuất hiện một cái chưởng ấn cực lớn, kéo dài mấy vạn dặm.

Còn đám tộc nhân Kỳ Lân kia thì toàn bộ đều biến mất không thấy. "Hít ~!" Thấy một màn này, đại năng Kỳ Lân tộc đang đào tẩu quay đầu lại nhìn, hít ngược một hơi, căn bản không dám dừng lại, trực tiếp thiêu đốt tinh huyết độn về phía tổ địa Kỳ Lân tộc.

Chương 25

Đồng thời, hắn không quên phóng ra ngoan thoại: "Ác tặc, dám giết tộc nhân Kỳ Lân ta, ngươi chờ đó, lên trời xuống đất không ai có thể cứu được ngươi!" "Trời ạ, hắn lại trở nên mạnh hơn!" "Hít, người này là ai, thật khủng bố, cư nhiên dám chém giết tộc nhân Kỳ Lân ngay dưới chân núi Bất Chu Sơn!" "Hào không sợ hãi Kỳ Lân tộc, đúng là ngoan nhân.

Bất quá e rằng Kỳ Lân tộc sẽ không thiện bãi cam hưu, xem bộ dáng vị đạo hữu này sắp gặp xui xẻo rồi!" "Hừ, ta thấy vị đạo hữu này làm đúng lắm.

Đám tộc nhân Kỳ Lân này ở chỗ này ngồi canh mười vạn năm, hiện giờ càng bức bách hắn đi tới Kỳ Lân tộc, đi rồi còn có thể ra sao?

Buồn cười, không bằng đại sát một thông, sau đó đào vong!" Đạo Kiếp ngoan lạt ra tay cũng chấn kinh không ít người đang cảm ngộ tu luyện ở phụ cận Bất Chu Sơn.

Đại bộ phận những người này căn bản không biết Đạo Kiếp, chỉ có thiểu số mấy người mười vạn năm trước đã tu luyện ở chỗ này, từng gặp Đạo Kiếp một lần, mới biết được ân oán giữa đối phương và Kỳ Lân tộc. "Đạo hữu, mau đi đi, nếu không đi đợi lát nữa cường giả chân chính của Kỳ Lân tộc tới thì đi không được nữa đâu!" "Đúng vậy a đạo hữu, Kỳ Lân tộc luôn luôn bá đạo, lần này đạo hữu không những giết tộc nhân Kỳ Lân, càng đánh vào mặt bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Tuy đạo hữu rất mạnh, nhưng một người làm sao đấu lại cả tộc Kỳ Lân?

Mau đi đi!" Có tu sĩ hảo tâm bắt đầu khuyên bảo.

Trong mắt bọn họ, thân là tán tu có thể tu luyện đến tình trạng này thập phần không dễ, lại cùng cảnh ngộ, cho nên không muốn thấy Đạo Kiếp cứ thế mà mất mạng.

Chính gọi là thỏ tử hồ bi. "Đa tạ mấy vị đạo hữu, bất quá bản tọa lại là người chưa từng lùi bước.

Kỳ Lân tộc thì như thế nào?

Bản tọa cứ ở chỗ này chờ Thủy Kỳ Lân, xem hắn có thể làm gì được bản tọa?" Đạo Kiếp lắc đầu, nhìn về phía Kỳ Lân tộc, thần tình vô cùng lãnh mạc. "Phải không?

Khẩu khí thật lớn, bản tọa lần đầu tiên thấy có người không để Kỳ Lân tộc ta vào trong mắt!" "Oanh!" Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm lãnh mạc từ hư không truyền đến, ngay sau đó một cỗ khí tức bàng đại hạo đãng thương khung, cuộn trào tới.

Chỉ thấy một đầu Kỳ Lân màu hỗn độn khổng lồ đạp không vượt qua thời không trường hà, dài đến không biết bao nhiêu vạn dặm, toàn thân sắc thái sặc sỡ, thần thánh vô cùng.

Theo bước chân của nó, trên thương khung thiên lôi cuồn cuộn, uy áp phô thiên cái địa hàng lâm. "Hít, Thủy Kỳ Lân!" "Lão quái vật này cư nhiên tới rồi, mau chạy!" Thấy người tới, tu sĩ tu luyện phụ cận Bất Chu Sơn đều sắc mặt biến đổi, nhao nhao chuẩn bị rời đi.

Chính gọi là thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp tai ương, Thủy Kỳ Lân chính là Chuẩn Thánh, quang khí tức đã nan dĩ thừa thụ.

Ai cũng biết Thủy Kỳ Lân luôn luôn bá đạo, ai biết liệu có bị liên lụy hay không?

Đầu Kỳ Lân này uy phong lẫm lẫm, khí thế phi phàm, nãi là tồn tại mạnh nhất mà Đạo Kiếp từng gặp cho tới nay, tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Sau lưng Thủy Kỳ Lân còn có mười mấy tên đại năng Kỳ Lân tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên đi theo, từng tên thần tình lãnh mạc, phủ thị chúng sinh. "A, Ngụy Chuẩn Thánh mà thôi!" Tuy rằng đối phương khí thế hung hăng, nhưng Đạo Kiếp mảy may không sợ, tương phản càng cười lạnh liên liên.

Với cảnh giới hiện nay của Đạo Kiếp, tự nhiên nhìn ra được Thủy Kỳ Lân tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí tu vi ẩn ẩn cao hơn hắn một chút, nhưng lại tịnh không có đi ra con đường của mình, là ngưng tụ khí vận cưỡng ép đột phá.

Chuẩn Thánh như vậy, tuy cũng là Chuẩn Thánh, nhưng trong mắt Đạo Kiếp lại là Ngụy Chuẩn Thánh, hoàn toàn không cách nào so sánh với đám người Hồng Quân, La Hầu. "Đạo hữu vô cớ giết tộc nhân Kỳ Lân ta, là dụng ý gì?

Chẳng lẽ thật sự không để Thủy Kỳ Lân ta vào trong mắt?" Thủy Kỳ Lân mang theo một chúng đại năng Kỳ Lân tộc chậm rãi hàng lâm trước người Đạo Kiếp, thân thể bàng đại kia cũng dần dần thu nhỏ lại, hóa thành một trung niên nhân mặc đạo bào hoa lệ.

Phía sau hắn, mười mấy tên Đại La Kim Tiên xếp thành một hàng, phân biệt lui ra ngoài ức vạn dặm, bố hạ trận pháp, đem phương viên ức vạn dặm thời không cách tuyệt.

Ngay sau đó, thời không trường hà dưới chân Thủy Kỳ Lân hung dũng, mạn diên hướng về phía Đạo Kiếp, bao phủ lấy hắn.

Hành vi như thế có thể thấy được Thủy Kỳ Lân tịnh không phải kẻ mù quáng tự đại.

Hắn biết Đạo Kiếp nãi là người cùng cảnh giới, liền làm xong chuẩn bị. "Bản tọa cũng không phải kẻ mục trung vô nhân, phàm sự giảng nhân quả.

Tộc nhân Kỳ Lân mạo phạm bản tọa, bản tọa tự nhiên muốn giết.

Uy nghiêm của cường giả, há là kiến hôi có thể tiết độc?

Thế nào?

Thủy Kỳ Lân, muốn báo thù cho tộc nhân của ngươi?" Đạo Kiếp thản nhiên nói, thanh âm lãnh mạc, chút nào không nể tình Thủy Kỳ Lân.

Lời này vừa ra, Thủy Kỳ Lân giận dữ: "Tốt, tốt, ngươi có biết không?

Từ sau hung thú kiếp đến nay, không có ai dám nói chuyện với bản tổ như vậy." "Vốn tưởng rằng kẻ giết tộc nhân ta chỉ là một gã tán tu Đại La Kim Tiên đỉnh phong, như thế liền trấn áp ngươi, để ngươi trở thành người hầu cho Kỳ Lân tộc ta, không nghĩ tới cư nhiên là một gã Chuẩn Thánh." "Bất quá chớ tưởng rằng có tu vi Chuẩn Thánh là có thể chống lại bản tổ?

Hôm nay bản tổ liền cho ngươi biết, vì sao Hồng Hoang to lớn lại lấy Tiên Thiên Tam Tổ chúng ta cầm đầu.

Uy nghiêm của Kỳ Lân tộc ta không phải một tên khu khu Chuẩn Thánh có thể kháng hành!" "Oanh long!" Thoại âm rơi xuống, một cỗ khí tức bàng đại từ trong cơ thể Thủy Kỳ Lân bùng nổ, sát ý thao thiên, khí tức khủng bố cuộn trào thương khung, khiến phong vân biến hóa.

Cho dù cách xa ức vạn dặm thời không, cũng làm vô số sinh linh sắc mặt trắng bệch, sinh linh tu vi yếu nhỏ càng là trực tiếp quỳ rạp xuống đất mô bái.

Chuẩn Thánh tuy không phải Thánh Nhân, nhưng cũng dính một chữ "Thánh", thánh ân như biển, thánh uy như ngục, đã là Thánh thì một ánh mắt có thể định sinh tử ức vạn sinh linh. "Bố trận, phong tỏa

thời không!" Đồng thời, mười mấy tên tộc nhân Kỳ Lân cảnh giới Đại La Kim Tiên ở ngoài ức vạn dặm nhao nhao trường khiếu một tiếng, quang mang lóng lánh, một cái thời không trận pháp cự đại thành hình.

Trận pháp vừa ra, không những phong tỏa thời không, Đạo Kiếp càng cảm giác được vô tận thiên địa linh khí đang dũng mãnh tràn vào Thủy Kỳ Lân, đồng thời Thủy Kỳ Lân cũng có thể mượn nhờ sức mạnh của mười mấy tên Đại La Kim Tiên kia. "Thủ đoạn khá lắm!" Thấy thế, Đạo Kiếp tán thán, đồng thời cũng không thể không cảm khái sự khác biệt giữa tán tu và đại thế lực.

Tán tu vĩnh viễn đều là một người chiến đấu, chi chủ đại thế lực lại có thể mượn nhờ đủ loại sức mạnh.

Nhìn không gian bị phong tỏa, lại nhìn Thủy Kỳ Lân tay cầm linh bảo sát hướng mình, Đạo Kiếp lắc đầu, thủ đoạn thì tốt, nhưng đối với hắn vô dụng.

Chương 26

Ý niệm vừa động, kiếp sinh kiếp diệt, sát na gian phong vân biến hóa, vô biên sát khí hung dũng, một cỗ cảm giác lông tóc dựng đứng tập kích lên tâm đầu Thủy Kỳ Lân, làm cho hắn vội vàng dừng tay. "Chuyện gì xảy ra?

Vì sao lại có loại cảm giác đại nạn lâm đầu này?" Thủy Kỳ Lân hãi nhiên thất sắc, loại cảm giác này giống như bằng không mà đến, nhưng tuyệt đối không phải không huyệt lai phong. "Ngươi, ngươi giở thủ đoạn gì?" Chỉ vào Đạo Kiếp, hắn dám khẳng định tuyệt đối là người này giở trò quỷ. "Vô thú, cùng loại người thân ở trong kiếp này thật không có ý nghĩa.

Đã như vậy, vậy thì công bằng một trận chiến, vừa vặn bản tọa xuất đạo tới nay chưa từng gặp Chuẩn Thánh, chỉ không biết cái vị Chuẩn Thánh này là ai hóa kiếp thôi!" Đạo Kiếp vừa nói vừa lắc đầu, giống như lẩm bẩm, lại giống như trào phúng.

Điều này làm Thủy Kỳ Lân giận tím mặt.

Sống lâu như vậy, mang Kỳ Lân tộc lớn mạnh trở thành một trong ba đại bá chủ Hồng Hoang, phần thành tựu này làm hắn ngạo nghễ vô cùng.

Nhưng hôm nay lại có người khinh miệt hắn, bảo hắn làm sao không giận? "Hống ~!" Một tiếng gào thét, kỳ lân chấn thiên, khí tức đại địa bàng bạc hàng lâm, trấn áp về phía Đạo Kiếp. "Như vậy mới ra dáng chứ!" Cảm thụ áp lực trên người, ánh mắt Đạo Kiếp sáng lên, đại thủ vung lên, thời không trường hà dưới chân hung dũng, trực tiếp kéo hai người vào bên trong. "Oanh long!" Quang mang lóng lánh, thánh uy hạo đãng, đại đạo pháp tắc giao chức.

Thứ mục đích quang mang khiến mười mấy tên tộc nhân Kỳ Lân cảnh giới Đại La Kim Tiên ở ngoài ức vạn dặm cũng nhìn không rõ, chỉ có thể cảm nhận thời không trường hà đang chấn động, đó là sự va chạm hủy thiên diệt địa.

Cũng không biết qua bao lâu, một bóng người bay ngược ra ngoài, bị đánh văng ra khỏi thời không trường hà.

Thân thể bàng đại đập nát ức vạn dặm sơn hà, vô số sinh linh bị vạ lây phụ cận Bất Chu Sơn hóa thành tro bụi. "Lão tổ!" "Lão tổ bại, sao có thể?" Thấy thế, mười mấy tên Đại La Kim Tiên Kỳ Lân tộc sắc mặt đại biến, vẻ mặt không dám tin tưởng. "Nhớ kỹ, bản tọa tên gọi Đạo Kiếp, ứng kiếp nhi sinh, hôm nay trấn Thủy Kỳ Lân tại đây, để cảnh cáo người sau!" Ngay lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh uy nghiêm từ trên thời không trường hà hạo hãn truyền ra.

Một bóng người vĩ ngạn cất bước đi tới, quanh thân thánh uy hạo đãng, từng đạo đại đạo pháp tắc lượn lờ hóa thành dị tượng.

Mỗi đi một bước, thân thể đều cao lên một phần, đảo mắt gian liền hóa thành vạn trượng chi cao. "Oanh!" Khi Đạo Kiếp từ trong thời không trường hà bước ra một sát na kia, uy áp bàng đại cuộn trào thương khung, khiến thiên địa run rẩy.

Phương viên ức vạn dặm thời không, vô số sinh linh dưới cỗ khí tức hạo đại này chiến chiến căng căng, tu vi thấp càng là quỳ rạp xuống đất mô bái.

Giờ khắc này, trong mắt mười mấy tên Đại La Kim Tiên Kỳ Lân tộc, ý chí của Đạo Kiếp giống như thay thế ý chí thiên địa, hóa thân Thiên Đạo, làm cho bọn họ ngay cả tâm tư phản kháng cũng không có. "Trấn!" Ngay sau đó, trong ánh mắt muốn nứt ra của một chúng tộc nhân Kỳ Lân, Đạo Kiếp thủ chưởng kình thiên, hóa thành một phương đại thế giới, được chu thiên tinh thần lượn lờ, trấn áp về phía Thủy

Kỳ Lân. "Thủy Kỳ Lân, hôm nay bản tọa liền trấn áp ngươi mười vạn năm, để chuộc tội mạo phạm bản tọa!" "Oanh long!" Thoại âm rơi xuống, một phương thế giới hàng lâm, hóa thành đầy trời phù văn, cuối cùng ngưng tụ thành một tòa thái cổ thần sơn, đè Thủy Kỳ Lân dưới chân núi. "Ngươi dám!" "Hống ~!" Thủy Kỳ Lân nộ hống, hóa thành bản thể, nhưng y cựu không cải biến được kết cục, cuối cùng bị trấn áp phía dưới thái cổ thần sơn. "Lão tổ!" Một chúng tộc nhân Kỳ Lân kinh hãi, trên mặt mang theo kinh khủng, muốn tiến lên cứu viện nhưng lại kỵ đạn bóng người vĩ ngạn đang đứng trong hư không kia.

Đạo Kiếp chỉ liếc mắt nhìn đám tộc nhân Kỳ Lân này một cái, liền xé rách hư không rời đi.

Đối với hắn, đánh một trận với Thủy Kỳ Lân chỉ là nghiệm chứng chiến lực hiện nay, đồng thời đánh ra thanh danh của mình tại Hồng Hoang.

Còn việc giết hay không giết đám tộc nhân Kỳ Lân còn lại kia không có chút ý nghĩa nào.

Không sai, theo tu vi tăng lên, dã tâm trong lòng Đạo Kiếp cũng dần dần tăng trưởng, đối với điểm này Đạo Kiếp thập phần minh bạch.

Đồng thời, Đạo Kiếp cũng biết dã tâm của mình là tự sinh, không phải bành trướng, cũng không phải chịu ảnh hưởng của lượng kiếp, hắn vốn dĩ đã có dã tâm.

Thử hỏi trong loại đại thời đại này, ai không muốn dương danh lập vạn?

Ai nguyện ý yên lặng vô văn?

Đạo Kiếp tự nhiên không có tâm cảnh nhìn thấu thế gian hết thảy.

Hắn có dã tâm, có động lực, cũng có lòng tin.

Từ khi xuất thế tới nay, Đạo Kiếp liền vẫn luôn ôm suy nghĩ kiếm chút chỗ tốt trong lượng kiếp, tranh thủ trước khi Hồng Quân thành thánh làm cho mình cường đại lên.

Nhưng hiện giờ cách nghĩ của Đạo Kiếp đã thay đổi.

Dựa vào cái gì phải yếu hơn Hồng Quân?

Dựa vào cái gì phải yếu hơn La Hầu?

Vì sao mình không thể làm nhân vật chính?

Vô luận căn cước, tư chất, hay sự chưởng khống đối với tương lai, hắn đều không yếu hơn Hồng Quân và La Hầu, vì sao phải khuất cư dưới người khác?

Hiện giờ Thiên Đạo chưa xuất, căn bản không có thuyết pháp đại thế không thể đổi, lại cần gì phải thuận theo đại thế mà đi?

Tranh, nhất định phải tranh, tu sĩ cả đời không phải là tranh một chữ "Tranh" sao?

Theo việc Đạo Kiếp lĩnh ngộ ra Đạo của mình, đạo tâm càng lúc càng kiên định, đồng thời linh hồn hắn vào giờ khắc này cũng được thăng hoa.

Đã có quyết định, Đạo Kiếp sẽ không do dự nữa.

Sau khi trấn áp Thủy Kỳ Lân, hắn liền rời khỏi Bất Chu Sơn, bắt đầu hành tẩu khắp nơi ở Hồng Hoang.

Mỗi một địa phương, Đạo Kiếp đều sẽ lập hạ một khối bia đá, mặt trên điêu khắc cảm ngộ đối với Đạo, đồng thời khắc lên đạo hiệu của mình.

Chương 27

Truyền đạo thiên hạ, tuyệt đại đa số đại năng Hồng Hoang đều không dám làm, cho dù là Hồng Quân hiện nay cũng tuyệt đối không dám đi theo phương diện này.

Tương lai Hồng Quân truyền đạo, cũng chỉ ở tại Tử Tiêu Cung, đối mặt ba ngàn đại năng, tịnh không truyền cho chúng sinh Hồng Hoang, đại thiên truyền đạo.

Có thể nói, trong xương cốt Hồng Quân là truyền thống, câu "Pháp bất truyền lục nhĩ" chính là từ miệng hắn nói ra.

Chuyện Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ là cái cớ mà thôi, Hồng Quân có lẽ là không thích, nhưng hàm nghĩa câu nói đó chính là ý tứ "Đạo không thể khinh truyền".

Đạo không thể khinh truyền, kỳ thực không sai, Đạo Kiếp cũng không bới ra được tật xấu.

Trong một phương thế giới nếu Đạo tùy tiện truyền, vậy thì thật sự loạn sáo rồi.

Đối với một phương thế giới mà nói, có quy tắc của nó, đạo pháp hưng thịnh, người người như rồng là chuyện tốt, nhưng đối với bản thân thế giới mà nói, lại là tai nạn.

Thử nghĩ, người người đều có thể tu luyện, số lượng tu sĩ liền gia tăng, như vậy tài nguyên cần thiết cũng sẽ gia tăng.

Tài nguyên xuất tự nơi nào?

Chính là thiên địa.

Cứ như vậy, liền sẽ tạo thành gánh nặng cho thiên địa, gia tốc thời đại mạt pháp hàng lâm.

Cho nên "Đạo không thể khinh truyền" là không sai, Đạo Kiếp cũng thập phần rõ ràng, nhưng hắn thiên thiên muốn làm.

Không vì cái gì khác, chỉ vì chính mình.

Hắn luôn luôn tín phụng "người không vì mình trời tru đất diệt".

Quan trọng nhất là, Hồng Hoang bất đồng với các thế giới khác.

Hồng Hoang mỗi cách một đoạn thời gian đều sẽ có lượng kiếp đản sinh, hoãn giải gánh nặng thiên địa.

Đặc biệt Đạo của Đạo Kiếp chính là Kiếp, do đó càng không cần lo lắng.

Không những thế, một đường đi tới, Đạo Kiếp siêu độ vong hồn, kiếm chác công đức.

Công đức ở thời đại này thập phần đáng giá, nãi là đại đạo công đức, sau khi Thiên Đạo hiển hóa, muốn hoạch đắc đại đạo công đức quả thực là không thể nào.

Thế là không bao lâu sau, đại danh Đạo Kiếp liền vang vọng khắp nơi Hồng Hoang.

Rất nhiều tu sĩ đạt được chỗ tốt trên bia đá bắt đầu xưng hô Đạo Kiếp là Đại Thiện Nhân.

Đồng thời, theo danh thanh Đạo Kiếp càng lúc càng vang dội, tu sĩ Hồng Hoang tặng cho hắn một cái xưng hào: Đạo Kiếp Thiên Tôn.

Ở trên đạo hiệu thêm vào hai chữ Thiên Tôn.

Đối với việc này, Đạo Kiếp lắc đầu, thập phần vô ngữ, nhưng cũng không có biện pháp, là tu sĩ Hồng Hoang tặng, hắn đích xác có tư cách hoạch đắc xưng hào này.

Tại Hồng Hoang, xưng hào không thể tùy ý đặt.

Xưng hào Thiên Tôn này nếu án tại trên người một gã tu sĩ bình thường, căn bản thừa thụ không nổi.

Chỉ có những tiên thiên đại năng hữu đại trí tuệ, đại khí vận, hoặc là người được Thiên Đạo sắc phong mới có tư cách xưng hô Thiên Tôn.

Như Tam Thanh sau khi thành thánh, liền phân biệt là Đạo Đức Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn.

Lại lên trên nữa chính là Đạo Tôn.

Đạo Tôn càng không thể tùy tiện, mỗi một vị Đạo Tôn đều tương đương với một Đạo Chi Chủ.

Tung quan toàn bộ Hồng Hoang, tính cả những Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế kia, cũng duy chỉ có Hồng Quân và La Hầu hai người có thể xưng hô là Đạo Tôn.

Đương nhiên, hiện giờ Đạo Kiếp lại có ý tưởng khác.

Bố đạo thiên hạ, tụ long công đức và khí vận, hắn liền quyết định cùng Hồng Quân La Hầu tranh một tranh.

Đạo Kiếp không yếu hơn người khác. ...

Khi Đạo Kiếp du lịch Hồng Hoang, bố đạo thiên hạ, tin tức Thủy Kỳ Lân bị trấn áp dưới chân núi Bất Chu Sơn cũng lan truyền ra ngoài.

Tuy rằng Đạo Kiếp đã rời đi một đoạn thời gian, Kỳ Lân tộc cố ý phong tỏa tin tức, thậm chí ngay cả phương viên vạn dặm Bất Chu Sơn cũng không cho phép ai đạp nhập một bước, nhưng thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, tin tức vẫn bị tiết lộ ra ngoài.

Tin tức này vừa ra, chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang, vô số tu sĩ xôn xao, các đại chủng tộc đều không dám tin.

Ngay cả một ít đại năng Hồng Hoang sắc mặt cũng đều thay đổi,

trong miệng niệm niệm cái tên "Đạo Kiếp Thiên Tôn".

Đông Hải Long Cung, Long Vương đoan tọa trên vương tọa, nghe Long tộc đệ tử phía dưới hối báo, sắc mặt không ngừng biến huyễn. "Xác định tin tức là thật?

Thủy Kỳ Lân lão gia hỏa kia thật sự bị trấn áp?" "Lão tổ, tin tức này là do một gã bạn đồ của Kỳ Lân tộc cố ý để lộ ra, hiện giờ e rằng toàn bộ Hồng Hoang đều đã biết, hẳn là không thể giả được!" Tên Long tộc đệ tử kia vẻ mặt hưng phấn nói: "Hắc hắc, lần này Kỳ Lân tộc mất mặt lớn rồi!" Nhưng Long Vương lại không để ý đến tên Long tộc đệ tử vẻ mặt hưng phấn phía dưới, hắn hãm nhập trầm tư. "Đạo Kiếp, trong Hồng Hoang từ khi nào xuất hiện một nhân vật như vậy?" Long Vương nhíu mày.

Ký ức cổ lão trong đầu phiên cổn, những cái tên từ thời đại hung thú được tìm kiếm trong ký ức, nhưng không có cái nào đối ứng được. "Đã có thể trấn áp Thủy Kỳ Lân lão gia hỏa kia, tuyệt đối không dung khinh thường.

Không được, ngã muốn đi ra ngoài xem một chút, tuyệt đối không thể để người này ảnh hưởng kế hoạch của ngã!" Nói xong, Long Vương liền rời khỏi Long Cung.

Cùng thời gian, Hồng Hoang Nam Bộ, Bất Tử Hỏa Sơn, một đạo xích hồng quang mang xẹt qua, biến mất tại thiên tế.

Chương 28

Trên Côn Luân Sơn, một tòa tiên gia động phủ, tiên khí lượn lờ, hà quang vạn thải, một gã lão đạo từ trong động phủ đi ra, đôi mắt già nua nhìn thấu hư không, nhìn về phía Bất Chu Sơn. "Đạo Kiếp, vào thời điểm mấu chốt cư nhiên xuất hiện một vị tồn tại như vậy, cũng không biết là cố nhân hay không, liệu có ảnh hưởng đến kế hoạch của bần đạo.

Không được, bần đạo không thể ngồi chờ được nữa, nhất định phải xuống núi đi gặp người này một chút.

Nếu có thể lôi kéo thì tốt, nếu không thể lôi kéo..." Nói đến đây, trong mắt Hồng Quân lóe lên một đạo lãnh mang.

Hồng Hoang đại lục phía Tây, không khí nơi này tràn ngập vô cùng cuồng bạo linh khí, sát khí và lệ khí giao chức, do đó sinh linh sinh tồn ở nơi này cũng đều thập phần thị huyết.

Tại phía Tây có một cái ma đạo thánh địa, được gọi là Tu Di Sơn.

Nơi này nãi là đạo trường của Ma Tổ La Hầu, cũng là cấm địa của toàn bộ phương Tây.

Tu Di Sơn đen kịt vô cùng, uyển như một ngọn núi lớn màu đen, bầu trời bị cuồn cuộn ma vân bao phủ, nhìn từ xa mang lại cho người ta một loại cảm giác áp ức.

Tại hậu nhai Tu Di Sơn, có một cái vực sâu cực lớn, gọi là Ma Uyên.

Một gã hắc y nữ tử giờ phút này đang quỳ một gối xuống phía trên Ma Uyên, báo cáo một chuyện. "Đạo Kiếp?

Tại chân núi Bất Chu Sơn trấn áp Thủy Kỳ Lân, làm cho toàn bộ

Kỳ Lân tộc không có chút biện pháp nào?

Lại là vị đạo hữu nào chuyển thế đây?" "Không đúng, Đạo Kiếp, Đạo Kiếp, cái tên này sao quen thuộc như vậy...

Bản tọa nhớ ra rồi, là người kia!" Dưới Ma Uyên truyền đến thanh âm băng lãnh của Ma Tổ La Hầu, chỉ bất quá trong thanh âm lại mang theo kinh ngạc. "Ma Tổ, ngài quen biết Đạo Kiếp này sao, hắn có căn cước gì?

Chẳng lẽ cũng giống như ngài, là tiên thiên đại năng cùng thời hay sao?" Trên huyền nhai, hắc y nữ tử kinh ngạc hỏi. "Kiệt kiệt, không sai, quen biết.

Người này đã giết Kế Đô, đoạt Thiên Ma Tháp của bản tọa!" La Hầu cười lạnh, ma diễm trong Ma Uyên thăng đằng, phát ra trận trận gào thét. "Cái gì?

Giết Kế Đô?" Nghe vậy, sắc mặt Ngũ Âm Ma trong nháy mắt trở nên âm lãnh vô cùng.

Trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo yêu mị lộ ra hàn sương, sát ý không chút che giấu. "Hừ, người chết không có bất cứ giá trị gì!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, nói: "Bản tọa cũng không ngờ, năm xưa chỉ là một tiểu tiểu Đại La Kim Tiên, hiện giờ cư nhiên cũng đột phá Chuẩn Thánh, có thể trấn áp Thủy Kỳ Lân, minh chứng hắn đã tìm được Đạo của mình." Nói đến đây, La Hầu sâm nhiên cười: "Bất quá muốn giết người của bản tọa cũng không dễ dàng như vậy.

Ngũ Âm Ma..." "Thuộc hạ ở!" "Đi gặp vị Đạo Kiếp đạo hữu này một chút, đem ý tứ của bản tọa truyền đạt cho hắn, đồng thời thăm dò hắn!" "Ý tứ của Ma Tổ?" Ngũ Âm Ma sửng sốt, vừa định hỏi, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại: "Thuộc hạ minh bạch!" Tùy tức, nàng liền hóa thành một đạo ma quang, biến mất tại Tu Di Sơn. "Thuận ngã giả xương, nghịch ngã giả vong.

Hi vọng ngươi có thể vì bản tọa sở dụng, nếu không vì đại nghiệp của bản tọa, chỉ có thể trừ khử ngươi!" Dưới Ma Uyên truyền đến thanh âm băng lãnh vô tình của La Hầu.

Nhất thời gian, bởi vì một phen tác vi của Đạo Kiếp, toàn bộ Hồng Hoang phong vân dũng động.

Nhưng mà, vô luận là Hồng Quân hay Ngũ Âm Ma do La Hầu phái ra đều khó tìm tung tích Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp cũng tịnh không biết hai người đang tìm hắn.

Đoạn thời gian này, có quan hệ đến những biến hóa hắn dẫn phát tại Hồng Hoang, Đạo Kiếp thập phần rõ ràng, tâm tình cũng thập phần thư sướng.

Đầu tiên là hoạch đắc xưng hô Đại Thiện Nhân, quan trọng nhất là công đức không thiếu vớt.

Đây chính là đại đạo công đức, nãi là năng lượng bản nguyên nhất giữa thiên địa, vô luận là thiên đạo công đức hay thiên địa linh khí đều vô pháp so sánh.

Sau khi hấp thu những đại đạo công đức này, Đạo Kiếp cũng thuận lợi đem tu vi tăng lên tới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Bất quá muốn đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ lại không dễ dàng như vậy, cần đối với Đạo lĩnh ngộ tiến thêm một bước, quang dựa vào công đức là không được.

Rốt cuộc hắn đã đi ra con đường của mình, không phải muốn công đức thành thánh.

Trước mắt Đạo Kiếp lại gặp một vấn đề, vấn đề này là hắn không có đạo trường tại đại địa Hồng Hoang.

Đạo trường của hắn ở tận trong hỗn độn tinh vực xa xôi, từ nơi

đó đến đại lục Hồng Hoang cần vượt qua vô tận hỗn độn.

Cho dù hiện giờ đột phá Chuẩn Thánh, muốn đến nơi ít nhất cũng cần vạn năm.

Như vậy làm cho Đạo Kiếp cảm thấy thập phần bất tiện. "Đích xác nên tìm một chỗ đạo trường tại Hồng Hoang, nhưng nên đi nơi nào đây?" Đạo Kiếp hãm nhập trong trầm tư.

Hắn biết, hiện giờ các thánh địa nổi danh ở Hồng Hoang e rằng đều đã bị người chiếm cứ, như Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, Càn Khôn Phúc Địa, Ngũ Hành Thánh Địa...

Những thánh địa này đều bị đại năng Hồng Hoang chiếm lĩnh. "Bất Chu Sơn đảo là một chỗ tốt, nhưng nơi đó tất cánh không phải kế lâu dài, phân tranh không ngừng, quấy nhiễu người an ninh!

Đông Hải nãi là địa bàn của Long tộc, tuy rằng ta không sợ Long tộc, nhưng vào lúc này nếu đi Đông Hải chiếm cứ một hòn đảo tự, e rằng sẽ dẫn tới sự cảnh giác của con chạch già Long Vương kia, thời khắc bị nhìn chằm chằm cũng không thoải mái!" "Nếu có thể tìm được Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết tại Đông Hải, hoặc giả có thể làm đạo trường!" Tam Tiên Đảo, ánh mắt Đạo Kiếp sáng lên, cảm thấy đích xác nên đi thử thời vận, bất quá cuối cùng vẫn buông tha.

Không vì cái gì khác, hiện giờ hắn cũng là danh nhân Hồng Hoang, danh đầu không tốn sắc Long Vương, Thủy Kỳ Lân và Phượng Tổ.

Muốn đại dao đại bãi xuất hiện tại Đông Hải, tuyệt đối sẽ dẫn tới Long tộc cảnh giác.

Con chạch già Long Vương kia tuyệt đối sẽ không để mặc hắn an tĩnh đi tìm kiếm. "Tam Tiên Đảo không thể buông tha, nhưng không phải vào lúc này, chờ sau Long Hán lượng kiếp lại đi thôi!" Cuối cùng, Đạo Kiếp quyết định đi một nơi cuối cùng, đó chính là U Minh

Huyết Hải.

Chương 29

U Minh Huyết Hải nãi là một địa phương đặc thù của Hồng Hoang, thậm chí có thể nói là cấm địa.

Nãi là khi khai thiên tích địa, ô huyết của Bàn Cổ đại thần biến thành, bình nhật chuyên môn hấp thu ô huyết và lệ khí của sinh linh vẫn lạc trong Hồng Hoang.

Đồng thời, trước khi Luân Hồi chưa xuất, tàn hồn sinh linh vẫn lạc tại Hồng Hoang cũng sẽ tự chủ tụ tập tại thượng không U Minh Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải, Đại La Kim Tiên trở xuống tiến vào Huyết Hải tất chết, cho dù là Đại La Kim Tiên muốn đạp nhập Huyết Hải cũng cần cẩn thận từng li từng tí.

Tại tương lai, U Minh Huyết Hải sẽ dựng dục một tiên thiên đại thần —— Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ thân cụ đại khí vận, sinh ra liền chưởng khống Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại có Nguyên Đồ A Tỳ hai thanh sát kiếm, có thể nói là hung uy thao thiên.

Về sau, vị Minh Hà Lão Tổ này càng luyện hóa U Minh Huyết Hải, hào xưng Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử.

Đương nhiên, đó là tương lai.

Hiện giờ ở Hồng Hoang e rằng vị Minh Hà Lão Tổ kia còn chưa xuất sinh, tức tiện dựng dục ra, e rằng cũng giống như Đế Tuấn Thái Nhất, chưa hóa hình.

Kinh qua một phen tư khảo, U Minh Huyết Hải liền bị Đạo Kiếp

nhắm trúng.

Còn về phần Minh Hà Lão Tổ, a, không hảo ý tứ, có thể thu phục thì thu phục, không thể thu phục thì diệt sát thì đã sao?

Còn về đại khí vận, người có danh có tính trong Hồng Hoang không thể giết?

Nói giỡn, Đạo Kiếp cũng không cho là như vậy.

Khi ở trên Thái Dương Tinh, nếu không phải sợ diệt sát Đế Tuấn Thái Nhất sẽ liên lụy quá nhiều, đối với tương lai cải biến quá lớn, khiến hắn mất đi tiên cơ, Đạo Kiếp căn bản sẽ không nương tay.

Mạt khứ linh trí, luyện thành khôi lỗi, có thể được hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao lại không làm?

Cái gọi là nhân vật chính lượng kiếp tương lai, có Thiên Đạo bảo hộ...

Ngại quá, Thiên Đạo còn chưa hoàn toàn diễn hóa ra.

Còn về Đại Đạo?

Đại Đạo là tồn tại bực nào, há sẽ để ý một cái sinh linh nhỏ bé?

Cũng duy chỉ có tồn tại tầng thứ như Bàn Cổ mới có thể dẫn tới sự coi trọng của Đại Đạo.

Còn về nhân quả, buồn cười.

Đó chỉ là tiểu thuyết kiếp trước khoa trương hóa nhân quả chi đạo mà thôi.

Kẻ yếu mới có thể sợ hãi kết hạ nhân quả.

Thử không thấy vô số sinh linh chết trong tay Ma Tổ La Hầu, ai đi tìm hắn đòi nhân quả?

Hồng Quân không sát sinh?

Lục Thánh tương lai không sát sinh?

Tại Hồng Hoang, giết người đoạt bảo nãi là chuyện thường như cơm bữa, người ta vẫn cứ thành thánh, vạn kiếp bất diệt.

Hồng Vân nợ Côn Bằng nhân quả, rước lấy sát cơ.

Một là do thực lực yếu, hai là trong đó e rằng có kế của Hồng Quân, mới cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng dạng nợ Hồng Vân nhân quả, đại nhân quả, nhưng mà thì thế nào?

Hồng Vân chết là hết chuyện.

Duy độc hai người bọn họ nợ Thiên Đạo nhân quả, lại đánh không lại Thiên Đạo, mới cả đời khổ bức vì phương Tây mưu hoa, trả nợ nhân quả cho Thiên Đạo.

Nếu nhân quả thật sự lợi hại như vậy, năm xưa Nhân Quả Ma Thần trong hỗn độn sớm đã vô địch thiên hạ rồi, liệu có bị Bàn Cổ tiêu diệt?

Diệt sát Đế Tuấn và Thái Nhất đối với hắn chẳng có chỗ tốt, tương phản sẽ còn lâm vào bị động.

Nhưng đối mặt với Minh Hà, Đạo Kiếp không còn cố kỵ nữa.

Hắn nhắm chuẩn phương hướng Huyết Hải, dùng tu vi hiện nay của Đạo Kiếp, chỉ mất chưa đến ngàn năm liền đã đến nơi.

Ngẩng đầu nhìn lại, đập vào mắt là một mảnh đại dương huyết hồng, sóng biển cuộn trào, tựa như có một đầu Huyết Ma đang gào thét.

Trên bầu trời Huyết Hải ngưng tụ vô biên sát khí và lệ khí, cho dù Đạo Kiếp nhìn chăm chú lâu một chút cũng cảm giác tâm thần sẽ chịu ảnh hưởng.

Lại có vô số tàn hồn hư ảnh đang phiêu đãng, trong đám tàn hồn này có hung thú, Long, Phượng, Kỳ Lân, thậm chí có rất nhiều chủng tộc mà Đạo Kiếp cũng không nhận ra, chi chít, tổng cộng sợ là phải có hàng ức vạn triệu chi nhiều.

Có thể biết được, từ thuở khai thiên đến nay, sinh linh vẫn lạc trong Hồng Hoang nhiều đến mức nào.

Cũng may những tàn niệm này không có linh trí, chỉ có bản năng bồi hồi trên không trung Huyết Hải, nếu không nhiều tàn niệm như vậy một khi tản da, sẽ là sự tình vô cùng khủng bố.

Đạo Kiếp bước ra một bước, liền đi vào trong Huyết Hải.

Với tu vi hiện giờ, lệ khí và các loại tàn niệm trong Huyết Hải căn bản không cách nào xâm thực được hắn.

Càng đi vào sâu bên trong, lực xâm thực của Huyết Hải lại càng mạnh, ở nơi sâu nhất, cổ lực lượng này đủ để khiến Đại La Kim Tiên vẫn lạc.

Đúng lúc này, Đạo Kiếp tâm sinh cảm ứng, nhận ra một vệt sinh mệnh ba động kỳ dị.

Vệt ba động này cũng không mãnh liệt, nếu như không phải đối phương hốt nhiên sinh ra cảm xúc, căn bản không có khả năng phát hiện.

Thuận theo cảm ứng đi tới, tiềm nhập vào sâu trong đáy biển, rất nhanh một cái tế đàn màu ám hồng xuất hiện trước mắt.

Chương 30

Toàn bộ tế đàn bị một cái trận pháp bao bọc, trên trận pháp lạc ấn chi chít Tiên Thiên đạo văn.

Một huyết sắc thân ảnh đang bàn tọa trên tế đàn, tọa hạ là một tòa hỏa hồng sắc liên đài, bên cạnh thì bày biện hai thanh huyết sắc sát kiếm. "Minh Hà!" Nhìn tạo hình này, lại có ba kiện pháp bảo kia, Đạo Kiếp làm sao không biết huyết sắc nhân ảnh chính là Minh Hà.

Hiển nhiên, Minh Hà hiện nay đã đến gần giai đoạn hóa hình, e rằng không dùng được bao lâu nữa liền có thể xuất thế. "Kẻ nào?

Vì sao dám thiện sấm đạo trường của ta!" Khi Đạo Kiếp đánh giá Minh Hà, Minh Hà bỗng nhiên mở miệng, thanh âm uy nghiêm lãnh mạc, quanh thân tản mát ra sát khí khủng bố.

Đồng thời, tọa hạ Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hóa thành một cái quang tráo khổng lồ bao phủ lấy hắn, hai thanh sát kiếm huyền phù, tựa hồ tùy thời có thể phát ra một kích trí mạng.

Sát khí bực này, cộng thêm một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đội hình như vậy, đặc biệt là ở trong Huyết Hải, e rằng Đại La Kim Tiên bình thường đối thượng cũng không chiếm được chỗ tốt.

Hiển nhiên, Minh Hà đang uy hiếp, muốn để Đạo Kiếp kiêng kỵ.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại nhìn ra được, cứ việc vị Minh Hà Lão Tổ tương lai này biểu hiện ra hung uy ngập trời, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên một vệt kiêng kỵ, thậm chí có thể nói là sợ hãi.

Đạo Kiếp không nói gì, hắn đang suy tư nên xử lý Minh Hà thế nào.

Trực tiếp bạo đánh một trận, sau đó bức bách đối phương thần phục, hay là trực tiếp giết?

Theo lẽ thường, trực tiếp giết là đơn giản nhất, đỡ phiền phức, cũng không cần kết nhân quả.

Dù sao tại Hồng Hoang, muốn để một tên Tiên Thiên đại năng thần phục cũng không dễ dàng, đám đại năng này đều có ngạo khí, tuyệt đại đa số đều ninh chết bất khuất.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, như Ma Tổ La Hầu, thủ hạ liền có mấy tên Tiên Thiên đại năng, Kế Đô bị giết chính là một trong số đó. "Trấn áp!" Cuối cùng Đạo Kiếp không có trực tiếp giết chết Minh Hà, mà giơ tay trấn áp hắn, cảm thấy cái tên Minh Hà này vị tất đã vô dụng đối với mưu tính của mình.

Nếu mưu tính thành công, thậm chí có thể thành Thánh trước cả Hồng Quân, đến lúc đó, người có căn cước thâm hậu như Minh Hà, thu làm đệ tử chẳng phải càng tốt sao?

Bái một vị Thánh Nhân làm sư, tại trong Hồng Hoang không ai sẽ cự tuyệt.

Tương Minh Hà trấn áp phong ấn xong, Đạo Kiếp liền đường hoàng chiếm cứ U Minh Huyết Hải, hóa thành đạo trường của mình.

Trong phong ấn, Minh Hà gào thét liên hồi, cảm thấy vô cùng biệt khuất, còn chưa hóa hình liền bị người ta trấn áp, cướp mất đạo trường. "Khi người quá đáng!

Giản trực khi người quá đáng!

Có dám thả bần đạo ra, chờ bần đạo hóa hình xong lại đấu một trận hay không!" Ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng Minh Hà gào thét, nhưng Đạo Kiếp lại không để ý tới, chỉ cười nhạt một tiếng.

Chiếm cứ Huyết Hải xong, việc đầu tiên Đạo Kiếp làm là luyện

hóa Huyết Hải.

Chỉ có sau khi luyện hóa, U Minh Huyết Hải mới thực sự là đạo trường của hắn, đến lúc đó ai cũng đoạt không đi.

Cũng may Minh Hà chưa hóa hình, nếu Minh Hà sớm đã hóa hình và luyện hóa U Minh Huyết Hải, đừng nói Đạo Kiếp với tu vi hiện nay, cho dù chứng đạo thành Thánh cũng đoạt không đi.

Huyết Hải to lớn, cũng không đơn giản như sông hồ, đây là một đại dương thực sự do ô huyết tạo thành, muốn luyện hóa thập phần khó khăn.

Dùng vạn năm thời gian, Đạo Kiếp mới luyện hóa được một chút, muốn hoàn toàn luyện hóa, ước chừng không có mấy chục trên trăm vạn năm là không thể nào.

Bất quá trước mắt Đạo Kiếp cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Đoạn thời gian này, hắn rõ ràng cảm ứng được thiên địa biến hóa.

Loại biến hóa này không chỉ là kiếp sát chi khí trong thiên địa càng thêm nồng đậm, mà còn có một cỗ quy tắc lực lượng như có như không đang ngưng tụ.

Tình huống này Đạo Kiếp rất rõ ràng, Thiên Đạo sắp ngưng tụ thành hình rồi.

E rằng không bao lâu nữa, tối đa là một lượng kiếp kết thúc, Thiên Đạo liền sẽ hiển hóa, Đại Đạo ẩn lui.

Dưới tình huống như vậy, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không ngốc đến mức cứ ở lì trong U Minh Huyết Hải.

Lượng Kiếp là cơ duyên, đoạn thời gian Thiên Đạo chưa xuất thế này chính là cơ hội, một khi bỏ lỡ, sau này muốn làm việc sẽ thập

phần khó khăn.

Điều khiến Đạo Kiếp cảm thấy thời gian khẩn cấp không chỉ là Huyết Hải cần luyện hóa, Hỗn Độn Chung cũng đồng dạng cần luyện hóa, thế nhưng căn bản không có thời gian. *** Kỳ Lân tộc lãnh địa, giờ phút này thảo mộc giai binh.

Bất Chu Sơn bốn phía bị thanh không, những tu sĩ bình thường hay đến Bất Chu Sơn du lịch và cảm ngộ sớm đã biến mất không thấy.

Tại chân núi Bất Chu Sơn, ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng rồng ngâm hổ gầm, thanh âm vô cùng phẫn nộ.

Đó là Thủy Kỳ Lân đang gào thét.

Hiện nay ai không biết Thủy Kỳ Lân chọc phải Đạo Kiếp Thiên Tôn, bị trấn áp ngay dưới chân núi Bất Chu Sơn?

Bởi vì chuyện lần này, không chỉ danh thanh Kỳ Lân tộc bị ảnh hưởng lớn, ngay cả tộc nhân phân bố bên ngoài cũng thu rút không ít, từ thế tam túc đỉnh lập biến thành phương yếu nhất. "Ngang ~!" Một ngày nọ, một tiếng long khiếu chấn động thiên địa, khí tức tuyên cổ thương lương di mạn.

Một con Cự Long dài đến mấy vạn dặm hoành không, khóa việt thương khung, trong nháy mắt liền tới chân núi Bất Chu Sơn. "Long Vương!" "Khí tức của Long Vương, thật đáng sợ!" "Long Vương đi Kỳ Lân tộc làm gì?

Chẳng lẽ muốn nhân lúc Thủy Kỳ Lân bị trấn áp mà bỏ đá xuống giếng?" Long Vương hiện thân không có chút che giấu nào, khí tức bàng đại chấn động thiên địa, khiến sinh linh các nơi ở Hồng Hoang run rẩy.

Rất nhiều tu sĩ cũng hiếu kỳ, từng người vội vàng chạy tới, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Chương 31

Nhiên, không bao lâu sau, lại một tiếng phượng minh truyền đến.

Trong chớp mắt, bầu trời như hóa thành màu đỏ rực, một đầu Hỏa Diễm Phượng Hoàng đồng dạng dài đến mấy vạn dặm từ trên cao lướt qua, nơi đi qua, phàm là loài phi cầm đều tranh thủ quỳ xuống đất mô bái. "Phượng Tổ cũng đến rồi!" "Tê, Long Vương và Phượng Tổ đều đến Kỳ Lân tộc, chẳng lẽ..." Long Vương cùng Phượng Tổ đồng thời xuất hiện, hào không che giấu, đây chính là đại sự của Hồng Hoang.

Ngay cả các đại năng ẩn thế cũng đều bị kinh động, từng người xuyên thấu ức vạn dặm hình ảnh, muốn xem hai vị này muốn làm gì.

Thế nhưng khi Long Vương và Phượng Tổ hàng lâm chân núi Bất Chu Sơn, quang mang chiếu sáng hư không, thời không vặn vẹo, khiến cho những đại năng dòm ngó kia cũng không nhìn thấy được gì.

Long Vương đáp xuống chân núi liền hóa thành một trung niên nhân tướng mạo uy nghiêm, đầu sinh song giác, mặc một thân long bào.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía hư không bị vặn vẹo.

Trong hư không, một nữ tử mặc cung bào màu vàng óng, đầu đội phượng quan, dung mạo tuyệt mỹ, thân tư yêu nhiêu, phong hoa tuyệt đại bước ra. "Nguyên Phượng, ngươi cư nhiên cũng đến!" Thấy người tới, Long Vương kinh ngạc, sắc mặt âm trầm xuống. "Hừ, lão nê thu, ngươi có thể đến, Bản cung vì sao không thể đến!" Phượng Tổ cười lạnh, mặt lạnh như sương, không chút nào nể mặt Long Vương.

Hai người giằng co trong hư không, khí tức Chuẩn Thánh hào không che giấu va chạm vào nhau, hám động thương khung, vặn vẹo

thời không, khiến thiên địa rung chuyển.

Dưới sự đối trì của hai người, vô số sinh linh trong phương viên ức ức vạn dặm chiến chiến căng căng, sắc mặt tái nhợt.

Bất quá hai người cũng không có ra tay, mỗi người hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó liền đáp xuống trước một tòa đại sơn đen kịt.

Trên tòa đại sơn bố mãn chi chít đại đạo phù văn, một đầu Kỳ Lân khổng lồ màu hỗn độn bị trấn áp bên dưới, tứ chi bị bốn sợi đại đạo thần liên khóa chặt. "Ha ha, lão gia hỏa, ngươi cũng có ngày hôm nay a!" Nhìn bộ dáng thê thảm của Thủy Kỳ Lân, Long Vương cười to liên hồi, một tay vuốt râu rồng dưới cằm, tựa hồ thập phần thư sướng.

Phượng Tổ ung dung hoa quý, uyển như một tôn nữ hoàng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khiến người ta nhìn một cái liền sẽ lâm vào si mê.

Nhưng nụ cười này trong mắt Thủy Kỳ Lân lại biến thành trào phúng. "Hai kẻ...

Hừ, Bản tọa chỉ là nhất thời đại ý, chưa kịp tế xuất pháp bảo mới trúng ám toán của tên tặc nhân kia!" Thủy Kỳ Lân não nộ, hừ lạnh một tiếng, thập phần không phục nói.

Nhiên, ở trong mắt Long Vương và Phượng Tổ, đây lại thành Thủy Kỳ Lân đang cưỡng ép giải thích.

Thủy Kỳ Lân đè xuống não nộ trong lòng, lạnh lùng nói: "Nhị vị đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì?

Sẽ không phải chỉ để trào phúng Bản tọa chứ?

Nếu chỉ như vậy thì các ngươi cũng đã nhìn rồi, cười cũng đã cười rồi, có thể cút!" Bị Thủy Kỳ Lân mắng cút, Long Vương cũng không giận, cười híp mắt nói: "Kỳ Lân lão đệ, sao lại làm tổn thương

trái tim của vi huynh như thế?

Lão ca ta lần này tới là vì muốn xem thương thế của lão đệ thế nào.

Hiện nay xem ra lão đệ tịnh không có đại sự, vậy thì vi huynh yên tâm rồi!" "Hừ, hư ngụy!" Lời này vừa ra, Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân đồng thời hừ lạnh. "Vậy còn ngươi?" Thủy Kỳ Lân lại nhìn về phía Phượng Tổ.

Phượng Tổ mỉm cười, cũng không nói lời nào, đứng ở bên cạnh Thủy Kỳ Lân khiến hắn cảnh giác không thôi.

Nhưng rất nhanh Thủy Kỳ Lân liền hiểu ra, cười lạnh nhìn về phía Long Vương.

Như thế, Long Vương há có thể không hiểu, cười lạnh nói: "Nguyên Phượng, xem ra ngươi thật sự muốn viện trợ Thủy Kỳ Lân, là vì phòng ngừa Bản tọa bỏ đá xuống giếng?" "Chẳng lẽ Long Vương không phải loại người đó sao?" Phượng Tổ không hề che giấu, nhìn về phía Long Vương với thần tình thập phần khinh thường. "Hà tất phải thế?" Long Vương lắc đầu, nói: "Lão gia hỏa này bị trấn áp, toàn bộ Kỳ Lân tộc không đủ gây sợ hãi.

Cơ hội tốt như thế này, ta và ngươi sao không liên thủ diệt đi Kỳ Lân tộc?

Hồng Hoang ta một nửa ngươi một nửa, chẳng phải tốt hơn là tam phân thiên hạ?" "A, quả nhiên không an hảo tâm!" Nghe vậy, Thủy Kỳ Lân cười lạnh.

Đồng dạng, Phượng Tổ cũng cười lạnh nói: "Nếu đổi lại là Long Vương ngươi bị trấn áp, Bản cung tuyệt đối sẽ liên hợp với Thủy Kỳ Lân diệt Long tộc.

Nhưng muốn ta liên hợp với Long tộc diệt Kỳ Lân tộc, nghĩ nhiều

rồi.

Ai không biết Long tộc dã tâm bừng bừng?

Một khi Kỳ Lân tộc bị diệt, kế tiếp e rằng kẻ phải đối mặt với các ngươi chính là Phượng tộc ta.

Phượng tộc nhân viên thưa thớt, cũng không phải đối thủ của Long tộc!" Đối với việc Phượng tộc không cường đại bằng Long tộc, Phượng Tổ cũng không có gì không dám thừa nhận, đây là sự thật.

Kỳ Lân tộc cũng như thế, tam tộc đỉnh lập, thế lực Long tộc lớn nhất, trong ba người bọn họ cũng là Long Vương mạnh nhất.

Vì vậy ngày thường tranh đấu đa phần đều là hai tộc liên hợp nhằm vào Long tộc. "Đa tạ Nguyên Phượng đạo hữu, Kỳ Lân tộc ta cảm kích khôn cùng!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy ra vẻ cảm kích không thôi, đương nhiên, cảm kích này rốt cuộc có bao nhiêu thành phần thực lòng thì chỉ có hắn biết.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Long Vương lạnh giọng nói: "Long Vương, còn không mau cút, chẳng lẽ thật sự muốn trực tiếp động thủ hay sao?" "Tốt, tốt, thật sự cho rằng các ngươi liên hợp lại liền có thể kháng hành Long tộc ta?

Chúng ta cứ chờ xem!" Cuối cùng, Long Vương hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Đối với hành động lần này, Long Vương cũng không có bao nhiêu thất vọng.

Thủy Kỳ Lân và Phượng Tổ lang bái vi gian hắn há có thể không biết.

Chỉ bất quá Long Vương càng biết rõ, liên minh hai tộc này căn bản không ổn định.

Vô luận Phượng Tổ hay Thủy Kỳ Lân đều là hạng người âm hiểm giảo trá, há có thể yên tâm giao phía sau lưng cho người khác?

Lần này đến, hắn chỉ là muốn xem thử phong ấn của Thủy Kỳ Lân.

Chương 32

Phượng Tổ không ra tay thì hắn cũng không định động thủ.

Hiện nay thấy rồi, Thủy Kỳ Lân xác thực bị trấn áp, không phải làm giả, nhưng cái phong ấn này rõ ràng tịnh không cường liệt, căn bản không cách nào phong ấn Thủy Kỳ Lân bao lâu, tối đa mười vạn năm.

Nhưng mười vạn năm đối với Long Vương là đủ rồi.

Sau khi Long Vương rời đi, Phượng Tổ liền cùng Thủy Kỳ Lân tùy ý khách sáo vài câu rồi cũng rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Thủy Kỳ Lân.

Nhìn phương hướng hai người rời đi, Thủy Kỳ Lân cơ phúng nói: "Thật sự cho rằng Bản tọa bị trấn áp ở nơi này liền có thể tùy ý trào phúng, muốn làm gì thì làm sao?

Thù không biết, Bản tọa chỉ là thuận thế mà làm, cố ý tỏ ra yếu kém, để cho hai tộc các ngươi đấu đá trước một trận.

Chờ lưỡng bại câu thương, Bản tọa lại xuất thế thu thập tàn cục!" "Còn có Nguyên Phượng cái nữ nhân kia, muốn lợi dụng Kỳ Lân tộc ta đối phó Long tộc, a, không biết tự lượng sức mình!" Thủy Kỳ Lân cười lạnh.

Thế nhân đều cho rằng hắn bị Đạo Kiếp trấn áp, thù không biết lần trước chiến đấu cùng Đạo Kiếp, hắn ngay cả pháp bảo cũng chưa tế xuất, chính là vì để cố ý bị trấn áp tại nơi này, bố cục thiên hạ.

Đương nhiên, đối với Đạo Kiếp, Thủy Kỳ Lân vẫn thập phần kiêng kỵ.

Hắn thừa nhận mình không phải đối thủ, nhưng nếu đối phương

muốn giết hắn là hoàn toàn không có khả năng.

Nếu liều mạng đem hết thảy tình huống để uẩn ra, trận chiến đấu kia ai thắng ai bại còn chưa biết được.

Nếu suy nghĩ trong lòng Thủy Kỳ Lân để Đạo Kiếp biết được, nhất định sẽ bỉ di không thôi.

Thủy Kỳ Lân không tế xuất pháp bảo, Đạo Kiếp hà thường đã sử dụng pháp bảo?

Thậm chí trận chiến đấu kia Đạo Kiếp một nửa thực lực cũng chưa dùng đến.

Chỉ là Đạo Kiếp tuyệt đối không ngờ tới, Thủy Kỳ Lân lão gia hỏa này cư nhiên lợi dụng hắn, lợi dụng lần chiến bại đó để bố cục, tính kế Long tộc và Phượng tộc. "Người đâu, thời khắc nhìn chằm chằm động hướng của Long tộc và Phượng tộc, còn có động hướng của tên Đạo Kiếp Thiên Tôn kia, một khi có hành động, lập tức hồi báo cho Bản tọa!" "Vâng, Lão tổ!" Long Vương trở về không bao lâu, Tứ Hải bạo động, vô số Long tộc từ trong Tứ Hải đi ra, dưới sự dẫn dắt của Long Vương hàng lâm Hồng Hoang đại địa.

Long tộc hiện thân Hồng Hoang, lấy Đông Hải chi tân làm căn cứ, trực tiếp bắt đầu tịch quyển tứ phương.

Trừ khu vực chân núi Bất Chu Sơn của Kỳ Lân tộc, rất nhiều nơi tại Hồng Hoang đều chịu sự công kích của Long tộc.

Cử thế giai kinh, các tộc kinh hoảng thất sắc, những tán tu đại năng kia cũng đều phân phân tránh né.

Nhiên, không bao lâu, Phượng tộc cũng rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, bắt đầu tịch quyển Hồng Hoang.

Nhất thời, hai tộc ẩn ẩn có xu thế tranh bá Hồng Hoang, dã tâm hào không che giấu.

Thậm chí trong quá trình tranh đấu, còn xâm chiếm không ít địa bàn vốn thuộc về Kỳ Lân tộc, khiến Kỳ Lân tộc bạo nộ không thôi.

Ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ của Thủy Kỳ Lân dưới chân núi Bất Chu Sơn.

Long Phượng hai tộc động tác lớn như thế khiến cho nhất thời Hồng Hoang lâm vào chiến loạn, vô số sinh linh tao ương, sát khí trong không trung càng phát ra nồng đậm. "Lượng Kiếp sắp tới, Thiên Đạo tức xuất, bần đạo cũng nên xuống núi!" Một ngày nọ, trên Côn Luân Sơn truyền đến một đạo thanh âm già nua, một lão đạo từ trên núi đi xuống.

Cùng thời gian đó, Tu Di Sơn, dưới Ma Uyên, một tiếng ma khiếu truyền ra, một đạo cự đại ma ảnh hiển hóa, phủ thị Hồng Hoang đại địa. "Ha ha, Tiên Thiên tam tộc rốt cục nhịn không được muốn động thủ, cơ hội của Bản tọa đến rồi.

Đại Tự Tại, Ba Tuần đâu, lập tức phái người tiến về tam tộc, châm ngòi ly gián, để bọn hắn mau chóng đánh nhau!" "Tuân lệnh, Ma Tổ!" Ngay sau đó, hai đạo ma ảnh hoá thành thực thể, từ trên Tu Di Sơn đi xuống. "Kiếp sát chi khí di mạn, Tam tộc đại chiến sắp bắt đầu, Hồng Quân, La Hầu, hai người các ngươi cũng nên hành động rồi a!

Như thế, ta cũng không thể chỉ đứng nhìn, cũng nên có chút hành động!" *** "Lưu tại nơi này, chờ ta trở về, nhớ kỹ, không thể chạy loạn!" Đem Hung thú Hỗn Độn ném lại bên cạnh Minh Hà, Đạo Kiếp bước ra khỏi Huyết Hải, thế nhưng hắn tịnh không có tiến về Hồng Hoang đại địa, mà là xé rách hư không, một đường hướng về phía Đông Hải tiến tới.

Đạo Kiếp tự nhiên biết để uẩn của mình hiện nay căn bản không cách nào so sánh với Hồng Quân và La Hầu, muốn sau Long Hán

Lượng Kiếp tranh phong cùng hai người bọn họ, nhất định phải tăng cường để uẩn.

Sở vị để uẩn, thứ nhất là tu vi.

Như kim Đạo Kiếp là Chuẩn Thánh sơ kỳ, muốn trong thời gian ngắn đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ cũng không dễ dàng, cần cơ duyên.

Vì vậy, Đạo Kiếp chỉ có thể đánh chủ ý lên pháp bảo.

Tại Tam Thập Lục Thiên, hắn từng hoạch đắc không ít pháp bảo, nhưng tuyệt đại đa số đều là Hạ phẩm và Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng là rải rác không có mấy.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chỉ có Càn Khôn Đỉnh, Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Càn Khôn Đỉnh là Hậu Thiên phản Tiên Thiên, bạo phát lực không mạnh, căn bản không thích hợp chiến đấu.

Về phần Hồng Tú Cầu, Đạo Kiếp cũng ngại ngùng khi tế xuất.

Nhân thử, trong số pháp bảo tìm được tại Tam Thập Lục Trọng Thiên, duy độc Sơn Hà Xã Tắc Đồ là có thể dùng.

Về phần bản thân pháp bảo, trừ Vô Cực Luân Hồi Châu ra, còn có Hỗn Độn Chung, Thiên Ma Tháp.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, muốn luyện hóa cần một đoạn thời gian rất dài, hiển nhiên không kịp.

Thiên Ma Tháp là pháp bảo của La Hầu, lúc trước đoạt được, Đạo Kiếp cũng chỉ luyện hóa đơn giản, không có hoàn toàn luyện hóa.

Ai cũng không biết trong đó có hậu thủ của La Hầu hay không, trong tình huống La Hầu còn sống, không thể khinh dễ động dụng,

tránh trúng kế.

Có thể nói, pháp bảo của Đạo Kiếp không ít, nhưng cái có thể sử dụng bình thường lại không nhiều, những thứ còn lại lực sát thương đối với tồn tại như Hồng Quân, La Hầu căn bản không đủ.

Hiện tại Đạo Kiếp rời khỏi Huyết Hải, là vì nhớ tới mấy kiện pháp bảo nổi danh trong Hồng Hoang, muốn thử xem có thể đoạt được hay không.

Mấy kiện pháp bảo đó phân biệt là: Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, Chư Thiên Khánh Vân, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Tam Thập Lục Khỏa Định Hải Thần Châu, vân vân...

Những pháp bảo này phẩm cấp đều không thấp, mỗi khi đoạt được một kiện, đều có thể gia tăng một phần thực lực.

Chương 33

Chỉ bất quá trừ Chư Thiên Khánh Vân ra, những cái khác hoặc là e rằng đã có chủ, hoặc là căn bản không biết đang ở nơi nào.

Như Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, trong đó khẳng định có cái đã rơi vào tay Tiên Thiên Tam Tộc.

Còn Định Hải Thần Châu cũng có khả năng đang ở Long tộc, chỉ không biết Long tộc có mấy viên.

Về phần Chư Thiên Khánh Vân, là do hạo nhiên chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ đại thần biến thành, một khi tế xuất, chư tà lui tránh, vạn pháp bất xâm, có thể ở trình độ nhất định miễn dịch thương hại.

Theo Đạo Kiếp được biết, Chư Thiên Khánh Vân hẳn là đang nằm trong tay Bắc Hải Huyền Quy.

Vào lúc Vu Yêu Lượng Kiếp, Bất Chu Sơn sụp đổ, Nguyên Thủy tìm giết Huyền Quy lấy tứ chi chống trời, đồng thời phát hiện Chư Thiên Khánh Vân trong cơ thể Huyền Quy và chiếm làm của riêng.

Như kim Đạo Kiếp chuẩn bị thử một lần, nếu Chư Thiên Khánh Vân thật sự ở trong cơ thể Bắc Hải Huyền Quy, vậy thì tự nhiên sẽ không còn chuyện của Nguyên Thủy nữa.

Còn Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Đạo Kiếp càng không biết tung tích, chỉ biết vật này vẫn luôn là vật vô chủ.

Lần này có thể đụng vận khí, không đụng được thì thôi.

Ngàn năm sau, Đạo Kiếp tới Bắc Hải.

Bắc Hải là một trong Hồng Hoang Tứ Hải, hạo hãn vô tận, muốn tìm kiếm một sinh linh trong đó thập phần khó khăn.

Cũng may đầu Huyền Quy kia thể hình bàng đại, không thể hóa hình, cũng không thể ẩn tàng, ngược lại giảm bớt không ít độ khó.

Hiện nay Long tộc lên bờ, dưới sự dẫn dắt của Long Vương chuẩn bị chinh chiến Hồng Hoang, cường giả lưu lại Tứ Hải e rằng không có bao nhiêu, ngược lại đỡ cho Đạo Kiếp không ít phiền phức.

Tứ Hải tuy lớn, nhưng Đạo Kiếp đã đột phá Chuẩn Thánh, muốn tìm kiếm một con Huyền Quy to như hòn đảo cũng không quá khó.

Ngắn ngủi trăm năm liền phát hiện tung tích.

Đích xác, đầu Huyền Quy này hóa thành một hòn đảo, trên đảo có không ít sinh linh sinh sống, bọn hắn cứ tu luyện như những sinh linh khác, căn bản không biết nơi mình sinh tồn lại là trên người một tôn sinh linh.

Đạo Kiếp mục quang nhìn lại, phát hiện đầu Huyền Quy này cư nhiên đang trầm ngủ.

Đương nhiên, đối với Huyền Quy, ngủ chính là tu luyện, có thể đề thăng tu vi, căn bản không cần cảm ngộ.

Hiện tại nhìn một cái, đầu Huyền Quy này cư nhiên đã có thực lực kham bỉ Chuẩn Thánh.

Có thực lực Chuẩn Thánh tịnh không đại biểu là Chuẩn Thánh, thực tại là nhục thân và pháp lực của đầu Huyền Quy này quá bàng bạc, viễn siêu Đại La Kim Tiên, phòng ngự thập phần khủng bố, vì vậy Đạo Kiếp mới suy đoán ra chiến lực đối phương. "Ngủ?

Bản tọa đều đã đến rồi, còn không tỉnh!" Mỉm cười một cái, ngay sau đó Đạo Kiếp vận chuyển pháp lực, hướng về phía hòn đảo trước mặt phát ra một tiếng gào thét.

Cùng lúc đó, khí tức Chuẩn Thánh trên người hào không che giấu mà trán phóng. "Oanh long!" Thánh uy hạo đãng, phương viên ức vạn

dặm sóng biển cuộn trào, trên thương khung điện thiểm lôi minh.

Uy áp bàng đại hàng lâm, khiến cho vô số sinh linh bốn phía chiến chiến căng căng.

Những tu sĩ sinh sống trên lưng Huyền Quy càng đại kinh thất sắc, vội vàng bay ra bái kiến. "Bái kiến tiền bối!" "Kiến quá tiền bối, không biết tiền bối đến đây có chuyện gì, có gì cần vãn bối làm, xin cứ phân phó!" Một đám tu sĩ trên lưng Huyền Quy phân phân hành lễ, thần thái cung kính, cẩn thận từng li từng tí.

Đây chính là Chuẩn Thánh đại năng, chí cường giả trong thiên địa, một cái ý niệm liền có thể khiến bọn họ hôi phi yên diệt.

Chỉ là không rõ, bọn hắn đang ở trên đảo yên tĩnh tu hành, sao lại dẫn tới một vị Chuẩn Thánh đại năng?

Thật là vừa may mắn vừa đen đủi.

Phải biết tại Hồng Hoang hiện nay, Đại La Kim Tiên liền là bá chủ cấp tồn tại, Chuẩn Thánh càng là tồn tại trong truyền thuyết.

Trên thực tế, theo hiểu biết của tuyệt đại đa số tu sĩ, Chuẩn Thánh đại năng ở Hồng Hoang chỉ có ba người là Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân...

ân, còn có vị "Đại Thiện Nhân" danh thanh vang dội Hồng Hoang gần đây - Đạo Kiếp Thiên Tôn.

Hôm nay cư nhiên được gặp một vị tồn tại trong truyền thuyết. "Các ngươi đều tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này, nếu như không rời đi, rất nhanh các ngươi liền sẽ có sinh mệnh nguy hiểm!" Đạo Kiếp nhàn nhạt quét mắt nhìn đám tu sĩ một chút, nói. "...Không biết tiền bối..." "Đừng nói nữa, tiền bối bảo chúng ta rời đi thì chúng ta rời đi, đâu ra nhiều nói nhảm như vậy!" Có người ngơ ngác muốn hỏi lý do, lại bị người thông minh nhanh chóng kéo lại.

Chuyện của Chuẩn Thánh đại năng há có thể tùy tiện hỏi, coi chừng mất mạng.

Thế là rất nhanh, đám tu sĩ phân phân rời đi, cả hòn đảo trực tiếp biến thành đảo hoang. "Đừng giả vờ ngủ nữa, Bản tọa đều đã đến rồi, ngươi cho rằng còn có thể diễn tiếp sao?" Chờ đám tu sĩ rời đi, Đạo Kiếp ném ánh mắt về phía hòn đảo, cười như không cười nói. "Oanh long long!" Đúng lúc này, hòn đảo cuộn trào, tựa như hải long trở mình, dấy lên vô biên ba lãng.

Dưới sự chấn động của hòn đảo, Bắc Hải ức vạn dặm như phát sinh một trận địa chấn, bạo phát ra từng trận hải khiếu.

Tiếp đó, một màn kinh người xuất hiện, hòn đảo liên miên vạn dặm kia bắt đầu nứt vỡ, đá vụn tróc ra, sâm lâm sụp đổ toàn bộ rơi xuống biển, cuối cùng lộ ra một cái mai rùa khổng lồ.

Trên mai rùa bố mãn chi chít Tiên Thiên văn lộ, những văn lộ này sắp xếp theo trật tự thập phần huyền ảo.

Ngay sau đó, một cái đầu lâu khổng lồ từ trong biển chậm rãi nâng lên.

Cái đầu này tựa rồng mà không phải rồng, thập phần to lớn, đôi mắt như hai cái đèn lồng, nếu là người có tu vi thấp, e rằng chỉ nhìn một cái liền sẽ bị hù vỡ mật.

Nhưng Đạo Kiếp vô cụ, thập phần bình tĩnh nhìn Huyền Quy. "Huyền Quy kiến quá đạo hữu, không biết đạo hữu đánh thức lão quy là có chuyện gì?" Huyền Quy mở miệng, thanh âm già nua, ngữ khí thập phần bình hòa, tịnh không có vì Đạo Kiếp đánh thức mình mà sinh ra nộ khí, hiển nhiên không phải kẻ có tính khí nóng nảy.

Chương 34

Nhiên, đầu lâu của hắn quá lớn, tuy rằng nói chuyện bình hòa nhưng lọt vào tai người khác lại như sấm sét nổ vang trên mặt biển.

Rất nhiều sinh linh trong biển bị chấn thương, thậm chí có kẻ bị chấn chết.

Màn này làm Đạo Kiếp vô ngữ chí cực, nói: "Đạo hữu, không thể khống chế một chút sao?" "Khụ khụ!" Lão quy ho khan một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng muốn a, nhưng cỗ thân thể này quá bàng đại, ta cũng vô pháp khống chế.

Không chỉ nói chuyện, ngay cả cử động cũng phải cẩn thận từng li từng tí, sợ dẫn tới đại hải chấn động, thương tổn vô tội!" "Vậy có từng nghĩ tới, vì sao lại như thế?

Nếu như thân thể của ngươi cứ một mực tăng trưởng, sẽ dẫn phát hậu quả gì?" Đạo Kiếp thăm dò hỏi. "Cái này tự nhiên, nhưng lại có biện pháp gì?" Lão quy cười khổ: "Lão quy ta từ thuở khai thiên liền đản sinh linh trí, lúc đó thân thể còn bình thường, chỉ có vài ngàn trượng, bình thường chỉ thích ngủ.

Nhiên, khi ta lần thứ nhất tỉnh lại, lại phát hiện thân thể đã trướng lên vạn trượng.

Bất quá ta vẫn không để ý, thấy ngủ có thể tăng trưởng tu vi nên hân hỉ nhược cuồng, tiếp tục trầm ngủ.

Nhưng khi ta lần thứ hai thức tỉnh, tu vi lần nữa tăng trưởng, pháp lực vô cùng hùng hậu, nhưng thân thể lại tăng trưởng quá nhanh.

Lúc đó ta liền bắt đầu cảm giác không khống chế được thân thể, thế là ta sợ hãi!

Ta không dám trầm ngủ nữa, muốn như sinh linh khác tu luyện để mau chóng hóa hình, thoát khỏi thân thể bàng đại này.

Nhưng vừa tu luyện, thân thể lại tăng trưởng càng nhanh hơn, căn bản vô pháp hóa hình.

Vì vậy, ta chỉ có thể đình chỉ tu luyện, tiếp tục trầm ngủ." Nói đến đạo lý này, thần tình lão quy càng thêm khổ sáp, tiếp tục nói: "Lúc mới bắt đầu, phát hiện ngủ có thể giúp ta đề thăng tu vi, ta rất vui vẻ.

Về sau, mãi cho đến tận bây giờ, ta xác thực là dùng giấc ngủ để áp chế thân thể tăng trưởng!" "Đạo hữu, có biết là vì sao không?" Nói xong, lão quy ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Kiếp, trong ánh mắt mang theo quang mang hy vọng.

Hắn nhìn ra được, vị đạo nhân đột nhiên kinh tỉnh mình này rất mạnh.

Tuy rằng nhục thân và pháp lực không cường đại bằng mình, nhưng tu vi và cảnh giới lại cao thâm hơn nhiều. "Bản tọa cũng không biết!" Đạo Kiếp lắc đầu, khiến lão quy thất vọng.

Nhiên, Đạo Kiếp lại tiếp tục nói: "Lần này Bản tọa đến, tịnh kinh tỉnh đạo hữu, chính là vì tìm đạo hữu làm một cuộc giao dịch.

Chỉ cần đạo hữu nguyện ý giao dịch với Bản tọa, Bản tọa tự nhiên có thể giúp đạo hữu hóa giải phiền não!" "A?

Lời ấy là thật?

Giao dịch gì!" Lão quy nghe vậy, đôi mắt vốn ảm đạm trong nháy mắt trở nên sáng như tuyết, thân thể bàng đại nhịn không được kích động run rẩy.

Hắn run lên một cái thì không sao, nhưng hải vực bốn phía lại gặp tai ương. "Khụ khụ, nhất thời kích động, đạo hữu chớ chê cười!" Lão quy giật mình ho khan một tiếng, vội vàng ổn định tâm thần. "Bản tọa

muốn Chư Thiên Khánh Vân trong cơ thể ngươi.

Làm hồi báo, Bản tọa giúp ngươi thoát ly cỗ thân thể này, chuyển thế trùng tu!" Đạo Kiếp cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng. "Cái gì?

Ý của ngươi là muốn giết chết lão quy ta?" Nghe lời Đạo Kiếp, lão quy đại nộ, một thân khí tức oanh nhiên bạo phát, pháp lực hùng hậu khiến hư không vặn vẹo, phong vân biến sắc.

Lần này, lão quy cũng không quan tâm sinh linh phụ cận nữa, khí tức vừa bạo phát, sát na gian vô số sinh vật biển diệt tuyệt. "Hừ!" Đạo Kiếp hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, khí tức Chuẩn Thánh di mạn, trực tiếp đem khí tức của lão quy áp chế xuống.

Tiếp đó, hắn mở miệng nói: "Không phải giết, chỉ là bỏ qua một cỗ thân thể luộm thuộm và một đời tu vi mà thôi.

Với thiên tư của đạo hữu, lại thêm Bản tọa giúp đỡ, không dùng đến một cái Nguyên hội, đạo hữu liền có thể khôi phục tu vi trước mắt!

Hiện nay Thiên Đạo sắp hiển hóa, đạo hữu cho rằng với cỗ thân thể này, đối với Hồng Hoang có ý nghĩa gì?

Hiện tại tu vi còn yếu thì thôi, có thể tưởng tượng khi tu vi của ngươi đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thân thể sẽ lớn đến mức nào.

Đến lúc đó, chưa nói tới Thiên Đạo có cho phép loại tồn tại cấp tai nạn này hay không, e rằng chỉ riêng nguyên thần của ngươi cũng không chịu đựng nổi thân thể bàng đại như vậy!" "Ngôn tẫn vu thử, đạo hữu tự suy nghĩ đi.

Bản tọa lần này tới chỉ là làm một cuộc giao dịch, cho dù giao dịch không thành, Bản tọa cũng không có tổn thất gì lớn, ngược lại đạo hữu..." Chưa nói xong, lão quy liền cắt ngang lời Đạo Kiếp, ngẩng

đầu nói: "Được rồi, không cần nói nữa, cái giao dịch này lão quy đáp ứng.

Chỉ là đạo hữu làm sao bảo đảm sau khi ta chuyển thế có thể bình an trưởng thành!" "Vô pháp bảo đảm, song phương giao dịch dựa vào thành tín.

Đạo hữu nếu tin được Bản tọa thì giao dịch, tin không được thì coi như thôi!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói.

Hắn há có thể không nhìn ra ý nghĩ của lão quy?

Bảo đảm?

Tại Hồng Hoang ai có thể bảo đảm?

Biện pháp duy nhất là phát hạ Đại Đạo thệ ngôn, nhưng vì một kiện pháp bảo mà đi phát Đại Đạo thệ ngôn, hắn không ngốc như vậy.

Lão quy trầm mặc, hiển nhiên đang giãy dụa.

Dù sao chuyện này quan hệ quá lớn, một cái không cẩn thận liền có thể vĩnh bất siêu sinh.

Hắn có thể trực tiếp cự tuyệt, nhưng sau một phen suy nghĩ, lại cảm thấy lời Đạo Kiếp nói có đạo lý.

Nếu không nhân cơ hội này thoát khỏi thân thể, e rằng tương lai sẽ càng thêm khó khăn.

Hơn nữa tại Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đại năng không nhiều, một vị Chuẩn Thánh đại năng giúp đỡ chuyển thế hộ đạo là thập phần nan đắc.

Nếu cự tuyệt, sau này có muốn, e rằng cũng không có tồn tại đẳng cấp này hộ đạo cho hắn.

Chương 35

Chuyển thế cần bắt đầu tu luyện lại từ đầu, hết thảy quá khứ đều sẽ biến mất, thậm chí trước khi tu vi khôi phục đến cảnh giới nhất định, ngay cả ký ức tiền thế cũng không có, thập phần nguy hiểm.

Nếu như có một vị thực lực cường đại làm hộ đạo giả, con đường không nghi ngờ gì sẽ an toàn hơn rất nhiều, càng có cơ hội khôi phục đỉnh phong.

Sau một hồi suy tư, trong mắt Huyền Quy lộ ra ánh mắt kiên định, gật đầu với Đạo Kiếp: "Đã như vậy, xin nhờ cậy đạo hữu.

Hy vọng đạo hữu tuân thủ hứa hẹn, lão quy cảm kích khôn cùng!" Nói xong, hắn liền trực tiếp bỏ qua nhục thân, nguyên thần bay đến bên cạnh Đạo Kiếp. "Ha ha, đạo hữu yên tâm, Đạo Kiếp ta tuy rằng không phải người tốt, nhưng đã hứa hẹn thì sẽ không đổi ý!" Thấy lão quy đồng ý, Đạo Kiếp cười to một tiếng, đại thủ vung lên, tế xuất Vô Cực Luân Hồi Châu.

Một cỗ khí tức khác biệt với phiến thiên địa này di mạn, bao phủ lấy nguyên thần lão quy.

Đây là khí tức luân hồi, hiện nay Hồng Hoang chưa hoàn thiện, tự nhiên chưa có luân hồi.

Huyền Quy thân là cổ lão Hồng Hoang đại năng, kỳ thực căn bản không cần luân hồi cũng có thể trực tiếp chuyển thế như những Hỗn Độn Ma Thần kia, nhưng Đạo Kiếp lại không định bỏ qua cơ hội lần này.

Chuyển thế trong Vô Cực Luân Hồi Châu, sau này vô luận Huyền Quy trưởng thành đến trình độ nào cũng sẽ không thoát khỏi sự khống chế của Đạo Kiếp, hoàn toàn trở thành người của hắn, không cần lo

lắng loại chuyện phản bội.

Đạo Kiếp có một kế hoạch lớn, kế hoạch này một khi hoàn thành, tương lai hắn sẽ sở hữu một thế lực bàng đại, một quái vật khổng lồ siêu việt bất kỳ thế lực nào.

Bất quá những chuyện này để sau hãy nói.

Đạo Kiếp không quên mục đích tìm kiếm Huyền Quy lần này.

Hắn bước một bước, tiến vào trong cơ thể Huyền Quy, rất nhanh liền tìm thấy một đám mây tản ra thất thải chi quang, chính là Chư Thiên Khánh Vân.

Nhập mục có thể thấy, bên trong Khánh Vân hồng mông ẩn hiện, nhật nguyệt tinh thần phổ chiếu, thất sắc chi quang chiếu rọi.

Bên ngoài Khánh Vân, vô số kim đằng, anh lạc, kim liên, thùy châu từ trong Khánh Vân mạn thiên rơi xuống, giống như nước chảy trước hiên nhà không dứt, mỹ lệ dị thường.

Cho dù là Đạo Kiếp, nhìn thấy Chư Thiên Khánh Vân mắt cũng sáng lên.

Quá đẹp, đây là pháp bảo đẹp nhất mà hắn từng thấy. "Bảo bối tốt!" Đạo Kiếp mặt đầy vui mừng, lập tức không do dự thu lấy Chư Thiên Khánh Vân.

Đẳng cấp bảo vật này, hắn quyết định rồi, vô luận tương lai tu vi mạnh đến đâu cũng sẽ không bỏ qua, cho dù không dùng cũng có thể dùng làm trang sức, thậm chí dùng để giá ngự.

Dùng Chư Thiên Khánh Vân thay đi bộ, không thể không nói, nếu để các đại năng Hồng Hoang khác biết được, tuyệt đối sẽ mắng Đạo Kiếp phá của.

Sau khi thu Chư Thiên Khánh Vân, Đạo Kiếp liền rời khỏi cơ thể

Huyền Quy, đồng thời thu luôn thi thể của nó.

Thi thể Huyền Quy đồng dạng trân quý vô cùng, cái khác không nói, chỉ riêng tứ chi đã có thể gọi là vật chống trời.

Đương nhiên, hiện nay vì Đạo Kiếp nhúng tay, Huyền Quy chuyển thế sớm, cỗ thân thể này tất nhiên không cường đại bằng tương lai, tứ chi cũng yếu hơn rất nhiều, bất quá không quan hệ, chỉ cần thối luyện, chiếu dạng có thể dùng.

Mục tiêu sau khi hoàn thành, Đạo Kiếp liền rời khỏi Bắc Hải, bất quá tịnh chưa tiến về Hồng Hoang đại địa mà dạo chơi Tứ Hải.

Tây Hải, Nam Hải đều lưu lại dấu chân của hắn.

Đương nhiên Đạo Kiếp tự nhiên không rảnh đi dạo, trừ việc xem có đụng phải cơ duyên gì không, hắn còn lưu lại không ít đạo pháp thạch bi tại Bắc Hải, Tây Hải, Nam Hải.

Chuyện bố đạo Hồng Hoang, Đạo Kiếp chưa bao giờ quên, hắn muốn danh đầu "Đại Thiện Nhân" trở nên càng vang dội, hoạch đắc càng nhiều Đại Đạo công đức.

Tứ Hải là địa bàn Long tộc thì sao?

Chưa nói tới việc Đạo Kiếp với tu vi hiện nay căn bản không sợ Long tộc, huống chi Long Vương đang dẫn một đám cường giả Long tộc tranh địa bàn trên Hồng Hoang đại địa.

Bất quá chờ Thiên Đạo diễn hóa hoàn thành, Đạo Kiếp sẽ thu tay, dưới Thiên Đạo, hắn không dám làm bừa.

Đến lúc đó Thiên Đạo công đức sẽ thay thế Đại Đạo công đức.

Đại Đạo công đức là năng lượng bản nguyên nhất, nhưng Thiên Đạo công đức lại bất đồng, có độc.

Vạn năm sau, Đạo Kiếp đến Đông Hải, đây cũng là trạm cuối

cùng.

Nếu như không gặp được cơ duyên gì, hắn chỉ có thể quay về Huyết Hải chờ đợi Lượng Kiếp bạo phát.

Đông Hải là vùng biển lớn nhất trong Tứ Hải, nếu tính theo diện tích, hầu như tương đương với hai phần ba Hồng Hoang đại lục.

Lần này tới Đông Hải, mục đích của Đạo Kiếp cũng rất rõ ràng: Bồng Lai Tam Tiên Đảo.

Chỉ là có thể tìm được hay không thì không biết.

Cũng may Đạo Kiếp đại thể nhớ được vị trí Tam Tiên Đảo trong hậu thế, không cần giống như ruồi nhặng không đầu loạn tìm.

Chỉ là khiến Đạo Kiếp kinh ngạc và kinh hỉ chính là, chỉ mất chưa đến ngàn năm, hắn liền phát hiện một tia manh mối, thành công tiến vào ba hòn đảo.

Nhìn vào trong, sơn mạch sơn cốc liên miên, hạo hãn vô biên, uyển như một phương thế giới, linh khí nồng đậm hóa thành mưa móc.

Từng mảng rừng rậm nguyên sinh sừng sững, cự thụ ngàn trượng tùy chỗ có thể thấy được, từng gốc linh căn giống như cỏ dại sinh trưởng khắp nơi.

Đạo Kiếp tịnh không giống như ngạ tử quỷ đi vơ vét đất đai, hắn đi vào sâu bên trong.

Càng đi vào trong, thiên địa linh khí càng nồng đậm, linh căn sinh trưởng trên mặt đất càng cao cấp.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp phi không, hướng lên thương khung bay đi, đứng ở trên cao nhìn xuống hòn đảo bên dưới.

Hắn lúc này mới phát hiện, Bồng Lai Tam Tiên Đảo là tương liên, trình hình tam giác, thần thức phân biệt một nhập vào đại địa của ba

hòn đảo. "Thì ra là thế, trách không được ba tòa đảo này có thể ẩn tàng mãi, nguyên lai nội bộ phân biệt uẩn hàm một tia Hỗn Độn Bản Nguyên.

Bất quá ba đạo Hỗn Độn Bản Nguyên này dường như mỗi thời mỗi khắc đều đang tiêu hao, một khi hao hết, e rằng cũng là lúc ba hòn đảo xuất thế!" Đối với việc này, Đạo Kiếp thoải mái tiếp nhận.

Chương 36

Hắn cũng không muốn ba đạo Hỗn Độn Bản Nguyên lưu thất, nhưng lại không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể để sau hãy nói.

Trước mắt chủ yếu nhất là thu lấy pháp bảo linh căn dựng dục trên ba tòa đảo.

Thần thức bàng đại tản ra, trong nháy mắt liền bao trùm triệt để ba hòn đảo.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp vui vẻ, thân hình lóe lên, xuất hiện trước một cây thực vật cao đến mấy ngàn trượng.

Trước mắt gốc linh căn này có màu hạnh hoàng, cành lá đong đưa, lá cây kim hoàng, từ rễ cây đến lá cây bố mãn chi chít đạo văn, những đạo văn này là tiên thiên hình thành, tản ra khí tức huyền ảo.

Trên cây kết chín quả, hình tựa hoa sen, hình dạng quả tựa châu nhị, mỗi một quả đều tản ra nồng đậm sinh mệnh tinh khí, mùi thơm nức mũi. "Cư nhiên là Hoàng Trung Lý, quả nhiên là đại cơ duyên!" Đạo Kiếp mặt đầy hỉ sắc, có thể không cao hứng sao?

Đây chính là thủ lĩnh của Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, vạn năm mới nở hoa, vạn năm mới kết quả, vạn năm mới thành thục, ba vạn năm mới có thể kết xuất chín quả.

Quan trọng nhất là công hiệu của Hoàng Trung Lý, một tên tiên nhân bình thường ăn vào, có thể lập địa thành Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, chỉ là ngụy Đại La, không có cảm ngộ của Đại La, tu vi hưu muốn lại đề thăng.

Nhưng tức sỉ như thế cũng thập phần trân quý, trình độ trân quý còn viễn siêu Bàn Đào và Nhân Sâm Quả.

Đương nhiên, dùng Hoàng Trung Lý đề thăng cảnh giới tác dụng phụ không nhỏ, nhưng nếu dùng để chữa thương, nãi chí coi như năng lượng tinh thuần để luyện hóa thành pháp lực thì lại không có vấn đề gì.

Vì vậy, muốn dùng Hoàng Trung Lý chữa thương hoặc luyện hóa thành năng lượng tinh thuần, ít nhất cũng cần có tu vi Đại La Kim Tiên cảnh.

Phải biết, thân là thủ lĩnh của Hồng Hoang Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, ai cũng có thể bình thường phục dụng sao?

Hiển nhiên là không thể.

Sau một hồi suy tư, Đạo Kiếp chỉ hái chín quả xuống, sau đó đánh lạc ấn lên cây Hoàng Trung Lý, đồng thời bố trí một cái cấm chế.

Làm như vậy tự nhiên là có nguyên nhân.

Đạo Kiếp nhìn nhận, đạo trường nguyên bản của hắn ở Hỗn Độn Tinh Vực, đi về không tiện, nơi đó cũng không phải tiên gia thánh địa, sớm muộn sẽ bỏ đi.

Lại thêm, trước đó trấn áp Minh Hà, bá chiếm U Minh Huyết Hải làm đạo trường lâm thời, nhưng U Minh Huyết Hải là địa phương nào?

Ngay cả sinh linh bình thường cũng không thích hợp ở, càng không nói đến nuôi dưỡng linh căn.

Vì vậy, Đạo Kiếp quyết định sẽ luyện hóa Bồng Lai Tam Tiên Đảo làm đạo trường tương lai.

Đã là đạo trường trong nhà, vậy thì linh căn trong đó, bao quát Hoàng Trung Lý, tự nhiên sẽ không cần thu đi.

Sau khi thu lấy chín quả, Đạo Kiếp tiếp tục vơ vét trên ba hòn đảo,

thu lấy một số Tiên thiên linh căn hữu dụng, linh trà, thần kim, Hỗn Độn thạch, cuối cùng đi tới bên ngoài một hang động ở Phương Trượng đảo. "Ở chỗ này, hy vọng không làm ta thất vọng!" Đạo Kiếp khẽ nói.

Trước đó thần thức quét qua nơi này, liền cảm giác trong hang động có một cỗ ba động bất tầm thường, chỉ là thập phần ẩn hối, dễ dàng làm cho người ta xem nhẹ.

Không chút do dự, hắn trực tiếp bước vào hang động.

Vừa bước vào, liền bị một cái trận pháp cản lại bên ngoài. "Trận pháp, quả nhiên có miêu nị!" Bị trận pháp ngăn trở, Đạo Kiếp không những không thất vọng, tương phản càng đại hỉ.

Có trận pháp càng chứng minh bên trong có đồ tốt.

Đây là Tiên Thiên trận pháp. "Oanh!" Một thân khí tức thuộc về Chuẩn Thánh cảnh giới bạo phát, pháp lực bàng đại dũng nhập quyền đầu, hướng về phía trận pháp oanh nhiên nện xuống.

Phá trận?

Ngại quá, Đạo Kiếp chưa bao giờ nghiên cứu, chỉ có thể dùng bạo lực phá vỡ.

Tiên Thiên trận pháp nơi này tuy mạnh, không chỉ có thể che giấu khí tức mà lực phòng ngự cũng kinh người, nhưng dù kinh người đến đâu cũng không chịu nổi một vị Chuẩn Thánh oanh kích.

Không dùng mấy cái, liền vỡ nát.

Trận pháp vừa mở, một cỗ Huyền Hoàng chi khí ập vào mặt, uyển như thập vạn đại sơn hậu trọng, uy áp thiên địa.

Đạo Kiếp vung tay lên, phá trừ cỗ Huyền Hoàng chi khí kia, đi vào bên trong.

Rất nhanh, một cây thước nhỏ màu tử kim sắc xuất hiện trước mắt, bị từng đạo công đức lượn lờ, càng rủ xuống từng sợi Huyền Hoàng chi khí. "Cư nhiên là...

Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Đạo Kiếp ánh mắt trong nháy mắt trở nên sáng như tuyết, căn bản không cần tra xét, quang nhìn ngoại quan và khí tức tản mát trên thân nó liền nhận ra được.

Kiện pháp bảo trước mắt chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo ngang hàng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp - Hồng Mông Lượng Thiên Xích. "Ha ha!" Cho dù với tâm cảnh của Đạo Kiếp cũng nhịn không được cười to, đây chính là đại cơ duyên.

Hồng Hoang tổng cộng có hai kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, thứ nhất là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, thứ hai chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là bạn sinh linh bảo của Tam Thanh Lão Tử, lập trên đỉnh đầu có thể bảo trì tiên thiên bất bại, phòng ngự vô địch, thậm chí so với Hỗn Độn Chung phòng ngự còn hơn một bậc.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tuy không có loại phòng ngự vô địch đó, nhưng công kích của nó lại thập phần khủng bố, viễn siêu Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, kham bỉ Tiên Thiên Chí Bảo, giết người không dính nhân quả.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích có một công năng, chính là hành lượng thiên địa.

Công năng này trong mắt nhiều người có chút gân gà, nhưng Đạo Kiếp lại không cho là như vậy.

Chương 37

Thu lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Đạo Kiếp liền rời khỏi hang động.

Lần này du lịch Tứ Hải có thể nói là thập phần mãn ý, không chỉ hoạch đắc hai kiện chí bảo, còn có thủ lĩnh Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn là Hoàng Trung Lý.

Quan trọng nhất là, Bồng Lai Tam Tiên Đảo hoàn toàn có thể hóa thành đạo trường của hắn, từ nay không cần chạy khắp nơi tìm đạo trường nữa.

Đương vụ chi cấp là phải luyện hóa Tam Tiên Đảo, sau đó bố hạ đại trận, như vậy mới tính là đạo trường.

Luyện hóa ba hòn đảo nhìn như khó, kỳ thực tịnh không khó khăn, chỉ cần luyện hóa khu vực hạch tâm là được, cũng chính là ba đạo Hỗn Độn Bản Nguyên kia.

Vì vậy, chỉ mất chưa đến ngàn năm thời gian, Đạo Kiếp liền luyện hóa xong ba đạo Hỗn Độn Bản Nguyên, từ đó chưởng khống ba hòn đảo, đồng thời bố trí đơn giản đại trận, coi như đạo trường thảo thành.

Luyện hóa Tam Tiên Đảo xong, Đạo Kiếp tịnh không nóng lòng rời đi.

Hiện nay cự ly Lượng Kiếp còn một đoạn thời gian, đúng lúc nhân cơ hội này luyện hóa pháp bảo.

Mấy năm nay một đường bố đạo Hồng Hoang, hoạch đắc công đức cũng không ít, đúng lúc có thể dùng để đề thăng tu vi một chút. *** Theo Long tộc nhập Hồng Hoang, dấy lên thao thiên sát lục, kiếp

sát chi khí di mạn Hồng Hoang càng ngày càng nồng đậm.

Thiên Đạo ngưng tụ, Đại Đạo dần dần có xu thế ẩn lui, cũng khiến cho chúng sinh Hồng Hoang cảm ngộ Đại Đạo bắt đầu trở nên khó khăn.

Như thế, dưới sự phiền táo của tu sĩ cộng thêm ảnh hưởng của kiếp sát chi khí, bất tri bất giác bắt đầu thâm nhập vào trong kiếp, gia tốc sự bạo phát của Lượng Kiếp.

Không chỉ như thế, Hồng Hoang các nơi ẩn ẩn có thân ảnh Ma tộc xuất hiện.

Những tu sĩ Ma tộc này hành động quỷ bí, làm cho người ta phòng không thắng phòng.

Bất quá, dưới sự khiêu khích của Ma tộc, Tiên Thiên Tam Tộc vốn chỉ là thăm dò tranh đoạt địa bàn, tịnh không có đại đả xuất thủ, hiện nay lại biến thành một khi va chạm hầu như là bất tử bất hưu.

Nếu là ngày thường, một đám cao tầng Tiên Thiên Tam Tộc tất nhiên có thể phát hiện manh mối, nhưng thân tại trong kiếp, bất tri bất giác liền sẽ mất đi lý trí, cho dù về sau phiên nhiên tỉnh ngộ cũng đã hối chi vãn hĩ.

Bất quá Tiên Thiên Tam Tộc cao ngạo, sẽ không thừa nhận bị trúng kế.

Cứ như vậy, khiến cho hình thế toàn bộ Hồng Hoang hiện nay là ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn.

Bất quá Tiên Thiên Tam Tộc cũng không ngốc, một khi phát hiện Ma tộc liền sẽ liên thủ đối phó, đuổi Ma tộc về Tây Phương.

Về phần vì sao không sát nhập Tây Phương diệt đi Ma tộc, trong mắt Tiên Thiên Tam Tộc, Tây Phương linh khí cuồng bạo, không thích hợp sinh tồn.

Tây Phương đều là một đám sinh linh cấp thấp, tạp loạn bất kham, hình thể cũng giống như đám hung thú thị huyết, loại tu sĩ này không thành được đại khí hậu.

Vì vậy, cho dù Ma tộc tu sĩ thường xuyên quấy rối giữa các tộc khiến họ phẫn hận không thôi, Tiên Thiên Tam Tộc cũng không để trong lòng.

Đặc biệt là Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Phượng Tổ, trong mắt bọn hắn, chỉ có đối phương mới là đại địch.

Chỉ cần diệt đi đối phương, nhất thống Hồng Hoang, liền có thể mượn nhờ khí vận toàn bộ Hồng Hoang, tại lúc Thiên Đạo hình thành nhất cử chứng đạo thành Thánh, trở thành Thiên Đạo đại ngôn.

Tam tộc thủy tổ cũng không phải Vu tộc đời sau, bọn họ biết thiên số.

Thân là Chuẩn Thánh đại năng, há có thể không nhìn ra Lượng Kiếp sắp tới?

Lượng Kiếp nhân vật chính là tam tộc?

Vậy vì sao không từ bỏ tranh bá, tránh né Lượng Kiếp để bảo trụ tính mệnh và chủng tộc?

Là bởi vì không cam tâm!

Mưu tính mấy cái Nguyên hội, kiến lập chủng tộc bàng đại là vì cái gì?

Chẳng phải là vì để đoạt lấy một tia cơ hội khi Thiên Đạo hình thành, chứng đạo thành Thánh sao?

Cho dù biết cuối cùng có khả năng sẽ thất bại, thậm chí liên lụy cả tộc quần biến mất trong lịch sử trường hà, nhưng vẫn muốn liều một phen.

Dụ hoặc thành Thánh, không ai có thể chống đỡ được.

Kỳ thực đều là do La Hầu ẩn tàng quá sâu, để Tiên Thiên Tam Tộc tịnh không cho rằng Ma tộc có uy hiếp, nếu không Tam tộc tuyệt đối sẽ trịnh trọng đối đãi.

Uy hiếp lớn nhất là Hồng Quân lại càng điệu thấp, tại Hồng Hoang hầu như không hiển sơn không lộ thủy.

Đối với ba người Long Vương, Đạo Kiếp lại trở thành kẻ cần chú ý nhất trừ những người còn lại, ai bảo Đạo Kiếp quá cao điệu chứ.

Giờ phút này, Đông Hải chi tân, từng tòa cung điện kim bích huy hoàng được chế tạo ra, làm lâm thời trụ địa cho Long tộc.

Hiện nay phần lớn cường giả Tứ Hải Long tộc đều tọa trấn nơi này, dưới sự dẫn dắt của Long Vương chuẩn bị tiến hành bước hành động tiếp theo. "Báo!" Lúc này, một tên đệ tử Long tộc bay vào: "Khởi bẩm Lão tổ, Bắc Hải Long Cung có tin tức truyền đến!" "Trình lên!" Long Vương đoan tọa thủ vị, thần tình đạm nhiên nhận lấy truyền tín thạch. "Ân?

Có người ở Bắc Hải gây sự, truyền đạo?" Sau khi tra xét tin tức trong truyền tín thạch, Long Vương nhíu mày, trên mặt lóe lên một vệt nộ ý. "Báo!

Khởi bẩm Lão tổ, Tây Hải Long Cung có tin tức truyền đến!" "Báo!

Khởi bẩm Lão tổ, Nam Hải Long Cung có tin tức truyền đến!" Lại hai viên truyền tín thạch bay tới, xem xong khiến sắc mặt Long Vương càng ngày càng âm trầm. "Lão tổ, phát sinh chuyện gì?" "Bắc Hải, Tây Hải, Nam Hải đồng thời truyền tin tức?

Chẳng lẽ có đại sự phát sinh?" Bên dưới, một đám cường giả Long tộc cũng biến sắc, nhìn về phía Long Vương. "Cũng không phải

đại sự!" Long Vương cười lạnh nói: "Có tiêu tiểu chi đồ tại Tam Hải truyền đạo cho một số hải yêu mà thôi!" "Đích xác không phải đại sự!" "Bất quá dám ở địa bàn Long tộc ta truyền đạo, phân minh là không để Long tộc ta vào mắt, nên phái người đi giáo huấn!" "Không sai, Lão tổ, xin ngài hạ lệnh, ta dẫn người đi bắt những tên tiêu tiểu kia về!" Bên dưới cường giả Long tộc xuẩn xuẩn dục động.

Chương 38

"Không cần, tên tiêu tiểu kia thực lực không yếu, các ngươi đi cũng khó mà bắt được, cũng không phải đại sự gì, cứ để hắn xương cuồng một trận đi!" Long Vương lắc đầu, lạnh giọng nói: "Trước mắt đại sự của Long tộc ta mới là quan trọng, hiện nay Thiên Đạo sắp diễn hóa hoàn thành, cơ hội chỉ có một lần, ta nhất định phải trước khi Thiên Đạo hiển hóa diệt đi Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!" Mọi người phân phân gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tại lúc một tên cường giả Long tộc chuẩn bị hỏi chuyện khác thì: "Báo ~!" Một tiếng báo khiến tên cường giả Long tộc kia lảo đảo một cái, xoay người nộ quát đệ tử Long tộc vừa xông vào: "Có việc có thể hay không một lần báo xong!" "Xin lỗi trưởng lão!" Tên đệ tử Long tộc kia xấu hổ cười một tiếng, tiếp đó liền đối với Long Vương nói: "Lão tổ, lần này là Đông Hải truyền tín!" "Lại có người truyền đạo sao?

Tứ Hải một cái cũng không buông tha, đây là đang khiêu khích Long tộc ta sao?" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bóp nát truyền tín thạch, ngay sau đó một đạo tin tức truyền vào não hải hắn. "Cái gì?

Cư nhiên dám ở Đông Hải ta kiến lập đạo trường, muốn chết!" Khi đọc được đạo tin tức này, Long Vương lập tức đại nộ, từ trên long ỷ đứng dậy, khí tức Chuẩn Thánh từ trên người trán phóng.

Khí tức hạo hãn, sát ý lẫm nhiên khiến toàn bộ cường giả Long tộc trong đại điện đều đại biến sắc mặt, dưới cỗ khí tức này phân phân quỳ rạp xuống đất. "Kẻ nào?

Cư nhiên dám ở địa bàn Long tộc ta kiến lập đạo trường?

Lão tổ, loại sự tình này tuyệt đối không thể dung nhẫn!" "Không

sai, Long tộc ta hùng bá Tứ Hải bao lâu nay, chưa có ai dám khi dễ lên đầu chúng ta, chuyện này tuyệt đối không thể mở tiền lệ!" "Lão tổ, ta dẫn người giết trở về, bắt kẻ đó vấn tội!" Quần hùng kích phẫn, một đám cường giả Long tộc nộ hỏa trùng thiên, sát ý lẫm nhiên. "Đạo Kiếp Thiên Tôn, hừ, đừng tưởng rằng trấn áp Thủy Kỳ Lân lão gia hỏa kia thì không đem Long tộc ta để vào mắt.

Long tộc ta cũng không phải Kỳ Lân tộc có thể so sánh.

Đi, theo Bản tọa về Đông Hải!" Nói xong, Long Vương liền trực tiếp dẫn theo một đám cường giả Long tộc xông ra khỏi đại điện, phản hồi Đông Hải.

Tại lúc Long Vương dẫn người phản hồi Đông Hải không lâu, tại Nam bộ Bất Tử Hỏa Sơn và Trung bộ Kỳ Lân tộc, Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân liền nhận được tin tức.

Sở dĩ nhanh như vậy liền biết tin, tự nhiên là do trong tam tộc đều có gian tế, loại chuyện này rất bình thường.

Tộc nhân quá nhiều, lại có vô số chủng tộc phụ thuộc, cũng thanh tra không hết, đành mặc kệ nằm vùng. "Đạo Kiếp Thiên Tôn sao?

Cư nhiên vào lúc này chạy đi Tứ Hải truyền đạo, kiến lập đạo trường, a a, thú vị!

Vô nghi là đang khiêu khích Long tộc.

Cũng không biết Long Vương lão gia hỏa kia sẽ thế nào, khẳng định sẽ nhịn không được xuất thủ.

Đạo Kiếp có thể trấn áp Thủy Kỳ Lân lão gia hỏa kia, hẳn là sẽ không kém hơn Long Vương, thậm chí còn mạnh hơn.

Bất quá Đông Hải dù sao cũng là sào huyệt Long tộc...

A a, sự tình náo nhiệt như vậy Bản cung sao có thể bỏ lỡ?" Tại

Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng tộc tổ địa, Phượng Tổ trường tương tuyệt mỹ, phong hoa tuyệt đại, ung dung hoa quý nghe cấp dưới hối báo mà kinh ngạc không thôi.

Đôi mắt đẹp lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì, phiến khắc sau liền cười, đồng thời mở miệng: "Người đâu, bãi giá, theo Bản cung tiến về Đông Hải!" Kỳ Lân tộc, dưới chân núi Bất Chu Sơn, Thủy Kỳ Lân vẫn như cũ bị trấn áp dưới thạch sơn không có ra ngoài.

Bất quá thần tình hắn đạm nhiên, thỉnh thoảng nghe thủ hạ hối báo rồi thong dong hạ mệnh lệnh.

Lúc này, Thủy Kỳ Lân cũng nhận được tình báo, ánh mắt chớp động, một hồi sắc mặt âm trầm, một hồi lại lộ ra nụ cười. "Thú vị, Đạo Kiếp sẽ không thật sự cho là mình vô địch rồi chứ?

Lại đi chọc lão nê thu kia.

Bất quá như vậy cũng tốt, tốt nhất là hai tên gia hỏa đánh nhau, chỉ cần lão nê thu thụ thương, Long tộc không đủ gây sợ hãi!" Thủy Kỳ Lân cười lạnh, lập tức, một đạo thân ảnh từ trong cơ thể hắn đi ra.

Đạo thân ảnh này ngoại mạo nãi chí khí tức đều giống hệt hắn, chỉ là ánh mắt ngốc trệ, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đây là một cỗ khôi lỗi, căn bản không phải sinh linh chân chính. "Cũng đến lúc đi ra ngoài, để cỗ khôi lỗi thân này ở lại đây thay thế Bản tọa!" Thủy Kỳ Lân đứng dậy, nhìn phong ấn cấm chế trước mắt, từ trong cơ thể tế xuất một hạt châu màu xám tro. "Phá Cấm Châu, có kiện chí bảo này tại, thế gian có trận pháp cấm chế nào có thể ngăn được Bản tọa?" Chỉ thấy Phá Cấm Châu quang mang lóe lên, một cỗ khí tức huyền ảo tản phát ra, đem quang tráo trước mắt động xuyên một cái lỗ hổng.

Thủy Kỳ Lân mỉm cười, như đi bộ nhàn nhã bước ra ngoài. "A, Lão tổ ra rồi!" "Quá tốt rồi, Lão tổ ra rồi!" "Bái kiến Lão tổ!" Thấy Thủy Kỳ Lân thoát ly trấn áp, một đám cường giả Kỳ Lân tộc thủ hộ

ở đây kinh hỉ liên liên.

Thủy Kỳ Lân lại phất phất tay, lãnh mạc nói: "Được rồi, ồn ào cái gì, còn ra thể thống gì?

Hừ, thật sự cho rằng tên tặc nhân Đạo Kiếp kia có thể trấn áp Bản tọa?

Dùng thực lực của Bản tọa, ai có thể trấn áp?" Nói đến đạo lý này, Thủy Kỳ Lân vung tay áo, thần sắc ngạo nhiên nói: "Bản tọa trí tuệ vô song, lần này chỉ là hy sinh một chút danh thanh, tương kế tựu kế, lấy yếu để địch, cốt để cho Long Vương và Phượng Tổ hai lão gia hỏa kia đại ý." Nói xong, hắn lạnh lùng quét mắt nhìn mỗi một tộc nhân Kỳ Lân tộc tại tràng, lãnh mạc nói: "Mấy cái các ngươi nhớ kỹ, Bản tọa vẫn như cũ đang bị trấn áp, cũng không cần rời đi, cứ tiếp tục ở lại đây trông coi giả tượng.

Chuyện này ai nếu tuyên dương ra ngoài, hậu quả các ngươi hẳn là rõ ràng!" "Thì ra là thế!" "Lão tổ trí tuệ vô song, vạn cổ không người nào có thể so sánh!" "Không sai, Lão tổ là tồn tại vô địch, thế gian ai có thể trấn áp ngài, quả nhiên là như thế, ta đã nói mà, Lão tổ là đang thả nước!" "Lão tổ yên tâm, đánh chết chúng ta cũng sẽ không đem việc này tuyên dương ra ngoài!" Nghe lời Thủy Kỳ Lân, một đám cường giả Kỳ Lân tộc trên mặt đều lộ ra vẻ sùng bái.

Về phần lời uy hiếp của Thủy Kỳ Lân, càng làm bọn hắn tâm thần lẫm nhiên, liên liên bảo đảm.

Lưu lại một cái ảnh tượng khí tức tương đồng, Thủy Kỳ Lân liền hướng về phía Đông Hải bay đi.

Bất quá hắn thu liễm khí tức, ẩn tàng đến cực hạn, hiển nhiên không muốn bộc lộ.

Cùng lúc đó, tại khi Phượng tộc và Kỳ Lân tộc nhận được tin tức

từ gian tế tiềm phục tại Long tộc truyền về. "Kỳ quái, cảm giác sắp có đại sự tình phát sinh?" Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang đả tọa bỗng nhiên tâm sinh cảm ứng, tế xuất Tạo Hoá Ngọc Điệp, bắt đầu thôi diễn.

Chỉ thấy một cỗ khí tức huyền ảo từ trên Tạo Hoá Ngọc Điệp di mạn, từng đầu đại đạo pháp tắc đang giao chức, hình thành từng cái phù hiệu kỳ quái. "Đông Hải phương hướng...

Tuyệt đối có sự tình phát sinh.

Không được, thời điểm quan trọng này tuyệt đối không thể xuất hiện một tia ngoài ý muốn, lão đạo ta phải tự thân tiến đến xem một chút!" Nói xong, Hồng Quân liền rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, trực tiếp xé rách hư không, tiến về Đông Hải.

Tại Đông Hải, trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp đang luyện hóa mấy kiện pháp bảo căn bản không biết vì mình mà khiến cho mấy vị đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang đều tiến về Đông Hải.

Chương 39

Toàn bộ Hồng Hoang bề ngoài không có gì, nhưng trong bóng tối lại phong vân dũng động.

Bất quá dù có biết, Đạo Kiếp cũng không có chút sợ hãi nào.

Đoạn thời gian này thu hoạch quá lớn, không chỉ tu vi đề thăng đến Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, còn đạt được hai kiện chí bảo, một thân chiến lực bạo trướng.

Theo mấy kiện chí bảo trên người được tương kế luyện hóa, để uẩn của hắn càng thêm thâm hậu.

Hiện nay pháp bảo trên người hắn có thể dùng gồm Hỗn Độn Chung, Chư Thiên Khánh Vân, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Càn Khôn Đỉnh, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Ma Tháp.

Những pháp bảo này phẩm cấp đều thập phần cao, khó mà trong thời gian ngắn luyện hóa hoàn toàn.

Vì vậy, Đạo Kiếp chỉ luyện hóa một bộ phận cấm chỉ, như thế tạm thời là đủ rồi. "Không sai biệt lắm, cũng nên xuất quan, trước tiên đi một chuyến Huyết Hải, đem Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà lấy tới...

Ân, là mượn tới!" Nguyên Hạo mỉm cười một cái.

Lần trước rời đi vội vàng, quên mất Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Minh Hà.

Hiện nay Lượng Kiếp sắp tới, thêm một kiện pháp bảo, tự nhiên thêm một phần để uẩn.

Đạo Kiếp mỉm cười, lần trước rời đi vội vàng, hắn đã quên mất Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Minh Hà.

Hiện tại Lượng kiếp sắp tới, có thêm một kiện pháp bảo, tự nhiên sẽ có thêm một phần thủ đoạn bảo mệnh.

Theo việc thâm nhập vào kiếp số, ai biết được chuyện gì sẽ phát sinh, Đạo Kiếp tự nhiên không dám sơ suất.

Lần trước hắn truyền đạo tại Tứ Hải, tất nhiên sẽ chọc giận Long Tộc, rước lấy phiền toái. "Hửm?

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, con chạch già này tới cũng nhanh thật!" Vừa chuẩn bị rời đi, Đạo Kiếp liền sững sờ, cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố đang hung hăng lao tới từ phương xa.

Cỗ khí tức này thập phần to lớn, thánh uy hạo đãng, lay động chư thiên, cuốn lên sóng biển gào thét, khiến thương khung biến sắc.

Trong cỗ khí tức kia, sát ý và nộ ý không hề che giấu. "Oanh long!" Thiên khung chấn động, lôi minh nổ vang, mây đen cuồn cuộn.

Trong tầng mây đen, một cái đầu rồng màu vàng kim khổng lồ thò ra, đôi mắt như hai vầng thái dương quan sát toàn bộ Tam Tiên Đảo, cuối cùng ánh mắt định tại trên người Đạo Kiếp. "Ngang!" Ngay sau đó, từng tiếng long khiếu truyền ra, từng đầu cự long đang gào thét.

Mỗi một đầu cự long nhìn từ khí tức, đều ít nhất là cảnh giới Đại La Kim Tiên, khủng bố như vậy. "Đạo Kiếp!" Thanh âm băng lãnh uy nghiêm từ trong miệng cự long phát ra, thanh âm ầm ầm như lôi đình, chấn cho mặt biển sóng gió quay cuồng.

Mấy chục đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, khóa chặt lấy hắn.

Khí thế kinh người này, đội hình khủng bố này, nếu đổi lại là bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào khác, e rằng đều sẽ bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại cười lạnh một tiếng, nói: "Bản tọa

không thích bị kẻ khác nhìn xuống.

Một đám sinh linh trong biển cứ thích chui lên tầng mây, muốn cho Bản tọa một cái ra oai phủ đầu sao?

Cút xuống!" "Oanh!" Thoại âm rơi xuống, Đạo Kiếp trực tiếp ra tay, vừa nhấc tay liền tung ra một cái tát.

Vô tận đạo tắc ngưng tụ thành bàn tay lớn, khí tức tịch diệt tràn ngập, hóa thành một bàn tay khổng lồ đen kịt.

Cự thủ thò ra, vô hạn biến to, từng ngôi sao quay xung quanh, uy áp chư thiên, uyển như Thái Cổ Thần Sơn, trong nháy mắt buông xuống tầng mây. "Muốn chết!" Long Vương giận dữ.

Hắn còn chưa ra tay, đối phương lại dám ra tay trước, quả thực không đem hắn để vào trong mắt, bảo hắn làm sao có thể không giận? "Ngang!" Lập tức một tiếng long khiếu vang lên, đầu rồng khổng lồ mở ra cái miệng lớn, phát ra một tiếng gào thét chấn động thương khung.

Một tiếng rống này, thiên địa thất sắc, cửu thiên thập địa run rẩy, nhật nguyệt tinh thần ảm đạm, toàn bộ Đông Hải đều giống như đi theo cộng hưởng.

Thanh âm khủng bố trực tiếp va chạm lên trên bàn tay lớn.

Đây là Chuẩn Thánh đại năng đang giao phong, khiến thiên địa run rẩy, sức mạnh trực tiếp xé rách vạn dặm hư không, quang mang chiếu thẳng thương khung, khiến thiên địa đại đạo pháp tắc rung chuyển. "Phanh!

Phanh!

Phanh!" Một kích này, mấy chục tên Đại La Kim Tiên Long Tộc bên cạnh Long Vương trực tiếp bị oanh bay ra ngoài.

Cũng may có Long Vương bảo hộ, nếu không đám Đại La Kim Tiên này không chết cũng tàn phế.

Đây chính là Chuẩn Thánh, cho dù là dư ba cũng không phải Đại La Kim Tiên có thể ngăn cản được.

Bất quá Long Vương dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, lại là trung kỳ đỉnh phong, tuy rằng một kích của Đạo Kiếp khủng bố, nhưng lại tịnh không làm gì được hắn, chỉ khiến hắn không cách nào duy trì ở trên mây, bất đắc dĩ phải hạ xuống mặt biển. "Di, nhanh như vậy đã khai chiến rồi!" "Thật mạnh, vị Đạo Kiếp Thiên Tôn này cư nhiên có thể cùng con chạch già Long Vương kia chia đều mùa thu!" Cảm nhận được ba động chiến đấu nơi xa, Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân đang chạy tới sắc mặt đều biến đổi. "Chậc chậc, quả nhiên không ngoài sở liệu của Bản tọa, nữ nhân Phượng Tổ kia thật sự đã tới!" Thủy Kỳ Lân cười lạnh, hắn ẩn tàng trong hư không, không lọt ra một tia khí tức, cho dù đi đường cũng cẩn thận từng li từng tí.

Trái ngược lại, Phượng Tổ lại không có chút nào che giấu, gióng trống khua chiêng, đi tới chỗ nào là hỏa diễm ngập trời chỗ đó.

Không bao lâu, hai người liền đến bên ngoài Tam Tiên Đảo, vừa vặn nhìn thấy một màn làm cho bọn họ khiếp sợ.

Chương 40

Chỉ thấy một bàn tay lớn đem thân thể khổng lồ của Long Vương từ trên không trung đập thẳng xuống biển cả, đánh cho lân giáp bay tứ tung, đầu rồng to lớn nộ hống liên hồi. "Hít, mạnh như vậy sao?" Vô luận là Thủy Kỳ Lân hay Phượng Tổ đều biến sắc, thần tình vô cùng ngưng trọng.

Phải biết rằng, tu vi của Long Vương còn mạnh hơn hai người bọn họ, cư nhiên bị Đạo Kiếp đè lên mà đánh.

Tuy rằng không bị thương quá nặng, nhưng lại gần như không có lực đánh trả, bực nào đáng sợ? "Rống, không có khả năng, ngươi sao có thể mạnh như vậy, tu vi của ngươi rõ ràng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ!" Hải lãng quay cuồng, Long Vương lần nữa vọt ra, vuốt rồng to lớn hướng về phía Đạo Kiếp chộp tới, đồng thời trong miệng gào thét.

Đạo Kiếp châm chọc cười, một cái lắc mình biến mất không thấy, tự nhiên sẽ không cùng Long Vương đánh giáp lá cà.

Hắn đem Đại Luân Hồi Thuật tách ra, hóa thành Sáng Thế chi lực cùng Tịch Diệt chi lực.

Sáng Thế chi lực diễn hóa lãnh địa trong hư không, ảnh hưởng tốc độ cùng sức mạnh của Long Vương.

Tịch Diệt chi lực tắc hóa thành lực lượng phá hoại khủng bố, không ngừng xâm thực nhục thân Long Vương.

Lối đánh âm hiểm như thế làm cho Long Vương nộ hỏa trùng thiên: "Đáng chết!

Đạo Kiếp, uổng cho ngươi được chúng sinh xưng tụng là Hồng Hoang Đại Thiện Nhân, cư nhiên lại âm hiểm như thế, có dám cùng

Bản tọa chính diện đánh một trận hay không?" Long Vương có thể nói là thập phần nghẹn khuất.

Hắn tu chính là sức mạnh, một thân tu vi tám phần đều ở trên nhục thân, cộng thêm Long Tức, Long Khiếu, mấy loại Chân Long đại thần thông.

Nhưng đối phương quá không biết xấu hổ, dùng phương thức chiến đấu này khiến hắn bó tay bó chân. "Ha ha, Long Vương, uổng cho ngươi tự xưng Hồng Hoang đệ nhất bá chủ, chỉ biết sử dụng sức mạnh nguyên thủy?

Thật làm cho Bản tọa thất vọng!" Đạo Kiếp lắc đầu, trong thanh âm mang theo than thở, trước đó đích xác đã đánh giá cao Long Vương, đương nhiên, hoặc hứa cũng là đánh giá thấp hắn. "Khả ố, ngươi cho rằng Bản tọa sợ ngươi không thành?

Long Vương Châu, ra cho Bản tọa!" Dường như thật sự bị chọc giận, nương theo một tiếng long khiếu, từ trong miệng Long Vương phun ra một hạt long châu màu xám xịt.

Long Châu vừa xuất hiện, liền cấp tốc phóng đại, cuối cùng uyển như một ngôi sao, chiếu rọi chư thiên. "Long Châu?" Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, khoảnh khắc khỏa Long Châu này xuất hiện, hắn liền cảm thấy áp lực lớn lao, giống như đang đối mặt một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa loại khí tức ẩn hối kia, giống như bên trong Long Châu uẩn hàm sức mạnh cực đại. "Lão chạch già Long Vương kia cư nhiên tế xuất cả Long Châu?" "Khí tức thật đáng sợ, Bản tọa e rằng cũng đỡ không nổi một kích của khỏa Long Châu này!" Nơi xa, Thủy Kỳ Lân cùng Phượng Tổ sắc mặt biến đổi. "Đi chết đi cho ta!" Tế xuất Long Châu, Long Vương giống như tin tâm tăng mạnh, nhe răng cười một tiếng, muốn thao khống Long Châu dã man hướng về phía Đạo Kiếp

nện xuống. "Oanh long!" Long Châu một kích, thiên địa chấn động, đại đạo pháp tắc rên rỉ, giống như một kiện vô thượng chí bảo đang trấn áp thiên địa.

Long Châu uyển như tinh cầu ầm ầm hạ xuống, nơi đi qua không gian xé rách, phương viên ức vạn dặm hư không bị giam cầm, ngay cả biển cả đều ngừng chảy. "..." Đạo Kiếp vừa muốn lui tránh, phát hiện hành động cư nhiên trì trệ, không gian bốn phía bị Long Châu giam cầm, làm cho hắn sắc mặt biến đổi. "Khỏa Long Châu này tuyệt đối có vấn đề!" Bất quá trước mắt Đạo Kiếp cũng không lo được nhiều như vậy, nếu như để Long Châu nện trúng, không chết cũng phải trọng thương, đây là chuyện tuyệt đối không cho phép.

Hắn còn có chí hướng tranh phong cùng Hồng Quân và La Hầu, há có thể để Long Vương đả thương?

Đồng thời, nơi xa, Hồng Quân đang đi tới cũng cảm nhận được cỗ khí tức khủng bố này, làm cho hắn sắc mặt hơi đổi.

Chỉ là khoảng cách khá xa, tịnh không rõ ràng lắm chuyện gì đã phát sinh, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một hạt châu uyển như mặt trời chói mắt, tản ra khí tức tuyên cổ tang thương. "Có hạt châu, ai mà không có chứ!" Đối mặt tình huống này, Đạo Kiếp mâu quang lạnh lẽo, một vệt sát ý từ trên người bộc phát.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức làm cho thiên địa luân hồi, đại phá diệt buông xuống hung hăng trào ra.

Tiếp theo, một hạt châu hai màu đen trắng từ trong cơ thể bay ra, cấp tốc biến to, trong nháy mắt liền đồng dạng hóa thành kích thước như tinh cầu. "Oanh long!" Một khắc này, thiên địa chấn động, khí tức thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo tràn ngập, thương khung hóa thành hắc ám, biển cả lại trở nên sinh cơ bừng bừng.

Hai loại khí tức hoàn toàn tương phản lan tỏa, thập phần quỷ dị.

Ngay sau đó, tại sát na Long Vương Châu hạ xuống, sinh cơ trên biển cả trong nháy mắt bao phủ quanh thân Đạo Kiếp, đồng thời, hắc ám trên thương khung giáng xuống. "Oanh long!" Như lôi thanh nổ vang, lại như thế giới khai tịch, càng như thiên địa đại phá diệt.

Tại nơi không xa, trong ánh mắt kinh hãi của Thủy Kỳ Lân cùng Phượng Tổ, hai hạt châu uyển như hai khỏa tinh cầu va vào nhau.

Thanh âm chấn nhĩ, tiếng nổ vang trong nháy mắt truyền khắp ức vạn dặm, thời không đều chịu ảnh hưởng, làm cho Thời Không Trường Hà hiển hóa, trở nên vặn vẹo.

Biển cả biến thành huyết hồng, vô số sinh linh đại dương dưới một kích va chạm này hóa thành huyết vụ.

Cho dù là mấy chục tên Đại La Kim Tiên Long Tộc mà Long Vương mang theo, cũng từng cái bị đánh bay ra ngoài.

Trong đó có mấy người không kịp trốn tránh, trực tiếp bị dư ba quét trúng, thân thể Đại La trong nháy mắt phá toái, thật vất vả mới ở nơi xa trọng tổ lại, từng kẻ mồ hôi lạnh chảy ròng, kinh hãi muốn tuyệt.

Cũng may hiện giờ Thiên Đạo chưa diễn hóa hoàn thành, nếu không chỉ dưới một kích này làm vẫn lạc sinh vật biển, liền sẽ giáng xuống nghiệp lực ngập trời. "Lại là một hạt châu, cư nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo!" Trong hư không ức vạn dặm, Hồng Quân ẩn tàng thân hình, đứng ở trong mây nhìn hai hạt châu đối bính, sắc mặt khẽ biến.

Hai người một kích này, ngay cả hắn đều cảm thấy uy hiếp, chỉ là làm cho Hồng Quân nghi hoặc chính là, Long Châu của Long Vương vì sao có thể ngạnh kháng Tiên Thiên Chí Bảo? "Tiên Thiên Chí Bảo, cư nhiên lại có Tiên Thiên Chí Bảo?" Cùng lúc đó, trên chiến trường, thấy một kích toàn lực tế xuất Long Châu cư nhiên bị đối phương đỡ

được, đối phương cũng tế xuất một cái hạt châu là Tiên Thiên Chí Bảo, làm cho Long Vương sắc mặt vô cùng âm trầm. "Hắn làm sao có thể có Tiên Thiên Chí Bảo?" Long Vương không có lại ra tay, thực lực đối phương quá mạnh, có Tiên Thiên Chí Bảo tại thân, đánh tiếp hào vô ý nghĩa.

Hắn cảm ứng thập phần cường đại, đã cảm ứng được có khí tức cường đại đang tới gần, không chỉ một đạo, làm cho hắn phẫn nộ đồng thời, cũng không thể không cẩn thận.

Chương 41

"Bản tọa vì sao không thể có Tiên Thiên Chí Bảo?

Chỉ là Bản tọa thập phần kỳ quái, Long Châu của ngươi vì sao lại cứng như vậy?

Cư nhiên có thể kháng trụ một kích của Tiên Thiên Chí Bảo?" Đạo Kiếp gắt gao nhìn chằm chằm Long Vương, sự nóng bỏng trong ánh mắt không hề che giấu, tuy rằng hỏi như vậy, nhưng hắn cũng đoán được bảy tám phần.

Hỗn Độn Châu!

Không sai, Long Châu của Long Vương chính là Hỗn Độn Châu, chỉ là không biết vì sao, khỏa Long Châu này không có một điểm khí tức chí bảo nào. "Hừ, Bản tọa nãi là Thiên Mệnh Chi Nhân, ngưng tụ Long Châu há lại là phàm vật?" Long Vương hừ lạnh một tiếng, không có đi giải thích.

Khỏa Long Châu này kỳ thật tịnh không phải do hắn ngưng tụ, mà là ngẫu nhiên nhặt được.

Hắn phát hiện hạt châu này tuy rằng không có bất cứ khí tức chí bảo nào, nhưng lại thập phần cứng rắn, cho dù dùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo công kích, cũng không thể lưu lại trên đó một vết xước.

Do đó, lúc ấy hắn liền não động mở rộng, đem hạt châu này cùng Long Châu bản thân dung làm một thể.

Bất quá chuyện này hắn tự nhiên sẽ không nói ra. "Nguyên Phượng, đã tới rồi thì hiện thân đi, còn muốn xem đến khi nào?" Đúng lúc này, long mục của Long Vương lóe lên, hóa thành hai đạo kim

quang, động xuyên hư không, nhìn về một cái phương hướng. "Lạc lạc, Bản cung chỉ là tới xem náo nhiệt, hai vị đạo hữu có thể tiếp tục, cứ coi như Bản cung không tồn tại!" Một tiếng cười khẽ từ hư không truyền đến, phong hoa tuyệt đại Phượng Tổ đi ra.

Nàng vốn không có che giấu, bởi vậy bị Long Vương phát hiện tịnh không có gì ngoài ý muốn. "Ngươi sẽ chỉ ở đây xem sao?

Hừ, chẳng lẽ chờ ta hai người lưỡng bại câu thương, ngươi làm ngư ông đắc lợi?" Long Vương thần tình lãnh mạc, dường như nhìn thấu ý đồ của Phượng Tổ.

Thế nhưng, Phượng Tổ lại lắc đầu, thần tình khinh thường nói: "Lão chạch già, ngươi cũng quá xem thường Bản cung, Bản cung há lại là hạng người như vậy?" Nói xong, nàng mỉm cười, nói: "Bản cung chỉ là muốn gặp mặt Đạo Kiếp Thiên Tôn một lần.

Thế nhân đồn đại, Đạo Kiếp Thiên Tôn nãi là đại thiện nhân, tâm hung rộng rãi, pháp lực ngập trời, hiện nay gặp mặt, quả nhiên như thế, ngay cả lão chạch già đều không phải đối thủ!" "Ha ha, đạo hữu quá khen, Bản tọa thụ chi hữu quý.

Long Châu của Long Vương đạo hữu chi cường, Bản tọa cũng không có biện pháp đánh bại, trận chiến này cũng chỉ có thể coi là hòa!" Đạo Kiếp mỉm cười, thập phần khiêm tốn, thần thái nho nhã, giống như một tên thư sinh, cấp cho người ta một loại cảm giác ôn hòa.

Phượng Tổ không khỏi có chút thần tình hoảng hốt, vội vàng thu liễm tâm thần, đồng thời trong lòng thầm mắng một tiếng: Hư ngụy!

Đại thiện nhân cái gì, cút đi!

Nhìn xem phương viên ức vạn dặm nước biển đều bị nhuộm đỏ, một trận chiến này bị lan đến chết sinh linh e rằng đếm không xuể, có

đại thiện nhân như vậy sao?

Bất quá ngoài miệng nàng lại hàm cười nói: "Đạo hữu khiêm tốn, tại Hồng Hoang đại địa tàn khốc, người giống như đạo hữu khả năng không nhiều lắm, Bản cung bội phục!" "A a, một kẻ so với một kẻ càng hư ngụy, thật không biết xấu hổ!" Thấy hai người nói chuyện, đem nhân vật chính là mình lượng tại một bên, Long Vương cười lạnh một tiếng, không chút khách khí châm chọc. "Không sai, không biết xấu hổ, hư ngụy, Bản tọa hôm nay cũng được mở rộng tầm mắt.

So với đôi cẩu nam nữ này, Bản tọa đảo hốt nhiên cảm thấy con chạch già Long Vương nhìn thuận mắt hơn!" Đồng thời, Thủy Kỳ Lân ẩn tàng cực tốt cũng cười lạnh liên hồi, nghe Đạo Kiếp cùng Phượng Tổ nói chuyện, hắn có chút buồn nôn muốn ói. "Hừ, ta đi!" Giờ khắc này, Long Vương một điểm cũng không nguyện ý ở đây nán lại thêm.

Đã không làm gì được Đạo Kiếp, ở lại thì có ý nghĩa gì?

Trong lòng hắn đối với chiến lực của Đạo Kiếp cũng có chút kinh sợ, quá mạnh mẽ, nếu như không phải có Long Vương Châu làm át chủ bài, e rằng hắn có khả năng sẽ bị đánh chết ở chỗ này.

Thấy Long Vương rời đi, Đạo Kiếp cũng không có ngăn cản, xoay người đối với hư không liền đấm ra một quyền.

Đạo Kiếp đột nhiên ra tay dọa Phượng Tổ nhảy dựng, tưởng rằng đối phương muốn đánh lén, bất quá hiển nhiên không phải, nhưng lại càng làm cho nàng kinh ngạc hơn.

Long Vương đi rồi, nơi này trừ nàng ra đâu còn ai khác? "Oanh long!" Hư không ầm ầm nổ vang, nứt ra một cái khe hở thật lớn, một đạo thân ảnh chật vật ngã ra, nãi là một tên trung niên nhân đầu sinh song giác, khí tức hậu trọng. "Là cái lão gia hỏa này?

Cư nhiên phá vỡ phong ấn của Đạo Kiếp đạo hữu?" Phượng Tổ

kinh hô, không nghĩ tới Thủy Kỳ Lân cư nhiên ẩn tàng trong bóng tối, làm cho nàng sắc mặt khó coi.

Đối phương ẩn tàng sâu như vậy, vạn nhất đánh lén thì sao?

Nghĩ đến đây, dung nhan tuyệt mỹ của nàng sắc mặt càng thêm âm trầm. "...

Ngươi phát hiện ra Bản tọa?" So với Phượng Tổ, sắc mặt Thủy Kỳ Lân càng thêm khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, dường như trong lòng không hiểu.

Phải biết rằng, hắn nhưng là có Phá Cấm Châu kiện kỳ bảo này tại thân.

Phá Cấm Châu tuy rằng không có công năng công kích cùng phòng ngự, nhưng lại có công năng phá giới trận pháp cùng ẩn tàng khí tức.

Hai loại công năng thập phần cường đại, Thủy Kỳ Lân sử dụng nhiều năm như vậy có thể nói là đánh đâu thắng đó, không ngờ hôm nay cư nhiên bị người ta phá. "Trên người ngươi kiện dị bảo kia đích xác không tệ, Bản tọa cũng tịnh không có phát hiện.

Chỉ là chẳng lẽ ngươi quên, cấm chế phong ấn là do Bản tọa bố hạ, ngươi kim thiền thoát xác có thể gạt được người khác, nhưng làm sao có thể gạt được Bản tọa?" Đạo Kiếp lắc đầu, nhàn nhạt nói.

Thủy Kỳ Lân nghe vậy thần tình thập phần không tốt, điểm ấy hắn thật đúng là không nghĩ tới, bất quá vẫn không hiểu hỏi: "Ngươi biết Bản tọa từ trong phong ấn của ngươi đi ra, nhưng làm sao lại phát hiện ta ở chỗ này?" "Ta vừa rồi là đoán mò!" Đạo Kiếp cười một tiếng.

Câu trả lời này chọc cười Phượng Tổ, lại càng làm cho Thủy Kỳ Lân não nộ.

Nhưng hắn đối với Đạo Kiếp quá kiêng kị, không dám ra tay, cuối

cùng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lần này đi ra vốn định nghe nói Long Vương muốn tìm Đạo Kiếp gây phiền toái, xem có thể hay không tọa thu ngư lợi.

Hiện giờ chẳng những không làm được ngư ông, càng bại lộ bản thân, lại đợi tiếp không có chút ý nghĩa nào.

Chương 42

Hắn cũng nhìn ra được, Phượng Tổ rõ ràng muốn lôi kéo Đạo Kiếp.

Hiện giờ Long Vương đã đi, hắn nếu không đi, hai người này mà liên thủ đối phó hắn, hắn cũng không nắm chắc có thể sống sót rời đi. "Đạo hữu, không giết hắn sao?

Nếu muốn giết, Bản cung có thể giúp ngươi!" Quả nhiên, thấy Thủy Kỳ Lân muốn rời đi, Phượng Tổ ngăn cản đường đi của hắn, tịnh hướng Đạo Kiếp nói. "Ha ha!" Nghe vậy, Đạo Kiếp lắc đầu nói: "Đạo hữu chớ nói đùa, Bản tọa tuy rằng cùng Thủy Kỳ Lân đạo hữu có chút mâu thuẫn, nhưng lại không có lợi ích gút mắc, càng không có thâm cừu đại hận, sao lại ra tay độc ác với Thủy Kỳ Lân đạo hữu chứ?" "Ha ha, đạo hữu nói rất đúng, chúng ta đều là tu vi Chuẩn Thánh, nãi là một nhóm người đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, chịu vạn người kính ngưỡng.

Ở cảnh giới như chúng ta, ngẫu nhiên xuất hiện một chút ma sát nhỏ là bình thường, tự nhiên không phải đại sự, càng sẽ không bay lên đến tình trạng sinh tử!" Nghe được lời Đạo Kiếp nói, thần tình cảnh giác của Thủy Kỳ Lân trong nháy mắt biến mất, tịnh cười to, xoay người đối với Đạo Kiếp lộ ra nụ cười thiện ý.

Bộ dáng kia, giống như lão bằng hữu nhiều năm không gặp.

Tùy tức, Thủy Kỳ Lân lại nhìn về phía Phượng Tổ, cười lạnh nói: "Nguyên Phượng, muốn giết Bản tọa cứ việc tới, ngươi không phải đối thủ của Bản tọa, lại muốn mượn tay Đạo Kiếp đạo hữu, ti bỉ như thế, thật làm cho Bản tọa lau mắt mà nhìn.

Trước đó Bản tọa còn tưởng rằng ngươi thật tâm muốn cùng Đạo

Kiếp đạo hữu kết giao bằng hữu, không ngờ chỉ là lợi dụng, thật có thể nói là lòng dạ đàn bà độc nhất!" Nói xong, hắn lại đối với Đạo Kiếp ôm quyền, nói: "Đạo hữu, cái nữ nhân ác độc hư ngụy này không thể thâm giao.

Tương phản, ta Thủy Kỳ Lân mới là tính tình thẳng thắn, nếu như đạo hữu nguyện ý đến Kỳ Lân tộc ta làm khách, ta nguyện ý dâng lên linh phẩm tốt nhất cho đạo hữu nhấm nháp!" "Ngọa tào!" Thủy Kỳ Lân nói một tràng, vô luận là Phượng Tổ hay Đạo Kiếp, đều trợn mắt há hốc mồm.

Hồi thần lại, Đạo Kiếp lại nhìn về phía Thủy Kỳ Lân ánh mắt đã thay đổi, ánh mắt kia giống như đang nhìn ảnh đế, MC, luật sư trong kiếp trước.

Vừa rồi còn thập phần bị động, chẳng những bị bức hiện thân, càng phải đối mặt với hai gã Chuẩn Thánh uy hiếp.

Thế nhưng, dưới một phen lời nói, lại thành ân oán với Đạo Kiếp được hóa giải, còn có xu thế trở thành bằng hữu.

Thậm chí, làm cho Đạo Kiếp trong lòng lưu lại ấn tượng Phượng Tổ là người không thể kết giao.

Đạo Kiếp không thể không thừa nhận, Thủy Kỳ Lân lợi hại. "Lão gia hỏa, nói hươu nói vượn, Bản cung làm sao có thể sẽ lợi dụng Đạo Kiếp đạo hữu!" Hiển nhiên, Phượng Tổ không có loại khẩu tài như Thủy Kỳ Lân, bởi vì không biết biện giải thế nào cho tốt, cho nên thẹn quá hóa giận. "Nhìn xem, thẹn quá hóa giận rồi chứ gì, bị nói trúng tim đen chứ gì!" Thủy Kỳ Lân cười lạnh, thần tình khinh thường. "Muốn chết!" Một giây sau, Phượng Tổ bạo phát, như núi lửa phun trào, thánh uy khủng bố từ trên người nở rộ, cả người uyển như hóa thành một cái lò lửa lớn, vọt tới Thủy Kỳ Lân. "Sợ ngươi không thành?" Thủy Kỳ Lân cười lạnh, một cỗ khí tức hậu trọng từ trên người nở

rộ, cả người uyển như đại sơn đánh về phía Phượng Tổ.

Hiện giờ tình huống này, hắn tuyệt đối không thể lùi bước.

Hắn cũng nhìn ra được, Đạo Kiếp không có ý tứ ra tay, bởi vậy thập phần yên tâm.

Chỉ là hắn không hiểu, tuy rằng vừa rồi đích xác đang phân hóa Đạo Kiếp cùng Phượng Tổ, nhưng lại không thể không thừa nhận, thời điểm này hắn cô thân một người, đích xác là thời điểm tốt để hai người kia giết hắn.

Hắn đối với thực lực bản thân tự tin, cho rằng hai người liên thủ cũng giết không chết hắn, nhưng trọng thương là khó tránh khỏi.

Thế nhưng, một phen lời nói của Đạo Kiếp mới làm hắn mộng bức.

Lời đối phương vừa rồi chẳng lẽ thật là suy nghĩ trong lòng?

Muốn cùng hắn hóa giải ân oán, hoặc là thật sự không thèm để ý chút mâu thuẫn giữa bọn hắn?

Nghĩ không thông, cũng không dung Thủy Kỳ Lân nghĩ nhiều, bởi vì Phượng Tổ thế tới rào rạt. "Oanh long!" Hai người từ trong biển, đánh tới tận thương khung, ba động chiến đấu khủng bố làm cho phong vân biến sắc, nhật nguyệt điên đảo.

Bất quá hiển nhiên, tu vi hai người tương đương, một đối một rất khó phân ra thắng bại, cũng không có sử dụng át chủ bài, coi như làm nóng người một trận mà thôi.

Phượng Tổ thở dài, cũng biết muốn nhân cơ hội này giết Thủy Kỳ Lân là không thể nào, vì thế sau khi cùng Thủy Kỳ Lân chiến đấu một hồi, liền cuối cùng thối lui.

Thủy Kỳ Lân cũng không có truy kích, đồng dạng rời đi Đông Hải.

Thấy thế, Đạo Kiếp lắc đầu, đối với Tam Tổ, hắn chỉ có thể cười lạnh.

Ba người này một kẻ so với một kẻ càng lão gian cự hoạt, các loại mưu kế tầng tầng lớp lớp, một khi đợi được cơ hội, liền sẽ làm chết đối phương.

Trước tiên là Phượng Tổ, nàng tới trước nhưng lại không có ý tứ muốn liên hợp đối phó Long Vương, hiển nhiên nàng rõ ràng nơi này là Đông Hải, thực lực Long Vương lại mạnh hơn nàng, cho nên bày ra một bộ dáng chỉ đứng xem, khinh thường đánh lén.

Sau đó Thủy Kỳ Lân bị đánh ra từ trong chỗ ẩn núp, nàng lại phân tích thấy hắn và Thủy Kỳ Lân có ân oán, thực lực Thủy Kỳ Lân lại không bằng Long Vương, lại cô thân một người, cho nên mới động sát cơ.

Còn về phần Thủy Kỳ Lân, khi đối mặt loại cục diện này, đồng dạng phản ứng thập phần nhanh chóng, làm cho Đạo Kiếp cảm khái, mấy lão quái vật sống vô số năm này, không có một ai là đơn giản. "Ta hình như cũng là lão quái vật sống vô số năm, ân, lần sau không thể mắng người khác như vậy!" "Còn có, ta tổng cảm giác tên Long Vương kia hình như cũng không có đơn giản như mặt ngoài biểu hiện!" Đạo Kiếp phân tích nói, lắc lắc đầu, liền chuẩn bị phản hồi đạo trường. "Đạo hữu xin dừng bước!" Một đạo thanh âm già nua từ xa truyền đến, làm cho Đạo Kiếp lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã vào trong biển. "Là ai?

Muốn chết không thành?" Đạo Kiếp đại nộ, câu nói này làm hắn khó chịu, lập tức xoay người, hướng về phía hư không liền gào thét một tiếng.

Cuồn cuộn lôi âm tại mặt biển nổ vang, kinh thiên nhất hống làm cho phương viên ức vạn dặm hư không vặn vẹo, ba động khủng bố

hóa thành phong bạo, tịch quyển bát phương. "Đạo hữu, làm gì mà nóng tính vậy?" Đạo thanh âm già nua kia lần nữa truyền đến, lại thấy một gã lão đạo mặc đạo bào màu xám, tóc hoa râm, dung mạo già nua từ trong phong bạo đi ra.

Hắn nhàn đình tín bộ, hiển nhiên một tiếng rống vận chuyển pháp lực của Đạo Kiếp tịnh chưa tạo thành thương tổn gì cho hắn. "Ân?" Nhìn thấy người tới, Đạo Kiếp thần tình ngưng trọng, người này cho hắn một loại cảm giác thâm bất khả trắc, cộng thêm đặc thù ngoại mạo, hắn đoán được đại khái.

Hồng Quân, Dương Mi,.... "Bần đạo Hồng Quân, ra mắt đạo hữu!" Lão đạo mặt mang mỉm cười, đối với Đạo Kiếp đánh cái chắp tay (kê thủ), dường như tịnh chưa đối với sự vô lễ vừa rồi của Đạo Kiếp mà não nộ. "Hồng Quân, quả nhiên!" Đạo Kiếp thở dài, suy đoán người này là Hồng Quân khả năng so với Dương Mi muốn lớn hơn.

Chương 43

Dù sao trong truyền thuyết Dương Mi nãi là Không Gian Ma Thần chuyển thế, chủ tu Không Gian Đại Đạo.

Mà người này, khí tức hiển nhiên tịnh không phải chủ tu Không Gian Đại Đạo, như vậy duy có Hồng Quân. "Đạo hữu nhãn lực phi phàm, cư nhiên một cái liền nhận ra Bần đạo, Bần đạo bội phục!" Hồng Quân kinh ngạc, hắn cùng đối phương cũng chưa từng gặp mặt, không nghĩ tới đối phương liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

Hắn tại Hồng Hoang thanh danh không hiển, người biết đến không nhiều, đều là một ít Ma Thần cổ xưa nhất.

Mà người trước mắt này, hiển nhiên cũng là một vị tồn tại cổ xưa, trước đó so với hắn càng thêm điệu thấp.

Chỉ là làm cho Hồng Quân không hiểu là, từ khai thiên chi sơ đến hiện tại cũng đã mấy chục ức năm, đối phương vẫn luôn điệu thấp, vì sao đột nhiên sinh động hắn lên.

Dường như nghĩ đến cái gì, Hồng Quân trong nháy mắt cảnh giác.

Bất quá mặt ngoài lại không lộ ra một tia dị dạng, y nhiên mặt mang nụ cười, giống như một lão đạo nhân hòa ái. "Bần đạo Nguyên Hạo, ra mắt Hồng Quân đạo hữu!" Xác định là Hồng Quân xong, Đạo Kiếp thần tình cũng trở nên ôn văn nhĩ nhã, thập phần khiêm tốn, cũng không còn tự xưng Bản tọa, đồng dạng tự xưng Bần đạo.

Tiếp đó nói: "Không biết Hồng Quân đạo hữu lần này đến...." "Cũng không có đại sự gì, chỉ là Bần đạo đang du lịch Đông Hải, kháp xảo bị ba động chiến đấu bên này hấp dẫn, vốn tưởng rằng là Tam Tổ đấu pháp, liền tới xem một chút, không nghĩ tới cư nhiên là một vị đạo hữu!" Hồng Quân cười nói: "Đại danh của đạo hữu đoạn thời gian

này nhưng là truyền khắp Hồng Hoang, những cử động làm cho Bần đạo bội phục không thôi.

Chỉ là lúc đó Bần đạo tưởng rằng đạo hữu cũng giống như ba người Long Vương, lại không nghĩ tới đạo hữu cư nhiên là một vị tồn tại đã đi ra con đường của riêng mình!" "Nào có, nào có, Hồng Quân đạo hữu khách khí rồi.

Đứng nói chuyện không tiện, không bằng đến đạo trường của Bần đạo một phen, như thế nào?" Đối với sự hư ngụy của Hồng Quân, Đạo Kiếp chỉ có thể trong lòng thầm oán (thổ tào), mặt ngoài tự nhiên sẽ không thể hiện ra. "Đã như vậy, vậy Bần đạo quấy rầy!" Hồng Quân gật đầu, hắn cũng có ý này.

Vốn đối với cách làm đoạn thời gian này của Đạo Kiếp hắn liền kiêng kị, hiện giờ thấy Đạo Kiếp cư nhiên là một vị tồn tại đã lĩnh ngộ Đạo, càng làm cho hắn nảy sinh cảnh giác.

Có cơ hội như thế, tự nhiên muốn tìm hiểu nhiều hơn một phen, lúc này mới có thể có tính toán.

Đồng dạng, Đạo Kiếp cũng ôm ý nghĩ như vậy, muốn hiểu rõ thêm về Hồng Quân, quan trọng nhất là hắn đối với phương pháp Trảm Tam Thi của Hồng Quân có hứng thú.

Vì thế, hai người trực tiếp tiến vào Tam Tiên Đảo, bên trong đạo trường do Đạo Kiếp bố trí.

Vừa bước vào Tam Tiên Đảo, cảm thụ bốn phía sung xích linh khí nồng nặc, Hồng Quân liền thập phần khiếp sợ.

Không nghĩ tới trong Đông Hải ẩn tàng một tòa tiên đảo như vậy, ức vạn năm qua, hắn cũng du lịch Đông Hải mấy lần, lại chưa bao giờ phát hiện. "Đạo hữu thật tốt phúc khí, cư nhiên tìm được một tòa đảo như vậy làm đạo trường!" Hồng Quân tán thán. "Ha ha, nơi sinh ra

của Bần đạo nãi là Hỗn Độn Tinh Vực bên ngoài Hồng Hoang đại lục, tại vùng đất Hồng Hoang vốn không có đạo trường.

Tòa đảo này cũng là vô ý gian phát hiện, một cái ngoài ý muốn, cảm thấy không tệ, liền hóa thành đạo trường!" Đạo Kiếp hàm cười nói.

Một đường đi đi dừng dừng, Hồng Quân càng xem càng khiếp sợ, phát hiện tòa đảo này thật sự không đơn giản, cư nhiên có Hỗn Độn chi khí, quả thực kham xưng bảo địa.

Bất quá hắn tịnh chưa biểu hiện ra, chỉ đi theo Đạo Kiếp, cùng nhau tới bên ngoài bảo điện do Đạo Kiếp luyện chế. "Hửm?

Hung thú Hỗn Độn?" Đột nhiên Hồng Quân đồng tử co rụt lại, bởi vì tại ngoài đại điện, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

Trước cửa đại điện, đang nằm một đầu tiểu thú lớn cỡ con chó con.

Tiểu thú lớn lên thập phần kỳ đặc, cái đầu tuy rằng nhỏ, nhưng Hồng Quân lại không thể hốt thị.

Tiểu thú quanh thân bị Hỗn Độn chi khí bao bọc, nhất cử nhất động càng tản ra sát khí nồng nặc, quan trọng nhất là khí tức trên người tiểu thú, Hồng Quân nhận thức. "Khai thiên chi sơ, hung thú tàn phá bừa bãi, vạn linh thảm đạm.

Lúc đó Bần đạo không đành lòng nhìn Hồng Hoang bị hung thú giày xéo, liền liên hợp một đám đạo hữu, diệt sát hung thú, sạn trừ Thú Hoàng Thần Nghịch, hoàng giả trong đám hung thú lúc đó.

Khi ấy bên người Thần Nghịch, liền có Tứ Đại Hung Thú Vương, phân biệt là Hỗn Độn, Đào Ngột, Thao Thiết, Cùng Kỳ.

Lúc đó sau khi Thần Nghịch vẫn lạc, ta vốn định liên đồng Tứ Đại Hung Thú Vương cùng nhau diệt sát, nhưng lại bị bọn chúng chạy

trốn tới Hỗn Độn Tinh Vực.

Đạo hữu, đây chính là hung thú Hỗn Độn?" Hồng Quân gắt gao nhìn chằm chằm tiểu thú trước mắt nói. "Chính xác, lúc đó Bần đạo xuất thế, tại Hỗn Độn Tinh Vực du lịch, khấp xảo đụng đầu hung thú này và một tôn ma đầu.

Vì thế Bần đạo liền ra tay đem nó hàng phục, tịnh thuận tay diệt sát tôn ma đầu kia!" Đạo Kiếp gật đầu, tịnh không có phủ nhận. "Quả nhiên, không nghĩ tới nó bị đạo hữu hàng phục!" Hồng Quân cảm khái, một trận hâm mộ.

Có thể không hâm mộ sao?

Phải biết rằng tọa kỵ chính là thể diện của một người, bất kỳ đại năng Hồng Hoang nào cũng đều hi vọng có một tọa kỵ "cao đại thượng".

Hiện giờ trong Hồng Hoang, muốn nói ai "cao đại thượng" nhất, vậy mạc quá Tiên Thiên Tam Tộc.

Nhưng thời đại này Tiên Thiên Tam Tộc nãi là bá chủ, ai dám bắt người của Tam Tộc làm tọa kỵ?

Cho dù Hồng Quân tu vi cao thâm, không sợ Tam Tộc, nhưng vì một cái tọa kỵ mà bị Tam Tộc nhớ thương cũng không đáng.

Hắn không giống La Hầu, muốn tính kế Tam Tộc, không thể vì nhỏ mất lớn.

Đầu Hỗn Độn trước mắt này, nãi là một trong Tứ Đại Hung Thú Vương, đệ nhất tướng tài dưới trướng Thú Hoàng Thần Nghịch năm đó.

Tuy rằng không có bao nhiêu linh trí, nhưng căn cước thậm chí còn muốn siêu việt Tiên Thiên Tam Tộc, không nói tới thực lực liền kham bỉ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tọa kỵ như vậy quả thực là thứ mà bất kỳ đại năng Hồng Hoang nào cũng tha thiết ước mơ. "Gâu ~!" Dường như cảm ứng được người quen, tiểu thú hốt nhiên bạo khởi, một cỗ khí tức bạo lệ khủng bố từ trên người bộc phát.

Chương 44

Một nháy mắt sát khí ngập trời, cả thân thể cũng bành trướng lên, trong nháy mắt liền hóa thành một đầu cự thú vô cùng to lớn, tịnh nhấc móng vuốt liền hướng về phía Hồng Quân đập xuống.

Hiển nhiên, hung thú Hỗn Độn tuy rằng linh trí không cao, nhưng dù sao cũng là Tứ Đại Hung Thú, trừ bỏ Thú Hoàng Thần Nghịch cái tên dị loại kia ra, thần trí của nó lại là cao nhất trong đám hung thú, tự nhiên nhớ kỹ Hồng Quân. "Cái tên này!" Hồng Quân sắc mặt biến đổi, nhưng lại không có ra tay.

Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, hiện giờ Đạo Kiếp liền ở bên cạnh, tự nhiên sẽ không để hắn ra tay đánh tọa kỵ nhà người ta. "Nghiệt súc, đừng có vô lễ!" Đích xác, Đạo Kiếp sao có thể để Hỗn Độn ra tay với Hồng Quân, ra tay cũng không phải đối thủ a.

Hắn liền trực tiếp a xích một tiếng, một chưởng đem Hỗn Độn trấn áp xuống, một lần nữa hóa thành một đầu tiểu thú. "Gâu ~!" Tiểu thú tê hống, tuy rằng bị Nguyên Hạo áp chế không dám lại động thủ, nhưng y nhiên đối với Hồng Quân gào thét, nộ hống liên hồi.

Hồng Quân cười khổ, không nghĩ tới một đầu hung thú lại mang thù như thế.

Bất quá hắn cũng tịnh chưa để ở trong lòng, lấy tu vi như hôm nay, sao có thể đem một đầu hung thú để vào mắt. "Đạo hữu mời!" Đạo Kiếp mỉm cười.

Chỉ là cái khúc nhạc đệm nhỏ, sau đó hai người tiến vào đại điện, Đạo Kiếp tế xuất một bồ đoàn cho Hồng Quân, hai người liền bàn tọa ngồi xuống.

Hai vị Chuẩn Thánh đại năng tụ cùng một chỗ, tự nhiên muốn

luận đạo một phen.

Vô luận Đạo Kiếp hay Hồng Quân, đều hi vọng có thể từ trong luận đạo thu hoạch được gì đó.

Trong lúc đó, Đạo Kiếp giảng về Tiểu Luân Hồi chi đạo, cũng chính là Sinh Tử chi đạo, đối với Đại Luân Hồi, cũng chính là Sáng Tạo cùng Hủy Diệt thì giấu đi một chút.

Đối với Sáng Tạo cùng Hủy Diệt chi đạo, người bình thường đích xác sẽ không nghĩ nhiều, nhưng Hồng Quân há là người bình thường, khó bảo toàn hắn có thể từ những việc làm sau này mà đoán ra.

Nhưng cho dù như thế, Hồng Quân cũng khiếp sợ không thôi, đồng thời lĩnh ngộ rất nhiều.

Dù sao hiện giờ trong Hồng Hoang có ai sẽ đi nghiên cứu sinh tử?

Sinh sinh tử tử nãi là thường thái, mỗi ngày đều có vô số sinh linh vẫn lạc, cũng có vô số sinh linh đản sinh.

Nhưng muốn đem sinh tử liên hệ cùng một chỗ, hóa thành luân hồi, không phải ai cũng có thể làm được.

Hồng Quân dù sao cũng không phải là Hồng Quân của hậu thế, chưa thành Thánh, tự nhiên sẽ không hiểu Luân Hồi một đạo.

Bởi vậy, có thể nói Đạo Kiếp đã sớm cho Hồng Quân tiêm một liều vắc-xin.

Hồng Quân tắc giảng giải lý niệm Tam Thi, nói về việc dùng cái này chứng Chuẩn Thánh, tự nhiên sẽ không giấu giếm, cũng giấu giếm không được.

Hai người đều đối với Đạo của nhau khen ngợi hết lời.

Chỉ làm cho Đạo Kiếp trong lòng cười lạnh chính là, Hồng Quân khi giảng giải lý niệm Tam Thi, lại đối với pháp bảo ký thác nói rất

hời hợt.

Hai người vừa luận đạo liền là một vạn năm. "Oanh long!" Đúng lúc này, thiên địa cự biến, toàn bộ Đông Hải đều phát ra một tiếng chấn động, không, hẳn là toàn bộ Hồng Hoang nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực đều đang chấn động.

Trên thương khung, từng sợi đại đạo pháp tắc như ẩn như hiện, một hồi rõ ràng, một hồi mơ hồ.

Một khắc này, trong Hồng Hoang, tất cả tu sĩ đều có thể cảm nhận được Đại Đạo quy tắc đang biến hóa, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Đồng thời, trong từng tiếng nổ vang, vô tận đại đạo pháp tắc tại Hồng Hoang thượng không bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một con mắt màu tím hẹp dài.

Con mắt này hình thành rất chậm chạp, nhưng tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được loại thiên uy hạo hãn kia, cùng ánh mắt lạnh lẽo. "Đại Đạo ẩn lui, Thiên Đạo hiện!

Không được, Bần đạo không thể lại chậm trễ!" Hồng Quân sắc mặt khẽ biến, sau khi khách sáo với Đạo Kiếp một phen, liền vội vàng rời đi. "Thiên Đạo sắp xuất hiện sao?" Đạo Kiếp đứng ở ngoài đạo trường, nhìn về phía thương khung.

Tử sắc mâu tử kia cứ việc chưa hoàn toàn ngưng tụ thành, nhưng lại y nhiên làm cho hắn có loại cảm giác run rẩy.

Đồng thời, loáng thoáng có thể cảm nhận được một cỗ lực trói buộc bắt đầu gia trì tại trên người, Thiên Đạo quy tắc bắt đầu lan tràn Hồng Hoang.

Thiên Đạo quy tắc hiển nhiên sẽ không khoan dung giống như Đại Đạo quy tắc.

Cùng lúc đó, giờ khắc này, Hồng Hoang chúng sinh đều có thể cảm giác được một cỗ lực trói buộc gia thân, làm cho bọn hắn cảm giác thập phần không thoải mái.

Thế nhưng, còn chưa kết thúc.

Thiên địa dị tượng tại duy trì vài năm sau đó, hốt nhiên gian, Đại Đạo pháp tắc vốn sắp sửa ẩn lui lại lần nữa hiển hóa, trong nháy mắt liền thay thế Thiên Đạo quy tắc. "Oanh long!" Ngay sau đó, tại phía trên Thiên Đạo Chi Nhãn, một con mắt màu xám tro hiển hóa ra.

Con mắt này vô cùng to lớn, Thiên Đạo Chi Nhãn so với nó, uyển như con kiến.

Tại khoảnh khắc con mắt này xuất hiện, một cỗ đại đạo chi uy hạo hãn trong nháy mắt tịch quyển Hồng Hoang, lan tràn Hỗn Độn Tinh Vực, nãi chí Thái Cổ Tinh Không.

Thậm chí, loáng thoáng có thể cảm nhận được Thiên Đạo Chi Nhãn đang run rẩy, giống như đang sợ hãi.

Không chỉ như thế, một khắc này, toàn bộ Hồng Hoang, ức ức triệu sinh linh, phàm là kẻ có linh trí, phân phân không tự chủ được đối với con mắt kia dập đầu bái lạy.

Cho dù là Đạo Kiếp, Hồng Quân, La Hầu các loại cũng không ngoại lệ.

Cứ việc loại tồn tại như bọn hắn có ngạo khí, dùng ý chí cường đại chống đỡ, nhưng vẫn khống chế không được thân thể của mình. "Đại Đạo không phải sắp ẩn lui sao?

Chương 45

Vì sao Đại Đạo Chi Nhãn lại đột nhiên xuất hiện?" Đạo Kiếp khiếp sợ, thập phần không hiểu.

Tình huống này cho dù là kẻ tiên tri tiên giác như hắn, cũng có chút mơ hồ. "Đáng chết, chuyện gì xảy ra?" "Vì sao lại phát sinh biến cố bực này, Đại Đạo Chi Nhãn hiển hóa là có dụng ý gì?" Không chỉ Đạo Kiếp khiếp sợ, Hồng Quân đã về Ngọc Kinh Sơn, Ma Tổ La Hầu trên Tây Phương Tu Di Sơn, nãi chí Long Vương đám người cũng từng cái hãi nhiên thất sắc, thập phần không hiểu.

Bất quá rất nhanh, tất cả mọi người đều minh bạch chuyện gì xảy ra.

Theo Đại Đạo uy áp càng ngày càng nồng nặc, Đại Đạo pháp tắc vốn bố mãn Hồng Hoang cuối cùng hoàn toàn hiển hóa ra.

Tại sát na gian, tất cả sinh linh đều có thể rõ ràng nhìn thấy Đại Đạo pháp tắc, vô số tu sĩ tại một khắc này lâm vào trong đốn ngộ, thậm chí rất nhiều sinh linh chưa khai linh trí cũng tại một khắc này khai mở linh trí. "Oanh long!" Đại Đạo chi uy lần nữa hạ xuống, lần này lại từ trong Đại Đạo Chi Nhãn phun ra vô tận Hỗn Độn chi khí.

Những Hỗn Độn chi khí này vừa mới xuất hiện, liền bị Đại Đạo chi lực cưỡng ép chuyển hóa thành Tiên Thiên linh khí.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Hồng Hoang đại lục cùng Hỗn Độn Tinh Vực liền giống như hạ xuống cơn mưa linh khí.

Đồng thời, từng đạo tin tức cũng truyền đạt vào trong não hải tất cả sinh linh. "Ha ha, Đại Đạo quỹ tặng!" "Hóa ra là như thế, đại cơ duyên a!" "Nhanh, nhanh cảm ngộ Đại Đạo pháp tắc, hấp thu linh khí!" Một khắc này, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang điên cuồng, trước

đó còn lo lắng thiên địa cự biến, hiện giờ lại trở nên hân hỉ nhược cuồng. "Đại Đạo quỹ tặng, e rằng đây là lần cuối cùng Đại Đạo hiển hóa.

Cơ duyên bực này nhất định phải nắm lấy, một lần bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội nữa!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thần tình kích động, đỉnh đầu Tạo Hoá Ngọc Điệp, rủ xuống Tam Thiên Đại Đạo, cùng Đại Đạo quy tắc sinh ra cộng hưởng. "Ha ha, quá tốt rồi, Đại Đạo quỹ tặng!

Lần này có Đại Đạo quỹ tặng, Bản tọa tất nhiên có thể đột phá cực hạn, đến lúc đó Hồng Hoang còn có ai là đối thủ của Bản tọa?" Tại Tu Di Sơn, La Hầu ngửa mặt lên trời cười to, ma uy ngập trời, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí cùng Đại Đạo quy tắc.

Cùng lúc đó, Long Tộc, Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc, Tam Tổ đám người cũng cuồng hỉ, không nói hai lời bắt đầu bế quan tu luyện.

Một khắc này, toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh trở nên điên cuồng, bắt đầu tranh đoạt thiên địa linh khí.

Càng là động thiên phúc địa, Đại Đạo pháp tắc càng nồng nặc, bởi vậy, nhất thời gian vì tranh đoạt Đại Đạo quỹ tặng, giữa các tu sĩ bắt đầu chém giết không ngừng. "Đại Đạo quỹ tặng, không ngờ lại có loại sự tình này.

E rằng sau lần quỹ tặng này, Đại Đạo liền sẽ triệt để phóng quyền cho Thiên Đạo.

Kỳ ngộ bực này Bản tọa cũng không thể bỏ lỡ!" Tam Tiên Đảo, bên ngoài đạo trường, Đạo Kiếp cũng vẻ mặt hân hỉ, lập tức quan bế tam đảo, đem hộ đảo đại trận mở ra, bắt đầu bế quan tu luyện.

Vừa mới tiến vào trạng thái ngộ đạo, Đạo Kiếp liền cảm ứng được Đại Đạo rõ ràng trước nay chưa từng có.

Những Đại Đạo trước kia lĩnh ngộ khó khăn, hiện giờ trong nháy mắt liền có thể ngộ thông.

Chỉ ngắn ngủi một cái sát na, hắn liền cảm giác Đạo của mình tiến lên một bước dài.

Điều này làm cho Đạo Kiếp đại hỉ, không chút do dự củng cố đạo cơ, bắt đầu điên cuồng hấp thu Đại Đạo cảm ngộ.

Sáng Tạo, Hủy Diệt, Nhân Quả, Vận Mệnh, Thời Gian, Không Gian, Sinh Mệnh, Tử Vong...

Phàm là Đại Đạo pháp tắc mà Đạo Kiếp mang theo, đều đang điên cuồng tấn thăng.

Không chỉ như thế, thiên địa linh khí cũng điên cuồng hướng về phía Đạo Kiếp dũng mãnh lao tới.

Ẩn ẩn có thể nhìn thấy, trên không trung Tam Tiên Đảo, một cái linh khí toàn qua (xoáy nước) khổng lồ hình thành, tản ra khí tức khủng bố.

Cùng tại Đông Hải, nơi trung ương nhất của Đông Hải, trên không trung Long Cung cũng có một cái linh khí toàn qua cực lớn, đó là do Long Vương tạo thành.

Một khắc này, Đông Hải, Bất Tử Hỏa Sơn, Bất Chu Sơn, Tu Di Sơn, Côn Luân Sơn, vân vân các đại động thiên phúc địa đều hình thành một cái lại một cái linh khí toàn qua lớn nhỏ không đồng nhất.

Điều này làm cho vô số tu sĩ Hồng Hoang thèm nhỏ dãi không thôi, nhưng lại không ai dám tới gần, bởi vì phàm là khi tu luyện có thể tạo thành linh khí toàn qua cực lớn trên bầu trời đạo trường, tất nhiên đều là có đại năng ở đó, ai dám trêu chọc?

Bất quá rất nhiều tu sĩ yếu nhỏ lại linh quang nhất thiểm, buông tha tranh đoạt những địa phương linh khí nồng nặc, chạy tới bên ngoài

các đại tiên sơn động phủ để tu luyện.

Ý tưởng của bọn họ rất đơn giản, tranh không được địa phương tốt, lại không muốn buông tha cơ duyên lần này, dứt khoát tại bên ngoài đạo trường của đại năng tu luyện.

Như vậy tuy rằng không so được với những tiên sơn phúc địa kia, nhưng cũng không kém, lại có đại năng tọa trấn, không ai dám ở chỗ này gây sự, có thể an tâm tu luyện.

Ngay cả chung quanh Tam Tiên Đảo nơi Đạo Kiếp ở, cũng tụ tập không ít hải yêu.

Đối với điểm này, những đại năng kia tự nhiên biết được, nhưng lại lười để ý tới, từng người đều nắm chặt thời gian.

Đây có thể nói là lần Đại Đạo quỹ tặng duy nhất từ khi khai thiên đến nay, trước không có, sau này càng sẽ không lại xuất hiện, cơ hội chỉ có một lần, không ai nguyện ý bỏ lỡ.

Đây cũng là một lần cơ hội thay đổi vận mệnh, đặc biệt đối với Đạo Kiếp, Hồng Quân, La Hầu, còn có Long Vương đám người, rất có khả năng lần này Đại Đạo quỹ tặng, sẽ đặt vững cơ sở thành đạo.

Một năm, mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm.

Lần Đại Đạo quỹ tặng này ròng rã duy trì một vạn năm mới bắt đầu chậm rãi tiêu tán, Đại Đạo pháp tắc tràn ngập trong thiên địa cũng bắt đầu biến yếu.

Vạn năm thời gian không dài, nhưng lại làm cho vô số tu sĩ Hồng Hoang nối đuôi nhau đột phá, có người càng là liên phá mấy cái cảnh giới mà không hề có chút căn cơ bất ổn nào.

Thậm chí, có Kim Tiên tu sĩ nhảy lên một cái trở thành Đại La, càng có Đại La Kim Tiên trong lần cảm ngộ này, ngộ ra Đạo của chính mình, cự ly Chuẩn Thánh không xa.

Có thể nói, một vạn năm Đại Đạo quỹ tặng, tương đương với bình thường ngàn vạn năm, nãi chí ức vạn năm tu luyện thành quả. "Ha ha!" Dưới chân Bất Chu Sơn, một tiếng cười to càn rỡ truyền đến, một đầu kỳ lân dài đến mấy vạn dặm ngửa mặt lên trời gào thét, chấn động Hồng Hoang. "Ngang, Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Thời đại này hợp cai là thời đại của Long Tộc ta!" Trên Đông Hải, một tiếng long khiếu chấn động Hồng Hoang.

Chương 46

Một đầu cự long từ trên mặt biển chậm rãi bay lên, bay về phía bầu trời, thân thể to lớn tản ra một cỗ khí tức tuyên cổ thương lương.

Hắn vừa xuất hiện, các nơi trong Hồng Hoang, vô số sinh linh lân giáp đều run rẩy.

Ngay sau đó, nam bộ Bất Tử Hỏa Sơn, một đầu Thần Phượng phát ra tiếng minh khiếu thanh thúy, hỏa diễm hoành không, đem toàn bộ tây phương đại địa bao phủ, hóa thành biển lửa.

Thân thể Thần Phượng to lớn tản ra khí tức thần thánh, thần thái uy nghiêm, một đôi mắt đẹp nhìn về phía đông phương, cùng cự long xa xa đối trì.

Cùng một thời gian, các nơi trong Hồng Hoang, nãi chí Hỗn Độn Tinh Không, Thái Cổ Tinh Thần, đều có một cỗ khí tức cổ xưa khủng bố cuộn trào, từng tiếng gào thét truyền đến, đó là các đại năng đang sảng khoái phát tiết.

Bất quá hiển nhiên, cũng tịnh không phải tất cả đại năng đều tứ vô kị đạn như đám Long Vương, có một số người thập phần điệu thấp.

Như Hồng Quân đạo trường Ngọc Kinh Sơn, La Hầu đạo trường Tu Di Sơn giờ phút này sóng yên biển lặng.

Trên Bất Chu Sơn, một cái bia đá bỗng nhiên nứt ra, ngay sau đó, tiếng cười của một nữ tử kiêu ngạo truyền ra. "Ha ha, rốt cục phá vỡ cái trận pháp đáng chết này.

Hồng Hoang, nghênh đón Bản cung đi!" Chỉ thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ từ trong một tòa trận pháp đi ra, kiêu ngạo cười to. "Muội muội, điệu thấp, điệu thấp được không?" Phục Hy thập phần bất đắc

dĩ, cảm giác muội muội của mình sắp nhập ma rồi. "Huynh trưởng, hiện giờ không đến mười vạn năm, huynh muội hai người chúng ta liền lĩnh ngộ Đạo trên bia đá, phá trận pháp đáng chết này, cũng là thời điểm đi tìm tên kia báo thù!" Nữ Oa mặt mang nụ cười, nhưng khi nhắc tới tên kia, lại nghiến răng nghiến lợi.

Giờ phút này, trong đầu của nàng hiện lên một nhân ảnh khả ố.

Ân, đúng, khả ố.

Mấy vạn năm qua, thân ảnh kia thường xuyên xuất hiện trong đầu nàng. "Rống ~!" Tại lúc Nữ Oa hưng phấn, có chút bành trướng, cảm giác trời là lão đại, mình là lão nhị, thì một tiếng gào thét từ tổ địa Kỳ Lân tộc cách chân núi Bất Chu Sơn không xa truyền đến.

Ngay sau đó, một đầu kỳ lân dài đến mấy vạn dặm trùng thiên, thân thể to lớn che khuất thương khung, thánh uy khủng bố nở rộ, làm cho vô số tu sĩ phương viên ức vạn dặm nơm nớp lo sợ. "Thủy Kỳ Lân cái lão gia hỏa này!" "Hít, mạnh như vậy?

So với chúng ta cường đại hơn quá nhiều!" Vốn đang tự mình bành trướng, Nữ Oa thấy thân thể to lớn cùng khí tức khủng bố của Thủy Kỳ Lân, tức thì giật nảy mình, cái loại tâm lý vô địch kia trong nháy mắt biến mất không thấy.

Ngay sau đó, nàng nói: "Huynh trưởng, Hồng Hoang quá nguy hiểm, chúng ta vẫn là ở trong đạo trường ngốc đi thôi!" Phục Hy: "...." Tại lúc Đại Đạo ẩn lui, thế nhân trầm tịch trong niềm vui tu vi bạo trướng, một ngày nọ, Thiên Đạo Chi Nhãn vẫn luôn treo trên thương khung, dưới Đại Đạo Chi Nhãn nơm nớp lo sợ bắt đầu điên cuồng hấp thu Đại Đạo pháp tắc thảm liệt trong thiên địa. "Oanh long!" Trăm năm sau, nương theo một tiếng sấm nổ vang ngoài cửu tiêu, một cỗ thiên uy hạo hãn hốt nhiên bao phủ Hồng Hoang đại địa.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được một ánh

mắt băng lãnh vô tình đang nhìn xuống.

Một khắc này, vô luận là tu sĩ bình thường hay Hồng Hoang đại năng, đều có thể cảm giác được từng đạo gông xiềng gia trì tại trên người.

Đặc biệt là đại năng từ Đại La Kim Tiên trở lên, rõ ràng cảm thụ được lít nha lít nhít nhân quả tuyến xuất hiện tại thiên địa gian.

Đồng thời, trong đầu mỗi một sinh linh đều đột nhiên xuất hiện một đạo tin tức: Đại Đạo ẩn lui, Thiên Đạo xuất. "Oanh long!" Sau thiên uy, sát khí tràn ngập, kiếp sát chi khí vô biên giống như tích lũy nhiều năm, tại một khắc này ầm ầm bạo phát.

Từ Hồng Hoang Tứ Đại Châu, Thái Cổ Tinh Không, đến Hỗn Độn Tinh Vực, một khắc này, toàn bộ khu vực mà Nội Hỗn Độn bao bọc, không có một cái địa phương nào có thể trốn thoát kiếp sát chi khí xâm thực.

Ngắn ngủi một cái sát na, liền có vô số sinh linh mất đi lý trí, bắt đầu hỗ tương chém giết.

Đạo Kiếp từ trong bế quan đi ra, nhìn về phía thương khung.

Con mắt Thiên Đạo băng lãnh vô tình kia chậm rãi tiêu tán, nhưng lại có từng đạo tơ máu bố mãn hư không, đó là Nhân Quả Chi Tuyến, liên tiếp chúng sinh.

Cho dù là hắn, cũng có trên trăm sợi nhân quả tuyến quấn quanh.

Cảnh tượng bực này, chỉ có Đại La Kim Tiên nãi chí Chuẩn Thánh đại năng có thể nhìn rõ, dưới Đại La căn bản phát hiện không được. "Những nhân quả này..." Đạo Kiếp lâm vào trầm tư.

Những nhân quả tuyến này không có biện pháp chặt đứt, bởi vì đây là nhân quả với thiên địa.

Bình thường khó phát giác, nhưng một khi Lượng Kiếp bạo phát, liền sẽ hiển hóa.

Thậm chí, Đạo Kiếp ẩn ẩn cảm giác Chân Linh được Nguyên Thần bao bọc cũng bị những nhân quả tuyến này quấn quanh, dường như đang ảnh hưởng thần trí. "Lượng Kiếp thật sự đến rồi sao?

Quả nhiên đáng sợ, bất quá đối với ta mà nói lại là cơ duyên!" Mỉm cười một tiếng, một cỗ thánh uy to lớn từ trên người Đạo Kiếp ầm ầm bạo phát, đó là uy áp thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trong sát na, uy áp tịch quyển thương khung, làm cho ức vạn dặm thời không chấn động.

Một cái nhân ảnh màu hỗn độn phù hiện.

Nhân ảnh này bộ dáng tương tự Đạo Kiếp, lại đầu sinh một đôi sừng cong chín khúc, một đôi mắt trình hiện hai màu đen trắng, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Đạo hư ảnh này giống như một cái đồ đằng, trong đó hai cánh tay uyển như thú trảo, hai cánh tay còn lại giống như tay người thường, phân biệt nâng một đen một trắng hai cái cối xay. "Lượng Kiếp bạo phát, chúng sinh nhu độ vô lượng kiếp, đi tịch diệt hết thảy, sau khi tịch diệt, lại đi để thiên địa tân sinh!" Nương theo thoại âm của Đạo Kiếp rơi xuống, hư ảnh khổng lồ gào thét một tiếng, từ sau lưng hắn đi ra, dung nhập trong thiên địa. "Gâu ~!" Đúng lúc này, một tiếng gào thét truyền đến, chấn động thiên khung, lệ khí khủng bố vô biên truyền ra, một đầu quái vật khổng lồ từ trên Tam Tiên Đảo đi ra.

Đây là một con hung thú dài đến mấy vạn dặm, hung uy ngập trời, hai mắt huyết hồng, một cái miệng máu mở ra dường như muốn nuốt chửng thương khung. "Tô tỉnh rồi sao, nhưng lại không có chút nào tiến bộ, y nhiên dừng bước tại Đại La!" Đạo Kiếp nhíu mày, một phen đem hung thú Hỗn Độn tóm lấy.

Bị Đạo Kiếp bắt lấy, thân thể to lớn của hung thú Hỗn Độn chấn động, ngay sau đó, một thân hung uy thu liễm, hóa thành một con tiểu thú.

Chương 47

"Tiểu gia hỏa, đừng có giả bộ nữa!" Đạo Kiếp cười một tiếng, lại có chút bất đắc dĩ nói: "Đại Đạo quỹ tặng, cơ duyên ngàn năm khó gặp, đối với ngươi lại không có chút tác dụng nào." Nói đến đạo lý này, Đạo Kiếp ánh mắt sáng lên, nhìn về phía hư không, lại cười nói: "Bất quá không quan hệ, ngươi là hung thú, bản thân chính là Kiếp.

Đại Đạo quỹ tặng không có biện pháp hấp thu, nhưng Lượng Kiếp lại là cơ duyên của ngươi.

Đi, theo Bản tọa đi tới Hồng Hoang đại lục!" "Gâu ~!" Nghe vậy, hung thú Hỗn Độn phát ra một tiếng đê hống hưng phấn, cuồn cuộn Hỗn Độn chi khí trào ra, đem nó bao bọc, lại hóa thành một đầu quái vật khổng lồ, chở Đạo Kiếp liền hướng về phía Hồng Hoang đại lục bay đi.

Tại sau khi Đạo Kiếp rời đi không bao lâu, Đông Hải Long Cung, Long Vương triệu tập Tứ Hải Long Tộc.

Không bao lâu, lít nha lít nhít Long Tộc tề tụ.

Dưới sự dẫn dắt của Long Vương, bọn họ đi tới bên ngoài Tam Tiên Đảo. "Không có ở đây?" Long Vương thế tới rào rạt lại phát hiện Đạo Kiếp đã rời đi, làm cho hắn sắc mặt không tốt.

Hiện giờ đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực bạo tăng, hắn tự nhận là thiên hạ vô địch, muốn tìm Đạo Kiếp lấy lại danh dự. "Hừ, tòa Tam đảo này ngược lại là bảo địa không tệ, lưu lại mấy cái nhân thủ ở chỗ này, chờ Bản tọa diệt tên Đạo Kiếp kia, nơi này liền là địa bàn của Long Tộc ta!" "Những người khác theo ta đi, tùy lão tổ ta chinh chiến Hồng Hoang, diệt Kỳ Lân tộc cùng Phượng tộc, nhất thống Hồng Hoang!" "Long Tộc vô địch, nhất thống Hồng Hoang!"

"Ngang!" "Giết!" Long Vương một phen lời nói cao ngang, làm cho tất cả Long Tộc đều nhiệt huyết sôi trào.

Nhất thống Hồng Hoang vẫn luôn là mộng tưởng của bọn hắn, lần này rốt cục có thể thực hiện.

Long Vương thần tình lãnh mạc, vẻ mặt uy áp, vừa đi, vừa nhìn hư không, những nhân quả tuyến lít nha lít nhít kia thập phần rõ ràng. "Không thành công, liền thành nhân!

Lần này cũng phải diệt đi Kỳ Lân tộc cùng Phượng tộc, chỉ cần dùng thế sét đánh không kịp bưng tai diệt đi hai tộc, đến lúc đó Bản tọa liền có thể tụ tập khí vận Hồng Hoang, nhất cử chứng đạo.

Đến lúc đó vô luận là ma đầu Tây Phương kia, hay tên Đạo Kiếp Thiên Tôn đáng ghét, Bản tọa đều trở tay có thể diệt!" Long Vương cười lạnh, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng, hắn há có thể không biết Lượng Kiếp đáng sợ?

Đồng dạng, trừ bỏ Phượng Tộc cùng Kỳ Lân Tộc ra, hắn cũng không có xem thường Đạo Kiếp, còn có Ma Tộc đang bàn cứ tại Tây Phương.

Thậm chí, những kẻ nhìn như điệu thấp, thực tắc vẫn luôn trong bóng tối ngáng chân, hắn đồng dạng biết rõ.

Tại trong mắt Long Vương, những người này đều không yếu hơn Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân, mỗi một cái đều là đại địch của Long Tộc, đều là người trở ngại hắn chứng đạo.

Long Vương tự tin như hôm nay được Đại Đạo quỹ tặng, vô địch Hồng Hoang, không sợ bất cứ kẻ nào, nhưng đó cũng là một đối một.

Nếu bị vây công, y nhiên sẽ vẫn lạc.

Bởi vậy, hiện giờ Thiên Đạo xuất, Lượng Kiếp bạo phát, hắn y nhiên lựa chọn ứng kiếp, nếu không kéo dài càng lâu, càng không có hi

vọng.

Nếu muốn mang theo Long Tộc đi khắp thế giới tìm kiếm những tiên thiên đại năng ẩn tàng kia, hiển nhiên là lãng phí thời gian, tốn công mà không có kết quả, sẽ cho Phượng Tộc cùng Kỳ Lân Tộc thời gian chuẩn bị.

Nhưng muốn tiên hạ thủ vi cường đối với Phượng Tộc cùng Kỳ Lân Tộc ra tay thì bất đồng.

Chỉ cần nhanh chóng diệt đi hai tộc, cho dù Long Tộc tổn thất thảm trọng, nhưng lại sẽ trong nháy mắt tụ tập hơn phân nửa khí vận Hồng Hoang.

Tiếp lấy cỗ khí tức này, cho dù không thể trực tiếp chứng đạo, kém nhất cũng có thể bước ra nửa bước, đến lúc đó lại đi diệt những tiên thiên đại năng ẩn tàng kia sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hắn lưu lại một cái hậu thủ, đó chính là đem huyết mạch chí bảo Long Môn của Long Tộc, chìa khóa bảo khố Long Tộc là Long Vương Ấn, đều giao cho đệ đệ Chúc Long bảo quản.

Chúc Long đồng dạng là một vị Chuẩn Thánh đại năng, tại Hồng Hoang lại gần như không ai biết đến, cho dù Long Tộc biết đến sự tồn tại của Chúc Long cũng không nhiều.

Cho dù những năm này cùng Phượng Tộc hay Kỳ Lân Tộc đánh đến sinh ra tử, Long Vương đều không có để Chúc Long hỗ trợ, bởi vì Chúc Long chính là thủ đoạn cuối cùng hắn lưu lại cho Long Tộc.

Thậm chí, lần này nhập kiếp, sự tình quan hệ đến Long Tộc sinh tử tồn vong, hắn y nhiên không để Chúc Long đi ra.

Có thể nói, Long Vương nhìn như bá đạo kiêu ngạo, làm việc không não, nhưng thực tắc bộ bộ vi doanh, thập phần cẩn thận.

Nếu như để Đạo Kiếp biết ý nghĩ của Long Vương, nhất định sẽ

khiếp sợ.

Tại lúc Long Tộc đại quân hạo hạo đãng đãng đi tới Hồng Hoang đại địa, Phượng Tộc cùng Kỳ Lân Tộc cũng đều bắt đầu hành động.

Bất quá hiển nhiên, Phượng Tộc cùng Kỳ Lân Tộc đã đạt thành hiệp nghị, liên hợp diệt đi Long Vương trước, đem khí vận Long Tộc qua phân.

Muốn trách, hai tộc cũng là bất đắc dĩ, bởi vì vô luận Phượng Tổ hay Thủy Kỳ Lân, thực lực đều không bằng Long Vương.

Đặc biệt lần Đại Đạo quỹ tặng này, cảm thụ ba động khủng bố truyền đến từ trên không trung Đông Hải, càng làm cho bọn hắn minh bạch, Long Vương hoạch đắc chỗ tốt tuyệt đối không ít hơn bọn họ, thậm chí càng nhiều.

Bọn hắn cũng đại biểu cho, thực lực biến cường, Long Vương sẽ trở nên càng cường.

Bởi vậy, hai tộc nếu như không liên hợp, chờ Long Vương mang theo Long Tộc tới, liền sẽ bị từng cái kích phá.

Quan trọng nhất là, cần phải phòng bị những tồn tại ẩn tàng trong bóng tối.

Dù sao Long Vương biết, thân là người cùng Long Vương chia ba thiên hạ như Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân há có thể không rõ trong Hồng Hoang có không ít kẻ đối với bọn hắn hổ thị đam đam.

Ma Tộc Tây Phương, liền thỉnh thoảng lại tính kế, chỉ bất quá hoàn cảnh Tây Phương ác liệt, căn bản không có biện pháp đi diệt ma.

Thấy Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân và bách ức đại quân sau lưng, Long Vương thở dài. "Chung quy vẫn chậm một bước, là Bản tọa xem thường các ngươi.

Đã như vậy, vậy thì chúng ta liền ở chỗ này nhất quyết thắng phụ đi!" Nói xong, Long Vương trùng thiên, hóa thành bản thể, Cự Long dài đến mấy vạn dặm hoành không.

Một khắc này, một cỗ khí tức tuyên cổ thương lương truyền khắp Hồng Hoang, nương theo một tiếng long khiếu của Long Vương, quyền hành thuộc về Lân Giáp Loại Chi Chủ truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, thậm chí Hỗn Độn Tinh Vực. "Toàn diện khai chiến, diệt sát Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc!" Thanh âm của Long Vương truyền vào trong não hải mỗi một sinh linh thuộc loại lân giáp.

Tịnh không phải tu vi Long Vương cường đại đến tình trạng có thể truyền âm toàn bộ Hồng Hoang và Hỗn Độn Tinh Vực, mà là sau khi Thiên Đạo xuất hiện, khiến cho quyền hành Lân Giáp Loại Chi Chủ được tăng cường. "Cái tên này thật đủ quyết đoán!" Phượng Tổ sắc mặt biến đổi, nhìn về phía Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân thở dài: "Nguyên Phượng, đến nước này, ta không có đường lui nữa rồi, chỉ có thể khai chiến.

Chương 48

Giết Long Vương, diệt Long Tộc, đoạt khí vận Long Tộc!" Hai người cắn răng một cái, phân phân trùng thiên, phân biệt hóa thành bản thể lớn nhỏ mấy vạn dặm, tịnh đồng thời dùng quyền hành đối với toàn bộ Hồng Hoang hạ đạt mệnh lệnh. "Giết!" Ngay sau đó, Hồng Hoang tứ địa, Thái Cổ Tinh Không, nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực, trừ phi những đại năng tu thành Đại La Kim Tiên, siêu thoát vận mệnh trường hà ra, phàm là sinh linh thuộc loại lân giáp, tẩu thú, phi cầm, toàn bộ bị khí tức bạo ngược bao phủ, bắt đầu chém giết lẫn nhau. "Oanh long!" Ngắn ngủi phiến khắc, thương khung cự chấn, vô biên kiếp sát chi khí cuộn trào, khiến cho bầu trời rất nhiều nơi bị nhuộm thành màu đỏ như máu. "Long Vương, chịu chết đi!" Đồng thời, Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân cũng đều phân phân giết về phía Long Vương.

Long Vương cười lạnh, bay về phía thương khung, nghênh chiến nhị tổ.

Ba người trong nháy mắt khai chiến, thực lực thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ hung dũng, phá toái vô tận thời không.

Ba người trực tiếp đánh tới Thái Cổ Tinh Không, dù sao cấp bậc này, tính hủy diệt quá mạnh, tại trên mặt đất khai chiến, sẽ giết chết vô số đồng tộc.

Hiện giờ Long Vương tu vi bạo trướng đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ kém một bước liền được viên mãn, nhục thân chi lực kham bỉ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể nói là khủng bố tới cực điểm.

Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân nãi là sơ nhập Chuẩn Thánh hậu

kỳ, cứ việc tu vi cùng Long Vương có chút chênh lệch, nhưng hai người liên thủ đủ để trì bình.

Tình huống này muốn trong thời gian ngắn phân thắng bại căn bản không có khả năng.

Toàn bộ vô số sinh linh Hồng Hoang đều đang khai chiến, một trận chiến kéo dài, trừ phi một phương Long Vương hoặc ba người kia hoạch thắng, mới có thể kết thúc chiến cục.

Lúc này, tại các nơi trong Hồng Hoang, rất nhiều người ngẩng đầu, nhìn về phía Thái Cổ Tinh Không.

Ẩn ẩn có thể nhìn thấy ba đạo quang mang, uyển như ba vầng thái dương với màu sắc bất đồng, đang không ngừng va chạm.

Mỗi một lần va chạm, đều làm cho tinh thần phá toái, tinh hà hủy diệt.

Thánh uy hạo hãn tịch quyển Thái Cổ Tinh Không.

Ba người giao chiến, vô số sinh mệnh tinh thần gặp tai ương.

Ngắn ngủi trăm năm, liền có ức ức triệu sinh linh sinh tồn tại trên Thái Cổ Tinh Thần chịu ba cập vẫn lạc. "Đại huynh, ba người kia quá khủng bố, có thể hay không đem Thái Cổ Tinh Không hủy đi, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Giờ khắc này, trên Thái Dương Tinh, hai đạo thân ảnh màu vàng kim đứng bên cạnh cây Phù Tang, nơm nớp lo sợ nhìn Long Vương ba người chiến đấu.

Dư ba khủng bố kia cho dù cách nhau ức vạn dặm thời không, y nhiên làm cho Thái Dương Tinh chấn động, dọa bọn hắn sợ đối phương sẽ đem Thái Dương Tinh đánh nổ.

Ba vị tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ hỏa lực toàn khai, cộng thêm vào một thân sức mạnh đủ để sánh ngang Bán Bộ Hỗn Nguyên, cỗ uy năng này tại Thái Cổ Tinh Không cũng đủ sức uy hiếp Thái Dương

Tinh. "Chắc là không đâu!" Đối với câu hỏi của Thái Nhất, Đế Tuấn đồng dạng sắc mặt tái nhợt, nhưng lại trầm ổn hơn nhiều.

Tuy nhiên, điều hai người không biết là, bên trong Thái Dương Tinh, một con mắt vàng kim khổng lồ đang chăm chú nhìn ra tinh không, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Kỳ thực, những kẻ kinh khủng như Đế Tuấn, Thái Nhất tại Thái Cổ Tinh Không nhiều không đếm xuể.

Trên Thái Âm Tinh, hai thiếu nữ càng bị dọa đến mức trốn dưới gốc Nguyệt Quế Thụ, suýt chút nữa thì tự chôn mình luôn.

Trong Nguyệt Cung, vị nữ tử phong hoa tuyệt đại kia sắc mặt âm trầm, tế xuất một cái đại ấn, được vô tận tinh quang lượn lờ, bao trùm lấy toàn bộ Thái Âm Tinh.

Đại chiến đang tiếp diễn, Hồng Hoang đại lục lại chẳng hề yên tĩnh.

Phương Tây, Tu Di Sơn.

Theo một tiếng ma khiếu truyền ra, một tôn ma ảnh cao lớn từ trong ma uyên bước ra.

Tôn ma đầu này mục quang đen kịt như vực sâu, đứng tại trời cao, phủ thị Hồng Hoang, cuối cùng nhìn về phía Thái Cổ Tinh Không, cười lớn. "Ha ha, lượng kiếp rốt cục bạo phát.

Nhi lang Ma tộc của ta nghe lệnh, hỗn nhập chiến trường, thu thập tinh huyết sinh linh cùng thất tình lục dục, kiến tạo tế đàn cho bản tọa.

Bản tọa muốn tại trong lượng kiếp cực hạn thăng hoa!" Theo lời La Hầu rơi xuống, vô số tu sĩ Ma tộc từ phương Tây đi ra, hướng về khắp nơi trên Hồng Hoang dũng mãnh lao tới.

Bản thân La Hầu thì ngồi tại Tu Di Sơn, dưới sự bồi đồng của

Tam Đại Ma Tướng, quan chú trận chiến tại Thái Cổ Tinh Không.

Ngọc Kinh Sơn, đại môn Tử Tiêu Cung mở ra.

Một lão đạo bước ra, ngẩng đầu nhìn thương khung, lắc đầu, khóe miệng lóe lên một tia châm chọc.

Lão đạo lại nhìn về phía phương Tây, bấm ngón tay tính toán, sắc mặt biến đổi. "Lượng kiếp bạo phát, tam tổ đại chiến, xem ra La Hầu đã có hành động.

Bần đạo cũng không thể ngồi chờ chết, tuy rằng không biết tên ma đầu kia vẫn luôn mưu tính cái gì, nhưng bần đạo tuyệt đối không thể để hắn thành công!" Nói xong, lão đạo liền rời khỏi Ngọc Kinh Sơn.

Một bên khác, Đạo Kiếp đã đến Hồng Hoang đại lục.

Giờ phút này hắn đang đứng tại chân núi Bất Chu Sơn, đối với trận chiến trong Thái Cổ Tinh Không tịnh không chú ý, mà đem ánh mắt ném về phía tổ địa Kỳ Lân tộc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó có thể phát giác. "Tam tộc đại chiến, kết cục cuối cùng đã chú định.

Vậy thì đã như thế, tàng tư của tam tộc há có thể lãng phí?" Đạo Kiếp lẩm bẩm, cúi đầu nói với thú cưỡi Hỗn Độn dưới chân: "Đi thôi, đi chiến trường tàn phá bừa bãi đi.

Những nơi đi qua, hãy để vạn vật hóa thành hỗn độn, hóa thành một bộ phận của lượng kiếp.

Hi vọng khi trở về, ngươi có thể đột phá Chuẩn Thánh, đừng để bản tọa thất vọng!" "Hống!" Nghe vậy, hung thú Hỗn Độn phát ra một tiếng gào thét hưng phấn.

Trong ánh mắt Đạo Kiếp, nó hóa thành một tôn quái vật khổng lồ hung uy ngập trời, bị Hỗn Độn chi khí bao phủ, hướng về một chỗ chiến trường lao đi.

Đạo Kiếp mỉm cười, liền hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía tổ địa Kỳ Lân tộc.

Hung thú Hỗn Độn trời sinh chưởng khống Hỗn Độn Pháp Tắc, nơi đi qua vạn vật hóa thành hỗn độn, nhưng đồng dạng cũng dựa vào thôn phệ để tăng thực lực.

Chương 49

Mặc dù không có lực thôn phệ mạnh như hung thú Thao Thiết, nhưng y nhiên không thể khinh thường.

Bình thường có Đạo Kiếp ước thúc, bây giờ tại trong hỗn loạn lượng kiếp có thể nói là như cá gặp nước, đi đến đâu vạn vật đều giai không.

Đạo Kiếp không để ý tới nó nữa, hắn đã lưu lại một tia thần niệm trên người Hỗn Độn, nếu như gặp phải đại năng Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể cảm giác được.

Giờ phút này, công phá tổ địa Kỳ Lân tộc, diệt sát đám tộc nhân Kỳ Lân thủ hộ tổ địa xong, hắn nhẹ nhõm mở ra bảo khố Kỳ Lân tộc, đại thủ vung lên toàn bộ cuốn đi.

Thân là một trong ba bá chủ Hồng Hoang, tàng tư của Kỳ Lân tộc thập phần phong phú.

Chỉ bất quá bởi vì đại chiến mở ra, những linh bảo tốt đều đã bị mang đi, nhưng cho dù như thế cũng thập phần khả quan, tỷ như linh trà, linh căn, thần thạch nhiều không đếm xuể.

Sau khi quét sạch Kỳ Lân tộc, Đạo Kiếp liền xé rách hư không, hàng lâm phương Nam Bất Tử Hỏa Sơn, bắt đầu một trận vơ vét.

Bất quá Bất Tử Hỏa Sơn nãi là một cái địa phương đặc thù, Đạo Kiếp không nỡ phá hoại, bởi vậy, việc này làm lén lút, tịnh không kinh động người Phượng tộc lưu thủ.

Còn lại một cái Long tộc, Đạo Kiếp liền không vội.

Long Cung ở ngay gần đạo trường, lúc nào đi đều có thể.

Người khác không biết, nhưng hắn lại biết, Long tộc cũng không

chỉ có một vị đại năng là Long Vương, còn có một vị Chúc Long, hiện nay chỉ sợ cũng có tu vi Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, tàng tư của Long tộc tuy tốt, nhưng lại không dễ lấy. "A, ta hiện tại chẳng phải là người giàu có nhất Hồng Hoang sao?" Đạo Kiếp cười nói, bỗng nhiên nhớ tới Hồng Quân, cảm thấy khả năng lại chặn mất cơ duyên của Hồng Quân rồi.

Hắn đoán, trong hậu thế, Hồng Quân sở dĩ giàu có như vậy, chỉ sợ không chỉ do tiến nhập Tam Thập Lục Thiên trước tiên, mà thậm chí có khả năng nhân lúc tam tộc đại chiến, đem bảo khố tam tộc vơ vét sạch sẽ.

Ân, nhìn cái dạng này, Đạo Kiếp càng đoán càng cảm thấy có khả năng.

Điều này khiến thần tình Đạo Kiếp cổ quái, chặn cơ duyên Hồng Quân một lần rồi, bây giờ là lần thứ hai.

Cùng lúc đó, tại Kỳ Lân tộc, Hồng Quân nhìn xem đầy đất thi thể cùng kiến trúc phá toái, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm. "Là ai?

Là ai cướp cơ duyên của bần đạo!

Hừ, bần đạo đảo muốn nhìn xem!" Nói xong, Hồng Quân tế xuất Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu thôi diễn.

Chỉ thấy trên mảnh ngọc điệp tàn phá, từng đạo đại đạo văn lộ bị kích hoạt, từng đạo đại đạo rủ xuống, bắt đầu câu thông Thiên Đạo pháp tắc trong hư không.

Hồng Quân có thể cảm giác rõ ràng, sau khi Thiên Đạo xuất hiện, công năng của Tạo Hóa Ngọc Điệp trở nên càng thêm cường đại.

Hắn tin tưởng, cả cái Hồng Hoang, bao quát cả những Hỗn Độn Ma Thần trùng tu kia, không có ai có thể so sánh với hắn trên con đường thôi diễn. "Hả?" Thế nhưng, thôi diễn phiến khắc, Hồng Quân

chỉ có thể ẩn ẩn cảm giác được một đạo thân ảnh quen thuộc mơ hồ, nhưng cụ thể là ai, lại không cách nào xác định. "Là ai?

Ngũ Hành?

Âm Dương?

Càn Khôn?

Hay là La Hầu, Dương Mi, Đạo Kiếp?" Trong đầu lóe lên từng đạo thân ảnh, Hồng Quân suất tiên bài trừ Ngũ Hành Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ.

Lại nhìn xem, có thể làm cho hắn thôi diễn không ra, tu vi ít nhất cũng phải là Chuẩn Thánh, thân mang Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngũ Hành Lão Tổ cùng Càn Khôn Lão Tổ tu vi tuy rằng không yếu, nhưng tịnh không có Tiên Thiên Chí Bảo.

Bởi vậy, Hồng Quân trực tiếp khóa chặt mục tiêu vào bốn người: Đạo Kiếp, La Hầu, Dương Mi và Âm Dương Lão Tổ. "Hả?" Cùng lúc đó, Đạo Kiếp đang từ Phượng tộc đến U Minh Huyết Hải, bỗng nhiên tâm sinh cảm ứng, bấm ngón tay thôi diễn. "Có người đang thôi diễn ta?

Là ai?" Điều này khiến thần tình Đạo Kiếp không tốt, trong mắt có sát ý lóe lên.

Có thể thôi diễn hắn, ít nhất phải là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thập phần tinh thông thôi diễn nhất đạo.

Không cần nghĩ cũng biết, tại cái thời điểm này thôi diễn hắn, trừ Hồng Quân ra, thì chính là La Hầu. "A, nếu là Hồng Quân, tất nhiên là vì ta đoạt cơ duyên của hắn.

Nếu là La Hầu, chỉ sợ muốn trong trận lượng kiếp này tính kế ta!"

Đạo Kiếp cười lạnh, không để ý tới.

Toàn tức, xé rách hư không, trực tiếp hàng lâm U Minh Huyết Hải.

Từ giờ khắc này bắt đầu, hắn muốn ẩn tàng trong bóng tối, như vậy Bồng Lai Tam Tiên Đảo tự nhiên không thích hợp, U Minh Huyết Hải lại thập phần thích hợp để ẩn thân.

Cương quyết bước vào Huyết Hải, Đạo Kiếp rõ ràng có thể cảm giác một cỗ sinh mệnh ba động cường đại, đó là Minh Hà.

Hắn mỉm cười, một giây sau trực tiếp xuất hiện bên ngoài tế đàn trấn áp Minh Hà. "Lại là ngươi, chẳng lẽ muốn giết bần đạo!" Trên tế đàn, lít nha lít nhít văn lộ trán phóng quang trạch, bên trong huyết sắc nhục cầu truyền ra thanh âm của Minh Hà.

Thanh âm mang theo oán hận cùng phẫn nộ, còn có một tia kinh khủng cùng kiêng kị. "Giết ngươi?

Bản tọa là đang cứu ngươi!" Đạo Kiếp lắc đầu, cười nói: "Bản tọa đem ngươi trấn áp, nãi là cứu ngươi.

Chương 50

Ngươi cũng có thể cảm thụ được, lượng kiếp bên ngoài có bao nhiêu đáng sợ, hơi không cẩn thận ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ vẫn lạc!" "Cứu ngã?

Bần đạo không cần.

Ngươi cho rằng ta không biết, ngươi chỉ sợ là tham đồ U Minh Huyết Hải của bần đạo đi?" Minh Hà châm chọc nói: "Những năm này, bần đạo có thể cảm giác ý niệm của sinh linh phụ cận Huyết Hải.

Tại trong mắt những sinh linh kia, Đạo Kiếp Thiên Tôn ngươi chính là đại thiện nhân của Hồng Hoang.

Thật châm chọc, ngươi cũng là đại thiện nhân Hồng Hoang sao?

Hư ngụy, ngươi chính là một tên ma đầu!" "Ha ha!" Đối với Minh Hà châm chọc, Đạo Kiếp chỉ cười một tiếng, cũng không tức giận, nói: "Thiện nhân cũng tốt, ma cũng được, đều là vì cầu đạo.

Minh Hà, thân là tiên thiên đại năng đản sinh từ Huyết Hải, căn cước bất phàm, tương lai sẽ có đại thành tựu, bản tọa đích xác không nỡ giết ngươi.

Bất quá bây giờ Thiên Đạo đã xuất, nhân quả đã sinh, nếu như không giết ngươi, nhân quả giữa chúng ta sẽ một mực tồn tại.

Tuy rằng bản tọa tự tin chút nhân quả này ảnh hưởng không được bản tọa, nhưng vận mệnh hư vô phiêu miểu, tróc trắc bất định, không chắc tương lai sẽ phát sinh biến cố.

Bởi vậy, bản tọa cho ngươi hai lựa chọn: Một, bản tọa đem ngươi diệt sát, giải quyết nhân quả; hai, bái bản tọa làm sư, cùng bản tọa truy tầm đại đạo!" Nói câu này thời điểm, Đạo Kiếp thần tình trân

trọng, mục quang khóa chặt Minh Hà, hiển nhiên không phải nói đùa.

Minh Hà trầm mặc, trong mắt lóe lên vẻ không cam lòng.

Đạo Kiếp cũng không vội, cứ như vậy chờ đối phương trả lời.

Phiến khắc sau, Minh Hà ngẩng đầu, nhìn về phía Đạo Kiếp, vẻ mặt trịnh trọng hỏi: "Ngươi như thế tu vi, có nắm chắc thành đạo?" "Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong.

Còn về thành đạo, bản tọa sớm đã lĩnh ngộ Đạo của mình, thành đạo chỉ là vấn đề thời gian!" Nói xong, Đạo Kiếp phóng khai tu vi của mình, một cỗ khí tức thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong bạo phát.

Sát na gian, Huyết Hải quay cuồng, phong vân biến sắc, vô số tàn niệm bồi hồi tại Huyết Hải thượng không trực tiếp hôi phi yên diệt.

Khẩn tiếp theo, Đạo Kiếp thu liễm khí tức trên người, hắn không muốn tại cái thời điểm này dẫn động phong vân, hấp dẫn sự chú ý của đại năng khác. "Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, tê!" Minh Hà hít sâu một hơi, mặc dù có trận pháp bảo hộ, nhưng y nhiên có thể cảm giác được uy thế trên người Đạo Kiếp.

Hắn một mực bị Đạo Kiếp áp chế, chưa từng hóa hình, độ kiếp hóa hình, tu vi cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, dù căn cước bất phàm.

Nhưng chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên cùng Chuẩn Thánh là thập phần cự đại, càng không nói đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong.

Bất quá điều làm Minh Hà để ý nhất là sự tự tin của Đạo Kiếp, tự tin có thể thành đạo.

Trong mắt Đạo Kiếp, hắn không phát hiện một điểm lừa gạt nào.

Thâm hấp một hơi, bản thể huyết sắc nhục cầu của Minh Hà dần

dần biến hóa, hóa thành một sinh linh hình người huyết sắc, đối với Đạo Kiếp chậm rãi bái hạ. "Minh Hà bái kiến sư tôn!" Hiển nhiên, Minh Hà nhận mệnh.

Hắn tịnh không buông bỏ tôn nghiêm, nếu như Đạo Kiếp chỉ là một tên Chuẩn Thánh phổ thông, hắn thà chết cũng sẽ không bái.

Nhưng từ trên người Đạo Kiếp hắn thấy được sự tự tin thành đạo, vậy thì tương đương với bái một vị Thánh Nhân tương lai làm sư.

Bái Thánh Nhân làm sư tịnh không mất mặt, còn có thể đạt được chỗ tốt cực lớn. "Tốt, tốt!

Minh Hà, từ hôm nay, ngươi chính là đại đệ tử của bản tọa.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên này cho ngươi, ngoài ra, bản tọa ban thêm cho ngươi một ít pháp bảo!" Đương tức đại tụ vung lên, một đống lớn pháp bảo bị Đạo Kiếp ném ra, đều là lấy được tại Tam Thập Lục Thiên và vơ vét từ Kỳ Lân tộc, Phượng tộc.

Tuy rằng không có Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng Trung phẩm, Thượng phẩm lại không thiếu.

Minh Hà đại hỉ, liên liên bái tạ.

Tiếp theo, Đạo Kiếp nói: "Hiện nay đang trong lượng kiếp, bên ngoài loạn chiến, máu chảy thành sông, sẽ khiến cho Huyết Hải bạo trướng.

Ngươi cũng có thể nhân cơ hội này hảo hảo tu luyện, không cần vội vã hóa hình, tranh thủ nhất cử đạt Đại La đỉnh phong ngay khi hóa hình!" "Vâng, sư tôn!" Vốn dĩ Minh Hà hiện tại chuẩn bị hóa hình, bất quá Đạo Kiếp đã yêu cầu, hắn cũng nhịn xuống.

Tùy ý giao đại vài câu, Đạo Kiếp liền ngồi xếp bằng chờ đợi, một bên cảm ngộ, thao túng Đạo Quả của mình.

Đạo Quả của hắn dung nhập hư không, hóa thành một bộ phận của lượng kiếp, trước khi sát khí tiêu tán thì sẽ bất tử bất diệt.

Không cần bản thể xuất động, liền có thể thao túng Đạo Quả.

Giờ phút này, thượng không Hồng Hoang đại lục, huyết hồng một mảnh, kiếp sát chi khí vô biên hung dũng.

Đến lúc này, lượng kiếp cơ hồ đạt tới đỉnh phong, cơ hồ tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên toàn bộ đều mất đi lý trí, bắt đầu chém giết.

Lân Giáp, Tẩu Thú, Phi Cầm cùng các chủng tộc do Long Phượng Tam Tộc cầm đầu, mới đầu còn có bảo lưu, nay cũng đã thành bất tử bất hưu.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có ức vạn sinh linh vẫn lạc, cả cái Hồng Hoang uyển như hóa thành biển máu.

Cũng chỉ có đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể bảo tồn một điểm lý trí, chỉ huy chủng tộc của mình, nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Thái Cổ Tinh Không trung, Long Vương ba người đại chiến, hủy diệt vô số tinh vực.

Chỉ có ba trăm sáu mươi lăm khỏa Chu Thiên Tinh Thần, cùng Thái Dương, Thái Âm hai cái tuyên cổ tinh thần là không bị hủy, còn lại tinh vực đều tàn phá không chịu nổi.

Dần dần, từ lúc bắt đầu tam tộc thăm dò, từng người sử xuất át chủ bài, cuối cùng hóa thành liều mạng, bất tử bất hưu liều mạng.

Tại lúc này, thượng không Hồng Hoang, kiếp sát chi khí vô biên hung dũng, hóa thành một cái pháp tướng cự đại.

Đó là một nhân ảnh màu hỗn độn, mặt mũi bị mê vụ bao phủ, nhìn không rõ diện dung, lại đầu sinh một đôi sừng cong chín khúc, một đôi

con mắt trình hiện hắc bạch nhị sắc, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Hư ảnh này giống như một cái đồ đằng, trong đó hai cánh tay uyển như thú trảo, hai cánh tay còn lại giống tay người thường, phân biệt nâng một cái cối xay đen và một cái cối xay trắng.

Chương 51

Tôn pháp tướng hư ảnh này uyển như một tôn Tịch Diệt Chi Thần, nơi đi qua vạn vật tịch diệt.

Chỉ cần nơi hắn bay qua, ngay cả Đại La Kim Tiên còn bảo tồn lý trí cũng đều nháy mắt mất đi lý trí.

Đồng thời, tôn pháp tướng hư ảnh này cũng đang nhanh chóng tráng đại. "Cũng là thời điểm đối với ba tên kia động thủ.

Chỉ sợ lúc này Hồng Quân thậm chí La Hầu đã đến Thái Cổ Tinh Không, hai người bọn hắn tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào hoạch thắng!" "Long Vương ba người nhất định phải chết, nhưng cái chết này phải do bản tọa quyết định.

Kiệt kiệt, thi thể của bọn hắn, linh hồn của bọn hắn, đều muốn vì bản tọa sở dụng!" Thanh âm băng lãnh vô tình vang lên trong hư không, uyển như một tôn ác ma thì thầm.

Tùy tay diệt sát một đầu Đại La Kim Tiên mất đi lý trí, tôn Đạo Quả ký túc ý chí của Đạo Kiếp liền hướng về Thái Cổ Tinh Không bay đi.

Theo thời gian trôi qua, Tam Tổ sớm đã đánh ra chân hỏa, toàn thân đẫm máu, thân thể mỗi người đều trọng tổ không biết bao nhiêu lần, khí tức cũng bắt đầu uể oải.

Bất quá ba người đều không hề buông bỏ, y cựu chém giết.

Song mục huyết hồng, tựa hồ mục đích duy nhất chính là giết chết đối phương.

Chỉ cần có thể giết đối phương, tiếp đó diệt chủng tộc đối phương, liền có thể đạt được vô biên khí vận, không những thương

thế sẽ nháy mắt khôi phục, càng có thể làm cho thực lực đại tăng. "Cho bản cung đi chết!" Hỏa diễm ngập trời, một can đại kỳ hoành không, che khuất bầu trời, một viên hỏa diễm châu tử tán phát quang trạch uyển như thái dương.

Phượng Tổ bắt đầu thiêu đốt tinh huyết, đem một thân sức mạnh toàn bộ chú nhập vào Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Nam Minh Ly Hỏa Châu trong tay, khiến cho hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo sát na gian trán phóng quang huy. "Phá cho ta Long Vương Châu!" Thập phần ăn ý, Thủy Kỳ Lân cũng tế xuất một can đại kỳ cùng một cái đại ấn, đều là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đem một thân pháp lực cùng tinh huyết chú nhập vào bên trong. "Oanh long!" Bốn kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cùng một lúc hoàn toàn phục tô, khí tức khủng bố đung đưa chư thiên, thiên địa đại đạo vì đó mà run rẩy, tinh thần tại một khắc này băng toái, khí tức khủng bố tịch quyển cửu thiên thập địa. "Răng rắc!" Dưới sự liên thủ của Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân, phòng ngự của Long Vương Châu lập tức phá toái, làm cho Long Vương sắc mặt đại biến, trong nháy mắt cảm thấy tử vong uy hiếp. "Bốn kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thật là đại thủ bút.

Bất quá các ngươi thật sự cho rằng bản tọa chỉ có Long Vương Châu?" Long Vương cười lạnh, tịnh không kinh hoảng.

Tiếp ngay sau đó, tại sát na công kích của bốn kiện linh bảo hàng lâm, một dòng trường hà từ sau lưng hắn nhiễm nhiễm thăng lên, lượn lờ quanh chỉnh cái long khu.

Trường hà hung dũng, pháp tắc giao chức, bảo quang thập sắc.

Ẩn ẩn có thể thấy trong dòng trường hà kia có mấy ngàn vạn kiện pháp bảo, các loại phẩm cấp đều có.

Trường hà trực tiếp ngăn trở công kích của bốn kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, khẩn tiếp theo, bị Long Vương xách tại trong tay,

hóa thành một cây roi dài, trực tiếp đem Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân đánh bay. "Làm sao có thể?" Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân kinh hãi, quả thực không dám tin tưởng. "Không có gì là không thể!

Vì ngày hôm nay, bản tọa sớm tại niên đại hung thú đã bắt đầu tế luyện Linh Bảo Trường Hà này.

Trường hà tạo thành từ mấy ức thiên vạn linh bảo, tương lai sẽ siêu việt thế gian bất luận một kiện pháp bảo nào.

Có thể chết dưới Linh Bảo Trường Hà của bản tọa, các ngươi cũng đủ tự ngạo rồi!" Long Vương mặc dù khí tức uể oải, nhưng lại thần tình ngạo nhiên, long trảo bàng đại xách theo Linh Bảo Trường Hà, cao cao phủ thị Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân.

Lời vừa dứt, hắn luân động Linh Bảo Trường Hà chuẩn bị cấp cho hai người một đòn trí mạng. "Hết rồi, thật sự hết rồi.

Lão nê thu này lại có bực này át chủ bài, xem ra trận chứng đạo chi tranh này chúng ta bại rồi!" Thủy Kỳ Lân thở dài, trong mắt tràn ngập không cam lòng. "Thủy Kỳ Lân, chẳng lẽ ngươi muốn buông xuôi?

Bản cung tuyệt đối sẽ không buông xuôi!" Thế nhưng, so với Thủy Kỳ Lân, Phượng Tổ lại không có tuyệt vọng, chỉ nhìn thoáng qua Hồng Hoang đại địa, nhìn tộc nhân Phượng tộc đang hỗn loạn chém giết, trong mắt lóe lên vẻ bi thống.

Khẩn tiếp theo, nàng trùng thiên, đối với thương khung phát ra một tiếng phượng minh. "Thiên Đạo tại thượng, ta Phượng Tổ trong chứng đạo chi tranh thất bại, tạo hạ vô biên sát nghiệt, nguyện dĩ thân hợp đạo, vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, thường trả nhân quả!" "...." Thấy một màn này, vô luận Long Vương hay Thủy Kỳ Lân đều thần tình động dung, nhất thời lăng tại nguyên địa.

Bất quá Long Vương rất nhanh phản ứng, nhe răng cười nói: "Dĩ thân hợp đạo?

Ngươi cho rằng Thiên Đạo sẽ che chở ngươi sao?

Cho ta chết!" Nói xong, Linh Bảo Trường Hà liền ầm vang rơi xuống, muốn một kích đem Phượng Tổ đánh giết. "Oanh long!" Tại lúc này, trên chín tầng trời lôi đình nổ vang, một cỗ thiên uy hạo hãn hàng lâm.

Một khắc này, vô số sinh linh dưới cỗ thiên uy này run lẩy bẩy, cho dù là Đại La Kim Tiên cùng Chuẩn Thánh đại năng cũng đều cảm giác nhỏ bé.

Linh Bảo Trường Hà của Long Vương cũng bị ép dừng lại, hắn hãi nhiên nhìn xem cửu tiêu.

Khẩn tiếp theo, trong ánh mắt chấn kinh của Long Vương và Thủy Kỳ Lân, Phượng Tổ nguyên thần xuất khiếu, thân thể bàng đại ầm vang ngã xuống, nguyên thần của nàng cũng bắt đầu băng hội, chỉ còn lại linh hồn.

Chưa kết thúc, một vệt Thiên Đạo chi quang hàng lâm, đem linh hồn Phượng Tổ bao bọc, một cỗ hấp lực bàng đại đem chân linh của nàng hút đi, rơi xuống Bất Tử Hỏa Sơn.

Chân linh biến mất, linh hồn mất đi nguyên thần bảo hộ của Phượng Tổ lập tức trở nên trong suốt, thần tình cũng trở nên vô cùng ngốc trệ.

Nàng phức tạp nhìn thoáng qua Long Vương, đạm đạm nói: "Long Vương, trận chứng đạo chi tranh này bản cung bại.

Bất quá ức vạn năm sau, bản cung sẽ trở về, đến lúc đó sẽ không lại bại bởi ngươi!" Nói xong, thần hồn của nàng tiến vào trong thân thể, kéo theo thân thể tàn khuyết, hướng về Bất Tử Hỏa Sơn bay đi.

Long Vương muốn ngăn cản, nhưng lại tại lúc này, Thủy Kỳ Lân bỗng nhiên mở miệng: "Thiên Đạo tại thượng, ta Thủy Kỳ Lân hôm nay chứng đạo chi tranh thất bại, tạo hạ vô biên sát nghiệt, nguyện dĩ thân hợp đạo, vĩnh trấn Hồng Hoang.

Kỳ Lân tộc từ đây hóa thành tường thụy, vì thế nhân kỳ phúc!" "Oanh long!" Thiên uy lần nữa hàng lâm.

Chương 52

Giống như Phượng Tổ, chân linh Thủy Kỳ Lân bị Thiên Đạo chi lực mang đi, biến mất tại Thái Cổ Tinh Không.

Lúc này, Thủy Kỳ Lân lại cười, nói: "Long Vương, lần này ta bại, nhưng ngươi cũng không có thắng lợi.

Chúng ta muốn lần nữa tranh đấu, chỉ sợ phải vô số năm sau, cũng không biết có cơ hội hay không!" "Ý gì?

Các ngươi cho rằng mượn dùng Thiên Đạo chi lực sống tiếp, nhưng cùng chết có gì khác biệt?

Chờ ức vạn năm sau phục sinh lại cùng bản tọa tranh đấu?

Chuyện tiếu lâm!

Sau khi các ngươi chết, Long tộc ta sẽ nhất thống Hồng Hoang, bản tọa cũng sẽ mượn nhờ vô biên khí vận thành đạo, trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên giữa thiên địa này, các ngươi còn tư cách gì cùng bản tọa tranh?" Sau một phen chấn kinh, Long Vương cười lạnh.

Hắn cũng bị chiêu số của Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân làm cho chấn kinh, không ngờ Phượng Tổ trước khi chết lại chơi chiêu kim thiền thoát xác này.

Sau đó Thủy Kỳ Lân cư nhiên linh cơ nhất động bắt chước theo, làm hắn không có biện pháp hạ sát thủ.

Bất quá lời của hai người lại làm hắn thập phần khinh thường.

Bại tướng dưới tay mà thôi, ức vạn năm sau, lần nữa gặp lại, hắn đã cao cao tại thượng, đối phương cho dù phục sinh cũng chỉ là sâu kiến.

Nhìn xem bộ dạng tự đại của Long Vương, Thủy Kỳ Lân lắc đầu, nói: "Ba người chúng ta chịu ảnh hưởng của lượng kiếp, chỉ một lòng muốn giết chết đối phương, lại quên mất nguy cấp từ bên ngoài.

Hiện nay thanh tỉnh, lão nê thu, ngươi cảm thụ bốn phía xem?" "Hả?" Nghe vậy Long Vương kinh hãi, vội vàng dùng thần thức bàng đại quét qua mỗi một tấc không gian phụ cận tinh không. "Ha ha!" Thấy bị phát hiện, một tiếng cười to truyền đến, ma khí ngập trời quay cuồng, chỉnh cái tinh không hóa thành đen kịt, một tôn ma thần cao lớn từ trong hư không bước ra. "La Hầu, con chuột chũi phương Tây, tiêu tiểu chi bối, ngươi cũng muốn tọa thu ngư ông chi lợi?" Thấy người tới, Long Vương cười lạnh.

Hắn tự nhiên nhận thức La Hầu, nhưng đối với La Hầu thập phần khinh thường.

Trong mắt hắn, La Hầu cũng giống như hắn là cổ lão tiên thiên đại năng, lại một mực trốn tại phương Tây, làm ra cái Ma tộc, tứ xứ châm ngòi, đảo loạn, lại không dám quang minh chính đại hiện thân. "Long Vương, tử kỳ lâm đầu còn sính miệng lưỡi chi lực!" La Hầu cười lạnh, lại không có lập tức xuất thủ, nhìn về phía hư không, châm chọc nói: "Hồng Quân lão nhi, đã tới rồi thì trốn làm gì?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tọa thu ngư lợi?

Ngư ông của bản tọa cũng không dễ làm như vậy!" "Còn có người?" Nghe vậy, Long Vương rùng mình kinh hãi. "Ai ~!" La Hầu vừa dứt lời, một tiếng thở dài từ hư không trung truyền ra, một lão đạo bước ra, chính là Hồng Quân. "...." Long Vương lần này sắc mặt kịch biến.

Một cái La Hầu liền để hắn cảm thụ uy hiếp mạc đại, càng không nói đến lại xuất hiện thêm một kẻ khí tức không yếu hơn La Hầu.

Hồng Quân nhìn thoáng qua Long Vương, ánh mắt đạm mạc,

giống như nhìn người chết, sau đó đem ánh mắt ném về phía La Hầu, thần tình lãnh mạc nói: "La Hầu, Ma tộc hành sự ngoan lạt, nãi là nghịch thiên nhi vi.

Hiện nay Thiên Đạo đã xuất, ngươi còn không mau mang theo người của ngươi cút khỏi Hồng Hoang!" "Ha ha, Hồng Quân, ngươi quả nhiên vẫn hư ngụy như thế, bao nhiêu năm y nhiên không có biến.

Chờ bản tọa chứng đạo Ma Thánh, đến lúc đó cái Hồng Hoang này là ma thiên hạ, Thiên Đạo cũng sẽ biến thành Ma Đạo, lo gì nghịch thiên?" La Hầu cười to, ma âm cuồn cuộn, chấn động thương khung.

Nhìn La Hầu xương cuồng như thế, Hồng Quân lắc đầu, đạm đạm nói: "Hồng Hoang nãi do Bàn Cổ đại thần khai tịch, nãi là nơi của vạn linh.

Bần đạo lại chưởng quản Tạo Hóa Ngọc Điệp, nãi là thiên định chi nhân, lý ứng trừ ma.

Ngươi muốn chứng đạo Ma Thánh, không có khả năng, bần đạo không cho phép, Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép!" "Hừ!" La Hầu hừ lạnh một tiếng: "Thiên định chi nhân, là ngươi tự phong đi?

Được rồi, thu lại những lời hư ngụy đó, ngươi xuất hiện tại đây đã minh bạch hết thảy.

Ngươi không xuất thủ, chẳng lẽ đợi hắn khôi phục?" "Thiện!" Lần này Hồng Quân không có phản bác, cùng La Hầu nhất đồng khóa chặt Long Vương. "...." Điều này làm Long Vương sắc mặt đại biến, trái tim trầm xuống.

Hắn vốn tưởng rằng Hồng Quân và La Hầu đối lập, hiển nhiên song phương vốn là địch nhân, điều này làm hắn đại hỉ, hi vọng hai người sẽ đánh nhau to, hắn có thời gian khôi phục.

Nhưng không ngờ hình thế trong nháy mắt phản chuyển.

Trong lòng thầm mạ một tiếng đáng chết, Long Vương đương tức xoay người bỏ chạy, long khu bàng đại xé rách hư không, hướng về Hồng Hoang đại địa lao đi.

Hiện nay Phượng Tổ cùng Thủy Kỳ Lân đã chết, chỉ cần hắn về Hồng Hoang, diệt sát tu sĩ hai tộc, như vậy liền sẽ có vô biên khí vận gia trì, đến lúc đó không những thương thế tận phục, tu vi càng sẽ bạo trướng.

Chỉ là hết thảy đều cần thời gian, bởi vậy Long Vương căn bản không dám cùng hai người dây dưa. "Không tốt, ngăn lại hắn!" "Chạy!" Thấy Long Vương chưa khai chiến liền trực tiếp đào tẩu, khiến Hồng Quân cùng La Hầu sắc mặt biến đổi, hiển nhiên đại đại xuất hồ dự liệu.

Tính cách Long Vương tại Hồng Hoang ai không rõ ràng?

Trương dương bá đạo, chưa bao giờ lùi bước, chiến đấu cũng thích nhục bác.

Tồn tại dạng này cư nhiên không đánh mà lui, đây chính là lần đầu tiên.

Hiển nhiên, từ điểm này có thể nhìn ra, Long Vương tịnh không phải một kẻ vô não.

Bất quá vô luận Hồng Quân hay La Hầu đều không thể nào để Long Vương về Hồng Hoang, càng không thể nào cho hắn cơ hội ngưng tụ khí vận.

Sở dĩ xuất hiện tại Thái Cổ Tinh Không chặn giết Long Vương, chính là sợ điểm này.

Tiên Thiên Tam Tộc ngưng tụ hơn phân nửa khí vận Hồng Hoang hiện nay, chính là nhân vật chính của lượng kiếp, người ứng kiếp.

Nếu đồng quy vu tận thì thôi, nhưng một khi một phương thắng

xuất, vậy thì sẽ đoạt lấy khí vận hai tộc kia, nhảy lên trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang.

Bởi vậy, trong mắt những kẻ dã tâm gia như Hồng Quân và La Hầu, Long Vương ba người nhất định phải chết, tam tộc cũng nhất định phải diệt, nếu không một khi để bọn họ thoát kiếp, Hồng Hoang nơi nào còn cơ hội cho kẻ khác xuất đầu?

Chương 53

Cũng chính vì như thế, đối mặt túc địch quả nhiên, bọn họ tạm thời buông xuống ân oán, liên thủ lại.

Thái Cổ Tinh Không trung, ma vân ngập trời.

La Hầu hóa thành đại ma, pháp tướng ức vạn trượng, che khuất tinh không.

Hắn tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, không ngừng hướng về Long Vương phát động công kích, mỗi kích đều có thể lưu lại trên người Long Vương thương thế khó có thể ma diệt.

Thí Thần Thương quá mức khủng bố, chuyên môn thương tổn nguyên thần, càng sẽ để sát khí xâm thực, khiến Long Vương đại nộ, muốn quay đầu cùng La Hầu đại chiến, nhưng lại cưỡng ép nhịn xuống.

Một bên khác, Hồng Quân chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm Bàn Cổ Phiên.

Đại phiên già thiên tế nhật, vô tận áo nghĩa hiển hóa tại tinh không, mỗi một kích đều mang theo uy năng phấn toái thời không, lít nha lít nhít Hỗn Độn Kiếm Khí xé rách lân phiến Long Vương, khiến cho Long Vương toàn thân máu tươi đầm đìa.

Từng giọt long huyết từ tinh không rơi xuống, mỗi một giọt đều có thể phấn toái tinh thần, rơi vào Hồng Hoang đại địa càng đập chết ức vạn sinh linh. "Ngang ~!" Long Vương gào thét, long ngâm chấn động thương khung, nộ hỏa ngập trời.

Long Vương một đời bá đạo, đâu từng bị bạo đánh như thế này.

Nhưng hắn lại thiên thiên không thể hoàn thủ, một khi bị phẫn nộ áp chế lý trí, liền sẽ thân tử đạo tiêu.

Quan trọng nhất là chiến lực của Hồng Quân và La Hầu làm hắn tâm hàn.

Hai tên này quá khủng bố, bất luận một người nào cũng không yếu hơn hắn, thậm chí còn mạnh hơn một đường.

Một người đã như thế, càng huống chi hai người liên thủ, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo.

Ni mã, đây quả thực là hố người!

Tại Hồng Hoang xưng bá nhiều năm, dẫn lĩnh một cái thời đại, hắn tự nhiên biết rõ sự tồn tại của Hồng Quân và La Hầu, biết hai người không yếu, nhưng lại tịnh không quá để ý.

Nếu như sớm biết hai người cường đại như thế, hắn căn bản sẽ không mạo nhiên cùng Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân khai chiến, mà nhất định sẽ tại trước khi lượng kiếp bạo phát, liên hợp sức mạnh tam tộc, tiêu diệt hai người này trước.

Bất quá mắt thấy đã muộn, Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân đã vẫn lạc.

Đương nhiên, Long Vương tịnh chưa tuyệt vọng, cho dù thân chịu trọng thương, tùy thời có khả năng vẫn mệnh, nhưng trong lòng y nhiên tràn ngập hi vọng.

Hi vọng này chính là chỉ cần về tới Hồng Hoang đại lục, tịnh lấy thế sét đánh không kịp bưng tai diệt đi tuyệt đại bộ phận tinh nhuệ của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, liền có thể được vô biên khí vận gia trì, trợ hắn nhất cử khôi phục thương thế.

Nhưng, Hồng Quân và La Hầu sẽ cho hắn cơ hội sao?

Đáp án là sẽ không.

Ân, kỳ thực dù hắn may mắn đào thoát, cũng đoạn nhiên không có khả năng về Hồng Hoang, bởi vì giờ khắc này còn có một người cũng đang ở Thái Cổ Tinh Không, một kẻ càng đáng sợ, càng âm hiểm hơn.

Lại nói, ngay lúc Phượng Tổ đối với Thiên Đạo phát thệ, Đạo Kiếp Đạo Quả pháp tướng đã đến Thái Cổ Tinh Không, tịnh lặng lẽ không một tiếng động đem tàn hồn và nhục thân Phượng Tổ trấn áp.

Sau đó lại tại lúc Hồng Quân cùng La Hầu truy sát Long Vương, đi tới bên cạnh Thủy Kỳ Lân.

Kết cục của Thủy Kỳ Lân cũng giống Phượng Tổ, chân linh bị Thiên Đạo mang đi, còn lại tàn hồn cùng nhục thân không cách nào tại đây chống đỡ bao lâu.

Bởi vậy, vô luận Hồng Quân, La Hầu hay Long Vương đều không để ý tới hắn.

Tại lúc ba người vừa mới rời đi, Thủy Kỳ Lân chuẩn bị về trong tộc giao đại hậu sự, thì một đạo hư ảnh bàng đại xuất hiện trước mặt hắn.

Một cái nhân ảnh màu hỗn độn, đầu sinh sừng cong chín khúc, mắt hắc bạch, bốn tay, đuôi rắn, nâng hai cái cối xay hắc bạch.

Đây là một con quái vật, cả người bị nồng đậm kiếp sát chi khí bao bọc, giống như ứng kiếp nhi sinh.

Một đôi con mắt đen kịt nhìn chằm chằm Thủy Kỳ Lân, giống như đang nhìn một con mồi. "Tê, thứ gì vậy?" Thủy Kỳ Lân đồng khổng co rụt lại, hít sâu một hơi.

Không biết vì sao, nhìn quái vật đột nhiên xuất hiện trước mắt, hắn cư nhiên có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy. "Kiệt kiệt!" Quái vật phát ra nụ cười dữ tợn, thanh âm vô cùng chói tai, giống như ác

ma chi âm.

Khẩn tiếp theo, thân thể nó vô hạn biến đại, hóa thành một cái hắc động cự đại, trong tiếng thảm kêu của Thủy Kỳ Lân, đem kỳ thôn phệ xuống. "Thanh âm gì?

Hình như là Thủy Kỳ Lân?

Chẳng lẽ có đạo hữu ẩn tàng trong bóng tối?" Đang truy sát Long Vương, Hồng Quân cùng La Hầu nghe thấy tiếng thảm kêu của Thủy Kỳ Lân, sắc mặt phân phân biến đổi, công kích cũng khựng lại. "Không cần quản, tiên diệt sát Long Vương, không thể cho hắn cơ hội đào tẩu!" Hồng Quân vội vàng hồi thần, nói với La Hầu một tiếng, lần nữa sát hướng Long Vương. "Tên này so với bản tọa còn nóng vội, quả nhiên kẻ ngoài mặt càng đạm nhiên thì khi phát ngoan càng khủng bố!

Lão nê thu, cút về đây cho bản tọa!" La Hầu châm chọc, nhưng thủ hạ lại mảy may không lưu tình.

Dưới sự liên thủ của hai người, không một hồi đã đánh Long Vương thảm kêu liên liên, khí tức lần nữa hạ xuống.

Cuối cùng, hai người đem Long Vương bức về Thái Cổ Tinh Không, triệt để đoạn tuyệt đường lui của đối phương. "Xong!" Thấy vậy, con ngươi vốn mang theo hi vọng của Long Vương giờ tràn ngập tuyệt vọng.

Hắn hiện nay đã vô lực phản kháng, căn bản không còn hi vọng về Hồng Hoang đại lục.

Dù cho thả hắn về, cũng không còn thời gian ngưng tụ khí vận, khôi phục thương thế. "Chết đi!" Hàn mang lăng lệ tập kích tới, mang theo sát khí ngập trời, huyết sắc thương mang ức vạn trượng bao trùm Long Vương.

Chương 54

La Hầu đang phát động một kích cuối cùng.

Hậu phương, Bàn Cổ Phiên hóa thành thiên mạc, đem thời không trấn áp, sau đó cũng bạo phát mật mật ma ma Hỗn Độn Kiếm Khí, hướng về Long Vương đánh tới. "Oanh long!" Thời không phá toái, đại đạo ai minh, ức vạn tinh thần vẫn lạc, cả Thái Cổ Tinh Không ảm đạm thất sắc.

Hồng Quân cùng La Hầu toàn lực bạo phát tuyệt sát nhất kích, sức mạnh vô hạn tiếp cận Thánh Nhân chi lực.

Khí tức khủng bố lan tràn chư thiên, khiến vô số sinh linh đang chém giết trên Hồng Hoang đại lục đều run lẩy bẩy, có được sự thanh tỉnh ngắn ngủi.

Ngẩng đầu nhìn về Thái Cổ Tinh Thần, bọn họ nhìn thấy một màn cả đời khó quên. "Ngang ~!" Thần long cự đại đang kêu rên, máu tươi tứ tung, rơi xuống hóa thành huyết hà, mùi máu tanh di mạn chư thiên.

Không biết vì sao, tiếng gào thét thê thảm của thần long làm cho vô số thanh âm Hồng Hoang không tự chủ được cảm thấy bi ai. "Lão tổ!" "Không!" Đặc biệt là tộc nhân Long tộc đã thanh tỉnh, theo tiếng thảm kêu của Long Vương, bọn họ tê hống, trùng thiên, muốn đi viện trợ Long Vương.

Tuy nhiên, chưa kịp tới gần, liền bị Hỗn Độn Kiếm Khí quét trúng, phân phân hóa thành huyết vụ. "Đại huynh!" Dưới đáy biển sâu nhất Đông Hải, một gã hắc bào đạo nhân thấu qua đại hải nhìn về phía Thái Cổ Tinh Không, song quyền nắm chặt, long mục hàm lệ, thanh âm khàn khàn.

Chúc Long, vị lão tổ thứ hai của Long tộc, huynh đệ của Long

Vương, cũng là át chủ bài Long Vương lưu lại cho Long tộc.

Thấy đại huynh gặp kiếp, Chúc Long mấy lần muốn lao ra viện trợ, nhưng cuối cùng nhẫn nhịn xuống.

Hắn nhớ tới lời Long Vương giao đại trước khi đi: Hắn là át chủ bài cuối cùng của Long tộc.

Lần tranh bá này thất bại, hắn là bảo chướng duy nhất để Long tộc có thể duy trì nòi giống.

Nếu như xuất đầu vào lúc này, vậy thì sẽ thâm hãm trong kiếp, đến lúc đó không những cứu không được Long Vương, càng sẽ liên lụy cả Long tộc. "Chết đi, Long Vương!" Thái Cổ Tinh Không trung, theo tiếng cười to dữ tợn của La Hầu, công kích của Thí Thần Thương cùng Bàn Cổ Phiên rốt cục hàng lâm. "Cái này không được, lão nê thu không thể chết, hắn đối với bản tọa có đại dụng!" Tại lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh uy nghiêm từ xa truyền đến.

Khẩn tiếp theo, một tôn bàng đại hư ảnh già thiên tế nhật bao trùm xuống.

Một khắc này, thái dương mất đi quang mang, mặt trăng mất đi hàn quang, vô biên kiếp sát chi khí hung dũng, phô thiên cái địa dũng hướng Hồng Quân và La Hầu. "Thiên địa du du, hà nhân năng vạn cổ trường tồn?

Chúng sinh nhu độ vô lượng kiếp, chư thiên vô đạo!" Uyển như diệt thế chi âm vang lên.

Tử vong, hủ hủ, trớ chú, tà ác, hắc ám... trong nháy mắt, tựa hồ đủ loại sức mạnh tiêu cực nhất thiên địa đều hàng lâm. "Làm sao có thể?

Cỗ sức mạnh này!" "Là ai?" Không biết vì sao, sát na gian, Hồng Quân cùng La Hầu cư nhiên có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Trong đại não hai người vang lên một vạn phần cảnh giác, căn bản

không do dự, phân phân lui lại, không còn màng đến việc giết Long Vương.

Tại sau khi hai người lui lại trăm vạn dặm, một đạo bàng đại hư ảnh từ trong kiếp sát chi khí hiển hóa ra.

Một cái nhân ảnh màu hỗn độn, bị kiếp quang bao phủ, đầu sinh cửu khúc loan giác, mắt hắc bạch, bốn tay, đuôi rắn, nâng hai cái cối xay hắc bạch.

Đạo thân ảnh bàng đại này một phát bắt lấy Long Vương đang thoi thóp, trương khai huyết bồn đại khẩu, đem kỳ thôn phệ vào bụng. "Muốn chết!" Thấy có người cướp đoạt thắng lợi quả thực của mình, vô luận Hồng Quân hay La Hầu đều phân phân đại nộ.

Hồng Hoang to lớn, có Hỗn Độn Tinh Vực, địa vực hạo hãn vô cùng, ẩn tàng một ít tồn tại khủng bố là bình thường.

Vừa rồi nghe tiếng Thủy Kỳ Lân thảm kêu, bọn họ biết có khả năng có kẻ muốn tọa thu ngư lợi, nhưng tịnh không quá để ý.

Nhưng muốn đánh chủ ý lên đầu bọn họ, cái này không được.

Vô luận Hồng Quân hay La Hầu đều sẽ không cho phép.

Long Vương nhất định phải chết, đây là hai người cộng đồng nhận định.

Vì thế, hai người thậm chí không tiếc buông xuống địch ý, tạm thời liên hợp.

Bất quá Long Vương toàn thân là bảo, đặc biệt là Hồng Quân, tại Đông Hải thời điểm, hắn chính mắt thấy Long Vương khi giao chiến với Đạo Kiếp đã tế xuất bảo khố Long tộc.

Đương thời Hồng Quân liền đối với tàng tư của Long Vương có sở hoài nghi, tự nhiên muốn sau khi giết chết Long Vương thì đoạt

lấy. "Kiệt kiệt!" Đối mặt Hồng Quân cùng La Hầu liên thủ một kích, Đạo Kiếp Đạo Quả hóa thân mảy may không sợ.

Cả người uyển như cùng hư không dung làm một thể, hóa thành thiên địa kiếp nạn.

Đại thủ huy xuống, liền đái động vô biên kiếp sát chi khí, hóa thành một cái mặt trời huyết sắc, oanh hướng hai người. "Đáng chết, tên này cư nhiên có thể thao túng kiếp sát chi khí!" Như vậy một lai, Hồng Quân cùng La Hầu có thể nói là thập phần chật vật.

Sức mạnh lượng kiếp, cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong như bọn hắn cũng không dám ngạnh kháng.

Tuy rằng không chí mạng, nhưng một khi bị kiếp sát chi khí nhập thể, sẽ rất khó khứ trừ.

Nếu như nguyên thần bị kiếp sát chi khí xâm thực, càng sẽ ảnh hưởng thần trí.

Bởi vậy, Hồng Quân cùng La Hầu tuy rằng thực lực cường đại, kham xưng đứng tại tuyệt đỉnh Hồng Hoang, nhưng lại súc thủ súc cước, đánh thập phần biệt khuất.

Chương 55

"Gia hỏa này là thứ gì, căn bản không giống sinh linh!" Thí Thần Thương xẹt qua, từ trên người hư ảnh khổng lồ kia xuyên thấu, đục ra một cái lỗ máu cự đại.

Thế nhưng, rất nhanh, vô biên kiếp sát chi khí hung dũng tới, trong nháy mắt lỗ máu liền khôi phục như lúc ban đầu. "Căn bản không phải sinh linh!" Hồng Quân thấy thế trầm giọng nói: "Nó giống như một loại quy tắc, hoặc là đạo ngưng tụ thể.

Thế nhưng lại tà ác vô cùng, so với Ma Đạo và Sát Lục Chi Đạo của ngươi còn muốn tà ác hơn!" Nói xong, hắn liếc nhìn La Hầu, trong ngữ khí mang theo châm chọc.

La Hầu khóe miệng co giật.

Hắn tự xưng Ma Tổ, tu Sát Lục Chi Đạo, chưởng sinh linh thất tình lục dục, tự nhận là kẻ tà ác nhất thiên địa, tà ác chi tổ.

Hiện nay bị Hồng Quân so sánh hắn không bằng đối phương, làm La Hầu thập phần không thoải mái.

Nhưng lại không thể không thừa nhận, con quái vật trước mắt này đích xác quá tà ác, nơi nào cũng tràn ngập sự hủy diệt. "Tựa hồ tập hợp những sức mạnh tà ác nhất, hắc ám nhất trong thiên địa làm một thể đản sinh ra quái vật...

Không, là Đạo!

Là Đạo Quả..." Bỗng nhiên La Hầu kinh hô một tiếng, sát na gian, cảm giác rợn cả tóc gáy. "Đạo Quả?

Làm sao có thể?

Ai có thể tu luyện ra loại Đạo này?" Bị La Hầu nhắc nhở, Hồng

Quân cũng nháy mắt sắc mặt đại biến.

Trước đó căn bản không nghĩ tới phương diện này, hiện nay nhìn kỹ lại, con quái vật này căn bản không có thực thể, toàn thân các nơi đều do đạo tắc áo nghĩa ngưng tụ thành.

Loại đạo tắc áo nghĩa này tuy rằng phân làm mấy loại, nhưng cuối cùng lại cùng kiếp sát chi khí dung làm một thể. "Cũng đúng, sức mạnh của hắn bắt nguồn từ lượng kiếp.

Không sai, chính là nó!" Hồng Quân phân tích nói.

Hắn chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, thậm chí đối với chí lý thiên địa nhìn còn thấu triệt hơn La Hầu.

Hai người nhìn nhau, đều có thể từ trên mặt đối phương nhìn ra vẻ hãi nhiên. "Hồng Quân lão nhi, ngươi cho rằng tại Hồng Hoang trung, ai có thể tu hành loại Đạo này?" La Hầu trầm giọng nói: "Chẳng lẽ có cố nhân từng quen biết chưa chết?

Hủy Diệt Chi Chủ?

Trớ Chú Chi Chủ?

Hay giống như Thần Nghịch, là oán khí ngưng tụ thể?" Nghĩ không thông, Hồng Quân càng nghĩ không thông, mục quang tư tự không biết đang phiêu du nơi nào. "Kiệt kiệt, bần đạo nãi là Tịch Diệt Đạo Nhân, ứng kiếp nhi sinh, bất tử bất diệt, lượng kiếp chính là dưỡng phân của bần đạo!" Pháp tướng quái vật kia phát ra nụ cười dữ tợn, tịnh không cùng Hồng Quân, La Hầu dây dưa tiếp, xoay người hướng về Hồng Hoang đại lục bay đi. "Ngăn hắn lại!" Vốn đang suy tư, Hồng Quân khi hồi thần sắc mặt đại biến.

Kỳ thực không cần hắn nói, La Hầu đã xuất thủ rồi, tự nhiên sẽ không để cái quái vật quỷ dị này đào tẩu.

Thế là, ba người hai truy một đào, không một hồi, liền tới Hồng

Hoang đại lục. "Ha ha!" Pháp tướng quái vật cười to, căn bản không để ý tới Hồng Quân và La Hầu truy đuổi phía sau, thân ảnh hắn dung nhập trong kiếp sát chi khí, từ một chỗ chiến trường bay sang một chỗ khác.

Nơi nào sinh linh nhiều, hắn liền bay hướng nơi đó.

Cũng không xuất thủ, nhưng nơi đi qua liền sẽ dẫn động vô biên sát khí, làm cho sinh linh trở nên mất đi lý trí, trở nên vô cùng cuồng bạo.

Vốn dĩ theo Long Vương ba người chiến đấu kết thúc, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang bắt đầu khôi phục thần trí, nhưng theo pháp tướng quái vật hiện thân, bọn họ lại lần nữa bắt đầu chém giết. "Đáng chết!" Phía sau, Hồng Quân cùng La Hầu vẻ mặt dữ tợn.

Cái pháp tướng quái vật này xuất hiện hoàn toàn không nằm trong kế hoạch, nhất định phải ngăn cản, nếu không không chắc sẽ xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, tại một chỗ hư không, bản thể Đạo Kiếp đang ngồi xếp bằng trên Chư Thiên Khánh Vân, toàn thân khí tức thu liễm, lẳng lặng nhìn xem một màn này.

Khóe miệng hắn treo nụ cười nhàn nhạt, theo sự thao túng Đạo Quả hiển hóa pháp tướng tại Hồng Hoang tứ vô kỵ đạn thao túng lượng kiếp, hắn có thể cảm thụ được, Đạo Quả của mình đang không ngừng tráng đại.

Chỉ là quá trình này có chút chậm chạp, bất quá hắn tịnh không vội, bởi vì trận lượng kiếp này còn chưa kết thúc.

Cảm thụ được Hồng Quân cùng La Hầu đang không ngừng truy trục Đạo Quả của mình, hắn cũng tịnh không lo lắng.

Tại thời gian lượng kiếp bạo phát, Đạo Quả của hắn hiển hóa liền

là bất tử bất diệt, vô hình vô tướng, không chỗ nào không có mặt.

Hiện nay chỉ cần thao túng Đạo Quả không ngừng du tẩu các nơi, gia kịch lượng kiếp bạo phát là được. "Ông ~!" Tại lúc này, trên thương khung, một đóa tường vân rơi xuống, đó là công đức chi quang, kim sắc quang mang thần thánh vô cùng, chiếu sáng cả bầu trời.

Hiện nay lượng kiếp bạo phát, theo sát khí di mạn và chúng sinh sát lục, cả Hồng Hoang thượng không một mảnh huyết hồng.

Bởi vậy, kim sắc công đức chi quang xuất hiện, lộ ra thập phần chói mắt. "Công đức?

Là ai?

Cái thời điểm này sao lại có công đức rơi xuống!" Đang truy trục Đạo Kiếp Đạo Quả, Hồng Quân cùng La Hầu cũng không khỏi khựng lại, ngẩng đầu nhìn về một cái phương hướng.

Hiện nay, ngoại trừ sát lục thì chính là sát lục.

Chương 56

Đại năng giả vì trốn tránh lượng kiếp lan đến, cũng đều gắt gao trốn kỹ.

Tại hoàn cảnh như vậy cư nhiên có người mưu cầu công đức, số lượng không nhỏ, hiển nhiên thập phần quỷ dị. "Hả?" Bất quá với nhãn lực của Hồng Quân cùng La Hầu, rất nhanh liền thấy được một đạo nhân ảnh.

Một thân đạo bào, thập phần nho nhã, trên mặt treo nụ cười ôn hòa, ngồi xếp bằng trên khánh vân. "Chư Thiên Khánh Vân!" Hồng Quân đồng khổng co rụt lại, một cái liền nhận ra pháp bảo dưới tọa hạ thân ảnh kia, chính là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Chư Thiên Khánh Vân do hung trung ngũ khí của Bàn Cổ đại thần biến thành. "Đạo Kiếp!" Trong con ngươi đen kịt của La Hầu lóe lên một tia sát ý, bất quá rất nhanh liền bị thu liễm.

Hắn nhìn thoáng qua pháp tướng quái vật đang tàn phá bừa bãi, lại nhìn thoáng qua Hồng Quân.

Hai người tựa hồ đồng thời có quyết định, một khắc sau, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đạo Kiếp. "Đạo hữu thật là nhàn nhã, chúng ta đều đang độ kiếp, đạo hữu lại ở đây mưu hoa công đức!" La Hầu mở miệng, tuy rằng cười tươi như hoa, nhưng lời nói lại mang theo ý châm chọc.

Đạo Kiếp mỉm cười, không hề để ý.

Hồng Quân thấy thế, mở miệng nói: "Đạo hữu, chắc hẳn cũng đã thấy rồi, cái Đạo Quả kia không biết thuộc về người nào, nguy hiểm chí cực.

Chúng ta thân là tu sĩ Hồng Hoang, tuyệt đối không thể để nó tiếp

tục, chi bằng đạo hữu cùng hai người chúng ta nhất đồng đem Đạo Quả kia diệt sát?" "Có thể!" Nghe vậy, Đạo Kiếp gật đầu, trên mặt y nhiên mang theo nụ cười ôn hòa, chậm rãi từ trên khánh vân đứng lên.

Một cỗ khí tức thuộc về Chuẩn Thánh đỉnh phong từ thể nội trán phóng.

Khí tức khủng bố sát na gian tịch quyển ra, làm thương khung phong vân biến sắc. "Chuẩn Thánh đỉnh phong!" Cỗ khí tức bàng đại này làm cho Hồng Quân cùng La Hầu đều đồng khổng co rụt lại, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Đối với Đạo Kiếp, La Hầu hiểu rõ không nhiều.

Song phương tiếp xúc ngắn ngủi, Đạo Kiếp từng diệt một đạo nguyên thần hóa thân của hắn, tịnh đoạt Thiên Ma Tháp.

Cái nhân quả này hắn đến nay vẫn nhớ, chỉ là một mực mưu hoa đại sự, phần nhân quả này chỉ có thể tạm áp xuống.

Lúc đó, Đạo Kiếp tu vi chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hắn là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, nên căn bản không quá để đối phương trong lòng.

Mãi đến khi Đạo Kiếp đột phá Chuẩn Thánh, tịnh trấn áp Thủy Kỳ Lân, hắn mới bắt đầu chú ý.

Chỉ là La Hầu cũng không ngờ, ngắn ngủi mấy chục vạn năm, đối phương cư nhiên trưởng thành đến cấp bậc tồn tại giống như hắn. "Cho dù hấp thu Đại Đạo phản hồi, cũng không nên tăng lên nhiều như vậy, quái thay!" Đồng dạng, Hồng Quân cũng trầm mặc.

Tại trước khi Đại Đạo ẩn lui, hắn từng cùng Đạo Kiếp luận đạo, đối với Đạo của Đạo Kiếp cũng thập phần tán thán, chỉ bất quá lúc đó tu vi Đạo Kiếp thấp hơn hắn không ít.

Mọi người đồng dạng hấp thu Đại Đạo phản hồi, vì sao người ta

lại tăng lên nhiều như vậy?

Hồng Quân cùng La Hầu đều không giải được vấn đề này, nhưng vô luận như thế nào, đối phương đã trở thành một tôn tồn tại không thể hốt thị.

Thậm chí, hai người tâm lý càng cảnh giác hơn.

Một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, đủ để đối với kế hoạch của họ sản sinh ảnh hưởng.

Đương nhiên, trước mắt không phải lúc so đo cái này.

Tại hai người nhìn lại, đối với bọn hắn uy hiếp lớn nhất tự nhiên là cái Đạo Quả thần bí hóa thành pháp tướng kia.

Có thêm Đạo Kiếp, một vị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong gia nhập, vô nghi làm cho nắm chắc càng lớn.

Tùy tức, ba người cùng nhau hướng về phương hướng Đạo Quả pháp tướng truy đuổi.

Tại Hồng Hoang du tẩu một vòng sau, Đạo Kiếp ý chí liền thao túng Đạo Quả hướng về Hỗn Độn Tinh Vực bay đi.

So với trung tâm điểm lượng kiếp là Hồng Hoang, Hỗn Độn Tinh Vực lại lớn hơn nhiều, dùng hạo hãn vô biên hình dung cũng không quá.

Tuy rằng Hỗn Độn Tinh Vực không phải nơi tụ tập khí vận của cả Bàn Cổ đại thế giới, nhưng sinh linh sinh tồn trong các đại tinh thần lại nhiều không đếm xuể, đồng dạng sẽ chịu ảnh hưởng lượng kiếp, chỉ bất quá ảnh hưởng nhỏ hơn một chút mà thôi.

Tại sau khi Đạo Kiếp Đạo Quả mang theo vô biên kiếp sát chi khí hàng lâm, liền sẽ làm cho lượng kiếp chi lực tại Hỗn Độn Tinh Vực gia tăng.

Đồng thời, Hủy Diệt Chi Đạo cùng Tử Vong Chi Đạo trong Đạo Quả của hắn cũng đang không ngừng hoàn thiện. "Đáng chết, tốc độ của hắn quá nhanh, nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cả Bàn Cổ đại thế giới đều sẽ hãm nhập đại phá diệt!" Nhìn từng cái tinh thần tử tịch, nhìn những sinh mệnh tinh thần đang chém giết, nhìn từng dòng huyết hà do máu sinh linh ngưng tụ thành, Hồng Quân sắc mặt vô cùng âm trầm.

La Hầu đảo không để ý những thứ này, đối với hắn, cho dù tất cả sinh linh đều diệt tuyệt cũng không sợ, chỉ cần có thể thành đạo là được.

Tương phản, đối với hắn uy hiếp lớn nhất nãi là bản thể mai Đạo Quả kia.

Kẻ địch như vậy nhất định phải diệt sát, cho dù trả bất cứ giá nào.

Nhìn Hồng Quân sắc mặt âm trầm, La Hầu cười lạnh, nói: "Hồng Quân lão nhi, đừng ở đó nói mát.

Nếu như thật sự sốt ruột, vì sao xuất công không xuất lực?" Nghe vậy, Hồng Quân đạm đạm liếc nhìn La Hầu, nói: "Ma đầu ngươi chẳng phải cũng như thế sao?" Nói xong, một can đại kỳ màu đen xuất hiện trong tay hắn.

Can đại kỳ này vừa xuất hiện, một cỗ khí tức trấn áp hỗn độn, phấn toái thời không liền di mạn.

Khí tức Tiên Thiên Chí Bảo kia, làm cho Đạo Kiếp ở một bên mâu quang nhất thiểm. "Diệt Thế Đại Ma của ngươi đâu?" Tế xuất Bàn Cổ Phiên xong, Hồng Quân liền nhìn về phía La Hầu.

Đối với thử, La Hầu mỉm cười, cũng không giấu giếm, trực tiếp tế xuất một cái ma bàn màu đen.

Hắc sắc ma bàn chỉ có cỡ bàn tay, nhìn bình bình vô kỳ, nhưng

không biết vì sao, tại sát na nhìn thấy hắc sắc ma bàn, Đạo Kiếp liền cảm giác Vô Cực Luân Hồi Châu trong cơ thể chấn động, truyền đến một cỗ ý niệm khát vọng.

Chương 57

"Hả?" Loại cảm giác này xuất hiện trong đầu Đạo Kiếp, đồng dạng, tại sát na gian, La Hầu cũng có chủng cảm giác này.

Điều này làm La Hầu nhìn về phía Đạo Kiếp, thâm tư bất định.

Bất quá hắn tâm cơ thâm trầm, ngay trước mặt Hồng Quân tịnh không biểu hiện ra.

Nhưng có thể khẳng định, trên người Đạo Kiếp tuyệt đối có thứ gì đó hấp dẫn Diệt Thế Đại Ma.

Ma Tổ La Hầu có Diệt Thế Đại Ma nãi là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo uy lực cường đại, đây là điều đại năng Hồng Hoang công nhận.

Nhiên, thực tắc không phải vậy.

Chỉ có La Hầu biết, Diệt Thế Đại Ma tuy rằng nhìn giống một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng căn bản không phải.

Diệt Thế Đại Ma nãi là một kiện pháp bảo phẩm cấp cao hơn, chỉ bất quá tàn khuyết không trọn vẹn mà thôi.

Hiện nay tại trên người Đạo Kiếp cảm ứng được có đồ vật hấp dẫn Diệt Thế Đại Ma, La Hầu tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng lại kích động.

Một khắc này, La Hầu có quyết định: Đạo Kiếp nhất định phải chết, đồ vật trên người hắn nhất định phải lấy được.

Hồng Quân, Đạo Kiếp, còn có chủ nhân mai Đạo Quả kia.

La Hầu ngầm phát ngoan, nhưng lại một trận đầu đau, tựa hồ ba người đều không dễ đối phó. "Tiên sát mai Đạo Quả kia, rồi nghĩ biện pháp phân hóa, để Hồng Quân cùng Đạo Kiếp lưỡng bại câu thương!"

Một nháy mắt, trong đầu La Hầu lóe lên vô số ý niệm.

Lúc này, Hồng Quân xuất thủ. "Oanh long!" Bàn Cổ Phiên bị kích hoạt, đại kỳ nghênh phong bạo trướng, tựa hồ muốn bao phủ cả Hỗn Độn Tinh Vực.

Một khắc này, thời không như bị trấn áp, thiên địa pháp tắc đều xuất hiện vặn vẹo, tất cả mọi người đều không cách nào lại động dụng thời không pháp tắc.

Đạo Quả pháp tướng đang tàn phá bừa bãi kia cũng chịu ảnh hưởng, hành động chậm chạp đi. "Hồng Quân lão nhi hảo thủ đoạn!" La Hầu cười to một tiếng, tay cầm Diệt Thế Đại Ma liền giết tới.

Một bên, Đạo Kiếp một tiếng không hừ, cũng tế xuất một kiện pháp bảo, nãi là Ly Địa Diễm Quang Kỳ lấy được từ Phượng Tổ.

Can đại kỳ này tuy rằng không có Bàn Cổ Phiên lợi hại, nhưng cũng là một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, uy lực bất phàm, có được lực nghịch loạn âm dương, điên đảo ngũ hành.

Ký nhiên diễn kịch, vậy thì tự nhiên phải diễn cho toàn diện, tổng không thể không xuất thủ a?

Đương nhiên, Đạo Quả của hắn hiện nay dung nhập trong kiếp, bất tử bất diệt, có thể tùy thời tiêu tán, cho nên mới không sợ.

Đồng thời, càng có thể đem Hồng Quân cùng La Hầu dẫn nhập Hỗn Độn Tinh Vực, cấp thời gian cho tọa kỵ hung thú Hỗn Độn của hắn thôn phệ chúng sinh Hồng Hoang. "Đáng chết, cư nhiên là ba tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong, thật là để mắt tới bần đạo!" Bị một can đại kỳ phong tỏa lộ tuyến đào tẩu, Đạo Kiếp thao túng Đạo Quả pháp tướng một mặt dữ tợn nói.

Thân ảnh nó vô cùng bàng đại, cơ hồ áp tháp tinh không, từng tia hủy diệt khí tức từ trên người hung dũng, cho người ta một loại cảm

giác tâm kinh đảm chiến. "Đạo hữu, tại Hồng Hoang, làm việc phải giảng cứu quy tắc.

Bần đạo không biết đạo hữu rốt cuộc là người phương nào, cư nhiên tu luyện đại đạo quỷ dị như thế, nhưng cách làm của đạo hữu lại là cùng cả Hồng Hoang vi địch, hợp cai vẫn lạc!" Hồng Quân thần tình đạm mạc nói.

La Hầu cũng gật đầu tán đồng nói: "Kiệt kiệt, không sai.

Ta La Hầu tuy rằng sáng lập Ma Giáo, tu Ma Đạo, Sát Lục Chi Đạo, chưởng thất tình lục dục, nhưng lại tuân thủ quy tắc.

Giống như gia hỏa ngươi, bản tọa cũng không biết nên bội phục hay là chán ghét!" Trong ba người, duy có Đạo Kiếp một lời không phát, thần tình đạm mạc.

Chỉ là khi nhìn Đạo Quả pháp tướng trước mặt, thần tình có chút quái dị. "Giết!" Toàn tức, ba người trực tiếp lao về phía Đạo Quả pháp tướng, một trận kinh thiên đại chiến triển khai.

Đạo Kiếp Đạo Quả nãi thừa tái một thân bảy mươi phần trăm sức mạnh, lại thêm thượng dung nhập lượng kiếp, có thể nói vô cùng khủng bố, chiến lực còn muốn vượt xa Chuẩn Thánh đỉnh phong tầm thường.

Nhưng khuyết điểm duy nhất chính là không có thực thể, không cách nào sử dụng pháp bảo cùng thần thông, bởi vậy căn bản không cách nào tại trước mặt Hồng Quân cùng La Hầu kiên trì bao lâu.

Mặc dù như thế, cũng làm cho Hồng Quân cùng La Hầu kinh hãi.

Đối phương chỉ là một mai Đạo Quả đã làm cho bọn họ khó có thể cầm xuống, vậy thì bản thể đâu? "Đạo hữu, vì sao chỉ có chút thực lực ấy?" Trong chiến đấu, Hồng Quân không khỏi nhìn thoáng qua Đạo Kiếp, mày nhíu lại.

Trong mắt hắn, Đạo Kiếp không nên yếu như vậy.

Hai người tại Tam Tiên Đảo thượng luận đạo, Đạo của Đạo Kiếp làm hắn đều thập phần tán thán, thiệp cập sinh tử cùng luân hồi, tuyệt đối không dung khinh thường.

Nhưng biểu hiện chiến lực trước mắt căn bản không đối đẳng. "A, xuất công không xuất lực.

Đạo hữu, cách làm như thế là đang coi thường ta sao?" Nghe vậy, La Hầu cười lạnh liên liên.

Đối với thử, Đạo Kiếp chỉ đạm nhiên cười một tiếng.

Xuất công không xuất lực?

Không, hắn đã dùng toàn lực, chỉ là có một số pháp bảo tịnh chưa tế xuất mà thôi.

Hiện nay Đạo Quả ở bên ngoài, nhìn tựa Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi, thực tắc phát huy không được bao nhiêu thực lực.

Cùng lúc đó, trên Hồng Hoang đại địa.

Chương 58

Theo Long Vương cùng Tam Tổ vẫn lạc, tam tộc chém giết lại chưa kết thúc, nhưng những chủng tộc phụ thuộc tam tộc kia lại bắt đầu phản loạn.

Không còn quyền hành của Tam Tổ, áp chế của Tiên Thiên Tam Tộc đối với vạn tộc biến mất, bọn họ tự nhiên sẽ không lại tiếp tục bán mạng.

Nhưng bởi vì lượng kiếp đang tiếp tục, lại thêm Đạo Kiếp Đạo Quả pháp tướng thao túng, chém giết y cựu, thậm chí càng thêm cuồng bạo.

Có thể thấy, quần sơn Hồng Hoang đại địa đang băng tháp, từng tòa thi sơn hình thành, ngay cả nước biển tứ hải cùng sông ngòi cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Nhiên, tại lúc này, một đầu hung thú bàng đại phát ra tiếng gào thét chấn hám thiên địa.

Nó tướng mạo dữ tợn, hung uy ngập trời, chu thân bị Hỗn Độn chi khí bao bọc, nơi đi qua vạn vật hóa thành hỗn độn.

Từng cỗ thi thể vẫn lạc bị thôn phệ, cái Hồng Hoang đại địa uyển như địa ngục này tựa hồ thành nhạc viên của nó.

Khí tức trên người nó càng ngày càng thâm hậu.

Rốt cục, tại sau khi thôn phệ vô số sinh linh, khí tức mại nhập cấp độ Chuẩn Thánh. "Oanh!" Thao thiên huyết khí trùng tiêu.

Đầu hung thú Hỗn Độn này tại tu vi bạo trướng đồng thời, nhục thân cũng tiến một bước trở nên cường đại vô cùng.

Giờ phút này, hung thú Hỗn Độn đang ở chân núi Bất Chu Sơn,

nơi này là trung tâm chiến trường.

Cho dù Long Vương ba người thân chết, nơi đây y nhiên có không ít người Tiên Thiên Tam Tộc đang giao chiến.

Thậm chí, quang Đại La Kim Tiên cảnh tam tộc chi nhân, y nhiên có hơn ngàn nhiều.

Có thể thấy, để uẩn tam tộc có bao nhiêu thâm hậu.

Tam tộc Đại La Kim Tiên đang chém giết, đụng phải hung thú Hỗn Độn.

Bàng đại hung thú uyển như đến từ sử tiền, hung uy ngập trời, những Đại La Kim Tiên kia căn bản không cách nào ngăn cản, ngắn ngủi sát na, liền có mấy chục người bị thôn phệ.

Một màn hãi nhiên này, làm cho những Đại La Kim Tiên mất đi lý trí kia cũng phải kinh tủng. "Hỗn Độn!" "Làm sao nó lại xuất hiện ở đây!" Một gã lão giả Long tộc hãi nhiên.

Khẩn tiếp theo, hắn nhìn bốn phía vô số thi thể tộc nhân, không những có thi thể Long tộc, còn có số lượng không đếm xuể thi thể Phượng tộc, Kỳ Lân tộc. "Làm sao có thể?" Lão giả rùng mình kinh hãi. "Xong, xong rồi, Phượng tộc ta xong rồi!

Tại sao lại như vậy?" "Nhi lang Kỳ Lân tộc ta ở đâu?

Đâu cả rồi!" Không những lão giả Long tộc, một khắc này, các đại năng tam tộc tô tỉnh lại, từng cái đều thảm kêu, song mục hàm lệ.

Từng đoạn ký ức mơ hồ xuất hiện tại trong đầu: Tam tộc thủy tổ vẫn lạc, đình chỉ chiến đấu, tất cả tộc nhân bi phẫn mạc danh.

Nhiên, tại khi chuẩn bị các tự triệt thoái, một cái hư ảnh bàng đại xẹt qua, mang theo thao thiên kiếp sát chi khí.

Tôn hư ảnh kia già thiên tế nhật, tướng mạo quái dị, tại trên đầu

bọn họ nhất thiểm nhi thệ, sau đó bọn họ liền hãm nhập trong cuồng bạo. "Không!" Ký ức khôi phục, làm cho những người còn lại của tam tộc phát ra tiếng gào thét thê thảm. "Nhanh, mau liên thủ đối phó đầu hung thú này, nếu không chúng ta đều phải chết tại đây!" Bất quá mắt hạ không phải lúc bi thương, hung thú Hỗn Độn đang tàn phá bừa bãi, mỗi thời mỗi khắc đều có tộc nhân bị thôn phệ.

Thế là, còn lại hơn một ngàn Đại La Kim Tiên phân phân liên hợp, bắt đầu vây công hung thú Hỗn Độn.

Nhiên, rất nhanh bọn họ liền phát hiện, công kích của bọn họ đối với hung thú Hỗn Độn không có chút tác dụng nào.

Thân thể bàng đại kia, lực phòng ngự kham bỉ Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bởi vậy không những không hiệu quả, càng tại dưới móng vuốt của Hỗn Độn, không ít người mất đi tính mạng. "Đáng chết, chạy!" Loại tình huống này các tộc chi nhân đâu còn do dự, phân phân hướng về tứ diện bát phương đào độn.

Bất quá chưa đợi chạy bao xa, bỗng nhiên từ bốn phía lao ra từng đạo thân ảnh màu đen.

Ma khí cuồn cuộn, uyển như ma quỷ từ trong địa ngục đi ra. "Kiệt kiệt, chạy đi đâu, trở về cho ta!" Một cái đại thủ màu đen tham xuất, mang theo cuồn cuộn ma diễm, đem một gã tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên vỗ bay trở lại. "Nhi lang Ma tộc của ta, hiện tại là thời điểm nên xuất thủ.

Giết sạch người của tam tộc, từ nay về sau, chính là thời điểm Ma tộc ta quân lâm thiên hạ!" Một tôn Cự Ma hiển hóa pháp tướng, ma uy ngập trời.

Theo lời hắn rơi xuống, ức vạn ma đầu hung dũng, ma khí cuồn cuộn đem thương khung bao phủ, hóa thành đen kịt.

“Đại Tự Tại, chuyện hung thú Hỗn Độn là thế nào?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trên chiến trường?” Một bóng đen như quỷ mị xuất hiện trước mặt tôn Ma Tướng khổng lồ, khó hiểu hỏi.

“Không biết, hung thú Hỗn Độn là tồn tại từ kỷ nguyên trước, nay thực lực càng kham so với Chuẩn Thánh, không phải thứ ta có thể đối phó.

Bên phía Ma Tổ đại nhân cũng không biết đã xảy ra biến cố gì, ngài ấy cư nhiên lại liên thủ với Hồng Quân lão nhi đi truy sát một người, thật kỳ quái!” “Những chuyện này chúng ta đều không cần quản, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ Ma Tổ đại nhân giao phó là được!” Đại Tự Tại Thiên Ma lạnh lùng nói.

Hắn nhìn sang Ngũ Âm Ma và Ba Tuần bên cạnh, hỏi: “Thất tình lục dục thu thập thế nào rồi?” “Đã hoàn thành, không cần thu thập nữa.

Trước mắt đem tàn dư Tam tộc diệt đi, đại kế của Ma Tổ liền có thể thành rồi!” Ba Tuần cười nói, nụ cười của hắn lại thập phần khủng bố, đôi mắt huyết sắc không có chút cảm tình nào.

“Khặc khặc khặc!

Sát!” Bên dưới, vô số tu sĩ Ma tộc từ bốn phương tám hướng lao tới chém giết.

Chương 59

Những Ma tộc này từng kẻ đều thập phần cuồng bạo, hai mắt đỏ ngầu, cười gằn dữ tợn, gặp người là giết, bất luận là chủng tộc nào.

"Cái gì?" Tàn dư của Tiên Thiên Tam tộc sắc mặt đại biến.

Nhìn thấy Ma tộc đông nghịt che khuất bầu trời, nếu là Tam tộc thời toàn thắng thì cũng đủ sức so bì, nhưng hiện nay căn bản không có cách nào đối phó.

Lại nhìn về phía sau, hung uy ngập trời, hung thú Hỗn Độn to lớn mấy vạn dặm đang tàn phá bừa bãi, quả thực là trước có sói sau có hổ.

Nhìn thấy tộc nhân trước mắt không ngừng ngã xuống, những tinh nhuệ cuối cùng của Tiên Thiên Tam tộc tuyệt vọng rồi.

"Chạy!" Mặc dù nộ hỏa thiêu đốt thương khung, nhưng bọn hắn không lựa chọn một trận chiến sinh tử, chỉ có thể tứ tán bỏ chạy, có thể chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu, hy vọng giữ lại được một tia hương hỏa.

Từ giờ khắc này, Tiên Thiên Tam tộc từng xưng bá Hồng Hoang hàng ức vạn năm xem như đã diệt vong.

"Ha ha ha!" Vô số ma đầu tụ tập khắp nơi, cười lớn điên cuồng, tiếng cười hồi đãng, ma uy ngập trời.

Ma vân hắc ám che phủ bầu trời, cả Hồng Hoang hóa thành ma giới, khiến vô số sinh linh sống sót qua Long Hán kiếp nạn lần nữa tuyệt vọng.

Ma lâm thiên hạ, vậy các tộc phải sinh tồn thế nào đây?

"Hống ~!" Dưới chân Bất Chu Sơn, hung thú Hỗn Độn gào thét,

dường như cảm thấy bị cướp mất con mồi nên chấn nộ, gầm thét lao về phía đội hình Ma tộc.

"Đáng chết, cái tên gia hỏa này!" "Làm sao bây giờ?" "Có thể làm sao?

Ma Tổ không ở đây, ai có thể đối phó được nó?

Chúng ta tránh đi mũi nhọn, đợi Ma Tổ về sẽ thu thập nó!" Đại Tự Tại Thiên Ma lạnh lùng nói.

Thế là, cả Hồng Hoang hình thành một màn quỷ dị.

Tiên Thiên Tam tộc lạc bại, tộc nhân chạy trốn tứ phía như chó nhà có tang.

Vô số tu sĩ Ma tộc xuất hiện khắp nơi, dường như có thế tịch quyển cả Hồng Hoang.

Thế nhưng, một đầu Tiên Thiên hung thú bàng đại vô cùng lại tàn phá bừa bãi, hoành hành vô kỵ, không ai cản nổi, đi tới đâu vạn vật đều hóa thành hỗn độn.

Ngắn ngủi vài ngàn năm, khí tức trên thân đầu hung thú khủng bố này liền trưởng thành đến mức kham so với Chuẩn Thánh trung kỳ, có thể nói là hãi nhiên vô cùng.

Trên Bất Chu Sơn, dưới tấm bia đá, một nam một nữ đang ngồi xếp bằng.

Nam tử ôn hòa nho nhã, nữ tử tướng mạo tuyệt mỹ, ung dung hoa quý, chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Hai người ngồi đây đã mấy ngàn năm nhìn xuống đại lục Hồng Hoang.

Bởi vì Bất Chu Sơn rất cao, hoàn toàn có thể quan sát đại địa, mọi chuyện phát sinh trong mấy ngàn năm qua đều nhìn rõ ràng.

“Đây là Hồng Hoang trong lòng ta sao?

Huynh trưởng, muội cảm giác sau này muội không muốn ra ngoài nữa, cứ ở đây ngốc thôi!” Nữ Oa thần tình ngây dại nói.

Tính cách nàng vốn luôn điều bì (nghịch ngợm), nhưng giờ khắc này lại chẳng còn chút vẻ nghịch ngợm nào.

“Haizz!” Phục Hy thở dài một tiếng.

Cùng lúc đó, tại một sơn cốc u tĩnh cách Bất Chu Sơn không xa, nơi này thập phần ẩn tế, bị Tiên Thiên trận pháp cách tuyệt.

Trong sơn cốc có một huyết trì (hồ máu) rộng mấy vạn trượng, mười hai thân ảnh huyết sắc khổng lồ đang ngồi trong huyết trì.

Lúc này, trên người mười hai thân ảnh ấy đều tản ra khí tức phẫn nộ vô cùng.

“Đáng chết Ma tộc, cư nhiên dám tàn phá Hồng Hoang như thế.

Còn đầu hung thú kia nữa, thật khả ố!” “Hồng Hoang là do Bàn Cổ Phụ Thần lưu lại cho chúng ta, cư nhiên bị đám gia hỏa này tai họa như vậy, thật tội không thể tha!” “Đáng giận, đều tại chúng ta sinh ra quá muộn.

Chờ đấy, đợi huynh đệ chúng ta xuất thế, nhất định phải đem đám gia hỏa này chém giết sạch, đoạt lại Hồng Hoang thuộc về chúng ta!” Từng đạo thanh âm phẫn nộ vang lên trong huyết trì, rất nhanh lại hãm nhập trầm tịch. *** Hỗn Độn tinh không.

Những chấn động ngập trời nổ vang, uy thế của Tiên Thiên Chí Bảo hung dũng uyển như Thánh Nhân hàng lâm, trấn áp Hỗn Độn Hồng Mông.

Từng mảng tinh vực vỡ nát, từng vết nứt lớn xuất hiện, bão tố Hỗn Độn khủng bố cuốn tới.

Nơi Hỗn Độn tinh không xa xôi cách biệt với Hồng Hoang lúc này cũng tao ngộ sự hủy diệt chưa từng có.

Đạo Kiếp, Hồng Quân, La Hầu, ba người vây công Đạo Quả pháp tướng.

Trong trận chiến này, cái Đạo Quả thần bí kia bày ra thực lực kinh người.

Uyển như hóa thân của kiếp nạn, đi tới đâu chư thiên tịch diệt, vạn vật mục nát, sinh linh trên từng ngôi sao lâm vào Thiên Nhân Ngũ Suy.

Vô biên sát khí cuốn qua các đại tinh vực, vô số sinh linh vì thế mà gặp kiếp nạn.

"Ha ha ha!" Mặc dù bị đánh nổ nhiều lần, Đạo Quả pháp tướng y nguyên cuồng tiếu, tựa như một tôn Diệt Thế Chi Thần.

"Đáng chết, không thể đợi thêm nữa!" Hồng Quân sắc mặt khó coi, hậu thủ ngài lưu lại đã cảm nhận được tình trạng của Hồng Hoang.

Ma tộc hàng lâm, hung thú tàn phá, nếu không về thì đã muộn.

"Chết!" Đồng dạng, La Hầu cũng muốn sớm kết thúc chiến đấu để phản hồi Hồng Hoang.

Hiện nay đại sự đã thành, chỉ cần tế đạo thành công liền sẽ khiến tu vi tiến thêm một bước, khi đó thiên hạ sẽ không ai cản nổi.

"Oanh long!" Cũng không biết có phải ăn ý hay không, Hồng Quân và La Hầu đồng thời xuất thủ.

Chương 60

Bàn Cổ Phiên và Diệt Thế Đại Ma, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trán phóng quang mang chưa từng có.

Thần uy hạo hạo đãng đãng bao trùm chư thiên.

Một khắc này, vô số Hỗn Độn tinh vực chấn động, vạn linh run rẩy, thiên địa đại đạo phát ra tiếng ai minh, dường như khó mà thừa thụ cỗ sức mạnh này.

"Cơ hội tốt!" Thấy một màn này, Đạo Kiếp mâu quang lóe lên, giả ý xuất thủ, nhưng ý chí lại thao túng Đạo Quả trực tiếp tiêu tán, triệt để dung nhập vào trong lượng kiếp.

Bất quá hắn lại lưu lại một giọt tiên huyết và pháp tướng hư ảnh.

Giọt tiên huyết này là tâm đầu huyết của hắn, dùng để lấy giả làm thật.

Dù sao bất luận là Hồng Quân hay La Hầu đều căn bản không hiểu rõ về loại Đạo Quả này.

"Oanh long!" Quang mang chiếu sáng hư không, khiến vô biên Hỗn Độn vỡ nát.

Uy lực của hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo có thể nói là vô cùng khủng bố, thương mang Hỗn Độn đều bị khai tịch, địa thủy phong hỏa hung dũng, từng thế giới hình thành rồi lại bị dư ba làm cho sụp đổ.

Dưới công kích khủng bố, ngay cả thiên đạo quy tắc trong phạm vi ức vạn dặm đều sụp đổ, hết thảy đều không còn tồn tại.

"Phanh!" Trong mắt Hồng Quân và La Hầu, hư ảnh to lớn kia trực tiếp phát ra một tiếng không cam lòng, lập tức vỡ nát, dung nhập vào

trong kiếp sát chi khí, biến mất không thấy.

"Chưa chết!" "Khí tức đã mất, nhưng tuyệt đối chưa chết.

Đích xác như lời hắn nói, Đạo Quả có thể dung nhập trong kiếp, lượng kiếp bất diệt thì hắn bất tử!" "Thật là một tồn tại nguy hiểm!" Nhìn Đạo Quả pháp tướng biến mất, Hồng Quân và La Hầu thần tình trầm trọng.

Mặc dù thắng một trận, đánh nát Đạo Quả của đối phương, nhưng lại cao hứng không nổi.

"Thật là đa sự chi thu (thời điểm lắm chuyện rối ren) a!" Hồng Quân cảm thán.

"Hừ, sợ cái gì?

Tuy chưa chết nhưng chịu một kích của hai người chúng ta, Đạo Quả của hắn tất nhiên hữu tổn, không lật lên được sóng gió gì đâu.

Đợi sau lượng kiếp, tìm hắn ra rồi diệt sát là được!" La Hầu cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân, lạnh lùng nói: "Hồng Quân, Tam tộc đã diệt, tiếp theo chính là thời đại Ma tộc ta quân lâm thiên hạ.

Nhân quả giữa hai ta cũng nên giải quyết rồi.

Vạn năm sau, bản tọa sẽ ở Tu Di Sơn cung nghênh đại giá!" Nói xong, La Hầu trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Nhưng trước khi đi, một đạo thanh âm truyền vào trong não hải Đạo Kiếp.

"Đạo hữu, nếu có hứng thú có thể đến Ma giáo ta một lần, cùng thương thảo đại sự Hồng Hoang.

Còn nữa, cẩn thận Hồng Quân lão nhi!" Câu nói này là truyền âm, chỉ có Đạo Kiếp nghe được.

“Ân?” Tuy là truyền âm nhưng nguyên thần Hồng Quân mạnh mẽ cỡ nào, y nguyên cảm nhận được một cỗ thần thức ba động, chỉ là không biết nội dung ba động.

Mâu quang lóe lên, Hồng Quân biết chắc chắn là La Hầu nói với Đạo Kiếp, bèn mỉm cười nói: “Đạo hữu, Long Hán kiếp bạo phát, thương khung đại địa đều chịu lan đến, vô số sinh linh vẫn lạc, sơn hà vỡ nát.

Chi bằng đạo hữu cùng bần đạo trở về, trọng chỉnh sơn hà?” “Thiện!” Đạo Kiếp gật đầu, cũng không cự tuyệt Hồng Quân.

Hắn biết, Hồng Quân cũng giống La Hầu, đều có ý lôi kéo hắn.

Dù sao hôm nay tuy hắn biểu hiện thập phần suy yếu, hoàn toàn không nhìn ra giống một vị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng trong mắt hai người kia, hắn khẳng định có chỗ ẩn giấu.

Thời đại Tiên Thiên Tam tộc kết thúc, vậy tiếp theo tất nhiên là chứng đạo chi tranh giữa Hồng Quân và La Hầu.

Khi đó một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong tuyệt đối là biến số, ai lôi kéo được tự nhiên sẽ tăng thêm phần thắng.

Giúp bên nào?

Có cần chọn không?

Tự nhiên là Hồng Quân.

Trong mắt Đạo Kiếp, Hồng Quân tuy hư ngụy, cũng không phải người tốt lành gì để chung sống, nhưng ít nhất còn đỡ hơn La Hầu.

Nghe vậy, Hồng Quân trong lòng vui vẻ, cũng thở phào nhẹ nhõm, thật sợ Đạo Kiếp cự tuyệt rồi đi giúp La Hầu.

Thế là hai người vừa đi vừa nói chuyện, một bên chỉnh lý sơn hà, trọng tố tinh thần, cuối cùng hai người về tới đại lục Hồng Hoang.

Bởi vì La Hầu về trước một bước, cho nên khi Đạo Kiếp về tới Hồng Hoang sát na, liền nghe thấy một tiếng tử hống phẫn nộ.

Chỉ thấy một bàn tay đen kịt to lớn đang trấn áp một đầu hung thú dài mấy vạn dặm.

Đầu hung thú này sát khí ngập trời, quanh thân tràn ngập hỗn độn chi khí nồng đậm, hai mắt đỏ ngầu, đang phấn lực muốn tránh thoát khỏi trấn áp.

"Hừ, súc sinh, còn không thần phục!" La Hầu cười lạnh, cuồn cuộn ma uy trán phóng, gia tăng sức mạnh trấn áp hung thú Hỗn Độn.

"Oanh!" Đúng lúc này, một hạt châu đen kịt xuất hiện trên thương khung, từ từ biến lớn, cuối cùng hóa thành to như một ngôi sao rơi xuống, mang theo diệt thế chi lực khủng bố nện về phía La Hầu.

"Rắc rắc!" Thương khung vỡ nát, uy thế Tiên Thiên Chí Bảo hung dũng, khí tức khủng bố tràn ngập chư thiên.

Trong sát na, ức vạn dặm thời không phúc diệt.

"Tiên Thiên Chí Bảo!" La Hầu sắc mặt đại biến, không còn lo trấn áp hung thú Hỗn Độn được nữa, tế ra Diệt Thế Đại Ma nghênh đón.

"Oanh long!" Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo oanh kích vào nhau.

Trong sát na, hư không nứt ra một cái khe khổng lồ, cuối cùng hình thành một hố đen.

Hố đen bắt đầu khuếch đại, đi tới đâu hư không sụp đổ, pháp tắc phúc diệt.

Chương 61

Những tu sĩ Ma tộc và các tộc không kịp chạy trốn trực tiếp hóa thành huyết vụ.

"Hống ~!" Dường như có sở cảm ứng, hung thú Hỗn Độn phát ra một tiếng tê hống hưng phấn, trực tiếp phóng lên thương khung, trong nháy mắt liền tới dưới chân một người.

Lúc này, Đạo Kiếp bước ra, vỗ vỗ cái đầu to lớn của hung thú Hỗn Độn, mỉm cười.

"Đạo hữu, ý này là gì?

Chẳng lẽ muốn cùng bản tọa đối địch hay sao?" Nhìn thân ảnh bước ra, La Hầu sát ý lẫm nhiên, nhưng sát ý chỉ lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là vẻ não nộ, trừng mắt nhìn Đạo Kiếp dường như thập phần khó hiểu.

Nhưng trong lòng La Hầu lại thầm mắng, quả nhiên là tên tiểu nhân ti bỉ, giống hệt Hồng Quân.

Rõ ràng có thực lực mạnh như vậy, có Tiên Thiên Chí Bảo, lại cứ cố tình tỏ ra thập phần yếu ớt trong trận chiến trước đó.

"Đạo hữu, trấn áp tọa kỵ của bản tọa như thế, có phải có chút không thỏa đáng hay không?" Đạo Kiếp thần tình lãnh mạc, ẩn ẩn có chút động nộ.

Hung thú Hỗn Độn là hắn thật vất vả mới tìm được làm tọa kỵ, tuyệt đối không thể có sơ thất.

Bất quá nộ khí rất nhanh bị hắn áp xuống.

Hiện tại chưa phải lúc trở mặt với La Hầu, nếu không chỉ trúng kế của Hồng Quân.

“Thì ra là tọa kỵ của đạo hữu, bản tọa trước đó tịnh không biết, thỉnh đạo hữu chớ trách!” La Hầu cũng nén giận, mặt mang nụ cười nói.

Hắn biết lúc này tuyệt đối không thể chọc giận đối phương, nếu không liền sẽ thành toàn cho Hồng Quân.

Tiếp đó, hắn nói: “Không biết đạo hữu suy nghĩ thế nào?

Nếu đạo hữu gia nhập Ma giáo ta, hai người chúng ta có thể lấy sư huynh đệ tương xứng.

Đến lúc Ma giáo ta quân lâm thiên hạ, cả Hồng Hoang chính là thiên hạ của hai người chúng ta, chứng đạo thành Thánh căn bản không phải xa vời!” “Cái gì?” “Ma Tổ đại nhân, ...” La Hầu lời này vừa nói ra, vô số tu sĩ Ma tộc chấn động.

Đại Tự Tại Thiên Ma cùng những kẻ khác càng hít sâu một hơi, nhìn về phía Đạo Kiếp với đủ loại hâm mộ ghen ghét.

Đương nhiên, cũng có những ma đầu trí tuệ cao thâm hiểu rõ La Hầu, trong lòng cười lạnh không thôi.

Bọn hắn khả không tin Ma Tổ nhà mình lại đại độ như vậy, chia sẻ thiên hạ với người khác?

Quả thực là chuyện tiếu lâm.

“Hừ!” Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Hồng Quân nhìn không được nữa, từ trong hư không bước ra, lệ quát La Hầu: “Ma đầu, chớ có cổ hoặc nhân tâm.

Cùng ngươi làm bạn chẳng khác nào bảo hổ lột da!” “Đạo hữu, chớ bị ma đầu cổ hoặc!” Câu này là Hồng Quân nói với Đạo Kiếp.

“Ha ha!” Nghe vậy, Đạo Kiếp mỉm cười nói: “Nhị vị, hà tất phải giương cung bạt kiếm như thế.

Hiện nay Hồng Hoang bách phế đãi hưng, chúng ta thân là Tiên Thiên đại năng, tự nhiên phải vì chúng sinh góp một phần lực.

Chi bằng nhị vị cùng bản tọa đi tu phục sơn hà thì thế nào?" Đối với ý tứ của Hồng Quân và La Hầu, hắn tự nhiên minh bạch.

Nhưng trong tình huống này càng không thể đứng về bất kỳ bên nào, nếu không tất nhiên sẽ dẫn tới sự cảnh giác của kẻ còn lại.

"Lão hồ ly!" Thấy Đạo Kiếp muốn đánh trống lảng sang chuyện khác, Hồng Quân và La Hầu đều thầm oán thán trong lòng, nhưng cũng không tiện nói thêm, sợ gây phản cảm cho đối phương.

Thế là ba người lại lần nữa liên hợp, bắt đầu chỉnh lý Hồng Hoang sơn hà.

Trong thời gian này, sắc mặt La Hầu luôn cương ngạnh, có thể thấy tâm tình hiện tại của hắn tồi tệ đến mức nào.

"Mẹ kiếp, lão tử đường đường là Ma Tổ, cư nhiên phải làm loại chuyện này?

Đây là việc của bọn lạn hảo nhân (người tốt bụng quá mức) làm!" La Hầu trong lòng chửi thầm, đặc biệt khi nhìn thấy thần tình cổ quái của đám ma đầu xung quanh thì càng muốn bùng nổ.

Nhưng hắn biết hắn không thể, lúc này nhất định phải diễn tiếp, nhân cơ hội tạo quan hệ với Đạo Kiếp, ít nhất cũng phải để Đạo Kiếp giữ trung lập.

Dù sao so với Hồng Quân, hắn và Đạo Kiếp từng có hiềm khích, tịnh không chiếm ưu thế.

Suốt quá trình, ba người không ai nói chuyện, chỉ lẳng lặng tu phục sơn hà, thanh lý thi thể và huyết hà trên đại địa.

Thỉnh thoảng có Thiên Đạo công đức giáng xuống, Đạo Kiếp và

Hồng Quân vẻ mặt hân hỉ thu lấy, duy chỉ có La Hầu là không vui.

Vạn năm sau, thấy cũng đã kha khá, ba người mới tan rã.

Trước khi đi, Hồng Quân và La Hầu lại lần nữa phát ra lời mời với Đạo Kiếp, nhưng đều bị hắn tùy tiện ứng phó cho qua.

Một trận Long Hán kiếp tịch quyển Hồng Hoang cứ thế trôi qua, mang đến tai nạn to lớn cho chúng sinh, nhưng lại gia tốc quá trình diễn hóa của Thiên Đạo, khiến thiên uy càng thêm hậu trọng.

Vạn năm tuy không dài, nhưng đối với La Hầu quả thực là dày vò, trong lòng có thể nói là hận chết Đạo Kiếp.

Nay rốt cuộc được giải thoát, sau khi về Tây Phương, La Hầu không nói hai lời, trực tiếp triệu tập quần ma, bắt đầu dựng tế đàn.

Trận Long Hán kiếp này hắn thu hoạch cực lớn.

Dưới sự dẫn dắt của thủ hạ Đại Tự Tại Thiên Ma, hắn đã thu thập được vô số tinh huyết cùng thất tình lục dục chi niệm của sinh linh.

Lần này hắn chuẩn bị dựng tế đàn, dùng tinh huyết và thất tình lục dục hiến tế Đại Đạo, từ đó khiến bản thân cực hạn thăng hoa, nhất cử chứng đạo thành Thánh.

Trên Tu Di Sơn, La Hầu lẳng lặng đứng trước đại điện, nhìn xuống đại địa Hồng Hoang.

Trên đầu hắn, vô biên khí vận đang tụ tập, một con khí vận thần long màu đen đang ngưng tụ, mỗi thời mỗi khắc đều đang lớn mạnh.

Nhìn xuống vô số ma đầu đang xây dựng tế đàn, khắc này tâm tình La Hầu thập phần thư sướng, cảm giác sắp đạt tới nhân sinh đỉnh phong.

Chương 62

“Hồng Quân, bản tọa liền ở nơi này chờ ngươi.

Đây là trận chiến cuối cùng của ta, cũng là túc mệnh chi chiến.

Sau khi người chết, bản tọa sẽ đăng lâm tế đàn, trở thành Hồng Hoang đệ nhất Thánh Nhân!” “Khặc khặc, còn thiếu một vật!” Chợt nghĩ ra gì đó, La Hầu cười quỷ dị.

Hắn tế ra một khối thần kim thiết to lớn, hai tay bấm quyết, ngọn lửa đen kịt thiêu đốt nung chảy thần thiết.

Rất nhanh, một cỗ quan tài đen kịt liền được chế tạo xong.

“Đi!” Hắn ném quan tài lên tế đàn, dọa đám ma đầu giật mình.

“Hồng Quân lão nhi, bản tọa đã chuẩn bị sẵn quan tài cho ngươi.

Sau khi ngươi chết, thi thể ngươi sẽ nằm trong quan tài, nhìn bản tọa đăng lâm đỉnh phong!

Ha ha ha!” Tiếng ma khiếu cuồn cuộn phát ra từ miệng La Hầu chấn động thương khung, khiến ma uy hạo đãng thiên không.

“Ma Tổ uy vũ!” “Nhất thống Hồng Hoang!” Bên dưới, vô số Ma tộc hoan hô.

Một khắc này, cả Tây Phương ma uy hạo đãng, khiến chúng sinh Hồng Hoang run rẩy.

Ở một bên khác, Hồng Quân cảm nhận được tiếng ma khiếu từ Tây Phương truyền đến, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Ngài không ở lại Ngọc Kinh Sơn bao lâu liền lặng lẽ rời đi.

Tam Tiên Đảo.

Đạo Kiếp sau khi trở về liền mở ra trận pháp, ngồi xếp bằng trong đạo trường.

Lần lượng kiếp này thu hoạch rất lớn, hắn lợi dụng Đạo Quả pháp tướng tiên hậu thu lấy nhục thân Long Vương, Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân, cùng với pháp bảo của bọn họ.

Đạo Quả trong lần lượng kiếp này đã lớn mạnh hơn rất nhiều, một khi dung hợp với Đạo Quả, tu vi của hắn có thể cấp tốc bạo tăng, nhất cử đạt tới cảnh giới vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên.

Bất quá trước mắt tuyệt đối không phải lúc dung hợp.

Thiên Đạo đản sinh, lực chưởng khống đối với Hồng Hoang gia tăng, tôn Thánh Nhân đầu tiên tất nhiên sẽ trở thành Thiên Đạo đại ngôn (người đại diện).

Nếu không trở thành Hợp Đạo giả thì không thể đột phá.

Quan trọng nhất là Đạo Kiếp có tự biết mình, hắn căn bản không thích hợp Hợp Đạo, Thiên Đạo cũng sẽ không chọn hắn.

Do đó phải áp chế, áp chế đến khi lượng kiếp triệt để kết thúc.

"Ông ~!" Một khỏa bảo châu xám xịt phù hiện, tản ra khí tức Hỗn Độn.

Theo bảo châu xuất hiện, long uy hạo đãng, ẩn ẩn có thể nghe thấy một tiếng long khiếu truyền ra.

"Đạo Kiếp, ngươi ý dục hà vi?

Còn không mau thả bản tổ!" Một đạo ý niệm từ trong bảo châu truyền ra, thanh âm mang theo phẫn nộ.

Là chân linh của Long Vương.

Hắn đem chân linh lạc ấn vào trong Long Châu, từ đó đạt được bất tử bất diệt.

Đúng vậy, chỉ cần chân linh tồn phóng tại Long Châu, vô luận gặp kiếp nạn gì, chỉ cần Long Châu bảo tồn hoàn chỉnh thì có thể mượn cơ hội phục sinh.

Đây cũng là nguyên nhân hắn vẫn chưa triệt để tuyệt vọng khi bị Hồng Quân và La Hầu truy sát.

Kỳ thật khi độn về đại địa Hồng Hoang, hắn không chỉ muốn mượn cơ hội ngưng tụ khí vận khôi phục, mà quan trọng hơn là trong tình huống thất bại, sấn cơ hội để Long Châu kim thiền thoát xác.

Đây cũng là lá bài tẩy cuối cùng, trong cả Hồng Hoang không ai biết được.

Chỉ là không ngờ lại có sự cố phát sinh, bị con quái vật thần bí đột nhiên xuất hiện thôn phệ trấn áp, ngay cả Long Châu cũng không có cơ hội đào thoát.

Đáng giận nhất là con quái vật thần bí kia cư nhiên là do Đạo Kiếp ở sau lưng thao túng, lừa gạt tất cả mọi người ở Hồng Hoang, bao gồm cả Hồng Quân và La Hầu.

Trong lòng hãi nhiên đồng thời, Long Vương cũng biết không giấu được nữa liền mở miệng.

"Long Vương, lừa được người khác chứ không lừa được bản tọa.

Như kim rơi vào tay bản tọa, dĩ nhân quả giữa hai ta, ngươi nói bản tọa sẽ làm gì?" Đạo Kiếp cười như không cười nói.

Thả?

Tuyệt đối không có khả năng.

Long Vương không ngốc, biết đối phương tuyệt đối sẽ không thả mình, càng không cho phép mình phục sinh.

Trầm mặc một lát, Long Vương nói: "Ngươi đã được nhục thân

của ta, nếu như ta đem nơi cất giấu bảo khố Long tộc nói cho ngươi, liệu có thể cho ta một đường sinh cơ?" Ân, thỏa hiệp.

Không sai, Long Vương lựa chọn thỏa hiệp.

"Không, bảo khố Long tộc cứ giữ lại đi.

Nhục thân ngươi vốn là chiến lợi phẩm của bản tọa.

Muốn bản tọa thả một con đường sống cũng không phải không thể!" Đạo Kiếp trầm tư một chút rồi nói: "Khỏa Long Châu này bản tọa muốn.

Còn có, ngươi phải học theo Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân, đối thiên phát thệ, thân hợp Thiên Đạo, cuối cùng chủ động cắt đứt nhân quả giữa chúng ta, bản tọa sẽ thả ngươi!" Nghe vậy Long Vương đại nộ: "Không có khả năng, thế thì có khác gì giết ta!" Long Châu là hy vọng cuối cùng, mất Long Châu căn bản không thể phục sinh.

Lại giống như Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân kia, chẳng phải đại biểu cho việc sau này sẽ mất đi tự do, xử vu trạng thái bán sinh bất tử?

Chương 63

Còn việc trảm đoạn nhân quả với Đạo Kiếp thì không thành vấn đề.

"Có đồng ý hay không!" Đạo Kiếp ánh mắt lạnh lẽo, cười gằn: "Đừng quên trạng thái hiện tại của ngươi.

Chân linh lạc ấn trong khỏa châu này, bản tọa đích xác không làm gì được ngươi, ngươi không rời đi thì bản tọa cũng không luyện hóa được nó.

Nhưng bản tọa có thể tù cấm ngươi.

Ngàn vạn năm, ức vạn năm, trực tiếp tù cấm ngươi vô lượng lượng kiếp!" "Tổn nhân bất lợi kỷ, đáng chết, thật là tên hỗn đản!" Long Vương nộ hỏa trùng thiên, tức đến đau gan, nhưng không còn cách nào khác.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô tình của Đạo Kiếp, cuối cùng hắn chỉ có thể thỏa hiệp.

"Đi thôi!" Thấy Long Vương đồng ý, Đạo Kiếp mỉm cười, để Long Vương giải trừ lạc ấn.

Sau khi lạc ấn giải trừ, chân linh Long Vương mượn dùng một tia nguyên thần chi lực từ Đạo Kiếp, quay về Long tộc.

Mấy ngày sau, một tiếng long khiếu hồi đãng thương khung.

Long Vương đối thiên phát thệ, chân linh hợp đạo, từ đó trấn áp tứ hải chi địa.

Đồng thời, trong tứ hải, vô số Long tộc từ trong biển bay ra, ngửa mặt lên trời bi khiếu, đưa tiễn Long Vương.

Trước đó chưa thấy Long Vương vẫn lạc, trong lòng bọn họ vẫn ôm một tia hy vọng.

Trải qua đại chiến Long Hán, cộng thêm hung thú Hỗn Độn và Ma tộc đánh lén, đại năng Long tộc gần như chết sạch, ngay cả tộc nhân cũng chỉ còn lại không tới một phần mười.

Nay Long Vương chân linh hợp đạo, cũng đại biểu cho đệ nhất bá chủ Hồng Hoang xưng bá một thời đại – Long tộc đã triệt để xuống dốc.

"Đại huynh!" Nơi sâu nhất Đông Hải, Chúc Long bị xiềng xích khóa trụ gầm lên giận dữ, thần sắc bi ai, nhưng không có cách nào ngăn cản.

"Di, Long Vương lão gia hỏa này hợp đạo?

Xem ra tồn tại thần bí kia cũng không thể giết được Long Vương.

Đạo Quả của tên đó bị hủy, hẳn là trọng thương, tu vi ngã xuống, cho nên mới để Long Vương đào thoát?" "Nhưng cũng không đúng a, Long Vương nếu có thể đào thoát, tất nhiên sẽ về Long tộc dưỡng thương, sao có thể đi hợp đạo?" Trên Tu Di Sơn, La Hầu nhìn về hướng Đông Hải, mày nhíu chặt, thập phần khó hiểu.

Tại Hỗn Độn tinh vực, trên một ngôi sao có sự sống, linh khí lượn lờ, sơn hà xanh biếc, linh khí nồng đậm cư nhiên không kém gì đại lục Hồng Hoang.

Nơi này là đạo trường của một tôn đại năng.

Lúc này, trong một ngọn thánh sơn tràn ngập Âm Dương nhị khí, hai đạo thân ảnh dường như cũng cảm ứng được, nhìn về hướng Hồng Hoang đại địa.

"Đạo hữu, không phải Long Vương bị Đạo Quả thần bí kia bắt đi rồi sao?

Vì sao lại chân linh hợp đạo?" Một đạo nhân trung niên mặc đạo bào đen trắng nhìn về phía Hồng Quân, thập phần khó hiểu.

Đạo nhân trung niên này chính là Âm Dương Lão Tổ, là một vị Tiên Thiên đại năng tồn tại từ thuở khai thiên, năm đó từng tham dự kiếp nạn hung thú, tu vi thâm bất khả trắc.

Chỉ là vị Âm Dương Lão Tổ này thập phần điệu thấp, từ sau kiếp hung thú rất ít xuất thế, ngay cả Long Hán kiếp lần này cũng chỉ đóng cửa tu luyện trong đạo trường.

Cho nên một vị Tiên Thiên đại năng như vậy lại thanh danh không hiển hách trong Hồng Hoang.

"Bần đạo cũng cảm thấy kỳ quái.

Khi đó Long Vương bị ta và La Hầu truy sát, cùng đồ mạt lộ, bị Đạo Quả kia bắt đi không lâu thì Đạo Quả đó liền bị ba người chúng ta liên thủ diệt.

Theo lý mà nói, người bí ẩn kia lý ra phải trọng thương.

Nếu Long Vương nhân cơ hội đào tẩu thì không nên làm như thế.

Dù sao Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã diệt, chỉ cần Long Vương khôi phục thương thế, tất nhiên khí vận sẽ bạo trướng, thậm chí cực hạn thăng hoa!" "Quái tai, quái tai!" Hồng Quân cũng nghĩ không thông.

"Vô sở vị (không quan trọng) rồi.

Chỉ cần có thể trừ đi tên ma đầu La Hầu kia, liền có thể trả lại cho Hồng Hoang một cái lãng lãng càn khôn (trời đất trong sáng).

Đến lúc đó trời ban công đức, tuyệt đối có thể giúp chúng ta tiến thêm một bước!" Hồng Quân nhìn Âm Dương Lão Tổ nói: "Đạo hữu, suy nghĩ thế nào rồi?" Nghe vậy, Âm Dương Lão Tổ trầm mặc.

Nói thật, giống như bọn hắn những tồn tại này căn bản không nhập thế, nếu không lúc Long Hán kiếp đã đi mưu hoạch rồi.

Loại tồn tại này càng hiểu rõ, đại chiến cấp bậc này tất nhiên có phong hiểm vẫn lạc.

Chỉ là điều kiện Hồng Quân đưa ra quá dụ người: Trảm Tam Thi chi pháp, tam thi hợp nhất có khả năng chứng đạo Hỗn Nguyên, căn bản không pháp cự tuyệt.

Bất quá Âm Dương Lão Tổ chuẩn bị mặc cả một phen, bèn nói: "Thêm một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau khi chém giết La Hầu, pháp bảo trên người hắn, bần đạo muốn suất tiên chọn lựa một kiện!" "Có thể, bất quá Diệt Thế Đại Ma thì trừ ra!" Hồng Quân gật đầu nói.

Đối với việc này, Âm Dương Lão Tổ cũng không ngạc nhiên.

Nếu Hồng Quân hứa hẹn đem Diệt Thế Đại Ma cho hắn thì mới là có quỷ.

"Đi thôi!" Đạt thành hiệp nghị, hai người xuất phát.

Tiếp đó, bọn họ phân biệt đi tìm hai vị ẩn thế đại năng khác trong Hồng Hoang là Ngũ Hành Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ.

Hỗn Côn Lão Tổ (Hun Kun) và Càn Khôn Lão Tổ cũng là Tiên Thiên đại năng tồn tại từ thuở khai thiên, căn cước thập phần thần bí, giống như Âm Dương Lão Tổ đều là Hỗn Độn Ma Thần trọng tu.

Ba đại cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, cộng thêm một cái Chuẩn Thánh đỉnh phong, khiến Hồng Quân đối với trận túc mệnh chi chiến này lòng tin đại trướng.

Bất quá ngài tịnh không vội vã đi ngay.

Để cho bảo hiểm, Hồng Quân mang theo ba người đi tới Đông Hải

Tam Tiên Đảo.

Chương 64

Ngài không quên còn có Đạo Kiếp - một vị đỉnh cấp đại năng.

Trước đó La Hầu cũng lôi kéo Đạo Kiếp, để đề phòng vạn nhất, nhất định phải đem Đạo Kiếp cũng nắm trong tay.

Đạo Kiếp không đi cùng đối phó La Hầu thì cũng không thể để Đạo Kiếp đi giúp đỡ La Hầu.

"Đạo Kiếp, Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân, truyền đạo thiên hạ, siêu độ vong hồn.

A, bần đạo đảo muốn kiến thức xem vị đạo hữu này có thủ đoạn gì!" Đến gần Tam Tiên Đảo, Hỗn Côn Lão Tổ lạnh lùng nói.

Càn Khôn Lão Tổ hắc hắc cười nói: "Hỗn Côn lão đạo, lời đồn mà ngươi cũng tin?

Tại Hồng Hoang này ai không tự tư tự lợi?

Đại thiện nhân?

Buồn cười!" Âm Dương Lão Tổ không nói gì, nhưng từ thần tình đạm mạc kia xem ra hiển nhiên cũng cho rằng Đạo Kiếp danh bất phó thực (hư danh).

Thấy thế, Hồng Quân nhíu mày nhưng cũng không nói gì, tương phản rất nhanh liền híp mắt lại cười nói: "Ba vị đạo hữu, chớ có coi thường Đạo Kiếp đạo hữu.

Tu vi của Đạo Kiếp đạo hữu là Chuẩn Thánh đỉnh phong, không yếu hơn bần đạo đâu." "Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Có khả năng sao?" Nghe vậy ba người sắc mặt biến đổi.

Có lẽ trong Hồng Hoang, Chuẩn Thánh sơ kỳ và Chuẩn Thánh

trung kỳ bọn hắn không để vào mắt, nhưng Chuẩn Thánh hậu kỳ thì khác, đủ để bọn hắn trịnh trọng, càng không cần nói đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Câu nói "không yếu hơn bần đạo" của Hồng Quân càng làm ba người sắc mặt khó coi.

Bất quá hiển nhiên ba người đều không tin.

Dù sao bọn hắn nãi là Hỗn Độn Ma Thần trọng tu mới có tu vi hôm nay.

La Hầu cũng giống bọn hắn.

Trong Hồng Hoang, duy chỉ có Hồng Quân là bọn hắn nhìn không thấu, nhưng đoán chừng Hồng Quân cũng là một vị Hỗn Độn Ma Thần ẩn giấu khá sâu.

Hồng Quân nói Đạo Kiếp không yếu hơn hắn, trừ phi đối phương cũng là Hỗn Độn Ma Thần, là người quen cũ, nếu không tuyệt đối không có khả năng.

Bất quá mọi người đều là Hỗn Độn Ma Thần trọng tu, dựa vào cái gì tu vi hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, áp bọn hắn một đầu?

"Bần đạo đảo muốn nhìn xem, vị Đạo Kiếp này là cố nhân phương nào!" Hỗn Côn Lão Tổ cười lạnh một tiếng, đương tức đem khí tức tự thân phóng thích.

Khí tức thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong sát na gian tịch quyển ra.

Giờ khắc này, bốn người vị vu Đông Hải, uy thế bàng đại của Hỗn Côn Lão Tổ phóng thích nháy mắt khiến biển cả cuộn trào, phong vân trên thương khung biến sắc.

Quanh thân hắn hiển hóa các loại dị tượng, phía sau lưng hiện ra

một hư ảnh ma thần tựa Côn tựa Bằng đang gào thét với chư thiên.

Ngay sau đó, một con đường kim quang từ dưới chân hắn lan tràn, hàng lâm bên ngoài Tam Tiên Đảo.

Hỗn Côn Lão Tổ đạp lên kim quang đại đạo tiến tới, vài bước liền đến bên ngoài đảo.

Cảm thụ uy thế của Hỗn Côn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ sắc mặt biến đổi, khóe miệng Hồng Quân lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Có thể nói hành vi này của Hỗn Côn Lão Tổ hoàn toàn là khiêu khích.

Đồng thời, khí tức bạo phát cũng kinh động Long tộc trong Đông Hải cùng các đại hải tộc sinh linh.

Từng người sắc mặt đại biến, nhao nhao thấu qua nước biển nhìn ra ngoài.

Trong Long Cung, một đám cường giả Long tộc phẫn nộ.

Hành vi của Hỗn Côn không chỉ là khiêu khích Đạo Kiếp, mà Đông Hải là địa bàn của Long tộc, hành vi này đồng dạng cũng là khiêu khích Long tộc.

Nhưng càng nhiều hơn là sự bất lực.

Long Vương vẫn lạc, cường giả Long tộc tử thương vô số, không pháp so bì với hắn, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tam Tiên Đảo gồm Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, vốn là ba hòn đảo riêng biệt, nay bị Đạo Kiếp dung hợp làm một, hóa thành một hòn đảo khổng lồ.

Tam Tiên Đảo tọa lạc Đông Hải, bị mê vụ bao phủ, tiên khí lượn lờ, ráng mây phiêu phiêu, từ xa nhìn lại uyển như một tòa nhân gian

tiên đảo, thần thánh vô cùng.

Lúc này, trong đạo trường Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp đang chỉnh lý thu hoạch lần trước.

Long Hán kiếp, Tam Tổ vẫn lạc, pháp bảo ba người sử dụng toàn bộ rơi vào tay hắn.

Quang Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đã có ba cái: Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Còn có mười hai khỏa Định Hải Thần Châu, Phá Cấm Châu, Nam Minh Ly Hỏa Châu...

đều là những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hách hách hữu danh trong Hồng Hoang.

Nhưng những thứ này đều không phải thứ Đạo Kiếp coi trọng nhất.

Hắn coi trọng nhất là Long Châu của Long Vương.

Sau khi chân linh Long Vương rời đi, Long Châu liền triệt để thành vật vô chủ.

Khỏa Long Châu này kiên ngạnh vô cùng, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không cách nào làm nó tổn hại mảy may, bên trong uẩn chứa một cái không gian.

Bởi vậy trong lần giao thủ với Long Vương trước đó, Đạo Kiếp liền có suy đoán.

Hỗn Độn Châu!

Chương 65

Nếu là người Hồng Hoang có lẽ sẽ không nghĩ tới kiện chí bảo này, nhưng kiếp trước thân là người Trái Đất, tự nhiên nhãn giới của hắn cao hơn một chút.

Bất quá chỉ dựa vào độ cứng và không gian thì không đủ chứng minh khỏa châu này là Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, nội hàm một cái thế giới Hỗn Độn, có công năng trấn áp Hỗn Độn.

Nhưng không gian bên trong khỏa châu này lại bị phong ấn, dĩ tu vi hiện nay của Đạo Kiếp căn bản không thể giải khai phong ấn, cho nên chưa thể phán đoán.

"Trong truyền thuyết, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu tại Hồng Hoang là do mảnh vỡ Hỗn Độn Châu hóa thành.

Lần này từ chỗ Long Vương lấy được mười hai khỏa, cũng không biết có thể hay không dung nhập trong đó!" Khi Đạo Kiếp đang chuẩn bị thường thí thì một đạo thanh âm bá đạo đầy uy áp từ ngoài đảo truyền đến.

"Đạo Kiếp đạo hữu, bần đạo Hỗn Côn, đến đây bái phỏng!" Đồng thời, một cỗ khí tức hạo hãn bàng đại hung dũng, khiến cả Tam Tiên Đảo đều phát sinh chấn động khủng bố.

"Hừ!" Đạo Kiếp hừ lạnh một tiếng, thân hình từ trong đạo trường bước ra.

"Hống ~!" Cùng lúc đó, khi Hỗn Côn Lão Tổ vừa hàng lâm chờ Đạo Kiếp hiện thân, một tiếng nộ hống chấn động thương khung từ Tam Tiên Đảo truyền ra.

Sát na gian, vô biên sát khí và lệ khí hung dũng, một con quái vật to lớn mang theo cuồn cuộn hỗn độn chi khí từ trên đảo lao ra, thò cái vuốt lớn vả về phía Hỗn Côn Lão Tổ.

"Oanh long!" Cự trảo xám xịt bị hỗn độn chi khí bao bọc, che khuất bầu trời, tựa như đem thương khung nắm trong tay, đi tới đâu không gian vặn vẹo tới đó.

"To gan!" Hỗn Côn Lão Tổ đại nộ.

Hắn không ngờ đối phương còn bá đạo hơn hắn, hắn chỉ khiêu khích một chút, đối phương cư nhiên dẫn đầu xuất thủ, chuyện này là không để hắn vào mắt.

Đương tức hắn tế ra pháp bảo của mình là Huyền Linh Nhất Khí Trượng.

Một trượng đánh ra, trực tiếp kích lui cự trảo, sau đó lạnh lùng nhìn về phía trước.

"Hống ~!" Tiếp đó, tiếng gào thét trầm thấp truyền đến, một cỗ vô biên hung uy che khuất bầu trời, một con quái vật khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Đầu tuyệt thế hung thú này thân thể hỏa hồng, có bốn cánh, dưới nách có mắt, răng nanh lởm chởm.

Đầu nó dài như đầu người nhưng lại có nét giống chó, thập phần quái dị.

Hai mắt đỏ ngầu như đèn lồng huyết sắc, quanh thân bị hỗn độn chi khí bao bọc.

Vừa mới xuất hiện liền hấp dẫn vô biên sát khí tràn ngập tứ phía.

"Hung thú Hỗn Độn?

Có khả năng?" Hỗn Côn Lão Tổ sắc mặt biến đổi, không khỏi lui

lại một bước, thần tình cảnh giác.

Thân là Tiên Thiên đại năng tồn tại từ thuở khai thiên, tự nhiên hắn nhận ra Tứ đại hung thú.

Năm đó dưới sự dẫn dắt của Thú Hoàng Thần Nghịch, Tứ đại hung thú có thể nói là hung uy ngập trời, là kẻ thù và cấm kỵ của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Thú Hoàng Thần Nghịch ngưng tụ tinh huyết và oán niệm của ít nhất ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, sinh ra đã vô địch, là Chuẩn Thánh đại năng duy nhất thời bấy giờ.

Tứ đại hung thú tuy không thể tu luyện nhưng dựa vào thôn phệ thương sinh, vô luận tu vi hay nhục thân đều kham bỉ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cũng chính vì vậy, kiếp nạn hung thú mới có thể tịch quyển cả Hồng Hoang.

Cuối cùng những đại năng Hồng Hoang phải liên hợp lại mới diệt được bọn chúng.

Trận chiến ấy bao gồm cả Hồng Quân, La Hầu, Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, Dương Mi... những đỉnh cấp Tiên Thiên đại năng đều tham gia, không biết đã chết bao nhiêu người.

Chiến thắng đó không chỉ là công lao tiêu diệt Thú Hoàng Thần Nghịch mà còn có công lao tiêu diệt Tứ đại hung thú.

Nay hung thú Hỗn Độn xuất hiện ở đây, có thể thấy trong lòng Hỗn Côn Lão Tổ chấn kinh cỡ nào.

Đồng dạng, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ bên cạnh Hồng Quân cũng sắc mặt biến đổi, nhao nhao nhìn về phía Hồng Quân.

“Hồng Quân đạo hữu, chuyện gì xảy ra?

Hung thú Hỗn Độn vì sao lại xuất hiện, thực lực cư nhiên kham bỉ Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong?” Ba người đều nhìn Hồng Quân, thần sắc bất hảo.

Hiển nhiên chuyện này Hồng Quân tịnh chưa nói với họ.

“Khụ khụ!” Hồng Quân ho khan một tiếng nói: “Ba vị đạo hữu chớ gấp, bần đạo không phải chưa kịp nói sao?

Vị Đạo Kiếp đạo hữu này thâm bất khả trắc, hung thú Hỗn Độn là do hắn thu phục năm đó, nay là tọa kỵ của hắn!” “Có khả năng?” “Thu Hỗn Độn làm tọa kỵ?

Điên rồi sao!” Lời Hồng Quân nói càng làm ba người chấn động.

Thu hung thú làm tọa kỵ?

Thu kẻ đứng đầu Tứ đại hung thú từng thôn phệ bao nhiêu đại năng Hồng Hoang làm tọa kỵ?

Giản trực là nói đùa.

Nếu hung thú dễ thu phục như vậy, chẳng phải mỗi người đã có một con rồi sao?

Phải biết năm đó khi chưa có Chuẩn Thánh, mọi người đều là Đại La Kim Tiên, Tứ đại hung thú là tồn tại vô địch, cũng chỉ có Thú Hoàng Thần Nghịch mới áp được chúng một đầu.

Có thể nói, vô luận Hỗn Côn, Âm Dương hay Càn Khôn năm đó đều không dám đơn đả độc đấu với một đầu hung thú.

“Hống ~!” Thấy mấy người này cư nhiên tự lo nói chuyện, dám coi thường mình, hung thú Hỗn Độn lập tức nổi giận.

Đặc biệt mấy kẻ này đều là người quen cũ, năm đó từng truy sát nó.

Chương 66

Chính sở vị cừu nhân kiến diện phân ngoại nhãn hồng (kẻ thù gặp nhau đỏ mắt), hung thú Hỗn Độn không nói hai lời, cái vuốt khổng lồ lần nữa huy động, vả về phía Hỗn Côn Lão Tổ.

"Súc sinh, chớ có xương cuồng!" Thấy thế, Hỗn Côn Lão Tổ đại nộ, đương tức đánh ra một đạo đại thần thông.

Nay không phải thời đại hung thú, hắn đã sớm trưởng thành, tự nhiên không còn kiêng kỵ như năm xưa.

Quả thật, mới giao thủ vài chiêu, hung thú Hỗn Độn liền bị Hỗn Côn Lão Tổ đánh bay ra ngoài, thân thể to lớn rơi tòm xuống biển.

Bất quá Hỗn Độn dù sao cũng là thủ lĩnh Tứ đại hung thú, mặc dù bất địch nhưng hung uy không giảm, trúng một kích nặng nề của Hỗn Côn Lão Tổ cũng tịnh không bị thương quá lớn.

Tại nhục thân của nó quá mạnh, kham so với Thập Nhị Tổ Vu của hậu thế.

"Nghiệt súc, đi chết đi!" Thấy đầu hung thú không buông tha, dường như muốn bất tử bất hưu, Hỗn Côn Lão Tổ cũng sát ý lẫm nhiên, không còn bảo lưu.

Đồng thời trong lòng hắn có một suy nghĩ: Nếu chém giết được đầu hung thú này hẳn là hoạch đắc không ít công đức.

Dù sao Tứ đại hung thú là nhân vật chính của lượng kiếp hung thú, khi đó không có Thiên Đạo thì thôi, nay Thiên Đạo hiển hóa, loại sinh vật chỉ biết phá hoại này một khi bị giết tất nhiên sẽ có công đức.

Còn Đạo Kiếp?

Nếu đối phương thực lực có tư cách đối thoại với hắn, đại bất

liễu thì bồi thường để liễu kết nhân quả.

Nếu thực lực không đủ... a a, vậy thì ngại quá.

Hỗn Côn Lão Tổ có ý nghĩ này.

Ban đầu, vô luận Hồng Quân, Âm Dương hay Càn Khôn đều không có ý ngăn cản, hiển nhiên ba người đều có tâm tư riêng.

"Hừ!" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến khiến thời không chấn động, cả thiên địa dường như tĩnh chỉ bất động trong tiếng hừ lạnh ấy.

Mê vụ dâng lên, nhóm Hỗn Côn Lão Tổ nhìn thấy từ trong sương mù Tiên Đảo bước ra một đạo nhân trẻ tuổi.

Đạo nhân một thân hắc bào, mâu quang đen kịt, thần sắc băng lãnh.

Giơ tay lên, thương khung biến sắc, nhật nguyệt tiêu tán, thời không đảo lưu.

Một ngón tay đen kịt vô hạn biến lớn, trong nháy mắt che khuất bầu trời, điểm về phía Hỗn Côn Lão Tổ.

"Hát!" Hỗn Côn Lão Tổ đại kinh thất sắc, một cỗ cảm giác rợn cả tóc gáy ập lên đầu.

Hắn gầm lên một tiếng, tế ra tầng tầng phòng ngự, còn tế ra một kiện linh bảo thuẫn bài chắn trước mặt.

"Oanh long!" Một ngón tay rơi xuống.

Trong ánh mắt hãi nhiên của Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ, tầng tầng phòng ngự của Hỗn Côn Lão Tổ sụp đổ, giống như bị bóc vỏ, phát ra tiếng rắc rắc vỡ vụn.

Cuối cùng, ngón tay điểm lên tấm kim sắc thuẫn bài mà Hỗn Côn Lão Tổ tế ra.

Tiếng nổ vang rền, khiến Đông Hải dấy lên sóng lớn vô biên.

Ngay sau đó, Hỗn Côn Lão Tổ phun ra một ngụm tiên huyết, bay ngược ra ngoài, nháy mắt rơi xuống biển cả.

"Tê ~!" "Mạnh quá!" Một màn này khiến Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ hít sâu một hơi.

Ngay cả Hồng Quân đồng tử cũng co rụt lại, nhìn về phía Đạo Kiếp với thần tình kiêng kỵ.

Khác với ba người kia, Hồng Quân trước đó từng thấy Đạo Kiếp xuất thủ.

Mặc dù hắn và La Hầu đều rõ ràng Đạo Kiếp khẳng định ẩn giấu thực lực, nhưng cũng không ngờ thực lực chân thật lại mạnh như thế, một chỉ điểm bay Hỗn Côn Lão Tổ.

Phải biết Hỗn Côn Lão Tổ không phải Tiên Thiên đại năng bình thường, nãi là Hỗn Độn Ma Thần trọng tu, kinh nghiệm chiến đấu và nhãn lực đều còn đó.

Nay cư nhiên bại nhanh như vậy.

"Tọa kỵ của bản tọa há có thể để các ngươi khiêu khích?" Lúc này Đạo Kiếp thần tình lãnh mạc, khác hẳn với vẻ ôn văn nhĩ nhã trong ấn tượng của Hồng Quân trước đó.

Hai mắt hắn đen kịt, tựa như một Tịch Diệt Chi Thần thôn phệ nhân tâm.

Không biết vì sao, trong đầu Hồng Quân hiện lên hình ảnh Đạo Quả pháp tướng từng bị hắn và La Hầu liên thủ tiêu diệt kia.

Nhưng rất nhanh hắn phủ quyết ý nghĩ đó.

Nếu Đạo Quả kia là Đạo Kiếp, vậy đối phương ẩn giấu quá sâu, căn bản không có khả năng.

Đạo Quả bị diệt, bản thể tuyệt đối trọng thương, thậm chí tu vi ngã xuống.

Nhìn lại Đạo Kiếp trước mắt, nào có dáng vẻ trọng thương hay tu vi ngã xuống, nói là tu vi bạo trướng còn tạm được.

Lúc này, Hỗn Côn Lão Tổ từ trong biển lao lên, nhưng bộ dáng tiên phong đạo cốt trước đó đã hoàn toàn biến mất, có thể nói là chật vật tới cực điểm.

Khi nhìn Đạo Kiếp, trong mắt hắn hàm chứa nộ hỏa nhưng càng có thêm một tia kinh sợ.

"Hai vị, chớ thương hòa khí!" Hồng Quân biết không thể đứng nhìn được nữa, đương tức đứng ra, đánh một cái kê thủ với Đạo Kiếp, hàm tiếu nói: "Đạo hữu chớ giận, vị Hỗn Côn đạo hữu này tính cách xưa nay vẫn vậy, thẳng thắn bộc trực.

Chỉ là nghe bần đạo khen ngợi đạo hữu nên lộ ra thần tình tán thán, hắn không phục, muốn tỷ thí chút thôi!" "Dù sao Tiên Thiên đại năng chúng ta ai mà không có chút ngạo khí.

Nay kiến thức thực lực đạo hữu, so với Hỗn Côn đạo hữu tất nhiên sẽ không dám đãi mạn đạo hữu nữa!

Có đúng không, Hỗn Côn đạo hữu?" Cái tên lão hảo nhân này làm việc quả thực thập phần lưu loát, khiến mấy người đều bỉ di không thôi.

Bất quá Hỗn Côn Lão Tổ cũng chỉ có thể nuốt răng vào trong bụng, mượn sườn núi xuống lừa (thuận nước đẩy thuyền), nếu không thật không biết làm sao bây giờ, dù sao cũng là hắn gây chuyện trước.

Chương 67

Thế là Hỗn Côn Lão Tổ chỉnh lý y phục, đánh một cái kê thủ với Đạo Kiếp, nói: "Bần đạo Hỗn Côn, ra mắt đạo hữu.

Đúng như Hồng Quân đạo hữu nói, trước giờ bần đạo chỉ nghe danh đạo hữu, chưa thấy đạo hữu, tự nhiên có chút không phục.

Nay vừa gặp, thực lực đạo hữu quả nhiên thâm bất khả trắc, bần đạo bội phục!" Tuy nói vậy nhưng sắc mặt Hỗn Côn Lão Tổ y cựu lạnh lùng.

"Vô phương!" Đạo Kiếp gật đầu, thâm thâm nhìn Hỗn Côn Lão Tổ một cái, sau đó lại nhìn về phía Hồng Quân, trong mắt đại hữu thâm ý.

"Khụ khụ!" Bị ánh mắt Đạo Kiếp nhìn chằm chằm, Hồng Quân thập phần không thoải mái, bèn ho khan một tiếng giới thiệu: "Vị này là Âm Dương đạo hữu, vị này là Càn Khôn đạo hữu, cộng thêm Hỗn Côn đạo hữu, đều là chí giao hảo hữu của bần đạo, lần này đặc ý đưa ba vị hảo hữu tới bái phỏng đạo hữu!" "Bần đạo Âm Dương, ra mắt Đạo Kiếp đạo hữu!" "Bần đạo Càn Khôn, ra mắt Đạo Kiếp đạo hữu!" Hồng Quân giới thiệu xong, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ nhao nhao tiến lên làm lễ.

Khi chưa thấy Đạo Kiếp thì không cho là đúng, nhưng vừa rồi đối phương vừa ra tay liền khiến bọn hắn không dám đãi mạn nữa.

"Tới là khách, ba vị đạo hữu mời vào trong!" Đạo Kiếp đáp lễ, mỉm cười.

Dưới chân hắn, một cái không gian thông đạo phù hiện, trực thông vào trong đảo.

Trong đạo trường, năm người ngồi xếp bằng, hỗ tương luận đạo, ròng rã ba ngàn năm mới dừng lại.

Mấy người đều có thể nói là thụ ích lương đa (lợi ích rất nhiều), sau đó liền đàm chính sự.

Đơn giản là Hồng Quân mở miệng, mời Đạo Kiếp đi trừ ma, tiêu diệt La Hầu, hứa hẹn đủ loại chỗ tốt, kỳ thật cũng lặp lại những lời đã nói với đám Âm Dương Lão Tổ, không ngoài hai thứ là công đức và pháp bảo.

Bất quá Đạo Kiếp tịnh không lập tức trả lời mà lâm vào trầm tư.

Hắn biết, theo kịch bản bình thường, bốn người đi Tây Phương thảo phạt La Hầu, tuy cuối cùng thắng nhưng chỉ có Hồng Quân đắc lợi, đem cả Âm Dương, Hỗn Côn, Càn Khôn đều hố chết.

Ba tên bi kịch kia không những chẳng được cọng lông nào mà còn chết dưới Tru Tiên Kiếm Trận, cuối cùng cả thi thể và pháp bảo đều rơi vào tay Hồng Quân.

Thi thể ba người e rằng bị Hồng Quân luyện thành Tam Thi hóa thân, pháp bảo thì thành tình đáy của Hồng Quân sau khi thành đạo, có thể nói là bi kịch trong bi kịch.

Hiển nhiên, nay Hồng Quân cũng có cái tính toán này nên mới rủ hắn theo.

Đội hình mạnh mẽ thì tỷ lệ thắng lớn.

Nếu có thể cùng La Hầu lưỡng bại câu thương thì tốt nhất, nếu không, chỉ cần chém giết La Hầu cũng không tổn thất gì.

"Được, nếu đã như vậy thì bản tọa liền xá mệnh bồi quân tử, đem tên ma đầu La Hầu kia tiêu diệt, trả lại Hồng Hoang một cái lãng lãng càn khôn!" Cuối cùng, Đạo Kiếp lựa chọn đáp ứng.

Hắn nhất định phải đi, nếu không sau đại chiến Đạo Ma, pháp bảo của La Hầu tất nhiên sẽ rơi vào tay Hồng Quân.

Càng chưa nói đến pháp bảo của đám Âm Dương Lão Tổ, hắn đồng dạng cũng động tâm.

Hồng Quân nghe vậy vui mừng, liên mang xưng tán Đạo Kiếp, bộ dáng kia có thể nói là thập phần hư ngụy.

Đạo Kiếp trong lòng cười lạnh, ngoài mặt lại tịnh không biểu hiện ra, tiếp đó nói: "Bất quá có một điểm bản tọa tiên minh (nói rõ trước), bản tọa có phương thức chiến đấu của bản tọa.

Khi chiến đấu với La Hầu không cần ai chỉ huy, nếu không chuyện này cứ thế coi như thôi!" Lời của hắn, đám Âm Dương Lão Tổ ngược lại không cảm thấy gì.

Thân là tồn tại đẳng cấp này ai mà không có chút ngạo khí, tự nhiên không muốn nghe người khác chỉ huy.

Ngược lại Hồng Quân sắc mặt biến đổi, trong mắt lóe lên một tia lãnh mạc không thể tra giác.

Nhưng thấy Đạo Kiếp vẻ mặt trịnh trọng, ngài cũng gật đầu đáp ứng, quyết định tới lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Không bao lâu, năm người liền tới Tây Phương.

Vừa nhập Tây Phương liền cảm giác hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt với Đông Phương.

Thiên địa linh khí ở đây thập phần cuồng bạo, ngay cả không khí cũng sung xích những nhân tử bạo ngược.

"Thảo nào ma tu đều chọn ở lại Tây Phương, nơi này quả thực là một cái Ma Giới!" Đạo Kiếp cảm khái, lại nghĩ tới Tiếp Dẫn Chuẩn Đề của hậu thế, thần tình cổ quái không thôi.

Để cho bọn hắn nói một câu "Phật Ma vốn nhất thể, một niệm thành Phật, một niệm thành Ma", nhìn Tây Phương đại địa trước mắt thì đúng là như vậy thật.

Phật kiến lập trên cơ sở tế xuất của Ma, ngay cả Linh Sơn thánh địa của hậu thế cũng chính là Tu Di Sơn đạo trường của La Hầu hiện tại.

Suốt dọc đường đi, bọn hắn gặp ma tu tịnh không nhiều, đều là một ít tán tu tu vi thấp kém, thấy uy thế của đám Đạo Kiếp liền tránh xa.

"Lũ ma đầu giờ phút này khẳng định đều tụ tập gần Tu Di Sơn đợi chúng ta đó!" Hỗn Côn Lão Tổ cười lạnh.

Đối với việc này mọi người tịnh không ngạc nhiên.

Ma giáo chỉ có La Hầu là một tôn Chuẩn Thánh, cho dù mấy tên Ma Tướng thủ hạ cũng chỉ vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh.

Nhưng chính sở vị kiến đông cắn chết voi, nếu vô số ma đầu ùa lên cũng là một cái phiền toái, thậm chí nếu số lượng Đại La Kim Tiên đủ nhiều cũng đủ để khiến Chuẩn Thánh vẫn lạc.

Không bao lâu, mấy người liền tới gần Tu Di Sơn.

Quả nhiên đúng như dự liệu, hầu như ma tu cả Tây Phương đều tụ tập ở đây, số lượng hàng triệu triệu, nhìn mà da đầu tê dại.

"Đó là?" Bất quá mấy người đều đem ánh mắt hướng về phía sau biển ma đầu, nơi có một cái tế đàn hắc sắc khổng lồ.

Cả tế đàn ma khí cuồn cuộn, sung xích mùi máu tanh nồng nặc.

Từng sợi thần liên (xích thần) do pháp tắc cấu kiến khóa chặt tế đàn, liên tiếp hư không.

Tứ phía tế đàn cư nhiên có mấy trăm Đại La Kim Tiên thủ hộ.

“Không ngờ để uẩn của Ma tộc lại thâm hậu như thế, hầu như không kém gì Long tộc thời đỉnh phong!” “Cái tế đàn kia, tên ma đầu La Hầu rốt cuộc muốn làm gì?

Cư nhiên dựng lên một tòa tế đàn như vậy, lại có mấy trăm Đại La Kim Tiên ma đầu thủ hộ!” Ngoại trừ Đạo Kiếp, bốn người Hồng Quân đều thập phần khó hiểu, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Cùng lúc đó, trong đại điện Tu Di Sơn, La Hầu mãnh liệt mở mắt, đôi mắt đen kịt lóe lên một tia u quang.

Chương 68

"Đến rồi!" Tiếp đó, hắn bước ra một bước, biến mất khỏi đại điện, khi xuất hiện lại đã đứng trên tế đàn.

"Oanh!" Một khắc này ma uy ngập trời, cuồn cuộn ma diễm che phủ thương khung, khiến cả Tây Phương đại địa hóa thành đen kịt, uyển như một cái Ma Giới khổng lồ hình thành, cách biệt với Hồng Hoang.

"Chư vị đạo hữu đã đến thì mời hiện thân đi!" Thanh âm băng lãnh phát ra từ miệng La Hầu.

Sát na gian khiến Ma tộc đại quân bạo động, từng tiếng ma khiếu hám động thương khung.

Vô biên sát ý hung dũng, từng đôi mắt huyết hồng nhìn về phía La Hầu đang nhìn.

Chỉ thấy hư không vặn vẹo, năm đạo thân ảnh bước ra, chính là nhóm Đạo Kiếp.

Đối mặt với khí thế của ức vạn tu sĩ Ma tộc, năm người đều triển khai khí tức tự thân.

Thánh uy hạo đãng, khí tức của năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong liên kết lại, hóa thành một phương Thánh Vực, nghiền ép về phía La Hầu.

"Hừ!" Thấy thế, La Hầu hừ lạnh một tiếng, khí tức trên thân đồng dạng bạo phát, ma uy hạo đãng cuốn tới.

Hai bên so kè khí thế, hiển nhiên ai cũng không chiếm thượng phong, bèn đều tự thu liễm khí tức đối trì.

La Hầu dùng con mắt đen kịt quét qua Âm Dương, Càn Khôn, Hỗn

Côn, cơ phúng nói: "Hóa ra Hồng Quân lão nhi tìm được mấy cái lão gia hỏa các ngươi.

Lão nhi này thật sự là gan nhỏ như thế!

Còn mấy người các ngươi, Hồng Quân lão nhi hứa hẹn cho chút lợi ích, cư nhiên dám cùng bản tọa vi địch!" Sau khi cơ phúng Hồng Quân xong, La Hầu nhìn về phía ba người Âm Dương Lão Tổ.

"La Hầu, nay không phải thời đại Hỗn Độn nữa.

Thiên Đạo hiển hóa, nếu cứ để ngươi làm loạn tiếp, bọn ta ai cũng sống không nổi!" "Không sai, ngươi lang tử dã tâm, nếu thật sự để ngươi thành Thánh, liệu ngươi có tha cho bọn ta?" Ba người cười lạnh.

Bọn hắn thấy La Hầu quá nguy hiểm, dã tâm quá lớn, một khi để hắn thành Thánh tuyệt đối sẽ không buông tha bọn hắn.

Tương phản, tuy cũng không tin tưởng Hồng Quân, nhưng Hồng Quân có ý trở thành Thiên Đạo đại ngôn, cho dù thành Thánh cũng không thể minh diện gây phiền phức, tối đa chỉ ám địa ngáng chân.

Bọn hắn đi theo con đường của Hỗn Độn Ma Thần, tu luyện đại đạo pháp tắc kiếp trước, càng không thể tranh đoạt thánh vị với Hồng Quân, cho nên mới đáp ứng lời mời.

"A, hư ngụy!" La Hầu cười lạnh.

Hắn nhìn ra ba người này đang kiêng kỵ, thân là Ma Tổ chút nhãn lực ấy hắn không thiếu.

Cuối cùng, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Đạo Kiếp, thở dài một tiếng: "Đạo Kiếp đạo hữu, cuối cùng ngươi vẫn chọn giúp Hồng Quân.

Cũng phải, có thể ngươi cũng giống ba tên nhát gan kia, cũng có

thể là do La Hầu ta không biết lễ hiền hạ sĩ, không đích thân đi mời.

Bản tọa không giống Hồng Quân lão nhi.

Bản tọa thân là Ma Tổ, không kính Thiên, không kính Địa, chỉ cầu đại tự tại.

Bản tọa có dã tâm, có hoài bão, càng có ngạo khí của mình." Nói đến đây, La Hầu cười cơ phúng nhìn Hồng Quân: "Còn Hồng Quân lão nhi, một kẻ hư ngụy, cẩn thận, đầy đầu toàn âm mưu quỷ kế.

Vì mục đích, hắn có thể cúi thấp đầu lâu, buông bỏ ngạo khí của một Tiên Thiên đại năng!" Có thể thấy được hắn thật sự coi thường Hồng Quân.

Đạo Kiếp trầm mặc.

Đích xác hắn cũng không thích loại người như Hồng Quân, so ra La Hầu lại đường đường chính chính hơn nhiều.

Mặc dù như thế, hắn cũng sẽ không chọn giúp La Hầu, càng không cần nói Thiên Đạo đản sinh, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không chọn kẻ như La Hầu làm đại ngôn nhân.

Thấy Đạo Kiếp trầm mặc, La Hầu thở dài một tiếng, dường như đang tiếc nuối.

Nhưng ngay sau đó, thần tình hắn sát na gian biến đổi.

Một cỗ sát ý bàng bạc từ trên thân bạo phát, ma uy khủng bố cuốn tới.

"Sát!" Thoại không nhiều, chỉ một chữ, hoán lại là một mệnh lệnh.

"Sát!" "Oanh!" Dưới một lệnh của La Hầu, hàng ức vạn ma tu nhao nhao bạo phát, lao về phía nhóm Đạo Kiếp.

Trong một sát na, vô biên sát khí hung dũng, ma diễm ngập trời che khuất thương khung.

Thất tình lục dục của sinh linh vào giờ khắc này bị phóng đại vô hạn.

Trong không trung tràn ngập huyễn tượng, sát ý, trớ chú, bi thương, quyền dục, ái dục...

đủ loại cảm xúc phức tạp sung xích hư không.

"Oanh long!" Khi khí thế của ức vạn ma đầu ngưng tụ lại, trên đỉnh đầu bọn chúng xuất hiện một ma ảnh khổng lồ.

Ma ảnh ma uy ngập trời, phát ra một tiếng ma khiếu với thương khung.

"Ma tộc thật đáng sợ!" Hồng Quân vẫn luôn im lặng mặc kệ La Hầu trào phúng lúc này thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Âm Dương Lão Tổ bọn người.

Mấy người hội ý, trực tiếp sát nhập vào đại quân Ma tộc.

Những tu sĩ Ma tộc này tịnh không thể gây ra thương tổn quá lớn cho bọn họ, điều này bọn họ biết, La Hầu cũng biết.

Nhưng song phương đều hiểu, đám Ma tộc này tuy không có tác dụng lớn nhưng lại có thể làm tiêu hao Hồng Quân bọn người.

Đã là địch, Đạo Kiếp cũng không tiện đứng nhìn, đồng dạng xuất thủ.

Tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong bạo phát, giơ tay lên là hủy diệt chi lực hung dũng, từng cái ma đầu bị đánh thành huyết vụ.

Chỉ trong khoảnh khắc, đại địa huyết lưu thành hà, sơn băng địa liệt, đại đạo ai minh.

Chương 69

La Hầu căn bản không có ý định đánh lên Thái Cổ Tinh Không, cứ thế đánh ngay tại Tây Phương đại địa.

Do đó chỉ trong ngắn ngủi một sát na, tiểu bán cái Tây Phương liền hóa thành chiến trường, sơn hà vỡ nát.

Nếu Thiên Đạo chưa đản sinh, Đại Đạo quản lý còn đỡ, mọi người có thể triệu hoán thời không trường hà.

Nhưng nay dù là Chuẩn Thánh đại năng cũng khó động dụng thời không pháp tắc, cũng chính vì thế muốn giết sạch đám ma đầu này tịnh không dễ dàng.

La Hầu hiển nhiên nhìn trúng điểm này mới bố trí chiến trường ngay tại lão sào.

Còn về việc phá hoại Hồng Hoang sinh ra nghiệp lực?

Ngại quá, thân là Ma Tổ, bản thân nghiệp lực quấn thân, hắn há lại để ý? "Đáng chết, ma đầu nhiều quá, cứ tiếp tục thế này không phải là cách!" "Nếu cứ kéo dài, cho dù giết sạch bọn chúng, ta cũng sẽ tiêu hao rất lớn, thậm chí bị thương, đến lúc đó làm sao đối phó La Hầu!" Theo chiến đấu thăng cấp, tuy rằng mỗi thời mỗi khắc đều có vô số ma đầu ngã xuống, nhưng sắc mặt mấy người Hồng Quân lại cũng không tốt lắm.

Đặc biệt là nhìn thấy Đại Tự Tại Thiên Ma cùng một chúng Ma Tướng có tu vi vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh cũng gia nhập chiến trường, còn tổ thành trận pháp, cư nhiên có thể phát huy ra thực lực kham bỉ Chuẩn Thánh. "Chư vị đạo hữu, không thể giữ lại nữa, cần phải nhanh chóng cùng La Hầu giao chiến, người của ta ít, hao tổn không nổi!" Kiến thế, Hồng Quân nhìn về phía ba vị lão tổ, đồng thời

cũng nhìn về phía Đạo Kiếp.

Hắn biết, mấy người đều có át chủ bài, thậm chí, Âm Dương Lão Tổ cùng Đạo Kiếp còn mang trong mình Tiên Thiên Chí Bảo.

Trước mắt, mấy người tuy rằng cũng đều tế ra pháp bảo, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo lại vẫn chưa lấy ra.

Nói xong, Hồng Quân dẫn đầu tế ra Bàn Cổ Phiên.

Sát na gian, khí tức thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo di mạn, dao động hạo hãn mang theo uy thế trấn áp hồng mông, phá toái thời không, trong nháy mắt liền diệt sát mấy trăm vạn ma đầu.

Đồng thời, dưới chân Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng bạo phát kim quang lấp lánh, bao phủ toàn thân, khiến hắn hiển đến vô cùng thần thánh. "Nếu đạo hữu đã yêu cầu, bần đạo cũng không hề ẩn giấu, trận chiến này, không phải La Hầu chết thì là ta vong!" Thấy thế, Âm Dương Lão Tổ mâu quang lóe lên, một đạo phù văn hai màu đen trắng hiện ra trong tay, hóa thành một cái Âm Dương Thái Cực Đồ. "Ông!" Âm Dương Thái Cực Đồ khổng lồ xoay tròn, thùy lạc âm dương nhị khí, tại hư không vô hạn phóng đại, nơi đi qua hư không vặn vẹo, uyển như một tòa cối xay âm dương khổng lồ, trong nháy mắt liền diệt sát hàng vạn con ma đầu. "Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ!" Đạo Kiếp mâu quang chớp động, trong lòng nóng rực không thôi.

Hai đại Tiên Thiên Chí Bảo mở đường, khiến cho mấy người Hồng Quân sở hướng phi mĩ, ma đầu chắn trước mặt căn bản không cách nào ngăn cản.

Rất nhanh, bọn hắn liền vọt tới cách tế đàn không xa.

Đại Tự Tại Thiên Ma các loại chuẩn bị tế xuất trận pháp ngăn cản. "Lui ra!" Đúng lúc này, La Hầu đứng ra, mâu quang như điện lạnh, một đầu tóc đen phi dương, từng bước một từ trên tế đàn đi

xuống.

Theo La Hầu xuất động, những ma đầu kia cũng đều nhao nhao dừng tay, đem mấy người vây ở trung ương.

Trước mắt hình thức nhìn như năm người đối kháng một cái Ma Giáo Giáo Chủ La Hầu, hình thế không quá lạc quan, nhưng thực tắc bất nhiên.

Nếu như La Hầu không có át chủ bài, như vậy đối mặt năm đại Chuẩn Thánh, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng mà, La Hầu lại không có chút nào sợ hãi, mặt mang mỉm cười, nhìn về phía mấy người, nói: "Hồng Quân lão nhi, còn có ba vị, đơn đả độc đấu, bản tọa thừa nhận không phải đối thủ của các ngươi liên thủ.

Bất quá bản tọa có một trận, nếu như các ngươi có thể phá, liền tính bản tọa thua, mặc cho các ngươi xử trí." Tiếng nói vừa dứt, không đợi Hồng Quân bọn người đáp lời, La Hầu liền trường khiếu một tiếng, quanh thân khí tức dũng động. "Oanh long!" Sau một khắc, thiên địa chấn động, trên thương khung vô biên sát khí hung dũng.

Chỉ thấy từ bốn phương hướng của đại địa Tây Phương, phân biệt có một đạo huyết sắc quang trụ xông lên trời, huyết sắc quang mang nhuộm đỏ bầu trời.

La Hầu vung tay lên, một tấm trận đồ hiện ra, bị ném vào thiên không, hóa thành một cái thiên mạc.

Tại sát na trận đồ dung nhập hư không, cả thiên địa đã xảy ra biến hóa, đám người giống như trực tiếp đi tới một thế giới khác.

Thiên địa hôn mông uyển như hỗn độn, vô biên sát khí hung dũng, xâm nhập tâm linh con người, càng có sát ý thao thiên hóa thành thực chất, hình thành lợi nhận, đang cắt chém hư không. "Trận pháp?"

Hồng Quân bọn người đều biến sắc, không biết vì sao, cư nhiên cảm thấy nguy hiểm.

Hỗn Côn Lão Tổ ba người cũng đều thần tình ngưng trọng, riêng phần mình tế ra pháp bảo, phòng bị La Hầu đột nhiên đánh lén. "Tru Tiên Kiếm Trận sao?

Quả nhiên huyền ảo vô cùng!" Duy chỉ có Đạo Kiếp là bình tĩnh.

Chỉ là điều khiến hắn không rõ chính là, Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá, hôm nay nơi này có tới năm vị tồn tại cùng cảnh giới với La Hầu, La Hầu chẳng lẽ không rõ ràng?

Đúng lúc này, một lão giả mặc đạo bào màu xám từ trong hư không đi ra, đi tới trước mặt Đạo Kiếp.

Khí tức trên thân lão đạo ẩn hối, cấp cho Đạo Kiếp một loại áp lực to lớn, hiển nhiên là một vị đại năng vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên, thậm chí tu vi so với Hồng Quân cùng La Hầu còn mạnh hơn nửa bước.

Lão đạo quanh thân thời không vặn vẹo, hóa thành gợn sóng, cả người đứng ở trước mặt, lại giống như độc lập với không gian bên ngoài, thập phần quỷ dị. "Dương Mi?" Trong nháy mắt, Đạo Kiếp liền nhận ra người này, chỉ là không hiểu, vị này vì sao đột nhiên xuất hiện. "A?

Đạo hữu cư nhiên liếc mắt liền nhận ra bần đạo, bần đạo bội phục!" Nghe vậy Dương Mi kinh ngạc, cũng không nghĩ tới thân phận của mình bị liếc mắt liền nhận ra.

Bản muốn trang bức, lại không nghĩ tới chưa kịp trang đã bị nhìn thấu, làm cho hắn bất đắc dĩ cười một tiếng, trang cái bức sao mà mệt thế? "Không biết Dương Mi đạo hữu có ý gì?

Xâm nhập trong Tru Tiên Kiếm Trận, ngăn lại đường đi của bản

tọa, chẳng lẽ đạo hữu muốn giúp La Hầu?" Mặc dù Dương Mi một mực mặt mang nụ cười, nhưng Đạo Kiếp lại càng thêm cảnh giác.

Thật sự là đối phương xuất hiện quá quỷ dị, theo lý thuyết, Đạo Ma đại chiến, Dương Mi không nên xuất hiện a.

Chương 70

Nhưng mà, Dương Mi lại nói: "Không, bần đạo chủ động đến, không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần nhìn Hồng Quân khó chịu mà thôi.

Tên kia lai lịch thần bí, ngay cả bần đạo cũng nhìn không ra căn cước, tự nhiên muốn để La Hầu ép hắn một phen!" "...." Lời này làm cho Đạo Kiếp kinh ngạc, thập phần im lặng.

Lý do này, quả thực. ... "Dương Mi, ngươi vẫn là cây gậy khuấy phân (giảo thỉ côn) như ngày nào, chẳng lẽ không nhìn ra La Hầu ma đầu dã tâm bừng bừng, ngươi giúp hắn, không sợ hắn sau khi hoạch thắng quay lại đối phó ngươi sao!" Đúng lúc này, một đạo thanh âm phẫn nộ truyền đến, lại là Hỗn Côn Lão Tổ.

Tru Tiên Kiếm Trận có bốn thanh sát kiếm, phân biệt là Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm.

Mỗi một thanh sát kiếm đều riêng phần mình trấn áp một cái không gian, bởi vậy, vừa tiến vào trong kiếm trận, Đạo Kiếp bọn người liền bị tách ra.

Bất quá nãi là năm người, vừa khéo Đạo Kiếp cùng Hỗn Côn Lão Tổ bị phân tại cùng một không gian.

Bởi vậy, Dương Mi phá rối, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Đạo Kiếp, tự nhiên cũng bị Hỗn Côn Lão Tổ phát giác. "A a, nguyên lai là Hỗn Côn đạo hữu, không nghĩ tới Hỗn Côn đạo hữu gan to bằng trời lại nhỏ như vậy, khu khu một cái La Hầu mà thôi!" Dương Mi mỉm cười, tựa hồ sớm biết Hỗn Côn Lão Tổ cũng tại không gian này, bất quá trong lời nói lại mang theo cơ phúng.

Hắn xác thực có tư bản miệt thị bất luận kẻ nào.

Thân là Không Gian Ma Thần bài danh thứ hai trong Hỗn Độn, cho dù năm đó thời kỳ Hỗn Độn, loại ma thần như La Hầu ở trước mặt hắn cũng là tiểu đệ.

Mặc dù mọi người đều trùng tu, thế nhưng chưởng khống Không Gian Đại Đạo y nguyên có tư cách miệt thị bất luận kẻ nào.

Bất quá là Tru Tiên Kiếm Trận thì thế nào?

Muốn tiến thì tiến, hắn cũng có nắm chắc nhẹ nhõm rời đi. "Dương Mi!" Cùng lúc đó, đang tại một chỗ Hãm Tiên không gian khác, chuẩn bị xuất thủ đánh lén Càn Khôn Lão Tổ, La Hầu tâm sinh cảm ứng, sắc mặt biến hóa.

Hắn lập tức nhịn xuống xuất thủ, vội vàng từ Hãm Tiên không gian chuyển di đến Lục Tiên không gian, xuất hiện tại trước mặt Đạo Kiếp bọn người.

Hắn nhìn về phía Dương Mi cảnh giác nói: "Dương Mi, ngươi muốn làm gì?" "La Hầu đạo hữu không cần khẩn trương, bần đạo nãi là tới giúp ngươi!" Dương Mi y nguyên mặt mang nụ cười, giống như một lão giả hiền lành, nhưng lời nói lại làm cho La Hầu cùng Hỗn Côn Lão Tổ đều biến sắc, đều cảnh giác. "Hỗn Côn xưng hắn là cây gậy khuấy phân?

Đặc sao, xem ra là tới phá rối, không nghĩ tới tồn tại trong truyền thuyết cư nhiên có cái ái hảo này!" Đạo Kiếp trong lòng thổ tào, bất quá không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn xem.

Trước mắt Dương Mi xuất hiện, cục thế biến đến không rõ ràng, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Bất quá giờ phút này Đạo Kiếp đã triệu hoán Đạo Quả của mình dung nhập hư không, một khi phát hiện có nguy hiểm, lập tức dung hợp, cưỡng ép chứng đạo.

Đương nhiên, cái này nãi là dự tính xấu nhất, không đến vạn bất đắc dĩ không thể dùng.

Dù sao hiện nay nãi là Thiên Đạo thời đại, cũng không phải Đại Đạo thời đại.

Đại Đạo thời đại chứng đạo Hỗn Nguyên cũng sẽ không chịu thiên địa quy tắc áp chế, thế nhưng Thiên Đạo bất định.

Dù sao Thiên Đạo cần tuyển một cái đại ngôn nhân (người đại diện), nếu như hắn không trở thành đại ngôn nhân, mà lại là người đầu tiên chứng đạo, hiển nhiên sẽ bị Thiên Đạo để mắt tới. ....

Thấy mấy người đều cảnh giác, Dương Mi vẻ mặt tươi cười, đại đại thỏa mãn hư vinh tâm, tịnh tại trong lòng thầm nghĩ, lão đạo tuy ít xuất hiện tại Hồng Hoang, nhưng truyền thuyết về lão đạo ta y nguyên còn đó.

Tên này thập phần tự luyến, ngay sau đó, lại nói: "La Hầu đạo hữu không cần cảnh giác, bần đạo xác thực tới giúp ngươi.

Như vậy đi, bần đạo nhìn Hồng Quân khó chịu, giúp ngươi ngăn lại Đạo Kiếp đạo hữu, bần đạo không cần nhân tình cùng nhân quả, thế nào?" "Ân?" Nghe vậy La Hầu mâu quang lóe lên, đầy thâm ý nói: "Đã như vậy, không bằng bản tọa nợ đạo hữu một cái nhân quả, đạo hữu cũng không cần ở chỗ này ngăn Đạo Kiếp, cùng bản tọa cùng đi tru sát Hồng Quân lão nhi như thế nào?" Hắn dụ hoặc nói: "Một khi diệt sát Hồng Quân lão nhi, pháp bảo trên người hắn, đạo hữu có thể ưu tiên thu hoạch!" Nói xong, La Hầu liền chăm chú nhìn chằm chằm Dương Mi, hi vọng đối phương đáp ứng.

Chỉ cần có thể diệt sát Hồng Quân, những người khác căn bản không đủ gây sợ hãi.

Nhưng mà, Dương Mi lại lắc đầu, nói: "Không, bần đạo chưa nói

xong.

Bần đạo giúp ngươi ngăn cản Đạo Kiếp đạo hữu, còn có một phương diện, chính là đối với Đạo của Đạo Kiếp đạo hữu thập phần cảm hứng thú, muốn luận bàn một chút!" Nói xong, hắn xoa xoa tay, nhìn về phía Đạo Kiếp trong mắt lộ ra vẻ hứng thú. "Ni mã, gia hỏa này theo dõi ta!" Thấy thế, Đạo Kiếp trong lòng thầm mắng, chỉ kêu không may, sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Hắn cũng không sợ Dương Mi, đối với vị Không Gian Ma Thần này, tối đa là kiêng kị mà thôi.

Quan trọng nhất là, lần này sở dĩ đáp ứng Hồng Quân đối phó La Hầu, nãi là vì một kiện bảo bối trên người La Hầu.

Không sai, Diệt Thế Đại Ma.

Lần trước cùng La Hầu tương kiến, Đạo Kiếp liền có thể cảm giác được Vô Cực Luân Hồi Châu cư nhiên có thể cùng Diệt Thế Đại Ma cộng minh, hai giả hiển nhiên có liên hệ.

Có thể nói, vô luận Vô Cực Luân Hồi Châu hay Diệt Thế Đại Ma đều lai lịch thần bí.

Vô Cực Luân Hồi Châu không cần nói, Hồng Hoang thần thoại trung cũng không có kiện pháp bảo này, cho dù hiện nay tu vi tức sắp thành Thánh, hắn cũng không cách nào triệt để hiểu rõ kiện pháp bảo này.

Chỉ là, vì sao xuyên việt, tổng phải có cái dẫn tử a?

Không chừng có quan hệ cùng Vô Cực Luân Hồi Châu.

Về phần Diệt Thế Đại Ma, liên quan tới kiện pháp bảo này thuyết pháp chúng thuyết vân vân.

Có người nói là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có người nói là tàn

khuyết Hỗn Độn Chí Bảo như Hỗn Độn Châu, càng có người đem Diệt Thế Đại Ma nói thành Đại Đạo Thánh Khí.

Phản chính cụ thể là gì, ai cũng không biết.

Bởi vậy, lần này Đạo Ma chi chiến, Đạo Kiếp đều có thể buông tha tất cả, duy độc đối với Diệt Thế Đại Ma chí tại tất đắc.

Hiện nay Dương Mi xuất hiện, trong nháy mắt cắt đứt kế hoạch của hắn, làm sao có thể thoải mái?

Chương 71

"Đối với hắn cảm hứng thú?" Nghe lời của Dương Mi, La Hầu kinh ngạc, lâm vào trong tư tự.

Hắn cũng đối với Đạo Kiếp thập phần cảm hứng thú.

Đạo Kiếp có thể cảm ứng ra Diệt Thế Đại Ma, hắn làm sao cảm ứng không ra trong cơ thể đối phương cũng có một kiện đồ vật hấp dẫn Diệt Thế Đại Ma?

Chỉ bất quá trước mắt không đúng lúc, diệt đi Hồng Quân mới là quan trọng nhất. "Tốt, vậy làm phiền Dương Mi đạo hữu!" Cuối cùng, La Hầu gật đầu, thân ảnh biến mất.

Xử không gian này có Dương Mi tại, chỉ cần Dương Mi không giở trò gian, Đạo Kiếp cùng Hỗn Côn Lão Tổ tự nhiên đột phá không được.

Thế là đủ rồi, hắn có lòng tin có thể mau chóng đem Âm Dương Lão Tổ cùng Càn Khôn Lão Tổ giải quyết, đến lúc đó liền có thể an tâm đối phó Hồng Quân. "Oanh long!" Rất nhanh, Đạo Kiếp liền cảm ứng được một chỗ không gian khác có khủng bố chiến đấu ba động, tri hiểu La Hầu bắt đầu ra tay rồi.

Không chỉ có như thế, không gian nơi hắn đang đứng cũng bắt đầu có khủng bố sát khí lợi nhận tịch quyển.

Bất quá vô luận Đạo Kiếp hay Dương Mi đều không để ý tới, chỉ riêng phần mình tế ra phòng ngự, tịnh nhìn đối phương.

Hỗn Côn Lão Tổ thấy thế thần tình bất định, viễn viễn tránh ra, tự lo thân mình phòng bị La Hầu đánh lén, về phần Đạo Kiếp cùng Dương Mi chiến đấu, hắn không định nhúng tay.

Đạo Kiếp cùng Dương Mi đối trì, hai người ai cũng không nói gì.

Ước chừng vài giây đồng hồ về sau, song phương đồng thời xuất thủ.

Dương Mi đối với Đạo Kiếp cảm hứng thú, Đạo Kiếp đồng dạng không cam lòng yếu thế, cũng không nói nhảm, như thế sẽ lộ ra mình sợ hãi.

Hắn cũng muốn nhìn xem, vị Không Gian Ma Thần trong truyền thuyết, tại sau khi Hồng Quân chứng đạo, có thể làm cho Hồng Quân ăn thiệt thòi, còn bị hí lộng một phen này rốt cuộc có bao nhiêu mạnh. "Oanh long!" Hai người giao thủ, khủng bố ba động sát na gian tịch quyển ra, chỉ một nháy mắt, liền giao thủ mấy ngàn lần, tốc độ chi nhanh, làm cho Hỗn Côn Lão Tổ đều hãi nhiên thất sắc.

Thậm chí, Hỗn Côn Lão Tổ cũng chỉ có thể thấy rõ hai đạo quang mang lấp lóe, không ngừng giao chức, trong đó có Đại Đạo Pháp Tắc hung dũng, tổ thành trật tự áo nghĩa. "Oanh!" Khủng bố ba động cho dù là sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng bị băng hội, nhất thời khó có thể làm gì được hai người.

Đương nhiên, cũng không phải Đạo Kiếp cùng Dương Mi có thể không nhìn Tru Tiên Kiếm Trận, hiển nhiên là La Hầu cố ý phóng thủy, đem chủ công đặt tại bên phía Hồng Quân.

Trong hư không, Dương Mi cười một tiếng, quanh thân không gian vặn vẹo, từng cái từng cái không gian toàn qua (xoáy nước) hiện ra, nhìn giống như từng cái tinh tuyền, thập phần huyến lệ.

Nhưng nơi nó đi qua, hư không đều xuất hiện vết nứt, đen kịt vô biên, một khi bị hút vào, cho dù là Chuẩn Thánh cũng tất nhiên sẽ mê thất.

Đối với cái này, Đạo Kiếp không dám lơ là, quanh thân khí tức

hung dũng, khí tức trong nháy mắt biến hóa.

Cả người hắn trở nên vô cùng lãnh mạc, mâu quang đen kịt, quanh thân tản ra nồng đậm tử khí.

Tử khí hóa thành phong bạo, đem Dương Mi bao phủ, xâm thực phòng ngự của Dương Mi. "Tiên Thiên Tử Khí, ngươi cư nhiên chưởng ác loại đạo này?" Dương Mi kinh ngạc, hắn chỉ nghe nói Đạo Kiếp chưởng ác Hủy Diệt Chi Đạo, không nghĩ tới còn có Tử Vong Chi Lực. "Bất quá Tiên Thiên Tử Khí tuy quỷ dị, nhưng không làm gì được bần đạo!" Dương Mi lắc đầu, không gian vặn vẹo, hóa thành phong bạo, đem tử khí phong bạo triệt tiêu. "Nhìn Không Gian Lợi Nhận của bần đạo!" Ngay sau đó, hắn năm ngón tay mở ra, dùng sức nắm chặt, trong tay giống như xuất hiện một thanh vô hình lợi nhận, mắt thường khó có thể thấy rõ.

Hắn nhẹ nhàng huy động, cũng không có loại uy thế thao thiên kia, cũng không có vô thượng đại đạo ý chí, nhưng quỷ dị chính là, kia khinh vi không gian ba động lại giống như đang nhảy vọt, trong nháy mắt liền hàng lâm trước người Đạo Kiếp. "Nguy hiểm!" Tại sát na gian, Đạo Kiếp liền có quyết định.

Chỉ thấy một ngụm chuông lớn cổ xưa xuất hiện, lơ lửng tại trên đầu, thân chuông Địa Thủy Hỏa Phong vờn quanh, bên trong có sơn xuyên đại địa, ẩn ẩn có vạn tộc sinh linh ẩn hiện.

Chuông này vừa ra, tiếng chuông u u liền hồi đãng, triệt hưởng vạn cổ thương tang.

Một cỗ sức mạnh trấn áp hỗn độn hồng mông, cấm cố thời không dũng hiện, trong nháy mắt xua tán đi một trảm quỷ dị của Dương Mi. "Hỗn Độn Chung?" Dương Mi đồng khổng co rụt lại, không nghĩ tới kiện Tiên Thiên Chí Bảo này cư nhiên tại trong tay Đạo Kiếp, làm cho sắc mặt hắn ngưng trọng.

Hỗn Độn Chung nãi là Khai Thiên Tam Bảo một trong, có chấn nhiếp hoàn vũ, cấm cố thời không chi uy năng, tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng uy năng viễn siêu Tiên Thiên Chí Bảo bình thường.

Khi Hỗn Độn Chung xuất hiện sát na, Dương Mi liền minh bạch, Không Gian Đại Đạo của hắn mất đi tác dụng.

Trừ phi hắn cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, hoặc là tu vi đột phá Hỗn Nguyên, nếu không căn bản không làm gì được Đạo Kiếp. "Hỗn Độn Chung, sao có thể..." Đồng dạng, Hỗn Côn Lão Tổ ở cách đó không xa, một bên chống cự Tru Tiên Kiếm Trận một bên quan khán chiến đấu cũng biến sắc, trong mắt hiện lên ghen ghét đố kỵ, còn có một mạt hỏa nhiệt.

Kỳ thật nếu là thời kỳ đỉnh phong Dương Mi hay Hỗn Côn Lão Tổ, tự nhiên sẽ không đem Hỗn Độn Chung để vào mắt.

Hỗn Độn Ma Thần thời kỳ đỉnh phong quang nhục thân đã kham bỉ Hỗn Độn Linh Bảo, đồng dạng bọn hắn cũng có Linh Bảo bạn sinh.

Chỉ bất quá tại trận chiến cùng Bàn Cổ, chủng Hỗn Độn Ma Thần cơ hồ đều mất đi Hỗn Độn chi thể, Hỗn Độn Linh Bảo trong tay cũng đều không còn hoàn chỉnh.

Bởi vậy, tại Hồng Hoang trùng tu, trong tay bọn họ tối đa cũng chỉ có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Duy có Âm Dương Lão Tổ, La Hầu những thiểu số ma thần trùng tu này mới có Tiên Thiên Chí Bảo. "Đạo hữu, không đúng, bần đạo không xa ức vạn dặm từ Hỗn Độn Tinh Vực chạy tới, muốn cùng đạo hữu luận đạo một phen, đạo hữu lại không hiển lộ tự thân thực lực, tương phản lại tế ra Hỗn Độn Chung!" Dương Mi lắc đầu, than thở liên liên.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ tin lời của tên này, nhưng Đạo Kiếp là

ai?

Đạo Kiếp chỉ tin tưởng, muốn tin lời Dương Mi thì đúng là có quỷ.

Ai biết cái cây gậy khuấy phân này muốn làm gì?

Có âm mưu quỷ kế gì không?

Chương 72

Vì đoạt thủ Diệt Thế Đại Ma của La Hầu, hắn nhất định phải dĩ địch kỳ nhược, không thể hiển lộ chân chính thực lực, thậm chí ngay cả Đạo Quả cũng không có dung nhập kỷ thân.

Nếu không một khi triển lộ thực lực quá mạnh, tất nhiên sẽ dẫn người cảnh giác.

Trước mắt cục thế hỗn loạn, nhìn như Hồng Quân cùng La Hầu đánh sinh đánh tử, Âm Dương bọn người từ bên cạnh hiệp trợ Hồng Quân, Dương Mi lại phá rối.

Nhưng ai biết một giây sau, tại trước khi triển lộ chân chính thực lực, bọn hắn sẽ hay không đi đầu đối phó mình?

Bởi vậy, tu vi không thể bạo lộ, nhưng Hỗn Độn Chung lại có thể.

Hỗn Độn Chung tuy rằng bạo lộ sẽ khiến cho mấy người cảnh giác, thậm chí sinh tham lam chi tâm, nhưng lại sẽ không lập tức phản thủy.

Tương phản, nếu như tu vi cùng đại đạo bộc lộ, kia lại khác biệt.

Chứng đạo cần là bản thân thực lực, không phải pháp bảo. "Ha ha, lời của đạo hữu cũng không chân thành a.

Nếu muốn tìm bản tọa luận đạo, lúc nào không được, hà tất tại cái thời điểm này?

Bản tọa cũng không có lực chưởng khống đối với Không Gian Đại Đạo như đạo hữu, cũng không dám coi thường Tru Tiên Kiếm Trận!" Đạo Kiếp cười lạnh.

Nói xong, hắn liền trực tiếp đem Hỗn Độn Chung ném ra hư không.

Hỗn Độn Chung trong nháy mắt bạo trướng, trấn áp toàn bộ không gian, đồng thời phát ra thanh âm hồng chung đại lữ, hạo hạo đãng đãng.

Đồng thời, Đạo Kiếp toàn thân đại đạo pháp tắc hung dũng, Tử Vong Chi Lực cùng Sinh Mệnh Chi Lực giao chức, hình thành luân hồi chi lực, cuối cùng hóa thành một cái thủ ấn khổng lồ, hướng về phía Dương Mi vỗ tới. "Sinh tử hóa luân hồi, đạo hữu quả nhiên đại trí tuệ!" Thấy Đạo Kiếp lần nữa xuất thủ, Dương Mi tán thán, bất quá trước mắt không thể lại dùng Không Gian Đại Đạo, căn bản không cách nào tránh né một chưởng này của Đạo Kiếp.

Bởi vậy, hắn trực tiếp tế ra pháp bảo của mình, nãi là một thanh quyền trượng.

Đây là do một cành cây bản thể tiền thế luyện chế, phẩm cấp kham bỉ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Oanh!" Quyền trượng bị Dương Mi vung lên, một cỗ khủng bố không gian ba động hung dũng, cư nhiên chậm rãi tránh thoát khỏi trấn áp của Hỗn Độn Chung, hướng về phía Đạo Kiếp đánh tới. "Oanh long!" Sinh Tử Đại Thủ Ấn cùng quyền trượng oanh kích tại một chỗ, một cỗ đáng sợ khí tức tịch quyển ra, hai người nhao nhao bay ngược ra ngoài. "Cư nhiên tránh thoát Hỗn Độn Chung cấm cố thời không, thanh quyền trượng này tuyệt đối không phải Tiên Thiên Linh Bảo phổ thông!" Đạo Kiếp thần sắc trịnh trọng nói. "Đạo hữu hảo nhãn lực, thanh quyền trượng này cũng không phải Tiên Thiên Linh Bảo, nãi là do một đoạn cành cây bản thể tiền thế của bần đạo biến thành, thừa tái một tia Không Gian Đại Đạo tiền thế của bần đạo." Dương Mi mặt mang nụ cười, nhìn tịnh không có ẩn giấu.

Nhưng lời còn chưa dứt, hắn lại không chút do dự huy động quyền trượng, một đạo không gian lợi nhận so với vừa rồi càng khủng bố hơn chém về phía Đạo Kiếp. "Âm hiểm!" Đạo Kiếp đại mạ,

không dám đãi mạn.

Bất quá lần này hắn tịnh không dùng Hỗn Độn Chung phòng ngự, trên thân khí tức biến đổi, từ sinh sinh bất tức, luân hồi bất chỉ trong chớp mắt biến hóa thành khí tức hủy diệt hết thảy.

Tịch Diệt Đại Đạo, thiên địa hết thảy đều có thể diệt, đại đạo này vừa ra, vạn linh hủ hủ, sinh thái phá hư, tử vong trớ chú, thiên nhân ngũ suy, cho dù là đại đạo đều xuất hiện ai minh.

Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, hai đầu Chí Cao Đại Đạo nãi là công nhận cường đại.

Nhưng vạn vật đều có khắc chế, vô luận Thời Gian, Không Gian, hay kỳ đại đạo trong Tam Thiên Đại Đạo, đều không thể rời bỏ Sáng Tạo cùng Hủy Diệt.

Chỉ cần tồn tại, liền không thể rời bỏ Sáng Tạo, chỉ cần không tồn tại, liền là Hủy Diệt.

Đây chính là Đạo của Đạo Kiếp, Sáng Tạo cùng Hủy Diệt, hình thành Lượng Kiếp.

Kiếp lên vạn vật diệt, đại đạo vẫn; kiếp diệt vạn vật sinh, đại đạo hiển. "Oanh long!" Đương Đại Đạo của Đạo Kiếp vừa ra, cả không gian Tru Tiên Kiếm Trận đều đã xảy ra biến hóa.

Thiên địa sát khí cùng vô biên sát khí kia băng hội, đồng thời không gian thốn thốn ngõa giải, cả không gian đều di mạn giả một chủng khí tức hủy diệt hết thảy.

Đồng dạng, Không Gian Lợi Nhận của Dương Mi cũng trực tiếp bị hủy diệt. "Sức mạnh tịch diệt hết thảy, loại đại đạo này, chẳng lẽ là Đạo của ngươi sao?" Lần này Dương Mi động dung, đây cũng là lần đầu tiên hắn động dung.

Trước đó Đạo Kiếp sử xuất Luân Hồi Đại Đạo, thậm chí tế ra

Hỗn Độn Chung cũng chỉ làm cho hắn kinh ngạc, tịnh không đến mức động dung.

Nhưng lần này Đạo Kiếp dùng Đại Đạo trực tiếp phá toái Không Gian Đại Đạo của hắn, không thể không để cho hắn chấn kinh.

Thậm chí, thần tình của hắn cũng lần đầu tiên ngưng trọng.

Đương nhiên, cũng chỉ đến thế mà thôi, tịnh không đến mức để cho hắn kiêng kị.

Đạo Kiếp mỉm cười, nói: "Đạo hữu, còn muốn đánh tiếp sao?

Không bằng hai người chúng ta liền ở chỗ này chờ đợi chiến đấu kết thúc như thế nào?" Hắn xác thực không muốn cùng Dương Mi chiến đấu tiếp.

Tuy rằng hắn không dùng toàn lực, nhưng hắn cũng biết Dương Mi khẳng định cũng không dùng toàn lực, thậm chí một nửa thực lực đều chưa lấy ra.

Đường đường Không Gian Ma Thần, há có thể chỉ có chút thủ đoạn ấy?

Chí ít Đạo Kiếp không tin.

Đồng dạng, hắn cũng có rất nhiều át chủ bài, như Vô Tận Luân Hồi Châu, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Chư Thiên Khánh Vân các loại.

Quan trọng nhất là, hắn còn có lánh loại Đạo Quả.

Tuy rằng muốn cùng Dương Mi có một hồi chiến đấu nhiệt huyết sôi trào, nhưng lại không phải lúc này.

Nơi này là bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu còn đang nhìn xem đâu, vạn nhất hắn cùng Dương Mi đánh cái lưỡng bại câu thương, đối phương khẳng định sẽ mượn cơ hội hạ hắc thủ.

Chương 73

"Thiện!" Đối với ý kiến của Đạo Kiếp, Dương Mi mỉm cười, tự nhiên đồng ý.

Thế là, tiếp đó hai người liền ngồi xếp bằng xuống, một bên chống cự sát cơ trong Tru Tiên Kiếm Trận, một bên luận đạo, quả thực coi trời bằng vung.

Việc này khả bả Hỗn Côn Lão Tổ tức giận không nhẹ, đem hắn bỏ sang một bên rồi?

Hắn càng cảm giác được, Tru Tiên sát khí bên người Đạo Kiếp cùng Dương Mi yếu hơn bên người hắn rất nhiều.

Hiển nhiên, La Hầu đối với Đạo Kiếp cùng Dương Mi phóng thủy, đối với hắn thì không có. "Đáng chết La Hầu, đáng chết Đạo Kiếp, đáng chết Dương Mi!" Hỗn Côn Lão Tổ thầm mắng.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mâu quang lóe lên, đối với Đạo Kiếp nói: "Đạo Kiếp đạo hữu, không bằng chúng ta liên thủ, đem Dương Mi chém giết, sau đó chuyên tâm đi phá trận.

Phải biết, ngốc tại Tru Tiên Kiếm Trận càng lâu, đối với chúng ta càng bất lợi!" "A?

Hỗn Côn đạo hữu, muốn giết bần đạo, ngươi đã nghĩ kỹ hậu quả chưa?" Nghe vậy, không đợi Đạo Kiếp nói chuyện, Dương Mi liền mở miệng, vẻ mặt hòa thiện biến mất bất kiến, thay vào đó là vẻ mặt lãnh mạc.

Nhìn thần sắc lãnh mạc kia của Dương Mi, không biết vì sao, Hỗn Côn Lão Tổ trong nháy mắt giống như nhìn thấy Không Tâm Dương Liễu Thụ đỉnh thiên lập địa từng ở trong Hỗn Độn. "Khụ khụ, nói

đùa, Dương Mi đạo hữu chớ trách!" Hỗn Côn Lão Tổ ho khan một tiếng, quay đầu rời đi.

Việc này đảo làm cho Đạo Kiếp sững sờ, không nghĩ tới Hỗn Côn bị Dương Mi dọa một cái liền chạy, có cần nhát gan như vậy không?

Cũng không đến mức đó chứ?

Dương Mi cũng không thèm để ý, hắn nãi là đỉnh cấp Hỗn Độn Ma Thần, mặc dù một lần nữa tu luyện, ưu thế không còn, nhưng uy vọng cùng để uẩn vẫn còn tại. "Oanh long!" Tại lúc này, một bên khác truyền đến kịch liệt chiến đấu ba động, khủng bố sát khí di mạn.

Ngắn ngủi trong nháy mắt, Đạo Kiếp cùng Dương Mi liền cảm giác uy lực Tru Tiên Kiếm bạo trướng, cho dù là bọn hắn cũng cảnh giác. "A!" "La Hầu, ta không cam lòng, muốn chết cùng chết một chỗ!" Ngay sau đó, một tiếng tê hống không cam lòng truyền đến, truyền khắp bốn đại không gian.

Tiếp đó liền là oanh long một tiếng nổ vang, làm cho thiên địa tịch tĩnh. "Tự bạo?" Đạo Kiếp cùng Dương Mi nhìn nhau, đều sững sờ.

Không nghĩ tới La Hầu thủ đoạn lợi hại như vậy, nhanh như vậy liền bức một người tự bạo.

Vừa rồi từ thanh âm nhìn lại, giống như là Càn Khôn Lão Tổ.

Không bao lâu, lại một tiếng oanh long nổ vang.

Lần này cho dù Dương Mi cũng không thể bình tĩnh nữa, cùng Đạo Kiếp cùng đứng lên.

Đồng thời, hắn quanh thân Không Gian Đại Đạo di mạn, một thân khủng bố khí tức trán phóng, tựa hồ tùy thời có khả năng bạo phát.

Đồng dạng, Đạo Kiếp cũng không dám đãi mạn, trên đầu Hỗn Độn Chung thùy lạc từng đạo quang mang, dưới chân một đóa khánh vân

xuất hiện, khiến cho cả người nhìn thần thánh vô cùng.

Ngay sau đó, một thanh thước lớn màu tím xuất hiện tại tay, tản ra huyền ảo khí tức. "Chư Thiên Khánh Vân, Hồng Mông Lượng Thiên Xích?" Dương Mi đồng khổng co rụt lại, biết Đạo Kiếp cùng hắn nhất chiến tất nhiên có sở ẩn giấu, giống như hắn đồng dạng cũng đang ẩn giấu, nhưng không nghĩ tới đối phương cư nhiên ẩn giấu sâu như vậy. "Oanh long!" Bên ngoài, giờ khắc này thiên địa chấn động, bầu trời biến đắc huyết hồng.

Theo Tru Tiên Kiếm Trận uy lực bạo phát, khủng bố sát khí tịch quyển, vô số Tây Phương sinh linh tại một khắc này tao kiếp. "Đáng chết, hai tên kia!" Một bên khác, La Hầu sắc mặt âm trầm, không nghĩ tới Càn Khôn Lão Tổ cùng Âm Dương Lão Tổ cư nhiên sẽ tự bạo, làm cho hắn trực tiếp trọng thương. "Còn lại Hồng Quân, chỉ cần giết chết Hồng Quân, trận chiến này ta hoàn thắng, bất quá lại muốn phòng bị một chút Dương Mi cùng Đạo Kiếp!" La Hầu nghĩ đến đây, quan chú một chút không gian Đạo Kiếp đang ở, xem xét một cái, đồng khổng hắn hơi co lại.

Dương Mi cùng Đạo Kiếp đang xem náo nhiệt, Đạo Kiếp cư nhiên vũ trang đến tận răng.

Về phần đệ tam nhân Hỗn Côn Lão Tổ giờ khắc này đang tại tầm hoa trận nhãn, rất nhanh tiếp cận sát kiếm. "Không thể lại kéo dài!" Lập tức La Hầu không do dự nữa, trực tiếp giết về phía Hồng Quân. "Hồng Quân lão nhi, đi chết đi cho ta!" "Oanh long!" Diệt Thế Đại Ma cùng Thí Thần Thương cùng nhau xuất kích, hướng về phía Hồng Quân chiêu hô tới.

Đáng sợ ba động tịch quyển cả không gian Tru Tiên Kiếm, Hồng Quân tay cầm Bàn Cổ Phiên, huy động phía dưới, rậm rạp chằng chịt hỗn độn kiếm khí hung dũng.

Chiến lực của hắn quá mạnh mẽ, mặc dù nhìn thập phần chật vật, nhưng đối mặt La Hầu lại du nhận hữu dư.

Hiển nhiên, song phương muốn trong thời gian ngắn bắt lấy đối phương là không thể nào.

Nhưng mà, không bao lâu từ trong cơ thể Hồng Quân liền đi ra ba đạo thân ảnh, phân biệt một nhập ba đại không gian biến mất không thấy. "Không tốt!" Việc này làm cho La Hầu biến sắc, trong lòng có loại dự cảm bất hảo.

Bất quá hối hận không kịp, Hồng Quân phóng xuất ba đạo nhân ảnh phân biệt hiển hóa, mỗi người dĩ thế sét đánh không kịp bưng tai đi tới trước trận nhãn ba chỗ không gian, trực tiếp đem ba thanh sát kiếm hái xuống.

Đồng thời, tại thời điểm La Hầu lăng thần, Hồng Quân bản thể tắc hái xuống một thanh sát kiếm cuối cùng. "Răng rắc!" Theo bốn thanh sát kiếm bị hái xuống, Tru Tiên Kiếm Trận ứng thanh cáo phá.

La Hầu bởi vì phản phệ, trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết.

Hắn vốn bị Âm Dương Lão Tổ cùng Càn Khôn Lão Tổ tự bạo ba cập, giờ biến đến thương càng thêm thương. "Nhanh như vậy đã phá?" Dương Mi thập phần kinh ngạc, nhìn về phía La Hầu lại nhìn về phía Hồng Quân, thần sắc ngưng trọng.

Duy có Đạo Kiếp thần sắc bình tĩnh, bất quá giờ phút này hắn lại bắt đầu dung hợp Đạo Quả, khí tức trên thân đang từng chút một phàn thăng.

Chương 74

Bởi vì đám người đều bị Hồng Quân cùng La Hầu hấp dẫn, tịnh vị phát hiện Đạo Kiếp có tiểu động tác. "La Hầu, ngươi bại, rời đi Hồng Hoang, bần đạo có thể thả ngươi!" Hồng Quân thần sắc đạm mạc, lạnh lùng nhìn chăm chú La Hầu. "Ha ha, chê cười!" Nghe vậy, La Hầu nhe răng cười nói: "Hồng Quân lão nhi, bớt giả vờ hư ngụy, bản tọa đường đường Ma Tổ, há sẽ bị bức bách rời đi?

Không sai, bản tọa bại, bất quá các ngươi cũng đừng hòng tốt hơn, cho bản tọa bạo, bạo!" "Oanh long!" Chỉ thấy La Hầu hai tay kết ấn, cả Tây Phương bắt đầu động đãng, một cỗ khí tức hủy diệt hung dũng.

Vô biên ma khí trở nên vô cùng cuồng bạo, sơn hà đảo tháp, đại địa tê liệt, cả Tây Phương bắt đầu hủy diệt, uyển như mạt thế. "La Hầu, ngươi sao dám?" Hồng Quân đại kinh thất sắc, muốn tiến lên ngăn cản La Hầu.

Nhưng mà, đột nhiên gian, một cái cảm giác làm cho người ta rợn cả tóc gáy xuất hiện, thân thể hắn vội vàng lui lại.

Giờ khắc này, chỉ thấy khí tức trên thân La Hầu liên tục tăng lên.

Một giây sau, cả người hắn hóa thành mười ba đạo thân ảnh, kia là Thất Tình Lục Dục hóa thân, tịnh mỗi một cái hóa thân đều biến đến vô cùng cuồng bạo. "Không tốt!" Thấy thế, vô luận Dương Mi, Hỗn Côn Lão Tổ, cho dù là Đạo Kiếp cũng sắc mặt hơi đổi. "Cho ta bạo, đều đi chết đi cho bản tọa!" Thanh âm dữ tợn điên cuồng từ trong miệng La Hầu truyền ra.

Một giây sau, mười ba cái hóa thân phân biệt hướng về phía Hồng Quân, Dương Mi, Đạo Kiếp, còn có Hỗn Côn Lão Tổ vọt tới. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Ngay sau đó, mười ba đạo hóa thân trực tiếp tự bạo. "Kháo!" "Đáng chết!" "Cái tên điên này!" "Oanh long!" Thiên địa oanh minh, hư không tê liệt, trên thương khung lôi đình cuồn cuộn.

Một cỗ hạo hãn ba động từ đại địa Tây Phương hung dũng, trong nháy mắt tịch quyển nửa cái Hồng Hoang đại địa.

Giờ khắc này, nhưng phàm là sinh linh Hồng Hoang, đều có thể nhìn thấy một cái đám mây hình ma quỷ khổng lồ tại đại địa Tây Phương thăng lên.

Đồng thời, tây phương đại địa vốn xử vu trạng thái hủy diệt trực tiếp bị tê liệt. "Không!

Không!" Vô số sinh linh sinh tồn tại Tây Phương tê hống, thảm thiết, tuyệt vọng, chửi rủa, không cam lòng vân vân.

Phiến khắc chi hậu, mấy đạo thân ảnh từ trong dư ba vọt ra, chính là Hồng Quân, Đạo Kiếp, Dương Mi, còn có Hỗn Côn Lão Tổ.

Mấy người mỗi người đều chật vật không chịu nổi.

Tương so Đạo Kiếp cùng Dương Mi, Hồng Quân toàn thân là máu, khí tức uể oải; Hỗn Côn Lão Tổ càng thê thảm, vừa vọt ra, liền ngã trên mặt đất, thoi thóp. "Cái tên khốn kiếp này!" Dương Mi đại mạ, lập tức, dưới chân đạo văn tốc biến, không gian pháp tắc hung dũng, không đợi đám người phản ứng, liền hướng về phía trung tâm dư ba vọt tới. "Đáng chết, gia hỏa này quả nhiên không an hảo tâm!" Hồng Quân biến sắc, muốn ngăn cản, nhưng hiển nhiên tốc độ của hắn căn bản so ra kém Dương Mi. "Oanh!" Nhưng mà, đúng lúc này, Đạo Kiếp mâu quang lóe lên, từ trung tâm La Hầu tự bạo, tham xuất một cánh tay đen kịt, Dương Mi không kịp phản ứng, liền bị một chưởng vỗ bay ra. "Có người?" Dương Mi sắc mặt đại biến, vẻ mặt nộ khí.

Không nghĩ tới nhất thời đại ý cư nhiên ăn thiệt thòi lớn như vậy.

Đồng thời, hắn càng không hiểu, trung tâm tự bạo làm sao sẽ có người. "Chẳng lẽ La Hầu không chết?" Hồng Quân cũng trong nháy mắt cảnh giác.

Một cỗ âm ám, khủng bố, tử vong, hủ hủ, nãi chí khí tức hắc ám bản nguyên nhất di mạn.

Cổ khí tức này, thậm chí so với sát khí cùng ma khí trên thân La Hầu còn muốn tà ác vô số lần. "Làm sao có thể?" "Chẳng lẽ cái ma đầu kia không chết, còn có hậu thủ?" Hồng Quân thập phần chấn kinh, Dương Mi cũng cảnh giác, về phần Hỗn Côn Lão Tổ, như hôm nay chỉ có thể nằm trên mặt đất run rẩy, căn bản không có chút khí lực nào.

Ba người đều không phát giác, cách đó không xa Đạo Kiếp, khóe miệng vẽ lên một mạt nụ cười quỷ dị. "Hắn muốn làm gì?" Ngay sau đó, ba người nhìn thấy Đạo Kiếp từng bước một hướng về phía mê vụ đi đến, làm cho Hồng Quân cùng Dương Mi biến sắc. "Hừ!" Dương Mi hừ lạnh một tiếng, trong tay quyền trượng vung lên, một cỗ hạo hãn không gian ba động hung dũng.

Không gian ba động vô hạn biến đại, tựa hồ muốn đem phương viên ức vạn dặm không gian thôn phệ.

Cùng một thời gian, Hồng Quân cũng trực tiếp xuất thủ, Bàn Cổ Phiên khí tức bạo trướng, khí tức thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo di mạn, mang theo Hỗn Độn Chi Khí trấn áp, đánh về phía mê vụ. "Đương!" Bất quá tại lúc này, một đạo tiếng chuông du du triệt hưởng vạn cổ thời không, như cùng hồng chung đại lữ, một ngụm chuông cổ khổng lồ ngăn tại trước mê vụ. "Oanh long!" Không gian toàn qua của Dương Mi cùng sức mạnh của Bàn Cổ Phiên va chạm với Hỗn Độn Chung.

Sát na gian, ức vạn dặm thời không phúc diệt, làm cho đại địa Tây Phương vốn xử vu trạng thái băng hội trở nên càng thêm tàn phá.

Một giây sau, Đạo Kiếp một bước bước ra, xuất hiện tại phía dưới Hỗn Độn Chung.

Tại sau lưng Đạo Kiếp, một cái hư ảnh khổng lồ từ từ bay lên.

Kia là một cái nhân ảnh màu hỗn độn, bộ dáng cùng Đạo Kiếp tương tự, lại đầu sinh một đôi sừng cong chín khúc, một đôi con ngươi hiện ra hai màu đen trắng, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Đạo hư ảnh này giống như một cái đồ đằng, trong đó hai cánh tay uyển như thú trảo, hai cánh tay còn lại giống như tay người thường, phân biệt nâng một cái cối xay hai màu đen trắng.

Đồng thời, tại trong tay đạo hư ảnh kia, một tay nắm lấy Diệt Thế Đại Ma, một tay nắm lấy Thí Thần Thương.

Chương 75

Một cỗ ba động hủy diệt từ trên thân tịch quyển ra, trong miệng phát ra tiếng cười lạnh kiệt kiệt. "Ngươi!" Thấy thế, Hồng Quân biến sắc.

Giờ khắc này, thấy Đạo Kiếp đứng ở phía trước, cái quái vật quen thuộc đứng ở phía sau, hắn nơi nào không rõ.

Minh bạch chi hậu, Hồng Quân trong nháy mắt trở nên thần tình vô cùng dữ tợn, loại cảm giác bị người hí lộng này làm cho hắn thập phần khó chịu.

Dương Mi lại có chút mộng bức.

Bất quá đúng lúc này, Dương Mi biến sắc, chăm chú nhìn chằm chằm sau lưng Đạo Kiếp.

Chỉ thấy lại một đạo thân ảnh hư huyễn đi ra, toàn thân bị ma khí bao phủ, một đôi con ngươi đen kịt động xuyên thời không.

Chính là La Hầu.

La Hầu ánh mắt quét qua Hồng Quân cùng Dương Mi, cuối cùng nhìn về phía Đạo Kiếp, thần sắc nói: "Đừng quên hứa hẹn của ngươi!" "Tự nhiên sẽ không, ngươi an tâm đi thôi!" Đạo Kiếp gật đầu, nói những lời mà Hồng Quân cùng Dương Mi nghe không hiểu.

Lúc này, La Hầu lại đem ánh mắt đặt tại trên người Hồng Quân, tịnh thản nhiên nói: "Hồng Quân lão nhi, lần này bản tọa tuy bại, nhưng ngươi cũng không thắng.

Nếu như công bằng nhất chiến, cuối cùng chứng đạo tất nhiên là bản tọa.

Bất quá không quan trọng, lần này bản tọa thất bại, chỉ có thể chờ

lần sau, chỉ tiếc cỗ quan tài chuẩn bị cho ngươi!" Nói xong, La Hầu vẫy tay một cái, một cỗ quan tài đen kịt dùng thần kim chế tạo hiện ra trong tay, bị hắn tùy thủ bóp nát.

Ngay sau đó, hắn đối với thương khung phát ra một tiếng ma khiếu. "Đại Đạo tại thượng, hôm nay ta La Hầu nguyện dĩ thân hóa Thiên Ma, từ đây Đạo tiêu Ma trưởng, Ma tiêu Đạo trưởng, Đại Đạo giám chi!" "Oanh long!" Theo thanh âm La Hầu rơi xuống, cửu tiêu chi thượng một đạo thiên lôi nổ vang, một cỗ hạo hãn Đại Đạo chi uy hàng lâm Hồng Hoang.

Tại dưới cỗ Đại Đạo chí uy này, vô số sinh linh run rẩy, thiên địa pháp tắc ai minh.

Ngay sau đó, một con ngươi xám mông lung xuất hiện tại trên thương khung, lãnh mạc phủ thị thương sinh.

Một giây sau, đạo mâu tử kia hạ xuống một đạo quang mang, đem La Hầu bao phủ, biến mất tại trên thương khung.

Đồng thời, thanh âm La Hầu tại trên thương khung hồi đãng: "Ba cái lượng kiếp về sau, bản tọa sẽ một lần nữa quy lai.

Hồng Quân, đến lúc đó hi vọng ngươi có thể còn sống!" Câu nói này hiển nhiên đầy thâm ý, làm cho Dương Mi lâm vào trầm tư, sắc mặt Hồng Quân lại thập phần âm trầm. "Oanh!" Cùng một thời gian, Hồng Hoang các nơi, Thái Cổ Tinh Thần, nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực, nhưng phàm là sinh linh có linh trí, trong con ngươi đều hiện lên một đạo hắc quang, đó là ma niệm.

Thiên Ma đản sinh, trong minh minh một đạo thanh âm nói cho tất cả sinh linh, từ nay về sau, trên con đường tu luyện sẽ có một cái tồn tại gọi là Tâm Ma, sẽ nương theo tu sĩ cả đời.

Cho dù là Đạo Kiếp, Hồng Quân, nãi chí Dương Mi cũng không

ngoại lệ.

Bất quá một tia ma niệm vừa mới đản sinh, liền bị ba người chém tới. "A!" Bất quá tại lúc này, vốn thoi thóp Hỗn Côn Lão Tổ bỗng nhiên gào thét một tiếng, từ dưới đất đứng lên, phát điên gào thét.

Thân thể khô cạn như đèn cạn dầu kia, trong nháy mắt bạo phát một cỗ khủng bố khí tức.

Thậm chí, cổ khí tức này chi cường, Hồng Quân cũng biến sắc. "Oanh long!" Bất quá ngay sau đó, làm cho ba người đều trợn mắt hốc mồm chính là, Hỗn Côn Lão Tổ đột nhiên biến cường, hai mắt huyết hồng, ẩn ẩn phiếm ma quang, ngay sau đó, thân thể của hắn bắt đầu bành trướng. "La Hầu...." "Phốc xuy!" Tại sau khi Hỗn Côn Lão Tổ hô một tiếng La Hầu, thân thể oanh nhiên tự bạo. "...." Đột nhiên biến cố, vô luận Hồng Quân, Dương Mi, Đạo Kiếp, đều ngây ngẩn cả người.

Bất quá tại sau khi hồi thần, ba người trong nháy mắt minh bạch chuyện gì xảy ra.

Cảm tình Hỗn Côn Lão Tổ thoi thóp tâm cảnh băng hội, lại bị Tâm Ma đột nhiên xuất hiện xâm thực, dẫn đến tự thân pháp lực đại đạo không chịu khống chế, tự bạo. "Oanh long!" Lại một tiếng nổ vang, kinh thiên động địa, hám động thương khung, làm cho vô số sinh linh sắc mặt trắng bệch.

Dưới khủng bố tự bạo, lần này cũng không có Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp, càng không giống như La Hầu có mục đích tự bạo, bởi vậy, Hỗn Côn Lão Tổ tự bạo, quy mô lại là lớn nhất.

Ngay cả Thái Cổ Tinh Thần trên trời đều bị nổ nát không ít, khiến cho trời giáng mưa lửa, vô số sinh linh gặp tai ương.

Đồng thời, sức mạnh cuối cùng của tổ mạch đại địa Tây Phương cũng bị lần tự bạo này triệt để tiêu diệt.

Sát na gian, cả Tây Phương hủy diệt sạch sẽ, cũng không còn một tia linh khí, ngay cả thiên địa pháp tắc cũng trở nên hỗn loạn không cảm. "Chết!" "Giao ra Diệt Thế Đại Ma!" Tại cái thời điểm này, Hồng Quân cùng Dương Mi vừa mới lăng thần cư nhiên đồng thời xuất thủ, hướng về phía Đạo Kiếp đánh tới. "A!" Đạo Kiếp cười lạnh, mặc cho hai người xuất thủ, văn ti bất động, chỉ thấy Đạo Quả hóa thân bàng đại phía sau bắt đầu dung nhập thể nội.

Hắn sớm có chuẩn bị, tại sát na Đạo Quả dung nhập, một cỗ khí tức siêu việt Chuẩn Thánh từ trên thân bạo phát. "Oanh long!" Thiên địa oanh minh, nhật nguyệt tinh thần thất sắc, cửu thiên thập địa run rẩy, hạo hãn thánh uy trong nháy mắt tịch quyển ra, chỉ một nháy mắt liền lan tràn cả Hồng Hoang đại địa.

Thậm chí, tại một khắc này, cổ khí tức khủng bố này càng tịch quyển thương khung, khiến cho Thái Cổ Tinh Thần đều đang run rẩy. "Oanh!" Một cái đại thủ đen kịt từ trong mê vụ tham xuất, càng biến càng lớn, già thiên tế nhật, đem thương khung bao phủ, hóa thành hắc ám.

Hồng Quân cùng Dương Mi một khắc này, uyển như hai con sâu kiến, một thanh bị đại thủ đen kịt chộp vào trong tay. "Làm sao có thể?" "Chẳng lẽ hắn chứng đạo?" Hồng Quân hãi nhiên thất sắc.

Dương Mi cũng đồng khổng thu súc.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt làm cho hai người rợn cả tóc gáy, nhao nhao nộ hống một tiếng, thiêu đốt bản nguyên, trực tiếp tránh thoát đại thủ đen kịt. "Trấn!" Nhưng mà, đại thủ lần nữa trấn xuống, trực tiếp đem hai người vỗ bay ra ngoài.

Chương 76

"Sao có thể, hắn làm sao có thể tại cái thời điểm này đột phá!" "Không có khả năng, La Hầu đã chết, bần đạo mới là Thiên Đạo đại ngôn, hắn làm sao có thể tại trước ta đột phá, tuyệt đối không có khả năng!" Hồng Quân tê hống, thần sắc dữ tợn, uyển như phong ma. "Không, không phải Hỗn Nguyên, là Bán bộ Hỗn Nguyên, hắn cư nhiên có thể để đạt tới cảnh giới này?" Dữ Hồng Quân khác biệt, Dương Mi nãi là ma thần trong Hỗn Độn, tự nhiên kiến đa thức quảng, liếc mắt liền nhìn ra cảnh giới đương hạ của Đạo Kiếp.

Nói xong câu đó, hắn đầy thâm ý nhìn thoáng qua Hồng Quân, không nói hai lời, trực tiếp mở ra một đầu không gian thông đạo, biến mất không thấy.

Đồng thời, lưu lại một câu: "Đạo Kiếp đạo hữu thủ đoạn thật để cho lão đạo ta bội phục, lần sau gặp lại, hai người chúng ta lại tiếp tục luận đạo.

Còn có Hồng Quân lão đạo, bảo trọng!" Hai chữ bảo trọng đầy thâm ý, làm Hồng Quân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không dám đối với Đạo Kiếp xuất thủ.

Vừa rồi tránh thoát Đạo Kiếp đại thủ, hắn đã dùng toàn lực, thậm chí thương tổn tới bản nguyên, làm cho hắn minh bạch, Đạo Kiếp cảnh giới đương hạ đã siêu việt Chuẩn Thánh, hắn hoàn toàn không phải đối thủ. "Chẳng lẽ bần đạo hôm nay cũng muốn tại nơi này kết thúc sao?

La Hầu, ta đều không bằng ngươi đi!" Hồng Quân thở dài, sau đó nhìn về phía Đạo Kiếp, nói: "Nguyên lai đạo hữu mới là người ẩn giấu sâu nhất kia, bất quá bần đạo có một điểm không rõ, ngươi tu rốt

cuộc là Đạo gì?

Vì sao Đạo Quả của ngươi có thể cùng bản thể phân ly?" Điểm này hắn thủy chung không hiểu, tại lần thứ nhất nhìn thấy cái pháp tướng quái vật kia, khí tức cùng La Hầu vẫn luôn khác biệt, hắn càng không biết chủ nhân của đạo quả kia là ai, không thể nào hỏi thăm.

Như hôm nay biết cái đạo quả quỷ dị kia cư nhiên là Đạo Kiếp, tự nhiên muốn làm rõ ràng. "Kiếp sinh kiếp diệt, thương sinh luân hồi, thiên địa luân hồi, thế gian đản sinh vu hủy diệt giai là một trường luân hồi, ngô chưởng Luân Hồi!" "Hồng Quân, bản tọa đưa ngươi lên đường!" Đạo Kiếp cũng không có lại ẩn giấu, nhìn về phía Hồng Quân, trong mắt cũng hiện lên một mạt sát ý.

Hắn chậm rãi vươn bàn tay, một thanh thước lớn màu tím xuất hiện, thùy lạc Huyền Hoàng Công Đức chi khí.

Bất quá ngay tại lúc hắn chuẩn bị xuất thủ, cấp cho Hồng Quân tuyệt sát một kích, trên thương khung, một cỗ mạc danh uy áp hàng lâm, thập phần ẩn hối, cho dù là Hồng Quân cũng không cảm nhận được.

Nhưng Đạo Kiếp lại trong nháy mắt khẩn trương, một cỗ tử vong nguy cơ tịch quyển tâm thần.

Hồng Quân không thể chết được.

Một khắc này, Đạo Kiếp minh bạch, giết không được Hồng Quân, chí ít hiện tại không được, hắn có Thiên Đạo bảo hộ.

Cuối cùng, Đạo Kiếp thở dài một tiếng, sát cơ trên người tán đi, sĩ thủ tê liệt hư không, thân ảnh biến mất không thấy.

Tuy rằng không giết được Hồng Quân, nhưng cũng tại trong ý liệu, lần này động sát cơ chí ít đã nhìn thấy cơ hội, muốn thăm dò một chút, quả nhiên không được.

Làm sao để La Hầu chạy thoát?

Trước đó tại lúc La Hầu tự bạo, hắn liền tế ra Hỗn Độn Chung, Chư Thiên Khánh Vân, song trọng phòng ngự, đỉnh lấy dư ba, tại trước khi Hồng Quân cùng Dương Mi phản ứng, tìm được La Hầu nguyên thần, tịnh cùng kỳ đạt thành hiệp nghị.

Kỳ thật cái thời điểm kia Đạo Kiếp trực tiếp đem La Hầu nguyên thần diệt sát cũng được, bất quá đối với hắn cũng không có quá nhiều chỗ tốt, tối đa là chia thêm một chút công đức mà thôi.

Bởi vậy, hắn liền trực tiếp cùng La Hầu đạt thành hiệp nghị.

Cái hiệp nghị này, Hồng Quân không biết, Dương Mi không biết, chỉ có hai người bọn họ biết.

Như hôm nay tại Đạo Kiếp xem ra, cái thời điểm kia muốn xuất thủ diệt sát La Hầu nguyên thần, hiển nhiên cũng không có khả năng thành công.

Chính sở vị Đạo tiêu Ma trưởng, Ma tiêu Đạo trưởng, tu sĩ trong đó cần Tâm Ma tồn tại, đây cũng là Thiên Đạo đối với tu sĩ một loại khảo nghiệm, một loại kiếp.

Điều này cũng làm cho Đạo Kiếp minh bạch, vô luận Hồng Quân, La Hầu, vận mệnh của bọn hắn đều đã bị Thiên Đạo an bài xong xuôi.

Bất quá Đạo Kiếp cũng tịnh không thất vọng, mục đích của hắn đã đạt thành, thậm chí siêu ngạch, tiếp đó chỉ cần trở về chờ đợi, bước kế tiếp liền là chứng đạo Hỗn Nguyên. "Đi rồi, cư nhiên không giết ta?" Thấy Đạo Kiếp rời đi, Hồng Quân ngây ngốc đứng tại chỗ, cho đến khi trời giáng công đức, nãi là công đức lần này diệt ma, kết thúc lượng kiếp, hắn mới tỉnh lại. "Chuyện gì xảy ra?

Vì sao đột nhiên thu tay lại?" Cho dù nhiều Thiên Đạo công đức như thế, một khắc này, đối với Hồng Quân mà nói, giống như một

điểm cũng không quan trọng.

Giờ phút này trong đầu hắn một mực hiện lên sát cơ cuối cùng của Đạo Kiếp, lại đột nhiên gian thu tay lại rời đi.

Hắn không rõ, bởi vậy, tại nguyên địa đứng thời gian rất lâu, mới đem Tru Tiên Kiếm Trận sau đại chiến lưu lại thu hồi, tê liệt hư không rời đi.

Trận Đạo Ma chi chiến này, hắn thắng lợi, có thể nói hoàn thắng, chẳng những tiêu diệt La Hầu, xuất kỳ bất ý được Âm Dương Lão Tổ Thái Cực Đồ, cùng sát kiếm và trận đồ lưu lại sau khi Tru Tiên Kiếm Trận phá toái.

Nhưng mà, vô luận như thế nào, Hồng Quân đều cao hứng không nổi, bởi vì xuất hiện Đạo Kiếp một cái biến số, một cái tồn tại so với La Hầu càng khủng bố hơn.

Dạng tồn tại khủng bố này vẫn luôn ẩn tàng tại bên người, hắn cùng La Hầu đều không có phát giác, còn hỗ tương chiêu lãm, thù bất tri, quả thực là đem nguy hiểm đặt tại bên người. "Bán bộ Hỗn Nguyên, Bán bộ Hỗn Nguyên, còn có đạo quả đáng sợ kia, Đạo Kiếp...." Hồng Quân thần sắc dữ tợn, lần nữa uyển nhược phong điên, thật lâu mới khôi phục, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh. "Đáng chết La Hầu, hại bần đạo suýt chút nữa đạo tâm băng hội, nhập ma, đi vào con đường của Hỗn Côn na tư!" Một trận nghĩ lại mà sợ, toàn tức không dám ở lâu, vội vàng tê liệt hư không, trở về trong Tử Tiêu Cung, bắt đầu bế quan ổn cố đạo tâm.

Trận chiến đấu này thắng, nhưng đối với đạo tâm đả kích lại thập phần lớn, nếu như không thể khôi phục, muốn chứng đạo cơ hồ không có khả năng. "La Hầu đã chết, nhưng đại địch mới xuất hiện, đối phương Bán bộ Hỗn Nguyên, nhất định phải nắm chắc, chỉ cần có thể tại trước hắn thành đạo!" Nghĩ tới đây, Hồng Quân không do dự

nữa, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu khôi phục thương thế, chỉ cần thương thế khôi phục, liền chuẩn bị trùng kích Thánh Cảnh.

Cùng một thời gian, Đạo Kiếp trở về Tam Tiên Đảo, cũng bắt đầu bế quan.

Lần này Đạo Ma đại chiến, thu hoạch quá lớn, chẳng những như nguyện thu hoạch được Diệt Thế Đại Ma cùng Thí Thần Thương của La Hầu, càng đả kích Hồng Quân đạo tâm.

Về phần chút Thiên Đạo công đức kia, Đạo Kiếp căn bản không để ở trong lòng.

Duy độc làm cho hắn tiếc nuối chính là, Hồng Quân không cách nào giết chết.

Đương nhiên, hắn cũng không quá thất vọng, dù sao trước đó đã có dự liệu, cũng không nghĩ tới một hồi lượng kiếp có thể đem Hồng Quân cùng La Hầu toàn bộ diệt đi.

Trận chiến đấu này hắn tịnh chưa bị thương, không cần như Hồng Quân khôi phục.

Lần này trở về bế quan, nãi là kiểm kê thu hoạch, tịnh vì tiếp đó chứng đạo làm chuẩn bị.

Đồng thời, hắn còn muốn nghiên cứu hạ mấy dạng chí bảo trong tay.

Chương 77

Hỗn Độn Châu, Diệt Thế Đại Ma, còn có Vô Cực Luân Hồi Châu, ba dạng đồ vật đều rất thần bí, đặc biệt là Vô Cực Luân Hồi Châu.

Trước đó không có thời gian, hiện nay Long Hán Lượng Kiếp cùng Đạo Ma đại chiến đi qua, Hồng Quân muốn thành đạo cần một đoạn thời gian dài, hắn tự nhiên có thời gian nghiên cứu mấy dạng chí bảo.

Hỗn Độn Châu kiện chí bảo này hiện nay xử vu tàn phá trạng thái, Hỗn Độn thế giới bên trong cũng bị phong ấn, nhìn qua chỉ là một cái không gian nhỏ.

Hiển nhiên Hỗn Độn Châu tự mình phong ấn, lấy tu vi hiện nay của Đạo Kiếp căn bản không cách nào giải khai.

Trước đó, hắn chuẩn bị dựa theo phương pháp tiền thế biết được, nếm thử dùng Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu dung nhập Hỗn Độn Châu, trước đó không kịp, hiện nay vừa vặn nếm thử. "Ông ~!" Đương từng mai từng mai Định Hải Thần Châu hiện ra sát na, bản như đồng ngoan thạch bình thường không có gì lạ Hỗn Độn Châu bỗng nhiên chấn động.

Ngay sau đó, tại ánh mắt kinh kỳ của Đạo Kiếp, nó đem từng mai từng mai Định Hải Thần Châu hút vào.

Đương những Định Hải Thần Châu kia tiến vào bên trong Hỗn Độn Châu sát na, trong nháy mắt không gian bên trong Hỗn Độn Châu bạo động, từng mảnh vỡ vụn, trọng tổ, có từng tia từng tia Hỗn Độn Chi Khí hùng hậu đang tiến hành thoát biến. "Quả nhiên hữu dụng!" Việc này làm cho Đạo Kiếp đại hỉ, mèo mù vớ cá rán, không nghĩ tới phương pháp này thật được. "Như thế xem ra, Định Hải Thần Châu

thật sự là mảnh vỡ Hỗn Độn Chung biến thành!" Ngay sau đó, tại trong mắt Đạo Kiếp, Hỗn Độn Châu vô luận ngoại biểu hay nội bộ đều bắt đầu đã xảy ra biến hóa.

Ngoại biểu tầng vỏ bắt đầu tróc ra, lộ ra nhan sắc trơn bóng, hạt châu cũng càng ngày càng viên hoạt, có từng tia Hỗn Độn Chi Khí di mạn.

Không gian nội bộ cũng đang không ngừng phá toái trọng tổ, từng sợi từng sợi Hỗn Độn Chi Khí từ không gian phong ấn dũng xuất.

Bất quá không bao lâu, thoát biến liền đình chỉ lại, làm cho Đạo Kiếp biến sắc. "Xem ra còn cần những Định Hải Thần Châu khác!" Hắn nhớ tới trong truyền thuyết, Định Hải Thần Châu có ba mươi sáu khỏa.

Hậu thế Phong Thần trung Triệu Công Minh có mười hai khỏa, Nhiên Đăng mười hai khỏa, sau này Triệu Công Minh bị Nhiên Đăng đoạt thủ, Nhiên Đăng lợi dụng hai mươi bốn khỏa Định Hải Thần Châu diễn hóa Hai Mươi Bốn Chư Thiên, từ đây đi ra Đạo của mình.

Chỉ bất quá mười hai khỏa cuối cùng vẫn luôn không có xuất hiện. "Thôi được, sau này có cơ hội tìm lại!" Đem Định Hải Thần Châu thu hồi, Đạo Kiếp nhìn nhìn bầu trời, bấm đốt tính toán, mỉm cười, ý niệm khẽ động, Đạo Quả lần nữa phân ly ra ngoài, hóa thành pháp tướng.

Chỉ bất quá lần này pháp tướng dữ dĩ vãng bất đồng, không còn có khí tức hủy diệt hết thảy tà ác, chỉ có một loại khí tức sinh sinh tạo hóa bất tức.

Cả cái pháp tướng lộ ra thần thánh vô cùng.

Đạo Kiếp đối với pháp tướng mỉm cười, nói: "Đi thôi, sáng tạo cùng tịch diệt cần cân bằng, lượng kiếp về sau, sơn hà phá toái, đi làm

một hồi đại thiện nhân đi!" Pháp tướng hư ảnh sát na gian bị ý chí gia trì, con ngươi trống rỗng trở nên tuyết lượng, một bước bước ra, đạp nhập hư không, biến mất không thấy.

Không bao lâu, một cái tự xưng Tạo Hóa Đạo Nhân đại năng tại trong Hồng Hoang hành tẩu, vì Hồng Hoang thanh lý sơn hà, thụ lập địa mạch, cuối cùng đi tới Tây Phương.

Tây Phương hủy diệt, chỉ còn lại có một mảnh phế tích, chỉ có thiểu số tiên thiên phúc địa bảo lưu lại.

Nơi này không có chút nào linh khí, sinh linh không cách nào sinh tồn, các đại thần sơn biến mất, hà lưu hồ nước cũng khô cạn.

Từng đầu đại địa vết nứt trình hiện tại trước mắt, cả Tây Phương di mạn một cỗ khí tức hủy diệt.

Tạo Hóa Đạo Nhân thở dài một tiếng, bề mặt đại địa Tây Phương có thể thanh lý, sơn hà cũng có thể trọng tố, nhưng địa mạch bị hủy diệt lại không cách nào tái sinh.

Địa mạch loại vật này muốn tái sinh, cần thời gian dài đằng đẵng, cho dù sinh sinh bất tức, cũng không cách nào trong nháy mắt hoàn thành.

Đương nhiên, Đạo Kiếp lại không phải Chuẩn Đề, lần này để Đạo Quả ra ngoài, nãi là vì tăng trưởng tu vi, cũng sẽ không một lòng vì Tây Phương nỗ lực.

Tạo Hóa Đạo Nhân chỉnh lý sơn hà, cứu trợ tai dân, rất nhanh sự kiện này liền truyền khắp Hồng Hoang, vô số tu sĩ xưng tán.

Cái thời điểm này xuất hiện một vị đại thiện nhân, Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng, không thể nghi ngờ là chấn phấn nhân tâm.

Việc này làm cho một ít tu sĩ Hồng Hoang tuyệt vọng tri hiểu, Hồng Hoang cũng là có người tốt, không phải đều là tư tư tự lợi.

Đương nhiên, những đại năng sống sót sau lượng kiếp lại đang cười lạnh, bọn hắn cũng không tin tưởng Hồng Hoang có thiện nhân, tất có mục đích.

Cái khác không nói, chỉnh đốn sơn hà, cứu trợ sinh linh, sẽ có công đức hạ xuống, đây chính là chỗ tốt. "Diệt Thế Đại Ma cùng Vô Cực Tạo Hóa Châu rốt cuộc có liên hệ gì đây?

Căn bản không quan hệ, chỉ là thuộc tính tương tự, cho nên có thể hỗ tương cảm ứng?" Nhìn xem Diệt Thế Đại Ma cùng Vô Cực Hỗn Độn Châu trước mắt, Đạo Kiếp lâm vào trầm tư.

Không biết là cố ý hay vô ý thức, hắn lại đem Hỗn Độn Châu tế ra, ba giả bày ra tại một chỗ. "Ông ~!" Nhưng mà, đúng lúc này, Vô Cực Luân Hồi Châu vẫn luôn không có bất kỳ phản ứng gì bỗng nhiên run rẩy một chút, một cỗ hấp lực bàng đại, đem cả Đạo Kiếp ở bên trong, cùng Diệt Thế Đại Ma và Hỗn Độn Châu hút vào nội bộ. "Kháo!" Đạo Kiếp thầm mắng một tiếng.

Ngay sau đó liền hoa mắt, khi lần nữa xuất hiện, hắn đã đứng tại một cái không gian quen thuộc lại xa lạ.

Ngay sau đó, một màn thần kỳ làm cho hắn nhìn thấy.

Bên trong Vô Cực Luân Hồi Châu, không gian vẫn luôn xám mông lung, giờ khắc này đang phát sinh biến hóa.

Uyển như hỗn độn sơ khai, từ trong hư không đản sinh, có Hỗn Độn Chi Khí đản sinh, cuối cùng tại trong vô biên hỗn độn, di mạn Địa Hỏa Phong Thủy, diễn hóa thiên địa.

Bất quá cái thiên địa này lại thập phần không ổn định, đang không ngừng phá diệt trọng sinh, giống như một cái luân hồi, sinh sinh bất tức.

Làm cho Đạo Kiếp kinh hãi một màn, đương Hỗn Độn Chung

trầm để dung nhập chỗ thế giới không ngừng diễn hóa này, từng đầu đại đạo pháp tắc trình hiện.

Những đại đạo pháp tắc này không sai biệt lắm có tới hơn hai ngàn loại, một nháy mắt cảm ngộ không cách nào hình dung tịch quyển Đạo Kiếp não hải.

Cảm ngộ như thế, suýt chút nữa làm cho Đạo Kiếp tâm thần thất thủ, làm cho hắn nhịn không được muốn lập tức trùng quan, đột phá Hỗn Nguyên, nhưng chung quy áp chế xuống.

Nếu như Thiên Tiên, Tiên Đạo tu luyện thể hệ là khởi điểm, như vậy Hỗn Nguyên liền là Đạo Cảnh tu luyện thể hệ khởi điểm.

Điểm này nhất định phải minh xác Đạo của mình, một khi đi nhầm, chỉ sợ con đường tương lai sẽ vô cùng gian nan.

Chương 78

Bởi vậy, cho dù chỗ thế giới này có đại đạo pháp tắc rõ ràng diễn hóa, Đạo Kiếp cũng không dám tùy ý hấp thu cảm ngộ. "Ông ~!" Tại lúc này, một phiến hắc vân bao phủ, bạo phát khủng bố hủy diệt ba động, khí tức tịch diệt hết thảy kia tịch quyển cả thế giới.

Cả thiên địa giống như đã xảy ra đại kiếp, các loại tai nạn, đại phá diệt, hỗn độn lôi đình, tử vong, hủ hủ.

Rất nhanh, thế giới tân diễn hóa lần nữa phá toái.

Giờ khắc này, vô luận Hỗn Độn Châu hay Diệt Thế Đại Ma đều biến mất không thấy, hoàn toàn dung nhập vào không gian Vô Cực Luân Hồi Châu.

Vô Cực Luân Hồi Châu nội bộ, triệt để trở thành một cái thế giới không ngừng phá diệt trọng sinh, làm cho Đạo Kiếp sắc mặt biến ảo chập chờn.

Loại tình huống này căn bản xem không hiểu, bất quá tại trong minh minh, một cái tên xuất hiện tại não hải của hắn. "Vô Cực Châu?

Vô Cực Luân Hồi Châu lại biến thành Vô Cực Châu?" Đạo Kiếp không hiểu, không rõ vì sao tên Luân Hồi bỗng nhiên mất đi, nhưng căn bản không chiếm được giải thích. "Đó là cái gì?" Bỗng nhiên, Đạo Kiếp ánh mắt sáng lên, tại thế giới không ngừng diễn hóa phá toái kia, bảy đạo tử sắc khí lưu bay ra, như cùng bảy con rồng nhỏ màu tím, trương nha vũ trảo, tản ra huyền ảo khí tức. "Cư nhiên là Hồng Mông Tử Khí, bảy đạo?" "Bảy đạo, bảy đạo, chẳng lẽ Diệt Thế Đại Ma nội bộ nguyên bản có bảy đạo sao?" Một thanh đem bảy đạo Hồng Mông Tử Khí chộp vào trong tay, Đạo Kiếp lâm vào trong tư tự.

Bảy đạo Hồng Mông Tử Khí cụ thể xuất tự kiện pháp bảo nào,

hắn căn bản không rõ ràng.

Bất quá tại thời điểm tiền thế, rất nhiều Hồng Hoang thần thoại nghe đồn, đều nói tự Diệt Thế Đại Ma.

Ma Tổ La Hầu nãi là trời sinh cùng Đạo Tổ Hồng Quân đối lập.

Hồng Quân trong Tạo Hóa Ngọc Điệp có bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, đồng dạng, La Hầu trong Diệt Thế Đại Ma cũng có bảy đạo.

Diệt Thế Đại Ma kiện chí bảo này thập phần đặc thù, cho dù La Hầu cũng không có năng lực khai phát ra toàn bộ công năng.

Như hôm nay đột nhiên xuất hiện bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, Đạo Kiếp suy đoán, khả năng tịnh phi Vô Cực Luân Hồi Châu, cũng không phải Hỗn Độn Châu, như vậy duy nhất khả năng liền là Diệt Thế Đại Ma.

Nghĩ đến đây, Đạo Kiếp đại hỉ.

Hắn vốn phạm sầu tương lai làm sao cùng Hồng Quân tranh phong, dù sao hiện tại tuy rằng có thể áp chế Hồng Quân, nhưng một khi Hồng Quân thành Thánh, trở thành Thiên Đạo đại ngôn, muốn áp chế cũng không dễ dàng.

Hồng Quân trong tay có Hồng Mông Chi Khí, Lục Thánh xuất, cả Hồng Hoang khí vận liền chưởng khống tại trong tay, đến lúc đó cho dù hắn tu vi tăng lên nhanh, nhưng thủ hạ không có người, cũng không cách nào cùng đối phương tranh phong.

Nhưng như hôm nay có bảy đạo Hồng Mông Tử Khí thì lại khác biệt.

Tại lúc này, Đạo Kiếp chỉ cảm giác hoa mắt, ý thức trực tiếp rời đi Vô Cực Châu, Vô Cực Châu tắc hóa thành một đạo lưu quang, tiến nhập trong cơ thể hắn. "Kháo!" Nhưng mà, khi lần nữa triệu hoán Vô Cực Châu, hắn lại phát hiện, căn bản triệu hoán không ra.

Nếm thử nửa ngày, kết quả cuối cùng đạt được, duy nhất có thể làm, liền là ý thức tiến nhập bên trong Vô Cực Châu.

Cuối cùng, Đạo Kiếp chỉ có thể buông tha.

Có thể không buồn bực sao?

Ba kiện chí bảo, mỗi một kiện đều uy lực vô cùng, nhiên, giờ khắc này dung hợp tại một chỗ, lại một cái cũng dùng không được. "Thôi được, tất phải chờ sau này tu vi cao hơn, lại đi nghiên cứu!" Lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, tiếp đó, hắn chuẩn bị bế quan, nếm thử lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Chi Đạo. . . ..

Cùng lúc đó, theo Long Hán Đại Kiếp cùng Đạo Ma đại chiến kết thúc, kiếp sát chi khí di mạn thiên địa gian kia cũng bắt đầu tiêu tán, sơn hà phá toái cũng bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Chỉ bất quá sơn hà có thể khôi phục, những sinh linh Hồng Hoang đã vẫn lạc trong lượng kiếp kia vĩnh viễn không về được nữa.

Cho dù là Đại La Kim Tiên, siêu thoát Vận Mệnh Trường Hà, một khi vẫn lạc, muốn tại trong tuế nguyệt một lần nữa ngưng tụ chân linh, cũng cần ức vạn năm, thậm chí càng đã lâu thời gian.

Một hồi lượng kiếp, cả Hồng Hoang cơ hồ vẫn lạc chín thành sinh linh.

Tại thời kỳ Tam Tộc xưng bá, có thể nói Kim Tiên không bằng chó, Thái Ất đi đầy đất, Đại La Kim Tiên cảnh đại năng cũng chí ít có mấy vạn chi đa.

Nhưng mà, một hồi đại kiếp rơi xuống, tại Hồng Hoang mặt ngoài có thể nhìn thấy Đại La Kim Tiên rả rích không có mấy.

Bất quá thiên địa là một hồi luân hồi, một lớp người mới thay người cũ.

Theo thời gian trôi qua, trong nháy mắt liền một cái nguyên hội trôi qua.

Thiên địa linh khí bắt đầu phục tô, sơn hà phá toái cũng dần dần khôi phục dĩ vãng, dần dần, tu sĩ hành tẩu các nơi cũng càng ngày càng nhiều.

Một cái Nguyên hội thời gian trôi qua, Hồng Hoang trở nên đặc biệt yên tĩnh, cũng có thể nói là quãng thời gian an ninh nhất kể từ khi Khai Thiên đến nay.

Trong khoảng thời gian này, Tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân rút lui khỏi vũ đài lịch sử, Ma tộc tàn phá phương Tây cũng đều biến mất không thấy tăm hơi, các tộc ẩn nấp không ra, âm thầm khôi phục nguyên khí.

Mãi cho đến khi một Nguyên hội trôi qua, Hồng Hoang mới dần dần có thêm một tia sinh khí.

Lại thêm một Nguyên hội nữa trôi qua, bánh xe lịch sử chuyển động, rất nhiều sự việc và nhân vật liên quan đến Lượng kiếp lần trước đều bắt đầu bị người đời lãng quên.

Không còn ai nhớ rõ khi Long Vương ra đời thiên địa chấn động thế nào, khí tức tuyên cổ chấn nhiếp Hồng Hoang ra sao.

Không còn ai nhớ rõ trong Bất Tử Hỏa Sơn từng đản sinh một vị nữ thần chúa tể ngọn lửa thiên hạ.

Càng không còn ai kiêng kị Kỳ Lân tộc từng bá chiếm địa vực Bất Chu Sơn, xưng vương xưng bá suốt ức vạn năm.

Chương 79

Người đời chỉ khi đàm luận về việc vì sao phương Tây lại cằn cỗi, mới có người nhớ lại một đoạn lịch sử, nói rằng phương Tây từng xuất hiện Ma đầu, tàn phá thiên hạ.

Không ai nhớ rõ Hồng Quân, không ai nhớ rõ La Hầu, càng không ai nhớ tới những người tham dự Đạo Ma đại chiến như Âm Dương, Càn Khôn, Hỗn Côn...

Một thời đại mới đến, thời đại cũ bị đào thải.

Theo thiên địa linh khí khôi phục, Thiên Đạo pháp tắc hiển hóa, những tiên thiên sinh linh được thai nghén trong các đại thần sơn bắt đầu hóa hình xuất thế, hành tẩu thiên hạ.

Một cái Hoàng Kim đại thế nữa lại phủ xuống.

Tại Côn Luân Sơn, tòa thần sơn đệ nhất Hồng Hoang, từ xưa đã có danh xưng Vạn Sơn Chi Tổ.

Một ngày nọ, có lôi kiếp hàng lâm, Đại Đạo khảo nghiệm, ba đạo thân ảnh hóa hình xuất thế.

Vừa mới hóa hình liền có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể nói là cường đại vô cùng.

Họ tự xưng là Tam Thanh, phân biệt là một lão đạo, một trung niên đạo nhân và một thanh niên kiếm khách.

Họ hành tẩu khắp nơi trên Hồng Hoang, chỉ trong ngắn ngủi mấy vạn năm liền đánh ra danh tiếng vang dội.

Đồng thời, điều khiến người ta chấn kinh là Tam Thanh cư nhiên tự xưng Bàn Cổ Chính Tông, nãi là Nguyên Thần của Bàn Cổ đại thần biến thành, nhất thời chấn động Hồng Hoang.

Tam Thanh sấm ra danh tiếng to lớn, nhưng cũng có người không cam lòng yếu thế.

Từ phương Tây, nơi cằn cỗi chi địa, cũng đi ra hai gã đạo nhân, tự xưng là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Căn cốt thâm hậu, tu vi cao thâm, cũng sấm ra danh tiếng của riêng mình.

Chỉ là so với Tam Thanh, danh tiếng của hai người này không được tốt lắm, có chút ổi tỏa và vô sỉ, khiến rất nhiều người nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không thể làm gì được vì tu vi bọn hắn quá cao.

Nhưng nếu nói đến kẻ có danh tiếng lớn nhất, thì không phải Tam Thanh, cũng chẳng phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mà là hai con Tam Túc Kim Ô được sinh ra từ tiên thiên thần thai của Thái Dương Tinh.

Hai con Tam Túc Kim Ô này tên là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, tự xưng Tiên Thiên Hoàng Tộc.

Trong thời gian sấm danh tại Hồng Hoang, bọn hắn trắng trợn lôi kéo Hồng Hoang bách tộc ngày trước, tổ thành một thế lực gọi là Yêu Minh (Yêu Tộc Liên Minh).

Thậm chí, trong những ngày sau đó, họ lần lượt thu phục mười vị cổ lão đại năng gồm Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thương Dương, Bạch Trạch, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Quỷ Xa... nhất thời chấn động Hồng Hoang, có thể nói là phong đầu vô lượng, áp đảo tất cả mọi người.

Bất quá Đế Tuấn và Thái Nhất cũng gặp phải đối thủ.

Nghe nói trên đường đi, họ gặp một đôi huynh muội căn cốt thâm hậu, muốn thu phục đối phương bức gia nhập Yêu Minh, lại gặp phải trở ngại.

Vị huynh trưởng thì nho nhã, thập phần ôn hòa, nhưng cô muội muội lại vô cùng bá đạo, tự xưng là Nữ Oa.

Một câu "Nữ Oa bất nhược vu nhân" (Nữ Oa không yếu hơn ai), đánh cho Đế Tuấn và Thái Nhất bay ngang ra ngoài, cuối cùng không thể không từ bỏ.

Sự kiện này lần nữa chấn động cả Hồng Hoang, vô số tiên thiên đại năng của thời đại mới đều đem ánh mắt hướng về đôi huynh muội này.

Nữ Oa lại được người đời xưng tụng là Hồng Hoang Đệ Nhất Nữ Thần.

Ở trong Hồng Hoang, từ sau khi Bàn Cổ khai thiên, trải qua hết thời đại này đến thời đại khác, nhưng vô luận chủng tộc nào, đa số đều là nam tính chiếm chủ đạo, hiếm có nữ tính đại năng.

Cũng chỉ có Phượng Tổ thời đại Long Hán là ngoại lệ.

Nay Nữ Oa triển hiện ra sự bá đạo và thực lực, khiến người đời chấn kinh đồng thời cũng nhắc nhở thế nhân: Ai bảo nữ tử không bằng nam?

Đối với sự bá đạo của Nữ Oa, Phục Hy thập phần bất đắc dĩ.

Kỳ thực trong thâm tâm hắn vẫn muốn Nữ Oa làm một thục nữ.

Đồng thời, Phục Hy cũng biết vì sao Nữ Oa lại trở nên cường thế như vậy, đó là bởi vì tấm bia đá kia.

Đạo và cảm ngộ ẩn chứa trên tấm bia đá đó khiến đạo hạnh cả hai tăng vọt, nhưng ảnh hưởng lại quá lớn.

Hắn thì còn đỡ, bản thân tính tình vốn ngoại nhu nội cương, nhưng Nữ Oa thì khác, lúc đó nàng chưa có định tính, rất dễ bị thay đổi. "Ca ca, mười vạn năm rồi, cũng không biết người kia hiện tại

đang ở đâu, có hay không đã vẫn lạc trong đại kiếp!" Nhìn thần sắc Phục Hy, Nữ Oa cảm thán.

Phục Hy trầm mặc không nói, tiếp đó hai người tiếp tục du lịch, tìm kiếm tung tích người kia.

Đối với chấp niệm của Nữ Oa, Phục Hy bất đắc dĩ, chỉ có thể đi cùng, tính tình Nữ Oa khiến hắn không yên lòng để nàng hành tẩu một mình.

Tại chân núi Bất Chu Sơn, nơi này vốn là địa bàn của Kỳ Lân tộc, mỗi ngày đều có lượng lớn vệ đội Kỳ Lân tộc tuần tra, thu lộ phí của tu sĩ đến chiêm ngưỡng Bất Chu Sơn, vô cùng bá đạo.

Nhưng tuế nguyệt không tha cho ai, thương hải tang điền, Kỳ Lân tộc năm đó sớm đã sa sút, hiện nay không còn thấy bất cứ tộc nhân Kỳ Lân nào nữa.

Tại nơi cách tổ địa Kỳ Lân tộc ban đầu không xa, trong một sơn cốc được tiên thiên trận pháp che giấu, có một cái Huyết Trì khổng lồ, mười hai đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Mười hai thân ảnh này to lớn vô cùng, mỗi người đều cao mấy ngàn trượng, trên thân tràn ngập huyết khí khủng bố.

Trong vài năm tiếp theo, mười hai đạo thân ảnh nhao nhao hóa hình, từ trong Huyết Trì đi ra. "Rốt cục cũng hóa hình!" "Ha ha, chúc mừng chư vị huynh đệ!" "Hậu Thổ muội muội, rốt cục hóa hình!" Mười hai người gồm mười nam hai nữ, trên mặt mỗi người đều dương dật nụ cười nồng đậm.

Sau một hồi thương thảo, họ nhao nhao đi ra khỏi sơn cốc, hôn lên mặt đất dưới chân. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Ngay sau đó, mười hai đạo thân ảnh trùng thiên, hóa thành

bản thể cao mấy vạn trượng, một thân huyết khí bàng bạc xông thẳng lên trời, sát khí vô biên cuộn trào.

Chương 80

"Vu!

Vu!

Vu!" Theo tiếng trường khiếu của Thập Nhị Tổ Vu, thương khung biến sắc, đại địa oanh minh, cả vùng trời tràn ngập phong vân lôi điện, tổng cộng mười hai loại lực lượng hiển hóa.

Một khắc này, giống như có mười hai tôn thần linh chưởng khống thiên đạo xuất thế, chấn hám vô số sinh linh. "Thật cường đại khí tức!" "Cư nhiên có tới mười hai luồng khí tức kham bỉ Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn không phải Đại La Kim Tiên bình thường?" "Quá đáng sợ, là thế lực phương nào?

Tại thời đại này sao có thể xuất hiện nhiều cường giả như vậy?" Cảm nhận khí tức cường đại tán phát trên thân Thập Nhị Tổ Vu, rất nhiều đại năng thế hệ mới đều biến sắc.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất. "Đại huynh, mười hai luồng khí tức này, vì sao ta cảm giác giống như gặp phải thiên địch!" Tại tổng bộ Yêu Minh, Đông Hoàng Thái Nhất một thân kim bào, thần thái uy nghiêm thập phần khó hiểu.

Một bên, Đế Tuấn thần sắc cũng không tốt lắm, không nói gì, kỳ thực cảm giác của hắn cũng giống hệt Thái Nhất. "Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Phục Hy Nữ Oa, những tồn tại bực này cũng không ít.

Chúng ta muốn quật khởi trong đại thế vị lai, tất nhiên không thiếu được giao phong với bọn hắn.

Bất quá vô luận là ai, kẻ nào ngăn cản bước chân hai ta, đều phải

diệt đi!" Đế Tuấn trầm giọng nói. "Sát vô xá, Hồng Hoang tương lai sẽ là thiên hạ của Yêu tộc ta!" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu.

Tiếp đó, Đế Tuấn và Thái Nhất gọi Thập Đại Yêu Thánh tới, phái người đến chân núi Bất Chu Sơn thăm dò nguồn gốc mười hai luồng khí tức cường đại kia.

Những ngày sau đó, chỉ ngắn ngủi vài năm, sự yên tĩnh của Hồng Hoang liền bị phá vỡ, nhất thời cả Hồng Hoang phong vân dũng động, tựa hồ có xu thế khôi phục lại không khí tranh đấu năm xưa. "Hai cái Nguyên hội, bần đạo cũng nên xuất quan, đi Hồng Hoang du lịch một chút, cũng không biết Sư tôn hiện tại ra sao, có hay không vẫn lạc trong đại kiếp!" Một ngày nọ, U Minh Huyết Hải quay cuồng, một cỗ khí tức khủng bố cuộn trào, khí thế ngập trời, mang theo vô tận sát khí.

Huyết Hải đại trận được mở ra, Minh Hà lão tổ tu luyện nhiều năm từ trong bế quan đi ra, mặc một thân hắc sắc đạo bào, một đầu tóc đỏ như máu, ánh mắt huyết hồng, chỉ nhìn một cái liền khiến người ta run rẩy.

Một vị khủng bố tồn tại tu luyện Sát Lục Chi Đạo, nhìn khí tức trên thân, hách nhiên là tồn tại Đại La đỉnh phong đã ngưng tụ Đạo Quả.

Phải biết rằng, ở cái thời đại tân sinh này, ngưng tụ được Đạo Quả là vô cùng ghê gớm.

Những tân sinh đại năng kia, tuyệt đại bộ phận dù tu vi Đại La đỉnh phong nhưng cũng chưa ngưng tụ Đạo Quả.

Từ trong Huyết Hải đi ra, ánh mắt Minh Hà u u, hồi tưởng năm đó khi còn chưa hiểu sự đời, tôn vĩ ngạn tồn tại kia xuất hiện trước mặt hắn, giơ tay trấn áp hắn.

Lúc đó hắn tuyệt vọng vô cùng, nhưng tôn tồn tại kia không những không giết hắn, về sau còn thu hắn làm đồ đệ.

Hiện tại nghĩ lại, Minh Hà cảm khái không thôi. "Đạo Kiếp, nếu như ngươi vẫn lạc, vậy cũng không có tư cách được Minh Hà ta xưng là Sư tôn.

Kẻ có thể làm Sư tôn của Minh Hà ta, tất nhiên sẽ thành Thánh.

Sư tôn, ngươi làm được sao?" Minh Hà lẩm bẩm, không biết Đạo Kiếp còn sống hay không, nhưng hắn biết, hiện nay trong Hồng Hoang chưa có một ai thành Thánh. "Nhớ kỹ Sư tôn trước khi đi có dặn dò, tương lai nếu muốn đi tìm người, hãy đến Đông Hải, một nơi gọi là Tam Tiên Đảo!" Sau một hồi suy tư, Minh Hà liền trực tiếp động thân, rời khỏi U Minh Huyết Hải.

Về phần Đế Tuấn, Thái Nhất, Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu, hắn đều không để vào mắt.

So với đám tân sinh đại năng này, hắn biết nhiều hơn họ rất nhiều.

Trước khi hắn hóa hình, Sư tôn Đạo Kiếp đã kể cho hắn nghe rất nhiều lịch sử liên quan đến Hồng Hoang, về thời Long Hán đại kiếp có bao nhiêu cường giả.

Tam Tổ, Hồng Quân, La Hầu, Âm Dương lão tổ, Càn Khôn lão tổ, Hỗn Côn lão tổ, Dương Mi lão tổ... những người này năm đó đều là Chuẩn Thánh đại năng.

Những tồn tại cổ xưa này, người khác có lẽ không biết, nhưng Minh Hà làm sao có thể quên?

Minh Hà càng không tin những tồn tại khủng bố này đều đã vẫn lạc trong đại kiếp, trong đó tất nhiên có người còn sống sót.

Do đó, theo Minh Hà thấy, đừng nhìn hiện tại mấy tên như Đế Tuấn Thái Nhất, Tam Thanh nhảy nhót vui vẻ, một khi những tồn tại

khủng bố kia xuất thế, tất cả đều phải thành thật.

Ngàn năm sau, Minh Hà tới Đông Hải.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đến Đông Hải, nhìn biển cả mênh mông, trong lòng chấn động vô cùng. "Nghe nói năm đó vùng hải vực này là khu vực thống trị của Long tộc.

Long Vương vô địch, là chúa tể của tất cả sinh linh loài có vảy.

Thật không biết cái loại bá khí thống ngự ức vạn lân giáp tộc sinh linh kia là bực nào!" Minh Hà cảm khái, trong lòng hâm mộ không thôi.

Thân là tiên thiên đại năng sinh ra từ Huyết Hải, hắn làm sao không muốn có một ngày như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến hắn cảm khái hơn là, một chủng tộc cường đại như thế, Long Vương vô địch như thế, chẳng phải cũng vẫn lạc trong đại kiếp sao? "Không thành Thánh, chung quy chỉ là sâu kiến!" Nhớ tới một câu Sư tôn thường hay cảm khái, nay nhìn biển cả thương mang, cảm xúc trong lòng hắn đặc biệt sâu sắc.

Cùng lúc đó, tại phía Tây Nam của Đông Hải, có một hòn đảo, nơi này là đạo trường của một vị tân sinh tiên thiên đại năng, chính là Đông Vương Công.

Đông Vương Công là đại năng mới quật khởi trong một Nguyên hội gần đây, tu vi thập phần cao thâm, ngạo khí lẫm liệt, có lý tưởng lớn, khát vọng lớn, dã tâm mười phần.

Tại trên đảo, hắn thành lập một thánh địa gọi là Tử Phủ Thánh Địa, cũng lôi kéo các tán tiên trong lãnh địa Đông Hải, nhất thời sấm xuất thanh danh rất lớn trong Hồng Hoang.

Một ngày nọ, có môn hạ đệ tử báo lại, nói rằng tại phía Bắc Đông Hải đột nhiên xuất hiện một hòn đảo hình tam giác, trên đảo thần

quang tràn ngập, dị tượng rực rỡ, thỉnh thoảng lại có khí tức khủng bố lan tràn.

Chương 81

Sự tình này tự nhiên kinh động đến Tử Phủ Thánh Địa, ngay cả Đông Vương Công cũng bị kinh động, dẫn theo một đám trưởng lão Tử Phủ Thánh Địa đi tới nơi phát ra dị tượng.

Theo Đông Vương Công phỏng đoán, dị tượng như thế có khả năng là bảo vật xuất thế, hoặc là đạo trường của đại năng cổ xưa trước lượng kiếp hiện ra.

Nhưng có thể khẳng định, vô luận là bảo vật xuất thế hay đạo trường của cổ đại đại năng, Đông Vương Công đều sẽ không bỏ qua.

Kể từ khi Tử Phủ Thánh Địa thành lập, Đông Vương Công tại Đông Hải có thể nói là hô mưa gọi gió, chèn ép cựu chủ nhân là Long tộc gắt gao.

Thậm chí, Đông Vương Công đã coi Đông Hải là địa bàn của mình.

Địa bàn của hắn có bảo vật hoặc đạo trường cổ đại đại năng xuất thế, vậy chẳng phải là thuộc về hắn sao?

Thế là hắn liền dẫn người vội vàng chạy tới hòn đảo kia.

Không chỉ như thế, hòn đảo thần bí xuất thế, có dị tượng hiển hóa, tự nhiên không chỉ có Tử Phủ Thánh Địa biết được.

Bao quát cả Long tộc cùng rất nhiều đại năng sinh sống tại Đông Hải, thậm chí phụ cận Đông Hải đều nhận được tin tức chạy đến. "Dị tượng bực này, tất nhiên có chí bảo xuất thế, bần đạo không thể bỏ lỡ cơ duyên lần này!" "Khí tức này... chí bảo sao có thể có dị tượng như vậy, sẽ không phải là vị đại năng nào đó đang tu luyện chứ?" "Nếu là đại năng tu luyện, tất nhiên là kinh thế đại năng, khả năng tu vi viễn

siêu Đại La Kim Tiên, thậm chí là tồn tại đã ngưng tụ Đại La Đạo Quả!" "Cũng có khả năng là cổ lão đại năng, từ sau lượng kiếp vẫn luôn khôi phục, hiện nay rốt cục xuất quan!" Một số tu sĩ biết chuyện ánh mắt lấp lóe, phỏng đoán.

Nhưng vô luận là cho rằng chí bảo hay đại năng tu luyện, đều không muốn bỏ qua.

Nếu là chí bảo, tự nhiên phải đoạt một phen, tại Hồng Hoang muốn tu luyện tiến thêm một bước thì phải tranh.

Nếu là đại năng tu luyện, tất nhiên là kinh thế tồn tại, hoặc giả có thể bái phỏng một phen, kết thiện duyên.

Thế là, trong và ngoài lãnh địa Đông Hải, càng ngày càng nhiều tu sĩ chạy tới Tam Tiên Đảo. "Chí bảo?

Cổ đại đại năng?" Cùng lúc đó, Minh Hà vừa vặn từ U Minh Huyết Hải chạy tới, nghe được tin tức cũng sững sờ.

Nhìn lại phương vị, đây chẳng phải chính là phương vị tọa độ mà Đạo Kiếp cho hắn sao? "Như thế xem ra, dị tượng này hoặc là Sư tôn chưa chết, tu luyện lộng ra dị tượng, hoặc là di bảo do Sư tôn lưu lại xuất thế!

Không được, ta phải mau chóng chạy tới!" Nghĩ tới đây, Minh Hà sắc mặt biến đổi, hóa thành một đạo huyết quang hướng về phía Tam Tiên Đảo lao đi. "Đại huynh, nghe nói Đông Hải có một hòn đảo dị tượng rực rỡ, khả năng có chí bảo xuất thế.

Đông Vương Công tên kia đem phương viên ức vạn dặm hải vực phong tỏa, náo đến lòng người bàng hoàng, chúng ta có muốn đi xem hay không?" Tại Yêu Minh, Thái Nhất nhìn về phía Đế Tuấn hỏi. "Chí bảo thì chưa chắc, bất quá vô luận là gì, Đông Hải náo nhiệt như vậy tất nhiên sẽ dẫn tới không ít người, đây cũng là một tràng thịnh hội!"

Đế Tuấn mắt sáng lên, cười nói: "Thái Nhất, thịnh hội bực này, huynh đệ ta sao có thể không đi?

Không những phải đi, còn phải dẫn người cùng đi!" "Ý của đại huynh là?" Thái Nhất tựa hồ hiểu ra. "Không sai, nếu có chí bảo thì chúng ta đoạt, nếu không có thì cũng có thể nhân cơ hội đánh ra uy vọng của Yêu tộc ta, thu phục một số tu sĩ căn cốt tư chất không tệ, chẳng phải càng tốt sao?" Trong đôi mắt vàng kim của Đế Tuấn lóe lên ánh sáng trí tuệ, khiến Thái Nhất bội phục không thôi.

Ngay lập tức hai người gọi Thập Đại Yêu Thánh, dùng chiến hạm vàng kim xé rách hư không, hướng về phía Đông Hải bay đi.

Theo cường giả Yêu Minh xuất động, rất nhanh liền kinh động đến rất nhiều người, nhất thời các nơi phong vân dũng động.

Những tu sĩ vốn không để ý hoặc ở cách xa Đông Hải, cũng vì Yêu Minh xuất động mà chuẩn bị đi xem náo nhiệt.

Cách Đông Hải không xa, hai đạo thân ảnh đang ngẩng đầu nhìn về phía từng đạo thân ảnh phi bôn kia.

Chính là hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa.

Một người thân hình cao lớn thần thái nho nhã, một người dung nhan tuyệt mỹ, dáng vẻ thướt tha. "Huynh trưởng, chỉ là một cái Đông Hải dị tượng mà thôi, hấp dẫn nhiều người như vậy, hay là chúng ta cũng đi xem một chút?" Nữ Oa có chút nóng lòng muốn thử, tựa hồ thập phần thích xem náo nhiệt. "Được rồi, bất quá chúng ta phải cẩn thận.

Vừa rồi bay qua là chiến hạm của Yêu Minh, lần trước đánh bại Đế Tuấn và Thái Nhất, bọn hắn tất nhiên hoài hận trong lòng!" Phục Hy trịnh trọng nói. "Hừ, hai con chim lửa mà thôi, có gì phải sợ?" Nữ Oa chút nào không đem lời Phục Hy để ở trong lòng.

Lập tức hai người cũng đi theo dòng người hướng về Đông Hải bay đi.

Tại Bắc bộ Đông Hải, một hòn đảo khổng lồ bị mê vụ bao phủ, lúc ẩn lúc hiện.

Lúc này, trên bầu trời hòn đảo có đủ loại dị tượng hiển hóa.

Dị tượng mê người lại khiến người ta chấn động, có Hỗn Độn sơ khai, thiên địa diễn hóa, cũng có thế giới phá diệt, thương sinh lượng kiếp.

Mê người nhưng cũng đáng sợ, hoặc khiến người ta thèm thuồng, hoặc khiến người ta nổi da gà.

Không có ai biết trên đảo rốt cuộc tồn tại cái gì, là chí bảo gì mà lại có dị tượng như thế?

Giờ khắc này, bên ngoài đảo, càng ngày càng nhiều tu sĩ tụ tập, bất quá toàn bộ đều bị phong tỏa ở bên ngoài.

Đông Vương Công dẫn theo một đám đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên của Tử Phủ Thánh Địa lẳng lặng quan sát hòn đảo thần bí trước mắt.

Sau lưng hắn, hàng ngàn cao thủ Tử Phủ Thánh Địa phong tỏa nơi này, ngăn cản tu sĩ tứ phía không ngừng chạy tới, khiến những tu sĩ kia nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể làm gì.

Đông Vương Công danh chấn Hồng Hoang tân sinh đại đại năng, hiện nay càng là tồn tại mạnh nhất Đông Hải, đã thành một phương bá chủ.

Ngay cả Long tộc cũng giận mà không dám nói gì, càng không cần nhắc tới những tán tu khác.

Do đó đám tán tu và tu sĩ các tộc chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi,

xem có thể nhân cơ hội kiếm chút chỗ tốt hoặc ám toán Tử Phủ Thánh Địa một vố hay không.

Chương 82

"Đem trận pháp ngoài đảo phá cho ta!" Quan sát một hồi, Đông Vương Công vung tay lên hạ lệnh. "Dạ!" Trong chớp mắt, mấy chục tên Đại La Kim Tiên trùng thiên, lực lượng cuồng bạo cuộn trào, khiến sóng biển quay cuồng.

Pháp tắc chi lực khủng bố hình thành từng đạo đại thần thông chấn hám thiên địa, hướng về phía Tam Tiên Đảo oanh kích.

Nhưng khiến người ta ngoài ý muốn là, công kích của mười mấy tên Đại La Kim Tiên rơi vào trên đảo lại bị trận pháp thôn phệ, không dấy lên mảy may gợn sóng.

Mê vụ bao phủ hòn đảo kia giống như hung thú đang thôn phệ người. "Sao có thể?" Đông Vương Công thần tình ngưng trọng. "Ha ha!" Đúng lúc này, một tiếng cười cơ phúng truyền đến. "Oanh" một tiếng, giống như lôi đình nổ vang tại cửu tiêu, yêu khí cuồn cuộn lan tràn.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ xé rách hư không, mang theo uy áp bàng bạc giáng lâm.

Từ trên chiến hạm đi xuống mười mấy đạo thân ảnh, trong đó đứng ở phía trước nhất là hai nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng óng, thần tình uy nghiêm.

Giống như hai vầng thái dương chói mắt, vừa đến liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người. "Đế Tuấn, Thái Nhất!" "Yêu Minh đến rồi?" Thấy người tới, tất cả mọi người tại tràng đều biến sắc, tuyệt đại bộ phận tu sĩ thần tình đều kiêng kị.

Sắc mặt Đông Vương Công càng trầm xuống, thập phần khó coi. "Đế Tuấn, Thái Nhất, tới làm gì?

Nơi này không hoan nghênh các ngươi!" Đông Vương Công còn chưa mở miệng, một vị Phó giáo chủ Tử Phủ Thánh Địa có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong bên cạnh đã lên tiếng quát lớn, thần tình lãnh mạc đối với Đế Tuấn và Thái Nhất trên chiến hạm. "Hả?" Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt lóe lên một tia lãnh mang, trực tiếp giơ tay tát một cái. "Oanh long!" Bàn tay to lớn màu vàng che phủ thiên địa, được nhật nguyệt tinh thần lượn lờ, uyển như thái cổ thần sơn giáng lâm, khiến vô số người biến sắc. "Phanh!" Người Phó giáo chủ kia trường khiếu, một thân tu vi bộc phát kiệt lực đề kháng, nhưng chênh lệch song phương quá lớn.

Bàn tay vàng kim rơi xuống, trực tiếp đánh hắn thành huyết vụ.

Thân thể hắn tại nơi không xa trọng tổ lại, sắc mặt trở nên thương bạch, khí tức uể oải. "Sao có thể?

Sao có thể mạnh như vậy?" Tên Phó giáo chủ Tử Phủ Thánh Địa hãi nhiên.

Thực lực hắn vốn lấy làm ngạo, vậy mà ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất cư nhiên một kích cũng không tiếp nổi, khiến hắn bị đả kích sâu sắc. "Tê, thật mạnh!" "Đây chính là uy của Yêu Hoàng sao?" "Cùng là Đại La Kim Tiên, cứ việc chênh lệch nửa cái tiểu cảnh giới, nhưng bị miểu sát như vậy cũng quá đáng sợ rồi?" Tu sĩ vây xem tứ phía đều nhao nhao hít vào khí lạnh, nhìn về phía đạo nhân ảnh màu vàng đứng trên chiến hạm với ánh mắt kính sợ. "Hắc, lát nữa có kịch hay để xem rồi!" "Đông Vương Công và Tử Phủ Thánh Địa tại Đông Hải xưa nay hoành hành bá đạo quen rồi, hiện nay đụng phải Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất còn cường thế hơn, xem bọn hắn làm sao bây giờ?" Một số tu sĩ bản địa Đông Hải thấy Yêu Minh cường thế như vậy, từng người cười lạnh không thôi.

Bọn họ rất nhiều người đều bị Tử Phủ Thánh Địa chèn ép, ngày

thường giận mà không dám nói gì, nay thấy Phó giáo chủ Tử Phủ Thánh Địa bị đánh nổ, tự nhiên thập phần hưng phấn, hận không thể vì Đông Hoàng Thái Nhất hò reo cổ vũ.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết đám người Yêu Minh cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, bởi vậy càng hi vọng song phương lưỡng bại câu thương. "Đế Tuấn, Thái Nhất, hai người có ý gì, muốn cùng Tử Phủ Thánh Địa ta khai chiến sao?" Người nhà mình bị đánh nổ, Đông Vương Công tự nhiên không thể không mở miệng, lãnh mạc nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đồng thời dưới ý chí của hắn, một đám Đại La Kim Tiên của Tử Phủ Thánh Địa nhao nhao bộc phát, ẩn ẩn hình thành một thế trận gây áp lực cho Đế Tuấn Thái Nhất.

Thấy trận thế như vậy, Thái Nhất cười lạnh, thần tình khinh thường định châm chọc, lại bị Đế Tuấn kéo lại.

Đế Tuấn thấp giọng nói: "Nhị đệ, đừng quên mục đích của chúng ta!" "Không sai, Đông Vương Công, chúng ta nãi là vì dị tượng trên đảo mà đến, không muốn chết thì cút xa một chút cho Bản hoàng!" Thái Nhất gật đầu, sau đó đối với Đông Vương Công lạnh lùng nói, thái độ cao cao tại thượng.

Hắn giống như thần linh nhìn xuống Đông Vương Công, một tôn đại thần. "Tê, không hổ là Thái Nhất, thật bá đạo!" "Bình thường thôi, trong Yêu Minh thì Đông Hoàng Thái Nhất nổi danh là bá đạo, tại Hồng Hoang khiến bao nhiêu đại năng nghiến răng nghiến lợi, nhưng đối phương quá mạnh lại không thể làm gì!" "Hắc, xem Đông Vương Công làm sao bây giờ?" Người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, rất nhiều tu sĩ hận thiên hạ bất loạn lại càng vẻ mặt hưng phấn, nếu không phải có chỗ kiêng kị thì hận không thể đi lên "đổ thêm dầu vào lửa".

Một đạo nhân mặc hắc bào tóc đỏ, khí tức thu liễm giống như một tu sĩ bình thường đứng trong đám người, thần tình lãnh mạc nhìn một màn này.

Chính là Minh Hà.

Hắn chưa mở miệng, cũng không hiển lộ tu vi.

Hiện nay Tam Tiên Đảo đã tìm được, hắn cũng tò mò trên đảo xảy ra chuyện gì, vì sao lại có loại dị tượng kỳ quái này.

Tu sĩ tại tràng càng ngày càng nhiều, quang đại năng tụ tập cũng không ít.

Cứ việc những đại năng này cũng không bằng Đế Tuấn Thái Nhất hay Đông Vương Công, nhưng người đông thế mạnh cũng không thể coi thường.

Minh Hà nếu lúc này trực tiếp đi ra, quang minh chính đại lên đảo thì tuyệt đối không được, sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Bởi vậy Minh Hà đang chờ đợi.

Hắn vừa mới xuất thế, đối với những đại năng Hồng Hoang này cũng không hiểu rõ lắm, vừa vặn nhân cơ hội này tìm hiểu. "Huynh trưởng, ta nói rồi mà, di, nhiều người như vậy!" Lúc này, cách đó không xa, một đôi huynh muội đi tới.

Nam tuấn lãng nho nhã, nữ thân tư yểu điệu, dung nhan tuyệt mỹ. "Là Đế Tuấn và Thái Nhất, còn có Đông Vương Công...

Tê, có nhiều Đại La Kim Tiên như vậy!" Phục Hy ánh mắt quét qua, thần tình ngưng trọng.

Ngay sau đó ánh mắt hắn hướng về Tam Tiên Đảo, thấy dị tượng thiên địa sơ khai, thế giới hủy diệt, uyển như một tràng phá diệt luân hồi, khiến đồng tử hắn co rụt lại.

Chương 83

"Tiểu muội, nhìn xem, dị tượng này sao có chút quen thuộc!" Phục Hy lẩm bẩm, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi đổi. "Hủy diệt và tân sinh... cảm giác có chút giống một bộ phận đạo pháp lý niệm trên tấm bia đá!" Nữ Oa cũng biến sắc, nhưng rất nhanh liền hưng phấn, kéo tay Phục Hy: "Huynh trưởng, người tạo thành dị tượng trên đảo này, có hay không là..." "Không thể khinh cử vọng động, tĩnh quan kỳ biến, xem trước một chút đã!" Phục Hy thần sắc ngưng trọng, tự nhiên biết trong lòng tiểu muội nghĩ gì, nhưng trước mắt nhiều người như vậy, căn bản không cách nào trực tiếp lên đảo.

Huynh muội hai người thập phần điệu thấp, nhưng có đôi khi muốn điệu thấp cũng không được.

Hai người du lịch Hồng Hoang, tịnh không thành lập thế lực, cũng không gây chuyện thị phi, không giống như Tam Thanh tuyên dương thanh danh, cho nên ít người biết đến.

Nhưng danh tiếng lại không nhỏ, bởi vì trận chiến giữa Nữ Oa và Đế Tuấn Thái Nhất, một chiến thành danh, được xưng là Hồng Hoang Đệ Nhất Nữ Thần.

Người khác không biết Nữ Oa, nhưng đám người Yêu Minh làm sao có thể không nhận ra?

Do đó, Phục Hy và Nữ Oa vừa tới, chưa kịp ẩn tàng liền bị Đế Tuấn phát hiện. "Phục Hy, Nữ Oa, cư nhiên cũng tới?" Đế Tuấn nháy mắt cảnh giác, không còn vẻ đạm nhiên như trước.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, ánh mắt nhìn sang, sắc mặt cũng biến đổi.

Thần tình phách lối không để thiên hạ vào mắt trong nháy mắt

biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy nộ khí và sát ý.

Từ khi xuất thế tới nay, hắn thuận buồm xuôi gió, đi đến đâu quét ngang đến đó, ngay cả Yêu Thánh từ thời viễn cổ cũng bị trấn áp thu phục.

Có thể nói, Đông Hoàng Thái Nhất cho rằng mình đã đi đến cực hạn của Đại La Kim Tiên, vô địch cùng cảnh giới.

Ngay cả ba kẻ tự xưng Bàn Cổ Chính Tông là Tam Thanh hắn cũng không sợ, vậy mà mới đánh một trận cư nhiên bại trong tay Nữ Oa.

Điều này khiến Đông Hoàng Thái Nhất không cách nào tiếp nhận, hiện nay gặp lại Phục Hy Nữ Oa, tâm tình sao có thể tốt được? "Nhị đệ, không thể khinh cử vọng động.

Hai người này quá mạnh, với thế lực Yêu Minh hiện tại khó mà trấn áp, nơi này lại có nhiều người như vậy, đừng để người ta chê cười!" Đế Tuấn lại ổn trọng nói, không hổ là Thiên Đế tương lai, làm việc đều suy xét đại cục. "Xùy!" Nữ Oa thấy vẻ mặt muốn ăn thịt người của Đông Hoàng Thái Nhất, trên mặt lộ ra thần tình khinh thường.

Bất quá nàng cũng không mở miệng kích thích đối phương, hình thức phân rõ ràng.

Phục Hy Nữ Oa vừa đến, cục diện trong sân bắt đầu trở nên vi diệu, dù là bên phía Yêu Minh cũng không còn thịnh khí lăng nhân như trước.

Bất quá trong sân vẫn là thế lực Yêu Minh lớn nhất, không chỉ có Đế Tuấn Thái Nhất hai vị tuyệt thế cường giả, còn có Thập Đại Yêu Thánh.

Thập Đại Yêu Thánh đều là di dân của Hồng Hoang bách tộc năm

xưa, là những tồn tại đáng sợ trải qua lượng kiếp.

Mặc dù căn cốt huyết mạch kém hơn Đế Tuấn Thái Nhất hay đám tân sinh đại năng, nhưng cũng tuyệt đối không yếu, không ai dám xem thường.

Bên kia, Đông Vương Công vốn vẻ mặt âm trầm nhìn Phục Hy và Nữ Oa, bỗng nhiên cười.

Hắn hướng về phía Đế Tuấn và Thái Nhất lộ ra nụ cười trào phúng, rồi nói: "Chư vị, đã mọi người đều tới đông đủ, chi bằng cùng nhau phá vỡ trận pháp trên đảo?

Xem xem rốt cục là thứ gì dẫn phát dị tượng như thế?" Cứ việc trong lòng không tình nguyện, nhưng tình thế trước mắt không cho phép hắn độc bá nơi này, chỉ có thể lùi lại cầu việc khác, trước phá trận pháp rồi tính. "Thiện!" Đối với việc này, mọi người tự nhiên không có ý kiến, dù là Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đồng ý.

Trong đám người, Minh Hà thu liễm khí tức đến cực hạn, thần tình khẽ động, lẩm bẩm: "Cũng tốt, mượn nhờ chi lực của bọn họ để thăm dò.

Nếu hòn đảo này thật là do Sư tôn lưu lại, đồ vật bên trong tự nhiên không thể rơi vào tay đám đạo chích này.

Nếu Sư tôn đang ở bên trong... hắc, đám gia hỏa này sắp xui xẻo rồi!" Bất quá Minh Hà cũng không quá tin là Sư tôn nhà mình ở bên trong, nếu không thời gian dài như vậy bên ngoài ồn ào thế, sao người không đi ra? "Xuất thủ!" Tiếp đó, Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, Phục Hy, Nữ Oa, còn có cường giả Long tộc và mấy chục tên Đại La Kim Tiên, mấy trăm Thái Ất Kim Tiên nhao nhao xuất thủ, hướng về phía trận pháp trên đảo oanh kích.

Trận dung bậc này, uy thế khủng bố bực này, dù là Chuẩn Thánh

bình thường cũng phải e ngại. "Oanh long!" Kim sắc hỏa diễm trùng thiên, đại nhật chi lực oanh minh, chư thiên tinh thần run rẩy, nhật nguyệt vô quang, ẩn ẩn có tiếng tuyệt thế thần điểu trường minh triệt hưởng cửu u, chấn hám cửu thiên.

Đó là Đế Tuấn xuất thủ, vừa ra tay liền khiến tất cả mọi người biến sắc, Đế Tuấn quá mạnh.

Tương tự, một bên khác cũng có kim sắc thần quang, Đông Hoàng Thái Nhất xuất thủ, Đạo và Pháp tương tự Đế Tuấn, hai người liên thủ uyển như hai vầng thái dương chiếu rọi vạn cổ thời không.

Phục Hy và Nữ Oa cũng ngưng mắt, một đoạn thời gian không gặp, hai huynh đệ này lại mạnh lên, khiến họ cảm thấy áp lực sâu sắc.

Bất quá huynh muội hai người cũng không cam lòng lạc hậu.

Lần này phá trận, mọi người cùng nhau xuất thủ, không chỉ là phá trận mà còn là tranh phong, không thể để phong đầu bị người khác chiếm hết.

Đông Vương Công nghiến răng, hôm nay hắn vốn nên là nhân vật chính, dẫn quần hùng công chiếm hòn đảo thần bí, đoạt lấy chí bảo, lại không ngờ luân vi phối giác, khiến hắn thập phần không cam lòng.

Hắn gầm lên một tiếng, hồn thân huyết khí và tu vi bộc phát chấn động cửu thiên thập địa, tế ra bạn sinh linh bảo Tiên Thiên Tử Khí Trượng, bộc phát lực lượng kinh khủng nữu khúc hư không, hướng về phía đại trận oanh kích.

Các đại năng khác nhao nhao xuất thủ, khí tức khủng bố nháy mắt bộc phát, khiến cả Tam Tiên Đảo đều rung chuyển.

Nhưng điều khiến người ta chấn kinh là, đại trận ẩn hiện trong mê vụ chỉ nổi lên từng đạo gợn sóng, không những không vỡ vụn mà ngay cả một tia suy yếu cũng không có. "Mạnh như vậy?" Mọi người

đồng tử co rụt lại, giản trực không dám tin tưởng.

Nhưng rất nhanh, vô luận là Đế Tuấn Thái Nhất hay Đông Vương Công đều vẻ mặt cuồng nhiệt.

Trận pháp càng mạnh, chẳng phải đại biểu cho đồ vật bên trong càng trân quý? "Ồn chết đi được!" Đúng lúc này, một giọng nói nữ đồng thanh thuần từ trên đảo truyền ra, khiến mọi người sững sờ, thần tình cổ quái.

Chương 84

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, đại trận nứt ra một cái khe, một nữ đồng chừng ba bốn tuổi từ trong mê vụ đi ra.

Tiểu nữ đồng tết hai bím tóc đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác, thập phần khả ái. "Tình huống gì vậy?" "Sao lại có một đứa bé đi ra?" "Chẳng lẽ nữ đồng này là tiên thiên sinh linh sinh ra trên đảo?" Chúng đại năng đều kinh kỳ vạn phần, kinh ngạc dị thường.

Chỉ là điều khiến bọn họ cảnh giác là, từ trên người nữ đồng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, nữ đồng này có đại khủng bố. "Nhị đệ, cẩn thận!" "Tiểu muội, lui lại!" Hồi thần lại, vô luận Đế Tuấn và Thái Nhất hay Phục Hy và Nữ Oa đều sắc mặt ngưng trọng.

Các đại năng khác cũng đều nhao nhao cảnh giác.

Lúc mới bắt đầu chỉ là kinh ngạc, hiện tại phản ứng lại, không ai cho rằng đây thực sự chỉ là một đứa bé bình thường. "Hảo khả ái hài tử!" Ngược lại là Nữ Oa, nhìn nữ đồng đi ra đôi mắt đẹp phóng quang.

Nếu không phải tình huống trước mắt quỷ dị, nàng hận không thể xông tới ôm nữ đồng hung hăng hôn hai cái.

Nữ đồng ánh mắt quét mọi người một chút, chân nhỏ đạp một cái, lăng không bay lên, bay đến trên đầu mọi người, một đôi mắt to ngập nước nhìn xuống đám người tại tràng.

Nàng hừ lạnh một tiếng nói: "Lũ gia hỏa các ngươi muốn chết sao?

Cư nhiên dám công kích đạo trường của Bản cung, quấy rầy Bản

cung trầm thụy!

Còn không mau quỳ xuống dập đầu, cầu Bản cung ban cho một cái chết!" Tiểu nữ đồng ba bốn tuổi nhưng lại hiêu trương chí cực, khiến người ta trong nháy mắt quên đi sự bá đạo của Đông Vương Công, quên đi vẻ bất khả nhất thế của Đông Hoàng Thái Nhất.

Tuy nhiên, ngữ khí của tiểu nữ đồng ba bốn tuổi này so với Đông Vương Công và Đông Hoàng Thái Nhất còn hiêu trương hơn.

Chỉ là phối hợp với khuôn mặt khả ái và thanh âm ấu trĩ kia, một điểm khí thế cũng không có.

Nữ đồng còn tự xưng "Bản cung", khiến người ta cảm thấy thập phần buồn cười, Nữ Oa cũng diện bì co giật, gần đây nàng cũng hay tự xưng Bản cung. "Ha ha!" "Quá tếu rồi, cười chết ta!" "Con nhà ai, quá đáng yêu!" Một số tu sĩ tu vi không cao, căn bản không nhìn ra nguy hiểm nhịn không được cười to.

Tâm cảnh vạn cổ bất động của tu đạo giả cũng không khỏi nổi lên gợn sóng.

Bất quá những tuyệt đỉnh đại năng như Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Đông Vương Công lại không ai cười nổi, chỉ cảm giác phẫn nộ.

Bọn họ hà từng bị người ta cao cao tại thượng nhìn xuống như thế?

Ngày thường đều là họ nhìn xuống người khác. "Cười?

Buồn cười lắm sao?

Muốn chết!" Tiểu nữ đồng nổi giận, giơ tay liền tát một cái.

Bàn tay ngọc tinh xảo như búp bê sứ không lớn, nhưng một cái tát tung ra liền nhanh chóng phóng đại. "Oanh long!" Một giây sau, một cỗ ba động hạo hãn khủng bố cuộn trào ra, bá khí ngập trời, mang theo

vô biên sát ý tịch quyển, khiến nhật nguyệt tinh thần vô sắc.

Mấy tên tu sĩ đang cười to tứ vô kỵ đạn kia ngay cả thảm thiết kêu cũng không kịp, liền bị một tát đánh thành huyết vụ.

Việc này khiến những người khác đều nhao nhao hít vào khí lạnh, vội vàng lui lại, thần tình cảnh giác nhìn tiểu nữ đồng.

Cũng không ai ngờ một tiểu nữ đồng nhìn nhân súc vô hại cư nhiên lại cường đại như thế, tùy tiện một tát liền đập chết mười mấy tên Thái Ất Kim Tiên, trong đó có một tên đại năng Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tịch tĩnh, tử tịch.

Ngay cả đám người Đế Tuấn Thái Nhất cũng không lên tiếng, tràng diện quỷ dị vô cùng. "Xuất thủ!" Đột nhiên, sự tịch tĩnh trong sân nhanh chóng bị phá vỡ, mọi người giống như có sự ăn ý, trực tiếp xuất thủ. "Oanh long!" Trong chớp mắt, hàng ngàn cường giả cảnh giới Thái Ất, Đại La xuất thủ, bao quát cả những tồn tại như Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Đông Vương Công.

Khí tức khủng bố tràn ngập chư thiên, chấn hám cửu u, thái dương chiếu rọi vạn cổ, cầm âm triệt hưởng vạn cổ thời không.

Lại có tiên thiên tử khí đánh tới mang theo sát cơ.

Đồng thời, ở phía xa, một cỗ sát khí ngập trời cuộn trào, uyển như Sát Lục Chi Thần đi tới.

Minh Hà cũng xuất thủ, một đầu tóc đỏ tung bay, ánh mắt như điện lạnh, hai thanh sát kiếm bộc phát hung mang ngập trời, lại thêm huyết quang rực rỡ.

Tiểu nữ đồng quá quỷ dị, bọn họ bức thiết muốn biết tình huống trên đảo, tiểu nữ đồng cản ở chỗ này cũng không thể nào hỏi ra được gì, bởi vậy Minh Hà cũng ra tay giúp đỡ bọn Đế Tuấn. "Thật mạnh!"

"Hồng Hoang từ khi nào xuất hiện một vị hung nhân như vậy, giản trực là vì sát lục mà sinh?" Minh Hà vừa ra tay liền chấn nhiếp mọi người, tuyệt đối là một vị tuyệt thế đại năng không kém gì đám người Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa. "Khanh khách, đều muốn bồi Bản cung luyện một chút sao?

Vừa vặn!" Dưới trận dung cường đại, công kích hung mãnh như vậy, dù là Chuẩn Thánh bình thường cũng không dám ngạnh kháng mà phải lui tránh ba xá.

Thế nhưng, nữ đồng lại khẽ cười một tiếng, căn bản không có thối lui, giơ lên đôi tay nhỏ bé, một bước đạp ra, xông vào trong đám người.

Điều này làm cho mọi người kinh hãi, ngay sau đó là cười lạnh, cho rằng nàng đang tìm chết.

Nhưng rất nhanh, một màn khiến người ta kinh tủng xuất hiện. "Oanh!" Một cỗ sát khí khủng bố từ trên người nữ đồng bộc phát, khí tức hạo hãn cuộn trào, nháy mắt tịch quyển thương khung, khiến thiên khung biến sắc.

Trên trời mây đen cuồn cuộn, nhật nguyệt vô quang, thiên địa đại đạo đều đang run rẩy, đang ai minh.

Một cỗ khí tức uy áp thiên địa siêu việt Đại La Kim Tiên tịch quyển Hồng Hoang.

Chương 85

"Cái gì?" "Phốc xuy!" Chỉ thấy từng đạo thân ảnh bay ngang ra ngoài, từng ngụm máu tươi phun ra, có người càng trực tiếp nổ thành một đoàn huyết vụ, hồn phi phách tán.

Đả kích đột nhiên tới khiến đám người Đế Tuấn, Đông Vương Công hãi nhiên thất sắc, sắc mặt thương bạch.

Chỉ trong nháy mắt, quang bằng khí tức liền trấn tử đả thương vô số tu sĩ, càng làm cho họ hít vào khí lạnh.

Chỉ thấy trên đầu bọn hắn đều phù hiện từng kiện pháp bảo: Hà Đồ Lạc Thư, Thái Dương Tinh Luân, Phục Hy Cầm, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên...

Đám tân sinh đại năng đỉnh cấp đều có chí bảo hộ thể mới không có gặp kiếp nạn, nhưng mỗi người cũng đều thụ thương không nhẹ. "Hống ~!" Đúng lúc này, sát khí ngập trời cuộn trào, tiếng gào thét uyển như từ viễn cổ truyền đến trong sân.

Ngay sau đó, một con quái vật khổng lồ dài không biết bao nhiêu vạn trượng hiển hóa ra.

Đó cư nhiên là một đầu hung thú, thân thể đỏ rực, có bốn cánh, dưới nách mọc mắt, sinh ra răng nanh, toàn thân lân giáp phiếm u quang, uyển như hắc ám thần kim.

Sát khí khủng bố tràn ngập quanh thân hung thú, đôi mắt huyết hồng tán phát lệ khí, từng tia Hỗn Độn chi khí từ trên người rủ xuống.

Thân thể to lớn áp sập hư không, uy áp khủng bố khiến sinh linh cả Đông Hải đều run rẩy. "Quái vật?" "Hung thú?

Là hung thú trong truyền thuyết!" Mọi người sắc mặt trong nháy

mắt trở nên trắng bệch.

Dù là Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà, Nữ Oa cũng đều vẻ mặt tuyệt vọng.

Rõ ràng đây là một tôn hung thú siêu việt Đại La Kim Tiên.

Ai có thể ngờ, bản thể của tiểu nữ đồng khả ái như búp bê sứ kia cư nhiên lại là một đầu hung thú như vậy. "Tất nhiên là hung thú sống sót từ trước viễn cổ lượng kiếp!" Đông Vương Công thân thể run rẩy. "Cư nhiên còn sống, hơn nữa còn đản sinh linh trí!" "Sao có thể?

Trận đại kiếp kia đáng sợ như vậy, đầu hung thú này cư nhiên sống sót!" Phục Hy và Nữ Oa không bình tĩnh nổi, trong sân chỉ có họ từng thấy qua đầu hung thú này.

Ẩn ẩn nhớ kỹ năm đó, thời Long Hán đại kiếp, đầu hung thú này liền mạo nhiên xông vào chiến trường Tam tộc, gặp người là nuốt, đi đến đâu vạn vật hóa thành hỗn độn, có thể nói là hung uy ngập trời.

Lúc đó hai huynh muội ở trên núi Bất Chu Sơn nhìn từ xa đã bị dọa đến phát khiếp, nay gặp lại, trực tiếp đối mặt, khiến bọn họ cảm giác khó chịu như ăn phải ruồi bọ.

Hai huynh muội không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, tránh còn không kịp, thế mà lại đụng phải tuyệt thế hung thú này. "Hống ~!" Hung thú Hỗn Độn gào thét, hung uy ngập trời, vô biên sát khí cuộn trào, cả thiên địa đều run rẩy dưới hung uy khủng bố, trên đến cửu thiên, dưới xuống cửu u.

Hóa thành bản thể, Hỗn Độn tựa hồ khôi phục bản tính nguyên thủy, bản tính của nó chính là thị huyết và hủy diệt. "Mẹ nó!" Mọi người thần sắc ngưng trọng, không thể không tụ lại một chỗ để chống lại hung uy tán phát từ trên người hung thú Hỗn Độn.

Uy áp kham bỉ Chuẩn Thánh, khí thế kinh qua vô số sát lục từ

trong thi sơn huyết hải đi ra, Đại La Kim Tiên tầm thường chỉ cần nhìn thấy liền sẽ hai chân phát run.

Cũng may vô luận là Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà hay Đông Vương Công đều không phải Đại La Kim Tiên bình thường.

Căn cốt thâm hậu, huyết mạch cao quý, mỗi người đều có chí bảo hộ thân mới kham kham ngăn cản được, nhưng hình thế hiển nhiên không lạc quan. "Hống!" Hung thú Hỗn Độn lần nữa phát ra một tiếng gào thét, vươn ra lợi trảo che khuất bầu trời, xé rách vô tận hư không, chuẩn bị đem đám sâu kiến đáng ghét này diệt sát. "Xuất thủ, mọi người đều không được giữ lại!" "Không muốn chết thì đừng có ẩn tàng nữa!" Lúc này, ai cũng không dám giữ lại gì nữa, mọi người toàn bộ bộc phát thực lực mạnh nhất, từng đại năng nhao nhao tế ra át chủ bài của mình.

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng Thập Đại Yêu Thánh tổ thành Lạc Hà Đại Trận, tòa đại trận này nãi là hình thức ban đầu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, uy năng thập phần cường đại.

Đông Vương Công cũng cùng quần tiên Tử Phủ Thánh Địa bố hạ Vạn Tiên Đại Trận.

Cứ việc bên trong không có nhiều người như vậy, nhưng uy lực cũng không thể khinh thường.

Điều này khiến Đông Vương Công thập phần biệt khuất, Vạn Tiên Đại Trận là át chủ bài hắn chuẩn bị dùng để tranh bá Hồng Hoang, lại phải dùng vào lúc này, nhưng không còn cách nào khác, không bộc lộ thì không xong.

Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà cũng đều nhao nhao thiêu đốt pháp lực. "Oanh long!" Trong chớp mắt, hai cỗ lực lượng kinh khủng bộc phát giao chức cùng một chỗ.

Còn chưa va chạm thực sự liền khiến chư thiên run rẩy, trong hư không phù hiện từng vết nứt lớn, phương viên ức vạn dặm biển cả dấy lên sóng lớn. "Được rồi, lại khôi phục bản thể rồi, cứ tiếp tục như vậy nỗ lực trước đó của Bản tọa chẳng phải uổng phí sao!" Đúng lúc này, một giọng nói bình hòa từ trong Tam Tiên Đảo truyền ra.

Thanh âm bình bình vô kỳ, không có chút uy áp nào, cũng không có bá đạo khả ngôn.

Tuy nhiên, đạo thanh âm bình bình vô kỳ này lại khiến cả thiên địa trong sát na tịch tĩnh.

Tựa hồ một khắc này, ngay cả thời không cũng bị đình chỉ.

Vô luận là cú vung vuốt hung ngoan của hung thú Hỗn Độn, hay các loại đồ đại trận, Vạn Tiên Trận, đều theo một câu nói kia oanh nhiên tiêu tán. "Cái gì?" "Sao có thể?" Mọi người kinh hãi, ánh mắt thuận theo đầu nguồn âm thanh nhìn lại.

Mê vụ dần dần tiêu tán, từ trong mê vụ đi ra một đạo thân ảnh.

Là một gã đạo nhân, thân mặc hắc sắc trường bào, diện dung cương nghị, phong thần tuấn lãng, thần thái lãnh mạc.

Theo hắn đi ra, thiên địa oanh minh, một cỗ vô thượng khí tức tịch quyển mà ra, tràn ngập Đông Hải, thậm chí tịch quyển cả Hồng Hoang đại địa.

Lúc này, giữa cả thiên địa tựa hồ có một cỗ chí cường khí tức bao trùm, trên trấn thái cổ tinh không, dưới trấn Hồng Hoang đại địa.

Một khắc này, thiên địa đại đạo cộng minh, từng đạo từng dải đại đạo pháp tắc uyển như thần liên rủ xuống, lượn lờ quanh thân hắn.

Chương 86

Theo đạo thân ảnh kia bước tới, Chân Long bàn toàn, Tiên Phượng trường minh, Huyền Quy thác hải, Kỳ Lân gào thét, từng đóa kim liên nở rộ dưới chân.

Ngay sau đó, dị tượng biến hóa, một đạo dị tượng quen thuộc trình hiện trước mắt mọi người.

Hoảng hốt ở giữa, mọi người tựa hồ nhìn thấy Hỗn Độn sơ khai, lại có thiên địa hủy diệt, chư thiên vạn đạo phá diệt, nhật nguyệt tinh thần mục nát. "Oanh long!" Một cỗ thánh uy hạo hãn tịch quyển mà ra, trong nháy mắt khuếch tán cả Hồng Hoang, uy áp thái cổ tinh không, thậm chí ngay cả hỗn độn tinh vực xa xôi ức vạn năm ánh sáng cũng có thể cảm nhận được cỗ khí tức khủng bố này. "Phù thông!" Thân tại trước mắt, tất cả mọi người tại tràng đều không tự chủ được quỳ rạp xuống.

Dưới cỗ thánh uy khủng bố kia, vô luận Đế Tuấn hay các đại năng Hồng Hoang, cùng mấy vạn tu sĩ kia, toàn bộ chiến chiến căng căng, sắc mặt thương bạch. "Không có khả năng!

Sao có thể?" "Hồng Hoang sao lại có cường giả bực này, chẳng lẽ hắn đã thành đạo?" Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng gào thét, Đông Vương Công thần sắc âm trầm, tràn ngập không cam lòng. "Sư tôn, Sư tôn thành Thánh, quá tốt rồi!" Duy chỉ có Minh Hà kích động không thôi, bởi vì hắn nhận ra, đây chính là Sư tôn Đạo Kiếp của hắn.

Chỉ là điều khiến hắn lạ lẫm là, thành Thánh vì sao không có dị tượng hiển hóa, không phải nên kinh động cả Hồng Hoang, thiên địa chúc mừng sao?

Thập phần quái dị. "Là người kia... cư nhiên là người kia!

Hắn còn sống, hơn nữa cư nhiên đã mạnh như vậy?" Nữ Oa kinh hãi, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh bị quang mang bao phủ kia, thần sắc phức tạp. "Cỗ khí tức này còn mạnh hơn năm đó vô số lần, chẳng lẽ thật sự đã thành Thánh!" Phục Hy đồng dạng hãi nhiên thất sắc, nhìn về phía đạo thân ảnh kia với thần tình đầy kính sợ.

Cùng lúc đó, một khắc này, khắp nơi trên Hồng Hoang, Thái Cổ Tinh Thần, Hỗn Độn Tinh Vực, vô số tu sĩ đều cảm nhận được cỗ khí tức khủng bố này.

Vô số cổ lão đại năng nhao nhao mở mắt, nhìn về phía Hồng Hoang Đông Hải. "Là khí tức của Đạo Kiếp Thiên Tôn, hắn thành Thánh rồi sao?" "Hình như có chỗ nào không đúng, không giống thành đạo, nhưng khí tức rõ ràng siêu việt chuẩn thánh cực hạn!" Khắp nơi, từng đạo thanh âm già nua truyền ra, thanh âm tang thương hồi dang vạn cổ.

Tại Ngọc Kinh Sơn, Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang bế quan đột nhiên kinh tỉnh, thần sắc biến đổi.

Đôi mắt già nua thấu qua tầng tầng thời không nhìn về phía Đông Hải. "Đột phá?

Không, không đúng, chưa triệt để đột phá, chỉ là Nguyên Thần đột phá!" Cảm nhận khí tức trên thân Đạo Kiếp, Hồng Quân tiên là kinh hãi, ngay sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Đúng, chỉ cần đối phương không có trực tiếp đột phá là tốt.

Vô luận Nguyên Thần, Nhục Thân hay là Đại Đạo, chỉ cần không toàn bộ bước vào Hỗn Nguyên thì liền không tính là triệt để thành đạo. "Có Thiên Đạo áp chế, trừ phi ngươi triệt để rời khỏi Hồng Hoang, đi tới Ngoại Hỗn Độn, nếu không đừng hòng thành đạo trước bần đạo!" Hồng Quân cười lạnh, lãnh mạc nói: "Đạo Kiếp, giữa

chúng ta tồn tại nhân quả, chờ bần đạo thành đạo sau, tự nhiên sẽ đi tìm ngươi giải quyết!" Nói xong, hắn lại nhắm mắt, không còn quản chấn động bên ngoài.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu xoay tròn, rủ xuống từng điều đại đạo pháp tắc, một cỗ huyền ảo khí tức lượn lờ quanh thân, rất nhanh liền hãm nhập trong cảm ngộ.

Tại đáy biển Đông Hải, dưới một cái vực sâu cự đại thâm bất kiến để, tựa hồ có thể thông tới địa tâm.

Một khắc này, theo khí tức trên thân Đạo Kiếp bộc phát, dưới vực sâu có tiếng kim loại va chạm vang lên, giống như xiềng xích đang bị gõ mạnh, phát ra thanh âm làm người ta nổi da gà.

Một giọng nói tràn ngập oán hận vang lên: "Đáng giận, Đạo Kiếp, ngươi lại đi trước một bước, sắp chứng đạo rồi sao?

Năm đó ngươi bức bách đại huynh ta chân linh hợp đạo, chặt đứt con đường thành đạo của đại huynh ta, mối thù này Chúc Long ta làm sao báo được?

Ta không cam lòng!" Tiếng gào thét không cam lòng phẫn hận hồi dang dưới vực sâu, nhưng kỳ lạ là không có truyền ra ngoài. .....

Bên ngoài Tam Tiên Đảo, ánh mắt Đạo Kiếp u u, căn bản không nhìn đám đại năng Hồng Hoang đang quỳ trước mặt.

Ánh mắt hắn xuyên thấu thời không, nhìn về các nơi trên Hồng Hoang.

Hắn nhìn thấy Tử Tiêu Cung chấn động, nhìn thấy trong Thái Cổ Tinh Thần.

Hắn nhìn thấy trong Thái Âm Tinh ẩn tàng một cỗ khí tức khủng bố.

Hắn nhìn thấy trong Thái Dương Tinh, đồng dạng cũng ẩn tàng một cỗ khí tức khủng bố. "Thái Âm Thái Dương?" Đạo Kiếp sắc mặt hơi đổi, cư nhiên phát hiện mình nhìn không thấu Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Tùy tức, ánh mắt hắn liếc nhìn Hỗn Độn Tinh Vực, cuối cùng đem ánh mắt rơi vào vực sâu nơi chí thâm của Đông Hải, khóe miệng vẽ ra một độ cong. "Tiểu gia hỏa, còn không mau trở lại!" "Hống!" Thấy Đạo Kiếp mở miệng, hung thú Hỗn Độn phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Vừa rồi còn hung uy ngập trời, giờ khắc này lại giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Đạo Kiếp một chỉ điểm ra, thân thể to lớn kia lần nữa hóa thành một tiểu nữ đồng ba tuổi. "Hừ!" Tiểu nữ đồng khẽ hừ một tiếng, vung vẩy bím tóc đuôi ngựa chạy vào trong Tam Tiên Đảo. "Sư tôn!" Lúc này, khi Đạo Kiếp thu liễm một thân khí tức, một đạo thân ảnh lao tới, chính là Minh Hà. "Tê, hắn cư nhiên là đệ tử của vị vô thượng tồn tại này?" "Vị vô thượng tồn tại này rốt cuộc là ai, cư nhiên đáng sợ như thế!" Thấy Minh Hà mở miệng, bọn người Đế Tuấn chấn kinh.

Kẻ bọn hắn vừa mới kinh thán, thậm chí chuẩn bị quay đầu lôi kéo, cư nhiên là đệ tử của vị vô thượng tồn tại này.

Đốn thời ý niệm lôi kéo bị dập tắt, thay vào đó là lo lắng làm sao giữ mạng.

Chương 87

Dù sao liên hợp công kích đạo trường của người ta, loại sự tình này, đừng nói là một vị vô thượng tồn tại siêu việt Đại La, dù là ai cũng không cách nào dung nhẫn. "Minh Hà, đã lâu không gặp.

Không tệ, Đại La đỉnh phong, ngưng tụ Đạo Quả!" Đạo Kiếp mỉm cười, một cái nhìn liền đem Minh Hà trên dưới nhìn thấu triệt để.

Căn cơ thâm hậu, đạo quả tinh thuần, đối với cái này hắn rất hài lòng. "Đều nhờ Sư tôn giao đại, nếu không phải Sư tôn dặn dò, đệ tử nếu sớm xuất thế, tất nhiên sẽ tạo thành căn cơ bất ổn, ảnh hưởng vị lai!" Minh Hà khiêm hư nói, nhưng lời hắn nói đều là sự thật. "Nếu đã tới rồi, liền tạm thời lưu tại đạo trường của vi sư, lát nữa vi sư sẽ hảo hảo giảng đạo một phen cho ngươi.

Ta làm Sư tôn này thật đúng là không hợp cách!" Đạo Kiếp than thở một tiếng, Minh Hà liền nói không dám.

Tùy tức, Đạo Kiếp đem ánh mắt hướng về phía Đế Tuấn, Đông Vương Công đám người, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Nữ Oa, lại thấy Nữ Oa đang quyết cái miệng nhỏ nhắn, một mặt không phục, khiến hắn cảm thấy có chút buồn cười. "Vãn bối Đế Tuấn bái kiến tiền bối!" "Vãn bối Thái Nhất bái kiến tiền bối!" "Vãn bối Đông Vương Công..." "Vãn bối Phục Hy..." ...

Thấy Đạo Kiếp nhìn qua, mọi người tủng nhiên kinh hãi, vội vàng mở miệng hành lễ, đồng thời tâm thần thảm thắc bất an.

Ngược lại là Nữ Oa một mặt quật cường, không thèm để ý đến cái tên đáng ghét kia.

Chính cái tên này đã hại nàng ròng rã mười vạn năm, thường xuyên bị sét đánh đến mặt mũi cháy đen, nghiến răng nghiến lợi.

Tuy rằng đạo pháp trên tấm bia đá đối với thực lực tăng lên thập phần rõ rệt, nhưng mỗi lần bị sét đánh nàng đều hận không thể cắn hắn một cái. "Nhĩ đẳng hảo đại đích đảm tử (Gan các ngươi cũng lớn thật), cư nhiên dám tùy ý công kích đạo trường của Bản tọa, có biết tội hay không?" Đạo Kiếp ánh mắt lạnh xuống, một thân uy áp bàng bạc giáng lâm, bao phủ trên người mỗi cá nhân tại tràng.

Dưới cỗ uy áp bàng bạc kia, tất cả mọi người đều như đối mặt thương thiên, loại ý chí uyển như thiên uy này khiến hô hấp cũng trở nên thập phần khó khăn, pháp lực trong cơ thể đều đình chỉ vận chuyển. "Tiền bối, chúng ta không biết đây là đạo trường của ngài, cứ tưởng là một hòn đảo xa lạ có chí bảo xuất thế!" "Tiền bối, chúng ta biết sai rồi, xin tiền bối đại nhân bất ký tiểu nhân quá!" "Tiền bối, chúng ta nguyện ý trả giá đắt, xin tiền bối tha cho chúng ta một mạng!" Dưới áp bách như thế, mọi người tại tràng căn bản không kiên trì được bao lâu, trong nháy mắt đều túng (nhận thua).

Cứ việc có thể cảm giác được sự không cam lòng và khuất nhục trong mắt những đỉnh cấp đại năng như Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, nhưng không còn cách nào khác, chênh lệch thực lực quá lớn.

Bọn họ làm sai trước, lúc này một khi còn muốn thẳng lưng lên mặt, chọc giận đối phương chính là tìm chết.

Không ai muốn chết, đặc biệt là những tân sinh đại năng này.

Thời đại này là thời đại thuộc về bọn họ, đang chờ đợi bọn họ quật khởi, tương lai bọn họ sẽ có vô tận huy hoàng.

Một khi vẫn lạc ở chỗ này, tất cả đều tan thành mây khói.

Cứ việc làm vậy có khả năng sẽ khiến đạo tâm có khuyết điểm, nhưng cũng không còn cách nào, bọn họ không phải Tổ Vu, làm không được thà chết chứ không chịu khuất phục.

Chủ yếu nhất là vị thần bí tồn tại trước mắt này hư hư thực thực đã thành đạo, đối với một vị thành đạo giả nhận túng cũng tịnh không quá khuất nhục, nếu nghĩ thông suốt thì cũng sẽ không ảnh hưởng đạo tâm.

Đạo Kiếp không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lãnh mạc nhìn bọn họ, loại áp chế uyển như thương thiên kia tịnh không có giải trừ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bầu không khí áp ức này khiến trán mọi người đều toát đầy mồ hôi lạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bầu không khí áp lực khiến trán mọi người lấm tấm mồ hôi lạnh. "Mỗi người lưu lại một nửa bảo vật trên người để liễu kết nhân quả với bản tọa, nếu không hôm nay liền vĩnh viễn lưu lại nơi này đi!" Cuối cùng, đợi đến khi Đạo Kiếp mở miệng, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Một nửa thân gia, chuyện này quả thực là đòi nửa cái mạng.

Đám tu sĩ bình thường của Tử Phủ Thánh Địa và Yêu tộc thì cũng thôi đi, trên người bọn hắn vốn dĩ chẳng có bao nhiêu đồ vật trân quý.

Nhưng những tồn tại như Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, thân gia lại vô cùng phong hậu, một nửa gia sản đủ để chế tạo ra một cái bảo khố khổng lồ. "Được rồi, đã xong, nếu không chịu bỏ ra thì đừng hòng rời đi!" Lúc này, những tu sĩ vẫn luôn đứng xem náo nhiệt, không hề động thủ ở các nơi vốn đang hả hê khi người gặp họa, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói băng lãnh của Đạo Kiếp, sắc mặt lập tức biến đổi. "Giao!" "Tiền bối..." Dưới ánh mắt lạnh lùng của Đạo Kiếp, cuối cùng tất cả đều nhao nhao lấy ra pháp bảo, linh căn, thần kim mà bản thân mang theo.

Từng ánh mắt không nỡ và đau lòng kia khiến Minh Hà đứng bên cạnh nhìn mà cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Rất nhanh, trước mặt liền chất thành một ngọn núi bảo vật, kim quang lấp lánh, bảo quang thập sắc, còn có đủ loại linh căn linh quả tỏa ra hương thơm mê người.

Rất nhiều tu sĩ nhãn giới không cao, nhìn thấy tòa bảo sơn này đều nhao nhao nuốt nước miếng, ánh mắt nóng rực, nhưng cũng chỉ có thể đứng nhìn. "Có thể cút!" Thấy cũng đã kha khá, Đạo Kiếp thu hồi uy áp, hừ lạnh một tiếng, đại tụ vung lên, liền đem tất cả mọi người ném ra khỏi phiến hải vực này.

Cuồng phong khủng bố quét qua, vô luận là đám đại năng như Đế Tuấn hay những tiểu tu sĩ kia, thân thể đều không chịu khống chế bị ném bay ra ngoài, văng xa ức vạn dặm.

Bất quá trong tràng trừ Minh Hà ra, còn có hai người được Đạo Kiếp giữ lại, đó chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Nhìn Phục Hy và Nữ Oa, trên mặt Đạo Kiếp lộ ra thần tình như cười như không.

Phục Hy cúi đầu, thần thái cung kính, nhưng loại cảm giác này cũng khiến hắn thập phần khó chịu.

Nữ Oa thì vẻ mặt đầy phẫn hận, nghiến răng nghiến lợi.

Cuối cùng, Nữ Oa nhịn không được, nhìn thẳng vào Đạo Kiếp, nói: "Tiền bối phải chăng còn nhớ rõ huynh muội chúng ta?" "Tiểu muội!" Thấy ngữ khí của Nữ Oa không tốt, Phục Hy giật mình, vội vàng kéo lại, sợ Nữ Oa chọc giận vị vô thượng tồn tại trước mắt. "Tự nhiên nhớ rõ, nếu không hai người cho rằng vì sao bản tọa lại giữ các ngươi ở lại?" Đạo Kiếp vẻ mặt đầy tiếu ý, cũng không để ý thái độ của Nữ Oa.

Hắn tùy ý vung tay lên, một nửa thân gia mà hai người vừa mới giao nộp lại bay trở về trong tay bọn họ.

Đồng thời tán thán: "Không tệ, xem ra hai người đều đã lĩnh ngộ được cảm ngộ trên tấm bia đá của bản tọa, căn cơ vững chắc, chiến lực cũng rất mạnh!" "Đa tạ tiền bối khen ngợi, Phục Hy tạ ơn truyền đạo năm đó của tiền bối!" "Nữ Oa cũng tạ ơn tiền bối truyền...

ân!" Phục Hy có thể nói là thập phần cung kính, thái độ cũng tràn đầy cảm kích.

Chuyện năm đó, đối phương đích xác có ý tứ trêu đùa, nhưng bọn hắn đạt được chỗ tốt to lớn cũng là sự thật.

Chương 88

Bất quá Nữ Oa lại cố tình nghiến chữ "ân" thật nặng. "Được rồi, đi đi!" Đạo Kiếp gật đầu, lại nhìn về phía Minh Hà, nói: "Đi thôi, theo vi sư về đạo trường!" "Vâng, sư tôn!" Minh Hà tò mò nhìn thoáng qua Phục Hy và Nữ Oa, liền đi theo Đạo Kiếp hướng về phía hòn đảo. "Đáng giận, trêu đùa ta, coi ta là cái gì chứ?" Thấy hai người xoay người rời đi, Nữ Oa tức giận dậm chân, trong cơn giận dữ, cư nhiên đi theo, bất quá lại bị Phục Hy kéo lại. "Tiểu muội, đừng tùy hứng nữa, vị tiền bối này trả lại đồ vật cho chúng ta là niệm tình cũ!" Phục Hy bất đắc dĩ, vội vàng kéo Nữ Oa xoay người rời đi, sợ Nữ Oa thực sự chọc giận vị vô thượng tồn tại kia.

Hắn tự nhiên biết vì sao Nữ Oa vừa thấy người này liền có phản ứng như vậy, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo Nữ Oa quá hiếu thắng, bị sét đánh suốt mười vạn năm.

Ân, là tự tìm, trong mắt Phục Hy, đó đều là Nữ Oa tự chuốc lấy, cứ nhất định phải hiếu thắng như vậy sao?

Đi so bì với một khối bia đá... ...

Cùng lúc đó, bên bờ Đông Hải, một đám thân ảnh chật vật từ trong biển vọt ra, chính là Đế Tuấn, Thái Nhất cùng đám người Thập Đại Yêu Thánh.

Chỉ là giờ phút này những tên kia, kẻ nào cũng đều thập phần chật vật, y phục rách rưới, tóc tai bù xù.

Vốn dĩ Đế Tuấn và Thái Nhất luôn khoác một thân trường bào kim sắc, đầu đội đế quan, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ hoa quý và uy nghiêm, nhưng giờ khắc này lại giống như một kẻ điên. "A, tên gia hỏa đáng chết!" Thái Nhất trường khiếu, khí tức khủng bố chấn động

thương khung, khiến biển cả dấy lên sóng lớn vô biên.

Một bên, Thập Đại Yêu Thánh cũng đều mặt đầy nộ khí, nhưng từng người lại ngậm miệng không nói.

Chuyện ngày hôm nay, đối với bọn hắn có thể nói là thập phần biệt khuất, đối với cả Yêu Minh cũng là đả kích cực lớn.

Trước đó khí thế hung hăng, hi vọng đè ép Đông Vương Công và Tử Phủ Thánh Địa, thuận tiện nhìn xem có thể hay không nhân dịp lần này ngưng tụ bảo vật xuất thế, lôi kéo một số đại năng tán tu cướp đoạt bảo vật.

Kế hoạch vốn rất hoàn hảo, lại không ngờ xuất hiện một cái ngoài ý muốn, mà cái ngoài ý muốn này đả kích quá lớn. "Nhị đệ, ta bỗng nhiên nhớ ra, người này ta đã từng gặp!" Lúc này, Đế Tuấn đồng dạng mặt mũi âm trầm bỗng nhiên thần tình khẽ động, trong đầu hiện lên một đạo thân ảnh. "Đã từng gặp?

Là ai?

Chúng ta gặp khi nào?" Thái Nhất đang phát tiết cảm xúc liền ngẩn ra, nhìn về phía Đế Tuấn. "Bệ hạ, ngã cũng nhớ ra rồi, người này là Đạo Kiếp Thiên Tôn, Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân trước thời Long Hán lượng kiếp!" Không đợi Đế Tuấn mở miệng, Yêu thánh Bạch Trạch bỗng nhiên lên tiếng. "Đạo Kiếp Thiên Tôn??" "Bạch Trạch, ngươi xác định không nhận lầm?

Đạo Kiếp Thiên Tôn?" "Không thể nào, hắn cư nhiên còn sống, sao có thể?" "Trải qua lượng kiếp tàn khốc bậc đó mà cư nhiên còn sống, tu vi đại tăng, sắp thành đạo..." Bạch Trạch vừa nhắc tới, Kế Mông cùng một đám Yêu thánh cũng đều nhao nhao phản ứng lại.

Khác với Đế Tuấn và Thái Nhất, bọn hắn đều là những tồn tại cổ lão do Hồng Hoang bách tộc di lưu lại, tự nhiên đã từng nghe danh

hào của Đạo Kiếp.

Bây giờ bị Bạch Trạch nhắc nhở, chúng Yêu thánh đều biến sắc, một đạo ký ức xa xưa trong đầu phục hồi. "Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân?

Khai cái gì vui đùa, gọi là ma đầu thì còn tạm được!" "Cũng không thể nói như vậy, dù sao lần này chúng ta sai trước, vị Đạo Kiếp Thiên Tôn kia cũng không có giết chúng ta!" "Thiện ác ai lại nói rõ được, tóm lại vị Đạo Kiếp Thiên Tôn này hẳn không phải là loại người thích giết chóc!" Thập Đại Yêu Thánh mồm năm miệng mười, khiến sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất càng ngày càng khó coi.

Mặc dù đối phương lần này không giết hắn, nhưng dùng uy thế bức hắn quỳ xuống, lại phải bỏ ra một nửa trân bảo và tài nguyên tu luyện trên người, đối với hắn y nguyên là nỗi nhục bình sinh, không thể tha thứ. "Thái Nhất, vi huynh nhớ ra rồi!" Đế Tuấn lắc đầu, hít sâu một hơi, thần sắc phức tạp nói: "Nhớ kỹ lúc ta còn ở trên Thái Dương Tinh, khi chưa hóa hình, có một vị đại năng đi tới.

Vị đại năng đó lấy đi Hỗn Độn Chung, sau đó cố ý lưu lại vạn năm, giảng đạo cho chúng ta và Phù Tang Thụ, cũng chính vì như thế, huynh đệ hai người chúng ta mới có thể sớm hóa hình!" "Là hắn?" Nghe vậy, trong lòng Thái Nhất chấn động, một đoạn ký ức diêu viễn, khi còn mông lung chưa hiểu chuyện hiện về.

Điều này khiến thần sắc Thái Nhất cũng trở nên phức tạp.

Đối phương lúc ấy lấy đi Hỗn Độn Chung, nếu như không lấy đi, kiện chí bảo kia tất nhiên thuộc về huynh đệ bọn hắn.

Loại chuyện này vốn nên phẫn hận, cừu hận, thế nhưng đối phương dường như cũng không phải cố ý, dù sao Hỗn Độn Chung là vật vô chủ, không giống như Hà Đồ Lạc Thư và Nhật Tinh Luân.

Đối phương giảng đạo vạn năm coi như bồi thường, cũng là không tệ rồi.

Thái Nhất không ngốc, hắn hiểu rõ loại đại năng này nếu muốn liễu kết nhân quả, biện pháp tốt nhất chính là một cái tát chụp chết hai huynh đệ bọn hắn.

Nhưng đối phương không những không làm vậy, còn giảng đạo cho hai người. "Thôi được rồi, nhất ẩm nhất trác tự có định số, những tồn tại đẳng cấp đó làm việc, lấy cảnh giới của chúng ta không cách nào lý giải, tóm lại, Thái Nhất, vị Đạo Kiếp Thiên Tôn này, tốt nhất đừng đi trêu chọc!" Thấy Thái Nhất thần sắc bất định, Đế Tuấn than thở một tiếng. "Ta đã biết, đại huynh.

Bất quá hiện tại chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ xám xịt rời đi?" Thái Nhất gật đầu, không đề cập tới chuyện trả thù, nhưng lại có chút không cam lòng. "Tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, lần này chúng ta bỏ ra một nửa thân gia, vậy thì phải từ trên thân người khác tìm trở về!" Đế Tuấn cười lạnh, nói: "Ta thấy Đông Vương Công không tệ, Tử Phủ Thánh Địa hẳn là rất giàu có!" "Ha ha, đại huynh anh minh, đi, chúng ta đi tìm Đông Vương Công gây phiền phức!" Thái Nhất nghe vậy ha ha cười lớn, hắn sớm đã nhìn Đông Vương Công không thuận mắt, tên gia hỏa này không thần phục Yêu Minh thì cũng thôi đi, lại còn dã tâm bừng bừng, khiến hắn tuyệt đối không thể dung nhẫn.

Lập tức, đám người chỉnh lý lại dung mạo, lần nữa triệu hoán ra chiến hạm, liền hướng về phía Tử Phủ Thánh Địa bay đi.

Đồng thời, không bao lâu sau, theo việc đám tu sĩ thám hiểm Đông Hải trước đó trở về, chuyện về Tam Tiên Đảo là đạo trường của một vị đại năng cũng truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Siêu việt Đại La, xuất hành có thiên địa dị tượng bạn sinh, chân

đạp kim liên, đại đạo thùy liêm, nghi là Thành Đạo Giả.

Yêu Minh Đế Tuấn Thái Nhất bọn người, Bất Chu Sơn Phục Hy Nữ Oa huynh muội, Đông Vương Công Tử Phủ Thánh Địa, còn có mấy chục vạn tu sĩ, toàn bộ tại dưới cỗ uy áp bàng đại kia quỳ rạp trên đất, không thể không giao ra một nửa thân gia để mua mạng.

Hà đẳng cường đại, hà đẳng khủng bố!

Danh tiếng Đạo Kiếp Thiên Tôn không dùng bao lâu liền truyền khắp cả Hồng Hoang, nãi chí Thái Cổ Tinh Không.

Chương 89

Cử thế giai kinh, tại cái niên đại Đại La xưng tôn này, cư nhiên xuất hiện một vị tồn tại khủng bố như vậy, không nghi ngờ gì đã dọa sợ rất nhiều đại năng thế hệ mới.

Rất nhiều người căn bản không tin tưởng, bất quá rất nhanh, lại có một tin tức truyền ra.

Sự tích có liên quan đến Đạo Kiếp Thiên Tôn bị người khai quật ra.

Cái Hồng Hoang này xưa nay không thiếu những tồn tại cổ lão sống sót từ lượng kiếp trước, những tồn tại có thể vượt qua lượng kiếp đều thập phần điệu thấp, nhưng lại không thể quên được sự khủng bố của tràng đại kiếp kia.

Thi sơn huyết hải, thiên địa hủy diệt, Kim Tiên không bằng chó, Đại La đi đầy đất, Chuẩn Thánh khủng bố đơn giản là hủy thiên diệt địa.

Có một vị Đại La Kim Tiên cổ lão giảng thuật lại Long Hán Kiếp và Đạo Ma đại chiến năm đó, kể lại những sự việc Đạo Kiếp Thiên Tôn đã làm trong thời đại ấy.

Điều này cũng làm cho người đời và các đại năng thế hệ mới hiểu rõ sự khủng bố của thời đại cũ, đồng thời làm cho bọn hắn chấn kinh chính là Đạo Kiếp cư nhiên là "Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân" năm đó.

Đám tu sĩ trước đó giao ra nửa cái thân gia nghe được tin tức này xong, khóe miệng co giật.

Vị vô thượng tồn tại kia nhìn không ra chỗ nào giống đại thiện

nhân cả. "Đáng chết, như thế nào Hồng Hoang lại có đẳng cấp tồn tại này!" "Siêu việt Đại La?

Đâu chỉ siêu việt Đại La, nhìn từ thiên địa dị tượng kia, người này dù không có thành đạo, e rằng cũng là nửa bước Thành Đạo Giả!" Côn Luân Sơn, Tam Thanh Động.

Ngọc Hư Cung quanh năm không để ý tới hậu thế, nay Tam Thanh đều có mặt, bởi vậy nơi đây đổi tên thành Tam Thanh Động.

Giờ phút này, Tam Thanh vừa mới từ bên ngoài trở về, sắc mặt người nào cũng đều không tốt.

Bọn hắn nãi là Bàn Cổ Tam Thanh, một cái nguyên hội này tại trong Hồng Hoang sấm xuất ra danh tiếng to lớn, cũng chỉ có Yêu Minh mới có thể cùng bọn hắn đối kháng.

Nhưng ba người lại chưa bao giờ đem Yêu Minh để vào mắt.

Một đám tạp mao, lôi kéo một ít Tiên Thiên bách tộc bị thời đại đào thải, thành lập Yêu tộc, vọng tưởng tranh bá Hồng Hoang?

Trò cười!

Bọn hắn nãi là Bàn Cổ chính tông, thiên địa này đều là do Bàn Cổ đại thần khai tịch, lý ứng do bọn hắn kế thừa.

Đoạn thời gian gần đây, đi tới chỗ nào cũng đều được người tôn kính, ẩn ẩn có ý tứ đứng đầu tán tu Hồng Hoang.

Loại cảm giác vạn chúng chú mục này khiến Tam Thanh si mê, hưởng thụ.

Thế nhưng hiện nay, trong Đông Hải đột nhiên toát ra một tôn lão quái vật, nghi là Thành Đạo Giả, quang khí thế đã trấn áp tất cả mọi người, nhất thời tại Hồng Hoang danh tiếng đại táo, trong nháy mắt che mất danh tiếng của bọn hắn.

Điều này làm cho Tam Thanh sao có thể thư phục? "Đám lão quái vật kia không hảo hảo ẩn tàng, lại chọn lúc này đi ra làm cái gì?

Thời đại thay đổi rồi, chẳng lẽ còn muốn quấy gió quấy mưa hay sao?" "Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân, bần đạo mới không tin, tại thế giới nhược nhục cường thực này, muốn làm người thiện, sớm đã chết đến mức xương cốt cũng không còn!" Nhìn Nguyên Thủy bày ra một bộ thần tình tật đố phẫn hận, không cam lòng, Thông Thiên lắc đầu, không có nói nhiều.

Đối với tính cách của nhị huynh này, Thông Thiên thật sự cạn lời.

Đối với vị Đạo Kiếp Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện đoạt mất nổi bật kia, hắn cũng khó chịu, nhưng không có biện pháp, kỹ không bằng người, cứ mãi oán trách thì có ý nghĩa gì. "Được rồi nhị đệ, đừng nói nữa, muốn trách thì trách ba huynh đệ chúng ta xuất sinh quá muộn, cũng không phải chúng ta không bằng người!" Lão Tử cắt ngang lời làu bàu của Nguyên Thủy, than thở một tiếng, nói: "Ta thân là Bàn Cổ chính tông, đáng tiếc sinh tại thời đại này, nếu sinh tại thuở khai thiên, há có thể lạc hậu hơn hắn?

Bất quá ta cũng không cần quá để ý, những lão quái vật kia ỷ vào thời gian tu hành dài, tu vi cao thâm có thể chấn nhiếp nhất thời, nhưng chung quy thời đại đã thay đổi.

Thời đại hôm nay, nãi là thời đại của chúng ta, chỉ cần cho ta thời gian, sớm muộn sẽ đem những lão quái vật kia đạp dưới chân!" "Đại huynh nói đúng, thực sự mà nói, bần đạo ngược lại muốn kiến thức xem cổ lão đại năng tồn hoạt từ lượng kiếp trước rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Thông Thiên gật đầu, thập phần tán đồng lời của Lão Tử. ...

Tây Phương đại địa, rách nát không chịu nổi.

Nơi đây năm đó nãi là một phiến ma thổ, nơi ma đầu hoành hành, cũng là sinh linh cấm địa.

Thế nhưng thời gian biến thiên, thương hải tang điền, toàn bộ Tây Phương rốt cuộc không còn phồn hoa như trước, đám ma đầu tùy ý có thể thấy kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Hai cái nguyên hội trôi qua, thiên địa quy tắc hoàn thiện, linh khí khôi phục, khiến cho Tây Phương đại địa rách nát dần dần có một tia sinh khí, bắt đầu có linh khí nhàn nhạt tràn ngập.

Nhưng dù là thế, cũng không cách nào so sánh với Đông Phương đại địa, so ra vẫn là thập phần bần tích.

Tu Di Sơn, đạo trường năm đó của Ma Tổ La Hầu, cũng là thánh địa của Ma tộc toàn bộ Tây Phương, theo La Hầu bại vong, nhiều năm qua vẫn luôn bỏ không, hiện nay lại bị hai gã đại năng thế hệ mới chiếm cứ.

Chính là Tiên Thiên đại năng thổ sinh thổ trường tại Tây Phương, cũng là người gần đây thanh danh hạc khởi trong Hồng Hoang: Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân.

Hai người căn cước thâm hậu, xuất từ bùn mà không nhiễm, có thể đản sinh tại Tây Phương nơi ma đầu tàn phá bừa bãi cũng là kỳ ba.

Mà kỳ ba nhất chính là, hai người vốn có thể tiến về Đông Phương đại địa, tìm kiếm một cái đạo trường linh khí nồng đậm nhưng lại thiên thiên không làm thế, một lòng muốn cải thiện hoàn cảnh Tây Phương.

Không thể không nói, loại đại lý tưởng đại hoài bão này, cần phải có đại nghị lực, đại trí tuệ mới được.

Vì lý tưởng hoài bão, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền chiếm cứ Tu Di Sơn, nơi duy nhất không bị phá hoại tại Tây Phương, làm đạo trường.

Tại Tu Di Sơn, bên trong Bát Bảo Liên Trì, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ngồi xếp bằng.

Có thể thấy giờ phút này thần tình của hai người thập phần ngưng trọng, thậm chí trong ánh mắt ẩn ẩn lóe lên vẻ kinh cụ.

Có quan hệ việc Đạo Kiếp Thiên Tôn từ Đông Hải xuất thế, nghi là thành đạo, hiển nhiên tin tức này bọn hắn cũng đã biết được. "Đạo Kiếp... là người kia, hắn đã trở về!" Chuẩn Đề lẩm bẩm, thần tình ngốc trệ.

Tiếp Dẫn cười khổ một tiếng: "Người này còn sống, thật khổ thay.

Chương 90

Hồng Hoang này thật vất vả mới phục tô, chẳng lẽ lại muốn hãm nhập vào một tràng kiếp nạn nữa sao?" Hắn đầu vuông tai lớn, sắc mặt từ tường, nhưng lúc này lại một mặt tật khổ. "Thế nhân đều chỉ nhớ kỹ xưng hào Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân, lại không biết, hắn mới chân chính là ma đầu, so với Ma Tổ La Hầu kia còn đáng sợ hơn, hắn là hóa thân của kiếp nạn." "Ai, sư huynh, năm đó hai người chúng ta chưa hóa hình, nhưng lại có linh trí, có thể cảm thụ được cổ đại chiến hủy thiên diệt địa kia.

Thế nhưng cuối cùng, ai cũng không còn, vô luận là Ma Tổ khiến thế nhân sợ hãi kia, hay lão đạo thần bí kia, cuối cùng đều bị người này tính kế.

Ngay cả Diệt Thế Đại Ma cùng kiện Tiên Thiên Chí Bảo kia đều rơi vào tay hắn, hắn mới là người thắng sau cùng!" "Quan trọng nhất là, Tây Phương đại địa chúng ta hiện nay thành ra bộ dáng này, có nhân quả cực lớn với hắn.

Hai người chúng ta hiện nay sở tác sở vi, há không phải đã tiếp nhận cái nhân quả này?" Chuẩn Đề càng nói, thần sắc Tiếp Dẫn càng thêm thê khổ.

Hắn có đại lý tưởng đại hoài bão, thậm chí có đại nghị lực để hoàn thành, thế nhưng đột nhiên xuất hiện một tôn tồn tại khủng bố như vậy, lại có nhân quả với Tây Phương, khiến hắn không biết phải làm sao cho phải. "Sư huynh, hay là chúng ta rời đi thôi?

Từ bỏ Tây Phương đại địa, cái nhân quả này quá trầm trọng!" Chuẩn Đề nghĩ nghĩ, cười khổ nói. "Không, tuyệt đối không!

Không đơn giản là lý tưởng của ta, vi huynh ẩn ẩn cảm giác được,

đạo của hai người chúng ta ở tại Tây Phương, một khi từ bỏ, tuyệt đối sẽ hối hận!" Nghe vậy Tiếp Dẫn lắc đầu, thần sắc kiên định. "Thế nhưng..." Chuẩn Đề muốn nói, lại bị Tiếp Dẫn đánh gãy.

Tiếp Dẫn than thở một tiếng, chậm rãi từ trong Bát Bảo Công Đức Trì đứng lên, tịnh mở miệng nói: "Sư đệ, việc đã đến nước này, duy có một con đường có thể đi!" "Sư huynh thỉnh giảng!" Chuẩn Đề sửng sốt, không biết sư huynh muốn làm gì. "Đi Đông Hải, bái phỏng Đạo Kiếp Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn thần sắc kiên định nói. "Cái gì?

Sư huynh, huynh không muốn sống nữa sao?" Chuẩn Đề đại kinh thất sắc, vội vàng giữ chặt Tiếp Dẫn, không biết Tiếp Dẫn đang phát điên cái gì, cư nhiên muốn đi bái phỏng vị tồn tại khủng bố kia. "Nhất định phải đi, nếu không trong lòng vi huynh bất an!" Tiếp Dẫn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Cùng với việc cả ngày lo lắng, không bằng chủ động đi tìm người kia, hướng hắn minh xác tâm ý, tịnh chủ động giúp hắn hóa giải nhân quả, nếu như có khả năng, tận lượng giao hảo, kết thiện duyên!" "Sao có thể được?

Như vậy, nhân quả năm đó hắn nợ Tây Phương há không phải bị hai người chúng ta ôm hết xuống?

Nhân quả lớn như vậy, sẽ ép chúng ta thở không nổi!" Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, tự nhiên không thể đồng ý, loại đại nhân quả này đối với tu vi bực này đơn giản là muốn mạng.

Đối phương có thể kháng hạ nhân quả lớn như vậy, đó là bởi vì tu vi đối phương năm đó đã vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, hiện nay e rằng đã thành đạo mới có thể kháng hạ, nếu như đổi lại là người khác, sớm đã bị đại nhân quả phản phệ mà chết.

Hai người bọn hắn?

Làm sao so bì cùng người ta?

Đại nhân quả này há có thể kháng, đó là tìm chết.

Kinh qua một phen tranh chấp và tư tưởng đấu tranh, cuối cùng Tiếp Dẫn thuyết phục được Chuẩn Đề, chuẩn bị tiến về Đông Hải.

Chính gọi là không thành công thì thành nhân, trên con đường chứng đạo không dung thối lui. ...

Lại nói một bên khác, sau khi bị Đạo Kiếp ném ra từ Tam Tiên Đảo, Đế Tuấn và Thái Nhất liền chuẩn bị phát tiết một phen.

Thế là liền để Thập Đại Yêu Thánh về Yêu Minh, triệu tập quần yêu, công đánh Tử Phủ Thánh Địa.

Một ngày này, tại Đông Hải, Tử Phủ Thánh Địa, không trung điện thiểm lôi minh, phương viên ức vạn vạn dặm bầu trời bị yêu vân bao phủ, khí tức áp lực khủng bố lan tràn.

Ngay sau đó, từng chiếc cổ chiến hạm to lớn hiển lộ ra, Đế Tuấn và Thái Nhất đứng ở phía trước, hai người thần thái uy nghiêm, tựa như đế vương cao cao tại thượng, quan sát hòn đảo phía dưới. "Người nào?" "Nhanh, nhanh, có địch nhân tập kích!" Thanh thế như vậy tự nhiên kinh động đến toàn bộ Tử Phủ Thánh Địa.

Từng tên đại năng của Tử Phủ Thánh Địa, mấy chục vạn tu sĩ đều nhao nhao bị kinh tỉnh, từ trong động phủ của mình đi ra.

Vốn bởi vì chuyện mấy ngày trước, Đông Vương Công đang buồn bực phát sầu cũng biến sắc, từ trong đạo trường vọt ra, ngẩng đầu nhìn lên trời, lập tức đại nộ: "Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi có ý gì?

Muốn cùng Tử Phủ Thánh Địa ta khai chiến sao?" Hiển nhiên, hắn cũng cảm giác được đối phương khí thế hung hăng, tuyệt đối là kẻ đến không thiện. "Hừ!" Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng lại bị Đế Tuấn giữ chặt.

Đế Tuấn mỉm cười, nói: "Đông Vương Công đạo hữu, bản đế lần

này tới cũng không có ý tứ gì khác, nãi là thành tâm mời đạo hữu và chư vị đồng đạo Tử Phủ Thánh Địa cùng gia nhập Yêu Minh chúng ta!" "Không có khả năng!

Đế Tuấn chớ có nói đùa, lần trước bản tọa không phải đã nói rồi sao, bản tọa tuyệt đối không có khả năng gia nhập Yêu Minh.

Đám tán tu Đông Hải chúng ta tụ tập ở đây thành lập Tử Phủ Thánh Địa là vì truy cầu tự do, hỗ trợ lẫn nhau luận đạo, hưởng thụ sinh hoạt, há có thể gia nhập Yêu Minh, bị các ngươi trói buộc?" Đông Vương Công nghĩ cũng không nghĩ, liền trực tiếp cự tuyệt. "Không sai, Tử Phủ Thánh Địa chúng ta và Yêu Minh không giống nhau, các ngươi dã tâm bừng bừng muốn tranh bá Hồng Hoang, Tử Phủ Thánh Địa chúng ta chỉ là một nơi tán tu tụ tập, mọi người kết giao bằng hữu luận đạo!" "Hừ, một khi gia nhập Yêu Minh, há chẳng phải đánh mất sơ tâm của ta?" Đông Vương Công vừa nói xong, mấy tên đại năng Tử Phủ Thánh Địa cũng đều nhao nhao mở miệng.

Đông Vương Công trong lòng cười lạnh, đối với Tử Phủ Thánh Địa hắn sớm đã có quy hoạch, những đại năng gia nhập Tử Phủ Thánh Địa này cũng đều bị hắn dùng cái lý niệm này chiêu lãm.

Còn về sau này, a! "Tốt, tốt, đã như vậy, vậy thì đừng trách bản đế không khách khí!" Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm xuống, không nói thêm gì nữa, đối phương trực tiếp đem lời nói chặn chết. "Đại huynh, ta đã nói rồi, cái tên Đông Vương Công này dầu muối không ăn, không bằng chúng ta diệt hắn, người khác của Tử Phủ Thánh Địa hoặc là thần phục, hoặc là chết!" Đông Hoàng Thái Nhất sớm đã đợi không kịp, nhìn thấy căn bản không cần thiết nói nhảm, giống như Đế Tuấn vậy có chút dư thừa.

Đế Tuấn than thở một tiếng, ngay sau đó thần tình cũng lạnh lùng xuống: "Cũng được, nhị đệ, Thập Đại Yêu Thánh, động thủ, diệt đi

Tử Phủ Thánh Địa!" "Giết!" "Oanh long!" Theo Đế Tuấn ra lệnh, Thập Đại Yêu Thánh nhao nhao xông ra, từng cỗ khí tức khủng bố từ trên người tỏa ra.

Trong chớp mắt, yêu khí cuồn cuộn, tịch quyển thương khung.

Đại thủ vung lên, từ trong chiến hạm xông ra mấy ức trăm vạn yêu tộc tu sĩ, giết hướng Tử Phủ Thánh Địa.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không rảnh rỗi, thần tình hưng phấn, chủ động xuất kích, nghênh hướng Đông Vương Công.

Bởi vì Hỗn Độn Chung bị Đạo Kiếp lấy đi trước đó, bởi vậy, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có thể sử dụng bạn sinh linh bảo, Nhật Tinh Luân.

Chương 91

Nhật Tinh Luân bay ra, hóa thành một vầng mặt trời, hoàng hoàng thiên uy, hỏa diễm kim sắc chiếu rọi chư thiên.

Kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này cứ việc không bằng Hỗn Độn Chung, nhưng đồng dạng bất phàm, một khi khế hợp với Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất, uy lực càng thêm khủng bố. "Khinh người quá đáng!" Thấy thế, Đông Vương Công đại nộ, trong ánh mắt lóe lên vẻ oán độc.

Bất quá trước mắt dung không được hắn suy nghĩ nhiều, chỉ có thể hạ lệnh tu sĩ Tử Phủ Thánh Địa nghênh chiến. "Oanh!" Một tòa đại trận khủng bố trong nháy mắt hình thành, đem toàn bộ Tử Phủ Thánh Địa bao quát.

Mấy chục vạn tu sĩ Tử Phủ Thánh Địa đồng thời chấp chưởng trận này, khiến cho tòa Vạn Tiên Đại Trận đạt tới một cái trình độ khủng bố.

Trong nháy mắt đem Thập Đại Yêu Thánh, còn có Đông Hoàng Thái Nhất đánh lui, thậm chí một kích phía dưới còn làm cho Yêu tộc tổn thất không ít người. "Hảo khủng bố đại trận, không ngờ Tử Phủ Thánh Địa còn có loại tình huống này!" Thấy thế, Đế Tuấn thần sắc ngưng trọng, nhìn về phía Thái Nhất nói: "Nhị đệ cẩn thận, tòa đại trận này không đơn giản, vi huynh cho đệ mượn Hà Đồ Lạc Thư!" Hắn đem Hà Đồ Lạc Thư ném cho Thái Nhất.

Thái Nhất cũng không cự tuyệt, trực tiếp cùng Thập Đại Yêu Thánh liên hợp, còn có trăm vạn yêu binh, tổ thành Lạc Hà Đại Trận. "Oanh long!" Hai tòa đại trận hình thành, sát na gian bắt đầu va chạm.

Khí tức khủng bố lan tràn, sức mạnh bộc phát ra dưới sự va chạm

dĩ nhiên siêu việt Đại La Kim Tiên.

Chỉ thấy trong hư không từng đường nứt lớn bị xé mở, ba động hạo hãn xông lên tận trời, khiến thương khung điện thiểm lôi minh.

Sóng biển cuồn cuộn, phương viên ức vạn dặm vô số sinh linh trong biển bị chấn thành huyết vụ.

Trận chiến này có thể nói là nằm ngoài dự liệu của cả hai bên, ngay cả bản thân bọn hắn cũng không ngờ sẽ phát triển đến nước này.

Nhưng vô luận Đế Tuấn Thái Nhất hay Đông Vương Công đều sẽ không lùi bước.

Mấy trận trước, lùi bước một lần, thậm chí quỳ xuống cầu xin tha thứ, mất hết mặt mũi, nếu như tái lùi bước, vậy sau này đừng hòng lăn lộn ở Hồng Hoang nữa. "Di?" Cùng lúc đó, trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp đang giảng đạo cho Minh Hà cũng bị khí tức va chạm của cỗ đại trận kinh tỉnh.

Mâu quang xuyên thấu thời không, nhìn về phía Tử Phủ Thánh Địa. "Đế Tuấn và Thái Nhất cư nhiên đang công đánh Tử Phủ Thánh Địa?

Có ý tứ, lúc này Hồng Quân lão nhi chưa thành Thánh, Tử Tiêu Cung chưa khai giảng, cái tên Đông Vương Công này còn chưa được phong làm Nam Tiên Chi Thủ.

Nếu như lúc này bị Đế Tuấn và Thái Nhất diệt, vậy há không phải rất thú vị sao?

Hiệu ứng hồ điệp ư?

A, càng ngày càng có ý tứ!" Đạo Kiếp thập phần sá dị, không tiếp tục giảng đạo nữa, đầy hứng thú quan khán tràng chiến đấu này, trên mặt mang theo tiếu ý. "Oanh long!" Đông Hải trên không, thiên địa oanh minh, lôi âm cuồn cuộn, khí tức khủng bố thượng trấn cửu thiên,

hạ tham cửu u, hai tòa tuyệt thế đại trận đang va chạm.

Vô tận tinh quang rơi xuống, Lạc Hà Đại Trận của Yêu Minh cứ việc không bằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sau khi hoàn thiện, nhưng đã sơ cụ sồ hình, uy lực khủng bố.

Không bao lâu, Vạn Tiên Trận liền rơi vào hạ phong, tu sĩ Tử Phủ Thánh Địa tổn thất thảm trọng.

Đương nhiên, Yêu Minh cũng bỏ ra cái giá không nhỏ, nhưng đối với Đế Tuấn, chỉ cần có thể diệt Đông Vương Công, hết thảy đều đáng giá. "Oanh!" Thế nhưng, đúng lúc này, từ Hồng Hoang đại địa, trên Ngọc Kinh Sơn, một cỗ khí tức khủng bố chấn hám thương khung, khí tức hạo hãn tịch quyển Hồng Hoang, tịnh hướng về phía Hỗn Độn tinh vực lan tràn đi.

Khắc sau, Thiên Địa Đại Đạo bỗng nhiên hiển hóa, hóa thành dị tượng, từng đóa kim sắc liên hoa thăng lên tại các nơi trong Hồng Hoang.

Tử khí hạo hạo đãng đãng ập tới, dài đến không biết bao nhiêu vạn dặm.

Ngay sau đó, trên bầu trời, chân long bàn toàn, tiên phượng triển sí, huyền quy thác hải, kỳ lân gào thét, từng sợi từng luồng Đại Đạo pháp tắc hiển hóa, toàn bộ thiên địa tràn ngập một cỗ khí tức tường hòa. "Chuyện gì xảy ra?" Đột nhiên biến cố kinh tỉnh vô số đại năng.

Toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang, vô luận đang làm cái gì, đều ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thần tình mê mang.

Trên chiến trường Đông Hải, hai tòa tuyệt thế đại trận đang đối oanh cũng đều sụp đổ ra, tu sĩ Yêu Minh và Tử Phủ Thánh Địa nhao nhao ngã xuống. "Chuyện gì xảy ra?

Cổ khí tức này!" "Thật giống với khí tức trên người Đạo Kiếp

Thiên Tôn ngày đó, chẳng lẽ...?" Đế Tuấn hãi nhiên, Thái Nhất chấn kinh, Đông Vương Công thần sắc biến huyễn, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dường như quên đi việc đang trong trận chiến sinh tử, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về hướng Ngọc Kinh Sơn. "Rốt cuộc đã thành đạo rồi sao?" Trên Tam Tiên Đảo, ánh mắt Đạo Kiếp từ chiến trường chuyển dời, xuyên thấu vô tận thời không, nhìn về phía Ngọc Kinh Sơn.

Trên đỉnh Ngọc Kinh Sơn, một lão đạo mặc tử sắc đạo bào đang lẳng lặng đứng tại hư không, quanh thân bị đại đạo pháp tắc lượn lờ, các loại dị tượng nương theo tả hữu.

Giờ phút này, khí tức trên người hắn liên tục tăng lên, rất nhanh liền đạt tới điểm tới hạn. "Oanh!" Lúc này, giữa thiên địa có một cỗ thánh uy hạo hãn đang lan tràn, khoảnh khắc bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, nãi chí Tứ Hải, thậm chí ngay cả chư thiên tinh thần đều đang run rẩy.

Cửu Thiên oanh minh, Cửu U run rẩy, dường như một tôn vô thượng tồn tại đản sinh, sắp quân lâm thiên hạ.

Khắc sau, vô luận thân ở phương nào, nhưng phàm là sinh linh có linh trí, chỉ cần không có đạt tới Đại La Kim Tiên, đều nhao nhao không tự chủ được quỳ rạp trên đất, hướng về phía Ngọc Kinh Sơn mô bái.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, từ trên Ngọc Kinh Sơn có một thân ảnh mông lung đạp không đi lên, giống như có một con đường vô hình thông vãng Cửu Thiên.

Đạo thanh âm mông lung kia tay nâng một tòa cung điện cổ phác, cứ như vậy từng bước một đăng thượng Cửu Thiên, hướng về phía Hỗn Độn đi đến.

Đồng thời, đại đạo thiên âm lan tràn, hồi dang khắp cả Hồng Hoang. "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Chương 92

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân." Đại đạo thiên âm truyền biến Hồng Hoang, nãi chí Hỗn Độn tinh không.

Giờ khắc này, tất cả mọi người minh bạch, một vị vô thượng tồn tại đã đản sinh, sắp cao tọa Cửu Thiên, truyền đạo thiên hạ, chúa tể chúng sinh. "Cư nhiên có người thành đạo?" "Đáng chết, thời đại này thế mà lại có người thành đạo, vậy chúng ta tính là gì?" Khắc này, vô số đại năng thế hệ mới sắc mặt thập phần khó coi.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh ngẩng đầu nhìn thiên khung, cảm thụ cỗ thánh uy hạo hãn kia, nắm chặt nắm đấm.

Giờ khắc này, cảm giác không cam lòng và biệt khuất còn mãnh liệt hơn vô số lần so với khi biết sự tồn tại của Đạo Kiếp.

Đông Hải chi tân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề từ Tây Phương đặc ý giá vân chạy tới cũng bị thánh uy đột nhiên truyền đến ép từ trên trời xuống đất, ngã dúi dụi vô cùng chật vật. "Đáng giận, Hồng Quân, hắn cư nhiên cũng xuất thế, còn thành Thánh!" Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi, hình tượng lúc này thập phần chật vật. "Khổ thay, chẳng lẽ những tồn tại cổ lão kia đều muốn trở về tại thời đại này sao?" Tiếp Dẫn mặt sắc càng thêm sầu khổ, hiện tại đều có chút do dự có nên đi bái phỏng Đạo Kiếp hay không, có lẽ bái phỏng Hồng Quân cũng là một lựa chọn tốt.

Muốn nói khó chịu nhất, không ai qua được Đế Tuấn và Thái

Nhất.

Dã tâm hai người này lớn nhất, vốn xuất hiện một vị Đạo Kiếp Thiên Tôn đã khiến bọn hắn thập phần khó chịu, hiện nay lại toát ra một cái Hồng Quân thành đạo, lộng ra bức cách cao như thế, bảo bọn hắn làm sao có thể tiếp thụ? "Chúng ta đi!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, mang theo chúng yêu liền vội vàng rời đi, hiển nhiên, Hồng Quân thành Thánh làm hắn mất đi tâm tư chiến đấu với Đông Vương Công.

Đông Vương Công ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía vị vô thượng tồn tại đứng sừng sững nơi thương khung kia, trong thần tình tràn đầy kính sợ và cảm kích. "Vu!

Vu!

Vu!" Cùng lúc đó, dưới chân núi Bất Chu, nơi Vu tộc ở lại, Thập Nhị Tổ Vu trùng thiên, hiển hóa chân thân, đối với thương khung gào thét, dường như đang phản kháng thánh uy áp bách.

Thập Nhị Tổ Vu chiến thiên chiến địa, kế thừa ý chí Bàn Cổ đại thần, vô luận bất cứ kẻ nào, dù là Thiên Đạo cũng không có tư cách để bọn hắn cúi đầu.

Đây cũng là những tồn tại duy nhất trong Hồng Hoang dám trùng kích thánh uy Hồng Quân.

Lúc này, một giọng nói già nua uy nghiêm vang lên: "Ngô nãi Hồng Quân, hôm nay thành Thánh, vạn năm sau sẽ tại trong Hỗn Độn Tử Tiêu Cung giảng đạo, người hữu duyên đều có thể tới nghe!" Thanh âm to lớn truyền khắp Hồng Hoang, truyền vào trong não hải tất cả sinh linh.

Trong nháy mắt, vô số tu sĩ kích động.

Thánh Nhân giảng đạo, đây chính là đại cơ duyên.

Cứ việc hiện tại không hiểu rõ Thánh Nhân, nhưng cỗ thánh uy thao thiên kia, khí thế uy áp chúng sinh kia, tồn tại bực này tất nhiên viễn viễn siêu việt Đại La Kim Tiên.

Nói xong, Hồng Quân bỗng nhiên dừng bước, quay đầu, ánh mắt đảo qua Hồng Hoang, cuối cùng rơi vào Đông Hải, trên một hòn đảo Hỗn Độn hình tam giác. "Đạo Kiếp, bần đạo đã thành Thánh, nhân quả giữa chúng ta cũng nên liễu kết rồi!" Ngôn bãi, hắn một bước bước ra, thời không đảo lưu, tựa như thuấn di, trong ý niệm liền đến Đông Hải, đứng ở bên ngoài Tam Tiên Đảo. "Oanh!" Hồng Quân hàng lâm, ngay trước mặt chúng sinh toàn bộ Hồng Hoang, không có chút nào che giấu, cỗ thánh uy hạo hãn kia trực tiếp bao trùm Tam Tiên Đảo. "Vị Thánh Nhân này muốn làm gì?" "Nơi đó hình như là...

Tam Tiên Đảo.

Hắn đi Tam Tiên Đảo, chẳng lẽ..." "Tam Tiên Đảo, đó không phải là đạo trường của Đạo Kiếp Thiên Tôn sao?

Mấy ngày trước Đạo Kiếp Thiên Tôn xuất thế, chấn hám Hồng Hoang, chẳng lẽ vì vậy mà Hồng Quân Thánh Nhân vừa mới thành đạo liền đi khiêu chiến ư?" "E rằng là thật, loại uy thế này, địch ý hào không che giấu, hiển nhiên không phải đi luận đạo uống trà!" "Tê, vậy há không phải sắp phát sinh Thánh Chiến?" "Không ổn, nhìn từ loại uy thế vừa rồi, đẳng cấp cường giả này muốn chiến đấu, há không phải muốn diệt thế?" Dường như cảm giác được sẽ có một tràng Thánh Chiến phát sinh, vô số tu sĩ Hồng Hoang sắc mặt tái nhợt.

Đương nhiên, cũng có những tu sĩ gan lớn thần tình kích động, muốn kiến thức đại chiến sử vô tiền lệ.

Muốn nói kinh khủng nhất, không ai qua được đám tu sĩ sống sót từ Long Hán Kiếp trước, bọn hắn rõ ràng chiến đấu giữa Chuẩn Thánh có bao nhiêu khủng bố, huống chi là Thánh Nhân trên cả Chuẩn

Thánh.

Chỉ cần nghĩ tới thôi đã cảm thấy run rẩy.

Thậm chí có những tu sĩ cổ lão, vừa cảm giác không thích hợp liền trực tiếp đào tẩu, hướng về phía Hỗn Độn tinh vực bay đi, không dám tiếp tục ngây ngốc tại Hồng Hoang đại lục nữa. "Đạo Kiếp đạo hữu, ra đi!" Hồng Quân tóc bạc xõa vai, mắt như lãnh điện, chậm rãi giơ bàn tay lên, muốn hướng về phía Tam Tiên Đảo vỗ tới.

Một chưởng này nếu vỗ xuống, Tam Tiên Đảo e rằng khoảnh khắc liền sẽ hóa thành bụi bặm. "Sư tôn?" Trong đạo trường, Minh Hà sắc mặt tái nhợt, thần tình kinh khủng, nhìn về phía Đạo Kiếp đang giữ thần sắc đạm nhiên.

Hắn không biết sư tôn nhà mình có phải là đối thủ của Hồng Quân hay không, tuy nhiên đối phương biểu hiện đạm nhiên, nhưng hắn y nguyên lo lắng.

Thực sự là động tĩnh do Hồng Quân thành Thánh tạo thành quá lớn, cũng làm cho hắn biết được sự đáng sợ của Thánh Nhân. "Không cần lo lắng!" Đạo Kiếp mỉm cười, làm cho trong lòng Minh Hà bình ổn không ít.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp một bước bước ra, liền xuất hiện ở bên ngoài Tam Tiên Đảo, chân đạp hư không, nhìn về phía Hồng Quân một mặt lãnh mạc.

Giờ phút này, Hồng Quân quanh thân đại đạo pháp tắc lượn lờ, từng sợi từng dải, quanh thân các loại dị tượng hiển hóa, thần quang bao phủ, tựa như một tôn chí cao thần minh, quan sát thương sinh. "Rốt cục chịu đi ra!" Thấy Đạo Kiếp hiện thân, Hồng Quân lãnh mạc nói: "Đạo Kiếp, trù tính vạn cổ, tại trong Trừ Ma Đại Chiến tính kế tất cả mọi người, trở thành kẻ thắng sau cùng.

Đáng tiếc, thiên đạo tại ta, hiện nay bần đạo đi trước một bước thành Thánh, cũng là thời điểm liễu kết nhân quả!" Đang nói, uy thế trên người Hồng Quân càng thêm hung mãnh, cả Hồng Hoang đều đang run rẩy, dường như dung nạp không nổi khí tức trên người hắn. "Oanh!" Thiên khung phía trên, lôi vân cuồn cuộn, có kinh lôi nổ vang, cuồng phong gào thét, trên biển sóng lớn cuồn cuộn, đại địa đang gào thét, hư không đang run rẩy.

Toàn bộ thế giới dường như dưới cơn giận của Hồng Quân bắt đầu cộng hưởng.

Chương 93

"Ha ha!" Thế nhưng, đối mặt Hồng Quân thánh uy áp bách, Đạo Kiếp tuy nhiên cảm thấy có một cỗ áp lực lớn, nhưng vẫn văn ti bất động, y nguyên ngạo lập hư không, nhìn thẳng Hồng Quân.

Hắn không có nói nhiều, từng bước một đi về phía Hồng Quân.

Hắn tổng cộng đi ba bước, mỗi một bước khí tức trên người đều đang leo thang.

Khi bước đến bước thứ ba... "Oanh!" Bước thứ ba vừa dứt, vô số sinh linh tại giờ khắc này đều cảm thấy linh hồn đang run rẩy, nguyên thần bắt đầu bất ổn.

Chỉ thấy một cái dị tượng to lớn xuất hiện giữa thiên địa, vô luận tại Hồng Hoang đại địa, Thái Cổ Tinh Thần hay Hỗn Độn Tinh Vực đều có thể nhìn thấy.

Dị tượng kia nãi là thiên địa khai tịch, trong Hỗn Độn địa hỏa phong thủy hung dũng, đồng thời sinh linh đản sinh, vẫn lạc tử vong, cuối cùng càng là chư thiên tịch diệt, cả thế giới hóa thành Hỗn Độn. "Oanh long!" Tại sát na cỗ dị tượng kia xuất hiện, thương khung bên trên mây đen cuồn cuộn, điện thiểm lôi minh, một cỗ thiên uy hạo hãn hàng lâm.

Dưới cỗ thiên uy này, tất cả mọi người, từ Thiên Tiên cho đến Đại La, đều cảm giác linh hồn run rẩy, cảm giác giống như sâu kiến nhỏ bé. "..." Hồng Quân biến sắc, không khỏi rời xa Đạo Kiếp, hắn không ngờ Đạo Kiếp cư nhiên lại chọn lúc này trùng quan. "Bần đạo minh bạch, ngươi sớm đã có thể đột phá, nhưng Thiên Đạo diễn hóa về sau, ngoại trừ bần đạo - kẻ sắp trở thành Thiên Đạo đại ngôn nhân ra, những người khác không được Thiên Đạo cho phép chứng đạo,

cho nên ngươi đang chờ bần đạo!" Nói xong lời này, thần tình vừa mới đạm nhiên lãnh mạc của Hồng Quân trở nên vô cùng dữ tợn.

Loại cảm giác ưu việt và cao cao tại thượng kia trong nháy mắt biến mất không thấy, thậm chí giờ khắc này trong lòng hắn còn nảy sinh một cỗ cảm giác khuất nhục. "Đáng chết, sao lại như vậy!" Càng nghĩ Hồng Quân càng phẫn hận, thậm chí thánh uy trên người cũng trở nên cuồng bạo, khí tức khủng bố tịch quyển ức vạn dặm sơn hà, vô số sinh linh run lẩy bẩy. "Ha ha, Hồng Quân lão nhi, chờ một lát, đợi bản tọa độ xong kiếp nạn, sẽ lại đi cùng ngươi liễu kết nhân quả!" Nhìn gương mặt xanh mét của Hồng Quân, Đạo Kiếp thập phần sảng khoái, cười lớn một tiếng, phóng lên tận trời. "Răng rắc!" Ngay sau đó, một đạo thiên lôi rơi xuống, trực tiếp đem hắn đánh đến cháy đen, khiến tiếng cười của Đạo Kiếp im bặt, vội vàng cảnh giác.

Vừa rồi nhìn bộ dáng kia của Hồng Quân có chút hả hê, quên mất đây chính là Hỗn Nguyên Đại Kiếp, sơ sẩy một chút liền sẽ vạn cổ thành không.

Khác với thành Thánh, đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cần phải độ kiếp, kiếp nạn thập phần kinh khủng, nãi là khảo nghiệm cuối cùng của Thiên Đạo.

Còn về Thiên Phạt hay Thiên Đạo không cho phép đột phá?

Không tồn tại.

Thiên Đạo nãi là quy tắc của Hồng Hoang hóa thân, cũng không phải là sinh linh, không có ý thức tự chủ, tự nhiên sẽ không cố ý đi áp chế tu sĩ đột phá.

Có chăng cũng là sự áp chế sau khi Hồng Quân hợp đạo.

Tại kiếp trước trong rất nhiều tiểu thuyết thần thoại xác thực viết như vậy, các loại âm mưu luận, nhưng hiện nay thân ở cái Hồng

Hoang này, càng thân thân kinh lịch Thiên Đạo diễn hóa, Đại Đạo ẩn lui, Đạo Kiếp thập phần hiểu rõ Thiên Đạo.

Thiên Đạo căn bản sẽ không cố ý đi bài xích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Còn về việc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có khả năng uy hiếp Thiên Đạo, kia càng là nói nhảm.

Đừng nói là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dù cao hơn một cái đại cảnh giới, đạt tới Hỗn Độn Cảnh cũng không cách nào uy hiếp Thiên Đạo.

Đều nói Thiên Đạo yếu, rất nhiều tu sĩ động một chút là nghịch thiên, càng là nói nhảm.

Phải biết, Hồng Hoang nãi là do Bàn Cổ đại thần vì chứng đạo mà khai tịch, gánh chịu hi vọng của Bàn Cổ đại thần.

Bàn Cổ đại thần đều muốn mượn nhờ Hồng Hoang diễn hóa, đản sinh ra ba ngàn đại đạo quy tắc để chứng đạo của hắn, vậy thì Thiên Đạo do ba ngàn đại đạo quy tắc ngưng tụ thành há có thể yếu được?

Dù sao, tại Đạo Kiếp xem ra, Hồng Hoang Thiên Đạo nếu như có thể phát huy toàn bộ thực lực, tuy không sánh bằng Bàn Cổ đại thần nhưng cũng chí ít có một phần ba thực lực của Bàn Cổ.

Đương nhiên, thân vi Thiên Đạo, khác với sinh linh, càng không có khả năng tùy ý huy hoắc sức mạnh.

Sức mạnh của nó cần duy trì toàn bộ Hồng Hoang.

Bởi vậy, dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tại dưới Hồng Hoang Thiên Đạo y nguyên chỉ là sâu kiến.

Chỉ là một con sâu kiến há có thể sản sinh uy hiếp đối với Thiên Đạo?

Chỉ cần Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không tứ ý phá hoại Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ không để ý tới.

Đương nhiên, nói thì nói thế, vẫn cần phải độ một tràng đại kiếp, độ không qua hết thảy đều là hư không. "Oanh long!" Lúc này, kiếp vân bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hắc ám, ngay cả Thái Cổ Tinh Không đều bị che lấp. "Đây chính là Hỗn Nguyên Đại Kiếp sao?" Cảm thụ khí tức khủng bố truyền đến trong kiếp vân, Hồng Quân đã thối lui ức vạn dặm, trốn vào Thái Cổ Tinh Không cũng thần sắc ngưng trọng.

Đại kiếp khủng bố như vậy dù là hắn đã thành Thánh cũng cảm thấy áp lực thật sâu. "Có thể độ kiếp sao?

Một khi độ qua, hắn sẽ lần nữa trở thành đại địch của bần đạo, tốt nhất là vẫn lạc trong kiếp nạn!" Hồng Quân lẩm bẩm, tâm tư không thể bảo là không độc ác. "Chuyện gì xảy ra?

Không phải muốn mở ra Thánh Chiến sao?" "Cỗ thiên uy này đơn giản là muốn hủy thiên diệt địa, lôi đình cuồn cuộn, chẳng lẽ có Thiên Phạt hàng lâm sao?" Chúng sinh sắc mặt tái nhợt, việc này không giống với chờ đợi Thánh Chiến a.

Giờ phút này, đừng nói là đám tu sĩ bình thường, ngay cả đám Tiên Thiên đại năng có truyền thừa như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa bọn người cũng một mặt mê mang.

Thập Nhị Tổ Vu cũng không còn đối với trời gào thét.

Dưới mây đen cuồn cuộn và khí tức áp bách chúng sinh kia, dù bọn hắn có cuồng vọng, có ngạo khí đến đâu cũng nhịn không được biến sắc. "Mau nhìn, nơi đó có một đạo nhân ảnh, cư nhiên đứng ở dưới kiếp vân!" "Là thật, hình như là Đạo Kiếp Thiên Tôn, chính là vị vô thượng tồn tại xuất hiện bên ngoài hòn đảo thần bí kia!" Có tu sĩ kinh hô, cũng có đại năng từng giao ra một nửa thân gia để mua mạng nhận

ra đạo nhân ảnh kia. "Thật mạnh!

Chương 94

Dưới hạo hãn thiên uy, vị kia cư nhiên ngạo lập hư không, hà đẳng bá khí!" "Bần đạo nếu như có thể đạt tới trình độ này, tử vô hám!" Quá kinh người.

Một người ngạo lập hư không, đối mặt thiên uy, loại ngạo cốt này trong nháy mắt kích thích nhiệt huyết trong lòng rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang.

Đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu, bọn hắn trước đó đối kháng thánh uy Hồng Quân, lại nhìn vị thần bí tồn tại này chích thân đối kháng thiên uy, tuy nhiên tính chất tương đồng, nhưng chênh lệch lại không phải lớn bình thường. "Đây mới là tu sĩ!

Vu tộc chúng ta sống một đời, phải làm được như thế!" Tính tình hỏa bạo Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung thần sắc kích động, giờ phút này hận không thể xông lên trời, cùng vị thần bí tồn tại kia tịnh kiên đối kháng thiên uy.

Các Tổ Vu khác tuy nhiên không giống Chúc Dung như vậy, nhưng trong con mắt cũng đồng dạng tràn ngập chiến ý.

Tính cách ôn hòa nhất Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ, mỹ mâu tuyết lượng, dị thải liên liên. "Huynh trưởng, mau nhìn, vừa rồi vị Hồng Quân Thánh Nhân kia sau khi thành Thánh không phải đi tìm hắn gây phiền phức sao?

Sao bây giờ lại biến thành một mình hắn độc đối thiên uy?" Bất Chu Sơn đỉnh, trong đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa, Nữ Oa nhìn về phía thân ảnh ngạo lập thương khung kia kinh hô liên liên.

Đối với người này, Nữ Oa vừa kính vừa hận, mỗi lần nhắc tới hoặc gặp mặt đều nghiến răng nghiến lợi, thần tình cổ quái. "Loại

thiên uy này..." Phục Hy thần sắc ngưng trọng.

Cứ việc hắn có đại trí tuệ, nhưng đối với thiên uy đột nhiên xuất hiện này cũng không rõ nguyên cớ.

Thậm chí rất nhiều Hồng Hoang đại năng đều giống nhau, bọn hắn thân là Tiên Thiên đại năng sinh mà biết, có được truyền thừa, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thiên uy bực này.

Thái Cổ Tinh Không.

Giờ phút này, Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh phân biệt tỏa ra quang mang.

Một con mắt màu vàng kim cùng một con mắt màu lam nhạt mở ra, nhìn về phía Đạo Kiếp.

Hai con mắt khổng lồ ẩn ẩn tại trên hai vì tinh tú hiển hóa, như ẩn như hiện.

Bất quá rất nhanh bọn hắn hỗ tương nhìn nhau một cái, liền riêng phần mình hừ lạnh một tiếng, rồi biến mất không thấy. "Răng rắc!" Một tiếng thiên lôi nổ vang, dọa vô số sinh linh sắc mặt tái nhợt.

Một đạo tử sắc lôi long từ trên trời giáng xuống, hướng về phía Đạo Kiếp bổ tới. "Phá!" Đạo Kiếp trường khiếu, một thân khí tức leo thang, bàng bạc pháp lực hung dũng, chích thân nghênh đón.

Mới vừa mới bắt đầu, hắn không có tế ra bất luận pháp bảo gì, thậm chí ngay cả phòng ngự cũng không có mở ra.

Tử sắc lôi đình chiếu sáng tinh không, đem Đạo Kiếp bao phủ.

Trong nháy mắt, Đạo Kiếp liền cảm giác vô tận lôi đình dũng nhập thể nội, khiến toàn thân cơ bắp co rút, kịch liệt đau đớn ập tới.

Hắn biết, lôi kiếp mới vừa mới bắt đầu, tiếp theo sẽ càng khủng bố hơn. "Oanh!" "Răng rắc!" Ngay sau đó, từng đạo lôi đình hạ xuống,

mỗi một đạo đều tựa như diệt thế, đếm không hết lôi đình dữ tợn gào thét, muốn đem hắn diệt sát.

Đạo Kiếp không sợ, y nguyên không có cơ sở phòng ngự, cùng lôi long tư sát, tựa như điên cuồng.

Khủng bố thánh uy hạo đãng, khiến nhật nguyệt tinh thần vô quang. "Răng rắc!" Khi lôi long toàn bộ tiêu tán, bầu trời hóa thành huyết hồng, lần này hạ xuống nãi là huyết sắc lôi đình.

Nó không còn lấy hình thái lôi rồng xuất hiện nữa mà hóa thành một phiến lôi đình huyết hải, đem độ kiếp chi địa ức vạn dặm hư không bao phủ.

Cũng may dưới quy tắc Thiên Đạo, tự nhiên sẽ không để thiên kiếp thương hại Hồng Hoang, bởi vậy nơi lôi hải hiện diện giống như bị giam cầm trong một phiến thời không, độc lập tại Hồng Hoang bên ngoài.

Nhưng dù là như thế, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang cũng đều có thể thấy rõ ràng.

Khi nhìn thấy lôi kiếp hóa thành huyết sắc lôi hải, tất cả đều nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Không có bất kỳ người nào dám cam đoan có thể tại trong huyết sắc lôi hải kiên trì bất tử, thậm chí có khả năng một đạo lôi đình liền khiến bọn hắn hôi phi yên diệt. "Quá kinh khủng, đơn giản là tuyệt sát!" Nữ Oa khuôn mặt trắng bệch, thật sâu vì Đạo Kiếp lo lắng.

Bất quá chuyển thuấn nhất tưởng đến hành vi khả ố của người kia, nàng vội vàng vứt bỏ cái ý nghĩ này.

Giờ khắc này, đối mặt huyết sắc lôi hải, vô số sinh linh Hồng Hoang run rẩy.

Cứ việc không phải mình đang độ kiếp, rất nhiều tu sĩ đều vì thân

ảnh bị lôi hải bao phủ kia mà toát mồ hôi.

Côn Luân Sơn bên trên, đồng dạng đang quan khán một màn này, Tam Thanh cũng sắc mặt tái nhợt.

Trong Yêu Minh, Đế Tuấn và Thái Nhất toàn thân run rẩy, dường như trong đầu bọn hắn đều đang nghĩ đến việc có một ngày phải đối mặt loại thiên kiếp này, liệu có thể độ qua hay không? "Huynh trưởng, hắn có thể độ qua sao?" Dưới chân núi Bất Chu, Hậu Thổ nhìn về phía Đế Giang bọn người, trong đôi mắt đẹp mang theo thật sâu lo lắng.

Cứ việc cùng vị vô thượng tồn tại kia tố bất tương thức, nhưng nàng lại thập phần bội phục hành vi của đối phương, tự nhiên không hi vọng đối phương vẫn lạc trong kiếp nạn. "Không biết!" Đế Giang lắc đầu, thần sắc lãnh mạc nói: "Bất quá nếu đổi lại là ta, dù là chiến tử cũng muốn đem kiếp vân xé nát!" Các Tổ Vu khác cũng đều nhao nhao gật đầu.

Thái Cổ Tinh Không, trên một vì sao không người, Hồng Quân thần sắc ngưng trọng, một đôi con mắt chăm chú nhìn chằm chằm lôi hải.

Hắn muốn nhìn xem Đạo Kiếp có thể độ qua hay không, đồng thời thông qua tràng Hỗn Nguyên Đại Kiếp này, càng hiểu rõ hơn nước của Thiên Đạo sâu bao nhiêu.

Dù sao thân là Thiên Đạo đại ngôn nhân tương lai, hắn sẽ cần phải hợp đạo.

Chỉ là càng xem, sắc mặt của hắn biến càng tái nhợt.

Chương 95

Trong huyết sắc lôi hải, từng đầu huyết long đang gào thét, giống như từ trong thi sơn huyết hải xông ra, mang theo nồng đậm sát khí.

Đạo Kiếp cười điên cuồng, huyết chiến lôi long, đem những lôi đình này từng đầu chém giết.

Thế nhưng rất nhanh chúng sẽ lại từ trong lôi hải dựng dục ra.

Đại chiến điên cuồng, hắn dường như quên đi việc mình đang độ kiếp.

Giờ phút này, vô luận nguyên thần hay nhục thân đều bị thương nghiêm trọng, nhưng hắn lại mặc kệ, y nguyên ra sức chém giết.

Tuy nhiên thảm liệt, nhưng chỗ tốt cũng là hiển nhiên, thân thể hắn tại trong lôi hải thuế biến, nguyên thần cũng đang cấp tốc tráng đại.

Cuối cùng, huyết sắc lôi hải dường như năng lượng hao hết, lôi long không còn đản sinh, không bao lâu sau, những lôi long còn lại liền bị Đạo Kiếp đánh giết. "Hắn là kết thúc rồi!" Đạo Kiếp hít sâu một hơi, ngay sau đó, sắc mặt lại biến đổi.

Kiếp vân trên đầu không những không có biến mất, tương phản trở nên càng thêm hậu trọng.

Tiếp đó, từ trong kiếp vân đi ra một hư ảnh to lớn.

Hư ảnh kia vô hạn to lớn, thân thể bao trùm tinh không, toàn thân trên dưới tản ra một cỗ khí tức tuyên cổ thê lương. "Oanh!" Khi đạo hư ảnh kia xuất hiện sát na, toàn bộ thiên địa, trên đến Thái Cổ Tinh Không, dưới đến Hồng Hoang đại địa, đều bị một cỗ khí tức mạc danh bao phủ.

Dường như trong cõi u minh có một ý chí vĩ đại đã thức tỉnh. "...

Bàn Cổ?" Đạo Kiếp đồng khổng co rụt lại, trong nháy mắt thần tình khẩn trương.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra, hư ảnh này nãi là thiên kiếp diễn hóa, Thiên Đạo lạc ấn đạo ấn của Bàn Cổ, cùng Bàn Cổ đại thần tịnh không có quan hệ quá lớn.

Nhưng dù là thế, cũng đủ trùng kích lòng người, làm sao cũng xóa đi không được. "Bàn Cổ...

Sao có thể?" Đồng dạng, xa tại Thái Cổ Tinh Không, nhìn tràng đại kiếp này Hồng Quân cũng đồng khổng co rụt lại, thánh khu đều không khỏi run rẩy.

Càng không cần nói đến Hồng Hoang chúng sinh.

Hư ảnh to lớn đứng sừng sững giữa thiên địa, che khuất bầu trời, tựa như thần linh chúa tể thương sinh, cao cao tại thượng. "Phụ thần, không có khả năng, sao lại có hư ảnh Phụ thần diễn hóa!" Côn Luân Sơn, Tam Thanh run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Trái ngược với bọn hắn, trước điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu từng người hưng phấn không thôi, kích động mô bái.

So sánh như vậy liền nhìn ra được, cùng là Bàn Cổ chính tông, thực chất người chân chính kính sợ Bàn Cổ chỉ có Thập Nhị Tổ Vu, còn Tam Thanh thì là sợ hãi.

Đồng dạng, như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử... từng người cũng đều sắc mặt tái nhợt nhìn hư ảnh to lớn kia. "Oanh!" Lúc này, từ trên thân Bàn Cổ lạc ấn tản ra một cỗ khí tức to lớn, một thanh búa lớn đen kịt xuất hiện trong tay, hướng về phía Đạo Kiếp bổ tới.

Thần sắc lãnh mạc, mặt không biểu tình, tịnh không có linh trí, chỉ

là một đạo lạc ấn nhưng lại cường đại siêu hồ tưởng tượng.

Thậm chí loại áp lực này khiến Đạo Kiếp tựa như đối mặt một tôn Hỗn Độn Ma Thần chân chính. "Sợ ngươi không thành?

Chỉ là một đạo lạc ấn, lại không phải Bàn Cổ đại thần chân chính!" Dưới cỗ áp lực to lớn này, Đạo Kiếp thần sắc trở nên dữ tợn, tựa như điên cuồng, đạo tâm kiên định, không sợ bất cứ thứ gì.

Nhưng đối mặt Bàn Cổ lạc ấn, hắn không thể như trước đó mà thác đại, liền tế ra Chư Thiên Khánh Vân đem chu thân bao phủ, đồng thời tay trái cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, tay phải cầm Thí Thần Thương.

Đồng thời, ý niệm khẽ động, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Đối mặt tôn quái vật khổng lồ này, thân thể quá nhỏ không cách nào công kích.

Vũ trang đến tận răng khiến Đạo Kiếp lực lượng mười phần, trực tiếp giết hướng Bàn Cổ.

Pháp tướng và Đạo quả tướng mạo giống nhau, một cái nhân ảnh màu hỗn độn phù hiện.

Nhân ảnh có bộ dáng tương tự Đạo Kiếp, lại đầu sinh một đôi sừng cong chín khúc, một đôi con mắt trình hiện hắc bạch nhị sắc, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Đạo hư ảnh này giống như một cái đồ đằng, trong đó hai cánh tay tựa như thú trảo, hai cánh tay còn lại giống tay người thường, phân biệt nâng một cái cối xay đen và trắng.

Bất quá lúc này cối xay đã đổi thành Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương. "Giết!" Hai tôn quái vật khổng lồ trong nháy mắt giao chiến.

Vừa mới giao thủ, Đạo Kiếp liền cảm thấy sự khủng bố của Bàn Cổ.

Đơn giản, thô bạo, tại đại đạo pháp tắc gia trì hạ, vô luận bất cứ công kích nào cũng đều một búa bổ xuống, chính gọi là nhất lực phá vạn pháp.

Cho dù Đạo Kiếp một thân pháp bảo vũ trang cũng liên tục bị đánh bay, mỗi một lần đều sẽ chịu tổn thương nhất định.

Từng giọt tiên huyết tán lạc, mỗi một giọt tiên huyết đều có thể đánh nát tinh thần, hóa thành huyết hà.

Thậm chí mấy lần thân thể đều bị đánh nổ, trọng tổ.

Đương nhiên, tuy nhiên nhìn qua Đạo Kiếp cả người đều bị Bàn Cổ hư ảnh lực áp, nhưng tất cánh chỉ là một luồng lạc ấn, không có thân thể, tại dưới sự công kích điên cuồng của Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương cũng dần dần bắt đầu biến nhạt.

Cùng Bàn Cổ hư ảnh chiến đấu, làm cho Đạo Kiếp thu hoạch thập phần to lớn, đặc biệt là đối với Lực Chi Đại Đạo.

Chương 96

Cuối cùng, sau khi bị Bàn Cổ hư ảnh bổ nát thêm một lần nữa, đạo hư ảnh kia cũng chậm rãi tiêu tán, đồng thời kiếp vân cũng bắt đầu tản đi.

Thấy kiếp vân tản đi, Đạo Kiếp thân thể lần nữa trọng tổ, tịnh thở phào nhẹ nhõm.

Một búa kia mang đến thương hại quá lớn, khiến khí tức hắn uể oải, ngay cả nguyên thần cũng cảm giác thập phần suy yếu.

Nếu như lại thêm một kiếp nữa, hắn cũng không biết có thể kiên trì tiếp hay không.

Thiên kiếp kết thúc, ngay sau đó, liền có một đạo quang mang bao trùm lấy Đạo Kiếp, bắt đầu khôi phục thương thế.

Thiên Đạo phản hồi, chỉ cần độ qua kiếp nạn, liền nhận được sự công nhận của Thiên Đạo. "Oanh long!" Chỉ vài giây sau, Đạo Kiếp khôi phục trạng thái đỉnh phong, tóc đen xõa vai, ánh mắt như điện lạnh, một thân khí tức thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hào không che giấu mà bộc phát.

Thánh uy hạo hãn quét ngang Hồng Hoang, trên trấn Cửu Thiên, dưới tham Cửu U.

So với khí tức khi Hồng Quân thành Thánh trước đó, hắn thiếu đi một loại thần thánh, nhưng lại càng thêm bá đạo. "Bản tọa là Đạo Kiếp Thiên Tôn, hôm nay thành đạo!" Đồng thời, thanh âm mang theo uy áp to lớn truyền ra, vang vọng trong não hải của mỗi sinh linh Hồng Hoang.

Giống như Hồng Quân, tuyên dương danh hiệu sau khi thành đạo

là bước tiếp theo của bố cục, danh hiệu thập phần quan trọng. "Cư nhiên thành công rồi!" "Loại kiếp nạn khủng bố như vậy, cư nhiên độ qua được!" "Tê, trời ạ, lại thêm một người chứng đạo thành công, một ngày hai Thánh!" Chúng sinh Hồng Hoang thần sắc mạc danh, đủ loại cảm xúc khác nhau, có kích động, có phức tạp, có nghiến răng nghiến lợi, càng có nỗi lo âu thật sâu. "Vậy, sắp phải khai chiến rồi?" Chỉ thấy Hồng Quân một bước bước ra, xuất hiện trước mặt Đạo Kiếp, thần sắc âm trầm, hiển nhiên tâm tình cũng không tốt lắm.

Hắn không ngờ sự việc lại phát sinh như vậy, lần này chứng đạo, hắn vốn chuẩn bị nhân lúc Đạo Kiếp chưa đột phá liền trực tiếp mạt sát, trừ đi một đại địch.

Lại không ngờ đối phương sớm có chuẩn bị, hiện giờ cách làm này hiển nhiên không thông, đặc biệt là cảm ứng được khí tức khủng bố trên người đối phương.

Nhưng nếu cứ thế hôi lưu lưu rời đi, hắn lại không bỏ xuống được thể diện.

Phải biết rằng, lần này hắn gióng trống khua chiêng, quang minh chính đại tới tìm Đạo Kiếp gây phiền toái, chúng sinh Hồng Hoang đều đang nhìn xem. "Như hôm nay ta đều đã thành đạo, vừa vặn có thể công bằng đánh một trận.

Hồng Quân lão nhi, để bản tọa xem ngươi những năm này có gì tiến bộ!" Đạo Kiếp thần sắc lãnh mạc, nói không nhiều, một bước bước ra, thời không đảo lưu, hàng lâm Hỗn Độn Tinh Vực.

Hồng Quân cắn răng, cũng đi theo. "Oanh long!" Rất nhanh, một trận đại chiến chưa từng có triển khai.

Hỗn Độn Tinh Vực cách Hồng Hoang đại lục quá xa, đại năng Hồng Hoang căn bản vô pháp nhìn thấy chiến đấu bên trong, chỉ có thể loáng thoáng cảm nhận được dao động khủng bố truyền đến, loại khí

tức kia quả thực hủy thiên diệt địa.

Cho dù cách vô tận thời không, vẫn khiến người ta run rẩy.

Có thể tưởng tượng được, hai tôn vô thượng tồn tại này nếu giao chiến tại Hồng Hoang đại lục, e rằng dùng không được bao lâu, cả Hồng Hoang sẽ bị đánh thành mảnh vỡ. "Đây chính là Thánh Nhân sao?

Quá kinh khủng!" "Ta muốn chứng đạo!

Đại La Kim Tiên cảnh giới tuyệt đối không ngăn được ta!" Nhiều đại năng thế hệ mới gầm thét, trong khi sợ hãi thánh nhân chi uy, chiến ý cũng sôi trào, đối với cảnh giới kia tràn đầy hướng về.

Khác với tu sĩ bình thường, những đại năng đỉnh cấp thế hệ mới này căn cơ thâm hậu, đạo tâm kiên định, vì vậy đối với tương lai tràn đầy lòng tin.

Bất quá giờ phút này mọi người đều đang chờ đợi kết cục của trận chiến, xem xem thánh chiến cuối cùng ai thắng.

Trăm năm sau, theo một tiếng nổ vang rền, thánh uy khủng bố kia biến mất không thấy.

Không bao lâu, một con đường kim quang đại đạo từ Hỗn Độn Tinh Vực nối thẳng đến Đông Hải Hồng Hoang, một nam tử trẻ tuổi mặc hắc sắc đạo bào, tóc đen xõa vai đi ra từ trên kim quang đại đạo.

Quanh thân kim long bàn toàn, tiên phượng phi vũ, kỳ lân gào thét, từng sợi từng sợi đại đạo quy tắc hóa thành dị tượng theo hầu tả hữu.

Ở sau lưng, càng có hình ảnh thiên địa sơ khai, thế giới hủy diệt, thập phần kinh người.

Nam tử tốc độ rất nhanh, chỉ vài bước liền đi hết kim quang đại đạo, hàng lâm Đông Hải rồi biến mất không thấy. "Là Đạo Kiếp Thiên

Tôn!" "Chẳng lẽ trận chiến này Đạo Kiếp Thiên Tôn thắng?

Vậy Hồng Quân Lão Tổ đâu?" "Chẳng lẽ người thành Thánh đầu tiên là Hồng Quân thánh nhân đã vẫn lạc rồi?" Người đời chấn kinh, Đạo Kiếp Thiên Tôn một mình trở về thuyết minh điều gì?

Côn Luân Sơn, Tam Thanh nắm chặt nắm đấm, quan sát nhân ảnh trên kim quang đại đạo, thần sắc hâm mộ, kiêng kị lẫn ghen ghét.

Yêu Minh, Đế Tuấn hai mắt hỏa nhiệt, trong miệng lẩm bẩm: "Vinh diệu này hẳn là Bản đế nên có, sớm muộn có một ngày, Bản đế cũng muốn như vậy, đại đạo khánh chúc, quân lâm thiên hạ!" "Ha ha, ta biết ngay tên kia khẳng định sẽ thắng, loại chiến ý cùng ngạo nhiên kia, làm sao có thể bại!" "Không sai, thắng lợi giả vĩnh viễn thuộc về người vô cụ thiên địa, dám chiến hết thảy, giống như Vu Tộc ta!" Chúc Dung cùng những người khác thì cười ha ha, vô cùng vui vẻ, người không biết còn tưởng Đạo Kiếp là người của Vu Tộc.

Hậu Thổ trong lòng lo lắng cũng buông xuống, trên dung nhan tuyệt mỹ lộ ra một nụ cười mỉm.

Bất Chu Sơn đỉnh, Nữ Oa tức giận đến dậm chân, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên kia thế mà lại thắng, thật là ông trời không có mắt!" "Tiểu muội, người ta vì sao không thể thắng?

Vị Đạo Kiếp Thiên Tôn này bản lĩnh sâu không lường được!" Phục Hy lắc đầu, thần sắc bất đắc dĩ. "Hừ, người tốt không sống lâu, tai họa di ngàn năm!" Nữ Oa khẽ hừ. "Người ta là Hồng Hoang đệ nhất thiện nhân đấy!" Phục Hy nói. "Phục Hy, huynh muốn chết phải không..." Phục Hy: "...." Đối với trận thánh chiến này, tu sĩ Hồng Hoang tâm tư mạc danh, cảm khái không thôi, bất quá rất nhanh liền phản ứng lại.

Trước đó Hồng Quân thành Thánh, có nói mười vạn năm sau sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, hiện nay Hồng Quân nghi

ngờ đã vẫn lạc, còn giảng đạo gì nữa?

Điều này làm cho sắc mặt nhiều người khó coi.

Một hồi cơ duyên cứ thế bỏ lỡ sao?

Chương 97

Có người không khỏi bắt đầu oán thầm Đạo Kiếp Thiên Tôn, đương nhiên, chỉ dám để trong lòng, tự nhiên không dám nói ra.

Khi tất cả mọi người đang buồn bực, một đạo thanh âm uy áp tang thương lần nữa truyền đến: "Bần đạo Hồng Quân, mười vạn năm sau, sẽ tại Hỗn Độn Tinh Vực truyền đạo Hồng Hoang, Tử Tiêu Cung phiêu phù bất định, người hữu duyên đều có thể tìm kiếm!" "Là thanh âm của Hồng Quân Thánh Nhân, ngài ấy không có vẫn lạc!" "Ha ha, ta biết ngay Thánh Nhân đâu có dễ dàng chết như vậy!" "Đi, chúng ta tiến về Tử Tiêu Cung!" Trong khoảnh khắc, vô số tu sĩ hưng phấn, nhao nhao khởi thân, chuẩn bị tiến về Hỗn Độn Tinh Vực.

Vốn tưởng rằng không thể nghe Thánh Nhân giảng đạo nữa, không ngờ Hồng Quân cư nhiên không chết.

Nghĩ lại cũng bình thường, ai nói Thánh Nhân chiến đấu nhất định phải phân sinh tử?

Có lẽ là bình cục, có lẽ Đạo Kiếp Thiên Tôn thắng một chút, bất quá quan trọng nhất là vẫn có thể nghe Thánh Nhân giảng đạo.

Hồng Quân kỳ thật cũng rất bất đắc dĩ, không còn cách nào, mất đi bức cách cũng phải truyền âm lại một lần, nếu không người đời thật sự tưởng hắn đã chết, đều không đến nghe đạo thì làm sao bây giờ?

Đứng trong Hỗn Độn Tinh Vực, đôi mắt già nua nhìn về phía Đông Hải, thần sắc phức tạp, có phẫn hận, có bất đắc dĩ.

Trận chiến này, hắn bại, không sai, là bại, nhưng cũng không tính là bại hoàn toàn.

Hắn thừa nhận Đạo Kiếp sau khi thành đạo rất mạnh, nếu như

không mượn nhờ Thiên Đạo chi lực, hắn không phải đối thủ, cho nên hắn bại.

Cuối cùng không thể không mượn nhờ Thiên Đạo chi lực mới đè ép đối phương một đầu, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, cho nên, trận chiến này cuối cùng không giải quyết được gì.

Đồng thời, Hồng Quân biết, hai người muốn phân ra thắng bại, cảnh giới Hỗn Nguyên khẳng định không được, chỉ có đột phá Thiên Đạo Cảnh mới có thể.

Đối với điểm này, hắn có lòng tin, hắn nãi là Thiên Đạo đại ngôn nhân, ba lần giảng đạo hoàn thành sẽ hợp đạo.

Tuy rằng tạm thời mất đi tự ngã, nhưng lại có thể mượn nhờ Thiên Đạo chi lực nhanh chóng gia tăng đạo hạnh.

Tốc độ này tuyệt đối nhanh hơn Đạo Kiếp tu vi tăng lên. "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật đáng sợ a, một khi để hắn đột phá Thiên Đạo Cảnh, lại là một tôn Hỗn Độn Ma Thần!" Hồng Quân cảm khái.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng Thánh Nhân khác biệt.

Vô luận là Công Đức Thánh Nhân, hay Trảm Tam Thi Thánh Nhân, đều là mượn nhờ Thiên Đạo chi lực đánh vỡ bình cảnh, vô tai vô kiếp, vạn kiếp bất hủ.

Muốn thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại tai nạn không ngừng, muốn đột phá cần Nguyên Thần, Đạo Quả, Nhục Thân nhao nhao đột phá, cực hạn thăng hoa, thiếu một thứ cũng không được, lại còn cần đối mặt Thiên Đạo khảo nghiệm.

Đột phá khó, đột phá sau còn phải độ kiếp, cửu tử nhất sinh mới thành Hỗn Nguyên.

Thậm chí, Hồng Quân đều không dám cam đoan, nếu như hắn không lựa chọn thành Thánh mà thành Hỗn Nguyên, liệu có thể thành

công hay không. "Haizz!" Thở dài một tiếng, Hồng Quân một bước bước ra, tiến vào trong Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung trán phóng quang mang, đại đạo khí tức di mạn, hóa thành một đạo lưu quang, ẩn một tại trong hỗn độn. ...

Mấy ngày nay, não hải chúng sinh Hồng Hoang đều một trận hỗn loạn, thực sự là sự tình phát sinh quá nhiều, khiến cho sự bình tĩnh nguyên bản bị phá vỡ.

Trước là các đại năng cổ lão xuất thế chấn kinh Hồng Hoang, sau đó Hồng Quân thành Thánh, quân lâm thiên hạ, chuẩn bị giảng đạo mười vạn năm sau.

Sau đó nữa là một trận đại kiếp mạnh nhất trong lịch sử xuất hiện, hiển hóa ra Bàn Cổ lạc ấn.

Cuối cùng là Thánh Nhân đại chiến.

Hết thảy đủ loại, vô cùng lôi kéo tâm thần tất cả mọi người.

Hiện nay sự thái bình ổn, tất cả mọi người hồi thần, đều minh bạch, thời đại Thánh Nhân đã hàng lâm, Hồng Hoang không còn là thiên hạ của Đại La Kim Tiên nữa.

Theo việc Thánh Nhân giảng đạo truyền ra, không bao lâu, vô số tu sĩ Hồng Hoang hướng về phía Hỗn Độn Tinh Vực bay đi.

Ngay cả những đại năng thế hệ mới kia cũng không ngoại lệ, bắt đầu bước vào Hỗn Độn tinh không, tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Bất quá hiển nhiên, Tử Tiêu Cung ẩn một trong Hỗn Độn, cũng không dễ dàng tìm kiếm như vậy.

Đáng sợ hơn là, Hỗn Độn Tinh Vực cùng Hồng Hoang đại lục và Thái Cổ tinh không khác biệt.

Hỗn Độn Tinh Vực tuy được gọi là tinh vực, nhưng cũng chỉ là

trong Hỗn Độn tồn tại một số ngôi sao tuyên cổ mà thôi, nói trắng ra vẫn thuộc về Hỗn Độn, chỉ là không cuồng bạo như Ngoại Hỗn Độn mà thôi.

Nhưng dù vậy, cũng không phải ai cũng có thể đi.

Muốn đi lại trong Hỗn Độn, ít nhất cần có tu vi Đại La Kim Tiên, hoặc là thủ đoạn đặc thù.

Bởi vậy, sau khi chết một mảng lớn, những tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên đều bị dọa sợ, không dám tiếp tục tiến về.

Thánh Nhân giảng đạo tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng mà nghe, chưa tìm thấy Tử Tiêu Cung liền chết trong Hỗn Độn, không nghi ngờ là quá mức bi ai.

Tại lúc rất nhiều tu sĩ điên cuồng chạy tới Hỗn Độn Tinh Vực, có một số người lại do dự.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh Động.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người phân biệt ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, thần sắc mang theo sầu lo. "Đại huynh, chúng ta không đi sao?

Chúng ta thân là Bàn Cổ Tam Thanh, kế thừa ý chí Phụ Thần, vì sao phải đi nghe người khác giảng đạo, chẳng phải là thấp hơn người ta một đầu?" Nguyên Thủy khinh thường nói: "Hai vị Thánh Nhân kia không sai, nhưng cũng chỉ ỷ vào thời gian xuất thế sớm, nếu như cho chúng ta thời gian, tuyệt đối sẽ không yếu hơn bất luận kẻ nào." "Có đạo lý, Thông Thiên ta cũng không yếu hơn người, chỉ cần cho ta thời gian, giống nhau có thể đi ra con đường của mình, đột phá Chuẩn Thánh!" Thông Thiên gật gật đầu, tán đồng lời Nguyên Thủy.

Nhìn xem hai vị đệ đệ một cái so với một cái ngạo khí, đối với Thánh Nhân giảng đạo chẳng thèm ngó tới, Lão Tử thở dài một tiếng,

nói: "Nhị đệ nói không sai, chúng ta thân là Bàn Cổ chính tông tự nhiên không yếu hơn người, cho chúng ta thời gian nhất định, tất nhiên có thể đi ra con đường của mình.

Nhưng mà, chúng ta có hay không?" "Hả?" Nguyên Thủy cùng Thông Thiên nhìn về phía Lão Tử. "Chúng ta tuy là Bàn Cổ Tam Thanh, nhưng hiện nay trong Hồng Hoang cũng có người không thể xem thường, như Đế Tuấn Thái Nhất, Phục Hy Nữ Oa, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, thậm chí còn có dưới chân Bất Chu Sơn mười hai cái quái vật kia.

Một khi bọn họ đi Tử Tiêu Cung nghe Thánh Nhân giảng đạo, sau khi trở về tất nhiên tu vi bạo tăng, đến lúc đó chúng ta làm sao bây giờ?

Chương 98

Chẳng lẽ phải bị áp chế?" "...." Nghe vậy, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên sắc mặt nhao nhao biến đổi, đích xác là có điểm này. "Thế nhưng, chẳng lẽ chúng ta thật sự muốn bỏ xuống thể diện đi nghe Thánh Nhân giảng đạo?" Tự nhiên minh bạch ý tứ trong lời nói của Lão Tử, nhưng trong lòng bọn họ lại thập phần không cam tâm.

Lão Tử lại bổ sung: "Đừng quên, tôn nghiêm của Bàn Cổ chính tông quan trọng, nhưng tại Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, thực lực mới là mấu chốt.

Nếu như chúng ta không có thực lực, sẽ khắp nơi bị áp chế, như thế mới làm yếu đi danh đầu Bàn Cổ chính tông!" Cuối cùng, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên cũng không còn kiên trì như vậy.

Chỉ là đi đâu thì cần thương nghị, dù sao nhìn vào tình thế hiện tại, Hồng Hoang có hai vị Thánh Nhân, một vị Hồng Quân Thánh Nhân, một vị Đạo Kiếp Thánh Nhân, đi một bên không nghi ngờ gì sẽ đắc tội bên kia.

Quan trọng nhất là, Hồng Quân truyền ra tin tức giảng đạo trong Hỗn Độn, còn vị Đạo Kiếp Thiên Tôn kia lại không có ý tứ này.

Thế là, kinh qua ba người thương thảo, quyết định tĩnh quan kỳ biến, xem xem những người khác làm thế nào.

Tam Thanh vì chuyện này phiền não, lại không biết, những đại năng thế hệ mới khác cũng vì chuyện này mà phiền não, thậm chí có người càng khổ não hơn.

Ví dụ như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Giờ phút này, hai người đứng tại bờ Đông Hải, thần sắc thê khổ.

Vốn định đi bái phỏng Đạo Kiếp Thiên Tôn, nhưng nay biến cố vừa phát sinh, đi hay không đi?

Đi, không nhất định có thể gặp, lại đắc tội Hồng Quân Thánh Nhân.

Nếu như không đi, đi Hỗn Độn tìm kiếm Tử Tiêu Cung, tuy nhiên không đến mức đắc tội vị Đạo Kiếp Thánh Nhân kia, nhưng về sau lại vô pháp lại hóa giải nhân quả. "A, khổ quá, sư huynh, mệnh hai ta sao mà khổ thế này, thiên thiên tại thời điểm này lại gặp phải lựa chọn gian nan như vậy!" Chuẩn Đề vẻ mặt đau khổ.

Tiếp Dẫn lắc đầu, thần sắc so với Chuẩn Đề càng thêm thê khổ, nếp nhăn trên trán chồng chất lên nhau, đều có thể kẹp chết một con ruồi.

Hai người cứ thế lẳng lặng đứng bên bờ biển, một trạm liền ba ngày, cuối cùng hai người quyết định đi Hỗn Độn tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Dù sao so với vị Đạo Kiếp Thánh Nhân không xác định có thể gặp hay không, đi Tử Tiêu Cung nghe đạo càng thực tế hơn.

Đồng thời, Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất các loại người cũng đang đứng trước lựa chọn tương tự.

Ngay tại lúc này, từ Tam Tiên Đảo ở Đông Hải truyền ra một đạo thanh âm uy nghiêm: "Bản tôn Đạo Kiếp, mười vạn năm sau, sẽ tại Tam Tiên Đảo khai giảng đại đạo.

Lần giảng đạo này, mặt hướng toàn bộ Hồng Hoang, phàm là tu sĩ Hồng Hoang, đã khai linh trí, đều có thể đến nghe!" "Oanh long!" Một câu nói tựa như kinh lôi nổ vang trong não hải chúng sinh, khiến Hồng Hoang chấn động, vô số tu sĩ sát na gian điên cuồng, đặc biệt là những kẻ vốn không có cơ hội tiến về Hỗn Độn. "Ha ha, Đạo Kiếp Thánh

Nhân cũng giảng đạo, điều kiện không có hà khắc như Hồng Quân Thánh Nhân, cư nhiên mặt hướng toàn bộ Hồng Hoang!" "A, Đạo Kiếp Thiên Tôn từ bi, vì chúng sinh chúng ta mà suy nghĩ!" "Đạo Kiếp Thiên Tôn đại thiện, không hổ là Hồng Hoang đệ nhất đại thiện nhân, bần đạo bội phục!" Có thể nói, Đạo Kiếp phóng ngôn giảng đạo, nháy mắt làm nổ tung bầu không khí giữa các tu sĩ Hồng Hoang, khiến những tu sĩ vốn vô duyên nghe đạo nhìn thấy hi vọng. "Nhanh, mau đi chuẩn bị, chiếm một cái vị trí tốt, đến lúc đó Tam Tiên Đảo tất nhiên người đông nghìn nghịt!" "Đông Hải nãi là địa bàn Long Tộc ta, lần này Long Tộc ta có ưu thế cực lớn!" "Bần đạo chỉ có Kim Tiên tu vi thì như thế nào?

Giống nhau có thể nghe đạo, ha ha!" Rất nhanh, vô số tu sĩ hướng về Đông Hải chạy tới, nhất thời Hồng Hoang phong vân dũng động, những kẻ vốn đang tranh đấu, đang bế quan tu sĩ nhao nhao dừng lại, không ai muốn bỏ lỡ lần giảng đạo này.

Ngắn ngủi ngàn năm thời gian không đến, Đông Hải liền bạo mãn, trên mặt biển tùy ý có thể thấy được chiến hạm, thải vân, tiên kiều, linh thú, cư nhiên có loại cảm giác tiên gia thịnh hội.

Bất quá hiển nhiên, Đạo Kiếp lần này mở miệng giảng đạo, không nghi ngờ là cấp cho những đại năng thế hệ mới kia một cái nan đề cực lớn.

Vốn đã hạ quyết tâm đi Tử Tiêu Cung, hiện nay đang ở Hỗn Độn Tinh Vực, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt vừa xanh vừa trắng. "A, khổ quá!" Tiếp Dẫn gào thét, chấn động Hỗn Độn, Đại La chi uy di mạn. "Sư huynh, xong, lần này chúng ta gây họa rồi, sớm biết như thế, hà tất bỏ gần tìm xa?" Chuẩn Đề thần tình khổ sở: "Không có biện pháp, chẳng lẽ chúng ta có thể quay đầu hay sao?

Chỉ có thể một đường đi đến cùng thôi.

Haizz, lần này thật sự không có biện pháp liễu giải nhân quả, hai người chúng ta muốn thừa tái Tây Phương khí vận, lại không có biện pháp từ chỗ Đạo Kiếp Thánh Nhân tiếp nhận nhân quả, haizz!" Tương lai thời gian sẽ không dễ chịu rồi.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Bất Chu Sơn, Phục Hy vốn cũng đang phạm sầu, khi nghe Đạo Kiếp cũng muốn giảng đạo thì lập tức đại hỉ, liền do dự cũng không do dự, lôi kéo Nữ Oa liền đi. "Huynh trưởng, làm gì mà gấp gáp như vậy, ta thấy không bằng chúng ta đi tìm kiếm Tử Tiêu Cung, chúng ta còn chưa đi Hỗn Độn Tinh Vực mà!" Nữ Oa đôi mắt đẹp chớp động, trong lòng khó chịu. "Đừng nói giỡn, người khác có thể đi tìm kiếm Tử Tiêu Cung, hai người chúng ta tuyệt đối không được.

Huynh muội ta nhiều năm trước liền quen biết với Đạo Kiếp Thánh Nhân, lần trước ngài ấy lại không so đo ta lỗ mãng, nếu như bây giờ lại đi tìm kiếm Tử Tiêu Cung, ngài ấy sẽ nhìn như thế nào?" "Hơn nữa Hỗn Độn Tinh Vực thập phần nguy hiểm, hơi không cẩn thận liền sẽ vẫn lạc ở trong đó!" Phục Hy thần sắc trịnh trọng nói. "Được rồi!" Lần này Nữ Oa không có phản bác, kỳ thật trong lòng nàng cũng muốn đi, chỉ là một nghĩ đến năm đó bị sét đánh đen mặt, liền muốn cùng vị Đạo Kiếp Thánh Nhân này đối nghịch.

Có cùng ý nghĩ với Phục Hy là Thập Nhị Tổ Vu.

Có thể nói, ngay cả Đạo Kiếp cũng không biết, tư thái vĩ ngạn khi độ thiên kiếp của hắn đã triệt để chinh phục Thập Nhị Tổ Vu, khiến bọn họ bội phục không thôi, cho rằng Đạo Kiếp cùng bọn họ là một loại người.

Bởi vậy, lần này Nhị Thánh giảng đạo, Thập Nhị Tổ Vu đều không do dự, trực tiếp đem Hồng Quân bài trừ.

Trái ngược với Thập Nhị Tổ Vu, Yêu Tộc gần đây ma sát không

ngừng với Vu Tộc, dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Thái Nhất, đã tiến về Hỗn Độn.

Còn Bắc Hải Côn Bằng, Hỏa Vân Động tán tiên Hồng Vân Lão Tổ, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Đại Tiên, đều lựa chọn đi tới Hỗn Độn tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Kỳ thật những đại năng này cũng trải qua một phen suy tư, cuối cùng mới đưa ra quyết định.

Mấu chốt là tính cách gây nên, như Thập Nhị Tổ Vu, bội phục loại ý chí chiến thiên động địa, bất khuất của Đạo Kiếp.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người bản tính ôn hòa, đặc biệt là Hồng Vân, một lão người hiền lành, tự nhiên sẽ không lựa chọn Đạo Kiếp bá đạo, so sánh ra, cảm thấy đạo của Hồng Quân phi thường thích hợp.

Còn về Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, không còn cách nào, đã đi vào Hỗn Độn Tinh Vực, hiện tại quay trở lại thì quá mất mặt.

Cùng lúc đó, trên Thái Âm Tinh, bên trong một tòa băng lam thủy tinh đại điện, một nữ tử tuyệt thế thân mặc cung sa, đầu đội lam sắc phượng quan, dung nhan tuyệt mỹ, ung dung hoa quý đang ngồi ở thượng thủ.

Nữ tử nhất cử nhất động đều toát ra một loại khí tức thánh khiết, làm cho người ta nhịn không được tâm sinh kính sợ.

Tại phía dưới thì đứng hai thiếu nữ xinh đẹp, một đầu lam sắc trường phát, đồng tử màu lam, da thịt tinh oánh, quanh thân di mạn một cỗ băng hàn chi lực.

Chương 99

Chỉ bất quá hai thiếu nữ này tuy nhìn có chút thanh lãnh, nhưng trong đôi mắt đẹp lại thời khắc toát ra một tia giảo hoạt.

Không sai, là giảo hoạt, cùng khí chất trên người một điểm cũng không phù hợp. "Tỷ tỷ, ý của ngài là để chúng ta đi Đông Hải, đi nghe Đạo Kiếp Thiên Tôn giảng đạo?" "Tỷ tỷ, nói là thật sao?

Chúng ta có thể rời đi Thái Âm Tinh?

Quá tốt rồi!" Hai thiếu nữ hân hỉ như điên, sớm đã muốn đi du lịch Hồng Hoang, hiện nay vừa nghe, làm sao có thể không cao hứng?

Vọng Thư mỉm cười, nói: "Đi thôi, đi gặp vị Đạo Kiếp Thiên Tôn kia!" "A, quen biết sao?

Ta không nhớ rõ nhỉ?" "Chúng ta chưa bao giờ rời đi Thái Âm Tinh, làm sao có thể gặp qua tồn tại như vậy?" Thường Hi cùng Hi Hòa không hiểu, trong đầu hồi tưởng, lại cũng không nhớ ra. "Kỳ thật sao, Thánh Nhân giảng đạo, vô luận là Hồng Quân Thánh Nhân hay Đạo Kiếp Thiên Tôn, giảng đạo đối với các ngươi, đều là một tràng đại cơ duyên.

Chỉ bất quá đằng sau cơ duyên thiệp cập đến nhân quả, khí vận, chính là vận mệnh tương lai của các ngươi.

Đạo Kiếp Thiên Tôn năm đó đối với bản cung có ân cứu mạng, phần nhân quả này còn chưa kết, bởi vậy, chỉ có thể tiến về Đông Hải!" Giờ phút này, trong đầu Vọng Thư hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó, khi bị Tam Thiên bức bách, thời khắc mấu chốt đạo thân ảnh vĩ ngạn kia xuất hiện, giơ tay liền đánh lui Tam Thiên.

Sau đó, hai người tại Thái Âm Tinh luận đạo tương xử ngàn năm,

tuy rằng đã qua rất lâu, có thể nói là thương hải tang điền, nhưng phần ký ức kia vẫn thập phần khắc sâu.

Đôi mắt đẹp lóe lên một tia thần sắc phức tạp, Vọng Thư u u nói: "Đi thôi, nắm chặt thời gian, cơ duyên như vậy, đừng bỏ lỡ, thuận tiện thay tỷ tỷ gửi lời hỏi thăm tới Đạo Kiếp Thiên Tôn!" "Tỷ tỷ, vì sao không cùng đi?

Không phải là người quen sao?" Nghe vậy, Thường Hi hỏi.

Hi Hòa cũng gật đầu nói: "A, tỷ tỷ, đã là người quen, càng muốn đi a, tất nhiên sẽ được vị Đạo Kiếp Thiên Tôn kia đối đãi đặc biệt, ngay cả hai chúng ta cũng sẽ đại thụ ưu đãi!" "Không cần nhiều lời, cơ duyên là của các ngươi, không phải của bản cung.

Bản cung đã đi ra con đường của mình, không cần thiết phải đi nghe đạo!" Vọng Thư lắc đầu, không đợi hai nữ lần nữa mở miệng, vung tay lên, đem hai người đưa ra khỏi đại điện. ...

Theo việc Nhị Thánh giảng đạo, ngắn ngủi chưa đến ngàn năm thời gian, cả Hồng Hoang giống như bị phân chia thành hai trận doanh, một bộ phận tiến về Hỗn Độn Tinh Vực, một bộ phận tiến về Đông Hải.

Nhất thời, toàn bộ thiên địa di mạn một cỗ khí tức mạc danh, có chút người tâm tư cẩn mật, tổng cảm giác sắp có đại sự tình phát sinh.

Hỗn Độn Tinh Vực, tại một chỗ trong Hỗn Độn, một tòa cổ phác đại điện như ẩn như hiện, tản ra khí tức đại đạo huyền ảo.

Hồng Quân ngồi xếp bằng trong đại điện, thân là Thánh Nhân, đoạn thời gian này sự tình phát sinh trong Hồng Hoang, phản ứng của chúng sinh đều rõ ràng nhìn ở trong mắt. "Đạo Kiếp, cái tên đáng chết này, quả thực còn khả ố hơn La Hầu!" Đối với những việc Đạo Kiếp

làm, hắn có thể nói là nghiến răng nghiến lợi.

Giảng đạo nãi là vì khế hợp Thiên Đạo, cuối cùng đạt tới mục đích Hợp Đạo.

Đang êm đẹp giảng đạo?

Hắn lại không phải muốn Hợp Đạo?

Bởi vậy, ở trong mắt Hồng Quân, loại cách làm này của Đạo Kiếp hoàn toàn là tổn người không lợi mình, cố ý cùng hắn đối nghịch.

Bất quá may mắn là mục đích của hắn cũng đã đạt được, người tiến về Hỗn Độn Tinh Vực tìm kiếm Tử Tiêu Cung cũng không ít, chỉ cần nới lỏng hạn chế một chút, gom góp đủ số lượng ba ngàn người hẳn là không khó.

Chỉ bất quá điều làm hắn lo lắng nhất là, Đạo Kiếp giảng đạo Hồng Hoang như thế, hữu giáo vô loại, Hồng Hoang chẳng phải sẽ loạn sao?

Đạo pháp phồn hoa, đối với tu sĩ tuy là chuyện tốt, nhưng đối với thiên địa, cũng không phải chuyện tốt. "Tư tưởng không phải của Thánh Nhân, chút nào không chú ý đến Thiên Đạo, đáng giận!

Bất quá bây giờ cũng không có biện pháp, chỉ có thể giảng đạo trước.

Ba lần giảng đạo viên mãn về sau, bần đạo liền sẽ Hợp Đạo, đến lúc đó nếu tên kia còn muốn làm ra chuyện xuất cách, bần đạo liền có thể mượn nhờ Thiên Đạo chèn ép!" Hồng Quân trong lòng thầm phân tích, lập tức, ý niệm khẽ động, bàng đại nguyên thần chi lực tản ra, xuyên thấu Tử Tiêu Cung, hóa thành từng tia thần niệm ẩn hối, bắt đầu dẫn đạo tu sĩ tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực.

Nếu như Đạo Kiếp không mở miệng, hắn tự nhiên sẽ không làm như thế, chỉ cần dẫn đạo vài người là được, những người khác thuận

theo tự nhiên.

Nhưng bây giờ không được, nhất định phải dẫn đạo, nếu không Tử Tiêu Cung ba ngàn khách khả năng gom không đủ.

Một bên khác, so với việc ở Hỗn Độn Tinh Vực hỗ loạn tìm kiếm, Đông Hải Hồng Hoang có thể nói là người đông nghìn nghịt, vô cùng náo nhiệt.

Tam Tiên Đảo hiển hóa, thần quang lộng lẫy, dị tượng rực rỡ, cho dù cách xa nhau tụ hội, mọi người đều biết nơi dị tượng hiển hóa chính là đạo tràng của Đạo Kiếp Thiên Tôn.

Bởi vì còn mười vạn năm giảng đạo mới bắt đầu, những tu sĩ đến trước cũng không nóng nảy, thay vì chờ đợi, không bằng kết giao luận đạo.

Đương nhiên, người đông, chủng tộc nào cũng có, tự nhiên cũng sẽ có xung đột.

Đồng thời, rất nhiều tu sĩ đều mở rộng tầm mắt, cư nhiên nhìn thấy Phượng Hoàng cùng Kỳ Lân, thậm chí nhìn thấy Ma Tộc, có thể nói là mới lạ không thôi.

Phải biết, sau Long Hán Kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc xuống dốc, cũng chỉ có Long Tộc bởi vì tộc nhân quá nhiều, cho nên ở thời đại này còn thường thấy.

Nhưng Phượng Tộc cùng Kỳ Lân Tộc hầu như không thể gặp, không ngờ lần này Đạo Kiếp Thiên Tôn giảng đạo, người của hai tộc này cư nhiên cũng xuất hiện.

Đặc biệt là Ma Tộc.

Đối với Ma Tộc, người đời hiểu biết không nhiều, nhưng có một điểm ai cũng rõ, đó là Tây Phương đại địa hiện nay sở dĩ cằn cỗi như thế, chính là do năm đó Ma Tổ La Hầu hủy diệt.

Có thể biết, Ma Tộc đáng sợ cùng tà ác.

Bởi vậy, đối với người Ma Tộc, những người khác đều tránh chi không kịp, không dám tới gần. "Hừ!" Mấy tên tu sĩ Ma Tộc cười lạnh liên liên, thần tình khinh thường, kỳ thật trong lòng cũng sợ, lần này cũng là cắn răng tới, cũng sợ bị người ta như chuột chạy qua đường mà truy đánh.

Nhưng không có biện pháp, thay vì trốn ở trong tối cẩu thả cầu sinh, không bằng liều một phen.

Theo hiểu biết, vị Đạo Kiếp Thiên Tôn này trong mắt không có thiện ác, cũng không có chủng tộc kỳ thị, lại thêm lần này giảng đạo càng là hữu giáo vô loại, mới khiến bọn họ hạ quyết tâm đi tới.

Chương 100

Còn về việc đi Hỗn Độn tìm kiếm Tử Tiêu Cung?

Đừng nói giỡn, e rằng còn chưa thấy Tử Tiêu Cung, đã bị Hồng Quân âm chết rồi. "Tỷ tỷ, chúng ta đến rồi, oa, cư nhiên nhiều người như vậy!" "Thật không ngờ, lại có nhiều người nghe Đạo Kiếp Thiên Tôn giảng đạo như thế, Đông Hải quả thực là một cái tiên gia thịnh hội!" Tại lúc này, một dải cầu vồng hàng lâm, vắt ngang ức vạn dặm, hai đạo thân ảnh mỹ lệ hàng lâm, y phục phiêu phiêu, quanh thân lượn lờ nồng đậm Thái Âm chi lực, thánh khiết lại cao quý.

Hai thiếu nữ này dung nhan kiều mỹ, thân tư ưu nhã, tóc lam xõa vai, đôi mắt như bảo thạch tản ra quang mang tinh oánh.

Da thịt như ngọc, chân trần đạp không, vừa mới hàng lâm liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Nhiều tu sĩ nháy mắt ngốc trệ, nhìn xem hai thiếu nữ như Nguyệt Quang Tiên Tử kia, si si phát ngốc. "Nữ tử thật đẹp!" "A, tại Hồng Hoang du lịch thời gian dài như vậy, chưa bao giờ thấy qua thiếu nữ cao quý điển nhã như thế!" "Ta cảm giác ta nháy mắt yêu rồi!" "Hừ, cũng không nhìn xem đức hạnh của mình, loại nữ thần này tất nhiên cao cao tại thượng, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh nhờn!" "Hừ, ai nói, tu sĩ chúng ta cầu đạo, không phải vì cầu cái thống khoái sao?

Nhìn lão tử bắt lấy hai thiếu nữ này!" "Cút, muốn chết đừng lôi kéo ta, không thấy tu vi hai thiếu nữ kia sao?

Đó là Đại La Kim Tiên, tuyệt đối không phải Đại La Kim Tiên bình thường, đừng bị vẻ bề ngoài lừa gạt, đây là hai vị tiên thiên đại năng!" "....." "Tỷ tỷ, nhìn xem, bọn hắn đều đang nhìn chúng ta kìa?"

Thường Hi cười hì hì nhìn tứ phía, cười một cái như trăm hoa đua nở, càng làm cho người ta si mê. "Hừ!" Tại lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, bừng tỉnh đám người, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam một nữ đạp không đi tới.

Nam phong thần tuấn lãng, anh tuấn nho nhã, nhưng trên mặt mang theo bất đắc dĩ; nữ dung nhan tuyệt mỹ, thân tư ưu nhã, ung dung hoa quý.

Tiếng hừ lạnh kia chính là từ trong miệng nữ tử kia phát ra. "Là bọn họ!" "Đó là Phục Hy và Nữ Oa!" "Chính là Nữ Oa, chẳng lẽ là vị Hồng Hoang đệ nhất nữ thần một mình liền đánh bại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất?" "Chính xác, không ngờ huynh muội bọn họ cũng tới Đông Hải!" "Tê, cẩn thận một chút, nghe nói vị Hồng Hoang đệ nhất nữ thần này tỳ khí cũng không tốt, đừng có nói lung tung, nếu không cẩn thận chọc giận người ta, bị diệt cũng không có chỗ để nói lý!" Phục Hy và Nữ Oa xuất hiện, lần nữa gây nên không ít oanh động.

Đồng thời, cũng hấp dẫn ánh mắt của Hi Hòa và Thường Hi. "Hồng Hoang đệ nhất nữ thần?" "Cũng bất quá như thế!" Vốn đang bị vạn chúng chú mục, hiện nay bị người đoạt nổi bật, hai nữ tự nhiên thập phần khó chịu, nhìn về phía "nữ thần" ánh mắt cũng mang theo bất thiện.

Nữ Oa tự nhiên cũng cảm nhận được hai đạo ánh mắt bất thiện kia, nhưng lại cố tình coi như không thấy, cao cao ngẩng đầu lên, bày ra một bộ dáng vẻ ngạo nhiên. "Đáng giận, nữ nhân này quá đáng giận, cố ý chọc tức ta sao?" "Tiểu muội, đừng xúc động, huynh muội hai người bọn họ không đơn giản!" Đối với thái độ của Nữ Oa, Hi Hòa và Thường Hi tuy rằng não nộ, nhưng nhớ tới Vọng Thư giao đại, chung quy nhịn xuống.

Trong lúc đó, Phục Hy nhìn trái nhìn phải, thần sắc bất đắc dĩ, trên đường đi, có thể nói là vì Nữ Oa thao tâm không ít, vừa tới Đông Hải, lại bắt đầu gây chuyện. "Tiểu muội!" Kéo kéo Nữ Oa, Nữ Oa lại không để ý tới, vẫn như cũ giống như một con Phượng Hoàng, cố ý hiển lộ.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, Phục Hy tiến lên, đối với Hi Hòa, Thường Hi đánh một cái chắp tay, nói: "Bần đạo Phục Hy, gặp qua hai vị đạo hữu, tiểu muội không hiểu chuyện, thỉnh hai vị đạo hữu bao dung nhiều hơn!" "Nguyên lai là Phục Hy đạo hữu, bản cung Hi Hòa, đây là muội muội ta Thường Hi!" Thấy Phục Hy thái độ như thế, sắc mặt Hi Hòa hơi tốt lên một chút.

Nhưng Thường Hi lại hừ lạnh một tiếng, nói thầm: "Phục Hy đạo hữu, bản cung thật hoài nghi hai người các ngươi không phải anh em ruột, tính cách chênh lệch lớn như vậy!" "Hừ, ngươi nói cái gì?" Thường Hi nói câu này, Phục Hy ngược lại không để ý, Nữ Oa lại không làm, lập tức đi tới, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Thường Hi, địch ý hào không che giấu. "Hừ, ta nói sai sao?" Thường Hi cũng không cam lòng yếu thế.

Nhìn ra được, nữ tử trước mắt này rất mạnh, nhưng nàng cũng không yếu.

Thấy thế, Hi Hòa cùng Phục Hy hai người vội vàng ngăn cản hai người. "Ha ha, xem náo nhiệt đã sớm, không nghĩ tới xem nữ nhân đánh nhau, đảo đĩnh có ý tứ!" Tại lúc hai nữ châm phong tương đối, một tiếng cười to truyền đến, tiếng cười oanh long, như sấm sét, hoàng hoàng thiên uy, chấn động Đông Hải. "Người nào?" Hai nữ đại nộ, quay người nhìn lại, vừa nhìn sắc mặt liền biến đổi. "Oanh long!" Thiên địa chấn động, một cỗ uy áp khủng bố quét sạch, làm cho thương khung phong vân biến sắc, vô biên sát khí mãnh liệt.

Trong hư không một cái vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, mười hai đạo thân ảnh huyết khí ngập trời từ trong vòng xoáy đi ra. "...Thập Nhị Tổ Vu!" "Đám hung nhân này, bọn hắn làm sao tới rồi?" "Thập Nhị Tổ Vu cũng quá bá đạo đi?

Loại ánh mắt này!" Theo Thập Nhị Tổ Vu hàng lâm, bồi hồi tại Đông Hải, hàng tỷ tu sĩ đều nhao nhao biến sắc.

Cho dù là Phục Hy Nữ Oa, Hi Hòa Thường Hi cũng đều nhao nhao biến sắc, thần tình cảnh giác.

Hiện nay ai không biết tại trong Hồng Hoang, trừ bỏ hai vị đã thành đạo kia, thuộc về Thập Nhị Tổ Vu là cường đại nhất, ngay cả Yêu Minh do Đế Tuấn Thái Nhất tổ thành cũng đều đối với Thập Nhị Tổ Vu kiêng kị không thôi.

Không có biện pháp, người ta xuất thân tốt, nãi là Bàn Cổ Đại Thần tinh huyết biến thành, mười hai cái, mỗi một vị đều tương đương với một vị đỉnh cấp Đại La Kim Tiên, Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, ai cản được?

Bởi vậy, Thập Nhị Tổ Vu bá đạo hàng lâm như thế, cứ việc tại tràng rất nhiều người đều bất mãn, nhưng lại không ai dám lên tiếng, tối đa là trong lòng phàn nàn.

Nữ Oa muốn mở miệng, lại bị Phục Hy chặn lại miệng, Thập Nhị Tổ Vu hiện tại không đắc tội nổi.

Thập Nhị Tổ Vu ngược lại cũng không quá thịnh khí lăng nhân, chỉ là tính cách như thế.

Ngược lại là Hậu Thổ Tổ Vu, vẻ mặt áy náy đối với mấy người Phục Hy gật gật đầu, mới khiến sắc mặt mấy người tốt hơn một chút, trong lòng thầm nghĩ, trong Tổ Vu cũng không phải đều là hạng người lỗ mãng.

Bất quá theo Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, tràng diện lại thập phần an tĩnh.

Tại lúc này, trên Tam Tiên Đảo, một cái không gian thông đạo phù hiện, một tên hắc bào đạo nhân đi ra.

Tên hắc bào đạo nhân này dung nhan cương nghị, mắt như điện lạnh, một đầu huyết phát xõa vai, trên thân lấp lóe sát ý như ẩn như hiện.

Người này chính là Minh Hà. "Thật mạnh, người này thâm không thể lường!" "Từ trong Tam Tiên Đảo đi ra, tất nhiên cùng Đạo Kiếp Thiên Tôn có quan hệ!" Minh Hà vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, cho dù là Thập Nhị Tổ Vu cũng thần sắc ngưng trọng.

Bọn hắn phát hiện, vị đạo nhân trẻ tuổi này khí tức trên thân cư nhiên không yếu hơn bất kỳ một ai trong số bọn hắn, thậm chí ẩn ẩn mang theo một tia áp lực. "Bần đạo Minh Hà, nãi Đạo Kiếp Thiên Tôn tọa hạ đại đệ tử!" Minh Hà mở miệng, lập tức dẫn tới trong tràng xôn xao. "An tĩnh!" Minh Hà hừ lạnh một tiếng, tiếp đó ngạo nghễ nói: "Chư vị đều tụ tập tại nơi này, bất quá cự ly gia sư giảng đạo, còn có mấy vạn năm thời gian, gia sư hi vọng các ngươi không nên tại trong lúc này gây chuyện thị phi!

Nơi này có một trăm linh tám khối Ngộ Đạo Thạch Bia, nãi là gia sư nhàn hạ sáng tạo, nếu như chư vị nguyện ý ở chỗ này chờ đợi gia sư giảng đạo, như vậy trong lúc nhàn rỗi vô sự, có thể tham ngộ những thạch bia này!" Nói xong, đại tụ vung lên, từng khối thạch bia đen kịt bay ra, lập tức rơi vào trong đám người. "Trời ạ, cư nhiên là Thánh Nhân luyện chế Ngộ Đạo Thạch Bia, đây chính là chí bảo a!" "Là của ta, đừng cùng ta đoạt!" "Cút, đây là của mọi người, ai dám chiếm làm của riêng, muốn chết không thành!" Theo một trăm linh tám

khối Ngộ Đạo Thạch Bia xuất hiện, rất nhanh mọi người kích động, nhao nhao bắt đầu tranh đoạt.

Chương 101

Bất quá người tại tràng, quang Kim Tiên trở lên đã hàng trăm vạn, thạch bia căn bản không đủ chia.

Cuối cùng, có một số đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên bắt đầu chỉnh đốn trật tự, phân biệt đem thạch bia đặt xong, để mọi người cùng nhau tham ngộ.

Tuy rằng những đại năng này cũng muốn đem thạch bia chiếm làm của riêng, nhưng lại không dám.

Bên phía Phục Hy mấy người đồng dạng được một khối thạch bia, đại gia cùng nhau tham ngộ.

Chỉ bất quá Nữ Oa vừa thấy khối thạch bia này, mặt cười lập tức đen lại. "Đáng giận, cư nhiên là thứ này!" Trong nháy mắt, ký ức không chịu nổi kia phù hiện trong não hải, mỗi khi một lĩnh ngộ không đúng đạo pháp trên thạch bia, liền có thiên lôi đánh xuống.

Trọn vẹn mười vạn năm a, nàng đối với thạch bia này có thể nói là hận cực kỳ.

Những người khác tự nhiên không biết, bởi vậy, đều thập phần hưng phấn ngồi xếp bằng cảm ngộ, hi vọng có thể tăng lên đạo hạnh của mình.

Thập Nhị Tổ Vu bên kia, đồng dạng được một khối, không ai dám cùng bọn hắn đoạt, thậm chí, cùng ngồi ở một chỗ cảm ngộ cũng không dám. "Di, cư nhiên có liên quan đến Nhục Thân thối luyện chi đạo?

Còn có ngưng tụ Nguyên Thần?" Thập Nhị Tổ Vu vây quanh thạch bia nhìn một chút, lập tức chấn kinh.

Bọn hắn nhìn nhau, thần sắc không thể tin, thạch bia này nhìn thế nào cũng giống như đặc biệt nhằm vào Vu Tộc.

Ngay sau đó, Chúc Dung chạy đi nơi khác, phân biệt nhìn xem những thạch bia khác, phát hiện mỗi khối thạch bia cảm ngộ đều khác biệt.

Trở về chỗ cũ, chúng Tổ Vu đều kinh thán không thôi, bội phục thủ đoạn của Đạo Kiếp Thiên Tôn.

Khối thạch bia trước mắt này, hiển nhiên là đặc ý cho Tổ Vu cơ duyên. "Đa tạ Đạo Kiếp Thiên Tôn!" Hậu Thổ khẽ chào, đối với phương hướng Tam Tiên Đảo vái một cái.

Tam Tiên Đảo, trong đạo tràng, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng, cảm ngộ tu hành chi pháp, thẳng đến khi Minh Hà trở về, hắn mới mở mắt. "Sư tôn, thạch bia đã phát xuống!" Minh Hà cung kính nói, chỉ là trong lòng lại nghi hoặc, tự gia sư tôn muốn làm gì, đều sắp giảng đạo rồi, vì sao còn muốn làm điều thừa thãi luyện chế Ngộ Đạo Thạch Bia. "Ngươi không hiểu, bất quá sau này sẽ biết!" Đạo Kiếp lắc đầu, mỉm cười, tùy tay vung lên, một cái màn nước hình ảnh phù hiện.

Trong tấm hình, nãi là một cái thiên địa hạo hãn vô biên, hỗn độn chi khí cuồng bạo mãnh liệt, tang thương cổ lão, từng ngôi sao tuyên cổ lơ lửng, bị hỗn độn chi khí bao bọc, chính là Hỗn Độn Tinh Vực. "Đến đây, bồi vi sư nhìn xem Hồng Quân lão nhi bên kia!" Đạo Kiếp cười nói. "Không cần nhìn, Hồng Quân lão nhi tàng tư, giả vờ thần bí, nhất định phải lộng cái Hỗn Độn giảng đạo, cái Hỗn Độn thương mang kia, lại có mấy người có thể tìm được Tử Tiêu Cung?

Hỗn Độn có bao nhiêu nguy hiểm ai không biết, phi Đại La không thể nhập, Tử Tiêu Cung giảng đạo lại có mấy người có thể an toàn đến nơi?

Vẫn là sư tôn ngài đại trí tuệ, đại thiện tâm, có thể bao dung thiên

hạ, truyền đạo Hồng Hoang, cho tất cả chúng sinh một chút hi vọng sống!" Minh Hà trước là đối với Hồng Quân khinh thường, sau lại đối với Đạo Kiếp một trận bội phục.

Đạo Kiếp lắc đầu: "Không, không nên xem thường Hồng Quân, hắn làm như thế tự nhiên có thâm ý của hắn.

Minh Hà, nhớ kỹ, phàm là người có thể thành đạo, đều có đại nghị lực, đại trí tuệ, không dung xem thường, nếu không người chịu thiệt sẽ là ngươi!" "Vâng, đệ tử cẩn tuân lời dạy của sư tôn!" Tuy nói như thế, nhưng Minh Hà không cho là đúng.

Tại hắn xem ra, Hồng Quân tuy là Thánh Nhân, nhưng cùng tự gia sư tôn lại không cách nào so sánh.

Tuế nguyệt vội vàng, thương mang hỗn độn, băng lãnh tử tịch, trải qua bao trắc trở, rốt cục có người tìm được Tử Tiêu Cung.

Người thứ nhất xuất hiện tại trước Tử Tiêu Cung, nãi là Tam Thanh.

Thấy thế, Tam Thanh thở dài một hơi, nhìn tứ phía, thấy bọn hắn là người đến nơi đầu tiên, thần sắc lập tức ngạo nhiên.

Ba huynh đệ nhìn nhau, đều không nói gì, nhưng đều tại trong mắt đối phương nhìn ra ngạo khí thân là Bàn Cổ chính tông.

Người thứ hai đến nơi, nãi là Đế Tuấn và Thái Nhất cùng một đám cường giả Yêu Minh.

Vốn Đế Tuấn và Thái Nhất tưởng rằng mình là người nhanh nhất, đương khi nhìn thấy trước cửa Tử Tiêu Cung đang đứng Tam Thanh thì sắc mặt lập tức âm trầm xuống. "Hừ!" Song phương riêng phần mình hừ lạnh một tiếng, ai cũng không nói gì.

Vốn quan hệ đã không tốt, tức tiện gặp mặt cũng sẽ không tương hỗ hàn huyên.

Không bao lâu, có những đại năng khác lục tục ngo ngoe đến nơi.

Những đại năng này nhìn thấy Tam Thanh và Đế Tuấn Thái Nhất, có người thần sắc không tốt, có người vẻ mặt đạm nhiên, có người mang theo địch ý.

Tại dưới sự dẫn dắt đặc ý của Hồng Quân, rất nhanh, trước cửa Tử Tiêu Cung liền tụ tập trọn vẹn hai ngàn chín trăm chín mươi mấy người, những người này toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên.

Chỉ là, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thần sắc lại không tốt, bởi vì trong dự định, còn thiếu mấy người.

Như Phục Hy và Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mấy người này đều không tới. "Đáng chết, nhất định là Đạo Kiếp giở trò quỷ, định nhiên là đi Đông Hải!" Hồng Quân thần sắc khó coi, ánh mắt xuyên thấu thời không, nhìn về phía Đông Hải, ánh mắt quét mắt một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở trên thân bốn người Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi.

Tâm tình của hắn nháy mắt không tốt, tại trong kế hoạch của hắn, bốn người này vốn nên đến Tử Tiêu Cung.

Thân là Thánh Nhân, chưởng quản Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân càng có thể ẩn ẩn cảm giác được, bốn người này đối với Hồng Hoang tương lai có ảnh hưởng cực lớn, mỗi người đều có đại khí vận.

Như thế, bốn người này một khi đến Tử Tiêu Cung, vậy liền không nghi ngờ sẽ làm khí vận của hắn bạo tăng, hiện nay lại đều thành toàn cho Đạo Kiếp.

Đặc biệt là khi nhìn Nữ Oa, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. "Cái tên Đạo Kiếp này quả nhiên là đại địch của bần đạo, khắp nơi cùng bần đạo đối đầu!" Hồng Quân hung hăng cắn răng, lại

bắt đầu tìm kiếm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người này cũng tương đương quan trọng, hiện nay lại không đến Tử Tiêu Cung, làm cho hắn lo lắng.

Chương 102

Thế nhưng tìm một vòng, cũng không tìm thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, làm cho Hồng Quân nhíu mày. "Hai người này không có ở đây, vậy đi nơi nào rồi?

Căn bản không nghe ngóng được?" Hồng Quân tư tự.

Tại lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy từng khối Ngộ Đạo Thạch Bia kia, ánh mắt từ trên những thạch bia này quét qua, lập tức sắc mặt càng thêm khó coi.

Đặc biệt là quét một lần khối thạch bia trước mặt Thập Nhị Tổ Vu. "Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Để Tổ Vu ngưng tụ Nguyên Thần, hắn cũng không sợ chơi với lửa có ngày chết cháy!" Hồng Quân không bình tĩnh nổi nữa, làm sao có thể bình tĩnh, Vu Tộc đã đủ cường đại rồi, trời sinh chưởng khống một hệ pháp tắc, nhục thân không người có thể so sánh, khuyết điểm duy nhất chính là Nguyên Thần.

Nếu như lại để cho Tổ Vu ngưng tụ ra Nguyên Thần, vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao?

Một khi Tổ Vu có Nguyên Thần, muốn Nhục Thân Thành Thánh quá dễ dàng, căn bản không cần giống Đạo Kiếp chứng đạo Hỗn Nguyên phí sức như vậy.

Tại trong Hồng Hoang, Tổ Vu nếu như muốn chứng đạo, tất nhiên sẽ được Bàn Cổ ý chí gia trì, có thể nói, chỉ cần có thể đi đến một bước kia, không tồn tại thất bại. "Không được, nhất định phải ngăn cản, Tổ Vu tuyệt đối không thể ngưng tụ Nguyên Thần, nếu không tương lai cả Hồng Hoang đều là thiên hạ của bọn hắn!" Nói xong, Hồng Quân liền rời đi Tử Tiêu Cung.

Cự ly giảng đạo còn có một đoạn thời gian, đoạn thời gian này đầy đủ hắn đi tìm Đạo Kiếp.

Lần này đánh, vô luận như thế nào đều phải phục Đạo Kiếp, cho dù bỏ ra một cái giá lớn.

Thánh Nhân xuất hành, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, dị tượng hiển hóa, tử khí hạo đãng ba ngàn dặm, giờ phút này những thứ này đối với Hồng Quân hết thảy không tồn tại, hiển nhiên, hắn không muốn cho người ta biết hắn đi tìm Đạo Kiếp. "Oanh long!" Tại lúc này, hư không vặn vẹo, thời không đảo chuyển, một cái không gian toàn qua khổng lồ phù hiện, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đem Hồng Quân hút vào.

Một giây sau, không gian tứ phía giống như tấm gương vỡ vụn, hàng vạn lưỡi dao không gian tập kích tới, lít nha lít nhít, xé rách ức vạn dặm trường không, phấn toái hỗn độn thương mang. "Dương Mi, là ngươi!" Cỗ công kích không gian liên hoàn này, Hồng Quân không cần đoán cũng biết, khẳng định là Dương Mi.

Liên mang tế ra pháp bảo, Bàn Cổ Phiên nơi tay, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Kim Liên, ngăn trở công kích tập tới, tịnh lạnh lùng nhìn về một cái phương hướng. "Chính là bần đạo, Hồng Quân đạo hữu, biệt lai vô dạng a!" Một đạo nhân ảnh đạp không đi tới, nãi là một tên bạch phát lão đạo, giống như hành tẩu trên tuế nguyệt trường hà, từ thuở khai thiên đi tới, trên thân tản ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương.

Thấy Dương Mi, Hồng Quân đồng tử co rụt lại, phát hiện cư nhiên nhìn không thấu đối phương, hiển nhiên, đối phương không những đã thành đạo, mà thời gian thành đạo so với hắn còn muốn sớm hơn.

Bất quá Hồng Quân cũng không sợ, hắn nãi là Thánh Nhân, tại

trong Hồng Hoang nãi là bất tử bất diệt, pháp lực vô cùng vô tận, đối phương tu vi so với hắn cao hơn một hai cái tiểu bậc thang thì như thế nào?

Thế là, Hồng Quân lãnh mạc nói: "Dương Mi đạo hữu, đem bần đạo đưa tới đây là có ý gì?" Dương Mi thật sâu nhìn thoáng qua Hồng Quân, ánh mắt u u nói: "Vốn bần đạo sau khi thành đạo, liền không kịp chờ đợi chạy về Hồng Hoang, muốn đi tìm ngươi cùng chư vị đạo hữu luận luận đạo, lại không nghĩ tới người đầu tiên đụng phải lại là Hồng Quân đạo hữu.

Hồng Quân đạo hữu, vội vội vàng vàng như thế, là muốn đi làm gì?

Có thể cùng bần đạo nói một chút hay không?" "Không cần ngươi biết, nếu như không có việc gì, bần đạo xin cáo từ trước!" Hồng Quân tự nhiên sẽ không nói cho Dương Mi tình hình thực tế, lời nói thật, hắn không muốn cùng cái tên này tiếp xúc. "Như thế nào có thể được?" Nhiên, Hồng Quân muốn rời đi, Dương Mi tự nhiên sẽ không tuỳ tiện thả hắn đi, bộ dạng như cười như không, vẻ mặt ngoạn vị kia, làm cho Hồng Quân sắc mặt khó coi. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn cùng bần đạo làm một trận?" Hồng Quân lãnh mạc đạo. "Làm một trận, cũng là ý kiến hay, bất quá bần đạo lần này trở về, chủ yếu là tìm Đạo Kiếp!" Nói đến đây, Dương Mi thở dài một tiếng: "Bất quá nhìn Hồng Quân đạo hữu cư nhiên đã thành đạo, bần đạo rất là ý ngoại, như vậy Đạo Kiếp tên kia lúc này chắc cũng đã thành đạo rồi đi.

Như thế, bần đạo muốn đi tìm hắn gây phiền toái, lại không dễ dàng như vậy!" Dương Mi sờ sờ râu ria, thần tình có chút buồn bực.

Nhiên, lời của hắn, biểu tình của hắn, lại chọc giận thần kinh của

Hồng Quân. "Dương Mi, ngươi lời này là ý gì?

Cái gì gọi là bần đạo cư nhiên thành đạo, Đạo Kiếp tên kia tất nhiên cũng thành đạo?

Ngươi đang coi thường bần đạo sao?

Cho rằng bần đạo không bằng Đạo Kiếp?" Có thể không giận sao?

Dương Mi nói chuyện cũng quá khí người, ai nghe xong có thể thoải mái? "Hả?

Hồng Quân đạo hữu, thứ ta nói thẳng, bần đạo phát hiện tâm cảnh của ngươi có đại biến đổi, trước đó sự đạm nhiên đâu?

Hiện tại đâu còn có dáng vẻ cao thâm mạc trắc khi Đạo Ma đại chiến năm xưa, ngươi có biết hay không, ngươi hiện tại bộ dáng này, đối với bần đạo mà nói, chính là rác rưởi!" Dương Mi cười lạnh.

Kỳ thật hắn cũng rất ý ngoại, trong nhận thức của hắn, Hồng Quân sẽ không như dạng này, sau khi thành đạo ngược lại tâm cảnh hạ xuống, động một chút lại sắc mặt âm trầm, thần tình đại nộ?

Hồi tưởng năm đó, khi mọi người chưa thành đạo, tuy rằng ở thời đại đó trong Hồng Hoang có rất nhiều đại năng Chuẩn Thánh tuyệt đỉnh, như Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Côn Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, nhưng có thể làm cho hắn kiêng kị, cũng chỉ có Hồng Quân.

Ân, về sau có thêm một cái Đạo Kiếp.

Cho dù là La Hầu, Dương Mi cũng tịnh vị để quá nhiều ở trong lòng.

Chỉ là hiện nay thấy Hồng Quân, cảm giác đối phương cùng năm đó căn bản vô pháp so sánh, chỉ là tâm cảnh thượng căn bản cùng cảnh giới hiện nay không tương xứng, cũng mất đi lý trí nên có. "Dương

Mi, đã ngươi tồn tâm khiêu khích, bần đạo liền cùng ngươi làm một trận, để cho ngươi biết cái gì gọi là Thánh Nhân.

Tại Hồng Hoang, Thánh Nhân chí cao vô thượng!" "Oanh!" Hồng Quân rốt cục động nộ, rốt cuộc nhịn không được, huy động Bàn Cổ Phiên, quét ra lít nha lít nhít Hỗn Độn kiếm khí, xé rách vô biên hỗn độn, một sát na, thời không đảo chuyển, tinh hà phấn toái, thánh uy hạo đãng. "Không tệ, chiến lực ngược lại không có hạ xuống, sau khi thành Thánh cư nhiên có thể phát huy ra toàn bộ sức mạnh của kiện Tiên Thiên Chí Bảo này!" Cảm thụ vô biên áp bách, Dương Mi tán thán, nhưng lại không sợ.

Thành đạo Hỗn Nguyên về sau, hắn lại đi lên con đường của Hỗn Độn Ma Thần, đem bản thể bị đánh vỡ năm đó một lần nữa dung nhập thể nội, chỉ cần từ từ khôi phục, sớm muộn sẽ trùng tu đi đến tuyệt đỉnh.

Chương 103

Hiện nay nhục thân hắn vô biên cường đại, đối với Không Gian Đại Đạo chưởng khống càng thêm khủng bố, giơ tay nhấc chân không gian pháp tắc diễn hóa, từng đạo đại thần thông ngưng tụ thành hình.

Tại quanh thân, tựa như ức vạn thế giới tịnh lập, độc lập tại Hồng Hoang chi ngoại.

Bàn Cổ Phiên uy năng rất mạnh, nhưng lại khó công kích được hắn. "Hồng Quân, xem bần đạo thần thông!" Lúc này, Dương Mi mâu quang lóe lên, trong mắt có nhật nguyệt tinh thần diễn hóa.

Tại sát na Hồng Quân công kích hàng lâm, thân ảnh hắn bỗng nhiên biến mất, lại tại nguyên địa xuất hiện một cái thời không toàn qua khổng lồ.

Thời không toàn qua bên trong giống như có một bàn tay lớn, nháy mắt đem Bàn Cổ Phiên hút vào. "Làm sao có thể?" Hồng Quân sắc mặt đại biến, quả thực không dám tin tưởng, tại một sát na kia, hắn cảm giác cùng Bàn Cổ Phiên mất đi liên hệ. "Ha ha, lại đến!" Mất đi Bàn Cổ Phiên, Hồng Quân lập tức luống cuống tay chân, chưa dùng được mấy chiêu, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân cũng bị thu đi. "Đây là thần thông gì?" Hồng Quân không bình tĩnh, lại nhìn về phía Dương Mi thì thần tình lộ ra chấn hám thật sâu. "Không gian vi vương, thời gian vi tôn, nhưng ai mạnh ai yếu, ai lại biết?

Như hôm nay bần đạo trùng tân chứng đắc Hỗn Nguyên, đối với Không Gian Đại Đạo chưởng khống khác biệt dĩ vãng, tại trước mặt bần đạo sử dụng pháp bảo, Hồng Quân đạo hữu, ngươi suy nghĩ nhiều!" Dương Mi cười lạnh, châm chọc liên liên.

Đồng thời, trong lòng hắn cực kỳ tự ngạo, năm đó thời kỳ đỉnh

phong, hắn hào xưng Không Gian Ma Thần, dùng một tay thần thông quét ngang ba ngàn Ma Thần, không ai dám ở trước mặt hắn sử dụng pháp bảo.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, đó chính là Bàn Cổ và Hỗn Độn Ma Viên.

Bàn Cổ thực lực quá mạnh, làm cho người ta tuyệt vọng, Hỗn Độn Ma Viên trong tay là Hắc Thiết Côn Tử căn bản không phải pháp bảo.

Nhưng dù vậy, loại chiến tích này cũng đủ để Dương Mi tự ngạo cả đời. "Không gian vi vương, thời gian vi tôn?

A a, Dương Mi đạo hữu, không bằng kiến thức một chút Bản tôn Luân Hồi Đại Phá Diệt như thế nào?" Tại lúc này, một đạo thanh âm lãnh mạc uy nghiêm truyền đến, một con đường do thiên địa pháp tắc trải thành từ Đông Hải Hồng Hoang diên thân tới, trong nháy mắt liền đến trước mặt hai người.

Một tên hắc bào đạo nhân đạp trên thiên địa đại đạo đi tới, chuyển nhãn gian liền đến Hỗn Độn Tinh Vực.

Theo mỗi bước hắn đi, khí tức trên thân đều đang leo thang, đồng thời tại sau lưng, một cái cối xay khổng lồ phù hiện.

Cối xay chuyển động, từng tia từng sợi khí tức hủy diệt vạn vật di mạn, trên trấn Cửu Thiên, dưới tham Cửu U.

Cối xay khổng lồ che khuất thiên địa, uy áp hỗn độn thương mang, ức vạn dặm thời không đều đang run rẩy, sinh linh sinh hoạt trên những ngôi sao tuyên cổ cũng vì vậy mà run rẩy.

Cối xay càng biến càng lớn, uy áp bàng đại tựa hồ muốn hủy diệt thiên địa, làm cho vạn vật tịch diệt. "Diệt Thế Đại Ma Bàn?" Hồng Quân sắc mặt biến đổi. "Hừ!" Dương Mi hừ lạnh, nói: "Đạo Kiếp, cố

nhân tương kiến, đây là cách ngươi nghênh khách sao?

Bất quá vừa rồi bần đạo đã nói, tại trước mặt bần đạo sử dụng pháp bảo là tự chuốc lấy cực khổ!" Nói xong, giơ tay nhấc chân, một cái không gian toàn qua khổng lồ phù hiện, tản ra hấp lực khủng bố.

Vòng xoáy đồng dạng theo Diệt Thế Đại Ma Bàn biến lớn mà biến lớn, tựa hồ muốn giống như vừa rồi hấp thu Bàn Cổ Phiên, đem Diệt Thế Đại Ma Bàn cũng hút vào.

Đạo Kiếp cười lạnh, không có để ý, vẫn như cũ tiếp tục không gian, thậm chí, khí tức trên cối xay khổng lồ kia càng ngày càng mạnh, càng di mạn tử vong, nguyền rủa, sợ hãi, hủ thực... những sức mạnh âm ám đến cực hạn của thiên địa. "Háp!" Dương Mi cười to một tiếng, thao khống không gian đại thần thông liền nghênh đón, tựa hồ muốn nhìn thấy đối phương cùng Hồng Quân giống nhau biểu tình.

Nhiên, một giây sau, hắn liền ngây ngẩn cả người. "Làm sao có thể?" Dương Mi kinh hô.

Khắc này, không biết vì sao, một cỗ cảm giác kinh tủng tập thượng tâm đầu, ánh mắt nhìn lại, một màn hãi nhiên xuất hiện.

Tại trong mắt hắn, Diệt Thế Đại Ma Bàn sắp bị thu đi, cư nhiên xuyên thấu không gian tuyền qua của hắn, thời không đối với nó tịnh không có ảnh hưởng.

Tương phản, dưới cỗ khí tức hủy diệt cực hạn kia, không gian tuyền qua của hắn từng chút từng chút bắt đầu sụp đổ, cuối cùng hóa thành pháp tắc mảnh vụn, hình thành từng mai từng mai phù văn, vỡ vụn ra. "Phốc xuy!" Thần thông bị phá, chịu phản phệ chi hạ, Dương Mi phun ra một ngụm tiên huyết, huyết dịch tích lạc, năng lượng hạo hãn bàng bạc băng toái ức vạn dặm thời không, vô số ngôi sao tuyên cổ hóa thành bột mịn. "...Đây không phải Diệt Thế Đại Ma Bàn, đây căn bản không phải pháp bảo!" Hắn chỉ vào Đạo Kiếp nói, thần sắc vô

cùng khó coi.

Một khắc này, hắn cảm giác bị đối phương đùa bỡn.

Không sai, là bị đùa bỡn, người ta dùng chính là Thần Thông Đại Đạo, hắn lại nhận là pháp bảo, có thể không chịu thiệt sao?

Đồng dạng, Hồng Quân cũng thập phần chấn hám, kiêng kị nhìn thoáng qua Đạo Kiếp, ngay sau đó, nhìn về phía Dương Mi đang vẻ mặt não nộ, châm chọc nói: "Dương Mi đạo hữu, bần đạo có chút hoài nghi nhãn lực của ngươi phải chăng có vấn đề!" "Ai, không gian vi vương!" Một tiếng thở dài, làm cho Dương Mi da mặt co rút, xấu hổ không thôi, đồng thời cũng não nộ không thôi.

Hắn chỉ vào Đạo Kiếp nói: "Đạo Kiếp, năm đó ngươi ti bỉ vô sỉ, đủ loại quỷ kế, hiện nay lần nữa gặp lại, vẫn là bộ dáng này, làm cho bần đạo xấu hổ khi cùng ngươi làm bạn!" Bất quá Dương Mi trong lòng tuy rằng não nộ vì bị lừa, nhưng đồng dạng chấn kinh không thôi, vừa rồi đối phương một tay đại thần thông, hắn dù có chuẩn bị, muốn nhẹ nhõm tiếp hạ cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng. "Dương Mi đạo hữu, đừng động nộ, tâm cảnh của ngươi bất ổn, lần này gặp lại, đạo hữu thành đạo, tâm cảnh lại đại không bằng trước!" Đạo Kiếp lắc đầu, thản nhiên nói, trong ngữ khí mang theo một tia thở dài, càng làm cho Dương Mi đại nộ.

Ni mã, đây không phải là vừa rồi lão đạo nói với Hồng Quân sao?

Đảo mắt dùng ở trên người mình, là báo ứng sao?

Giờ phút này, Dương Mi nhìn Đạo Kiếp đều cảm thấy khả ố, quá khả ố, tung hoành vô số kỷ nguyên, trải qua Hỗn Độn thời đại, Hồng Hoang thời đại, cũng chưa từng thấy qua người khả ố như vậy. "A!" Nhiên thấy Dương Mi bộ dáng như thế, Hồng Quân cười, giờ phút này tâm tình thập phần sướng rồi, cảm giác ý niệm đều thông đạt không ít.

Nếu như không phải muốn chú ý hình tượng Thánh Nhân, hắn hận không thể cất tiếng cười to.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: Dương Mi a Dương Mi, trước đó ngươi trêu chọc bần đạo?

Chương 104

Dáng vẻ kiêu ngạo của ngươi đâu?

Không gian vi vương của ngươi đâu?

Không biết vì sao, giờ phút này Hồng Quân lại nhìn về phía Đạo Kiếp thì trong ánh mắt tràn đầy thiện ý, cứ việc phần thiện ý này chỉ là lâm thời. "Hừ!" Hít sâu một hơi, Dương Mi thần tình khôi phục lại bình tĩnh, mắt lạnh nhìn về phía Đạo Kiếp, nói: "Đạo hữu hà tất nhục bần đạo, vừa rồi cũng chỉ là bần đạo nhất thời chủ quan.

Như hôm nay ba người chúng ta lần nữa tương tụ, không bằng tại trong Hỗn Độn hảo hảo luận đạo một phen như thế nào?

Cũng tốt để bần đạo nhìn xem hai vị đạo hữu nhiều năm như vậy có bao nhiêu tiến bộ!" "...." Nghe vậy, Hồng Quân do dự, hiển nhiên, hắn không muốn cùng hai người luận đạo, thời gian của hắn khẩn bách. "Chính hợp ý ta!" Không đợi Hồng Quân mở miệng, Đạo Kiếp lại đoạt trước đáp ứng, tịnh nhìn về phía Hồng Quân đại hữu thâm ý nói: "Hồng Quân đạo hữu, cự ly hai người chúng ta giảng đạo còn có mấy vạn năm thời gian, trên thời gian dư xài, đạo hữu do dự, chẳng lẽ có quỷ kế gì không thành?" "Ngược lại không phải...

Được rồi, đã nhị vị đạo hữu thịnh tình yến thỉnh, vậy bần đạo cũng không chối từ!" Thấy Đạo Kiếp và Dương Mi đại hữu thâm ý nhìn chằm chằm mình, Hồng Quân trong lòng thở dài một tiếng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, nếu không hai người tuyệt đối sẽ không để hắn rời đi.

Ba người luận đạo tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy, đánh nhau cũng là một bộ phận của luận đạo.

Lấy tu vi ba người, tự nhiên muốn viễn ly khu vực có sinh mệnh,

càng không thể tại Hồng Hoang phá hoại, nếu không Thiên Đạo sẽ không tha cho bọn họ.

Thế là, ba người trực tiếp đi tới nơi tiếp giáp giữa Hỗn Độn Tinh Vực cùng Ngoại Hỗn Độn. ... "Sư huynh, cứ tiếp tục như vậy thì làm thế nào cho phải, Hỗn Độn Tinh Vực cũng quá lớn!" Một chỗ thương mang hỗn độn, hai tên đạo nhân đang phong trần mệt mỏi đi đường, hai tên đạo nhân tu vi rất mạnh, nãi là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Khi hành tẩu, những hỗn độn chi khí xám xịt, có thể xâm thực vạn vật đều bị ngăn tại thể ngoại.

Bất quá lúc này hai người lại thập phần chật vật, đạo bào phá toái, tóc tai tán loạn, giống như hai kẻ điên. "Sư huynh, năm vạn năm, chúng ta tại Hỗn Độn Tinh Vực tìm kiếm năm vạn năm, đâu có Tử Tiêu Cung?

Kia Hồng Quân Thánh Nhân không phải là lừa gạt chúng ta chứ?" Chuẩn Đề khổ mặt, trong miệng phát ra lao tao. "Sư đệ thận ngôn, Thánh Nhân không thể nghị luận, chớ có nhưỡng thành đại họa!" Tiếp Dẫn vội vàng để Chuẩn Đề ngậm miệng, đồng thời vẻ mặt tật khổ nói: "Sớm biết như thế, chúng ta không đến, nếu như đi nghe Đạo Kiếp Thiên Tôn giảng đạo, e rằng hiện nay hai người chúng ta đang tại Đông Hải cùng chư vị đạo hữu luận đạo rồi!" "Sư huynh, hiện tại nói cái này còn có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ chúng ta có thể quay trở lại sao?" Chuẩn Đề trợn trắng mắt.

Hai người trầm mặc không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi đường, chỉ là trong lòng không ngừng bi hô: Ta quá khó khăn.

Nhiên, không biết vì sao, bất tri bất giác, hai người lần nữa lạc mất phương hướng, cư nhiên hướng về phía Ngoại Hỗn Độn chạy tới. ...

Tuế nguyệt vội vàng, hỗn độn bất ký niên, bất tri bất giác mấy vạn năm trôi qua.

Một ngày nọ, một cỗ dao động khủng bố tại nơi tiếp giáp giữa Hỗn Độn Tinh Vực cùng Ngoại Hỗn Độn bộc phát, khí tức khủng bố chấn hám Cửu Thiên Thập Địa, ức vạn thời không vì vậy mà phá toái, ba loại đại đạo bất đồng diễn hóa tại trong thương mang rồi phá toái, ngay cả thời không trường hà dưới chân cũng nháy mắt biến mất.

Ba đạo thân ảnh chật vật ngã văng ra, riêng phần mình nhìn nhau một chút, quay người liền đi.

Dương Mi thở dài một tiếng, hướng về phía Ngoại Hỗn Độn bay đi.

Đạo Kiếp và Hồng Quân phân biệt trở về Hỗn Độn Tinh Vực.

Hai người vừa mới tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực, liền thấy hai đạo thân ảnh hoành bay ra ngoài, mồm to thổ huyết, suýt chút nữa vẫn lạc. "Di, nơi này cư nhiên có tu sĩ?" Đạo Kiếp kinh dị, thâm sâu nhìn thoáng qua hai người đã ngất đi, con mắt đen kịt trong nháy mắt liền nhìn thấu thân phận của hai người, đây không phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao?

Chỉ làm hắn buồn bực là, hai cái tên này chạy thế nào lại chạy đến đây?

Muốn chết hay sao? "Hừ, hai cái hỗn đản chạy loạn khắp nơi, hại ta tìm không thấy!" Hồng Quân sắc mặt biến đổi, cũng nhận ra hai người, nhìn Đạo Kiếp ánh mắt khẽ híp một cái, trong lòng kinh hãi, vội vàng đem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thu lại, thuấn di rời đi.

Nhìn Hồng Quân rời đi, Đạo Kiếp ánh mắt híp càng sâu, giơ tay sờ sờ râu ria, ân, phát hiện giống như không có râu ria, hắn mỉm cười, thân ảnh biến mất không thấy.

Lần luận đạo này, túc túc dùng mấy vạn năm thời gian, giảng đạo lập tức bắt đầu, hắn tự nhiên sẽ không lại trì hoãn.

Trên Tam Tiên Đảo, đã mấy vạn năm trôi qua, Minh Hà vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi.

Đặc biệt là khi thời gian giảng đạo sắp đến gần, hắn càng thêm sốt ruột.

Giảng đạo sắp bắt đầu rồi mà sư tôn nhà mình vẫn chẳng thấy đâu, năng không cuống quýt sao được?

Vạn nhất sư tôn không về kịp, chẳng phải là thất hứa?

Để cho hàng ức vạn tu sĩ trong thiên hạ khổ sở chờ đợi suốt mười vạn năm, đây chẳng phải là trêu đùa người ta sao?

Dù tu vi sư tôn cao thâm, người đời không dám nói ra miệng, nhưng trong lòng khẳng định sẽ không thoải mái.

Hơn ai hết, Minh Hà biết rõ sư tôn nhà mình và vị Thánh nhân Hồng Quân kia là quan hệ cạnh tranh, thậm chí là địch đối, làm như vậy chẳng phải là dâng cơ hội cho đối phương sao. "Hỗn Độn, sư tôn rốt cuộc đi đâu rồi?

Sao vẫn chưa về!" Thấy bé gái kia vẫn đoan tọa trên bồ đoàn, vững như Thái Sơn, Minh Hà không nhịn được hỏi. "Hừ, lão gia tự nhiên là đi làm đại sự rồi, ngươi gấp cái gì!" Bé gái hừ lạnh một tiếng, thần tình đạm nhiên, hai bàn tay nhỏ đặt trên đầu gối, bốn ngón tay hướng lên trời, bày ra một tư thế luyện khí, nhưng thực chất căn bản nàng chẳng biết luyện khí là gì.

Khóe miệng Minh Hà co giật, trong lòng thầm oán: "Hung thú chính là hung thú, cùng nàng không có chút tiếng nói chung nào." "Xem ra đành phải để bần đạo xuất mã, nghĩ cách kéo dài thời gian vậy!" Minh Hà trong lòng thở dài, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm truyền đến: "Minh Hà, chuẩn bị đi, trăm năm sau, chính thức khai giảng!" "Sư tôn!" Minh Hà đại hỉ, biết là sư tôn nhà mình đã về, lập tức tinh thần chấn động, vẻ đồi phế trong nháy mắt tan biến không còn tăm tích.

Bất quá trước khi rời đi, hắn không khỏi liếc nhìn bé gái đang ngồi vững như bàn thạch trên bồ đoàn kia, trong lòng thầm nhủ: Xem ra tâm cảnh của mình vẫn chưa đủ, nhìn người ta mà xem?

Chương 105

"Keng!" Không bao lâu sau, một tiếng chuông du dương vang lên, triệt vang vạn cổ tang thương, tiếng chuông hoành đại, hồi đáng khắp cả Hồng Hoang.

Ngay sau đó, thanh âm đầy uy áp của Đạo Kiếp vang lên: "Thời hạn mười vạn năm đã tới, giảng đạo bắt đầu.

Kẻ phúc trạch thâm hậu có thể lên đảo, kẻ phúc trạch bình thường có thể nghe giảng ở xung quanh Tam Tiên Đảo, kẻ phúc trạch thiển bạc, xem cơ duyên của mỗi người!" "Cuối cùng cũng bắt đầu rồi!" "Nhanh, mau lên đảo!" Giờ khắc này, toàn bộ Đông Hải dấy lên sóng to gió lớn.

Theo tiếng nói của Đạo Kiếp vang lên, tất cả mọi người đều kích động, điên cuồng lao về phía Tam Tiên Đảo.

Tuy rằng tuyệt đại đa số mọi người không biết ý tứ "phúc trạch" mà Đạo Kiếp Thánh nhân nói là gì, nhưng tất cả đều hiểu, muốn nghe đạo, tự nhiên là phải lên đảo, được ngồi trước mặt vị vô thượng tồn tại kia thì thu hoạch mới là lớn nhất.

Hiển nhiên, khác với việc Hồng Quân làm ra Tử Tiêu Cung giảng đạo, cái gọi là "phúc trạch" của Đạo Kiếp thuần túy là dựa vào thực lực.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh liền có thể đăng đảo, thực lực bình thường thì chỉ có thể nghe giảng ở ngoại vi, còn kẻ thực lực yếu nhỏ...

A, Đông Hải tụ tập hàng ngàn ức vạn tu sĩ, thậm chí còn nhiều hơn, người đến liên tục không dứt, thực lực không đủ chỉ có thể bị chen lấn ra xa tít tắp. "Ha ha!

Huynh muội chúng ta quả nhiên là người có phúc trạch thâm hậu nhất!" Thật nhanh, từng tiếng cười to truyền đến, lại là Mười Hai Tổ Vu.

Bọn họ thực lực mạnh nhất, nhân số đông đảo, lực áp đương thế, tự nhiên chiếm cứ vị trí đầu tiên.

Tiếp theo đó, Phục Hy, Nữ Oa, Thường Hi, Hi Hòa, Tây Vương Mẫu cùng các đại năng Tiên Thiên đỉnh cấp lần lượt nhập đảo.

Trong đó khiến người ta chú mục nhất, cư nhiên là một nữ tử một thân hắc y, cả người ma khí cuồn cuộn.

Nữ tử này đầu sinh hai sừng, tuy rằng dung mạo tuyệt mỹ, nhất cử nhất động đều mang theo mị hoặc, nhìn qua cũng không kém Nữ Oa, Hi Hòa bao nhiêu, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác quỷ dị, thập phần nguy hiểm.

Vì vậy, dù có người kinh thán trước dung mạo của nàng, cũng không ai dám đến gần. ...

Khi Đạo Kiếp bên này chuẩn bị bắt đầu giảng đạo, cùng thời gian đó, tại Hỗn Độn, đại môn Tử Tiêu Cung cũng bỗng nhiên mở ra.

Hai gã đồng tử đi ra, khiến đám người Tam Thanh, Đế Tuấn đã chờ đợi từ sớm tinh thần chấn động, vô cùng kích động.

Sau khi hai gã đồng tử kia vẻ mặt ngạo nhiên giao đại một phen, mọi người liền nhao nhao dũng mãnh tiến vào.

Vừa tiến vào Tử Tiêu Cung, liền có sáu cái bồ đoàn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tuy rằng mọi người đều không rõ nguyên do, nhưng lại cảm giác được sáu cái bồ đoàn kia bất phàm, cự ly gần đài giảng đạo nhất.

Thế là, không ai bảo ai, liền bắt đầu tranh đoạt.

Tam Thanh đồng lòng, tay mắt lanh lẹ, đi tới trước bồ đoàn sớm nhất, lần lượt ngồi xuống ba vị trí đầu.

Việc này khiến sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất biến đổi, chỉ có thể dưới sự giúp đỡ của Thập Đại Yêu Thánh, ngồi lên cái bồ đoàn thứ tư và thứ năm.

Cái bồ đoàn cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của Trấn Nguyên Tử, đã bị Hồng Vân Lão Tổ đoạt được.

Đám người thấy thế chỉ có thể thở dài một tiếng, mỗi người tự tìm một chỗ ngồi xuống.

Tất cả đều được Hồng Quân đang ẩn mình trong hư không thu vào đáy mắt.

Khi thấy Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi lên bồ đoàn, mày hắn nhíu lại, định ám trung xuất thủ, lại bỗng nhiên dừng lại.

Hắn tính toán, Nữ Oa đã được nội định nhưng lại không tới.

Nếu lúc này đuổi một trong hai người Đế Tuấn hoặc Thái Nhất xuống, tất định sẽ đồng thời kích động người còn lại, được không bù mất.

Quan trọng nhất là, nếu đuổi bọn họ xuống, bồ đoàn trống ra thì ai ngồi?

Nữ Oa không có mặt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị hắn ném ở giữa đường tiếp tục khảo nghiệm, tạm thời chưa tới.

Thế là, Hồng Quân nhẫn nhịn, tạm thời để Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi đó, dù sao bồ đoàn cũng không đại biểu cho tất cả mọi thứ đều là của bọn hắn.

Đúng lúc này, một màn thú vị xuất hiện.

Côn Bằng vì tranh đoạt bồ đoàn thất bại với Đế Tuấn và Thái

Nhất nên vẻ mặt đầy nộ khí.

Không biết vì sao, trong trực giác của Côn Bằng, bồ đoàn khẳng định có đại vấn đề, không chừng là một tràng cơ duyên lớn.

Hắn nhìn thoáng qua Đế Tuấn và Thái Nhất, ánh mắt hai người lạnh lùng, cuối cùng hắn nhịn xuống.

Lại nhìn sang Tam Thanh, khí tức Tam Thanh hầu như liên kết với nhau, mỗi một người đều không yếu hơn hắn, thần sắc cũng lạnh lùng, đắc tội không nổi.

Cuối cùng, Côn Bằng đem ánh mắt ném về phía Hồng Vân.

Trên sáu cái bồ đoàn, chỉ có Hồng Vân là một mình, tuy rằng có Trấn Nguyên Tử hỗ trợ, nhưng giờ phút này Trấn Nguyên Tử đã ngồi ở một bên khác.

Trong cảm giác của Côn Bằng, khí tức Hồng Vân bình hòa, một điểm cũng không bá đạo, tu vi cũng yếu hơn so với Tam Thanh hay Đế Tuấn Thái Nhất không ít. "Chính là hắn!" Suy trước tính sau, Côn Bằng liền đem mục tiêu nhắm vào Hồng Vân.

Hắn bước lên phía trước, đứng trước mặt Hồng Vân, trên thân tản phát ra một cỗ khí tức áp bách.

Một đôi con ngươi âm lãnh nhìn chằm chằm Hồng Vân, uy hiếp nói: "Ngươi, cút sang một bên, cái vị trí này bần đạo muốn!" "Hả?" Tràng diện vốn đang yên tĩnh bỗng chốc xôn xao, Côn Bằng vừa mở miệng, trong nháy mắt liền hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Mọi người tại tràng đều kinh ngạc, rất nhanh liền trở nên hứng thú, đều muốn xem Côn Bằng có thể thưởng đoạt thành công hay không, nếu có thể, bọn họ cũng không ngại thử một lần. "Hừ, Côn Bằng đạo hữu, ngươi có ý gì?

Dựa vào cái gì ngã phải nhường vị trí cho ngươi?" Hồng Vân vốn

đang tươi cười, bị tiếng quát đột ngột này làm cho giật mình, ngay sau đó sắc mặt liền khó coi.

Chương 106

"Ý gì?

Thứ như ngươi cũng có tư cách chiếm cứ một cái vị trí sao?

Bần đạo thực lực mạnh hơn ngươi, tư chất tốt hơn ngươi, danh thanh cũng lớn hơn ngươi, cái vị trí này lý ứng quy về bần đạo sở hữu.

Còn không mau tránh ra, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Côn Bằng cười lạnh nói, ngữ khí hùng hổ dọa người. "Ngươi..." Hồng Vân nộ hỏa trùng thiên, song quyền nắm chặt.

Tên Côn Bằng này một chút cũng không nể mặt, trước mặt bao nhiêu người như vậy cư nhiên dám nhục mạ hắn?

Tuy rằng cảm thụ được áp lực to lớn trên người Côn Bằng, biết rõ khả năng không phải đối thủ, nhưng lúc này mà nhận túng, sau này còn lăn lộn ở Hồng Hoang thế nào được?

Cách đó không xa, Trấn Nguyên Tử vốn định lên tiếng giúp Hồng Vân cũng nhẫn nhịn lại, nhìn chằm chằm Hồng Vân, muốn xem vị lão hữu này sẽ làm thế nào.

Nếu Hồng Vân thực sự túng quẫn mà nhường chỗ, hắn sẽ tương đương thất vọng.

Nếu Hồng Vân quyết không nhường, thân là hảo hữu, hắn tự nhiên sẽ không tọa thị bất lý.

Không chỉ Trấn Nguyên Tử, tất cả mọi người tại tràng, bao gồm Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất... cũng đều hứng thú nhìn một màn này, chờ đợi sự lựa chọn của Hồng Vân.

Hồng Vân tại Hồng Hoang cũng có chút danh tiếng, nhưng lại

không phải uy danh mà là thiện danh, quảng giao hảo hữu, thích giúp đỡ người, càng thích lo chuyện bao đồng.

Trong đám người, có một bộ phận có hảo cảm với Hồng Vân, nhưng cũng có một bộ phận chán ghét loại người như vậy. "Không có khả năng, vị trí của bần đạo, dựa vào cái gì nhường cho ngươi?" Trong tình huống này, căn bản không dung Hồng Vân nghĩ nhiều, trực tiếp cự tuyệt.

Hắn thích dĩ hòa vi quý, thích thiền nhượng là không sai, nhưng cũng không phải cái gì cũng nhường.

Muốn nhường vị trí, đó cũng phải là tự nguyện, chứ không phải bị người ta bức ép.

Hồng Vân dầu gì cũng là đại năng hách hách hữu danh trong Hồng Hoang, há có thể tỏ ra yếu kém?

Tuyệt đối không, ngã Hồng Vân tuyệt đối không nhường! "Ngươi xác định?" Nghe vậy, sắc mặt Côn Bằng âm trầm xuống. "Hừ, đạo hữu vị miễn khi người quá đáng rồi đó!" Lúc này, Trấn Nguyên Tử mở miệng. "Không sai, nơi đây là Tử Tiêu Cung, thánh nhân đạo tràng, mọi người đều đang nhìn đấy!

Vị đạo hữu này cũng đừng quá quắt, nếu không chọc giận Thánh nhân, mọi người đều sẽ gặp rắc rối!" "Hừ, hạng người mang lông đội sừng mà cũng mặt dày tranh chỗ ngồi, thật không biết tự lượng sức mình!" Bất ngờ thay, Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời, Tam Thanh không biết vì sao cư nhiên cũng lên tiếng giúp Hồng Vân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng là miệng lưỡi độc địa, suýt chút nữa chỉ thẳng vào mũi Côn Bằng mà mắng. "...." Côn Bằng mộng bức.

Tình huống gì đây?

Ta cướp chỗ của Hồng Vân thì liên quan gì đến các ngươi?

Có cần thiết phải châm đối ta như vậy không?

Hắn biết kế hoạch đã thất bại, cái chỗ ngồi này e là đoạt không được.

Nhưng đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, đối diện với Nguyên Thủy nói: "Nguyên Thủy, ngươi có ý gì?

Ngươi khẩu xuất cuồng ngôn thì Bản hoàng quản không được, nhưng đừng có chỉ chó mắng mèo, đem tất cả chúng ta đều lôi vào!" "Đạo hữu nói quá lời rồi, chẳng lẽ đạo hữu không biết trong Hồng Hoang này, chín mươi chín phần trăm sinh linh đều là loại mang lông đội sừng sao?

Ngươi nói lời này là muốn cùng toàn thiên hạ vi địch hay sao?" Đế Tuấn cũng mở miệng, vừa nói ra càng ngoan độc, trong nháy mắt nâng tầm khẩu thiệt chi lợi lên thành mâu thuẫn chủng tộc.

Sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi.

Quả nhiên, đưa mắt nhìn lại, tuyệt đại bộ phận đại năng tại tràng nhìn về phía hắn đều mang theo địch ý. "Đế Tuấn thật âm hiểm!" Lão Tử cũng biến sắc, kéo kéo tay Nguyên Thủy, ý bảo đừng nói nữa.

Có đôi khi nói nhiều sai nhiều, không nên tranh cãi nữa, nếu không sơ hở chồng chất, dễ dàng bị người lợi dụng.

Côn Bằng đang định xoay người rời đi, thấy Đế Tuấn Thái Nhất mở miệng giúp đỡ, thần tình kinh ngạc một chút, rồi lộ ra một tia thiện ý với hai người.

Tuy biết đối phương có thể không phải vì giúp mình, nhưng vừa mở miệng đã vô tình giải vây cho sự lúng túng của hắn.

Thấy Côn Bằng nhìn sang, Đế Tuấn cười thiện ý, nói: "Côn Bằng đạo hữu không cần như thế, chỉ là một cái chỗ ngồi mà thôi, cũng không đại biểu cho cái gì.

Chốc nữa Thánh nhân giảng đạo kết thúc, đạo hữu có thể cùng huynh đệ chúng ta kết minh, mọi người cùng nhau luận đạo!" "Đế Tuấn đạo hữu nói rất đúng, là bần đạo chấp nhất rồi!" Côn Bằng gật gật đầu, liền tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống.

Hắn nhìn ra được Đế Tuấn có ý lôi kéo, nhưng cũng không đáp ứng ngay, cũng không cự tuyệt.

Có quan hệ đến lời đồn về Đế Tuấn tại Hồng Hoang là một gian hùng, cùng loại người như vậy giao thiệp, không dung Côn Bằng không cẩn thận.

Hết thảy phát sinh trong này đều bị Hồng Quân thu vào đáy mắt, thần sắc mạc danh, không có ngăn cản, không biết đang suy nghĩ gì.

Kỳ thật lúc này thời gian giảng đạo đã tới, nhưng hắn lại không hiện thân, tựa hồ đang chờ đợi người nào đó.

Không bao lâu sau, hai đạo thân ảnh chật vật từ bên ngoài vọt vào, vừa vào liền ngã nhào trên đất.

Mọi người cả kinh, vội vàng nhìn lại, lại phát hiện hai gã đạo nhân vừa xông vào người đầy máu, khí tức uể oải, đầu tóc rối bù, đạo bào trên người đã sớm tàn phá không chịu nổi, hoạt thoát thoát như hai tên ăn mày. "Di, hai người này hình như là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?" "Không sai, chính là bọn hắn, sao lại thê thảm thế này?" "Chẳng lẽ gặp nguy hiểm?" "Cũng không đến mức đó chứ?

Chương 107

Chúng ta cũng ở trong Hỗn Độn tìm kiếm không ít năm, kỳ gian cũng gặp vài lần nguy hiểm, nhưng cũng không đến nỗi thê thảm như vậy đi?" Mọi người tại tràng đều nhìn ra được, tu vi hai người này không yếu, tuyệt đối thuộc hàng đỉnh tiêm trong đám người, tu vi như vậy mà lại thê thảm đến mức suýt chết, thật khiến người ta chấn kinh. "Thảm như vậy, có phải hay không bần đạo khảo nghiệm hơi nặng tay rồi?" Thấy bộ dạng thê thảm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Hồng Quân cũng thập phần kinh ngạc.

Năm đó, khi đại chiến với Đạo Kiếp và Dương Mi, hai người này vừa vặn chạy tới, suýt chút nữa xông vào Ngoại Hỗn Độn, càng xảo hợp là bị dư ba cú đánh cuối cùng của ba người quét trúng, đương trường ngất đi.

Khi đó Hồng Quân phát hiện hai người này chính là đệ tử dự bị của mình, liền mang về.

Bất quá nhất thời nhớ tới hành vi của hai người này, hắn có chút khó chịu, bèn ném bọn họ vào Nội Hỗn Độn, để hai người một đường lần nữa trải qua một phen ma nạn.

Bây giờ nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thê thảm như vậy, Hồng Quân cảm thấy hình như mình hơi quá tay.

Đương nhiên, đối với hắn mà nói, chỉ cần không chết là được, Đại La Kim Tiên đâu dễ chết như vậy.

Lúc này, đại điện một mảnh tịch tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người từ dưới đất bò dậy, đảo mắt nhìn quanh, thần tình lập tức một trận xấu hổ. "Khụ khụ, sư đệ, chúng ta hình như tới trễ rồi!"

Tiếp Dẫn thần sắc tật khổ, ho khan một tiếng, nhưng lại không thật sự ho ra ngụm máu nào.

Chuẩn Đề thấy thế đại kinh thất sắc, nhưng ngay sau đó đôi mắt lóe lên một tia giảo hoạt, trực tiếp đâm đầu lao về phía cây cột Bàn Long trong điện.

Đồng thời, hắn ai oán gào lên: "Sư huynh, mạng chúng ta sao mà khổ thế này!

Hai huynh đệ ta một lòng vì cứu vãn Tây Phương, không quản ngàn dặm xa xôi vượt Hỗn Độn Tinh Vực cầu đạo.

Không ngờ trước tiên là lạc mất phương hướng, suýt chút nữa chết ở Ngoại Hỗn Độn.

Khó khăn lắm mới được người cứu về, lại bị ném giữa đường, một đường lần nữa trải qua bao ma nạn, cuối cùng mới tìm được Tử Tiêu Cung.

Dầu hết đèn tắt, lại không ngờ lòng người lãnh mạc, ngay cả một người đỡ chúng ta cũng không có." "Chẳng lẽ cầu một cái chỗ ngồi thật sự khó như vậy sao?" Vừa nói, Chuẩn Đề hữu ý vô ý liếc nhìn sáu cái bồ đoàn phía trước, đem ánh mắt định hình lại trên người Hồng Vân ở vị trí cuối cùng. "Ôi trời ơi, ta thật quá khó khăn rồi, ta không sống nữa!" Dứt lời, Chuẩn Đề liền đâm đầu húc vào cột đá. "Sư đệ không được!" Tiếp Dẫn đại kinh thất sắc, vội vàng giữ chặt Chuẩn Đề, đồng thời trong lòng thầm nhủ: Vị sư đệ này rõ ràng đối với sinh hoạt tràn ngập hướng vãng, không giống loại người nghĩ không thông a?

Hiển nhiên, ngay cả hắn cũng bị Chuẩn Đề lừa rồi.

Chúng nhân: "...." "Đạo hữu không thể!" Đúng lúc này, thân là "lão người tốt", Hồng Vân nhìn không được nữa, từ trên chỗ ngồi đứng

lên, cắn răng nói: "Ta Hồng Vân thật sự nhìn không được nữa!

Vì sao Hồng Hoang lại lãnh mạc như thế?

Nếu mỗi người đều có thể nhiều thêm một phần thiện tâm, bớt một phần lãnh mạc, Hồng Hoang há sẽ thành ra cái bộ dạng này?" Hắn bước lên phía trước, kéo Chuẩn Đề lại, nói: "Đạo hữu, vị trí này của bần đạo, chỉ là một chỗ ngồi mà thôi, người khác không nhường, bần đạo nhường!" "Hả?" "Hồng Vân bị ngốc rồi sao?" "Không thân không thích, cư nhiên lại đem chỗ ngồi nhường ra?

Vừa rồi Côn Bằng uy bức hắn đều không phạm phải sai lầm này cơ mà?" "A, tên Chuẩn Đề kia rõ ràng là đang diễn kịch, một điểm da mặt cũng không cần.

Chúng ta tại tràng ai không phải Đại La Kim Tiên, chỉ cần một tia chân linh bất diệt liền sẽ không chết.

Hai người bọn hắn nhìn qua thương thế cực trọng, thực chất căn bản không có chuyện gì lớn!" Thấy Hồng Vân nhường chỗ, mọi người tại tràng đều thập phần vô ngữ, các loại cười lạnh, trào phúng, khó hiểu lộ ra trên mặt.

Đối với thần sắc của những người này, Hồng Vân cũng không để ý tới, kéo Chuẩn Đề ngồi xuống vị trí của mình. "Đa tạ đạo hữu, đạo hữu đại ân, ta Chuẩn Đề suốt đời khó quên!" Chuẩn Đề nói lời cảm tạ, giờ khắc này, trên mặt đâu còn bộ dáng thê khổ?

Khiến người ta vừa nhìn liền biết là diễn kịch.

Ngay cả Hồng Vân cũng cảm thấy không đúng, nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn. "Nguyên lai là như thế, sư đệ hảo kế sách!" Lúc này, Tiếp Dẫn mới hiểu được vì sao Chuẩn Đề làm như vậy, âm thầm trong lòng giơ ngón tay cái cho sư đệ.

Nhưng mà, một màn này lọt vào mắt Côn Bằng, lại khiến sắc mặt

hắn càng ngày càng âm trầm, thậm chí âm trầm đến chảy ra nước. "Đáng giận Hồng Vân, muốn tìm chết sao!

Thà rằng đem chỗ ngồi cho cái tên rác rưởi không biết xấu hổ kia, cũng không cho bần đạo?

Ngươi chờ đó, bần đạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Giờ khắc này, Côn Bằng coi như đem Hồng Vân hận tới tận xương tủy.

Một màn này đồng dạng cũng lọt vào mắt Trấn Nguyên Tử, khiến hắn vô cùng lo lắng cho Hồng Vân.

Chuẩn Đề đã có chỗ ngồi, nhưng Tiếp Dẫn thì chưa có a.

Chuẩn Đề nheo mắt lại, nhìn về phía Tam Thanh, Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nghênh đón hắn là năm đạo ánh mắt lạnh lùng, khiến Chuẩn Đề cả kinh, vội vàng bỏ đi ý nghĩ trong lòng.

Mấy người này không giống Hồng Vân, đều là kẻ không dễ chọc. "Hừ, để cho hai người này đứng một đứa đi, Đế Tuấn Thái Nhất còn hữu dụng, bần đạo cần bọn hắn để đối phó Đạo Kiếp, không thể đắc tội vào lúc này!" Ẩn tàng trong hư không, Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ trong lòng, cũng không có ra tay giúp Tiếp Dẫn kiếm chỗ ngồi.

Tùy tức, hắn từ trong hư không đi ra, một cỗ thánh uy hạo hãn khoảnh khắc giáng lâm cả đại điện, cả người vô thanh vô tức xuất hiện trên đài giảng đạo.

Một khắc này, sắc mặt tất cả mọi người đại biến, cảm thụ được cỗ thánh uy khiến người hít thở không thông kia, tựa như lâu kiến đối mặt với thương thiên, khiến bọn họ đối với Thánh nhân càng thêm kính sợ. "Bái kiến Thánh nhân!" "Chúng ta bái kiến Thánh nhân!" Mọi người nhao nhao khom người hành lễ, thần sắc kính sợ. "Được rồi,

đều ngồi xuống đi.

Từ hôm nay trở đi, vị trí nghe giảng cứ ấn theo các vị trí hiện tại mà ngồi, ai cũng không được phép loạn động!" "Bắt đầu giảng đạo!" Hồng Quân nhàn nhạt nhìn mọi người một cái, liền bàn tọa xuống, bắt đầu giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, thiên hoa loạn trụy, miệng phun kim liên, các loại huyền ảo dị tượng hiển hóa, thiên địa đại đạo trong nháy mắt trở nên vô cùng rõ ràng, rất nhanh, mọi người liền hãm nhập vào trong cảm ngộ. ...

Chương 108

Bên kia, đối với màn kịch vui trong Tử Tiêu Cung, Đạo Kiếp cũng không để ý tới.

Khi Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, hắn bên này cũng bắt đầu giảng.

Khác với Tử Tiêu Cung, tràng sở giảng đạo của Đạo Kiếp là một quảng trường hình vuông cực lớn, chính giữa là một cái đạo đài.

Trên quảng trường, mật mật ma ma hàng ngàn cái bồ đoàn, mỗi cái đều tản phát ra khí tức huyền ảo, có thể gia tốc người nghe ngộ đạo.

Ngồi ở vị trí đầu tiên là Minh Hà, Mười Hai Tổ Vu, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu...

Mấy người ngồi ở phía trước nhất, bồ đoàn cũng là huyền ảo nhất.

Đạo Kiếp tuy không phải Thánh nhân, nhưng cũng là người thành đạo, đồng dạng dị tượng hiển hóa, rất nhanh liền khiến người nghe tiến nhập vào trạng thái cảm ngộ.

Phạm vi giảng đạo cũng khác với Hồng Quân, không chỉ cục hạn trong quảng trường, mà ở ngoài Tam Tiên Đảo, thậm chí vùng hải vực lân cận cũng đều có thể nghe thấy.

Ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân giảng về Tiên đạo, từ Thiên Tiên bắt đầu, thẳng đến Đại La Kim Tiên.

Trong Hồng Hoang tuy có người tu hành, nhưng đa số đều không có hệ thống hoàn chỉnh, lần này Hồng Quân liền đem hệ thống Tiên đạo đã hoàn thiện giảng giải ra.

Thế nhưng, khác biệt với đạo mà Hồng Quân giảng, Đạo Kiếp lại không bắt đầu từ Thiên Tiên, mà giảng từ phàm nhân.

Từ Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo...

Bốn đại cảnh giới Luyện Khí đều được hắn giảng giải tường tận.

Lúc đầu, mọi người đều thập phần khó hiểu, căn bản không minh bạch Đạo Kiếp giảng mấy thứ này làm gì?

Phàm linh là cái thứ gì?

Chữ "Phàm" này tại Hồng Hoang căn bản chưa từng xuất hiện.

Phải biết rằng, từ thuở khai thiên lập địa, sinh linh Hồng Hoang vừa đản sinh liền bất phàm, hơi chút tu luyện liền thành Thiên Tiên.

Có thể nói, Thiên Tiên trong mắt người đời đã là "phàm" rồi.

Đối mặt với sự khó hiểu của chúng nhân, Đạo Kiếp giải thích: "Thiên có thiên mệnh, Địa có địa mệnh, Nhân có nhân mệnh.

Vạn vật đều không thoát khỏi một cái luân hồi, có sinh liền có tử, có khai thiên liền có diệt thế, thế gian khó có vĩnh hằng!" "Như Hồng Hoang, có thịnh liền có suy.

Dù cho mỗi cách một đoạn thời gian đều sẽ có lượng kiếp giáng lâm tẩy lễ đại địa, nhưng vẫn không cải biến được sự suy yếu từng giờ từng khắc của trời đất.

Một khi thế giới bản thân trở nên suy yếu, sinh linh mới đản sinh cũng sẽ ngày càng yếu, căn cước ngày càng thấp.

Đến lúc đó, Luyện Khí tứ đại cảnh liền có đất dụng võ." "Thứ hai, đừng nhìn sinh ra đã là Tiên, nhưng nếu có thể nghiêm túc tham ngộ tứ đại cảnh, trọng tố căn cơ, các ngươi sẽ đi được xa hơn!" Nói đến đạo lý này, Đạo Kiếp không giải thích thêm, tiếp tục giảng đạo.

Mọi người cũng đều lâm vào trầm tư, một phen lời nói của Đạo Kiếp khiến bọn họ xúc động rất lớn.

Sinh ra là Tiên, sinh ra là Thần, tự nhiên sẽ không vì sinh linh đản sinh ở hậu thế mà lo nghĩ.

Ảnh hưởng đến tâm thần bọn họ chính là mấy câu nói trước đó của Đạo Kiếp: Thiên có thiên mệnh, Địa có địa mệnh, Nhân có nhân mệnh, vạn vật đều không thoát khỏi luân hồi...

Đặc biệt là các đại năng cảnh giới Đại La có mặt tại tràng, tâm thần xúc động càng lớn. "Oanh long!" Đúng lúc này, trên chín tầng trời, một đạo kim quang rơi xuống, chiếu sáng cả Đông Hải, một mảnh công đức khánh vân thập phần to lớn giáng lâm trên bầu trời Tam Tiên Đảo, rơi xuống người Đạo Kiếp.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan đến Luyện Khí tứ đại cảnh giới trong nháy mắt lạc ấn vào tâm thần mỗi sinh linh, thậm chí không chỉ Hồng Hoang, ngay cả Thái Cổ Tinh Không và sinh linh trong Hỗn Độn Tinh Vực cũng nhận được. "Di, trời giáng công đức, Thiên Đạo lạc ấn?" "Khai sáng tân thể hệ sao?" "Đạo Kiếp Thiên Tôn quả nhiên đại thiện!" Chúng nhân kinh hô.

Trước đó đối với Luyện Khí tứ đại cảnh, rất nhiều tu sĩ cũng không quá để ý, trong mắt bọn họ lại không cần trọng tu, dùng không đến.

Nhưng bây giờ nhìn xem, ngay cả Thiên Đạo cũng nhận khả rồi, làm bọn hắn chấn kinh vô cùng, không dám coi thường Luyện Khí tứ đại cảnh nữa. "Thật không ngờ a!" Ngay cả Đạo Kiếp cũng thập phần kinh ngạc.

Hắn chỉ thuận miệng giảng ra Luyện Khí tứ đại cảnh của hậu thế, dùng để bổ toàn căn cơ tăng cường danh vọng, lại kinh động đến cả Thiên Đạo.

Bất quá suy nghĩ lại, Đạo Kiếp cũng thấy thích nhiên.

Đối với sự phát triển của Hồng Hoang, Thiên Đạo - với tư cách là thể ngưng tụ quy tắc - tự nhiên sớm đã có quy hoạch.

Tương lai Hậu Thiên sinh linh tất nhiên sẽ xuất hiện, như vậy Luyện Khí tứ đại cảnh liền tương đương với việc hắn đã thay Thiên Đạo đặt xuống căn cơ cho đám sinh linh Hậu Thiên này. "Đạo Kiếp Thiên Tôn đại thiện!" "Thiên Tôn từ bi!" Cùng lúc đó, khi Thiên Đạo đem tin tức Luyện Khí tứ đại cảnh truyền vào não hải chúng sinh, rất nhiều sinh linh nhao nhao triều bái Đạo Kiếp.

Cứ như vậy, rất nhiều người đem tôn xưng của Đạo Kiếp từ Thiên Tôn đổi thành Đạo Tôn.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang giảng đạo bỗng nhiên dừng lại, thần tình trở nên vô cùng âm trầm.

Thấy Hồng Quân ngừng giảng, Tam Thanh và những người khác bắt đầu nghị luận nhao nhao.

Bởi vì vừa rồi, tin tức liên quan đến Luyện Khí tứ đại cảnh giới cũng đồng dạng truyền vào não hải bọn họ.

Bất quá những người đang nghị luận việc này, khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng bất thiện của Hồng Quân thì đều nhao nhao im miệng.

Tu sĩ có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng nào có ai đơn giản?

Há có thể không nhìn ra quan hệ giữa vị Hồng Quân Thánh nhân này và vị Đạo Kiếp Thiên Tôn ở Đông Hải kia?

Mọi người cũng là giảng đạo, lôi kéo người đời, nhưng người ta Đạo Kiếp Thiên Tôn giảng một hồi liền lộng ra một cái tu luyện thể hệ.

Mặc dù cái thể hệ này hiện tại nhìn qua không có tác dụng lớn, nhưng đó cũng là sáng tạo a?

Chương 109

Quan trọng nhất là được Thiên Đạo công nhận, ban thưởng công đức, có tức hay không chứ.

Ân, rất nhiều đại năng tại tràng thầm nghĩ, chuyện này nếu hoán lại là Hồng Quân, cũng tuyệt đối sẽ phẫn nộ.

Đại gia đều đang nhìn Hồng Quân, ai cũng không nói gì, tràng diện một mảnh tịch tĩnh. "Đạo Kiếp Thiên Tôn có đại trí tuệ, bất quá hiện tại hẳn là nên xưng hô hắn là Đạo Tôn!" Cuối cùng, Hồng Quân mở miệng, tán thán một tiếng.

Việc này khiến chúng nhân trong Tử Tiêu Cung kinh ngạc, bất quá ai cũng nhìn ra được, Hồng Quân chỉ là nói lời khách sáo, trong lòng không chừng hận đến muốn chết. "Tiếp tục giảng đạo, tiếp theo bần đạo muốn giảng chính là sự huyền bí của cảnh giới Đại La.

Chư vị hiện tại đa số đều ở tầng thứ này, đều phải nghiêm túc nghe giảng, cơ hội chỉ có một lần!" Nhàn nhạt liếc nhìn mọi người một cái, thần tình Hồng Quân lần nữa trở nên cổ tỉnh vô ba, bắt đầu tiếp tục giảng đạo.

Theo Hồng Quân giảng giải cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong Tử Tiêu Cung các loại dị tượng tân phân, từng đóa kim liên nở rộ, cả tòa đại điện sung xích một cỗ khí tức huyền ảo.

Rất nhanh, thần sắc một đám đại năng đang cảm ngộ bắt đầu biến hóa, có nhíu mày, có hoảng nhiên đại ngộ, có khóc lớn cười to.

Mỗi người bất đồng, cảm ngộ bất đồng.

Bất quá Hồng Quân trong lúc giảng đạo, cũng phân ra một bộ phận tâm thần quan chú Đông Hải.

Đối với Đạo Kiếp, hắn thời khắc không dám buông lỏng, dù là đang giảng đạo.

Không lâu trước đây tên kia làm ra cái Luyện Khí tứ cảnh, cư nhiên có thể hoạch đắc Thiên Đạo nhận khả, khiến Hồng Quân cảnh giác.

Biết Hồng Quân cũng đang quan chú mình, Đạo Kiếp trong lòng cười lạnh, cũng không để ý tới, vẫn theo kế hoạch đã định mà giảng.

Sau khi giảng xong Luyện Khí tứ cảnh, hắn cũng giống như Hồng Quân, bắt đầu từ Thiên Tiên cảnh giới giảng thẳng đến Đại La Kim Tiên, chỉ là giảng chi tiết hơn Hồng Quân.

Hồng Quân là thay Thiên Đạo truyền đạo, giảng đạo chia làm ba lần, mỗi lần ba ngàn năm.

Đạo Kiếp thì không có cái ước thúc này, nguyện ý giảng bao nhiêu năm liền giảng bấy nhiêu năm.

Tóm lại, hắn giảng chi tiết hơn Hồng Quân, cộng thêm mười vạn năm trước rất nhiều người đều đã cảm ngộ Ngộ Đạo Bia, bởi vậy cảm ngộ càng thêm dễ dàng, thu hoạch cũng thập phần to lớn.

Có thể thấy, trên quảng trường, ngoài đảo, thậm chí các nơi tại Đông Hải, thỉnh thoảng lại có tu sĩ đánh vỡ bình cảnh, đột phá cảnh giới trước mắt.

Nội hải Đông Hải, các loài hải yêu, tôm cá chưa khai linh trí, dưới tràng giảng đạo này, rất nhiều đều nhao nhao khai mở linh trí, thậm chí hóa hình.

Đương nhiên, trong tràng giảng đạo này cũng có ngoại lệ, đó chính là Mười Hai Tổ Vu.

Bọn họ không có Nguyên Thần, căn bản nghe không hiểu.

Nhưng lại không nỡ rời đi, muốn chờ giảng đạo kết thúc để đặc ý thỉnh giáo Đạo Kiếp.

Do đó, trong thời gian giảng đạo, bọn họ chỉ có thể tiếp tục tham ngộ phương pháp ngưng tập Nguyên Thần trên tấm bia đá.

Khối bia đá này đối với Vu tộc chí quan trọng yếu, thậm chí bọn họ đã tính kỹ, đợi sau khi trở về nhất định phải đem khối bia đá này cung phụng thật tốt, coi nó như thánh vật chỉ đứng sau Bàn Cổ Điện.

Thật nhanh, ba ngàn năm vội vã trôi qua.

Đạo Kiếp tịnh vị kết thúc giảng đạo, nhưng trong Hỗn Độn Tinh Vực, Tử Tiêu Cung giảng đạo lại đã kết thúc.

Không bao lâu, các đại năng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung liền quay về Hồng Hoang.

Những người này tuyệt đại bộ phận thấy Đông Hải bên kia vẫn đang tiếp tục giảng, có người nhịn không được bèn tới xem thử.

Vừa nhìn, lập tức hãm nhập vào trong đó.

Trong đó bao gồm cả Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Một màn này bị Hồng Quân nhìn ở trong mắt, sắc mặt thập phần khó coi.

Đều giảng đạo kết thúc rồi, đối phương còn giảng, rảnh rỗi quá hóa rồ sao?

Đem người đều hấp dẫn đi rồi, ta còn chơi thế nào? "Hừ!" Thấy càng ngày càng nhiều người hãm nhập vào trong cảm ngộ, Hồng Quân rốt cuộc nhịn không được, lập tức hừ lạnh một tiếng, vang lên trong não hải bọn Tam Thanh.

Đám người cả kinh, chuyển mình liền minh bạch hết thảy, trên

trán mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cuối cùng, tất cả đại năng từ Tử Tiêu Cung trở về đều luyến tiếc không nỡ rời đi.

Không còn cách nào, đã chọc giận Hồng Quân, nếu còn tiếp tục nghe tiếp, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. "Hồng Quân lão nhi, chẳng lẽ tâm hung của ngươi nhỏ nhen như vậy sao?

Lại không có đầu nhập bản tọa, chỉ nghe giảng một chút mà thôi, bản tọa cũng không tư tàng, ngươi lại cần gì phải như thế?" Hành động của Hồng Quân tự nhiên không qua mặt được Đạo Kiếp, thế là Đạo Kiếp liền phân ra một đạo thần niệm, truyền âm cho Hồng Quân. "Hừ, Đạo Kiếp lão nhi, cách làm của ngươi là đi ngược lại lẽ trời.

Nên biết, đạo bất khả khinh truyền, bố đạo thiên hạ như vậy chỉ hội gia tăng tốc độ Hồng Hoang suy yếu, Vô Lượng Lượng Kiếp đến sớm hơn.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn học La Hầu, tế tự Hồng Hoang, hiến tế Đại Đạo?" Hồng Quân lạnh lùng nói.

Vấn đề này đoạn thời gian qua hắn vẫn luôn suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra Đạo Kiếp muốn làm gì.

Nếu là bố cục, vậy thì cái cục này cũng quá lớn rồi đi?

Nếu không có mưu đồ gì, chỉ đơn thuần tuyên dương thanh danh, tụ tập khí vận, hắn cũng không tin.

Chương 110

Đùa gì thế, ở cảnh giới này, một chút thanh danh, thêm chút khí vận thì có tác dụng gì? "Ha ha!" Nghe vậy, Đạo Kiếp cười lạnh: "Hồng Quân lão nhi, bớt cái giọng đại nhân đại nghĩa đó đi, làm như ngươi thật sự để ý đến Hồng Hoang lắm vậy.

Còn chuyện bản tọa học La Hầu, càng là chuyện tiếu lâm!" "Ngươi là Hồng Hoang đệ nhất vị Thánh nhân, bản tọa là Hồng Hoang đệ nhất vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tương lai Hồng Hoang phát triển, đều sẽ lấy ta và ngươi làm đầu.

Giữa chúng ta tất nhiên sẽ triển khai một cuộc cạnh tranh, sinh tử bác sát, đó mới là Đại Đạo!" Nói đến đạo lý này, Đạo Kiếp híp mắt lại, đại hữu thâm ý nói: "Hồng Quân, có hứng thú cùng bản tọa đánh một ván cờ hay không?

Lấy thiên địa làm bàn cờ, Hỗn Độn làm quân, trước khi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, xem ai có thể chứng đắc Đại Đạo trước?

Kẻ thắng siêu thoát, kẻ bại vạn kiếp bất phục!" "Khẩu khí thật lớn, chứng đắc Đại Đạo...

Không ngờ dã tâm của Đạo Kiếp lão nhi ngươi lại lớn như vậy!" Nghe vậy tâm thần Hồng Quân chấn động, lộ ra thần tình không thể tin nổi.

Không ngờ đối phương vừa mới thành đạo đã mưu tính đến bước kia. "Lấy thiên địa làm cờ, Hỗn Độn làm bàn...

Nguyên lai là thế.

Bần đạo tuy rằng chưa nhìn thấu ngươi muốn làm gì, nhưng có thể bắt đầu!

Đại nghị lực, đại trí tuệ, bần đạo bội phục.

Bất quá đạo hữu đã muốn bắt đầu, vậy thì bần đạo tự nhiên sẽ không chịu thua!" Nói đến đây, thần sắc Hồng Quân lạnh lẽo, tiếp lời: "Đánh cờ có thể, bần đạo cũng có thể phụng bồi.

Bất quá đạo hữu phải nhớ kỹ, nơi này là Hồng Hoang, bần đạo là Thánh nhân.

Nếu ngươi dám làm ra chuyện nghịch thiên, bần đạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Đối phương đã nói rõ ràng, vậy thì cái cục này không tiếp cũng phải tiếp, nếu không chờ đợi hắn sẽ là từng bước bị ép sát, cho đến khi vạn kiếp bất phục. "Đạo hữu yên tâm, bản tọa tự nhiên biết rõ!" Đạo Kiếp mỉm cười, đối với sự uy hiếp của Hồng Quân ti hào không để ý.

Lần này truyền âm, bản chất là nói cho Hồng Quân biết: Ta xuất chiêu rồi, ngươi có năng nại thì tiếp, nếu tiếp không được, vậy thì ngại quá, ngươi vạn kiếp bất phục đi.

Thu hồi tâm thần, Đạo Kiếp tiếp tục giảng đạo, mãi cho đến ba ngàn năm sau, đem cảnh giới Đại La Kim Tiên triệt để giảng xong, mới đình chỉ. "Lần này giảng đạo hoàn tất, các ngươi có thể rời đi, lần giảng đạo thứ hai sẽ diễn ra sau mười vạn năm nữa!" Dị tượng đình chỉ, giảng đạo kết thúc, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt. "Đa tạ Đạo Tôn truyền đạo!" Mọi người khom người, nhao nhao lễ bái, sau đó luyến tiếc không nỡ rời đi.

Nhưng lại có mấy người không rời đi, vẻ mặt trù trướng.

Bọn họ cũng đã đổi giọng từ Thiên Tôn thành Đạo Tôn rồi.

Trong đó bao gồm Mười Hai Tổ Vu, Phục Hy, Nữ Oa.

Ngoài ra còn có hai vị thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ, toàn thân tản phát ra Thái Âm chi lực, chính là hai tỷ muội Hi Hòa, Thường Hi. "Các

ngươi có chuyện gì quan trọng sao?" Mâu quang Đạo Kiếp lóe lên, có nhật nguyệt tinh thần diễn hóa, động xuyên cổ kim tương lai, ánh mắt quét qua người bọn họ.

Mười Hai Tổ Vu và Phục Hy đều đang do dự không quyết, hiển nhiên có lời muốn nói lại không biết mở miệng thế nào cho tốt.

Hi Hòa và Thường Hi lại cười bước lên trước, đối với Đạo Kiếp thi lễ một cái, nói: "Đạo Tôn, tỷ muội chúng ta lần này đến, trừ bỏ nghe Đạo Tôn giảng đạo, còn có một chuyện, chính là thay tỷ tỷ Vọng Thư đến bái hội Đạo Tôn!" "Ai, tỷ tỷ cả ngày trấn thủ trên Thái Âm Tinh, cũng không chịu rời đi nửa bước!" Nói xong, hai nàng đều tự thở dài một tiếng. "Vọng Thư đạo hữu sao?" Đạo Kiếp lâm vào hồi ức.

Năm đó, khi mới xuất sơn, chỉ là Đại La Kim Tiên, lúc đi ngang qua Thái Âm Tinh hắn đã cứu nữ tử phong hoa tuyệt đại kia.

Bây giờ thời thế biến thiên, thương hải tang điền, lần nữa nghe đến tên giai nhân, trong lòng cảm khái không thôi. "Trở về nói cho Vọng Thư đạo hữu, cố nhân làm sao có thể quên, nếu có cơ hội, bản tọa sẽ tự thân đến bái phỏng, ngồi xuống luận đạo!" Suy nghĩ một chút, Đạo Kiếp mở miệng nói. "Đạo Tôn muốn tự thân bái phỏng?" Nghe vậy, hai nàng cả kinh, đều vẻ mặt không thể tin nổi.

Trước mắt vị Đạo Tôn này là thân phận gì?

Đó chính là Thánh nhân (theo cách gọi của người đời), hiện nay là tồn tại chí cao vô thượng trong Hồng Hoang, tịnh truyền đạo thiên hạ, được người đời tôn xưng là Đạo Tôn.

Tồn tại bực này cư nhiên lại chịu khuất tôn hàng quý, tự thân đến bái phỏng tỷ tỷ, thật sự là quá chấn hám. "Chẳng lẽ vị Đạo Tôn này và tỷ tỷ giữa hai người tồn tại miêu nị gì hay sao?" "Ân, nhất định là như vậy.

Nếu không tỷ tỷ tuy rằng thập phần thần bí cường đại, không yếu hơn bất kỳ một vị đỉnh cấp đại năng nào của Hồng Hoang, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không khiến một vị Thánh nhân khuất tôn hàng quý!" "Cũng đúng, tỷ tỷ vốn phong hoa tuyệt đại, thần thánh cao quý, Đạo Tôn lại tài tình hơn người, siêu việt cổ kim, hỗ tương thích nhau không phải rất bình thường sao?

Nghe tỷ tỷ nói, vị Đạo Tôn này năm đó cứu mạng nàng, từng ở lại Thái Âm Tinh làm khách ngàn năm!" "A, lúc đó chúng ta còn mông lung vô tri, ai biết được trong ngàn năm thời gian đó, bọn họ đã phát sinh chuyện gì?" Hai nữ khả vị tâm tư hoạt dược, các loại suy đoán, lại càng đoán càng đen tối.

Đồng thời, khi nhìn về phía Đạo Kiếp, thần tình các nàng thay đổi, mang theo một loại ý vị mạc danh, cảm giác kia giống như...

ân, em vợ đang nhìn anh rể. "Sao vậy?

Vì sao lại nhìn bản tọa như thế?" Đạo Kiếp nhíu mày, tổng cảm giác ánh mắt hai nàng có chút không đúng. "Khụ khụ, không có gì?" Hai nữ ho khan một tiếng, cười nói: "Đã như vậy, vậy thì tỷ muội chúng ta liền thay mặt tỷ tỷ ở nhà, sớm cung nghênh Đạo Tôn đại giá!

Đạo Tôn, nhớ kỹ nhất định phải đến nhé!" Cuối cùng, Hi Hòa hiển nhiên đại hữu thâm ý nói một câu, rồi mới khom người rời đi.

Đạo Kiếp thần thái mạc danh, cảm thấy hai người này có chút không hiểu thấu.

Không để ý nữa, hắn nhìn về phía Mười Hai Tổ Vu và Phục Hy, hỏi: "Có vấn đề gì cứ hỏi đi!" "Để ta nói đi!" Mười Hai Tổ Vu nhìn nhau, cuối cùng quyết định do Hậu Thổ lên tiếng.

Chương 111

Hậu Thổ đối với Đạo Kiếp khom lưng thi lễ, thần sắc ưu sầu nói: "Đạo Tôn, ngài trước đó cho chúng ta tấm bia đá kia, hiển nhiên đã nhìn ra khiếm khuyết của Vu tộc chúng ta!

Vu tộc ta không có Nguyên Thần, vô pháp tu luyện Tiên đạo, muốn chứng đạo cơ hội khó như lên trời.

Cảm ngộ trên bia đá, cho chúng ta nhìn thấy hi vọng.

Ta trước đó đã thử qua, đích xác ngưng tụ ra được Nguyên Thần, nhưng nhục thân ta tu luyện chủ yếu dựa vào đại địa trọc khí, Nguyên Thần vừa ngưng tụ ra còn yếu ớt, căn bản vô pháp chống đỡ trọc khí xâm thực!

A, cái này biết làm thế nào cho tốt?

Nhục thân ta chủ tu trọc khí, một khi không hấp thu trọc khí, tu vi tiến triển tất nhiên chậm chạp; một khi hấp thu trọc khí, Nguyên Thần căn bản vô pháp trưởng thành!

Xin Đạo Tôn giải hoặc, vì chúng ta chỉ điểm mê tân!" Hậu Thổ nói xong, các Tổ Vu khác cũng đều nhao nhao mở miệng.

Một bên, Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa đều đang lắng lặng nghe, nghe vậy thập phần kinh ngạc.

Phương pháp tu luyện của Tổ Vu cũng quá khác người rồi đi, loại phương pháp này bọn họ chưa từng nghe thấy. "Cư nhiên không có Nguyên Thần?

Chỉ tu nhục thân, thật kỳ lạ!" "Chỉ tu nhục thân mà có thể cường đại như vậy, không hổ là Bàn Cổ tinh huyết sở hóa!" Ba người đều chấn kinh vô cùng, sau đó cũng đều nhao nhao nhìn về phía Đạo Kiếp,

muốn xem Đạo Kiếp liệu có phương pháp xử lý hay không.

Dù sao đây là một đề tài mâu thuẫn, tu Nguyên Thần thì không thể hấp thu trọc khí, không hấp thu trọc khí thì nhục thân vô pháp tráng đại. "Hình như là một vấn đề vô giải!" Minh Hà trong lòng thầm nhủ.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại thần tình đạm nhiên, đại hữu thâm ý liếc nhìn ba người Minh Hà một cái, khiến ba người cả kinh.

Sau đó, hắn nhìn về phía Hậu Thổ và các Tổ Vu, mỉm cười nói: "Vấn đề của Vu tộc, bản tọa tự nhiên có giải quyết chi đạo, nếu không cũng sẽ không luyện chế Ngộ Đạo Bia cho các ngươi!" "Vậy Đạo Tôn..." Mười Hai Tổ Vu đại hỉ, thở phào nhẹ nhõm, liền vẻ mặt kỳ vọng nhìn về phía Đạo Kiếp.

Bất quá Đạo Kiếp lại lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Chính gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có đôi khi không cần cố ý cưỡng cầu, thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn.

Nếu đợi các ngươi tu vi đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong mà vẫn không thể lĩnh ngộ, đến lúc đó hãy hỏi lại bản tọa!" "Đạo Tôn, nhưng mà..." Nghe vậy Hậu Thổ muốn nói lại thôi, lại bị Đế Giang kéo lại, tịnh ám trung truyền âm: "Tiểu muội, đừng nóng vội, Đạo Tôn nói như vậy, tự nhiên có dụng ý của người, không thể xúc nộ Đạo Tôn!" Tùy tức, hắn đối với Đạo Kiếp cung kính thi lễ, nói: "Đa tạ Đạo Tôn ân tứ, đại ân bực này, Vu tộc ta sẽ không quên!" "Phục Hy, nhìn ngươi sầu mi khổ kiểm, lại có chuyện gì?" Mười Hai Tổ Vu đi rồi, Đạo Kiếp nhìn về phía Phục Hy. "A, huynh trưởng, đang êm đẹp mặt ủ mày chau làm gì?" Nữ Oa cũng thập phần không hiểu.

Nhớ rõ lúc đến, Phục Hy đâu có chuyện gì, nghe đạo xong về lại nghe đến ngốc rồi sao?

Nghĩ tới đây, Nữ Oa lại nhìn về phía Đạo Kiếp, thần tình hơi có chút bất thiện. "Ánh mắt gì thế này?" Đạo Kiếp vô ngữ, cái này liên

quan gì đến ta?

Ta lại không có khi dễ Phục Hy. "Tiểu muội, không được đối với Đạo Tôn vô lễ!" Phục Hy kéo tay Nữ Oa, sau đó bước lên đối với Đạo Kiếp cung kính thi lễ, mở miệng nói: "Là như thế này, Đạo Tôn lần này giảng đạo, khiến đệ tử đối với đại đạo cảm ngộ rất nhiều, con đường tương lai cũng dần dần rõ ràng!" "Đây không phải là chuyện tốt sao?" Phục Hy chưa nói xong liền bị Nữ Oa cắt ngang, hắn ném cho Nữ Oa một cái xem thường: Không cắt ngang lời ta có được không?

Tiếp đó hắn nói: "Đạo Tôn, hẳn ngài cũng nhìn ra được, đệ tử tu hành chính là thuật Thôi Diễn Bát Quái, cũng là một nhánh của Vận Mệnh chi đạo.

Theo đạo hạnh gia tăng, nhìn đãi sự vật cũng ngày càng rõ ràng.

Nhưng vừa rồi đệ tử lại nhìn thấy tương lai bản thân có thể có một kiếp nạn, kiếp nạn này liên quan đến sinh tử của đệ tử, có khả năng thập tử vô sinh.

Vì vậy, đệ tử mê mang rồi!" "Cái gì?

Huynh trưởng, ngươi cư nhiên thôi diễn ra bản thân có sinh tử đại kiếp?

Sao có thể?

Dựa vào tu vi của ngươi, lại thêm ta, trong Hồng Hoang này, trừ bỏ Đạo Tôn và Hồng Quân Thánh nhân hai vị ra, ai có thể uy hiếp được huynh muội chúng ta?" Nữ Oa đại kinh thất sắc, không còn bình tĩnh được nữa.

Nàng hiểu rõ nhất tính cách huynh trưởng nhà mình, bình ngày làm việc trầm ổn, ít khi nói đùa, một khi đã nói như vậy, tất nhiên là thật sự có chuyện đó. "Tu sĩ một đời phải trải qua vô số ma nạn, nào có

chuyện thuận buồm xuôi gió.

Bản tọa đây cũng trải qua Long Hán lượng kiếp, lại đến Đạo Ma đại chiến, mới đi đến ngày hôm nay!" Đạo Kiếp mở miệng: "Phục Hy, ngươi sợ sao?" "Ta sợ sao?" Nghe vậy, sắc mặt Phục Hy trắng bệch, thân thể hơi run.

Không sai, hắn sợ, đích xác là sợ, nếu không sẽ không do dự.

Đạo Kiếp tiếp lời: "Nếu muốn chứng đạo, không nên thoái lui.

Ít nhất lý niệm của bản tọa là cầu đạo giả phải một đi không trở lại, vô cụ bất kỳ khiêu chiến nào.

Đương nhiên, nếu ngươi chỉ muốn ở Hồng Hoang tiêu dao sống qua ngày, điểm này cũng không khó.

Dựa vào tư chất căn cước của ngươi, tương lai đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là, một khi buông tha đạo của mình, đạo tâm đã hỏng, sẽ vĩnh viễn không còn khả năng chứng đạo!" "Cố gắng suy nghĩ kỹ đi.

Vô luận nghĩ thông hay không, đều không cần tìm ta nữa.

Nghĩ thông rồi, liền sẽ nghĩa vô phản cố đi tiếp!" Nói xong, thân ảnh Đạo Kiếp biến mất không thấy, lưu lại Phục Hy ngẩn người đứng đó. "Huynh trưởng!" Nữ Oa nhìn về phía Phục Hy, thần sắc lo lắng.

Một bên, Minh Hà thở dài một tiếng, cũng không có tiến lên khuyên bảo, hắn cùng đôi huynh muội này cũng không thân thiết.

Cuối cùng Phục Hy mang theo Nữ Oa rời đi, còn về quyết định của hắn, không ai biết được.

Sau khi mấy người đi rồi, Đạo Kiếp liền quan bế đạo tràng, bắt đầu bế quan.

Mười vạn năm sau, hắn cần tiếp tục giảng đạo, lần sau giảng chính là Chuẩn Thánh chi đạo.

Đã truyền đạo, phải truyền ra một cái đạo hoàn chỉnh, nếu không liền sẽ thua Hồng Quân.

Chương 112

Thua Hồng Quân?

Đạo Kiếp tự nhiên không cho phép, trong lòng hắn đầy ngạo khí.

Vì vậy, hắn muốn dùng mười vạn năm thời gian để hoàn thiện Chuẩn Thánh chi đạo mới sáng tạo ra. ...

Lại nói, theo Tử Tiêu Cung và Đông Hải giảng đạo kết thúc, một đám đại năng đều trở về Hồng Hoang, bắt đầu hoạt dược.

Đạo hạnh của bọn họ đều nhao nhao đại tiến, tự nhiên muốn du lịch, thuận tiện tìm kiếm đối thủ luận đạo một phen.

Bởi vậy, các nơi tại Hồng Hoang bắt đầu phát sinh từng chuyện thú vị.

Những đại năng Tử Tiêu Cung và đại năng nghe đạo ở Đông Hải một khi gặp mặt, liền luận đạo một phen, làm cho ai cũng không phục ai, cuối cùng đại đả xuất thủ.

Theo ngày càng nhiều chuyện như vậy phát sinh, một số người hữu tâm tựa hồ cảm giác được, đây chẳng phải là hai đạo đối quyết sao?

Đang nghiệm chứng những người nghe đạo, đồng dạng cũng là nghiệm chứng đạo của hai vị Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Cũng không biết là cố tình hay vô ý, thời gian dài, chuyện này trong nháy mắt nâng tầm lên thành tranh chấp đạo thống.

Như thế, tu sĩ hai đạo càng thêm không cam lòng tỏ ra yếu kém.

Một khi một bên bại, kia không chỉ làm mất mặt chính mình, mà còn làm mất mặt Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Thiệp cập đến Đạo Tôn và Đạo Tổ, không ai dám đãi mạn, bởi vậy, cũng diễn hóa thành huyết chiến, có người bị đánh chết, thậm chí là Đại La Kim Tiên.

Việc này khiến Hồng Hoang chấn động.

Có người cảm thấy thú vị, đứng xem náo nhiệt; có kẻ hạnh tai nhạc họa.

Kẻ đánh người tự nhiên hả hê, kẻ bị đánh chết thì phe cánh phẫn nộ.

Càng có người lo xa vì tương lai Hồng Hoang mà thật sâu lo lắng.

Vì chuyện này, rất nhiều đại năng đều bắt đầu đi thăm hỏi bằng hữu, chuẩn bị liên minh, trong đó bao gồm Phục Hy Nữ Oa, Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cùng các đại năng đỉnh cấp khác.

Ngay cả Hi Hòa, Thường Hi sau khi nghe giảng xong trở về Thái Âm Tinh, lại quay lại du lịch Hồng Hoang một thời gian, cư nhiên cùng Nữ Oa trở thành bạn tốt, minh hữu.

Ba người phụ nữ trong lần đầu tiên gặp mặt thì hỗ tương địch đối, chuyển mắt đã thành hảo hữu, khiến Phục Hy không thể không cảm thán: Phụ nữ a!

Phục Hy không hiểu, cũng lười để ý, lúc này hắn có thể nói là phiền não rất nhiều.

Vấn đề của bản thân chưa giải quyết, hai đạo tranh bá lại bắt đầu.

Thân là đám người đỉnh cấp nghe đạo tại Đông Hải, tự nhiên không có khả năng không đứng ra, nếu không tất nhiên sẽ bị tất cả mọi người bài xích. "Nữ Oa muội muội, chúng ta khi nào thì đi?" "Lần này cần phải hung hăng giáo huấn đám gia hỏa không biết tự lượng sức mình kia!" "Không sai, tỷ muội chúng ta xuất động, thiên hạ vô

địch, ai dám tranh phong!" "Bất quá chúng ta cần phải cẩn thận một chút, cần thương lượng một cái đối sách, đám gia hỏa kia rất âm hiểm, phe ta bị âm chết không ít người, không thể đại ý!" "Hừ, ai sợ ai?

Chơi âm sao?

Ta còn âm hơn bọn hắn!

Phụ nữ ngoan độc lên, ngay cả ta cũng sợ!" Trong đạo tràng của Phục Hy và Nữ Oa, ba nữ nhân đang luận đạo...

Ân, nhìn qua là luận đạo, thực chất là đang thương nghị đối sách.

Các loại thủ đoạn âm hiểm giảo trá từ trong miệng các nàng nói ra, không hề kiêng kỵ, khiến Phục Hy đứng bên cạnh mồ hôi lạnh chảy ròng.

Một ngày nọ, dưới chân Bất Chu Sơn quang mang thôi xán, bảo quang thập sắc, ráng màu vạn trượng, dị tượng tân phân, từng đạo pháp tắc chi lực huyền ảo di mạn.

Dị tượng bực này, rất nhanh khiến tu sĩ trong phạm vi trăm vạn dặm quanh Bất Chu Sơn đều cảm ứng được. "Dưới chân Bất Chu Sơn có pháp bảo xuất thế!" "Nhanh, mau tới đó, dị tượng bực này tất nhiên là chí bảo!" Sát na gian, vô số tu sĩ hướng về phía Bất Chu Sơn lao tới.

Đúng lúc này, có ba gã đạo nhân đang du lịch gần Bất Chu Sơn.

Ba người này một lão giả, một trung niên, một thanh niên, khí chất thập phần kỳ đặc, chính là Tam Thanh. "Đại huynh, vừa rồi...

Di, dị tượng này, chẳng lẽ có chí bảo sắp xuất thế sao?" Nguyên Thủy vừa định mở miệng, bỗng nhiên sững sờ. "Đi!" Lão Tử và Thông Thiên cũng thần tình nhất động, ba người nhìn nhau, không nói hai lời, liền hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía Bất Chu Sơn

phóng đi. "Sư huynh, dị tượng kia... chẳng lẽ có bảo vật xuất thế?" Kể từ khi rời Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền một mực ở Đông Phương "đánh gió", tìm kiếm các loại cơ duyên.

Không còn cách nào, Tây Phương quá nghèo nàn, tuy rằng muốn tráng đại Tây Phương, nhưng hiện tại căn bản không phải lúc, trở về cũng vô dụng, không bằng ở lại Đông Phương lượn lờ nhiều chút.

Bởi vậy, khi dưới chân Bất Chu Sơn có dị tượng thăng lên, tự nhiên cũng bị hai người cảm ứng được. "Bất Chu Sơn vốn là nơi thần bí, có bảo vật xuất thế cũng không kỳ quái.

Bất quá huynh đệ chúng ta đang du lịch tại đây, thiên thiên bảo vật lại xuất thế vào lúc này, chứng minh bảo vật cùng Tây Phương ta có duyên!" Nhìn dị tượng trùng thiên, đôi mắt Tiếp Dẫn sáng lên, nhưng thần sắc vẫn tật khổ như cũ, tựa hồ gặp được bảo vật càng khiến hắn thập phần khó xử vậy.

Chuẩn Đề thán phục: "Sư huynh một lòng vì Tây Phương, làm sư đệ lại không thể vì sư huynh phân ưu, thật là tàm quý.

Vậy thì lần này cứ để sư đệ ra tay, đem bảo vật thủ về, cũng là vì sư huynh giảm bớt chút gánh nặng!" "Sư đệ..." "Sư huynh..." Tiếp Dẫn rưng rưng nước mắt, thầm cảm động.

Cùng lúc đó, theo dị tượng càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng có nhiều tu sĩ chạy tới Bất Chu Sơn.

Chương 113

Bất Chu Sơn nãi là cột sống Bàn Cổ sở hóa, uyển như một cây thiên trụ, vốn đã thập phần chói mắt, vô luận ở bất kỳ nơi nào tại Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy ngọn núi nguy nga đó.

Hiện nay dị tượng xuất hiện, càng bạn theo ý chí của Bất Chu Sơn, tự nhiên thập phần chấn hám.

Ngay cả Yêu Minh cách Bất Chu Sơn rất xa cũng bị kinh động, Đế Tuấn Thái Nhất không nói hai lời, dẫn người rời khỏi Yêu Minh.

Bất quá muốn nói người ở cự ly gần dị tượng nhất, không ai khác ngoài Phục Hy và Nữ Oa.

Đạo tràng của hai người nằm ngay trên Bất Chu Sơn, dị tượng vừa xuất, suýt chút nữa xuyên thủng đạo tràng.

Vốn đang thương nghị kế sách đối phó đám khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba nữ trong nháy mắt sững sờ.

Phục Hy cũng từ trong trầm tư bị kinh động.

Bốn người nhìn nhau, nhao nhao đi ra khỏi đạo tràng. "Hình như có chí bảo xuất thế?

Gần như vậy, Nữ Oa muội muội, sao muội trước đó không phát hiện ra?" Thường Hi cùng Hi Hòa đều không khỏi nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn sang Phục Hy, thần sắc bất hảo, ý tứ rất rõ ràng: Ngươi tinh thông Bát Quái Thôi Diễn chi thuật, bảo vật ngay cửa nhà mình mà cũng không biết?

Thế mà cũng mặt mũi nhận là tinh thông thôi diễn?

Thường Hi và Hi Hòa trong nháy mắt hiểu ý, đều nhao nhao nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy cười khổ, nói: "Ba vị, từ trong dị tượng mà xem, chí bảo tuyệt đối không đơn giản.

Loại tiên thiên linh vật này đều có tiên thiên trận pháp ẩn tàng, trước khi xuất thế thì ai cũng không tìm thấy được!" "Hừ, học nghệ không tinh, đừng tìm cớ!" Nữ Oa khẽ hừ, thần tình khinh thường.

Việc này khiến thần sắc Phục Hy càng thêm đau khổ, trong lòng thầm nhủ: Đây là muội muội của ta sao?

Có ai lại đi xỉa xói huynh trưởng như vậy không? "Được rồi, Nữ Oa muội muội, đừng trách Phục Hy đạo hữu nữa, chúng ta đi xem một chút đi!" "Không sai, chúng ta đi thôi, bảo vật ngay trước mắt, nếu không nhanh chân bị người sau đến cướp trước thì không xong!" Thấy Nữ Oa lại đang xỉa xói Phục Hy, Thường Hi cùng Hi Hòa vội vàng khuyên giải.

Phục Hy thở phào nhẹ nhõm, ném cho hai nữ một ánh mắt cảm kích, sau đó bốn người liền hướng về phía nguồn gốc dị tượng mà đi.

Tự nhiên bọn họ là nhanh nhất, là người đầu tiên đến nơi.

Không còn cách nào, tiên thiên ưu thế mà. "Cư nhiên là một dây tiên thiên linh căn, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!" Mấy người kinh hô.

Ngay cả Phục Hy vốn đạm nhiên cũng không bình tĩnh được nữa, đây chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, thiên hạ hiếm có.

Ba nữ càng là vẻ mặt hân hỉ như điên, nhìn nhau một cái, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng bên trên kết bảy cái hồ lô, nếu không thật sự không biết chia thế nào, một khi lộng không tốt, khó tránh khỏi thương hòa khí.

Hiện tại thì không cần lo rồi, một dây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng có thể kết bảy cái hồ lô, bọn họ mới bốn người, đủ chia rồi. "Bất quá bảy cái hồ lô hình như chưa thành thục, chúng ta e là phải đợi thêm!" "Nhưng mà, dị tượng ở đây khủng bố như vậy, rất nhanh sẽ có tu sĩ khác tới, đến lúc đó khẳng định sẽ cùng chúng ta tranh đoạt!" “Vậy cũng không còn cách nào khác, chúng ta nào thể phung phí của trời chứ?” Bất quá cũng không sao, bốn người chúng ta liên thủ, còn sợ có người đem bảo vật cướp đi hay sao?" "Không sai, ai dám cướp liền đánh chết!" Việc này cũng không còn cách nào, hồ lô chưa thành thục tức thì hái xuống dùng cũng không lớn.

Bất quá bốn người cũng ti hào không sợ, bọn họ đối với thực lực của mình rất tự tin.

Từng có lúc Nữ Oa một người liền chiến bại Đế Tuấn và Thái Nhất (đương nhiên tuy rằng song phương đều chưa xuất toàn lực, nhưng cũng đủ chứng minh thực lực), lại thêm Phục Hy, Hi Hòa, Thường Hi ba người, thật không có gì phải sợ.

Rất nhanh, liền có tu sĩ khác chạy tới.

Càng ngày càng nhiều, ngắn ngủi ngàn năm thời gian không đến, dưới chân Bất Chu Sơn liền tụ tập mấy vạn tu sĩ.

Số vạn tu sĩ này tu vi kém nhất cũng là Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên càng chiếm quá nửa, thậm chí trong đó có không ít Đại La Kim Tiên.

Bất quá mọi người đều hỗ tương cảnh giác, ai cũng không có động thủ, tựa hồ đều đang chờ đợi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thành thục.

Đặc biệt khi nhìn thấy bốn người Nữ Oa, bọn họ càng thêm cảnh giác.

Bốn vị này chính là đỉnh cấp tiên thiên đại năng, đều là những tồn tại ngồi hàng đầu khi nghe giảng ở Tam Tiên Đảo, không thể đại ý.

Thậm chí, không ít người vì áp lực từ phía Nữ Oa đẳng nhân, càng kết thành liên minh.

Theo thời gian trôi qua, dưới chân Bất Chu Sơn tụ tập mấy chục vạn tu sĩ, ngày càng nhiều đại năng gia nhập trong đó.

Việc này khiến đám người Phục Hy Nữ Oa thần sắc ngưng trọng.

Hiển nhiên, bảy quả hồ lô cự ly thành thục còn một đoạn thời gian.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đại năng tụ tập ngày càng nhiều, đợi hồ lô thành thục, việc tranh đoạt sẽ vô cùng khó khăn. "Oanh!" Đúng lúc này, ba cỗ khí tức cường đại giáng lâm, Đại La chi uy hung dũng.

Từ trong hư không đi ra ba gã đạo nhân: một lão đạo, một trung niên đạo nhân, và một thanh niên đạo nhân thần tình lãnh mạc, khí tức lăng lệ. "Tê, Tam Thanh, bọn hắn cũng tới?" "Tam Thanh?

Là Tam Thanh đạo nhân vẫn luôn tuyên truyền là Bàn Cổ chính tông sao?

Đạo tràng bọn họ không phải ở Côn Luân Sơn sao?

Cách xa như vậy cư nhiên cũng chạy tới?" "Xong rồi, vốn dĩ tụ tập nhiều người như vậy, đại năng càng không thiếu, bên trên còn có mấy người Phục Hy Nữ Oa hổ thị đăm đăm.

Bây giờ ngay cả Tam Thanh cũng tới, xem ra bần đạo không còn hi vọng rồi!" Theo Tam Thanh giáng lâm, mọi người tại tràng đều biến sắc, trong nháy mắt tất cả đều cảnh giác lên.

Chương 114

Không còn cách nào, thực tại danh đầu Tam Thanh quá lớn, Bàn Cổ chính tông, tu vi cũng vô cùng cao thâm.

Ba người một khi phối hợp, giản trực vô địch, tại Hồng Hoang chỉ có thiểu số vài người có thể cùng bọn họ kháng hành. "Đáng giận, ba tên gia hỏa này cư nhiên cũng tới!" Trong hư không, mấy người Nữ Oa sắc mặt khó coi, thần sắc sốt ruột. "Cư nhiên tụ tập nhiều người như vậy?

Tốt, chúng ta không tới trễ!" "Di, cư nhiên là một dây Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, kết bảy cái hồ lô?" "Tê, từ trên khí tức mà xem, bảy cái hồ lô này một khi thành thục, uyển như có thể hóa thành bảy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Tam Thanh vừa đến, thấy nhiều người như vậy thì biến sắc, bất quá khi nhìn thấy linh căn bị quang mang bao phủ kia, trong ánh mắt sát na gian trở nên hỏa nhiệt vô cùng.

Nhưng rất nhanh, Tam Thanh liền cảm giác không đúng, tựa hồ có một cỗ địch ý mãnh liệt đang nhìn chằm chằm bọn họ, ẩn ẩn mang theo áp bách cảm. "Phục Hy, Nữ Oa... còn có Hi Hòa, Thường Hi!" Tam Thanh đưa mắt nhìn lại, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Phục Hy Nữ Oa xuất hiện ở đây cũng không kỳ quái, nhưng hai vị Nguyệt Thần xuất hiện ở đây, lại cùng Phục Hy Nữ Oa đứng cùng một chỗ, thật đáng để suy ngẫm.

Bọn họ ẩn ẩn cảm giác được gì đó, nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, tranh đoạt Tiên Thiên Hồ Lô Đằng quan trọng hơn.

Hiện tại thấy bốn người kia cư nhiên ở cùng một chỗ, rõ ràng là cộng tiến thối, khiến bọn họ cảm thấy áp lực rất lớn. "Hừ!" Thấy

Tam Thanh nhìn sang, Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, không có đáp lời, nhưng lại cùng Phục Hy và hai nữ ám trung truyền âm, thương lượng đối sách. "Làm sao bây giờ, thực lực bốn người bọn họ không yếu, cộng thêm nơi đây hỗn loạn, nhân số đông đảo, chúng ta muốn hái đủ bảy quả hồ lô hiển nhiên không dễ!" Nguyên Thủy cúi đầu, trầm giọng nói.

Thông Thiên không phát biểu ý kiến, chỉ ma sát thanh kiếm trong tay, hắn thấy chỉ cần đánh một trận là xong, hồ lô ai cướp được thì là của người đó.

Lão Tử suy nghĩ một chút, nói: "Hồ lô có bảy quả, dưới tình huống quần hùng hội tụ, muốn toàn bộ cướp đi hiển nhiên là không thể nào.

Chi bằng thế này, chúng ta cùng mấy người Phục Hy tạm thời liên thủ, trước tiên đem những kẻ khác khu trừ, rồi mới tiến hành phân phối!" "Có thể được không?

Cùng bọn họ liên thủ?

Đại huynh, đừng quên, bọn họ là người nghe đạo ở Đông Hải, chúng ta là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, song phương căn bản không cùng một trận doanh!" Nguyên Thủy nghe vậy lắc đầu, cảm thấy quyết định này có chút không thỏa. "A, đại huynh, tại tràng nhiều người như vậy, người của cả hai trận doanh đều có.

Thêm vào đoạn thời gian này sự tình ầm ĩ huyên náo, chúng ta lúc này đi cùng Phục Hy Nữ Oa liên thủ, chẳng phải sẽ bị người ta đâm chọc sao?" Thông Thiên cũng cảm thấy không ổn.

Lão Tử lãnh nhãn nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, cười lạnh nói: "Không thỏa?

Vậy làm sao bây giờ?

Ở đây chờ hồ lô thành thục, rồi cùng bọn hắn loạn chiến một trận?

Có Phục Hy đẳng nhân kiềm chế, các ngươi xác định cuối cùng chúng ta có thể đạt được bảy quả hồ lô?" "....." Lời này khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên trầm mặc, nhất thời cũng không biết làm thế nào cho tốt.

Nhưng nếu ấn theo lời Lão Tử, cùng Phục Hy Nữ Oa liên thủ, cuối cùng đoạt được hồ lô, e rằng cũng sẽ bị người ta chọc cột sống sau lưng.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, hắn là kẻ sĩ diện nhất, thật khó chấp nhận. "Ha ha, sư huynh, chúng ta cuối cùng cũng tới kịp!" "Ân, không muộn.

Di, cư nhiên là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, có bảy quả hồ lô?

Hai huynh đệ ta quả nhiên cùng Đông Phương hữu duyên!" Đúng lúc này, hai giọng nói ỏi tỏa truyền đến, vừa nghe liền khiến người ta chán ghét.

Hai gã đạo nhân mặc đồ phác tố, phong trần mệt mỏi bay tới, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Hừ, cùng Đông Phương hữu duyên?

Đông Phương này cùng các ngươi không có duyên phận gì cả, cẩn thận cút về Tây Phương đi, nơi này không hoan nghênh các ngươi!" Nguyên Thủy vốn đang buồn bực, do dự không quyết, vừa thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền như ăn phải ruồi bọ, cảm giác ghê tởm, lập tức không chút do dự xuất ngôn phúng thứ. "A, cư nhiên là hai cái tên không biết da mặt kia!" Một bên, Thông Thiên cũng cười lạnh liên liên, khi nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì thần tình khinh thường.

Duy chỉ có Lão Tử đạm nhiên, thậm chí khi nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đôi mắt già nua bỗng nhiên lóe lên một đạo lượng quang.

"Chuẩn Đề?" "Cư nhiên là hắn, cái người nổi danh nhất trong Tử Tiêu Cung!" "Ngạch, đạo huynh, kể cho ta nghe với, vị Chuẩn Đề đạo nhân này chính là một 'ngưu nhân', cái da mặt kia, giản trực tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả, một khuôn mặt dày đến mức Hỗn Độn Ma Thần cũng đánh không thủng!" "Lợi hại!

Bất quá hai tên này hình như tu vi không yếu, thiết không thể đại ý!" Trong tràng, bởi vì sự xuất hiện của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không chỉ Nguyên Thủy phúng thứ, mà tràng diện vốn đang tịch tĩnh trong nháy mắt trở nên náo nhiệt.

Chuyện sự tích Chuẩn Đề năm xưa tại Tử Tiêu Cung lần đầu giảng đạo kết thúc đã bị các đại năng truyền ra ngoài.

Bởi vậy, Chuẩn Đề cũng chết danh thành người nổi tiếng trong Hồng Hoang, dùng lời của rất nhiều người mà nói: Da mặt dày đến mức Hỗn Độn Ma Thần cũng đánh không thủng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang chìm đắm trong niềm vui vì đến kịp lúc, bỗng nhiên cảm giác có điều không đúng.

Vừa nhìn quanh mới phát hiện bốn phía đều là những ánh mắt dị dạng.

Đặc biệt là một giọng nói chói tai truyền vào trong óc, càng khiến bọn hắn giận tím mặt.

Chuẩn Đề xoay người nhìn lại, sắc mặt hơi đổi: "Cư nhiên là bọn hắn cũng đến rồi?" Sắc mặt Chuẩn Đề khó coi, không ngờ Tam Thanh lại ở đây, nghe lời Nguyên Thủy nói, rõ ràng là xem thường bọn hắn. "Tam vị đạo hữu!" Nghe Nguyên Thủy châm chọc, trong lòng Tiếp Dẫn tuy rằng cũng không dễ chịu, nhưng hắn biết rõ hiện tại đắc tội không nổi Tam Thanh, vì thế chỉ có thể nhịn xuống, thần tình đau khổ chào hỏi một tiếng. "Ha ha, Tiếp Dẫn, đúng là cái đồ vô dụng, người ta đều đã trào phúng như vậy, cư nhiên còn khách khí thế sao!" "Thật

buồn cười, Chuẩn Đề vô sỉ không biết xấu hổ, thân là sư huynh lại gan nhỏ nhu nhược, hai người này cũng có thể đi Tử Tiêu Cung thính đạo, cũng không biết là đi vận cứt chó gì!" Đúng lúc này, hai tiếng trào phúng càng chói tai hơn từ xa truyền đến. "Oanh!" Ngay sau đó, thương khung chấn động, trên bầu trời điện thiểm lôi minh, cuồn cuộn yêu vân bao phủ, che khuất bầu trời, một cỗ uy áp to lớn hàng lâm.

Từ trong yêu vân, lộ ra hai luồng kim sắc quang mang chói mắt, uyển như mặt trời hàng lâm, chiếu rọi vạn cổ.

Trong sát na, tất cả mọi người đều cảm giác như bị lò lửa nung khô, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Chương 115

"Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất!" "Yêu Minh cũng đến rồi!" Xuất hiện bá đạo kiêu ngạo như thế, lại mang theo khí tức khủng bố kia, làm cho tất cả mọi người tại tràng đều biến sắc.

Nhóm bốn người Phục Hy, Nữ Oa vốn sắc mặt đã không tốt, nay lại càng thêm khó coi. "Đáng chết, đều đến rồi, như vậy chúng ta làm sao tranh đoạt bảo vật?" Nữ Oa mặt lạnh như sương, đôi ngọc quyền nắm chặt, trong lòng không cam lòng.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng dạng sắc mặt không tốt.

Tuy rằng mọi người đều là khách thính đạo tại Tử Tiêu Cung, thuộc về cùng một trận doanh trong các cuộc tranh đấu ở Hồng Hoang thời gian qua, nhưng tịnh không đại biểu quan hệ tốt.

Tương phản, hiện nay chí bảo xuất thế, vô luận là phe nào, chỉ cần người đông thì đều không phải chuyện tốt.

Đế Tuấn cũng không khách khí như Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, trước tiên châm chọc hai người kia một chút, sau đó liền nhìn về phía Tam Thanh, cười nói: "Tam vị đạo hữu vẫn khỏe chứ?" "Gặp qua Đế Tuấn, Thái Nhất đạo hữu!" Tam Thanh chắp tay, tuy cũng đối với Đế Tuấn và Thái Nhất thập phần khó chịu, nhưng lại không đến mức trở mặt.

Đế Tuấn và Thái Nhất không giống với Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cho dù là Tam Thanh cũng không nguyện ý ngoài mặt đắc tội.

Đế Tuấn gật đầu, nói: "Đã có nhiều người tại tràng như vậy, chi bằng chúng ta liên hợp, trước tiên thanh tràng (dọn dẹp hiện trường), dù sao linh căn chỉ có một gốc, cho dù bên trên kết bảy cái hồ lô, cũng chỉ đủ bảy người chia, chi bằng bảy người chúng ta mỗi người một

cái như thế nào?" Bảy người này, tự nhiên là huynh đệ Đế Tuấn, Tam Thanh, cộng thêm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Điều này làm cho Tam Thanh kinh ngạc, Lão Tử không khỏi nhìn thật sâu Đế Tuấn một cái, trong lòng thầm nhủ người này quả nhiên không đơn giản.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng ngẩn ra, khi Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện, bọn hắn đã chuẩn bị tâm lý bị chèn ép, lại không ngờ Đế Tuấn cư nhiên muốn liên hợp, hồ lô cũng có phần của bọn hắn.

Cứ như vậy, nộ khí trong lòng hai người lập tức giảm đi một phần. "Hừ, Đế Tuấn, ngươi không đem Bản cung để vào mắt sao?

Bại tướng dưới tay đi Tử Tiêu Cung một chuyến, liền cảm thấy có tư cách có thể cùng Bản cung chống lại rồi?" Nữ Oa rốt cục nhịn không được, đứng ra, mặt lạnh như sương, đôi mắt thanh lãnh nhìn chằm chằm Đế Tuấn, nộ khí không chút che giấu.

Thái Nhất nghe vậy đại nộ, đang muốn mở miệng, lại bị Đế Tuấn giành trước nói: "Nguyên lai Nữ Oa đạo hữu cũng ở đây a, di, còn có Phục Hy, Hi Hòa, Thường Hi tam vị đạo hữu, vừa rồi không nhìn thấy chư vị, thỉnh chư vị lượng thứ!" "Hừ!" "Hư ngụy!" Ba nữ mỗi người hừ lạnh một tiếng, đối với bộ dáng làm bộ làm tịch của Đế Tuấn thập phần khinh thường.

Phục Hy cũng không lộ ra quá nhiều địch ý, nhưng cũng lạnh giọng nói: "Đế Tuấn đạo hữu chớ có nói lảng sang chuyện khác, lời vừa rồi là ý gì?

Chí bảo ở trước mặt, muốn trước tiên đem chúng ta thanh trừ sao?" Bị Phục Hy hỏi như vậy, Đế Tuấn nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Hắn bá đạo, nhưng đó là phải xem đối với ai, đối với nhóm người

Phục Hy lại không thể giống như đối với tu sĩ khác.

Dã tâm của hắn cực lớn, sớm đã có tâm tranh bá Hồng Hoang, nhân vật như Phục Hy Nữ Oa, tự nhiên muốn lôi kéo.

Hơn nữa, đối với Thường Hi, Hi Hòa hai vị Thái Âm nữ thần, không biết vì sao, mỗi lần Đế Tuấn nhìn thấy đều có một loại cảm giác mạc danh kỳ diệu, lại liên hệ Thái Âm Thái Dương, làm cho hắn không khỏi có rất nhiều suy đoán.

Cũng chính vì như thế, vừa thấy bốn người này cũng ở đây, Đế Tuấn mới cảm thấy phiền toái.

Nếu muốn cường ngạnh?

Cũng không thành vấn đề, cộng thêm Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, người đông thế mạnh, đối phương mới bốn người.

Nhưng làm như vậy, bốn người kia sẽ triệt để bị đắc tội, thân là người mang đế vương chi tâm, Đế Tuấn cũng không cho rằng làm như vậy là chính xác.

Ngược lại Đông Hoàng Thái Nhất thần tình lãnh mạc, nếu không phải Đế Tuấn ở đây, hắn đã sớm trở mặt rồi.

Hắn chỉ thập phần không rõ cách làm của huynh trưởng, ngày thường vị huynh trưởng này cũng sẽ không nói chuyện dễ nghe như vậy.

Vì thế, suy nghĩ một chút, Đế Tuấn đối với một đám đại năng nói: "Chư vị, mắt thấy cây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chưa thành thục, nhưng người tụ tập càng ngày càng nhiều, chi bằng mọi người tạm thời liên hợp lại, tiến hành thanh tràng, chờ hồ lô thành thục xong, chúng ta sẽ tiến hành phân phối như thế nào?" "Có thể!" "Không thành vấn đề!" Tam Thanh các loại gật đầu, thần tình lãnh mạc, điểm này bọn hắn tự nhiên không phản đối, dù sao sau khi dọn dẹp xong, bên

bọn hắn người đông, cuối cùng bảy quả hồ lô vẫn là của bọn hắn.

Ngược lại nhóm Phục Hy bốn người do dự.

Tại bọn hắn xem ra, đề nghị của Đế Tuấn tự nhiên không có tật xấu.

Thân là đỉnh cấp đại năng, há có thể để một đám tạp ngư ở chỗ này đảo loạn?

Nhưng một khi đem những người này thanh trừ, còn lại bốn người bọn hắn làm sao tranh đoạt với bảy người đối phương?

Nhân đó, Nữ Oa đám người tự nhiên không thể đồng ý kiến nghị của Đế Tuấn.

Đồng thời, tại tràng mấy chục vạn tu sĩ các tộc nghe Đế Tuấn nói xong cũng đều biến sắc, trong sát na, các loại cảm xúc phẫn nộ trào ra.

Đặc biệt là những kẻ có tu vi Đại La Kim Tiên, tại Hồng Hoang cũng có thể được xưng một tiếng đại năng.

Đế Tuấn làm như thế, quả thực không đem bọn hắn để vào mắt, coi bọn hắn thành cỏ dại ven đường sao?

Lập tức liền có người nhịn không được: "Đế Tuấn, ngươi có ý gì?

Mọi người cùng nhau đoạt bảo, ứng đương công bằng cạnh tranh, ngươi dựa vào cái gì đuổi chúng ta đi?" "Không sai, thanh tràng?

Ngươi là cái thá gì, bất quá ỷ vào tu vi cao một chút sao?

Chúng ta nhiều người như vậy ở đây, chẳng lẽ sợ ngươi không thành?" Có một người mở miệng, nháy mắt liền tạo thành phản ứng dây chuyền.

Đối với việc này, Đế Tuấn cười lạnh, đang chuẩn bị ra tay. "Phóng tứ!" "Dưới chân Bất Chu Sơn há dung các ngươi ồn ào!" "Nơi này nãi là địa bàn Vu tộc ta, các ngươi dám can đảm thiện tự xâm

nhập, là đang khiêu khích Vu tộc ta sao?" "Muốn chết!" ...

Hoa nở hai đóa, mỗi bên một cành.

Tam Tiên Đảo, trong đạo trường, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng, quanh thân bị một cỗ khí tức huyền ảo lượn lờ, một hồi sinh cơ bừng bừng, một hồi tử khí trầm trầm, lại một hồi như không tồn tại ở thời đại này, khí tức thập phần cổ quái.

Thậm chí, toàn bộ đại điện đều bị loại khí tức này lượn lờ, làm cho Minh Hà ở bên ngoài biến sắc. "Lại xuất hiện, Sư tôn rốt cuộc đang luyện công pháp gì, cư nhiên quỷ dị như thế?" Cho dù dĩ nhiên là Minh Hà với tu vi vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh, cũng vẫn nhìn không thấu.

Chỉ là nhìn chằm chằm đại điện, lại có một loại cảm giác thời không thác loạn. "Ở chỗ này ngốc nghếch thật khó chịu, xem ra Bần đạo vẫn là về Huyết Hải đi!" Vô nại thở dài một tiếng, Minh Hà đối với đại điện khom lưng thi lễ, liền xoay người rời đi.

Chương 116

Đoạn thời gian này hắn vẫn luôn lưu tại Tam Tiên Đảo, mãi cho đến khi ba lần giảng đạo kết thúc, chỉ là thật sự ngốc không nổi nữa, trong đại điện thỉnh thoảng truyền ra sinh sinh tử tử, một hồi tân sinh, một hồi hủy diệt, càng có thời không thác loạn, loại cảm giác này làm cho hắn độ nhật như niên. "Uy, ngươi đi đâu?" Thấy Minh Hà muốn chạy, tiểu la lỵ Hỗn Độn lập tức giữ chặt. "Ta muốn về Huyết Hải, ngươi lạp ta làm gì?" Minh Hà nhíu mày, không nguyện ý đi quá gần với tiểu la lỵ này.

Tiểu gia hỏa nhìn như khả ái, thực tắc là một đầu viễn cổ hung thú, tính tình cổ quái, làm cho hắn thập phần kiêng kị. "Huyết Hải?

Huyết Hải có cái gì ăn ngon sao?" Tiểu la lỵ tò mò hỏi. "Ăn ngon?

Ngươi chỉ biết ăn!" Minh Hà khóe miệng co giật, trong lòng thầm nhủ khủng bố đương kim Hồng Hoang cũng chỉ có ngươi mới dám hỏi như vậy, ai không biết U Minh Huyết Hải nãi là Hồng Hoang cấm địa, Đại La dưới đụng vào tất chết, cho dù Đại La Kim Tiên cũng không dám dễ dàng bước vào. "Không có, đừng kéo Bần đạo, Sư tôn lão nhân gia đang bế quan, ngươi thân là tọa kỵ tự nhiên muốn thủ hộ, há có thể rời đi?" Nói xong, Minh Hà tránh thoát tiểu la lỵ, chuẩn bị bỏ chạy. "Minh Hà, dẫn nó đi du lịch một chút, đi một chuyến Bất Chu Sơn, nơi đó có đại náo nhiệt!" Đúng lúc này, thanh âm Đạo Kiếp truyền đến, làm cho Minh Hà mặt đen lại.

Vô nại dưới, chỉ có thể mang theo tiểu la lỵ rời đi.

Sau khi hai người rời đi, toàn bộ Tam Tiên Đảo trở nên thập phần an tĩnh, chỉ còn lại Đạo Kiếp một người tại đại điện bế quan.

Cũng không biết qua bao lâu, loại dị tượng thời không thác loạn

kia biến mất không thấy, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt.

Khóe miệng hắn nở một nụ cười, ý niệm vừa động, một đạo thân ảnh từ trong cơ thể đi ra.

Đạo thân ảnh này và Đạo Kiếp có tám phần tương tự, lại để một đầu tóc ngắn, ngoại mạo thập phần trẻ tuổi, thân mặc bạch sắc vận động phục (đồ thể thao), dữ đương thế hiển đắc cách cách bất nhập.

Càng quỷ dị chính là, cả người hắn như đứng ở trong thời không, cho người ta một loại cảm giác tang thương tuế nguyệt. "Tô Minh gặp qua bản tôn!" Người trẻ tuổi mỉm cười. "Ta và ngươi vốn là một thể, không cần khách khí.

Ai, không nghĩ tới, còn có thể gặp lại một mặt!" Đạo Kiếp gật đầu, lập tức cảm khái, ký ức trong đầu kéo dài, tựa hồ quay về quá khứ xa xôi. "Ta là ngươi, nhưng ngươi lại không phải ta, ta chỉ là quá khứ của ngươi, vĩnh viễn dừng lại ở quá khứ, không cách nào đi đến hiện tại!" Tô Minh lắc đầu, vẫn mặt mang tươi cười, tựa hồ cá nhân hắn thập phần lạc quan, không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho hắn phiền não. "Cũng thôi, quá khứ hãy để cho nó qua đi, những hồi ức kia cứ lưu lại cho ngươi đi, về đi!" Đạo Kiếp gật đầu, ý niệm vừa động, Tô Minh liền hóa thành một đạo bạch quang, tiến vào trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, thân thể Đạo Kiếp chấn động một trận, một cỗ bàng bạc đại đạo khí tức di mạn, ẩn ẩn dưới thân có thời không trường hà hiển hóa, liên thông quá khứ tương lai. "Quá khứ chi thân đã trảm xuất, bất quá muốn trảm xuất tương lai chi thân lại khó khăn, nhưng nếu đã lựa chọn con đường này, liền không thể buông tha, nếu không hết thảy bố cục mưu hoa đều sẽ uổng phí!" "Cũng là thời điểm đi ra ngoài du lịch rồi, hoặc giả tìm được linh cảm, sự tình sẽ nước chảy thành sông!" Nói xong, thân ảnh Đạo Kiếp dần dần đạm hóa, biến mất

tại đại điện.

Không sai, lần này bế quan, chính là vì một lần nữa khai sáng một con đường chứng đạo, tịnh không chỉ vì bản thân, đồng dạng cũng là vì môn hạ đệ tử tương lai.

Hiện nay hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng con đường này lại không phải tất cả mọi người đều có thể đi, thậm chí có thể nói là độc nhất vô nhị.

Khác với Hồng Quân, Hồng Quân Trảm Tam Thi chi đạo, hầu như tất cả mọi người đều có thể học tập, bởi vậy ở tương lai, sau khi Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo kết thúc, Trảm Thi chi pháp sẽ truyền biến thiên hạ.

Nếu hắn không thể khai sáng ra một con đường chứng đạo có thể so sánh với Trảm Thi, tương lai làm sao tranh phong cùng Hồng Quân?

Đã nói qua lúc Đông Hải giảng đạo, Đạo Tôn lấy Hỗn Độn làm bàn, thiên địa làm cờ, đây đâu phải chuyện đùa.

Vì cái kế hoạch này, kỳ thực sớm tại Long Hán kiếp trước hắn đã chuẩn bị, chỉ là vẫn luôn không có ngộ thông, hiện nay rốt cục ngộ thông một nửa.

Loại chứng đạo chi pháp này dữ Hồng Quân Trảm Tam Thi thập phần tương tự, nhưng lại càng thêm cao thâm, cũng khó khăn hơn Trảm Tam Thi rất nhiều, nhưng tiềm lực lại vô cùng.

Con đường này chính là: Tiên trảm đi Quá Khứ, tái trảm Tương Lai, cuối cùng trảm đi Hiện Tại.

Hoặc giả có người sẽ nói, quá khứ hiện tại tương lai đều trảm, vậy người há không phải không còn nữa?

Nhiên, Đạo Kiếp lại không cho là như vậy, hắn cho rằng đem quá khứ hiện tại tương lai toàn bộ trảm điệu chi hậu, bản thể sẽ siêu thoát

thời không, đứng ngoài thời không, phủ thị hiện tại quá khứ tương lai, cũng có thể trong một ý niệm chân thân tồn tại ở bất cứ đoạn thời gian nào trong thế gian.

Đương nhiên, loại hành vi nghịch loạn thời không nghịch thiên này, Thiên Đạo khẳng định không cho phép, bởi vậy, chỉ cần ở tại Hồng Hoang nội, tất tu tuân thủ cái Thiên Đạo quy tắc này, cho dù thành công, cũng không thể loạn xuyên việt thời không, cải biến quá khứ tương lai. ... "Nơi này nãi là địa bàn Vu tộc ta, các ngươi dám can đảm thiện tự xâm nhập, là đang khiêu khích Vu tộc ta sao?" "Muốn chết!" Tại lúc Đế Tuấn đám người đang giằng co, chuẩn bị đuổi người, một tiếng nộ hống truyền đến. "Oanh!" Ngay sau đó, vô biên sát khí hung dũng, đại địa trọc khí tịch quyển, thao thiên huyết khí tựa hồ bao phủ toàn bộ thiên khung.

Mười hai đạo thân ảnh vĩ ngạn cất bước đi tới, khí thế thao thiên, uy áp thiên địa.

Giờ khắc này, trong thiên địa giống như có từng tôn Cổ chi Thần linh thức tỉnh, theo bước chân bọn hắn đi tới, Địa Phong Thủy Hỏa, Phong Vân Lôi Điện, mười hai loại thiên địa pháp tắc cơ sở nhất cấu thành thế giới đang cộng minh. "Thập Nhị Tổ Vu!" "Khí tức thật đáng sợ, đây chính là Thập Nhị Tổ Vu sao?" "Tê, Bần đạo lần đầu tiên thấy Tổ Vu, không nghĩ tới lại mạnh như vậy, quả thực là mười hai đầu viễn cổ hung thú!" Theo Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, tất cả mọi người tại tràng đều sắc mặt đại biến.

Đế Tuấn và Tam Thanh càng là sắc mặt trầm xuống, thật đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Muốn nói trong Hồng Hoang bọn hắn kiêng kị nhất ai, không phải Phục Hy Nữ Oa, cũng không phải những đại năng Tử Tiêu Cung hay Đông Hải khác, mà chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Bởi vậy, ngay sát na Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều nháy mắt tụ tập lại cùng một chỗ, thần tình cảnh giác. "Bá!

Bá!

Bá!" Một đạo đạo thân ảnh từ trong hư không đi ra, đi tới sau lưng Đế Tuấn Thái Nhất, chính là Thập Đại Yêu Thánh. "Thập đại viễn cổ Yêu Thánh?" Lão Tử kinh ngạc nhìn thoáng qua Bạch Trạch đám người, đối với Đế Tuấn đầy thâm ý nói: "Đế Tuấn đạo hữu hảo kế sách, cư nhiên đem Thập Đại Yêu Thánh đều mang tới, ẩn tàng tại hư không trung, xem ra đạo hữu trước đó định đem Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng độc chiếm đi?" Nghe vậy, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, đối với Đế Tuấn lộ ra thật sâu kiêng kị.

Chương 117

Rõ ràng, nếu không phải Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, đem Thập Đại Yêu Thánh bức ra, e rằng bọn hắn cuối cùng đều phải làm áo cưới cho Đế Tuấn. "Mấy vị đạo hữu không cần như thế, Bản đế há lại là loại người đó?

Bất quá là để phòng ngừa vạn nhất mà thôi?" Đế Tuấn mỉm cười, thần tình đạm nhiên, khí độ bất phàm, cho người ta một loại cảm giác quang minh chính đại, nhưng lại không ai tin tưởng.

Bên kia, thấy Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, Phục Hy và Nữ Oa bốn người đều vui vẻ, quả thực là cứu tinh, vốn đang phạm sầu, hiện nay Thập Nhị Tổ Vu đến, khẳng định sẽ đứng ở bên này.

Thập Nhị Tổ Vu không có để ý tới bất cứ kẻ nào, ánh mắt miệt thị, uyển như Cổ thần cao cao tại thượng, đang nhìn xuống phàm nhân tại tràng.

Đại Tổ Vu Đế Giang đối với mấy chục vạn tu sĩ lãnh mạc nói: "Các ngươi dám can đảm thiện sấm địa bàn Vu tộc ta, muốn chết không thành, đều cút cho ta!" "...." "Thập Nhị Tổ Vu, không nên khinh người quá đáng, nơi này khi nào thành địa bàn Vu tộc các ngươi!" "Vu tộc tuy mạnh, nhưng chúng ta nơi này có mấy chục vạn tu sĩ, quang Đại La Kim Tiên cảnh đại năng cũng không thiếu, chẳng lẽ sợ các ngươi không thành?" Chí bảo ở trước mặt, cho dù úy kỵ Thập Nhị Tổ Vu, bọn hắn cũng không cam lòng thối lui.

Hơn nữa, thái độ của Thập Nhị Tổ Vu quả thực so với Đế Tuấn còn bá đạo hơn, thật đáng giận, loại miệt thị đó làm cho bọn hắn cảm thấy khuất nhục.

Đế Giang không để ý tới những người này, xoay người nhìn về

phía Đế Tuấn và Thái Nhất, cười lạnh nói: "Ta tưởng là ai, nguyên lai là hai con tạp mao điểu (chim lông tạp).

Sao?

Tổ chim nhà mình không đủ lớn, chạy đến Vu tộc ta giương oai?

Còn ở nơi này phát hào thi lệnh đuổi người, thứ gì, cũng dám tại địa bàn Vu tộc ta thanh tràng?" "Ha ha, cũng chỉ có thể khi dễ mấy con sâu cái kiến mà thôi, Tử Tiêu Cung ba ngàn khách?

Ta phi!" Đế Giang nói xong, Chúc Dung đi ra, chỉ vào Tam Thanh, cười lạnh nói: "Ba kẻ này chính là kẻ tại Hồng Hoang không ngừng tuyên dương Bàn Cổ chính tông?

Thứ gì, cũng dám tự xưng Bàn Cổ chính tông, Tổ Vu ta mới là Bàn Cổ chính tông!" "Không sai, huyết mạch mới là truyền thừa, trừ bỏ Tổ Vu ta ai dám tự xưng Bàn Cổ chính tông?" Tổ Vu Huyền Minh cũng gật đầu nói. "Phóng tứ, ngươi dám nhục nhã chúng ta!" "Muốn chết!" Sự miệt thị và phủ định trần trụi như thế, lập tức làm cho Tam Thanh đại nộ, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người nháy mắt mất đi lý trí, trực tiếp giết hướng Thập Nhị Tổ Vu. "Không ổn!" Lão Tử thấy thế biến sắc, không nghĩ tới hai người đệ đệ lại xúc động như vậy, hai người xông lên, không phải muốn chết sao? "Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có Tiếp Dẫn đạo hữu, Chuẩn Đề đạo hữu, Thập Nhị Tổ Vu bá đạo vô cùng, nếu muốn lấy được Tiên Thiên Hồ Lô, chúng ta nhất định phải liên hợp lại, cộng tiến thối!" Nói xong, Lão Tử cũng lao về phía Thập Nhị Tổ Vu, tự nhiên không thể mặc kệ Nguyên Thủy và Thông Thiên. "Ba kẻ muốn chết, đã như vậy, hôm nay liền diệt ba người các ngươi, đỡ phải cả ngày đánh cờ hiệu Phụ thần đi rêu rao lừa gạt!" "Huynh đệ, ra tay!" Thấy Tam Thanh xông lên, Đế Giang cười lạnh, hiển hóa Tổ Vu Chân Thân, một quyền oanh ra. "Oanh!

Oanh!" Ngay sau đó, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công đám

người tề xuất thủ, sát na gian, thời không nữu khúc, phong hỏa lôi điện hung dũng, pháp tắc chi lực trùng thiên, dị tượng tân phân.

Lão Tử không dám chậm trễ, tế xuất Thiên Địa Linh Lung Tháp trên đỉnh đầu ba người, đồng thời hét lớn một tiếng, chấn tỉnh Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Hai tên gia hỏa này quá xúc động, thân là Đại huynh, Lão Tử cảm thấy thao nát tâm. "Đại huynh, chúng ta làm sao bây giờ?" Thái Nhất nhìn về phía Đế Tuấn. "Trợ giúp Tam Thanh!" Đế Tuấn mâu quang lấp lóe, quyết đoán hạ lệnh.

Nói xong, liền mang theo Thập Đại Yêu Thánh xông lên.

Lúc này, nhất định phải cùng Tam Thanh đứng cùng một chỗ, nếu không đối mặt đại địch như Thập Nhị Tổ Vu, vô luận là một phương nào cũng đều bất địch.

Đây cũng là vì tương lai lâu dài suy nghĩ, Tam Thanh là một minh hữu không tồi.

Thái Nhất thấy thế, cũng cắn răng một cái, xông lên. "Tổ Vu hưu đắc xương cuồng, xem Bản đế Lạc Hà Đại Trận!" Ngay sau đó, lấy Đế Tuấn và Thái Nhất cầm đầu, Thập Đại Yêu Thánh làm phụ, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, một tòa tinh quang đại trận hình thành, trong sát na tiếp dẫn vô tận tinh không, rơi xuống phía Thập Nhị Tổ Vu. "Oanh long!" Dưới chân Bất Chu Sơn, theo Đế Tuấn tế xuất Lạc Hà Đại Trận, cộng thêm Tam Thanh cùng Thập Nhị Tổ Vu chiến thành một đoàn, từng cỗ hủy diệt dao động tịch quyển ra. "A!

A!" "Không, mau chạy!" Những tu sĩ các tộc vừa rồi còn thập phần cứng rắn, vô luận Đế Tuấn uy hiếp hay Thập Nhị Tổ Vu hàng lâm đều không tính toán rời đi, nháy mắt gặp tai ương.

Hai đại trận doanh đại chiến, quang là dư ba chiến đấu khủng bố,

liền trong nháy mắt diệt sát mấy ngàn tu sĩ.

Ngay cả rất nhiều Thái Ất Kim Tiên, còn có Đại La Kim Tiên, cũng đều bị chấn đến thổ huyết, làm cho bọn họ hãi nhiên. "Quá khủng bố!" "Đây chính là Hồng Hoang đỉnh cấp đại năng sao?" "Cùng dạng là Đại La Kim Tiên, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy, Bần đạo không cam lòng!" Giờ khắc này, rốt cuộc không còn ai ôm tâm lý may mắn, sôi nổi đào tẩu, cho dù có người không cam lòng, nhưng cũng không muốn táng mạng ở chỗ này.

Bởi vậy, căn bản không cần thanh lý, đại chiến vừa mở ra, nháy mắt đều chạy mất dạng.

Trong tràng, duy độc lưu lại Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi bốn người.

Nhiên, bốn người lại ở vào trạng thái mộng bức, tình huống gì đây, vừa rồi còn đang giằng co, sao Thập Nhị Tổ Vu vừa đến, lời còn chưa nói hết đã trực tiếp khai chiến?

Vậy làm sao bây giờ?

Giúp hay không giúp? "Giúp Thập Nhị Tổ Vu!" Phục Hy lần này quả đoán, không đợi ba nữ phản ứng, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, tế xuất Phục Hy Cầm, bắt đầu diễn tấu nhạc khúc ưu mỹ.

Nhiên, khúc nhạc tuy ưu mỹ, làm cho người ta trầm túy, nhưng nếu thật trầm túy trong đó, liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Thấy Phục Hy cũng ra tay, Đế Tuấn sắc mặt đại biến, mạnh mẽ xoay người nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Hai người các ngươi còn chờ cái gì?

Mau đi ngăn cản hắn, nếu không chúng ta nếu bại, bọn hắn cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biến sắc, thập phần khó coi, bất quá bọn hắn cũng biết, lời của Đế

Tuấn tuy rằng khó nghe, nhưng lại không phải nói chuyện giật gân. "Đáng giận Đế Tuấn, sư huynh làm sao bây giờ?

Hay là chúng ta trực tiếp rời đi?" Chuẩn Đề nhìn về phía Tiếp Dẫn. "Không, chúng ta không thể rời đi!" Tiếp Dẫn lắc đầu, hắn biết rõ, bởi vì Tử Tiêu Cung giảng đạo và Đông Hải giảng đạo, toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang cơ bản bị phân ra hai đại trận dung, bọn hắn cùng Tam Thanh Đế Tuấn giống nhau, nãi là Tử Tiêu Cung trận doanh.

Mặc dù cùng Tam Thanh hay Đế Tuấn Thái Nhất quan hệ tịnh không tốt, nhưng lúc này nếu bỏ chạy?

Chương 118

Một khi chuyện này truyền ra ngoài, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bỉ di bọn hắn.

Quan trọng nhất là, sợ đến lúc đó Hồng Quân Thánh Nhân đều sẽ không đãi kiến bọn hắn. "Đều không có chỗ tốt gì, lại muốn cuốn vào loại chiến đấu này, thật khổ a!" Chuẩn Đề thập phần nghẹn khuất, nhưng không có biện pháp, hắn biết sư huynh nói có đạo lý, vì thế, chỉ có thể đi theo Tiếp Dẫn, gia nhập chiến trường.

Bất quá hai người tâm tư giảo hoạt, tự nhiên sẽ không lựa chọn cùng Thập Nhị Tổ Vu ngạnh kháng, mà đi tới bên cạnh Thường Hi cùng Hi Hòa, đem hai nữ ngăn lại.

Thường Hi, Hi Hòa hai nữ du lịch Hồng Hoang không bao lâu, cứ việc tu vi không yếu, nhưng chiến lực bình thường, hầu như bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề áp chế đánh.

Một bên, Nữ Oa thấy thế không làm, đoạn thời gian này, nàng cùng hai nữ ở chung rất tốt, đều tự xưng tỷ muội, làm sao có thể nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình bị khi dễ.

Vì thế, nàng kiều sất một tiếng: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai cái vô sỉ lão tặc, dám can đảm khi dễ tỷ tỷ của Bản cung, muốn chết!" Nói xong, nâng tay liền đánh ra một đạo hủy diệt chi quang về phía Chuẩn Đề. "Oanh long!" Thiên khung cự chấn, lôi vân cuồn cuộn, có dao động khủng bố tại dưới chân Bất Chu Sơn bạo phát, khí tức tịch quyển thương khung, làm cho phương viên ức vạn vạn dặm thời không run rẩy.

Đông Hải chi tân, một lớn một nhỏ hai đạo thân ảnh đang chậm rì rì đi tới, bỗng nhiên cảm thụ được cỗ dao động chiến đấu khủng bố,

làm cho Minh Hà hơi biến sắc. "Di, có dao động chiến đấu, thật mạnh, hầu như siêu việt Đại La!" Hung thú tiểu la lỵ mỹ mâu lấp lánh, vẻ mặt hưng phấn. "Chẳng lẽ nơi Sư tôn nói là dưới chân Bất Chu Sơn có náo nhiệt xem?" Minh Hà trong lòng thầm nhủ, lại phát hiện hung thú tiểu la lỵ đã mất dạng. "Uy, đứng lại, không nên chạy loạn!" Minh Hà biến sắc, cắn răng một cái, đuổi theo, hắn cũng không dám để cho tiểu tổ tông này chạy loạn, nếu không có người nhìn, một đầu viễn cổ hung thú muốn tại Hồng Hoang tàn phá, kia quả thực là tai nạn.

Một trước một sau, truy truy chạy chạy, rất nhanh hai người liền đến dưới chân Bất Chu Sơn.

Đến nơi này, hung thú tiểu la lỵ cũng dừng lại, xoay người liếc mắt nhìn Minh Hà một cái, thần tình khinh thường nói: "Đệ tử của Lão gia thật chẳng ra sao, Bản cung đều thả chậm tốc độ rồi mà còn đuổi không kịp!" "...." Bị một đầu hung thú bỉ thị, Minh Hà sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đặc biệt đối phương mở miệng xưng Bản cung, càng làm cho hắn da mặt co giật.

Giờ khắc này, tựa hồ có một đạo thanh âm tại trong đầu hung thú tiểu la lỵ không ngừng dụ hoặc: Bàn Cổ...

Bàn Cổ...

Nuốt hắn. "Không ổn!" Thấy hai mắt hung thú tiểu la lỵ bắt đầu trở nên huyết hồng, hung uy trên người bắt đầu trán phóng, cỗ sát khí cuồn cuộn kia bắt đầu không hề che giấu, làm cho Minh Hà sắc mặt đại biến.

Hắn biết rõ, Sư tôn để cho hắn mang hung thú tiểu la lỵ xuất môn du lịch, nãi là vì tăng trưởng kiến thức, khai phát linh trí cho tiểu la lỵ, nếu để cho hung thú tiểu la lỵ đem Thập Nhị Tổ Vu nuốt mất, vậy có thể tưởng tượng, Sư tôn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. "Hỗn Độn, không nên vọng động, quên Lão gia giao đại rồi sao?" Minh Hà

vội vàng ngăn tại trước mặt hung thú tiểu la lỵ, tịnh dùng bàng đại nguyên thần chi lực trùng kích não hải tiểu la lỵ.

Hung thú tiểu la lỵ kinh tỉnh, Minh Hà cũng phun ra một ngụm tiên huyết, trong lòng hãi nhiên không thôi.

Vừa rồi phân ra một luồng thần thức tiến vào thức hải hung thú tiểu la lỵ, lại cảm giác như tiến vào vô biên huyết hải, sung mãn lệ khí, ẩn ẩn uyển như có từng tôn Ma thần đang gào thét, mang theo ý chí bất diệt.

Huyết hồng trong mắt hung thú tiểu la lỵ thối lui, trong ánh mắt lóe lên một tia mê mang, khẽ cười một tiếng, ngồi ở trên một tảng đá, hưng phấn nhìn về phía đại chiến xa xa.

Chỉ là tuy rằng thanh tỉnh, nhưng một đôi mắt lại vẫn như cũ không rời khỏi Thập Nhị Tổ Vu.

Minh Hà tâm kinh nhục khiêu, trong lòng thầm than: Sư tôn a, người giao cho đồ nhi một cái khổ sai sự a.

Cùng lúc đó, trong hư không, Đạo Kiếp đang lẳng lặng nhìn, thấy dáng vẻ của hung thú tiểu la lỵ, hắn lắc đầu, thở dài một tiếng.

Hung thú chung quy là hung thú, cho dù những năm nay nỗ lực, cũng vẫn như cũ không cách nào làm cho hung thú Hỗn Độn hóa thành tu sĩ bình thường.

Trừ phi triệt để xua tan ảnh hưởng của Hỗn Độn Ma Thần đối với Hỗn Độn, nhưng chuyện đó đâu có dễ dàng như vậy? "Oanh long!" Trên chiến trường, theo chiến đấu giằng co, sơn hà phá toái, đại địa băng liệt, trong hư không từng đường nứt lớn bị đánh ra.

Đế Tuấn Thái Nhất, cộng thêm Thập Đại Yêu Thánh tổ thành Lạc Hà Đại Trận, mỗi thời mỗi khắc đều có vô tận tinh quang bị tiếp dẫn xuống.

Xa xa nhìn lại, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang có thể nhìn thấy Thái Cổ tinh thần đang lấp lánh, từng dải tinh quang hóa thành tinh hà rơi xuống Bất Chu Sơn.

Mỗi một đạo tinh quang, đều uyển như một khỏa tuyên cổ đại tinh nện xuống, hủy diệt hết thảy.

Dữ Thập Nhị Tổ Vu chiến đấu, Tam Thanh nãi là phụ trợ, ba người đỉnh đầu Thiên Địa Linh Lung Tháp, tại bốn phía không ngừng du tẩu, mỗi một lần đều có thể cấp cho Thập Nhị Tổ Vu mang đến một ít thương thế, cứ việc không nghiêm trọng, nhưng vẫn như cũ làm cho Thập Nhị Tổ Vu phẫn nộ. "Hống, thật coi Thập Nhị Tổ Vu ta dễ khi dễ, có trận pháp, chẳng lẽ chúng ta không có sao?" "Huynh đệ, tế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Thấy càng đánh càng nghẹn khuất, Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc nhịn không được, trực tiếp tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Oanh long!" Đại trận vừa thành, thiên địa chấn động, vô biên sát khí hung dũng, đại địa trọc khí quay cuồng, toàn bộ gia trì lên trận pháp.

Một cái huyết hồng sắc đại trận khổng lồ hình thành, uy áp chúng sinh.

Khí tức lăng giá vu thượng kia, uy lực của nó hoàn toàn nghiền ép Lạc Hà Đại Trận, song phương vừa va chạm, trực tiếp đem Lạc Hà Đại Trận đánh tan, làm cho đám người Đế Tuấn mồm to thổ huyết.

Ngay sau đó, đại trận biến hóa, hóa thành một bàn tay huyết sắc khổng lồ, đối với Tam Thanh vỗ một cái. "Đương!" Thiên Địa Linh Lung Tháp phát ra tiếng vang thanh thuần, cứ việc kiện Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo này phòng ngự vô địch, nhưng vẫn như cũ bị đánh bay ra ngoài, Tam Thanh cũng hoành phi mấy vạn dặm. "Tê, mạnh như vậy?" "Trận pháp này, cư nhiên có uy lực như thế?" Giờ khắc này, tràng diện một mảnh tịch tĩnh, tất cả mọi người đều hít

ngược một hơi khí lạnh, nhìn về phía tòa huyết sắc đại trận kia, thần sắc hãi nhiên.

Tiếng đàn của Phục Hy đình chỉ, chiến đấu của ba nữ và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng dừng lại, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía tòa huyết sắc đại trận kia.

Giờ phút này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị đánh cho cả người không có một chỗ lành lặn, đầu bù tóc rối, y phục rách nát, ngay cả linh bảo trên người cũng đều vỡ nát mấy kiện.

Đây là do ba nữ lưu tình, không có hạ tử thủ, nếu không bọn hắn khó mà kiên trì đến hiện tại. "Ha ha, một đám rác rưởi cũng muốn cùng chúng ta đấu!" "Hôm nay, đã bức chúng ta tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, các ngươi chết, cũng đủ để tự ngạo rồi!" Thập Nhị Tổ Vu cười to, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, thao khống đại trận liền lại lần nữa giết hướng đám người Đế Tuấn Thái Nhất.

Hiện nay Lạc Hà Đại Trận đã phá, Thiên Địa Linh Lung Tháp của Tam Thanh cũng bị trấn phi, căn bản không ai có thể ngăn được Thập Nhị Tổ Vu.

Nhiên, đúng lúc này, Thập Nhị Tổ Vu bỗng nhiên tâm thần rùng mình, một cỗ hàn ý trực trùng tâm thần, loại cảm giác này giống như bị một đầu tuyệt thế hung thú nhìn chằm chằm, làm cho người ta sởn tóc gáy.

Không chỉ Thập Nhị Tổ Vu như thế, Tam Thanh đồng dạng cũng có loại cảm giác này, chỉ là bọn hắn không cho rằng Thập Nhị Tổ Vu muốn giết bọn hắn.

Chương 119

"Xong rồi, Bản đế không cam lòng a!" Đế Tuấn và Thái Nhất đám người tự nhiên không biết cảm giác trong lòng Thập Nhị Tổ Vu, chỉ thấy đối phương hung hăng vọt tới, sát ý không chút che giấu, vẻ mặt tuyệt vọng và không cam lòng. "Dừng tay!" Đúng lúc này, một đạo thanh âm thương lão uy nghiêm từ trên thương khung truyền đến, cửu tiêu chi thượng có kinh lôi tạc hưởng, một cỗ hạo hãn Thánh uy hàng lâm, khoảnh khắc gian bao phủ toàn bộ Hồng Hoang. "Oanh!" Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ từ trên thương khung rơi xuống, đại thủ che khuất bầu trời, lại có nhật nguyệt tinh thần hoàn nhiễu, giống như một cái thế giới trấn áp xuống.

Đại thủ chưa hàng lâm, quang bằng khí tức liền đem tất cả mọi người trấn áp tại trên mặt đất.

Bất quá bàn tay này lại tịnh không huề đái sát ý, chỉ là ngăn cản Thập Nhị Tổ Vu chém giết đám người Đế Tuấn và Tam Thanh.

Đương nhiên, bàn tay này có tính châm đối, một khi hàng lâm, tuy rằng không có sát ý, cũng đủ để làm cho Thập Nhị Tổ Vu trọng thương. "Hừ, Hồng Quân lão nhi, tiểu bối tranh đấu, ngươi thân là Thánh Nhân lại muốn sáp thượng một tay, còn muốn hay không da mặt!" Bất quá, không đợi đại thủ hàng lâm, một tiếng hừ lạnh tự hư không trung truyền ra, một đạo hắc bào thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện tại trước mặt Thập Nhị Tổ Vu, tịnh nâng tay nghênh hướng bàn tay khổng lồ đang rơi xuống từ thương khung. "Oanh long!" Giờ khắc này, thiên băng, địa liệt, thời gian cùng không gian đều biến mất, tất cả mọi người đều uyển như tiến vào trong hỗn độn, trong mắt trừ bỏ một trận quang mang, cái gì cũng đều nhìn không rõ.

Xa tại các nơi ở Hồng Hoang, nãi chí Thái Cổ tinh không, vô số tu sĩ giờ khắc này, đều có thể cảm thụ được hai cỗ Thánh uy khủng bố đang cuộn trào, va chạm, toàn bộ đại lục Hồng Hoang đều phát ra một tiếng run rẩy, dọa vô số tu sĩ sắc mặt trắng bệch. "Thánh Nhân nhất kích!" "Hồng Quân Thánh Nhân và Đạo Kiếp Thánh Nhân đang giao phong!" "Tê, thật khủng bố, muốn đánh nát Hồng Hoang sao?" Đang lúc khiếp sợ, thế nhân càng nhiều hơn là kinh tủng và lo lắng.

Rất nhiều đại năng đều ngây ngốc đứng tại chỗ cũ, nhìn về phía Bất Chu Sơn, lần đầu tiên thấy Thánh Nhân ra tay, quả thực hủy thiên diệt địa, quá đáng sợ.

Cho dù là đại năng Đại La đỉnh phong đều cảm thấy nhỏ bé, nhỏ bé như sâu kiến, e rằng dư ba đều có thể đem bọn hắn diệt sát.

Thánh Nhân nhất kích, khủng bố như vậy, nếu quả thật một phen giao thủ không chút che giấu, e rằng lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, tiểu bán cái Hồng Hoang đều sẽ bị đánh nát.

Nhưng hiển nhiên, vô luận Hồng Quân hay Đạo Kiếp đều sẽ không làm như vậy.

Bọn hắn khống chế rất tốt, cứ việc cả hai đều xuất kỳ bất ý ra tay, nhưng cũng chỉ là khí tức chấn hám nhân tâm, dị tượng kinh người, tịnh chưa đối với Hồng Hoang tạo thành phá hoại.

Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn Tam Thanh đám người, đứng ở trung tâm giao thủ, đều không có chịu mảy may thương hại, thậm chí sơn hà phụ cận vẫn y cựu hoàn chỉnh, những cảnh tượng thời không phá toái, thiên địa hủy diệt kia tịnh không phải là thật.

Bất quá tức sử như thế, cũng dọa cho tất cả mọi người tại tràng sắc mặt trắng bệch.

Tới quá đột nhiên, ai cũng không nghĩ tới hai vị Thánh Nhân sẽ

bỗng nhiên ra tay, không sợ đánh nát Hồng Hoang sao?

Bất quá Tam Thanh và đám người Đế Tuấn lại nhẹ nhàng thở ra, Hồng Quân xuất hiện, tính mạng của bọn hắn giữ được rồi.

Tuy rằng Đạo Kiếp cũng xuất hiện, nhưng bọn hắn không tin Thập Nhị Tổ Vu dám ngay trước mặt Hồng Quân mà xuống tay, cho dù Đạo Kiếp cũng ở đó.

Ngược lại Thập Nhị Tổ Vu từ trong sự chấn hám hồi thần, thần sắc không tốt.

Nhìn về phía thương khung, nộ hỏa trùng thiên, tính tình nóng nảy nhất là Chúc Dung và Cộng Công trực tiếp tiến lên, nộ thanh nói: "Hồng Quân, ngươi có ý gì?" "Chúng ta công bình nhất chiến, thân là Thánh Nhân cư nhiên nhúng tay, còn cần hay không da mặt!" Hai vị Tổ Vu cũng không quản có phải là Thánh Nhân hay không, lại nhìn Đế Giang cùng các Tổ Vu khác, cũng từng cái thần sắc lãnh mạc, nhìn thẳng thương khung, không có ti hào kính sợ. "Tê, đám gia hỏa này!" "Đám man tử này thật kiêu ngạo, cư nhiên dám đối với Thánh Nhân vô lễ, muốn chết!" "A, không tu thiên số, không có nguyên thần, không biết thiên cơ kết quả, sớm muộn gì cũng sẽ bị thời đại đào thải!" Bên kia, Tam Thanh và đám người Đế Tuấn cười lạnh liên liên, cơ phúng Thập Nhị Tổ Vu đồng thời, chỉ mong sao đối phương chọc giận Hồng Quân. "Gặp qua Đạo Tôn!" Đương nhiên, bọn hắn cũng không dám như Thập Nhị Tổ Vu đối với Thánh Nhân vô lễ, Đạo Kiếp đương diện, cứ việc nhìn ra đối phương đứng ở bên Thập Nhị Tổ Vu, nhưng bọn hắn vẫn như cũ khom lưng hành lễ. "Gặp qua Đạo Tôn!" Lúc này, nhóm Phục Hy bốn người cũng đều sôi nổi hồi thần, vội vàng hướng Đạo Kiếp kiến lễ.

Đạo Kiếp gật đầu, lập tức nhìn về phía thương khung, chỉ thấy thương khung nữu khúc, một khuôn mặt khổng lồ hiện ra giữa thiên

địa, nhìn xuống thiên địa.

Dung mạo thương lão, nhưng lại mang theo một loại uy áp áp bách chúng sinh, uyển như Thương Thiên hóa thân, chính là Hồng Quân. "Gặp qua Lão sư!" "Gặp qua Đạo Tổ!" Hồng Quân nãi là dùng pháp tướng hiện thân, nhưng Thánh uy y cựu bất khả tiểu khinh, trừ bỏ Thập Nhị Tổ Vu ngoại, mọi người cũng đều sôi nổi kiến lễ, giống như diện kiến Đạo Kiếp vậy.

Đối mặt Thập Nhị Tổ Vu a xích, Hồng Quân căn bản không có để ý tới, nhìn về phía Đạo Kiếp, nói: "Đạo hữu, Tam Thanh và Đế Tuấn đám người thân cư đại khí vận, nãi là nhân vật chính của thời đại này, tự đương có một phen huy hoàng, lúc này không đáng diệt!" "Điểm này Bản tôn tự nhiên rõ ràng, không cần đạo hữu báo cho, còn nữa, Thập Nhị Tổ Vu tại tọa hạ Bản tôn thính đạo, cũng là môn nhân của Bản tôn, đạo hữu cứ tiện thiên đản xuất thủ, chẳng lẽ là không đem Bản tôn để vào mắt?" Đạo Kiếp thần tình lãnh mạc, một bước bước ra, khí tức trên người phàn thăng, Thánh uy hạo đãng, chấn đãng thương mang, hám động Cửu U.

Giữa không trung, hắn nhìn thẳng khuôn mặt khổng lồ của Hồng Quân: "Hồng Quân lão nhi, nhớ kỹ, môn hạ Bản tôn không cần đến ngươi giáo huấn, quản tốt ba ngàn khách Tử Tiêu Cung của ngươi đi!" Nói xong, hắn nâng tay chỉ một cái, đại phá diệt khí tức di mạn, hóa thành kình thiên cự chỉ, trực tiếp điểm tại trên khuôn mặt khổng lồ của Hồng Quân. "Phanh!" Ngay sau đó, trương nhân kiểm kia dưới ánh mắt khiếp sợ của chúng sinh, oanh nhiên phá toái. "Tê, Đạo Tôn thật cường thế, cư nhiên một chỉ phá toái Đạo Tổ pháp tướng!" "Bá đạo, đây mới là cường giả chân chính, vô cụ thiên địa, Thánh uy hạo đãng!" "Quá bá khí, tuy rằng ta không đi Đông Hải thính đạo, nhưng từ giờ khắc này, ta quyết định, tại trong đạo trường nhà mình cung phụng Đạo Tôn!" "Yêu, yêu, nếu có thể cùng Đạo Tôn kết thành đạo

lữ thì tốt biết bao!" "Phi, nghĩ nhiều đi, thân phận Đạo Tôn, há lại coi trọng loại tư sắc như ngươi!" "Hừ, làm thị nữ đồng tử cũng được!" Hồng Hoang các nơi, nhưng phàm tu sĩ thấy một màn này, đều bị một chỉ kia dọa sợ, ngay sau đó, liền một mảnh xôn xao, các loại thanh âm sùng bái vang lên. "Hảo bá đạo Đạo Tôn!" "Đạo Tổ như vậy cũng có thể nhẫn nhịn?" So với người khác, Tam Thanh, Đế Tuấn đám người đang ở chiến trường đồng dạng chấn kinh hãi nhiên, không nghĩ tới Đạo Kiếp bá đạo như vậy, ti hào không nể mặt Hồng Quân.

Điều này làm cho tâm lý bọn hắn lại lần nữa thảm thắc.

So với Thập Nhị Tổ Vu, vị Đạo Tôn này còn đáng sợ hơn, thậm chí đáng sợ hơn ức vạn lần, hiện nay ngay cả mặt mũi Hồng Quân cũng không cho, bọn hắn muốn làm sao bây giờ?

Như thế nào ngăn cản?

Căn bản không pháp ngăn cản, Đạo Tôn muốn giết bọn hắn, bọn hắn chỉ có thể chờ chết.

Ở chỗ này, vô luận Đế Tuấn Thái Nhất, Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều sắc mặt trắng bệch, thật cẩn thận nhìn thân ảnh đang ngạo lập hư không, uyển như chúa tể Hồng Hoang kia.

Bất quá so với mấy người bọn họ, Thập Nhị Tổ Vu lại vẻ mặt sùng bái.

Thậm chí ngay cả nộ khí sinh ra đối với Hồng Quân cũng biến mất không thấy.

Đạo Kiếp bá đạo và cường đại, thật sâu kích thích chiến ý trong lòng bọn hắn, làm cho bọn hắn nhiệt huyết sôi trào. "Đây mới là cường giả chân chính, Đế Giang ta sớm muộn có một ngày cũng muốn trở thành tồn tại như vậy!" Đế Giang song quyền nắm chặt, trong lòng hung hăng nghĩ.

Chúc Dung và Cộng Công hai cái bạo tính tình cũng phóng sinh đại tiếu, tán mỹ Đạo Kiếp.

Huyền Minh và Hậu Thổ hai vị nữ Tổ Vu thì mỹ mâu dị thải liên liên, trong lòng dấy lên một trận dị dạng ba lan.

Muốn nói khoa trương hơn, mạc quá Thường Hi, Hi Hòa nhị nữ, giờ khắc này, các nàng ngước nhìn thân ảnh vĩ ngạn kia, khuôn mặt tươi cười hưng phấn, quả thực giống như tiểu mê muội.

Duy độc Nữ Oa thần sắc phức tạp, một hồi mỹ mâu lóe lên dị dạng, một hồi lại nghiến răng nghiến lợi.

Tử Tiêu Cung trung, một ngụm tiên huyết phun ra, trên bồ đoàn Hồng Quân sắc mặt trầm xuống.

Chương 120

"Đạo Kiếp, đáng chết!" Giờ khắc này, sự đạm mạc trên dung mạo thương lão của Hồng Quân biến mất không thấy, nộ ý không chút che giấu, chậm rãi từ trên bồ đoàn đứng lên, một cỗ khí tức khủng bố từ trong cơ thể trán phóng.

Một bước bước ra, đi ra khỏi Tử Tiêu Cung, vài bước gian liền khóa việt vô tận hỗn độn, đi tới thượng không Hồng Hoang, đôi mắt băng lãnh nhìn xuống chân núi Bất Chu Sơn.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Đạo Kiếp từ trong hư không chậm rãi hạ xuống, thản nhiên liếc mắt nhìn Thập Nhị Tổ Vu, lập tức đem ánh mắt đầu hướng Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất, lại nhìn Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đang thê thảm vô cùng. "Đạo Tôn..." Mấy người thần sắc bất định, thập phần thảm thắc, khóe mắt liếc Thập Nhị Tổ Vu, nhìn thấy thần tình hả hê khi người gặp họa của Thập Nhị Tổ Vu, càng nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng một câu cũng không dám nói.

Tràng diện thập phần tịch tĩnh, cũng tương đương ngưng trọng.

Nhìn mấy người một hồi, Đạo Kiếp thản nhiên nói: "Cút!" Tam Thanh đám người ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác một cỗ lực lượng vô hình đem bọn hắn cuốn đi, nháy mắt biến mất tại thiên tế. "A, Đạo Tôn, ngài cư nhiên thả bọn hắn?" "Lúc này, không phải nên đem mấy tên gia hỏa đáng giận này đánh chết sao?" Thấy thế, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba nữ trực tiếp nhảy ra, Phục Hy muốn giữ chặt Nữ Oa, lại chậm một bước, chỉ có thể vô nại thở dài một tiếng, hắn nhìn ra được, Đạo Kiếp là đang bảo hộ Tam Thanh đám người.

Đạo Kiếp không có trả lời lời của nàng, một chỉ điểm tại trên thân cây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sắp sửa thành thục.

Sát na gian, một cỗ tạo hóa chi lực hung dũng, bàng đại sinh mệnh chi lực bạo phát, bảy cái hồ lô trên thân Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cư nhiên dĩ tốc độ mắt thường có thể thấy được tráng đại.

Quang mang thôi xán, bảo quang thập sắc, bảy loại thuộc tính pháp tắc khí tức bất đồng di mạn ra, bảy cái hồ lô cư nhiên tại thời điểm này thành thục. "Hảo thâm ảo tạo hóa chi lực, cư nhiên gia tốc linh căn trưởng thành?" "Tê, Đạo Tôn quả nhiên thâm bất khả trắc!" Mọi người đều thập phần khiếp sợ, từng cái đều hỏa nhiệt nhìn bảy cái hồ lô kia, nhìn ra được, bảy cái hồ lô đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cái nào cũng bất phàm, nội uẩn bất đồng thuộc tính thần thông. "Tổ Vu không cần pháp bảo, mấy cái hồ lô này các ngươi thu lấy đi!" Đạo Kiếp đối với nhóm Phục Hy nói, lập tức, hắn xuất thủ trước hái xuống một cái, hướng về một cái phương hướng trong hư không ném tới.

Cử động kỳ quái như vậy, làm cho Nữ Oa đám người kinh ngạc, ngay sau đó, chỉ thấy hai đạo thân ảnh, một lớn một nhỏ từ trong hư không đi ra. "Khụ khụ, Minh Hà kiến quá Sư tôn, kiến quá chư vị đạo hữu!" Minh Hà vẻ mặt xấu hổ, hắn ẩn tàng tại trong hư không nhìn nửa ngày, không ngờ lại bị Sư tôn nhà mình phát hiện. "Là hắn!" Nhóm Nữ Oa và Thập Nhị Tổ Vu ngẩn ra, tự nhiên nhận thức Minh Hà, cũng biết hiểu Minh Hà là Đạo Kiếp đại đệ tử.

Lập tức không dám chậm trễ, sôi nổi hoàn lễ.

Bất quá khi Thập Nhị Tổ Vu nhìn thấy tiểu la lỵ bên người Minh Hà thì sắc mặt hơi đổi, cư nhiên có loại cảm giác sởn tóc gáy. "Là nàng, không sai, chính là loại cảm giác vừa rồi!" "Tiểu nữ hài này là ai?

Cấp cho ta một loại cảm giác thiên địch?" Thập Nhị Tổ Vu thập phần không giải, đồng thời cũng cảnh giác.

Hung thú tiểu la lỵ khi nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, trong đôi mắt to tròn thủy uông uông tràn đầy hỏa nhiệt, thậm chí đều quên cả Đạo Kiếp đang ở đây. "Hừ, nha đầu, thành thật cho ta!" Đạo Kiếp hừ lạnh một tiếng, một phen đem nha đầu xách lên, mặc kệ tiểu nha đầu oa oa kêu to, đạp không rời đi. "Đi rồi?" Thập Nhị Tổ Vu ngẩn ra, lập tức sôi nổi tiến lên, đem Minh Hà vây lại. "...Các ngươi có ý gì?" Minh Hà biến sắc, thần sắc lạnh xuống.

Đế Giang mỉm cười, nói: "Minh Hà đạo hữu không cần khẩn trương, chúng ta chỉ hỏi thăm một chút, vừa rồi vị đạo hữu kia là ai?" "Đạo hữu?

Hỗn Độn?" Minh Hà ngẩn ra, bên người hắn hình như chỉ có hung thú Hỗn Độn, lại nhìn bộ dáng này của Thập Nhị Tổ Vu, nháy mắt minh bạch, ha ha cười, nói: "Cái tên kia nãi là viễn cổ tứ đại hung thú chi nhất, Hỗn Độn, cũng là tọa kỵ của Sư tôn lão nhân gia!" "Cư nhiên là tứ đại hung thú?" "Là nó, năm đó Long Hán kiếp thì con thú kia..." Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu thập phần khiếp sợ, tuy rằng bọn hắn xuất thế khá muộn, nhưng đối với sự tình thời đại viễn cổ và Long Hán cũng biết hiểu một ít, đặc biệt là những nhân vật lịch sử nổi danh kia.

Tại đệ nhất lượng kiếp, trừ bỏ Thú Hoàng Thần Nghịch ngoại, hung tàn nhất chính là tứ đại hung thú.

Nhớ rõ lúc Long Hán kiếp, bọn hắn tàng tại trong trận pháp, tịnh chưa hóa hình, liền cảm thụ được một cỗ thao thiên hung uy, khi đó hung thú Hỗn Độn đang tại tàn phá tam tộc chiến trường.

Bất quá rất nhanh bọn hắn liền không giải, vì thế, Hậu Thổ tiến lên hỏi: "Minh Hà đạo hữu, vì sao ta cảm thấy vị đạo hữu kia nhìn

chúng ta ánh mắt mang theo hỏa nhiệt, cảm giác kia giống như đang nhìn chằm chằm con mồi?" "...." Nói thật, vấn đề này Minh Hà cũng không biết trả lời thế nào.

Trước đó vừa tới Bất Chu Sơn, hung thú tiểu la lỵ liền nhìn chằm chằm Thập Nhị Tổ Vu, suýt chút nữa phát cuồng, hại hắn phải dùng thần thức áp chế, bị phản phệ.

Cho dù hắn cũng không minh bạch là chuyện gì xảy ra. "Ách, chúng ta khả năng chưa đắc tội nàng!" "Quá kỳ quái!" Các Tổ Vu khác cũng vẻ mặt không giải, đừng nói đắc tội, bọn hắn là lần đầu tiên gặp mặt. "Chuyện này chờ các ngươi tái kiến Sư tôn thì đi hỏi lão nhân gia người đi, tất kính Sư tôn lão nhân gia tất nhiên biết rõ ngọn nguồn!" Minh Hà lắc đầu, nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Chư vị Vu tộc đạo hữu, về sau cẩn thận một chút, nha đầu này đừng nhìn là cái la lỵ, nhưng không có bao nhiêu linh trí, một khi phát cuồng thì lục thân bất nhận, trừ bỏ Sư tôn ngoại, ai cũng áp chế không nổi!" Làm thủ tịch đại đệ tử, lại tổng bị hung thú tiểu la lỵ khi dễ, Minh Hà một trận buồn bực. "Minh Hà đạo hữu nói không sai, đầu hung thú này có thực lực kham bỉ Chuẩn Thánh hậu kỳ, rất khủng bố, thiếu chọc là tốt nhất!" Lúc này, nhóm bốn người Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đã thu xong Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, đi tới, tịnh đối với Thập Nhị Tổ Vu thi lễ, tỏ vẻ cảm tạ. "Lần này đa tạ chư vị Vu tộc đạo hữu ra tay tương trợ, nếu không bốn người chúng ta e rằng khó có thể cùng Tam Thanh tranh đoạt Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!" ...

Trong hư không thương mang, Hồng Quân mâu nhược lãnh điện, nhìn chằm chằm dưới chân Bất Chu Sơn, thấy Đạo Kiếp đem Tam Thanh đám người tống tẩu, lúc này mới rời đi.

Đạo Kiếp không có làm loạn, hắn tự nhiên sẽ không tái hiện thân.

Bất quá đúng lúc này, một đạo thân ảnh quỷ dị xuất hiện, đạo thân

ảnh này cả người bị mê vụ bao phủ, làm cho người ta nhìn không rõ dung mạo và thân hình, ngăn cản đường đi của Hồng Quân. "Là ngươi?" Hồng Quân đồng khổng co rụt lại, nháy mắt cảnh giác. ...

Dưới chân Côn Luân Sơn, ba đạo thân ảnh chật vật từ trên mặt đất đứng lên, chính là Tam Thanh.

Giờ khắc này, Tam Thanh vẻ mặt giận dữ, nộ khí trùng thiên, khí tức cuồng bạo trên người trán phóng, làm cho sinh linh trong vòng vạn dặm đều sôi nổi đào tẩu.

Không minh bạch ba vị Tam Thanh lão gia cư trụ trên Côn Luân Sơn vì sao đột nhiên phát điên.

Vì sao phát điên?

Tự nhiên là vì bị người ta ném về, ném đi thể diện.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, sắc mặt đen không thể đen hơn, hung hăng đối với thương khung gào thét một tiếng, chỉ là không dám kêu ra tên người kia. "Khi chúng ta thiếu niên cùng (nghèo), sớm muộn có một ngày Bần đạo muốn dùng kiếm trong tay quang minh chính đại cùng hắn đánh một trận!" Thông Thiên mâu quang lăng lệ, kiếm ý trên người trùng tiêu, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình yếu, quá yếu, yếu đến bất kham nhất kích.

Chương 121

Bàn Cổ chính tông, Hồng Hoang đỉnh cấp đại năng, tại trước mặt người kia thảy đều vô dụng, loại sinh tử không chịu khống chế, uyển như sâu kiến này làm cho hắn khó có thể tiếp thu. "Hồng Hoang chung quy là thực lực vi tôn!" Lão Tử thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Có thể trách ai?

Trách chúng ta quá yếu, cũng không có biện pháp gì, ai bảo chúng ta xuất thế muộn, khi chúng ta chưa quật khởi, người ta đã thành đạo." "Bất quá, lần này vị Đạo Tôn kia lại là đang bảo hộ chúng ta, nếu không phải hắn không giết chúng ta, chỉ cần đem chúng ta ném tại nơi đó, lấy tính tình trời không sợ đất không sợ của Thập Nhị Tổ Vu, e rằng chúng ta cũng khó thoát cái chết!" Hiển nhiên, Lão Tử tâm tư kín đáo, tuy rằng cũng phẫn nộ, nhưng hắn thấy được nhiều hơn so với Nguyên Thủy và Thông Thiên. "Tức tiện như thế, hắn cũng không nên đối đãi với chúng ta như vậy, chúng ta dù sao cũng là tồn tại hách hách hữu danh trong Hồng Hoang, Bàn Cổ chính tông, hắn làm như vậy quả thực là đối với chúng ta, đối với Bàn Cổ tu nhục, một tia mặt mũi cũng không lưu lại cho chúng ta!" Nguyên Thủy lãnh mạc nói: "Sớm muộn có một ngày Bần đạo muốn tìm lại cái tràng tử này!" "Nói những lời này có ích lợi gì?

Muốn báo nhục nhã ngày hôm nay, vậy cũng phải có thực lực, ta đi bế quan!" Thông Thiên lạnh lùng nói một câu, liền xoay người hướng về đạo trường đi đến.

Cùng lúc đó, trong Yêu Minh, Đế Tuấn Thái Nhất, còn có Thập Đại Yêu Thánh cũng vẻ mặt chật vật.

Giờ khắc này, mấy người đều trầm mặc không thôi, nhưng phẫn

nộ trong mắt có thể thấy được.

Đó là đối với Đạo Kiếp phẫn nộ, nhưng càng nhiều phẫn nộ lại là đối với Thập Nhị Tổ Vu.

Sự việc hôm nay làm cho bọn hắn sinh ra nguy cơ cực lớn, loại cảm giác này làm cho Đế Tuấn cảm thấy tuyệt đối không thể ngồi chờ chết. "Đạo Tôn ta không có cách nào đối phó, nhục nhã ngày hôm nay, chỉ có thể tạm thời áp xuống!" Đế Tuấn chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhìn nhìn Thái Nhất, lại nhìn về phía Thập Đại Yêu Thánh, nói: "Chư vị, chuyện đã xảy ra hôm nay các ngươi cũng nên cảm thụ được rồi chứ?" "Đại huynh!" Thái Nhất thần sắc khó coi, chuyện phát sinh hôm nay làm hắn cảm thấy sỉ nhục mạc đại, từ khi sinh ra tới nay chưa từng có, làm cho hắn không cách nào tiếp thu. "Bệ hạ, ngài có biện pháp gì cứ việc nói!" "Đúng vậy, bệ hạ, nếu có nhu cầu thuộc hạ làm, thuộc hạ tuyệt không chối từ!" Thấy Đế Tuấn trịnh trọng như thế, Bạch Trạch cùng Thập Đại Yêu Thánh sôi nổi đứng lên. "Tốt, có lời nói này của chư vị huynh đệ là đủ rồi!" Đế Tuấn gật đầu, tiếp tục nói: "Nhục nhã ngày hôm nay, nói trắng ra là chúng ta quá yếu, nếu chúng ta đủ mạnh, cần gì phải như thế?" "Đạo Tôn cũng Thôi, hắn là người thành đạo, nhưng Thập Nhị Tổ Vu là thứ gì?

Một đám man tử mà thôi, bị một đám man tử đánh bại, thậm chí suýt chút nữa bị giết, Bản đế không cam lòng!" "Đám man tử đáng giận kia thật đáng hận!" Thái Nhất cũng nghiến răng nghiến lợi. "Cho nên, Bản đế suy đi nghĩ lại, Yêu Minh chúng ta nhất định phải khoách đại thế lực, thực lực không đủ thì dùng thế lực bù, chỉ cần thế lực đủ lớn, ta liền có thể giống như Long Vương, Phượng Tổ năm đó, tụ tập khí vận đột phá tu vi.

Chỉ cần chúng ta toàn bộ đột phá Chuẩn Thánh, Thập Nhị Tổ Vu lại tính là cái gì?" "Ngưng tụ khí vận?" Nghe vậy, Thái Nhất thập phần kinh ngạc, đối với một phương diện này tịnh không hiểu biết.

Nhiên, Thập Đại Yêu Thánh lại đều biến sắc, bọn họ đều từ Long Hán kiếp sống sót, tự nhiên biết hiểu khí vận dùng để làm gì.

Năm đó Tiên Thiên tam tộc liền ngưng tụ Hồng Hoang đại thế, chiếm cứ quá nửa khí vận của toàn bộ Hồng Hoang, cũng nhân đó khiến cho Long Vương cùng tam tổ trực tiếp trở thành Chuẩn Thánh.

Chỉ là không ngờ Đế Tuấn cư nhiên cũng muốn làm như vậy.

Trầm mặc một chút, Bạch Trạch tiến lên, nói: "Bệ hạ, muốn đoạt thủ khí vận, nhu đắc ngưng tụ Hồng Hoang đại thế, cần phải chinh chiến, đến lúc đó tất nhiên sẽ khiến Hồng Hoang hãm nhập hỗn loạn, Bệ hạ, ngài suy nghĩ kỹ rồi chứ?" "Đúng vậy, bệ hạ, làm như vậy rất dễ kích khởi các tộc phản kháng, thậm chí chúng ta có khả năng sẽ bị khí vận phản phệ, dù sao trải qua Long Hán kiếp, các tộc đều đối với sự tồn tại như Tiên Thiên tam tộc rất kiêng kỵ, đều khó có thể dung nhẫn trong Hồng Hoang tái xuất hiện cái Tiên Thiên tam tộc thứ hai!" Kế Mông cũng sắc mặt ngưng trọng nói. "Các ngươi đang lo lắng Bản đế sẽ thất bại, hay là sợ?" Nghe vậy Đế Tuấn thần sắc lạnh lùng, từ trên mặt Bạch Trạch đám người quét qua.

Điều này làm cho Thập Đại Yêu Thánh biến sắc, vội vàng nói: "Thuộc hạ tuyệt đối không có ý tứ này!" "Bệ hạ, chúng ta đã đi theo ngài, tự nhiên trung tâm cảnh cảnh, tuyệt vô nhị tâm, cũng sẽ không tham sinh sợ chết!" Lời này làm cho Đế Tuấn thần sắc hơi tốt hơn một chút, tịnh trầm giọng nói: "Không sợ chết?

Chẳng lẽ Bản đế sẽ sợ?

Nhục nhã ngày hôm nay, làm cho Bản đế minh bạch, tại Hồng Hoang, không có thực lực tuyệt đối, chỉ có thể bị đánh, việc này cứ quyết định như vậy đi!" "Được rồi, mọi người đều đi trước khôi phục thương thế, chờ thương thế tốt rồi sẽ thương nghị việc này!" Nói xong, Đế Tuấn liền xoay người rời đi, trước đó cùng Thập Nhị

Tổ Vu chiến đấu, Lạc Hà Đại Trận bị phá, chịu phản phệ, thương thế không nhẹ, tự nhiên cần phải hảo hảo hưu dưỡng. "Bệ hạ!" "Thuộc hạ cáo lui!" Thập Đại Yêu Thánh nhẹ nhàng thở dài, biết Đế Tuấn tâm ý đã quyết, cũng không có khuyên nữa.

Trong lòng bọn hắn đối với việc Đế Tuấn muốn ngưng tụ khí vận cũng không mâu thuẫn như vậy, dù sao Yêu Minh một khi lớn mạnh, khí vận tăng nhiều, tốc độ tu luyện của bọn hắn cũng sẽ đề cao, chỉ là có chút lo lắng mà thôi. ...

Đại chiến lần này dưới chân Bất Chu Sơn, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, đồng thời cũng chấn kinh Hồng Hoang, làm cho các loại tu sĩ, đại năng hãi nhiên.

Trong mấy vạn năm trước đó, bởi vì người thính đạo tại Tử Tiêu Cung cùng người thính đạo tại Đông Hải lý niệm va chạm, khiến cho Hồng Hoang hình thành hai đại trận doanh.

Tuy rằng hai đại trận doanh thường xuyên xung đột, sẽ có lưu huyết hy sinh, nhưng đại đa số đều tu vi không cao, đa phần là môn nhân đệ tử gian tranh phong.

Nhiên, lần này lại bất đồng, lần này là Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, ngoại gia Thập Nhị Tổ Vu, chỉnh chỉnh hơn mười vị đỉnh cấp đại năng thính đạo tại Đông Hải, cùng Đế Tuấn, Thái Nhất, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thập Đại Yêu Thánh, những đỉnh cấp đại năng Tử Tiêu Cung va chạm.

Có thể nói, đại chiến lần này hầu như đại biểu cho đỉnh cấp chiến lực của hai đại trận doanh.

Kết quả, trận doanh Tử Tiêu Cung thất bại thảm hại, có thể nói là kẻ vui người buồn.

Tu sĩ đi Đông Hải thính đạo tự nhiên hoan hô không thôi, còn ba

ngàn khách Tử Tiêu Cung cùng môn nhân lại từng cái lo lắng.

Đế Tuấn đám người bại, không nghi ngờ gì đã cấp cho bọn hắn đả kích trọng đại, hơn nữa pháp tướng của Hồng Quân bị Đạo Kiếp một chỉ kích toái, loại đả kích này càng lớn.

Thậm chí, có đại năng Tử Tiêu Cung bắt đầu hối hận, lúc trước vì sao không có lựa chọn đi Đông Hải thính đạo?

Lại bỏ gần tìm xa chạy đến trong Hỗn Độn làm gì?

Thậm chí hoài nghi đạo hạnh của Hồng Quân căn bản không bằng Đạo Kiếp, nếu không thì, vì cái gì đều là người thính đạo, Đế Tuấn đám người lại bại?

Có một người nói như vậy, liền sẽ có người thứ hai, rất nhanh huyên náo phí phí dương dương, nhân tâm hoàng hoàng.

Những người thính đạo ở Đông Hải khi biết được việc này, càng đại tứ tuyên dương Đạo Tôn cường đại, nếu không phải Thánh Nhân bất khả nhục, thậm chí bọn hắn đều muốn biếm đê Hồng Quân.

Đương nhiên, kỳ thực bọn hắn nghĩ nhiều, Đế Tuấn đám người lần này bại, căn bản cùng việc Đạo Kiếp và Hồng Quân truyền đạo không quan hệ, thực tắc là Thập Nhị Tổ Vu quá biến thái, liên thủ dưới tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ai có thể ngăn được?

Đế Tuấn và Thái Nhất Yêu Tộc vừa thành lập không lâu, ở vào trạng thái liên minh, tịnh chưa thống nhất, càng chưa nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể đối kháng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nếu không thắng bại lưỡng nan.

Có thể nói, vô luận Đế Tuấn Thái Nhất, Tam Thanh, hay Hồng Quân ở phía sau, đều bị oan uổng.

Cũng may mắn là Đế Tuấn đám người đều bế quan khôi phục

thương thế, nếu không nghe được tin đồn này cũng không biết có thể hay không thổ huyết.

Phản chính Hồng Quân suýt chút nữa thổ huyết, nhưng hắn có biện pháp nào?

Chẳng lẽ có thể đem những kẻ khua môi múa mép kia đều giết hết không thành?

Trong Tử Tiêu Cung, trước mặt Hồng Quân, từng bức họa diện trình hiện, chính là Hồng Hoang các nơi, trong họa diện, rất nhiều người đang đàm luận việc này.

Giờ khắc này, sắc mặt Hồng Quân thập phần âm trầm, cũng không biết nhìn bao lâu, đại thủ vung lên, đem họa diện đánh nát.

Chương 122

Tịnh lạnh giọng nói: "Đạo Kiếp, một ván thắng nhỏ mà thôi, chờ Bần đạo lần thứ hai giảng đạo liền sẽ truyền hạ Chuẩn Thánh chi pháp, Tam Thi chi đạo của Bần đạo mới là thích hợp đại chúng tu luyện, chỉ không biết đạo của ngươi có thể truyền hạ hay không?

Lại có ai có thể tu luyện." "A, đến lúc đó ba ngàn khách Tử Tiêu Cung của Bần đạo đều sôi nổi đột phá Chuẩn Thánh, còn người thính đạo của ngươi lại trì trệ không cách nào đột phá, để xem lúc đó biểu tình của ngươi như thế nào?" "Bất quá Bần đạo có Hồng Mông Tử Khí nơi tay, thuận ứng thiên đạo đại thế, vị lai môn hạ Bần đạo tất có Thánh vị, ngươi lấy cái gì cùng Bần đạo đấu?" "Hừ, trước tiên để ngươi xương cuồng một trận, vị lai ngày tháng của ngươi sẽ thê thảm!" Nghĩ như vậy, tâm tình Hồng Quân tốt lên rất nhiều, thậm chí trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, bất quá nụ cười rất nhanh liền thu liễm. "Không được, Bần đạo không thể chỉ nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, còn có người kia là ai?

Cũng cần cảnh giác, rốt cuộc là ai?

Tìm Bần đạo hợp tác lại có mục đích gì?" Trước đó xuất hiện người thần bí kia, trong lòng Hồng Quân thập phần khiếp sợ.

Người này tại trong thiên cơ căn bản không thấy, phải biết rằng, hắn hiện nay chính là Thánh Nhân, cư nhiên không biết trong Hồng Hoang có một người như vậy.

Loại cảm giác không cách nào nhìn thấu này, làm cho hắn thập phần khó chịu, tuyệt không cho phép. "Trước mặc kệ hắn, chỉ cần hắn có mục đích, liền sẽ lại tìm đến Bần đạo, liền trước tiên tha cho hắn, một khi Bần đạo hợp đạo, yêu ma quỷ quái gì đều khó thoát pháp nhãn

của Bần đạo!" Hồng Quân cười lạnh, thần tình lại lần nữa khôi phục đạm nhiên, nhắm mắt lại bắt đầu cảm ngộ đại đạo. ... "Lão gia, chúng ta muốn đi đâu?

Tại trong Hỗn Độn chạy loạn, lại không có mục đích, rốt cuộc đang tìm cái gì?" Tại một chỗ trong Hỗn Độn, một đầu quái vật khổng lồ sát khí thao thiên đang đi tới, tốc độ của nó cực nhanh, cất bước gian liền có thể vượt qua thời không, hỗn độn chi khí bốn phía đối với nó giống như không tồn tại, thậm chí nó còn đang chủ động hấp thu.

Trên cái đầu to lớn của đầu quái vật này, đang đứng một gã hắc bào thanh niên, hắc bào thanh niên mặt mang tươi cười, vỗ vỗ cái đầu lớn của Hỗn Độn, nói: "Đừng nói chuyện nữa, thanh âm của ngươi và bản thể của ngươi quá không tương phối, nghe chói tai!" "Cho ta hóa hình cũng là ngài, cho ta biến trở về bản thể cũng là ngài, Lão gia, ngài có hay không cảm thấy mình rất đáng giận?" Hung thú Hỗn Độn có chút ảo não nói, e rằng đương kim Hồng Hoang, trừ bỏ Hồng Quân, cũng chỉ có nó dám nói chuyện với Đạo Kiếp như vậy.

Đạo Kiếp cũng không tức giận, cười nói: "A a, nếu có thể làm cho toàn bộ Hồng Hoang chán ghét, đó cũng là một loại chứng đạo!" Nói xong, lại vỗ vỗ đầu Hỗn Độn, nói: "Mau đi thôi, chúng ta đi Ngoại Hỗn Độn, Lão gia ta còn chưa đi Ngoại Hỗn Độn bao giờ, hiện nay tâm tình đại hảo, chính là muốn đi kiến thức một chút, thuận tiện làm một cái thí nghiệm!" "Hống ~!" Hung thú Hỗn Độn trầm thấp gào thét một tiếng, gia tốc độ phi hành, bất quá khoảng cách lần thứ hai giảng đạo chỉ còn mấy vạn năm, chờ nó phi hành tốc độ hoàn toàn không đủ, Đạo Kiếp liền trực tiếp đem Đại Đạo trong cơ thể gia trì tại trên người Hỗn Độn.

Một tôn Hỗn Nguyên cảnh cường giả gia trì Đại Đạo tại thân, làm cho Hỗn Độn thần tình chấn động, tốc độ trực tiếp bạo trướng, uyển như đại na di, tốc độ nhanh đến dọa người.

Mấy ngàn năm sau, một người một thú rốt cục đi ra khỏi Hỗn Độn Tinh Vực, đi tới Ngoại Hỗn Độn.

Nhập nhãn nhìn lại, trước mắt là một mảnh thương mang, hôi mông mông một mảnh, vô tận hỗn độn chi khí hung dũng, hóa thành hỗn độn phong bạo.

Càng có hỗn độn thần lôi, hỗn độn phong hỏa tàn phá, nơi này so với Nội Hỗn Độn, quả thực đáng sợ ức vạn lần.

Thậm chí, khi đối mặt phong bạo tịch quyển, ngay cả Đạo Kiếp cũng không dám đại ý.

Hỗn độn thương mang, băng lãnh vô ngân, tuyên cổ thê lương.

Tại nơi này không có thiên địa pháp tắc, ngay cả đại đạo pháp tắc cũng đều thập phần vi nhược.

Đạo Kiếp còn nhớ, khi vừa mới xuyên việt, Hỗn Độn cũng không cuồng bạo như vậy.

Khi đó đại đạo pháp tắc thập phần nồng đậm, bộ dáng hiện nay, hẳn là do Đại Đạo ẩn lui tạo thành. "Lão gia, nơi này thật đáng sợ, những luồng Hỗn Độn chi khí này ngay cả ta cũng không cách nào trực tiếp hấp thu!" Hung thú Hỗn Độn thần tình khẩn trương.

Thân là tứ đại hung thú chi thủ, vốn dĩ thích thôn phệ hủy diệt hết thảy, cũng không sợ Hỗn Độn chi khí, thậm chí có thể chủ động hấp thu.

Tuy nhiên, tại nơi này, nó lại cảm nhận được nguy hiểm. "Hiện tại cứ dạo quanh phụ cận, nếm thử xem có thể hấp thu Hỗn Độn chi khí ở đây hay không, lão gia ta muốn tại nơi này tiến hành một cái nếm thử!" Nói xong, Đạo Kiếp liền trực tiếp hướng về phía xa bay đi, tìm một khu vực có Hỗn Độn chi lực tương đối bình hòa.

Kể từ sau trận Đạo Ma đại chiến, Vô Cực Luân Hồi Châu dung

hợp Diệt Thế Đại Ma trong Hỗn Độn, cuối cùng biến thành Vô Cực Châu.

Thế nhưng Vô Cực Châu lại chỉ có thể nằm trong cơ thể mà không thể động dụng.

Phải đến khi chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn mới có thể lay động được hạt châu thần bí này.

Chỉ là tiếp cận ba cái nguyên hội thời gian trôi qua, bên trong hạt châu y nguyên không có biến hóa, một mực tại trong sự đản sinh cùng hủy diệt của thiên địa mà luân hồi không ngừng, chỉ là tốc độ luân hồi chậm lại một chút.

Ngoại trừ việc có thể gia tăng tốc độ cảm ngộ Đại Đạo ra, công dụng duy nhất hiện tại của nó chính là... dùng để nện người.

Ân, không sai, một kiện siêu việt Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có khả năng là tồn tại siêu việt Hỗn Độn Linh Bảo, công dụng lại ít đến đáng thương.

Có thể biết, Đạo Kiếp có bao nhiêu buồn bực.

Bởi vậy, từ trước đến nay, Đạo Kiếp đều có một ý tưởng, đó là nếu đã không thể dùng, vậy liệu có thể dùng nó để khai tịch diễn hóa một cái thế giới hay không?

Hỗn Độn khai thiên, đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, chính là tìm đường chết.

Phải biết rằng năm đó Bàn Cổ đại thần cũng là vì thế mà vẫn lạc.

Đương nhiên, Bàn Cổ rốt cuộc vẫn lạc như thế nào, trong đó có ẩn tình gì hay không thì không ai biết được.

Tổng chi, Hỗn Độn khai thiên nguy hiểm trùng trùng, hơi không cẩn thận liền vạn kiếp bất phục.

Án chiếu theo thường lý, cho dù là Thánh Nhân hoặc là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng tối đa chỉ có thể khai tịch một cái Trung Thiên Thế Giới.

Về phần khai tịch Đại Thiên Thế Giới, hoặc giả Thánh Nhân có năng lực này, nhưng tuyệt đối không ai dám tùy tiện nếm thử.

Bởi vì Đại Thiên Thế Giới đản sinh cần phải trải qua khảo nghiệm của Đại Đạo, tương đương với chứng đạo.

Đạo Kiếp lần này chuẩn bị nếm thử, tại Hỗn Độn trung khai tịch một phương Trung Thiên Thế Giới, cũng thử xem có thể đem Vô Cực Châu dung nhập vào trong đó hay không.

Một khi thành công, có lẽ có khả năng đản sinh một cái Đại Thiên Thế Giới.

Như vậy, thực lực tất nhiên bạo trướng, tương đương với một lần chứng đạo Hỗn Độn theo lối riêng.

Dù sao bên trong Vô Cực Châu vốn dĩ ẩn chứa một phương thế giới, có ba ngàn pháp tắc, chỉ là đang không ngừng đản sinh cùng hủy diệt.

Bản thể Vô Cực Châu cứng rắn, cho dù phải trải qua Đại Đạo khảo nghiệm, cũng hẳn là có thể kiên trì nổi, sẽ không liên lụy đến Đạo Kiếp.

Chương 123

Về phần thất bại, Đạo Kiếp cũng nghĩ rồi, lần này chuẩn bị khai tịch chỉ là Trung Thiên Thế Giới, sau đó dùng lại Vô Cực Châu dung hợp.

Nếu như dung hợp không thành công, cũng không tổn thất gì.

Dung hợp thành công, sau khi tấn thăng Đại Thiên Thế Giới, nếu kinh lịch Đại Đạo khảo nghiệm thất bại, cũng tối đa tổn thất một hạt châu mà thôi.

Cũng chính vì đã suy tính kỹ, Đạo Kiếp mới dám nếm thử như thế.

Rất nhanh, Đạo Kiếp liền có quyết định, hít sâu một hơi, bắt đầu điều chỉnh trạng thái.

Cứ như vậy, hắn lẳng lặng đứng trong Hỗn Độn trăm năm, mặc cho Hỗn Độn phong bạo, Hỗn Độn phong hỏa thổi qua, văn ti bất động.

Trăm năm về sau, Đạo Kiếp mãnh liệt mở mắt, trong con ngươi có đạo văn phù hiện, diễn hóa nhật nguyệt tinh thần.

Đồng thời, khí tức trên thân bắt đầu leo thang, khí tức thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hào không che giấu mà bộc phát, từng đầu đại đạo pháp tắc lượn lờ quanh thân, chấn hám cửu thiên thập địa.

Tại sau lưng hắn, một cái hư ảnh cự đại phù hiện, khí tức sáng tạo cùng hủy diệt di mạn, chấn động Hỗn Độn thương mang. "Khai!" Thân cùng pháp tướng tương hòa, một Ma Thần cao trăm vạn trượng xuất hiện tại trong Hỗn Độn.

Ma Thần một bước đạp ra, thời không chấn động, Hỗn Độn dưới

chân trực tiếp nứt toác.

Sát na gian, địa hỏa phong thủy mãnh liệt, diễn hóa thiên địa ngũ hành.

Đây chỉ là bắt đầu.

Sau khi Hỗn Độn nứt ra, Đạo Kiếp trực tiếp tế xuất Hỗn Độn Chung.

Cổ phác đại chung vừa xuất hiện liền treo cao trên không trung, vô hạn biến lớn. "Đương!" Tiếng chuông du dương triệt vang vạn cổ thương mang, giống như hồng chung đại lữ tịch quyển Hỗn Độn.

Sóng âm đi qua nơi nào, thời không giống như tĩnh chỉ, ngay cả Hỗn Độn chi khí cuồng bạo cũng đều an tĩnh lại.

Khẩn tiếp theo, Đạo Kiếp lại tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích, bắt đầu tại Hỗn Độn đã phá toái dưới chân mà câu họa từng đường nét, từng đạo sơn hà, diễn hóa nhật nguyệt tinh thần.

Khai tịch một phương thế giới cũng không dễ dàng, cho dù chỉ là Trung Thiên Thế Giới cũng cần một đoạn thời gian rất dài.

Quá trình này, Đạo Kiếp chỉnh chỉnh hao tốn ngàn năm thời gian, thế giới được khai tịch mới có một chút hình thái.

Tuy nhiên vui mừng, nhưng thần tình Đạo Kiếp lại càng ngày càng ngưng trọng, bởi vì hắn biết, trở ngại chân chính hiện tại mới chỉ vừa bắt đầu.

Chung quy, lại qua ngàn năm, phương Trung Thiên Thế Giới này triệt để thành hình, từng tia pháp tắc đang đản sinh, thiên địa bắt đầu tự hành diễn hóa, sơn hà, hồ nước, nhật nguyệt tinh thần.

Nếu muốn hoàn toàn diễn hóa xong, chí ít cần ngàn vạn năm, nãi chí ức vạn năm thời gian, nhưng hắn không có thời gian để chờ đợi

diễn hóa.

Trăm năm về sau, đem trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong, thần sắc Đạo Kiếp chưa từng có ngưng trọng. "Thành bại tại thử nhất cử!" "Đi!" Đạo Kiếp trường khiếu, đại đạo chi âm chấn động Hỗn Độn thương mang, làm cho cái Trung Thiên Thế Giới mới khai tịch kia cũng phát ra một tiếng run rẩy.

Một đạo u quang từ trong cơ thể hắn bay ra, tiến vào bên trong tân thế giới, tịnh tấn tốc biến lớn, trong nháy mắt liền hóa thành kích thước như tinh thần.

Cùng lúc đó, dưới sự cố ý thao khống của Đạo Kiếp, khí tức Vô Cực Châu bắt đầu hòa cùng khí tức tân thế giới dung hợp, làm cho cả hai sản sinh cộng minh.

Chỉ thấy từng tia, từng luồng thiên địa pháp tắc từ bốn phương tám hướng hội tụ, lượn lờ bên ngoài Vô Cực Châu, tựa hồ muốn câu thông sức mạnh bên trong nó.

Đến lúc này, Đạo Kiếp liền không cần tiêu hao pháp lực làm gì nữa, chỉ cần hơi gia dẫn đạo là được, đồng thời cảnh giác kiếp nạn sắp tới.

Làm cho Đạo Kiếp vui mừng chính là, theo thời gian trôi qua, Vô Cực Châu bắt đầu có phản ứng, cộng minh với tân thế giới càng ngày càng kịch liệt.

Cũng thỉnh thoảng có từng đầu đại đạo pháp tắc di mạn ra, dung nhập vào bên trong tân thế giới.

Điều này làm cho Đạo Kiếp vui vẻ, biết đi xong một bước này cũng coi như thành công một nửa, tiếp theo chỉ cần chậm rãi chờ đợi là được.

Về thời gian, cự ly lần giảng đạo thứ hai còn chừng hai vạn năm,

cái thời gian này hẳn là đầy đủ.

Đương nhiên, nếu đến thời khắc mấu chốt mà lỡ mất lần giảng đạo thứ hai, Đạo Kiếp cũng không có biện pháp, đại không được thì dời lại, thục khinh thục trọng hắn phân biệt rõ ràng.

Chờ đợi là vô liêu, nhưng được cái tại tân thế giới vừa đản sinh, pháp tắc nồng đậm, khác biệt với pháp tắc của thiên địa Hồng Hoang, vừa vặn có thể thích đương cảm ngộ.

Theo thời gian trôi qua, Vô Cực Châu cùng tân thế giới dung hợp càng ngày càng nhanh, ngay cả Đạo Kiếp cũng không phát hiện, bản thân cư nhiên bất tri bất giác hãm nhập vào trong cảm ngộ thâm tầng thứ. "Rắc rắc!" Thẳng đến một ngày, một đạo thanh âm phá toái vang lên tại tân thiên địa, đem Đạo Kiếp kinh tỉnh.

Hắn đưa mắt nhìn lại, giờ phút này toàn bộ thiên địa đang xảy ra kịch biến, thiên địa hủy diệt, tinh hà phá toái, pháp tắc ai minh, toàn bộ thế giới đang di mạn một cỗ khí tức tịch diệt. "Chuyện gì xảy ra?" Điều này làm Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, khẩn tiếp theo hướng Vô Cực Châu nhìn lại, lại vừa vặn nhìn thấy Vô Cực Châu hóa thành từng khối vụn, dung nhập vào toàn bộ tân thế giới. "Dung hợp rồi?" Màn này làm cho Đạo Kiếp đại hỉ.

Tận quản trước mắt thiên địa hủy diệt, nhưng hắn biết, đây chỉ là bắt đầu, một lát sau sẽ trọng sinh.

Quả nhiên, không bao lâu, khi đại phá diệt kết thúc, từng luồng sinh khí tại các nơi trong thế giới đản sinh. "Oanh long!" Theo một tiếng chấn hưởng, thiên địa bắt đầu trọng tố, tạo hóa huyền hoàng, diễn hóa ngũ hành, một lần nữa diễn hóa nhật nguyệt tinh thần, từng đầu đại đạo pháp tắc tái thứ ngưng tụ.

Không chỉ có như thế, toàn bộ thế giới càng dĩ tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khoách trương.

Tại biên giới tân thế giới, vô số địa hỏa phong thủy mãnh liệt, bắt đầu thôn phệ Hỗn Độn. "Ha ha, rốt cuộc thành rồi, Đại Thiên Thế Giới!" Thấy cảnh này, Đạo Kiếp cười to.

Nhưng vui vẻ chưa được bao lâu, tiếng cười của hắn đột ngột dừng lại.

Chương 124

"Oanh long!" Một khắc này, toàn bộ thế giới Hỗn Độn phát ra một tiếng chấn động.

Khẩn tiếp theo, một cỗ hạo hãn Đại Đạo chi uy tịch quyển ra, khoảnh khắc gian liền bao phủ toàn bộ Hỗn Độn.

Tại nơi sâu thẳm trong Hỗn Độn, đang có một cỗ khí tức khủng bố di mạn, giống như có một tôn Vô Thượng tồn tại đang thức tỉnh, muốn chúa tể vạn thiên thời không.

Hỗn Độn vốn cuồng bạo vô cùng, tại một khắc này đều an tĩnh lại.

Những đại đạo pháp tắc vi nhược tồn tại ức vạn năm bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Theo đại đạo pháp tắc trở nên càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng hóa thành từng đầu thần liên bắt đầu mạn diên khắp Hỗn Độn. "Oanh!" Lúc này, trong thiên địa có một loại chí cao Đại Đạo chi uy di mạn, vạn thiên pháp tắc thần phục, vô tận thời không run rẩy. "Xảy ra chuyện gì?" "Cỗ khí tức này... chẳng lẽ Đại Đạo thức tỉnh?" "Sao có thể?

Đại Đạo làm sao lại đột nhiên thức tỉnh?" Một khắc này, vô số sinh linh Hỗn Độn khi cảm thụ được cỗ Đại Đạo chi uy này thì thần tình hãi nhiên, nhao nhao quỳ rạp trên đất.

Khắp nơi trong Hỗn Độn, tại từng chỗ cấm khu, từng tôn Hỗn Độn Ma Thần đang trầm ngủ cũng bị kinh tỉnh, phát ra thanh âm hãi nhiên.

Không chỉ có như thế, Đại Đạo thức tỉnh, khí tức khủng bố không chỉ bao phủ toàn bộ Hỗn Độn, đại đạo pháp tắc càng trong nháy mắt

thay thế Thiên Đạo pháp tắc, tạm thời chưởng khống Hồng Hoang.

Hồng Hoang đại lục, Thái Cổ tinh không, nãi chí Hỗn Độn tinh vực, vô số tu sĩ bị cỗ Đại Đạo chi uy áp đột nhiên hàng lâm này ép nằm rạp trên mặt đất, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

Như Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, nãi chí Phục Hy, Nữ Oa, thậm chí ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng đều cảm giác hô hấp khó khăn, có chút thở không nổi.

Những đại năng này mờ mịt nhìn lên bầu trời, kinh hãi không thôi, không hiểu nguyên do.

Trên Thái Âm Tinh, một con ngươi băng hàn hiển hóa ra, đồng khổng vi vi co rụt lại.

Trên Thái Dương Tinh, đồng dạng hiển hóa một con ngươi cự đại màu vàng kim, chỉ là lúc này lại hung hăng run lên.

Trong Tử Tiêu Cung, cận kề lần giảng đạo thứ hai, Hồng Quân vốn đang chuẩn bị bỗng nhiên sắc mặt đại biến. "Xảy ra chuyện gì?

Bần đạo Thánh Nhân quả vị sao lại biến mất?

Thiên Đạo đâu?

Thiên Đạo mất đi liên hệ?" Hồng Quân sắc mặt trắng bệch, cùng đạo quả mất đi liên hệ, thiếu chút nữa làm cho hắn từ trên thánh vị ngã xuống. "Oanh!" Đúng lúc này, một cỗ hạo hãn Đại Đạo chi uy hàng lâm, uy áp khủng bố giáng xuống Hồng Hoang, bao phủ trên đầu chúng sinh.

Dưới cỗ uy áp này, Hồng Quân chỉ cảm giác hô hấp khó khăn, cư nhiên có một loại cảm giác như sâu kiến. "Đại Đạo, là Đại Đạo thức tỉnh...

Quái không được, quái không được Thiên Đạo sẽ mất đi liên hệ!"

Tuy rằng chấn kinh và không hiểu, nhưng Hồng Quân lại thở dài một hơi.

Trước đó còn tưởng rằng tự thân xảy ra vấn đề, hiện nay Đại Đạo hàng lâm làm cho hắn trong nháy mắt minh bạch vì sao lại mất đi cảm ứng với Thiên Đạo.

Tại trước mặt Đại Đạo, Thiên Đạo lại tính là cái gì?

Đại Đạo hàng lâm Hồng Hoang, Thiên Đạo tự nhiên không dám tiếp tục nắm giữ quyền hành. "Chỉ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Đại Đạo lại đột nhiên thức tỉnh?" Đây mới là điều làm cho Hồng Quân không hiểu.

Phải biết rằng, sau khi Hồng Hoang Thiên Đạo diễn hóa hoàn thành, Đại Đạo liền ẩn lui, dễ dàng không có khả năng thức tỉnh.

Trừ phi xuất hiện đại sự thống phá thiên, ngay cả Thiên Đạo cũng quản không được, Đại Đạo mới có thể thức tỉnh.

Nhưng nhìn xem, trong Hồng Hoang tịnh không phát sinh đại sự gì, chỉ có tranh phong giữa hắn và Đạo Kiếp, nhưng đối với Đại Đạo, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt, ngay cả Thiên Đạo đều không cách nào kinh động, càng không cần nói đến Đại Đạo. "Chẳng lẽ là Hỗn Độn?

Nhưng hiện nay Ngoại Hỗn Độn tối đa chỉ tồn tại một ít tàn khuyết không đầy đủ Hỗn Độn Ma Thần, những tên gia hỏa bán tử bất hoạt này làm sao có khả năng kinh động Đại Đạo?" Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thông, cuối cùng Hồng Quân thở dài một tiếng, chỉ có thể bỏ qua. "Oanh long!" Trong Hỗn Độn, Đạo Kiếp vốn đang đắm chìm trong vui sướng, cũng thiếu chút nữa bị Đại Đạo chi uy đột nhiên xuất hiện đè sập.

Đối với việc này, Đạo Kiếp tịnh không ý ngoại, hắn biết, Đại Đạo

thức tỉnh là vì một cái Đại Thiên Thế Giới đản sinh, tất nhiên sẽ kinh động Đại Đạo, thiết hạ khảo nghiệm.

Theo Đại Đạo chi uy hàng lâm, toàn bộ tân thiên địa đốn thời phong vân dũng động, địa hỏa phong thủy bạo động, từng tia tử sắc lôi đình tại thương khung mạn diên.

Bên trong tân thế giới, thế giới chi ngoại, vô biên Hỗn Độn càng trở nên vô cùng cuồng bạo.

Tân thế giới vốn đang cấp tốc khoách trương tựa hồ gặp trở ngại, bị Hỗn Độn chi lực khủng bố tễ áp.

Ba động hủy diệt di mạn, đại đạo pháp tắc mãnh liệt, một khắc này, làm cho Đạo Kiếp cảm giác rõ ràng sự nhỏ bé của mình.

Ngay lúc này, tân thiên địa bỗng nhiên bộc phát một cỗ hạo hãn khí tức, bắt đầu đối kháng với cỗ Đại Đạo hủy diệt ý chí kia.

Ba ngàn pháp tắc hiển hóa, bắt đầu ngưng tụ, hiển nhiên, tân thiên địa đang tự chủ độ kiếp. "Cơ hội tốt!" Thấy cảnh này, Đạo Kiếp làm sao có thể bỏ qua cơ hội, thân thể chấn động, trong cơ thể mỗi một cái huyệt khiếu đều giống như phát ra vô tận quang mang, bắt đầu hấp thu cảm ngộ ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Cả người hắn giống như hòa làm một thể với tân thế giới, đi theo tân thế giới cùng một chỗ diễn hóa.

Nhưng đồng dạng, hắn cũng phải chịu đựng áp lực do Đại Đạo khảo nghiệm mang tới.

Chương 125

Theo ba ngàn đại đạo pháp tắc gia thân, một cỗ áo nghĩa siêu thoát thời không, bất hủ đang nhộn nhạo.

Một khắc này, Đạo Kiếp cảm giác nguyên thần đặc biệt thanh minh, những chỗ trước kia không minh ngộ, giờ phút này toàn bộ đều đã minh ngộ.

Thậm chí, hắn có chủng cảm giác, lúc này hoàn toàn có thể đem ba ngàn đại đạo pháp tắc tùy ý nhào nặn, loại cảm giác cường đại này làm cho hắn si mê.

Không chỉ có như thế, càng có một loại cảm giác nói không rõ, tả không được, thập phần kỳ quái, giống như độc lập tại ngoài ba ngàn đại đạo, nhưng lại không chỗ có thể tìm ra, lại giống như không chỗ nào không có mặt.

Cũng không biết qua bao lâu, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt, từ trong cảm ngộ thối lui, lại phát hiện phiến thiên địa này y nguyên đang tại độ kiếp.

Đại Đạo tịnh không có thối lui, nhưng lại có một loại sức mạnh mạc danh đang chống đỡ lấy phiến thế giới này, không cho Đại Đạo hủy diệt nó.

Hắn cũng tại dưới sự bảo hộ của cổ sức mạnh kia mà không có chịu phản phệ. "Quả nhiên là sức mạnh của Vô Cực Châu, cư nhiên thật sự có thể để kháng Đại Đạo khảo nghiệm!" Thấy thế, Đạo Kiếp thở dài một hơi, mâu quang tảo thị sơn hà đại địa.

Giờ phút này, toàn bộ tân thế giới uyển như Vô Cực Châu đã từng, tại dưới khí tức Đại Đạo bắt đầu hủy diệt, nhưng sau đó lại không ngừng tân sinh, luân hồi không dứt.

Mỗi một lần phá diệt luân hồi, đều có thể làm cho Đạo Kiếp đối với Đại Đạo lĩnh ngộ càng sâu thêm một phần, cảm giác thập phần kỳ diệu.

Mỗi một lần luân hồi, thiên địa pháp tắc đều sẽ trở nên càng thêm hoàn chỉnh.

Tam thiên đại đạo bao phủ tại tân thế giới cũng càng ngày càng rõ ràng, dần dần bắt đầu hình thành một cái trật tự, tựa như Thiên Đạo, lại không giống Thiên Đạo.

Chỉ là tại trong cảm ứng của Đạo Kiếp, phiến thiên địa pháp tắc này tận quản đang hoàn thiện, thậm chí bắt đầu ngưng tụ ý chí, nhưng y nguyên bị cỗ sức mạnh thao khống sinh diệt luân hồi kia áp chế, khiến cho tân thế giới cho dù triệt để diễn hóa hoàn thành, vẫn như cũ không ngừng phá diệt trọng sinh.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cục, Đại Đạo khảo nghiệm kết thúc, Đại Đạo ý chí minh minh trung thối lui, tân thế giới cũng đình chỉ khoách trương. "Ông ~!" Tại cái thời điểm này, một đạo quang mang chiếu thẳng vào Đạo Kiếp, làm cho cả người hắn hiển đến thần thánh vô cùng.

Theo đạo quang mang này rơi xuống, nguyên thần hắn giống như xuyên thấu vô tận thời không, Hỗn Độn thương mang, đi đến trên một dòng sông hạo hãn.

Dòng sông kia vô biên vô tế, toàn bộ đều do pháp tắc phù văn ngưng tụ thành.

Một phương phương thế giới hình chiếu tại trên trường hà hiển hóa, có quá khứ, có tương lai, rất nhiều đều không cách nào khảo chứng.

Tại nơi này, Đạo Kiếp càng cảm nhận được Đại Đạo bản nguyên

chi lực nồng đậm nhất.

Còn không đợi hắn phản ứng, nguyên thần liền hóa thành một đạo lạc ấn, dung nhập vào bên trong Đại Đạo trường hà. "Oanh!" Trong tân thế giới, bản thể Đạo Kiếp, khi nguyên thần dung nhập Đại Đạo trường hà sát na, khí tức trên thân tái thứ leo thang.

Một cỗ khí tức so với trước đó khủng bố gấp mấy lần dâng trào, thánh uy hạo đãng, tịch quyển thương mang, uy nhiếp bát phương thương vũ.

Cổ thánh uy này quá mạnh, càng thấu xuất tân thế giới, tịch quyển Hỗn Độn, thậm chí viễn tại Hồng Hoang đều có thể cảm thụ được.

Không chỉ có như thế, một khắc này, một cỗ cảm giác vui sướng mạc danh sung xích toàn bộ Hỗn Độn.

Các nơi Hỗn Độn, cửu tiêu chi thượng, có Hỗn Độn thiên lôi nổ vang.

Từng đóa từng đóa kim liên tại Hỗn Độn nở rộ.

Từng đầu đại đạo thần liên tổ thành các loại dị tượng: kim long bàn toàn, tiên phượng trường minh, kỳ lân đạp không, bạch hổ gào thét.

Không chỉ Hỗn Độn trung dị tượng tân phân, toàn bộ Hồng Hoang cũng như thế.

Một khắc này, vô luận Hỗn Độn tinh vực, Thái Cổ tinh không, hay Hồng Hoang đại địa, đều có dị tượng hiển hóa, kim liên trán phóng.

Mạn thiên tiên quang thôi xán, chiếu rọi thế gian, đại đạo chi âm hồi đáng, tấu lên giai điệu ưu mỹ.

Càng có từng đạo thiên lôi hạ xuống, nhưng không đại biểu cho hủy diệt, mà là thăng cấp, tẩm bổ vạn vật.

Một khắc này, toàn bộ Hồng Hoang bắt đầu đại biến mô dạng, từng tòa sơn xuyên bạt địa, từng dòng sông đản sinh, hoa cỏ cây cối giống như ăn thuốc bổ, khoái tốc sinh trưởng, rất nhiều yêu thú chưa khai linh trí cũng đều nhao nhao đản sinh linh trí.

Trong Thái Cổ tinh không, từng khỏa tinh thần lấp lóe tinh quang thôi xán, chiếu rọi thế gian.

Uyển như thiên địa phục tô, tựa hồ muốn để Hồng Hoang trở lại thuở khai thiên chi sơ.

Chấn kinh, vô số tu sĩ chấn kinh, nhưng căn bản không ai biết được đã xảy ra chuyện gì.

Trước đó Đại Đạo chi uy uyển như hủy diệt hết thảy, làm cho người ta cảm giác tận thế buông xuống, như hôm nay địa lại đột nhiên ăn mừng, có chút mạc danh kỳ diệu. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có ai biết không?" "Loại dị tượng này, giống như bộ dáng lúc Đạo Tổ thành đạo, nhưng dị tượng khi Đạo Tổ thành đạo hoàn toàn không pháp so sánh với lần này!" "Nhanh, nhanh đi Đông Hải, đi thỉnh giáo Đạo Tôn lão nhân gia!" "Đi, đi Tử Tiêu Cung, đi thỉnh giáo Đạo Tổ, ngài nhất định biết rõ!" Đối mặt với loại kịch biến này, những tu sĩ bình thường kia căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy đạo pháp rõ ràng, linh khí gia tăng, nãi là đại cơ duyên, rất nhiều người đều trực tiếp bắt đầu bế quan tu luyện.

Nhưng những đại năng kia lại nghĩ nhiều hơn, biết chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Nhân thử, như Phục Hy, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu các loại đều nhao nhao chạy tới Tam Tiên Đảo, chuẩn bị đi thỉnh giáo Đạo Kiếp.

Đồng dạng, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất các loại cũng đều khởi thân tiến về Hỗn Độn tinh vực, đi tìm Hồng Quân giải hoặc.

"Thiên hàng dị tượng, Đại Đạo hiển hóa, đây là cảnh tượng có người chứng Đại Đạo Thánh Nhân!" "Sao có thể?

Ngay cả Bàn Cổ đều chứng đạo thất bại, trong thiên địa gian làm sao có thể có người chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân?" Tại Hỗn Độn, ngoài Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thần sắc chấn hám, đơn giản không dám tin tưởng.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, dị tượng này tuyệt đối là có người thành đạo. "Đạo Tổ, bái kiến Đạo Tổ!" "Đạo Tổ, ngài lão nhân gia có biết đoạn thời gian này thiên biến, dị tượng là chuyện gì xảy ra hay không?" Lúc này, đám người Tam Thanh, Đế Tuấn, còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thông thông chạy tới.

Tuy nhiên, Hồng Quân giờ phút này nào có tâm tình đi để ý bọn hắn, quyết định đi Hỗn Độn nhìn một chút.

Thân ảnh hắn trong nháy mắt biến mất không thấy, chỉ lưu lại đám người Tam Thanh ngơ ngác đứng tại nguyên địa.

Chương 126

Đông Hải, ngoài Tam Tiên Đảo, lúc này cũng tụ tập rất nhiều người.

Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi đều đến, chỉ là bị Minh Hà ngăn tại bên ngoài.

Minh Hà nói: "Chư vị, Sư tôn lão nhân gia sớm tại hai vạn năm trước liền rời đi, hiện nay căn bản không ở trên đảo!" "Đạo Tôn cư nhiên không có ở đây?" "Minh Hà đạo huynh, có biết thiên địa dị tượng là chuyện gì xảy ra không?" Đám người đều nhìn về phía Minh Hà.

Minh Hà cười khổ, nói: "Bần đạo cùng các ngươi giống nhau, cũng đang buồn bực đây này, khủng phạ muốn biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chỉ có thể chờ Sư tôn lão nhân gia trở về!" Đám người thở dài, có chút thất vọng, nhưng cũng không có biện pháp.

Bất quá bọn hắn đều không rời đi, mà đi theo Minh Hà lên đảo.

Như hôm nay lần giảng đạo thứ hai sắp tới, không bằng tại nơi này chờ đợi.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn cũng phong vân dũng động, rất nhiều ma thần cổ lão đang trầm ngủ tại cấm khu nhao nhao bị kinh động. "Có người chứng đạo, không có khả năng!" "Là ai, rốt cuộc là ai?

Năm đó ngay cả Bàn Cổ tên kia đều thất bại, thời đại này làm sao có thể có người thành đạo?" "Ngô không cam lòng a!" "Không được, cho dù mang theo tàn khu, bản thần cũng muốn đi xem một chút!" Một khắc này, từng tiếng gào thét chấn động thương mang tại các nơi trong Hỗn Độn vang lên.

Có bất diệt ý chí thức tỉnh, những ma thần kia đang tê hống.

Những Hỗn Độn Ma Thần này đều là từ Khai Thiên đại kiếp năm đó còn sống sót, tận quản thân thể đã tàn, nhưng y nguyên vô cùng khủng bố.

Từ năm đó suýt chút nữa thân vẫn, bọn hắn liền mang theo tàn khu hóa thành cấm khu tại trong Hỗn Độn tu dưỡng, vô số năm trôi qua, rốt cục tại một ngày này thức tỉnh.

Từng tôn thân ảnh bàng đại từ trong cấm khu đi ra, khí tức thao thiên, tuyên cổ thương mang.

Ngắn ngủi phiến khắc, liền có mấy chục tôn ma thần bàng đại cất bước hướng về nơi phát ra thánh uy phóng đi.

Tại một góc Hỗn Độn, trong một cái Trung Thiên Thế Giới, một tên bạch bào đạo nhân đi ra, thần sắc chấn hám. "Thiên địa dị tượng di mạn toàn bộ Hỗn Độn, Đại Đạo khánh hạ, chẳng lẽ có người thành đạo?

Là ai?

Chẳng lẽ Bàn Cổ phục sinh?" "Không được, bần đạo muốn đi xem một chút, thuận tiện đi một chuyến Hồng Hoang!" Nói xong, lão đạo một bước bước ra, quanh thân Không Gian đại đạo di mạn, hóa thành một cái tuyền qua cự đại.

Lão đạo đạp nhập tuyền qua, biến mất không thấy.

Tại Tân thế giới, Đạo Kiếp đạp không mà đứng, quanh thân ba ngàn đại đạo pháp tắc lượn lờ, mỗi một đầu đại đạo pháp tắc đều uyển như một cái thần hoàn, có vô số thần linh đang mô bái, huyền ảo vô cùng.

Hắn một bước đạp ra, rời khỏi tân thế giới, đi vào trong Hỗn Độn.

Theo bước chân hắn, dưới chân có đại đạo diễn hóa kim liên, quanh thân các loại dị tượng tương bạn, từng đầu, từng luồng đại đạo rủ xuống, nương theo quanh thân.

Bàn pháp tướng này, có thể nói kinh hãi thế nhân.

Đạo Kiếp đứng trong Hỗn Độn, trầm mặc không nói, thần niệm diên thân, yên lặng cảm ngộ.

Giờ phút này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng đại đạo pháp tắc vô chỗ không tại trong Hỗn Độn.

Cho dù Đại Đạo tái thứ hãm nhập trầm ngủ, chỉ cần hắn cảm ngộ, đại đạo pháp tắc y nguyên sẽ hiển hóa tại trước mắt hắn.

Ánh mắt hắn xuyên thấu thời không, mông lung nhìn thấy một dòng sông.

Trường hà hạo hãn, không biết thông hướng nơi nào, trên trường hà có vô số phân chi, mỗi một đầu phân chi đều có ba ngàn đại đạo pháp tắc di mạn. "Đại Đạo trường hà, ta thành Đại Đạo Thánh Nhân rồi sao?" Thu hồi mục quang, Đạo Kiếp có chút mộng, cũng quá đơn giản rồi a?

Năm đó nhìn Bàn Cổ đại thần khai thiên chứng đạo, khí thế hám động thương mang, áp bách vỡ nát toàn bộ Hỗn Độn kia, so với lần này quả thực hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Không nói mức độ nguy hiểm, như hôm nay nhìn qua giống như thật sự chứng đạo, nhưng thực lực hoàn toàn không cách nào so sánh với Bàn Cổ đại thần, thậm chí, cùng những đỉnh cấp Hỗn Độn Ma Thần bị Khai Thiên Phủ chém chết kia đều không cách nào so sánh.

Nhưng nếu nói không chứng đạo, Đạo Kiếp lại rõ ràng cảm ứng được nguyên thần lạc ấn của mình tại bên trong Đại Đạo trường hà, lại thêm dị tượng vừa mới di mạn toàn bộ Hỗn Độn, hiển nhiên là Đại

Đạo đang vì hắn khánh hạ.

Chủng chủng tích tượng cho thấy, hắn đích xác chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, tuy nhiên là dùng Vô Cực Châu gian lận mà chứng, nhưng cái Thánh Nhân này lại không phải giả. "Ta minh bạch, Đại Đạo Thánh Nhân cùng Thiên Đạo Thánh Nhân giống nhau, chỉ là một cái quả vị, tịnh không đại biểu cho cảnh giới cùng thực lực!" "Còn có, hữu quan Bàn Cổ đại thần dĩ lực chứng đạo, cũng chỉ là thuyết pháp lưu truyền trong Hồng Hoang, tịnh không nhất định chính xác, cụ thể là chuyện gì xảy ra không ai rõ ràng!" Nghĩ tới đây, Đạo Kiếp thích nhiên.

Hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, nếu như có một ngày thật sự đạt tới cảnh giới của Bàn Cổ đại thần, hết thảy ẩn bí tự nhiên sẽ rõ ràng.

Thực lực không đủ, nghĩ quá nhiều chỉ sẽ tăng thêm phiền não. "Hống ~!" Đúng lúc này, một tiếng đê hống truyền đến, lại là hung thú Hỗn Độn lao tới.

Chỉ thấy gia hỏa này thể hình chỉnh chỉnh tráng đại gấp đôi, khí tức trên thân cũng cường đại không ít, tiếp cận Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bất quá lúc này, hung thú Hỗn Độn nhìn về phía Đạo Kiếp thì ánh mắt mang theo nồng đậm kính sợ, đê hống một tiếng, liền nằm rạp tại dưới chân Đạo Kiếp, tựa hồ đang lấy lòng. "Di, gia hỏa này lúc nào chuyển tính?" Điều này làm cho Đạo Kiếp kinh ngạc.

Phải biết rằng hung thú Hỗn Độn đối với hắn tịnh không có quá nhiều kính sợ, từ trước đến nay đều là dùng thực lực áp phục, hiện nay cư nhiên đổi tính. "Chúng ta đi thôi, về Hồng Hoang!" Cuối cùng nhìn thoáng qua tân thế giới vừa khai tịch, đem một khối bia đá lập ở bên ngoài, Đạo Kiếp liền mang theo Hỗn Độn rời đi.

Tại Đạo Kiếp rời đi không bao lâu, hai đạo thân ảnh trước sau

xuất hiện.

Hai tên đạo nhân này hỗ tương nhìn nhau, sắc mặt quân nhất biến. "Hồng Quân lão nhi!" "Dương Mi!" Không sai, hai người này chính là Hồng Quân cùng Dương Mi.

Hai người vừa thấy mặt liền sững sờ, khẩn tiếp theo hỗ tương cảnh giác.

Chỉ là hai người ai cũng không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng nhìn tân thế giới mới đản sinh trước mắt.

Chương 127

"Cư nhiên là một cái Đại Thiên Thế Giới.

Quả nhiên, có người khai thiên chứng đạo!" "Không có khí tức của Bàn Cổ, tuyệt đối không phải Bàn Cổ!" "Thế nhưng, rốt cuộc là ai?

Đối phương vì sao nhanh như vậy liền rời đi?

Chẳng lẽ ngay cả thế giới khai tịch đều không cần nữa sao?" "Hồng Quân lão nhi, có hứng thú đi vào nhìn một chút hay không?" "Thiện!" Theo Dương Mi mở miệng, Hồng Quân cũng không cự tuyệt.

Đối với một cái Đại Thiên Thế Giới hắn cũng hiếu kỳ, đồng dạng cũng giống như Dương Mi, cảm giác phương Đại Thiên Thế Giới này có cổ quái.

Hai người nhìn nhau, trực tiếp tiến vào tân thế giới. "Oanh long!" Tại sát na hai người vừa mới đạp nhập tân thế giới, một cỗ hạo hãn thiên uy liền gia trì.

Trên thương khung, một con ngươi đen kịt phù hiện, lãnh mạc nhìn về phía bọn hắn.

Làm cho người ta kinh ngạc chính là, con ngươi này cư nhiên nhìn giống như một hạt châu, chính là Vô Cực Châu của Đạo Kiếp, hiện nay hóa thành Thiên Đạo Chi Nhãn. "Sao có thể?

Thế giới vừa mới đản sinh sẽ có Thiên Đạo?" "Thiên Đạo Chi Nhãn cư nhiên cho bần đạo một loại cảm giác nguy hiểm, sao có thể?" Bị Thiên Đạo Chi Nhãn nhìn chằm chằm, Hồng Quân cùng Dương Mi nhao nhao sắc mặt biến đổi, thập phần chấn kinh cùng không hiểu.

Thiên Đạo Chi Mâu tịnh không có đối với Hồng Quân cùng Dương Mi ra tay, chỉ là một màn tiếp theo, làm cho hai người tái thứ chấn hám.

Theo ba ngàn pháp tắc ngưng tụ, một cỗ vô biên hủy diệt chi lực di mạn.

Trên thương khung, điện thiểm lôi minh, vô biên lôi đình hạ xuống, uyển như giáng xuống kiếp phạt khủng bố đối với phương thế giới này. "Oanh long!" Thiên địa đang sụp đổ, sơn hà đang phá toái, nhật nguyệt tinh thần đang phúc diệt, ba ngàn đại đạo pháp tắc di mạn thiên địa kia cũng đang sụp đổ, hóa thành phù văn, vương vãi khắp nơi.

Lúc này, toàn bộ trong thiên địa đều sung xích một cỗ khí tức mạc danh: suy vong, hủ bại, bác đoạt, trớ chú, hắc ám, thậm chí Thiên Nhân Ngũ Suy.

Cỗ sức mạnh uyển như thế giới cực hạn hủy diệt này di mạn, bắt đầu xâm nhập thân thể Hồng Quân cùng Dương Mi. "Làm sao lại như vậy?" "Một cái thiên địa tân sinh sẽ đản sinh đại phá diệt?

Thế giới hoàn chỉnh như thế, pháp tắc hoàn chỉnh, Thiên Đạo hiển hóa, không nên a!" Hồng Quân chấn kinh, Dương Mi hãi nhiên. "Không tốt, nhất định phải nhanh chóng rời đi, nếu không bị loại đại phá diệt chi lực này xâm nhập nguyên thần thì nguy to!" Theo thời gian trôi qua, rất nhanh hai người sắc mặt biến đổi, cỗ đại phá diệt chi lực này càng ngày càng mạnh, rốt cuộc không dám ở lại nữa, thế là nhao nhao rời khỏi cái tân thế giới này.

Bất quá hai người tịnh không có trực tiếp rời đi, mà đứng ở ngoài Hỗn Độn, nhìn xem cái tân thế giới này hủy diệt.

Rất nhanh bọn hắn liền phát hiện không đúng, phương thế giới này từ nội bộ hủy diệt, nhưng bên ngoài lại một chút sự tình cũng

không có. "Kỳ quái, kỳ quái, bần đạo tung hoành Hỗn Độn đã lâu, chưa từng thấy qua hiện tượng kỳ quái bực này, đơn giản chưa từng nghe thấy?" Dương Mi mâu quang có đạo văn lấp lóe, tựa hồ muốn nhìn thấu bản chất phương tân thế giới này.

Tuy nhiên, lại căn bản không phát hiện bất cứ điểm gì không ổn.

Một mực quan sát đại phá diệt, Hồng Quân lại đang nhíu mày, không biết vì sao, loại khí tức đại phá diệt này, làm cho hắn nhớ tới một người.

Không sai, người kia chính là Đạo Kiếp.

Còn nhớ lần trước giao thủ cùng Đạo Kiếp, khi đối phương hiển hóa Đạo Quả pháp tướng, thủ đoạn sử dụng chính là loại đại phá diệt chi lực này. "Có biến hóa!" Đúng lúc này, Dương Mi kinh hô một tiếng, đem Hồng Quân kinh tỉnh, hai người đưa mắt nhìn lại.

Lại thấy đại phá diệt khí tức bắt đầu tiêu tán, thiên địa bắt đầu trọng tổ, một cỗ tạo hóa chi lực mãnh liệt, sinh sinh bất tức, luân hồi không dứt.

Đồng thời, những pháp tắc phù văn tán lạc các nơi kia bắt đầu trọng tổ, một lần nữa ngưng tụ thành từng đầu đại đạo pháp tắc. "...." Loại cảnh tượng kỳ dị này, vô luận Dương Mi hay Hồng Quân đều chưa từng nghe thấy, thậm chí làm cho bọn hắn cảm giác có phải hoa mắt rồi hay không. "Quái tai, quái tai, phương thiên địa này rốt cuộc do người phương nào sở khai?

Lại khai tịch như thế nào?

Cư nhiên có thể tự hành diễn hóa phá diệt trọng sinh, thủ đoạn đơn giản chưa từng nghe thấy!" "Loại năng lực này, cho dù Hồng Hoang hiện nay cũng không cụ bị, rốt cuộc là thủ đoạn gì?" Hai người chấn kinh đồng thời, tại sau khi nhìn nhau một cái, ánh mắt nhao nhao

trở nên nóng bỏng.

Ai cũng không nói gì, nhưng trong lòng đều minh bạch, thủ đoạn bực này nếu như có thể chưởng ác, vậy chẳng phải là... "Oanh!" Tại cái thời điểm này, từng tiếng khí tức chấn động thương mang từ bốn phương tám hướng mãnh liệt vọt tới.

Khí tức tuyên cổ thương mang di mạn, một cỗ ý chí vô địch bất khuất tịch quyển thiên địa.

Xa xa nhìn lại, có thể thấy từng tôn thân ảnh bàng đại bị Hỗn Độn chi khí bao khỏa, hướng về bên này chạy tới. "Không tốt, Hỗn Độn Ma Thần, cư nhiên đem Hỗn Độn Ma Thần dẫn tới!" Hồng Quân sắc mặt biến đổi, nói cũng không nói, xoay người bỏ chạy.

Bất quá hắn tịnh vị đi xa, chỉ là đem chính mình ẩn tàng đi.

Dương Mi cũng biến sắc, cắn răng nói: "Đám gia hỏa bán tử bất hoạt này cư nhiên thức tỉnh.

Không được, nếu như để những tên này phát hiện bần đạo, với thân thể trọng tu này, bọn hắn tuyệt đối sẽ không buông tha bần đạo!" "Chỉ là phương thế giới này nếu như bị bọn hắn phát hiện..." "Bất quá thử phương thế giới nãi là Đại Thiên Thế Giới, được Đại Đạo nhận khả, người khai thiên chứng đạo còn chưa biết là ai, bọn hắn cũng không dám hồ tác phi vi.

Ta hãy đợi tu vi khôi phục thêm một chút rồi quay lại!" Nghĩ tới đây, Dương Mi xoay người rời đi.

Bất quá vô luận Dương Mi hay Hồng Quân đều không có rời đi quá xa, mà tại trong bóng tối quan sát. "Oanh long!" Không bao lâu, từng tôn thân ảnh bàng đại hàng lâm, khí tức tuyên cổ thương mang di mạn, làm cho Hỗn Độn bốn phía tân thế giới đều dấy lên vô biên phong bạo.

Tại lúc Hồng Quân cùng Dương Mi thăm dò tân thế giới, Đạo Kiếp đã về tới Hồng Hoang.

Tân thế giới bị Đạo Kiếp mệnh danh là Vô Cực Đại Thế Giới, tuy nhiên bản thân hắn không ở đó, nhưng lại y nguyên có thể thông qua Vô Cực Châu cảm thụ nhất giới.

Chương 128

Vô Cực Châu tuy nhiên dung nhập tân thế giới, nhưng lại tịnh không đại biểu cho triệt để biến mất, mà là dĩ Thiên Đạo hình thái hiển hóa.

Đạo Kiếp, tự nhiên là Thiên Đạo chưởng khống giả, cho dù cách xa, viễn tại Hồng Hoang, y nguyên có thể cảm thụ được hết thảy phát sinh bên trong Vô Cực Đại Thế Giới.

Nhân thử, chuyện Hồng Quân cùng Dương Mi sau khi hắn đi đã tiến vào Vô Cực Đại Thế Giới, Đạo Kiếp tự nhiên biết rõ. "Hỗn Độn Ma Thần?

Cư nhiên ngay cả bọn hắn cũng bị kinh tỉnh?" Rất nhanh, trong cảm ứng của Đạo Kiếp, Hồng Quân cùng Dương Mi rời đi, nhưng tại ngoài Vô Cực Đại Thế Giới, lại xuất hiện từng tôn tồn tại thể hình bàng đại.

Cỗ khí tức tuyên cổ thê lương kia, còn có ý chí bất diệt kia, chính là Hỗn Độn Ma Thần.

Thấy những Hỗn Độn Ma Thần này, Đạo Kiếp không khỏi có chút lo lắng.

Bất quá rất nhanh hắn liền lắc đầu: "Thế giới của bản tôn nãi là được Đại Đạo nhận khả, những Hỗn Độn Ma Thần tàn khuyết này nếu như không muốn bị Đại Đạo phản phệ, sẽ không đi hủy diệt thế giới của bản tôn.

Bản tôn lại không phải Bàn Cổ, cùng những Hỗn Độn Ma Thần này tịnh không có cừu oán lớn như vậy, hẳn là sẽ không làm loạn!" Tuy nhiên nghĩ như vậy, nhưng Đạo Kiếp vẫn phân xuất một luồng tâm thần, thời khắc quan chú Vô Cực Đại Thế Giới, bản nhân tắc trực

tiếp về tới Tam Tiên Đảo.

Hiện nay hai vạn năm trôi qua, thời gian giảng đạo đã định vốn đã trễ mất một ngàn năm.

Đạo Kiếp vừa về đến, liền cảm thụ được toàn bộ Đông Hải tụ tập mật mật ma ma tu sĩ, hiển nhiên những tu sĩ này đều đang chờ hắn hiện thân.

Trên Tam Tiên Đảo, Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, Thập Nhị Tổ Vu, còn có mấy trăm danh đại năng có tu vi Đại La Kim Tiên, giờ phút này đều tụ tập tại quảng trường giảng đạo lần trước.

Minh Hà ngồi ở phía trước nhất, thần sắc mang theo ưu lự cùng bất đắc dĩ.

Những người này ba ngày hai đầu lại hỏi, hắn làm sao biết được?

Sư tôn nhà mình từ trước đến nay đều thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ai biết đi nơi nào? "Đều đã qua một ngàn năm, nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ đối với danh thanh Đạo Tôn tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Minh Hà, nghĩ biện pháp đi!" "Đúng a, Minh Hà, chúng ta còn đỡ, nhưng bên ngoài rất nhiều tu sĩ đều làm ầm lên rồi!" "Được rồi, mọi người cùng nhau đi ra ngoài nhìn xem!" Minh Hà bất đắc dĩ, chỉ có thể mang theo đám người đứng dậy, chuẩn bị ra đảo trấn an một chút những người tới nghe đạo.

Tuy nhiên những người này tuyệt đại bộ phận đối với hắn chỉ là sâu kiến, nhưng nói đi nói lại, bọn hắn cũng là tín ngưỡng giả của Sư tôn nhà mình, hắn cũng không muốn danh thanh Sư tôn chịu ảnh hưởng.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm bỗng nhiên truyền vào não hải

Minh Hà: "Không cần, bản tôn đã về.

Đi chuẩn bị một chút, giảng đạo lập tức bắt đầu!" "A, Sư tôn!" Minh Hà sững sờ, khẩn tiếp theo đại hỉ, vội vàng đem tin tức Đạo Kiếp trở về nói cho Phục Hy, Nữ Oa bọn người.

Rất nhanh, tin tức giảng đạo lập tức bắt đầu từ trên đảo truyền ra bên ngoài, làm cho tất cả mọi người đều thở dài một hơi.

Bọn hắn thật sợ lần này không giảng đạo.

Phải biết rằng, năng lực nghe Thánh Nhân giảng đạo chính là đại cơ duyên, thậm chí có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của bọn hắn. "Oanh!" Không bao lâu, một cỗ bàng đại uy áp từ trên Tam Tiên Đảo bộc phát, trong nháy mắt tịch quyển toàn bộ Đông Hải, thánh uy hạo đãng.

Một khắc này, trong Đông Hải đại đạo pháp tắc hiển hóa, hà quang vạn trượng, kim long bàn toàn, tiên phượng phi vũ, kỳ lân gào thét, các loại dị tượng tân phân. "Đạo Tôn, Đạo Tôn hiện thân!" "Ngã đẳng bái kiến Đạo Tôn!" "Đạo Tôn vạn phúc, vĩnh hằng bất hủ!" Cảm thụ cỗ bàng bạc thánh uy, còn có thiên địa dị tượng bốn phía, toàn bộ Đông Hải trên không, mật mật ma ma tu sĩ toàn bộ hành lễ mô bái. "Giảng đạo bắt đầu.

Lần này giảng đạo, nãi là Chuẩn Thánh chi đạo.

Từ sau lần giảng đạo này, người hữu duyên có thể xưng là đệ tử của bản tôn!" Trên Tam Tiên Đảo, thanh âm hoành đại uy nghiêm của Đạo Kiếp truyền ra, sát na gian dẫn bạo toàn bộ Đông Hải.

Khẩn tiếp theo, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Chuẩn Thánh chi đạo tuy nhiên làm cho người ta kích động, nhưng không đến mức điên cuồng.

Điều làm cho tất cả mọi người kích động điên cuồng nhất, chính là

vị Đạo Tôn này cư nhiên muốn thu đồ. "Thật hay giả?

Đạo Tôn cư nhiên muốn thu đệ tử?

Như vậy, ai nếu trở thành Đạo Tôn đệ tử, há chẳng phải một bước lên trời?" "Đó là tự nhiên.

Có thể nghe một lần Thánh Nhân giảng đạo đối với rất nhiều tu sĩ mà nói đã là đại cơ duyên.

Một khi trở thành Thánh Nhân đệ tử, há không đại biểu cho việc thường xuyên có thể nghe đạo?

Tùy thời có thể được Thánh Nhân chỉ điểm?" "Bần đạo thiên tư tuyệt luân, căn cước thâm hậu, nhất định sẽ bị Đạo Tôn chọn trúng!" "Thiết, ngươi về nhà rửa rửa ngủ đi, muốn chọn cũng là chọn bản tọa mới đúng!" Đạo Kiếp một câu nói, có thể nói làm cho tâm tư rất nhiều người hoạt lạc.

Thử hỏi ai không muốn trở thành Thánh Nhân đệ tử?

Cho dù chỉ là ký danh đệ tử cũng là một bước lên trời, đại năng gặp cũng đều phải khách khách khí khí.

Tuy nhiên, càng nhiều người đều thở dài, không cho rằng chính mình có cái phúc phận này.

Biệt không nói, quang trên đảo đã có hàng trăm đại năng, Thánh Nhân thu đồ tự nhiên muốn tuyển trong số những đại năng này, ngay cả đảo đều không có tư cách lên, làm sao đến lượt bọn hắn?

Chính như bọn hắn suy nghĩ, trên quảng trường, nghe được câu nói của Đạo Kiếp, Phục Hy bọn người cũng sững sờ, khẩn tiếp theo từng người mạc danh kích động.

Ai không muốn trở thành Thánh Nhân đệ tử?

Cho dù nãi là đỉnh cấp đại năng hách hách hữu danh tại Hồng

Hoang, bọn hắn cũng đồng dạng hi vọng có thể được Thánh Nhân chân truyền.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu một hướng ngạo khí trùng thiên, giờ phút này cũng đều ý động. "Sư tôn cư nhiên lại muốn thu đệ tử?" Tuy nhiên, Minh Hà trong lòng lại kinh hãi.

Chương 129

Đối với người khác là tin tức tốt, nhưng đối với hắn lại không phải tin tức tốt.

Hiện nay môn hạ Đạo Kiếp chỉ có một mình hắn, nếu như lại thu đồ, há không phải có cạnh tranh đối thủ?

Điều này làm cho Minh Hà bỗng nhiên có một loại khẩn bách cảm, đặc biệt hắn là Đại sư huynh, nếu như để sư đệ sư muội nhập môn sau siêu việt, vậy thì quá mất mặt. "Được rồi, đều an tĩnh, giảng đạo bắt đầu!" Đúng lúc này, thân ảnh Đạo Kiếp hiển hóa ra, mâu quang đảo qua đám người, tùy hậu lại nhìn về phía Đông Hải, khẩn tiếp theo bế mục bàn tọa, bắt đầu giảng đạo.

Thánh Nhân giảng đạo, khẩu thổ kim liên, thiên hoa loạn trụy, các loại dị tượng tân phân.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều hãm nhập vào trong cảm ngộ.

Tại lúc Đạo Kiếp hồi quy bắt đầu lần giảng đạo thứ hai, thì tại Hỗn Độn tinh vực, trước cửa Tử Tiêu Cung đồng dạng tụ tập ba ngàn Đại La Kim Tiên.

Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Vân, Côn Bằng các loại đều đã đến đông đủ.

Lần thứ hai tìm tới Tử Tiêu Cung, đối với bọn hắn có thể nói khinh xa thục lộ, sớm đã tại trước cửa Tử Tiêu Cung chờ đợi.

Tuy nhiên, hiện nay cự ly thời gian giảng đạo thứ hai lại đã qua hơn một ngàn năm.

Điều này làm cho một chúng đại năng gấp gáp. "Xảy ra chuyện gì?

Thời gian đã qua lâu như vậy, Tử Tiêu Cung vì sao trì trì không

mở?" "Chẳng lẽ Đạo Tổ lão nhân gia không có ở đây?

Sẽ không phải lần giảng đạo thứ hai hủy bỏ chứ?" "Đông Hải bên kia giảng đạo khủng phạ đã bắt đầu, nếu như chúng ta mất đi cơ hội nghe đạo lần này, tương lai làm sao cùng bọn hắn tranh phong?" Theo thời gian trôi qua, đám người Tam Thanh, Đế Tuấn đều mặt ủ mày chau.

Đặc biệt khi nghĩ đến chiến lực khủng bố của Thập Nhị Tổ Vu, bọn hắn càng lo lắng không thôi.

Gần nhất, Hồng Hoang đủ hỗn loạn, những Tử Tiêu Cung môn đồ, còn có môn hạ đệ tử tại trong Hồng Hoang chịu không ít bỉ di, nếu như ngay cả lần nghe đạo này cũng lỡ, như vậy tương lai thật sự không có biện pháp xoay người.

Hiển nhiên, những người này đến sớm Hỗn Độn, tịnh không biết Đông Hải bên kia cũng bị trễ. "Không được, chúng ta không thể cứ chờ đợi như vậy!" Cuối cùng, Đế Tuấn nhịn không được, nhìn về phía đám người Tam Thanh nói: "Chư vị, bên cạnh Đạo Tổ không phải có hai danh đồng tử sao?

Tức tiện Đạo Tổ không có ở đây, bọn hắn hẳn là cũng ở, không bằng chúng ta đi hỏi một chút!" "Việc này, như vậy được không?" "Đúng a, không kinh Đạo Tổ doãn hứa, chúng ta liền gõ cửa, chính là đại bất kính!" Đám người Tam Thanh do dự.

Từ sau lần trước cảm thụ được Thánh Nhân chi uy, bọn hắn liền đối với Thánh Nhân sản sinh kính sợ. "Nếu như chư vị không dám, vậy Bản đế một mình đi!" Đế Tuấn đạm đạm nhìn mấy người vài lần, liền độc tự cất bước đi đến trước đại môn Tử Tiêu Cung, cổ động pháp lực, gõ vang đại môn.

Phiến khắc chi hậu, Tử Tiêu Cung đại môn mở ra, hai danh đồng tử đi ra.

Thấy thế, đám người nhãn tình sáng lên.

Tuy nhiên, không đợi Đế Tuấn bọn người mở miệng tuần vấn, tên nam đồng tử kia đối với Đế Tuấn bọn người nộ thanh nói: "Nhĩ đẳng to gan, Thánh Nhân đạo tràng cũng dám càn rỡ, muốn chết không thành!" "...." Bị người chỉ vào mũi a xích, lại còn bị một danh đồng tử, Đế Tuấn ngây ngẩn cả người, tùy tức bột nhiên đại nộ.

Thân phận hắn hà đẳng cao quý?

Tại trong Hồng Hoang, ngoại trừ hai vị Thánh Nhân ra, ai dám ép hắn một đầu?

Hôm nay một cái đồng tử cư nhiên dám chỉ vào mũi hắn a xích.

Không chỉ Đế Tuấn, phía sau Thái Nhất cùng Tam Thanh bọn người cũng nổi giận.

Kính sợ Thánh Nhân không sai, nhưng không đến mức bị khu khu một danh đồng tử của Thánh Nhân a xích mà không dám mở miệng.

Bất quá, không đợi Đế Tuấn mở miệng, Nguyên Thủy đã đứng ra, lãnh mạc nói: "Tiểu tiểu đồng tử cũng dám làm càn, ngươi là cái thá gì?" "Không sai, khu khu đồng tử, cũng dám mắng ngô đại huynh.

Nếu như nơi này không phải Tử Tiêu Cung, bản hoàng hôm nay liền diệt ngươi!" Thái Nhất cũng lãnh mạc nói.

Khẩn tiếp theo, Lão Tử mở miệng, đạm đạm nói: "Ngã đẳng thân vi người nghe đạo tọa hạ Đạo Tổ, cũng coi như Đạo Tổ môn đồ.

Phao khứ tầng thân phận này, chúng ta cái nào không phải là đại năng hách hách hữu danh tại Hồng Hoang, há có thể chịu một danh đồng tử tu nhục!" Theo Thái Nhất cùng Tam Thanh mở miệng, kỳ dư ba ngàn khách Tử Tiêu Cung cũng đều nhao nhao a xích.

Cỗ khí tức thuộc về Đại La đỉnh phong áp bách, trong nháy mắt

làm cho Hạo Thiên sắc mặt trở nên trắng bệch, bị dọa sợ. "....." Hắn chỉ vào đám người, lời nói lại có chút kết ba, nhất thời gian cũng không biết làm sao cho tốt.

Vừa rồi chỉ là trượng vào thân phận Thánh Nhân đồng tử mà làm bộ làm tịch, lại không nghĩ tới sẽ dẫn phát phản ứng lớn như vậy.

Sớm biết như thế, hắn cũng sẽ không làm. "Sư huynh, đừng nói nữa!" Một bên, tiểu nữ đồng Dao Trì lôi lôi kéo kéo Hạo Thiên, cái đầu nhỏ liên liên lắc lư.

Đúng lúc này, Đế Tuấn tiến lên, một thân đế uy di mạn, cư cao lâm hạ, lãnh mạc nói: "Bản đế hỏi ngươi, Đạo Tổ có ở đây không?" "Lão... lão gia không có ở đây!" Hạo Thiên sớm đã bị dọa cho choáng váng, lời này là Dao Trì trả lời. "Không có ở đây?" Văn ngôn, đám người đều nhíu mày.

Cái thời điểm này Hồng Quân không có ở đây, như vậy là đi làm cái gì? "Được rồi, đừng ồn ào, đều tiến vào đi!" Đúng lúc này, một đạo thương lão uy nghiêm thanh âm tại bên tai mọi người vang lên, Thánh Nhân chi uy di mạn, từ trong đại điện truyền ra, làm cho đám người sắc mặt biến đổi, khẩn tiếp theo đại hỉ, nhao nhao dũng nhập. "Bái kiến Đạo Tổ!" "Bái kiến Đạo Tổ!" Đám người kiến lễ, tùy hậu mỗi người trở về chỗ ngồi lần trước.

Trên đạo đài, Hồng Quân thân thể phiêu miểu, thần tình đạm mạc, đảo qua phía dưới một chút, phát hiện có một bộ phận không phải người lần trước, một lần nữa đổi một nhóm, hiển nhiên có người tại trong vòng mười vạn năm đã vẫn lạc.

Đối với việc này, Hồng Quân tịnh không ý ngoại, chỉ cần mỗi lần giảng đạo có thể đủ ba ngàn chi số là được.

Lần này hắn tịnh không có trực tiếp khai giảng, mà nhắm hai mắt, tâm thần diên thân ra ngoài, lạc hướng về Hồng Hoang, nhìn về phía

Đông Hải.

Chương 130

Lại phát hiện, Đông Hải giảng đạo đã bắt đầu, thanh âm Đạo Kiếp hồi đáng, đang tại hồi cố nội dung lần trước.

Thấy thế, Hồng Quân khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: "Lần này bần đạo giảng nãi là Chuẩn Thánh chi đạo, lát nữa sẽ đem Trảm Tam Thi chi pháp truyền xuống.

Rất nhanh Trảm Tam Thi chi pháp liền sẽ truyền biến thiên hạ, đến lúc đó môn hạ bần đạo liền sẽ không ngừng có Chuẩn Thánh xuất hiện, xem ngươi như thế nào cùng bần đạo đấu?" Càng nghĩ Hồng Quân trong lòng càng đắc ý, thậm chí phân xuất một luồng tâm thần đặc ý lưu ý Đạo Kiếp giảng đạo, sau đó liền mở mắt, tái thứ đảo qua đám người phía dưới một cái, liền bắt đầu giảng đạo.

Đồng dạng, hắn cũng là trước tiên hồi cố giảng đạo lần trước, không bao lâu liền bắt đầu chính thức giảng giải Tam Thi đại đạo. "Sở vị Trảm Tam Thi, phân biệt trảm đi Thiện niệm, Ác niệm, Chấp niệm.

Sở vị Tam Thi tức là..." Khi giảng đến Tam Thi đại đạo, đám người thân thể chấn động, đốn thời hưng phấn, mỗi một cái đều nắm chặt thời gian lĩnh ngộ. "Đây chính là Trảm Tam Thi chi đạo do bần đạo khai sáng.

Như các ngươi bực này Đại La Kim Tiên, một khi trảm đi một thi, có thể là Chuẩn Thánh sơ kỳ; trảm đi hai thi, có thể là Chuẩn Thánh trung kỳ; trảm đi ba thi, có thể là Chuẩn Thánh hậu kỳ!" "Đương nhiên, việc này cũng không phải tuyệt đối.

Như các ngươi nếu bản thân đã có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, trảm một thi có thể là Chuẩn Thánh trung kỳ; trảm hai thi liền có thể là

Chuẩn Thánh hậu kỳ...

Các ngươi phải nhớ kỹ, sở vị Trảm Tam Thi, chỉ là mượn nhờ một sát na trảm trừ thiện ác chấp niệm kia, để nguyên thần thăng hoa, từ đó đạt được tu vi đột phá.

Muốn tại cảnh giới Chuẩn Thánh tinh tiến, tịnh không nhất định phi phải trảm thi!" Đem Trảm Thi chi pháp giảng ra sau, nhìn xem phản ứng của đám người phía dưới, Hồng Quân vi vi nhất tiếu, tựa hồ rất hài lòng. "Các ngươi có vấn đề gì không?" Hắn lại hỏi một câu.

Câu nói này hiển nhiên là muốn đám người phía dưới đặt câu hỏi.

Tất cánh có đôi khi, làm vị Thánh Nhân chủ động mở miệng thì thái không có bức cách, hắn thích trả lời vấn đề hơn. "Cảm vấn lão sư, Đại La Kim Tiên chi thượng là Chuẩn Thánh, như vậy Thánh Nhân lại là tồn tại bực nào?

Phủ tại trên cảnh giới Chuẩn Thánh, lại nên như thế nào đột phá?" Người thứ nhất mở miệng phát vấn lại là Đế Tuấn.

Đế Tuấn vừa hỏi, tất cả mọi người cũng đều mục quang lấp lóe, nhìn về phía Hồng Quân, hiển nhiên vấn đề này không chỉ Đế Tuấn một người muốn hỏi.

Hồng Quân hiển nhiên tịnh không có cảm thấy ý ngoại, đạm đạm nhìn đám người một cái, thở dài một tiếng, nói: "Cũng được, nếu các ngươi đã hỏi, như vậy bần đạo sẽ giảng một chút hà vi Thánh Nhân, lại như thế nào thành Thánh!" "Đạo Tổ đại thiện!" Đám người thần tình chấn động, đều kích động.

Tại sau khi kiến thức Thánh Nhân uy thế, lại có ai không hướng tới chứ?

Khẩn tiếp theo, Hồng Quân nói: "Chuẩn Thánh chi thượng lại được xưng là Chứng Đạo.

Chứng Đạo phân vi hai loại: nhất là chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhị là chứng đạo thành Thánh!" "Về phần như thế nào chứng đạo, ba ngàn đại đạo điều điều có thể chứng đạo, nhưng đó chỉ là lý niệm.

Tại trong tổng kết của bần đạo, chứng đạo có thể phân vi ba loại!" "Một là Dĩ Lực Chứng Đạo, dùng đại pháp lực tại trong Hỗn Độn khai thiên tích địa, mượn nhờ một sát na thiên địa hình thành kia, đem ba ngàn đại đạo pháp tắc dung hội quán thông, từ đó thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Loại chứng đạo chi pháp này cũng là chứng đạo chi pháp mạnh nhất mà ta được biết!" Nói đến đạo lý này, Hồng Quân lại bổ sung một câu: "Năm đó Bàn Cổ đại thần chính là như thế chứng đạo!" "Tê!" Lời này vừa nói ra, đám người vốn đang hưng phấn nghe về phương pháp chứng đạo mạnh nhất đều nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, tâm tư trong nháy mắt tức diệt.

Ngay cả Bàn Cổ đại thần đều chứng đạo thất bại, bọn hắn hà đức hà năng?

Tùy tức, đám người lại mắt ba ba nhìn Hồng Quân, chờ đợi Hồng Quân nói tiếp hai loại chứng đạo chi pháp còn lại.

Loại thứ nhất không cân nhắc nữa, hiển nhiên không có khả năng thành công, như vậy chỉ có thể cân nhắc loại thứ hai cùng loại thứ ba.

Loại thứ hai cùng loại thứ ba chắc sẽ không khó như loại thứ nhất chứ?

Dù sao hiện nay trong Hồng Hoang xuất hiện hai vị Thánh Nhân, khủng phạ cũng là dùng hai loại này.

Đối với thần tình phản ứng của đám người, Hồng Quân đều nhìn ở trong mắt, thập phần hài lòng, tiếp lấy nói: "Loại thứ hai, chính là

Trảm Tam Thi Chứng Đạo của bần đạo.

Vừa rồi bần đạo đã giảng, cuối cùng chỉ cần có thể đem Tam Thi toàn bộ trảm xuất, tịnh tại tối hậu Tam Thi hợp nhất, cực hạn thăng hoa, liền có thể nhất cử chứng đạo!" "Cuối cùng một loại, chính là Công Đức Thành Thánh, cũng là loại yếu nhất.

Chỉ cần có thể đối với thiên địa làm ra đại cống hiến, Thiên Đạo liền sẽ hàng hạ công đức, từ đó nhất cử thành Thánh!" Đám người đều không có phát giác, Hồng Quân tại lúc nói về loại thứ ba, dùng từ nãi là "Thành Thánh", không phải "Chứng Đạo".

Hiển nhiên, công đức chỉ có thể thành Thánh, không thể thành Hỗn Nguyên, nhưng Hồng Quân lại không có đi giải thích. "Như vậy, Đạo Tổ cũng là Tam Thi thành đạo?

Như hôm nay truyền xuống Tam Thi chi pháp, về sau chúng ta cũng sẽ đi con đường này?" "Hẳn là vậy, nếu Đạo Tổ sáng tạo ra Trảm Tam Thi chứng đạo, tự nhiên sẽ không lại đi dùng Công Đức Thành Thánh cái phương pháp yếu nhất kia!" Hồng Quân giảng xong, liền bế khẩu không nói, mặc cho phía dưới thảo luận.

Đúng lúc này, Nguyên Thủy bỗng nhiên tiến lên, vấn đạo: "Cảm vấn Đạo Tổ, vị kia trên Tam Tiên Đảo như thế nào chứng đạo?

Nếu Dĩ Lực Chứng Đạo đi không thông, Tam Thi Chứng Đạo nãi là Đạo Tổ ngài sáng tạo, chẳng lẽ vị kia là bằng vào công đức chứng đạo sao?" Thử ngôn vừa ra, đám người đều nhìn về phía Hồng Quân, cũng thập phần hiếu kỳ, đồng thời cảm thấy Nguyên Thủy nói có đạo lý.

Thậm chí bọn hắn còn nghĩ, nhân gia dùng công đức chứng đạo, là phương pháp yếu nhất, cho nên bọn hắn những người nghe đạo dưới trướng Đạo Tổ, đồng dạng có thể ép đối phương một đầu. "Đúng a, tất nhiên là công đức chứng đạo!" "Không sai, Tam Tiên Đảo vị kia

tuyệt đối so với Đạo Tổ muốn yếu hơn!" Có đại năng mở miệng, bất quá có người lại lắc đầu, lại cảm thấy không đúng.

Phải biết rằng, vị kia trên Tam Tiên Đảo cũng không yếu, mấy lần tranh đấu, đều là Hồng Quân chịu thiệt.

Nguyên Thủy thần tình ngẩn ngơ, khẩn tiếp theo khóe miệng hiện lên một tia hồ độ, đại hữu thâm ý nhìn thoáng qua Hồng Quân, cái ý tứ kia rất rõ ràng: ta hỏi vấn đề này có phải cấp cho ngài mặt mũi hay không?

Tuy nhiên, hắn lại không chú ý tới, Hồng Quân sắc mặt càng ngày càng âm trầm, trong lòng thầm mắng, thật sự là cái bầu nào không mở lại đề cái bầu đó, hỏi làm cái gì.

Tại trong Tử Tiêu Cung, hắn thực tại không muốn nhắc tới Đạo Kiếp.

Bất quá mắt thấy Nguyên Thủy mở miệng, những người khác cũng mắt ba ba nhìn vào đó, không trả lời cũng không được.

Thế là, nghĩ nghĩ, Hồng Quân nói: "Đạo Kiếp đạo hữu không phải công đức chứng đạo, cũng không phải Tam Thi chứng đạo, càng không phải Dĩ Lực Chứng Đạo!" Nói đến Dĩ Lực Chứng Đạo, hắn không khỏi nhớ tới cái tân sinh thế giới trong Hỗn Độn kia, còn có thiên địa dị tượng trước đó vài ngày.

Bất quá cuối cùng hắn lắc đầu, không cảm thấy cái thế giới kia là do Đạo Kiếp khai tịch.

Chỉ là không biết vì sao, vừa nhắc tới cái tân thế giới kia, trong đầu hắn liền phù hiện thân ảnh Đạo Kiếp. "Đều không phải?

Chương 131

Vậy như thế nào chứng đạo?" Văn ngôn, đám người đều ngây ngẩn cả người, thập phần không hiểu nhìn về phía Hồng Quân.

Vừa rồi không phải đã nói sao?

Chứng đạo phương pháp có ba, hiện nay đều không phải, vậy đối phương làm sao chứng đạo?

Hồng Quân có chút não nộ, nhưng biểu diện thượng thập phần đạm nhiên, đạm đạm nói: "Bần đạo trước đó cũng đã nói, ba ngàn đại đạo điều điều có thể chứng đạo.

Đạo Kiếp đạo hữu có đại trí tuệ, độc tự lĩnh ngộ ra đạo của mình, thành tựu Hỗn Nguyên quả vị!" "Lĩnh ngộ đại đạo của riêng mình sao?" Nghe vậy, chúng nhân đều chấn kinh vô cùng, chẳng phải nói đối phương cũng đã khai sáng ra một con đường không hề thua kém Tam Thi Thành Đạo hay sao? "Người có thể thành đạo, quả nhiên đều có đại trí tuệ, đại nghị lực a!" Lão Tử than thở. "Nếu vậy, Kiếm đạo của bần đạo phải chăng cũng có thể độc thành một đạo, dùng kiếm thành đạo, vậy bần đạo chính là Kiếm Thánh!" Thông Thiên càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hắn vốn là kẻ không chịu thua, nếu người khác có thể khai sáng một đạo, vì sao hắn lại không được?

Ngay cả Đế Tuấn cũng không khỏi nghĩ đến Đế đạo.

Thấy phản ứng của mọi người, sắc mặt Hồng Quân càng lúc càng âm trầm.

Hắn không tiếc bịa ra một cái cớ để giải thích về Đạo Kiếp, vậy mà lại khiến đám người này sinh ra tâm tư khác. "Không được, tuyệt đối không được, loại manh nha này tuyệt đối không thể đản sinh.

Bọn hắn nhất định phải tu hành Tam Thi chi đạo của bần đạo.

Chỉ có để Tam Thi chi đạo lưu truyền, khiến thế nhân cho rằng đây là con đường thành đạo duy nhất khả thi, bần đạo mới có thể khiến tên Đạo Kiếp kia không cách nào trở mình!" "Hồ nháo!" Nghĩ đến đây, Hồng Quân lập tức quát lớn một tiếng, Thánh uy trên người bùng phát, trong nháy mắt một cỗ uy áp khủng bố giáng lâm đại điện.

Chúng nhân kinh tỉnh, sắc mặt đại biến. "Các ngươi chớ có suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ không sợ tâm ma xâm nhập?" Hồng Quân lạnh lùng quát.

Chúng nhân giật mình, trán đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ: Phải rồi, tự mình khai sáng một đạo nào có đơn giản như vậy.

Từ khi khai thiên lập địa đến nay, cũng chỉ xuất hiện hai người bọn họ, mình hà đức hà năng?

Tuy nhiên, những người như Thông Thiên, Đế Tuấn vẫn chưa từ bỏ ý định, tâm tư vẫn đang âm thầm suy tính.

Thấy vậy, Hồng Quân nói tiếp: "Chưa nói đến việc các ngươi có thể khai sáng một đạo hay không, hoàn cảnh hiện tại cũng không cho phép.

Huống chi khi chứng đạo Hỗn Nguyên sẽ có đại kiếp buông xuống, sinh cơ mười phần chết chín.

Nhưng Thánh Nhân lại khác, thành Thánh không những không có kiếp nạn, mà sau khi thành Thánh còn vô tai vô kiếp, vạn kiếp bất diệt." "Thì ra là thế!" "Dám hỏi lão sư, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân có gì khác biệt?" Đế Tuấn tiến lên hỏi.

Những người khác cũng nhao nhao ngẩng đầu.

Trước đó bọn họ không để ý, tưởng rằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân chỉ là cách gọi khác nhau, nay nghe Hồng

Quân nói, dường như không phải vậy.

Câu hỏi này khiến khóe miệng Hồng Quân nhếch lên một nụ cười, mở miệng giải thích: "Tự nhiên là có sự khác biệt lớn.

Cái gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là cảnh giới sau Chuẩn Thánh.

Còn Thánh Nhân là quả vị, nguyên thần ký thác Thiên Đạo.

Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, không dính nhân quả, không sợ lượng kiếp, lại có thể mượn nhờ sức mạnh Thiên Đạo.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại khác, đó là cảnh giới tu vi, tịnh không có quả vị.

Mặc dù cảnh giới tương đương Thánh Nhân, nhưng không thể mượn nhờ sức mạnh Thiên Đạo, càng không thể làm được bất tử bất diệt!" "Có thể nói, Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không phải là Thánh Nhân!" Câu cuối cùng, Hồng Quân cố ý nhấn mạnh ngữ khí. "Thì ra là thế.

Vậy nói, cùng là thành đạo, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khẳng định không bằng Thánh Nhân!" "Không sai, chỉ riêng việc bất tử bất diệt, Thánh Nhân đã không phải thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể so sánh!" Qua lời giảng của Hồng Quân, chúng nhân đều nhao nhao kinh thán, cảm thấy Thánh Nhân quá mức cường đại. "Vậy dám hỏi lão sư, làm thế nào để thành Thánh?" Lúc này, lại có người đặt câu hỏi, đây cũng là vấn đề mọi người đều quan tâm. "Hỏi rất hay!" Hồng Quân mỉm cười, ý niệm khẽ động, trong tay quang mang lóe lên, bảy đạo khí lưu màu tím tản phát khí tức huyền ảo xuất hiện. "Đây là?" "Khí tức thật huyền ảo!" Chúng nhân sững sờ, sát na gian, ánh mắt tất cả mọi người đều trở nên nóng rực.

Bọn họ không biết bảy đạo tử khí này là gì, nhưng trực giác mách

bảo đây tuyệt đối là đồ tốt, thậm chí có khả năng liên quan đến thành Thánh.

Thấy phản ứng của mọi người, thần tình Hồng Quân càng thêm đắc ý: "Đây là Hồng Mông Tử Khí, nãi là cơ sở thành Thánh.

Muốn thành Thánh, nhất định phải có Hồng Mông Tử Khí, nếu không chỉ có thể là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" "Cái gì?

Cơ sở thành Thánh?" "Lại có vật như thế, đoạt được liền có thể thành tựu Thánh Nhân quả vị?" Lời này của Hồng Quân nháy mắt dẫn bạo toàn trường.

Tất cả mọi người đều gắt gao nhìn chằm chằm bảy đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân.

Nếu không phải đối phương là Thánh Nhân, e rằng bọn họ đã nhịn không được mà xuất thủ cướp đoạt.

Ý cười trên mặt Hồng Quân càng đậm, hắn nhìn về phía Tam Thanh, nói: "Môn hạ bần đạo nên có Thánh Nhân xuất thế, vì bần đạo trị lý Hồng Hoang đại thế!" "Lão Tử, ngươi là thủ tọa Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, khí vận thâm hậu, có thể làm đại đệ tử môn hạ của ta.

Ban cho ngươi một đạo Hồng Mông Tử Khí để tham ngộ, hy vọng sớm ngày thành Thánh!" Nói xong, liền có một đạo Hồng Mông Tử Khí bay về phía Lão Tử.

Lão Tử đang thất thần, không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy. "Đa tạ lão sư!" Tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí, Lão Tử toàn thân bắt đầu kịch liệt run rẩy, vội vàng nói lời cảm tạ.

Chúng nhân đều nhao nhao hâm mộ nhìn Lão Tử.

Lúc này, Hồng Quân lần nữa mở miệng: "Nguyên Thủy, Thông Thiên, các ngươi cùng là Bàn Cổ chính tông, khí vận thâm hậu, có thể

làm nhị đệ tử, tam đệ tử môn hạ của ta!" Nói xong, lại hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, rơi xuống trước mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Màn này khiến sắc mặt mọi người đại biến, ngay sau đó đều mắt ba ba nhìn Hồng Quân.

Chương 132

Đã chia đi ba đạo, chỉ còn lại bốn đạo.

Đế Tuấn và Thái Nhất thân thể chấn động, trong mắt bắn ra kim quang, cảm thấy người tiếp theo rất có khả năng là mình.

Dù sao nhìn khắp toàn trường, người có tư cách so sánh với bọn hắn cũng không nhiều.

Nhưng mà, lúc này Hồng Quân lại do dự. "Đáng giận, theo bản tọa tính toán, đạo Hồng Mông Tử Khí tiếp theo đáng lẽ thuộc về Nữ Oa.

Nữ Oa tương lai có đại công đức tại thân, là đệ tử chú định của bần đạo, thế nhưng lại bị tên chết tiệt Đạo Kiếp kia tiệt hồ!" Sắc mặt Hồng Quân âm trầm xuống, ánh mắt nhìn lướt qua Đế Tuấn và Thái Nhất, sau đó nhảy qua, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thần tình biến huyễn bất định.

Điều này làm cho tâm tình bốn người thảm thắc không thôi.

Không có Nữ Oa, nhất định phải tìm một người thay thế vị trí của nàng, khiến Hồng Quân nhất thời có chút do dự.

Lúc này, hắn không khỏi nhớ tới việc giảng đạo bên phía Đông Hải, liền phân ra một tia tâm thần, rơi xuống trên Tam Tiên Đảo.

Giờ phút này, trên Tam Tiên Đảo, quang mang lấp lánh, dị tượng rực rỡ, tiên khí lượn lờ, ráng chiều vạn trượng, đại đạo chi âm hồi đáng.

Vô số tu sĩ toàn bộ Đông Hải đều hãm nhập vào cảm ngộ. "Được rồi, phần hồi cố lần trước đã xong, tiếp theo bản tôn sẽ giảng về pháp thành đạo!" Bỗng nhiên, Đạo Kiếp đang giảng đạo trên đạo đài dừng lại, ánh mắt lơ đãng quét qua hư không, khóe miệng nhếch lên một nụ

cười. "Pháp thành đạo?" Tia thần niệm kia của Hồng Quân sững sờ, không khỏi chuẩn bị lắng nghe, bất quá trong lòng lại cười lạnh, không cho rằng Đạo Kiếp có thể giảng ra cái gì hữu dụng.

Hắn thừa nhận Đạo của Đạo Kiếp quỷ dị thần bí, cũng rất mạnh, dù sao có thể chứng đạo Hỗn Nguyên thì không thể yếu được.

Nhưng hắn lại không cho rằng Đạo của Đạo Kiếp có tác dụng với người khác. "Bần đạo muốn xem thử, ngươi làm thế nào để người khác tu hành Đạo của ngươi!" Giờ phút này, Hồng Quân thậm chí quên cả việc của mình, chuyên tâm nghe Đạo Kiếp giảng đạo.

Trong Tử Tiêu Cung, đám người Đế Tuấn cũng ngơ ngác nhìn Hồng Quân.

Đạo Tổ sao vậy?

Tiếp tục đi chứ?

Chúng ta đang đợi đấy, không phải muốn thu đồ đệ sao?

Phân phát Hồng Mông Tử Khí đi chứ, không thấy chúng ta đều đang mong mỏi mòn con mắt rồi sao?

Nhưng Hồng Quân lại nhắm mắt, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên đạo đài, ai cũng không để ý tới.

Tình cảnh này khiến chúng nhân không biết làm sao.

Lại không dám quấy rầy, cũng không thể rời đi, bất đắc dĩ chỉ đành tự mình tham ngộ Tam Thi chi đạo.

So với Đế Tuấn, Thái Nhất đang sốt ruột, Tam Thanh lại mặt đầy tươi cười.

Hồng Quân thế nào bọn hắn không quản, phản chính cơ sở thành Thánh đã tới tay, hiện tại ba người lại thành đệ tử Thánh Nhân, có thể nói là một bước lên trời.

Thậm chí bọn hắn còn hưởng thụ ánh mắt hâm mộ ghen ghét của người khác.

Đông Hải, Tam Tiên Đảo.

Một đám đại năng nghe Đạo Kiếp muốn nói về đạo thành Thánh, lập tức từng cái thần tình kích động.

Thánh Nhân a, đó là tồn tại chỉ có thể ngưỡng vọng, cũng là mục tiêu cầu đạo cuối cùng, có thể không kích động sao? "Cái gọi là thành đạo, chính là siêu thoát vu Tiên, hoặc là siêu thoát khỏi trói buộc của hệ thống tu luyện hiện tại, từ đó lĩnh ngộ ra Đại Đạo của riêng mình, đem Đạo của mình lạc ấn trong dòng sông Đại Đạo, liền có thể thành đạo!" "Có thể nói, chỉ có sau khi thành đạo mới có tư cách xưng là Tu Đạo.

Trước khi thành đạo, tối đa chỉ là Cầu Đạo, hai cái không thể so sánh nổi!" Đạo Kiếp chậm rãi giảng đạo, lần này hắn giảng từ phương diện bản chất nhất của thành đạo, hoàn toàn khác biệt với những gì Hồng Quân giảng, khiến tất cả mọi người đều lâm vào trầm tư.

Đang phân ra một tia tâm thần nghe trộm, Hồng Quân lại ngẩn người, không nghĩ tới Đạo Kiếp sẽ giảng như vậy. "Hắn muốn làm gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn hào vô bảo lưu đem lý giải của mình về Đạo toàn bộ giảng ra sao?

Sao có thể?

Tiên Thiên thần thánh tuyệt đối không phải kẻ vô tư, toàn bộ giảng ra, một đám Đại La Kim Tiên lại có thể lý giải được bao nhiêu?

Hừ, bần đạo muốn xem ngươi rốt cuộc đang giở trò quỷ gì!" Hồng Quân cười lạnh liên liên, tiếp tục nghe tiếp.

Đạo Kiếp tiếp tục nói: "Nhân thử, con đường thành đạo nằm ở sự lĩnh ngộ, đi ra Đạo của riêng mình, liền có cơ hội nhất chứng Đại Đạo.

Nhưng đây cũng chỉ là cơ hội, cũng không nhất định có thể thành công.

Kỳ thứ, còn có con đường thứ hai có thể đi, con đường này chính là đi theo con đường của tiền nhân!" "Về phần pháp thành đạo, bản tôn sẽ giảng giải sau, trước đó, ta nói về sự khác biệt giữa Thành Đạo và Thành Thánh!" "Thỉnh Đạo Tôn tứ giáo!" "Thỉnh Đạo Tôn cho chúng ta biết pháp thành đạo!" Chúng nhân đã sớm không chờ kịp nữa rồi.

Đạo Kiếp gật đầu, tiếp lời: "Cái gọi là Chứng Đạo, chứng chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng là cảnh giới tiếp theo của Chuẩn Thánh!

Có lẽ các ngươi sẽ hỏi, vậy Thánh Nhân là gì?

Chẳng lẽ không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Không, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là cảnh giới đầu tiên sau khi thành đạo, còn Thánh Nhân là quả vị.

Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không phải là Thánh Nhân!" Trong bóng tối, Hồng Quân gật gật đầu, điểm này Đạo Kiếp giảng cũng không sai biệt lắm với hắn, chỉ là hắn muốn nghe xem đối phương giải thích sự mạnh yếu giữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân như thế nào.

Chương 133

"Thánh Nhân quả vị, có thể nói là được một loại Đạo nhận khả, trở thành người đại diện cho Đạo đó.

Đạo phân thành Đại Đạo và Thiên Đạo, bởi vậy, Thánh Nhân lại phân chia thành Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân!" "Thiên Đạo Thánh Nhân và Đại Đạo Thánh Nhân bản chất giống nhau, một cái nguyên thần ký thác Thiên Đạo, một cái nguyên thần ký thác Đại Đạo.

Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử bất diệt, đồng thời có thể mượn nhờ sức mạnh của Thiên Đạo và Đại Đạo.

Nhưng tiềm lực của hai giả lại không cách nào so sánh!" "Điểm này Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không cụ bị.

Tuy nhiên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng Thánh Nhân là cùng một cảnh giới, nhưng lại không thể mượn nhờ sức mạnh của Đạo, cũng không có bất tử bất diệt chi thân." "Nhưng có một điểm, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là thân tự do, có cơ hội siêu thoát Thiên Đạo, nãi chí siêu thoát Đại Đạo.

Thánh Nhân lại không thể, Thiên Đạo Thánh Nhân muốn siêu thoát Thiên Đạo khó như lên trời, đồng dạng, Đại Đạo Thánh Nhân muốn siêu thoát Đại Đạo cũng giống như vậy!" Nói đến đây, Đạo Kiếp không tiếp tục nói nữa, cho mọi người thời gian tiêu hóa.

Thế nhưng, Hồng Quân đang nghe trộm lại nhíu mày, thầm nghĩ: "Tên này giảng về Thánh Nhân cũng thôi, lại đem cả Đại Đạo Thánh Nhân giảng ra, còn nói rõ tệ đoan của thành Thánh và chỗ tốt của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rốt cuộc hắn muốn làm gì?" Theo Hồng Quân thấy, Đạo Kiếp không phải nên cố ý khoa trương Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên, hạ thấp Thánh Nhân sao?

Ví dụ như nói Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là lĩnh ngộ Đạo của chính mình, chứng đạo gian nan nhưng tiềm lực vô cùng, cùng cảnh giới chiến lực cường đại.

Nhưng những lời này Đạo Kiếp căn bản không nói, điều này hoàn toàn không hợp lý. "Không đúng, tên này cố ý giảng về Đại Đạo Thánh Nhân, tuyệt đối có dụng ý!" Dường như nghĩ đến cái gì, sắc mặt Hồng Quân khẽ biến, không biết vì sao bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, câu hỏi tiếp theo của Phục Hy và câu trả lời của Đạo Kiếp làm cho tim Hồng Quân thót một cái. "Dám hỏi Đạo Tôn, ngài chứng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thiên Đạo Thánh Nhân, hay là Đại Đạo Thánh Nhân?" Phục Hy dẫn đầu mở miệng hỏi.

Đạo Kiếp mỉm cười, đầy thâm ý nhìn thoáng qua hư không, liền nói: "Con đường chứng đạo của bản tôn khá đặc thù.

Đầu tiên lĩnh ngộ Đạo của riêng mình, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng tại hai vạn năm trước, bản tôn lại đi một chuyến Hỗn Độn, lần thứ hai chứng đạo, lần thứ hai chứng chính là Đại Đạo Thánh Nhân!" "Cái gì?

Vừa là Hỗn Nguyên, vừa là Đại Đạo Thánh Nhân?" "Đạo Tôn, chứng đạo cũng có thể chứng lần thứ hai sao?" Chúng nhân nghe vậy vẻ mặt mộng bức, cảm thấy càng nghe càng hồ đồ. "Không có khả năng!" Hồng Quân đang nghe trộm suýt chút nữa kinh hô thành tiếng. "Chẳng lẽ hắn là người khai tịch đại thiên thế giới trong Hỗn Độn?

Hắn thật sự chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, sao có thể?

Ngay cả Bàn Cổ năm đó đều thất bại, hắn sao có thể thành công?"

Hồng Quân không bình tĩnh được nữa, thậm chí theo cảm xúc bùng phát, tia tâm thần kia trực tiếp sụp đổ. "Phụt!" Trong Tử Tiêu Cung, bản thể Hồng Quân tỉnh lại, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. "Lão sư, ngài sao vậy?" "Đạo Tổ, ngài..." Tam Thanh, Đế Tuấn và những người khác bị kinh tỉnh, từng người thần sắc mạc danh.

Tình huống gì thế này?

Vừa rồi đang êm đẹp thu đồ đệ, phát phóng Hồng Mông Tử Khí thì đột nhiên dừng lại, giờ lại đột nhiên thổ huyết? "Không có việc gì, tiếp tục!" Sắc mặt Hồng Quân vô cùng âm trầm, tâm thần bất ổn không nhỏ.

Việc Đạo Kiếp là Đại Đạo Thánh Nhân cho hắn một cú sốc như sét đánh ngang tai, khiến hắn không thể không cảnh giác. "Đế Tuấn, ngươi kiến lập Yêu tộc, có đại hùng tâm, đại nghị lực, có thể làm đệ tử của ta, ban cho ngươi một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Ngay sau đó, một đạo Hồng Mông Tử Khí bay về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn đại hỉ, vội vàng nói lời cảm tạ.

Chỉ là Đế Tuấn nhìn thoáng qua Thái Nhất, lại do dự, cắn răng một cái, bái lạy Hồng Quân: "Lão sư, Thái Nhất cùng đệ tử đồng dạng xuất thân, căn cước thâm hậu, kiến lập Yêu tộc cũng có một nửa công lao, khẩn cầu lão sư thu hắn làm đệ tử!" Một bên, Thái Nhất nghe vậy vẻ mặt cảm động, lập tức cũng thần tình khẽ động, cúi người bái lạy Hồng Quân: "Thỉnh Đạo Tổ thu ta làm đồ đệ!" Thái Nhất vừa mở miệng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi phía dưới biết không thể trầm mặc nữa, cũng nhao nhao cúi người. "Thỉnh Đạo Tổ thùy liên chúng ta!" "Phương Tây chúng ta nghèo nàn, cần có Thánh Nhân trị lý!" Hai người càng không cần mặt mũi, trực tiếp đòi hỏi Thánh vị, còn lấy sự nghèo nàn của phương Tây ra làm văn vẻ, khiến những người khác

nghiến răng nghiến lợi.

Bất quá Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa mở miệng, nháy mắt tạo ra phản ứng dây chuyền, tất cả mọi người tại tràng đều nhao nhao mở miệng, cầu xin Hồng Quân thu đồ đệ.

Hồng Quân mâu quang chớp động, than thở một tiếng: "Thôi được, các ngươi có thể tới đây nghe đạo, cũng là có đại khí vận, cùng bần đạo hữu duyên.

Bất quá Hồng Mông Tử Khí chỉ còn lại ba đạo, ai có thể đắc được thì để ý trời định đoạt đi!" Nói xong, liền đem ba đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay ném ra.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Thánh vị loại đồ vật này cũng có thể ngẫu nhiên sao?

Các bằng cơ duyên?

Để ý trời quyết định?

Đùa gì thế, muốn thì cũng phải dựa vào thực lực chứ, loại đồ vật hư vô phiêu miểu này sao có thể dựa vào vận may?

Tuy là vậy, nhưng không ai dám chất vấn, mọi người nhao nhao bắt đầu tranh đoạt.

Đây chính là Thánh vị, đại biểu cho vị trí Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Nếu không phải đang ở trong Tử Tiêu Cung, đám người này đã sớm liều mạng, chém giết đến máu chảy thành sông.

Nhưng Thánh Nhân đương diện, chỉ có thể mặc cho Hồng Mông Tử Khí bay trên đầu, tối đa dùng tay đi chụp.

Thế nhưng, ba đạo Hồng Mông Tử Khí lại trơn trượt không nắm bắt được, giống như có linh trí, cực kỳ khó bắt.

Cuối cùng, ba đạo Hồng Mông Tử Khí phân biệt rơi vào tay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, và Hồng Vân. "Ha ha!

Trời phù hộ phương Tây ta!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước sững sờ, ngay sau đó vừa khóc vừa cười lớn.

Hồng Vân càng choáng váng, hắn vốn không có ý định tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, đối với tình huống của mình, Hồng Vân trong lòng rất rõ ràng.

Chương 134

Trong Tử Tiêu Cung, người có thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều, căn cước thâm hậu cũng không thiếu, hắn căn bản không có chỗ nào xuất chúng, ngay cả Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng mạnh hơn hắn.

Trong tình huống như vậy, cư nhiên có một đạo Hồng Mông Tử Khí lựa chọn hắn, khiến Hồng Vân vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. "Chúc mừng đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử tiến lên chúc mừng, nhưng trong ánh mắt cũng mang theo hâm mộ. "Đáng chết, tên kia cư nhiên cũng có thể đắc Hồng Mông Tử Khí, lão thiên thật không có mắt!" Cách đó không xa, Côn Bằng gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Vân, thần sắc vô cùng âm trầm, trong mắt lóe lên một tia sát ý. "Đáng giận, sao lại như vậy?

Chẳng lẽ Thái Nhất ta thật sự không có đại khí vận sao?" Đồng dạng, Thái Nhất cũng thần sắc âm trầm, ánh mắt quét qua Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Hồng Vân, trong lòng không ngừng so sánh.

So ra mới thấy, vô luận thực lực, căn cước, nãi chí thế lực danh vọng bọn họ đều không bằng mình.

Vậy mà ba đạo Hồng Mông Tử Khí lại cố tình không chọn hắn, bảo hắn làm sao không giận.

Kích động phía dưới, từng tia sát ý từ trên người Thái Nhất bùng phát.

Đế Tuấn thấy thế vội vàng kéo Thái Nhất lại, trầm giọng nói: "Nhị đệ, không được khinh cử vọng động, Thánh Nhân đương diện, ngồi xuống trước đã, sau này hãy nói!" "Hừ!" Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, không nhìn tới thần tình kích động của ba người kia nữa, quay đầu nhìn sang chỗ khác, nhưng chuyện này hắn tuyệt đối sẽ không để

yên.

Tất cả đều bị Hồng Quân thu vào đáy mắt.

Trên đạo đài, Hồng Quân ngồi xếp bằng, một lời không phát.

Ngay cả khi ba đạo Hồng Mông Tử Khí đã có nơi quy thuộc, trên mặt hắn cũng tịnh không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, dường như hết thảy đều nằm trong dự liệu.

Vận khí?

Ý trời?

Chuyện cười, Thánh vị tự nhiên là của hắn, Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay ai cũng là do hắn thao túng.

Vốn dĩ trong dự tính, sáu cái Thánh vị phân biệt là Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nữ Oa không có ở đây, bị Đạo Kiếp tiệt hồ, vì để đối phó Đạo Kiếp, hắn trực tiếp cho Đế Tuấn một đạo.

Nhưng cho Đế Tuấn lại không cho Thái Nhất, tự nhiên sẽ dẫn tới sự bất mãn của Thái Nhất, nãi chí oán hận, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến Đế Tuấn.

Nhưng Hồng Quân không quan tâm.

Bởi vậy mới bày ra trò "ý trời", xem vận khí.

Như vậy Thái Nhất không được cũng không có lý do oán trách.

Sở dĩ cho Đế Tuấn mà không cho Thái Nhất, Hồng Quân cho rằng hai người cùng thành Thánh uy hiếp quá lớn.

Thân là Thánh Nhân, sắp sửa Hợp Đạo, Hồng Quân tự nhiên biết rõ xu thế Thiên Đạo tương lai.

Ba mươi sáu trọng thiên xuất hiện, Đế Tuấn sẽ mang theo đại thế

Yêu tộc kiến lập Thiên Đình.

Thiên Đình ngưng tụ đại khí vận của Hồng Hoang, thậm chí muốn vượt qua Tiên Thiên Tam Tộc năm xưa, Thiên Đế của Thiên Đình càng không dung khinh thường.

Hiện nay vì đối phó Đạo Kiếp, hắn cắn răng cho Đế Tuấn một đạo Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn một khi thành Thánh, đó chính là chân chính Thiên Đế, Thánh Đế.

Dù là hắn cũng tối đa chỉ có thể áp chế, thậm chí uy thế của Đế Tuấn còn muốn vượt qua Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khi chưa thành Thánh.

Mạo hiểm lớn như vậy, nếu lại cho Thái Nhất một đạo, đến lúc đó Thiên Đình Nhị Thánh cùng xuất hiện, ai có thể áp chế?

Hồng Quân sẽ không ngốc đến mức tự tìm phiền toái cho mình. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người các ngươi có đại trí tuệ, đại nghị lực, có thể làm ký danh đệ tử của ta!" Phân phát xong Hồng Mông Tử Khí, Hồng Quân nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thản nhiên nói. "Ký danh đệ tử?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sững sờ, nhìn sang Tam Thanh, người ta là thân truyền đệ tử.

Bất quá Thánh Nhân quyết định, bọn hắn không dám phản bác, lập tức nhao nhao bái lạy: "Đệ tử bái kiến lão sư!" Dù sao ký danh đệ tử cũng là đệ tử Thánh Nhân, từ nay về sau thân phận đồng dạng đại trưởng.

Nhìn một vòng, người đắc được Hồng Mông Tử Khí chỉ còn lại Hồng Vân là chưa được nhắc đến.

Hồng Vân mắt ba ba nhìn Hồng Quân, nhưng Hồng Quân lại biểu thị không có. "Được rồi, dưới danh nghĩa bần đạo nên có sáu vị đệ tử, từ nay về sau, bần đạo sẽ không lại thu đồ đệ!" Câu nói này nháy mắt

làm cho Hồng Vân lạnh lẽo trong lòng.

Tiếp theo Hồng Quân bắt đầu phân bảo.

Đem Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm Trận phân biệt cho Tam Thanh.

Đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Gia Trì Thần Xử phân cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Về phần Đế Tuấn, Hồng Quân căn bản không muốn cho, nhưng năm cái đệ tử đều cho rồi, cũng không có biện pháp không cho, thế là đem Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho Đế Tuấn.

Phải biết, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vốn dĩ thuộc về Nguyên Thủy, nay lại cho Đế Tuấn.

Đương nhiên, trước mắt Nguyên Thủy không biết, nếu không tuyệt đối sẽ oán trách Hồng Quân. "Thỉnh Đạo Tổ thùy liên!" Thấy Hồng Quân đem pháp bảo của mình đều phân cho Tam Thanh các loại, những người khác thèm nhỏ dãi, thế là nhao nhao mở miệng tác yếu pháp bảo.

Hồng Quân dường như sớm có chuẩn bị, bảo mọi người ra Phân Bảo Nham bên ngoài tự mình tìm kiếm.

Nếu Đạo Kiếp nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ cảm thán khí vận của Hồng Quân.

Trước Long Hán đại kiếp, khối Hỗn Độn Thạch ở Phân Bảo Nham vốn đã bị hắn thu đi cùng với những pháp bảo kia, tiệt đi một cơ duyên của Hồng Quân.

Không ngờ vận mệnh thần kỳ như thế, mất đi Phân Bảo Nham nguyên bản, Hồng Quân cư nhiên lại luyện chế ra một khối khác, bị đoạt ba mươi sáu tầng trời cơ duyên, Hồng Quân trong tay vẫn có nhiều pháp bảo như vậy.

Chương 135

"Được rồi, các ngươi đều trở về đi.

Mười hai vạn năm ngàn năm sau, ta sẽ giảng đạo lần cuối cùng, giới thời, bần đạo sẽ Hợp Đạo, Tử Tiêu Cung sẽ không còn khai khải!" Nói xong, đại môn Tử Tiêu Cung chậm rãi đóng lại.

Nhưng Hồng Quân lại chưa rời đi, lại phân ra một tia tâm thần hướng về phía Đông Hải, xem Đạo Kiếp giảng đạo thế nào rồi.

Lại phát hiện tu sĩ tụ tập tại Đông Hải đang tán đi, hiển nhiên đối phương giảng đạo cũng đã kết thúc.

Thấy thế, Hồng Quân thu hồi tâm thần, mâu quang chớp động, lẩm bẩm: "Đại Đạo Thánh Nhân, làm sao chứng Đại Đạo Thánh Nhân?

Tên này vừa đột phá Hỗn Nguyên, bất quá cự ly so với Bàn Cổ đại thần thực lực còn kém rất xa, ngay cả một số Hỗn Độn Ma Thần cường đại cũng không bằng.

Nhưng mà... thật quái lạ, không được, bần đạo nhất định phải làm rõ ràng, nếu không đánh cờ với một người mình nhìn không thấu, quá bị động rồi!" "Không sai, tân thế giới kia, chỉ cần có thể nghiên cứu thấu huyền bí của giới đó, bần đạo liền sẽ biết được hắn làm thế nào chứng đạo!" Nghĩ tới đây, Hồng Quân trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, chuẩn bị tiến về Ngoại Hỗn Độn nghiên cứu tân thế giới kia.

Về phần sự tranh đấu trong Hồng Hoang giữa Tam Thanh, Đế Tuấn và môn hạ Đạo Kiếp sau khi trở về, hắn không thèm để ý.

Hắn đã truyền xuống Tam Thi chi pháp, không bao lâu nữa, Tam Thanh, Đế Tuấn tất nhiên sẽ trảm thi đột phá Chuẩn Thánh, thực lực bạo tăng.

Về phía Đạo Kiếp, tuy rằng hắn thừa nhận là Đại Đạo Thánh Nhân khiến uy vọng tăng cao, làm Hồng Quân kiêng kị, nhưng hắn không tin Đạo Kiếp có thể truyền xuống pháp môn sánh ngang với Trảm Tam Thi.

Đại Đạo Thánh Nhân thì thế nào?

Chỉ có thể đại biểu cho bản thân hắn, không đại biểu cho môn nhân của hắn.

Môn nhân bần đạo tương lai đều là Chuẩn Thánh, nãi chí thành Thánh, môn nhân của hắn chỉ là Đại La Kim Tiên, đến lúc đó Đại Đạo Thánh Nhân cũng làm được gì?

Đừng để thua dưới tay bần đạo!

Hồng Quân trong lòng tính toán, bởi vậy dù rời đi cũng không lo lắng cho bọn Tam Thanh, Đế Tuấn.

Thậm chí còn chờ mong sau khi trở về, có thể nhìn thấy cảnh tượng môn nhân của mình đả áp môn nhân Đạo Kiếp. ...

Tam Tiên Đảo.

Giảng đạo kết thúc, Đạo Kiếp cũng không rời đi, hắn đang đợi.

Quả nhiên, giảng đạo vừa kết thúc không lâu, liền cảm giác được một cỗ thần niệm như có như không hàng lâm.

Đạo thần niệm này rất ẩn hối, nhưng khí tức lại giống hệt đạo trước đó. "Hồng Quân lão nhi, biết bản tôn đã chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, ngươi có sợ hay không?

Còn nữa, mất đi Nữ Oa, đạo Hồng Mông Tử Khí kia ngươi sẽ cho ai?

Ván cờ tiếp theo bản tôn rất mong chờ!" Đạo Kiếp khẽ nói, mặt mang nụ cười.

Hắn bỗng nhiên phát hiện mình thích loại cảm giác núp trong bóng tối đánh cờ này, so với xông lên phía trước chém chém giết giết, ẩn tàng tại màn sau lạc tử càng sảng khoái hơn.

Đặc biệt là sau khi thắng, loại cảm giác đó dư vị vô cùng. "Thảo nào kiếp trước ở Trái Đất xem phim truyền hình, những đại năng thiên địa kia đều thích trốn ở phía sau, lấy thiên địa làm bàn cờ, cảm giác này thật tốt a, đây mới là đại lão thiên địa!" Đạo Kiếp cười nói, càng thêm mong chờ kỳ cục tương lai.

Từ sau khi Đông Hải và Tử Tiêu Cung kết thúc giảng đạo, các tộc tu sĩ và đại năng liền nhao nhao bế quan, tiêu hóa những gì nghe được, khiến cho Hồng Hoang tạm thời giảm bớt rất nhiều tranh đấu.

Tuy nhiên, vẫn có một số tu sĩ thích trương dương bắt đầu đi khắp nơi thảo luận nội dung giảng đạo lần này.

Bất quá rất nhanh, nội dung giảng đạo của Đông Hải và Tử Tiêu Cung liền bị truyền ra ngoài.

Thành Thánh, một chủ đề nặng ký khiến không ít người kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ lần giảng đạo này, Đạo Tôn và Đạo Tổ cư nhiên phân biệt giảng giải về con đường Thánh Nhân.

Đồng thời, hai cái tên Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng được truyền bá khắp Hồng Hoang.

Cũng làm cho tất cả mọi người biết được, Đạo Tổ là vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang, có thể coi là người đại diện của Thiên Đạo.

Thế nhưng, điều khiến tu sĩ Hồng Hoang xôn xao nhất lại là Đạo Tôn.

Vị Đạo Tôn này cư nhiên hai lần chứng đạo, một lần Hỗn

Nguyên, lần thứ hai là Đại Đạo Thánh Nhân, quả thực chấn động thế nhân không nói nên lời.

Có thể nói, tin tức này vừa ra, địa vị của Đạo Tôn trong lòng tu sĩ Hồng Hoang nháy mắt vượt qua Đạo Tổ.

Còn phải hỏi sao?

Người ta là Đại Đạo Thánh Nhân, Đạo Tổ chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể so sánh sao?

Một cái đại diện Thiên Đạo, một cái đại diện Đại Đạo, chênh lệch trong đó không thể đếm xuể.

Một số người không hiểu rõ nội mạc Thánh Nhân quả vị còn xếp Đạo Kiếp lên trên cả Bàn Cổ đại thần, cho rằng vị Đạo Tôn này kinh tài tuyệt diễm, vượt qua cả Bàn Cổ.

Dù sao Bàn Cổ chứng đạo thất bại mới thân tử đạo tiêu, còn Đạo Tôn lại thành công.

Đương nhiên, chỉ một bộ phận tu sĩ nghĩ vậy, dù sao ấn tượng về Bàn Cổ quá khắc sâu.

Nhưng dù thế nào, phe cánh tu sĩ Đông Hải cũng hung hăng áp chế phe cánh Tử Tiêu Cung.

Nhất thời, sĩ khí của trận doanh Đông Hải tăng vọt, bắt đầu tuyên dương ai mới là Hồng Hoang chính thống.

Bất quá tin tức thứ hai vừa ra, lần nữa dẫn phát một trận thảo luận nhiệt triều.

Chương 136

Đó chính là Đạo Tổ thu đồ đệ, ban xuống Hồng Mông Tử Khí, tịnh truyền xuống pháp môn Trảm Tam Thi thành đạo.

Điều này đại biểu cho việc không lâu sau đó, Hồng Hoang sẽ liên tiếp có Chuẩn Thánh xuất hiện, đều thuộc về mạch Tử Tiêu Cung.

Hơn nữa, Hồng Mông Tử Khí là cơ sở thành Thánh, chỉ cần có cơ duyên, sáu gã đệ tử của Đạo Tổ gồm Tam Thanh, Đế Tuấn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tương lai sẽ trở thành Thánh Nhân. "Oanh!" Tin tức này vừa ra, lần nữa dẫn bạo tâm thần tất cả mọi người, thậm chí sự thảo luận về vấn đề này còn áp đảo cả tin tức đầu tiên.

Tất nhiên rồi, Đạo Tôn và Đạo Tổ mạnh hơn nữa thì quan hệ với thế nhân cũng không lớn, cùng lắm là tăng thêm thế khí cho hai đại trận doanh mà thôi.

Nhưng chuyện thứ hai lại khác, một khi thật sự như thế, đủ để thay đổi cách cục Hồng Hoang tương lai, thậm chí quyết định thắng phụ trong cuộc tranh đấu giữa Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Không sai, hiện nay ai mà không nhìn ra cả Hồng Hoang là thiên hạ của Đạo Tôn và Đạo Tổ, hai người đang đánh cờ, bác dịch thiên hạ, hai đại trận doanh chính là quân cờ.

Trừ khi một trong hai người trực tiếp giết chết đối phương, nếu không tranh đấu tương lai đều sẽ diễn ra trong hai đại trận doanh này.

Cho nên, tin tức này vừa ra, nháy mắt khiến người của trận doanh Tử Tiêu Cung thế khí đại tăng, cục diện lần nữa xoay chuyển. "Hừ, vậy thì thế nào?

Bần đạo không tin, đã Đạo Tổ truyền xuống Trảm Tam Thi chi

pháp có thể giúp người đột phá Chuẩn Thánh, Đạo Tôn lại không có thủ đoạn?" "Không sai, lần này lão đạo ta cũng đi Đông Hải, cũng nghe Đạo Tôn giảng đạo, có thể nói là thâm ảo vô cùng.

Tuy rằng về sau Chuẩn Thánh và Thành Thánh chi đạo, tu vi lão đạo thấp không thể nghe hiểu, nhưng có thể khẳng định, Đạo Tôn cũng tuyệt đối truyền xuống pháp môn thành Thánh!" "Câu này bần đạo tán đồng, thủ đoạn của Đạo Tôn há lại bọn đạo chích các ngươi có thể lý giải?

Không chừng các đại năng nghe đạo trên quảng trường Tam Tiên Đảo đang bế quan chuẩn bị đột phá Chuẩn Thánh đấy!" "Cái gì?

Đạo Tôn không có Hồng Mông Tử Khí, truyền xuống Chuẩn Thánh chi đạo thì thế nào?

Đùa gì vậy, gia Đạo Tổ có Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ gia Đạo Tôn lại không có?

Đừng quên, Đạo Tôn nhà ta chính là Đại Đạo Thánh Nhân!" Bên này, tu sĩ trận doanh Đông Hải bắt đầu phản kích. "Hừ, nói nhiều làm gì?

Ai thắng ai bại, rất nhanh liền sẽ biết!" "Không sai, mạch Đông Hải các ngươi nói nhiều nữa, phân tích có lý nữa cũng chỉ là nói suông, không có chứng cứ xác thực!" "Ha ha, bằng không sai trắc mà thôi, buồn cười đến cực điểm!" Mạch Tử Tiêu Cung cũng không cam lòng yếu thế.

Thậm chí không bao lâu, song phương bắt đầu đại đả xuất thủ vì tranh luận chuyện này.

Bất quá những người xuất thủ đều là tu sĩ sơ cấp các tộc, căn bản không có đại năng tham dự.

Cũng kỳ quái, sau lần giảng đạo này, vô luận đại năng mạch Đông

Hải hay mạch Tử Tiêu Cung đều xuất kỳ an tĩnh, sau khi trở về đều đóng cửa trong đạo trường.

Ngay cả những kẻ hoạt dược nhất như Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu đều không một ai hiện thân, càng không có người đứng ra giải thích cuộc tranh luận này.

Hồng Hoang hiện đang ở trong một trạng thái quỷ dị.

Bất quá trạng thái này không kéo dài bao lâu.

Tại tổng bộ Yêu Minh, Đế Tuấn và Thái Nhất lần lượt xuất quan.

Sát na hai người xuất quan, một cỗ khí tức thuộc về Chuẩn Thánh di mạn ra, Thánh uy khủng bố hào vô bảo lưu thích phóng.

Lấy Yêu Minh làm trung tâm, phương viên ức vạn dặm thời không đều đang run rẩy, vô số tu sĩ chiến chiến căng căng, hãi nhiên nhìn về phía Yêu Minh.

Cỗ khí tức này mạnh mẽ hoàn toàn vượt qua Đại La Kim Tiên, uyển như thiên địa chi uy, trên trấn Cửu Thiên, dưới tham Cửu U, khiến bát phương vũ trụ chấn động. "Đế Tuấn, Thái Nhất xuất quan rồi?

Cỗ khí tức này, chẳng lẽ đã đột phá Chuẩn Thánh?" "Tê, nhanh như vậy?

Xem ra pháp môn Trảm Tam Thi mà Đạo Tổ truyền xuống quả nhiên là vô thượng pháp môn, nhanh như vậy liền có người đột phá!" Cảm thụ khí tức trên người Đế Tuấn và Thái Nhất, vô số tu sĩ chấn kinh hãi nhiên. "Ha ha, thấy chưa?

Chuẩn Thánh, là Chuẩn Thánh!

Mạch Tử Tiêu Cung ta nhanh như vậy liền có người đột phá, còn đại năng mạch Đông Hải đâu?

Có ai đột phá không?" "A, bần đạo nói rồi mà?

Phải dùng sự thật để nói chuyện, không thể chỉ dựa vào suy đoán!" Trong trận doanh Tử Tiêu Cung, sau khi biết tin Đế Tuấn và Thái Nhất đột phá Chuẩn Thánh, họ bắt đầu trào phúng cơ tiếu tu sĩ Đông Hải. "Đại huynh, như kim chúng ta đã trảm thi, đột phá Chuẩn Thánh, cũng đến lúc đi tìm Thập Nhị Tổ Vu báo thù rồi.

Lần này nhất định phải cho bọn hắn một bài học nhớ đời, không thể diệt tộc thì cũng phải để bọn hắn mất hết thể diện trước mặt toàn thiên hạ!" Tại tổng bộ Yêu Minh, trong mắt Thái Nhất lóe lên kim sắc quang mang, một thân trường bào màu vàng vô cùng chói mắt.

Sau khi đột phá Chuẩn Thánh, khí thế hắn càng thêm uy nghiêm, uyển như một vị Hoàng giả, ngữ khí cũng càng thêm bá đạo. "Thập Nhị Tổ Vu!" Nhắc đến Thập Nhị Tổ Vu, trong mắt Đế Tuấn cũng lóe lên một tia hận ý, nhưng hắn lại lắc đầu: "Nhị đệ, việc này không vội.

Hiện nay các đại năng Hồng Hoang khắp nơi e rằng đều đang bế quan đột phá Chuẩn Thánh.

Chúng ta tuy là người đột phá đầu tiên, nhưng e rằng không bao lâu nữa, cả Hồng Hoang sẽ liên tiếp có Chuẩn Thánh xuất hiện.

Cho nên, khoảng thời gian bọn hắn chưa đột phá này vô cùng quý giá.

Thay vì đi tìm Thập Nhị Tổ Vu báo thù, không bằng nhân cơ hội này thực hiện kế hoạch ta ấp ủ đã lâu.

Chỉ cần Thiên Đình kiến lập, Yêu tộc nhất thống, ta liền có thể dựa vào khí vận Thiên Đình để tu vi tiến thêm một bước.

Đến lúc đó Thập Nhị Tổ Vu lại tính là cái gì?" Đôi mắt Đế Tuấn lóe lên quang mang dã tâm.

Thái Nhất nghe vậy thần tình chấn động: "Đại huynh chu toàn!

Chương 137

Không sai, như kim chúng ta đã đột phá Chuẩn Thánh, trừ hai vị Thánh Nhân ra, còn ai có thể ngăn cản chúng ta?

Lần này ta tất nhiên khinh dịch hoành tảo các tộc, đem bọn hắn nạp nhập Yêu tộc ta!" Mấy ngày sau, tại thánh sơn nơi Yêu Minh tọa lạc, một cái tế đàn cực lớn từ từ bay lên, đồng thời có vô số tu sĩ các tộc đã bị sáp nhập vào Yêu Minh nhận được tin tức vội vã chạy tới.

Hành động lần này nháy mắt thu hút sự chú ý của cả Hồng Hoang.

Bởi vì Đế Tuấn và Thái Nhất là những người đầu tiên đột phá Chuẩn Thánh tại Hồng Hoang hiện tại, tự nhiên trở thành tiêu điểm, mỗi thời mỗi khắc đều bị người quan chú.

Mọi động tĩnh lớn nhỏ đều kinh động rất nhiều người.

Đặc biệt là tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung và mạch Đông Hải, đều muốn xem Đế Tuấn và Thái Nhất định làm gì.

Ngàn năm sau, Yêu Minh hội tụ hàng tỷ tu sĩ các tộc, mật mật ma ma, trận dung thập phần bàng đại, khiến rất nhiều chủng tộc kinh hãi. "Bọn hắn muốn làm gì?

Muốn công đánh các tộc, mở rộng địa bàn sao?" "Cái thế này quả thực muốn hoành tảo Hồng Hoang, chẳng lẽ đột phá Chuẩn Thánh xong liền dã tâm bạo trướng, không thèm che giấu nữa sao?" "Vì sao bần đạo có loại dự cảm bất hảo!" Không biết vì sao, những tộc ở gần Yêu Minh và tàn dư của Tiên Thiên Bách Tộc từ trước Long Hán kiếp đều có một loại dự cảm xấu. "Nhìn kìa, tế đàn đó là gì?" "A, sao lại có một tòa tế đàn?

Chẳng lẽ Đế Tuấn và Thái Nhất muốn tế thiên?

Chẳng lẽ tế thiên có chỗ tốt, có thể để bọn hắn trực tiếp thành Thánh hay sao?" Rất nhanh, mọi người phát hiện tại tổng bộ Yêu Minh có một tòa tế thiên đài cực lớn, kim quang rực rỡ, đạo văn mật bố, toát lên vẻ huyền ảo khó hiểu.

Lúc này, những người thuộc mạch Tử Tiêu Cung, còn có mạch Đông Hải, đều xuất kỳ không lên tiếng, đều đang xem Đế Tuấn giở trò gì.

Thời gian từng chút trôi qua, rốt cục, vào một ngày, Đế Tuấn và Thái Nhất mang theo Thập Đại Yêu Thánh từng bước đi ra, lên tế đàn.

Thập Đại Yêu Thánh đứng tại biên duyên tế đàn nghiêm trận dĩ đãi, Đế Tuấn và Thái Nhất thì đứng tại trung tâm.

Hai huynh đệ nhìn nhau, nhao nhao ngẩng đầu, thần sắc thành kính, ẩn ẩn mang theo một tia kích động, hít sâu một hơi, phân biệt đại quát: "Thiên Đạo tại thượng, ngô là Đế Tuấn, ngô là Thái Nhất, nay quan Hồng Hoang hỗn loạn, các tộc phân tranh không dứt, sinh linh bất kham giáo hóa.

Hôm nay đặc lập Thiên Đình, thay trời giáo hóa Hồng Hoang.

Thiên Đình, lập!" "Oanh oanh oanh!" Khi thanh âm mang theo hạo đại uy áp của Đế Tuấn và Thái Nhất truyền ra, nháy mắt triệt hưởng Hồng Hoang.

Cả Hồng Hoang như xảy ra địa chấn mười tám cấp, vô số sinh linh kinh hãi.

Thậm chí những đại năng đang bế quan tìm cầu đột phá cũng bị kinh tỉnh ngay lập tức. "Oanh long!" Nhưng không đợi thế nhân phản ứng, trên chín tầng trời lôi đình nổ vang, một cỗ hạo hãn Thiên uy giáng lâm.

Thiên uy hạo đãng, trấn áp cửu thiên, tịch quyển hỗn độn tinh vực.

"Chuẩn!" Uyển như đại đạo thiên âm vang lên trong não hải mỗi người, trong hư không xuất hiện một chữ "Chuẩn" cực lớn, hoàn toàn do pháp tắc ngưng tụ mà thành. "Oanh long!" Nhưng chưa kết thúc, tại thượng không Bất Chu Sơn, nơi liên tiếp với Thái Cổ Tinh Không, thương khung chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi và chấn kinh của tất cả mọi người, bao gồm cả Đế Tuấn và Thái Nhất, theo một tiếng chấn động, một cái bóng đen khổng lồ che khuất bầu trời phù hiện tại Hồng Hoang thượng không.

Ngẩng đầu nhìn lại, tất cả mọi người đều thần tình đại biến.

Đó cư nhiên là một thế giới được tổ thành từ từng khối đại lục, cộng phân thành ba mươi sáu tầng, bị mê vụ bao phủ.

Xuyên qua mê vụ, ẩn ẩn có thể cảm nhận được trên ba mươi sáu tầng đại lục linh khí như mưa, tiên vụ lượn lờ, ráng màu thập sắc. "Cái gì?

Chuyện gì xảy ra?

Sao lại có một khối đại lục phù hiện?" "Đại lục bàng bạc như thế, quả thực phúc cái một phần ba Hồng Hoang..." "Nhìn kìa, trên đại lục đó linh khí như dịch, cư nhiên hóa thành thác nước, tuyệt đối là một động thiên phúc địa, không thua gì tiên gia thánh địa.

Nếu có thể tu luyện trên đó, tuyệt đối một năm bằng mười năm!" Rất nhiều người đều chấn kinh nhìn Tam Thập Lục Trọng Thiên lơ lửng trên trời.

Đặc biệt nhìn thấy hoàn cảnh trên đó, càng khiến nhiều người đỏ mắt.

Chỉ là mọi người không hiểu, Đế Tuấn kiến lập Thiên Đình, không chỉ được Thiên Đạo hứa khả, mà còn phù hiện ra một tòa đại

lục? "Đột nhiên xuất hiện ba mươi sáu khối đại lục, chẳng lẽ có liên quan đến Đế Tuấn và Thái Nhất?" "Sao có thể?" Bất quá rất nhanh liền có người phản ứng lại, nhao nhao nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, chấn kinh đồng thời càng cảm thấy không thể tin nổi. "Ha ha, đại huynh, xem ra chúng ta thật sự là thiên mệnh sở quy!" Thái Nhất cười lớn, Thập Đại Yêu Thánh cũng kích động không thôi. "Không sai!

Nhị đệ, Thập Đại Yêu Thánh, tốc tốc đái lĩnh đại quân Yêu tộc ta, đạp lên Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Từ nay về sau, Tam Thập Lục Thiên chính là đại bản doanh của Thiên Đình ta!" Đế Tuấn vung tay áo lớn, một thân đế uy bùng phát, nói xong, một mình hắn dẫn đầu xông lên Tam Thập Lục Trọng Thiên. "Đi!" Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thánh cũng không dám chậm trễ, dẫn theo hàng ức vạn đại quân Yêu tộc đi theo Đế Tuấn xông lên. ... "Tam Thập Lục Trọng Thiên rốt cục xuất hiện rồi sao?" Cùng lúc đó, trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt.

Mâu quang của hắn xuyên thấu vô tận thời không, nhìn về phía ba mươi sáu khối đại lục kia. "Di, trên Tam Thập Lục Thiên cư nhiên lại dựng dục không ít linh bảo linh căn, thật là một nơi tốt!" Đạo Kiếp kinh ngạc.

Phải biết, năm đó hắn đã sớm phát hiện Tam Thập Lục Trọng Thiên, linh bảo linh căn trên đó sớm đã bị hắn vơ vét sạch sẽ.

Ví dụ như Càn Khôn Đỉnh có khả năng phản hậu thiên vi tiên thiên, hay như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, Bảo Liên Đăng mà hắn ban cho Nữ Oa trước đó, đều là lấy từ Tam Thập Lục Trọng Thiên. "Sư tôn!" "Sư tôn, chuyện gì xảy ra?

Chương 138

Vì sao trên bầu trời Hồng Hoang lại đột nhiên xuất hiện một khối đại lục?" Lúc này, từng đạo thân ảnh bay tới, chính là Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa đang bế quan bị kinh động.

Sau lần giảng đạo thứ hai, Đạo Kiếp liền thu Phục Hy và Nữ Oa làm đệ tử, ngoài ra còn có Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ.

Chỉ là Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu đều có đạo trường riêng, Hậu Thổ cần phản hồi Vu tộc, duy chỉ có Phục Hy và Nữ Oa lưu lại trên đảo.

Đạo Kiếp cũng không có ý kiến, Bất Chu Sơn vị lai tất nhiên sụp đổ, Phục Hy và Nữ Oa sớm muộn gì cũng phải đổi đạo trường, không bằng tạm thời lưu tại Tam Tiên Đảo.

Đương nhiên, chuyện này Đạo Kiếp không nói với hai người. "Đế Tuấn và Thái Nhất thật lớn dã tâm, kiến lập Thiên Đình, muốn nhất thống Hồng Hoang sao?

Chỉ là, sư tôn, ba mươi sáu khối đại lục kia là ý gì?

Chẳng lẽ có liên quan đến việc lập Thiên Đình?" Mấy tên đệ tử đều không hiểu, nhao nhao nhìn về phía Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp gật đầu nói: "Theo Thiên Đạo hoàn thiện, tự nhiên cần quản lý trật tự Hồng Hoang.

Hành động này của Đế Tuấn và Thái Nhất chính là thuận ứng đại thế Thiên Đạo, bởi vậy Thiên Đạo mới hiển hóa Tam Thập Lục Trọng Thiên, tương lai nơi này sẽ trở thành một trong Thiên Địa Nhân Tam Giới!" "Thì ra là thế.

Vậy ba mươi sáu khối đại lục kia chính là Thiên Giới tương lai, quả là nơi tốt, chẳng lẽ sư tôn định để Đế Tuấn chiếm đi sao?" "Sư tôn, hay là ta xuất thủ cướp Thiên Giới về như thế nào?" "Như vậy, môn nhân Bồng Lai nhất mạch chúng ta mỗi người chiếm một khối đại lục, chẳng phải diệu hay sao?" Nói đến đây, Nữ Oa có chút dược dược dục thí, ngay cả Phục Hy và Minh Hà cũng đều động tâm. "Sao lại hiếu chiến như vậy?" Nghe vậy Đạo Kiếp cười, vỗ đầu mỗi người một cái, nói: "Có thời gian rảnh rỗi, không bằng hảo hảo tu luyện.

Nên biết, vi sư truyền cho các ngươi Trảm Thân chi pháp còn khó hơn Trảm Tam Thi chi pháp kia, nếu không hảo hảo lĩnh ngộ, cả đời đừng hòng viên mãn!" "Đặc biệt là ngươi, Minh Hà!" Bỗng nhiên, thần sắc Đạo Kiếp lạnh xuống, nhìn về phía Minh Hà nói: "Phục Hy và Nữ Oa là sư đệ sư muội của ngươi, người ta đều đã trảm xuất Khứ Thân, thành công đột phá Chuẩn Thánh, còn ngươi thì sao?

Ngươi làm đại sư huynh như vậy có thấy ngại không?" "Đệ tử ngu độn, thỉnh sư tôn trách phạt!" Minh Hà giật mình, phịch một tiếng quỳ xuống. "Đại sư huynh!

Sư tôn!" Phục Hy và Nữ Oa thấy thế sắc mặt đại biến, không ngờ Đạo Kiếp trở mặt liền trở mặt, muốn tiến lên khuyên giải nhưng lại không dám. "Nói cho ta biết, vì sao vô pháp lĩnh ngộ pháp môn trong lòng?" Đạo Kiếp lạnh giọng hỏi. "Sư tôn, là như vầy, ta cảm giác loại đạo trảm khứ quá khứ, vị lai này không thích hợp với ta!" Minh Hà trầm mặc một chút, dập đầu trước Đạo Kiếp, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Thỉnh sư tôn cho phép, để đệ tử tu hành Quy Tắc chi đạo!" "Quy Tắc Chứng Đạo?" Phục Hy và Nữ Oa cũng bị lời nói của Minh Hà làm cho kinh ngạc.

Không ngờ Minh Hà lại có hùng tâm, đại nghị lực như thế.

Phải biết, lần trước giảng đạo, sư tôn bọn họ đã nói, Quy Tắc Chứng Đạo là con đường khó khăn nhất, Bàn Cổ đại thần Dùng Lực Chứng Đạo cũng thuộc về một loại của Quy Tắc Chứng Đạo. "Ngươi quyết định rồi?" Đạo Kiếp không hỏi nhiều, chỉ thật sâu nhìn thoáng qua Minh Hà. "Đệ tử quyết định rồi.

Đệ tử chuẩn bị đi con đường Sát Lục, tương lai đệ tử sẽ nhuốm máu toàn thân, giết tận thiên hạ, nếu không thể thành công, liền để đệ tử thân tử đạo tiêu!" Lần này Minh Hà không do dự, kiên định nói.

Lời vừa nói ra, Phục Hy và Nữ Oa càng thêm sững sờ. "Sư huynh, phải tam tư a!" "Đúng vậy, Quy Tắc chi đạo vốn nghịch thiên vô cùng, Sát Lục chi đạo càng là thiên địa bất dung.

Sư tôn chẳng phải đã nói sao?

Ba ngàn đại đạo điều điều có thể chứng đạo, vì sao nhất định phải đi con đường này?" Hai người nhịn không được khuyên can, theo bọn họ thấy, đây hoàn toàn là con đường không lối về, tỉ lệ thành công quá mong manh.

Lúc này, Đạo Kiếp mở miệng: "Không cần khuyên nữa, đã đại sư huynh các ngươi có lựa chọn này, tự nhiên có đạo lý của hắn.

Con đường thành đạo một khi bước ra, vô pháp quay đầu.

Minh Hà, đã quyết định rồi, vi sư tự nhiên không có lý do phản đối.

Sau này nếu gặp khó khăn, có thể nói với vi sư." "Một ngày là thầy, cả đời là thầy.

Vô luận đệ tử chọn con đường nào, ta làm sư tôn đều sẽ ủng hộ!" "Sư tôn..." Lời này vừa nói ra, trái tim Minh Hà run lên bần bật, trong mắt có lệ hoa lấp lánh.

Không ngờ sư tôn nhà mình sẽ ủng hộ như thế, khiến hắn thập

phần cảm động.

Hắn dập đầu ba cái thật kêu, nói: "Sư tôn đại ân, đệ tử một đời không quên.

Sư tôn xin ngài yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không làm mất mặt sư tôn, càng không làm mất mặt sư môn!" "Được rồi, đi đi.

Đã lựa chọn con đường này, vậy lưu lại trên đảo cũng không có ý nghĩa.

Đi du lịch đi, cả Hồng Hoang nãi chí Hỗn Độn tinh vực mới là vũ đài của ngươi!" Đạo Kiếp tùy tay vung lên, đỡ Minh Hà dậy, lập tức nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa, nói: "Đế Tuấn và Thái Nhất đột phá Chuẩn Thánh, kiến lập Thiên Đình, dẫn tới Hồng Hoang chấn động, e rằng không bao lâu nữa sẽ có đại động tác.

Hồng Quân truyền xuống Trảm Tam Thi chi đạo, rất nhanh Tam Thanh bọn người cũng sẽ tương kế đột phá Chuẩn Thánh.

Như vậy, tất nhiên sẽ tiến hành đả áp mạch Đông Hải ta.

Chuyện này không thể được, môn nhân Đạo Kiếp ta sao có thể thua môn nhân Hồng Quân?

Các ngươi cũng đi đi, đi tìm Thập Nhị Tổ Vu, thương lượng đối sách!" "Sư tôn, ngài cho phép ta rời đi?" Nữ Oa đại hỉ. "Quá tốt rồi, rốt cục có thể rời đi.

Bản cung hiện nay đột phá Chuẩn Thánh, cũng đến lúc đại hiển thân thủ.

Đế Tuấn, Thái Nhất, chờ bản cung trấn áp các ngươi!" Khác với Minh Hà vẻ mặt trầm trọng, Nữ Oa khi nghe được có thể rời đi thì kinh hỉ liên liên, còn bày ra bộ dáng "Bản cung muốn trấn áp thiên hạ", khiến Phục Hy dở khóc dở cười. "Tiểu muội!" Phục Hy kéo tay Nữ Oa, vội vàng cung kính nói với Đạo Kiếp: "Thỉnh sư tôn chớ trách!"

"Được rồi, đi đi!" Đạo Kiếp cũng mỉm cười, tự nhiên sẽ không trách Nữ Oa vô lễ.

Tương phản, bộ dáng này của Nữ Oa làm cho không khí hoạt dược không ít, nếu ai cũng giống bộ dạng Phục Hy thì chẳng phải buồn chết sao? ...

Chương 139

Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Khi Đế Tuấn mang theo đám Yêu tộc đạp nhập sát na, tất cả mọi người đều cảm giác linh hồn đang thăng hoa.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất, cảm giác đó giống như thiên mệnh chú định, nơi này vốn thuộc về bọn hắn.

Theo hai người từng bước đăng lên cao thiên, từng khối đại lục phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sơn xuyên hà lưu bạt địa nhi khởi, từng tòa kiến trúc phù hiện, kim bích huy hoàng, tản phát thần thánh quang mang.

Một tòa Nam Thiên Môn cực lớn tủng lập, bích trầm trầm, lưu ly tạo; minh hoảng hoảng, bảo ngọc trang thành.

Đạp nhập Nam Thiên Môn, càng là kim quang vạn đạo cổn hồng nghê, thụy khí thiên điều phún tử vụ.

Từng tòa thiên cung tủng lập, phù hiện tại các nơi Thiên Giới, tổng cộng ba mươi sáu thiên cung, bảy mươi hai bảo điện.

Những cung điện này tịnh không phải do con người chế tạo, mà là Thiên Đạo trật tự sở hóa.

Mỗi một tòa cung điện đều lượn lờ ti ti lũ lũ thiên uy, khiến người kính sợ. "Ha ha, tốt, bản đế quả nhiên là thiên mệnh chi nhân!" "Nhị đệ, theo vi huynh đăng lên tòa Lăng Tiêu Bảo Điện cao nhất kia, lần nữa tế tự thượng thiên!" Đế Tuấn cười to, kích động, rất nhanh liền mang theo một đám Yêu tộc đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện, lần nữa tế thiên. "Hiện nay Thiên Đình đã lập, Tam Thập Lục Thiên hiển hiện.

Thiên Đình đương chúa tể trầm phù, duy hộ trật tự Hồng Hoang.

Ngô Đế Tuấn tự đương là Thiên Đế, tạo hóa thế nhân!" "Đặc sắc phong Thái Nhất là Đông Hoàng, địa vị cùng trẫm bình khởi bình tọa.

Thập Đại Yêu Thánh là Thiên Đình Thập Đại Yêu Thánh, địa vị chỉ dưới trẫm và Đông Hoàng, Thiên Đạo giám chi!" "Oanh!" Theo thanh âm của Đế Tuấn rơi xuống, trên thương khung, một mảnh kim quang tản mát, chiếu sáng cả Thiên Đình.

Có vạn mẫu công đức tường vân rơi xuống, đem Đế Tuấn, Thái Nhất, cùng Thập Đại Yêu Thánh nãi chí một đám tu sĩ Yêu tộc yêm một. "Cư nhiên có nhiều công đức rơi xuống như vậy!" "Xem ra Đế Tuấn Thái Nhất đã sớm có dự mưu!" Cảnh tượng này khiến những tu sĩ chạy đến xem náo nhiệt lần nữa kinh ngốc, các loại hâm mộ ghen ghét hận.

Một mảng lớn công đức rơi xuống như vậy, đủ để đem tu vi của bất kỳ một đại năng nào tăng lên một đoạn lớn.

Hấp thu công đức xong, tu vi bọn người Đế Tuấn tiết tiết phàn thăng.

Đế Tuấn vốn trảm khứ một thi đột phá Chuẩn Thánh, hiện tại hấp thu Thiên Đạo công đức xong, lần nữa đột phá, nhất cử đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thái Nhất công đức ít hơn một chút, chỉ kham kham đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, khiến Thái Nhất hơi có chút thất vọng.

Về phần Thập Đại Yêu Thánh và các Yêu tộc khác cũng tịnh không tăng lên bao nhiêu.

Nhưng dù vậy, cũng làm cho thực lực tổng thể của Thiên Đình tăng lên một mảng lớn. "Ha ha!" Đế Tuấn cười to, trong lòng thư sướng trước nay chưa từng có, áp lực đè nén nhiều năm rốt cục được giải tỏa trong giờ phút này.

Bao nhiêu năm rồi, từ khi Hồng Quân và Đạo Kiếp tương kế thành đạo, hắn vẫn luôn bị áp chế, lại thêm Thập Nhị Tổ Vu xuất thế, càng khiến hắn liên tục thất bại trong tranh phong.

Hiện nay Thiên Đình thành lập, cộng thêm tu vi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, loại áp lực đó nháy mắt biến mất không thấy, thay vào đó là các loại hùng tâm tráng chí.

Ánh mắt hắn tứ xạ, một thân đế uy di mạn, chậm rãi từ trên tế đàn đi xuống, đứng trước Lăng Tiêu Bảo Điện, lớn tiếng nói: "Hiện nay Thiên Đình thành lập, đương chúa tể Hồng Hoang, thay trời hành sự.

Trẫm muốn vạn tộc đến triều bái.

Ngàn năm sau, trẫm tại Thiên Đình cử bạn yến hội, hoan nghênh các tộc, nếu có kẻ không đến..." Thanh âm uy áp bá đạo xuyên thấu Tam Thập Lục Thiên, truyền hướng Hồng Hoang, tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến.

Đặc biệt là Hồng Hoang bách tộc đã từng tồn tại, vô số tu sĩ các tộc trên mặt phù hiện phẫn nộ chi sắc. "Ý gì?

Cường ép chúng ta sao?" "Hừ, lang tử dã tâm, ta hiểu rồi, Đế Tuấn muốn thống nhất bách tộc, đem chúng ta đều nạp nhập Yêu tộc!" "Đáng giận, chẳng lẽ quên mất Tiên Thiên Tam Tộc năm xưa rồi sao?

Việc này bần đạo tuyệt không đồng ý!" "Không sai, năm đó Long Hán đại kiếp khiến chúng ta tổn thất thảm trọng, thật vất vả mới truyền thừa được đến giờ, tuyệt đối không thể lại đi vào vết xe đổ!" "Nhưng, hiện nay Đế Tuấn và Thái Nhất đã đột phá Chuẩn Thánh, nếu chúng ta không đi, chọc giận hắn, đến lúc đó hắn suất lĩnh đại quân Thiên Đình tập kích, chúng ta làm sao ngăn cản?" Có thể nói, một câu của Đế Tuấn không bao lâu liền dẫn bạo Hồng Hoang, lang tử dã tâm chiêu nhiên nhược yết.

Có người lo lắng, có người phẫn nộ, có người chuẩn bị thề chết chống cự, có người thì do dự không quyết.

Rất nhiều người đều có thể cảm giác được, e rằng trong vạn năm tới, cả Hồng Hoang sẽ không còn bình tĩnh, có cảm giác mưa gió sắp đến.

Lúc này, người của mạch Đông Hải cũng đều nhao nhao trầm mặc.

Phản kháng, cổ động thế nhân, nhưng đến nay, đỉnh cấp đại năng của mạch này đều không xuất hiện.

Nếu mạch Đông Hải không có người đột phá Chuẩn Thánh để kháng hành Đế Tuấn và Thái Nhất, nói nhiều cũng chỉ thành trò cười.

...

Dưới chân Bất Chu Sơn, nơi Vu tộc cư ngụ.

Một ngày nọ, Bàn Cổ Điện mở ra, một cỗ khí tức tuyên cổ thương lương di mạn, giống như có một tôn cổ lão tồn tại đang trầm thụy ở bên trong. "Ha ha, rốt cục đột phá!" "Đạo Tôn quả nhiên lợi hại, chúng ta rốt cục thành công!" "Tán mỹ Đạo Tôn, Đạo Tôn thật nãi thần nhân!" "Hôm nay huynh muội chúng ta có thể ngưng tụ ra Nguyên Thần, hoàn toàn là nhờ ân đức của Đạo Tôn.

Ta Chúc Dung phát thệ, sau này vô luận xảy ra chuyện gì, đều kiên định bất di ủng hộ Đạo Tôn!" "Ha ha, Chúc Dung lão đệ, cần gì phải nói, hiện nay Thập Nhị Tổ Vu chúng ta không những tu vi đại tăng, Nguyên Thần cũng đã triệt để ngưng tụ ra, cũng đến lúc cấp Đạo Tôn trướng trướng thể diện rồi!" "Không sai, cũng không biết Đế Tuấn Thái Nhất, còn có đám Tam Thanh kia thế nào rồi, đã đột phá Chuẩn Thánh chưa?

Chúng ta lần này xuất quan, định nhiên phải đem mặt bọn hắn ấn

xuống đất mà hung hăng ma sát!" Trong đại điện, chúng Tổ Vu cười vang.

Lần này bế quan vạn năm, không những nhục thân đột phá kham bỉ Chuẩn Thánh, kim đan dựng dục trong cơ thể nhiều năm cũng đã hóa thành Nguyên Thần, có thể nói thực lực bạo trướng.

Thậm chí lần này nhục thân đột phá Chuẩn Thánh, không cần hấp thu trọc khí tu luyện nữa, không cần lo lắng cho Nguyên Thần. "Việc này không vội, chúng ta đi Tam Tiên Đảo bái kiến Đạo Tôn trước, sau đó lại đi thu thập đám thỏ con kia!" Đế Giang khoát tay, cười nói.

Chương 140

"Báo!" Đúng lúc này, ngoài đại điện truyền đến một đạo thanh âm hồn hậu.

Một gã thanh niên tráng hán thể hình cao lớn, toàn thân cơ bắp như rồng cuộn, tay cầm cự phủ đứng ở đó.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, hai con chim tạp lông mà cũng dám lập Thiên Đình ư?

Muốn thay trời trị lý Hồng Hoang?

Thứ gì chứ!” “Hồng Hoang nãi là do Bàn Cổ phụ thần lưu lại cho Vu Tộc chúng ta, há có thể dung tha cho người ngoài nhòm ngó, muốn chết!” “Diệt Thiên Đình, đem hai con chim đó làm thịt ăn!” “Đại huynh, hạ lệnh đi, ta liền mang theo Vu Tộc nhị lang sát hướng Thiên Đình!” Nghe Hình Thiên báo cáo, nhất chúng Tổ Vu có thể nói là nộ hỏa trùng thiên.

Mới bế quan có vạn năm, cư nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, hai con chim tạp lông vốn không được bọn hắn để vào mắt thế mà lại đột phá Chuẩn Thánh, nhảy nhót vui vẻ quá nhỉ.

Đế Giang thần sắc lãnh mạc, một thân sát ý không hề che giấu, hừ lạnh một tiếng nói: “Đế Tuấn Thái Nhất tiểu nhi muốn nhất thống Hồng Hoang?

Thật nực cười, hai tên hề nhảy nhót mà thôi.” “Không vội, hiện nay tu vi chúng ta đại tăng, đột phá Chuẩn Thánh thì đã sao?

Trước mắt chúng ta nên đi bái kiến Đạo Tôn lão nhân gia trước, đợi ngàn năm sau, ta từ Tam Tiên Đảo trở về, sẽ lại sát thượng Thiên Đình.” “Đế Tuấn không phải yêu cầu các tộc ngàn năm sau đi Thiên

Đình triều bái sao?

Ta cũng sẽ đi vào lúc đó, chỉ sợ đến lúc ấy hắn chịu không nổi cái lạy của ta!" "Vu Tộc chúng ta đi triều bái?

Sợ là lúc đó Đế Tuấn tiểu nhi sẽ sợ đến tè ra quần!" "Ha ha, quyết định vậy đi!" Chúng Tổ Vu cười to, chuẩn bị đi tới Tam Tiên Đảo.

Nhưng đúng lúc này, lại có tộc nhân Vu Tộc vào báo.

"Phục Hy và Nữ Oa tới?

Còn có Minh Hà nữa?" "Nhanh, mau đi nghênh đón!" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy thần tình chấn động, không dám chậm trễ.

Theo việc Phục Hy, Nữ Oa đến Vu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu cũng tạm thời bỏ ý định đi Tam Tiên Đảo, cùng Phục Hy, Nữ Oa thương nghị.

Còn về nội dung thương nghị, lại không ai biết được.

Tóm lại, trong khoảng thời gian ngắn Vu Tộc cũng không có động tác lớn, vẫn như bình thường.

Nhưng Hồng Hoang lại phong vân dũng động, toàn bộ đều vì một câu nói của Đế Tuấn.

Không bao lâu sau, các nơi lần lượt bộc phát ra từng cỗ khí tức khủng bố, đó là khí tức siêu việt Đại La Kim Tiên, thánh uy hạo đãng, có người đột phá Chuẩn Thánh, không chỉ một vị.

Trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh xuất quan, khí tức Chuẩn Thánh dập dờn, sinh linh phương viên ức vạn dặm run rẩy.

Trên Tây Phương Tu Di Sơn cũng bộc phát hai cỗ thánh uy khủng bố, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần lượt đột phá.

Không chỉ như thế, như Hồng Vân ở Hỏa Vân Động, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn, Côn Bằng ở Bắc Hải, Đông

Vương Công ở Tử Phủ Thánh Địa Đông Hải, những người này đều trong vòng ngắn ngủi ngàn năm lần lượt đột phá Chuẩn Thánh.

Nhất thời, xu thế độc tôn của Đế Tuấn Thái Nhất bị phá vỡ.

"Ha ha, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đông Vương Công... những người này đều là mạch Tử Tiêu Cung ta, hiện nay toàn bộ đột phá, mạch Tử Tiêu Cung ta rốt cục quật khởi rồi!" "Đã nói mà, Đạo Tôn căn bản không có truyền xuống đạo Chuẩn Thánh, e rằng hiện nay đại năng mạch Đông Hải vẫn kẹt tại Đại La Kim Tiên!" "Đi, chúng ta tốc tốc đi bái hội chư vị tiền bối!" Theo việc Tam Thanh và những người khác đột phá, môn nhân mạch Tử Tiêu Cung đều hưng phấn không thôi, nhất thời nhao nhao bắt đầu hành tẩu Hồng Hoang, bái hội những đại năng Tử Tiêu Cung kia.

"Đáng giận, sao lại như vậy, đại năng mạch Tử Tiêu Cung toàn bộ đều đột phá, đại năng mạch chúng ta đâu?

Sao không xuất hiện?" "Chẳng lẽ thật sự như lời đồn, Đạo Tôn lão nhân gia tịnh không truyền xuống đạo Chuẩn Thánh?

Nếu là như vậy, mạch chúng ta phải làm sao?" "Không, kết cục này bần đạo tuyệt không chấp nhận!" So với sự hân hoan của mạch Tử Tiêu Cung, mạch Đông Hải lại từng người từng người đều tuyệt vọng.

Tuy nhiên, nhóm người Tam Thanh căn bản không để ý tới những kẻ này, thần tình lúc này tịnh không tốt lắm, niềm vui sướng vừa mới đột phá sau khi nghe được một tin tức liền biến mất không thấy.

"Đế Tuấn Thái Nhất lập Thiên Đình, muốn nhất thống Hồng Hoang, thay trời hành sự?" "Đáng giận, dựa vào cái gì?

Hắn đặt Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta ở chỗ nào?" "Chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông, Hồng Hoang khi nào đến lượt hai con chim làm

chủ!" Trên Côn Luân Sơn, sắc mặt Tam Thanh vô cùng khó coi.

"Đại huynh, chúng ta tuyệt đối không thể để Đế Tuấn thành công, nếu không để Thiên Đình thế đại, nơi nào còn có ngày chúng ta xuất đầu?" "Nhị huynh nói không sai, chúng ta nhất định phải ngăn cản!" Thông Thiên cũng tán đồng nói.

Lão Tử lại nhíu mày nói: "Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?" "Kỳ quái?

Chỗ nào kỳ quái?" Nguyên Thủy và Thông Thiên không hiểu.

Lão Tử lắc đầu nói: "Chuyện này không đơn giản như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất làm ra đại sự như thế, bên phía mạch Đông Hải cư nhiên không có biểu thị gì, hiển nhiên không bình thường!" "Có gì không bình thường, Đế Tuấn và Thái Nhất hai con chim tạp lông đột phá Chuẩn Thánh trước tiên, người mạch Đông Hải kia hiện nay e rằng không có pháp môn thành đạo, sợ là kẹt tại Đại La Kim Tiên, đứng ra thì có ích lợi gì?

Chỉ tự chuốc lấy nhục nhã mà thôi!" Nguyên Thủy khinh thường nói, hắn cũng có cùng ý nghĩ với rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang, thừa nhận Đạo Kiếp mạnh, thậm chí mạnh hơn Hồng Quân, nhưng mạnh hơn nữa, thần bí hơn nữa, nếu như không thể truyền xuống pháp môn có thể so với Trảm Thi Chi Pháp, thì mạch này cũng là phế vật.

"Nhị huynh nói có lý, bất quá có một điểm sai rồi!" Thông Thiên bỗng nhiên phản ứng, thần sắc ngưng trọng nói: "Như nhị huynh nói, nếu vị Đạo Tôn kia đích xác không truyền xuống pháp môn thành đạo, bọn hắn không đứng ra cũng là bình thường, nhưng có một số người ngoại lệ, đó chính là Thập Nhị Tổ Vu!" "Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, không tu tiên đạo, chỉ tu nhục thân, căn bản không cần pháp môn thành đạo, mười hai gã mọi rợ trời không sợ đất không sợ kia, còn cùng chúng ta tranh đoạt xưng hào Bàn Cổ chính tông, với tính

tình của bọn hắn có khả năng dung túng Đế Tuấn lập Thiên Đình?" "...." Lời này của Thông Thiên làm cho Nguyên Thủy sững sờ, ngay sau đó trầm mặc xuống.

Lão Tử kinh ngạc nhìn thoáng qua Thông Thiên, không ngờ tam đệ đột nhiên khai khiếu.

Tùy tức, hắn thản nhiên nói: "Như vậy đi, chúng ta không bằng tĩnh quan kỳ biến, đợi đến ngày Đế Tuấn cử hành thịnh điển thì đi xem một chút, đến lúc đó liên hệ một số đạo hữu, rồi hãy quyết định!" Phương Tây, Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đang thảo luận chuyện này.

Bọn hắn tịnh không có ý định ngăn cản Đế Tuấn Thái Nhất, mà giống như Tam Thanh, đang hoài nghi mạch Đông Hải, cuối cùng, quyết định hai người đưa ra cư nhiên nhất trí với Tam Thanh.

Đông Hải, Tam Tiên Đảo.

Một ngày nọ, dị tượng rực rỡ, hà quang vạn đạo, một dải cầu vồng vắt ngang vô số dặm giáng lâm.

Trên cầu vồng, ba gã tuyệt thế nữ tử từng bước đi tới, y phục phiêu phiêu, thánh khiết ưu nhã, phong hoa tuyệt đại.

"Sư tôn, Người còn ổn như Thái Sơn sao, người ta Đế Tuấn Thái Nhất đều lập Thiên Đình rồi, muốn nhất thống Hồng Hoang, lão nhân gia Người không biết sao?" "Đúng a, sư tôn, lão nhân gia Người đừng cứ ổn tọa điếu ngư đài mãi, Người nói một câu đi, cũng để cho đệ tử biết rõ!" Trong đại điện Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhìn ba gã tuyệt sắc đồ đệ ríu rít, cảm giác thập phần buồn cười.

Không thể không nói, oanh oanh yến yến đích xác tương đối dưỡng nhãn.

“Haizz, ba đứa các ngươi a, đều nói vi sư không muốn nhận nữ đồ đệ, nữ đồ đệ không có ổn trọng bằng nam đồ đệ!” Đạo Kiếp bất đắc dĩ than thở, nhưng lời nói nghe thế nào cũng cảm giác thập phần hư ngụy.

Ba nữ hừ nhẹ một tiếng, không để ý lời Đạo Kiếp, từ khi được Đạo Kiếp nhận làm đệ tử, song phương cũng đều quen thuộc, hiểu rõ tính cách vị sư tôn nhà mình, nhìn như uy nghiêm, thực ra đối với đồ đệ thập phần tốt, ân, đặc biệt là nữ đồ đệ.

Chương 141

Do đó, một điểm cũng không sợ Đạo Kiếp phát nộ.

"Được rồi, đừng ồn nữa, chuyện lớn bao nhiêu đâu, không phải là lập một cái Thiên Đình sao?

Muốn nhất thống Hồng Hoang còn sớm lắm!" "Không phải, không phải còn có các ngươi sao?

Hiện nay ba đứa các ngươi cũng toàn bộ đột phá Chuẩn Thánh, lại thêm Phục Hy Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu, nhiều người như vậy ở đó, sợ cái gì?" Đạo Kiếp bất đắc dĩ nói.

"Phục Hy sư đệ và Nữ Oa sư muội cũng đều đột phá rồi?" Ba nữ nghe vậy mắt sáng lên: "Người đâu?

Ta nhớ lúc rời đi, hai người bọn họ còn ở lại trên đảo mà!" "Còn có Minh Hà sư huynh, hình như cũng không ở đây nhỉ!" Phục Hy và Nữ Oa đột phá, làm cho ba người Tây Vương Mẫu hân hoan không thôi, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó, các nàng nghe nói bọn người Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đã đột phá Chuẩn Thánh, lại thêm Đế Tuấn Thái Nhất, khiến các nàng cảm thấy áp lực lớn lao.

Hiện nay Phục Hy và Nữ Oa cũng đột phá, tất nhiên vị đại sư huynh Minh Hà kia cũng đột phá rồi, vậy thì tự nhiên không cần phải kiêng kỵ nữa.

"Minh Hà có đường của hắn phải đi, không cần quản, Phục Hy và Nữ Oa đi Vu Tộc rồi, đang thương nghị việc này, các ngươi cũng đi đi, kỳ hạn ngàn năm sắp đến, Đế Tuấn triệu khai thịnh điển, mạch chúng ta nếu không đi, chẳng phải quá không nể mặt rồi?" Đạo Kiếp

đầy thâm ý nói.

"Hóa ra bọn họ đều đi Vu Tộc, xem ra sư tôn đã sớm có chuẩn bị!" "Ta đã nói mà, bá đạo như sư tôn, làm sao cho phép có người cưỡi lên đầu lên cổ!" "Lão gian cự hoạt, tính toán không bỏ sót!" "Hắc tâm!" Ba nữ nghe vậy đều thập phần nghiêm túc nói, lại làm cho sắc mặt Đạo Kiếp đen lại.

"Bốp!

Bốp!

Bốp!" Ngay sau đó, ba tiếng thanh thúy vang lên trên đầu ba nữ.

"Ai nha, sư tôn thật xấu!" "Hừ, các sư muội, chúng ta đi, đi Vu Tộc!" Mỗi người ăn một cái búng trán, ba nữ chạy trối chết rời đi, nhìn đến Đạo Kiếp dở khóc dở cười.

"Di?" Đúng lúc này, Đạo Kiếp tâm hữu sở cảm, thần tình khẽ động, vội vàng nhắm mắt lại, quanh thân đại đạo chi lực cuộn trào, trong nháy mắt câu thông Đại Đạo trường hà, ý thức giáng lâm ngoại Hỗn Độn.

"Rắc rắc!" Tại Vô Cực Đại Thế Giới, một đám quái vật khổng lồ đang nhìn chằm chằm vào thế giới mới sinh trước mắt.

Những quái vật khổng lồ này tướng mạo thập phần đặc thù, hình thái gì cũng có, trên thân di mạn từng cỗ khí tức cổ lão tang thương, còn có một cỗ mục nát.

Chính là những Hỗn Độn Ma Thần năm đó may mắn sống sót từ khai thiên đại kiếp của Bàn Cổ.

"Ha ha, rốt cục phá vỡ thế giới bích lũy, bản thần ngược lại muốn nhìn xem, đây là thế giới gì?" Trong đó một tôn Ma Thần toàn thân đen kịt, đầu sinh song giác, khoác lân giáp trực tiếp vọt vào Vô Cực Đại Thế Giới, còn chưa kịp tra xét, nghênh đón hắn chính là từng đạo thiên

lôi khủng bố.

Tôn Ma Thần kia bất đắc dĩ, trực tiếp lại vọt ra ngoài.

"Đáng chết, thế giới này là chuyện gì xảy ra, vì sao lại đang không ngừng sáng tạo phá diệt, còn hình thành Thiên Đạo rồi!" Tôn Ma Thần nộ hống, thần tình chấn kinh không thôi.

"Thiên Đạo, Hắc Ám chi chủ, ngươi xác định, sao có thể?

Đây chỉ là một cái Đại Thiên Thế Giới, phải biết Hồng Hoang diễn hóa Thiên Đạo, cũng phải mất mười mấy cái nguyên hội sau đó!" "Còn có cái gì không ngừng sáng tạo và diễn hóa lại là chuyện gì xảy ra?" Các Hỗn Độn Ma Thần khác nghe vậy kinh ngạc không thôi.

"Hừ, không tin các ngươi đi xem, Thiên Đạo Chi Nhãn kia càng giống như có linh trí, bản thần vừa đi vào liền bị một trận bổ, nếu không phải bản thần không ở đỉnh phong, đã sớm ra tay diệt nó rồi!" Hắc Ám Ma Thần cười lạnh liên liên.

"Bản thần đi xem thử!" Nghe vậy, chúng Ma Thần kinh ngạc, trong đó một tôn Ma Thần không tin, vọt vào, không bao lâu sau, bị bổ cho toàn thân cháy đen trốn ra ngoài.

"Đáng chết, đích xác đản sinh Thiên Đạo, thập phần cường đại, chỉ riêng công kích đối với bản thần, đã không yếu hơn Hỗn Nguyên đỉnh phong!" "Còn có, tình huống kia là gì, phương thế giới này hình như đang ở trong đại phá diệt!" Huyền Hoàng Lão Tổ vẻ mặt khó coi, bỗng nhiên, nhìn về phía Thời Gian Ma Thần vẫn luôn không nói chuyện: "Thời Thần, ngươi kiến đa thức quảng, ngươi thấy thế nào?" Lời này vừa ra, nhất chúng Ma Thần đều nhìn về phía Thời Thần.

Thời Gian Ma Thần, một trong những tồn tại mạnh nhất trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cũng là vị Ma Thần đản sinh sớm nhất trong Hỗn Độn, trước khi Bàn Cổ xuất thế, cả Hỗn Độn cũng chỉ có Dương

Mi, Hỗn Độn Ma Viên và số ít mấy người có thể chống lại hắn.

Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, nói chính là hắn và Dương Mi.

Nghe vậy Thời Thần cười lạnh: "Phương tân thế giới này rõ ràng có liên quan đến thiên địa dị tượng trước đó, Đại Đạo thức tỉnh, giáng xuống tường thụy, có người thành đạo, điểm này các ngươi hẳn là đều cảm nhận được.

Tuy rằng đối phương chỉ dùng Đại Thiên Thế Giới thành đạo, làm cho chúng ta không hiểu, nhưng dù sao cũng là người thành đạo, Đại Đạo Thánh Nhân, ngươi cho rằng chúng ta ở chỗ này, đối phương sẽ không biết?" "Ý của ngươi là, Thiên Đạo của phương tân thế giới này nãi là do ý thức của người kia hóa thành?

Hắn đang nhìn chằm chằm chúng ta?" "Nếu là như vậy, thế thì phiền toái, chúng ta muốn từ tân thế giới dòm ngó huyền bí chứng đạo của đối phương, e rằng khó càng thêm khó!" Nhất chúng Ma Thần trầm mặc.

"Cũng chưa chắc, không chừng đối phương sau khi chứng đạo, phương thế giới này vô dụng, bị xá khí rồi, để bản thần thử xem!" Nói xong, Thời Thần tiến lên, khí tức trong cơ thể chấn động, mở miệng nói ra đạo âm, truyền vào Vô Cực Đại Thế Giới.

"Ngô nãi Thời Thần, đặc biệt tới bái hội đạo hữu, cung hạ đạo hữu thành đạo, nếu đạo hữu ý thức còn tại, xin mời đạo hữu hiện thân gặp mặt!" Thời Thần lúc nói chuyện, ngược lại khách khí, dù sao đối mặt với một tôn Đại Đạo Thánh Nhân chưa biết, cho dù là đỉnh cấp Hỗn Độn Ma Thần, hắn cũng không dám khinh thị.

Thấy động tác của Thời Thần, các Hỗn Độn Ma Thần khác đều sững sờ, ngay sau đó, cũng đều nhao nhao tiến lên, học theo dáng vẻ của Thời Thần, mở miệng.

“Khủng Cụ kiến qua đạo hữu, xin mời đạo hữu hiện thân gặp mặt!” “Huyền Hoàng kiến qua đạo hữu, xin mời đạo hữu hiện thân gặp mặt!” “Nhân Quả....” “Hỗn Loạn....” “Có ý tứ, một đám Ma Thần tàn khuyết xem ra muốn thông qua dòm ngó Vô Cực Đại Thế Giới để biết huyền bí chứng đạo của bản tôn!

Bất quá lại muốn làm cho các ngươi thất vọng rồi!” Trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp thông qua câu thông Đại Đạo trường hà, ý niệm tiến vào Vô Cực Đại Thế Giới, trong nháy mắt thay thế ý chí Thiên Đạo.

Ý niệm vừa động, Thiên Đạo Chi Nhãn trực tiếp hiển hóa tại trong Hỗn Độn, lạnh lùng nhìn đám Hỗn Độn Ma Thần.

“Thiên Đạo Chi Nhãn!” Chúng Ma Thần sắc mặt biến đổi.

“Không, hiện nay không phải là ý thức Thiên Đạo!” Thời Thần lắc đầu, thần sắc bình tĩnh, đối với Thiên Đạo Chi Nhãn nói: “Quả nhiên, đạo hữu có ý thức lưu tại giới này!” “Hỗn Độn Ma Thần, bản tôn cũng là lần đầu tiên gặp, không biết chư vị đạo hữu bồi hồi bên ngoài thế giới bản tôn khai tịch là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ muốn đánh chủ ý thế giới của bản tôn?” Ý niệm của Đạo Kiếp thông qua Thiên Đạo Chi Nhãn truyền ra.

“Cư nhiên là ngươi, Đạo Kiếp, sao có thể?

Năm đó cái người chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân cư nhiên là ngươi?” “Thanh âm này?

Tê, quả nhiên là hắn!” Cùng lúc đó, cách đó không xa, Hồng Quân và Dương Mi đã sớm ẩn tàng nghe được thanh âm này nhao nhao sắc mặt biến đổi.

Đặc biệt là Hồng Quân, lúc ở Hồng Hoang, Đạo Kiếp giảng đạo, nói ra Đại Đạo Thánh Nhân, hắn có chút bán tín bán nghi, lần này cơ

bản xác định, không ngờ cư nhiên thật sự là hắn.

“Đáng giận, sao hắn có thể làm được, khai tịch một cái Đại Thiên Thế Giới tuy rằng mạo hiểm, nhưng cũng không phải là không thể, nhưng hắn làm sao thông qua Đại Đạo khảo nghiệm!” Hồng Quân thần sắc trở nên vô cùng dữ tợn, trong lòng gợn sóng chập trùng.

“Đạo hữu hiểu lầm, bọn ta tới đây cũng là bị cảnh tượng đạo hữu chứng đạo hấp dẫn, đạo hữu thật sự là tiền cổ vô nhân a, tráng cử như thế, làm cho người ta kinh thán!” “Ân?

Là ai đang dòm ngó, cút ra đây cho bản thần!” Thời Thần bên này đang giải thích, bỗng nhiên mâu quang lạnh lẽo, chuyển thân thể, một đôi con ngươi màu ngân bạch có đạo văn phù sinh, thời gian trường hà hiển hóa, trong nháy mắt động xuyên vô tận thương mang.

Chương 142

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh từ trong một đoàn hỗn độn chi khí ngã văng ra.

Một gã lão đạo, trên đầu đỉnh một khối Ngọc Điệp tàn phá, bị Thời Thần đánh ra, sắc mặt khẽ biến.

"Di, hậu thiên sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang?" "Thứ sâu kiến, là người phương nào, cư nhiên dám dòm ngó chúng ta!" Thấy lăn ra một gã lão đạo, trong nháy mắt mấy chục tên Hỗn Độn Ma Thần khóa chặt hắn, liếc mắt liền nhìn ra, đối phương căn bản không phải Hỗn Độn Ma Thần, mà là thế giới dựng dục ra.

Tại trong đại thế giới dựng dục ra sinh linh, có thể thoải mái ở lại ngoại Hỗn Độn như vậy, tất nhiên là cường giả Hỗn Nguyên, vậy thì hiển nhiên, đối phương là sinh linh trong Hồng Hoang, không có khả năng là của tiểu thế giới nào khác.

Bất quá thân là Hỗn Độn Ma Thần do Đại Đạo dựng dục, tự nhiên sẽ không đem sinh linh do thế giới dựng dục để vào mắt, đối với bọn hắn, trừ Tiên Thiên Ma Thần, Tiên Thiên Thần Thai ra, đều là hậu thiên sinh linh.

"Hồng Quân lão nhi?" Trong Thiên Đạo Chi Nhãn, ý thức Đạo Kiếp khóe miệng co rút, cư nhiên không chú ý tới, Hồng Quân cư nhiên ẩn tàng ở nơi này, hiển nhiên, đối phương cũng đang dòm ngó thế giới của hắn.

Lại nhìn bộ dáng bức vấn và miệt thị của đám Hỗn Độn Ma Thần kia, thần tình Đạo Kiếp trở nên cổ quái.

Đám gia hỏa này nhìn Hồng Quân bằng ánh mắt giống hệt như trong Hồng Hoang, Tiên Thiên đại năng nhìn hậu thiên sinh linh vậy.

“Đáng giận, một đám gia hỏa bán tử bất hoạt, ánh mắt đó là gì?

Bần đạo đích xác đến từ Hồng Hoang thì đã sao?

Cũng không phải thứ mà đám thất bại các ngươi có thể miệt thị!” Lúc này Hồng Quân có thể nói là nộ hỏa thao thiên, đám Hỗn Độn Ma Thần này cũng thái quá mục trung vô nhân rồi.

Hồng Quân nãi là Tiên Thiên Ma Thần đản sinh lúc Hồng Hoang mới khai tịch, căn cước huyết mạch thâm hậu, hiện nay càng là Hồng Hoang đệ nhất Thánh Nhân, sắp sửa hợp đạo.

Hà tất từng bị người miệt thị như thế?

Việc này làm cho Hồng Quân vốn bị phát hiện, định nói chuyện tử tế trong nháy mắt đại nộ.

“Một con sâu kiến Hồng Hoang, cũng dám khiêu khích chúng ta, muốn chết, bản thần hiện tại diệt ngươi!” Huyền Hoàng Lão Tổ cười lạnh một tiếng, quanh thân Huyền Hoàng nhị khí bạo phát, uyển như vạn vật chi mẫu, thiên địa chi nguyên, nhấc tay gian, bàn tay hóa thành một cái tát to lớn, che khuất bầu trời, uyển như thái cổ thần sơn, hướng về phía Hồng Quân trấn áp tới.

Một chưởng này khí tức vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên hậu kỳ, càng mang theo cuồn cuộn hỗn độn chi lực, lực lượng kinh khủng làm cho thương mang chấn động, địa hỏa phong thủy trong Hỗn Độn cuộn trào, uyển như khai thiên tích địa.

Ma Thần nhất kích, khủng bố như vậy.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác đều cười lạnh liên liên, dưới một chưởng này, một tên khu khu hậu thiên sinh linh, cho dù chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ.

Không ai cho rằng Hồng Quân có thể đỡ được một chưởng này, đây chính là sự cao ngạo của Hỗn Độn Ma Thần, căn bản không đem

sinh linh Hồng Hoang để vào mắt.

"Hừ, một tên Ma Thần tàn khuyết, nếu là thời kỳ đỉnh phong, bần đạo chỉ có thể lui tránh ba xá, nhưng hiện nay thì tính là cái gì?" Thấy thế, Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo nộ khí, căn bản không có né tránh, hắn thật sự nộ rồi, khinh người quá đáng.

"Oanh!" Đối mặt với một chưởng của Huyền Hoàng Lão Tổ, Hồng Quân đồng dạng thò ra bàn tay, bổ ra một chưởng.

Vốn dĩ Huyền Hoàng Lão Tổ thập phần khinh thường, thậm chí chuẩn bị mở miệng châm chọc, nhưng giây tiếp theo, sắc mặt đại biến.

Một cỗ khí tức thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong từ trên thân Hồng Quân bạo phát, cỗ khí tức này mạnh mẽ, làm cho Hỗn Độn cuộn trào, phương viên ức ức vạn dặm thời không chấn động.

"Oanh!" Một khắc này, một cỗ khí tức vô địch từ trên thân Hồng Quân bạo phát, từng đạo, từng tia đại đạo pháp tắc rủ xuống, quanh thân kim long phi vũ, tiên phượng trường minh, thân tư của hắn trở nên vô cùng đĩnh bạt, rốt cuộc không còn vẻ thương lão trước đó.

"Khí tức này, Hỗn Nguyên đỉnh phong?" "Sao có thể?

Hồng Hoang diễn hóa nhanh như vậy sao?

Cư nhiên nhanh như vậy liền đản sinh nhân vật như thế?" Huyền Hoàng Lão Tổ, nãi chí Hắc Ám chi chủ, Hỗn Loạn Ma Thần các loại đều sắc mặt khẽ biến, từ trên thân Hồng Quân cảm thấy áp lực lớn lao.

"Đều dừng tay đi, hắn có tư cách đối thoại với chúng ta!" Thời Thần cũng sắc mặt biến đổi, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường, phất phất tay, ý bảo nhất chúng Ma Thần dừng tay.

Nếu là ở thời kỳ đỉnh phong, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong đối với hắn cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút, tự nhiên không để vào mắt.

Nhưng hiện nay bất đồng, hiện tại thực lực ngay cả một phần trăm thời kỳ đỉnh phong đều phát huy không ra, tự nhiên không muốn cùng một vị Hỗn Nguyên đỉnh phong tồn tại chiến đấu.

"Ha ha, Hồng Quân lão nhi, ngươi giấu cũng thật sâu, nếu không phải mấy vị đạo hữu bức bách, bản tôn cũng không biết tu vi của ngươi cư nhiên vô thanh vô tức đạt tới Hỗn Nguyên đỉnh phong!" Đúng lúc này, Đạo Kiếp bỗng nhiên mở miệng, làm cho Hồng Quân sắc mặt biến đổi.

"Đạo Kiếp lão nhi!" Nếu nói ai làm cho Hồng Quân kiêng kỵ và phẫn nộ nhất, không phải những Hỗn Độn Ma Thần này, mà là Đạo Kiếp.

Tình cảnh vừa rồi hắn nhìn thấy thập phần rõ ràng, đám Hỗn Độn Ma Thần tự cho là cao ngạo này đối với Đạo Kiếp nói chuyện thập phần khách khí, nhưng đối với hắn lại coi như sâu kiến, loại cảm giác này, làm cho hắn cảm thấy thập phần nghẹn khuất.

Dựa vào cái gì?

Mọi người đều là Hồng Hoang xuất thân, hắn thậm chí còn chứng đạo sớm hơn đối phương, hiện nay càng là sắp sửa hợp đạo, Đạo Kiếp cái gì cũng không có, lại dựa vào cái gì có thể chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân?

Lại dựa vào cái gì làm cho Hỗn Độn Ma Thần đối thoại khách khí?

Giờ khắc này Hồng Quân đối với Đạo Kiếp hận ý có thể nói như nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt, chủng hận ý này không phải một sớm một chiều hình thành, mà là tích lũy đã lâu.

Cộng thêm lần này bị Hỗn Độn Ma Thần bỉ thị, rốt cục bạo phát.

"Di, hai vị cư nhiên quen biết?" Thấy hai người ngầm hiểu lẫn nhau, hình như không đối phó, Thời Thần và những người khác thập phần kinh ngạc.

"Đạo hữu, chẳng lẽ ngươi cũng là sinh linh Hồng Hoang, sao có thể?" Rất nhanh, nhất chúng Ma Thần liền phản ứng lại, từng người sắc mặt biến đổi, lộ ra thần sắc không dám tin tưởng.

Thời Thần cũng nhìn về phía Đạo Kiếp, thần tình lần đầu tiên động dung.

Nhìn nhìn Hồng Quân, lại nhìn nhìn Thiên Đạo Chi Nhãn, trong nháy mắt cảm thấy có chút xấu hổ, thậm chí tu nộ.

Phải biết rằng, bọn hắn vừa mới miệt thị xong sinh linh Hồng Hoang, liền bị Hồng Quân vả mặt, nhưng cái này còn chưa tính.

Hiện nay ở trước mặt bọn hắn, tôn tồn tại chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân quả vị này, cư nhiên cũng là sinh linh Hồng Hoang.

Mặt bị đánh đủ đau.

"Không sai, bản tôn cũng là sinh linh Hồng Hoang, chính là hậu thiên sinh linh trong miệng các ngươi, không có căn cước, cũng không có huyết mạch Hỗn Độn cao quý!" Đạo Kiếp thản nhiên nói.

Lời này nghe vào tai nhất chúng Hỗn Độn Ma Thần lại vô cùng chói tai.

Chương 143

Đạo Kiếp tự mình hạ thấp như thế, chẳng phải tương đương với một loại trào phúng khác sao?

Làm cho nhất chúng Hỗn Độn Ma Thần có chút não nộ, bất quá chưa đợi bọn hắn nói gì, từ trong Thiên Đạo Chi Nhãn bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của Đạo Kiếp.

"A a, hôm nay là ngày vui, nhiều cường giả tề tụ như vậy, Dương Mi đạo hữu, ngươi cũng nên hiện thân đi chứ, cứ trốn tránh mãi cũng không phối với thân phận của ngươi, hơn nữa lại có nhiều bạn cũ ở đây như vậy!" Thanh âm Đạo Kiếp quanh quẩn tại hư không, truyền nhập vào não hải mỗi Hỗn Độn Ma Thần và Hồng Quân.

"Cái gì?

Dương Mi, hắn cũng ở đây?" "Không có khả năng, Không Gian Ma Thần Dương Mi không phải đã chết rồi sao?" Nhất chúng Hỗn Độn Ma Thần sắc mặt biến đổi.

"Dương Mi, hắn cũng tới rồi?

Tên này khẳng định cùng bần đạo giống nhau, đều dòm ngó huyền bí phương thế giới này!" Hồng Quân nheo mắt lại, thân tử không khỏi lui về phía sau một đoạn cự ly.

Nơi này cũng không phải Hồng Hoang, lại có Hỗn Độn Ma Thần, lại có Dương Mi, còn có một tên Đạo Kiếp thao túng Thiên Đạo Chi Nhãn, nơi này quả thực nguy hiểm chí cực, cho dù lấy tu vi của hắn cũng không dám sơ ý.

Ở nơi này ngoại Hỗn Độn, hắn không còn bất tử bất diệt nữa.

"Ai, Đạo Kiếp đạo hữu không hổ là tồn tại chứng đắc Đại Đạo

Thánh Nhân, bần đạo tự nhận là Không Gian nhất đạo đăng phong tạo cực, lại vẫn bị ngươi phát hiện!" Một tiếng khẽ thở dài từ trong hư không truyền ra, một cái không gian tuyền qua khổng lồ phù hiện, Dương Mi một thân đạo bào từ trong tuyền qua đi ra.

"Dương Mi quả nhiên là ngươi, ngươi cư nhiên chưa chết?" "Không đúng, mất đi Hỗn Độn chi thể, không phải Hỗn Độn Ma Thần!" Nhìn lão đạo từ trong không gian tuyền qua đi ra, nhất chúng Hỗn Độn Ma Thần trong nháy mắt khóa chặt hắn, bất quá rất nhanh liền phát hiện không đúng.

"Hóa ra là như thế, bản thần còn kỳ quái, lấy tu vi của ngươi nếu muốn đào tẩu, không nên bị Bàn Cổ giết chết, ngươi tất chuyển thế vào Hồng Hoang!" Nhìn vị bạn cũ trước mắt, Thời Thần trầm mặc một chút, mở miệng nói.

"Cũng là chuyện không có biện pháp, bất quá cũng không sao cả, đều đã qua, một cỗ Hỗn Độn chi khu mà thôi, mất đi cũng không quan trọng!" Dương Mi nhìn đám bạn cũ thản nhiên nói.

"Ngươi ngược lại nhìn rất thoáng, đáng tiếc bọn ta năm đó không hạ quyết tâm lớn như vậy, dẫn đến hiện nay tiến thoái lưỡng nan!" Thời Thần than thở, trong đầu phù hiện một màn năm đó.

Dương Mi mỉm cười, không nói thêm gì nữa, xoay người nhìn về phía Hồng Quân, đầy thâm ý nói: "Hồng Quân đạo hữu, ngươi cũng ở đây a, thật đúng là quá trùng hợp!" "Hừ, trùng hợp hay không, sợ là Đạo Kiếp đạo hữu của ta lại không cho là như vậy!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, đồng dạng đầy thâm ý nhìn thoáng qua Thiên Đạo Chi Nhãn.

"Ha ha!" Đạo Kiếp hàm tiếu một tiếng, nói: "Trùng hợp hay không trùng hợp đều không quan trọng, lại là người quen cũ, lại là tồn tại trầm thụy vạn cổ, hiện nay tụ tập tại một chỗ cũng không dễ dàng,

chắc hẳn giữa chư vị hẳn là không có ân oán chứ?

Sẽ không tại nơi này đánh sinh đánh chết chứ?" "Tự nhiên sẽ không!" "Đạo hữu nói đùa!" Nhất chúng Ma Thần nhao nhao phụ họa, đánh nhau?

Bọn hắn thích đánh nhau, nhưng cũng phải phân thời điểm, phân người.

Đánh nổ Thiên Đạo Chi Nhãn, từ trong đó dòm ngó chứng đạo chi bí.

Nhưng có khả năng sao?

Người ta là Đại Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, một khi ra tay không những giết không chết, còn phải kết thù, loại chuyện tốn công mà không có kết quả này bọn hắn lại sẽ không đi làm.

Hồng Quân và Dương Mi không có nói chuyện, nhưng hiển nhiên, càng không có ý tứ ra tay.

Cùng một đám Hỗn Độn Ma Thần lăn lộn cầu sinh ra tay?

Không có bất kỳ chỗ tốt nào, kẻ ngu mới đi làm.

"Không biết đạo hữu có kiến nghị gì?" Tựa hồ nghe ra trong lời nói của Đạo Kiếp có hàm ý, Thời Thần hỏi ngược lại.

"Kiến nghị ngược lại là có, đã bọn ta tụ tập tại một chỗ, không bằng ngồi xuống tâm bình khí hòa luận đạo một phen, như vậy đối với mọi người đều có chỗ tốt, chư vị nghĩ như thế nào?" Đạo Kiếp cười nói, hắn tự nhiên nhìn ra đám người này muốn làm gì, nhưng hắn đồng dạng muốn hiểu thêm về huyền bí của Hỗn Độn Ma Thần, hiện nay vừa vặn là cơ hội.

Hắn cũng biết, đối phương sẽ không cự tuyệt.

"Luận đạo?" Quả nhiên, bọn người Thời Thần nghe xong lập tức

mắt sáng lên.

Vì sao?

Không phải là muốn từ tân thế giới dòm ngó huyền bí của Đại Đạo Thánh Nhân sao?

Tân thế giới tuy rằng không dòm ngó thành, nhưng nếu cùng Thế Giới Chi Chủ luận đạo một phen, có lẽ liền có thể dòm ngó ra một ít.

"Bản thần tán đồng!" "Không ý kiến!" Rất nhanh, bao quát Thời Thần ở bên trong, nhất chúng Hỗn Độn Ma Thần không một ai cự tuyệt.

"Hai vị đạo hữu kia thì sao?" Đạo Kiếp lần thứ hai nhìn về phía Hồng Quân và Dương Mi.

"Bần đạo tự nhiên không ý kiến, cũng đã nhiều năm không cùng những lão hữu này tương tụ, vừa lúc có thể mượn cơ hội này hảo hảo nói chuyện một chút!" Dương Mi mỉm cười nói.

Nhiên, Hồng Quân lại cười lạnh nói: "Bần đạo cũng không ý kiến, chỉ sợ những Hỗn Độn Ma Thần cao quý này chướng mắt hậu thiên sinh linh ta!" "Hừ!" Nghe vậy, nhất chúng Ma Thần hừ lạnh một tiếng, lần này không có nói chuyện, ngay trước mặt một vị Đại Đạo Thánh Nhân tự nhiên sẽ không nói yêu sách gì, nhưng trong lòng xác thực có ý nghĩ đó.

"Đạo hữu nói đùa, bản thần nếu nói nữa, chẳng phải coi thường Đạo Kiếp đạo hữu và Dương Mi đạo hữu, vô luận Hồng Hoang hay Hỗn Độn, đều là thực lực vi tôn, thân phận tịnh không trọng yếu!" Thời Thần thở dài một tiếng, nói: "Năm đó bản thần chính là bởi vì quá để ý cái thân phận Hỗn Độn Ma Thần này, mới dẫn đến hiện nay tiến thoái lưỡng nan, nếu như năm đó bản thần có thể giống như Dương Mi đạo hữu quả đoán thì tốt rồi!" Câu nói này đích xác là lời

thật lòng, đặc biệt là sau khi gặp Dương Mi.

Lời vừa dứt, Đạo Kiếp lại mỉm cười, nói: "Hiện tại cũng không muộn, nếu đạo huynh có thể chuyển thế Hồng Hoang, bản tôn nguyện ý vì đạo huynh hộ đạo!" "Ân?" Lời này vừa ra, Thời Thần mâu quang chợt lóe, thần tình kinh ngạc.

Nhiên, Hồng Quân lại sắc mặt biến đổi, trong lòng rùng mình, nhìn về phía Đạo Kiếp càng thêm cảnh giác.

Tên này muốn làm gì?

Lôi kéo nhân tâm?

Vì lạp long bang thủ?

Tuyệt đối không được, nếu để một đám Hỗn Độn Ma Thần đầu nhập trận doanh Đạo Kiếp, vậy sẽ càng thêm khó đối phó.

Bất quá trước mắt đương nhiên trước mặt người ta Thời Thần, hắn cũng không tiện nói gì, đối phương chưa đáp ứng, nhưng hắn lại định chủ ý, quyết định sẽ không để cho đám Hỗn Độn Ma Thần này chuyển thế Hồng Hoang.

"Hừ, Đạo Kiếp lão nhi là Đại Đạo Thánh Nhân không sai, khả bần đạo sắp sửa hợp đạo, đại biểu cho Thiên Đạo, há có thể để Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế Hồng Hoang?" Hồng Quân trong lòng hừ lạnh một tiếng, mặt ngoài lại thập phần đạm nhiên, không tiếp tục não nộ.

Lại thấy Dương Mi mắt sáng lên, nói: "Thời Thần đạo hữu, ta cảm thấy ý kiến của Đạo Kiếp đạo hữu không tồi, đi thì để cho đi, nếu đạo hữu có thể vứt bỏ thân phận Ma Thần, hoặc là chúng ta có thể lần thứ hai kề vai sát cánh đi về phía trước!" "Ni mã, Dương Mi lão nhi, ngươi đặc biệt khi nào thì cùng Đạo Kiếp lão nhi một phe rồi?

Quên chuyện bị Đạo Kiếp lão nhi bạo đánh rồi à?

Thấy người ta chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, túng rồi, nhận thua rồi?

Chương 144

Ngạo khí thân là Không Gian Ma Thần đâu?" Hồng Quân giờ phút này tâm tình có thể nói vô cùng tồi tệ, quan trọng nhất là dựa vào cái gì?

Hắn mới là lão đại Hồng Hoang được không.

Những Hỗn Độn Ma Thần này không phải nên nịnh bợ ta sao?

Không phải nên cùng ta đứng ở cùng một trận doanh sao.

Ân, không sai, Hồng Quân giờ phút này hâm mộ ghen ghét hận.

"Được rồi, chuyện này sau này hãy nói, chuyển thế Hồng Hoang cũng không dễ dàng như vậy, lão gia hỏa Bàn Cổ kia ai biết được thật sự chết hay chưa!" Thời Thần mỉm cười, không có cho bất luận kẻ nào câu trả lời, cố ý điểm một câu Bàn Cổ, cũng không biết là có ý gì.

Đạo Kiếp cũng không có nói tiếp, dùng Thiên Đạo chi lực ngưng tụ từng cái bồ đoàn, chúng nhân ngồi tại trên bồ đoàn bắt đầu luận đạo.

Tại trong Hỗn Độn luận đạo, tự nhiên không có Thánh Nhân khẩu thổ kim liên, thiên hoa loạn trụy, nhưng đạo được luận bàn đều thâm ảo vô cùng, thiệp cập đến đạo cảnh giới cùng Hỗn Độn huyền bí, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng vô pháp lý giải.

Nhất luận đạo liền là một vạn năm, rốt cục, Hồng Quân ngồi không yên, bởi vì tại trong Hồng Hoang, kế hoạch của hắn xảy ra vấn đề, do đó, cho dù luận đạo, Hồng Quân cũng tâm hồn treo ngược cành cây, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Tự nhiên là bởi vì chuyện Đế Tuấn Thiên Đình.

Lại nói Hồng Quân rời đi Hồng Hoang một ngàn năm sau, cũng

chính là thời hạn Đế Tuấn cho Hồng Hoang bách tộc.

Một ngày nọ, trên Thiên Đình kim quang rực rỡ, hà quang vạn trượng, toàn bộ Tam Thập Lục Thiên hiển hóa tại Hồng Hoang thượng không, thần thánh lại thần bí.

Từng con đường kim quang đại đạo từ đệ nhất trọng thiên trải xuống, trực đạt dưới chân Bất Chu Sơn, chính là vì để nghênh tiếp khách nhân các phương.

Trước Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn và Thái Nhất chắp tay đứng, một thân đế vương trường bào gia thân, đầu đội đế quan, đế uy di mạn, uy vũ bất phàm.

Mục quang phủ thị các trọng thiên, nhìn từng đội từng đội yêu binh yêu tướng chỉnh tề, nhìn tân khách lui tới, tâm tình thư sướng chưa từng có.

Loại cảm giác phủ thị thiên hạ, vạn tộc lai triều này làm cho hắn si mê.

Đặc biệt nhìn những khách nhân bách tộc kia vừa nghẹn khuất, lại kính sợ, những người này từ nay về sau liền sẽ gia nhập Yêu Tộc, trở thành thần tử, Yêu Tộc rất nhanh liền sẽ siêu việt Tiên Thiên Tam Tộc năm đó, nhất cử trở thành thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

“Nhị đệ, biết không?

Vi huynh đợi một ngày này đã lâu rồi, sau tràng thịnh hội này, tuyệt đại bộ phận bách tộc đều sẽ trở thành một phần tử của Yêu Tộc ta, đến lúc đó, ta liền dẫn dắt toàn bộ Yêu Tộc hoành tảo những kẻ không phục, cuối cùng lại chinh phục Thái Cổ Tinh Không, nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực.

Đến lúc đó, Thiên Đình ta khí vận đã thành, hai người chúng ta liền có thể mượn nhờ khí vận to lớn, nhất cử thành thánh!” “Chúng ta

không làm Thánh Nhân, chúng ta làm Thánh Đế, Thánh Hoàng, chân chính Thiên Đạo đại ngôn, đến lúc đó, cho dù Hồng Quân và Đạo Kiếp cũng sẽ đối với chúng ta kiêng kỵ!" Đế Tuấn cười nói, trong lòng đối với hoành đồ vị lai có quy hoạch.

"Đại huynh sở ngôn cực phải, chỉ là có liên quan đến Hồng Mông Tử Khí!" Thái Nhất tự nhiên rõ ràng ý nghĩ của Đế Tuấn, cũng là ý nghĩ của hắn, chỉ là hắn không giống Đế Tuấn, Đế Tuấn có Hồng Mông Tử Khí, hắn không có.

"Nhị đệ yên tâm, sau tràng Thiên Đình yến hội này, ta liền đi tìm Hồng Vân, bức hắn giao ra Hồng Mông Tử Khí, nếu hắn không giao..." Nói đến đây, trong mắt Đế Tuấn hiện lên một tia sát ý.

"Hồng Vân!" Nhắc tới Hồng Vân, trong mắt Thái Nhất cũng hiện lên một tia sát ý.

Đúng lúc này, từng đạo thanh âm to rõ cắt đứt hai người trầm tư.

"Báo, Côn Luân Sơn Tam Thanh đạo nhân đến!" "Báo, Tây Phương Tu Di Sơn Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân đến!" "Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đại tiên đến!" "Hỏa Vân Động Hồng Vân lão tổ đến!" "Bắc Minh Hải Côn Bằng lão tổ đến!" Theo từng cái tên chấn hám Hồng Hoang vang lên, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng hồi thần.

"Đều đến rồi sao?

Nhị đệ, chúng ta đi thôi!" Nghe báo cáo bên dưới, nụ cười trên mặt Đế Tuấn cũng càng ngày càng đậm, bọn người Tam Thanh cấp mặt mũi, những người này đều là mạch Tử Tiêu Cung, người tới càng nhiều, đối với những khách nhân bách tộc kia càng chấn hám.

Địa điểm cử hành thịnh hội lần này là Dao Trì, Dao Trì tại Thiên Giới nãi là nơi chỉ đứng sau Lăng Tiêu Bảo Điện, hoàn cảnh ưu mỹ,

cảnh sắc mê người, hà quang vạn thiên.

Một con Thiên Hà treo lơ lửng, vắt ngang phía dưới Dao Trì, trong Thiên Hà có cá chép đang khiêu vũ, huyền quy đang chở khách, càng có tiên hạc đang bắt mồi.

Trong Dao Trì, lúc này người người nhốn nháo, tân khách không dứt, có người nhập tọa, có người thì đạp tường vân, càng có tiên nữ đang múa, thải y phiêu phiêu, thập phần diễm lệ, toàn bộ Dao Trì một bộ tiên gia cảnh tượng.

Đại bộ phận người đều đã nhập tọa, bọn người Tam Thanh vừa đến, mọi người đều nhao nhao kiến lễ, cũng cấp đủ mặt mũi.

Đế Tuấn và Thái Nhất chưa đến, thân là chủ nhân, tự nhiên muốn xuất tràng cuối cùng, mọi người đối với việc này cũng tịnh không thèm để ý, hỗ tương phàn đàm luận đạo, thật náo nhiệt.

Bất quá cảnh tượng này hiển nhiên chỉ là biểu hiện bên ngoài, kỳ thực trong lòng tuyệt đại bộ phận người đều thảm thắc bất an, bọn hắn là bị Đế Tuấn cường quyền bức bách, sao có thể cao hứng?

Tam Thanh thần sắc đạm nhiên, tự mình nói chuyện, không để ý tới người khác, hiển nhiên, bọn hắn tự nhận thân phận tôn quý, hiện nay càng đều đã đột phá Chuẩn Thánh, tự nhiên không đem những kẻ bị mao đái giác chi bối này để vào mắt.

Thậm chí Nguyên Thủy thỉnh thoảng lộ ra thần sắc khinh miệt, làm cho rất nhiều tu sĩ các tộc nghiến răng nghiến lợi.

Ngược lại là Hồng Vân, cái tên lão hảo nhân Hồng Hoang này một điểm không có giá tử, bưng chén rượu chạy loạn trong sân, giống như ai cũng quen thân, làm cho rất nhiều người chán ghét.

Bất quá Hồng Vân hiện nay cũng là Chuẩn Thánh, ít có người dám đắc tội, cho dù chán ghét, cũng chỉ có thể tươi cười đón chào.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi xuống bên cạnh Tam Thanh, Chuẩn Đề bưng một chén rượu uống xuống, liếc mắt nhìn tứ phía, liền nhìn về phía Tam Thanh, nheo mắt lại, nói: "Ba vị sư huynh, đối với cách làm lần này của Đế Tuấn và Thái Nhất, các ngươi thấy thế nào?" Câu nói này hiển nhiên đại hữu thâm ý.

Nghe vậy, mâu quang Tam Thanh đều chợt lóe, Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, nói: "Có lời cứ nói thẳng, không cần giấu đầu lòi đuôi!" "Khụ khụ!" Chuẩn Đề suýt chút nữa bị sặc, không khỏi bĩu môi nói: "Nguyên Thủy sư huynh, lời này nói quá tổn thương tâm sư đệ rồi, cái gì mà giấu đầu lòi đuôi, sư đệ ta không phải đang tìm ba vị sư huynh thương lượng sao?

Chẳng lẽ ba vị sư huynh cứ trơ mắt nhìn Đế Tuấn lớn mạnh hay sao?" "Nga?

Vậy ngươi có cái nhìn gì?" Nghe vậy Nguyên Thủy cười lạnh nói: "Đế Tuấn cũng là đệ tử của lão sư, là sư đệ của chúng ta, sư huynh của ngươi, hắn làm gì không đúng, chẳng lẽ tại thời điểm này ngươi đứng ra phản đối hay sao?" "Tự nhiên sẽ không, cho nên mới tìm ba vị sư huynh thương lượng, nếu Nguyên Thủy sư huynh thái độ này, vậy thì không bàn cũng được!" Bị người dội nước lạnh dăm ba lần, Chuẩn Đề cũng không tự tìm mất mặt nữa, thần tình cũng lạnh xuống.

"Chuẩn Đề sư đệ không cần động nộ!" Lúc này, Lão Tử mở miệng, nói: "Đế Tuấn lần này làm việc đích xác có chút không tử tế, chuyện kiến lập Thiên Đình lớn như vậy, cư nhiên không có thông tri chúng ta một tiếng trước, lại mời chúng ta vào lúc này.

Bất quá, hắn cũng là vì mạch Tử Tiêu Cung chúng ta, có thể lý giải!" "Vậy ý tứ của sư huynh là?" Lần này Tiếp Dẫn mở miệng.

"Tĩnh quan kỳ biến!" Lão Tử đầy thâm ý nói, sau đó liền ngậm miệng không nói, không giải thích nhiều.

Lời này lại làm cho Nguyên Thủy, Thông Thiên, còn có Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hãm nhập trầm tư.

Trước giờ, trong đám bọn hắn, Lão Tử thâm trầm nhất, cũng có tâm cơ nhất, hắn nói như vậy hiển nhiên đại hữu thâm ý.

Đúng lúc này, mấy người đưa mắt nhìn lại, lại thấy trong hội trường có người lớn tiếng nghị luận.

Chương 145

Cái đề tài nghị luận này chính là chuyện hai đại trận doanh, hiển nhiên, lần này mạch Đông Hải cơ hồ không có người đến, làm cho người mạch Tử Tiêu Cung nổi lên tâm tư, bắt đầu trào phúng châm chọc.

Chủ đề không nghi ngờ gì chính là mạch Đông Hải túng rồi, nguyên nhân e rằng Đạo Kiếp Đạo Tôn tịnh không truyền xuất pháp môn Chuẩn Thánh, hoặc có lẽ cũng truyền xuống rồi, nhưng vô nghi là không có người tu luyện thành.

Đã không có Chuẩn Thánh, như vậy tự nhiên sẽ không đến, đến rồi cũng là tự chuốc lấy nhục nhã.

"Thiên Đế, Đông Hoàng giá lâm!" Đúng lúc này, thần tướng đứng tại cửa Dao Trì quát to một tiếng, tràng diện lập tức yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, trong ánh mắt hâm mộ ghen ghét hận, nãi chí kính sợ của mọi người, một con đường kim quang đại đạo trải ra.

Một thân kim bào Đế Tuấn và Thái Nhất đạp kim quang đại đạo đi tới.

Tại quanh thân có kim long bàn toàn, thải điều gia thân, từng đạo đại đạo pháp tắc treo lơ lửng rủ xuống, cả người nhìn thần thánh vô cùng.

"Tham kiến Thiên Đế!" "Tham kiến Đông Hoàng!" Hàng ngàn hàng vạn yêu binh yêu tướng mở miệng, thanh âm đồng nhất, giống như kinh lôi nổ vang tại Dao Trì, chấn hám nhân tâm.

Thấy thế, tu sĩ các tộc bất đắc dĩ, cũng đều nhao nhao khom người bái kiến, duy độc Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề các loại đại năng

chỉ gật đầu một cái, không có khom người.

"Chư vị không cần đa lễ, mời ngồi!" Đế Tuấn mặt mang ý cười, nhưng ngữ khí nói chuyện lại thập phần uy nghiêm.

Cùng Thái Nhất đi vào trong sân, trước tiên bưng một chén linh tửu, kính chư vị đang ngồi, sau đó nói một đống lời xã giao, liền đi thẳng vào vấn đề chính.

"Lần này...

Chỉ cần chư vị mang theo tộc nhân gia nhập Thiên Đình ta, bản đế thừa nặc nhất luật tấu hiệu, chư vị có thể suy nghĩ một chút!" Đế Tuấn mặt mang ý cười nói, tuy là như thế, nhưng ngữ khí lại tương đương cường ngạnh.

"Ha ha, thật nực cười!" Đúng lúc này, một tiếng cười to từ ngoài Nam Thiên Môn truyền đến, thanh âm như cuồn cuộn lôi đình.

"Oanh!" Toàn bộ Thiên Giới giống như phát ra một tiếng chấn động, từng cỗ khí tức khủng bố từ bên ngoài tràn vào, huyết khí thao thiên, áp cái thương khung, làm cho nhật nguyệt tinh thần run rẩy.

"Oanh long!" "A!

A!" "Không tốt, có địch tập kích!" Theo từng tiếng thảm thiết kêu lên, vô số yêu binh nổ thành huyết vụ, mười hai đạo thân ảnh khổng lồ đạp không mà đến, trực tiếp băng toái Nam Thiên Môn, nơi đi qua vạn vật hủy diệt, sơn hà phá toái.

"Chuyện gì xảy ra?" "Thanh âm này, hình như là Thập Nhị Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu tập kích!" Đột nhiên biến cố, làm cho chúng nhân tham gia Dao Trì thịnh hội sắc mặt biến đổi, Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt trong nháy mắt đen lại, một cỗ nộ khí bạo phát.

So sánh với bọn hắn, những tộc trưởng các tộc bị Đế Tuấn bức bách, đang không biết trả lời thế nào lại nhao nhao đại hỉ.

“Thập Nhị Tổ Vu sao dám, chẳng lẽ bọn họ đột phá Chuẩn Thánh hay sao?” “Hừ, ta đã nói mà?

Người mạch Đông Hải sao có thể cứ trầm mặc mãi, nhìn đi, rốt cuộc đã tới!” “Đến rồi thì thế nào?

Hiện nay bất đồng dĩ vãng, đại năng mạch Tử Tiêu Cung ta rất nhiều đều đã đột phá Chuẩn Thánh, còn sợ bọn hắn hay sao?” “Đi, ra ngoài xem một chút!” Đám người lần thứ hai vỡ tổ, nhao nhao ồn ào, cũng hướng về phía ngoài Dao Trì bay đi.

“Đi, chúng ta cũng đi xem!” Đồng thời, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng các loại người cũng đều nhao nhao đứng dậy, thần sắc ngưng trọng đi ra khỏi Dao Trì.

“Rắc rắc!” “A!

A!

A!” Vừa đi ra khỏi Dao Trì, liền nghe thấy một trận thanh âm sơn hà phá toái, còn có tiếng tu sĩ thảm khiếu.

“Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi muốn chết!” Nghe được cái thanh âm này, Đế Tuấn đại nộ, toàn thân sát ý bạo trướng, một đầu tóc dài bay loạn, động xuyên hư không, khí tức thuộc về Chuẩn Thánh trung kỳ bạo phát, trực tiếp vọt lên.

Sau lưng hắn, Thái Nhất cũng cùng Thập Đại Yêu Thánh nhao nhao đi theo.

Không bao lâu, song phương tương ngộ, đập vào mắt là một phiến sơn hà Thiên Giới phá toái, trên mặt đất thi cốt như núi, vô số yêu binh yêu tướng thảm tử, máu chảy thành sông.

Mười hai tôn quái vật khổng lồ đứng tại trong hư không, từng người từng người sát khí thao thiên, khí tức khủng bố hám động thương khung, tịch quyển cửu thiên.

“Chuẩn Thánh!” Đế Tuấn bọn người đồng tử co rụt lại.

“Sao có thể?

Toàn bộ đều là Chuẩn Thánh?” Thái Nhất, Tam Thanh các loại người đi tới phía sau cũng sắc mặt đại biến, khí tức trên thân Thập Nhị Tổ Vu tơ hào không che giấu, làm cho bọn hắn trái tim hung hăng co rút.

Tuy rằng không phải tu vi là Chuẩn Thánh, nhưng nhục thân Chuẩn Thánh đồng dạng kinh người.

“Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi có ý gì, vì sao vô cớ giết nhị lang Yêu Tộc ta, phá sơn hà Thiên Giới ta!” Trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, Đế Tuấn lãnh mạc hỏi.

“Có ý gì, các ngươi không rõ ràng sao?

Trước không nói Hồng Hoang đại địa nãi là do Bàn Cổ phụ thần lưu lại cho Vu Tộc chúng ta, các ngươi tư tự lập Thiên Đình, nãi là đại nghịch bất đạo!” “Lại nói, quang là mạch Tử Tiêu Cung các ngươi đoạn thời gian này, không ít lần tu nhục đả áp mạch Đông Hải chúng ta, các ngươi tưởng rằng chuyện này cứ thế mà xong rồi?” Đế Giang lãnh mạc nói.

“Không sai, Đạo Tôn lão nhân gia không thèm chấp nhặt với các ngươi, nhưng chúng ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào vũ nhục Đạo Tôn, các ngươi không phải nói mạch Đông Hải không có Chuẩn Thánh sao?

Đạo Tôn lão nhân gia truyền pháp không bằng Hồng Quân lão nhi sao?

Hôm nay lão tử đến, để cho các ngươi nhìn xem, thục cường thục nhược!” Chúc Dung tiếp lời, toàn thân hỏa diễm quấn quanh, uyển như hỏa trung chi thần, thiêu đốt chư thiên, chỉ chờ khai chiến, liền

mang hỏa diễm tịch quyển toàn bộ Thiên Giới.

"Đế Tuấn tiểu nhi, nói nhảm không nhiều, hôm nay chúng ta tới đây, không chỉ muốn diệt các ngươi, còn muốn hủy Thiên Giới này của các ngươi!" "Giết!" Thập Nhị Tổ Vu không một ai tính tình tốt, nói nhiều lời như vậy xem như là dài dòng rồi, do đó, thoại âm vừa dứt liền trực tiếp ra tay.

"Quả thực khinh người quá đáng!" "Nhị đệ, Thập Đại Yêu Thánh, còn có nhị lang Yêu Tộc ta, tùy bản đế giết!" "Tế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn có thể nói vừa thẹn vừa giận, mắt thấy Thập Nhị Tổ Vu sát khí đằng đằng, liền trực tiếp mang theo nhất chúng Yêu Tộc nghênh đón.

Đối với Thập Nhị Tổ Vu, hắn đã sớm có phòng bị, từ khi năm đó ăn thiệt thòi của Thập Nhị Tổ Vu xong, hắn liền vẫn luôn khổ tâm nghiên cứu, rốt cục sáng tạo ra một tòa trận pháp tự nhận là có thể bễ mỹ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Cái trận pháp này liền lấy Hà Đồ Lạc Thư làm tế xuất, lấy hắn làm trung tâm, Thập Đại Yêu Thánh làm phụ, lại lấy ba trăm sáu mươi lăm danh Chu Thiên Tinh Quân liên thủ bố hạ, có thể mượn nhờ thái cổ tinh không chi lực, uy lực vô cùng.

"Oanh long!" Đại trận vừa ra, một cỗ khí tức khủng bố di mạn, toàn bộ đại trận bạo phát quang mang rực rỡ, từng đạo tinh quang rơi xuống, uyển như tuyên cổ tinh thần hàng lạc, muốn hủy thiên diệt địa, trực tiếp đem Thập Nhị Tổ Vu chấn bay ra ngoài.

"Tê, đây là đại trận gì?

Thật là khủng khiếp, cư nhiên ngăn trở mười hai vị Tổ Vu kham bỉ Chuẩn Thánh!" "Dẫn động thái cổ tinh thần chi lực, Thiên Đế chân nãi đại tài dã!" Chúng nhân chấn kinh, vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà kinh thán.

Chương 146

"Cư nhiên có thể sáng tạo ra đại trận như thế!" "Xem ra lần này không cần chúng ta ra tay, quang một tòa đại trận này là có thể ngăn cản Thập Nhị Tổ Vu!" Bọn người Tam Thanh cũng chấn kinh không thôi, đồng thời, khi nhìn về phía Đế Tuấn, đều lộ ra vẻ kiêng kỵ.

"Di, cư nhiên có đại trận như thế?" "Không tầm thường a, thảo nào có lo lắng lập Thiên Đình, cảm tình là đã có ỷ trượng!" Thập Nhị Tổ Vu cũng vẻ mặt chấn hám, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Ngay sau đó, Đế Giang cười lạnh: "Đế Tuấn tiểu nhi, chớ không phải ngươi cho rằng có tòa đại trận này liền có thể chống lại chúng ta?" "Thử xem thì biết, có đảm lượng cùng ta đến tinh không nhất chiến!" Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn thần tình lãnh mạc, tóc đen phi kiên, mâu quang như điện, nói xong, liền dẫn người thao túng trận pháp, bay về phía Thái Cổ Tinh Không.

Nếu như tại Thiên Giới khai chiến, lấy cấp bậc của bọn hắn, e rằng dùng không được bao lâu, toàn bộ Thiên Giới liền sẽ bị đánh nát, quan trọng nhất là, tại trong tinh không Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất.

"Đế Tuấn tiểu nhi quả nhiên giảo hoạt, dẫn chúng ta đi tinh không, muốn phát huy ưu thế của hắn sao?

Bất quá không quan hệ, Thập Nhị Tổ Vu ta vô cụ thiên địa, vô luận tại tinh không hay đại địa đều giống nhau, hôm nay khiến cho các ngươi tâm phục khẩu phục!" "Chư vị huynh đệ, đi, hôm nay khiến cho tinh không máu chảy thành sông!" Đế Giang cười lạnh, tơ hào vô cụ.

"Giết!" Ngay sau đó, Thập Nhị Tổ Vu cũng nhao nhao bay về phía

tinh không, tịnh trực tiếp tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

"Oanh long!" Rất nhanh, trong Thái Cổ Tinh Không, có tiếng va chạm khủng bố vang lên, thanh âm chấn đãng chư thiên, làm cho toàn bộ đại vũ trụ run rẩy, thiên địa đại đạo đang nổ vang.

Sát na gian, vô số tinh thần từ đó phấn toái, càng có thái cổ tinh thần từ trong tinh không rơi xuống, nện vào Hồng Hoang đại địa, băng toái ức vạn dặm sơn hà.

"Hảo khủng bố ba động, đi, chúng ta đi xem một chút!" Trong Dao Trì, Tam Thanh đẳng nhất chúng đại năng nhìn nhau, nhao nhao bay về phía Thái Cổ Tinh Không, bất quá tịnh vị kháo cận, đẳng chiến đấu ba động quá khủng bố, cho dù bọn hắn đột phá Chuẩn Thánh, cũng không dám sơ ý.

Những tu sĩ bình thường khác càng chỉ có thể đứng tại trên đại địa, hoặc là Thiên Giới ngưỡng vọng trận chiến này, nếu không lấy tu vi của bọn hắn một khi tới gần, quang dư ba liền có thể làm cho bọn hắn hôi phi yên diệt.

"Oanh long!" Xa xa nhìn lại, có thể nhìn thấy một cái huyết sắc quang đoàn đang cùng một cái lam sắc quang đoàn tại trong tinh không không ngừng va chạm, mỗi một lần va chạm đều có thể làm cho một phiến hư không băng tháp, nơi đi qua, từng phiến tinh vực bị hủy diệt.

Hư không bị khai tịch, hỗn độn chi khí đang di mạn, địa hỏa phong thủy cuộn trào, diễn hóa thiên địa ngũ hành, lục hợp bát hoang.

Một dòng thời gian trường hà hạo hãn đều bị lôi ra, vạn thiên thời không bởi vậy vặn vẹo, trở nên hỗn loạn.

"Đế Tuấn, đây là để bài ngươi lại dĩ y trượng sao, bất quá cũng như thế!" Hai tòa đại trận thế quân lực địch, nhưng trong Đô Thiên

Thần Sát Đại Trận, Đế Giang lại xuất ngôn trào phúng: "Ta thừa nhận tòa đại trận này ưu thế tại trên đại địa, đại trận của ngươi ưu thế lại tại tinh không, hiện nay ta đem chủ chiến trường cho ngươi, ngươi lại không làm gì được bọn ta, thật phế vật!" "Đáng giận, nếu không phải trận pháp chưa hoàn thiện, Chu Thiên Tinh Quân thực lực không đủ, bản đế tất nhiên kích hội đại trận của các ngươi, làm cho các ngươi thụ thủ!" Đế Tuấn nộ thanh nói, kỳ thực hắn có một điểm chưa nói, đó chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dẫn động thái cổ tinh thần chi lực, nhưng lại thiếu khuyết một khâu quan trọng nhất, đó chính là Thái Âm Tinh chi lực vô pháp dẫn động.

Thái Âm Thái Dương, âm dương cộng tế, thiếu một thứ cũng không được, nhưng mà, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này lại chỉ có thể dẫn động Thái Dương Tinh chi lực, vô pháp dẫn động Thái Âm Tinh.

Nếu như đem ba trăm sáu mươi lăm danh Chu Thiên Tinh Quân toàn bộ đổi thành Đại La Kim Tiên, lại dẫn động Thái Âm chi lực gia trì, Đế Tuấn dám khẳng định, tuyệt đối có thể ung dung kích phá Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu.

"Phải không?

Không nên quên, bọn ta còn chưa triệu hoán Bàn Cổ chân thân, một khi triệu hoán Bàn Cổ chân thân, tất nhiên huyết nhiễm tinh không!" Đế Giang châm chọc, tiếp đó mâu quang của hắn thấu qua đại trận, quét về phía xa xa, cười lạnh nói: "Bản tọa cho các ngươi một cơ hội, người mạch Tử Tiêu Cung cùng nhau lên đi!" "Cuồng vọng, hiêu trương!" "Muốn chết!" Lời này làm cho Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề các loại người đại nộ, lời của Đế Giang rõ ràng là nhắm vào bọn hắn, tơ hào không đem bọn hắn để vào mắt.

Nhiên, Đế Tuấn lại mắt sáng lên, quát to: "Chư vị, còn không ra

tay, chẳng lẽ thật sự muốn làm mất danh đầu mạch Tử Tiêu Cung ta sao?" "Hừ!" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng: "Đế Giang, là ngươi nói đấy, đã muốn chết, bần đạo thành toàn cho các ngươi!" "Đi, tam đệ, chúng ta lên!" "Hảo!" Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm đợi không kịp, một thân chiến ý sôi trào, không đợi Lão Tử mở miệng, liền tùy Nguyên Thủy sát hướng Thập Nhị Tổ Vu.

Lão Tử thở dài một tiếng, hắn thật không muốn ra tay, nhưng giờ khắc này không ra tay cũng không được rồi, vì thế cũng sát đi lên.

Tùy tức, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, Đông Vương Công còn có mười mấy danh đại năng Tử Tiêu Cung cũng đều nhao nhao ra tay.

Cùng lúc đó, cách đó không xa, trong hư không, mấy đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện, ẩn tàng khí tức, không có người phát hiện.

Chính là Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, còn có Minh Hà mấy người.

"Nhiều người như vậy, Thập Nhị Tổ Vu có phải chơi hơi lớn rồi không?" "Chúng ta có cần ra tay hay không?" Mấy người đều nhìn về phía Minh Hà, Minh Hà tuy rằng chưa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng lại là đại sư huynh mạch Đông Hải, cho dù bọn họ tu vi cao hơn Minh Hà, cũng không dám chậm trễ.

Minh Hà suy nghĩ một chút, nói: "Trước chờ một chút, Thập Nhị Tổ Vu còn có Bàn Cổ chân thân chưa có tế xuất, nếu như bất địch, chúng ta lại ra tay cũng không muộn!" "Kiệt kiệt!" Nói đến đây, trong miệng Minh Hà phát ra tiếng cười lạnh âm trầm: "Nếu như Thập Nhị Tổ Vu có thể ngăn cản được những người này, như vậy ta liền đi Thiên Đình, giết cái máu chảy thành sông, đem cái Thiên Giới nát này hủy đi!" "Tê, đại sư huynh, ..." "Đại sư huynh, sát tâm của huynh thật nặng a!" Mấy nữ đều hít ngược một hơi khí lạnh, đều chấn kinh

nhìn Minh Hà.

Phục Hy cũng thân thể run lên, giết sạch Thiên Đình, hủy diệt Thiên Giới?

Hoàn toàn là nghịch thiên hành vi, e rằng muốn tao thiên khiển.

"Đại sư huynh, xin thận trọng cân nhắc!" Vì thế, Phục Hy không thể không mở miệng khuyên.

Minh Hà lại lắc đầu nói: "Ngã chứng Sát Lục đại đạo, vốn là một con đường không lối về, nếu như úy thủ úy vĩ, làm sao có thể thành đạo?

Lần này chính là một cái cơ hội, có thể để Sát Lục đại đạo của ta thăng hoa!" "Ai!" Nghe vậy, Phục Hy thở dài một tiếng, cũng không khuyên nữa, bất quá tổng cảm giác Minh Hà đi con đường này đi không thông, đi sai đường rồi.

"Triệu hoán Bàn Cổ chân thân!" Đúng lúc này, theo Đế Giang một tiếng nộ hống, một cỗ khí tức tuyên cổ thương lương di mạn thiên địa gian.

"Oanh!" Thiên địa chấn động, thái cổ tinh thần run rẩy, nãi chí trong Hỗn Độn Tinh Vực, vô số tuyên cổ tinh thần đều tại một khắc này bạo phát tinh quang rực rỡ.

Vô biên sát khí cuộn trào, trên mặt đất từng tia, từng dòng trọc khí hướng về tinh không hội tụ, cuối cùng một cái thân ảnh khổng lồ cao mấy chục vạn trượng xuất hiện tại trong tinh không.

Một khắc này, trong thiên địa di mạn một cỗ chí cường khí tức, uyển như thiên địa chi chủ thức tỉnh, thiên địa đại đạo đều đang run rẩy.

"Tê, Bàn Cổ đại thần!" "Thật quá đáng sợ, đây chính là Bàn Cổ đại thần sao?" "Không có khả năng, Bàn Cổ đại thần không phải đã

chết rồi sao?

Chẳng lẽ còn sống hay sao?" Hồng Hoang các nơi, nãi chí tinh không, Hỗn Độn Tinh Vực, vô số sinh linh hãi nhiên, có một số người lần trước từng thấy Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán Bàn Cổ chân thân nay lần thứ hai nhìn thấy, y nguyên cảm thấy chấn hám, những kẻ chưa thấy qua, từng người từng người uyển như gặp quỷ.

"Khí tức này, so với lần trước còn mạnh hơn nhiều!" Đế Tuấn bọn người đồng tử co rụt lại, bọn người Tam Thanh cũng đều thần tình khẩn trương.

"Giết!" Bất quá, sự đã lâm đầu cũng dung không được bọn hắn suy nghĩ nhiều, chỉ có thể ra tay.

Kỳ thực trong lòng khó chịu nhất lại là Tam Thanh, bọn hắn vẫn luôn lấy Bàn Cổ chính tông tự cư, hiện nay lại muốn đối với Bàn Cổ ra tay, tuy rằng không phải Bàn Cổ thật sự, nhưng danh tiếng cũng không tốt a, đều bị thế nhân nhìn ở trong mắt.

Nhiên, không ra tay không được, Thập Nhị Tổ Vu hiêu trương không biên giới, bọn hắn không ra tay, Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ hướng bọn hắn ra tay.

"Kẻ nào?

Là kẻ nào đang triệu hoán ngô!" Ngay tại thời điểm Đế Giang với thần sắc khinh miệt nhìn quét qua đám người Đế Tuấn, chuẩn bị thao túng Bàn Cổ Chân Thân tiến hành công kích, thì bỗng nhiên, một đạo thanh âm uy nghiêm, tang thương truyền vào trong não hải của tất cả mọi người.

"...." "Thanh âm này... làm sao có thể?" Tất cả mọi người, vô luận là Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất hay đám người Tam Thanh, giờ khắc này toàn bộ đều ngây ngẩn tại chỗ, thậm chí quên cả công

kích.

“Là kẻ nào, đang quấy nhiễu ngô trầm thụy!” “Ân?” Cùng lúc đó, tại Tam Tiên Đảo, bản tôn Đạo Kiếp bỗng nhiên thân thể chấn động, mạnh mẽ mở mắt, vội vàng thu hồi ý niệm từ trong Vô Cực Đại Thế Giới.

“Thanh âm của Bàn Cổ...

Chương 147

Chẳng lẽ hắn thật sự còn sống!" Giây tiếp theo, ánh mắt Đạo Kiếp xuyên thấu thời không, nhìn về phía Tinh Không chiến trường.

Đồng thời, trong Tử Tiêu Cung, một đạo hóa thân do Hồng Quân lưu lại cũng sắc mặt đại biến, một bước bước ra, biến mất tại chỗ.

"A, là Phụ thần!

Chẳng lẽ là thanh âm của Phụ thần!" "Phụ thần, là người sao?

Người thật sự còn sống!" Cho dù Bàn Cổ Chân Thân đã mất đi khống chế, nhưng sau khi thất thần, Thập Nhị Tổ Vu từng người một đều kích động.

Không sai, loại cảm giác trên huyết mạch này, đạo thanh âm vừa rồi tuyệt đối là của Bàn Cổ không sai.

"Oanh!" Đúng lúc này, thiên địa chấn động.

Vô luận là Hồng Hoang đại lục, Thái Cổ Tinh Không, nãi chí là Hỗn Độn Tinh Vực, đều tràn ngập một cỗ khí tức mạc danh.

Cỗ khí tức cổ xưa lại bi thương kia, khiến cho toàn bộ Hồng Hoang như quay trở về thời điểm trước khi thiên địa khai tịch, tuế nguyệt tang thương.

Ngay sau đó, một cỗ ý chí vô thượng từ giữa thiên địa các nơi trào ra, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ tinh không.

"Oanh!" Giờ khắc này, thiên địa đại đạo ai minh, giống như đang thần phục, lại giống như đang sợ hãi.

"Ngô là...

Bàn Cổ!" Một đạo thanh âm u u vượt qua vạn cổ tang thương,

nghịch chuyển tuế nguyệt trường hà, từ thời đại xa xôi giáng lâm.

"Ông ~!" Ngay sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Bàn Cổ Chân Thân mạnh mẽ mở đôi mắt.

Đôi mắt kia cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng, không có chút nào ngốc trệ, chỉ có tuế nguyệt trầm lắng.

"Bàn Cổ đại thần!" "Phịch!" Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, vô số đại năng cùng tu sĩ khắp nơi, tại giờ khắc này, toàn bộ không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất.

Thân thể bọn hắn đang run rẩy, không biết là do kích động hay sợ hãi.

Đế Tuấn, Thái Nhất vẻ mặt tuyệt vọng, Tam Thanh sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy nguyên thần đều đang run rẩy.

Duy chỉ có Thập Nhị Tổ Vu là kích động đến khó có thể tự kiềm chế.

Bọn hắn cũng không phải lần đầu tiên triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, nhưng lần này cư nhiên lại triệu hoán được cả ý thức của Phụ thần ra.

"Huyết mạch của ngô?

Nguyên lai là như thế!" Bàn Cổ tiên là mê mang một hồi, sau đó quét mắt nhìn thân thể của chính mình, nháy mắt liền minh bạch tất cả.

"Phụ thần, thật là người sao?" "Phụ thần, người còn sống hay không!" Thập Nhị Tổ Vu kích động hỏi.

Bọn hắn biết đây chỉ là một luồng ý thức của Bàn Cổ, nhưng vẫn hy vọng từ trong miệng đối phương nghe được tin tức còn sống.

"Các ngươi nãi tinh huyết của ngô sở hóa, gọi ta một tiếng Phụ

thần cũng không sai!" Bàn Cổ gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với Thập Nhị Tổ Vu.

Tuy rằng không có trả lời việc còn sống hay không, nhưng lại làm cho Thập Nhị Tổ Vu càng thêm kích động.

Tuy rằng bọn hắn vẫn luôn tự xưng là huyết mạch Bàn Cổ, nhưng làm sao có thể so sánh với việc được Bàn Cổ chính miệng thừa nhận?

Bàn Cổ không để ý đến Thập Nhị Tổ Vu nữa, mâu quang quét nhìn phiến thiên địa này, lẩm bẩm: "Đây chính là thế giới do ngô khai mở sao?

Đáng tiếc, cũng không hoàn chỉnh!" Tất cả mọi người đều có thể từ trong giọng nói của hắn nghe ra sự than thở.

Đúng lúc này, mâu quang Bàn Cổ ngưng lại, từ trong con ngươi bắn ra hai đạo quang mang, nháy mắt động xuyên hư không.

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh từ trong hư không hiển hiện ra.

"Hít...

Đạo Tôn, Đạo Tổ!" "Cư nhiên là Đạo Tôn và Đạo Tổ, không nghĩ tới hai vị này cũng đang quan khán trận chiến đấu này!" Chúng nhân đều kinh ngạc.

Không sai, hai đạo thân ảnh bị ánh mắt Bàn Cổ quét ra chính là Đạo Kiếp và Hồng Quân.

Chỉ bất quá thực rõ ràng, Đạo Kiếp là bản thể, còn Hồng Quân chỉ là một đạo hư ảnh.

"Gặp qua Bàn Cổ đại thần!" Đạo Kiếp than nhẹ, đối với Bàn Cổ khom lưng thi lễ.

Thân là tu sĩ Hồng Hoang, không có người nào sẽ vô lễ đối với Bàn Cổ, cho dù là hắn cũng như thế.

Ngược lại là Hồng Quân, thần sắc vô cùng khó coi.

Hắn vốn không muốn hành lễ, nhưng không còn cách nào khác, trước mặt bao nhiêu người như vậy, nếu dám bất kính với Bàn Cổ, những người khác sẽ nghĩ sao?

Nhân đó, hắn cũng giống như Đạo Kiếp, đối với Bàn Cổ khom lưng thi lễ.

"Hừ!" Nhiên, ý chí Bàn Cổ lại hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Hồng Quân, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Tia sát ý này thập phần ẩn hối, chỉ có Đạo Kiếp và Hồng Quân cảm thụ được, khiến cho Đạo Kiếp kinh ngạc và khó hiểu, còn Hồng Quân thì cả người ngẩn ra, trong mắt hiện lên một mạt sợ hãi.

Bất quá Bàn Cổ tịnh chưa đối với Hồng Quân ra tay, hắn nhìn về phía Đạo Kiếp.

Mới đầu chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cũng không quá để ý, nhưng rất nhanh liền phát hiện không đúng.

"Đại Đạo Thánh Nhân?....." Nhìn kỹ lại, thân thể Bàn Cổ chấn động.

"Không... không đúng, tu vi của hắn chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, định nhiên là dùng phương pháp đặc thù chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, chỉ có thể xem là Ngụy Đạo Thánh!" Bàn Cổ không hổ là tồn tại mạnh nhất cổ kim, nháy mắt liền nhìn thấu tình huống của Đạo Kiếp.

Chương 148

"Ha ha, Đạo của ngô không cô độc rồi!" Ngay sau đó, hắn cười to, tịnh nhìn về phía Đạo Kiếp, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Dám hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào!" "Đạo hữu?" "Cái gì?

Bàn Cổ đại thần cư nhiên xưng hô Đạo Tôn là đạo hữu?" "Hít, này há chẳng phải đại biểu cho việc Bàn Cổ đại thần tán đồng Đạo Tôn?

Cho rằng song phương có tư cách bình đẳng đối thoại?" "Không hổ là Đạo Tôn, bất quá cũng phải, Bàn Cổ đại thần là cường giả mạnh nhất cổ kim, Đạo Tôn lại là vị Đại Đạo Thánh Nhân đầu tiên từ xưa đến nay, đích xác có tư cách bình khởi bình tọa!" Bàn Cổ một câu, làm cho vô số tu sĩ Hồng Hoang khiếp sợ không thôi.

Trong nháy mắt, địa vị của Đạo Kiếp trong lòng tu sĩ Hồng Hoang lại lần nữa được nâng cao.

"Đạo hữu?

Bàn Cổ cư nhiên gọi hắn là đạo hữu?

Lại đối với bần đạo lộ ra sát ý.

Đáng giận, chẳng lẽ tên Bàn Cổ này nhìn ra kế hoạch của bần đạo hay sao?" Hồng Quân sắc mặt vô cùng khó coi, nếu không thì giải thích không thông vì sao Bàn Cổ lại lộ ra sát ý với hắn.

"Đạo huynh có thể gọi ta là Đạo Kiếp!" Đạo Kiếp đối với xưng hô của Bàn Cổ cũng có chút kinh ngạc, bất quá nhìn phản ứng thần tình của đối phương cũng liền thản nhiên.

"Đạo Kiếp...

Đạo chi kiếp, Thiên địa chi kiếp, Hỗn độn chi kiếp!" Bàn Cổ lẩm

bẩm, không biết đang suy nghĩ gì, liên tục kinh thán, rồi nói: "Đạo hữu cư nhiên dung hợp Sáng Tạo và Hủy Diệt vào một thân, hình thành độc nhất vô nhị chi Đạo, thật làm cho người ta kính sợ a!" "Bất quá cũng đúng, không có đại nghị lực, đại trí tuệ thì làm sao thành đạo?" Hiển nhiên, Đạo Quả của Đạo Kiếp giấu được người khác, lại không giấu được Bàn Cổ.

"Đạo huynh quá khen, không biết đạo huynh lần này thức tỉnh được bao lâu?" Câu này hầu như là Đạo Kiếp thăm dò, nhưng lại dùng hình thức truyền âm, tịnh không định để cho người khác nghe được.

Bàn Cổ hiển nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Đạo Kiếp, thật sâu nhìn Đạo Kiếp một cái, trả lời: "Chỉ là một luồng ý thức thức tỉnh, cũng không thể kéo dài quá lâu, đạo hữu muốn biết ngô sống hay chết sao!" "Thỉnh đạo huynh lượng thứ, chỉ là tò mò mà thôi!" Đạo Kiếp mỉm cười, hắn tự nhiên không chỉ là tò mò, việc Bàn Cổ sống hay chết, có quan hệ đến mưu tính sau này của hắn.

"Ngô có thể là đã chết, cũng có thể là chưa chết, sinh sinh tử tử, vô tận luân hồi ai lại nói rõ được đâu?" "Đạo hữu, thời gian của ngô không còn nhiều, không thể cùng đạo hữu nhàn liêu nữa.

Thời gian còn lại, liền vì Hồng Hoang sạn trừ một ít tai họa ngầm, có một số thứ dơ bẩn ẩn tàng tại Hồng Hoang đã lâu, thật sự tưởng rằng có thể giấu được ngô?" Nói xong, Bàn Cổ cuối cùng đại hữu thâm ý nói: "Đạo hữu, cái Hồng Hoang này, nãi chí là Hỗn Độn cũng không có đơn giản như ngươi nhìn thấy, nhất định phải cẩn thận.

Hy vọng khi ngô lần nữa thức tỉnh có thể gặp lại đạo hữu, đến lúc đó hai người chúng ta sẽ kề vai chiến đấu!" "Được rồi, chuyện này ghi tạc trong lòng là được, thiết vật nói cho người thứ ba, ngô đi đây!" Thoại âm rơi xuống, Bàn Cổ một bước đạp ra, vượt qua ức ức vạn

dặm tinh hà, vô tận thời không dưới chân thu nhỏ lại, chỉ trong vài bước liền biến mất tại Thái Cổ Tinh Không, trực tiếp giáng lâm Hỗn Độn Tinh Vực.

"Phủ!" Ngay sau đó, một tiếng quát lớn truyền biến Hồng Hoang, chấn động thương mang.

Tùy theo tiếng quát lớn hạ xuống, Thái Cực Đồ trên người Lão Tử, Bàn Cổ Phiên trong cơ thể Nguyên Thủy, nãi chí Hỗn Độn Chung bị Đạo Kiếp ném tại Tam Tiên Đảo đồng thời bạo phát quang mang thôi xán, hóa thành ba đạo lưu quang xé rách tinh không, giáng lâm Hỗn Độn Tinh Vực.

"Thái Cực Đồ của bần đạo!" "Bàn Cổ Phiên của ta!" Lão Tử và Nguyên Thủy sắc mặt trắng nhợt.

"Oanh!" Đúng lúc này, một cỗ khí tức chí cường xuất hiện giữa thiên địa, thượng trấn Cửu Thiên, hạ trấn Cửu U.

Khí tức thuộc về Hỗn Độn Chí Bảo tràn ngập, một thanh rìu đen kịt xuất hiện trong tay Bàn Cổ, bạo phát vô tận tiếng reo hò, giống như đang hoan hô chủ nhân trở về.

"Rắc rắc!" Tuy rằng khoảng cách cực xa, tận tại Hỗn Độn Tinh Vực, mọi người không cách nào nhìn thấy, nhưng vẫn như cũ có thể nghe rõ ràng thanh âm tựa như không gian rách nát.

Ngay sau đó, sát khí khủng bố tịch quyển thiên địa, sát ý kinh người làm cho thương sinh run rẩy, tựa hồ mảnh thiên địa Hồng Hoang này căn bản không cách nào thừa thụ loại khí tức đó.

"Oanh!" Thiên uy hạo đãng, Thiên đạo trật tự hiển hóa, vô tận lôi đình rơi xuống Hỗn Độn Tinh Vực.

Hỗn Độn Chí Bảo xuất hiện làm cho thiên địa trật tự hỗn loạn, Hồng Hoang không cách nào thừa thụ, Thiên Đạo muốn giáng xuống

thiên phạt.

“Là ngô sáng tạo ra ngươi, ngươi cũng dám đối với ngô ra tay?

Phóng túng!” Bàn Cổ nộ quát một tiếng, thanh âm như sấm, thậm chí cái áp cả tiếng thiên lôi.

Khai Thiên Phủ trong tay hơi chấn động, vô số Thiên đạo pháp tắc lở nát.

Ngay sau đó, một cỗ ý chí chí cao vô thượng, lăng giá trên chúng sinh, nãi là Thiên Đạo Chi Thượng trào ra từ trên người Bàn Cổ.

Sau một khắc, tất cả mọi người đều cảm giác được thiên địa trật tự đang ai minh.

Loại cảm giác này không kéo dài bao lâu, một cỗ trật tự càng thêm khủng bố, càng thêm bá đạo xung thiên địa gian.

“...Cư nhiên dùng ý chí của chính mình thay thế Thiên Đạo ý chí, hắn muốn làm gì?” Hồng Quân thân thể run rẩy, sắc mặt trắng bệch, sinh sợ Bàn Cổ làm ra chuyện điên rồ.

Phải biết rằng, hắn chính là sắp Hợp Đạo, cái thời điểm này mà Bàn Cổ ý chí thay thế Thiên ý, vậy hắn hợp cái đạo gì?

Hợp cái đạo của Bàn Cổ sao?

“Một đạo ý thức cư nhiên mạnh như vậy, có thể thay thế Thiên ý, hắn rốt cuộc muốn làm gì?” Đạo Kiếp cũng chấn kinh, càng thêm khó hiểu.

Bất quá nghĩ đến câu nói cuối cùng của Bàn Cổ, hắn trầm ngâm một chút, cũng vọt vào Hỗn Độn Tinh Vực.

Thấy Đạo Kiếp biến mất, Hồng Quân cắn răng một cái, cũng đi theo.

Lúc này hắn đã đem tin tức truyền đệ ra ngoài, dùng không được

bao lâu, bản thể của hắn liền sẽ biết được.

"Oanh long!" Tại thời điểm Đạo Kiếp và Hồng Quân để đạt Hỗn Độn Tinh Vực, chỉ thấy một đạo cự đại phủ quang tựa hồ muốn bổ ra thiên địa, chém vỡ hư không, xé rách thương mang hỗn độn, tịch quyển ức ức vạn dặm thời không.

Một búa này lại trực tiếp chém tại một phiến tinh vực.

Một búa như vậy xuống dưới, trong thiên địa không có bất cứ người nào có thể ngăn cản.

Một búa như vậy xuống dưới, đừng nói là một phiến Hỗn Độn Tinh Vực, sợ là cả Hồng Hoang đều sẽ bị xé thành hai nửa.

Nếu không phải do câu nói cuối cùng kia của Bàn Cổ, Đạo Kiếp khủng bố đều sẽ nhịn không được đi ngăn cản.

Bất quá hắn chung quy không có động, hắn không cho rằng Bàn Cổ sẽ hủy diệt Hồng Hoang, làm như vậy tất nhiên có thâm ý.

Bàn Cổ một búa nãi là Hỗn Độn Chí Bảo một kích, sau khi thay thế Thiên ý lại càng có Thiên Đạo chi lực gia trì, Đạo Kiếp cũng không cho rằng mình có thể cản hạ.

Nhiên, một búa có thể hủy thiên diệt địa, làm cho thiên địa trọng khai, có thể làm cho Hỗn Độn Ma Thần ngã xuống này, cư nhiên dừng lại giữa không trung.

"Cái gì?

Chương 149

Có chuyện gì xảy ra?" Việc này làm cho Đạo Kiếp và Hồng Quân sắc mặt đều biến đổi, bất khả tư nghị nhìn về phiến Hỗn Độn Tinh Vực kia.

"Rắc rắc!" Ngay sau đó, phiến Hỗn Độn Tinh Vực kia bỗng nhiên bạo toái, từng viên tuyên cổ tinh thần hóa thành trần ai, hỗn độn chi khí hung dũng, lại không có diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa, mà bị xua tan, lộ ra một khối đại lục đen kịt.

Khối đại lục này thập phần to lớn, đen kịt một mảnh, nhưng mặt trên lại bố mãn mật mật ma ma cổ quái đạo văn.

Tựa hồ bị Khai Thiên Phủ kích thích, những đạo văn này sáng lên, lấp lánh quang mang, bắt đầu giao chức, cuối cùng hóa thành từng sợi Đại Đạo Thần Liên.

Những sợi Đại Đạo Thần Liên này nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại chân thật tồn tại, tịnh tổ thành một tấm lưới lớn, bao trùm toàn bộ hắc sắc đại lục, chặn lại Khai Thiên Phủ.

Đạo Kiếp gắt gao nhìn chằm chằm từng sợi Đại Đạo Thần Liên kia, hắn dám thề loại Đại Đạo này hắn chưa bao giờ gặp qua.

"Những Đại Đạo này toàn bộ đều không phải Tiên Thiên Đại Đạo, không quy thuộc Tam Thiên Đại Đạo, cùng với Tam Thiên Đại Đạo mà bần đạo lĩnh ngộ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn toàn bất đồng!" Hồng Quân cũng thập phần chấn kinh, trong miệng lẩm bẩm.

"Cho người ta một loại khí tức mục nát, giống như không hợp với thời đại này!" Đạo Kiếp nói khẽ.

Muốn nói ai cảm thụ sâu sắc nhất, trừ bỏ Bàn Cổ liền là hắn.

Năm đó chứng đạo, nguyên thần rõ ràng cảm thụ Đại Đạo trường hà vĩ ngạn hạo hãn, có bàng bạc vô tận Đại Đạo pháp tắc.

Đại Đạo pháp tắc trên Đại Đạo trường hà sinh cơ bừng bừng, cho dù là hệ Hủy Diệt thì sự cực tận của pháp tắc cũng đồng dạng cho người ta một loại cảm giác "sinh".

Nhưng tấm lưới pháp tắc này lại mục nát, tang thương.

"Tồn tại mục nát thì nên chết đi, cẩu hoạt ở một thời đại chỉ biết mang đến sự hủ bại cho thời đại đó.

Thứ dơ bẩn, đi chết đi cho ngô!" Đúng lúc này, Bàn Cổ lần nữa cao cao giơ lên Khai Thiên Phủ, một cỗ khí tức so với phía trước càng thêm khủng bố hung dũng.

Lực Chi Cực, một sợi Đại Đạo Thần Liên tựa như trường long từ trong cơ thể hắn duyên thân ra, được Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc củng vệ, nháy mắt gia trì trên Khai Thiên Phủ.

Đồng thời, thanh âm của Bàn Cổ truyền vào não hải Đạo Kiếp: "Đạo hữu, mượn dùng Đại Đạo chi lực, phong tỏa Hồng Hoang, không thể để cho khí tức nơi này truyền vào Hỗn Độn!" Nói xong, hắn liền đánh ra một đạo Lực Chi Đại Đạo gia trì lên người Đạo Kiếp.

"Hảo, bất quá đạo huynh cẩn thận, chớ có đánh nát Hồng Hoang!" Đạo Kiếp thân thể chấn động, dưới sự gia trì của Lực Chi Đại Đạo, một thân khí tức oanh nhiên bạo phát.

Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc hóa thành dị tượng, lượn lờ quanh thân, hai loại khí tức cực đoan Sáng Tạo và Hủy Diệt tràn ngập.

Đáp lại một câu sau, hắn liền một bước đạp ra, hiển hóa pháp tướng chân thân.

Pháp tướng chân thân ức vạn trượng đỉnh thiên lập địa, đồng thời câu thông Đại Đạo Trường Hà.

“Oanh!” Giờ khắc này, tựa hồ minh minh trung có Đại Đạo ý chí đang thức tỉnh, từng đạo Đại Đạo pháp tắc hiển hóa trong Hồng Hoang, bị Đạo Kiếp nháy mắt ngưng tụ tại thân.

Có Đại Đạo chi lực và Bàn Cổ chi lực gia trì, tu vi của hắn liên tục kéo lên, rất nhanh liền đạt tới cực hạn Hỗn Nguyên Cảnh, thậm chí ẩn ẩn có xu thế đột phá Bán Bộ Thiên Đạo.

Thiên Đạo Cảnh hay còn gọi là Hỗn Độn Cảnh, nãi là cảnh giới trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Kim Long bàn toàn, Tiên Phượng phi vũ, Huyền Quy thác hải, Bạch Hổ gầm thét, từng sợi từng tia Đại Đạo pháp tắc hóa thành dị tượng, buông xuống quanh thân Đạo Kiếp.

Giờ khắc này, Đạo Kiếp cả người tựa như một tôn Chí Cao Thần Linh.

Theo Đạo Kiếp khí tức bạo phát, uy áp Đại Đạo Thánh Nhân tịch quyển Cửu Thiên, chấn hám thương sinh, làm cho vô số sinh linh không tự chủ được mà sùng bái.

So với sát ý thao thiên của Khai Thiên Phủ, khí tức trên người Đạo Kiếp lại thần thánh vô cùng.

Hắn một bước đạp ra, một con đường kim quang đại đạo trực đạt phương Đông Hỗn Độn Tinh Vực.

“Phong!” Một tiếng thét dài, Đại Đạo chi lực trong cơ thể dũng da, hóa thành một cái quang tráo thanh sắc thật lớn, bao trùm phương Đông.

Ngay sau đó, kim quang đại đạo từ phương Đông trực đạt phương Tây, phương Nam, cuối cùng đạt phương Bắc, mỗi một cái vị trí, liền dâng lên một cái quang tráo thật lớn.

Dị tượng bực này cũng nháy mắt kinh ngây người vô số tu sĩ.

“Kia?

Kia hình như là Đạo Tôn!” “Kim Long bàn toàn, Tiên Phượng phi vũ, Huyền Quy thác hải, Bạch Hổ gầm thét, Đại Đạo pháp tắc phô lộ...

Hít, Đạo Tôn cũng thái... trâu bò rồi đi!” “Đây mới là tồn tại chí cao vô thượng, thấy không, Đạo Tôn mới là chân thần duy nhất của Hồng Hoang!” “Không hổ là tồn tại vô thượng mà ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng đều xưng hô là đạo hữu!” “Bần đạo hai chân đang run rẩy, cư nhiên muốn quỳ xuống, sao có thể chứ, bần đạo chính là có một khỏa vô địch chi tâm, không kém hơn người!” “Sùng bái Đạo Tôn!” Bàn Cổ thâm nhập Hỗn Độn Tinh Vực, tuy rằng khí tức khủng bố trấn áp chư thiên, nhưng tịnh chưa hiển hóa trong mắt thế nhân.

Ngược lại Đạo Kiếp với dị tượng "bức cách" cao ngút trời lại dẫn tới vô số tu sĩ sùng bái.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp, câu thông Đại Đạo chi lực, nãi là quyền hành của Đại Đạo Thánh Nhân, tất nhiên có Đại Đạo dị tượng gia trì, tịnh không phải Đạo Kiếp cố ý.

Bất quá đây là trong mắt những tu sĩ bình thường, còn trong mắt đám người Đế Tuấn, Thái Nhất, Tam Thanh hay Phục Hy, Nữ Oa... lại bất đồng.

Tuy rằng chấn hám với dị tượng Thánh Nhân của Đạo Kiếp, nhưng bọn hắn càng chú ý Đạo Kiếp muốn làm gì.

“Kia?

Đạo Tôn cư nhiên tại Hồng Hoang chống lên một cái quang tráo thật lớn, hắn muốn làm gì?” “Sư tôn lão nhân gia....” Đám đại năng Hồng Hoang chấn kinh, càng thập phần mê mang.

Bàn Cổ ý thức vừa mới xuất hiện, còn chưa hồi thần, bên này Đạo

Kiếp lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, quả thực không để cho người ta an ninh.

“Đáng chết, Đạo Kiếp, ngươi muốn làm gì?

Dừng tay!” Nhiên, so với những người khác, Hồng Quân một luồng hóa thân lại sắc mặt đại biến, trực tiếp đuổi theo.

Cùng lúc đó, ngoại Hỗn Độn, thương mang vô hạn, bên trong Vô Cực Đại Thế Giới, giờ khắc này, một luồng ý thức của Đạo Kiếp nhập chủ Thiên Đạo, đang cùng Hồng Quân, Dương Mi, nãi chí Thời Thần các Hỗn Độn Ma Thần luận đạo.

Nhiên lúc này, Thiên Đạo Chi Nhãn bỗng nhiên chấn động, luồng ý thức kia của Đạo Kiếp nháy mắt biến mất không thấy, lần nữa khôi phục băng lãnh vô tình.

Chương 150

"Làm sao vậy?" Dương Mi và Thời Thần đám người đều ngẩn ra, thập phần khó hiểu.

"Đáng chết, Bàn Cổ, Đạo Kiếp!" Nhiên, Hồng Quân lại sắc mặt đại biến, nháy mắt lửa giận tận trời.

"Hồng Quân đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?" "A, Hồng Quân đạo hữu, Đạo Kiếp đạo hữu vì sao rời đi, còn có, vừa rồi trong miệng ngươi hô tên Bàn Cổ là có ý gì?" Thời Thần, Dương Mi đám người mâu quang chợt lóe, sôi nổi nhìn về phía Hồng Quân.

Bị một đám Hỗn Độn Ma Thần nhìn chằm chằm, Hồng Quân sắc mặt biến đổi, thần tình phẫn nộ nháy mắt biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ mặt đạm nhiên.

"Hừ!" Hắn lắc đầu, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đạo Kiếp tên kia bản thể tại Hồng Hoang hố bần đạo một lần!" "Phải không?

Vậy đạo hữu vì sao vừa rồi hô lên tên của Bàn Cổ?" Thời Thần cười lạnh.

Hiển nhiên, hắn nhìn ra được, Hồng Quân thật sự nổi giận, lại cố ý đem lửa giận áp xuống, không muốn cho bọn hắn biết.

"Không có gì?

Bần đạo nhất thời lỡ miệng.

Nếu chư vị cứ muốn hỏi, bần đạo nói Bàn Cổ còn sống, các ngươi tin không?" Hồng Quân thản nhiên nói.

"Không có khả năng, Bàn Cổ tên kia tuyệt đối không có khả năng còn sống!" "Không sai, năm đó ngã đẳng chính mắt nhìn thấy hắn ngã xuống, thân dung Hồng Hoang, ngay cả nguyên thần đều tứ phân ngũ

liệt, làm sao có thể còn sống!" Một đám Hỗn Độn Ma Thần liên tục lắc đầu, hiển nhiên không tin tưởng Bàn Cổ còn sống.

"Nói không chừng được, Bàn Cổ tại Hồng Hoang lưu lại dấu vết quá nhiều, xuất hiện một chút sự tình có liên quan tới Bàn Cổ không phải rất bình thường sao?" Hồng Quân thần thái thong dong nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục luận đạo đi!" Chúng ma thần gật đầu, tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng cũng không nói thêm gì, vu thị tiếp tục luận đạo.

Quan trọng nhất là, Đạo Kiếp đi vội vàng, căn bản không nói rõ chứng đạo cái gì, bọn hắn tự nhiên không cam lòng cứ thế rời đi, như vậy chỉ có thể khuy tham huyền bí của Vô Cực Đại Thế Giới.

Nhiên, Hồng Quân thần sắc đạm nhiên, nhưng trong lòng lại gấp a.

Vừa rồi đạo hóa thân kia truyền thần niệm, Hồng Hoang đã xảy ra đại biến cố, nghi tự Bàn Cổ phục sinh, thay thế Thiên Đạo ý chí, nổi điên muốn bổ ra một phiến Hỗn Độn Tinh Vực, Đạo Kiếp tên kia càng là phong tỏa Hồng Hoang.

Hắn hiện tại rất muốn trở về, nhưng lại không thể.

Đám Hỗn Độn Ma Thần này cũng không phải dễ lừa gạt, hắn cũng không dám đem đám Hỗn Độn Ma Thần này dẫn nhập Hồng Hoang.

Nếu cái thời điểm này đem đám Hỗn Độn Ma Thần dẫn nhập Hồng Hoang, cùng Bàn Cổ tương ngộ, cái kết cục kia Hồng Quân cũng không dám tưởng tượng.

Hồng Hoang chính là đại bản doanh của hắn, bố trí cho tương lai đều tại Hồng Hoang, tuyệt đối không thể để cho người khác hủy diệt.

Nhân thử, cho dù lại gấp, hắn cũng không dám trở về, càng không dám ngay trước mặt đám Hỗn Độn Ma Thần này biểu hiện ra cái gì.

.....

Hồng Hoang, thiên địa chấn động, Đại Đạo chi uy tràn ngập, một cái quang tráo màu xanh mông lung thật lớn tại các nơi nhiễm nhiễm dâng lên, đem toàn bộ Hồng Hoang bao trùm.

"Đáng giận, Đạo Kiếp, ngươi phong tỏa Hồng Hoang, như vậy bản thể bần đạo phải làm sao bây giờ?

Còn có Bàn Cổ, hoàn toàn không cố kỵ mặt mũi bần đạo, coi bần đạo như người qua đường!" Nhìn quang tráo dâng lên, đem toàn bộ Hồng Hoang phong ấn, Hồng Quân một luồng hóa thân sắc mặt vô cùng âm trầm, song quyền nắm chặt, hung hăng nhìn Đạo Kiếp một cái, xoay người về phía Thái Cổ Tinh Không, vung tay lên đem Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề toàn bộ cuốn đi, biến mất không thấy.

Phục Hy, Nữ Oa đám người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm cái gì cho tốt.

Minh Hà tên kia vừa rồi còn khí thế huyết sát thiên hạ, lúc này thần sắc lại có chút xấu hổ.

Thân ảnh chợt lóe, Đạo Kiếp xuất hiện tại bên người bọn hắn, bàn tay to một quyển, đem bọn hắn đưa về Tam Tiên Đảo, đồng thời, Tam Tiên Đảo thượng đại trận mở ra, thánh uy tràn ngập.

Làm xong những thứ này, Đạo Kiếp lần nữa xuất hiện tại Hỗn Độn Tinh Vực, nhìn về phía Bàn Cổ, nhìn về phía phiến hắc sắc đại lục kia.

Hết thảy những thứ này, chỉ diễn ra trong ngắn ngủi sát na, Đại Đạo Thánh Nhân chi uy chấn hám thế nhân.

Lúc này, lại trải qua một kích, hắc sắc đại võng bị đánh vỡ, lộ ra phiến đại lục đen kịt kia.

Trên hắc sắc đại lục mê vụ lượn lờ, khí tức mục nát tràn ngập, bên trong không có sinh linh, chỉ có từng tòa núi lớn màu đen.

Bàn Cổ đứng ở trên hắc sắc đại lục, ánh mắt ngưng thị trong đó một tòa núi lớn, giơ lên cự phủ, Lực Chi Đại Đạo hung dũng, một cỗ lăng lệ chiến ý trực trùng vân tiêu.

"Tiểu bối, chớ có khinh người quá đáng, ngã đẳng chỉ muốn ở cái thời đại này sống sót, đối với ngươi tịnh vô ác ý!" Đúng lúc này, một đạo thanh âm già nua từ trong đó một tòa hắc sắc đại nhạc vang lên, thanh âm uy nghiêm lãnh mạc.

"Người phương nào?

Cư nhiên dám gọi Bàn Cổ là tiểu bối?" Đạo Kiếp đồng tử co rụt lại, trong lòng chấn kinh vô cùng.

Bàn Cổ lần này hành động kỳ quái, còn có lời nói của hắn, hiển nhiên chứng minh nơi này ẩn tàng một cái tồn tại không thể tưởng tượng, ngay cả Bàn Cổ cũng không thể không trịnh trọng đối đãi.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới, cư nhiên là một tôn quái vật vô cùng cổ quái, mở miệng liền xưng hô Bàn Cổ là tiểu bối.

"Nơi đó ẩn tàng người nào?

Hỗn Độn Ma Thần?

Không, không nên a, cho dù là Thời Thần và Dương Mi cũng không dám gọi Bàn Cổ là tiểu bối!" Trước đó mang theo Đế Tuấn Thái Nhất đám người rời đi, trở về Tử Tiêu Cung, lại vẫn luôn ở trong Tử Tiêu Cung quan khán, Hồng Quân cũng đồng tử co rụt lại, trong lòng hãi nhiên không thôi.

Thân là Hồng Hoang Thánh Nhân, Thiên Đạo người đại diện, tồn tại sắp hợp đạo, hắn cư nhiên không biết trong Hồng Hoang ẩn tàng một vị tồn tại như vậy.

“Lão sư, người kia là ai?

Cư nhiên làm cho Bàn Cổ đại thần trịnh trọng đối đãi như thế!” “A, quả thực không dám tưởng tượng, cư nhiên gọi Bàn Cổ đại thần là tiểu bối!” Trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh, Đế Tuấn đám người cũng nhìn thấy một màn này.

Tại Thái Cổ Tinh Thần thì bởi vì cự ly Hỗn Độn Tinh Vực khá xa, chỉ có thể cảm thụ dao động bạo phát trên người Bàn Cổ, còn có một cỗ khí tức đại đạo mục nát không hợp với đương kim, nhưng lại không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

Hiện giờ, bị Hồng Quân mang về Tử Tiêu Cung, Tử Tiêu Cung vốn ở tại Hỗn Độn Tinh Vực, hơn nữa Hồng Quân không có che giấu, bọn hắn tự nhiên nhìn đến thanh thanh sở sở.

Hồng Quân hóa thân không có nói chuyện, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm tòa hắc sắc đại nhạc kia.

“Vô ác ý, lời này ngươi tin sao?

Chương 151

Một cái lại một cái thời đại, một cái lại một cái hỗn độn kỷ nguyên, đều là bởi vì đám tồn tại mục nát các ngươi, khiến cho mỗi một cái thời đại tân sinh đều hỗn loạn bất kham, làm cho Vô Lượng Lượng Kiếp trước thời hạn." Bàn Cổ cười lạnh: "Nếu các ngươi có thể vứt bỏ hết thảy, ngô tự nhiên sẽ cho các ngươi một đường sinh cơ.

Đáng tiếc các ngươi không bỏ xuống được sức mạnh của tự thân, trốn ở chỗ này làm các loại âm mưu quỷ kế, ngô há có thể lưu các ngươi!" Bàn Cổ nói ra lời nói làm cho người ta chấn hám, hiển nhiên thiệp cập một cái bí ẩn cổ lão, thế nhân bất khả tri.

Bàn Cổ cũng không có nói nhiều, ánh mắt quyết nhiên, cao cao giơ búa oanh nhiên rơi xuống.

"Rắc rắc!" Một búa dưới, trong hư không một cái khe hở thật lớn xuất hiện, vô số hắc sắc đại nhạc băng tháp, từng mai từng mai hủ hủ đại đạo văn lộ chợt hiện, bạo phát quang mang, lại tại dưới một búa này toàn bộ rách nát.

Cả tòa hắc sắc đại lục tựa hồ muốn bị xé thành hai nửa.

"Oanh!" Tại cái thời điểm này, một bàn tay to đen kịt tham da, che khuất bầu trời, cái áp thương khung, một cỗ đại đạo thương mang, vạn đạo chí tôn khí tức tràn ngập.

Hắc sắc đại thủ càng biến càng lớn, quả thực muốn đem toàn bộ Hỗn Độn Tinh Vực bao phủ tại trên tay, đại phá diệt khí tức tràn ngập, cuối cùng cùng Khai Thiên Phủ oanh kích vào nhau.

Tay không tiếp Hỗn Độn Chí Bảo, cỡ nào kiêu trương, cuồng vọng, đồng thời, cũng đại biểu cho chủ nhân của bàn tay lớn này cỡ

nào đáng sợ.

"Xé lạp!" Tiên huyết phi tiên, từng giọt từng giọt huyết dịch đen kịt tích lạc tại hắc sắc đại lục, nháy mắt làm sụp đổ vô tận sơn hà, thậm chí, tiên huyết bay vào trong Hỗn Độn Tinh Không, khiến cho từng phiến tinh vực trực tiếp hủy diệt.

Điều làm cho người ta hãi nhiên nhất là, những Hỗn Độn Tinh Vực kia hủy diệt, khí tức hắc huyết tàn lưu y cựu tồn tại, đem ức vạn dặm hỗn độn thanh không, hóa thành tử vong tuyệt địa.

"Hít, hắc sắc huyết dịch, ăn mòn như thế, rốt cuộc là tồn tại như thế nào, quá đáng sợ!" Trong Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề kinh hô, hoảng sợ, cảm giác một giọt máu này nếu dính lên người, khủng bố đều sẽ bị ăn mòn thành tro, không, tro đều không còn dư lại.

"Chẳng lẽ trước ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần còn có văn minh khác?

Cái tồn tại thần bí này chính là đến từ cái thời đại đó?" Tam Thanh đám người lâm vào trầm tư, cái ý nghĩ này lại làm cho chính bọn hắn cũng hoảng sợ.

Nếu thật sự là như thế, từ niên đại cửu viễn như vậy sống cho tới bây giờ cái thời đại này, kia nên bao nhiêu khủng bố.

Hồng Quân cũng trái tim đang run rẩy, Tam Thanh có thể nghĩ đến, hắn há có thể nghĩ không ra?

Chỉ là cái ý nghĩ này quá đáng sợ, làm cho hắn không nguyện ý đi nghĩ, một khi là như thế, đối với việc hắn chưởng khống Hồng Hoang trong tương lai sẽ có biến số lớn.

Trên hắc sắc đại lục, theo bàn tay to bị phách khai, tòa hắc sắc đại nhạc kia trực tiếp bị bổ ra, có một cái bóng đen bị hắc vụ bao phủ hiển hiện ra.

Hắn tịnh từ trong hắc vụ truyền ra tiếng cười dữ tợn: "Kiệt kiệt, tiểu bối, ngươi rất mạnh, nãi là tồn tại mạnh nhất thời đại này, thậm chí thời kỳ đỉnh phong không yếu hơn chúng ta.

Đáng tiếc, ngươi như bây giờ lại có vài phần thực lực, còn không phải ỷ vào kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia?" "Giết ngươi là đủ rồi!" Bàn Cổ lãnh mạc nói, tịnh không có bị lời nói của đối phương đả kích đến, hắn có một khỏa vô địch chi tâm, cho dù chỉ còn một luồng thần niệm, y cựu ngạo thị thiên địa.

"Không sợ bản Đạo Quân hủy diệt Hồng Hoang sao?" Tồn tại trong hắc vụ lãnh mạc nói.

"Ngươi không dám, cũng làm không được!" Bàn Cổ y cựu tự tin.

Theo lời nói của hắn rơi xuống, dưới chân đại đạo khí tức hung dũng, Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc giao chức, các loại nhân quả vận mệnh hung dũng, huyền ảo vô cùng, cuối cùng một dòng sông thời không hạo hãn phù hiện tại dưới chân hắn.

"Thời Không Trường Hà!" "Oanh long!" Dòng sông hạo hãn hung dũng, dường như vạn thiên thời không triển áp, vặn vẹo thời gian và không gian, cùng Hỗn Độn Tinh Vực bắt đầu trọng điệp, trường hà chảy xiết, hoành khóa thương mang, nháy mắt đem cả hắc sắc đại lục bao phủ.

Đồng thời, Bàn Cổ và tồn tại trong hắc vụ đều sôi nổi biến mất tại Hỗn Độn Tinh Vực.

Trên một tòa tuyên cổ tinh thần, Đạo Kiếp lẳng lặng nhìn Thời Gian Trường Hà biến mất, mâu quang lấp lánh, có thiên địa sơ khai, thế giới hủy diệt chi tướng.

Tồn tại thần bí kia xuất hiện, cấp cho tâm thần hắn sự trùng kích đặc biệt lớn, tựa hồ có một cái bí ẩn cổ xưa sắp sửa bị vạch trần.

Giờ khắc này, hắn muốn đi xem Bàn Cổ và tồn tại thần bí kia chiến đấu, cũng muốn hiểu biết thêm nhiều bí ẩn.

"Bản tôn là Đại Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, cho dù bất địch, cũng không ai có thể giết chết bản tôn, đã như thế...." Rất nhanh, Đạo Kiếp liền có quyết định, một bước bước ra, đi đến trước cửa Tử Tiêu Cung.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh từ trong cơ thể hắn đi ra, chính là cỗ thân xác Tô Minh.

Đem cỗ thân xác này lưu tại trước cửa Tử Tiêu Cung, để phòng ngừa Hồng Quân làm ra chuyện ngu xuẩn, bản tôn hắn tắc trực tiếp bước vào Thời Không Trường Hà.

Dòng sông hạo hãn vô biên vô tế, khí tức tuế nguyệt tràn ngập, từng điều từng đạo pháp tắc đang giao chức, hóa thành từng sợi nhân quả vận mệnh chi tuyến mắt thường không cách nào nhìn rõ, liên tiếp các cái thời không.

"Oanh!" Phía trước, có kịch liệt chiến đấu ba động truyền ra, khí tức hạo đãng, trấn áp vô tận thời không.

Thuận theo khí tức cảm ứng, hắn đi tới cái thời gian điểm kia, hiển nhiên, cho dù là tồn tại có thể dễ dàng bước vào Thời Gian Trường Hà, cũng không nguyện ý đi tới thời gian điểm của quá khứ hay tương lai để chiến đấu.

Đại Đạo quy tắc, quá khứ đã chú định, tương lai bất khả cải, nếu không sẽ phải đối mặt Đại Đạo trừng phạt.

Đạo Kiếp từng bước một đi theo, rốt cuộc thấy rõ hai người chiến đấu.

Bàn Cổ huyết khí thao thiên, từng điều Đại Đạo pháp tắc lượn lờ quanh thân, tựa như từng con rồng đang cuộn mình, tay cầm cự phủ,

uyển như một tôn Chiến Thần.

Người còn lại, hắc vụ trên người đã biến mất, lại là một sinh linh hình người phóng đại ức vạn lần, quanh thân tràn ngập hắc ám chi lực khủng bố, cổ xưa lại tang thương.

Đạo Kiếp phát hiện, hắn cư nhiên không cách nào nhìn ra căn cước của sinh linh này, tựa hồ căn cước của đối phương bị tuế nguyệt cái gì đó che giấu.

Thậm chí, sinh linh này nhìn như cường đại vô cùng, nhưng trên người lại tràn ngập nồng đậm tử khí, thân thể hắn đã chết rồi, ngay cả nguyên thần đều tràn ngập khí tức hủ bại.

"Một người chết, một người chết tồn tại ở niên đại vô cùng cổ xưa!" Đạo Kiếp trong lòng thầm nghĩ.

Bất quá tôn sinh linh này thập phần cường đại, cho dù chỉ là một người chết, y nhiên cùng Bàn Cổ đánh đến thiên phiên địa phúc.

Trên Thời Gian Trường Hà, từng bức họa diện bị xé rách, một cái lại một cái không gian tuyền qua bị đánh nổ.

Vô số sinh linh trong thời không bởi vì trận chiến đấu này mà hủy diệt.

Bởi vì ảnh hưởng mỗ ta thời không, có thể thấy từng sợi nhân quả vận mệnh pháp tắc thần liên lượn lờ trên người bọn hắn, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rậm rạp.

"Oanh!" Có khủng bố Đại Đạo lôi đình giáng xuống, hủy diệt hết thảy, phân biệt đánh vào trên người hai người, bổ đến hai người da tróc thịt bong.

"Bàn Cổ, cứ như vậy đi xuống, chúng ta đều sẽ bị Đại Đạo ma diệt, đến mức này sao?

Không bằng chúng ta thu tay lại như thế nào?" Thấy thế, sinh linh thần bí kia nhíu mày, nhìn về phía Bàn Cổ nói.

Chương 152

"Chiến đấu đã bắt đầu, há có thể dễ dàng kết thúc?

Hôm nay, ngô tất sát ngươi!" Bàn Cổ lắc đầu, thần sắc kiên định.

Văn ngôn, sinh linh thần bí cười lạnh: "Ngươi chỉ còn một luồng thần niệm, nếu cứ tiếp tục như vậy, không nói đến việc có thể giết chết bản Đạo Quân hay không, thân thể của ngươi do hậu bối tổ thành sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ, ngươi nỡ để cho mười hai cái hậu bối vẫn lạc trong Thời Không Trường Hà sao?" Hiển nhiên, hắn đối với tình huống hiện tại của Bàn Cổ rõ như lòng bàn tay.

"Hậu nhân của Bàn Cổ ta vô cụ nhất chiến, càng vô cụ tử vong!" Nhiên, làm cho đối phương không nghĩ tới chính là, Bàn Cổ cư nhiên trả lời như vậy, làm cho sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

"Đã như thế, vậy liền chiến đi, bản quân thân là Đạo Quân của Thời đại Hắc ám, cho dù kéo dài hơi tàn cho tới nay, nhưng y nhiên là Đạo Quân, há sẽ bị một tên tiểu bối dọa sợ?" Thấy Bàn Cổ quyết nhiên như thế, sinh linh thần bí cũng không khuyên nữa, mâu tử của hắn lần nữa mở, sát na gian, tựa như hắc ám giáng lâm, băng lãnh, tử tịch.

"Oanh long!" Trên Thời Không Trường Hà, hải lãng phiên cổn, mỗi một bọt sóng đều tựa như một cái thế giới, một phương thời không.

Hai cỗ khí tức khủng bố đang chấn động, giao chức, mỗi một lần va chạm, đều làm cho vạn thiên thời không run rẩy.

Thương khung thượng, từng đạo tử sắc lôi đình giáng xuống, hủy diệt hết thảy.

Tại Hồng Hoang thì Bàn Cổ nãi là mượn dùng Thiên Đạo chi lực và Khai Thiên Phủ, nhiên, tại nơi này, hắn chỉ có thể mượn dùng Khai Thiên Phủ chi lực.

Theo thời gian chiến đấu trôi qua, sắc mặt Bàn Cổ càng ngày càng trắng, Bàn Cổ Chân Thân vĩ ngạn kia cũng bắt đầu nứt ra.

Đạo Kiếp có thể cảm thụ được, khí tức Thập Nhị Tổ Vu trong cơ thể hắn cũng càng ngày càng yếu, nếu tiếp tục chiến đấu đi xuống, Thập Nhị Tổ Vu thật sự muốn vẫn lạc.

Nhiên, Bàn Cổ lại thần sắc bất biến, đối với hắn mà nói, cho dù hy sinh Thập Nhị Tổ Vu, cũng muốn đem đối phương lưu lại.

"Này cũng không được, Thập Nhị Tổ Vu không thể chết, cho dù là Bàn Cổ đại thần, cũng không thể tùy ý quyết định vận mệnh của bọn hắn!" Đạo Kiếp thần sắc càng ngày càng không tốt, Thập Nhị Tổ Vu đối với hắn có trọng dụng, thiệp cập bố cục tương lai, không thể để cho bọn hắn vẫn lạc tại nơi này.

Mâu quang lấp lánh, bỗng nhiên hắn nghĩ tới cái gì, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, liền trực tiếp xuất hiện tại trên chiến trường, lớn tiếng nói: "Bàn Cổ đạo huynh, ngô trợ ngươi!" "Không được, tuy ngươi là Thánh Nhân, nhưng tu vi ngươi chưa đột phá Hỗn Độn Cảnh, không cách nào tham dự trận chiến đấu này, Đại Đạo Thánh Nhân cũng không phải tuyệt đối bất tử bất diệt, tốc tốc thối lui!" Đang trong chiến đấu Bàn Cổ văn ngôn sắc mặt biến đổi, trực tiếp cự tuyệt nói.

Đạo Kiếp lắc lắc đầu, nói: "Đạo huynh, Thập Nhị Tổ Vu không thể chết!" "Mạng của bọn hắn là của ta!" Bàn Cổ lãnh mạc nói.

"A!" Văn ngôn, Đạo Kiếp cũng lắc đầu cười lạnh nói: "Sai, Thập Nhị Tổ Vu đích xác là tinh huyết đạo huynh sở hóa, nhưng mạng là của bọn hắn, không phải của ngươi!" "...." Điều này làm cho Bàn Cổ

giận dữ, không nghĩ tới Đạo Kiếp trước đó đối với hắn thập phần tôn kính, hiện giờ cư nhiên nói chuyện với hắn như vậy.

"Ha ha, vị đạo hữu này nói không sai, Bàn Cổ hắn luôn coi mình là chúa cứu thế, là chúa tể của cái thời đại này, nhưng thỉnh không cần mang theo người khác, cái thiên địa này là thiên địa của sở hữu sinh linh, không phải của Bàn Cổ một người!" Nghe được đối thoại giữa Đạo Kiếp và Bàn Cổ, tồn tại trong hắc ám cười to.

"Đáng chết, Đạo Kiếp, chẳng lẽ ngươi muốn thả đi cái thứ dơ bẩn này sao?" Điều này làm cho Bàn Cổ càng thêm phẫn nộ, thiếu chút nữa bạo tẩu, người hắn xem trọng nhất, cái thời điểm này cư nhiên tới đảo loạn.

"Không, một ngày là tu sĩ Hồng Hoang, một đời liền là người Hồng Hoang.

Ngô chỉ muốn đạo huynh thả Thập Nhị Tổ Vu, do ngô thay thế Thập Nhị Tổ Vu!" Đạo Kiếp trầm giọng nói.

"Ngươi được không?

Ngươi lại không phải huyết mạch của ngô, làm sao thừa thụ sức mạnh của ngô?" Bàn Cổ lắc đầu, không nghĩ tới Đạo Kiếp sẽ có biện pháp này, bất quá sắc mặt lại đẹp hơn rất nhiều.

"Vì sao không được?" Đạo Kiếp thản nhiên nói: "Bản tôn khai thiên chứng đạo, ngưng tụ Tam Thiên Đại Đạo vào một thân, cho dù không có lĩnh ngộ sâu như đạo huynh về Tam Thiên Đại Đạo, nhưng lại đồng nguyên.

Chỉ cần bức xuất mười hai giọt tổ vu tinh huyết dung nhập vào cơ thể ta, tự nhiên có thể thừa tái sức mạnh của đạo huynh!" "Đích xác có thể, bất quá, khủng bố đạo hữu còn có một cái mục đích đi?" Bàn Cổ là tồn tại bực nào?

Há có thể nhìn không ra tâm tư của Đạo Kiếp?

"Không sai, đại gia hỗ huệ hỗ lợi, ngã trợ đạo huynh diệt sát địch nhân, đạo huynh thích phóng Thập Nhị Tổ Vu, tịnh trợ ngã ngưng tụ Hỗn Độn Thể!" Đạo Kiếp gật đầu, tịnh không có phủ nhận mục đích của mình.

Hắn là một người vô lợi không dậy sớm, tự nhiên không có khả năng tốt cũng không được hưởng mà lại đi liều mạng cùng Bàn Cổ.

"Có thể!" Văn ngôn, Bàn Cổ đảo không có do dự.

Ngay sau đó, trên người khí tức chấn động, bạo phát một kích cuối cùng, thoát ly chiến trường, đi vào bên người Đạo Kiếp.

"Phanh!" Bàn Cổ Chân Thân to lớn giải thể, Thập Nhị Tổ Vu từng người một chật vật bay ra.

Thập Nhị Tổ Vu lúc này một thân đầy máu, khí tức uể oải, thập phần thê thảm, ý thức sớm đã lâm vào trầm thụy.

Bàn Cổ ý thức thở dài một tiếng, đối với Thập Nhị Tổ Vu một trảo, phân biệt từ trong cơ thể bọn họ bay ra một giọt tinh huyết, đánh vào trong cơ thể Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp rõ ràng cảm giác được, tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu bắt đầu du tẩu trong cơ thể hắn, tịnh dung nhập vào huyết mạch.

Mười hai loại bản nguyên sức mạnh bắt đầu làm cho thân thể hắn có một chút biến hóa, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, quang bằng tinh huyết Thập Nhị Tổ Vu, không đủ để thân thể hắn thoát biến, còn cần sức mạnh của Bàn Cổ.

"Hy vọng đạo hữu có thể thực hiện lời hứa!" Bàn Cổ ý thức thật sâu nhìn Đạo Kiếp một cái, cuối cùng chậm rãi tản ra, hóa thành một đạo bản nguyên chi quang tối thuần túy, dung nhập vào trong cơ thể Đạo Kiếp.

“Oanh long!” Ngay sau đó, Đạo Kiếp nhục thân khí tức liên tục kéo lên, huyết khí hung dũng trào ra, làm cho tuế nguyệt trường hà cuộn trào, một cỗ tuyên cổ thương lương khí tức tràn ngập.

Nhục thân của hắn chính thức thoát biến, bất quá loại thoát biến này không phải nhất thời nửa khắc có thể hoàn thành, cần thời gian rất dài.

Thần thức sức mạnh của Bàn Cổ cũng tịnh chưa toàn bộ giúp Đạo Kiếp cải biến thể chất, hiện giờ có đại địch ở đây, tự nhiên muốn lưu lại đại bộ phận sức mạnh, mượn nhờ Đạo Kiếp, diệt sát cường địch.

Cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể, Đạo Kiếp chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía tồn tại trong hắc ám, lạnh lùng nói: “Tiếp theo chiến đấu, do bản tôn thay thế!” “Phủ!” Một tiếng quát lớn, Khai Thiên Phủ vốn bởi vì Bàn Cổ ý thức tiêu thất mà rơi xuống không biết tên thời không lần nữa bay trở về, rơi vào trong tay Đạo Kiếp.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp vung tay lên, đem Thập Nhị Tổ Vu đang hôn mê ném ra khỏi Thời Không Trường Hà, liền tay cầm Khai Thiên Phủ, giết về phía hắc ám thâm xử.

“Oanh long!” Một hồi đại chiến lần nữa bạo phát, đáng tiếc Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc nhìn không thấy.

Từ Thời Gian Trường Hà bay ra, Đạo Kiếp sớm đã thiết định tọa độ tốt, nhân thử, Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp rơi vào trên Tam Tiên Đảo.

Tam Tiên Đảo đại trận quang mang chợt lóe, tịnh chưa ngăn cản, tùy ý Thập Nhị Tổ Vu tiến vào.

“Phanh!

Phanh!

Phanh!” Thập Nhị Tổ Vu, những quái vật khổng lồ rơi xuống đất,

toàn bộ Tam Tiên Đảo đều chấn động, nháy mắt kinh động đám người Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa đang chờ đợi trên đảo.

"Di, là Thập Nhị Tổ Vu, bọn họ đều ngất đi rồi!" Thân thể to lớn của Thập Nhị Tổ Vu rơi vào Tam Tiên Đảo, tự nhiên kinh động Minh Hà, Phục Hy đám người, sôi nổi vọt ra, vừa thấy liền hoảng sợ.

Chương 153

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu thập phần thê thảm, cả người đầy máu, Tổ Vu chi khu vốn linh bảo cũng khó có thể thương tổn nay cũng đều bị xé rách, từng người một khí tức uể oải bất kham, ngay cả ý thức đều lâm vào trầm thụy.

"Hít!" Như thế thảm trạng, làm cho mấy người hít hà một hơi.

"Bàn Cổ đại thần rốt cuộc làm cái gì, cư nhiên làm cho Thập Nhị Tổ Vu biến thành bộ dáng như thế?" "Thập Nhị Tổ Vu có thể xuyên qua hộ đảo đại trận, nhất định là sư tôn lão nhân gia đưa về, nhưng sư tôn vì sao không có trở về?" Mấy người lâm vào trầm tư.

Bàn Cổ xông vào Hỗn Độn Tinh Vực, liền bạo phát chiến đấu ba động khủng bố, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì, bọn họ liền không biết được.

Sau đó Đạo Kiếp phong ấn toàn bộ Hồng Hoang, bọn họ lại càng thêm không rõ ràng lắm.

Bất quá nhìn Thập Nhị Tổ Vu thảm trạng như thế, hiển nhiên Bàn Cổ gặp phải địch nhân đáng sợ, thậm chí có khả năng chính sư tôn nhà mình cũng đã đi hỗ trợ.

"Được rồi, đều đừng ngẩn ra đó nữa, nhanh chóng đem Thập Nhị Tổ Vu nâng dậy, giúp bọn hắn chữa thương!" Minh Hà là người đầu tiên hồi thần, mở miệng nói, liền đi về phía Đế Giang vận chuyển pháp lực, đem thân thể cao lớn của Đế Giang nâng lên.

Nữ Oa đám người thấy thế cũng đều sôi nổi làm theo.

Bất quá lúc này, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, chế chỉ cử động của mọi người, lắc đầu nói: "Chúng ta tốt nhất đem Thập

Nhị Tổ Vu đưa về Vu tộc, Tổ Vu cùng chúng ta bất đồng, Huyết Trì của Vu tộc có Bàn Cổ Điện trấn áp mới là địa phương thích hợp chữa thương nhất!" "Không sai, sư muội nói có lý!" "Đích xác là như thế!" Minh Hà đám người đều cảm thấy có đạo lý, liền đem Thập Nhị Tổ Vu mang theo, lặng yên rời đi Tam Tiên Đảo.

Bọn họ tịnh không có bại lộ bất luận khí tức gì, hiện giờ Hồng Hoang cục thế hỗn loạn, sinh sợ xảy ra ý ngoại.

Biệt không nói, quang bị đám người Đế Tuấn phát hiện, khẳng định sẽ ra tay, nhân cơ hội trừ khử Thập Nhị Tổ Vu.

Sư tôn không có trở về, bọn họ càng dễ dàng trúng kế của Hồng Quân.

Nhiên, bọn hắn không biết chính là, trong Tử Tiêu Cung, đám người Hồng Quân so với bọn hắn càng thêm khẩn trương.

Cho dù Bàn Cổ và tồn tại thần bí kia biến mất tại Thời Không Trường Hà, thậm chí, sau đó liên Đạo Kiếp cũng đi theo vào, y cựu không dám tùy ý loạn động.

Mãi cho đến khi Hồng Quân lần nữa cảm thụ được Thiên Đạo ý chí, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Thiên Đạo ý chí trở về, chứng minh Bàn Cổ đã tiến vào Thời Không Trường Hà thâm xử, thậm chí có khả năng luồng ý thức kia đã biến mất!" "Còn có Đạo Kiếp lão nhi, tốt nhất toàn bộ chết ở nơi đó!" Hồng Quân thần sắc lần nữa khôi phục đạm nhiên, chỉ bất quá khi nhìn về phía đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng chặn cửa bên ngoài Tử Tiêu Cung kia, sắc mặt hắn lại không tốt.

Hiện giờ có liên quan đến trảm thân chi pháp mà Đạo Kiếp truyền xuống hắn đã hiểu rõ, trảm khứ vị lai, như vậy cỗ hóa thân chặn tại trước cửa Tử Tiêu Cung này, hiển nhiên là do Đạo Kiếp trảm ra.

“Hừ, cứ chặn đi, phản chính bần đạo như bây giờ cũng chỉ có một cỗ hóa thân lưu tại Tử Tiêu Cung trung!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tam Thanh, Đế Tuấn mấy người, thản nhiên nói: “Lần này phát sinh sự tình nãi là ý ngoại.

Bất quá trước mắt trong Hồng Hoang nguy cấp chưa giải trừ, các ngươi liền trước lưu tại nơi này tu luyện đi.

Còn có mấy vạn năm nữa, lần giảng đạo thứ ba liền sẽ bắt đầu, chờ giảng đạo kết thúc, các ngươi lại đi ra ngoài!” “Lão sư!” Tam Thanh đám người đều không có ý kiến.

Hồng Quân không nói, bọn hắn cũng không dám rời đi, dù sao đối với bọn hắn, cả cái Hồng Hoang này, không có địa phương nào so với Tử Tiêu Cung càng an toàn hơn.

Hồng Quân lần này cũng đã định chủ ý cấp mấy người này mở "hack".

Theo việc Đạo Kiếp triển hiện ra thực lực, làm cho Hồng Quân trong lòng cảm giác nguy cấp càng ngày càng mạnh.

Hắn nhất định phải nhanh chóng tăng lên thực lực và thế lực, mới có thể đối kháng Đạo Kiếp, thậm chí còn có vị Bàn Cổ đại thần kia không biết còn sống hay không.

Nếu là trước kia, hắn có thể khẳng định, Bàn Cổ thật sự đã ngã xuống rồi, nhưng hiện giờ thật sự không dám lại bảo đảm.

Nhân thử, nếu Bàn Cổ thật sự còn sống, hắn cần thiết phải tại trước khi Bàn Cổ thức tỉnh, có được thực lực kháng hành đối phương.

Vu thị, trong vòng mấy vạn năm tiếp theo, vô luận Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất hay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không có tại Hồng Hoang hiển hóa, Thiên Đình phát triển cũng đình trệ lại.

Cũng may tại Thiên Đình có Thập Đại Yêu Thánh tọa trấn, đảo cũng không có xảy ra loạn gì.

Tối chủ yếu là, Đông Hải nhất mạch đại năng cũng không biết vì sao, biến mất trong mắt thế nhân.

Nhân thử, mấy vạn năm qua, cả cái Hồng Hoang dị thường bình tĩnh.

Tuy rằng hai đại trận doanh y cựu tại tranh đấu, nhưng đều là những tu sĩ bình thường kia, căn bản không có Chuẩn Thánh đại năng nhúng tay.

Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà, Hi Hòa, Thường Hi, còn có Tây Vương Mẫu mấy người trong mấy vạn năm này, đều vẫn luôn ở lại Vu tộc, vì Thập Nhị Tổ Vu hộ pháp.

Hảo tại không có việc gì phát sinh, hiện giờ Thập Nhị Tổ Vu đều thức tỉnh rồi, tịnh mượn trợ Huyết Trì sức mạnh đem thương thế trên người khôi phục đến thất thất bát bát.

Tịnh thả, nhân thử lần này thân thân cảm ngộ sức mạnh của Bàn Cổ, phá sau rồi lập, Thập Nhị Tổ Vu tu vi càng thượng nhất tầng lâu.

Không chỉ nhục thân trở nên càng thêm cường đại, ngay cả nguyên thần cũng tráng lớn không ít, hiện giờ nguyên thần đã không yếu hơn Thiên Tiên.

Đừng nhìn Thiên Tiên cảnh nguyên thần yếu, nhưng đối với Tổ Vu lại thập phần khó được, mang đến chỗ tốt cũng tương đương to lớn.

Cùng lúc đó, ngoại Hỗn Độn, Vô Cực Đại Thế Giới trung, mười vạn năm luận đạo, cùng một đám Hỗn Độn Ma Thần ở chung, Hồng Quân bản tôn rốt cuộc kết thúc đoạn ngày tháng dày vò này, tịnh gấp không chờ nổi chạy về Hồng Hoang.

Chỉ bất quá hiện giờ Đạo Kiếp không ở, Hồng Hoang xử vu trạng thái phong ấn, làm cho Hồng Quân tốn thật lớn một phen thủ đoạn, thậm chí cố ý câu thông Thiên Đạo chi lực, mới đem phong ấn đánh mở một cái lỗ hổng, trở về Hồng Hoang.

"Rốt cuộc đã trở về, tên Đạo Kiếp lão nhi đáng chết, đáng chết Hỗn Độn Ma Thần, cấp bần đạo chờ!" Nhìn trước mắt Nội Hỗn Độn, Hồng Quân có loại cảm giác hoạch đắc tân sinh.

Đoạn ngày tháng nghẹn khuất kia, hắn liền đối Đạo Kiếp và một chúng Hỗn Độn Ma Thần nghiến răng nghiến lợi, ân, còn có một cái Bàn Cổ.

Bất quá hắn biết, loại ngày tháng này sẽ một đi không trở lại.

Lại qua ba ngàn năm, chờ lần giảng đạo thứ ba sau khi kết thúc, hắn liền sẽ hợp đạo.

Đến lúc đó, Hồng Quân liền là Thiên Đạo, tuy rằng Thiên Đạo không phải Hồng Quân, nhưng tương lai loại sự tình này ai nói chắc được đâu?

Trăm năm sau, tiếng chuông du dương từ Hỗn Độn Tinh Vực truyền đến, truyền nhập Hồng Hoang các nơi.

Hồng Quân thanh âm hạo đại uy nghiêm vang lên, đánh vỡ sự tịch tĩnh mấy vạn năm của Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều biết, Tử Tiêu Cung lần giảng đạo thứ ba bắt đầu rồi.

Một chúng Tử Tiêu Cung đại năng đều sôi nổi hướng về Hỗn Độn Tinh Vực chạy tới.

Chương 154

Lần này trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sở giảng nãi là Thánh Nhân chi đạo, sau khi thành Thánh tu hành như thế nào.

Ba ngàn năm du du trôi qua, một ngày nọ, một cỗ hạo hãn thiên uy giáng lâm Hồng Hoang các nơi, nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực.

Một cái bánh xe hình dạng trăng khuyết cực lớn xuất hiện tại trên thương khung, kinh động vô số Hồng Hoang sinh linh.

Ngay sau đó, thanh âm Hồng Quân vang lên: "Ngô nãi Hồng Quân, hôm nay hợp đạo.

Từ nay về sau Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân, phi lượng kiếp không xuất, Đạo hợp!" Thoại âm rơi xuống, thân ảnh Hồng Quân trực tiếp xuất hiện tại trên Thiên Đạo Chi Luân, mật mật ma ma đại đạo phù văn đang diễn hóa, cuối cùng, cả cái Thiên Đạo Chi Luân hóa thành một cái hình thái mặt trời, ẩn một tại phía trên thương khung.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ đều có thể rõ ràng cảm giác được, thiên uy càng thêm hậu trọng, thiên địa quy tắc cũng trở nên ẩn hối.

"Hợp Đạo, Hợp Đạo, nguyên lai là như thế!

Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, bổ toàn Thiên Đạo, Thiên Đạo hoàn chỉnh, lại làm cho chúng ta tu hành càng thêm khó khăn!" "Đáng giận, rốt cuộc là tốt hay xấu!" Hứa đa nhìn thấu một điểm này tu sĩ sắc mặt tịnh không tốt lắm, có đại năng muốn mắng ra tiếng, lại bỗng nhiên tâm thần rùng mình, giống như có một đôi mắt băng lãnh đang nhìn chăm chú, vội vàng câm miệng.

Việc này làm cho hứa đa tu sĩ tâm tình trầm trọng.

Cùng một thời gian, Tử Tiêu Cung giảng đạo kết thúc, một chúng Tử Tiêu Cung đại năng sôi nổi trở về.

Trong đó, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thập phần cao điệu.

Người khác nghe giảng ba ngàn năm, nhiên, mấy cái người này lại tại trong Tử Tiêu Cung ngây người mấy vạn năm, bị Hồng Quân bức bách tu luyện.

Dưới sự "mở hack" của Hồng Quân, Đế Tuấn đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, kỳ dư năm người toàn bộ đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, có thể nói là cường đại vô cùng.

"Oanh!" Một ngày nọ, Thiên Đình bạo phát quang mang thôi xán, kim sắc quang mang bao trùm Tam Thập Lục Trọng Thiên, từng đạo trường hồng quán xuyên các tầng trời, hào quang vạn trượng, từng tên Thiên binh Thiên tướng uy vũ bất phàm tại trên trường hồng hành tẩu.

Lăng Tiêu Bảo Điện nội, Đế Tuấn Thái Nhất ngồi ở chủ vị trí, nghe phía dưới Thập Đại Yêu Thánh hối báo.

"Yêu Hoàng, từ khi năm đó Bàn Cổ đại thần biến mất sau, Vu tộc liền không còn động tĩnh, thẳng đến như bây giờ, ngay cả các đại bộ lạc của Vu tộc cũng đều thu súc sức mạnh!" Đế Tuấn văn ngôn lâm vào trầm tư.

Bên cạnh, Thái Nhất mâu quang lấp lánh, nhìn về phía Đế Tuấn: "Đại huynh, khủng bố Thập Nhị Tổ Vu tùy đồng Bàn Cổ ý thức cùng nhau vẫn lạc tại trong Thời Không Trường Hà, nếu đúng là như vậy, như vậy Vu tộc hoàn toàn không đáng để lo!" "Ân!" Đế Tuấn gật gật đầu, nói: "Như thế nhất lai, Vu tộc xác thật không đáng để lo.

Ngã muốn tại thời điểm này hoành tảo Hồng Hoang, Vu tộc không còn là trở ngại, chỉ là bên phía Tam Tiên Đảo?" Nói thật, hắn đối với

Đông Hải nhất mạch thập phần kiêng kị, cho dù hiện giờ đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Mặc kệ, trước khi Tử Tiêu Cung mở ra, hóa thân Đạo Tôn lưu tại ngoài Tử Tiêu Cung liền biến mất.

Tuy Đại Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng nếu thật sự ngã xuống, khủng bố cũng cần thời gian khôi phục, ngã vừa vặn có thể nhân đoạn thời gian này hoành tảo Hồng Hoang!" Nghĩ đến đây, Đế Tuấn không do dự nữa, đứng dậy nhìn về phía dưới: "Thập Đại Yêu Thánh nghe lệnh, tức khắc chỉnh đốn binh mã, xuất phát Vu tộc, đem Vu tộc đuổi tận giết tuyệt!" "Thiên Đế!" "Cẩn tuân bệ hạ ý chỉ!" Thập Đại Yêu Thánh thần tình kích động, bọn hắn cũng chờ ngày này đã lâu, đương tức liền sôi nổi rời đi Lăng Tiêu Bảo Điện, bắt đầu chỉnh đốn binh mã.

Cùng một thời gian, tin tức hữu quan việc Bàn Cổ cùng Đạo Kiếp tiến vào Thời Không Trường Hà, cũng không biết bị ai cấp thấu lộ đi ra ngoài, nháy mắt dẫn bạo cả cái Hồng Hoang.

Tồn tại cổ xưa thần bí, Bàn Cổ đại thần và Đạo Tôn, tam giả cùng nhau tiến vào Thời Không Trường Hà, tin tức này nháy mắt chấn động tâm thần vô số người.

Tất cả mọi người khi nghe thấy chuyện này xong, phản ứng đầu tiên liền là kinh hãi, cư nhiên có người có thể kháng hành Bàn Cổ đại thần, chuẩn bị đối với Hồng Hoang bất lợi.

Tồn tại như vậy ẩn tàng tại trong bóng tối, nếu không phải bị Bàn Cổ đại thần cấp tìm ra, quang nghĩ thôi cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Sau khi khiếp sợ, chuyện thứ hai đó là sự sinh tử của Bàn Cổ và Đạo Kiếp.

Mấy vạn năm chưa về, làm cho thế nhân cũng đều sôi nổi lo lắng.

Lo lắng tịnh không phải Bàn Cổ, dù sao Bàn Cổ chỉ là một luồng ý thức, chân chính làm cho người ta lo lắng, nãi là Đạo Kiếp và Thập Nhị Tổ Vu.

Mấy vạn năm chưa về, làm cho người ta đều hoài nghi đám người Đạo Kiếp đã vẫn lạc tại trong Thời Không Trường Hà.

Đương nhiên, tịnh không phải tất cả mọi người đều lo lắng, người của Tử Tiêu Cung nhất mạch lại cao hứng.

Hồng Quân hợp đạo, trở thành Thiên Đạo, sau lần giảng đạo thứ ba, đám người Đế Tuấn trở về, thực lực đại tăng, Đạo Tôn lại biến mất, thậm chí, chủ lực của Đông Hải nhất mạch là Thập Nhị Tổ Vu có khả năng đã vẫn lạc, khởi không phải đại biểu cho việc Đông Hải nhất mạch tức tương xuống dốc?

"Ha ha, quá tốt rồi, từ hiện tại, cả cái Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của người Tử Tiêu Cung nhất mạch chúng ta, Đông Hải nhất mạch, có thể đi chết đi!" "Giết, diệt Đông Hải nhất mạch!" Có tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch tính tình lãnh mạc mở miệng, nháy mắt dẫn phát phản ứng dây chuyền.

"Ai, thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ a, bần đạo ngã không làm ra được sự tình như vậy!" "Không sai, Đạo Tôn và Thập Nhị Tổ Vu nãi là vì Hồng Hoang chúng ta mà hy sinh, nãi là đại anh hùng, ngã đẳng làm sao có thể làm ra loại sự tình này!" "Hừ, lão hủ đánh chết cũng sẽ không tại cái thời điểm này đối với Đông Hải nhất mạch ra tay!" Tử Tiêu Cung nhất mạch cũng có tu sĩ tâm địa thiện lương, nhiên, người như vậy chung quy chỉ chiếm thiểu số, thanh âm của bọn hắn rất nhanh bị áp xuống.

Nói trắng ra là, cái Hồng Hoang này, vô luận tại niên đại nào, đều là cường giả vi tôn.

Tuy rằng có một số người làm ra sự việc khiến người ta tâm sinh

kính bội, nhưng vẫn là lấy ích lợi của bản thân làm chủ.

Những tu sĩ vẫn luôn duy trì trung lập kia cũng đều sôi nổi trầm mặc.

Vì Đông Hải nhất mạch nói chuyện, nhưng không nghi ngờ gì sẽ đắc tội Tử Tiêu Cung nhất mạch, nếu vị lai Tử Tiêu Cung nhất mạch lớn mạnh, ngày tháng của bọn hắn sẽ khó khăn.

Thẳng đến một ngày, một đạo thanh âm uy áp hạo đại tại trên Tam Thập Lục Trọng Thiên truyền đến.

“Trẫm nãi Đế Tuấn, thuận ứng thiên mệnh kiến lập Thiên Đình, đương trị lý thiên hạ, quy hoạch Hồng Hoang trật tự.

Vu tộc bất kính thiên, không tuân thủ Thiên Đình quy tắc, tự khi đản sinh tới nay liền tứ ý sát lục chúng sinh, tàn bạo bất nhân.

Hôm nay trẫm hạ lệnh, diệt Vu tộc, vì Hồng Hoang thanh lý tai họa!” "Oanh!" Theo thanh âm của Đế Tuấn rơi xuống, cả Hồng Hoang chấn động, vô số người kinh hãi, các tộc kinh hoàng thất thố.

Thậm chí, rất nhiều tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung cũng đều chấn kinh và kinh ngạc.

Trước đó kêu gào lợi hại, nhưng thực tế muốn động thủ cũng không hề dễ dàng.

Chưa nói đến việc mạch Đông Hải còn có những Chuẩn Thánh đại năng như Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu tọa trấn, chỉ riêng số lượng tu sĩ tín ngưỡng Đạo Tôn đã nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Vu Tộc tuy rằng mất đi Thập Nhị Tổ Vu, nhưng thế lực y nguyên vẫn khổng lồ, Đại Vu hàng trăm, đỉnh cấp Đại Vu có hơn mười vị, tộc nhân các bộ lạc Đại Vu lại càng có ức vạn chi chúng.

Vì vậy, tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung cũng chỉ là sấm to mưa nhỏ, muốn triệt để đánh áp mạch Đông Hải thì cũng chỉ có thể từng chút, từng chút một ngói giải.

Nhưng ai có thể ngờ được, động tác của Đế Tuấn lại lớn như vậy, trực tiếp phát binh tiến công Vu Tộc, khiến cho ngay cả đại năng Tử Tiêu Cung cũng phải chấn kinh không thôi.

Đương nhiên, duy chỉ có Tam Thanh, cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là năm người tịnh không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì bọn hắn đã sớm biết trước.

Chương 155

Trên núi Côn Luân, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lần lượt từ trong đạo trường của mình đi ra, ba người mặt mang tiếu ý nhìn về phía Thiên Đình. "Lão sư thật đúng là dụng tâm lương khổ, chỉ không biết Đế Tuấn lần này có thể thành công hay không!" "Hẳn là không có vấn đề gì đâu, nhưng tiền đề là cái tin tức kia phải chuẩn xác!" "Chi bằng chúng ta đi xem một chút?" Ba người nhìn nhau một cái, liền nhao nhao hiện thân, rời khỏi núi Côn Luân.

Tại Tây Phương, núi Tu Di, bên ngoài Bát Bảo Công Đức Trì, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đả tọa tu luyện, cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí cũng bị thanh âm của Đế Tuấn kinh động. "Đế Tuấn tên này muốn đi công đánh Vu Tộc?

Cư nhiên nhanh như vậy?

Xem ra hắn đã không thể chờ đợi được muốn nhất thống Hồng Hoang!" Ánh mắt Chuẩn Đề chớp động, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía Tiếp Dẫn thấp giọng nói: "Sư huynh, đây đối với chúng ta là một cơ hội tốt!" Tiếp Dẫn nheo mắt lại: "Ý của sư đệ là?" "Chiến tranh sẽ khiến người ta phát tài, đồng dạng, đối với Tây Phương ta, có thể nhân cơ hội này bắt...

à không, mời chào một ít hạt giống tốt về Tây Phương ta!" Chuẩn Đề mặt mang mỉm cười, tựa hồ thập phần vui vẻ.

Nhiên, Tiếp Dẫn nghe vậy lại mặt mang tật khổ, làm ra một bộ bi thiên mẫn nhân nói: "Sư đệ, hai người chúng ta thật đúng là một bộ mệnh khổ trời sinh, vì Tây Phương mà không từ lao khổ, haiz!" Chuẩn Đề: "Sư huynh..." Tiếp Dẫn: "Sư đệ, dùng từ phải nhu hòa thỏa đáng, sau này chớ có nói là 'bắt', cái đó gọi là 'độ', là bọn hắn cùng Tây

Phương ta hữu duyên!" Chuẩn Đề: "Cẩn tuân sư huynh giáo huấn!" Cùng thời gian đó, các đại năng khắp nơi như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng đều nhao nhao rời khỏi đạo trường, chuẩn bị thân lâm hiện trường.

Tự nhiên bọn hắn không phải đi giúp Đế Tuấn, mặc dù mọi người đều thuộc mạch Tử Tiêu Cung, nhưng quan hệ cũng chỉ dừng lại ở đó, tịnh không thân thiết.

Bọn hắn chỉ muốn biết Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc đã chết hay chưa, và Đế Tuấn có thể hay không cầm xuống trận chiến này. "Oanh!" Không bao lâu sau, đại quân Thiên Đình chỉnh hợp hoàn tất, dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn, trùng trùng điệp điệp từ Tam Thập Tam Thiên lao xuống, sát hướng Vu Tộc.

Lúc này, mây đen che kín chân trời, yêu khí cuộn trào khắp thiên khung, từng cỗ khí tức khủng bố chấn hám thiên địa, khiến chúng sinh run rẩy. "Thập Nhị Tổ Vu, lăn ra đây chịu chết!" Trên bầu trời Vu Tộc, Đế Tuấn thân mặc trường bào đế vương màu vàng kim, trước ngực thêu hình một con Tam Túc Kim Ô, chu thân Cửu Long đế khí lượn lờ, đầu đội đế quan, uy nghiêm của Thiên Đế hiển lộ không bỏ sót.

Lời này vừa mở miệng, càng thể hiện bá khí, uyển như một tôn chúa tể cao cao tại thượng, một lời có thể định sinh tử của người khác.

Thế nhưng, không biết vì sao, tất cả mọi người đều khóe miệng co giật, đặc biệt là những kẻ vốn nhìn Đế Tuấn không thuận mắt, lại càng bỉ thị không thôi. "Mẹ nó, lúc người ta Thập Nhị Tổ Vu còn ở đây sao không thấy hắn bá khí như vậy?

Bị người ta đánh cho như chó!" "Còn phải nói, hiện nay người trong thiên hạ đều biết Thập Nhị Tổ Vu khả năng tao ngộ bất trắc, căn

bản không ở trong Vu Tộc, hắn chọn cái thời điểm này tới khiêu khích làm anh hùng!" Nhưng lời này lại không ai dám nói ra, chỉ có thể mắng thầm trong lòng. "Làm càn!

Đế Tuấn, thật to gan!" Đúng lúc này, một đạo thanh âm thanh lãnh từ trong Vu Tộc truyền ra, một nữ tử bạch y đạp không đi tới, mái tóc đen nhánh xõa vai, da thịt tinh oánh uyển như mỹ ngọc, nhất cử nhất động đều tản ra khí tức cao quý. "Nữ Oa?

Nàng sao lại ở chỗ này?" Chúng nhân đều kinh ngạc, Thập Nhị Tổ Vu không ra, Nữ Oa lại tới.

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, lạnh lùng nói: "Nữ Oa, chẳng lẽ ngươi không biết bản đế lần này là muốn diệt Vu Tộc sao?

Hiện giờ ngươi ở chỗ này, là định giúp Vu Tộc thề chết chống lại bản đế?" Hắn tin tưởng, chuyện hắn truyền âm Hồng Hoang trước đó, Nữ Oa tuyệt đối đã nghe được. "A, thề chết chống lại?

Trò cười, Đế Tuấn ngươi là cái thá gì, cũng có tư cách để bản cung phải liều mạng?

Bại tướng dưới tay mà thôi!" Nữ Oa nghe vậy lại cười lạnh liên liên. "Không sai, Đế Tuấn, hành vi của ngươi thật đáng buồn cười.

Chúng ta không xuất thế, chỉ là tĩnh tâm tu luyện mà thôi, ngươi thật sự cho rằng mạch Đông Hải chúng ta sợ ngươi không thành!" "Cho ngươi một chút nhan sắc liền không biết mình mang họ gì, hôm nay bản cung liền nhìn xem, ngươi bằng vào cái gì mà dám càn rỡ?" Lời của Nữ Oa vừa dứt, lại từng đạo thanh âm lạnh lùng từ trong Vu Tộc truyền ra.

Khẩn tiếp theo, Minh Hà, Phục Hy, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi đều nhao nhao từ Vu Tộc đi ra.

Từng cỗ khí tức Chuẩn Thánh tràn ngập, thánh uy hạo đãng, cuộn

trào bát phương, trấn áp cửu thiên, khiến cho vô số yêu binh yêu tướng do Đế Tuấn mang đến, nãi chí là những kẻ xem náo nhiệt sắc mặt đại biến, cảm giác hô hấp khó khăn. "Kiệt kiệt, hôm nay kẻ nào dám ra tay, bần đạo sẽ để chư thiên nhuốm máu!" Minh Hà tuy rằng chưa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng một thân huyết sát chi khí tràn ngập, sát ý khủng bố khiến thiên địa run rẩy, loại sát ý này tựa hồ muốn giết sạch chư thiên, ngay cả Chuẩn Thánh đại năng cũng phải động dung. "Các ngươi... cư nhiên toàn bộ đều ở chỗ này?" Nhìn thấy đám người này, đồng tử Đế Tuấn co rụt lại, không ngờ tới tình huống này. "Ha ha!" Nhưng Thái Nhất ở bên cạnh lại cười lớn, tiếng cười như sấm, chấn động cửu thiên, nói: "Đại huynh, thấy chưa, đám gia hỏa này đều tụ tập ở chỗ này, tất nhiên là muốn ngăn cản Thiên Đình ta diệt Vu Tộc.

Nhìn như vậy, Thập Nhị Tổ Vu thật sự đã chết rồi, nếu không vì sao không ra mặt?

Mà lại phải để cho người ngoài ra mặt thay?" Bị Thái Nhất nhắc nhở như vậy, Đế Tuấn vốn sắc mặt âm trầm nháy mắt hai mắt tỏa sáng.

Nếu như trước đó còn có chút không xác định Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc thật sự chết hay chưa, như vậy hiện tại hầu như có thể khẳng định.

Vì thế, thần sắc Đế Tuấn lần nữa khôi phục đạm nhiên và lạnh lùng, tiến lên một bước, đối với đám người Phục Hy lạnh lùng nói: "Hôm nay bản đế tất diệt Vu Tộc, nếu các ngươi nhất định phải ngăn cản, như vậy chỉ có thể diệt luôn cả các ngươi!" "Đế Tuấn, ngươi cũng quá tự cho là đúng rồi đó!" Phục Hy thần sắc lạnh lẽo. "Muốn chiến liền chiến, thật coi chúng ta sợ ngươi không thành?

Nói thật cho ngươi biết, hôm nay Vu Tộc bất luận như thế nào

ngươi cũng diệt không được, nếu quả thật muốn ra tay, kẻ bị diệt chỉ sẽ là Thiên Đình!" Minh Hà càng không nhiều lời, hồn thân sát lục khí tức tràn ngập, hắn sớm đã muốn thống thống khoái khoái giết một trận, Sát Lục Chi Đạo chỉ có ở trong máu tươi mới có thể lĩnh ngộ. "Hảo hảo, hảo!" Đế Tuấn cũng bị chọc giận quá hóa cười, cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp hét lớn một tiếng: "Nhị lang Yêu Tộc ta, theo bản đế giết!" "Giết!" Theo tiếng nói của Đế Tuấn rơi xuống, ức vạn tu sĩ Yêu Tộc tê hống, yêu khí trùng phá chân trời, sát khí ngập trời cuộn trào ra, nhao nhao lao về phía các đại bộ lạc Vu Tộc.

Khẩn tiếp theo, Đế Tuấn lần nữa hét lớn: "Chu Thiên Tinh Quân ở đâu?

Theo bản đế tế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hôm nay hãy để Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình ta nhuốm máu Chuẩn Thánh, dương danh thiên hạ!" Đông Hoàng Thái Nhất đứng bên cạnh Đế Tuấn, cùng Đế Tuấn đồng thời thao khống Hà Đồ Lạc Thư.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chu Thiên Tinh Quân nhao nhao tiến lên, mỗi người tế ra một lá đại kỳ.

Rất nhanh, một tòa đại trận tinh quang thôi xán liền hình thành. "Oanh!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa thành, một cỗ uy áp hạo hãn cuộn trào ra, thậm chí chưa cần dẫn động tinh thần chi lực, liền đã áp cho vô số tu sĩ thở không nổi. "...Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại biến mạnh rồi?" "Uy thế này quả thực sắp kham bỉ (sánh ngang) Thánh Nhân!" Đám người Phục Hy sắc mặt thập phần ngưng trọng.

Chương 156

Đồng dạng, rất nhiều tu sĩ đang quan khán ở phía xa cũng đều sắc mặt biến đổi. "Tòa đại trận này sao lại biến thái như vậy?" "Kham bỉ Thánh Nhân, chúng ta nếu đối mặt, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ!" Tam Thanh cũng thần sắc ngưng trọng, vốn chỉ đạm nhiên xem náo nhiệt, như hôm nay sắc mặt lại có chút khó coi.

Không sai, Đế Tuấn và bọn họ đồng xuất từ môn hạ Hồng Quân, song phương cũng có hợp tác, nhưng không đại biểu là đồng lòng.

Một khi đem mạch Đông Hải đánh áp xuống, như vậy kẻ tiếp theo bị đánh áp chính là những đại năng Tử Tiêu Cung này.

Dù sao từ việc đối phương kiến lập Thiên Đình, thậm chí thống nhất Bách Tộc có thể nhìn ra dã tâm to lớn của hắn. "Giết!" Lúc này, dưới sự dẫn dắt của Thập Đại Yêu Thánh, vô số Yêu Tộc xông vào trong Vu Tộc, cùng Vu Tộc triển khai giao chiến.

Mặc dù Thập Nhị Tổ Vu không có hiện thân, nhưng Vu Tộc y nguyên cường đại.

Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Vũ Sư, Xi Vưu, Phong Bá đẳng đẳng, mỗi một vị Đại Vu tu vi đều giới hạn giữa Đại La đỉnh phong cùng Chuẩn Thánh, tầm thường Đại La Kim Tiên căn bản không phải địch thủ của một hiệp. "Bạch Trạch tiểu nhi, đi chết đi cho ta!" Trong đó, Hình Thiên là anh dũng nhất, một thanh cự phủ uyển như Tiểu Bàn Cổ, đánh cho Bạch Trạch liên tục bại lui. "Ha ha, bằng vào các ngươi cũng dám diệt Vu Tộc ta, thật đáng buồn cười!" Khoa Phụ cầm trong tay một cây gậy gỗ lớn, uyển như dã nhân, nanh ác cười.

Ngoại trừ Thập Đại Yêu Thánh và một đám Đại Vu, các Yêu Tộc và Vu Tộc khác cũng bắt đầu tư sát.

Lần đại chiến này, có thể nói hai tộc hầu như toàn quân xuất động, Vu Yêu hai tộc tham chiến hà chỉ ức vạn?

Chỉ trong sát na, liền máu chảy thành sông, thi cốt như núi.

Rất nhanh, hư không liền bị huyết khí nồng nặc sung xích, tản ra khí tức huyết tinh, bạo lệ. "Oanh long!" Sau một khắc, không biết vì sao, vô số sinh linh Hồng Hoang, bất luận đang ở nơi nào, đều có thể cảm giác được thiên địa tựa hồ chấn động một cái.

Khẩn tiếp theo, bầu trời biến đổi nhan sắc, lại có vô biên sát khí tràn ngập.

Không chỉ ở chiến trường, thậm chí ngay cả Thái Cổ Tinh Thần, nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực cũng có từng tia kiếp sát chi khí đản sinh. "Lượng Kiếp bạo phát!" Vô số đại năng rùng mình kinh hãi.

Một số cổ lão tồn tại sống sót từ Long Hán Lượng Kiếp, trong nháy mắt tựa hồ trở về năm đó, thời đại thảm liệt của Long Hán kiếp, khiến sắc mặt trắng bệch, vội vàng mở ra đại trận, phong bế đạo trường. "Sát khí này, chẳng lẽ chính là Lượng Kiếp mà lão sư đã nói sao?" Tam Thanh cũng sắc mặt biến đổi. "Chúng ta lui lại, ổn trụ tâm thần, không được để kiếp sát chi khí ảnh hưởng!" Lão Tử trầm giọng nói, trực tiếp tế ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp.

Huyền hoàng nhị khí tràn ngập, từng tia công đức chi lực rủ xuống bảo hộ thân thể, trở ngại kiếp sát chi khí xâm thực.

Bất quá Nguyên Thủy và Thông Thiên lại không có đẳng cấp pháp bảo như vậy, chỉ có thể tự mình ổn trụ tâm thần.

Nhiên, bọn họ lại không biết, nếu như Lượng Kiếp chỉ cần bài trừ áp chế kiếp sát chi khí liền có thể trốn tránh được, vậy thì còn gọi là Lượng Kiếp sao?

Chính sở vị một khi nhập kiếp thì thoát thân khó, có đôi khi, cũng

không phải muốn trốn là có thể trốn được. "Minh Hà, Phục Hy, còn có Nữ Oa, hôm nay để các ngươi kiến thức uy lực chân chính của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của bản đế!" "Có thể vẫn lạc trong tay bản đế, đủ để các ngươi tự ngạo rồi!" Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn cười lớn, đại trận gia thân, loại sức mạnh hầu như bễ mỹ Thánh Nhân này khiến lòng tin hắn đại trướng, rốt cuộc không đem đám người Phục Hy để vào mắt. "A, thật buồn cười!" Nhưng Phục Hy lại cười lạnh một tiếng, cùng Nữ Oa, Tây Vương Mẫu đồng thời lui lại.

Khẩn tiếp theo, hắn đối với phương hướng Bàn Cổ Điện nói: "Chư vị Tổ Vu, Đế Tuấn tiểu nhi đã bị dẫn ra, cũng đến lúc xuất thủ rồi!" "Ha ha, lão tử sớm đã chờ không kịp rồi!" "Mẹ nó, Đế Tuấn tiểu nhi cư nhiên dám diệt Vu Tộc ta, hôm nay lưu lại nơi này đi, ai cũng cứu không được ngươi!" Theo thanh âm của Phục Hy rơi xuống, từ nơi sâu nhất của Vu Tộc, bên trong Bàn Cổ Điện truyền ra từng tiếng cười lớn.

Tiếng cười như sấm, chấn động thương khung, làm kinh ngốc tất cả mọi người.

Khí tức Tổ Vu tràn ngập.

Khẩn tiếp theo, tất cả mọi người tịnh không nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu, chỉ thấy một tôn cự nhân vĩ ngạn từ trong Bàn Cổ Điện đi ra.

Cự nhân mỗi bước ra một bước, thân cao liền bạt cao vạn trượng, khoảnh khắc gian liền che khuất chiến trường. "Bàn Cổ Chân Thân, sao có thể..." "Tê, Thập Nhị Tổ Vu cư nhiên chưa chết?" Thân thể Bàn Cổ Chân Thân cao hàng chục vạn trượng vừa xuất hiện, tu sĩ phương viên ức vạn dặm đều có thể nhìn thấy, tất cả mọi người đều bị kinh hãi.

Rất nhiều tu sĩ tiên là ngẩn ngơ, khẩn tiếp theo bạo phát vô tận

hoan hô. "Ha ha, ta đã biết Thập Nhị Tổ Vu chưa chết, hiện nay xuất hiện, cộng thêm đám người Phục Hy, Nữ Oa, một chúng Chuẩn Thánh đại năng, mạch Đông Hải ta sao có thể suy tàn!" "Ha ha, không sai, để cho mạch Tử Tiêu Cung bọn hắn huyên hoang, lần này Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, đánh cho mẹ bọn hắn cũng không nhận ra!" "Sướng, nghẹn khuất mấy vạn năm, rốt cục có thể xuất một ngụm ác khí!" "Hắc, cũng không biết lần này Đế Tuấn tiểu nhi thu tràng như thế nào?

Muốn diệt Vu Tộc, ta thấy lần này hắn khủng bố sẽ toàn quân bị diệt!" Tu sĩ mạch Đông Hải áp ức đã lâu, thời khắc này, theo Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, rốt cục được phát tiết. "Chư vị đạo hữu, chúng ta cũng xuất thủ, chém giết người của mạch Tử Tiêu Cung, cấp Thập Nhị Tổ Vu tráng uy!" "Không sai, nghẹn khuất lâu như vậy, bần đạo sớm đã muốn giết người rồi!" "Giết!" Thời khắc này, theo mạch Đông Hải xuất kích, bắt đầu chém giết tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung, cả Hồng Hoang nhân vì thế mà bạo động.

Tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung nộ hống liên liên, chỉ có thể nghênh chiến, không nghĩ tới Thập Nhị Tổ Vu còn sống, vừa hiện thân liền mang đến cho mạch Đông Hải thế khí cao như vậy. "Đáng chết, Thập Nhị Tổ Vu sao có thể còn sống, không phải bị khốn ở trong Thời Gian Trường Hà sao?" Đế Tuấn thần sắc dữ tợn, vạn vạn không nghĩ tới, thậm chí không nguyện ý tin tưởng. "Hừ, chúng ta vì sao không thể còn sống?

Khu khu Thời Không Trường Hà mà thôi, có Đạo Tôn tại, chúng ta há sẽ vẫn lạc!" "Đế Tuấn tiểu nhi, tự đại trương cuồng, dã tâm bừng bừng, cư nhiên dám nhân cơ hội diệt Vu Tộc ta, hôm nay, ai đến cũng cứu không được ngươi!" Thập Nhị Tổ Vu cười lạnh, mỗi một cái Tổ Vu đều hồn thân sát khí, sát ý lẫm nhiên. "Phủ lai!" Bọn hắn lời nói không nhiều, trực tiếp triệu hoán Khai Thiên Phủ, thao khống Bàn Cổ

Chân Thân khổng lồ sát hướng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Mấy vạn năm nay, Thập Nhị Tổ Vu phá rồi lập, tu vi bạo trướng, cũng khiến cho Bàn Cổ Chân Thân trở nên càng thêm cường đại, đã cụ bị sức mạnh đánh một trận cùng Thánh Nhân.

Đương nhiên, lần này nhưng không có ý thức của Bàn Cổ tô tỉnh. "Nhanh, mau lui nhập tinh không!" Nhìn Bàn Cổ Chân Thân khí thế hung hung, Đế Tuấn sắc mặt đại biến.

Mặc dù đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có lòng tin, nhưng trong lòng đã lưu lại bóng ma, khiến hắn không dám khinh suất. "Giết!" Thập Nhị Tổ Vu căn bản không có ngăn trở Đế Tuấn bọn người lui về Thái Cổ Tinh Không, trực tiếp thao khống Bàn Cổ Chân Thân sát đi lên.

Chương 157

"Oanh long!" Thái Cổ Tinh Không bạo phát dao động kịch liệt, ba trăm sáu mươi lăm vì sao Chu Thiên Tinh Thần bị dẫn động, bạo phát tinh quang thôi xán, uyển như từng mảnh tinh hà rơi xuống, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, đem Bàn Cổ Chân Thân yêm một.

Bàn Cổ Chân Thân đại hống, cự phủ trong tay xé rách thương khung, uyển như khai thiên tích địa, khiến cửu thiên run rẩy, đại vũ trụ băng hội, phá diệt từng đạo tinh quang, cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận va chạm vào một chỗ. "Oanh!" Ba động khủng bố cuộn trào bát phương, khiến từng mảnh tinh vực băng tháp, từng ngôi sao vẫn lạc.

Bất quá khiến Đế Tuấn thở phào nhẹ nhõm chính là, lần này đối mặt Bàn Cổ Chân Thân, mặc dù áp lực rất lớn, nhưng cũng không còn hoàn toàn không có lực phản kháng, chí ít có thể đối mặt.

Cứ như vậy, liền có hy vọng thắng.

Đương nhiên, chỉ bằng sức mạnh Thiên Đình là không thể nào, vì thế Đế Tuấn đối với phía dưới hét lớn một tiếng: "Tam Thanh sư huynh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề sư đệ, còn có Côn Bằng đạo hữu, lúc này không ra tay còn chờ đến khi nào!" Hắn tin tưởng, những đại năng mạch Tử Tiêu Cung này tuyệt đối sẽ không ngồi yên không lý đến.

Quả nhiên, nghe được lời của Đế Tuấn, đám người Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt đều không tốt, nhưng lại không thể không ra tay, cắn răng một cái, chuẩn bị sát hướng Bàn Cổ Chân Thân. "Chư vị định đi đâu?

Thật coi mạch Đông Hải ta không có người không thành?" "Đối thủ của các ngươi là chúng ta!" Nhiên, đúng lúc này, năm người Phục

Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu đạp không đi tới, chắn ngang đường đi của bọn hắn. "Các ngươi cũng muốn ra tay?" Lão Tử thần sắc khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm đám người Phục Hy. "Tự nhiên, Lượng Kiếp đã đến, một khi nhập kiếp trong đó tất tu phải độ, chư vị không phải cũng như thế sao?

Bất quá lần Lượng Kiếp này ta cũng không muốn kết thúc nhanh như vậy!" Phục Hy một mặt tươi cười nói, thần thái nho nhã, cho người ta một loại cảm giác như tắm gió xuân.

Tuy nhiên, lời nói ra lại khiến đám người Lão Tử sắc mặt biến đổi, tựa hồ có loại dự cảm không tốt. "Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Mấy người đều thần tình cảnh giác, không có trực tiếp ra tay.

Có đám người Phục Hy ngăn trở, muốn đi chi viện Đế Tuấn cũng không dễ dàng như vậy. "Làm gì?

Rất nhanh các ngươi sẽ biết!" "Lạc lạc, chư vị, hảo hảo nhìn xem Minh Hà sư huynh biểu diễn đi!" Nữ Oa và mấy nữ đều mỉm cười, sau đó nhìn về phía Minh Hà đang một mực không mở miệng, thần sắc lạnh lùng như băng.

Minh Hà gật đầu, một mặt trịnh trọng nói: "Tốt, tiếp xuống liền do bần đạo sát lục thiên hạ, tiếp dẫn sư tôn quy lai!" "Giết!" Thoại âm rơi xuống, hắn trực tiếp hỏa lực toàn khai.

Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh sát kiếm huyền phù tại sau não, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên phù hiện dưới chân, đồng thời, một cây trường thương đen kịt phiếm huyết quang xuất hiện trong tay, chính là Thí Thần Thương. "Oanh!" Thời khắc này, Minh Hà uyển như hóa thân thành Sát Lục Chi Thần, sát ý khủng bố cuộn trào chư thiên, khiến thương sinh run rẩy, nhật nguyệt tinh thần biến sắc.

Hắn càng hóa thân thành tai ách chi thần, cùng Lượng Kiếp dung vi nhất thể, mặc dù tu vi chỉ có Đại La Kim Tiên, nhưng lại so với

Chuẩn Thánh càng đáng sợ hơn.

Khẩn tiếp theo, cử động của Minh Hà khiến tất cả mọi người đều chấn kinh vô cùng.

Chỉ thấy Minh Hà mang theo một thân sát lục sáo trang trực tiếp sát nhập trận doanh Yêu Tộc, tịnh hóa thành một tòa cối xay thịt, đi đến đâu từng đầu Yêu Tộc bàng đại bị trảm thành huyết vụ.

Bất quá đây chưa phải là khủng bố nhất.

Khủng bố nhất là Minh Hà mỗi giết một người, máu tươi đều hối tụ dưới chân, ngắn ngủi một lát, liền hình thành một dòng sông máu. "Sư tôn, người cảm nhận được sao?

Nếu như ngài không cảm nhận được, liền để đồ nhi đem thiên hạ đồ lục đãi tận, để kiếp sát chi lực trùng phá Thời Không Trường Hà, truyền nhập tâm thần của người!" Minh Hà hét lớn, hai mắt huyết hồng, điên cuồng đồ sát, từ đại địa giết lên thiên khung, chỉ vì tiếp dẫn Đạo Kiếp quy lai. "Cái gì?

Sát lục thiên hạ, để Đạo Tôn quy lai?

Nói như vậy, Đạo Tôn tịnh không có vẫn lạc, mà là bị khốn tại mỗ địa?" "Ha ha, quá tốt rồi, ta đã nói mà, Đạo Tôn sao có thể vẫn lạc?

Đạo Tôn chính là Đại Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt!" "Không sai, nghe Minh Hà tiền bối ý tứ, hiển nhiên Đạo Tôn khả năng bị khốn tại một cái hiểm địa nào đó, tìm không thấy đường về Hồng Hoang!" "Ha ha, Thập Nhị Tổ Vu không chết, Đạo Tôn cũng không sao, mạch Đông Hải ta tất đương lần nữa quật khởi.

Chư vị đạo hữu, theo ta giết, để Đạo Tôn lão nhân gia nhìn xem, chúng ta không phải kẻ hèn nhát!" Minh Hà lời nói tịnh không che giấu, khiến tu sĩ mạch Đông Hải tiên là sững sờ, khẩn tiếp theo thần tình đại chấn, đều hưng phấn lên. "Tê, Minh Hà thật hung, vì để cho

Đạo Tôn quy lai, cư nhiên huyết tế thiên hạ, hắn điên rồi sao?" "Chư vị đều thấy rồi chứ, mạch Đông Hải đều là ma đầu, chúng ta mau ngăn cản hắn!" "Không sai, tuyệt đối không thể để Đạo Tôn quy lai, nếu không mạch Tử Tiêu Cung chúng ta tất nhiên sẽ bị đánh áp!" So với mạch Đông Hải, mạch Tử Tiêu Cung thì từng cái khóe mắt muốn nứt, điên cuồng ngăn cản Minh Hà.

Thậm chí, có những đại năng Tử Tiêu Cung vẫn luôn chưa xuất thủ cũng ngồi không yên. "Oanh!" Trong nháy mắt trong sân xuất hiện hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh, bọn họ đều là đỉnh cấp tồn tại trong Tam Thiên Khách của Tử Tiêu Cung, tức tiện so với đám người Đế Tuấn, Tam Thanh cũng tịnh không tốn sắc bao nhiêu, chỉ là vẫn luôn tương đối điệu thấp mà thôi, dù là đột phá Chuẩn Thánh cũng không có tuyên dương.

Hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh, thánh uy hạo đãng, trấn áp chư thiên, khiến người đời chấn kinh. "Ha ha, tốt, tốt, chư vị đạo hữu rốt cục xuất thủ, mau ngăn cản Minh Hà tên kia, không thể để Đạo Tôn quy lai!" Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn cười lớn.

Hắn vốn đang phạm sầu, bị lời nói của Minh Hà dọa cho không nhẹ, thấy nhiều Chuẩn Thánh đại năng xuất hiện như vậy, đốn thì buông lỏng tâm.

Nhưng mà, rất nhanh hắn liền cười không nổi. "Oanh!" Hư không vặn vẹo, thánh uy hạo đãng, từng đạo thân ảnh vĩ ngạn từ Đông Hải đi ra, đồng dạng hơn hai mươi người, mỗi cá nhân đều bị mê vụ bao phủ, khiến người ta nhìn không rõ dung mạo, giống như trí thân tại ngoài thời không.

Nhưng hào vô ngoại lệ, toàn bộ đều là Chuẩn Thánh. "Thật coi mạch Đông Hải ta không có người sao?" "Chúng ta tuy rằng không lọt vào pháp nhãn của Đạo Tôn, vô duyên trở thành đệ tử Đạo Tôn,

nhưng Đạo Tôn vĩnh viễn đều là lão sư trong lòng chúng ta.

Như hôm nay lão sư gặp nạn, thân làm đệ tử tự đương xả mệnh tương trợ, há dung các ngươi ngăn cản lão sư quy lai!" Từng đạo thanh âm băng lãnh uy nghiêm từ trong miệng mười danh Chuẩn Thánh đại năng truyền ra, khí tức trên thân dập dờn, trấn áp chư thiên, trực tiếp tỏa định những Chuẩn Thánh đại năng Tử Tiêu Cung kia. "Tê, lại hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh đại năng?" "Sao có thể?

Mạch Tử Tiêu Cung và mạch Đông Hải nguyên lai cư nhiên có nhiều Chuẩn Thánh đại năng như vậy?

Như hôm nay đã toàn bộ xuất hiện, đánh như vậy, há không phải hủy thiên diệt địa, cả đại lục Hồng Hoang đều sẽ bị đánh chìm?" Những tu sĩ đứng xa xa xem náo nhiệt kia nhất tề hít sâu một hơi. "Ha ha, đa tạ chư vị đạo hữu!" Minh Hà cũng sững sờ, khẩn tiếp theo cười lớn, thập phần cao hứng, tiếp tục bắt đầu bữa tiệc giết chóc.

Chương 158

Bất quá ánh mắt hắn chuyển một cái, bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía những đại năng Tử Tiêu Cung kia, trong mắt lóe lên một tia sát ý, cười lạnh nói: "Đã đều nhảy ra rồi, vừa vặn hợp tâm ý của bần đạo.

Nếu như đem hơn hai mươi danh Chuẩn Thánh huyết tế, ứng đương so với đồ lục ức vạn chúng sinh còn hữu dụng hơn đi!" Câu nói này nãi là thấp giọng tự ngữ, hơn hai mươi vị đại năng mạch Tử Tiêu Cung tịnh không có nghe thấy.

Nhưng không biết vì sao, bọn hắn lại trong lòng có cảm giác, cảm giác như bị một tôn tuyệt thế hung thú để mắt tới, khiến lỗ chân lông dựng đứng, không khỏi cảnh giác.

Đúng lúc này, Minh Hà nanh ác cười hét lớn một tiếng: "Hỗn Độn, thời điểm đem ngươi phóng xuất rồi.

Trận sát lục thịnh yến này sao có thể thiếu ngươi?

Ngươi nãi là thủ lĩnh của Tứ Đại Hung Thú đệ nhất Lượng Kiếp, năm đó liền khiến chư thiên đại năng sợ hãi, hôm nay, liền hướng người đời lần nữa triển hiện tuyệt thế hung uy của ngươi đi!" Minh Hà hai tay giơ cao, đầu lâu ngang lên trời, giống như một đại thần côn đang tại triệu hoán, cử động thập phần quái dị.

Phía xa, đám người Phục Hy khóe miệng co giật, không nghĩ tới đại sư huynh nhất hướng uy nghiêm lạnh lùng lại biết làm trò như thế.

Mấy nữ Nữ Oa tuyệt mỹ dung nhan cũng hung hăng giật một cái, bọn họ há có thể không biết hung thú Hỗn Độn đang ở trong không gian thể nội của Minh Hà, tùy tiện phất tay liền phóng ra được, cần gì phải phiền phức như thế sao?

Nhất định phải làm ra cái nghi thức.

Bọn họ tự nhiên không minh bạch suy nghĩ trong lòng Minh Hà.

Kỳ thực đối với Minh Hà, những năm này hắn rất khổ.

Đừng nhìn thân là đại sư huynh mạch Đông Hải, địa vị tôn quý, chịu vô số người hâm mộ tật đố, nhưng đó chỉ là mặt ngoài quang tiên, trong lòng khổ chỉ có mình hắn biết.

Thân là đại đồ đệ của Đạo Tôn, Minh Hà lý ứng dương danh thiên hạ, ngự thống mạch Đông Hải, chấn hám thế nhân.

Nhiên, bất luận Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, hay Tây Vương Mẫu, đều so với hắn tu vi cao hơn, thanh danh cũng lớn hơn.

Đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu, trong Thập Nhị Tổ Vu chỉ có Hậu Thổ là đệ tử Đạo Kiếp, những Tổ Vu khác căn bản không phải.

Nhiên, Thập Nhị Tổ Vu lại mỗi lần xuất hiện đều có thể chấn hám Hồng Hoang, còn hắn cái đại sư huynh này mỗi lần xuất hiện lại bình bình vô kỳ.

Thậm chí, những năm này bởi vì tu vi không cách nào trì trì đột phá, Minh Hà càng cảm thụ được ánh mắt dị dạng của rất nhiều người.

Mặc dù những người kia không nói, nhưng suy nghĩ trong lòng bọn họ, hắn há có thể không rõ?

Minh Hà cũng là đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang, hắn không cần mặt mũi sao?

Không có một chút dã tâm sao?

Vì vậy, Minh Hà liền nghĩ nhân dịp Lượng Kiếp lần này, một bên hoàn thành tráng cử cứu viện sư tôn, một bên để cho người đời nhớ kỹ Minh Hà hắn mới là kẻ hung ngoan nhất Hồng Hoang.

Nhiên, một màn tiếp theo, khiến Minh Hà khóe miệng co giật, thân thể lảo đảo, suýt chút nữa ngã sấp xuống. "Minh Hà tiểu tử, rốt cục phóng bản cung ra rồi, nghẹn chết bản cung!" Khẩn tiếp theo, dưới nghi thức đại trương kỳ cổ của Minh Hà, một bé gái mặc váy đỏ cao chừng một mét nhảy ra.

Bé gái buộc hai cái đuôi ngựa, đi một đôi giày thủy tinh, đôi mắt to u oán nhìn Minh Hà. "Ngạch..." "Cái gì?" "Không thể nào?

Tuyệt thế hung thú đâu?" "Ha ha, Minh Hà lão nhi, ngươi không phải đang nói đùa chứ?

Cái trò đùa này làm ta đau cả bụng!" Khi bé gái này vừa xuất hiện, mọi người tiên là sững sờ, khẩn tiếp theo các loại tiếng cười to truyền đến, có tu sĩ yêu cười đến cong cả eo.

Đặc biệt là tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung, bắt đầu dùng các loại miệng lưỡi pháo oanh kích Minh Hà.

Ngay cả Phục Hy cùng các đại năng mạch Đông Hải cũng đều vỗ trán, cho rằng vị đại sư huynh này hết cứu rồi. "....." Minh Hà cũng choáng váng.

Tình huống gì đây?

Chúng ta trước đó không phải đã thương lượng tốt rồi sao?

Lúc xuất tràng thì bức cách phải cao một chút, chấn hám nhân tâm một chút?

Ngươi dùng phúc hình thái (hình thái con người/nhỏ bé) xuất hiện, chấn hám nhân tâm cái gì?

Chấn hám nhân tâm bần đạo à?

Minh Hà khóc không ra nước mắt, vừa rồi biểu diễn coi như uổng phí, làm hại hắn một bầu nhiệt huyết, bây giờ lại bị vả mặt. "Cẩn

thận nữ hài kia!" Đúng lúc này, một vị Chuẩn Thánh đại năng của mạch Tử Tiêu Cung lại sắc mặt đại biến, nhị thoại không nói, xoay người bỏ chạy, phương hướng đào tẩu là Hỗn Độn Tinh Vực. "Tình huống gì?" Những đại năng Tử Tiêu Cung khác đều ngẩn ra, từng cái có chút mờ mịt.

Chạy cái gì a, một cái tiểu nữ hài mà dọa hắn chạy mất dép?

Tiểu nữ hài là Chuẩn Thánh đại năng thì lại như thế nào?

Tối đa lại thêm một Nữ Oa chứ gì?

Chẳng lẽ còn có thể ăn thịt người không thành? "Đang cười bản cung sao?" Lúc này, bé gái váy đỏ thu hồi ánh mắt từ trên người Minh Hà, nhìn về phía mọi người, mâu quang lạnh xuống, ẩn ẩn có huyết quang trán phóng. "Ha ha, đạo hữu, chắc hẳn cũng là một vị đại năng, nhưng hóa hình lại đem mình làm thành bộ dáng này, ta không cười đều không được!" "Khụ khụ, tiểu đồ không hiểu chuyện, thỉnh đạo hữu chớ trách!" Mấy danh tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung cười nói, không đem hung thú dạng bé gái này coi ra gì. "Là thế sao?" Bé gái cũng không tức giận.

Ân, bởi vì nàng từ trước đến nay chưa từng tức giận với đồ ăn.

Nàng quay đầu nhìn về phía Minh Hà, nói: "Minh Hà tiểu tử, ngươi đúng là đồ phế vật, uổng cho ngươi tu luyện Sát Lục Đại Đạo, một điểm cũng không dọa người, để cho nhiều người xem náo nhiệt như vậy." "Hôm nay, bản cung liền để ngươi nhìn xem, cái gì gọi là hung uy ngập trời, cái gì gọi là khiến thế nhân run rẩy!" "Hống ~!" Thoại âm rơi xuống, một tiếng gào thét uyển như tự viễn cổ triệt hưởng Hồng Hoang, chấn động thương mang.

Chương 159

Khẩn tiếp theo, trong ánh mắt chấn hám của tất cả mọi người, bé gái biến mất, thay vào đó là một đầu cự thú cao hàng chục vạn trượng.

Giờ khắc này, sát khí cả thiên địa như bị dẫn động, hung dũng cuộn trào, hung uy khủng bố tựa hồ ngay cả thiên địa quy tắc đều không cho phép, trên thương khung có lôi đình tạc hưởng. "Cái gì?" "Không tốt, mau lui!" Mọi người tiên là sững sờ, nụ cười nháy mắt đình chỉ, khẩn tiếp theo liền sắc mặt đại biến, vô số tu sĩ hướng về phía xa bỏ chạy. "Hống!" Một cái thú trảo cực lớn hoành không, xé rách thương khung, phấn toái chư thiên, năm đạo huyết quang cực lớn vạch qua, bạn theo thi thể phá toái và máu tươi nhuộm đỏ hư không.

Dưới một trảo này, mấy vạn tu sĩ hóa thành huyết vụ.

Bất quá một màn khủng bố nhất chính là, chỉ thấy đầu tuyệt thế hung thú kia há ra cái miệng đỏ lòm như chậu máu, đem những huyết vụ và thi cốt kia toàn bộ nuốt vào, ngay cả cặn cũng không thừa. "Tê, quái vật, sao lại khủng bố như vậy!" "Thật giống Yêu Tộc, nhưng mà..." "Yêu Tộc cái rắm, Yêu Tộc ta tuyệt đối không có chủng tộc nào như vậy!" Vô số tu sĩ sắc mặt trắng bệch, điên cuồng đào mệnh.

Thời khắc này, bất luận mạch Tử Tiêu Cung hay mạch Đông Hải, toàn bộ đình chỉ chiến đấu, không dám đánh tiếp nữa.

Không có biện pháp, đầu hung thú này căn bản không quản địch ta, vừa rồi một trảo kia cũng giết không ít người mình. "Oanh!" Khí tức khủng bố từ trên thân hung thú Hỗn Độn bạo phát, hỗn độn khí tức tràn ngập, bạn theo vô biên sát khí.

Dưới ảnh hưởng của kiếp sát chi khí, nó trở nên càng ngày càng

điên cuồng, thân thể bàng đại hoành tảo chiến trường, đi đến đâu, vô số sinh linh vẫn lạc.

Thậm chí, đáng sợ hơn là đầu tuyệt thế hung thú này ngay cả sơn hà cũng nuốt chửng.

Dưới sự bao phủ của hỗn độn chi khí nồng nặc quanh thân nó, nơi đi qua, núi sông dòng sông, nãi chí nguyên thủy sâm lâm hoàn toàn biến mất, hóa thành hỗn độn chi khí, tịnh diễn hóa địa hỏa phong thủy. "Không tốt, nó để mắt tới chúng ta rồi!" Những Chuẩn Thánh đại năng đang giằng co bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, đầu hung thú kia cư nhiên hướng bọn hắn lao tới.

Không có biện pháp, bọn hắn khí tức mạnh nhất, mục tiêu cũng lớn nhất.

Bị đôi mắt huyết hồng như đèn lồng kia nhìn chằm chằm, dù là Chuẩn Thánh đại năng cũng đều cảm giác lỗ chân lông dựng đứng. "Hống!" Toàn tức, hung thú Hỗn Độn trực tiếp sát hướng hơn bốn mươi vị đại năng kia. "Đừng loạn, có người mình!" Minh Hà ở phía dưới hét lớn, nhưng hung thú Hỗn Độn lại giống như căn bản không nghe thấy.

Đương nhiên, nó vẫn có chút lý trí, đi theo Đạo Kiếp nhiều năm như vậy cũng không phải uổng công, vì vậy nó biết ai là mục tiêu. "Đừng trốn nữa, chúng ta nhiều người như vậy sợ gì một đầu hung thú?" "Không sai, khu khu một đầu hung thú mà thôi, linh trí thấp hèn, sợ cái gì?" Hơn hai mươi danh Chuẩn Thánh đại năng Tử Tiêu Cung tiên là kinh hãi, đợi phản ứng lại, nháy mắt cảm thấy không cần thiết phải sợ. "Giết!" Thế là, bọn hắn nhao nhao xuất thủ, sát hướng hung thú Hỗn Độn. "Chúng ta cũng xuất thủ!" Chuẩn Thánh đại năng mạch Đông Hải thấy thế liền chuẩn bị xuất thủ, nhưng đúng lúc này, Minh Hà bay tới, ngăn cản bọn hắn.

Minh Hà nói: "Đa tạ chư vị đạo hữu, bất quá tiếp theo giao cho Hỗn Độn đi, nó là tọa kỵ của sư tôn, rất mạnh!" "Tọa kỵ của Đạo Tôn?" Nghe vậy, một chúng Chuẩn Thánh đại năng kinh ngạc, càng không dám lại coi thường đầu hung thú này. "A!" Quả nhiên, không bao lâu sau, một danh Chuẩn Thánh Tử Tiêu Cung phát ra một tiếng thảm thiết kêu gào, bị hung thú Hỗn Độn xé thành hai nửa, nuốt vào trong bụng.

Một màn này, khiến tất cả mọi người đều hít sâu một hơi. "Chuẩn...

Chuẩn Thánh đại năng cứ như vậy vẫn lạc rồi?" "Tê, cư nhiên ăn thịt một vị Chuẩn Thánh?

Đầu hung thú này..." Tất cả mọi người đều không dám tin tưởng, một vị Chuẩn Thánh, cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang, cứ như vậy bị ăn sống, quả thực quá đáng sợ.

Phải biết, cho đến hiện tại, trong Hồng Hoang chưa có một vị Chuẩn Thánh nào vẫn lạc (đương nhiên, trước Long Hán kiếp thì không tính). "Oanh!" Theo một vị Chuẩn Thánh Tử Tiêu Cung vẫn lạc, sát khí trong không trung càng thêm nồng nặc, uyển như cả bầu trời bị huyết sắc bao phủ.

Cùng lúc đó, tại một nơi không biết tên trong thời không, trường hà cuồn cuộn, hạo hãn vô biên, tuế nguyệt khí tức tràn ngập.

Một danh thanh niên hắc bào đang bàn tọa trên trường hà, mặc cho tuế nguyệt trôi qua, trôi về nơi không biết tên.

Đột nhiên, thanh niên hắc bào mãnh liệt mở mắt ra, hai đạo u quang từ trong mắt vạch qua, động xuyên vô tận hư không. "Lượng Kiếp khí tức, ta cảm nhận được khí tức của Hồng Hoang Lượng Kiếp!" "Ha ha, Lượng Kiếp khí tức, ta cảm nhận được khí tức Hồng Hoang Lượng Kiếp, rốt cục có thể trở về rồi!" Đạo Kiếp cười lớn,

mãnh liệt từ trên trường hà đứng lên, chu thân khí tức khủng bố hung dũng, khiến trường hà dấy lên sóng to gió lớn, vô số thời không đang run rẩy, từng cái họa diện tuyền qua xuất hiện vặn vẹo.

Trận chiến mấy vạn năm trước, hắn cùng tôn cổ lão tồn tại kia đánh đến thời không thác loạn, băng hội vô số thời không.

Dưới sự phản phệ của nhân quả, hắn trực tiếp mê thất trong Thời Không Trường Hà, căn bản không cách nào tìm được đường về.

Dù là Đạo Kiếp hiện tại cũng không thể không thừa nhận, vị cổ lão tồn tại kia quá khủng bố.

Mặc dù tu vi chỉ có thể phát huy ức vạn phân chi nhất, nhưng y nguyên có chiến lực Hỗn Độn Cảnh, lấy tu vi hiện tại của hắn căn bản không cách nào giết chết.

Cũng may đối phương giống như hắn, cũng chịu phản phệ, mê thất trong thời không.

Đối với việc này, Đạo Kiếp tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng đây cũng là điều duy nhất hắn có thể làm hiện giờ.

Đi liều mạng?

Trò cười, hắn lại không phải Bàn Cổ, há sẽ đi cùng một kẻ không liên quan liều mạng?

Truy cầu Đại Đạo mới là mục tiêu của hắn.

Tuy rằng thời Long Hán kiếp, hắn bị người xưng là Đại Thiện Nhân, nhưng chỉ có chính hắn biết, hắn ích kỷ bao nhiêu.

Hắn làm hết thảy, đều là vì lợi ích của mình, vì truy cầu Đại Đạo, hắn cũng tịnh không cho rằng như vậy có gì sai.

Lại nói, loại tồn tại quỷ dị này, có thể sống cửu viễn như vậy, há có thể dễ dàng bị giết chết, e rằng liều mạng cũng vô dụng. "Cũng

không biết mấy vạn năm trôi qua, Hồng Hoang thế nào rồi, thời gian ngắn như vậy hẳn là không có biến hóa gì lớn!" "Bất quá cái thời gian đoạn này, hẳn là Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba vừa mới kết thúc, Lượng Kiếp sao lại bạo phát vào lúc này?" Đối với điểm này, Đạo Kiếp có chút nghi hoặc, lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, việc cấp bách là nên mau chóng trở về.

Chương 160

Có kiếp sát chi khí làm dẫn, liền có tọa độ.

Thuận theo khí tức tiến lên, rất nhanh hắn liền cảm ứng được khí tức Hồng Hoang.

Đạo Kiếp vui vẻ, không có chút do dự nào, một bước bước ra, phá toái thời không, từ trong Thời Không Trường Hà đi ra. "Oanh!" Vừa mới bước vào Hỗn Độn Tinh Vực, liền có vô biên sát khí hung dũng, càng có tiếng tư sát cùng thảm thiết kêu gào truyền đến.

Đạo Kiếp phóng tầm mắt nhìn tới, xuyên thấu vô tận thời không, thần niệm nháy mắt bao phủ cả Hồng Hoang.

Hắn lại phát hiện, giờ khắc này bất luận Hỗn Độn Tinh Vực, Thái Cổ Tinh Không, nãi chí đại địa Hồng Hoang đều lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Trong Thái Cổ Tinh Không, Bàn Cổ Chân Thân hiển hóa đang cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tuấn và một chúng Yêu Tộc tế ra đối oanh, đánh cho tinh không phá toái.

Trên đại địa Hồng Hoang, mấy chục danh Chuẩn Thánh đang đại chiến một đầu tuyệt thế hung thú.

Đầu tuyệt thế hung thú kia hung uy ngập trời, sát khí tràn ngập, đánh hơn hai mươi danh Chuẩn Thánh đại năng liên tục bại lui, tứ xứ đào thoán.

Bất quá Đạo Kiếp lại đem ánh mắt đầu hướng về một danh huyết bào đạo nhân, chính là Minh Hà.

Lúc này những đại năng Chuẩn Thánh Tử Tiêu Cung kia có hung thú Hỗn Độn kiềm chế, Minh Hà càng thêm tứ vô kỵ đạn.

Hắn tay cầm Thí Thần Thương, sau lưng lơ lửng hai thanh sát kiếm, hành tẩu khắp nơi, đi đến đâu máu chảy thành sông.

Theo sự giết chóc trì tục, thể ngộ của Minh Hà đối với Sát Lục Đại Đạo càng ngày càng sâu, khí tức trên thân cũng đang phàn thăng, tựa hồ tùy thời khả năng đột phá Chuẩn Thánh. "Nguyên lai là như thế, thật là hảo đệ tử của bản tôn, cư nhiên nghĩ ra biện pháp này để khiên dẫn bản tôn quy lai!" Tình cảnh trong sân Đạo Kiếp một chút liền nhìn thấu thất thất bát bát, trong lòng an ủi không thôi.

Mấy danh đệ tử không làm hắn thất vọng, nếu như không phải đám người Minh Hà bố cục này, để Đế Tuấn bọn người mắc câu, dẫn đến Lượng Kiếp bạo phát, không biết đến khi nào hắn mới có thể trở về.

Sau khi lộng minh bạch hết thảy, Đạo Kiếp tịnh không có hiện thân, ẩn tàng khí tức, nhìn xem trận Lượng Kiếp này.

Hắn có thể cảm nhận được, có một đạo ánh mắt lạnh lùng cũng đồng dạng đang chăm chú nhìn trận Lượng Kiếp này. "Hồng Quân lão nhi?

Xem ra sau khi hợp đạo, hắn cũng trở nên lạnh lùng vô tình, nếu là trước đó, e rằng sớm đã xuất thủ ngăn cản rồi!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, khóe miệng vẽ ra một vệt hồ độ.

Sự thật thượng, chính như hắn đoán, giờ khắc này, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sau khi hợp đạo liền lưu lại một cỗ hóa thân ở chỗ này, bản tôn thì dung nhập Thiên Đạo.

Bản tôn sau khi hợp đạo, trở nên tuyệt đối lý trí, cả người uyển như Thiên Đạo, chí công lại vô tình.

Vì vậy, trong Tử Tiêu Cung, cỗ hóa thân của Hồng Quân lại thập phần sốt ruột.

Trước đó hắn cũng như xem kịch nhìn xem trận Lượng Kiếp này, hy vọng Đế Tuấn bọn người có thể diệt đi Vu Tộc.

Chỉ là không nghĩ tới Thập Nhị Tổ Vu cư nhiên chưa chết, trốn ở trong Bàn Cổ Điện, ngay cả hắn đều không phát hiện.

Cũng thôi, Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện tuy rằng muốn diệt đi Vu Tộc có chút khó coi, nhưng mạch Tử Tiêu Cung đồng dạng có át chủ bài, đó chính là hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh đại năng kia.

Nhiên, đối phương đồng dạng cũng xuất hiện hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh đại năng, tức hay không tức?

Những cái này Hồng Quân đều có thể nhịn, dù sao trong mắt hắn, Đạo Kiếp hiện nay tịnh không ở trong Hồng Hoang, cái Hồng Hoang này là của hắn.

Cho dù Đế Tuấn không thể diệt Vu Tộc, cũng có thể để song phương lưỡng bại câu thương.

Không sai, lưỡng bại câu thương, sau đó song song thối xuất lịch sử vũ đài.

Tâm tư của hắn có thể nói vô cùng độc lạt.

Đừng nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất đứng ở một bên hắn, thậm chí Đế Tuấn càng là ký danh đệ tử của hắn, nhưng hắn lại chưa bao giờ hy vọng Đế Tuấn quật khởi.

Chỉ là, để hắn không nghĩ tới chính là Minh Hà huyết sát thiên hạ, cư nhiên là muốn dùng khí tức của Lượng Kiếp để Đạo Kiếp quy lai.

Hắn mới phát hiện, đây là một cái cục, đem tất cả mọi người đều lừa gạt. "Đáng chết Đạo Kiếp lão nhi, đều đã rời đi Hồng Hoang, cư nhiên còn tại tính kế.

Không được, tất tu ngăn cản, bần đạo tuyệt đối sẽ không để hắn

trở về!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sắc mặt âm trầm, đang suy tư phải làm sao?

Trực tiếp hiện thân?

Như vậy há không phải để người ta cho rằng hắn đang khi phụ người?

Thừa dịp Đạo Kiếp không tại đi khi phụ mạch Đông Hải?

Nhưng nếu không hiện thân, mặc cho Minh Hà cứ thế này, vạn nhất thật sự đem Đạo Kiếp tiếp về thì làm sao? "Bản tôn đại biểu cho Thiên Đạo, không thể ngăn cản, cũng không thể thiên đản một phương.

Nếu muốn hiện thân ngăn cản, chỉ có thể chung chỉ trận Lượng Kiếp này.

Như vậy chỉ có thể do cỗ hóa thân này của ta xuất thủ.

Chỉ cần đem Minh Hà cùng đầu hung thú kia đánh giết, chiến trường liền sẽ lâm vào cân bằng, đến lúc đó liền có thể thao khống Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương!" Rất nhanh, Hồng Quân trong lòng liền có quyết định, một bước bước ra, rời khỏi Tử Tiêu Cung, hiện thân trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang hỗn loạn, sơn hà phá toái, máu chảy thành sông, thi cốt như núi, càng ngày càng nhiều sinh linh hai mắt huyết hồng, gia nhập chiến đấu.

Có người càng không phân bỉ thử, thậm chí đều quên mất mục đích ban đầu từ đạo trường đi ra.

Đây chính là sự đáng sợ của Lượng Kiếp, kiếp sát chi khí không chỗ nào không có, sơ sẩy một chút liền sẽ bị xâm thực tâm thần, mất đi lý trí, đem ác niệm trong lòng vô hạn phóng đại.

Muốn nói ai sát khí nặng nhất, tự nhiên là Minh Hà, cả người uyển như hóa thân thành một tôn Sát Lục Chi Thần, chân đạp huyết hà, đồ lục chúng sinh.

Chương 161

Trong hư không, hung thú Hỗn Độn hung uy ngập trời, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đã có sáu bảy vị Chuẩn Thánh đại năng Tử Tiêu Cung vẫn lạc trong miệng nó, có thể nói không người năng đáng.

Nếu như mặc cho hung thú Hỗn Độn tàn phá bừa bãi tiếp, e rằng cả Lượng Kiếp cuối cùng chỉ sẽ còn lại mình nó.

Thái Cổ Tinh Không, cảm thụ được không đoạn có Chuẩn Thánh vẫn lạc, cùng với hung uy ngập trời của Hỗn Độn, Đế Tuấn và Thái Nhất bọn người lại kinh lại giận, sốt ruột không thôi.

Mọi chuyện phát sinh đến bước này, hoàn toàn không giống trong dự liệu.

Hắn biết, nguy cấp lớn nhất còn chưa hàng lâm.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận căn bản không cách nào bễ mỹ Bàn Cổ Chân Thân, không cách nào kiên trì lâu dài.

Một khi lạc bại, sẽ phải đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu vô tình sát lục.

Thậm chí, để hung thú Hỗn Độn sát nhập Thái Cổ Tinh Không, đồng dạng cũng là cái kết cục này.

Phía xa, Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề sắc mặt khó coi.

Bọn họ cũng không nghĩ tới đây là một tràng kế, mạch Đông Hải lợi dụng máu tươi để tiếp dẫn Đạo Kiếp hồi quy. "Oanh!" Đúng lúc này, trên chín tầng trời, một cỗ bàng bạc thánh uy hàng lâm, uyển như hoàng hoàng thiên uy.

Thánh uy khủng bố khoảnh khắc gian bao phủ cả Hồng Hoang, trấn áp vũ trụ tinh không, chấn hám Thời Gian Trường Hà.

Một giây sau, hà quang vạn trượng, thụy khí thiên điều, kim long bàn toàn, tiên phượng múa lượn.

Một con đường màu tím hoành không, dài không biết bao nhiêu vạn dặm, một danh lão đạo chân đạp kim quang đại đạo hàng lâm, chính là Hồng Quân.

Khi Hồng Quân xuất hiện sát na, tựa hồ kiếp sát chi khí bao phủ trong hư không đều bị xua tan, thời không đều bị tĩnh chỉ.

Vô số tu sĩ đang tư sát nhao nhao tỉnh lại, từng cái hãi nhiên nhìn bốn phía. "Đạo Tổ?

Đạo Tổ không phải hợp đạo rồi sao?

Sao lại hàng lâm?" "Lão sư, lão sư cư nhiên đến rồi, quá tốt rồi!" "Đạo Tổ đến rồi, đáng chết hung thú, lần này Đạo Tổ hàng lâm, tất nhiên sẽ đem ngươi tỏa cốt dương hôi!" Thấy thế, đám người Tam Thanh, Đế Tuấn đều nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Những đại năng Tử Tiêu Cung bị hung thú Hỗn Độn truy sát kia cũng từng cái đại hỉ. "Bái kiến Đạo Tổ!" "Gặp qua lão sư!" Một chúng tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung nhao nhao bái kiến, ngay cả những tu sĩ trung lập kia cũng không dám đãi mạn. "Đáng chết, lão gia hỏa này đến rồi?

Hắn muốn nhúng tay vào cuộc chiến tranh này sao?" "Khả ác, đã hợp đạo, cư nhiên còn tham dự tranh đấu giữa chúng ta, khinh người quá đáng!" "Hừ, lão cẩu một cái, bất quá là nhìn Đạo Tôn lão nhân gia không tại, nếu không hắn dám đi ra?" So với mạch Tử Tiêu Cung, mạch Đông Hải từng cái sắc mặt khó coi, nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không có biện pháp, ai bảo nhà mình kháo sơn không ở đây chứ. "Đều dừng tay đi!" Hồng Quân đạm đạm nói, sau đó liền đem ánh mắt đầu hướng về phía Minh Hà đang hai mắt huyết hồng, một mặt phẫn nộ và không cam lòng, lạnh mạc nói: "Minh Hà, ngươi tứ ý

sát lục, khiêu khích Lượng Kiếp, huyết tế thiên hạ, thích phóng tứ hung, phá hoại trật tự Hồng Hoang, đương thụ thiên phạt!" Nói xong, Hồng Quân nhẹ nhàng sĩ lên một ngón tay, đối với Minh Hà một chỉ điểm ra. "Ca sát!" Dưới một chỉ này, một đạo tử sắc thiên lôi từ trong ngón tay bắn ra, mãnh nhiên gian hóa thành một con lôi long bàng đại, huề đái thiên uy khủng bố phách hướng Minh Hà. "Trụ thủ!" "Khả ác, Hồng Quân lão nhi, giản trực khinh người quá đáng!" Thấy thế, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, nãi chí hơn hai mươi danh Chuẩn Thánh đại năng mạch Đông Hải đều nhao nhao nộ hỏa trùng thiên.

Bọn họ muốn đi giúp Minh Hà để đáng một kích này, nhưng lại bị đám người Tam Thanh gắt gao triền trụ.

Kiến Hồng Quân xuất thủ, bọn người Tam Thanh tự nhiên biết được ý tứ của hắn, sao có thể để đám người Phục Hy phá hoại? "Hừ, ngoan ngoãn ở đó ngốc đi, giống như trước đó các ngươi ngăn cản chúng ta vậy!" Nguyên Thủy lạnh hừ một tiếng, cơ phúng nói. "Haiz, Minh Hà đạo hữu thật không nên như thế, làm việc trái với thiên đạo, thiên đạo bất dung.

Lão sư xuất thủ cũng chỉ là thay trời hành đạo, đáng tiếc, lại một vị đỉnh cấp đại năng sắp vẫn lạc như thế, tác nghiệt a!" Tiếp Dẫn hai tay hợp thập, diện sắc tật khổ, nếu không biết còn tưởng rằng hắn đang vì Minh Hà oản tích. "Khả ác, đám gia hỏa này!" "Đáng chết, nếu như đại sư huynh vẫn lạc, các ngươi đều phải chết!" Đám người Nữ Oa, Tây Vương Mẫu từng cái mỹ mâu huyết hồng, tịnh không phải chịu ảnh hưởng của Lượng Kiếp, mà là thật sự nổi giận. "A, Đế Tuấn tiểu nhi, ta muốn giết ngươi, Khai Thiên Tam Trảm!" Ở một bên khác, trong Thái Cổ Tinh Không, mắt thấy Hồng Quân đối với Minh Hà xuất thủ, bên mình lại thiên thiên bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngăn trở, Thập Nhị Tổ Vu cũng nộ hỏa trùng thiên, sát ý lẫm nhiên.

Đối mặt một kích của Hồng Quân, trên mặt Minh Hà lại tịnh không có vẻ tuyệt vọng, chỉ có vô tận sát ý.

Một thân sát khí tràn ngập, hắn nanh ác cười nói: "Ha ha, Hồng Quân lão nhi, khi dễ Minh Hà ta tu vi thấp sao.

Bất quá ngươi đã quên, Huyết Hải bất khô Minh Hà bất tử, ngươi tu vi mạnh, nãi là Hợp Đạo Thánh Nhân, nhưng hôm nay ta dù có vẫn lạc tại nơi này, ngày khác sư tôn trở về, định nhiên sẽ vì ta báo thù!" "Hừ, chết đến nơi rồi còn dám mạnh miệng!" Hồng Quân lạnh hừ một tiếng, hắn tự nhiên kỵ đạn Đạo Kiếp, nhưng lại không đến mức bị một tên tiểu bối uy hiếp.

Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử?

Đúng là trò cười, Thánh Nhân muốn giết người, Thánh Nhân khác cũng phải vẫn lạc. "Ca sát!" Lôi long gào thét, triệt hưởng thiên địa, thiên uy dập dờn.

Nơi nó đi qua, từng đường nứt hư không cực lớn trình hiện, mang theo khí tức hủy diệt hết thảy, nháy mắt liền hàng lâm trên đầu Minh Hà.

Một đạo lôi long này nếu như phách trúng Minh Hà, trừ phi Minh Hà là Thánh Nhân, nếu không tất chết không nghi ngờ, càng không cần nói Minh Hà hiện nay ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa đột phá. "Hừ!" Nhiên, ngay tại cái thời khắc nguy cấp này, một tiếng hừ lạnh từ thời không diêu viễn truyền đến, thanh tích truyền nhập vào não hải mỗi người.

Thời không tĩnh chỉ, thiên địa pháp tắc tiêu tán, ngay cả con lôi long huề đái hoàng hoàng thiên uy muốn hủy diệt hết thảy kia cũng biến mất không thấy.

Tựa hồ cả thiên địa gian chỉ còn lại một đạo thanh âm này.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tam Thanh ngẩn ra, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ngẩn ra, Phục Hy Nữ Oa cũng ngẩn ra.

Thậm chí, ngay cả trong Thái Cổ Tinh Không, Thập Nhị Tổ Vu đang thề muốn chém giết Đế Tuấn Thái Nhất cũng ngẩn ra.

Chương 162

Minh Hà vốn đã nhắm mắt chờ chết, chậm rãi mở mắt ra.

Mở mắt ra không nhìn thấy lôi long huề đái thiên uy muốn giết chết mình, mà là một đôi mắt ôn nhu cùng khuôn mặt từ tường. "Sư...

Sư tôn!" Nhìn gương mặt quen thuộc kia, Minh Hà nháy mắt kích động, đôi mắt huyết hồng kia cũng biến mất không thấy, thay vào đó là sự thanh triệt như nước. "Đạo Tôn!" "Là Đạo Tôn, Đạo Tôn lão nhân gia trở về rồi!" "Ha ha, ta đã biết, ta đã biết Đạo Tôn sao có thể xảy ra chuyện!" Lúc này, những người khác cũng đều nhìn rõ đạo thân ảnh màu trắng kia.

Một thân bạch y, thập phần nho nhã, để tóc ngắn, tuy rằng cách ăn mặc có chút quái dị, nhưng có thể xác định, đích xác là Đạo Tôn. "Sư phụ!" Phục Hy, Nữ Oa, còn có Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu bọn người cũng đều nhao nhao kích động, từng cái không để ý tới việc giằng co cùng Tam Thanh nữa, nhao nhao bay tới. "Đồ nhi bái kiến sư tôn!" "Chúng ta bái kiến Đạo Tôn!" So với lúc Hồng Quân hiện thân, Đạo Kiếp xuất hiện dẫn tới oanh động càng lớn, vô số người nhao nhao kiến lễ, tu sĩ mạch Đông Hải càng nhịn không được hoan hô mô bái. "Sao có thể?

Hắn sao có thể nhanh như vậy trở về?" "Không, không đúng, đây không phải là Đạo Kiếp, chỉ là một cỗ hóa thân mà thôi!" "Không sai, là cỗ hóa thân kia, năm đó Đạo Tôn lưu lại, chặn ở trước cửa Tử Tiêu Cung!" Tam Thanh tiên là đồng tử co rụt lại, khẩn tiếp theo tựa hồ minh bạch cái gì.

Bất quá thần sắc y nguyên khó coi.

Dù không phải bản tôn Đạo Kiếp, đối phương xuất hiện cũng

khiến bọn hắn đam ưu, dù sao Đạo Kiếp lưu lại ấn tượng cho bọn hắn quá sâu sắc, cường thế, bá đạo.

Nhưng dù sao cũng không phải Đạo Kiếp bản tôn. "Ha ha, Đạo Tôn quy lai, Đế Tuấn tiểu nhi, ta xem lần này ai có thể cứu ngươi!" Thập Nhị Tổ Vu cười lớn, không rảnh đi bái kiến, trước mắt tự nhiên là giết Đế Tuấn Thái Nhất quan trọng hơn, đương tức lần nữa luân động Khai Thiên Phủ, trảm hướng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Đạo Kiếp..." Hồng Quân sắc mặt khó coi, tự nhiên cũng biết người này tịnh không phải Đạo Kiếp, mà cùng hắn giống nhau, chỉ là một cỗ hóa thân.

Trước đó cỗ hóa thân này liền chặn ở trước cửa Tử Tiêu Cung, về sau biến mất, hắn cho rằng đối phương đã theo Đạo Kiếp đạp nhập Thời Không Trường Hà nên tiêu thất, không nghĩ tới y nguyên còn tại. "Hừ, bất quá một cỗ hóa thân mà thôi, bản tôn không tại, một cỗ hóa thân lại có thể làm gì?" Nghĩ tới đây, Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nói: "Đạo Kiếp, Minh Hà tứ ý sát lục, thích phóng hung thú tàn phá bừa bãi, phá hoại sơn hà, nãi là sự tình nghịch thiên, chẳng lẽ ngươi muốn bao che không thành!" Hồng Quân thử ngôn vừa ra, tràng diện một mảnh tịch tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Hồng Quân và Đạo Kiếp hai người, không ai dám nói chuyện. "Nha?

Hồng Quân lão nhi, là ai cho ngươi cái lá gan dám cùng bản tôn nói chuyện như vậy?" Đạo bạch y thân ảnh kia xoay người lại, thần tình nho nhã biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng.

Thoại âm rơi xuống, hắn một bước bước ra, thời không khí tức tràn ngập, một dòng sông hạo hãn xuất hiện dưới chân, di mạn tuế nguyệt thương mang khí tức.

Khẩn tiếp theo, một màn quỷ dị xuất hiện.

Đạo bạch y thân ảnh kia uyển như khóa việt thời không, truyền

tống tới quá khứ, rõ ràng đứng tại nguyên địa, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác xuất hiện ngay trước mặt Hồng Quân.

Nhiên, đúng lúc này, Hồng Quân sắc mặt biến đổi, vội vàng lui lại, nhưng đã muộn.

Một bàn tay trắng nõn như tay nữ nhân từ trong thời không tham xuất, trực tiếp tát lên mặt hắn.

Một chưởng này bình bình vô kỳ, không có chút pháp lực ba động nào, càng không có sức mạnh chấn hám thiên địa, băng toái tinh thần.

Nhiên, một bàn tay như vậy, lại trực tiếp tát lên mặt Hồng Quân, tịnh trực tiếp đem Hồng Quân tát bay ra ngoài.

Không có thụ thương, ngay cả khí tức cũng không có hỗn loạn, thậm chí y phục trên người Hồng Quân đều hoàn hảo không chút tổn hại, giống như bị gió thổi qua.

Nhưng một cái tát đơn giản như vậy, lại khiến mọi người kinh ngốc, từng cái há to miệng.

Ngoại trừ bên kia Thập Nhị Tổ Vu và Đế Tuấn Thái Nhất đang tự cố tự đánh đến thiên băng địa liệt, những người khác đều da mặt co giật. "...." Hồi thần lại, bất luận người mạch Đông Hải hay mạch Tử Tiêu Cung, đều không biết nên nói cái gì cho phải. "Ha ha, sư tôn, một cái tát này đánh thật hay!" Người đầu tiên hồi thần, cũng là người đầu tiên mở miệng lại là Minh Hà.

Bởi vì oán hận đối với Hồng Quân, Minh Hà có thể nói là tứ vô kỵ đạn, phóng sinh trào tiếu.

Minh Hà vừa mở miệng, bầu không khí nháy mắt bị đánh vỡ, đám người Phục Hy Nữ Oa cũng đều nhao nhao cười.

Những người khác muốn cười nhưng lại ngại thân phận Hồng Quân không dám, đành từng cái nghẹn cười trong lòng. "Đạo

Kiếp....." Kỳ thực Hồng Quân cũng ngẩn ra, ân, không phải ngẩn ra, là bị đánh mộng.

Đợi khi hồi thần, trong nháy mắt sắc mặt hắn đỏ lên như gan heo, nộ hỏa nháy mắt xông lên đầu.

Sỉ nhục, mạc đại sỉ nhục, đối phương không cùng hắn đánh một trận, mà là đang cố ý sỉ nhục hắn. "Đạo Kiếp lão nhi, ta muốn ngươi chết!" "Oanh!" Nộ hỏa trùng thiên, Hồng Quân rốt cuộc không giữ được thần sắc đạm mạc, một thân khí tức đáng sợ bạo phát, thánh uy hạo đãng như hoàng hoàng thiên uy, cuộn trào chư thiên, trực tiếp sát hướng đạo bạch y thân ảnh kia.

Bạch y Đạo Kiếp lẳng lặng đứng trên Thời Không Trường Hà, giống như đứng ngoài thời không, phong hoa tuyệt đại, khiến người ta nhịn không được tâm sinh kính ngưỡng. "Không được gọi ta là Đạo Kiếp nữa, bản tôn Tô Minh, là Khứ Thế Thân của Đạo Kiếp, tồn tại ở quá khứ, không còn ở đương thế!" Tô Minh đạm đạm nói.

Đối mặt Hồng Quân công kích, hắn chỉ hơi chấn động Thời Không Trường Hà một chút, trong nháy mắt hư không trở nên vặn vẹo, tất cả mọi người đều phát hiện hình ảnh trước mắt trở nên mơ hồ. "Không tốt!" Hồng Quân sắc mặt đại biến, vội vàng chỉ trụ thân hình, một mặt kinh cụ nói: "Ngươi muốn làm gì?

Ngươi dám loạn động thời không, không sợ tất cả sự vật đều vì thế mà biến mất sao?

Chẳng lẽ ngươi không biết hiện nay Hồng Hoang khác với Khai Thiên chi sơ, Thiên Đạo trật tự quản lý Hồng Hoang, bất khả nghịch loạn thời không!" "Nha?

Cái này bản tôn đương nhiên biết.

Bản tôn vốn tồn tại ở quá khứ, đối với việc tồn tại trên Thời

Không Trường Hà, ra tay tự nhiên sẽ dẫn động sức mạnh thời không, nếu không làm sao hàng lâm thời đại các ngươi đang sống!" Tô Minh một mặt tiếu ý nói, tựa hồ đối với việc nghịch loạn thời không, tạo thành thiên địa hủy diệt căn bản không thèm để ý.

Nhiên, lời này lại khiến sắc mặt Hồng Quân trở nên vô cùng khó coi, những người khác thì nghe đến một mặt mê hồ.

Chương 163

Duy chỉ có Chuẩn Thánh đại năng mạch Tử Tiêu Cung tiên là kinh ngạc, sau đó thích nhiên, rồi lại trở nên chấn kinh.

Bọn hắn đều ở chỗ Đạo Kiếp học được Trảm Khứ Vị Chi Đạo, có thể đột phá Chuẩn Thánh, tự nhiên đã trảm đi quá khứ, có thể nói, bọn hắn đều có Quá Khứ Thân (Khứ Thế Thân).

Chỉ bất quá năm đó khi Đạo Kiếp giảng đạo, từng hạ lệnh cấm chỉ Quá Khứ Thân và Tương Lai Thân triệu hoán Thời Không Trường Hà, nghịch chuyển thời không.

Vì vậy, bọn hắn đều chưa từng nếm thử, cũng không biết Quá Khứ Thân có bao lớn năng lực.

Hiện nay vừa nhìn thấy, ngay cả bọn hắn cũng giật nảy mình.

Hồng Quân thần sắc bất định, hóa thân của Đạo Kiếp lại quỷ dị như thế, khiến hắn nhất thời không có biện pháp đối phó.

Trong lòng thập phần không cam tâm, chẳng lẽ mưu tính lần này lại thất bại như vậy sao?

Thu tràng, đợi lần sau? "Rắc rắc!" Đột nhiên, ngay khi Hồng Quân còn đang do dự, một tiếng nứt vỡ thanh thúy vang vọng khắp thái cổ tinh không.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận rốt cuộc cũng không kiên trì được nữa, ầm ầm nổ tung. "Phụt!" Đám người Đế Tuấn phun ra từng ngụm máu tươi, thân hình đảo ngược bay ra ngoài, đâm nát từng ngôi sao.

Kinh khủng hơn là, trong ba trăm sáu mươi lăm vị Chu Thiên Tinh Quân tạo thành đại trận, có đến hơn trăm người hóa thành huyết vụ, những kẻ còn lại cũng đều trọng thương. "Ha ha, Đế Tuấn, Thái Nhất

tiểu nhi, xem lần này các ngươi chết hay không!" Thanh âm của Đế Giang từ trong Bàn Cổ Chân Thân truyền ra.

Lúc này Bàn Cổ Chân Thân hiển nhiên cũng đã đạt đến cực hạn, trực tiếp giải thể.

Nhưng tình trạng của Thập Nhị Tổ Vu lại tốt hơn đám người Đế Tuấn khá nhiều, ngoại trừ tiêu hao quá lớn, sắc mặt có chút trắng bệch ra thì tịnh không chịu thương thế gì quá nặng.

Bởi vậy, sau khi giải thể, Thập Nhị Tổ Vu vẫn y nguyên đằng đằng sát khí lao về phía đám người Đế Tuấn. "Đế Tuấn tiểu nhi, nhận lấy cái chết!" Đế Giang vận chuyển không gian pháp tắc, vặn vẹo thời không, uyển như nhảy múa trong không gian, sát hướng Đế Tuấn. "Thái Nhất tiểu nhi, hôm nay mỗ gia sẽ nướng ngươi thành gà quay để ăn!" Chúc Dung cũng cười lớn, thập phần xương cuồng, uyển như Hỏa Trung Chi Thần, hỏa chi pháp tắc hung dũng, ngọn lửa kinh khủng che kín thương khung. "Không ổn, Đế Tuấn Thái Nhất gặp nguy hiểm!" Thấy cảnh này, trên mặt đất Hồng Hoang, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Những đại năng Tử Tiêu Cung nhất mạch tham dự trận chiến này muốn ra tay, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh bạch y đang đứng trên thời không trường hà kia, lại không dám khinh cử vọng động.

Tam Thanh, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy không bị ai ngăn cản, nhưng mấy người bọn hắn lại do dự. "Đại huynh, nhị huynh, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn Đế Tuấn vẫn lạc như vậy?

Một khi Đế Tuấn ngã xuống, mạch chúng ta khẳng định sẽ nguyên khí đại thương, muốn lại kháng hành với Đông Hải nhất mạch sẽ càng khó khăn hơn!" Thông Thiên có chút lo lắng nói.

Lão Tử thở dài nhìn hắn: "Ra tay thì lại như thế nào?

Ngươi cảm thấy đám người Phục Hy sẽ cho phép chúng ta cứu người sao?" "Không sai, hiện nay có thể cứu Đế Tuấn Thái Nhất, chỉ có Lão sư.

E rằng hóa thân của Lão sư cũng không được, trừ phi là bản tôn!" Nguyên Thủy cũng bổ sung.

Thông Thiên trầm mặc.

Hắn biết Hồng Quân bản tôn đã hợp đạo, chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu hoặc Đạo Kiếp không xúc động quy tắc Hồng Hoang thì sẽ không xuất hiện.

Cách đó không xa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng do dự bất định, nhưng chung quy không có ra tay.

Ý nghĩ của họ cũng giống Tam Thanh, biết rõ ra tay cũng sẽ bị người ngăn lại, chỉ có thể tiếc hận cho Đế Tuấn Thái Nhất mà thôi.

Bất quá vô luận là Tam Thanh hay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều không giống như các tu sĩ khác của Tử Tiêu Cung nhất mạch đang tuyệt vọng.

Đối với bọn hắn, Đế Tuấn Thái Nhất chết, Thiên Đình diệt, cũng tối đa tương đương với việc mất đi vài tên đại năng mà thôi, ảnh hưởng đến danh tiếng và sĩ khí Tử Tiêu Cung nhất mạch, chứ tịnh không tổn thương căn cơ.

Bọn hắn đều có Hồng Mông Tử Khí, là Thiên Định Thánh Nhân, chỉ cần thành Thánh, hết thảy đều có thể vãn hồi.

Thậm chí, trong lòng Tam Thanh và phương Tây nhị thánh còn ẩn ẩn có chút kỳ vọng Đế Tuấn vẫn lạc.

Dù sao Đế Tuấn cũng có một đạo Hồng Mông Tử Khí, một khi

hắn thành Thánh, lại cộng thêm thân phận Thiên Đế, đó chính là Thánh Đế.

Đến lúc đó dù bọn hắn cũng thành Thánh, chẳng phải vẫn bị Đế Tuấn áp một đầu sao?

Mọi người đều là Thánh Nhân, ai hy vọng bị kẻ khác đè đầu cưỡi cổ?

Trong hư không, Hồng Quân hóa thân thần sắc lo lắng.

Mắt thấy Đế Tuấn và Thái Nhất sắp sửa vẫn lạc, lại nhất thời không có biện pháp. "Đáng chết, đều do Đạo Kiếp lão tặc kia!

Người đều đã đi rồi, lại lưu lại một cái hóa thân quỷ dị.

Làm sao bây giờ?" Hồng Quân trong lòng thầm mắng, nhưng không có biện pháp tốt hơn, đành phải kiên trì đối với Tô Minh - hóa thân của Đạo Kiếp đang đứng trong thời gian trường hà, nói: "Tô Minh đạo hữu, Đế Tuấn Thái Nhất mệnh không đáng tuyệt, trận chiến này hay là cứ như vậy bỏ qua đi?" "Ồ?

Ngươi đang cầu Bản tọa sao?" Nghe vậy, trên mặt Tô Minh lộ ra thần tình cười như không cười.

Sắc mặt Hồng Quân thập phần khó coi.

Hắn đã cúi đầu, đối phương lại nói thẳng toẹt ra như vậy, một điểm mặt mũi cũng không cho, quá mức khả ác.

Nhưng hắn biết lúc này không thể nổi giận, đã thỏa hiệp thì phải thỏa hiệp đến cùng, chí ít phải bảo trụ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chương 164

Huống hồ không chỉ Đế Tuấn và Thái Nhất, hai mươi mấy tên Chuẩn Thánh đại năng trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung hiện nay đã bị hung thú Hỗn Độn nuốt mất mấy người, số còn lại vẫn đang bị Hỗn Độn truy sát đến tận Thái Cổ Tinh Vực.

Cứ tiếp tục như vậy, thủ hạ của hắn e rằng chẳng còn lại mấy mống.

Hồng Quân cắn răng nói: "Đạo hữu cần gì cứ nói thẳng, Bần đạo nguyện ý trả một cái giá nhất định để đổi lấy trận chiến này kết thúc!" Đôi mắt Tô Minh sáng lên: "Đợi chính là câu nói này của ngươi!" Kỳ thật, hắn tự nhiên cũng không hy vọng lượng kiếp cứ thế kết thúc.

Bản thể Đạo Kiếp chính là dựa vào lượng kiếp để phát triển, hắn há có thể không biết?

Hủy diệt cùng sáng tạo, lượng kiếp càng kịch liệt, thời gian càng dài, Hủy Diệt Đại Đạo tăng trưởng càng nhiều.

Đến khi tân sinh sau lượng kiếp, thời đại mới càng huy hoàng, Sáng Tạo Đại Đạo tăng trưởng cũng càng nhanh.

Tốt nhất là lợi dụng lượng kiếp chi lực đánh nát thiên địa, để thiên địa trọng khai, như vậy đạo quả của bản thể Đạo Kiếp sẽ bạo trướng phi tốc.

Nhưng bề ngoài Tô Minh lại tỏ ra thập phần bình tĩnh, lộ ra biểu tình do dự, khiến Hồng Quân khẩn trương không thôi.

Cuối cùng, Tô Minh nhìn hắn, mỉm cười nói: "Bản tôn cũng không phải là người thích đánh đánh giết giết, mọi người hòa hòa khí khí nhiều tốt.

Bất quá Hồng Quân đạo hữu đã yêu cầu, Bản tôn cũng sẽ không khách khí." "Chỉ cần đạo hữu giao ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lại xuất ra một ít Hỗn Độn Ngoan Thạch, Hỗn Độn Thần Kim, Bản tôn liền cho bọn hắn đình chỉ chiến đấu!" "Không có khả năng!

Trước không nói Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ Bần đạo đã cho đi, Hỗn Độn Ngoan Thạch và Hỗn Độn Thần Kim vốn hiếm có, Bần đạo cũng không có mấy khối!" Vừa nghe điều kiện của Tô Minh, Hồng Quân lập tức cự tuyệt.

Nhưng khi thấy sắc mặt Tô Minh lạnh xuống, hắn lại do dự. "Điều kiện chỉ có vậy.

Nếu đạo hữu không mau chóng lựa chọn, e rằng Đế Tuấn và Thái Nhất bọn người không còn nhiều thời gian đâu!" Tô Minh cười lạnh nói.

Sắc mặt Hồng Quân càng ngày càng khó coi.

Giờ phút này, hắn thật muốn toàn lực bạo phát đánh tan cổ hóa thân này thành huyết vụ.

Tại hắn xem ra, cỗ hóa thân này còn khả ác hơn cả Đạo Kiếp bản tôn.

Nhưng hắn không dám, trước không nói hắn cũng chỉ là một cỗ hóa thân, trước mắt điều hắn lo lắng nhất là Đế Tuấn và Thái Nhất. "Tốt, Bần đạo đáp ứng!

Bất quá Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đều không ở trong tay Bần đạo, Hỗn Độn Ngoan Thạch và Hỗn Độn Thần Kim cũng ở chỗ bản thể, đợi sau này sẽ đưa!" Cuối cùng Hồng Quân cắn răng đáp ứng. "Vậy đa tạ đạo hữu!" Tô Minh mỉm cười, ý niệm khẽ động, thời không trường hà hung dũng, dần

dần ẩn vào trong hư không, cả người hắn cũng cùng thời gian trường hà biến mất. "Đạo Tôn!" "Lão sư lại đi rồi!" Thấy Tô Minh biến mất, đám người Phục Hy, Nữ Oa cùng tu sĩ Đông Hải nhất mạch sắc mặt biến đổi.

Tuy nhiên bọn hắn biết vị gọi là Tô Minh này chính là hóa thân của Đạo Kiếp, nhìn thấy hắn cũng như thấy Đạo Tôn.

Thấy cảnh này, Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm, mắt thấy Đế Tuấn bọn người sắp bị giết chết, hắn chuẩn bị ra tay ngăn cản. "Oanh!" Đột nhiên, đúng lúc này, một bàn tay to lớn màu vàng óng từ trong Thái Dương Tinh thò ra, che khuất bầu trời.

Bàn tay bàng bạc vô cùng, có nhật nguyệt tinh thần lượn lờ, đem toàn bộ thái cổ tinh không nhuộm thành màu vàng kim.

Hào quang chói mắt khiến tất cả mọi người không mở ra được mắt, đồng thời, nương theo đó là một cỗ uy áp kinh khủng giáng lâm, dù là Hồng Quân, thân hình cũng khựng lại.

Đại thủ uyển như một phương thế giới giáng lâm, trước tiên đem Đế Tuấn, Thái Nhất hai người chộp vào trong tay, sau đó liền vỗ về phía Thập Nhị Tổ Vu. "Hỗn Nguyên đỉnh phong..." Sắc mặt Hồng Quân đại biến.

Sự cố đột ngột khiến hắn cũng không kịp phản ứng, căn bản không biết trên Thái Dương Tinh lại ẩn tàng một tôn cường giả như thế này.

Cổ khí tức kia hiển nhiên đã đạt tới Hỗn Nguyên đỉnh phong, khiến hắn hãi nhiên thất sắc. "Không ổn, mau tránh ra!" Thập Nhị Tổ Vu càng là vẻ mặt kinh hãi, bọn hắn cũng không ngờ tới biến cố này.

Đối mặt với bàn tay vàng óng, khí tức kinh khủng kia làm bọn hắn cảm nhận được nguy cơ tử vong, bản năng muốn tế ra Bàn Cổ Chân

Thân.

Thế nhưng, bọn hắn tiêu hao quá lớn, căn bản không cách nào lần nữa triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân. "Xong!" "Đáng chết, là ai?" Thập Nhị Tổ Vu gào thét, ra sức muốn tránh thoát trói buộc.

Bọn hắn không rõ vì sao trên Thái Dương Tinh lại ẩn tàng một tồn tại như vậy, nhưng tử vong giáng lâm, bọn hắn lại không nguyện ý từ bỏ.

Đồng dạng, khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang, những người khác cũng đều kinh trụ.

Biến cố đột nhiên xuất hiện này ai cũng không ngờ tới.

Tam Thanh ngây ngẩn cả người, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ngây ngẩn cả người, đám người Phục Hy Nữ Oa càng là choáng váng.

Đại thủ giáng lâm trên đầu Thập Nhị Tổ Vu, cổ uy thế kia xa xa siêu việt Thánh Nhân bình thường, e rằng Hồng Quân ra tay cũng đã muộn. "Hừ!" Ngay tại thời khắc nguy cấp này, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Đồng dạng một bàn tay lớn từ trong hư không thò ra.

So với bàn tay vàng óng, bàn tay này lại đen kịt vô cùng, mang theo Hủy Diệt chi lực kinh khủng.

Hắc sắc đại thủ uyển như bàn tay của ác ma từ vực sâu vươn ra: tử vong, mục nát, trớ chú, hắc ám, thiên nhân ngũ suy...

Bàn tay này uyển như hóa thành đại phá diệt, đi tới chỗ nào, tinh thần phá toái, vạn vật điêu linh, đại đạo hủ bại. "Ầm ầm!" Hai bàn tay trực tiếp va chạm vào nhau.

Chấn động kinh khủng trong nháy mắt quét ngang ra, sát na gian, từng mảnh tinh vực sụp đổ, trong hư không từng vết nứt lớn lan tràn

ức vạn dặm.

Chương 165

Hư không bị xé rách, địa hỏa phong thủy hung dũng, diễn hóa thiên địa ngũ hành, từng đầu đại đạo pháp tắc bị xé rách, phá toái trùng tổ. "Không ổn!" Hồng Quân bừng tỉnh, vội vàng phất tay, chế chỉ dư ba lan tràn.

Hỗn Nguyên đỉnh phong giao phong, một khi lan tràn xuống dưới, không chỉ thái cổ tinh không, ngay cả hồng hoang đại địa phía dưới cũng sẽ bị lan đến. "Oanh!" Đúng lúc này, một cỗ thiên uy hạo hãn giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Từng đạo trật tự thần tắc phù hiện, ổn cố thái cổ tinh không.

Ngay sau đó, trên thương khung, một con mắt thảm bạch hiển hóa ra, lạnh lùng nhìn về phía Thái Dương Tinh.

Ẩn ẩn, có thể nhìn thấy trong con mắt kia, một đạo thân ảnh chớp động, đó chính là Hồng Quân bản tôn.

Thấy Thiên Đạo và bản thể giáng lâm, Hồng Quân hóa thân thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó gắt gao nhìn chằm chằm Thái Dương Tinh. "Sớm đã phát hiện sự tồn tại của ngươi, tưởng rằng Bản tọa không có phòng bị sao?

Chỉ không ngờ ngươi lại cư nhiên dám ra tay vào lúc này!" Trong hư không, một thanh âm băng lãnh truyền đến, đại đạo khí tức di mạn, uyển như Vạn Đạo Chí Tôn giáng lâm.

Một đạo hắc bào thân ảnh từ trong hư không đi ra, tóc đen xõa vai, mâu quang thâm thúy, có nhật nguyệt tinh thần hiển hóa.

Chính là Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp hiện thân, một bước bước ra, sơn hà đảo lưu, thời gian

bị đạp dưới chân, chỉ một cái chớp mắt liền đứng trước Thái Dương Tinh.

Về phần Thiên Đạo Chi Mâu treo cao trên thương khung, hắn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái. "Đạo thân ảnh kia..." "Đạo Tôn!

Đạo Tôn lão nhân gia ngài đã trở về!" "Không sai, là Sư tôn!

Lần này là bản thể, không phải hóa thân!

Quá tốt rồi, Sư tôn rốt cuộc đã trở về!" "Ha ha, Sư tôn đã về, vậy Minh Hà ta làm hết thảy đều là đáng giá!" "Sư tôn lão nhân gia trở về, lần này Thập Nhị Tổ Vu được cứu rồi.

Đáng hận, trên Thái Dương Tinh lại ẩn tàng một tôn tồn tại như vậy, ra tay đánh lén, thật không biết xấu hổ!" Lúc này, chư vị đại năng phía dưới cũng đều nhao nhao từ trong biến cố hồi thần.

Nhìn thấy thân ảnh hắc bào kia xuất hiện, đám người Minh Hà, Phục Hy trong nháy mắt đại hỉ, một chút liền nhận ra đây là Đạo Kiếp bản thể.

Đồng thời, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm thay cho Thập Nhị Tổ Vu.

Tu sĩ Đông Hải nhất mạch toàn bộ đều hoan hô. "Đạo Tôn..." Tương phản, đám người Tam Thanh lại nghiến răng nghiến lợi, thần sắc trầm xuống. "Đạo Kiếp, cư nhiên đã trở về!" Nhìn người tới, Hồng Quân đâu còn không biết chủ nhân của bàn tay đen vừa rồi là ai.

Sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Hóa ra người ta vẫn luôn ở đó, chỉ là không có hiện thân, lại dùng một cỗ hóa thân để hí lộng hắn. "Khả ác Đạo Kiếp lão tặc, cư nhiên dám trêu chọc Bần đạo!" Hồng Quân trong lòng nộ hống, đối với Đạo Kiếp hận ý mười phần, nhưng mắt thấy tình thế không dung hắn tìm

Đạo Kiếp gây phiền phức.

Hắn nhìn về phía Thái Dương Tinh, so với Đạo Kiếp, sự hiện diện đột ngột của tồn tại không rõ kia mới làm hắn càng cảnh giác. "Nguyên!" Trên Thái Dương Tinh truyền ra một thanh âm già nua, thế nhưng chỉ phát ra một chữ, lại trầm mặc.

Phiến khắc sau, một cỗ khí tức tuyên cổ thương lương di mạn, một con mắt to lớn màu vàng óng từ trên Thái Dương Tinh hiển hóa ra.

Con mắt này mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng cảm giác mang lại lại đặc biệt rõ ràng.

So với Thiên Đạo Chi Nhãn, con mắt này lộ ra vẻ tang thương, giống như đã trải qua vạn cổ tuế nguyệt, so với thiên địa còn muốn cửu viễn hơn.

Giờ khắc này, giống như toàn bộ Thái Dương Tinh hóa thành một con mắt, vô luận ở nơi nào tại Hồng Hoang đều có thể thấy rõ ràng. "Đây là...

Chẳng lẽ là một con mắt?" "Hình như không đúng đi?

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh không phải là do hai mắt của Bàn Cổ đại thần biến thành sao?

Chẳng lẽ nó thông linh rồi?" Mọi người đều choáng váng, ai nấy thần tình cổ quái.

Những đại năng thì thần tình ngưng trọng, bọn hắn nhìn ra được, con mắt vàng óng này tịnh không phải là Thái Dương Tinh, mà là pháp tướng hiển hóa trên đó.

Thiên Đạo Chi Nhãn cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Dương Tinh, cứ việc không có tiến hành công kích, nhưng cũng không tản đi, sinh ra một cỗ bài xích chi lực gia trì lên Thái Dương Tinh.

Thế nhưng, cỗ bài xích chi lực kia lại trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. "Bản quân nãi là sinh linh Hồng Hoang, Thiên Đạo quy tắc không cách nào bài xích.

Hồng Quân, đừng uổng phí tâm tư!" Lúc này, thanh âm già nua kia lần nữa vang lên.

Theo lời hắn nói ra, Thiên Đạo Chi Mâu chậm rãi biến mất.

Hiển nhiên, vừa rồi tất nhiên là Hồng Quân muốn lợi dụng Thiên Đạo quy tắc đem tồn tại không rõ này bài xích ra khỏi Hồng Hoang, nhưng lại không thành công.

Thiên Đạo có quy tắc của Thiên Đạo, dù cho Hồng Quân hợp đạo, có thể sảo gia lợi dụng một chút, nhưng cũng phải tuân thủ quy tắc này.

Nếu là Hỗn Độn Ma Thần hoặc sinh linh vực ngoại khác, dưới Thiên Đạo quy tắc tự nhiên không cho phép ở lại Hồng Hoang.

Nhưng nếu đối phương thật sự là sinh linh Hồng Hoang, Thiên Đạo quy tắc cũng không có biện pháp bài xích.

Chương 166

"Không có khả năng!

Ngươi sao có thể là sinh linh Hồng Hoang?

Bần đạo nãi là Thánh Nhân, hiện nay đã hợp đạo, nếu ngươi là sinh linh Hồng Hoang, tuyệt đối không gạt được con mắt của Bần đạo!" Thiên Đạo biến mất, Hồng Quân hóa thân lại bay đến trước Thái Dương Tinh. "Ngươi là...

Bần đạo biết rồi..." Vừa mới tới gần Thái Dương Tinh, Hồng Quân hóa thân bỗng nhiên nhớ ra điều gì.

Hắn nhớ lại mấy chục vạn năm trước, có một tồn tại thần bí bị mê vụ bao phủ từng tìm đến bản tôn. "Hừ, khu khu một cỗ hóa thân, cũng có tư cách cùng Bản quân đối thoại sao?

Cút!" Thế nhưng, không đợi Hồng Quân hóa thân nói hết lời, tồn tại thần bí trong Thái Dương Tinh liền hừ lạnh một tiếng.

Mâu tử vàng óng trực tiếp quét qua một cái, Hồng Quân hóa thân trong nháy mắt bị hỏa diễm thiêu đốt, biến mất không thấy gì nữa.

Hành động này quá mức rõ ràng, hiển nhiên là không muốn để Hồng Quân hóa thân tiếp tục nói ra bí mật. "Oanh!" Giây tiếp theo, cửu tiêu chi thượng có lôi đình nổ vang, ẩn ẩn có thiên uy di mạn, thấu lộ ra vô cùng kinh khủng phẫn nộ cùng sát ý.

Hiển nhiên, Hồng Quân bản thể đang trong trạng thái hợp đạo đã nổi giận, nhưng chung quy không có hiện thân.

Hợp đạo sau Hồng Quân tuy rằng thực lực bạo trướng, nhưng lại không cách nào tùy ý hiện thân, chí ít vào lúc này là như thế. "Ân?" Thấy vị thần bí tồn tại kia cư nhiên đánh chết Hồng Quân hóa thân,

hiển nhiên là vì bảo thủ bí mật, Đạo Kiếp nheo mắt lại.

Hồng Quân chỉ là một cỗ hóa thân mà thôi, tu vi tối đa giữ ở mức Hỗn Nguyên sơ kỳ, đối mặt với Hỗn Nguyên đỉnh phong, thậm chí càng mạnh hơn, tự nhiên sẽ bị miểu sát. "Đạo hữu có đại trí tuệ, đại nghị lực.

Tồn tại như đạo hữu, dù Bản quân đã gặp qua cũng không nhiều.

Bản quân cũng không muốn cùng đạo hữu là địch, chỉ là Đế Tuấn cùng Thái Nhất cũng coi như là hậu đại của Bản quân, không thể chết!" Tồn tại thần bí trong Thái Dương Tinh mở miệng, nói ra một tin tức kinh người. "Cái gì?

Vị thần bí tồn tại trên Thái Dương Tinh lại là lão tổ tông của Đế Tuấn và Thái Nhất?" "Một con lão Kim Ô vô cùng kinh khủng, tê!" "Không phải nói Đế Tuấn và Thái Nhất là Tiên Thiên Thần Thai được Thái Dương Tinh sinh ra sao?

Sao lại thành huyết mạch của người khác?" "Ngươi không hiểu rồi, huyết mạch là thứ rất kỳ lạ.

Thập Nhị Tổ Vu còn là huyết mạch Bàn Cổ đại thần đấy thôi, người ta không phải cũng giống như Tiên Thiên Thần Thai sao?" Tin tức này có thể nói làm cho rất nhiều người chấn kinh.

Bất quá so với vấn đề huyết mạch, điều khiến thế nhân chấn kinh nhất chính là Đế Tuấn và Thái Nhất cư nhiên có một chỗ dựa kinh khủng như vậy.

Đơn thuần từ việc xuất thủ vừa rồi, lại đánh nổ hóa thân Hồng Quân, có thể nhìn ra được kẻ này tuyệt đối không phải cấp bậc Thánh Nhân bình thường, thậm chí có khả năng cùng cấp bậc với Đạo Kiếp hay Hồng Quân.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cho đến Phục Hy Nữ Oa bọn

người, vô luận là Đông Hải nhất mạch hay Tử Tiêu Cung nhất mạch, thần tình đều ngưng trọng.

Đặc biệt là Tử Tiêu Cung nhất mạch, ai nấy thần sắc mạc danh.

Hiện nay người đứng sau lưng Đế Tuấn Thái Nhất đã xuất hiện, lại là một tôn tồn tại kinh khủng như vậy, Đế Tuấn Thái Nhất về sau còn là người của Tử Tiêu Cung nhất mạch sao?

Bên ngoài Thái Dương Tinh, Đạo Kiếp cười, nụ cười đầy vẻ châm chọc: "Đạo huynh, ngươi cho rằng Bản tọa hiện thân là vì giết Đế Tuấn và Thái Nhất?

Chuyện cười!

Bản tọa là bực nào tồn tại, há lại sẽ đi giết hai cái tiểu bối?

Chuyện này vốn dĩ đã xong, chỉ là đạo huynh thân là một tôn Vô Thượng tồn tại từ kỷ nguyên cổ lão, lại thiên thiên lấy lớn hiếp nhỏ, ra tay với môn nhân của Bản tọa.

Bây giờ ngươi nói không muốn cùng Bản tọa là địch?

Ngươi đang đùa giỡn Bản tọa sao?" Nói đến đây, thần sắc Đạo Kiếp càng thêm lạnh lẽo, tự hồ nếu đối phương không cho một lời giải thích hợp lý, hắn liền sẽ trực tiếp xuất thủ.

Nghe vậy, tồn tại thần bí trong Thái Dương Tinh trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: "Vừa rồi đích xác là Bản quân lỗ mãng, thỉnh đạo hữu kiến lượng." "Đạo hữu đã biết được một ít ẩn bí sử tiền, đoán được thân phận Bản quân cũng là bình thường.

Bất quá ta cùng lão gia hỏa kia bất đồng, Bản quân sớm tại khai thiên chi sơ liền chuyển thế trọng tu, hiện nay xem như là sinh linh Hồng Hoang chân chính, thỉnh đạo hữu chớ dùng ánh mắt dị dạng đối đãi Bản quân!" "Còn nữa, đạo hữu phải chăng còn nhớ lần đầu tiên đến Thái Dương Tinh?

Khi đó đạo hữu tu vi chỉ là Đại La Kim Tiên, đã lấy đi Hỗn Độn Chung mà Bản quân để lại cho Thái Nhất!" Nói đến đây, hắn không có tiếp tục nói hết, nhưng ý tứ rất rõ ràng: Năm đó khi ngươi còn yếu nhỏ, ta đều không có giết ngươi, còn để ngươi mang đi Hỗn Độn Chung, ngươi nợ ta nhân tình. "Ồ?

Như thế, vậy Bản tọa còn phải đa tạ đạo huynh năm đó thủ hạ lưu tình?

Đã như vậy, Hỗn Độn Chung này Bản tôn liền đặt ở chỗ này, cũng coi như vật quy nguyên chủ!" Đạo Kiếp cười lạnh.

Thoại âm vừa dứt, một thanh búa lớn đen kịt hiện ra. "Oanh!" Khi thanh cự phủ xuất hiện, sát na gian một cỗ khí tức kinh khủng bạo phát, khí tức thuộc về Hỗn Độn Chí Bảo di mạn.

Thời không phá toái, thiên địa quy tắc ai minh, cả đại vũ trụ như không chịu nổi cỗ khí tức này. "Khai Thiên Phủ, sao lại ở đây?" Thần bí tồn tại trên Thái Dương Tinh biến sắc.

Bất quá ngay sau đó, Khai Thiên Phủ hơi chấn động, cư nhiên một phân thành ba, lần nữa hóa thành Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên.

Khí tức trên Khai Thiên Tam Bảo lúc này không còn là khí tức Tiên Thiên Chí Bảo nữa, tuy không cách nào so sánh với Khai Thiên Phủ, nhưng lại có thể so với Hỗn Độn Linh Bảo.

Đạo Kiếp một tay chộp lấy Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, đem hai kiện chí bảo này ném về hai hướng đông tây. "Oanh!" Thái Cực Đồ bạo trướng, hóa thành Thiên Địa Kim Kiều, rủ xuống âm dương nhị khí, hoành quán thiên địa.

Chương 167

Bàn Cổ Phiên cũng nghênh phong bạo trướng, hóa thành một cây đại kỳ che khuất bầu trời.

Hai kiện pháp bảo trực tiếp vượt qua hỗn độn tinh vực, bay đến biên duyên Hồng Hoang, ẩn một cái liền biến mất trong đó. "Thái Cực Đồ của Bần đạo!" "Đó là Bàn Cổ Phiên của Bần đạo, mau trở lại!" Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên xuất hiện, Lão Tử và Nguyên Thủy đều cảm ứng được, kinh hô một tiếng, vội vàng bắt đầu triệu hoán.

Thế nhưng, vô luận là Thái Cực Đồ hay Bàn Cổ Phiên đều không có để ý tới bọn hắn. "Đáng chết, sao lại như vậy!" Việc này khiến Lão Tử và Nguyên Thủy vừa kinh vừa nộ.

Khó khăn lắm chí bảo đã mất đi lại tái hiện, vậy mà không cách nào triệu hồi về.

Đạo Kiếp tự nhiên biết rõ hành động của Lão Tử và Nguyên Thủy, nhưng không thèm để ý.

Hiện nay ba kiện chí bảo này người ngoài căn bản không thể thao túng.

Khai Thiên Phủ là Bàn Cổ lưu lại, đại hữu thâm ý, dù cho Đạo Kiếp muốn chiếm làm của riêng cũng không có khả năng, chí ít tạm thời lấy tu vi của hắn chưa làm được.

Bàn Cổ ý thức tiêu tán trước đó đã đặc ý giao phó, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không đi phá hoại bố cục của Bàn Cổ.

Chí ít trước khi thực lực chưa đủ, hắn sẽ không chọn cùng Bàn Cổ là địch.

Còn lại Hỗn Độn Chung bị Đạo Kiếp xách trong tay, hắn đối với

con mắt vàng óng hiển hóa trên Thái Dương Tinh mỉm cười, nói: "Đạo huynh muốn đòi nhân quả, vậy Bản tôn đem Hỗn Độn Chung trả lại cho ngươi.

Ân, cứ đặt ở chỗ này vậy!" Nói xong, Đạo Kiếp liền ném Hỗn Độn Chung vào trong hư không. "Coong!" Một tiếng chuông vang vọng tinh không, thanh âm du du triệt hưởng vạn cổ thương tang.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung cấp tốc biến lớn, cuối cùng hóa thành một cái chuông cổ phác to lớn không kém gì Thái Dương Tinh, trực tiếp đè xuống đỉnh đầu Thái Dương Tinh. "Oanh!" Tiếng chuông hạo đại hồi đãng.

Trên thân chuông, địa thủy hỏa phong hoàn nhiễu, bên trong có sơn xuyên đại địa, hồng hoang vạn tộc ẩn hiện.

Tự hồ toàn bộ đều sống lại, từng sợi từng tia đại đạo khí tức di mạn, trấn áp hoàn vũ, chiếu rọi chư thiên. "Đạo huynh, Hỗn Độn Chung đã trả, Bản tôn cáo từ!" Đạo Kiếp mỉm cười, đạp không rời đi. "Đạo hữu, ý gì đây?

Ngươi muốn dùng Hỗn Độn Chung trấn áp Bản quân sao?

Ngươi xác định muốn làm như thế?" Sau lưng truyền đến một đạo thanh âm lãnh mạc, hiển nhiên hành động của Đạo Kiếp làm tồn tại thần bí trên Thái Dương Tinh nổi giận. "Đạo huynh không cần động nộ.

Bản tôn làm như thế, chỉ là muốn cho đạo huynh minh bạch: Tại cái Hồng Hoang này, thậm chí cái thời đại này, là ai định đoạt!

Thỉnh đạo huynh về sau chớ có giở trò, nếu không Bản tôn tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như hôm nay!" Đồng dạng lãnh mạc thanh âm truyền vào Thái Dương Tinh, ngữ khí càng thêm bá đạo lãnh khốc. "Oanh!" Giây tiếp theo, Thái Dương Tinh chấn động, một cỗ khí tức

hạo hãn kinh khủng bạo phát, chấn động cửu thiên, quét sạch cửu u, làm tuế nguyệt đều đang run rẩy. "Coong!" Tiếng chuông hồi đãng, trấn áp hoàn vũ, đem trọn phiến thời không cấm cố, trực tiếp đè ép cỗ khí tức kinh khủng kia xuống.

Việc này làm Vô Thượng tồn tại trên Thái Dương Tinh đại nộ, nhưng cuối cùng không có phát tác, chỉ truyền ra một tiếng hừ lạnh, con mắt vàng óng kia dần dần ẩn đi.

Hồng Hoang lần nữa khôi phục bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều cửu cửu vô pháp hồi thần.

Lần này vốn tưởng rằng chỉ là một tràng lượng kiếp bình thường, lại không ngờ biến cố tiếp liên phát sinh.

Việc này khiến rất nhiều đại năng tự cho mình là mạnh mẽ có nhận thức rõ ràng hơn: Bọn họ quá yếu nhỏ.

Đạo Tổ mưu kế, Đạo Tôn mưu kế, còn có vị thần bí tồn tại cuối cùng xuất hiện trên Thái Dương Tinh kia...

Những người được thế nhân xưng là đại năng như bọn hắn, trước mặt đẳng cấp tồn tại kia, y nguyên chỉ như sâu kiến, là quân cờ trên bàn cờ của người ta.

Tuy nhiên trận lượng kiếp này biến cố liên miên, nhưng cuối cùng không thể nghi ngờ là Đông Hải nhất mạch hoạch thắng.

Sau khi hồi thần, rất nhanh tu sĩ Đông Hải nhất mạch liền bắt đầu bạo phát hoan hô.

Đạo Tôn trở về, cũng làm cho bọn hắn tìm được chủ tâm cốt, từ đây không cần lại lo lắng Tử Tiêu Cung nhất mạch.

Đồng dạng, cũng không cần lo lắng vị thần bí tồn tại đột nhiên xuất hiện trên Thái Dương Tinh.

Vì sao?

Phế thoại, không thấy sao?

Cả Hồng Hoang ai nhìn không thấy cái Hỗn Độn Chung đang treo cao trên Thái Dương Tinh kia?

Tuy không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Đạo Tôn và vị kia đã nói gì, nhưng hiển nhiên Đạo Tôn đã trấn áp Hỗn Độn Chung tại nơi đó.

Đối phương lại không có phản kháng, điều này chứng minh hết thảy: Vị thần bí tồn tại trên Thái Dương Tinh kia đồng dạng kiêng kị, hại sợ Đạo Tôn.

Trái ngược với sự phấn chấn của Đông Hải nhất mạch, tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch lại ai nấy trầm mặc không nói.

Lần này thua quá thảm, cũng không hẳn, dù sao có thắng có bại.

Nhưng điều làm bọn hắn ưu lự chính là vị Đạo Tôn kia quá cường thế, khiến bọn hắn đối với Hồng Quân một điểm lòng tin cũng không có.

Chỉ cần có vị Đạo Tôn này tại, Tử Tiêu Cung nhất mạch làm sao xuất đầu?

Thậm chí, rất nhiều người đều hối hận, hối hận lúc đầu vì sao chọn gia nhập Tử Tiêu Cung nhất mạch, nếu gia nhập Đông Hải nhất mạch thì tốt biết bao?

Chương 168

Nhưng hiện tại đều đã muộn, chỉ có thể hy vọng Hồng Quân Đạo Tổ kiên trì được, không nên bị Đạo Tôn hoàn toàn đánh tan.

Chỉ cần Đạo Tổ không triệt để xong đời, bọn hắn vẫn còn hy vọng.

Một tràng đại chiến như vậy tạm thời đình chỉ.

Nhưng kiếp sát chi khí di mạn hư không vẫn y nguyên chưa tiêu tán.

Hồng Hoang các nơi y nguyên thỉnh thoảng bạo phát chiến tranh, chỉ là quy mô không cách nào so sánh với trước đó.

Kiếp sát chi khí không chỗ nào không có mặt, ảnh hưởng tâm thần tu sĩ, thoáng không cẩn thận liền sẽ bị xâm thực, làm ác niệm và dục vọng vô hạn phóng đại.

Bởi vậy, lượng kiếp chưa kết thúc, tư sát tranh đoạt liền sẽ không biến mất.

Bất quá hiện tại những người kia đều không còn quan tâm chuyện đó.

Mọi người đều quan tâm chính là Đạo Tôn hồi quy.

Vô số tu sĩ, các đại chủng tộc đều nhao nhao hướng về Đông Hải tiến phát, chuẩn bị đi bái kiến Đạo Tôn.

Trong chớp mắt, Hồng Hoang lần nữa phong vân dũng động.

Tại Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp sau khi trở về liền triệu tập Minh Hà cùng một chúng đệ tử, cũng bắt luôn con hung thú Hỗn Độn đã chạy ra Hỗn Độn Tinh Vực về.

Tên này hiện nay thực lực có thể so với Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không thể mặc cho nó tiếp tục làm loạn. "Bái kiến Sư tôn!" Mấy tên đệ tử vừa thấy Đạo Kiếp đều kích động không thôi. "Ân, không tệ, các ngươi đều không làm vi sư thất vọng!" Đạo Kiếp tán thưởng gật đầu, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Hà, mặt đầy cảm khái nói: "Đặc biệt là Minh Hà, không ngờ ngươi có thể vì vi sư mà bỏ ra hy sinh lớn như vậy!" Trong lòng hắn đích xác thập phần cảm khái, vạn vạn không ngờ tới.

Phải biết Hồng Hoang luôn là ngươi lừa ta gạt, cá lớn nuốt cá bé, ngay cả hắn cũng chưa từng đối với mấy tên đệ tử này đặc biệt tín nhiệm.

Lần này Minh Hà làm như vậy, đích xác làm hắn ngoài ý muốn, cũng rất vui mừng. "Sư tôn, đây là đệ tử nên làm.

Một ngày là thầy, cả đời là thầy, Minh Hà tuyệt sẽ không quên ơn dạy dỗ của Sư tôn!" Minh Hà vẻ mặt nghiêm túc nói, từ trên mặt nhìn không ra chút nào làm bộ.

Điều này làm cho đám người Phục Hy thần tình phức tạp, thậm chí có chút xấu hổ. "Được rồi, tâm ý của ngươi vi sư tự nhiên minh bạch.

Hiện nay ngươi cũng đột phá Chuẩn Thánh, bất quá Sát Lục Chi Đạo thập phần đặc thù, những ngày tiếp theo ngươi cũng đừng du lịch Hồng Hoang nữa, về Huyết Hải hảo hảo ổn cố.

Còn nữa, Huyết Hải đối với Hồng Hoang thập phần đặc thù, e rằng dùng không được bao lâu, vi sư liền sẽ dùng đến!" "Dùng Huyết Hải?" Nghe vậy Minh Hà thập phần kinh ngạc, bất quá nếu là Sư tôn muốn dùng, hắn tự nhiên sẽ không phản đối, ngược lại còn sẽ cao hứng. "Mấy đứa các ngươi hiện nay đột phá Chuẩn Thánh cũng có một đoạn thời gian rồi, đối với trảm Khứ Thi có hay không lĩnh ngộ?"

Minh Hà rời đi sau, Đạo Kiếp lại nhìn về phía năm người Phục Hy.

Năm người lắc đầu, hiển nhiên đối với việc trảm thi đều mù tịt. "Cũng trách vi sư, không có đối với con đường này lĩnh ngộ hoàn toàn, thiệp cập Thời Không Đại Đạo cũng không dễ lĩnh ngộ.

Bất quá lần này vi sư đi vào Thời Không Trường Hà, đảo có một phen cảm ngộ, liền đem phần lĩnh ngộ này truyền cho các ngươi, hy vọng các ngươi mau chóng trảm Khứ Thi!" Nói xong, Đạo Kiếp liền đem cảm ngộ truyền cho mấy người. "Đa tạ Sư tôn!" Mấy người thần sắc kích động.

Chỉ cần có thể trảm xuất đệ nhị thi, tu vi của bọn hắn tất nhiên bạo trướng. "Tốt rồi, lui xuống trước đi!" "Vâng, Sư tôn!" Mấy người rời đi sau, Đạo Kiếp chậm rãi từ trên ghế đứng lên.

Giờ phút này, ngoài đảo tụ tập không ít người, các tộc đều có, thập phần náo nhiệt.

Hiển nhiên những người này đều là tới bái phỏng.

Đạo Kiếp nhíu mày, một bước bước ra, từ trong đảo đi ra. "Đạo Tôn!

Đạo Tôn đi ra!" "Ngã đẳng bái kiến Đạo Tôn!" "Chúc Đạo Tôn vạn thọ vô cương!" Đám người sững sờ, ngay sau đó đại hỉ, nhao nhao khom người hành lễ.

Đạo Kiếp phất tay, một cỗ nhu hòa chi lực nâng tất cả mọi người dậy, khiến bọn hắn càng thêm kích động.

Tiếp theo, Đạo Kiếp đạm đạm nói: "Chư vị đường xa mà đến, cũng coi như có duyên với Bản tôn.

Bản tôn tự nhiên sẽ không để chư vị đi không.

Như vậy đi, một lát sau, Bản tôn sẽ tại đây giảng đạo ngàn năm,

để tạ ơn sự hậu ái và tín nhiệm của chư vị bao năm qua!" "Cái gì?

Đạo Tôn muốn giảng đạo?" "Quá tốt rồi, Đạo Tôn quả nhiên nhân từ!" "Ha ha, xem ra Bần đạo lựa chọn quả nhiên chính xác, may mắn lần này tới, nếu không há chẳng phải bỏ lỡ Đạo Tôn giảng đạo?" "Không sai, Bần đạo vốn còn do dự, sợ bái kiến Đạo Tôn sẽ đắc tội Tử Tiêu Cung nhất mạch, hiện tại Bần đạo một điểm cũng không hối hận!" "Bần đạo quyết định, sau này dù bị đánh chết cũng muốn kiên trì đứng tại Đông Hải nhất mạch!" "Đa tạ Đạo Tôn, Đạo Tôn đại đức!" Nghe Đạo Kiếp nói, đám người lập tức kích động.

Đạo Kiếp bên này cũng không trễ nải, rất nhanh buổi giảng đạo bắt đầu.

Đông Hải chi địa, kim liên trán phóng, kim long bàn toàn, tiên phượng múa lượn, hà quang vạn thiên, đại đạo pháp tắc di mạn.

Tuy nhiên lần giảng đạo này chỉ giới hạn trong một khu vực, người ở bên ngoài dù nhìn thấy cũng nghe không được, làm cho rất nhiều người hối hận không thôi.

Cùng lúc đó, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề các loại sau khi đại chiến kết thúc liền riêng phần mình trở về đạo trường.

Trận đại chiến này, hết lần này tới lần khác biến cố, cho đến cuối cùng thần bí tồn tại trên Thái Dương Tinh xuất thủ, thậm chí Đạo Kiếp hồi quy trấn áp thiên hạ, làm bọn hắn cảm nhận được nguy cơ cự đại.

Loại cảm giác như sâu kiến, chỉ biết ngước nhìn người ta làm cho bọn hắn cảm giác thập phần không tốt.

Bởi vậy, mấy người vừa về tới liền trực tiếp bắt đầu bế quan, thề rằng về sau mặc kệ chuyện gì, phải tham ngộ thấu Hồng Mông Tử Khí mới thôi.

Chương 169

Thành Thánh!

Không sai, bọn hắn không thể chờ đợi được nữa muốn thành Thánh.

Quyền lợi tranh đoạt, tranh bá thiên hạ, hai đại trận doanh, đối với bọn hắn thống thống đều không quan trọng.

Chỉ có thành Thánh mới có thể thoát khỏi thân phận sâu kiến, chỉ có thành Thánh mới có thể cùng mấy vị kia bẻ tay.

Nhưng một ngày nọ, một đạo già nua thanh âm truyền vào não hải năm người. "Tốc đến Tử Tiêu Cung!" Thanh âm của Hồng Quân làm mấy người kinh hãi, không dám chậm trễ, chỉ có thể kết thúc bế quan, động thân tiến về Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, thấy Hồng Quân bàn tọa trên đạo đài, thần sắc không chút thay đổi, trên thân tán phát ra một cỗ huyền ảo khí tức.

Trong mắt mấy người đều hiện lên vẻ phức tạp.

Hiển nhiên Hồng Quân mấy lần thất bại đã đả kích rất lớn đến bọn hắn, khiến sự kính sợ đối với Hồng Quân không còn như trước kia.

Nhưng không ai dám chậm trễ, nhao nhao khom lưng hành lễ: "Bái kiến Lão sư!" Tam Thanh mấy người bị Hồng Quân gọi đến Tử Tiêu Cung, không cần nghĩ cũng biết tất nhiên có liên quan đến Đông Hải nhất mạch.

Bật hack, không sai, thua mấy lần, da mặt cũng ném đi mấy lần, hiện nay Hồng Quân cũng không quản được mặt mũi, hắn muốn bạo lực đề thăng tu vi cho Tam Thanh bọn người.

Làm như vậy kỳ thật khiến Tam Thanh trong lòng bất an, nhưng lại không dám cự tuyệt, đối mặt với Hồng Quân uyển như phong ma, bọn hắn thậm chí cảm thấy sợ hãi.

Cùng lúc đó, trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi được cứu liền vẫn luôn lưu lại nơi này.

Đối với vị tiền bối thần bí đã cứu mạng bọn hắn từ tay Thập Nhị Tổ Vu, bọn hắn vừa cảm kích vừa kính sợ.

Cảm kích không cần phải nói, cứu mạng chi ân.

Còn về phần kính sợ thì càng không cần bàn.

Hai người sinh ra trên Thái Dương Tinh, tại bọn hắn xem ra, cả Thái Dương Tinh trừ một cây Phù Tang Thụ và bọn hắn ra thì căn bản không có sinh linh khác.

Thế nhưng hiện nay lại phát hiện có một vị tồn tại đáng sợ vẫn luôn ở trong Thái Dương Tinh, cư nhiên bọn hắn không hề hay biết?

Nhớ tới việc hai người vẫn luôn tự xưng là Thái Dương Tinh chi chủ, là Thái Dương Thần Linh, Đế Tuấn và Thái Nhất liền cười khổ liên liên.

Thần linh cái gì chứ?

Vị thần bí tồn tại này nói sự ra đời của hai người bọn hắn có liên quan đến đối phương, thậm chí có thể nói là huyết mạch của hắn, càng làm cho Đế Tuấn và Thái Nhất thần sắc phức tạp.

Thái Dương Tinh thâm xử, một tòa hỏa diễm đại điện chậm rãi phù hiện.

Đế Tuấn và Thái Nhất đứng trong đại điện, cung kính nhìn thân ảnh màu vàng óng đang tọa trấn phía trên.

Nhìn không rõ dung mạo đối phương, càng phân không rõ đối

phương chủng tộc, chỉ ẩn ẩn có thể cảm giác được đó là một cái thân ảnh vĩ ngạn, Hỏa Chi Bản Nguyên trong cơ thể hắn so với bọn hắn còn tinh thuần gấp trăm lần.

Đối phương không mở miệng, Đế Tuấn và Thái Nhất thở mạnh cũng không dám, cứ thế cung kính đứng phía dưới, một điểm cũng không có vẻ bá khí chỉ điểm giang sơn khi ở Thiên Đình. "Biết vì sao các ngươi thất bại không?" Cũng không biết qua bao lâu, tôn vĩ ngạn tồn tại ngồi phía trên bỗng nhiên mở miệng.

Đế Tuấn và Thái Nhất thần tình chấn động, vội vàng nói: "Thỉnh tiền bối chỉ điểm!" "Hừ!" Vị tồn tại kia hừ lạnh một tiếng: "Xúc động, lỗ mãng, nhãn giới hiệp ải, nhìn không thấu đại cục!

Nếu cứ muốn tiếp tục như vậy, ngoan ngoãn lưu tại Thái Dương Tinh, đừng đi ra ngoài nữa!" Nghe vậy sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất trắng bệch.

Muốn cho bọn hắn vĩnh viễn lưu tại Thái Dương Tinh còn khó chịu hơn chết.

Sau khi cảm thụ hồng trần chi khí, thể nghiệm quyền lợi, muốn bọn hắn từ bỏ?

Không, căn bản không cách nào từ bỏ, đặc biệt là thánh lộ đang ở phía trước. "Tiền bối, chúng ta biết sai rồi, thỉnh tiền bối dạy ta!" Đế Tuấn hít sâu một hơi, đối với người ngồi trên thật sâu hành đại lễ.

Người nọ thở dài một tiếng: "Cũng được, đã như vậy, Bản quân liền chỉ điểm các ngươi một chút.

Bất quá phải nhớ kỹ, sau này làm việc gì trước tiên cần phải báo cho Bản quân, chỉ có Bản quân cho phép, các ngươi mới có thể đi làm.

Điểm này có thể minh bạch?" Lời này làm Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt biến đổi, mâu quang lấp lóe.

Làm gì cũng phải báo cáo?

Vậy chẳng phải...? "Đại huynh?" Thái Nhất nhìn về phía Đế Tuấn, hiển nhiên loại chuyện này để Đế Tuấn cầm chủ ý. "Bản quân cũng không cưỡng cầu, các ngươi tự quyết định!" Lúc này, vị tồn tại kia lần nữa mở miệng, ngữ khí bình thản, tịnh không có ý tứ cưỡng ép.

Đế Tuấn trầm mặc, cắn răng một cái, nói: "Tốt, chỉ cần tiền bối có thể giúp chúng ta quật khởi, vậy nghe tiền bối thì đã sao?" Tuy nhiên nói thế, nhưng thân là Thiên Đế, nãi là người có đại hùng tâm, há có thể cam tâm nghe lệnh người khác?

Như thế chỉ là nhẫn nhục phụ trọng, chỉ cần chờ đại thế đã thành, chứng đạo thành Thánh, nhất cử trở thành Thánh Đế, đến lúc đó còn phải nghe ai sao?

Đối với suy nghĩ trong lòng Đế Tuấn, vị tồn tại kia tự nhiên không biết, nhưng hắn lại thập phần rõ ràng con người Đế Tuấn, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại lộ ra tán thưởng chi sắc, nói: "Biết sai có thể sửa, năng khuất năng thân mới có thể thành đại sự, xem ra các ngươi cũng không phải không thể cứu chữa.

Những ngày tiếp theo, các ngươi cứ lưu tại Thái Dương Tinh đi, Bản quân giúp các ngươi đem tu vi tăng lên, có thực lực mới có thể tứ vô kỵ đạn.

Về phần chuyện sau này, Bản quân tự sẽ giúp các ngươi an bài!

Lui xuống đi!" Nói xong, đại thủ vung lên, liền đem Đế Tuấn và Thái Nhất tống xuất đại điện.

Bên ngoài, Đế Tuấn và Thái Nhất bước đi trên Thái Dương Tinh, hai người thần sắc trầm trọng, tịnh không có vì lời của đối phương mà cao hứng. "Đại huynh, người này rõ ràng không phải thứ tốt lành gì, vì sao chúng ta muốn đáp ứng hắn?" Rốt cuộc Thái Nhất nhịn

không được.

Chương 170

"Suỵt!

Nhị đệ, không thể nói lung tung!" Đế Tuấn biến sắc, vội vàng bịt miệng Thái Nhất, truyền âm nói: "Cẩn thận lời nói, người kia tu vi thâm bất khả trắc, để hắn nghe được thì tao ương chính là chúng ta.

Còn nữa, đúng như hắn nói, lần này thất bại chúng ta phải hấp thu giáo huấn, không thể lại xúc động lỗ mãng.

Tiên lưu tại nơi này nhẫn nhục phụ trọng, tăng lên tu vi.

Chỉ cần hai người chúng ta không chết, sớm muộn có một ngày sẽ xuất đầu!" "Ta đã biết, đại huynh yên tâm, ta sẽ không làm loạn!" Nghe vậy Thái Nhất gật đầu.

Thời gian từng chút trôi qua, một cái nguyên hội trôi qua.

Trọn vẹn một cái nguyên hội này, cả Hồng Hoang ở vào trạng thái thập phần quỷ dị.

Rõ ràng đang trong kỳ lượng kiếp, kiếp sát chi khí tịnh vị tiêu tán, nhưng suốt một nguyên hội Hồng Hoang lại không xuất hiện đại chiến nào.

Thậm chí từ hạ hồng hoang đại lục đến thượng thái cổ tinh không, ngay cả bóng dáng một cái Chuẩn Thánh đại năng cũng không thấy.

Tuy như thế, nhưng các nơi y nguyên hỗn loạn, đại năng không ra nhưng tu sĩ bình thường lại thường xuyên khai chiến, các chủng tộc cũng hay vì ma sát mà đánh đến đầu rơi máu chảy.

Đương nhiên, rất nhiều đại năng lại cho rằng đây là điềm báo phong vũ dục lai, một khi bạo phát sẽ vô cùng đáng sợ. "Quá khứ, Vị Lai hai cỗ pháp thân đều đã trảm xuất, chỉ là Hiện Tại Thân lại không

có một tia đầu mối!" Trong đạo trường, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mày nhăn lại.

Từ sau khi các đệ tử bế quan, hắn cũng bắt đầu tu hành.

Năm đó tại thời không trường hà đại chiến cùng vị sử tiền tồn tại kia, hắn đối với Thời Không Đại Đạo lĩnh ngộ càng ngày càng sâu sắc.

Sau khi trở về như nguyện trảm xuất Vị Lai Thân, cũng đem cảm ngộ truyền cho đệ tử.

Hắn vốn định thử xem có thể đem Hiện Tại Thân cũng trảm ra hay không, thế nhưng bế quan một cái nguyên hội vẫn không thể lĩnh ngộ được.

Việc này làm Đạo Kiếp thập phần buồn bực.

Kỳ thật nếu chỉ là bản thân hắn, đối với con đường này lĩnh ngộ tịnh không nóng nảy, thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng đừng quên hắn còn có đệ tử.

Minh Hà, Phục Hy và Nữ Oa vị lai sẽ có đường riêng của mình, nhưng Thường Hi, Hi Hòa, Tây Vương Mẫu ba nữ lại chỉ có thể đi con đường này.

Nếu ngay cả hắn cũng không cách nào triệt để tham ngộ, vậy đệ tử làm sao tham ngộ?

Đạo Kiếp là một người hiếu thắng.

Đã cùng Hồng Quân đánh cờ, như vậy phải ở bất cứ phương diện nào cũng nghiền ép đối phương.

Không những hắn, mà đệ tử của hắn đồng dạng cũng muốn nghiền ép đệ tử đối phương. "Thôi, đã ngộ không ra, lại ngồi ở đây mười cái nguyên hội cũng vô dụng, không bằng đi ra ngoài đi dạo!"

Cuối cùng Đạo Kiếp thở dài một tiếng, không định tiếp tục tham ngộ nữa, chuẩn bị đi Hỗn Độn Tinh Không dạo chơi. "Đúng rồi, suýt nữa quên mất một chuyện!" Bỗng nhiên hắn nhớ ra gì đó, bấm đốt tính toán, phát hiện thời gian Nhân tộc xuất thế đã đến.

Bàng đại thần thức quét qua, bao trùm Tam Tiên Đảo, lại phát hiện Nữ Oa cư nhiên không có ở đây. "Di, cư nhiên không có ở đây?" Đạo Kiếp kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy Phục Hy đang đứng trên bờ biển, nhíu chặt mày, tự hồ có phiền tâm sự.

Hắn liền mở miệng gọi: "Phục Hy, tốc tốc đến gặp vi sư!" "Sư tôn?

Sư tôn xuất quan!" Phục Hy nghe vậy trước tiên là sững sờ, ngay sau đó đại hỉ, phi bôn vào đại điện. "Đệ tử bái kiến Sư tôn!" "Ân, không tệ, đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng đã trảm xuất Khứ Thi.

Chỉ là vì sao sầu mi khổ kiểm như thế?" Đạo Kiếp tự nhiên nhìn ra được Phục Hy không những trảm xuất Khứ Thi mà tu vi còn tăng lên hai cái tiểu cảnh giới.

Chỉ là vẻ sầu lo của hắn có chút kỳ quái. "Là như vầy Sư tôn, đệ tử gần đây tổng cảm thấy tâm thần bất ninh.

Dù tu vi đột phá nhanh, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác, tự hồ quan hệ đến đệ tử vị lai.

Nhưng đệ tử đa phiên thôi diễn, thậm chí nhờ các sư huynh sư muội giúp đỡ thôi diễn cũng không có chút kết quả!" Phục Hy khổ sáp nói: "Sư tôn, người biết không?

Loại cảm giác này rất khó chịu, làm cho đệ tử căn bản không cách nào tĩnh tâm tu luyện!" Nghe vậy Đạo Kiếp trong nháy mắt minh bạch chuyện gì xảy ra, hắn cười.

Phục Hy kinh ngạc, cười khổ nói: "Sư tôn, đệ tử bên này đang sầu muốn chết, ngài lại còn cười!" "Cười tự nhiên là chuyện tốt.

Chuyện của ngươi vi sư biết rõ, đồng dạng cũng hiểu rõ nhân quả trong đó!" Đạo Kiếp cười nói. "Ồ?

Sư tôn biết rõ?

Mau... mau nói cho đệ tử, rốt cuộc là chuyện gì?" Lúc này vẻ khổ sáp trên mặt Phục Hy biến mất, thay vào đó là một mặt kích động. "Không vội, hiện tại không phải lúc nói cho ngươi biết.

Ngươi chỉ cần biết, vị lai không bao lâu nữa, cơ duyên của ngươi sẽ đến!" Đạo Kiếp cố làm ra vẻ thần bí. "Được rồi, Phục Hy, tĩnh tâm lại, nên làm gì thì làm đó.

Chương 171

Thực sự tu luyện không được thì đi tìm đại sư huynh Minh Hà của ngươi dạo chơi.

Vi sư có việc, đi ra ngoài trước một chuyến, đợi lát nữa sẽ cho ngươi xem kinh hỉ!" Nói xong, thân ảnh Đạo Kiếp liền biến mất không thấy gì nữa, giây tiếp theo đã trực tiếp đến dưới chân núi Bất Chu.

Giờ phút này, cách đó không xa, một tuyệt sắc nữ tử bạch y đang đứng bên sông, ngẩn người phát ngốc.

Nữ tử thân mặc váy dài hoa lệ, thân tư ưu nhã, dung nhan tuyệt mỹ, da thịt tinh oánh như dương chi ngọc, ba ngàn tóc xanh rủ xuống vai, nhất cử nhất động đều tán phát khí tức cao quý.

Thế nhưng, lúc này trong tay nàng lại đang cầm một cục bùn đất, ngẩn người không biết đang suy nghĩ gì, dáng vẻ thập phần khả ái. "Đang suy nghĩ gì đấy?" Bỗng nhiên, một đạo thanh âm bình hòa nho nhã vang lên sau lưng, làm nàng giật mình, quay đầu nhìn lại, chính kiến một nam tử hắc y tuấn lãng đang cười nhìn nàng. "Sư...

Sư tôn!" Bị người nhìn chằm chằm như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Oa hơi đỏ lên, sát na gian khả ái vô cùng, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ như tiếng muỗi kêu, đâu còn dáng vẻ Hồng Hoang đệ nhất nữ thần bá khí vãng thường. "Bộ dáng này đảo là hiếm thấy!" Đạo Kiếp sững sờ, lập tức mỉm cười, kính trực đi tới. "Sư tôn, sao ngài lại tới đây?" Nữ Oa đôi mắt đẹp không tự chủ được nhìn chằm chằm thanh niên trước mắt.

Không biết vì sao, một cái nguyên hội này, trong đầu nàng luôn hiện lên đạo thân ảnh này, ngay cả chính nàng cũng không biết chuyện

gì xảy ra. "Vi sư vừa xuất quan, thấy hảo đồ nhi nhà mình không ở trên đảo, tự nhiên lo lắng rồi.

Bất quá, xem ra ta tới không đúng lúc?" Đạo Kiếp cười như không cười, lại làm cho mặt Nữ Oa càng đỏ hơn. "Sao thế nhỉ?

Ta rốt cuộc bị làm sao?

Vì cái gì trái tim lại đập nhanh như vậy?" Nữ Oa trong lòng tự hỏi, cảm thấy không bình thường nhưng lại không thông suốt. "Nha đầu này..." Đạo Kiếp lại thập phần vô ngữ.

Thần thái này của Nữ Oa hắn há có thể không hiểu?

Kiếp trước thân là người hiện đại, cũng coi là tình trường lão thủ, tự nhiên minh bạch trạng thái hiện tại của nàng.

Chỉ là khiến hắn không giải thích được là Nữ Oa ở chỗ này, chẳng lẽ không phải chịu vận mệnh chỉ dẫn để Tạo Nhân sao?

Thế quái nào lại hoàn toàn... ngộ hội thành chuyện tình cảm rồi?

Đạo Kiếp cảm giác cả người đều lộn xộn.

Trong Tử Tiêu Cung, một ngày nọ Tam Thanh từ trong bế quan tỉnh lại.

Ba người liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra hỉ sắc.

Một cái nguyên hội tu luyện, cộng thêm sự chỉ đạo của Hồng Quân, Tam Thanh hách nhiên đã đem Tam Thi toàn bộ trảm xuất, đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực bạo trướng.

Tuy nhiên trong lòng vui mừng nhưng bọn hắn lại đối với việc thành Thánh phạm sầu, bởi vì những năm này đối với thành Thánh một điểm đầu mối cũng không có, Hồng Mông Tử Khí cũng không có bất kỳ phản ứng nào. "Ha ha, sư huynh, ta đột phá rồi, Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Không bao lâu, một tiếng cười to truyền đến, Chuẩn Đề đại

bộ đi ra. "Chúc mừng sư đệ tu vi đại trướng, cự ly thành Thánh không xa!" Tiếp Dẫn cũng hàm tiếu đi tới, cùng Chuẩn Đề hai người hỗ tương cung duy. "Hừ, chỉ bất quá mới vừa đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, cự ly thành Thánh còn xa lắm!" Cách đó không xa, Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, thần tình khinh thường.

Lão Tử và Thông Thiên thần sắc đạm nhiên, sớm đã đột phá, tự nhiên sẽ không để ý tới Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Bái kiến tam vị sư huynh, chúc mừng tam vị sư huynh tu vi đại trướng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước sững sờ, mâu quang lấp lóe, cười làm lành tiến lên.

Hai người này da mặt cực dày, tự nhiên sẽ không vì Nguyên Thủy một câu nói mà xuất ngôn đối túng. "Các ngươi đều xuất quan!" Đúng lúc này, một đạo thanh âm đạm mạc truyền đến, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện trong đại điện. "Bái kiến Lão sư!" Năm người sắc mặt biến đổi, vội vàng hành lễ. "Không tệ, các ngươi đều đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bất quá chỉ như vậy còn chưa đủ, duy có thành Thánh mới có thể triệt để áp chế Đông Hải nhất mạch!" Hồng Quân trước tán thán một tiếng, sau đó lại lắc đầu.

Vốn bởi vì Hồng Quân tán thưởng mà bọn hắn một mặt hân hỉ, lại không ngờ chuyển mắt đã bị giội cho gáo nước lạnh. "Thế nhưng Lão sư, thành Thánh đàm hà dung dị, đệ tử tham ngộ nhiều năm như vậy, Hồng Mông Tử Khí lại một điểm phản ứng cũng không có!" Lão Tử cười khổ nói.

Những người khác cũng gật đầu, đều cảm thấy kỳ quái.

Năm người bọn họ thiên tư đều không kém, có thể nói là nhóm đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, vậy mà không một ai tham ngộ ra. "Đây không phải vấn đề của các ngươi.

Thành Thánh cần cơ duyên, cần thời cơ.

Không có cơ duyên, dù có đả tọa một trăm cái nguyên hội, một ngàn cái nguyên hội cũng vô dụng!" Hồng Quân đạm đạm nói.

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên cười lạnh: "Bất quá cũng không cần sốt ruột, rất nhanh cơ duyên sẽ tới!" "Lão sư, lời ngài nói là thật?" "Ngài nói chúng ta sắp thành Thánh?" Nghe vậy, đám người Lão Tử vốn đang khổ sáp, trong mắt nhao nhao bạo phát tinh quang, thần sắc kích động. "Không sai, bất quá trong đó sẽ xuất hiện một chút khúc chiết.

Muốn thành Thánh, cần phải xếp sau một người.

Chương 172

Chỉ có người kia thành Thánh xong, các ngươi mới có thể thành Thánh!" Hồng Quân gật đầu, nheo mắt lại. "Có người ở trước mặt chúng ta thành Thánh?...

Lão sư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vì sao chúng ta thành Thánh lại có liên quan đến người khác?" Tam Thanh thập phần khó hiểu.

Hồng Quân nhìn Tam Thanh, tâm tư chớp động.

Theo lý thuyết bình thường, muốn Tam Thanh thành Thánh cần từng bước dẫn đạo, nhưng hiện nay hoàn toàn không có tâm tư kia, cũng không có thời gian đi dẫn đạo nữa.

Nếu không phải điều kiện không cho phép, hắn đều hận không thể trực tiếp xách cổ mấy người này bắt thành Thánh luôn cho rồi.

Hồng Quân giải thích: "Thiên Đạo có Thiên Đạo quy tắc, đồng dạng, Thế Giới Bản Nguyên cũng có quy tắc của mình.

Các ngươi có biết, cái gọi là khí vận đến từ phương nào?" Năm người ngẩn ra: "Thỉnh Lão sư chỉ điểm!" Khí vận bọn hắn tự nhiên rõ ràng, nhưng khí vận đến từ nơi nào thì thật sự không biết. "Cái gọi là khí vận, kỳ thật chính là sự quyến cố của Thế Giới Bản Nguyên.

Kẻ khí vận nồng hậu, hành tẩu thế gian liền gặp cơ duyên; ngược lại, kẻ khí vận kém sẽ chật vật, đụng đâu hỏng đó!" Nói đến đây, Hồng Quân thở dài: "Khác với Thiên Đạo sẽ càng ngày càng hoàn thiện, Thế Giới Bản Nguyên lại sẽ theo thời gian trôi qua mà càng ngày càng yếu.

Nếu không được hoãn giải, thế giới sẽ dần dần tiến vào mạt pháp

thời đại." "Hiện nay thiên cơ hiển thị, thời đại này Vu Yêu hai tộc thế lực bàng đại, hung tàn bạo ngược, đối với Thế Giới Bản Nguyên tiêu hao còn vượt qua cả Tiên Thiên Tam Tộc năm đó.

Bởi vậy, để hoãn giải áp lực cho Bản Nguyên, Thiên Đạo quy tắc vận chuyển, cần phải di bổ.

Loại di bổ này chính là xuất hiện một cái chủng tộc mới, một chủng tộc tương đối yếu nhược, yêu hòa bình để thay thế Vu Yêu hai tộc." "Lão sư, Thiên Đạo và Thế Giới Bản Nguyên lại không có ý thức, sao lại có nhiều đạo đạo như vậy?" Hồng Quân chưa nói xong, Thông Thiên trực tiếp chen ngang một câu.

Sắc mặt Hồng Quân lạnh lẽo, trong mắt lóe lên vẻ lãnh mạc: "Câm miệng!

Thiên Đạo chí cao, há lại để cho các ngươi nghị luận?" "Tam đệ, chớ có nói bậy!" Lão Tử vội vàng kéo Thông Thiên lại.

Hồng Quân đạm đạm quét mắt nhìn mấy người, ánh mắt kia lãnh mạc vô tình, uyển như cao cao tại thượng Thiên Đạo, chỉ một cái liếc mắt liền làm cho người ta cảm giác hàn lãnh.

Không để ý tới bọn hắn, Hồng Quân tiếp tục nói: "Thiên Đạo tuy nhiên đã có quy hoạch, nhưng hiện nay khí vận sở tại lại nằm trên người Nữ Oa.

Bởi vậy, chủng tộc mới xuất hiện sẽ ứng trên người Nữ Oa!" "Cái gì?

Nữ Oa?" "Sao có thể như thế?

Nữ Oa tính là cái gì, lại có thể được cả Thiên Đạo và Thế Giới Bản Nguyên song phương ưu ái!" "A, chúng ta mới là Bàn Cổ Chính Tông, lý ứng khí vận nồng hậu nhất mới đúng!" Nghe nói Nữ Oa có đại khí vận, sắc mặt Tam Thanh vô cùng khó coi.

Nếu đại khí vận này tập trung trên người Đạo Kiếp, hoặc Hồng Quân, thậm chí Đế Tuấn, bọn hắn đều sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Nhưng thiên thiên lại là Nữ Oa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thần sắc bất định, không có chen miệng nhưng cũng thập phần kinh ngạc. "Bởi vậy, Nữ Oa chính là Thiên Định Đệ Nhất vị Thánh Nhân của thời đại này.

Điểm này ngay cả Bần đạo cũng không cách nào thay đổi.

Các ngươi muốn thành Thánh, cần phải đợi sau Nữ Oa!

Đặc biệt là ba người các ngươi!" Hồng Quân thở dài, bỗng nhiên dừng lại, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Hồng Quân nhìn như vậy, sắc mặt biến đổi, không khỏi khẩn trương. "Hoặc là, các ngươi có thể thử một chút, đi trước Nữ Oa một bước thành Thánh!" Hồng Quân nói.

Lời này vừa ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước sững sờ, ngay sau đó trong nháy mắt kích động.

Vốn nghe Hồng Quân nói xong bọn hắn đã không ôm hy vọng, hiển nhiên căn cước, công đức khí vận các loại bọn hắn căn bản không cách nào so với Tam Thanh, thành Thánh tự nhiên cũng phải xếp sau Tam Thanh.

Lại không ngờ đột nhiên có chuyển biến, Hồng Quân cư nhiên nói bọn hắn có thể tiên chứng đạo? "Không cần vội, bần đạo đang đợi một người!" Hồng Quân bỗng nhiên thu lại vẻ băng lãnh, lộ ra thần tình cao thâm mạc trắc. "Đợi người?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau.

Gấp chứ, sao có thể không gấp được?

Trong lòng thầm mắng lão già này có thể hay không đừng treo khẩu vị bọn hắn nữa. "Đạo Kiếp!" Hồng Quân cũng không giấu giếm, cười lạnh nói: "Muốn thành Thánh nào có dễ dàng như vậy, cho dù Nữ Oa thân mang đại khí vận, muốn thành Thánh cũng bắt buộc phải có Hồng Mông Tử Khí, nếu không thì không thể thành Thánh được!

Nữ Oa kia vốn nên thuộc về Tử Tiêu Cung ta, tịnh hoạch đắc một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng cố tình lại bị tên Đạo Kiếp kia cướp đi, bởi vậy, nàng đã mất đi Hồng Mông Tử Khí!" "Chẳng lẽ?" Hồng Quân vừa nói, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nháy mắt liền hiểu ra, cảm tình Đế Tuấn nhường cái chỗ ngồi kia cho Nữ Oa là có nguyên do.

Điều này khiến thần tình mọi người trở nên cổ quái, không khỏi cảm thấy Đế Tuấn cũng quá may mắn đi. "Lão sư, người đợi Đạo Tôn đến, ý là Đạo Tôn sẽ đến xin Hồng Mông Tử Khí cho Nữ Oa?" Rõ ràng, mấy người há có thể không hiểu. "Không sai, Nữ Oa muốn thành Thánh, bắt buộc phải cầu bần đạo!" Hồng Quân gật đầu, không phủ nhận, thậm chí trên mặt còn hiếm thấy lộ ra thần tình ngạo nhiên. "Lão sư, người làm như vậy chẳng phải là tư địch sao?" "Hơn nữa, lão sư người không phải đã không còn Hồng Mông Tử Khí rồi sao?" Mấy người đều thập phần không lý giải cách làm của Hồng Quân, theo bọn hắn thấy, tuyệt đối không thể cấp cho Nữ Oa Hồng Mông Tử Khí. "Ồ?

Đạo lý này bần đạo hiểu, nhưng Nữ Oa không thành Thánh, ba người các ngươi làm sao thành Thánh?

Chẳng lẽ muốn đi con đường Tam Thi hợp nhất, hoặc là Pháp Tắc chứng đạo hay sao?" Hồng Quân nhìn về phía Tam Thanh, làm cho sắc mặt Tam Thanh biến đổi.

Bọn hắn mới nhớ ra, cơ duyên thành đạo của bọn hắn nằm trên

người Nữ Oa, lập tức ngậm miệng lại.

Chương 173

Tam Thi hợp nhất?

Khó càng thêm khó.

Pháp Tắc chứng đạo?

Càng không thể nào, bọn hắn tự tin có thể dùng Pháp Tắc chứng đạo, nhưng thời gian không cho phép a.

Ngược lại là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vẻ mặt tiêu cấp.

Nghe ý tứ trong lời nói vừa rồi của Hồng Quân, con đường thành đạo của bọn hắn hình như không liên quan đến Nữ Oa, thậm chí có khả năng tiên phong thành đạo trước cả Nữ Oa, nhưng Hồng Quân không nói, bọn hắn lại không dám hỏi. "Lần này Đạo Kiếp cầu Hồng Mông Tử Khí, bần đạo há có thể không bắt hắn trả giá đắt?

Đến lúc đó bần đạo dùng một đạo Hồng Mông Tử Khí đổi lấy một cái nhân quả của đối phương, lại giúp ba người các ngươi thành Thánh, các ngươi nói xem, trị hay không trị?" Hồng Quân đầy thâm ý nói. "Tự nhiên là trị!" "Lão sư anh minh!" "Đệ tử tàm quý!" Sau khi minh bạch kế hoạch của Hồng Quân, nghi ngờ của Tam Thanh sớm đã biến mất không thấy, nguyên một đám thi nhau vỗ mông ngựa.

Ý cười trên mặt Hồng Quân càng đậm, ẩn ẩn mang theo vẻ đắc ý.

Hắn thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh không lâu sau, Đạo Kiếp mang bộ mặt thiết thanh đến cầu xin, trong lòng hô to thống khoái.

Bao nhiêu năm rồi, tranh đấu giữa hắn và Đạo Kiếp vẫn luôn lạc bại, thậm chí mấy lần mất hết mặt mũi, bây giờ rốt cục vãn hồi, năng không cao hứng sao?

Thậm chí, khi nhìn về phía mấy người Tam Thanh, thần sắc cũng

hòa ái hơn rất nhiều. "Oanh!" Đúng lúc này, thương khung chấn động, trên chín tầng trời có lôi đình nổ vang, Thiên Địa Đại Đạo hiển hóa.

Ngay sau đó, một giọng nữ tử tràn ngập ôn hòa nhưng lại không mất uy nghiêm truyền đến. "Ngô nãi Nữ Oa, kim nhật sáng tạo nhất tộc, danh là Nhân tộc, Thiên Đạo giám chi!" Thanh âm hóa thành đại đạo thiên âm, hồi dang khắp hồng hoang các nơi, nãi chí hỗn độn tinh vực.

Ngay sau đó, Thiên Địa Đại Đạo hiển hóa, từng đóa kim liên nở rộ, một dải tử khí tập đến, hoành khóa ba vạn dặm, kim long phi vũ, tiên phượng hòa minh, huyền quy thác hải, bạch hổ gào thét.

Lúc này, thiên địa các nơi, các loại dị tượng xuất hiện rực rỡ, hà quang vạn thiên, từng đóa pháp tắc ngưng tụ thành kim liên, tán lạc khắp nơi, cả thiên địa gian tràn ngập một cỗ khí tức tường thụy. "Oanh!" Ngay sau đó, một cỗ dao động hạo hãn khủng bố tràn ra, nháy mắt tịch quyển cửu thiên, bao trùm hồng hoang đại địa, thánh uy hạo đãng. "Cung hạ Nữ Oa nương nương thành Thánh, chúc Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh trong Hồng Hoang không tự chủ được quay về hướng Bất Chu Sơn bái lạy.

Những đại năng Hồng Hoang kia tuy rằng không bị cỗ thánh uy này áp đảo, nhưng cũng từng cái chấn kinh không thôi. "Nữ Oa cư nhiên thành Thánh, sao có thể?" Tại Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân từ Ngũ Trang Quán đi ra, nhìn về hướng Bất Chu Sơn, thần sắc chấn kinh.

Bắc Minh Chi Hải, một đầu Cự Côn từ trong biển lao ra, xông lên thiên không, hóa thành Bằng, giang cánh ngàn dặm, cuối cùng hóa thành một gã hắc bào đạo nhân. "Sao có thể thành Thánh?

Sáng tạo một cái chủng tộc?

Tuy rằng sáng tạo chủng tộc có đại công đức, nhưng Nữ Oa lấy

đâu ra Hồng Mông Tử Khí?" Côn Bằng không hiểu, nhắc tới Hồng Mông Tử Khí, thần sắc hắn lập tức trở nên dữ tợn. "Đế Tuấn, Hồng Vân, còn có hi vọng hai cái lão già kia, vì sao bọn hắn đều có Hồng Mông Tử Khí, bần đạo lại không có?" "Bần đạo cũng là một trong những đại năng đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, đồng dạng có tư cách thành Thánh.

Không được, tất su phải nghĩ biện pháp kiếm một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Ánh mắt Côn Bằng chớp động, trong con ngươi lóe lên vẻ âm lãnh, rất nhanh liền có quyết định. "Tiểu muội?

Tiểu muội thành Thánh?" Cùng lúc đó, tại U Minh Huyết Hải, Phục Hy đang cùng Minh Hà luận đạo cũng bị thánh uy đột ngột và thanh âm của Nữ Oa làm cho chấn trụ.

Minh Hà cũng đồng dạng như thế. "Ha ha, tiểu muội bỗng nhiên thành Thánh!" Hồi thần lại, Phục Hy cười to, tuy rằng có chút không hiểu, nhưng vẫn vì Nữ Oa mà cao hứng. "Nữ Oa sư muội thành Thánh?

E là sư tôn thủ bút, nếu không Nữ Oa sư muội dù có tư chất thành Thánh, cũng không thể nào nhanh như vậy!" Minh Hà ngược lại bình tĩnh hơn nhiều, tuy là vậy nhưng y cựu thập phần hâm mộ. "Nữ Oa sư muội thành Thánh!" Đồng thời, Hi Hòa, Thường Hi đang ở Thái Âm Tinh, còn có Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân cũng đều chấn kinh không thôi, sau đó đều vì Nữ Oa thành Thánh mà cảm thấy cao hứng. "Đi, chúng ta mau đi chúc mừng Nữ Oa sư muội!" Lập tức, mấy đại đệ tử đều phân phân khởi thân, hướng về phía Nữ Oa thành Thánh mà đi. "Ha ha, Nữ Oa nương nương thành Thánh, quá tốt rồi, từ nay về sau, Đông Hải nhất mạch chúng ta liền lại có thêm một cái Thánh Nhân!" "Không sai, đây là chuyện tốt bằng trời, mau, tốc tốc tiến đến bái kiến Nữ Oa nương nương, đúng rồi, mang theo hạ lễ!" Không những như thế, phàm là tu sĩ Đông Hải nhất mạch, giờ khắc này đều

hỉ xuất vọng ngoại, nhao nhao mang theo hạ lễ rời khỏi đạo tràng. "....." "Nữ Oa thành Thánh?" Trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh và mấy người đang tán thán Hồng Quân thâm mưu viễn lự, thanh âm ngạc nhiên im bặt.

Nụ cười trên mặt Hồng Quân cũng nháy mắt biến mất không thấy.

Trong đại điện một trận tĩnh mịch.

Dưới sự tĩnh mịch đè nén, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều phân phân nhìn về phía Hồng Quân, khóe miệng co giật, thần tình cổ quái, nhưng lại không dám lên tiếng.

Lúc này, ngay cả bọn họ đều đang đỏ mặt thay cho Hồng Quân.

Vừa rồi không phải nói Nữ Oa không có Hồng Mông Tử Khí, không có khả năng thành Thánh sao?

Lại còn đặc biệt giải thích cho chúng ta một đống lớn về khí vận, thế giới bản nguyên và Thiên Đạo.

Khẩu khẩu thanh thanh nói Đạo Tôn sẽ hướng người cầu xin Hồng Mông Tử Khí, nhưng kết quả, người ta đảo mắt một cái liền thành Thánh?

Đạo Tôn không phải là muốn tới cầu xin sao?

Không phải nói Nữ Oa không thể thành Thánh sao?

Chương 174

Ý bất ý ngoại?

Đánh mặt hay không đánh mặt? "Không có khả năng, Nữ Oa sao có thể thành Thánh?

Rõ ràng không có Hồng Mông Tử Khí!" Sắc mặt Hồng Quân càng ngày càng âm trầm, thậm chí lúc xanh lúc trắng.

Ánh mắt dị dạng của Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hắn há có thể không nhìn thấy?

Mặt mũi có thể nói là bị đánh vang tanh tách, một điểm cũng không lưu tình. "Đạo Kiếp, nhất định là Đạo Kiếp, hắn lấy đâu ra Hồng Mông Tử Khí?

Đúng rồi, Hồng Vân!" Dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt Hồng Quân biến đổi, ý thức nháy mắt hàng lâm Hồng Hoang, tìm kiếm Hồng Vân. "Sao có thể?" Thế nhưng, dưới sự cảm ứng, lại phát hiện Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân vẫn còn nguyên đó, kỳ quái rồi.

Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều ở chỗ này, Hồng Mông Tử Khí một đạo không thiếu, còn có Đế Tuấn như hôm nay đang ở trên Thái Dương Tinh, có vị tồn tại thần bí kia, Đạo Kiếp dù đích thân xuất thủ, cũng vô pháp vô thanh vô tức cướp Hồng Mông Tử Khí từ chỗ Đế Tuấn.

Điều này làm cho Hồng Quân nghĩ mãi không thông. "Chẳng lẽ bản thân Đạo Kiếp kia có Hồng Mông Tử Khí?

Nhưng hắn kiếm được từ đâu?

Phải biết rằng Hồng Mông Tử Khí của bần đạo là lấy từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tạo Hóa Ngọc Điệp càng là Thiên Đạo Thánh

Khí, chỗ nào khác còn có thể có Hồng Mông Tử Khí?" Hồng Quân mê mang rồi, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Nữ Oa vừa thành Thánh, không những đánh vào mặt hắn, càng đem tất cả bố cục hủy hoại toàn bộ, tiếp theo muốn mưu tính, e rằng sẽ vô cùng khó khăn. "Lão sư, lão sư người không sao chứ?" "Lão sư, Nữ Oa thành Thánh, sự tình xuất hồ ý liêu, nhưng tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Thấy thần sắc Hồng Quân bất định, Lão Tử đám người rốt cục nhịn không được mở miệng.

Nữ Oa thành Thánh, cũng quan hệ đến bọn hắn thành Thánh, không hỏi cũng không được. "Kế hoạch trước đó hủy bỏ hết, dung bần đạo suy nghĩ lại, các ngươi về trước đi!" Hồng Quân hít sâu một hơi, áp xuống phẫn nộ trong lòng, đại thủ vung lên, liền đem mấy người ném ra khỏi Tử Tiêu Cung, có thể nói là ngang ngược thô bạo.

Điều này làm cho Lão Tử đám người não nộ, nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể phẫn hận rời đi.

Đồng thời, trong lòng ám đạo: "Trang bức thất bại, bị người ta đánh mặt, lại lấy chúng ta ra trút giận, quả thực khả ố đến cực điểm." "Hừ, trách không được vẫn luôn bại bởi Đạo Tôn, tâm tính như thế, kém quá xa!" Lão Tử đám người trong lòng nghĩ vậy, nhưng cuối cùng đều ai về nhà nấy.

Bất quá sự tình liên quan đến Nữ Oa thành Thánh, vẫn cần chú ý, chính cái gọi là không thể đem tất cả sự tình đều trông cậy vào Hồng Quân, một khi có cơ hội, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Tại phụ cận Bất Chu Sơn, Đạo Kiếp lẳng lặng nhìn một đám Nhân tộc tân sinh trước mắt.

Số lượng Nhân tộc này không nhiều, tổng cộng có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người (số lượng của một nguyên hội).

Giờ khắc này, những Nhân tộc tân sinh này đang một mặt mờ mịt nhìn bốn phía, hiển nhiên trong não hải một mảnh trống rỗng.

Nữ Oa khi sáng tạo những Nhân tộc này, cũng không có truyền cho bọn hắn ký ức, bởi vậy, đám Nhân tộc này giống như hài nhi mới sinh, cái gì cũng không hiểu.

Duy nhất biết đến, là vị nữ thần tôn quý trước mắt đã sáng tạo ra bọn họ, hẳn là nên xưng hô là Thánh Mẫu nương nương.

Còn về phần thanh niên mặc hắc bào kia, trong mắt bọn hắn giống như đại khủng bố, chí cao vô thượng, lãnh mạc uyển như thượng thương. "Đây là cảnh giới Thánh Nhân sao?

Loại cảm giác này thật tốt, giống như không gì không làm được vậy!" Lúc này, Nữ Oa từ trong trạng thái thành Thánh khôi phục lại, thần sắc vô cùng vui sướng, thiên địa dị tượng cũng chậm rãi tiêu tán.

Nàng tịnh không có nhìn về phía đám Nhân tộc kia, mà là nhìn về phía Đạo Kiếp.

Vừa nhìn lại phát hiện, cho dù hiện tại đã thành Thánh, nàng y nguyên nhìn không thấu vị sư tôn này. "Sư tôn, cảnh giới của người e là đã vượt qua Thánh Nhân rồi đi?" Nữ Oa không phục nói, vốn tưởng rằng sau khi thành Thánh sẽ kéo gần khoảng cách với đối phương, lại không nghĩ tới y nguyên vẫn xa xôi như vậy. "Vẫn chưa, bất quá cũng nhanh thôi.

Sao?

Thành Thánh rồi gan to lên, muốn khiêu chiến vi sư rồi hả?" Đạo Kiếp lắc đầu, lập tức cười như không cười nói. "Hừ, hiện tại không phải đối thủ, bất quá ta có lòng tin, sớm muộn có một ngày sẽ đuổi kịp người, cũng đem người trấn áp!" Nữ Oa khẽ hừ một tiếng, đô miệng nói, thần tình sát là khả ái, hoàn toàn bất đồng với vẻ uy

nghiêm khi vừa mới thành Thánh, làm cho một chúng Nhân tộc tân sinh đưa mắt nhìn nhau.

Những Nhân tộc tân sinh này tuy rằng ký ức trống rỗng, nhưng không đại biểu trí lực thấp kém, tương phản, thân là đám Tiên Thiên Nhân Tộc đầu tiên, trí lực phi thường cao.

Bởi vậy, đối với cử động cổ quái của vị Thánh Mẫu nương nương này, bọn họ cảm thấy rất kỳ lạ.

Nữ Oa nói xong đạo lý này, cũng ý thức được cái gì, khuôn mặt tươi cười hơi đỏ lên. "Ha ha, tốt, vậy vi sư chờ người đến trấn áp!" Đạo Kiếp cười to, không những không thèm để ý lời của Nữ Oa, tương phản còn thập phần vui vẻ.

Bị Đạo Kiếp cười như vậy, Nữ Oa cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, xoay người đi, nói: "Sư tôn, chúng ta đi trước đi, đồ nhi vừa thành Thánh, cần củng cố một phen!" Nói xong liền muốn bỏ chạy, chuẩn bị rời đi. "Quay lại!" Còn chưa kịp rời đi, nàng liền bị Đạo Kiếp một phát bắt trở lại.

Nữ Oa không hiểu, nhìn về phía Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp lại đem ánh mắt ném về phía đám Nhân tộc tân sinh, nói: "Sáng tạo ra đám Nhân tộc này, ngươi định ném xuống mặc kệ sao?" "A, ta quên mất!" Bị Đạo Kiếp nhắc nhở, Nữ Oa trước tiên ngẩn ra, mới nhớ tới còn có Nhân tộc ở đây.

Trước đó tâm tư chỉ lo đặt trên người Đạo Kiếp, hoàn toàn đem đám Nhân tộc tân sinh này ném ra sau đầu.

Mắt đẹp nhìn về phía một chúng Tiên Thiên Nhân Tộc, thần tình Nữ Oa cũng khôi phục bình thường, trở nên tỉnh táo uy nghiêm.

Điều này làm cho một chúng Tiên Thiên Nhân Tộc khẩn trương, bị một vị Thánh Nhân nhìn chăm chú, đừng nói là những Nhân tộc tân

sinh này, thử hỏi ai mà không khẩn trương?

Chương 175

Nữ Oa cũng chỉ có ở trước mặt Đạo Kiếp mới có thể nghịch ngợm, lộ ra thần thái tiểu nữ nhi, nhưng đừng quên, hiện tại nàng chính là Thánh Nhân cao cao tại thượng, là nữ Thánh đầu tiên của Hồng Hoang. "Sư tôn, vậy đám Nhân tộc này làm sao bây giờ?" Nữ Oa nhất thời cũng không có chủ ý, trước đó chỉ lo tạo nhân thành Thánh, đối với những Nhân tộc được sáng tạo ra này, căn bản không có bố trí.

Bất quá Nữ Oa lại không lo lắng, tạo nhân thành Thánh là do Đạo Kiếp chỉ điểm, nàng tin tưởng vị sư tôn nhà mình nhất định có biện pháp an trí. "Hay là, mang về Tam Tiên Đảo?" Nữ Oa bỗng nhiên nói, lại làm cho Đạo Kiếp liếc mắt xem thường.

Nghĩ nghĩ, Đạo Kiếp tiến lên, đối với một chúng Nhân tộc nói: "Bản tôn Đạo Kiếp, là sư tôn của Thánh Mẫu nương nương các ngươi, các ngươi cũng có thể xưng hô bản tôn là Thánh Tổ!

Từ hiện tại, khu vực phương viên ức vạn dặm này chính là nơi sinh hoạt của Nhân tộc, chốc lát nữa bản tôn sẽ phái sứ giả đến Nhân tộc, giáo đạo các ngươi, đái lĩnh các ngươi phát triển!" Cuối cùng, Đạo Kiếp lại bổ sung một câu: "Còn nữa, cũng không cần sợ hãi, có bản tôn tại đây, cả cái Hồng Hoang không ai có thể thương hại các ngươi!" Tuy rằng một chúng Nhân tộc tân sinh đối với lời của Đạo Kiếp có rất nhiều chỗ không hiểu, nhưng cũng nghe ra, vị Thánh Tổ này là vì muốn tốt cho bọn hắn, giúp bọn hắn bố trí. "Đa tạ Thánh Tổ!" Lập tức một chúng Nhân tộc tân sinh nhao nhao bái đảo tại địa. "Ta biết ngay sư tôn sẽ có an bài mà!" Nữ Oa mỉm cười, lại nói: "Chỉ không biết sư tôn muốn an bài ai đến giáo đạo?

Hay là, đồ nhi lưu lại nơi này?" "Ngươi?

Không được, không có nguyên liệu, đi thôi, chúng ta trở về!" Đạo Kiếp liếc Nữ Oa một cái, lắc đầu, lập tức một bước đạp ra, biến mất không thấy. "Ta không có nguyên liệu?

Ta không có nguyên liệu ư?

Ta Nữ Oa đường đường là Thánh Nhân, giáo đạo không nổi khu khu một ít Nhân tộc tân sinh?" Nữ Oa bị tức đến đau gan, lời nói của vị sư tôn này quá làm giận người, một điểm mặt mũi cũng không cho.

Rất nhanh, hai người liền về tới Tam Tiên Đảo, làm cho đám người Phục Hy chạy uổng công một chuyến, cuối cùng lại quay về. "Ha ha, tiểu muội, chúc mừng!" Phục Hy vừa thấy, liền cười to không thôi, dáng vẻ thập phần vui vẻ. "Chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đạo Thánh Nhân, từ nay về sau vạn kiếp bất diệt!" "Chúc mừng, Nữ Oa sư muội!" Lập tức, Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi mấy người cũng đều nhao nhao chúc mừng. "Chư vị sư huynh sư tỷ không cần khách khí, tiểu muội hôm nay chứng đạo, tin tưởng chư vị sư huynh sư muội dùng không được bao lâu nữa cũng sẽ chứng đạo!" Nữ Oa hàm tiếu đáp lễ, đối mặt với Minh Hà đám người, tự nhiên sẽ không bày ra cái giá của Thánh Nhân, vẫn như dĩ vãng.

Chỉ là nhất cử nhất động sau khi thành Thánh đều toát ra khí tức tôn quý, làm cho người ta nhịn không được kính sợ.

Ngay cả Phục Hy cũng không thể không cảm thán, chung quy là Thánh Nhân, cho dù là muội muội mình, cũng không thể tùy ý như vậy.

Đạo Kiếp ngược lại không để ý, rất bình thường, Thánh Nhân đại biểu cho Thiên, tiên hữu Thiên, tái hữu Nhân.

Mấy người khách sáo một phen xong, Nữ Oa liền bắt đầu cùng

Phục Hy đám người giảng giải quá trình thành Thánh, cùng với những trải nghiệm sau khi thành Thánh, làm cho mấy người Phục Hy một phen hướng vãng.

Rất nhanh, bên ngoài Tam Tiên Đảo liền có người cầu kiến, thậm chí càng ngày càng nhiều, những tu sĩ này hiển nhiên là tới chúc mừng Nữ Oa thành Thánh. "Sư tôn, làm sao bây giờ?" Đối với loại sự tình này, Nữ Oa hiển nhiên không có kinh nghiệm. "Những đạo hữu này đều tới chúc mừng ngươi thành Thánh, tự nhiên do ngươi tiếp đãi, hoặc hứa ngươi có thể thông qua giảng đạo, đề thăng danh vọng của mình!" Đạo Kiếp cười nói. "Ta giảng đạo? ...." Nghe vậy Nữ Oa ngẩn ra, có chút khủng hoảng bất an, từ trước đến giờ đều là nghe đạo, nào có giảng đạo, thậm chí thời gian cùng người khác luận đạo cũng ít, đều là giết người. "Tiểu muội, ngươi là Thánh Nhân, nên có uy nghiêm của Thánh Nhân!" Phục Hy thấy thế tiến lên nói. "Đúng a, Đại Thánh Nhân của ta, mau đi giảng đạo đi, vừa lúc cũng để cho những sư huynh sư tỷ tư chất ngu độn như chúng ta cũng nghe một chút!" Tây Vương Mẫu cũng hàm tiếu nói. "A...

Được rồi, vậy ta liền nếm thử!" Nữ Oa bất đắc dĩ, đứng dậy đi ra khỏi Tam Tiên Đảo.

Tiếp theo liền dựa theo lời Đạo Kiếp nói, trước tiên triển lộ uy nghiêm Thánh Nhân, sau đó tuyên cáo trăm năm sau giảng đạo.

Nữ Oa tịnh không có dựa theo lời Đạo Kiếp nói chỉ giảng đạo trăm năm, theo nàng thấy, đã giảng thì phải làm quy mô lớn một chút, trăm năm sau mới bắt đầu, giảng đạo ngàn năm.

Lời này vừa nói ra, các tu sĩ phía dưới lập tức kích động, rất nhiều người trực tiếp truyền âm, bắt đầu hô bằng gọi hữu.

Rất nhanh, tin tức liên quan đến Nữ Oa giảng đạo liền truyền khắp Hồng Hoang, thế nhân chấn kinh. "Nữ Oa Thánh Nhân giảng

đạo, bần đạo sao có thể bỏ lỡ?" "Ha ha, quá tốt rồi, lần trước Đạo Tôn giảng đạo làm cho tu vi ta đại trướng, Thánh Nhân giảng đạo thật sự rất giỏi a, lần này Nữ Oa Thánh Nhân giảng, tuy rằng không nhất định có thể so được với Đạo Tôn, nhưng cùng là Thánh Nhân, lại có thể kém bao nhiêu!" "Đi, Đông Hải nhất mạch chúng ta toàn thể xuất động, đi nghe Nữ Oa Thánh Nhân giảng đạo!" Đối với Nữ Oa giảng đạo, tu sĩ Đông Hải nhất mạch cơ hồ toàn bộ xuất động.

Trước đó có lẽ bọn họ không lấy ra được cái gì để đi chúc mừng Nữ Oa, nhưng Nữ Oa giảng đạo, sao có thể không đi phủng tràng? "Đáng chết, bọn gia hỏa này lại đi nghe đạo rồi, cứ như vậy thực lực bọn hắn chẳng phải sẽ bạo trướng sao, Tử Tiêu Cung nhất mạch chúng ta biết làm thế nào để xuất đầu?" "Khả ác, bần đạo cũng muốn đi nghe đạo, nhưng bần đạo là đệ tử Tử Tiêu Cung nhất mạch, nếu như đi, e rằng sư tôn sẽ đem bần đạo trục xuất sư môn, thậm chí đem bần đạo diệt sát!" "Hối bất đương sơ a, sớm biết như thế, trực tiếp gia nhập Đông Hải nhất mạch thì tốt biết mấy!" So với Đông Hải nhất mạch, tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch lại nguyên một đám sắc mặt khó coi, đủ loại hâm mộ ghen ghét hận.

Thánh Nhân giảng đạo là đại cơ duyên, nhưng bọn hắn lại vô duyên thính giảng.

Cùng lúc đó, trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh lại nguyên một đám diện sắc mang theo sầu dung.

Thân là Bàn Cổ Tam Thanh, lại để cho người ta Nữ Oa thành Thánh đầu tiên, làm cho bọn hắn cảm giác mất hết thể diện.

Quan trọng nhất là, Hồng Quân nói cơ duyên thành đạo nằm trên người Nữ Oa, đây là sự tình đáng giận biết bao? "Đại huynh, nhị huynh, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lão sư bên kia rõ ràng không đáng tin cậy, chẳng lẽ chúng ta cứ

đợi như vậy sao?" Nguyên Thủy mở miệng, ngữ khí phẫn hận. "Nhưng chúng ta có thể có biện pháp gì?

Nữ Oa cùng quan hệ chúng ta cũng không tốt, chẳng lẽ chúng ta có thể liếm mặt đi thỉnh giáo Nữ Oa?

Biệt đích không nói, nếu chúng ta làm như vậy, chưa nói đến Nữ Oa có chịu nói cho hay không, chỉ riêng lão sư cũng sẽ không tha cho chúng ta." Lão Tử cũng một mặt sầu dung, thập phần phiền não.

Tam Thanh ở bên này phạm sầu, đồng dạng, trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất càng một mặt sầu dung.

Chương 176

Chính cái gọi là thao quang dưỡng hối một cái nguyên hội, nhẫn nhục phụ trọng, hai người rốt cục đem tu vi đề thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, vốn định dựa theo lời vị tồn tại thần bí kia nói đi triển khai kế hoạch, lại không nghĩ Nữ Oa cư nhiên vào lúc này thành Thánh? "Đại huynh, làm sao bây giờ?

Việc này liền đem kế hoạch chúng ta làm rối loạn rồi, vốn Thập Nhị Tổ Vu đã khó đối phó, bây giờ lại thêm một cái Nữ Oa, là Thánh Nhân đấy!" Thái Nhất thần sắc khó coi, cảm giác vô cùng biệt khuất. "Cái đó phải xem Nữ Oa có xuất thủ hay không, tiếp theo trong Hồng Hoang tranh đấu, một khi Nữ Oa xuất thủ, những người khác căn bản không có bất cứ hy vọng nào, dưới Thánh Nhân giai là sâu kiến không phải nói chơi!" Đế Tuấn trầm giọng nói: "Bất quá kế hoạch của chúng ta y nguyên vẫn phải chiếu theo cũ, cùng lắm thì tạm thời đối với Đông Hải nhất mạch tránh đi phong mang." "Nhưng chúng ta thối lui, không đại biểu nàng sẽ không đối với chúng ta xuất thủ!" Thái Nhất lắc đầu, cho rằng không hiện thực, thối lui cũng không phải tính cách của hắn. "Ai nói chúng ta muốn thối lui?" Đế Tuấn cười lạnh: "Hồng Hoang lớn như vậy, cũng không phải chỉ có Hồng Hoang đại lục, đừng quên, còn có Thái Cổ Tinh Không, Hỗn Độn Tinh Vực.

Chúng ta không cùng Vu tộc và Nữ Oa bọn người giao phong, không đại biểu chúng ta không có đường để đi!" "Ý của đại huynh là?" Thái Nhất dường như đã hiểu. "Lời của vị tiền bối thần bí kia không sai, có đôi khi không thể lỗ mãng, hết thảy đều mưu định hậu động, suy nghĩ nhiều một chút, đường đi tổng sẽ không chỉ có một con!

Đi thôi, Thái Nhất, chúng ta về Thiên Đình, đến lúc triển khai chinh

đồ mới của chúng ta rồi!" Nói xong, Đế Tuấn nhấc chân hướng về phía ngoài Thái Dương Tinh đi ra. "Đại huynh, thật sự tin tưởng lời hắn nói sao?

Vì sao trong lòng ta luôn bất an, tổng cảm giác người kia đang lợi dụng chúng ta!" Nhìn bóng lưng Đế Tuấn, Thái Nhất lẩm bẩm, thở dài một tiếng, chung quy không đem lời nói ra khỏi miệng.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân y nguyên đang nghĩ mãi Nữ Oa lấy đâu ra Hồng Mông Tử Khí, việc này làm cho hắn có loại cảm giác nguy cấp. "Nếu như Đạo Kiếp lão nhi trong tay không chỉ có một đạo Hồng Mông Tử Khí, như vậy chút ưu thế của bần đạo chẳng phải không còn sao?" Càng nghĩ càng thấy có khả năng, cảm giác nguy cấp càng nặng, cuối cùng, hắn cảm thấy không thể ngồi chờ chết, nhất định phải thử thăm dò. "Chỉ có thể như thế, trước tiên để cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh, để hai người bọn hắn đi thử thăm dò, phản chính Thánh Nhân bất tử bất diệt, Đạo Kiếp lão nhi cũng không có khả năng đem bọn hắn diệt sát!" "Quyết định vậy đi, chết đạo hữu bất tử bần đạo, sau này để cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phía trước đỉnh lấy, bần đạo chỉ cần ở phía sau mưu tính là được!" Nghĩ tới đây, trong lòng Hồng Quân dễ chịu hơn một chút, đương tức trực tiếp truyền âm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bảo bọn hắn đến Tử Tiêu Cung.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm cười như không cười truyền vào trong não hải hắn. "Hồng Quân lão nhi, tiện kế hại đồ đệ, ngươi thật đúng là một cái sư tôn hợp cách a!" "Đạo Kiếp lão nhi?

Ngươi... cư nhiên có thể vô thị Tử Tiêu Cung của bần đạo?

Dám dòm ngó bần đạo?" Hồng Quân trước tiên cả kinh, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, tự nhiên nghe ra được thanh âm này chính là Đạo Kiếp, làm cho hắn vừa kinh vừa giận.

Phải biết rằng, Tử Tiêu Cung được hắn chế tạo thành Hậu Thiên Chí Bảo, luận phẩm giai căn bản không kém Tiên Thiên Chí Bảo, lại có tầng tầng cấm chế và Thiên Đạo chi lực gia trì, không nghĩ tới đối phương cư nhiên vô thị tất cả, đem thần niệm ném vào được. "Dòm ngó?

Chê cười, ngươi đương bản tôn giống như ngươi sao?

Bản tôn lần này tới, chỉ là nhìn xem lão hữu như ngươi hôm nay thế nào rồi?

Còn có, nói cho ngươi biết, đồ nhi Nữ Oa của bản tôn thành Thánh, đây mới chỉ là bắt đầu, rất nhanh môn hạ bản tôn sẽ tiếp liên có Thánh Nhân xuất hiện, ngươi làm tốt chuẩn bị chưa?" Đạo Kiếp thần niệm cười lạnh nói. "Ngươi... cư nhiên còn có Hồng Mông Tử Khí?" Nghe vậy Hồng Quân cả kinh, hắn thật sự sợ, đối phương quả nhiên không chỉ có một đạo Hồng Mông Tử Khí. "Ha ha!" Đạo Kiếp không có trả lời, thần niệm trực tiếp biến mất không thấy, lưu lại Hồng Quân với sắc mặt âm trầm. "Hai cái phế vật, mau cút tới đây!" Dường như bị một phen lời nói của Đạo Kiếp kích thích, hắn vừa truyền âm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ngay sau đó liền trực tiếp tham xuất đại thủ, xé rách hư không, khóa việt vô tận tinh vực, trực tiếp tới Tu Di Sơn, một phát đem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chộp lấy. "A!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hô một tiếng, sợ tới mức thét chói tai liên liên.

Ngay sau đó, mắt hoa lên, khi tái thứ xuất hiện thì đã tới Tử Tiêu Cung. "Lão sư?" Cứ tưởng là ai, không ngờ là bị Hồng Quân bắt tới. "Hừ, không phải bần đạo thì còn có thể là ai?" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nói: "Lần này tìm các ngươi, là vì chuyện ta đã nói với các ngươi lần trước!" "Chuyện lần trước?" "Lão sư, người nói là cơ duyên thành đạo của chúng ta?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa kinh vừa hỉ. "Không sai, bần đạo lần này tìm các ngươi, chính là giúp các ngươi chứng đạo!" Hồng Quân gật đầu, bởi vì cấp thiết, ngay cả phí lời

cũng không nói nhiều, trực tiếp đem con đường chứng đạo của hai người ẩn hối giảng ra. "Cái gì?

Lão sư, người không nói sai chứ?

Để cho chúng ta phản xuất Huyền Môn? ...." Tiếp Dẫn trước tiên vui vẻ, sau đó kinh hãi.

Chuẩn Đề càng quỳ rạp xuống đất, gào khóc, nói: "Lão sư, lập giáo cũng Thôi, nhưng phản xuất Huyền Môn, chúng ta vạn vạn không dám.

Lão sư người đối với sư huynh đệ chúng ta có truyền đạo đại ân, tặng cho Hồng Mông Tử Khí để cho hai người chúng ta có thể thành Thánh, đại ân như thế, chúng ta sao có thể phản giáo!" Đương nhiên, ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng lại không coi là chuyện to tát gì, trong đầu đều là kinh hỉ lập giáo thành Thánh, chỉ cần có thể thành Thánh, Huyền Môn hay không Huyền Môn cái gì chứ. "Hừ!" Hồng Quân cười lạnh, trong lòng thầm mắng hư ngụy, tiếp tục diễn cho bần đạo xem đi, thật sự cho rằng bần đạo không biết đức hạnh hai người các ngươi sao?

Nếu như không phải muốn gánh chịu khí vận Tây Phương đại địa, bần đạo sẽ truyền đạo cho các ngươi?

Sẽ cho các ngươi Hồng Mông Tử Khí?

Nghĩ hay lắm.

Bất quá biểu hiện ra ngoài Hồng Quân lại lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Không cần nói nhiều, từ khi các ngươi ngộ được Bàng Môn Bát Bách, liền đã độc lập ở ngoài Huyền Môn.

Bần đạo không nói, sớm muộn có một ngày các ngươi cũng sẽ thoát ly Huyền Môn.

Bất quá mặc kệ nói thế nào, các ngươi đều là đệ tử bần đạo, bần

đạo có thể giúp các ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi, đi đi!" "Lão sư, đệ tử thà rằng không thành Thánh, cũng không muốn thoát ly Huyền Môn!" "Lão sư, thỉnh người thu hồi thành mệnh!" Nghe vậy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề song mục hàm lệ, ôm đầu khóc rống, muốn thỉnh Hồng Quân thu hồi thành mệnh.

Hồng Quân trong lòng đại mắng hư ngụy, mặt ngoài y nguyên bày ra một bộ dáng thở dài, không nỡ đem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tống xuất khỏi Tử Tiêu Cung.

Được Hồng Quân chỉ điểm xong, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một khắc cũng không nguyện ý đam các, sau khi về Tây Phương, liền bàn tọa tại Tu Di Sơn, đem tinh khí thần bản thân đề thăng tới đỉnh phong.

Chương 177

Hai người thần tình vô cùng kích động và khẩn trương, hỗ tương đối thị liếc mắt một cái, phân biệt đối với thương khung lớn tiếng nói: "Ngô nãi Tiếp Dẫn, ngô nãi Chuẩn Đề, kim nhật lập giáo, danh là Tây Phương Giáo, từ nay về sau Tây Phương đương là Cực Lạc chi địa, vô khổ vô ưu, vô kiếp vô nạn, lấy Tiếp Dẫn Bảo Phiên, Gia Trì Thần Xử, Thất Bảo Diệu Thụ trấn áp khí vận, Tây Phương Giáo lập!" Bởi vì Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị Hồng Quân cầm đi cho Đạo Kiếp, bởi vậy, bộ đôi khổ bức này chỉ có thể dùng cái khác. "Oanh!" Theo thanh âm hai người rơi xuống, Thiên Đạo hữu cảm, hoàng hoàng thiên uy nổ vang, đại đạo chi âm truyền khắp Hồng Hoang, toàn tức, có công đức kim quang rơi xuống, hóa thành khánh vân, đem hai người bao phủ.

Dưới cỗ công đức chi lực này, khí tức trên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tiết tiết phàn thăng, nguyên thần bắt đầu thăng hoa.

Hồng Mông Tử Khí ký thác tại trong nguyên thần cũng kịch liệt khiêu động.

Điều này làm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại hỉ, thần sắc kích động.

Cùng lúc đó, hai người lập giáo, thịnh thế tráng đại, cũng nháy mắt chấn động Hồng Hoang, kinh động vô số tu sĩ và đại năng. "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập giáo?

Bọn hắn muốn làm gì?" "Không đúng, đó là công đức khánh vân, thật là một mảng công đức lớn!" "Tê, lập giáo cư nhiên có nhiều công đức như vậy?

Một mảng công đức lớn như thế đủ để cho người ta thành Thánh,

chẳng lẽ hai người bọn họ muốn thành Thánh?" Hồng Hoang các nơi, từng đại năng một bị kinh động, nhìn công đức khánh vân bao phủ tại Tây Phương, đều chấn kinh không thôi. "Ân?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập giáo, công đức này, chẳng lẽ?" "Sai không được, khẳng định là chủ ý của Hồng Quân lão sư, khả ác, lão sư đang trợ giúp bọn hắn thành Thánh!" "Đáng chết, lão sư sao có thể làm như vậy, muốn thành Thánh cũng nên là chúng ta thành trước!" Trên Côn Luân Sơn, nhìn công đức khánh vân bao phủ tại Tây Phương, sắc mặt Tam Thanh vô cùng khó coi.

Giờ khắc này, ba người có thể nói là hận Hồng Quân thấu xương, rõ ràng như vậy, không phải là Hồng Quân đang mở tiểu táo cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao?

Đặc biệt là Lão Tử, hắn sớm minh minh trung có sở cảm ứng, trừ Nữ Oa ra, người thứ nhất chứng đạo hẳn là hắn mới đúng. "Khí tức này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chẳng lẽ muốn chứng đạo?" Cùng lúc đó, vừa về Thiên Đình chuẩn bị khai chiến kế hoạch, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng bị kinh động, trực tiếp đi ra Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn về hướng Tây Phương, vừa nhìn, sắc mặt vô cùng khó coi. "Lập giáo đổi lấy công đức, sau đó lợi dụng công đức chứng đạo, hảo kế sách, không nghĩ tới Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn luôn điệu thấp cư nhiên có đại trí tuệ như thế, bản đế thật sự xem thường bọn hắn rồi!" Đế Tuấn thần sắc ngưng trọng, song quyền nắm chặt. "Dùng loại biện pháp này đổi lấy công đức?

Hừ, chứng đạo rồi thì thế nào, cũng chỉ là Thánh Nhân yếu nhất, đại huynh, chúng ta không cần để ý, chỉ cần hai người chúng ta thành đạo, bọn hắn hai người lại tính là cái gì?" Thái Nhất tuy rằng cũng chấn kinh vô cùng, nhưng lại thập phần khinh thường.

Nhắc tới chứng đạo, hắn bỗng nhiên sốt ruột, trầm giọng nói:

"Đại huynh, Hồng Mông Tử Khí kia của ta...." "Yên tâm, rất nhanh đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân liền sẽ thuộc về nhị đệ!" Đế Tuấn tự nhiên biết ý tứ của Thái Nhất, trong lòng sớm đã có kế hoạch. "Vậy thì tốt!" Thái Nhất trong lòng vui vẻ, chỉ cần có Hồng Mông Tử Khí, hắn đồng dạng cũng có cơ hội chứng đạo. "Ha ha!" Đúng lúc này, Đế Tuấn bỗng nhiên cười, lại làm cho Thái Nhất có chút mạc danh.

Chỉ nghe Đế Tuấn nói: "Nhị đệ, ngươi biết không?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần này chứng đạo, đối với chúng ta nãi là hảo sự!" "Ý của đại huynh là?" "Ha ha, hai người bọn hắn chứng đạo, tuy rằng sau này e là sẽ khắp nơi áp chúng ta một đầu, nhưng lại thay chúng ta trở thành cái đầu lớn nhất của Tử Tiêu Cung nhất mạch, tự nhiên sẽ hấp dẫn mục quang của Đông Hải nhất mạch qua đó.

Đông Hải nhất mạch như hôm nay chỉ có Nữ Oa một vị Thánh Nhân, như vậy, Nữ Oa bận rộn đối phó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, há có rảnh quan chú chúng ta?" "Ồ?

Vậy chẳng phải là, chúng ta có thể phóng khai thủ cước?" Thái Nhất nghe vậy ánh mắt sáng lên. "Phóng khai thủ cước thì không đến mức, dù sao còn có Thập Nhị Tổ Vu, nhưng xác thực vì chúng ta giảm bớt không ít trở lực!" Đế Tuấn cười nói.

Cùng lúc đó, Tam Tiên Đảo, đám người Phục Hy, Nữ Oa cũng đều thập phần chấn kinh, không nghĩ tới Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể nghĩ ra loại phương pháp này để thành Thánh. "Bất khả tư nghị, nguyên lai trong Tử Tiêu Cung nhất mạch, người ẩn tàng sâu nhất lại là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn luôn điệu thấp!" Nữ Oa thần sắc kinh ngạc, mắt đẹp chớp động. "Lời ấy sai rồi, e là chủ ý của Hồng Quân Đạo Tổ!" Phục Hy lại lắc đầu. "Chủ ý của Hồng Quân?" Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu đám người đều kinh ngạc, sau đó

phân phân nhìn về phía Đạo Kiếp đang thần tình bình tĩnh.

Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt, mỉm cười nói: "Thú vị, xem ra Hồng Quân lão nhi nóng nảy rồi, cư nhiên để cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thưởng tiên một bước lập giáo, bỏ Tam Thanh lại phía sau!" Nói xong, hắn liền nhìn về phía bọn người Phục Hy, nói: "Nhớ kỹ, đây mới chỉ là bắt đầu, dùng không được bao lâu, Hồng Hoang liền sẽ nghênh đón thời đại Thánh Nhân, các ngươi phải nắm chắc, bố cục tương lai rất phức tạp, không thành Thánh thì cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng sẽ vô lực ứng đối!" Nghe vậy chúng đệ tử tủng nhiên nhất kinh, không nghĩ tới hình thế lại phức tạp như vậy, nhưng từ miệng sư tôn nhà mình nói ra, tuyệt đối sẽ không vọng ngôn.

Đồng thời, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề náo ra động tĩnh lớn như vậy, cũng chấn kinh tu sĩ hai mạch Đông Hải và Tử Tiêu Cung. "Ha ha, Tiếp Dẫn tiền bối và Chuẩn Đề tiền bối thành đạo, quá tốt rồi, như vậy, Tử Tiêu Cung nhất mạch chúng ta chẳng phải có thêm hai vị Thánh Nhân sao?" "Lợi hại, Tiếp Dẫn đạo hữu và Chuẩn Đề đạo hữu cư nhiên nghĩ ra biện pháp như vậy, một khi nhị vị đạo hữu thành đạo, nhất mạch chúng ta rốt cục có thể xả được cục tức này!" "Đâu chỉ xả giận?

Đạo Tôn chỉ nhằm vào Đạo Tổ, từ trước tới giờ sẽ không đối với chúng ta xuất thủ, như hôm nay Đạo Tôn nhất mạch chỉ có Nữ Oa nương nương một vị Thánh Nhân, nhất mạch chúng ta lại xuất hiện hai vị, đâu chỉ xả giận?

Hoàn toàn có tư cách tiến hành phản kích!" "Ha ha, Tử Tiêu Cung nhất mạch chúng ta lại muốn quật khởi rồi!" Tử Tiêu Cung nhất mạch có thể nói là hưng phấn vô cùng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một khi thành Thánh, đối với bọn hắn, cơ hồ chỉnh thể được lợi.

So sánh dưới, Đông Hải nhất mạch lại nguyên một đám trầm mặc,

rất nhiều người trong lòng lo lắng. "Di, dừng lại rồi?" "A, công đức không đủ, không thể thành Thánh?" Tây Phương, Tu Di Sơn, như hôm nay đã thành địa phương mà tất cả mọi người chú ý, tất cả mọi người đều đang chờ đợi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoàn thành chứng đạo.

Nhưng, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, khi công đức khánh vân biến mất, trên Tu Di Sơn tuy rằng bạo phát hai cỗ khí tức khủng bố, khí tức hiển nhiên siêu việt Chuẩn Thánh, chấn hám thương vũ, nhưng lại tịnh không có loại Thánh Nhân dị tượng kia, cũng không có loại thánh uy làm cho thế nhân mô bái. "...Tình huống gì?

Chứng đạo thất bại rồi?" "Ha ha, chứng đạo thất bại rồi, Tử Tiêu Cung nhất mạch, vừa rồi không phải rất cuồng sao?

Không phải nói có chỗ dựa sao?

Sao rồi?

Không kiêu ngạo nữa à!" "Hừ, thật phế vật, chứng đạo đều có thể thất bại, không bằng đi chết đi!" Thấy tình huống này, Đông Hải nhất mạch vừa rồi còn lo lắng, nháy mắt khí thế cao ngang, nguyên một đám cười to không thôi, đối với tu sĩ Đông Hải nhất mạch trào phúng. "Khả ác, sao lại như vậy, nhị vị tiền bối sao có thể sẽ thất bại!" "Không, kết quả này bần đạo tuyệt không chấp nhận!" "Mẹ nó, lão tử đều chuẩn bị xong hạ lễ, chuẩn bị đi Tây Phương bái phỏng nhị vị Thánh Nhân, đặc nương lại thất bại, thật đen đủi!" "Xong đời, lần này bị đánh mặt rồi!" Tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch vừa phẫn nộ, vừa bất đắc dĩ, loại trần trụi đánh mặt này làm cho bọn hắn thập phần biệt khuất. "Di, thất bại?" Trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh lại ánh mắt sáng lên.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất lại nhíu mày, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứng đạo thất bại, đối với bọn hắn là chuyện tốt,

nhưng cũng là chuyện xấu.

Các đại năng khác cũng đều thần sắc mạc danh, ngay cả Nữ Oa đám người cũng nhíu mày.

Duy có Đạo Kiếp, y nguyên thần sắc đạm nhiên, tịnh không có ý ngoại, bởi vì hắn biết, tiếp theo còn có một màn đặc sắc hơn.

Chương 178

"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có đại nghị lực.

Nữ Oa, ngươi đi một chuyến Tu Di Sơn, cùng hai người bọn hắn kết cái nhân quả.

Ân, ra tay đừng quá độc, giết chết một lần là được rồi!" Đạo Kiếp cười nói, lại làm cho Nữ Oa mắt tròn mắt dẹt.

Phục Hy cũng mắt tròn mắt dẹt, Tây Vương Mẫu đám người đồng dạng mắt tròn mắt dẹt. "Sư tôn muốn ta đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hạ thủ?

Đừng quá độc?

Giết chết một lần là được rồi?

Thế này mà gọi là không độc?" Hồi thần lại, mấy người đều kinh ngạc, ngược lại Nữ Oa rất nhanh trở nên hưng phấn. "Không có vấn đề, kiện sự tình này giao cho đồ nhi đi, xem đồ nhi hảo hảo chiêu đãi hai cái lão tặc kia!" Giờ khắc này, Nữ Oa dường như trở về lúc trước, khi bạo đánh Đế Tuấn Thái Nhất, làm cho máu nàng lần nữa sôi trào. "Tiểu muội, kiềm chế chút!" Phục Hy thấy thế thập phần bất đắc dĩ. "Yên tâm, bản cung ra tay rất nhẹ..." Một giây sau, thần sắc Nữ Oa khôi phục uy nghiêm, uyển như một tôn nữ Thánh cao cao tại thượng, phong hoa tuyệt đại, miểu thị thiên hạ, xé rách hư không, một bước đạp ra, biến mất không thấy.

Tây Phương, Tu Di Sơn.

Thấy công đức đã hết, hai người tịnh chưa đột phá Thánh cảnh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đối thị liếc mắt một cái, thần sắc bất đắc dĩ.

Kết cục này, trước đó Hồng Quân đã nói với bọn họ, nhưng bọn

hắn cũng không nhất định tin, lại không nghĩ sự tình thật sự thành sự thật. "Sư đệ, xem ra hai anh em ta chỉ còn nước đi bước đó thôi!" Tiếp Dẫn thần sắc tật khổ, thở dài một tiếng.

Chuẩn Đề trầm mặc một chút, nói: "Bắt đầu đi, vô luận như thế nào lần này chúng ta tất tu thành Thánh, chỉ có trở thành Thánh Nhân, mới có thể thoát khỏi thân phận sâu kiến, mới có thể thoát khỏi làm quân cờ, thiếu nợ Thiên Đạo nhân quả thì thế nào?

Thành Thánh rồi, hai người chúng ta bất tử bất diệt, trả lại một chút là được!" "Cũng đành vậy!" Tiếp Dẫn gật đầu, lập tức hai người lần nữa lớn tiếng nói: "Ta nếu chứng đắc Vô Thượng Bồ Đề.

Thành Chính Giác xong, chốn ta ở không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, các loài bay nhuyễn động.

Hết thảy chúng sinh... không có địa ngục!" "Lúc ta làm Phật, tất cả chúng sinh, sinh vào nước ta.

Lúc ta làm Phật, thập phương chúng sinh, nghe danh hiệu ta, chí tâm tin ưa, tất cả thiện căn, tâm tâm hồi hướng, nguyện sinh nước ta, nãi chí thập niệm, nếu không sinh giả, bất thủ Chính Giác!" Theo hai người phát hạ đại hoành nguyện (48 lời thề), rất nhanh lại có công đức hàng xuống, khoảnh khắc gian, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần hai người vốn đã đình chỉ khiêu động nay lại lần nữa chấn động, lần này trực tiếp dung nhập trong đó. "Oanh!

Oanh!" Một giây sau, hai cỗ thánh uy hạo hãn khủng bố từ trên người hai người bạo phát, nháy mắt tịch quyển cả Hồng Hoang, mạn diên vũ trụ tinh không.

Kim long bàn toàn, tiên phượng múa lượn, huyền quy thác hải, bạch hổ gào thét, từng đóa kim sắc liên hoa tại hư không trung nở rộ, dị tượng tân phân, hà quang vạn thiên.

Hai dải tử khí hoành quán Tây Phương, dài không biết bao nhiêu dặm, cả Hồng Hoang tại một khắc này tràn ngập một cỗ khí tức tường thụy, tựa hồ thiên địa đang vì Thánh Nhân đản sinh mà khánh hạ. "Dị tượng...." "A, thành Thánh rồi?" "Thánh uy, không sai, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh, không có thất bại!" "Ha ha, rốt cục thành công rồi, vừa nãy là ai nói bị đánh mặt, lần này xem đánh mặt ai!" Đột nhiên biến cố chấn kinh tất cả mọi người, mãi cho đến khi thánh uy khủng bố kia hàng lâm, tất cả mọi người mới hồi thần.

Đông Hải nhất mạch tu sĩ vừa rồi còn cao hứng trào phúng, nháy mắt ngạc nhiên im bặt.

Tương phản với đó, đám tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch vốn một mặt phẫn nộ bất đắc dĩ biệt khuất, thần tình lần nữa chấn phấn, bắt đầu phản kích trào phúng.

Ngay cả đám đại năng Tam Thanh cũng đều nguyên một đám bị làm cho ngẩn người mắt tròn mắt dẹt.

Thao tác này cũng quá tao đi, chứng đạo còn có thể chơi như vậy sao?

Hướng Thiên Đạo vay công đức? "Hừ!" Tại lúc thế nhân nhịn không được bị thánh uy áp đảo, bắt đầu bái kiến, thì một tiếng hừ lạnh tựa như tạc hưởng giữa thiên địa.

Ngay sau đó một đạo thanh âm thanh lãnh xuất hiện tại thượng không Tu Di Sơn: "Hai người các ngươi hướng Thiên Đạo vay công đức để đánh vỡ bình cảnh, thành tựu Thánh vị, như vậy bản cung liền hóa thân thiên kiếp, cấp cho các ngươi khảo nghiệm cuối cùng!" Thanh lãnh bá đạo thanh âm truyền khắp cả Hồng Hoang, làm cho tất cả mọi người đều lần nữa ngẩn ra. "Tê, ai a?

Bá đạo như thế, cư nhiên dám cấp Thánh Nhân tương kiếp?" "Hừ, nói nhảm, bá khí như thế, lại là nữ nhân, tự nhiên là Nữ Oa nương

nương.

Nữ Oa nương nương xuất thủ, lần này có náo nhiệt để xem rồi!" "Mẹ ơi, muốn khai khải Thánh Chiến sao?

Chẳng lẽ lại là một trường kiếp nạn?" Ai cũng không nghĩ tới Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứng đạo, Nữ Oa cư nhiên bá khí tiến đến hàng kiếp, bực này bá đạo?

Hà đẳng hiêu trương. "Cũng không biết Nữ Oa nương nương có phải đối thủ của Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân hay không, dù sao như hôm nay mọi người đều là Thánh Nhân, Nữ Oa nương nương lại lấy một địch hai!" "Đánh rắm, Nữ Oa nương nương là thân phận bực nào, há sẽ địch không lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Cùng là Thánh Nhân chẳng lẽ không có cao thấp sao?" "Không sai, Nữ Oa nương nương tại khi chưa thành Thánh liền chiến lực nghịch thiên, từng một người chiến bại Đế Tuấn và Thái Nhất, há lại để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai cái kẻ tu vi bình bình có thể so sánh?

Cho dù thành Thánh, y nhiên cũng là như thế!" Đối với việc này, thế nhân có lo lắng, có hưng phấn, bất quá đối với Đông Hải nhất mạch, vô nghi là cổ vũ lòng người nhất.

Vừa mới thành Thánh, chưa kịp vui sướng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền nghe được thanh âm của Nữ Oa.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bức họa đồ phù hiện tại hư không, tịnh nhanh chóng phóng đại, đem cả Tây Phương bao phủ.

Trong bức đồ, có sơn xuyên hà lưu hiển hóa, nhật nguyệt tinh thần huyền quải, uyển như một phương thế giới, thậm chí, càng giống như một loại hình chiếu khác của Hồng Hoang.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ chấn động, cuối cùng dung nhập đại địa trong đó, sát na gian, cả Tây Phương đại địa giống như bị cấm cố, cùng

kiện pháp bảo này dung vi nhất thể. "Oanh!" Ngay sau đó, một cỗ thánh uy hạo đại hàng lâm, Nữ Oa từ trong hư không đi ra, bàn tay bạch ngọc tinh oánh từ trên trời giáng xuống. "Rắc rắc!" Phong lôi tạc hưởng, vạn vật hóa sinh, địa hỏa phong thủy hung dũng.

Chương 179

Một chưởng này, trong tay Nữ Oa Tạo Hóa Đại Đạo hung dũng, huyền ảo pháp tắc liễu nhiễu, sinh sinh bất tức, trực tiếp phách về phía Tiếp Dẫn. "Sư huynh cẩn thận!" Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, nhấc tay đánh ra Thất Bảo Diệu Thụ, xoát xuất ngũ sắc thần quang, đem thiên không nhuộm thành ngũ thải nhan sắc, giống như một dải trường hồng, lại cực hạn nguy hiểm.

Nữ Oa chẳng quan tâm, chỉ phất tay ném ra một cái Hồng Tú Cầu, hóa thành kích thước tinh cầu, sắc thải ban lan, có phiên phiên nữ tử ở bên trên nhảy múa, có tân nương tử xuất giá đi tới, tản ra dụ hoặc, làm cho đạo tâm Chuẩn Đề bất ổn, ngũ sắc thần quang đều run rẩy một chút.

Lại tại lúc này, Hồng Tú Cầu nện xuống, đem Chuẩn Đề trực tiếp nện bay ra ngoài, mồm to hộc máu.

Đồng thời, tay phải Nữ Oa y nhiên xu thế không giảm phách về phía Tiếp Dẫn. "Sinh Sinh Bất Tức!" Một chưởng này, cho người ta một loại cảm giác sinh cơ bừng bừng, căn bản không giống công kích, thế nhưng, Tiếp Dẫn lại từ trong đó cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, chút nào không dám chậm trễ, trực tiếp hiển hóa Lục Trượng Kim Thân, quang trạch lưu ly liễu nhiễu chu thân, bảo quang thập sắc, cho người ta một loại cảm giác trang nghiêm.

Uyển như một tôn đại phật, đồng dạng nhấc đại thủ nghênh đón. "Oanh!" Hai chưởng đối oanh, Tiếp Dẫn văn ti bất động, uyển như một tôn tuyên cổ bất biến đại phật, phật âm tạc hưởng.

Nữ Oa lại bị đánh bay ra ngoài, thế nhưng, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, Nữ Oa lại tịnh không bị thương, tương phản, tôn đại

phật tuyên cổ bất động kia, thân thể lại nứt toác.

Rất nhanh, thân hình Tiếp Dẫn liền hiển hóa ra. "...Ngươi cũng mới thành Thánh không bao lâu, vì sao lại mạnh như vậy?" Tiếp Dẫn không dám tin tưởng, Lục Trượng Kim Thân phòng ngự lực cường đại vô cùng, tự tin có thể cùng nhục thân Tổ Vu tranh phong, không nghĩ tới bị Nữ Oa một tát đánh nát.

Bên kia, Chuẩn Đề cũng bay trở về, thần tình ngưng trọng, còn có một tia não nộ.

Vừa rồi Nữ Oa cư nhiên dùng Hồng Tú Cầu hóa tác huyễn ảnh mê hoặc hắn, quá đáng giận. "Bởi vì ta là đệ tử của Đạo Tôn!" Nữ Oa đơn giản trả lời, lại làm cho thân thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chấn động.

Không chỉ bọn hắn, câu nói này làm cho tất cả tu sĩ đại năng trong Hồng Hoang đang quan chú trận chiến này cũng đều chấn động thân thể.

Bất quá Nữ Oa hiển nhiên không có ý tứ buông tha, một bước đạp ra, một tiếng quát khẽ, cả Tây Phương đại địa đều rung chuyển một trận, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang dung hợp với đại địa chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng đem ba người bao phủ. "Di Tinh Hoán Đấu!" Một giây sau, thời không biến hóa, tinh thần di vị, ba người trực tiếp xuất hiện tại trong Hỗn Độn Tinh Vực.

Một chiêu này nãi là một trong Tam Thập Lục Đại Thần Thông sinh ra từ khi thiên địa sơ khai, bị Nữ Oa tham ngộ, hóa thành thần thông của mình. "...." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cả kinh, tự nhiên cũng biết hiểu Tam Thập Lục Đại Thần Thông, Tam Thập Lục Đại Thần Thông nãi thiên địa đản sinh, cơ hồ mỗi cái tiên thiên đại năng đều biết một chút, nhưng lại chưa từng có người nào lợi dụng được như Nữ Oa. "Lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ dung nhập Tây Phương, trước tiên

ổn cố Tây Phương đại địa, không để cho nó bị chiến đấu ba cập, sau đó tiến hành thời không chuyển di, Nữ Oa đạo hữu thật là thủ đoạn!" Tiếp Dẫn tán thán một tiếng, lại nói: "Nữ Oa đạo hữu, không bằng cứ như vậy bỏ qua đi, chúng ta thừa nhận ngươi rất mạnh, vô luận thần thông hay đối với đại đạo lĩnh ngộ, đều lĩnh tiên hơn chúng ta, nhưng như hôm nay mọi người đều là Thánh Nhân, bất tử bất diệt, tiếp tục chiến đấu xuống dưới, cho dù kéo dài một cái nguyên hội, cũng sẽ không có kết quả!" "Thánh Nhân?

Ha ha, thật là chê cười!" Nhiên, Nữ Oa lại châm chọc nói: "Tiếp Dẫn, ngươi vừa thành Thánh, ngay cả sự huyền bí của Thánh Nhân đều không có tham ngộ, ở chỗ này cùng bản cung đại ngôn bất tàm.

Hôm nay, bản cung ở đây, liền phụng mệnh gia sư, cấp cho các ngươi tương kiếp, để cho các ngươi sớm minh bạch, sau khi thành Thánh, y nhiên cũng không được đánh mất lòng kính sợ!" "Phá Diệt Âm Dương!" Lúc này, khí tức trên người Nữ Oa sản sinh biến hóa, một cỗ đại phá diệt luân hồi khí tức tràn ngập, thượng trấn cửu thiên, hạ trấn cửu u, từng tia từng tia, từng điều hắc sắc đại đạo thần liên thùy lạc tại chu thân, khiến cho nàng uyển như nữ ma từ trong cửu u đi ra.

Thánh uy lôi cuốn cửu thiên thập địa, giờ khắc này, khí tức Nữ Oa cường tuyệt đỉnh, cho dù thân tại Hỗn Độn Tinh Vực, cỗ thánh uy hạo hãn kia cũng giống như mặt trời chói lọi, chấn hám Hồng Hoang.

Trên đại lục Hồng Hoang, vô số tu sĩ chấn hám, từng vị đại năng dưới cỗ thánh uy này run rẩy. "Oanh long!" Rất nhanh, Hỗn Độn Tinh Vực bạo phát thao thiên chiến đấu ba động, rất ít người có thể nhìn rõ xảy ra chuyện gì, nhưng phàm là đại năng tu vi cao thâm, thông qua đại thần thông quan sát trận chiến này, tuy rằng y nhiên mơ hồ, nhưng lại làm cho tâm linh bọn họ chấn hám.

Trận chiến đấu này trì tục cũng không có lâu như mọi người tưởng tượng, chỉ dùng một khắc đồng hồ, liền thấy một đạo huyết quang lộng lẫy nở rộ, sát khí thao thiên, sát ý hung dũng, sau đó thánh uy khủng bố kia liền chậm rãi tiêu tán. "Oanh!" Ngay sau đó, trên chín tầng trời thiên lôi tạc hưởng, thiên địa pháp tắc ai minh, thiên không đổ huyết vũ, một cỗ mạc danh ai thương chi cảm di mạn thiên địa gian. "Chuyện gì xảy ra?

Dị tượng bất tường!" "Loại dị tượng này Hồng Hoang chưa từng phát sinh?

Rốt cuộc là làm sao, vì sao ta có loại cảm giác mạc danh bi ai, muốn rơi lệ!" Thế nhân đều không hiểu, chỉ cảm giác tâm tình vô cùng khó chịu.

Bất quá rất nhanh, tất cả mọi người đều tâm hữu sở cảm, tiếng Thiên Đạo ai minh kia, làm cho bọn hắn nháy mắt minh bạch, có Thánh Nhân vẫn lạc. "Tê, Thánh Nhân vẫn lạc rồi, sao có thể?" "Thánh Nhân không phải vạn kiếp bất diệt sao?

Sao có thể chết?" "Rốt cuộc là ai?

Vị Thánh Nhân nào vẫn lạc?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hay là Nữ Oa nương nương!" Tất cả mọi người đều mộng bức, trong lòng dấy lên thao thiên đại lãng, hình tượng Thánh Nhân bất tử bất diệt trong tâm mục bọn hắn tựa hồ phá diệt.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, Chuẩn Thánh liền cao cao tại thượng, một phương bá chủ, chúa tể Hồng Hoang thần phục, cực ít có người vẫn lạc.

Thánh Nhân càng là mục tiêu chung cực của tu sĩ, phải biết, ai dám nói Thánh Nhân sẽ chết, đó quả thực là chê cười, trừ phi gặp phải loại

Hỗn Độn Ma Thần như Bàn Cổ.

Tựa như Đạo Tôn và Đạo Tổ đối trì bao nhiêu năm, cũng chưa thấy ai vẫn lạc, ngay cả bị thương cũng không có, khả tri.

Thế nhưng, hôm nay có người đánh vỡ cái thần thoại này, diệt sát Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa mới thành Thánh. "Oanh!" Bất quá rất nhanh, lại một tiếng thiên lôi tạc hưởng, huyết vũ trở nên càng lớn, thiên địa lại đản sinh một loại dị tượng khác, vị Thánh Nhân thứ hai vẫn lạc. "Nhị Thánh vẫn lạc, dị tượng này... nhất định là Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân!" "Trời ạ, trận thánh chiến này Nữ Oa nương nương thắng, đem Tây Phương Nhị Thánh chém rồi?" "Tê, Nữ Oa nương nương thật sự khủng bố như vậy!" "Ha ha, ta biết ngay Nữ Oa nương nương nhất định sẽ thắng, khi chưa thành Thánh Nữ Oa nương nương liền đồng cảnh giới vô địch, như hôm nay thành Thánh cũng giống như vậy!" "Lợi hại nữ thần của ta, cư nhiên độc tự một người giết lên Tây Phương, trảm Nhị Thánh!" "Thần tượng, từ hôm nay, tiểu nữ tử liền tín ngưỡng Nữ Oa nương nương, ngày ngày ở nhà cung phụng!" Một phen dị tượng hiển nhiên, có lần thứ nhất, tất cả mọi người tự nhiên biết, vị Thánh Nhân thứ hai vẫn lạc.

Liên tiếp vẫn lạc Nhị Thánh không cần nói cũng biết, tuyệt đối là Nữ Oa hoạch thắng.

Một phen thần uy này lập tức làm cho tu sĩ Đông Hải nhất mạch thần tình chấn phấn, nguyên một đám hoan hô.

Trước đó vì Tử Tiêu Cung nhất mạch có thêm hai vị Thánh Nhân mà lo lắng, loại lo lắng này nháy mắt biến mất không thấy.

Thánh Nhân nhiều thì thế nào?

Hai cái không bằng một cái, không phải vẫn bị đè ra đánh sao?

Chương 180

"Khả ác, sao lại như vậy, cùng là Thánh Nhân, không nên chênh lệch lớn như vậy a!" "Nữ Oa nương nương sao có thể cường đại như thế, Thánh Nhân không phải đều không chênh lệch nhiều lắm sao?

Lại không phải Đại Đạo Thánh Nhân!" "Chẳng lẽ Đông Hải nhất mạch thật sự vô địch rồi hay sao?

Chúng ta biết làm thế nào phiên thân?" Tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch tâm tình vô cùng trầm trọng, niềm vui sướng vừa rồi vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh nháy mắt biến mất không thấy.

So với những tu sĩ phổ thông này, đám người Tam Thanh đồng dạng chấn hám vô cùng.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người đứng trên Côn Luân Sơn, thông qua kính tượng đại thần thông quan khán rõ ràng trận chiến này.

Nữ Oa cường đại, làm cho bọn hắn hãi nhiên. "Sao có thể cường đại như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy chiến lực bình bình, nhưng dù sao cũng đã thành Thánh, sao có thể nhanh như vậy đã vẫn lạc?" Nguyên Thủy sắc mặt thiết thanh, cho dù trong lòng không nguyện ý thừa nhận, nhưng lại biết, cho dù là hắn thành Thánh, cũng vô pháp làm được bước này.

Đồng cảnh giới đại năng, lấy một địch hai hoặc hứa có thể, lực áp đồng dạng cũng có thể, nhưng muốn chém giết thì không dễ dàng như vậy, càng không cần nói đến cảnh giới Thánh Nhân. "Nữ nhân này thật sự rất mạnh!" Thông Thiên cũng gật đầu, ngược lại không có không cam lòng, chỉ là Thanh Bình Kiếm trong tay trán phóng quang trạch lăng lệ, tựa hồ muốn đi cùng Nữ Oa chiến một trận, nghiệm

chứng kiếm đạo của hắn.

Bất quá Thông Thiên không ngốc, biết mình còn kém Nữ Oa rất xa, trước tiên không nói chưa thành Thánh, cho dù thành Thánh cũng chưa chắc là đối thủ.

Nhưng tức sử chênh lệch như thế, y nhiên không có ma diệt chiến ý trong lòng hắn. "Rất bình thường!" Nhiên, Lão Tử sau khi chấn kinh, lại hít sâu một hơi, đạm đạm nói. "Đại huynh, lời ấy giải thích thế nào?" Nguyên Thủy và Thông Thiên đều nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử đạm đạm nói: "E rằng Nữ Oa là người duy nhất trong Đông Hải nhất mạch truyền thừa đại đạo của Đạo Tôn, mới có chiến lực khủng bố như thế!" "Cái gì?

Truyền thừa đại đạo của Đạo Tôn?" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên thân thể chấn động, sự thần bí của Đạo Kiếp sớm đã khắc hạ ấn ký vô địch trong lòng bọn họ, nếu nói là truyền thừa đại đạo của Đạo Kiếp, vậy thì có thể hiểu được. "Trách không được, vừa rồi Nữ Oa sử dụng thần thông uyển như đại phá diệt, e là đại đạo mà Đạo Tôn lĩnh ngộ!" Rất nhanh, hai người đều thích nhiên.

Trước đó trong chiến đấu giữa Nữ Oa và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, nàng tiên dụng Tạo Hóa Đại Đạo, sinh sinh bất tức, tuy rằng bị Nữ Oa khai phát đến cực hạn, đồng dạng có thể đánh ra chiến lực rất mạnh, nhưng lại vô pháp làm được chém giết Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Mãi cho đến về sau, loại đại phá diệt khí tức kia tràn ngập, uyển như chư thiên hủy diệt, vô lượng lượng kiếp hàng lâm, công kích lực cơ hồ đề thăng gấp mười không chỉ. "Khó làm rồi, loại đại phá diệt chi lực này quá khủng bố, uyển như hủy diệt tất cả, chúng ta muốn chiến thắng nàng, bắt buộc phải lĩnh ngộ một loại đại đạo thần thông khắc chế nó!" Lão Tử suy nghĩ, cuối cùng than nhẹ: "Khó a!" Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đều trầm mặc.

Thiên Đình, trước Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn và Thái Nhất ngơ ngác đứng tại chỗ, thật lâu không có động tĩnh.

Giờ khắc này, trong đầu bọn hắn đều là tình cảnh Nữ Oa đồ Thánh, còn có tình cảnh năm đó Nữ Oa một mình lực áp hai người bọn hắn. "Bởi vì bản cung là đệ tử của Đạo Tôn!" Câu nói này của Nữ Oa càng rõ ràng hồi dang trong đầu hai người. "Đại huynh, huynh có hối hận không!" Cũng không biết qua bao lâu, Thái Nhất bỗng nhiên mở miệng, trong thần tình mang theo hâm mộ ghen ghét, còn có một tia hối hận. "Từng hối hận, nhưng hiện tại sẽ không!" Đế Tuấn lắc đầu, một mặt kiên định nói: "Đạo Tôn đích xác đáng sợ, e là một trong những người đáng sợ nhất cổ vãng kim lai, có thể bái tại huy hạ Đạo Tôn, vô nghi là may mắn.

Nhưng, chúng ta đã lựa chọn Tử Tiêu Cung, lại lựa chọn con đường này, hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể một đường đi tiếp!" "Đế đạo bất dung thối súc, cũng bất dung hối hận, hoặc là siêu thoát ở trên, hoặc là thân tử đạo tiêu!" Nói xong đạo lý này, con ngươi Đế Tuấn lóe lên một đạo kim quang, tiếp tục nói: "Chỉ cần hai người chúng ta thành Thánh, tại trong Hồng Hoang, chính là Thánh Đế, Thánh Hoàng, tuyệt đối không phải chi lưu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể so sánh!" "Sư tôn, ta đã về!" Trên Tam Tiên Đảo, không gian bị xé rách, Nữ Oa một thân sát khí đằng đằng từ trong bước ra.

Lúc này nàng hoàn toàn khác biệt so với khi rời đi, không còn vẻ phong tư ưu nhã, ung dung hoa quý, mà càng giống một vị nữ chiến thần toàn thân đẫm máu, miễu thị thiên hạ, khiến người ta kính sợ.

Thanh thương đen kịt phiếm huyết quang trong tay nàng hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. "Thí Thần Thương!

Tiểu muội, muội không phải thật sự đã giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi chứ?" Nhìn thanh thương, Phục Hy rùng mình, dường như

nghĩ đến điều gì. "Thí Thần Thương, trong truyền thuyết là bản mệnh thần binh của Ma Tổ La Hầu, cũng được xưng là Hồng Hoang đệ nhất hung khí, có thể làm tổn thương nguyên thần Thánh Nhân, không phải Sư tôn đã ban cho Minh Hà đại sư huynh rồi sao?" Tây Vương Mẫu cũng kinh ngạc, nhìn về phía Đạo Kiếp đang ngồi ở thượng thủ.

Đạo Kiếp không nói gì, Nữ Oa lại mỉm cười, nói: "Vừa rồi trước khi đi, tiểu muội ta từ U Minh Huyết Hải vớt thanh thương này ra, chắc lát nữa Minh Hà đại sư huynh sẽ tìm tới!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều vô cùng cạn lời. "Nữ Oa sư muội, muội thật sự bắt nạt vi huynh tu vi thấp, cũng không chào hỏi một tiếng đã cướp pháp bảo của vi huynh đi!" Quả nhiên, Nữ Oa vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một giọng nói u oán, chính là Minh Hà từ Huyết Hải đuổi tới. "Gặp qua đại sư huynh!" Mọi người khẽ gật đầu chào.

Nữ Oa cười nói: "Đại sư huynh, ai bảo huynh tu vi thấp, còn không mau chóng thành Thánh.

Huynh tu luyện Sát Lục Đại Đạo, sau khi thành Thánh chiến lực tất nhiên nghịch thiên, tiểu muội có thể cùng đại sư huynh tỷ thí một trận!" "Ha ha, một nữ nhi gia, không thể học theo Hi Hòa Thường Hi sao, năng ở trước mặt Sư tôn làm nũng bán manh, suốt ngày đòi đánh đòi giết còn ra thể thống gì!" Minh Hà lắc đầu cười nói, khiến mọi người cười ồ lên. "Đại sư huynh, huynh xem thường tỷ muội chúng ta sao?" Nhiên, Thường Hi cùng Hi Hòa lại không chịu, bán manh là đáng xấu hổ sao?

Người ta vốn không thích chiến đấu mà. "Khụ khụ!" Minh Hà ho khan một tiếng, không dám nói nữa, nói nữa sợ là bị quần ẩu.

Lúc này, Đạo Kiếp mở miệng nói: "Mấy đứa cảm giác thế nào?

Có phải đối với việc thành Thánh càng thêm hướng vãng hay không?" "Sư tôn, còn phải hỏi sao?

Đệ tử sớm đã không thể chờ đợi được nữa rồi, nhưng loại chuyện này cũng không gấp được a!" Phục Hy cười khổ, bị muội muội nhà mình áp đầu, thật sự không thoải mái.

Hi Hòa, Thường Hi cũng xuất kỳ không có nghịch ngợm. "Đích xác gấp không được, bất quá cũng không thể lơ là.

Đừng tưởng rằng có vi sư ở đây liền cảm thấy vững như Thái Sơn, không biết nỗ lực!" Đạo Kiếp lãnh thanh nói: "Nên biết thành bại nhất thời không đại biểu cho cái gì.

Nhìn xem Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, tuy rằng vẫn luôn chiến bại, lũ lượt bị đả áp, nhưng bọn hắn y nhiên mỗi thời mỗi khắc đều đang nỗ lực, phải biết có áp lực mới có động lực!" Nghe vậy, thân thể mọi người chấn động, thần sắc trong nháy mắt trở nên ngưng trọng. "Thỉnh Sư tôn yên tâm, đệ tử tuyệt đối không dám lơ là!" "Đa tạ Sư tôn giáo hối, đệ tử trở về tham ngộ đại đạo, tranh thủ sớm ngày thành đạo!" Mọi người đối với Đạo Kiếp thi lễ một cái, lập tức phân phân rời đi.

Bất quá Nữ Oa và Phục Hy lại không rời đi, hai người đã bỏ đạo tràng ở Bất Chu Sơn, tự nhiên không còn chỗ để đi.

Chương 181

Lúc này, Đạo Kiếp nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Nữ Oa, con đã thành Thánh, ứng đương có đạo tràng của riêng mình.

Tam Tiên Đảo tuy rằng là đạo tràng của vi sư, không ngại con ở lại đây, nhưng dù sao một tòa đạo tràng thừa tái khí vận có hạn.

Con cần đi Hỗn Độn Tinh Vực, tìm kiếm một chỗ, khai tịch đạo tràng của riêng mình!" "Đi Hỗn Độn Tinh Vực?

Sư tôn, đệ tử không đi!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nữ Oa biến đổi, không nói hai lời, trực tiếp cự tuyệt. "Tiểu muội..." Phục Hy sửng sốt, kinh ngạc nhìn Nữ Oa, hắn tự nhiên hiểu ý tứ của Đạo Kiếp, chỉ không ngờ tiểu muội nhà mình lại dứt khoát cự tuyệt như vậy. "Đệ tử không cần thừa tái khí vận, cũng không lập giáo, không thu đệ tử, chỉ muốn bồi ở bên cạnh Sư tôn!" Nữ Oa thần sắc kiên định nói, nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng. "Thì ra là thế!" Thấy vậy, Phục Hy vốn không hiểu liền minh bạch, da mặt co rút, thần tình trở nên cổ quái.

Đạo Kiếp cũng cười khổ, há miệng định nói gì đó, lại không biết nói sao cho phải, cuối cùng gật đầu: "Thôi được, đã không nguyện, vi sư cũng không cưỡng bách, tạm thời cứ ở lại đây đi!" "Hi hi, con biết Sư tôn là tốt nhất!" Nghe vậy, Nữ Oa cười khúc khích, một bộ biểu tình "ta ăn chắc người".

Thậm chí nàng đều cảm thấy đã đem vị Sư tôn nhà mình nhìn thấu, về sau chỉ cần làm nũng là được.

Nếu Đạo Kiếp biết suy nghĩ trong lòng Nữ Oa nhất định sẽ vô ngữ.

Bản tôn sợ nữ nhân làm nũng sao?

Ân, hình như đích xác là như thế, đặc biệt là nữ đồ đệ làm nũng. "Phục Hy!" Thần sắc khôi phục đạm nhiên, Đạo Kiếp lại nhìn về phía Phục Hy. "Sư tôn, có gì phân phó!" Phục Hy đang thần tình cổ quái liền chấn động tinh thần. "Phục Hy, cơ duyên của con tiếp theo ở tại Nhân tộc.

Từ nay về sau con hãy lưu lại Nhân tộc, trợ giúp Nhân tộc phát triển, đây là cơ duyên thành đạo của con.

Nhớ kỹ không thể lơ là.

Một mai ngọc giản này nãi là vi sư an bài cho con, trở về xem đi!" Một mai ngọc giản bay ra, rơi vào trong tay Phục Hy, làm cho Phục Hy tâm thần chấn động, kinh hỉ liên liên.

Tuy chưa xem ngọc giản, nhưng hắn biết nội dung bên trong thập phần quan trọng, quan hồ thành đạo.

Cẩn thận từng li từng tí thu hồi ngọc giản, Phục Hy đối với Đạo Kiếp thật sâu hành một cái đại lễ: "Đa tạ Sư tôn, đệ tử định nhiên sẽ không cô phụ kỳ vọng của Sư tôn!" "Huynh trưởng đi Nhân tộc?" Một bên, Nữ Oa kinh ngạc, nhìn về phía Đạo Kiếp nói: "Sư tôn, ngài trước đó nói người thích hợp giao đại Nhân tộc chẳng lẽ là huynh trưởng?" "Ngươi nói xem?" Đạo Kiếp đầy thâm ý nhìn nàng một cái. "Cũng đúng, huynh trưởng làm người ổn trọng, tinh thông Thôi Diễn chi thuật và Ngũ Hành Bát Quái, đích xác thích hợp phát triển tộc quần.

Chỉ là... như thế nào thành đạo?" Nếu Phục Hy thích hợp giáo đạo Nhân tộc, Nữ Oa ngược lại hiểu được đạo lý này.

Nhưng khu khu một cái Nhân tộc, mười mấy vạn người, còn không bằng một cái bộ lạc của Yêu tộc và Vu tộc, nhân số thì ít, lại thập phần nhược tiểu, làm sao trợ giúp Phục Hy chứng đạo?

Điểm này nàng liền không lý giải nổi. "Tiểu muội, Sư tôn đã nói

như thế, vậy tự nhiên là đại hữu thâm ý, không cần hỏi nhiều.

Tốt rồi, vi huynh cũng nên xuất phát!" Phục Hy cười nói, dường như tâm tình thập phần tốt, cũng không đam các, trực tiếp xoay người rời đi.

Thành đạo nãi là đại sự, hắn sớm đã không thể chờ đợi được nữa.

Tam Tiên Đảo bên này, sau khi Nữ Oa trở về liền không còn động tĩnh, thập phần an ninh.

Phục Hy đi Nhân tộc cũng thập phần điệu thấp.

Nhiên, ngoại giới lại nháo lật trời.

Một ngày hai Thánh, thành Thánh xong liền trực tiếp bị đánh chết, chuyện này không nghi ngờ gì uyển như mười tám cấp địa chấn, tịch quyển toàn bộ Hồng Hoang, nãi chí Hỗn Độn Tinh Vực.

Hễ là nơi nào có sinh linh, đều đang nghị luận chuyện này.

Hứa đa đại năng trầm mặc.

Lần này Thánh Nhân vẫn lạc đả kích thực tại quá lớn, làm cho bọn hắn minh bạch, dưới Thánh Nhân giai là sâu kiến không sai, nhưng Thánh Nhân cũng không phải là vô địch.

Giấc mộng cuối cùng là thành Thánh, nhưng Thánh Nhân cũng sẽ chết.

Trái ngược với sự phấn chấn và hoan hô của Đông Hải nhất mạch, Tử Tiêu Cung nhất mạch lần nữa chịu đả kích.

Bất quá có một số người lại tịnh vị chịu ảnh hưởng quá lớn, y nhiên yên lặng tu luyện, mưu hoa, nỗ lực hết sức để đề thăng tu vi.

Trong đó có Thập Nhị Tổ Vu, đoạn thời gian này Thập Nhị Tổ Vu đặc biệt điệu thấp, nhất tâm ở trong Bàn Cổ Điện tu luyện nguyên thần, hoàn thiện Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Lại có chính là Thiên Đình.

Thiên Đình cũng điệu thấp, sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất trở về tịnh không có đại tứ tuyên dương.

Bất quá sau đại chiến Tam Thánh, Đế Tuấn và Thái Nhất liền phân biệt dẫn theo Thập Đại Yêu Thánh, cùng vô số thiên binh thiên tướng lặng lẽ rời khỏi Hồng Hoang đại lục, tiến về Thái Cổ Tinh Không.

Bọn hắn muốn khoách sung thế lực.

Hồng Hoang đại lục hình thế phức tạp, nước quá sâu, làm cho bọn hắn nhất thời nan dĩ hạ thủ, nhân thử chỉ có thể đem trọng tâm đặt tại địa vực khác.

Toàn bộ Hồng Hoang vô hạn lớn, không chỉ có Hồng Hoang đại lục mà còn có Thái Cổ Tinh Không, Hỗn Độn Tinh Vực.

Tại Hỗn Độn Tinh Vực, càng có vô số kể tuyên cổ tinh thần, vị diện.

Tương bỉ lại, Hồng Hoang đại lục tuy là trung tâm nhưng chỉ chiếm cứ một bộ phận nhỏ.

Chương 182

Lần này sách lược của Đế Tuấn là từ ngoại vi bao vây nội vi, đem thế lực Thiên Đình khoách tán ra toàn bộ Hồng Hoang, cuối cùng mới chinh phục Hồng Hoang đại lục.

Thế là, du du vạn năm, Yêu tộc Thiên Đình tịch quyển Thái Cổ Tinh Không, vô số sinh mệnh tinh thần bị chinh phục, vô số chủng tộc thần phục.

Ngắn ngủi vạn năm thời gian, thế lực Yêu tộc Thiên Đình liền khoách đại hơn gấp đôi, làm cho Đế Tuấn và Thái Nhất chấn phấn.

Tự nhiên bọn hắn sẽ không vì thế mà thỏa mãn, sau khi chinh phục Thái Cổ Tinh Thần xong, bọn hắn muốn chinh phạt Hỗn Độn Tinh Vực.

Bất quá khi chinh phục phiến tinh vực cuối cùng thì gặp trở ngại.

Phiến tinh vực này nãi là nơi thần bí nhất trong Thái Cổ Tinh Không, vẫn luôn được coi là cấm địa của các chủng tộc tinh không.

Phiến tinh không này gọi là Thiên Vực, trong truyền văn nơi đây ẩn tàng ba vị tồn tại thập phần cổ lão. "Thiên Vực?

Cư nhiên là một cái cấm kỵ lãnh địa, vì sao Yêu Sư chưa từng nghe nói?" Đứng ngoài Thiên Vực, Đế Tuấn và Thái Nhất đều thập phần kinh ngạc.

Bọn hắn có thể cảm giác được, trong phiến tinh vực này có ba luồng khí tức khủng bố đang tiềm phục, một khi bạo phát sẽ hủy thiên diệt địa. "Ba vị Chuẩn Thánh đại năng?

Thật không ngờ, nơi an dật này cư nhiên ẩn tàng ba vị Chuẩn Thánh đại năng, hơn nữa còn không phải là Chuẩn Thánh bình

thường!" Đế Tuấn thần tình ngưng trọng, nhìn về phía Thập Đại Yêu Thánh.

Bạch Trạch đẳng nhân lắc đầu, nói: "Bệ hạ, ngã đẳng cũng không biết hiểu.

Chúng thần tuy rằng đản sinh tại thời kỳ Long Hán, nhưng lại rất ít khi đến Thái Cổ Tinh Không!" "Đại huynh, không cần để ý, ba tên Chuẩn Thánh thôi, lại không phải Thánh Nhân, trực tiếp tiến công đi!" Thái Nhất có chút không kiên nhẫn nói. "Cũng được.

Toàn quân, tiến nhập phiến tinh vực này, giống như trước đó, kẻ nào không thần phục thì chết!" Đế Tuấn gật đầu, lập tức điều khiển chiến hạm xông vào Thiên Vực. "Oanh long!" Vừa mới đạp nhập Thiên Vực, bọn hắn liền đem khí tức trên người tản ra, ba động khủng bố trong nháy mắt tịch quyển toàn bộ Thiên Vực.

Yêu vân cuồn cuộn, cái áp thương khung, làm cho toàn bộ Thiên Vực uyển như hãm nhập tận thế. "Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi quá phận rồi!" Tại cái thời khắc này, một đạo thanh âm uy nghiêm lãnh mạc truyền đến.

Thanh âm băng lãnh, mang theo nộ ý, nhiên lại không có người hiện thân. "Hừ, đã biết hiểu bản đế đến rồi, hà tất không hiện thân gặp mặt?" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, mâu tử màu vàng kim động xuyên thời không.

Nhiên, hắn lại không phát hiện người mở miệng đang ở nơi nào, điều này làm hắn kinh ngạc.

Trước khi tiến vào Thiên Vực hắn liền cảm thụ được ba luồng khí tức không yếu, nhưng lại vẫn luôn không phát hiện bọn hắn thân tại hà xứ.

Như kim đối phương đều mở miệng, hắn cư nhiên vẫn cảm thụ

không được, làm cho hắn ngưng trọng.

Đương nhiên, cũng chỉ là ngưng trọng mà thôi, không đến mức kỵ đạn. "Ngã đẳng vô ý dữ Thiên Đình vi địch, chỉ muốn ẩn cư tại đây.

Hà tất khổ khổ bức nhân, nếu các ngươi thối lui, bản tọa liền coi như sự tình chưa từng phát sinh!" Đạo thanh âm kia lần nữa mở miệng, y cựu không có hiện thân. "Thối lui?" Nghe vậy Đế Tuấn nheo mắt lại, cảm thấy đối phương có chút cổ quái.

Tuy rằng sát giác không được vị trí cụ thể, nhưng hắn lại có thể cảm giác được, tu vi người mở miệng tuyệt đối không yếu hơn hắn.

Tồn tại đẳng cấp này theo thường lý tuyệt đối có ngạo khí của riêng mình, sao có thể nhu nhược như thế?

Hơn nữa đối phương không chỉ một người, càng không nên như vậy.

Thế là, Đế Tuấn mỉm cười, nói: "Thối lui cũng không phải không thể, chỉ bất quá bản đế thấy người tài mà mừng.

Đạo hữu có tu vi cao thâm như thế, lại vẫn luôn ẩn cư tại biên duyên tinh không, làm cho bản đế cảm thấy oản tích.

Hồng Hoang đại thế sắp tới, đạo hữu hà tất không xuất thế, gia nhập Thiên Đình ta, cùng bản đế chinh chiến, bác một thế chi Thánh?" "Đại huynh..." Lời này vừa nói ra, Thái Nhất kinh ngạc, không ngờ Đế Tuấn cư nhiên đột nhiên cải biến chủ ý, muốn chiêu lãm mấy người này.

Bất quá rất nhanh Thái Nhất liền thích nhiên, cũng cười nói: "Đại huynh sở ngôn cực phải, Thiên Đình ta bao dung vạn tượng, thích nhất là hấp nạp nhân tài.

Chỉ cần đạo hữu gia nhập Thiên Đình, huynh đệ chúng ta tuyệt đối sẽ cấp dư đạo hữu đãi ngộ cao nhất!" "Không cần, ba huynh đệ chúng

ta ẩn cư tại đây mấy cái nguyên hội, đã kiến quán thế gian thương tang, chỉ muốn an ổn sinh hoạt, ngộ đạo, không tham dự bất kỳ tranh đấu nào.

Thiên Đế, Đông Hoàng, thỉnh về cho!" Trầm mặc một trận, đạo thanh âm kia lần nữa vang lên, ủy uyển cự tuyệt đề nghị của Đế Tuấn. "Không ra?" Thấy đối phương y cựu không ra, Đế Tuấn nheo mắt càng lợi hại.

Vừa rồi một phen lời nói tuy rằng là thật tâm thật ý, nhưng đồng dạng cũng là một phen thí thăm.

Bình thường, thân vi một vị, thậm chí ba vị tối thiểu là Chuẩn Thánh hậu kỳ cường đại tồn tại, khởi năng nói chuyện dễ nghe như vậy?

Nếu thật sự kỵ đạn thực lực Thiên Đình, cũng ít nhất nên hiện thân, hoặc là đánh một trận, hoặc là uy hiếp một phen, cuối cùng thỏa hiệp cũng nên đàm đàm điều kiện đi?

Dường như sát giác được thần sắc Đế Tuấn không đúng, người trong bóng tối phân xuất một đạo hóa thân bước ra.

Một nam tử thanh niên đạo nhân thân tư vĩ ngạn, khí chất phi phàm, giống như một vị Thiên Nhân, siêu thoát vu thượng.

Nhưng chỉ bất quá là một cái thần niệm hóa thân, trên người tịnh không có lộ ra bất kỳ tu vi khí tức nào. "Nga?

Đạo hữu xem thường bản đế sao?

Ký nhiên chân thân thượng tại, vì sao chỉ dùng hóa thân để gặp?" Thấy đối phương chỉ dùng một đạo hóa thân, thần sắc Đế Tuấn lạnh xuống, khí tức thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong hướng về phía đối phương áp bách tới.

Chương 183

Nhiên, người này tuy rằng chỉ là một lụa thần niệm hóa thân, nhưng lại túc dĩ để kháng uy áp của Đế Tuấn.

Đạo thân ảnh kia trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, nhưng lại bị áp xuống, tịnh mở miệng nói: "Chân thân bản tọa chỉ là bất phương tiện, căn bản không có ý tứ coi thường Thiên Đế và Đông Hoàng.

Chí vu lời Thiên Đế nói, thứ cho bản tọa không thể đáp ứng.

Nếu như không có việc gì khác, thỉnh nhị vị dẫn người rời đi!" "Hừ!" Nhiên, lời hắn vừa dứt, Thái Nhất liền hừ lạnh một tiếng: "Đại huynh, đừng cùng hắn nói nhảm.

Úy úy súc súc, ngay cả chân thân cũng không dám xuất hiện tương kiến, tất nhiên là có vấn đề!" Nói xong, hắn bước ra một bước, khí tức trên người oanh nhiên bạo phát, đồng dạng thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, mảy may không yếu hơn Đế Tuấn.

Khí tức khủng bố tịch quyển ra, chấn động thương mang, làm cho đại vũ trụ run rẩy. "Ký nhiên không ra, để bản hoàng bức các ngươi ra!" Nói rồi, Thái Nhất trực tiếp xuất thủ, tham xuất một bàn tay lớn, bị kim sắc hỏa diễm lượn lờ, trong nháy mắt phúc cái thương khung.

Thái Dương Chân Hỏa khủng bố phần thiêu chư thiên, toàn bộ Thiên Vực uyển như tử biến thành hỏa lò. "..." Đạo thần niệm hóa thân kia không ngờ Thái Nhất sẽ đột nhiên xuất thủ, thật sự làm cho hắn nhất thời không biết làm sao, trực tiếp bị bàn tay to chộp lấy, bị Thái Dương Chân Hỏa phúc diệt.

Một đạo thần niệm làm sao có thể để đáng Thái Nhất?

Thái Nhất thần tình khinh miệt, cười lạnh nói: "Về đi?

Ngươi xem chúng ta giống kẻ ngốc sao?

Thiên Đình ta chinh chiến chưa bao giờ có chuyện vô công mà về, khởi năng tại đây thối lui?

Trừ phi các ngươi là Thánh Nhân!" Tại lúc này, một đạo bao hàm khủng bố sát ý truyền đến. "Khả ố!

Giản trực khinh người quá đáng!

Đế Tuấn, Thái Nhất, chẳng lẽ thật sự muốn cùng ba huynh đệ chúng ta bất tử bất hưu hay sao?" "Hừ, hoàng khẩu tiểu nhi, tiểu bối mà thôi.

Nếu đổi lại là trước Long Hán kiếp, bản tọa sớm đã giết sạch các ngươi rồi!" Lần này mở miệng hiển nhiên không phải người vừa nãy, là một giọng nói xa lạ, thanh âm càng thêm lãnh mạc, mang theo nộ hỏa. "Thái Nhất, cẩn thận!" Đế Tuấn thần sắc trịnh trọng.

Nhiên, đợi nửa ngày, cư nhiên không có người đi ra, làm cho hai người hai mặt nhìn nhau. "Ha ha!" Thái Nhất cười lớn, cơ phúng nói: "Bản hoàng cứ tưởng là lão quái vật nào, nguyên lai là ba con rùa đen rút đầu.

Bản hoàng đều diệt thần niệm của hắn rồi, cư nhiên còn không chịu ra!" "Đích xác, bản đế xuất thế dĩ lai, cũng gặp qua các loại nhân vật, nhưng giống như chư vị đạo hữu, kẻ đảm tiểu như thế chưa từng gặp qua!" Đế Tuấn cũng lắc đầu, thần tình cổ quái, thập phần không lý giải cách làm của đối phương.

Muốn đổi lại là hắn, bị người sỉ nhục như thế, cho dù có lý do tày đình cũng sẽ bất chấp tất cả lao ra đánh một trận.

Khẩn tiếp, thần sắc hắn lạnh lẽo: "Hừ, ký nhiên chư vị không ra, vậy đừng trách bản đế không khách khí!

Thập Đại Yêu Thánh hà tại?" "Thuộc hạ tại!" Thập Đại Yêu

Thánh thần tình chấn động, bước ra. "Các tự dẫn người tiến về các nơi trong Thiên Vực, đem toàn bộ Thiên Vực đồ quang, sau đó đem phiến tinh vực này hủy diệt.

Bản đế muốn xem xem, đến lúc đó bọn hắn có ra hay không!" Đế Tuấn lãnh mạc nói.

Đô ngôn đế vương thiết huyết vô tình, giờ khắc này chân chính thể hiện.

Đồ sát một cái tinh vực, phải biết, như đẳng cấp sinh mệnh tinh vực này, sinh linh hà chỉ ức vạn?

Nhiên, Đế Tuấn nói ra lời này lại ngay cả mắt cũng không chớp.

Thập Đại Yêu Thánh cũng biến sắc, bọn hắn cũng không có ngoan độc như Đế Tuấn.

Phải biết, đồ sát sinh linh một cái tinh vực, đó chính là thao thiên nghiệp lực.

Đến lúc đó nghiệp lực khẳng định sẽ gia trì lên Thiên Đình, đối với bọn hắn có ảnh hưởng rất lớn. "Vâng... bệ hạ!" Bất quá mệnh lệnh của Đế Tuấn không thể không nghe, thế là thần sắc bọn hắn cũng nhanh chóng lạnh xuống, chuẩn bị dẫn người rời đi. "Trụ thủ!

Đế Tuấn, không được khinh người quá đáng!

Bức ngã đẳng xuất thế, đối với các ngươi không có bất kỳ chỗ tốt nào!" Lúc này, tồn tại ẩn tàng trong bóng tối lần nữa mở miệng, thanh âm mang theo cấp thiết và phẫn nộ. "Ra hay là không ra!" Đế Tuấn đồng dạng không thối lui một bước, bộ bộ ép sát.

Ám trung tồn tại trầm mặc, cũng không biết qua bao lâu, một tiếng thở dài truyền đến: "Phúc không phải họa, họa tránh không khỏi.

Bất quá đã bức ngã đẳng xuất thế, ngã đẳng cho dù bị người kia

phát hiện, cũng phải tại trước đó, đem các ngươi diệt sát!" "Oanh!" Lúc này, thiên địa gian bỗng nhiên có ba luồng chí cường khí tức di mạn, hoành quán thương vũ, chấn hám bát phương, thiên địa đại đạo đều đang cộng minh.

Ba luồng thiên uy hạo đãng khác nhau, uyển như Thiên Đạo hóa thân hàng lâm, trong hư không có lôi đình tạc hưởng, hủy diệt khí tức di mạn. "Khí tức này...

Hảo cường!" Đồng khổng Thái Nhất co rụt lại, thần tình trong nháy mắt cảnh giác. "Nhị đệ, cẩn thận!" Đế Tuấn cũng không dám lơ là, truyền âm cho một chúng Chu Thiên Tinh Quân, một khi bất địch liền sẽ tế xuất Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Khẩn tiếp, hư không nữu khúc, ba đạo thân ảnh vĩ ngạn bước ra.

Ba danh đạo nhân trẻ tuổi tuấn lãng, một người mặc hoàng sắc đạo bào, một người mặc thanh sắc đạo bào, còn có một người mặc hôi sắc đạo bào.

Chương 184

Ba người chu thân đại đạo pháp tắc lượn lờ, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong di mạn.

Bọn hắn vừa xuất hiện, ý chí khủng bố trong nháy mắt tịch quyển thương khung, đem toàn bộ Thiên Vực hóa thành linh vực.

Ba luồng ý chí khủng bố càng thủ đại thiên địa trật tự, hóa thành Thiên Đạo. "Ngô nãi Thanh Thiên!" "Ngô nãi Thương Thiên!" "Ngô nãi Hoàng Thiên!" Ba đạo thanh âm uy áp truyền khắp toàn bộ Thiên Vực.

Giờ khắc này, giống như có ba tôn Thiên Chi Hóa Thân tô tỉnh, uy áp thiên địa, chúa tể tuế nguyệt thương mang. "Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên?" Đế Tuấn nhíu mày, căn bản chưa từng nghe qua ba cái tên này, nhưng khí tức ba người hiển lộ lại làm cho hắn chấn kinh.

Cư nhiên toàn bộ đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, giản trực mạnh đến đáng sợ? "Hồng Hoang nội lúc nào xuất hiện tồn tại như vậy, vì sao bản hoàng chưa từng nghe nói?" Thái Nhất cũng thần sắc ngưng trọng, từ trên người đối phương cảm thụ được áp lực mạc đại.

Nhiên, Thập Đại Yêu Thánh lại thần tình chấn động.

Bạch Trạch kinh hô một tiếng, nói: "Ta biết rồi!

Năm đó lúc Tiên Thiên Tam Tộc chưa quật khởi, bá chủ trong Thái Cổ Tinh Không liền tự xưng là Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên, nãi là ba vị đại năng vô cùng cổ lão." "Không sai, ta cũng nhớ ra rồi.

Năm đó bọn hắn suýt chút nữa nhất thống Thái Cổ Tinh Không,

chỉ là sau đó không biết phát sinh chuyện gì, toàn bộ tiêu thất bất kiến!" Kế Mông cũng chấn kinh nói.

Thập Đại Yêu Thánh nãi là Hồng Hoang bách tộc di lưu năm đó, kinh lịch tuế nguyệt vô cùng mạn trường, so với Đế Tuấn và Thái Nhất thuộc thế hệ đại năng tân sinh thì bọn hắn sống cửu viễn hơn, tự nhiên biết hứa đa cổ đại ẩn bí. "Tinh không bá chủ trước Long Hán kiếp?" Nghe vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất đều thần tình chấn động, hiển nhiên thập phần chấn hám.

Tùy tiện chinh phục Thái Cổ Tinh Không, cư nhiên lại đào ra được bá chủ tinh không năm đó. "Ha ha, không ngờ còn có người nhớ đến huynh đệ ba người chúng ta, thật không dễ dàng a!" Thanh Thiên, cũng chính là vị tồn tại đối thoại với Đế Tuấn trước đó mở miệng, cảm khái nói: "Năm đó ba huynh đệ ngã đẳng hà đẳng ý khí phong phát.

Tại trước khi Tiên Thiên Tam Tộc triệt để quật khởi, liền đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngã đẳng ba người năm đó cũng giống như các ngươi, có đại hùng tâm, đại bão phụ, năm đó nhất tâm muốn nhất thống Thái Cổ Tinh Không, kiến lập vô thượng Thiên Đình, sau đó lấy Thái Cổ Tinh Không làm căn cơ, nhập trú Hồng Hoang đại lục!" Lúc này Thương Thiên tiếp lời Thanh Thiên nói: "Hừ, cái khái niệm Thiên Đình này là do ta đề xuất đầu tiên, chỉ là kẻ đến sau, không ngờ lại bị các ngươi thành công, chỉ bất quá thật đáng tiếc..." "Đáng tiếc?" Đế Tuấn hỏi, trong lòng kỳ thực thập phần chấn kinh, lời nói của đối phương yết khai một góc ẩn bí cổ đại, quá kinh người. "Đáng tiếc, vĩnh viễn không đấu lại người kia!" Thương Thiên khổ sáp nói: "Như ngã đẳng năm đó, chính lúc ý khí phong phát đại triển hoành đồ thì gặp phải người kia.

Hắn khi đó tu vi cũng đồng dạng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong,

nhưng lại đem ba người chúng ta đánh trọng thương, bất đắc dĩ phải viễn độn tinh không thâm xử!" "Không sai, ta cảm giác được, năm đó vị kia còn chưa tận toàn lực, phủ tắc ba huynh đệ ngã đẳng khả năng sớm đã không còn tồn tại!" Hoàng Thiên bổ sung nói: "Sau này, chúng ta dưỡng hảo thương thế, tu vi đại trướng, chuẩn bị lần nữa xuất thế, tìm kiếm người kia báo thù tuyết hận, nhưng không ngờ, người kia uy chấn Hồng Hoang, tu vi hách nhiên đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Chúng ta dưỡng hảo thương thế xong, tuy rằng phá hậu nhi lập, ngộ xuất đạo của mình, nhưng cũng chỉ vừa mới đột phá Chuẩn Thánh, căn bản vô pháp báo thù!

Thậm chí, tùy theo thời gian lưu thệ, tu vi của hắn lại y nhiên phi tốc đề thăng, cuối cùng nhất cử thành đạo, làm cho ba huynh đệ ngã đẳng triệt để tuyệt vọng!" "Bản tọa không cam lòng!" Thanh Thiên gào thét một tiếng, thanh âm như sấm, tạc hưởng hư không.

Thần sắc hắn biến đến vô cùng tranh nanh, song mục huyết hồng, trừng trừng nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, dọa hai người giật mình.

Tiếp đó, hắn lại nói: "Ba huynh đệ chúng ta mưu hoa đa niên, nỗ lực đa niên, thậm chí thâm nhập Hỗn Độn Tinh Vực tìm kiếm cơ duyên, nhưng không những vô pháp báo thù, còn bắt buộc phải trốn tránh, trốn tại vực sâu ám vô thiên nhật, mượn nhờ huyết mạch thiên phú ẩn tàng khí tức, sợ bị hắn phát hiện!

Ta đường đường ba vị đỉnh cấp tiên thiên đại năng, từng là tinh không bá chủ, lại phải chỉnh nhật giống như chuột chũi trốn chui trốn nhủi dưới đất, loại tâm tình này các ngươi có thể lý giải sao?" Thử khắc, khí tức trên người ba người có chút cuồng bạo, hiển nhiên tình tự bạo phát, làm cho bọn hắn nan dĩ khống chế. "..." Đế Tuấn và Thái Nhất sỏa nhãn, không ngờ bị lôi ra một đoạn ẩn bí yêu nghiệt như vậy, cũng quá kinh người.

Nghe tao ngộ của ba người bọn hắn, cho dù là ai cũng đều vô pháp giải thích.

Quá biệt khuất, sống những ngày như vậy không bằng đi chết. "Người kia là ai?" Đế Tuấn hít sâu một hơi, hỏi, kỳ thực hắn cũng sai biệt lắm đoán ra được. "Đạo Kiếp!" "Oanh!" Thanh âm bình tĩnh từ trong miệng Thanh Thiên phát ra, lại uyển như thập vạn kinh lôi, làm cho thương khung chấn động, đại đạo quy tắc oanh minh.

Một cỗ uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt phá toái thiên chi lãnh địa do Tam Thiên hình thành.

Dữ thử đồng thời, trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt, ý niệm vừa động, hàng lâm Thái Cổ Tinh Không.

Trên bầu trời Thiên Vực, vô thượng ý chí hàng lâm, uyển như hạo hãn đại đạo, trấn áp thiên địa, chúa tể thương sinh.

Một con mắt đen kịt hiển hóa tại thượng không Thiên Vực, lãnh mạc uy áp, miễu thị thương sinh. "Tam Thiên?" Trong con mắt truyền ra thanh âm kinh ngạc của Đạo Kiếp.

Ba người này hắn tự nhiên nhớ rõ.

Tương truyền năm đó hắn vừa từ Thái Dương Tinh đoạt lấy Hỗn Độn Chung, chuẩn bị đi Hồng Hoang, liền chính hảo đụng phải ba người này đang vây công Vọng Thư.

Bản chất anh hùng cứu mỹ nhân, đương thời hắn liền đem Tam Thiên đánh trọng thương, nhưng tịnh vị truy sát.

Chỉ là đối với hắn, chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ, sớm đã quên, không ngờ hôm nay hô hoán chân danh, cư nhiên lại là ba cái gia hỏa này. "Đạo Tôn!" Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt đại biến, thần tình trong nháy mắt cảnh giác.

Trong lòng khả vị đem Tam Thiên mắng một lượt.

Đặc yêu, giảng lịch sử, phát tiết tình tự thì cứ giảng, ta nghe là được, có cần thiết phải điên cuồng như vậy sao?

Chẳng lẽ không biết tên của Thánh Nhân không thể tùy tiện gọi sao?

Báo không được thù, không muốn sống nữa thì thôi, đừng liên lụy chúng ta được không? "Đạo Kiếp, người đến rồi, đến thật đúng lúc!" "Đạo Kiếp, ngươi biết không?

Ngươi biết ta hận ngươi bao nhiêu năm rồi không?" "Khả ố, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì ngươi thành Đại Đạo Thánh Nhân, cao cao tại thượng, còn chúng ta lại chỉ có thể trốn trong bóng tối, như cùng chuột chũi!" "Ha ha, ta không trốn nữa, xuất thủ đi, có giỏi thì giết ta, liễu khước phiên nhân quả này, ta không sợ!" Thử khắc, Tam Thiên thần sắc tranh nanh, tình tự dị thường kích động.

Dường như ủy khuất, không cam lòng bao nhiêu năm nay, muốn tại giờ khắc này, trước mặt Đạo Kiếp phát tiết ra.

Tẫn quản bọn hắn biết, nói xong những lời này, ba huynh đệ khả năng sẽ chết, sẽ bị đối phương một cái tát, như cùng đập chết con kiến.

Chương 185

Lời của Tam Thiên làm cho Đạo Kiếp có chút phát mộng.

Hắn cũng không ngờ, đương sơ chỉ là tùy ý xuất thủ, sự hậu căn bản không để ý, lại làm cho ba người này vì sợ hãi, đường đường là Chuẩn Thánh đại năng lại chỉ có thể trốn trong bóng tối không dám ra.

Trọn vẹn mấy cái nguyên hội, yêu biệt khuất sống qua?

Thử khắc, trong con mắt đen kịt của Đạo Kiếp có đạo văn hiển hóa, từng sợi nhân quả tuyến phù hiện, đó đều là tự thân nhân quả.

Quả nhiên, hắn phát hiện có ba sợi nhân quả tuyến lượn lờ tử tử, nhưng lại ẩn tàng cực sâu.

Ba sợi nhân quả tuyến này đối với hắn tự nhiên không ảnh hưởng, bởi vì hắn đủ mạnh, nhưng đối với chủ nhân ở đầu kia của nhân quả thì ảnh hưởng quá lớn. "Thì ra là thế, trách không được hận bản tôn như vậy.

Bất quá các ngươi thật sự quá lo xa, năm đó bản tọa chỉ là tùy thủ vi chi, một hồi tranh đấu mà thôi, thua thắng thì lại như thế nào, cũng chưa từng hại các ngươi thành ra cái dạng này!" Đạo Kiếp thần niệm thở dài một tiếng. "Bớt ở đây giả bộ mèo khóc chuột, Đạo Kiếp, vi nhân của ngươi ngã đẳng ba huynh đệ há có thể không biết?

Mấy cái nguyên hội này ngươi tại Hồng Hoang đã làm những gì, người khác hoặc hứa không rõ ràng, nhưng ba huynh đệ ngã đẳng lại rành rành rọt rọt!" Thanh Thiên cười lạnh nói: "Tuy rằng ngươi nhìn như ít xuất thủ, có thời điểm giảng đạo chúng sinh, cho người ta một loại cảm giác đại hung khâm, đại khí phách, nhưng ta lại biết, ngươi so với ai cũng đều hư ngụy.

Đãn phàm kẻ đối đầu với ngươi, không một ai có kết cục tốt, đồng dạng, kẻ cản đường ngươi, cũng như thế!" "Tê!" Nơi xa, Đế Tuấn và Thái Nhất hồn thân cương ngạnh, phân phân hít sâu một hơi.

Xuất thế nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy có người dám đối với Đạo Kiếp bất kính.

Bao năm qua, bọn hắn đứng ở phe Tử Tiêu Cung, vẫn luôn tranh đấu với Đông Hải nhất mạch, nhưng đó cũng chỉ là tiểu bối tranh đấu mà thôi.

Diện đối Đạo Kiếp, y nhiên phải kính sợ, phải cung kính hành lễ, không dám nói nhiều một câu không phải.

Không ngờ ba người này lại điên cuồng như vậy, khả tri hận ý có bao nhiêu sâu, hoàn toàn siêu việt sinh tử. "Ha ha, đa tạ khen ngợi!" Đạo Kiếp nghe vậy tịnh không có tức giận.

Thậm chí, con mắt đen kịt kia chậm rãi biến hóa thành một đạo nhân ảnh, chính là thân ảnh của hắn, cười nói: "Bất quá, bản tôn cũng không biết mình lại lợi hại đến thế.

Có điều, các ngươi không phải oán hận bản tôn sao?

Vẫn luôn muốn tìm bản tôn báo thù sao?

Đương nhiên, chuyện đó là không cần nghĩ, vãng hậu, mãi cho đến vô lượng lượng kiếp, các ngươi cũng không có cái tư cách này.

Bất quá bản tôn đảo có thể cho các ngươi một cơ hội.

Lần này bản tôn không giết các ngươi, doãn hứa các ngươi nhập Hồng Hoang, thâm nhập trong kiếp, cùng đệ tử bản tôn, còn có môn nhân tranh đấu.

Ta muốn dùng ba vị cổ lão tiên thiên đại năng các ngươi để ma luyện đệ tử, cho bọn hắn áp lực, càng có thể hữu trợ bọn hắn trưởng

thành!" "Cái gì?

Đạo Kiếp, ngươi cư nhiên dám sỉ nhục chúng ta như thế!" "Sĩ khả sát bất khả nhục, lấy đệ tử ngươi ra làm đá mài dao, giản trực khinh người quá đáng!" Lời của Đạo Kiếp, khả vị làm cho Tam Thiên nộ hỏa trùng thiên.

Tu nhân cũng cần phải có giới hạn sỉ nhục chứ? "Quyết định như vậy đi.

Các ngươi không có tư cách cò kè mặc cả.

Bất quá bản tôn cũng không phải một chút tình diện cũng không lưu.

Trong lượng kiếp tiếp theo, nếu như các ngươi có thể tại tranh đấu với môn hạ bản tôn mà giành chiến thắng, bản tôn liền xóa bỏ nhân quả lần trước!" Đạo Kiếp lãnh mạc nói, ngữ khí không dung trí nghi.

Tùy hậu thân ảnh hắn dần dần đạm đi, cuối cùng tiêu thất bất kiến. "A, Đạo Kiếp lão nhi, khinh người quá đáng!" Thương Thiên gào thét, uyển như điên cuồng.

Thanh Thiên và Hoàng Thiên cũng trầm mặc.

Lần này bị bức phải xuất thế, đích xác là bị cừu gia tìm tới tận cửa, nhưng lại không bị giết.

Nhưng loại miễu thị này, so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn. "Trốn tránh mấy cái nguyên hội, nhẫn nhịn mấy cái nguyên hội, không ngờ lại đổi lấy kết cục như vậy!" Thanh Thiên thở dài một tiếng, thần tình khổ sáp.

Cách đó không xa, Đế Tuấn thử khắc cũng hồi thần, mâu quang thiểm thước, không biết đang suy nghĩ gì.

Hắn nhìn Bạch Trạch đẳng nhân, ý bảo không được khinh cử vọng động, liền từng bước đi đến trước mặt Tam Thiên, nói: "Ba vị đạo hữu hà tất như thế, nhân sinh tại thế, nan miễn có hứa đa bất thuận, các loại kiếp nạn đều nhu yếu đi độ, nghĩ thoáng một chút, hết thảy đều có khả năng giải quyết!" "Hừ, tiểu bối có tư cách gì giáo huấn ngã đẳng?" Thương Thiên cũng không gào thét nữa, lãnh mạc nhìn về phía Đế Tuấn: "Ba huynh đệ ngã đẳng tẫn quản không bằng Đạo Kiếp, nhưng cũng không phải ai cũng có thể đạp lên một cước, càng không phải tiểu bối có thể giáo huấn.

Ta không phải đối thủ của Đạo Kiếp, trước mặt hắn ta chỉ có thể chịu nhục, nhưng thứ như ngươi, cũng dám xâm phạm Thiên Vực ta, bức ngã đẳng hiện thân, hôm nay đều lưu lại đi!" "Không sai, Đạo Kiếp lão nhi không giết chúng ta, muốn để chúng ta làm đá đạp chân cho đệ tử hắn, ta liền như hắn mong muốn, giết sạch đệ tử của hắn.

Bất quá tại trước đó, đem hai con chim lửa nhỏ này diệt đã!" "Kiệt kiệt, nghe nói như kim Thiên Đình có Ba mươi sáu trọng thiên, nãi là thiên địa dựng dục.

Đại huynh, chi bằng chúng ta đem Thiên Đình bá chiếm thì như thế nào?" "Ha ha, tốt!" Giờ khắc này Tam Thiên, cùng trước đó hoàn toàn bất đồng.

Loại bi phẫn, nghe khiến người ai thương biến mất không còn tăm hơi, thủ đại chi là phong cuồng cùng bá đạo. "Không ổn, đại huynh, mau lui!" Nơi xa, thấy một màn này, Thái Nhất đẳng nhân sắc mặt đại biến.

Đế Tuấn khởi năng không có chuẩn bị, ngay tại lúc ngữ khí Tam Thiên biến đổi, hắn đã chuẩn bị tốt bứt ra.

Một cái thiểm thước, liền lui về trước trận doanh Yêu tộc. "Giết!" "Oanh!" Ba luồng khí tức Chuẩn Thánh đại viên mãn bạo phát, hạo

hãn khủng bố khí tức trong nháy mắt tịch quyển thương khung, thiên địa đại đạo đều đang run rẩy, vô thượng ý chí trong nháy mắt hóa thành Thiên Ý.

Thiên phú của Tam Thiên thập phần cao, con đường bọn hắn đi cũng thập phần đặc biệt, so với các đại năng Hồng Hoang khác hoàn toàn bất đồng, bọn hắn đi là con đường Ý Chí.

Dùng ý chí của mình hóa thành Thiên Đạo ý chí, đương nhiên, tịnh không phải muốn thủ đại Thiên Đạo ý chí, mà là muốn dung hợp Thiên Đạo ý chí, để cho mình hóa thân Thiên Đạo.

Chương 186

Bản thân huyết mạch bọn hắn liền cùng Thiên Đạo thập phần khế hợp, nhân thử, Thiên Đạo cũng sẽ không bài xích.

Đây mới là Thiên Đạo sủng nhi chân chính.

Không phải Hồng Quân, cũng không phải Tam Thanh, càng không phải là Đạo Kiếp.

Tam Thiên, thậm chí có khả năng chính là ứng Thiên Đạo mà sinh.

Chỉ bất quá cùng Đạo Kiếp kết hạ nhân quả, áp chế bọn hắn trưởng thành, phủ tắc, địa vị của bọn hắn thật sự không dễ nói.

Cảm thụ hoàng hoàng thiên uy cùng ý chí khủng bố kia, Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng chấn kinh.

Địch nhân như vậy từ trước tới nay chưa từng gặp, giản trực giống như đang đối mặt với ba cái Thiên Đạo hóa thân đồng cảnh giới.

Tại Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt, khẽ phát ra một tiếng cảm thán.

Sự xuất hiện của Tam Thiên xác thực xuất hồ dự liệu của hắn, cũng không ngờ một cái cử động lơ đãng lại cải biến cả đời ba người. "Đây chính là chỗ đáng sợ của nhân quả sao?" Đối với Nhân Quả Đại Đạo, hắn vẫn luôn tịnh không quá để ý, như kim xem ra đích xác nên hảo hảo nghiên cứu một chút.

Toàn tức, hắn đem mục quang đầu hướng phụ cận Bất Chu Sơn, nơi Nhân tộc cư ngụ.

Thử khắc, Phục Hy đái lĩnh Nhân tộc phát triển, thập phần tận tâm tận lực.

Đương nhiên, hết thảy đều dựa theo nội dung trên ngọc giản hắn đưa cho Phục Hy mà tiến hành.

Phục Hy đi vào Nhân tộc, lúc mới bắt đầu cũng gây ra không ít khủng hoảng.

Những tân sinh nhân tộc này thập phần sợ người lạ, dù sao bọn họ cũng quá yếu.

Bất quá dưới sự an phủ của Phục Hy, bọn họ cũng dần dần tiếp thụ.

Đặc biệt sau khi đắc tri Phục Hy nãi là huynh trưởng của Nữ Oa, càng là đệ tử của Thánh Tổ, thái độ của một chúng Nhân tộc đối với Phục Hy đốn thời cung kính.

Phục Hy cũng không có bày giá tử.

Tiên là giúp Nhân tộc săn bắt một ít thực vật, tùy hậu lại khai tạc một ít sơn động cung cấp cho Nhân tộc cư trú.

Kỳ thứ, dựa theo nội dung trên ngọc giản, từ trong những tiên thiên nhân tộc kia tìm ra ba người tương đối xuất chúng, để bọn hắn trở thành ba vị thủ lĩnh của Nhân tộc.

Ba vị nhân tộc thủ lĩnh phân biệt là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Tư Y Thị, gồm hai nam một nữ.

Ba vị nhân tộc thủ lĩnh thập phần thông minh, đồ vật vừa học liền biết, làm cho Phục Hy thập phần hân úy.

Tại dưới sự đặc ý dẫn đạo của Phục Hy, Toại Nhân Thị phát minh ra lửa, vì Nhân tộc thắp lên ngọn lửa đầu tiên, cũng trở thành Nhân tộc tân hỏa.

Hữu Sào Thị phát minh ra nhà sàn, để Nhân tộc có phòng ốc cư trú, không cần phải cư trú trong sơn động băng lãnh triều thấp nữa.

Tư Y Thị là vị nữ thủ lĩnh tâm linh thủ xảo, dùng thú bì phùng chế một cái áo khoác, cái sáng tạo này làm cho Nhân tộc từ nay về sau có y phục, không cần phải đối mặt với gió lạnh băng giá.

Thiên Đạo hữu cảm, hạ xuống công đức.

Ba vị nhân tộc thủ lĩnh tại dưới bàng đại công đức, trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên.

Đại La vừa thành, toàn bộ khu vực Nhân tộc kim liên trán phóng, từng đóa từng đóa tường vân hàng lâm, một bầu không khí tường hòa di mạn. "..." Một màn này, khả vị kinh ngốc Phục Hy.

Ba kẻ không lâu trước đó chỉ là ba cái tiên thiên nhân tộc phổ thông, khủng phạ ngay cả dã thú sơ cấp nhất Hồng Hoang cũng địch không lại, trong nháy mắt liền thành Đại La Kim Tiên.

Tại Phục Hy xem ra, chuyện này quá bất khả tư nghị.

Phải biết, đối với chút phát minh sáng tạo của ba người Toại Nhân Thị, hắn căn bản chướng mắt.

Tu tri, tu sĩ như hắn chỉ một niệm liền có thể luyện chế y phục hoa quý, pháp bảo các loại, cụ bị các loại công hiệu.

Đồng dạng, một niệm chi gian có thể hóa sơn thể thành cung điện, há là khu khu nhà gỗ có thể so sánh?

Về phần hỏa diễm, cái mà Toại Nhân Thị phát minh chỉ là phàm hỏa, hắn càng chướng mắt.

Nhưng cũng không ngờ, những phát minh sáng tạo giản đơn này lại có đại công đức, tạo ra ba danh Đại La Kim Tiên, có được quả vị. "Chẳng lẽ Sư tôn sớm đã biết những chuyện này?

Cho nên mới đặc ý bảo ta tìm ba cái nhân tộc này?

Sư tôn lão nhân gia quả nhiên là thần nhân, vô sở bất tri, vô sở bất

năng!" Nhìn nội dung trên ngọc giản, ý kính bội của Phục Hy đối với Đạo Kiếp lần nữa gia thâm.

Đồng dạng tinh thông Thôi Diễn chi đạo, nhưng đối với tương lai Nhân tộc hắn lại một điểm cũng thôi diễn không ra.

Cái nhân tộc nhìn như yếu ớt này, đích vị giống như một đoàn mê vụ.

Bất quá sau sự kiện này, Phục Hy đối với Nhân tộc càng thêm coi trọng.

Hắn triệt để tin tưởng việc Nhân tộc có thể giúp hắn chứng đạo.

Không phải bởi vì Nhân tộc kỳ đặc mà hắn tin tưởng, mà là hắn tin tưởng Sư tôn của hắn.

Dữ thử đồng thời, diện tích lớn Thiên Đạo công đức hàng lâm Nhân tộc, đồng dạng cũng dẫn tới sự chú ý của các phương.

Một ít đại năng cũng đều thập phần kinh ngạc, nguyên một đám đem mục quang đầu hướng Nhân tộc. "Di, cái nhân tộc này không phải là hậu thiên chủng tộc do Nữ Oa nương nương thành Thánh sáng tạo ra sao?" "Hình như là vậy, bất quá cái nhân tộc này thập phần nhược tiểu, nghe nói chỉ có mười mấy vạn người, ngay cả dã thú sơ cấp nhất Hồng Hoang cũng có thể giết chết một mảng lớn, chủng tộc như vậy sao lại có đại diện tích công đức hàng lâm!" "Lớn như vậy một mảng công đức, túc dĩ tạo ra mấy danh Đại La Kim Tiên, xem ra chúng ta đã xem thường tộc này!" "Đi, chúng ta đi xem một chút!" Nhân tộc động tĩnh lớn như vậy, muốn không dẫn người chú ý cũng khó.

Chương 187

Một ít tu sĩ hiếu kỳ tâm cường và đại năng rất nhanh liền đi tới Nhân tộc, trong đó bao quát cả Tam Thanh.

Tam Thanh vì sao sẽ đến?

Đương nhiên là dùng!

Từ chỗ Hồng Quân bọn hắn biết được cơ duyên thành đạo liền tại Nhân tộc, cho nên bọn hắn vẫn luôn quan chú Nhân tộc, chỉ là tịnh không có phát hiện chỗ đặc biệt, căn bản vô pháp đem Nhân tộc cùng thành đạo liên hệ với nhau.

Điều này cũng làm cho Tam Thanh buồn bực.

Mãi cho đến mấy ngày nay, Nhân tộc không ngừng có công đức hạ xuống, lần nữa dẫn tới bọn hắn chú ý, thế là liền ẩn tàng khí tức, thập phần điệu thấp đi tới lãnh địa Nhân tộc. "Di, nhìn xem, kia không phải là Phục Hy sao?" "Không sai, là Phục Hy tiền bối.

Phục Hy tiền bối sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ cũng giống như chúng ta bị Nhân tộc dị tượng hấp dẫn tới?" Mọi người đều kinh ngạc.

Tại cách đó không xa, một nam tử nho nhã thân mặc thú bì đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, chính là Phục Hy.

Thử khắc, cảm thụ được có người đến, Phục Hy chậm rãi mở mắt, mâu quang đảo qua, làm cho rất nhiều người tâm thần rùng mình. "Chư vị đến đây có gì quý cán?" Phục Hy mở miệng, thanh âm lãnh mạc.

Nhân tộc quan hệ đến việc hắn thành đạo, tuyệt đối không cho phép có người đánh chủ ý xấu.

Bị Phục Hy lãnh mạc nhìn chằm chằm như thế, những tu sĩ đến từ các nơi cũng không giấu được nữa, phân phân từ trong bóng tối đi ra. "Ngã đẳng kiến qua Phục Hy tiền bối!" "Bái kiến Phục Hy tiền bối!" Phục Hy chính là đại thần trên Tam Tiên Đảo, một thân tu vi đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, khả vị uy chấn Hồng Hoang.

Diện đối tồn tại bực này, không ai dám lơ là.

Bất quá Tam Thanh lại không có hiện thân, dĩ Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp trấn áp kỷ thân, không lộ ra một tia khí tức, cho dù là Phục Hy cũng phát hiện không được.

Chỉ bất quá Tam Thanh mi đầu nhíu sâu, Phục Hy xuất hiện ở đây xuất hồ dự liệu của bọn hắn, nghĩ mãi không thông Phục Hy ở đây muốn làm gì.

Sau khi một chúng tu sĩ cung kính hành lễ với Phục Hy, liền tứ xứ trương vọng, hiển nhiên muốn xem thử Nhân tộc có gì kỳ đặc.

Nhiên, rất nhanh liền nhìn thấy cách đó không xa có ba cái Nhân tộc đồng dạng mặc thú bì, vẻ mặt lại đang khẩn trương đứng đó.

Hai nam một nữ, đầu bù tóc rối, phối hợp với một thân thú bì nhìn giống như dã nhân.

Mới đầu, một chúng tu sĩ cũng không có để ý, nhiên thâm thâm nhìn một cái lại thần tình chấn động. "Ba danh Đại La Kim Tiên, sao có thể?" "Tê, thật sự là Đại La Kim Tiên, Đại La đỉnh phong, ba vị đại năng!" "Không có khả năng a, Nhân tộc mới đản sinh bao lâu, sao lại có đại năng đản sinh, vừa xuất hiện liền là ba cái?" Một chúng tu sĩ đến thám tra đều phân phân hít sâu một hơi.

Một số chủng tộc nhược tiểu trực tiếp bị dọa sợ.

Phải biết, tuy rằng như kim Hồng Hoang đã có Thánh Nhân đản sinh, Chuẩn Thánh cũng không ít, nhưng Hồng Hoang lớn bao nhiêu?

Có bao nhiêu sinh linh?

Nhân thử, Đại La Kim Tiên cũng là bá chủ một phương, phóng tại Thiên Đình cũng là cấp bậc Yêu Thánh, phóng tại Vu Tộc, đó cũng là Đại Vu.

Có thể nói, tại Hồng Hoang trung, có một vị Đại La Kim Tiên tọa trấn, liền tính là đại tộc.

Nhiên, ai có thể ngờ một cái tiểu tiểu Nhân tộc vừa mới đản sinh, cư nhiên có ba vị Đại La đỉnh phong.

Bất quá trước mắt hiển nhiên rất kỳ quái, ba vị Nhân tộc đại năng trong mắt đám tu sĩ kia cư nhiên không có một điểm khí chất đại năng nào.

Tương phản, khi nhìn về phía bọn hắn thì lại thập phần cảnh giác và khẩn trương. "Ta hiểu rồi, trước đó Thiên Đạo ba lần hạ xuống công đức, khủng phạ là..." "Không sai, công đức khánh vân lớn như thế, túc dĩ làm cho bất kỳ Thiên Tiên nào đột phá Đại La Kim Tiên!" "Tê, như vậy chẳng phải nói, ba vị Nhân tộc đại năng này đã làm ra chuyện có đại công đức đối với Hồng Hoang?

Đẳng lượng công đức này, khủng phạ chỉ đứng sau Tây Phương nhị Thánh lập giáo thôi đi?" Sau khi minh bạch, mọi người không những không coi thường ba vị Nhân tộc đại năng, tương phản càng thêm kính sợ.

Kẻ có đại công đức đối với Hồng Hoang là loại người khó đắc tội nhất, dù tu vi mạnh hơn người ta cũng không dám tùy ý đánh giết.

Nơi xa, trong hư không, Tam Thanh cũng gắt gao nhìn chằm chằm ba người Toại Nhân Thị, thần sắc bất định. "Đại huynh, nhìn ra chưa?

Vì sao lại hoạch đắc đại công đức như thế?" Nguyên Thủy và Thông Thiên đều nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử cũng lắc đầu, thần sắc trầm tư nói: "Vốn không nên như vậy, nhưng cố tình lại hoạch đắc đại công đức như thế.

Nhân tộc quả nhiên kỳ quái, xem ra lời Lão sư nói cơ duyên thành đạo của ngã tại Nhân tộc hiển nhiên là có đạo lý!" "Vậy ý của đại huynh là?" "Tạm lưu tại Nhân tộc quan sát một đoạn thời gian.

Phản chính như kim Nữ Oa không ở Nhân tộc, chỉ có Phục Hy một người, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, đảo không thành vấn đề.

Chính hảo, ta cũng muốn xem xem Phục Hy lén lút ở đây làm cái gì!" Lão Tử đạm đạm nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đồng ý, tùy tức ba người tiếp tục quan sát.

Trên cự thạch, Phục Hy thấy tu sĩ càng ngày càng nhiều tụ tập tại Nhân tộc, mi đầu nhíu lại, làm cho hắn khó chịu.

Hắn chậm rãi đứng lên, lãnh mạc nói: "Chư vị, bần đạo thụ mệnh Sư tôn lão nhân gia thủ hộ Nhân tộc, đái lĩnh Nhân tộc phát triển.

Nếu như chư vị không có việc gì thì thỉnh rời đi cho.

Nhân tộc chỉ là một cái tiểu tộc phổ thông, không đáng để các ngươi nhớ thương!" Nói xong, khí tức trên người oanh nhiên bạo phát, thánh uy hạo hãn tịch quyển ra, làm cho hư không nữu khúc, thương khung thượng phong vân biến sắc.

Cảm thụ khí tức Phục Hy bạo phát, tất cả tu sĩ tại tràng đều biến sắc, đặc biệt là khi nghe lời Phục Hy nói: "Thụ mệnh Sư tôn". "Nguyên lai là Đạo Tôn lão nhân gia muốn chiếu cố cái tân sinh nhân tộc này!" "Thì ra là thế, nếu là thủ đoạn của Đạo Tôn lão nhân gia, như vậy Nhân tộc xuất hiện ba vị Đại La Kim Tiên kia cũng không kỳ quái!" "Ha ha, lời này không sai, Đạo Tôn nãi là Chân Thần, lão nhân gia ngài muốn xuất thủ, đừng nói khu khu Đại La Kim Tiên, Thánh

Nhân cũng có thể sáng tạo!" "Đi, đi mau!" "Phục Hy tiền bối, ngã đẳng cáo từ!" Một chúng tu sĩ nghe xong lời Phục Hy đều phân phân thích nhiên, tùy hậu bão quyền cáo từ rời đi.

Điều này làm cho Phục Hy cảm thán, danh đầu của Sư tôn lão nhân gia thật tốt dùng.

Chương 188

Chỉ cần báo ra tên lão nhân gia, căn bản không cần giải thích, hết thảy không hợp lý cũng trở nên hợp lý. "Đại huynh, chúng ta không đi sao?

Phục Hy nói là Đạo Tôn bảo hắn làm, như vậy chúng ta ở chỗ này, liệu có bị Đạo Tôn phát hiện hay không?" Nguyên Thủy có chút hoảng hốt.

Phục Hy có thể không để ý, nhưng Đạo Tôn lại không thể không để ý.

Bị Đạo Tôn phát hiện, Đạo Tôn hoặc hứa sẽ không dĩ đại khi tiểu mà xuất thủ, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không dễ chịu. "Không đi!" Nghe vậy, trong mắt Lão Tử cũng hiện lên một tia khủng cụ, nhưng hắn cắn răng nói: "Quan hồ cơ duyên thành đạo, ngã tuyệt đối không thể buông tha, cho dù bị Đạo Tôn phát hiện!" "Ngã nghe đại huynh!" Thông Thiên không có ý kiến, dù nghe tên Đạo Tôn cũng chỉ kinh ngạc, tịnh không có lộ ra thần tình cụ phạ.

Thế là, tiếp theo một đoạn thời gian, ba người ẩn tàng tại phụ cận Nhân tộc, một bên quan sát Nhân tộc, một bên cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhoáng cái đã ngàn năm trôi qua.

Ngàn năm thời gian đối với tu sĩ mà nói tịnh không mạn trường, tương phản, ngàn năm đối với hứa đa tu sĩ ngay cả thời gian một lần bế quan cũng không đủ.

Nhiên, làm cho Tam Thanh chấn kinh chính là, ngắn ngủi ngàn năm, nhân khẩu Nhân tộc cư nhiên từ mười mấy vạn phồn diễn ra mấy trăm vạn.

Thật sự làm cho bọn hắn trợn mắt há hốc mồm, giản trực quá

đáng sợ.

Mới ngàn năm, nếu cho Nhân tộc vạn năm thời gian, chẳng phải có thể phát triển thành một đại tộc nhân khẩu bàng đại?

Nếu là mười vạn năm, trăm vạn năm thì sao?

Tam Thanh đều không dám tưởng tượng. "Chẳng lẽ cái nhân tộc này thật sự có chỗ đặc thù hay sao?" "Không sai, cơ duyên thành đạo của Lão sư ta tại Nhân tộc.

Đối với cái nhân tộc này, Đạo Tôn cũng thập phần quan chú, túc dĩ chứng minh hết thảy!" Tam Thanh nhìn nhau một cái, càng ngày càng kiên định ý nghĩ của mình.

Không đi, đánh chết cũng không đi, cho dù bị Đạo Tôn phát hiện cũng không đi.

Giờ khắc này, bọn hắn quyết định, không thành đạo tuyệt không rời khỏi Nhân tộc. "Tam Thanh...

A a, thú vị.

Muốn tại Nhân tộc thành đạo, không có bản tôn doãn hứa là không có khả năng.

Muốn thành đạo, Hồng Quân lão nhi há có thể không trả chút đại giới?" Trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp mâu quang xuyên qua vô tận thời không nhìn về phía Nhân tộc, tự nhiên phát hiện Tam Thanh đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hắn tịnh không có báo cho Phục Hy, cứ nhậm do Tam Thanh ngốc tại Nhân tộc.

Khẩn tiếp, mục quang hắn lại đầu hướng về phía Tây Phương.

Trên Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sớm đã phục sinh trở về, như kim đang ngồi bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì đả tọa, cảm ngộ

cảnh giới Thánh Nhân.

Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, chỉ cần Thiên Đạo còn, liền có thể vô hạn trọng sinh.

Chỉ bất quá Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi trọng sinh lại thập phần điệu thấp, thậm chí ngay cả khí tức Thánh Nhân cũng không tiết lộ ra một chút nào, mặc cho thế nhân trào phúng. "Hai cái gia hỏa này thật biết nhẫn, đảo cũng là người làm đại sự!" Đạo Kiếp tán thán.

Kỳ thực hắn rất hân thưởng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người tuy rằng ổi tỏa một chút, làm việc có điểm không biết xấu hổ, nhưng không đắc bất thừa nhận, hai người có đại trí tuệ, đại nghị lực, biết co biết duỗi.

Điều này làm Đạo Kiếp cảm thán.

Có thể nói, nếu như không có hắn ở đây, chúng quan toàn bộ Hồng Hoang, trừ bỏ Hồng Quân ra, không ai có thể đấu lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tam Thanh không được, Nữ Oa càng không được, các Chuẩn Thánh đại năng khác càng không cần phải nói.

Bất quá như kim có hắn tại, Hồng Hoang hết thảy đều là của hắn, đừng nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Hồng Quân cũng không được.

Tùy tức, hắn lại đem mục quang đầu hướng Thiên Đình, phát hiện Đế Tuấn và Thái Nhất mang theo Yêu tộc đại quân từ tinh không trở về, không chỉ như thế, ngay cả Tam Thiên cũng đi theo về. "A, ba cái gia hỏa này xem ra thỏa hiệp rồi.

Biết muốn tại Hồng Hoang phát triển, quang dựa vào thực lực ba huynh đệ hoàn toàn không đủ, cho nên muốn mượn nhờ sức mạnh Thiên Đình sao?

Chỉ bất quá là thật tâm hòa Đế Tuấn hợp tác, hay là lang tử dã tâm đây?

Bất quá đều không sao cả, phản chính đều là đá mài cho đệ tử bản tôn.

Dùng tốt thì có thể giữ lại, nếu như không dùng tốt, vậy không có tất yếu giữ lại nữa!" Đạo Kiếp lãnh mạc nói, không để ý tới những người này nữa, tiếp tục nhắm mắt lại, cảm ngộ Thời Không Đại Đạo.

Như kim hắn chỉ trảm xuất hai cỗ pháp thân, còn Hiện Tại Thân không có trảm xuất, tự nhiên sẽ không lơ là. ...

Thiên Đình, hôm nay là ngày đại hỷ của Thiên Đình.

Thiên Đế và Đông Hoàng trở về, tại tinh không đại hoạch toàn thắng, nhất cử chinh phục toàn bộ tinh không, vô số chủng tộc thần phục, khiến cho Yêu tộc tráng đại gấp mấy lần.

Điều làm cho người chấn phấn nhất là Tam Thiên thần phục.

Ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, việc này liền làm cho Thiên Đình thực lực bạo trướng gấp mấy lần, khả vị chấn phấn yêu tâm.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn thân mặc kim sắc đế bào, đầu đội đế quan, chân đạp vân lũ ngoa, khả vị ý khí phong phát.

Bên cạnh Thái Nhất cũng vẻ mặt tươi cười đoan tọa.

Chương 189

Lại đi xuống phía dưới chính là Tam Thiên, còn có Thập Đại Yêu Thánh, cùng với kinh người Thiên Đình Đại La Kim Tiên.

Có thể nói, như kim Thiên Đình nhân tài tế tế, Thánh Nhân không ra, túc dĩ hoành tảo thiên hạ. "Ba vị đạo hữu, đối với Thiên Đình ta có hài lòng không?" Đế Tuấn mặt mang nụ cười, nhìn về phía Tam Thiên. "Bệ hạ, Thiên Đình thật là nhân tài tế tế, khí thế khôi hoành!" Tam Thiên thần sắc đạm nhiên, biểu tình vô hỉ vô bi, đối với câu hỏi của Đế Tuấn đều khách khí cười một tiếng, gật đầu xưng tán.

Đối với thái độ của Tam Thiên, Đế Tuấn tịnh không để ý.

Hắn biết ba người này không phục, đây là bình thường, đổi lại là hắn cũng sẽ không phục.

Khả Hồng Hoang thực lực vi tôn, nhược nhục cường thực.

Tẫn quản nãi sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chiến thắng Tam Thiên có chút không công bằng, nhưng không có biện pháp, thế giới này là như vậy, thắng làm vua thua làm giặc.

Bất quá đối với Đế Tuấn, bọn hắn có thật tâm thần phục hay không không quan trọng, chỉ cần hữu dụng là được.

Đợi về sau thành Thánh, còn sợ áp không được Tam Thiên?

Biểu hiện ra ngoài hắn lại cười nói: "Ba vị đạo hữu đều là người có thân phận, cho dù ở trước Long Hán kiếp cũng là bá chủ một phương, uy danh hách hách.

Như kim gia nhập Thiên Đình ta, bản đế tự nhiên không dám đãi mạn.

Từ nay về sau, ba vị đạo hữu liền là Thiên Đình ta Tam Vị Thiên

Tôn, địa vị chỉ đứng sau bản đế và Đông Hoàng!" Lời này vừa nói ra, Thái Nhất đảo không nói gì, Thập Đại Yêu Thánh lại biến sắc, hiển nhiên thập phần không phục.

Bất quá cũng không có ai xuất ngôn phản bác, dù sao thực lực Tam Thiên nãi là Chuẩn Thánh đỉnh phong, vô luận tu vi hay danh đầu từng có đều lớn hơn bọn hắn nhiều.

Đối với Đế Tuấn, bọn hắn quá hiểu rõ, chỉ dùng người hữu dụng, về phần tình diện chi loại kia thì xếp ở phía sau.

Đế vương tâm hung khoan quảng, có thể dung nạp bất kỳ ai, nhưng đồng dạng đế vương cũng là vô tình nhất.

Đế Tuấn vô nghi là một vị đế vương hợp cách. "Vậy đa tạ bệ hạ!" Tam Thiên thần sắc đạm nhiên.

Cái gì Thiên Tôn hay không Thiên Tôn, đối với bọn hắn đều không quan trọng.

Có biện pháp nào đâu, như kim hình thế không bằng người, vừa mới hồi quy, đại thế chưa thành, chỉ có thể khuất cư nhân hạ.

Đế Tuấn cũng không nói thêm, gật gật đầu, mâu quang tảo qua tất cả mọi người, đạm đạm nói: "Như kim bản đế trở về, đại thế Thiên Đình ta đã thành, mục tiêu còn lại chính là Hồng Hoang đại lục.

Không biết chư quân có cái nhìn gì?" "Bệ hạ, thần có một lời!" Đế Tuấn vừa dứt lời, Bạch Trạch liền đứng ra. "Bạch Trạch đại thánh thỉnh giảng!" Đối với Bạch Trạch, Đế Tuấn tương đương coi trọng.

Bạch Trạch không chỉ là một vị Yêu Thánh thực lực cường đại, đồng dạng cũng là quân sư của Thiên Đình, trí tuệ thâm viễn.

Bất quá đối với Bạch Trạch hay các Yêu Thánh khác, trong mắt Tam Thiên lại hiện lên vẻ khinh miệt.

Khu khu mấy danh Chuẩn Thánh sơ kỳ bách tộc di lưu, căn bản không để vào mắt.

Nhưng bọn hắn cũng không nói chuyện, từng người nhãn quan mũi, mũi quan tâm, giống như sự không liên quan đến mình vậy.

Đế Tuấn cũng nhìn thấy phản ứng của Tam Thiên, nhưng không nói nhiều, nhìn về phía Bạch Trạch.

So với Tam Thiên, hắn càng tin tưởng thủ hạ một chúng Yêu Thánh hơn.

Tam Thiên đối với hắn mà nói, chỉ là tăng cường chiến lực Thiên Đình, cái khác căn bản sẽ không để ý. "Bệ hạ, thần cảm thấy như kim cho dù thực lực Thiên Đình ta đại tăng, cũng nên ổn trát ổn đả, tốt nhất tạm thời không đối đầu với Vu tộc!" Bạch Trạch nói: "Thần kiến nghị, trước tiên bắt đầu từ Hồng Hoang các nơi, những bách tộc tàn lưu kia.

Còn có, có ba chủng tộc, một khi thu phục, cũng có thể làm cho thực lực Thiên Đình ta lần nữa tăng cường!" "Nga?

Là ba chủng tộc nào?" Đế Tuấn mắt sáng lên, hiếu kỳ hỏi.

Những người khác cũng đều phân phân nhìn về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch mỉm cười, nói: "Tự nhiên là tam đại bá chủ năm đó: Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Bệ hạ, một khi Thiên Đình ta có thể thu phục Tiên Thiên Tam Tộc, không những thực lực sẽ đại tăng, đồng thời uy vọng cũng sẽ đại tăng!" "Tiên Thiên Tam Tộc!" Nghe vậy, tại tràng chúng Yêu tộc đều phân phân biến sắc.

Phải biết, những Yêu tộc này tuyệt đại bộ phận đều xuất tự Tiên Thiên bách tộc, mà Tiên Thiên bách tộc cơ hồ chín mươi phần trăm đều là phụ chúc chủng tộc của Tiên Thiên Tam Tộc năm đó.

Bây giờ bảo bọn hắn đối với Tiên Thiên Tam Tộc xuất thủ?

Quang nói ra ngoài danh thanh cũng không dễ nghe. "Bạch Trạch, ngươi xác định lời này không phải nói loạn?" "Bạch Trạch yêu thánh, ngã đẳng như kim Thiên Đình hứa đa người đều là phụ dung của Tam tộc năm đó.

Như kim Tam tộc một lạc, ngã đẳng tại cái thời điểm này xuất thủ, há không bị người ta nói là bỏ đá xuống giếng?" "Bản thánh cảm thấy không ổn, làm như vậy đối với danh thanh chúng ta không tốt.

Tiên Thiên Tam Tộc để uẩn thâm hậu, cho dù một lạc khủng phạ cũng không dễ đối phó, lộng không tốt sẽ làm cho Thiên Đình ta nguyên khí đại thương!" Bạch Trạch vừa dứt lời, các Yêu Thánh khác phân phân mở miệng, cơ hồ toàn bộ phản đối.

Có thể nói, những kẻ tồn tại từ Long Hán kiếp đến nay, tích uy mà Tiên Thiên Tam Tộc lưu lại quá sâu, cho dù đã một lạc, y nhiên khiến bọn hắn kỵ đạn. "Hừ, một đám chuột nhắt tham sống sợ chết.

Lại không phải là Tiên Thiên Tam Tộc thời kỳ đỉnh phong, ba cái chủng tộc lạc phách mà thôi cũng khiến các ngươi kỵ đạn như thế, đàm hà có thể thành sự?" Tại lúc này, Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng, thần tình bất tiết nói, nhìn về phía một chúng Yêu Thánh ánh mắt sung mãn bỉ di. "..." "Hoàng Thiên, ngươi có ý gì, cư nhiên dám nói ngã đẳng tham sống sợ chết?" "Hừ, không tham sống sợ chết, cũng không biết là kẻ nào bị Đạo Tôn dọa trốn tại Thái Cổ Tinh Không mấy cái nguyên hội không dám ra!" "Ngã đẳng chỉ là vì đại cục Thiên Đình mà suy nghĩ, không muốn vì Tiên Thiên Tam Tộc mà làm cho cục diện đại hảo của Thiên Đình ta tao ngộ phá hoại, không phải là sợ!" Bị Hoàng Thiên phúng thứ, một chúng Yêu Thánh phân phân đại nộ, đối túng lại, mở miệng một điểm cũng không lưu tình diện.

Vốn dĩ nhìn Tam Thiên đã không sướng, nguyên một đám cứ như

cao nhân nhất đẳng, bây giờ lại được Đế Tuấn cho địa vị cao như vậy, càng thêm không sướng.

Chương 190

Nhiên, Hoàng Thiên lại tịnh vị sinh khí, nói: "Huynh đệ chúng ta trốn tránh chính là Đạo Tôn, Đạo Tôn nãi là Đại Đạo Thánh Nhân, há là khu khu Tiên Thiên Tam Tộc có thể so sánh?" "Không sai, nói ngược lại, như kim Tiên Thiên Tam Tộc khủng phạ ngay cả Chuẩn Thánh cũng không có một cái, để cho các ngươi sợ thành như vậy, thật đáng cười!" Thương Thiên cũng cười lạnh nói. "Khả ố, ai sợ chứ?

Có giỏi thì nói lại lần nữa!" "Nói thì nói, ngươi làm gì được ta?

Thế nào, không phục?

Không phục thì ra ngoài đánh một trận?" "Đánh thì đánh, sợ ngươi không thành!" Tùy theo Tam Thiên và một chúng Yêu Thánh sảo nháo, cư nhiên có ý tứ đại đả xuất thủ, làm cho Đế Tuấn sắc mặt âm trầm xuống. "Đủ rồi, đừng cãi nữa!" Đế Tuấn giận dữ, đại hống một tiếng, trên người đế uy di mạn ra, làm cho đại điện trong nháy mắt an tĩnh lại.

Tam Thiên và một chúng Yêu Thánh đều các tự hừ lạnh một tiếng, cũng không có lại nói chuyện. "Nơi này là Thiên Đình, chư vị đều là người một nhà, ồn ào như vậy còn ra thể thống gì?

Nếu các ngươi cứ như thế này, ta còn làm thế nào thành đại sự?

Cán thúy giải tán đi!" Đế Tuấn lãnh mạc nói: "Chưa thương lượng ra cái gì, người mình lại đấu đá nhau, cũng không sợ để cho người ngoài chê cười!" Tùy tức, hắn nhìn về phía Bạch Trạch: "Bạch Trạch, tiếp tục!" Bạch Trạch cười khổ một tiếng, cũng không ngờ chỉ đưa ra một cái chủ ý, cư nhiên làm cho đám gia hỏa này náo loạn lên.

Hắn có chút khiểm ý nhìn thoáng qua những lão huynh đệ kia.

Hắn thề, lần này thật sự không phải cố ý, thực tâm cảm thấy cái kế hoạch này tốt mới nói ra, lại không ngờ dẫn tới các lão huynh đệ phản đối như thế. "Bệ hạ, thần đã nói xong, còn lại, do bệ hạ và Đông Hoàng bệ hạ quyết định đi!" Bạch Trạch vốn còn có chút lời muốn nói, hiện tại không dám nói nữa.

Không nói được thì thôi vậy, đỡ phải trong ngoài không phải người. "Nhị đệ, đệ thấy thế nào?" Đế Tuấn nhìn về phía Thái Nhất.

Thái Nhất suy nghĩ một chút, nói: "Ta không hiểu rõ Tiên Thiên Tam Tộc, tẫn quản Tam tộc một lạc, nhưng có hậu thủ gì hay không ta cũng không biết.

Nhưng lại có thể khẳng định, Thiên Đình ta như kim thực lực có thể khinh tùng trấn áp bất kỳ tộc nào, cho dù Tam tộc liên thủ cũng không sợ!" "Thái Nhất bệ hạ anh minh!" "Không sai, Hoàng Thiên ta tán đồng quan điểm của Thái Nhất bệ hạ!" Thái Nhất vừa nói xong, Thương Thiên và Hoàng Thiên liền phụ họa, tùy tức liếc mắt nhìn Thập Đại Yêu Thánh.

Kế Mông song quyền nắm chặt, mâu tử thiểm thước nộ ý, nhưng chung quy không có đi đấu võ mồm với Tam Thiên nữa, đối với Đế Tuấn, Thái Nhất nói: "Hai vị bệ hạ, tuy rằng phân tích có lý, nhưng tổng chi, thần cảm thấy không ổn, về phần vì sao... là cảm giác!" "Buồn cười, cảm giác?" Nghe vậy, Tam Thiên cười lạnh.

Thái Nhất sắc mặt trầm xuống, nói: "Kế Mông, ngươi đang hồ lộng bản hoàng sao?

Cảm giác Tiên Thiên Tam Tộc không đơn giản, chẳng lẽ ngươi cảm thấy trong đó năng ẩn tàng Thánh Nhân bất thành?" "Không sai, Kế Mông, còn có chư vị Yêu Thánh, bản đế biết các ngươi cũng là vì tốt cho Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đình ta muốn nhất thống Hồng Hoang, không thể

vòng qua Tiên Thiên Tam Tộc, đối với bọn hắn động thủ chỉ là chuyện sớm muộn.

Phản đối thì có thể, nhưng vậy Thiên Đình ta bước tiếp theo nên đi như thế nào?

Tiên Thiên Tam Tộc không thể động, Vu Tộc càng không thể động, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi không chờ đợi?" "Tương phản, bản đế đảo cảm thấy cái kiến nghị của Bạch Trạch không tồi.

Chỉ bất quá Tiên Thiên Tam Tộc dù sao cũng là bá chủ Hồng Hoang năm đó, đối với bọn hắn xuất thủ trước, chúng ta ứng đương sự tiên chuẩn bị!" "..." Lời này vừa nói ra, một chúng Yêu Thánh trầm mặc.

Lời Đế Tuấn làm bọn hắn không tìm ra lý do phản bác. "Bệ hạ anh minh!" Đảo là Bạch Trạch, trên mặt lộ ra nụ cười, cảm thấy Đế Tuấn tin tưởng mình.

Đế Tuấn nói thập phần có đạo lý, dĩ Thiên Đình như kim thế lực, toàn bộ Hồng Hoang đại lục không có bao nhiêu địa phương khả dĩ chinh phục.

“Khoan đã, còn một nơi mà chúng ta cũng nhất định phải lấy xuống!” Đúng lúc này, ánh mắt Bạch Trạch chợt lóe lên, bỗng nhiên mở miệng.

“Nơi nào?” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong đại điện đều nhao nhao nhìn lại, bao gồm cả huynh đệ Tam Thiên và Đế Tuấn, Thái Nhất.

“Tử Phủ Thánh Địa!” Bạch Trạch nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, nói: “Hai vị bệ hạ, không lâu trước đây, khi thần từ Thái Cổ Tinh Không trở về, thuộc hạ liền nghe thủ hạ báo lại, khoảng thời gian này Tử Phủ Thánh Địa mười phần không an phận.

Năm xưa Đông Vương Công vì sợ hãi vị kia trên Tam Tiên Đảo, đã di dời Tử Phủ Thánh Địa từ Đông Hải sang Tây Hải.

Hắn tại Tây Hải vẫn luôn không chịu ngồi yên, không chỉ tứ xứ chiêu mộ tán tu các nơi, thu phục các đại hải tộc ở Tây Hải, mà gần đây còn chuẩn bị đổi tên Tử Phủ Thánh Địa thành Tiên Đình!" "Tiên Đình?

Lại có chuyện này?" "Đông Vương Công chẳng lẽ muốn đối đầu với Thiên Đình chúng ta sao?" "Không thể tha thứ!

Bệ hạ, Đông Vương Công muốn chết, thần liền thành toàn cho hắn!" Nghe Bạch Trạch nói xong, chẳng những không ai phản đối, trái lại, toàn bộ cao tầng Yêu tộc trong đại điện đều từng người nộ hỏa xung thiên.

"Tiên Đình?

Ha ha, cái thời đại Hồng Hoang này cũng có lắm kẻ tài ba, chỉ là không biết Đông Vương Công là người phương nào, cư nhiên lại có đại khí phách như thế!" Ngay cả Tam Thiên cũng cười khẩy.

"Tiên Đình sao?

Dã tâm của Đông Vương Công cũng không kém bản đế a!" Đế Tuấn cũng kinh ngạc, lập tức cảm khái nói.

"Bệ hạ, xin ngài quyết đoán!" Cuối cùng, chúng yêu trong đại điện đều nhìn về phía Đế Tuấn.

Bất luận thương thảo thế nào, cuối cùng đều cần Đế Tuấn quyết định, thậm chí ngay cả Thái Nhất cũng như thế.

Đế Tuấn suy tư một chút, liền đưa mắt nhìn về phía huynh đệ Tam Thiên, nói: "Ba vị đạo hữu, các ngươi vừa mới trở về Hồng Hoang, rất nhiều người không biết uy danh của các ngươi.

Chi bằng do ba vị đạo hữu đi một chuyến đến Tử Phủ Thánh Địa, ân...

Tiên Đình, đánh ra uy danh của các ngươi thì như thế nào?" "Do chúng ta đi?" Nghe vậy, Tam Thiên thập phần kinh ngạc, không nghĩ tới Đế Tuấn sẽ để bọn hắn đi.

Bất quá Tam Thiên đã sống vạn cổ tuế nguyệt, trí tuệ có thể nói là gần như yêu nghiệt, há có thể nhìn không ra toan tính trong lòng Đế Tuấn?

E rằng đánh ra uy danh chỉ là phụ, nộp "đầu danh trạng" mới là thật a?

Đương nhiên, Tam Thiên cũng không có lý do cự tuyệt, chưa nói đến việc trước mắt đang ăn nhờ ở đậu, huống chi bọn hắn hoàn toàn chính xác cần đánh ra uy danh của mình.

Chương 191

"Đã như vậy, việc này giao cho ba huynh đệ chúng ta đi!" "Xin bệ hạ yên tâm, khu khu Tiên Đình mà thôi, trở tay có thể diệt!" Sau khi Tam Thiên đáp ứng liền cáo từ rời đi.

Thế nhưng, nhìn bộ dáng tự tin tràn đầy, một bộ không để người trong thiên hạ vào mắt của bọn hắn, Thập Đại Yêu Thánh đều thập phần khó chịu.

Kế Mông cười lạnh nói: "Hừ, Đông Vương Công cũng không đơn giản như vậy, năm đó liền lộng ra cái Vạn Tiên Đại Trận, bây giờ càng lung lạc đại lượng tu sĩ, ai biết sẽ có bao nhiêu tình huống?" "Như vậy chẳng phải càng tốt sao, để bọn hắn nếm chút đau khổ, tỉnh lại cái thói mục hạ vô nhân!" Phi Đản Yêu Thánh cũng toét miệng cười một tiếng.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Mặc kệ thế nào, Tam Thiên từ nay về sau đều là người của Thiên Đình ta, bản đế hy vọng bọn hắn có thể mau chóng giải quyết Đông Vương Công!" Đế Tuấn phất phất tay, sắc mặt nghiêm túc nói.

Thân là đế vương, cứ việc hắn cũng không quá thích huynh đệ Tam Thiên, nhưng lại sẽ không biểu hiện ra trước mặt thuộc hạ.

Lập tức, hắn nhìn về phía Thái Nhất, nói: "Nhị đệ, sự tình an bài cũng không sai biệt lắm.

Bất quá trước khi chúng ta xuất chinh Tiên Thiên Tam Tộc, hãy giải quyết chuyện của nhị đệ trước, sau đó đi cũng không muộn!" "Ta?

Chuyện gì?" Thái Nhất hơi sững sờ, có chút không hiểu.

“Hồng Mông Tử Khí!” ...

Lại nói, tại nơi giao giới giữa phương Đông và phương Tây, có một ngọn Vạn Thọ Sơn.

Trên Vạn Thọ Sơn có một tòa Ngũ Trang Quán, là nơi cư ngụ của một vị đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, tên gọi Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử tuy rằng thanh danh tại Hồng Hoang cũng không nhỏ, nhưng lại thập phần điệu thấp, tính tình bình hòa, ít khi tranh đấu với người khác.

Tuy nhiên không ai dám xem thường hắn, bởi vì vị Trấn Nguyên đại tiên này không chỉ là một trong những kẻ mạnh nhất trong 3000 khách tại Tử Tiêu Cung, mà còn nắm giữ Địa Thư - một trong Tam Thư, đứng trên mặt đất có thể lập ở thế bất bại.

Tại cổng lớn Ngũ Trang Quán, trên hoành phi có khắc một hàng chữ lớn: “Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia”.

Thế nhưng lại không ai dám trào phúng, bởi vì vị Trấn Nguyên đại tiên này có tư cách đó.

Giờ phút này, bên trong Ngũ Trang Quán, dưới tàn cây Nhân Sâm Quả, bày biện một bộ bàn ghế, một cái lư hương, hai tên đạo nhân đang ngồi đối diện nhau.

Hai tên đạo nhân khí chất xuất trần, hiển nhiên không phải người bình thường, chính là Trấn Nguyên Tử và người được xưng là “lão người hiền” trong Hồng Hoang - Hồng Vân Lão Tổ.

Chỉ thấy Hồng Vân tà tà dựa vào ghế, một bên vắt chéo chân, một bên miệng lớn ăn Nhân Sâm Quả, có thể nói là thập phần hài lòng.

Thế nhưng cổ quái là, trên mặt Hồng Vân lại tràn đầy sầu khổ, cùng dáng vẻ tiêu sái của hắn không hợp nhau chút nào.

“Lão hữu, Nhân Sâm Quả của ta đều sắp bị ngươi ăn sạch rồi!” Đối diện, nhìn Hồng Vân miệng lớn ăn Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử vẻ mặt đau lòng, nhưng lại càng thêm bất đắc dĩ.

“Hắc, chỉ là vài trái Nhân Sâm Quả mà thôi.

Ta nói này lão hữu, ngươi không đi bế quan trùng kích Chuẩn Thánh hậu kỳ, cứ một mực ở chỗ này nhìn ta làm gì?

Ta lớn như vậy rồi chẳng lẽ còn có thể đi lạc được sao?” Hồng Vân hi bì cười nói, chỉ bất quá bộ dáng thấy thế nào cũng giống như ngụy trang.

Trấn Nguyên Tử hừ lạnh một tiếng đạo: “Hừ, nếu như ta không nhìn chằm chằm, không chừng ngươi đã sớm chạy ra ngoài rồi.

Ngươi có biết hiện tại nguy hiểm bao nhiêu không?

Lại có bao nhiêu người đang âm thầm nhìn chằm chằm ngươi?” “Ta sẽ không biết sao?

Đám gia hỏa kia không phải thấy ta có một đạo Hồng Mông Tử Khí, lại không được Đạo Tổ thu làm đệ tử hay sao?

Không có hậu đài, nhưng muốn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân ta, há có dễ dàng như vậy?” Tiếp đó, Hồng Vân vẻ mặt chính sắc nói: “Lão hữu, yên tâm đi, ta sẽ không đi ra ngoài chạy loạn, cứ ở lại trong Ngũ Trang Quán.

Một lát nữa ta liền đi bế quan tham ngộ, ngươi cũng mau chóng đi tu luyện đi.

Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang càng ngày càng nhiều, nếu ngươi không mau chóng đột phá, Ngũ Trang Quán e rằng cũng không an toàn!” “Thật sự không đi ra ngoài?” Trấn Nguyên Tử hỏi lại lần nữa.

“Không đi ra ngoài, yên tâm đi!” Hồng Vân chỉ thiên bảo đảm.

“Vậy được rồi, nhớ kỹ lời ngươi nói, bần đạo đi bế quan đây!” Nhìn thấy Hồng Vân trịnh trọng như thế, Trấn Nguyên Tử gật đầu, xoay người rời đi.

Chỉ bất quá, chưa được mấy ngày, Trấn Nguyên Tử lại đi ra, nhìn thấy Hồng Vân vẫn còn ở đó mới an tâm bế quan.

Nhưng hắn lại không biết, hết thảy đều bị Hồng Vân nhìn ở trong mắt.

Đợi Trấn Nguyên Tử thật sự lâm vào bế quan thâm tầng, Hồng Vân lại lặng lẽ rời đi.

Lại nói tại Bắc Minh Chi Hải có một vị đại năng, tên là Côn Bằng, tại Hồng Hoang cũng là hách hách hữu danh.

Cũng giống như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, hắn nãi là một trong 3000 khách của Tử Tiêu Cung.

Chính cái gọi là “Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn, Côn chi đại, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã, hóa vi điểu, kỳ danh vi Bằng, nộ phi, kỳ dực nhược thùy thiên chi vân”, chính là nói về vị Côn Bằng lão tổ này.

Vị Côn Bằng lão tổ này càng là khó lường.

Năm đó tại Tử Tiêu Cung lúc đoạt chỗ ngồi, hắn vô cùng bá đạo, thấy Hồng Vân tính cách tốt liền muốn Hồng Vân nhường chỗ, lại bị Hồng Vân cự tuyệt.

Thậm chí hắn còn tao ngộ Tam Thanh trào phúng, may mà có Đế Tuấn và Thái Nhất giúp đỡ nói đỡ mới vãn hồi được một chút mặt mũi.

Nhưng cũng chính vì chuyện này mà Côn Bằng bị không ít đại năng Tử Tiêu Cung chê cười.

Đối với việc này, Côn Bằng lại đem Hồng Vân ghi hận trong lòng.

Vốn dĩ hắn cũng không đến mức ghi hận Hồng Vân như thế, nhưng ai bảo Hồng Vân không những không nhường chỗ cho hắn, cuối cùng lại đem chỗ ngồi nhường cho Chuẩn Đề, đây mới là chỗ hắn não nộ.

Hôm nay, Côn Bằng lại để mắt tới Hồng Vân, không chỉ vì chuyện chỗ ngồi tại Tử Tiêu Cung, mà còn vì Hồng Mông Tử Khí.

Đạo Hồng Mông Tử Khí kia của Hồng Vân khiến Côn Bằng thèm nhỏ dãi.

Chương 192

Sau một phen giãy dụa, Côn Bằng chuẩn bị xuất động, tìm cơ hội diệt đi Hồng Vân, cướp lấy đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Còn việc Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban tặng?

Ngại quá, hắn lại không phải đệ tử Đạo Tổ, thì đã làm sao?

Cướp xong, nếu Đạo Tổ truy cứu, cùng lắm thì đi đầu quân cho Tam Tiên Đảo.

Không sai, đây chính là ý tưởng của Côn Bằng.

Hắn nhất định phải có được Hồng Mông Tử Khí, thậm chí vì thế có thể phản bội Tử Tiêu Cung.

Sau khi có quyết định, Côn Bằng liền bắt đầu dò xét hạ lạc của Hồng Vân.

Cuối cùng hắn nghe ngóng được, Hồng Vân mấy vạn năm nay vẫn luôn không về Hỏa Vân Động mà ở tại đạo tràng của Trấn Nguyên Tử là Ngũ Trang Quán.

Đối với Trấn Nguyên Tử thân mang Địa Thư, Côn Bằng thập phần kiêng kị, vì vậy chỉ có thể ẩn tàng tại phụ cận Ngũ Trang Quán, chờ đợi Hồng Vân đi ra.

Một lần chờ đợi này chính là vạn năm.

Rốt cục, tại một ngày nọ, Hồng Vân giấu diếm Trấn Nguyên Tử lén lút rời khỏi Ngũ Trang Quán, chuẩn bị đi du lịch một phen.

"Hồng Vân lão nhi rốt cục cũng đi ra!" Ẩn tàng trong bóng tối, mắt Côn Bằng sáng lên, lặng lẽ đi theo.

Nơi này vẫn là phụ cận Ngũ Trang Quán, một khi xuất thủ động

tĩnh quá lớn có khả năng kinh động Trấn Nguyên Tử, bởi vậy hắn định chờ đi xa rồi hãy ra tay.

Cũng không biết đi theo bao lâu, thấy đã sai biệt lắm, Côn Bằng nhảy ra, chặn lại đường đi của Hồng Vân.

"Ai, chung quy không cách nào đào thoát một kiếp, chỉ là không ngờ người đầu tiên nhảy ra lại là ngươi, Côn Bằng!" Thấy Côn Bằng xuất hiện, Hồng Vân thở dài một tiếng, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn.

"A?

Còn có ai?" Côn Bằng kinh ngạc, cảm thấy không đúng, nhìn về phía bốn phía.

"Còn có chúng ta!" Hư không vặn vẹo, từng đạo thân ảnh đi ra, tổng cộng mười mấy người.

Mỗi người trên thân đều bị mê vụ bao phủ, thân hình lấp lóe bất định, hiển nhiên là không muốn cho người khác biết thân phận.

Nhưng không hề ngoại lệ, mười mấy người đột nhiên xuất hiện này toàn bộ đều là Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh trung kỳ cũng có tới mấy người.

"...." Sắc mặt Côn Bằng biến đổi, không ngờ có nhiều người đánh chủ ý lên Hồng Vân như vậy, khiến sắc mặt hắn thập phần khó coi.

Nhiều người như thế, muốn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí không nghi ngờ gì sẽ khó hơn rất nhiều.

Côn Bằng tự nhận không yếu hơn người, nhưng cũng không cách nào một người đối mặt nhiều đại năng Chuẩn Thánh như vậy.

"Nguyên lai là Côn Bằng đạo hữu, xem ra mục đích của Côn Bằng đạo hữu và chúng ta nhất trí?

Bất quá ngại quá, Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân chỉ có một đạo, chúng ta đang ở đây ai cũng sẽ không nhường!" Một đạo thân ảnh bị mê vụ bao phủ mở miệng, thanh âm già nua khàn khàn, hiển nhiên ngay cả thanh âm cũng là giả.

"Hừ, vậy phải xem các ngươi có bản lãnh đó hay không!" Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, thần tình khinh thường.

Mặc dù nhiều người tranh giành Hồng Mông Tử Khí khiến hắn thập phần não nộ, nhưng lúc này chỉ có thể tiếp nhận.

Bất quá hắn đối với thực lực cực kỳ tự tin, trừ phi đối phương nhiều người liên thủ.

Nhưng có khả năng sao?

Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, ai mà không muốn được?

Thấy đám người này vừa gặp mặt đã thương đàm chia chác Hồng Mông Tử Khí, Hồng Vân một mặt phẫn nộ.

Giản trực không đem hắn để vào mắt, Hồng Vân hắn tốt xấu gì cũng là đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang được không?

Cũng không phải dê béo mặc người chém giết.

Thế là, Hồng Vân lạnh lùng nói: "Chư vị đạo hữu, chẳng lẽ thật sự muốn cùng bần đạo không chết không thôi hay sao?

Nói cho các ngươi biết, bần đạo sẽ không giao ra Hồng Mông Tử Khí, các ngươi chết cái tâm đó đi!" "Ha ha, Hồng Vân, đã là lúc nào rồi còn nói loại lời này?

Nói thật cho ngươi biết, hôm nay không những phải giao ra Hồng Mông Tử Khí, ngay cả mạng của ngươi, bần đạo cũng muốn!" Côn Bằng cười lớn một tiếng, thần sắc âm lãnh, khi nhìn về phía Hồng Vân, sát ý hào không che giấu.

“Để phòng đêm dài lắm mộng, chư vị đạo hữu thỉnh mau chóng xuất thủ!” “Tốt!” Thế nhưng, Côn Bằng vừa trào phúng vài câu, những người khác lại không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ, đảo ngược làm cho Côn Bằng sững sờ.

“Bần đạo liều mạng với các ngươi!” Hồng Vân gầm thét một tiếng, cũng trực tiếp liều mạng.

Không thể không nói, “người hiền lành” một khi phát uy cũng rất khủng bố.

Đối mặt mười mấy tên Chuẩn Thánh đại năng, hắn cũng chém giết được một hồi lâu.

Bất quá chung quy là quả bất địch chúng, rất nhanh liền thương tích đầy mình, khí tức trên thân bắt đầu hạ thấp.

“Hồng Vân chịu chết!” Côn Bằng thấy thế cũng không trì hoãn nữa.

Còn trì hoãn thêm, Hồng Mông Tử Khí e rằng đều bị người cướp đi, thế là hắn cũng xuất thủ.

Có Côn Bằng gia nhập, áp lực của Hồng Vân càng lớn hơn, rất nhanh liền nguy như trứng chồng.

Thế nhưng, Hồng Vân vẫn không có tuyệt vọng, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

“Ha ha, nhiều đạo hữu đều ở đây a, xem ra bản đế tới chậm rồi!” Tại cái thời điểm này, một tiếng cười to truyền đến, uyển như một khỏa mặt trời giáng lâm, đế uy tràn ngập.

Đế Tuấn và Thái Nhất mang theo một đám Yêu tộc đại năng từ hư không đi ra.

Chương 193

“Đế Tuấn, Thái Nhất?

Còn có Thập Đại Yêu Thánh!” “Làm sao có thể?” Điều này làm cho tất cả mọi người, bao quát cả Côn Bằng đều sắc mặt đại biến.

Thế nhưng Hồng Vân lại thở phào nhẹ nhõm.

“Bản đế vì sao không thể tới?” Đế Tuấn cười lạnh nói: “Nhiều người như vậy khi dễ Hồng Vân đạo hữu, bản đế sớm đã nhìn không được nữa rồi.

Thân là Thiên Đế, bản đế há có thể mặc cho loại hành vi này tồn tại ở thế gian?” Lời này lại làm cho Côn Bằng bọn người sững sờ, có chút không thể tin được.

Đế Tuấn là loại người này sao?

Chuyện tiếu lâm, quả thật giống như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên địa.

Ngay cả Hồng Vân cũng một mặt bỉ di cùng khinh thường, lạnh lùng nói: “Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi cũng là vì Hồng Mông Tử Khí của bần đạo mà đến a?” “Hồng Vân đạo hữu, mọi người đều xuất thân đồng môn, ngươi nói như vậy bản đế lại cảm thấy không đúng rồi, bản đế sao có thể là người đi cướp đoạt đồ vật của ngươi!” Đế Tuấn hàm tiếu, thế nhưng thoại âm lại nhất chuyển: “Bất quá Hồng Vân đạo hữu, nếu ngươi nguyện ý đem Hồng Mông Tử Khí giao cho bản đế, bản đế có thể xuất thủ giúp ngươi giải quyết những người này!” “Ngươi, Đế Tuấn...” “Đế Tuấn, ngươi có ý gì?” Lời này vừa nói ra, Hồng Vân sững sờ, bọn người Côn Bằng lại sắc mặt đại biến, thần tình nháy mắt cảnh giác.

“Vậy đa tạ Đế Tuấn đạo hữu, bất quá Hồng Mông Tử Khí nãi là cơ duyên thành thánh do Đạo Tổ ban tặng, bần đạo cũng sẽ không giao ra!” Nhưng mà, Hồng Vân lại lắc đầu, làm cho rất nhiều người ngoài ý muốn.

Phải biết, tại loại hình thế này, bất luận như thế nào đều không thể giữ được Hồng Mông Tử Khí.

Nếu như giao ra, hoặc giả còn có thể giữ được một mạng, nếu không căn bản không có bất kỳ đường sống nào.

Ai cũng không biết Hồng Vân nghĩ như thế nào, đơn giản là đầu óc rỉ sét.

“Ai, vậy thì hết cách rồi.

Hồng Vân đạo hữu, ngươi tự cầu phúc đi!” Đế Tuấn nghe vậy mâu tử lóe lên một đạo lãnh quang, ở mặt ngoài lại thở dài một tiếng, vung tay lên.

“Tốc chiến tốc thắng!” “Tế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” “Oanh!” Trong chớp mắt, một cỗ hạo hãn tinh thần chi lực mãnh liệt tuôn ra, tinh quang chiếu sáng hư không.

Từ trong hư không đi ra mấy trăm đạo thân ảnh, mỗi người đều huy động một cây đại phàn.

Đại phàn che trời, tiếp dẫn tinh quang, tịnh dung nhập cùng Hà Đồ Lạc Thư mà Đế Tuấn tế ra.

Trong nháy mắt, Đế Tuấn bọn người biến mất không thấy, thay vào đó là một cái hạo hãn Tinh Thần Đại Trận.

“Oanh!” Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa thành, phía trên thương khung, vô số thái cổ tinh thần lấp lóe quang mang sáng chói, cộng minh cùng đại trận, làm cho thiên địa oanh minh.

“Không tốt, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” “Mau trốn!” Đế Tuấn đột nhiên hạ sát thủ, ai cũng không ngờ tới, vừa ra tay liền là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Điều này làm cho đám người tại tràng đều nhe răng muốn nứt.

Người đông thì không sai, còn có đỉnh cấp đại năng như Côn Bằng, nhưng người đông nữa thì như thế nào?

Bây giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quang bằng khí tức mà xem, không thành Thánh căn bản không cách nào kháng cự.

“Muộn!” Thanh âm băng lãnh từ trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận truyền ra, đem tất cả mọi người đều bao phủ đi vào.

“Oanh!” Vô tận tinh thần chi lực bạo phát, khí tức khủng bố tràn ngập, trấn áp cửu thiên thập địa.

Trong trận, vô tận tinh quang uyển như diệt thế chi quang, nương theo tiếng thảm thiết, chỉ trong một cái sát na liền có đại năng vẫn lạc.

Căn bản không bao lâu, liền có sáu tên Chuẩn Thánh đại năng vẫn lạc ở trong đó.

Đương nhiên, những người này chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Những đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ kia tự nhiên không có khả năng trực tiếp bị miểu sát, nhưng cũng khó khăn vô cùng.

Hồng Vân và Côn Bằng đồng dạng cũng vô cùng chật vật, ngắn ngủi một lát liền bị vô tận hủy diệt chi quang trùng kích đến hồn thân đẫm máu.

“Đế Tuấn...” Côn Bằng gầm thét, thần sắc dữ tợn, đối với Đế Tuấn hận ý ngập trời.

Trước đó hắn đối với việc Đế Tuấn và Thái Nhất trượng nghĩa xuất ngôn tương trợ tại Tử Tiêu Cung còn có chút hảo cảm, giờ khắc

này không còn sót lại chút gì, thậm chí hận thấu xương.

Bất quá rất nhanh hắn liền túng, đối với hư không hô to nói: "Đế Tuấn đạo hữu, thả bần đạo rời đi, Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân bần đạo nhường cho Đế Tuấn đạo hữu!" "Côn Bằng đạo hữu chớ vội, cứ ở yên trong đại trận, lát nữa bản đế cùng đạo hữu có chuyện quan trọng muốn bàn!" Đế Tuấn thản nhiên nói.

Sau đó tinh quang công kích Côn Bằng giảm đi một chút, nhưng lại không có thả hắn rời đi.

Côn Bằng lại mở miệng, Đế Tuấn lại không tiếp tục để ý, quay sang Hồng Vân nói: "Hồng Vân đạo hữu, cơ hội cuối cùng, giao ra Hồng Mông Tử Khí, bản đế thả ngươi rời đi!" Hắn tự nhiên sẽ không thả Hồng Vân, nói như vậy chẳng qua là sợ bức bách quá mức, Hồng Vân sẽ đem Hồng Mông Tử Khí hủy đi.

Còn việc Hồng Mông Tử Khí có thể hủy đi hay không, cái này ai cũng không biết, hắn không dám mạo hiểm.

Hồng Vân lại không nói một lời, thần tình lạnh lùng, cứ việc hồn thân đẫm máu nhưng lại không có chút ý tứ thỏa hiệp nào.

Bỗng nhiên, Hồng Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Đế Tuấn, ngươi thật sự cho rằng ăn chắc bần đạo?" "Hồng Vân, ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi còn có hậu thủ hay sao?

Bất quá cho dù ngươi có một chút át chủ bài, nhưng ở trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của bản hoàng cũng hào vô dụng xử.

Kết cục của ngươi đã chú định, giao ra Hồng Mông Tử Khí đi.

Hồng Mông Tử Khí tuy trân quý, nãi là cơ hội thành thánh, nhưng cũng không quý bằng mạng của ngươi a!" Lần này là Thái Nhất mở miệng, nhìn Hồng Vân ngoan cố như thế, hắn cũng gấp.

“A, Đế Tuấn Thái Nhất tiểu nhi, các ngươi chết không yên lành!” “Bần đạo không cam tâm!” Đúng lúc này, lại hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, hiển nhiên lại có hai tên Chuẩn Thánh đại năng kiên trì không nổi, vẫn lạc tại trong đại trận.

Thấy tình cảnh này, tất cả mọi người đều điên cuồng, phát phong trùng kích Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Không muốn chết thì chỉ có thể điên cuồng trùng kích, về phần Hồng Mông Tử Khí, nào còn tâm tư đi tranh?

Thế nhưng, đối mặt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cứ việc bọn họ đều là Chuẩn Thánh, nhưng muốn phá vỡ cũng là không có khả năng.

“Hồng Vân, nếu như ngươi lại ngoan cố không chịu thay đổi, bản đế chỉ có thể diệt sát ngươi!” Lúc này, thanh âm Đế Tuấn lần nữa truyền đến, lần này thanh âm của hắn lại vô cùng âm lãnh.

Chương 194

"Không sai, Hồng Vân, đây là cơ hội cuối cùng!" Thái Nhất cũng lạnh lùng nói.

"Ha ha!" Nhưng mà, Hồng Vân lại bỗng nhiên cười to, nói: "Là các ngươi bức ta, là các ngươi bức ta.

Vốn dĩ bần đạo không muốn làm như thế, dù sao bần đạo xuất thân Huyền Môn, từng tại Tử Tiêu Cung thính đạo, chịu ân huệ của Đạo Tổ!

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác!" Nói xong, Hồng Vân hơi than nhẹ, thần tình có chút thất lạc.

Đế Tuấn và Thái Nhất bọn người không biết Hồng Vân muốn làm gì, nhưng không biết vì sao lại bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

Tại lúc này, ánh mắt Hồng Vân lóe lên một tia kiên định, hướng về phía Đông Hải lớn tiếng nói: "Đạo Tôn, tiểu đạo Hồng Vân nguyện ý đem Hồng Mông Tử Khí hiến cho Đạo Tôn, chỉ cầu Đạo Tôn cho phép tiểu đạo gia nhập Đông Hải nhất mạch!" "Ngươi, Hồng Vân..." "Ngươi dám..." Đế Tuấn, Thái Nhất bọn người sắc mặt nháy mắt biến đổi.

Vốn cho rằng Hồng Vân có hậu thủ gì, lại không nghĩ tới đối phương cư nhiên làm như thế.

Bất quá căn bản không cho bọn hắn thời gian suy nghĩ, một đạo thanh âm băng lãnh uy nghiêm từ giữa thiên địa vang lên.

"Như ngươi mong muốn!" "Oanh!" Từ phương hướng Đông Hải, một cỗ khí tức khủng bố bạo phát, thượng trấn cửu thiên, hạ nhiếp cửu u, làm cho cửu thiên thập địa run rẩy.

Một bàn tay lớn tham xuất, che khuất bầu trời, nhật nguyệt tinh thần lượn lờ xung quanh, đại đạo khí tức tràn ngập, khóa việt tầng tầng thời không, trực tiếp giáng lâm, vỗ mạnh lên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Rắc rắc!" Một màn làm cho người ta hãi nhiên xuất hiện.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khủng bố vô cùng, bị Đế Tuấn bọn người coi là thủ đoạn mạnh nhất, dưới bàn tay lớn này lại như cùng vỏ trứng gà, trực tiếp vỡ nát.

Tức thì, bàn tay lớn một phát bắt lấy Hồng Vân, biến mất trong hư không.

Hết thảy đều chỉ diễn ra trong một cái sát na ngắn ngủi, vài giây đồng hồ cũng chưa tới, khiến cho tất cả mọi người đều chưa hồi thần.

"Đây là?" "Khí tức của Đạo Tôn?

Đã xảy ra chuyện gì?" "Vừa rồi hình như Đạo Tôn xuất thủ.

Ai có tư cách khiến Đạo Tôn xuất thủ?" Cùng lúc đó, tại sát na Đạo Kiếp xuất hiện, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang bị kinh động, từng người đều chấn kinh không thôi, cũng thập phần khó hiểu.

Thậm chí trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân cũng sắc mặt đại biến, ngay sau đó thần sắc trở nên vô cùng dữ tợn.

"Đáng chết Hồng Vân, cư nhiên dám phản bội bần đạo, đem Hồng Mông Tử Khí đưa cho Đạo Kiếp lão nhi!" "Khả ác, đó là Hồng Mông Tử Khí của bần đạo, hắn sao dám?

Lại có tư cách gì hiến cho người khác?" Hóa thân Hồng Quân một mặt phẫn nộ, cũng không nói nên lời.

Trước đó Côn Bằng bọn người vây giết Hồng Vân, thậm chí Đế

Tuấn xuất thủ hắn đều không thèm để ý, thậm chí ở trong Tử Tiêu Cung xem như trò vui.

Hắn chỉ cần chờ lúc Hồng Vân vẫn lạc, lặng yên xuất thủ đem Hồng Mông Tử Khí thu hồi là được.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới Hồng Vân cư nhiên chơi một chiêu này.

Hồng Mông Tử Khí ở trong tay bất luận kẻ nào, hắn đều có thể tùy thời thu hồi.

Nhưng một khi rơi vào tay Đạo Kiếp, vậy là triệt để mất rồi.

Thử hỏi hắn làm sao có thể không hận?

"E rằng Hồng Vân tư thông sớm đã cùng Đạo Kiếp lão nhi xâu chuỗi tốt, cố ý hãm hại Hồng Mông Tử Khí của bần đạo.

Tốt, tốt lắm!

Chuyện này tuyệt đối không thể cứ như vậy xong!" Hồng Quân hung hăng nói, trong cơn khí não cũng không còn đi quản Đế Tuấn bọn người.

Lại nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vỡ nát, Đế Tuấn bọn người trực tiếp chịu phản phệ, từng ngụm tiên huyết phun ra, vương vãi mặt đất, băng toái vô số sơn hà.

Giờ phút này thần sắc bọn họ trở nên uể oải không chịu nổi, trong mắt mang theo nộ hỏa ngập trời.

"Đạo Tôn, ngươi làm việc bất công!

Tranh đấu giữa chúng ta, ngươi không phải đã cam kết không nhúng tay vào sao?" Thái Nhất càng là hướng về phía Đông Hải gầm thét, dọa Đế Tuấn bọn người sợ mất mật.

Thái Nhất thật sự quá phẫn nộ rồi.

Một khắc trước còn quang minh thiên hạ, kia là Hồng Mông Tử Khí a, là hy vọng thành thánh.

Mắt thấy sắp tới tay, vị trí Thánh Nhân có thể kỳ vọng, thế nhưng chớp mắt một cái liền không còn.

Nhưng trong hư không lại không ai trả lời, Thái Nhất tự mình phát tiết một hồi cũng không còn kêu la nữa.

"Đi!" Một bên, đám người Côn Bằng vừa rồi cũng đang thất thần, giờ phút này cũng hồi thần lại, không nói hai lời trực tiếp độn nhập hư không rời đi.

Khó khăn lắm mới nhặt về một cái mạng, há có thể lại lưu lại lâu?

Bất quá trong lòng bọn hắn thật sự thập phần cảm kích Đạo Kiếp, nếu như không có Đạo Kiếp xuất thủ, bọn hắn thật sự sẽ chết tại bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đối với việc Côn Bằng bọn người đào tẩu, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không đi truy.

Lúc này nào còn tâm tình đi quản Côn Bằng?

Từng người sắc mặt âm trầm, trầm mặc không nói.

Lần này tiệt sát Hồng Vân, có thể nói bọn hắn đã làm chuẩn bị vạn toàn, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều dùng tới.

Tại thời điểm xuất hiện, hư không phương viên ức vạn dặm cũng bị cách tuyệt, tịnh làm rối loạn thiên cơ khiến cho người ngoài căn bản không cách nào phát hiện, tối đa chỉ có thể cảm thụ được tinh thần trên trời đang lấp lóe.

Thế nhưng, vạn vô nhất thất như vậy mà vẫn xuất hiện ngoài ý muốn.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới Hồng Vân sẽ làm ra một chiêu này.

Chương 195

Vị kia trên Tam Tiên Đảo giống như cùng Hồng Vân có sự ăn ý, Hồng Vân vừa mới hô xong liền trực tiếp giáng lâm đại thủ.

Thậm chí giống như Hồng Quân, Đế Tuấn đều bắt đầu hoài nghi hai người này không phải là sớm đã xâu chuỗi tốt rồi chứ.

"Khả ác, đại huynh, ta không cam tâm a!" Thái Nhất gầm thét một tiếng, quanh thân liệt diễm cuồn cuộn mãnh liệt, tịch quyển mà ra, làm cho thương khung phong vân biến sắc, điện thiểm lôi minh.

"Nhị đệ, thôi được rồi!" Đế Tuấn nhẹ nhàng thở dài, an ủi: "Đừng nói nữa, Hồng Mông Tử Khí đã rơi vào trong tay vị kia, chúng ta có phẫn nộ hơn nữa cũng vô dụng.

Nhị đệ yên tâm, chờ đại huynh ta thành thánh về sau, sẽ khuynh tẫn khí vận toàn bộ Thiên Đình trợ ngươi chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Chứng đạo Hỗn Nguyên?" Nghe vậy Thái Nhất sững sờ, trong mắt có một tia sắc thái: "Không sai, không thể thành thánh nhưng còn có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta cũng không có mất đi hy vọng!" Nghĩ như vậy, thần sắc hắn tốt hơn một chút, lẩm bẩm: "Đại huynh, chúng ta trở về đi!" "Được!" Tức thì, hai huynh đệ mang theo một chúng Yêu tộc rời đi.

Lần này tiệt sát Hồng Vân, tất cả mọi người đều làm cực kỳ ẩn tế, ngoại giới cũng không biết.

Thế nhưng nương theo tiệt sát thất bại, mấy tên Chuẩn Thánh đại năng còn sống sót kia trực tiếp đem chuyện này thọc ra, ngắn ngủi thời gian liền truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Cử thế chấn kinh.

“Thật điên cuồng, mười mấy vị Chuẩn Thánh đại năng tiệt sát Hồng Vân, ngay cả Thiên Đình đều xuất động, tế xuất Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận...” “Tê, cư nhiên có bảy vị Chuẩn Thánh đại năng vẫn lạc, Đế Tuấn cũng quá độc ác đi!” “Ai nói không phải, bất quá Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đủ xui xẻo.

Đem Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều tế xuất, vốn lòng tin tràn đầy, đối với Hồng Mông Tử Khí chí tại tất đắc, lại không nghĩ tới Hồng Vân diễn một màn như thế!” “A, nói đi nói lại, Hồng Vân mạng cũng thật lớn, như vậy đều không chết!” “Hà chỉ mạng lớn, còn nhân họa đắc phúc.

E rằng Hồng Vân đã sớm tính kế tốt, mượn nhờ cơ hội này không chỉ tiêu trừ sát kiếp, còn thuận lợi gia nhập Đông Hải nhất mạch!” “Ân?

Nói như vậy thật đúng là có khả năng.

Nếu quả thật là thế, vậy thì Hồng Vân cũng quá đáng sợ rồi?

E rằng trong Hồng Hoang, tất cả mọi người đều xem thường hắn!” “Không sai, Hồng Vân lão tổ xem ra mới là kẻ ẩn tàng sâu nhất, đem tất cả mọi người đều hố!” “Hừ, Hồng Vân cái tên phản đồ này, cư nhiên vì sống sót mà phản bội Tử Tiêu Cung nhất mạch cùng Hồng Quân lão tổ, bần đạo thật lấy làm hổ thẹn!” “Nói đúng lắm, tu sĩ chúng ta há có thể tham sống sợ chết?

Làm phản đồ?” “Hồng Vân thật làm cho Tử Tiêu Cung nhất mạch chúng ta mất mặt, thể diện mất hết rồi, chờ Đông Hải nhất mạch chế giễu đi.

Ngay cả bần đạo đều cảm giác không còn mặt mũi gặp người!” So với các tu sĩ khác, tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch thì từng người đối với cách làm của Hồng Vân phẫn nộ vô cùng.

Hồng Vân làm như vậy không nghi ngờ gì tương đương với phản bội, đầu địch.

Thế nhưng, cũng có người nhìn không được, cười lạnh nói: "Tử Tiêu Cung nhất mạch thật không biết xấu hổ, nói lời này cũng không thấy ngượng mồm!" "Nói rất đúng, đều đang oán hận Hồng Vân đầu địch, cũng không nhìn xem Tử Tiêu Cung nhất mạch đều là cái đức hạnh gì.

Mấy chục tên Chuẩn Thánh đại năng tiệt sát người ta, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, những người này e rằng đều là khách trong Tử Tiêu Cung ba ngàn người a?" "Còn có Đế Tuấn, đường đường là đệ tử môn hạ Đạo Tổ, cư nhiên cũng quang minh chính đại cướp đoạt, giết người.

Người như vậy cũng không biết xấu hổ làm Thiên Đế?

Thay trời quản lý trật tự Hồng Hoang?

Thật cười chết người rồi!" "Vị đạo hữu này nói không sai.

Nói Hồng Vân lão tổ là phản đồ, cũng không nhìn xem Tử Tiêu Cung nhất mạch đã làm chuyện gì?

Có thể trách Hồng Vân lão tổ sao?

Đều là bị bức ép.

Nếu đổi lại là bần đạo, bần đạo cũng không chết không thôi!" Những người nói lời này tuyệt đại đa số đều là Đông Hải nhất mạch và những người trung lập.

Đúng vậy, phản bội đích xác đáng xấu hổ, nhưng tình huống của Hồng Vân lại là tình hữu khả nguyên.

Bị một đám người vây giết, sự phẫn nộ của Hồng Vân có thể nghĩ.

Nếu như không phản bội, đối mặt loại tình huống kia, chẳng lẽ muốn thúc thủ chịu trói?

Đem Hồng Mông Tử Khí ngoan ngoãn nhường lại?

Huống chi cho dù đem Hồng Mông Tử Khí giao ra, Đế Tuấn bọn người thật sự sẽ tha cho Hồng Vân?

Chưa chắc đâu, dù sao một đạo Hồng Mông Tử Khí chính là thiên đại nhân quả.

Hồng Vân lại không phải tu sĩ nhỏ bé, hắn là đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không nguyện ý nợ một vị đỉnh cấp đại năng nhân quả, đây là thiên đại nhân quả.

Tuyệt đại đa số tu sĩ ánh mắt đều sáng như tuyết, điểm ấy há có thể nhìn không ra?

Đương nhiên, cũng không phải tu sĩ Đông Hải nhất mạch nào cũng hướng về phía Hồng Vân nói chuyện.

Hồng Hoang nhược nhục cường thực, vô năng thì không oán được người khác.

Tương phản, rất nhiều người bỉ di Hồng Vân.

Đồng dạng là đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang, vì sao hắn lại lăn lộn thê thảm như vậy?

Ngay cả cơ hội thành thánh đều giữ không được?

Tu sĩ Đông Hải nhất mạch sở dĩ giúp Hồng Vân nói chuyện, thứ nhất là vì đả kích trào phúng Tử Tiêu Cung nhất mạch, thứ hai là vì Hồng Mông Tử Khí như hôm nay đã rơi vào trong tay Đạo Kiếp.

Bởi vậy, cách làm lần này của Hồng Vân đã cấp cho Đông Hải nhất mạch tăng thêm một cái thánh vị.

Bên này Hồng Vân huyên náo xôn xao, đồng dạng, Thiên Đình cũng là tiêu điểm.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận từ sau lần đại chiến trước liền chấn hám Hồng Hoang, được vinh dự là Hồng Hoang Đệ Nhất Đại Trận.

Cũng không phải nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận siêu việt Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hạn chế quá lớn, trừ Thập Nhị Tổ Vu ra những người khác căn bản dùng không được.

Nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại khác biệt, chỉ cần điều kiện cho phép, bất luận kẻ nào đều có thể tế xuất.

Thế nhưng, ai cũng không ngờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lần nữa xuất hiện, cư nhiên là vì cướp bóc giết người, lại còn thất bại.

Chương 196

Nhất thời, Đế Tuấn và Thái Nhất thành đối tượng bị người đời chế giễu.

Đồng dạng bị người trào phúng còn có Côn Bằng, vị Côn Bằng lão tổ này đồng dạng thập phần biệt khuất.

Tam Tiên Đảo, Vô Cực Đại Điện.

Đạo Kiếp ngồi xếp bằng trên đài cao, phía dưới Hồng Vân thần tình thảm thắc đứng đấy, cả thở mạnh cũng không dám.

Đứng đã lâu như vậy, vị Đạo Tôn này vẫn luôn nhắm mắt đả tọa, căn bản không để ý tới hắn, làm cho Hồng Vân nhất thời luống cuống không biết làm sao.

Cũng không biết qua bao lâu, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt, khẽ vẫy tay, đạo Hồng Mông Tử Khí ký thác trong nguyên thần Hồng Vân cư nhiên không tự chủ được bay ra.

"...." Điều này làm cho Hồng Vân kinh sợ, thủ đoạn này cũng quá quỷ dị đi.

Nếu như vị Đạo Tôn này muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí, há không phải đều không cần xuất thủ?

Hít sâu một hơi, đè xuống chấn kinh trong lòng, Hồng Vân hướng về phía Đạo Kiếp thi lễ một cái, nói: "Đa tạ Đạo Tôn cứu mạng chi ân, từ nay về sau, cái mạng này của Hồng Vân chính là của Đạo Tôn nhất mạch!" "Ân!" Đạo Kiếp gật đầu, thản nhiên nói: "Ngươi đi đến Nhân tộc trước đi, đi theo bên cạnh Phục Hy, chờ đợi bản tôn triệu kiến.

Về phần tranh đấu giữa hai mạch, ngươi cũng không cần tham dự,

nhớ kỹ chưa?" "Đi Nhân tộc?" Hồng Vân sững sờ, nhưng nghe được câu nói phía sau thì trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: "Đạo Tôn yên tâm, tiểu đạo sẽ an tâm ở lại Nhân tộc, chờ đợi Đạo Tôn phân phó!" "Ân, lui xuống đi!" Vung tay lên, đem Hồng Vân tống xuất đại điện, Đạo Kiếp liền đưa mắt nhìn về phía Nhân tộc.

Giờ phút này, Nhân tộc kinh qua một đoạn thời gian phát triển, nhân số đã đạt tới mấy ngàn vạn, tốc độ sinh sôi có thể nói là thập phần khủng bố.

Sau khi đề bạt ba người Toại Nhân Thị, Phục Hy liền ít khi hiện thân, để Nhân Tộc Tam Tổ đái lĩnh Nhân tộc phát triển.

Dựa theo phân phó trên ngọc giản, Phục Hy cũng không có giúp đỡ Nhân tộc quá nhiều, bởi vậy Nhân tộc tuy rằng tịnh vị gặp đại nguy hiểm, nhưng cũng sống thập phần gian khổ.

Bất quá những điều này đều lọt vào trong mắt Tam Thanh.

Tam Thanh những năm này vẫn luôn ẩn tàng trong bóng tối quan sát Nhân tộc, không cam lòng buông tha, chỉ là những năm này vẫn luôn không có đầu mối.

Mãi cho đến mấy ngày gần đây, không biết vì sao, Lão Tử luôn cảm thấy tâm thần không yên, giống như có sự chỉ dẫn nào đó.

Thế là, Lão Tử liền hóa thành một tên lão giả Nhân tộc bình thường, đi vào trong một cái tiểu bộ lạc của Nhân tộc.

Cử động này làm cho Nguyên Thủy và Thông Thiên thập phần kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, liền đi theo.

Tại cái bộ lạc kia ngốc mấy ngày, trong đầu Lão Tử bắt đầu có linh quang.

Thế là, hắn lắc mình biến hoá, hóa thành một vị đắc đạo chân tiên, râu tóc bạc trắng, da dẻ như hài nhi, quanh thân tiên quang lượn lờ,

cho người ta một loại cảm giác tiên phong đạo cốt.

Việc này liền kinh động đến rất nhiều người của Nhân tộc, bọn họ nhao nhao kiến lễ, miệng hô tiên nhân.

Lão Tử cười, không sai, hắn rốt cục đã minh bạch, minh bạch mình nên làm cái gì, cơ duyên chứng đạo của hắn đến rồi.

Thế là, không nói hai lời, hắn liền bắt đầu vì những người của Nhân tộc truyền thụ một phen đại đạo lý, Hồng Mông Tử Khí trong đầu cũng nhảy lên càng ngày càng lợi hại.

"Hồng Quân lão nhi, đợi không kịp rồi sao?" Cùng lúc đó, khi Lão Tử tại Nhân tộc có hành động, trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp tâm sinh cảm ứng, ánh mắt nhìn về phía Nhân tộc, cười lạnh liên tục.

Tại trong mắt hắn, có một cỗ Thiên Đạo chi lực ẩn hối đang bồi hồi giữa Nhân tộc và Lão Tử, thập phần ẩn tế, cho dù là Thánh Nhân cũng không nhất định có thể khinh dịch phát hiện.

Nhưng hắn là Thánh Nhân bình thường sao?

"Phục Hy, Lão Tử muốn tại Nhân tộc giảng đạo, mưu đồ công đức, ngươi đi ngăn cản hắn!" Đạo Kiếp không định đích thân xuất thủ, liền truyền âm cho Phục Hy.

Đang tại Nhân Tộc Thánh Địa bế quan, Phục Hy sau khi nghe Đạo Kiếp truyền âm, thần sắc biến đổi, trên mặt nháy mắt lóe lên nộ ý.

Mâu quang như điện, sát cơ lẫm nhiên, hắn quét qua các nơi trong Nhân tộc, rất nhanh liền phát hiện tại bên ngoài một cái bộ lạc Nhân tộc cỡ trung, có một vị tiên phong đạo cốt lão giả.

Lão giả uyển như đắc đạo chân tiên, đang một mặt hòa thiện giảng đại đạo lý cho Nhân tộc.

Tại cách đó không xa, có một tên trung niên đạo nhân và một tên

thanh niên đạo nhân đang trầm tư.

“Thật to gan!

Trước mặt Phục Hy ta mà dám mưu tính Nhân tộc như thế?

Tam Thanh, các ngươi đang muốn chết!” Dứt lời, khí tức thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong từ trên thân Phục Hy bạo phát.

Hắn một bước bước ra, xé rách hư không, liền giáng lâm bên ngoài cái bộ lạc Nhân tộc kia.

“Oanh!” Phục Hy giáng lâm không có chút nào che giấu khí tức, hạo hãn thánh uy tịch quyển thiên địa, làm cho toàn bộ Nhân tộc, thậm chí ngoài Nhân tộc, vô số sinh linh đại kinh thất sắc, ức vạn dặm sơn hà run rẩy.

Nhân tộc càng bị cỗ khí tức này ép tới mức nhao nhao quỳ rạp xuống đất, dập đầu mô bái.

Bọn họ không hiểu vì sao vị lão tổ tông này lại phát nộ như thế, nhưng lại biết nhất định có người chọc giận lão tổ tông.

Không sai, đoạn thời gian này Phục Hy đái lĩnh Nhân tộc phát triển, tịnh bồi dưỡng được Nhân Tộc Tam Tổ, bọn họ đã xem Phục Hy là lão tổ tông rồi, địa vị tại Nhân tộc tịnh không kém Nữ Oa là bao.

Phục Hy vốn là huynh trưởng Nữ Oa, xưng hô lão tổ tông càng không có gì không ổn.

Cũng may Phục Hy tuy rằng trên thân khí tức cuồng bạo, tịch quyển chư thiên, uy áp thiên địa, nhưng đối với Nhân tộc lại thập phần nhu hòa, nếu không những Nhân tộc bình thường này làm sao có thể chịu đựng được?

E rằng chỉ một luồng khí tức liền có thể diệt đi toàn bộ Nhân tộc.

Phục Hy không để ý tới những Nhân tộc đang quỳ rạp xuống một

mảnh kia, trực tiếp cắt ngang Lão Tử giảng đạo, tịnh lạnh lùng nói: "Tam Thanh, ai cho phép các ngươi tới Nhân tộc?

Ai cho phép các ngươi ở chỗ này giảng đạo?

Hôm nay, nếu không cho bần đạo một cái giải thích thỏa đáng, ai cũng đừng hòng sống sót rời đi!" "Đáng chết, cái tên này sao lại tới vào lúc này?" Lão Tử thần sắc vô cùng khó coi, thậm chí có thể nói là dữ tợn, cùng dáng vẻ tiên phong đạo cốt trước đó hoàn toàn khác biệt, giản trực một tiên một ma.

Loại sự tình này đổi lại là ai thì cũng đều sẽ bạo nộ.

Phải biết, hắn đang có linh cảm, chỉ cần giảng xong đạo liền chuẩn bị lập giáo chứng đạo.

Chương 197

Nhưng mà, tại thời gian quan trọng, Phục Hy cư nhiên tới, làm sao hắn có thể không giận?

"Hừ, chê cười!

Phục Hy, bọn ta làm cái gì, đi đâu, chẳng lẽ còn cần Nhân tộc các ngươi đồng ý?" Không đợi Lão Tử nói chuyện, Nguyên Thủy lại không làm, đứng ra đối trì cùng Phục Hy.

Thông Thiên cũng đi ra, cười lớn một tiếng, nói: "Ha ha, Phục Hy, ngươi đang nói đùa sao?

Ý của ngươi là muốn lưu lại ba huynh đệ chúng ta?

Bất quá chúng ta đối với Nhân tộc vốn không có ác ý, chỉ là hiếu kỳ nhìn xem.

Bằng một mình ngươi, là đối thủ của ba người chúng ta sao?" Nói xong, hắn ma sát thanh Thanh Bình Kiếm trong tay, tựa hồ thật muốn cùng Phục Hy đại chiến một trận.

Sắc mặt Phục Hy thập phần khó coi, nhưng tuyệt đối không thể thối lui.

Chuyện này không chỉ là vấn đề mặt mũi, Tam Thanh đến Nhân tộc hắn lại không phát hiện, bản thân đã thất trách, dẫn tới sư tôn bất mãn.

Thế là, Phục Hy lãnh mạc nói: "Người đông sao?

Muốn khi phụ bần đạo một mình?

Vô luận các ngươi nói thế nào, hôm nay nếu như không thể cho bần đạo một cái công đạo vừa ý, bần đạo không những muốn cùng

các ngươi liều mạng, đồng dạng sẽ truyền tin cho Nữ Oa và chư vị sư muội." Nói đến đây, hắn bỗng nhiên cười, cười lạnh nói: "Đừng quên, nơi này là phụ cận Bất Chu Sơn.

Nhân tộc cùng Vu tộc láng giềng!" "Vu tộc..." Lời Phục Hy nói làm cho Tam Thanh nhao nhao biến sắc.

Phải biết tại Hồng Hoang hiện tại, nếu hỏi bọn hắn kiêng kị nhất là ai, vậy thì trừ Đạo Kiếp và Hồng Quân ra, chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu quá đáng sợ, có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, chiến lực có thể so với Thánh Nhân.

Quan trọng nhất là, Thập Nhị Tổ Vu tính tình bạo lệ, trời không sợ đất không sợ, một khi xuất thủ là thật dám giết người, căn bản không cân nhắc hậu quả.

Tương phản, Nữ Oa tuy rằng thành thánh, bọn họ ngược lại không quá kiêng kị, bởi vì bọn họ biết cho dù động thủ, Nữ Oa cũng sẽ không tùy tiện giết bọn họ.

Nhưng trước mắt cơ duyên chứng đạo đã đến, sao có thể buông tha?

Cho dù là Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng biết cử động kỳ quái của Lão Tử là vì thành đạo.

Ngăn cản người thành đạo, như cùng giết cha mẹ, bất cộng đái thiên.

Phục Hy phẫn nộ với bọn hắn, đồng dạng bọn hắn đối với Phục Hy cũng nộ hỏa ngập trời.

Bởi vậy, nhất thời ai cũng không nguyện ý thối lui.

Phục Hy biết một mình hắn không có khả năng là đối thủ của Tam

Thanh, nếu không đã sớm động thủ.

"Phục Hy đạo hữu, bần đạo cũng tới!" Tại cái thời điểm này, một dải hồng quang lóe lên, Chuẩn Thánh khí tức tràn ngập, lại là Hồng Vân đạp không đi tới.

"Hồng Vân?" "Hồng Vân, hắn sao lại tới đây?" Thấy Hồng Vân, Phục Hy nhíu mày, Tam Thanh thì sắc mặt âm trầm.

Đối phó Phục Hy đã đủ phiền toái, Hồng Vân bây giờ lại là nhân vật gây tranh cãi, bọn hắn tự nhiên không nguyện ý tại cái thời điểm này tiếp xúc với Hồng Vân.

Lão Tử ba người càng không cần nói, Hồng Vân có lý do tày đình gì đi nữa thì cũng là kẻ phản bội, bọn hắn tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

"Phục Hy đạo hữu, là Đạo Tôn bảo bần đạo tới.

Đạo Tôn bảo bần đạo những ngày tiếp theo hãy lưu lại Nhân tộc, hiệp trợ đạo hữu!" Hồng Vân thở dài một tiếng, mở miệng giải thích, chỉ bất quá trong lòng lại thập phần khổ sáp.

Thần sắc Phục Hy hắn há có thể nhìn không ra?

Nhưng hắn có biện pháp nào?

Về phần thần tình Tam Thanh, hắn ngược lại không để ý lắm.

Đã gia nhập Đông Hải nhất mạch, vậy thì tự nhiên sẽ không cần để ý cách nhìn của người Tử Tiêu Cung nhất mạch.

"Sư tôn bảo tới?" Lời Hồng Vân làm cho Phục Hy sững sờ.

Tuy rằng không rõ ý tứ của sư tôn nhà mình, nhưng đã là sư tôn an bài, hắn tự nhiên sẽ không có ý kiến.

Hắn hướng về phía Hồng Vân gật đầu, liền tiếp tục lạnh lùng nhìn Tam Thanh.

Như hôm nay có Hồng Vân, để khí của hắn cũng đủ hơn một chút, nhưng y nhiên không cách nào làm gì được Tam Thanh, bởi vậy Phục Hy không định xuất thủ, chỉ cần có thể nhìn chằm chằm Tam Thanh là được.

Hắn không biết Tam Thanh lén lút ở Nhân tộc làm gì, nhưng lại biết vô luận đối phương làm gì, ngăn cản là được.

Cứ như vậy, song phương giằng co.

Sự giằng co này đối với Phục Hy và Hồng Vân tự nhiên không có ảnh hưởng, nhưng Tam Thanh lại gấp a.

Lão Tử muốn chứng đạo, lúc Phục Hy chưa tới, Lão Tử cũng đã đem dự định của mình nói cho Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đã biết Lão Tử muốn chứng đạo, tự nhiên ra sức ủng hộ, cũng muốn nhìn xem Lão Tử phải chăng có thể thành công.

Một khi Lão Tử mượn việc này chứng đạo, khoảng cách bọn hắn chứng đạo còn xa sao?

Thế nhưng, bây giờ Phục Hy và Hồng Vân cản ở trước mặt, căn bản không cách nào hành động.

Càng dời lại càng bất lợi, một khi Thập Nhị Tổ Vu bị dẫn tới, đừng nói chứng đạo, muốn rời khỏi Nhân tộc đều không dễ dàng.

"Đáng chết, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Lão Tử gấp a, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp.

Cùng Phục Hy thương lượng?

Chương 198

Bảo hắn để ta ở chỗ này giảng đạo, sau đó lập giáo chứng đạo?

Tiếu thoại, Phục Hy tuyệt đối không có khả năng đồng ý, cho dù bỏ ra cái giá lớn hơn nữa đối phương cũng sẽ không đồng ý.

Cục diện Tam Thanh lúng túng tự nhiên cũng bị Hồng Quân hóa thân thân ở Tử Tiêu Cung nhìn ở trong mắt.

Lão Tử đi Nhân tộc bộ lạc giảng đạo là do hắn dẫn đạo, hắn tự nhiên không có khả năng mặc kệ.

Thấy Phục Hy xuất hiện, Hồng Quân biết tịnh không phải Phục Hy phát hiện ra Tam Thanh.

Lần này Tam Thanh tiến về Nhân tộc thập phần điệu thấp, hắn đã cố ý giúp ba người đả loạn thiên cơ, lấy tu vi Phục Hy có thể phát hiện mới là lạ.

Hắn vốn định thừa dịp Đạo Kiếp không chú ý, len lén để Lão Tử hoàn thành giảng đạo, sau đó tấn tốc lập giáo chứng đạo, đến lúc đó tức tiện bị người phát hiện cũng đã muộn.

Thế nhưng lại không nghĩ tới, cư nhiên tại thời khắc quan trọng, mắt thấy sắp thành công lại bị phát hiện.

"Làm sao bây giờ?

Con đường chứng đạo của Tam Thanh tại Nhân tộc, bây giờ bị Đạo Kiếp lão nhi phát hiện, e rằng hắn sẽ đối với Nhân tộc nhìn chằm chằm, về sau khó mà có cơ hội nữa!" Hồng Quân sắc mặt vô cùng âm trầm, thập phần não nộ nhưng lại không có biện pháp.

"Không được, Tam Thanh là một bộ phận quan trọng nhất trong kế hoạch của bần đạo, tuyệt đối không thể buông tha, nhất định phải

nghĩ biện pháp, cho dù bần đạo phải bỏ ra cái giá lớn đi nữa!" Nghĩ tới đây, Hồng Quân cắn răng một cái, thân hình lấp lóe liền rời khỏi Tử Tiêu Cung, giáng lâm bên ngoài Tam Tiên Đảo.

"Nguyên lai là Hồng Quân đạo hữu a, không biết Hồng Quân đạo hữu làm sao lại có rảnh rỗi tới Tam Tiên Đảo của ta?" Hồng Quân vừa mới hiện thân, thanh âm Đạo Kiếp liền từ Tam Tiên Đảo truyền ra, chỉ là thanh âm này nghe thế nào cũng mang theo một cỗ ý vị trêu tức.

Trong mắt Hồng Quân phun lửa, nhưng lúc này chỉ có thể đè xuống, thản nhiên nói: "Đạo Kiếp đạo hữu, bần đạo có một chuyện cần cùng đạo hữu thương đàm, không biết đạo hữu có tiện hay không!" "Tự nhiên là tiện, bản tôn gần đây đang nhàn rỗi vô sự.

Hồng Quân đạo hữu nếu muốn vào tâm sự, bản tôn há có thể không hoan nghênh!" Tùy theo thanh âm Đạo Kiếp truyền ra, một con đường lớn màu vàng do pháp tắc giao chức từ Tam Tiên Đảo trải ra, kính trực rơi vào dưới chân Hồng Quân.

Hồng Quân cũng không do dự, trực tiếp đi vào, rất nhanh liền xuất hiện tại bên trong Vô Cực Đại Điện.

Vô Cực Đại Điện nãi là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo Đạo Kiếp gần đây chế tạo, tịnh không bằng Tử Tiêu Cung của Hồng Quân nhưng cũng thập phần huyền ảo.

Từng mai đại đạo phù văn lạc ấn, cái này nối tiếp cái kia tạo thành từng tổ hợp cấm chế bất đồng liên tiếp cùng một chỗ.

Bên trong đại điện, ngày bình thường chỉ là một cái đại điện bình thường, cổ phác không hiển xa hoa, nhưng hôm nay lại hóa thành một vùng tinh không.

Từng khỏa tinh thần chỉnh tề có thứ tự sắp xếp, liếc mắt nhìn lại

giống như tạo thành một cái bàn cờ.

Giờ phút này, Đạo Kiếp đang ngồi xếp bằng trên một ngôi sao, bình tĩnh nhìn Hồng Quân.

"Không nghĩ tới đạo hữu lại thích đánh cờ như vậy, cư nhiên tại trong linh bảo cung điện khai tịch một phương tiểu vũ trụ, lấy vũ trụ làm bàn, tinh thần làm quân cờ, thật là thủ đoạn tốt!" Nhìn tinh thần kỳ bàn trước mắt, Hồng Quân tán thán.

"Đạo hữu quá khen, chút tài mọn mà thôi, tự nhiên không vào được pháp nhãn của đạo hữu!" Đạo Kiếp khẽ cười một tiếng, huy thủ gian, một ngôi sao bay tới, rơi vào dưới chân Hồng Quân, giống như lạc tử một dạng, chờ đợi Hồng Quân hạ cờ.

Hồng Quân thần tình trở nên ngưng trọng, tế xuất một cái bồ đoàn, ngồi xếp bằng xuống, nhìn thẳng Đạo Kiếp ở trên một ngôi sao khác, thản nhiên nói: "Bần đạo tới đây, tất đạo hữu cũng đã biết rõ.

Không biết đạo hữu muốn thế nào mới chịu buông tay?" "A?

Hồng Quân đạo hữu, lời này có ý gì?

Mấy vạn năm nay bản tôn vẫn luôn ở tại Vô Cực Đại Điện, chưa từng rời đi, thứ cho bản tôn nghe không hiểu lời của đạo hữu!" Đạo Kiếp mở miệng, biểu tình trên mặt giống như thật sự không biết chuyện gì, làm cho Hồng Quân trong lòng đại mạ.

Giả bộ đi, xem ngươi có thể giả bộ tới khi nào.

Bất quá bây giờ hắn đang gấp, căn bản không muốn cùng Đạo Kiếp đánh đố ở chỗ này, thế là đạm đạm nói: "Môn hạ bần đạo, Tam Thanh tại Nhân tộc có một phần cơ duyên, như hôm nay bị Phục Hy môn hạ của đạo hữu ngăn trở.

Bần đạo tới đây, chính là muốn cùng đạo hữu làm một cái giao dịch, đổi lấy phần cơ duyên này của Tam Thanh!" Cứ việc nhận túng

làm cho Hồng Quân thập phần biệt khuất, nhưng hắn vẫn chỉ nói là cơ duyên của Tam Thanh, lại không nói là cơ duyên thành đạo.

Đạo Kiếp trong lòng biết rõ, nhưng cũng không điểm phá, đại hữu thâm ý nói: "Nguyên lai là chuyện này a.

Chỉ bất quá tiểu bối ở giữa tranh đoạt cơ duyên, hà tất để đạo hữu đích thân tới tìm bản tôn?" "Hừ, còn không phải do chuyện của Hồng Vân.

Đều trách bần đạo quản giáo không nghiêm mới để môn hạ làm ra loại chuyện xấu này.

Bần đạo nếu đối với môn hạ đệ tử lại mặc kệ không hỏi, e rằng bàn cờ này cùng đạo hữu chưa hạ xong liền đã thua rồi!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, có chút nộ ý nói, tựa hồ chuyện Hồng Vân thật sự làm cho hắn phẫn nộ.

"Nguyên lai là thế, bất quá..." Nghe vậy Đạo Kiếp làm ra một bộ "nguyên lai là thế", bộ dáng này làm cho Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi nhưng chỉ có thể nhịn xuống.

Tiếp đó, hắn trực tiếp nói: "Đạo hữu, chớ có trào phúng bần đạo nữa.

Nói đi, cần điều kiện gì mới có thể để Phục Hy cho đi?" "Đạo hữu chớ vội.

Nói đến, đạo hữu là lần đầu tiên tới Tam Tiên Đảo của ta a?

Chi bằng ngồi thêm một lát, hai lão gia hỏa chúng ta luận đạo một phen như thế nào?" Đạo Kiếp cười híp mắt nói, mảy may không có ý tứ đề cập đến chuyện kia.

"Khả ác, cái tên này tuyệt đối là cố ý đùa bỡn bần đạo!" Hồng Quân trong lòng não nộ.

Nếu như không phải bây giờ hắn chỉ là một cỗ hóa thân, ân, hoặc giả chân thân tới cũng không nhất định đánh thắng được, thì hắn tuyệt đối sẽ đem cái tên khả ác trước mắt ấn xuống đất ma sát.

"Đạo hữu trực tiếp nói đi, bần đạo cũng không có thời gian ở chỗ này cùng ngươi luận đạo!" Đè xuống não nộ trong lòng, hắn lạnh lùng nói.

"A?

Ký nhiên đạo hữu đã nói như vậy, kia bản tôn cũng không khách khí.

Đạo hữu nên tinh tường tranh đấu giữa chúng ta, quan hệ giữa chúng ta hình như cũng không tốt lắm a, vậy thì bản tôn há có thể cấp cơ duyên cho môn hạ đối thủ?" Đạo Kiếp lắc đầu, cười lạnh nói.

"Thật sự không thể đàm phán sao?" Nghe vậy thần sắc Hồng Quân lạnh xuống.

"Ha ha, đạo hữu chớ động nộ, bản tôn chỉ là mở cái trò đùa!" Thấy thế, Đạo Kiếp cười lớn, nói: "Thế giới này không có vĩnh viễn địch nhân, cũng không có vĩnh viễn bằng hữu, nhưng lại có vĩnh viễn lợi ích.

Chỉ cần có đầy đủ lợi ích, tư địch thì thế nào?

Chương 199

Đạo hữu cho là như vậy không?" "Ngươi muốn cái gì?" Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm, hỏi.

"Thiên Thư!" Đạo Kiếp lần này cũng không vòng vo.

"Không có khả năng!" Hồng Quân sững sờ, sau đó nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp cự tuyệt, tịnh thần sắc âm trầm nói: "Làm sao ngươi biết được Thiên Thư đang ở chỗ bần đạo?" "Thiên Thư nương theo Thiên Giới sinh ra, Thiên Giới một khi xuất thế, Thiên Thư cũng sẽ đi theo xuất thế, điểm ấy sao có thể gạt được bản tôn!" Đạo Kiếp thản nhiên nói.

Năm đó tại Tam Thập Lục Thiên chưa xuất thế trước, hắn liền đi vào đem bên trong vơ vét sạch sẽ, thế nhưng lại không tìm thấy Thiên Thư.

Bởi vậy hắn liền hoài nghi, muốn Thiên Thư xuất thế, e rằng cần Tam Thập Lục Thiên hiển hóa sau đó mới được.

Chỉ bất quá về sau hắn quên mất chuyện này, bây giờ mới nhớ tới.

"Đích xác là ở chỗ bần đạo, bất quá bần đạo có đại dụng, đạo hữu đổi cái điều kiện khác đi!" Hồng Quân gật đầu, trầm giọng nói.

"Đạo hữu thỉnh về cho?

Hoặc là lưu lại Thiên Thư, hoặc là khai chiến, đây là hạn độ lớn nhất của bản tôn.

Nếu không Tam Thanh muốn tại Nhân tộc chứng đạo là tuyệt đối không có khả năng, càng không cần nghĩ đến chuyện thừa dịp bản tổ không chú ý!" Đạo Kiếp cười lạnh, lần này trực tiếp điểm rõ mục đích của hắn.

Điều này làm cho Hồng Quân sắc mặt biến đổi, không khỏi kinh hô: "Làm sao ngươi biết?

Không có khả năng a, ngươi lại không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, căn bản không cách nào biết rõ!" Lần này hắn thật sự không bình tĩnh nổi.

Tam Thanh tại Nhân tộc thành đạo, hắn vẫn luôn giấu giếm.

Tại hắn xem ra, Đạo Kiếp có thể đoán được Tam Thanh đích xác là đang mưu đồ gì đó tại Nhân tộc, tỷ như khí vận công đức chi loại, hoặc giả linh bảo, nhưng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến đi Nhân tộc thành đạo.

Giờ phút này, hắn cảm giác mình giống như một tên vai hề, tại trước mặt Đạo Kiếp không ngừng nhảy nhót.

Thế nhưng người ta lại sớm đã biết rõ, chỉ là bồi hắn diễn kịch, trêu tức hắn.

Biệt khuất, tiền sở vị hữu biệt khuất.

Hắn không hiểu, vì sao tại trước mặt Đạo Kiếp mỗi lần đều thiệt thòi, mỗi lần đều thua đến rối tinh rối mù.

"Bản tôn đích xác không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng ngươi lại quên, bản tôn chính là Đại Đạo Thánh Nhân.

Đại đạo thâm viễn, huyền bí vô hạn, há lại Thiên Đạo có thể so sánh!" Đạo Kiếp lãnh mạc nói: "Hồng Quân đạo hữu, làm quyết định đi, đừng trách bản tôn không nể tình!" "Tốt, Thiên Thư cho ngươi!" Hồng Quân cắn răng một cái, đối với hư không khẽ vẫy tay, một trương bảng danh sách màu vàng cổ phác, ấn đầy hoa văn xuất hiện tại trong tay.

Do dự một chút, hắn liền ném cho Đạo Kiếp.

“Không tệ!” Nhìn Thiên Thư trong tay, Đạo Kiếp cười nói: “Ký nhiên đạo hữu đã có thành ý như thế, vậy thì bản tôn tự nhiên sẽ tuân thủ hứa hẹn.

Một lát nữa bản tôn liền sẽ truyền âm cho Phục Hy, để hắn không cần lại quản Tam Thanh!” Cái gọi là Thiên Địa Nhân Tam Thư, phân biệt là Phong Thần Bảng, Sinh Tử Bạc, Đại Địa Thai Mô.

Thiên Thư chính là Phong Thần Bảng.

“Hừ, hy vọng đạo hữu không cần giở trò, nếu không bần đạo tuyệt đối sẽ làm cho ngươi hối hận!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Hắn ở chỗ này một khắc cũng không muốn ngốc nữa, đặc biệt là đối mặt gương mặt kia của Đạo Kiếp, gương mặt mang theo ý cười kia sao mà khả ác, sao mà làm cho người ta chán ghét như vậy.

Hồng Quân rời đi sau, Đạo Kiếp khẽ cười một tiếng, lập tức truyền âm cho Phục Hy.

Hắn vốn cũng không định ngăn cản Tam Thanh chứng đạo, để Phục Hy ngăn cản, chính là vì cái Phong Thần Bảng này.

Về phần vì sao không ngăn cản?

Phải biết Tam Thanh một khi thành đạo, thủ hạ Hồng Quân liền sẽ có thêm ba vị Thánh Nhân.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ nghĩ cách phá hư Tam Thanh chứng đạo, thậm chí trì hoãn thời gian Tam Thanh chứng đạo.

Thế nhưng từ khi Bàn Cổ hiện thân, vạch trần một góc bí mật của thời Sử Tiền, Đạo Kiếp liền biết, Hồng Quân viễn viễn không tính là địch nhân chân chính.

Hắn cùng Hồng Quân chỉ là đại đạo chi tranh, tại Vô Lượng

Lượng Kiếp lâm thời trước vẫn là thập phần bình hòa, tịnh sẽ không chân chính xé rách mặt mũi.

Nhưng những tồn tại Sử Tiền kia lại khác biệt, ai biết bọn hắn lúc nào xuất thế?

Một khi xuất thế sẽ làm ra sự tình gì?

Tại trước mặt những địch nhân chân chính này, Hồng Hoang hiện tại quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức trừ hắn và Hồng Quân ra, những người khác đều không chịu nổi một kích.

Ngay cả hắn, vị Đại Đạo Thánh Nhân này, tại trước mặt những tồn tại Sử Tiền kia cũng không chắc thật sự có thể bất tử bất diệt.

Điểm ấy, quang từ trên thân Bàn Cổ liền có thể nhìn ra được.

Ngay cả Bàn Cổ đều bị những hủ hủ tồn tại kia tính kế đến chết, lộng thành hiện tại cái dạng bán tử bất hoạt này, có thể thấy được những gia hỏa kia có bao nhiêu khủng bố.

Không sai, nguyên nhân Bàn Cổ chân chính vẫn lạc không phải là ba ngàn Ma Thần, mà là bị những lão quái vật ẩn tàng tại hắc ám thâm xử tính kế.

Đây là một điều bí ẩn kinh người, chuyện này ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng không biết.

Một khi truyền đi, toàn bộ Hồng Hoang, nãi chí toàn bộ Hỗn Độn đều sẽ nhấc lên sóng to gió lớn.

Tuy rằng Đạo Kiếp tịnh vị từ Bàn Cổ hay từ miệng những tồn tại Sử Tiền từng giao thủ kia biết được quá nhiều ẩn bí, nhưng hắn lại có thể phỏng đoán ra một ít.

Phỏng đoán thứ nhất là những tồn tại Sử Tiền này tuyệt không chỉ một cái.

Thứ hai, tu vi những tồn tại Sử Tiền này tựa hồ đối với "Đạo" thập phần hiểu rõ, là Đại Đạo, căn bản không phải Thiên Đạo.

Thứ ba là thực lực.

Năm đó có thể tính kế Bàn Cổ mà không trực tiếp xuất thủ, có thể nhìn ra được những tồn tại Sử Tiền này cũng thập phần kiêng kị Bàn Cổ, không muốn Bàn Cổ còn sống.

Chương 200

Bởi vậy, có thể nhìn ra được thực lực bọn hắn tịnh sẽ không mạnh hơn Bàn Cổ, chí ít tại thời đại này sẽ không có ai mạnh hơn Bàn Cổ.

Thứ tư là tu vi của Bàn Cổ.

Tại lúc tiếp nhận một tia bản nguyên chi quang của Bàn Cổ, Đạo Kiếp cũng từ trên thân Bàn Cổ biết được sự phân chia cảnh giới của Hỗn Độn Ma Thần năm đó.

Có thể nói, sự phân chia cảnh giới này làm cho Đạo Kiếp lúc đó thập phần kinh ngạc.

Năm đó thời kỳ Hỗn Độn căn bản không có cái định nghĩa "Tiên".

Hỗn Độn Ma Thần đản sinh thời điểm thể nội vô tu vi, nhưng trời sinh cụ bị Hỗn Độn Thể, cho dù không có bất kỳ tu vi gì, y nhiên cường đại như Chuẩn Thánh.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần trời sinh liền chưởng khống một đạo hoàn chỉnh đại đạo, phương pháp tu luyện của bọn hắn cũng đơn giản, chỉ cần tiếp tục cảm ngộ một đạo đại đạo này là được.

Cho nên giai đoạn Hỗn Độn Ma Thần phân chia rất đơn giản: Ấu Sinh Kỳ, Trưởng Thành Kỳ, Đại Thành Kỳ.

Ấu Sinh Kỳ Hỗn Độn Ma Thần là trạng thái vừa mới đản sinh.

Trưởng Thành Kỳ vượt độ rất lớn, gần như tương đương với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Hỗn Độn Cảnh giới.

Đại Thành Hỗn Độn Ma Thần thì khủng bố rồi, kia là Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, đối với Hồng Hoang tu sĩ mà nói chính là Thiên Đạo Cảnh đỉnh phong, tiến thêm một bước liền là Bán Bộ Đại Đạo.

Bất quá tư chất Hỗn Độn Ma Thần tịnh không đồng nhất.

Có Ma Thần chung thân chỉ dừng lại tại ấu sinh giai đoạn, đại đa số đều tại Trưởng Thành Kỳ.

Có thể đạt tới Đại Thành chỉ có lác đác mấy chục người.

Đối với việc này, Đạo Kiếp lúc đó cũng chấn kinh, không nghĩ tới hệ thống tu luyện của cường đại như Hỗn Độn Ma Thần lại đơn giản như thế.

Thế nhưng, càng chấn kinh chính là, Hồng Hoang khai tịch về sau, hệ thống Tiên Đạo xuất hiện, lại là do Đại Đạo mô phỏng Hỗn Độn Ma Thần mà sáng tạo ra.

Tỷ như Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngưng Tụ Đạo Quả, những phương pháp tu luyện này chính là mô phỏng thân thể và nguyên thần của Hỗn Độn Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Thần vừa ra đời, trong cơ thể liền cụ bị những thứ này.

Có thể nói, một cái Đại Thành Hỗn Độn Ma Thần chính là một cái hệ thống tu luyện Tiên Đạo.

Có tức hay không?

Người bên này liều sống liều chết tu luyện, chung kỳ cả đời vì chứng đạo Hỗn Nguyên mà liều mạng, thế nhưng người ta vừa ra đời, những cái tu luyện này người ta trời sinh đã có.

Bởi vậy, Đạo Kiếp mới cảm thấy những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại như hôm nay mới thập phần trân quý, nếu như có cơ hội, tốt nhất là lôi kéo.

Hồi thần lại, Đạo Kiếp thở dài một tiếng.

Một khắc này hắn suy nghĩ rất nhiều.

Giữa đại đạo, con đường phía trước còn dài, đồng dạng, tranh đấu vị lai tất đương gian nan.

Những tồn tại Sử Tiền kia cẩu diên tàn suyễn qua từng cái thời đại cũng đủ để nói rõ hết thảy.

"Ân?

Muốn bắt đầu rồi sao?" Lúc này, ánh mắt Đạo Kiếp chợt lóe, nhìn về phía phương hướng Nhân tộc, một bước bước ra, thân ảnh biến mất tại trong đại điện.

Trong Nhân tộc, sau khi tiếp nhận Đạo Kiếp truyền âm, Phục Hy liền không có ngăn cản Tam Thanh nữa.

Lão Tử tuy rằng thập phần không hiểu, không minh bạch Phục Hy vì sao không ngăn cản nữa, nhưng lúc này lại không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, trước mắt tự nhiên thành đạo là quan trọng hơn.

Sau một phen giảng đạo, Lão Tử liền cảm giác tinh thần của mình đang thăng hoa.

Không nói hai lời, hắn liền đối với thiên không lớn tiếng nói: "Thiên Đạo tại thượng, ngô nãi Thái Thanh Lão Tử, kim nhật lập Nhân Giáo, đương giáo đạo Nhân tộc, lấy Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp trấn áp Nhân Giáo khí vận!

Nhân Giáo, lập!" "Oanh long!" Tùy theo Lão Tử thoại âm rơi xuống, trên thương khung cửu tiêu lôi động, thiên uy tràn ngập, là Thiên Đạo đáp lại, giáng hạ vô biên công đức.

Hấp thu Thiên Đạo công đức xong, khí tức trên thân Lão Tử liên tục tăng lên, rất nhanh liền đến Chuẩn Thánh cực hạn, cuối cùng chung cực nhất việt.

"Oanh!" Ngay sau đó, một cỗ khí tức khủng bố từ trên thân Lão Tử bạo phát.

Hạo hãn thánh uy khoảnh khắc gian tịch quyển toàn bộ Hồng Hoang, hám động Thái Cổ Tinh Không, tịnh di mạn Hỗn Độn Tinh Vực.

"Ông ~!" Tùy theo Lão Tử thành thánh, Thiên Đạo giáng hạ tường thụy.

Trong hư không từng đóa từng đóa kim liên trán phóng, một dải tử khí từ phía Đông hoành quán không biết bao nhiêu vạn dặm.

Kim long đẳng phi, tiên phượng múa lượn, kỳ lân huyền quy, bạch hổ gào thét.

Từng tia từng tia đại đạo pháp tắc hóa thành thần liên, tạo thành các loại dị tượng, tại trong hư không giao chức, làm cho toàn bộ Hồng Hoang đều sung mãn một cỗ tường hòa hỉ duyệt khí tức.

"Lão Tử thành thánh?

Cư nhiên thành thánh?" Cách đó không xa, Phục Hy chấn kinh.

Không nghĩ tới Lão Tử cư nhiên thành thánh, đối phương cư nhiên mưu đồ cái này, lập giáo thành thánh.

Sư tôn biết rõ tình hình?

Vì sao không để đệ tử ngăn cản?

Phục Hy thập phần không hiểu.

Nếu như không phải vừa rồi Đạo Kiếp truyền âm cho hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để Lão Tử tại chỗ này hồ tác phi vi.

Chương 201

Thậm chí truyền âm cho Vu tộc, e rằng không bao lâu Thập Nhị Tổ Vu liền sẽ tới.

"...." "Lão Tử lập giáo thành thánh?

Cư nhiên thành thánh?" Cùng lúc đó, Hồng Hoang các nơi, vô số đại năng bị kinh động, từng người đều hướng về phía Nhân tộc vọng tới.

Tây Phương Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang tĩnh dưỡng cũng phân phân biến sắc, thần sắc ngưng trọng.

"Giỏi cho một cái Thái Thanh Lão Tử, cư nhiên lấy Nhân tộc làm căn cơ lập giáo.

Chỉ là Nhân tộc khu khu nhất tiểu tộc do Nữ Oa sáng tạo làm sao có thể để cho người thành thánh?" Chuẩn Đề nhíu mày, thập phần không hiểu.

"Sư đệ, e rằng chuyện này không đơn giản a.

Nhân tộc có Phục Hy trông coi, Phục Hy sẽ cho phép Lão Tử tại Nhân tộc lập giáo?" Tiếp Dẫn càng không hiểu.

"Quái lạ, quái lạ!

Đi, chúng ta đi xem một chút!" Hai người nhìn nhau một cái, liền chuẩn bị tiến về Nhân tộc.

Thế nhưng, tại cái thời điểm này, bỗng nhiên lại tiếp liền hai đạo thanh âm hóa thành đạo âm, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, cũng làm cho hai người nháy mắt ngây ngẩn cả người, bước chân cũng dừng lại.

“Thiên Đạo tại thượng, ngô nãi Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, kim nhật lập một giáo, tên là Xiển.

Xiển: Xiển thuật thiên ý, thuận ứng thiên mệnh!

Xiển Giáo, lập!” “Thiên Đạo chi thượng, ngô nãi Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, kim nhật lập một giáo, tên là Tiệt.

Tiệt: Tiệt thủ nhất tuyến sinh cơ!

Tiệt Giáo, lập!” Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, các loại dị tượng trời đất hiển hóa, còn nồng đậm hơn cả lúc Lão Tử thành Thánh vừa rồi.

Hai luồng tử khí vắt ngang mấy vạn dặm, cộng thêm Lão Tử thành đạo trước đó, giờ khắc này, giữa đất trời có ba dải tử khí từ phía Đông kéo đến, nhuộm tím cả bầu trời Hồng Hoang.

Đồng thời, hai luồng thánh uy kinh khủng vô biên tương tự cũng bùng nổ, trong khoảnh khắc liền bao trùm khắp nơi tại Hồng Hoang, khiến chúng sinh phải cúi đầu bái lạy, vô số đại thần thông giả đều sững sờ.

“...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang chuẩn bị xuất phát đến Nhân tộc cũng sững sờ ngay tại chỗ, ngay sau đó, cả hai đều hít một hơi khí lạnh.

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn bóp nát tay vịn trên bảo tọa, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng.

“Không thể nào, nếu một người thành Thánh có lẽ có thể dùng cơ duyên để giải thích, nhưng sao Tam Thanh lại có thể thành Thánh cùng một lúc?” Thái Nhất không dám tin nói.

Sắc mặt hai người vô cùng khó coi, kể từ sau lần đoạt Hồng Mông Tử Khí thất bại trước đó, bọn họ liền bế quan hồi phục sau khi bị phản phệ, nay vừa mới xuất quan đã thấy một màn này.

“Tam Thanh?

Ba tên tiểu bối đó lại thành Thánh?” Tương tự, Tam Thiên vừa diệt sát Đông Vương Công, san bằng Tử Phủ Thánh Địa cách đây không lâu cũng chấn động thân thể, sắc mặt âm trầm xuống.

Trong mắt hắn, sự không cam lòng và phẫn nộ thậm chí còn nhiều hơn cả Thái Nhất.

Yêu tộc bọn họ, ba huynh đệ Tam Thiên, cũng có căn cước sâu dày, từng uy chấn Thái Cổ tinh không.

Khi Tam Thanh chưa xuất thế, bọn họ đã danh dương thiên hạ, ấy vậy mà, mấy nguyên hội trôi qua, người ta lại thành Thánh trước một bước, còn mình thì kẹt ở Chuẩn Thánh, tâm trạng có thể tưởng tượng được.

Càng không cần phải nói đến Đạo Kiếp và Hồng Quân cùng thời kỳ, hai người đó đều đã tiếp cận Thiên Đạo vô hạn.

“Chết tiệt, Thiên Đạo bất công, Đại Đạo bất công!” Thanh Thiên gầm thét trong lòng.

Không chỉ Đế Tuấn và Tam Thiên, mà cả những người thân là đệ tử của Đạo Kiếp như Minh Hà, Tây Vương Mẫu cũng đều sững sờ, vô cùng không dám tin.

Đặc biệt không thể tin được là Tam Thanh lại thành Thánh tại Nhân tộc.

“Càn rỡ, Tam Thanh khinh người quá đáng!” Nữ Oa lập tức nổi giận, trực tiếp giáng lâm Nhân tộc, một thân thánh uy kinh khủng bùng nổ, tựa như thiên uy cuồn cuộn, chấn động Hồng Hoang.

Nàng trực tiếp tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bao phủ toàn bộ phạm vi Nhân tộc, ngay sau đó ngọc thủ vươn ra, đánh về phía Lão Tử.

“Tiểu muội, dừng tay, sự việc không phải như vậy!” Ở phía xa, Phục Hy sững sờ, ngay sau đó sắc mặt đại biến, vội vàng lớn tiếng hô.

Hắn tự nhiên biết tâm trạng của Nữ Oa lúc này, vì vậy, hắn muốn giải thích với Nữ Oa rằng đây là do sư tôn lão nhân gia cho phép, sư tôn lão nhân gia tất nhiên có tính toán.

Thế nhưng, Nữ Oa đang thịnh nộ căn bản không nghe lời Phục Hy.

“Ầm!” Ngọc thủ đánh ra, tựa như vượt qua cả thời không, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Lão Tử đang đắm chìm trong sự ảo diệu của cảnh giới Thánh Nhân, hoàn toàn không phản ứng kịp, liền bị Nữ Oa một chưởng đánh bay ra ngoài, đâm nát mười vạn ngọn núi lớn.

“Nữ Oa ngươi dám!” “Nữ Oa, ngươi muốn làm gì?” Nguyên Thủy và Thông Thiên nổi giận, bọn họ cũng đang đắm chìm trong niềm vui thành Thánh, Nữ Oa lại dám đánh lén.

Nhưng nay đã khác xưa, thành Thánh rồi, tự nhiên không sợ Nữ Oa, thấy Nữ Oa không có ý định dừng lại, liền xông về phía nàng.

“Đủ rồi!” Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ hư không, một thân áo đen, dung mạo tuấn lãng, Đạo Kiếp bước ra từ hư không.

“Sư tôn!” Nữ Oa vui mừng, cũng không ra tay nữa.

“Đạo Tôn!” Nguyên Thủy và Thông Thiên lại biến sắc, cũng dừng lại.

Lão Tử bò ra từ trong đống đổ nát, đang vô cùng tức giận, nhưng còn chưa kịp động thủ thì Đạo Kiếp đã xuất hiện.

Sắc mặt Tam Thanh trong khoảnh khắc này cũng trở nên lúng túng, thậm chí có chút trắng bệch.

Lần này mưu đồ tại Nhân tộc, giấu giếm vị Đạo Tôn này, từ đó chứng đạo thành Thánh, vốn đã đuối lý, nay gặp phải chính chủ, tự nhiên nhất thời không biết phải làm sao.

Rõ ràng, Hồng Quân vì để bọn họ thành Thánh, có thể nói là không tiếc nhượng bộ, giao ra Thiên Thư, nhưng lại không nói cho Tam Thanh biết chuyện này.

Chương 202

Tam Thanh cũng không biết Phục Hy vừa rồi lui đi là vì nhận được truyền âm của Đạo Kiếp, cứ ngỡ Phục Hy đã nhượng bộ.

Nhưng rất nhanh, Tam Thanh liền đột nhiên phản ứng lại.

"Đại huynh, nhị huynh, chúng ta nay đã thành Thánh, là Thánh Nhân, ba vị Thánh Nhân, không còn là con kiến hôi như trước nữa, hà tất phải sợ?" Thông Thiên truyền âm nói.

"Không sai, tam đệ nói đúng, Đạo Tôn thực lực cường đại, tu vi vượt xa Thánh Nhân chúng ta, nhưng chung quy chỉ có một mình.

Ba huynh đệ chúng ta liên thủ, dù không địch lại cũng có thể khiến hắn không làm gì được chúng ta!" Nguyên Thủy sững sờ, cảm thấy Thông Thiên nói có lý.

Lão Tử cũng ánh mắt lóe lên, đúng vậy, vẻ lúng túng trên mặt Nguyên Thủy cũng biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ mặt thản nhiên.

Hắn thản nhiên nói: "Đạo hữu, chúng ta..." "Đạo hữu?

Dám xưng đạo hữu với sư phụ ta?

Nguyên Thủy, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy?

Dám gọi sư phụ ta là đạo hữu, bản cung liều mạng với ngươi!" Lời của Nguyên Thủy vừa thốt ra, Nữ Oa liền nổi giận, trực tiếp cắt ngang lời hắn.

"Hừ!" Nguyên Thủy bước lên một bước, ánh mắt nhìn thẳng Nữ Oa, cười lạnh nói: "Tại Hồng Hoang, thực lực vi tôn, chúng ta đã thành Thánh, mặc dù lợi dụng Nhân tộc mà không thông báo đúng là chúng ta không phải, nhưng Thánh Nhân dù sao cũng là Thánh Nhân,

tại sao ta lại không có tư cách gọi Đạo Tôn là đạo hữu?" Lão Tử và Thông Thiên cũng đều sắc mặt thản nhiên, rõ ràng cũng tán thành lời của Nguyên Thủy.

Ba huynh đệ giờ phút này đồng lòng, ba vị Thánh Nhân, khiến cho sự tự tin của họ dâng trào.

"Liều mạng với ngươi!" Nữ Oa không nhịn được nữa, định ra tay, lại bị Đạo Kiếp ngăn lại.

Đạo Kiếp bước lên một bước, cười như không cười nói: "Ồ?

Nói vậy, ba vị cho rằng có thể làm đạo hữu của bản tọa?" "Đạo Tôn nói đùa rồi, nhưng chúng ta đã thành đạo, tự nhiên có tư cách ngồi ngang hàng với Đạo Tôn!" Nguyên Thủy ngạo nghễ nói.

"Đạo Tôn, ta, Thông Thiên, biết rằng dù đã thành Thánh cũng không phải đối thủ của Đạo Tôn, nhưng dù sao cũng là tồn tại cùng một lĩnh vực, không biết Đạo Tôn có thể chỉ giáo một phen, dù bại dưới tay Đạo Tôn, ta, Thông Thiên, cũng không có nửa lời oán hận!" Nguyên Thủy vừa dứt lời, Thông Thiên cũng đứng ra, tuy không tranh giành khẩu khí như Nguyên Thủy, nhưng chiến ý trong mắt lại không hề che giấu.

Hắn vốn là một kẻ cuồng chiến đấu, tu hành Kiếm Đạo, chỉ vì tu vi thấp, đừng nói Đạo Kiếp, ngay cả Nữ Oa cũng không phải đối thủ, vì vậy không thể khiêu chiến.

Nhưng nay đã khác, thành Thánh rồi, phong thái của một Kiếm Thánh đã hiển lộ ra, có thể nói là mũi nhọn đã lộ.

Lúc này, Thông Thiên tự nhiên sẽ không đè nén chiến ý của mình nữa, không chỉ muốn khiêu chiến người mạnh nhất Hồng Hoang là Đạo Kiếp, mà còn muốn khiêu chiến những người khác, thậm chí bao gồm cả sư phụ của hắn là Hồng Quân.

Lần trước ý thức Bàn Cổ hiện thân, Thông Thiên tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được, Hồng Hoang này không hề đơn giản, nước rất sâu, tồn tại trên cả Hỗn Nguyên Cảnh cũng không ít.

Tu vi yếu kém, chỉ có thể nhẫn nại, nay đã thành Thánh, tự nhiên muốn đào sâu những bí ẩn này, trong khiêu chiến để nâng cao Kiếm Chi Đại Đạo.

Không sai, Thông Thiên dã tâm rất lớn, tự nhiên không cam tâm chỉ dùng công đức chứng đạo, hắn muốn học tập Đạo Kiếp, chứng đạo lần thứ hai, lần thứ hai chính là lĩnh ngộ Kiếm Chi Đại Đạo, dùng pháp tắc chứng đạo.

"Nguyên Thủy, Thông Thiên, càn rỡ, sư tôn lão nhân gia thân phận cỡ nào, há có thể để các ngươi khiêu chiến, muốn khiêu chiến, bản cung đây, bản cung một mình đấu ba người!" Nữ Oa tự nhiên không cho phép có người khiêu khích Đạo Kiếp, mặc dù Đạo Kiếp không cho nàng ra tay, nhưng nàng vẫn khí thế bức người.

"..." "Sắp đánh nhau rồi!" "Hít, Tam Thanh thành Thánh lại dám khiêu chiến Đạo Tôn, bành trướng rồi sao?" "Chẳng lẽ bọn họ cho rằng thành Thánh là có thể ngồi ngang hàng với Đạo Tôn?

Đúng là trò cười, cũng không tự lượng sức mình!" "Cũng chưa chắc, dưới Thánh Nhân đều là con kiến, sự cường đại của Thánh Nhân chúng ta căn bản không hiểu được, có lẽ sau khi Tam Thanh thành Thánh, thật sự có thể khiêu chiến Đạo Tôn!" "Hừ, Đạo Tôn là vô địch, thành Thánh thì có thể khiêu chiến sao?" "Không sai, phe Tử Tiêu Cung chỉ giỏi mồm mép thôi, đừng quên hai vị Thánh Nhân phương Tây kia còn bị Nữ Oa nương nương một tay đánh nổ, huống chi Đạo Tôn còn là sư tôn của Nữ Oa nương nương!" Giờ phút này, toàn bộ Hồng Hoang, vô số đại năng đều đang chú ý đến Nhân tộc, tự

nhiên cũng thấy được hành động của Tam Thanh, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Ngay sau đó, các loại trào phúng nổi lên, đương nhiên, cũng có người ủng hộ Tam Thanh.

Những người trào phúng, cho rằng Tam Thanh không biết tự lượng sức mình, tự nhiên đều là phe Đông Hải, còn phe Tử Tiêu Cung lại vô cùng xem trọng Tam Thanh.

Tam Thanh thành Thánh, lập tức khiến phe Tử Tiêu Cung có thêm ba vị Thánh Nhân, khiến cho lòng tin của họ tăng mạnh, khí thế cũng đủ rồi.

Còn những đại năng đỉnh cấp như Đế Tuấn, Thái Nhất, Tam Thiên, Côn Bằng thì lại trầm mặc, ánh mắt lóe lên, cũng vô cùng muốn biết, Tam Thanh sau khi thành Thánh, có thể khiêu chiến uy nghiêm của vị Đạo Tôn kia hay không.

Kết quả này họ rất mong chờ, bởi vì nó cũng liên quan đến bọn họ.

Thực tế, ngoài một số ít người phe Đông Hải, đại đa số đều hy vọng Tam Thanh có thể lay động Đạo Tôn.

Cái danh người mạnh nhất Hồng Hoang quá lớn, đè nặng lên Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ không thở nổi.

Vì vậy, họ hy vọng có người có thể phá vỡ thần thoại này, mặc dù đại bộ phận đều không cho rằng Tam Thanh có thể, nhưng chỉ cần có thể chống đỡ được một lúc dưới tay Đạo Tôn, cũng đủ rồi, điều đó chứng tỏ Đạo Tôn cũng không phải là vô địch.

"Sư tôn!" "Sư tôn!" Lúc này, Minh Hà, Hi Hòa, Thường Hi, còn có Tây Vương Mẫu, thậm chí cả hung thú tiểu loli cũng đã đến, chỉ là không dám đến gần, uy thế của Thánh Nhân không phải là thứ bọn họ có thể chống cự.

“Thông Thiên, không tệ, hy vọng ngươi có thể tiếp tục đi trên con đường này, đừng từ bỏ!” Đối mặt với lời khiêu chiến của Thông Thiên, Đạo Kiếp mỉm cười, không hề tức giận, ngược lại còn khen ngợi một câu.

Điều này khiến Thông Thiên sững sờ, những người khác cũng đều ngây người, cảm thấy không thể tin nổi.

Đạo Tôn lại khen ngợi Thông Thiên?

Phải biết rằng, Thông Thiên là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, vẫn luôn đối địch với Đạo Tôn.

Nhưng rất nhanh, khi mọi người nhìn về phía Thông Thiên, thần tình đều thay đổi, ánh mắt đó chứa đủ loại ghen tị, đố kỵ, căm hận.

Theo họ thấy, có thể được Đạo Tôn khen ngợi và công nhận, Thông Thiên tuyệt đối không thể kém được.

Ngược lại Nguyên Thủy, sắc mặt lại càng ngày càng âm trầm, vị Đạo Tôn này khen ngợi Thông Thiên, nhưng từ đầu đến cuối ngay cả nhìn hắn cũng không thèm nhìn một cái, khiến hắn cảm thấy bị khinh miệt.

Rõ ràng, địa vị của hắn trong lòng vị Đạo Tôn này hoàn toàn không bằng Thông Thiên.

Điều này khiến Nguyên Thủy vốn có lòng đố kỵ và so sánh cực mạnh không thể chấp nhận được, dù cho đối phương là tam đệ của mình.

Cùng là Tam Thanh, cớ sao ta lại yếu hơn?

Thông Thiên cũng thấy sắc mặt Nguyên Thủy không tốt, bèn nhìn về phía Đạo Kiếp mở lời: “Đạo Tôn, lời không cần nói nhiều, có dám nhận một trận chiến không!” Dừng một chút hắn nói: “Là ba huynh đệ chúng ta cùng Đạo Tôn một trận, không phải bần đạo một mình, bần

đạo không có tự tin đến mức không biết tự lượng sức mình!" "Ha!" Thế nhưng, Đạo Kiếp lại cười, lần này là cười lạnh, và nói: "Ngươi bây giờ không đủ tư cách, vừa mới thành đạo, chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ mà thôi, còn chưa hiểu được sự huyền bí trên cả Thánh Nhân.

Nhưng ngươi đã mở lời, vậy Bản tọa sẽ dạy cho các ngươi biết, Thánh Nhân cũng có khác biệt rất lớn, một trời một vực!" "Ầm!" Dứt lời, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng từ trên người hắn bùng nổ, nhưng luồng khí tức này không hề khuếch tán ra ngoài, nếu không toàn bộ Hồng Hoang, thậm chí cả tinh không đều sẽ run rẩy.

Luồng khí tức đó chỉ đơn thuần đè lên người Tam Thanh, ngay cả Phục Hy, Nữ Oa ở không xa cũng không cảm nhận được.

Chương 203

“Không hay rồi!” “Không thể nào!” Ngay sau đó, mọi người chỉ thấy Tam Thanh đồng loạt biến sắc, như thể gặp phải chuyện gì không thể tin nổi.

“Phụt!” Mỗi người phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

“Hít, chuyện gì vậy?

Đạo Tôn đứng yên không động, Tam Thanh lại thổ huyết bay ngược?” “Thật hay giả vậy?

Tại sao ta không thấy Đạo Tôn ra tay, Tam Thanh đã bị thương rồi?

Ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?” “Không biết, quá quỷ dị rồi!” Vô số đại năng ai nấy đều nhìn nhau, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Họ tự nhiên biết uy áp của cường giả có thể khiến người có tu vi thấp bị thương, nhưng họ căn bản không nghĩ đến phương diện đó, dù sao Tam Thanh cũng đã thành Thánh, dùng khí tức liền trấn bay Thánh Nhân khiến họ thổ huyết, trong mắt tất cả mọi người đều là chuyện không thể nào.

“Ha ha, thật buồn cười, Thánh Nhân, ha ha!” Cũng không biết vị đại năng nào không nhịn được, cười lớn lên, không hề che giấu, tiếng cười trực tiếp vang vọng khắp nơi tại Hồng Hoang.

Lập tức, vô số đại năng cũng không nhịn được nữa, cười phá lên.

Phe Đông Hải càng hoan hô, những lời khen ngợi Đạo Tôn như nước chảy không ngừng, ngược lại, các tu sĩ phe Tử Tiêu Cung ai nấy

sắc mặt vô cùng khó coi.

Chưa động thủ, Tam Thanh đã trực tiếp thổ huyết bay ngược, điều này đã giáng một đòn rất lớn vào họ.

Vừa rồi còn bá khí như vậy đâu?

Bọn ta còn ủng hộ các ngươi, hy vọng các ngươi có thể thực sự khiêu chiến Đạo Tôn, làm rạng danh phe Tử Tiêu Cung của chúng ta, nhưng các ngươi cũng quá làm chúng ta thất vọng rồi.

Các tu sĩ phe Tử Tiêu Cung thật sự bị đả kích.

Tương tự, những người bị đả kích cũng không ít, đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, càng sợ đến mức run rẩy, vội vàng phong tỏa Tu Di Sơn, không ra ngoài nữa.

Vốn định xem náo nhiệt, xem cái gì nữa?

Nếu vị Đạo Tôn kia không vừa mắt, tiện tay đánh luôn cả mình thì thảm.

"Lại mạnh đến vậy?

Không động thanh sắc đã có thể trọng thương ba vị Thánh Nhân, tồn tại như vậy, ta làm sao đấu lại?" Tại Thiên Đình, Tam Thiên sắc mặt trắng bệch, một màn này đối với hắn đả kích quá lớn.

Trước đó hắn còn hy vọng Tam Thanh có thể thực sự khiêu chiến Đạo Kiếp, một khi Tam Thanh thành công, dù thất bại cũng được, ít nhất cũng đại biểu cho một tia hy vọng.

Ba người bọn họ nay đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, bước tiếp theo tự nhiên là muốn thành Hỗn Nguyên, tuy rằng thành đạo khó khăn, nhưng cũng không phải không có hy vọng.

Nhưng, một màn này, cho dù ba người có thành đạo, cũng sẽ giống như Tam Thanh, đối mặt với người kia không chịu nổi một kích, điều

này khiến họ tuyệt vọng.

"Thành Thánh, nhất định phải thành Thánh, Thánh Nhân không được, nhưng Thánh Đế không có nghĩa là không được!" Trái ngược với Tam Thiên, Đế Tuấn lại tràn đầy khát vọng thành Thánh, đối mặt với việc Tam Thanh thành Thánh cũng không chịu nổi một kích, trong lòng gào thét, Thánh của hắn là Thánh Đế, không phải Thánh Nhân bình thường, sẽ mạnh hơn Tam Thanh rất nhiều.

"Ba tên ngu ngốc!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lớn tiếng mắng, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn, căn bản không có ý định hiện thân, thậm chí hành vi của Tam Thanh còn khiến ông ta nổi giận.

Bận rộn trước sau, thậm chí vì để Tam Thanh thành Thánh mà trả một cái giá thảm trọng, ba người này thì hay rồi, ngu xuẩn đến cực điểm.

Sau khi thành Thánh không mau chóng rời đi, trở về củng cố đạo quả, lại đi khiêu khích Đạo Kiếp.

Mẹ kiếp, Đạo Kiếp nếu dễ đối phó như vậy, bần đạo có thể hết lần này đến lần khác chịu thiệt sao?

Vừa mới thành Thánh, ai cho các ngươi tự tin vậy?

Cuối cùng, Hồng Quân rốt cuộc không nhịn được nữa, không thể nhìn Tam Thanh chịu nhục như vậy, Tam Thanh chịu nhục, mặt mũi ông ta cũng không còn.

Thế là, ông ta trực tiếp hiển hóa một đạo pháp thân trên bầu trời, hóa thành một khuôn mặt khổng lồ, lạnh lùng nói với Tam Thanh: "Ba đứa các ngươi, cút về đây cho bần đạo!" "A, sư phụ!" "Đáng ghét, bần đạo không cam tâm!" Thấy Hồng Quân xuất hiện, Tam Thanh không những không vui mừng, ngược lại sắc mặt vô cùng khó coi.

Lời của Hồng Quân có ý gì?

Nay chúng ta cũng là Thánh Nhân, sao lại tùy ý quát mắng như vậy?

Giúp chúng ta giải vây, ít nhất cũng phải cho chúng ta một cái bậc thang đi xuống chứ?

Đây chẳng phải là đang vả mặt chúng ta sao.

Hồng Quân không để ý đến Tam Thanh, nhìn về phía Đạo Kiếp nói: "Đạo hữu, hãy nhớ kỹ ước định của chúng ta, để bọn họ rời đi đi!" "Ước định, ước định gì?" Rất nhiều người đều vô cùng ngơ ngác, trong lòng thầm nghĩ Tam Thanh thành Thánh chẳng lẽ liên quan đến bí ẩn gì sao?

Chẳng lẽ trong đó có tính toán giữa Đạo Tôn và Đạo Tổ?

Không ít đại năng trong lòng không khỏi suy nghĩ.

"Không vội!" Thế nhưng, Đạo Kiếp lại mỉm cười, nói: "Bản tọa chỉ xem thử, cũng không có ý định làm khó bọn họ, nhưng ba tên này không biết tự lượng sức mình, cho rằng thành Thánh là có thể khiêu chiến bản tọa, vậy thì bản tọa tự nhiên phải dạy bọn chúng cách làm người!" "Ngươi muốn làm gì?" Nghe vậy, sắc mặt Hồng Quân trầm xuống.

"Yên tâm, bản tọa sẽ không ra tay với bọn họ!" Nói rồi, Đạo Kiếp liền dưới ánh mắt tò mò của mọi người nhìn về phía Tam Thanh, Tam Thanh cũng lập tức căng thẳng.

Vị Đạo Tôn này để lại ấn tượng quá sâu sắc, mưu sâu kế hiểm, vĩnh viễn sâu không lường được, ai biết được hắn lại bày ra trò gì nữa?

Điều này khiến họ lo lắng.

"Không phải các ngươi cho rằng thành Thánh là giỏi lắm sao?" Đạo Kiếp cười lạnh: "Hôm nay, để các ngươi xem, Thánh Nhân đối

với bản tọa là cái gì!" Nói rồi, hắn vươn tay chộp vào hư không, Thập Nhị Tổ Vu liền bị hắn bắt ra.

"A, Đạo Tôn!" "Sư tôn... ngài?" Các Tổ Vu có chút ngơ ngác, không biết chuyện gì xảy ra, đám người này vẫn luôn đóng cửa trong Bàn Cổ Điện, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng tu luyện, muốn tu luyện viên mãn Nguyên Thần, căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Bị Đạo Kiếp đột nhiên bắt ra, ai nấy đều có chút ngơ ngác.

"Không cần kinh ngạc, Bản tọa bây giờ sẽ đưa các ngươi đi thành đạo!" Đạo Kiếp thản nhiên nói, nhưng lại khiến Thập Nhị Tổ Vu càng thêm ngơ ngác.

Lời này hắn cũng không hề che giấu, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều nghe thấy, ai nấy đều sững sờ.

Chương 204

“Đưa Thập Nhị Tổ Vu đi thành đạo?

Hít, Đạo Tôn muốn làm gì?” “Đùa sao, đó là thành đạo, không phải đột phá Đại La hay Chuẩn Thánh, Đạo Tôn có thể sản xuất Thánh Nhân hàng loạt được sao?” “Tuyệt đối không thể, Đạo Tôn tuy cường đại, không ai địch nổi, nhưng muốn tạo ra Thánh Nhân thì quá hoang đường rồi!” “Sư tôn lão nhân gia không phải thật sự...” Rõ ràng, không ai tin Đạo Kiếp có thể khiến Thập Nhị Tổ Vu thành đạo, nếu chỉ giúp một người thành đạo, thế nhân còn có thể tin, nhưng giúp mười hai người thành đạo, lại là các Tổ Vu khó thành đạo nhất, không thể nào.

“Hắn muốn làm gì?” Trên bầu trời, pháp tướng hóa thân của Hồng Quân lại co rụt đồng tử, không biết vì sao, lại có một dự cảm không lành.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp trực tiếp đưa Thập Nhị Tổ Vu đến U Minh Huyết Hải.

“Đây là Huyết Hải?

Đạo Tôn, ngài để chúng ta ở Huyết Hải thành đạo, có thể thành đạo được sao?” Thập Nhị Tổ Vu vô cùng khó hiểu.

Minh Hà càng khó hiểu hơn, chạy đến địa bàn của hắn làm gì, hắn cũng không biết địa bàn của mình có cơ duyên thành đạo.

U Minh Huyết Hải, nơi ô uế nhất trên Hồng Hoang đại lục, huyết sát chi khí ngút trời, trên bầu trời Huyết Hải tựa như có vô số oan hồn đang gào thét, khiến người nghe mà không khỏi rùng mình.

Đạo Kiếp và Thập Nhị Tổ Vu đứng trên không trung Huyết Hải,

mặc cho những oan hồn kia cắn xé, sát khí xâm thực, không hề có chút ảnh hưởng nào.

Bên cạnh, Minh Hà sắc mặt không hiểu, nhưng không hỏi nhiều, chỉ chờ đợi sư tôn nhà mình lên tiếng.

Không chỉ vậy, giờ phút này toàn bộ Hồng Hoang đều đang chú ý đến U Minh Huyết Hải, chú ý đến động tác tiếp theo của Đạo Kiếp và những người khác.

"Hôm nay, chính là cơ duyên của các ngươi, bao gồm cả ngươi, Minh Hà!" Đạo Kiếp cười nói, nhưng lại khiến Minh Hà sững sờ, có cơ duyên của mình?

Lời của Đạo Kiếp trước đó, là đưa Thập Nhị Tổ Vu chứng đạo?

Vậy ý nghĩa chẳng phải là mình cũng có một phần?

Minh Hà cũng sẽ chứng đạo sao?

Nghĩ đến đây, Minh Hà lập tức kích động, dù không hiểu Đạo Kiếp làm thế nào để mình thành đạo, nhưng hắn biết, vị sư tôn thần bí này tuyệt đối sẽ không nói suông.

"Tiểu muội, sao vậy?" "Hậu Thổ, ngươi sao vậy?" Đột nhiên, Thập Nhị Tổ Vu phát hiện thần tình của Hậu Thổ có chút không đúng, lại bắt đầu rơi lệ, khiến họ vô cùng kỳ quái.

"Các vị huynh trưởng..." Hậu Thổ nhất thời cũng không biết mở lời thế nào, quay đầu nhìn về phía Đạo Kiếp, định nói gì đó.

"Sư tôn!" "Không cần nói, vi sư đều biết, hôm nay vi sư đưa ngươi đến chính là vì chuyện này.

Đi đi, yên tâm, có vi sư ở đây, ngươi sẽ không thật sự vẫn lạc, không chỉ vậy, đây còn là cơ duyên thành đạo của ngươi!" Đạo Kiếp nhẹ nhàng vuốt tóc Hậu Thổ, ánh mắt nhu hòa nói.

“Ta tin tưởng sư tôn!” Nghe lời của Đạo Kiếp, vẻ bi thương trên mặt Hậu Thổ đã vơi đi rất nhiều, nhưng nàng không trực tiếp bắt đầu, mà ép ra ba giọt tinh huyết Tổ Vu, giao cho Đế Giang, nói: “Đại huynh, sau này ta có thể không còn là Tổ Vu nữa, nhưng Thập Nhị Tổ Vu không thể thiếu, tinh huyết của ta, xin đại huynh bảo quản tốt!” “Hậu Thổ muội muội, ngươi có ý gì?” “A, Hậu Thổ muội muội, ngươi muốn làm gì?” Lúc này, sắc mặt của Đế Giang và những người khác đều thay đổi, không biết vì sao, trong lòng lại có một dự cảm không lành.

Thậm chí, bọn họ đều đồng loạt nhìn về phía Đạo Kiếp, ý tứ rõ ràng, không phải ngươi đưa chúng ta đến thành đạo sao?

Sao Hậu Thổ lại giống như đang để lại di ngôn vậy?

Đạo Kiếp không trả lời câu hỏi của các Tổ Vu, nhìn về phía Hậu Thổ, nói: “Đi đi.” “Vâng!” Hậu Thổ gật đầu, mang theo ánh mắt kiên định bước về phía trước.

Đồng thời, Đạo Kiếp bay lên không trung, hai tay giang ra, chỉ thấy trên người hắn hiện ra hai loại khí tức hoàn toàn khác nhau, đó là hai loại đại đạo pháp tắc Sinh và Tử.

Hai loại đại đạo pháp tắc giao thoa quanh người Đạo Kiếp, trực tiếp diễn hóa ra một cái luân hồi bàn hai màu đen trắng.

Khoảnh khắc này, khí tức thuộc về Luân Hồi Đại Đạo lan tỏa, khiến trời đất chấn động, bên trong Huyết Hải, dường như có thứ gì đó, bị Luân Hồi Đại Đạo dẫn động, lại đang cộng hưởng.

“Đó là cái gì?” “Sinh và Tử, hai loại đại đạo trái ngược nhau lại đang diễn hóa, Đạo Tôn muốn làm gì?” “Nhanh, mau nhìn!” Lúc này, bất luận là Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, hay là Phục Hy, Nữ Oa, đều đang chăm chú nhìn Đạo Kiếp.

“Ầm!” Đúng lúc này, U Minh Huyết Hải chấn động dữ dội, sóng máu vô biên cuồn cuộn, một hư ảnh khổng lồ từ từ bay lên trên không trung Huyết Hải.

“Đó là cái gì?” “Giống như một thế giới, chuyện gì vậy?

Tại sao trên không trung Huyết Hải lại có hư ảnh một phương thế giới hiển hóa?” “Hít, chẳng lẽ bên trong Huyết Hải đang thai nghén một phương thế giới sao?” Nhìn hư ảnh thế giới kia, Tam Thanh và những người khác đều kinh ngạc vô cùng.

Thế nhưng, trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân lại càng ngày càng khó coi.

Trước đó, lời của Đạo Kiếp đã khiến ông ta có một dự cảm không lành, không ngờ, lại thành sự thật.

“Làm sao hắn biết được?

Lẽ ra không thể biết được a, Hậu Thổ hóa luân hồi, Thập Nhị Tổ Vu thiếu một, đây là kế hoạch của bần đạo, không chỉ là thiên đạo vận chuyển, làm sao hắn có thể biết trước kế hoạch của bần đạo?” “Nhưng, Tổ Vu không có nguyên thần, một khi Hậu Thổ hóa luân hồi tất chết không nghi ngờ, lão già Đạo Kiếp kia đã biết, sao lại để Hậu Thổ đi?

Còn nữa, vừa rồi hắn nói đưa Thập Nhị Tổ Vu chứng đạo?” Dù là Hồng Quân cũng không hiểu, vì vậy, chỉ có thể xem tiếp.

Ra ngoài ngăn cản?

Càng không được, U Minh Giới xuất hiện, Luân Hồi hiện thế là thiên đạo vận chuyển bình thường, dù là ông ta cũng chỉ có thể can thiệp một chút, không thể ngăn cản, càng không thể thay đổi.

Hơn nữa chỉ là một cỗ hóa thân, dù bản tôn xuất hiện, cũng chưa chắc là đối thủ của Đạo Kiếp.

“Hậu Thổ, bắt đầu đi!” Khí tức U Minh Giới xuất hiện, Đạo Kiếp liền biết thời cơ đã đến.

Hậu Thổ cũng không do dự, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Ta là Hậu Thổ, cảm nhận nỗi khổ của chúng sinh, nguyện lấy thân hóa luân hồi, từ nay bổ toàn đại đạo, Lục Đạo Luân Hồi, hiện!” Theo tiếng nói của Hậu Thổ hạ xuống, trời đất chấn động, bầu trời biến sắc, trong cõi u minh có một luồng đại đạo chi lực không thể giải thích được ùa đến, hóa thành trật tự thần liên, bao bọc lấy cả người Hậu Thổ.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của các Tổ Vu khác, nhục thân Tổ Vu cường đại của Hậu Thổ bắt đầu tan rã.

“Ầm ầm!” Cùng với sự tan rã của nhục thân Tổ Vu Hậu Thổ, một cái luân hồi bàn sáu đạo khổng lồ từ từ xuất hiện trong U Minh Giới, xuyên qua hư ảnh U Minh Giới, tất cả mọi người đều có thể thấy rõ.

“Không, Hậu Thổ muội muội, không thể làm như vậy!” “Hậu Thổ muội muội, mau dừng lại!” Một màn này, khiến Đế Giang và những người khác như muốn nứt cả tròng mắt, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ trong lời nói vừa rồi của Hậu Thổ.

Lấy thân hóa luân hồi, Tổ Vu không còn nhục thân, vậy chẳng phải là chết rồi sao?

Trong lúc tình thế cấp bách, bọn họ thậm chí còn quên cả lời nói vừa rồi của Đạo Kiếp.

“...” “Hậu Thổ nương nương muốn diễn hóa luân hồi?

Chương 205

Tổ Vu không có nhục thân, sau khi hóa luân hồi chẳng phải sẽ trực tiếp vẫn lạc sao?" "Không đúng a, chuyện gì vậy?

Rõ ràng vừa rồi Đạo Tôn nói muốn đưa Thập Nhị Tổ Vu chứng đạo, đây đâu phải là chứng đạo, rõ ràng là để Hậu Thổ đi chịu chết mà?" "Hừ, các ngươi biết cái gì, Hậu Thổ nương nương hóa luân hồi, là đại từ bi, vì tất cả sinh linh Hồng Hoang mà cống hiến, chúng ta nên kính phục mới phải.

Hơn nữa, Đạo Tôn đã nói Hậu Thổ nương nương sẽ không chết, tuyệt đối không thể chết, thủ đoạn của Đạo Tôn há các ngươi có thể nhìn thấu?" "Hậu Thổ nương nương đại thiện!" "Không sai, chúng ta phải tin tưởng Đạo Tôn, Đạo Tôn là toàn năng, Hậu Thổ nương nương là đệ tử của Đạo Tôn, Đạo Tôn sao có thể để đệ tử của mình đi chịu chết, tuyệt đối không thể, có lẽ những gì chúng ta thấy bây giờ chỉ là bề nổi ngu ngốc thôi!" Hậu Thổ hóa luân hồi, tất cả mọi người đều không ngờ tới, đặc biệt là cảnh tượng hóa luân hồi ngay trước mắt, trong nháy mắt đã dẫn đến đủ loại nghị luận.

Ngay cả Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa cũng đều ngơ ngác.

"Ầm ầm!" Trời đất chấn động, cùng với sự tan rã của nhục thân Tổ Vu Hậu Thổ, không lâu sau, Lục Đạo Luân Hồi đã hình thành, hư ảnh U Minh Giới cũng ngày càng rõ ràng, cuối cùng ngưng thực hoàn toàn, hóa thành một phương thế giới chân thực mênh mông.

Chỉ là nhìn từ bên ngoài, vẫn chỉ là một hư ảnh, U Minh Giới hiển hóa, thực thể tồn tại bên dưới U Minh Huyết Hải.

Nhưng dù vậy, vẫn vô cùng chấn động, bởi vì cùng với sự hình

thành của Lục Đạo Luân Hồi, hư ảnh U Minh Giới cũng trở nên vô cùng rộng lớn.

Mơ hồ, các tu sĩ ở xa có thể cảm giác được, U Minh Giới này dường như đối lập với ba mươi sáu tầng Thiên Giới.

Cảnh tượng hiện tại giống như khai thiên tích địa, khiến người ta chấn động.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, chưa kết thúc, vốn dĩ cùng với sự hình thành của Lục Đạo Luân Hồi, nhục thân Tổ Vu của Hậu Thổ cũng hoàn toàn biến mất, theo tình huống này mà xem, Hậu Thổ không có nguyên thần tất chết không nghi ngờ.

Thế nhưng, giây tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nguyên thần của Hậu Thổ lại hiển hóa tại U Minh Giới.

Nguyên thần của nàng giống hệt chân thân, cao lớn vô cùng, thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay nắm rắn lục, cả người tỏa ra một loại khí tức thần thánh.

"Đó là cái gì?

Đó là nguyên thần?" "Sao có thể, Vu tộc không phải không có nguyên thần sao?

Sao Hậu Thổ lại có nguyên thần, lại còn cường đại như vậy!" "Hít, nguyên thần đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, ..." Vô số tu sĩ khi nhìn thấy nguyên thần khổng lồ của Hậu Thổ kiêu hãnh đứng trong U Minh Giới, đều vô cùng kinh ngạc.

"Không thể nào, Tổ Vu không thể có nguyên thần, bản đế không tin!" Người điên cuồng nhất, không ai khác chính là Đế Tuấn, hắn đã tranh đấu với Thập Nhị Tổ Vu nhiều lần, hiểu rõ Vu tộc nhất, biết Tổ Vu không có nguyên thần, đó là nhược điểm của Vu tộc, không biết thiên số.

Vì vậy, sự xuất hiện của nguyên thần Hậu Thổ, khiến hắn không dám tin.

Ngược lại Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà, Tây Vương Mẫu và những người khác sắc mặt thản nhiên, việc Tổ Vu ngưng tụ được nguyên thần họ tự nhiên biết, là do sư tôn của họ truyền thụ.

"Ha ha!" Đế Giang cười lớn một tiếng, nói: "Tiểu muội không sao, các vị huynh đệ đã lo lắng quá rồi, chúng ta không nên nghi ngờ Đạo Tôn!" "Ai, thật xấu hổ, đầu óc nóng lên, lại quên mất chúng ta có nguyên thần!" Chúc Dung cũng vỗ đầu, cảm thấy mình hồ đồ.

Ngay lập tức, các Tổ Vu đều hướng về Đạo Kiếp một ánh mắt áy náy.

Đạo Kiếp không để ý, Đế Giang và những người khác lo lắng cho em gái là chuyện bình thường, tiếp đó, hắn thản nhiên cười, nói: "Tiếp theo xem cho kỹ!" "Ầm ầm!" Theo lời hắn nói, bầu trời lại một lần nữa chấn động, cùng với sự thành hình của Lục Đạo Luân Hồi, trên bầu trời, khí tức Đại Đạo lan tỏa, giáng xuống vô lượng công đức, bao trùm cả U Minh Giới.

Những công đức này được chia thành ba phần, trong đó phần lớn nhất rơi vào nguyên thần của Hậu Thổ, phần còn lại lần lượt rơi vào Lục Đạo Luân Hồi và toàn bộ U Minh Giới.

Một màn này, hiện ra rõ ràng trong mắt tất cả mọi người, khiến cho thần tình của mọi người lại một lần nữa chấn động.

Ngay sau đó, từng đại năng, đại thần thông giả, cho đến Đế Tuấn, Thái Nhất, thậm chí, ngay cả những Thánh Nhân như Tam Thanh cũng đều không dám tin mà gào thét.

"Lại... lại là Đại Đạo Công Đức!" Trong khoảnh khắc, khắp trời đất, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được các loại cảm xúc

tham lam, nóng bỏng, ngưỡng mộ, đố kỵ.

Ngay cả Hồng Quân, đang ở trong Tử Tiêu Cung, cũng sắc mặt âm trầm, hai tay nắm chặt, đó là Đại Đạo Công Đức, dù đối với ông ta cũng có tác dụng rất lớn, một khi hấp thu, có thể đẩy nhanh thời gian đột phá Thiên Đạo Cảnh.

Cùng với Đại Đạo Công Đức nhập thể, khí tức nguyên thần của Hậu Thổ không ngừng tăng vọt, vốn cảnh giới nguyên thần đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, chỉ trong một thoáng, đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, thẳng tiến đến Bán bộ Hỗn Nguyên.

"Chẳng lẽ Hậu Thổ muốn thành đạo?" "Không thể nào, không thể thành Thánh, ngay cả nhục thân cũng không có, làm sao thành Thánh?" Một màn này, khiến Tam Thanh, Đế Tuấn và những người khác co rụt đồng tử.

Đại Đạo Công Đức vẫn chưa dùng hết, nhưng lúc này, tu vi của Hậu Thổ lại bị kẹt lại, điều này quả thực khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh: "Đạo Tôn để ta ở lại quan sát, chính là vì một màn này, Đạo Tôn quả nhiên thủ đoạn cao minh, chỉ đáng tiếc, Đại Đạo Công Đức tuy nhiều, đủ để Hậu Thổ thành Thánh, nhưng Thiên Đạo không hề hiển hóa, không thể thành Thánh!" Nói vậy, rõ ràng là đang châm chọc Đạo Kiếp khoác lác quá đà, quá tự tin vào bản thân.

"Không sai, xem ra kế hoạch của Đạo Tôn đã sai lầm, muốn dùng công đức chứng đạo không chỉ cần lượng lớn công đức và Hồng Mông Tử Khí, mà còn cần được Thiên Đạo công nhận, Hậu Thổ tuy được Đại Đạo công nhận, nhưng căn bản không có tác dụng, càng không thể thành Đại Đạo Thánh Nhân!" Lão Tử cũng thản nhiên nói, tuy không châm chọc như Nguyên Thủy, nhưng vô cùng bình tĩnh, như

đang thuật lại một sự thật.

Lời của Lão Tử, khiến nhiều đại năng đều gật đầu, quả thực, phương pháp thành đạo mà Hồng Quân truyền xuống trong Tử Tiêu Cung đúng là như vậy.

Vì vậy, khi thấy sự đột phá của Hậu Thổ bị kẹt lại, họ càng thêm đồng tình.

"Hừ, ngu ngốc, tên Đạo Kiếp kia sao có thể chỉ có chút thủ đoạn này?

Vẻ mặt hắn thản nhiên như vậy, tất nhiên có thủ đoạn!" "Đáng ghét, một khi Hậu Thổ thành Thánh, sẽ lập tức trở thành người chưởng khống U Minh Giới, đến lúc đó dù là bần đạo cũng khó mà làm gì được!" So với Tam Thanh và những người khác, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lại sắc mặt dữ tợn, Tam Thanh không biết thủ đoạn của Đạo Kiếp, lẽ nào ông ta lại không biết?

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân cũng không phát hiện, hiện tại Đạo Kiếp đã để lại trong lòng ông ta một ấn tượng, chỉ cần là kế hoạch của hắn, tất sẽ thành công.

U Minh Giới là một trong ba đạo Thiên, Địa, Nhân, bình thường nếu Hồng Hoang này hoàn chỉnh, ba đạo Thiên, Địa, Nhân sẽ bình đẳng, không ai có thể quản ai.

Chỉ là Hồng Hoang mà Bàn Cổ đại thần khai tịch có khiếm khuyết, không hình thành được một thế giới hoàn mỹ, mới khiến Thiên Đạo ra đời trước một bước, dù sau này Địa Đạo và Nhân Đạo xuất thế, cũng sẽ ở dưới Thiên Đạo.

Nhưng dù vậy, người chưởng khống một đạo cũng không dễ bắt nạt, Thiên Đạo cũng sẽ không tùy tiện quản chuyện của Địa Đạo.

Hồng Quân mưu đồ vạn cổ, vì cái gì, không phải là mưu đồ Thiên

Đạo, cuối cùng mượn sức Thiên Đạo, rồi thôn phệ Nhân Đạo, Địa Đạo, cuối cùng hoàn toàn chưởng khống Hồng Hoang, chiếm đoạt đạo quả của Bàn Cổ sao?

Nay một khi Hậu Thổ thành Thánh, và trở thành người chưởng khống Địa Đạo, vậy thì kế hoạch của ông ta muốn mưu đồ Địa Đạo sẽ khó lại càng thêm khó.

"Lão già Đạo Kiếp, quả nhiên là kế hay, không chỉ phá vỡ bố cục của bần đạo, còn gián tiếp chưởng khống Địa Đạo, hay, hay lắm, trận này bần đạo lại thua rồi!" Trên mặt Hồng Quân đột nhiên lộ ra vẻ suy sụp, thật sự mệt mỏi, kế hoạch của đối phương cứ một vòng nối một vòng, khiến ông ta khó mà ứng phó.

"Đáng tiếc, lại kẹt ở đây!" Ngay cả Đế Giang và những người khác cũng sắc mặt mang theo vẻ tiếc nuối, Bán bộ Hỗn Nguyên a, chỉ còn nửa bước nữa là có thể đột phá, lại bị kẹt cứng.

"Không thể đột phá, trò cười, bản tọa muốn người ta thành đạo, một cái bình cảnh Hỗn Nguyên cỏn con thì đáng là gì?" Đạo Kiếp cười lạnh, ý niệm vừa động, Luân Hồi Đại Đạo trong cơ thể cuồn cuộn, trong nháy mắt cùng U Minh Giới sản sinh cộng hưởng.

"Ầm!" Lúc này, giữa trời đất có một luồng ý chí vô thượng đang thức tỉnh tại U Minh Giới, chấn động Hồng Hoang, khí tức Địa Đạo lan tỏa.

Khoảnh khắc này, dường như ý chí của Đạo Kiếp đã nhập vào U Minh Giới, hóa thân thành ý chí của U Minh Giới, chúa tể U Minh.

Chương 206

"Ầm ầm!" Trời đất chấn động, trên cửu tiêu có thiên lôi nổ vang, thiên uy mênh mông, tựa như mặt trời rực rỡ giáng lâm.

Rõ ràng, ý chí Địa Đạo phục hồi, đã kinh động đến Thiên Đạo.

"Hắn, hắn muốn làm gì?" Mọi người biến sắc, không biết vì sao, Nguyên Thủy và những người khác đột nhiên có một dự cảm không lành.

Đạo Kiếp chỉ liếc mắt nhìn bầu trời một cái, nhưng căn bản không để ý, giọng nói của hắn truyền vào trong đầu Hậu Thổ: "Hấp thu Hồng Mông Tử Khí, nguyên thần dung hợp với Địa Đạo!" Dứt lời, một luồng Hồng Mông Tử Khí lặng lẽ xuất hiện trong nguyên thần của Hậu Thổ.

Hậu Thổ vô cùng vui mừng, vội vàng tiếp tục luyện hóa Đại Đạo Công Đức còn sót lại.

Trước đó tu vi bị kẹt, dù luyện hóa Đại Đạo Công Đức thế nào cũng không có chút phản ứng, giờ phút này, Đại Đạo Công Đức có thể luyện hóa lại lần nữa, đồng thời, Hồng Mông Tử Khí dung nhập vào trong nguyên thần cũng kịch liệt nhảy lên, cuối cùng hoàn toàn dung hợp với nguyên thần.

Ngay sau đó, trong ánh mắt của tất cả mọi người, một quả đạo quả từ hư không U Minh Giới hiện ra, dung nhập vào trong nguyên thần của Hậu Thổ.

"Ầm!" Khoảnh khắc này, khí tức trên người Hậu Thổ cuối cùng đã đột phá bình cảnh, thánh uy mênh mông từ trên người nàng cuồn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt đã quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, và hướng về phía Thái Cổ tinh không và Hỗn Độn tinh vực bao phủ.

“Ong~!” U Minh Giới chấn động, trong khoảnh khắc Hậu Thổ thành đạo, quy tắc của U Minh Giới đang cộng hưởng, Luân Hồi Đại Đạo hiển hóa tại Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, tất cả sinh linh, phàm là tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên đều mơ hồ cảm ứng được, một đạo ấn ký vô hình xuất hiện trên chân linh.

Đó là ấn ký của Địa Đạo, từ nay, phàm là tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, một khi vẫn lạc, chân linh sẽ quay về Địa Đạo, chuyển thế trọng sinh.

“Cung hạ Hậu Thổ nương nương thành đạo!” “Hậu Thổ nương nương từ bi!” Thánh uy mênh mông bao trùm Hồng Hoang, vô số sinh linh trong khoảnh khắc này đều đồng loạt quỳ xuống, không tự chủ được mà cúi đầu bái lạy Hậu Thổ.

“Thành Thánh, ha ha, Hậu Thổ nương nương thành Thánh!” “Thật sự thành Thánh, tuy không có dị tượng kim liên, nhưng luồng thánh uy này tuyệt đối là thành Thánh!” “Hừ, còn dám nghi ngờ Đạo Tôn, đúng là trò cười, Đạo Tôn là chân thần, há dung các ngươi nghi ngờ?” Khi hoàn hồn lại, các tu sĩ phe Tử Tiêu Cung vừa bị vả mặt lập tức cười lớn.

“Sao có thể?

Lại thật sự thành Thánh?” Nguyên Thủy lúc này mặt đỏ bừng, cảm giác mặt mình nóng rát, bị vả mặt một cách trần trụi.

“Không đúng a, căn bản không có nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, càng không phải chứng Đại Đạo, sao có thể thành Thánh?” “A, chuyện gì vậy?

Thiên Đạo căn bản không có phản ứng, ngược lại, vừa rồi càng giống như đang chấn nộ!” Lão Tử và Thông Thiên cũng vẻ mặt ngơ

ngác.

"Ha ha, tiểu muội thành Thánh, Vu tộc chúng ta cuối cùng cũng có Thánh Nhân!" "Tiểu muội, chúc mừng chúc mừng, nhưng tiểu muội, đạo ngươi chứng, cảm giác không phải Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng tại sao..." Thập Nhị Tổ Vu ai nấy đều cười lớn, vô cùng vui vẻ, chỉ là họ cũng nhìn ra, đạo mà Hậu Thổ chứng có chút kỳ quái.

"Chúc mừng Hậu Thổ sư muội!" Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, các đệ tử Tam Tiên Đảo cũng đều mỉm cười đi tới.

Hậu Thổ mỉm cười, nói: "Ta chứng được tuy là Thánh Nhân, nhưng lại không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là Địa Đạo Thánh Nhân, đều là nhờ thủ đoạn của sư tôn lão nhân gia!" "Địa Đạo Thánh Nhân?" Nghe vậy, mọi người đều sững sờ, có chút mờ mịt.

Địa Đạo Thánh Nhân là cái quỷ gì, từ trước đến nay chỉ nghe nói Thiên Đạo Thánh Nhân, Đại Đạo Thánh Nhân, lại còn có cả Địa Đạo Thánh Nhân?

Ở phía xa, ba người Tam Thanh cũng nghe được lời của Hậu Thổ, ai nấy đều cau mày càng chặt hơn.

Họ cũng chưa từng nghe nói đến Địa Đạo Thánh Nhân.

"Địa Đạo Thánh Nhân sao?

Chẳng lẽ phương pháp thành Thánh không chỉ có mấy loại đó sao?" Những đại năng như Đế Tuấn, Thái Nhất, Tam Thiên cũng chấn động thân thể, ngay sau đó như có điều suy nghĩ.

Hậu Thổ không giải thích chi tiết, thành Thánh rồi, nhưng bây giờ ngay cả nàng cũng có chút ngơ ngác.

E rằng tất cả mọi chuyện chỉ có Đạo Kiếp mới có thể giải thích được, không, còn có một người.

Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân càng ngày càng khó coi.

"Hay cho một Đạo Kiếp, Địa Đạo Thánh Nhân, hóa thân thành ý chí U Minh, tạm thời chưởng khống U Minh Giới, để cho nguyên thần của Hậu Thổ dung nhập vào Địa Đạo, kế hay, thật là kế hay!" Không thể không nói, đối với kế hoạch này của Đạo Kiếp, ông ta thật sự bội phục, ông ta cũng không ngờ tới.

Như vậy, địa vị của Hậu Thổ trong Địa Đạo sẽ tương đương với địa vị của ông ta trong Thiên Đạo, thậm chí, còn không cần hợp đạo, không cần từng chút một thôn phệ Thiên Đạo.

Địa Đạo vì vừa mới ra đời, không thể so sánh với Thiên Đạo, ý chí Địa Đạo cũng vừa mới được Đạo Kiếp hóa thân, vì vậy, Hậu Thổ căn bản không cần phải như ông ta từng chút một gặm nhấm Thiên Đạo, hoàn toàn có thể trực tiếp hóa thành người chưởng khống Địa Đạo.

Điều này khiến Hồng Quân vừa kinh vừa giận, trong lòng lần đầu tiên đối với Đạo Kiếp sinh ra nỗi sợ hãi, quá đáng sợ rồi, không chỉ tu vi bản thân cường đại, kế hoạch càng đáng sợ hơn.

Thực ra đối với tu vi của Đạo Kiếp, và thân phận Đại Đạo Thánh Nhân, ông ta cũng không sợ hãi, chỉ là kiêng kỵ.

Dù sao dù Đạo Kiếp đã trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, từ nay bất tử bất diệt, nhưng tu vi vẫn phải từng bước từng bước nâng cao, tuy ông ta không phải Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng cũng đồng dạng có cơ hội siêu thoát, đồng dạng có cơ hội chứng được Đại Đạo chân chính.

Điều khiến ông ta kinh hãi nhất chính là kế hoạch của Đạo Kiếp, của hắn quá đáng sợ rồi, mỗi lần đều không có sơ hở, thậm chí, mỗi kế hoạch đều khiến ông ta không thể ra tay, quả thực tâm trí thành yêu.

Hậu Thổ thành Thánh, chấn động thế nhân, mọi người đều cung

hạ, nhưng Hậu Thổ không hề nhàn rỗi, vẫn tiếp tục hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, và định ra Lục Đạo.

Lục Đạo phân biệt là Thiên Đạo, Nhân Đạo, Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Đạo Kiếp có hỏi một câu, có cần loại bỏ một đạo trong đó, và mở một đạo cho Vu tộc không, lại bị Hậu Thổ từ chối.

Theo Hậu Thổ thấy, không cần thiết, Vu tộc sau này sẽ là chúa tể của toàn bộ U Minh Giới, căn bản không cần phải đặc biệt mở một đạo.

Vu tộc hiện nay tu luyện Kim Đan Đại Đạo, có thể ngưng tụ nguyên thần, nhưng sau khi chuyển thế mất đi Vu tộc chi thể ban đầu, vậy thì không bằng trực tiếp chuyển thế vào Nhân Đạo, trở thành Nhân tộc.

Nghe vậy, Đạo Kiếp cũng không nói nhiều nữa, tiếp đó, nhìn về phía các Tổ Vu khác, nói: "Tiếp theo là các ngươi!" "Cái gì?

Đạo Tôn, ngài... ngài nói chúng ta cũng có thể thành đạo?" "Thật sao?

Thập Nhị Tổ Vu chúng ta toàn bộ thành đạo?" Đế Giang và các Tổ Vu khác trước tiên sững sờ, ngay sau đó ai nấy đều kích động.

"Cái gì?

Để Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành đạo?" "Sao có thể?

Cũng quá điên cuồng rồi!" "Hít, Đạo Tôn muốn nghịch thiên sao?

Chương 207

Một khi Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ chứng đạo, ai sẽ là đối thủ, e rằng sau này toàn bộ Hồng Hoang đều là thiên hạ của Vu tộc!" Lời của Đạo Kiếp không hề che giấu, tất cả mọi người đều nghe thấy, nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc, cảm giác da đầu tê dại.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, ta không tin!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trắng bệch, Lão Tử và Thông Thiên cũng sắc mặt khó coi.

Thân thể vĩ ngạn của Đế Tuấn càng chấn động dữ dội, suýt nữa ngã xuống, thần tình tràn đầy tuyệt vọng.

Không chỉ Tam Thanh và Đế Tuấn, giờ phút này, gần như tất cả đại năng trong Hồng Hoang đều trầm mặc, một luồng cảm giác nguy cấp nồng nặc ập đến trong lòng.

Thập Nhị Tổ Vu nếu toàn bộ chứng đạo, sau này họ còn có ngày tháng tốt đẹp sao?

"Khổ quá, ngày khổ bao giờ mới hết đây!" "A, sư huynh, Tây Phương chúng ta bao giờ mới có thể đại hưng, vị Đạo Tôn này thật quá đáng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ẩn mình trong hư không cũng ai nấy sắc mặt thê khổ.

"Chẳng lẽ thật sự có thể làm được việc để Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ chứng đạo sao?

Không thể nào, chưa nói đến vấn đề công đức, chỉ riêng U Minh Giới căn bản không thể chịu đựng nổi!" Trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân cũng sắc mặt vô cùng khó coi, mặc dù không cho rằng Đạo Kiếp có thể làm được, nhưng xuất phát từ việc Đạo Kiếp làm việc trước giờ luôn không có sơ hở, ông ta vẫn vô cùng lo lắng.

Lại thấy Tam Thanh, Đế Tuấn và những người khác không ngừng làm mặt xấu, lại có sắc mặt trắng bệch, giống như không chịu nổi đả kích, Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ, các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung!" Thậm chí, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ẩn mình quan sát cũng nhận được truyền âm.

"Sư phụ?" Mấy người sững sờ, đều không dám chậm trễ, lần lượt đến Tử Tiêu Cung.

Trên không trung Huyết Hải, thấy phản ứng của mọi người, Đạo Kiếp lắc đầu, không giải thích, để Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành đạo, đùa sao, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Nếu có thể sản xuất Thánh Nhân hàng loạt, hắn không phải Đạo Tôn, mà là Đại Đạo rồi.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt căng thẳng của mọi người, Đạo Kiếp mở lời: "U Minh hiện, Luân Hồi xuất, U Minh Giới vẫn chưa hoàn chỉnh, hôm nay bản tọa sẽ tại U Minh Giới kiến lập Địa Phủ, quản lý U Minh Giới, chấp chưởng trật tự Luân Hồi, Đại Đạo giám chi!" "Ầm!" Theo lời hắn nói, toàn bộ Huyết Hải kịch liệt cuồn cuộn, trong U Minh Giới, một vực sâu khổng lồ hiện ra, quỷ khí âm u, khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Hoàng Tuyền hiện!" Đạo Kiếp lại một lần nữa hô lớn, một dòng sông dài không biết bao nhiêu vạn dặm từ trong vực sâu cuồn cuộn chảy ra, chảy trong U Minh Giới, ngăn cách giữa thế giới và U Minh Giới với Nhân Giới.

Dòng sông này không phải là nước bình thường, có màu vàng sẫm, từng luồng nhiệt khí bốc lên, u ám vô cùng, tỏ ra âm trầm khủng bố.

Hoàng Tuyền chi thủy, chứa đầy pháp tắc Hoàng Tuyền nồng đậm, người sống không thể vào, người chết vào như cá gặp nước, đồng thời ăn mòn linh hồn.

“Nại Hà xuất!” Cùng với tiếng hô lớn của Đạo Kiếp, một cây cầu thần cổ xưa vắt ngang hư không, bắc trên Hoàng Tuyền, cây cầu không có hoa văn, có màu đen sẫm, vết máu loang lổ, vô cùng đáng sợ.

“Địa Phủ hiện!” Ngay sau đó, từng tòa thành trì đen kịt nguy nga, từng cửa ải xuất hiện tại U Minh Giới, những cửa ải này đều được sắp xếp có trật tự, hình thành một chuỗi trật tự Địa Phủ hoàn mỹ.

Cuối cùng, Phong Đô Thành và Thập Đại Diêm La Điện xuất hiện, toàn bộ Địa Phủ đã được kiến tạo hoàn tất.

“Thập Bát Tầng Địa Ngục xuất!” Cuối cùng, theo tiếng nói của Đạo Kiếp, vực sâu Cửu U xuất hiện đầu tiên chấn động, một cảnh tượng khiến người ta sởn gai ốc hiển hóa tại Hồng Hoang.

Chính là cảnh tượng của Thập Bát Tầng Địa Ngục, Thập Bát Tầng Địa Ngục phân biệt là: Cắt Lưỡi Địa Ngục, Tiễn Đao Địa Ngục, Thiết Thụ Địa Ngục, Nghiệt Kính Địa Ngục, Chưng Lung Địa Ngục, Đồng Trụ Địa Ngục, Đao Sơn Địa Ngục, Băng Sơn Địa Ngục, Du Oa Địa Ngục, Ngưu Khanh Địa Ngục, Thạch Áp Địa Ngục, Thung Cữu Địa Ngục, Huyết Trì Địa Ngục, Trách Hình Địa Ngục, Hỏa Sơn Địa Ngục, Thạch Ma Địa Ngục, Đao Cứ Địa Ngục.

Toàn bộ cảnh tượng Thập Bát Tầng Địa Ngục hiện ra rõ ràng trên bầu trời Hồng Hoang, tuy chỉ là hư ảnh, những linh hồn đang bị tra tấn trong địa ngục cũng là giả tượng, nhưng vẫn khiến vô số tu sĩ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lóe lên vẻ kinh hoàng.

“Từ nay về sau, sinh linh sau khi chết, hồn phách vào Địa Phủ, đều phải chịu sự thẩm phán của Địa Phủ, Thập Bát Tầng Địa Ngục chính là để trừng phạt những kẻ khi còn sống phạm tội lớn, sau khi hết hạn mới có thể chuyển thế đầu thai!” Lúc này, giọng nói băng lãnh của Đạo Kiếp lại một lần nữa truyền đến, vang vọng khắp Hồng Hoang, khiến tất cả tu sĩ trong lòng đều lạnh toát, một số người rõ ràng cả đời

đã làm bao nhiêu việc ác, gây ra bao nhiêu sát lục, sắc mặt càng trắng bệch vô cùng.

Sau khi Địa Phủ kiến tạo hoàn tất, Đạo Kiếp thu hồi quyền chưởng khống U Minh Giới, giao lại quyền hạn cho Hậu Thổ.

Dù sao hắn cũng chỉ là người chưởng khống tạm thời, lợi dụng sự lĩnh ngộ đối với Luân Hồi Đại Đạo, không thể hoàn toàn chưởng khống U Minh Giới.

Hậu Thổ hiểu ý, nhìn lướt qua Đế Giang và những người khác, mở lời: "Bản cung Hậu Thổ, hôm nay lấy thân phận chúa tể U Minh Giới, đặc phong Đế Giang làm chúa tể Địa Phủ, Phong Đô Đại Đế, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh, Cường Lương, Xa Bỉ Thi, Nhục Thu, Thiên Ngô, Hấp Tư làm Thập Điện Diêm La của Địa Phủ, Đại Đạo giám chi!" "Ầm!" Theo tiếng nói của Hậu Thổ, bầu trời chấn động, khí tức Đại Đạo lan tỏa, giáng xuống một đạo quang mang, lần lượt rơi vào người Đế Giang và các Tổ Vu khác.

Y phục và khí chất trên người các Tổ Vu trong nháy mắt thay đổi lớn, tựa như từng vị đế vương trong bóng tối.

Chỉ là lần này Đại Đạo không hề giáng xuống công đức, U Minh Giới ra đời, Hậu Thổ thành Thánh, Đại Đạo giáng xuống công đức, là vì U Minh Giới là Địa Đạo, địa vị ngang hàng với Thiên Đạo, Nhân Đạo, trực tiếp thuộc về Đại Đạo quản hạt.

Nhưng Đế Giang và những người khác nhậm chức thần chức của Địa Phủ, Đại Đạo tuy có hồi ứng, là vì Hậu Thổ trực tiếp nói với Đại Đạo, nhưng chuyện này lại không thuộc về Đại Đạo quản.

Rõ ràng, để U Minh Giới tự quản lý.

Đối với điều này, Đạo Kiếp cũng hiểu ra, giống như biên chế trên Địa Cầu ở kiếp trước, quốc gia có biên chế của quốc gia, địa phương

có biên chế của địa phương, biên chế của địa phương chỉ cần bổ nhiệm là được.

Ừm, nói cách khác, Hậu Thổ là biên chế quốc gia, còn các Tổ Vu khác lại thấp hơn một bậc, là biên chế địa phương.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đạo Kiếp co giật, nhưng cũng không có gì bất ngờ, nhưng mưu đồ lần này của hắn vẫn chưa kết thúc.

Thập Nhị Tổ Vu biến thành Thập Điện Diêm La, lại khiến thế nhân đều kinh ngạc.

Có người kinh có người mừng, kinh ngạc, tự nhiên là Đế Tuấn và những người khác, còn có phe Tử Tiêu Cung, mừng rỡ thì là Vu tộc.

Nhưng nhiều hơn là thất vọng và thần tình cổ quái.

Thập Nhị Tổ Vu trở thành Thập Điện Diêm La, hưởng thụ thần chức của Địa Phủ, không nghi ngờ là đại cơ duyên, nhưng, giờ phút này điều mà mọi người quan tâm lại không phải là chuyện này.

Ngoài các thành viên Vu tộc, còn có Phục Hy và những người khác vẻ mặt vui mừng, những người khác đều nhìn về phía Đạo Kiếp.

"A, không phải Đạo Tôn muốn đưa Thập Nhị Tổ Vu thành đạo sao?

Sao chỉ thành đạo được một Hậu Thổ nương nương, còn các Tổ Vu khác chỉ có một cái thần chức?" "Lần này có vẻ như bị vả mặt rồi!" Có tu sĩ phe Tử Tiêu Cung cười lạnh.

"Này, đạo hữu phe Đông Hải, xem ra Đạo Tôn của các ngươi cũng không ra gì!" "Ha ha, hại lão tử lo lắng vô ích, cứ ngỡ sau này chúng ta đều phải sống dưới sự uy hiếp của Thập Nhị Tổ Vu, hóa ra chỉ là một trận kinh hãi suông!" Đặc biệt là Yêu tộc, thấy vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong Tử Tiêu Cung, hiện tại Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn và Thái Nhất đều đã tụ tập ở đây, nhưng vẫn đang chú ý đến động tĩnh của U Minh Giới.

Thấy Đế Giang và các Tổ Vu khác tuy đã trở thành Thập Điện Diêm La, mặc dù thần tình không tốt, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Dọa chết ta, nếu Thập Nhị Tổ Vu thật sự toàn bộ thành đạo, ta thấy Thiên Đình của chúng ta dứt khoát giải tán luôn cho rồi!" Thái Nhất vỗ ngực, thật sự bị dọa sợ.

"Hay thật, nếu không mười hai Tổ Vu cảnh giới Hỗn Nguyên..." Đế Tuấn cũng sắc mặt ngưng trọng nói: "Nhưng dù vậy, từ nay về sau, Thập Nhị Tổ Vu chiếm cứ Địa Phủ, vẫn khiến thực lực của họ tăng vọt, càng khó đối phó hơn!" Nói rồi, Đế Tuấn liền nhìn về phía Hồng Quân, cúi người hành lễ: "Xin sư phụ tương trợ, nếu không lượng kiếp này, đệ tử tất bại không nghi ngờ, đến lúc đó Thiên Đình cũng sẽ bị Vu tộc diệt mất!

Thực ra Hồng Quân nào có phải không kinh hãi, thấy Thập Nhị Tổ Vu không hề thành đạo, cũng khiến ông ta thở phào nhẹ nhõm.

Đối với sự lo lắng của Đế Tuấn, Hồng Quân thản nhiên nói: "Chuyện này không vội, ta gọi các ngươi đến chính là vì chuyện này, từ hôm nay, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cần phải liên hợp với Đế Tuấn, Thái Nhất, hết lòng hợp tác, không được chậm trễ, một khi phe Đông Hải có động tĩnh, lập tức đến Tử Tiêu Cung báo cáo!" "Vâng, sư phụ!" Mấy người không dám chậm trễ, tự nhiên biết hiện tại đang ở thế yếu.

Chương 208

Chỉ là Nguyên Thủy, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ba người khi nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, trong mắt đều lóe lên một tia khinh miệt, tia khinh miệt này tuy ẩn giấu, nhưng vẫn bị Đế Tuấn phát hiện.

Điều này khiến Đế Tuấn nổi giận, hai tay nắm chặt, nhưng lại bị hắn đè nén xuống.

Hắn sao có thể không biết suy nghĩ của ba người, trong số mấy người họ, chỉ có hắn và Thái Nhất chưa thành Thánh, dưới Thánh Nhân đều là con kiến, rõ ràng Nguyên Thủy và những người khác xem thường, nhưng ngại có Hồng Quân ở đây, nên không biểu hiện ra.

"Thành Thánh, thành Thánh, mấy người các ngươi cứ đợi đó cho bản đế, sớm muộn có một ngày ta, Đế Tuấn, sẽ giẫm tất cả mọi người dưới chân!" Đế Tuấn trong lòng hung hăng thề, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra.

"Ha!" Đúng lúc này, Hồng Quân sắc mặt âm trầm đột nhiên cười lên, nói: "Kế hoạch của lão già Đạo Kiếp tuy kinh người, khiến bần đạo cũng phải kinh hãi, nhưng cũng có lúc thất bại!" "Ha ha!" Càng nói Hồng Quân tâm tình càng sảng khoái, cuối cùng lại không màng hình tượng mà cười lớn.

"Sư phụ, ngài?" Điều này khiến Tam Thanh và những người khác sững sờ, dụi dụi mắt, xác định không nhìn lầm, sư phụ của họ, Đạo Tổ luôn uy nghiêm điềm tĩnh, lại đang cười lớn không chút kiêng dè.

Phải biết rằng, từ trước đến nay chưa từng có, thậm chí, từ trước đến nay, trong mắt họ, cảm xúc trên mặt Hồng Quân rất ít xuất hiện, nhiều nhất là khi đối mặt với Đạo Kiếp, mới xuất hiện phẫn nộ.

Hôm nay sao vậy?

Chỉ có vậy mà vui đến thế sao?

"Hừ!" Thấy mấy người nhìn mình như vậy, Hồng Quân cũng biết mình đã thất thố, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tên Đạo Kiếp kia khoác lác, cuối cùng lại chỉ để một mình Hậu Thổ thành đạo, tự vả vào mặt mình rồi!" Nghe vậy, Nguyên Thủy mắt sáng lên, lập tức phụ họa: "Sư phụ nói không sai, khoác lác quá rồi, bần đạo xem hắn kết thúc thế nào, lần này trở thành trò cười rồi!" Trước đó Đạo Kiếp còn vả mặt hắn bôm bốp, nay thấy Đạo Kiếp tự vả mặt mình, khiến hắn vô cùng sảng khoái.

"A!" Thế nhưng, Lão Tử và Đế Tuấn tuy cũng cười lạnh, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, vả mặt thì sao?

Sự thật bày ra trước mắt, lần này U Minh Giới xuất hiện, mặc dù lời Đạo Kiếp nói để Thập Nhị Tổ Vu thành đạo không thành công, nhưng lợi ích vẫn toàn bộ bị đối phương chiếm hết, có gì đáng vui?

Đặc biệt nhìn bộ dạng cười lạnh của Nguyên Thủy, mấy người đều lắc đầu.

Mấy người không nói nữa, đều cùng Hồng Quân tiếp tục xem tiếp.

Trên không trung Huyết Hải, Đạo Kiếp đối mặt với sự trào phúng của một số người, cười lạnh liên tục.

Hắn tự nhiên sẽ không chấp nhặt với những con kiến hôi này, hắn đang chờ đợi.

Hắn không rời đi, những người khác tự nhiên cũng sẽ không rời đi, chỉ là tất cả mọi người đều không hiểu, chuyện không phải đã kết thúc rồi sao?

U Minh Giới xuất hiện, Hậu Thổ hóa luân hồi, ngay cả Địa Phủ cũng xuất hiện, toàn bộ Địa Đạo đã hoàn chỉnh.

“Chẳng lẽ Đạo Tôn còn có mưu đồ gì khác?” Tất cả mọi người trong lòng đều có suy nghĩ này, những tu sĩ trào phúng Đạo Kiếp bị vả mặt cũng lập tức im miệng, ai nấy ánh mắt kinh dị nhìn chằm chằm vào từng cử động của Đạo Kiếp.

Tương tự, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và những người khác cũng biến sắc, chăm chú nhìn Đạo Kiếp.

Giờ khắc này, Đạo Kiếp trở thành tâm điểm của cả thế gian, từ Chư Thánh ở trên cao đến các tu sĩ nhỏ bé bên dưới, tất cả đều chăm chú dõi theo. "Phục Hy!" Một câu nói, một cái tên, lại khiến tất cả mọi người run lên, tâm thần căng thẳng. "A...

Sư tôn, đệ tử tại!" Phục Hy sững sờ, vội vàng tiến lên, chỉ là có chút không thông, sư tôn gọi hắn làm gì?

Chẳng lẽ có bố trí gì?

Có liên quan đến việc kia?

Lần này Đạo Kiếp không nói trực tiếp, y chỉ ra một ngón tay, một đạo kim quang tiến vào trong đầu Phục Hy.

Thân thể Phục Hy hơi chấn động, ngay sau đó, hắn nhắm mắt lại tiếp nhận tin tức trong đầu.

Lúc này, Nữ Oa, Minh Hà, cùng Thập Nhị Tổ Vu và những người khác đều nhao nhao nhìn về phía Phục Hy.

Không chỉ như thế, cả Hồng Hoang, vô số tu sĩ cũng đều đem ánh mắt hướng về phía hắn. "Lão già Đạo Kiếp lại muốn làm gì?

Chẳng lẽ mưu tính U Minh Giới xong vẫn chưa kết thúc?

Còn có bố trí khác?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng khẩn trương, càng không cần nói đến đám người Tam Thanh.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề vừa mới phụ họa Hồng Quân xong,

sắc mặt cũng biến ảo, càng thêm lo lắng, sợ Đạo Kiếp lại một lần nữa đánh mặt.

Cũng không biết qua bao lâu, Phục Hy rốt cục mở mắt, thần sắc trở nên vô cùng kích động, hắn khom người thi lễ với Đạo Kiếp, liền tung người rời đi.

Một màn này rơi vào trong mắt tất cả mọi người, đặc biệt là khi nhìn thấy sự vui sướng trên mặt Phục Hy.

Hiển nhiên, tất nhiên là đạt được chỗ tốt, nếu không sẽ không như thế. "Chẳng lẽ?" Trong lòng rất nhiều người lộp bộp một tiếng, đặc biệt là đám người Tam Thanh, không biết vì sao, nhìn phương hướng Phục Hy bay đi, trong lòng có loại dự cảm không lành.

Rất nhanh, Phục Hy liền xuất hiện tại Nhân tộc, đồng thời, ánh mắt mọi người cũng tập trung về phía Nhân tộc.

Phục Hy đứng tại thượng không Nhân tộc, hít sâu một hơi, đè xuống kích động trong lòng, đối với thương khung nói: "Đại Đạo ở trên, từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, Nhân Đạo hỗn loạn, Địa Đạo bất hiển, khiến cho Hồng Hoang không được hoàn thiện.

Hôm nay Địa Đạo đã hiển hóa, Nhân Đạo đương xuất, ta là Phục Hy, nguyện bỏ qua thân Tiên Thiên, hóa làm Nhân Đạo chi chủ, Đại Đạo giám chi!" Thoại âm rơi xuống, Phục Hy hiển hóa nhân thủ xà thân, nguyên thần từ trong thân thể đi ra, ngao du trong hư không, cuối cùng chỉ còn lại chân linh, chìm vào hư không, tiến vào U Minh Giới.

Hành động này khiến tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. "Lập Nhân Đạo?

Không tốt!" Những người khác ngẩn người, đều không rõ chuyện gì xảy ra, Nhân Đạo là cái gì, thế nhân căn bản không hiểu.

Nhưng Hồng Quân thân ở Tử Tiêu Cung vẫn luôn quan sát một

màn này lại sắc mặt đại biến, thần tình trong nháy mắt trở nên dữ tợn vô cùng. "Lão già Đạo Kiếp, hóa ra đây mới là mưu kế của ngươi, bần đạo tuyệt không cho phép!" "Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, thiên uy hạo đãng, trên chín tầng trời lôi đình nổ vang, thiên uy hoàng hoàng trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang.

Một con mắt hẹp dài thảm bạch hiển hóa tại thượng không Hồng Hoang, lạnh lùng nhìn về phía Đạo Kiếp, thiên uy khủng bố áp bách xuống.

Chương 209

"Ầm ầm!" Thiên khung chấn động, kiếp vân đen kịt tụ tập, trong nháy mắt liền hội tụ hơn vạn mẫu, hơn nữa còn đang tăng cường.

Giờ khắc này, cả thiên địa đều tràn ngập một cỗ khí tức áp ức, uyển như thế giới tận thế. "Mẹ ơi, chuyện gì vậy?" "Hít, kia hình như là Thiên Đạo Chi Nhãn, muốn hạ xuống thiên phạt sao?" Nhìn con mắt lạnh lùng trên bầu trời cùng vô biên kiếp vân đang hội tụ, một số tu sĩ tu vi thấp tại chỗ liền xụi lơ trên mặt đất.

Cho dù là đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên sắc mặt cũng trắng bệch. "Sư tôn, sẽ không có chuyện gì chứ?" Nữ Oa cùng mọi người thần sắc ngưng trọng, nguyên một đám đều cảnh giác, tuy rằng không hiểu nhưng lại có thể khẳng định, Thiên Đạo hàng lâm tất nhiên là nhằm vào Đạo Kiếp, hoặc là Phục Hy.

Nhiên, Đạo Kiếp lại cười lạnh một tiếng, đối với thương khung nói: "Hồng Quân, Thiên Đạo, rốt cục ngồi không yên rồi sao!" "Hồng Quân?" "Đạo Tổ!" Đám người kinh hãi, lúc này mới nhớ tới, hiện nay Hồng Quân hợp đạo, Hồng Quân chính là Thiên Đạo.

Trong Thiên Đạo Chi Nhãn, một đạo bóng dáng hiển hóa ra, chính là một đạo nhân, đúng là Hồng Quân.

Hồng Quân trong Thiên Đạo hoàn toàn khác biệt với Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung, thần sắc lạnh lùng, trên mặt không có chút biểu tình nào, uyển như Thiên Đạo cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh. "Đạo Kiếp, ngươi đi ngược chiều thi hành, nghịch thiên mà đi, phá hoại trật tự Hồng Hoang, hôm nay bần đạo đại biểu Thiên Đạo, trục xuất ngươi khỏi Hồng Hoang!" "Ầm ầm!

Rắc rắc!" Thanh âm băng lãnh uy nghiêm của Hồng Quân quanh

quẩn trong thiên địa, thoại âm vừa dứt, ô vân đã hội tụ xong.

Ngay sau đó nương theo một tiếng sấm nổ vang thiên địa, một đạo tử sắc thần lôi xé rách trường không, mang theo thiên uy hoàng hoàng, bổ về phía Đạo Kiếp. "Sư tôn cẩn thận!" Đám người Nữ Oa đại kinh thất sắc, cho dù là Thánh Nhân như Nữ Oa cũng cảm nhận được khí tức tử vong trên đạo thiên lôi kia. "Hít, Đạo Tổ muốn ra tay với Đạo Tôn rồi?" "Không phải Đạo Tổ, là Thiên Đạo, Đạo Tổ hợp đạo, là Thiên Đạo muốn ra tay với Đạo Tôn!" "Thiên Đạo sẽ ra tay với Đạo Tôn?

Chẳng lẽ việc Đạo Tôn sắp làm xúc phạm Thiên Đạo hay sao?" "Tất nhiên a, Thiên Đạo vô tình nhưng lại chí công, sẽ không vô cớ ra tay với người khác, chẳng lẽ chỉ vì Nhân Đạo?

Cư nhiên có thể chọc giận Thiên Đạo?" "Đạo Tôn có thể kháng trụ thiên phạt sao?" Cảm nhận thiên lôi khủng bố kia, sắc mặt vô số tu sĩ cuồng biến, đồng thời cũng không hiểu. "Hừ, thật nực cười!" Đối mặt thiên phạt, Đạo Kiếp lại thần sắc châm chọc, không có chút sợ hãi nào, trực tiếp phóng lên tận trời, một quyền liền đem lôi đình đang bổ xuống đánh nát.

Đồng thời, một cỗ khí tức vô hạn tiếp cận Thiên Đạo Cảnh từ trên người y bộc phát, thánh uy hạo hãn quét ngang cửu thiên thập địa, trên trấn cửu thiên, dưới trấn cửu u, khiến thương sinh run rẩy.

Giờ khắc này, thân tư Đạo Kiếp không còn phản phác quy chân như dĩ vãng, bị từng tia Đại Đạo pháp tắc lượn lờ, mỗi một tia Đại Đạo pháp tắc đều tạo thành một đóa thần hỏa, tổng cộng ba ngàn đóa, trong mỗi một đóa thần hỏa đều uyển như có vô số thần ma đang quỳ lạy.

Tiếp theo, thanh âm Đạo Kiếp truyền khắp Hồng Hoang, nãi chí Thái Cổ Tinh Không cùng Hỗn Độn Tinh Vực: "Bàn Cổ đại thần khai

thiên, nhân tao nhân hãm hại, Hồng Hoang khai tịch chi thời liền có khuyết điểm.

Theo Hồng Hoang dần dần hoàn thiện, tự đương có Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo.

Thiên Đạo tại trước Long Hán kiếp diễn hóa ra, hiện nay Hậu Thổ hóa luân hồi, hoàn thiện Địa Đạo.

Từ đây Thiên Địa Nhân tam đạo, chỉ thiếu một đạo.

Bản tôn hoàn thiện Nhân Đạo, bổ toàn Hồng Hoang, nãi là làm cống hiến cho cả Hồng Hoang, Thiên Đạo ngươi có tư cách gì ngăn trở bản tôn?

Lại có tư cách gì trừng phạt trục xuất bản tôn?" "Hóa ra tất cả những gì Đạo Tôn làm, không chỉ là vì để Hậu Thổ chứng đạo, mà là vì cả Hồng Hoang, vì hoàn thiện Hồng Hoang, phúc trạch chúng sinh!" "Hóa ra là như thế, chúng ta đều hiểu lầm Đạo Tôn, bần đạo còn tưởng rằng Đạo Tôn chỉ là đang tranh đấu với mạch Tử Tiêu Cung!" "Đạo Tôn đại thiện, chúng ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi!" Nghe lời Đạo Kiếp nói, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang đều thần tình chấn động, các loại cảm xúc tiêu cực chậm rãi tiêu tán, thay vào đó là vẻ mặt túc nhiên.

Cho dù là rất nhiều tu sĩ thuộc mạch Tử Tiêu Cung cũng đều trầm mặc, việc Đạo Kiếp muốn làm khiến bọn hắn cũng tìm không ra lý do phản bác, tương phản, càng từ trong lòng sinh ra một chút kính phục cùng sùng bái. "Thiên Địa Nhân tam đạo, hóa ra Hồng Hoang chúng ta còn có nhiều bí mật như vậy!" "A, trước giờ bần đạo chỉ biết là Thiên Đạo, Đại Đạo, căn bản không biết cái gọi là Địa Đạo cùng Nhân Đạo, không nghĩ tới Địa Đạo cùng Nhân Đạo cư nhiên ngang hàng với Thiên Đạo!" "Hiện nay hết thảy đều chân tướng đại bạch, Đạo Tôn mang theo Thập Nhị Tổ Vu chứng đạo, còn có hành động của Phục

Hy nãi là phụ đái, hoàn thiện Hồng Hoang mới là mục đích chân chính." "Hừ, bần đạo cũng nghe hiểu, trách không được Thiên Đạo muốn chấn nộ, hạ xuống thiên phạt, hóa ra là sợ Địa Đạo cùng Nhân Đạo xuất hiện, uy hiếp sự thống trị của nó!" "Đáng giận, không phải Thiên Đạo chí công sao?

Ta nhìn cũng không giống chuyện như vậy, nếu là chí công, như vậy không nên ngăn cản Đạo Tôn, mà phải hạ xuống công đức cho Đạo Tôn mới đúng!" "Dựa vào cái gì?

Không sai, Đạo Tôn nói không sai, dựa vào cái gì?" Một phen lời nói của Đạo Kiếp khiến cả Hồng Hoang uyển như nổ tung, chấn kinh vô số tu sĩ cùng đại năng, ánh mắt từng người nhìn Đạo Kiếp đã thay đổi, đồng dạng, ánh mắt thế nhân nhìn Thiên Đạo cũng thay đổi.

Bởi vì Thiên Đạo chí công, tu sĩ mới có thể bảo trì kính sợ đối với Thiên Đạo, nhưng một khi Thiên Đạo có tư tâm, vậy đối với thế nhân là vô cùng đáng sợ.

Không ai nguyện ý trên đầu treo một cái Thiên Đạo có ý thức.

Đặc biệt là những đại năng kia, nguyên một đám sắc mặt càng âm trầm, thậm chí trong đó bao quát cả đại năng của Tử Tiêu Cung.

Ngay cả Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất đang ở Tử Tiêu Cung sắc mặt cũng bất định, không biết đang suy nghĩ gì.

Thiên Đạo có tư tâm, vì sao?

Tự nhiên là bởi vì Hồng Quân hợp đạo, điểm này ai cũng có thể nghĩ đến.

Hiển nhiên, Hồng Quân hợp đạo tuy rằng làm việc phải dựa theo quy tắc Thiên Đạo, nhưng đồng dạng, thời gian y tồn tại lâu, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng Thiên Đạo, thậm chí lợi dụng một số lỗ hổng của Thiên Đạo để mưu tư. "Rắc rắc!" Đối mặt Đạo Kiếp chất vấn, đối

mặt thế nhân nghi kỵ cùng kiêng kị, Thiên Đạo lại không dừng lôi đình để trả lời.

Một đạo kinh lôi lần nữa hạ xuống, hóa thành lôi long, tiếng sấm chấn động hư không, khiến thiên địa đại đạo đều đang run rẩy. "Ngang!" Lôi long gào thét, điện quang màu tím chiếu sáng thương khung, tại chu thân lôi long, mật mật ma ma lôi đình điện tia lấp lóe, mỗi một đạo điện tia đều là Đại Đạo pháp tắc hiển hóa, mang theo phong mang đáng sợ bổ về phía Đạo Kiếp.

Giờ khắc này, thiên uy hạo đãng, cả Hồng Hoang uyển như lâm vào tận thế.

Đối mặt lôi long hàng lâm, cho dù là đại năng cũng cảm thấy vô cùng nhỏ bé, như là sâu kiến.

Thử hỏi lôi đình như vậy ai có thể ngăn cản, thiên phạt như vậy quả thực là tuyệt sát. "Hừ!" Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Đạo Kiếp truyền ra, thanh âm to lớn, thậm chí át cả tiếng thiên lôi.

Lôi long khủng bố kia, lôi đình chi tia hủy thiên diệt địa kia tại dưới một tiếng hừ lạnh trực tiếp nổ tung.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp phóng lên tận trời, giơ tay chưởng lên, bàn tay hóa thành một cái cối xay màu đen cực lớn, cối xay đen kịt uyển như diệt thế đại ma, không, là hình thái của Diệt Thế Đại Ma.

Chỉ thấy hư ảnh Diệt Thế Đại Ma hiển hóa trong thiên địa, càng biến càng lớn, che khuất bầu trời, khí tức hủy diệt khủng bố tràn ngập.

Một khắc này, thiên địa chấn động, vô biên sát khí bị dẫn động, càng có thanh âm quỷ khóc sói gào quanh quẩn.

Diệt Thế Đại Ma hư ảnh dưới sự thao túng của Đạo Kiếp, trong

sự rung động của tất cả mọi người, trực tiếp đẩy về phía Thiên Đạo Chi Nhãn.

Chương 210

Nơi đi qua không gian sụp đổ, nhật nguyệt vô quang, tinh thần trụy lạc, đại đạo mục nát, cả thiên địa uyển như lâm vào đại phá diệt chân chính. "Hít, công kích thật đáng sợ, Đạo Tôn chẳng lẽ muốn phá nát Thiên Đạo Chi Nhãn hay sao?" "Quá đáng sợ, một kích này quả thực như là diệt thế, nếu đánh vào đại địa Hồng Hoang, e rằng cả Hồng Hoang đều sẽ bị đánh nát!" "Tốt lắm, đây mới là Đạo Tôn, cho dù đối mặt Thiên Đạo cũng giống vậy dám nghịch thiên mà sinh, đây mới là Đạo Tôn trong mắt ta!" "Ủng hộ Đạo Tôn, diệt đi Thiên Đạo!" "Bần đạo cảm giác máu huyết của mình đang sôi trào!" Giờ khắc này, nhìn tràng cảnh rung động kia, vô số tu sĩ kinh hô, một số tu sĩ nhiệt huyết thậm chí đang nắm chặt tay vì Đạo Tôn.

Một thân chiến thiên, thân ảnh vĩ ngạn của Đạo Kiếp giờ khắc này thật sâu khắc sâu vào trong mắt vô số tu sĩ cùng phàm nhân.

Lúc này hư ảnh Diệt Thế Đại Ma mang theo vô tận khí tức hủy diệt xông vào trong kiếp vận. "Ầm ầm!" Thiên địa chấn động, thời không phá toái, đại đạo băng toái, uyển như ức vạn kinh lôi nổ vang trong đầu mọi người.

Cả Hồng Hoang, nãi chí cả Thái Cổ Tinh Không đều đang phát sinh chấn động kịch liệt.

Quang mang chói mắt sáng lên trên thương khung, chiếu đến tất cả mọi người đều không mở mắt ra được, năng lượng dư ba khủng bố quét ngang bát phương.

Trong hư không từng vết nứt lớn xuất hiện, địa hỏa phong thủy mãnh liệt, vô tận lôi đình cùng hủy diệt chi lực tàn phá bừa bãi, vạn thiên tinh thần hóa thành bụi bặm.

Hủy thiên diệt địa, một kích này thật sự là hủy thiên diệt địa, vô số tu sĩ sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Sau khi quang mang tan đi, kiếp vân biến mất, Thiên Đạo Chi Nhãn cũng biến mất không thấy, nhưng lại có một lão đạo mặc đạo bào vẻ mặt chật vật đứng tại trung tâm vụ nổ, chính là Hồng Quân.

Bất quá Hồng Quân giờ khắc này khác với dĩ vãng thế nhân nhìn thấy, không có một tia khí tức sinh linh, chu thân tràn ngập thiên uy khủng bố, từng tia Đại Đạo pháp tắc lượn lờ chu thân, chỉnh chỉnh ba ngàn chi số, mâu quang của y như điện, lạnh lùng vô cùng, không có chút tình cảm nào. "Hồng Quân Đạo Tổ!" "Quả nhiên là Đạo Tổ giở trò quỷ, Đạo Tổ sao có thể làm như vậy?" "Không, không đúng, Đạo Tổ này không có chút tình cảm nào, là Thiên Đạo!" Thấy Thiên Đạo Chi Nhãn cùng thiên phạt kiếp vân biến mất, Hồng Quân lại xuất hiện, mọi người đều không khỏi chấn kinh.

Có người nhớ tới lời Đạo Kiếp nói trước đó, trong nháy mắt sinh ra cừu thị đối với Hồng Quân, bất quá cũng có người nhìn ra được, tình huống Hồng Quân không đúng, có khả năng là Thiên Đạo đang chưởng khống thân thể Hồng Quân.

Hồng Quân không có ra tay với Đạo Kiếp, càng không để ý đến nghị luận của thế nhân, đem ánh mắt hướng về phía Nhân tộc.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đang chú thị Hồng Quân, muốn nhìn xem Hồng Quân muốn làm gì, hoặc là, Thiên Đạo muốn làm gì.

Không bao lâu, tiếng khóc của một hài nhi từ một bộ lạc Nhân tộc truyền ra, một khắc này, giống như thời gian gia tốc, hài nhi cấp tốc lớn lên, trong nháy mắt liền hóa thành một thanh niên anh tuấn nho nhã. "Phục Hy!" "Phục Hy?

Cư nhiên chuyển thế thành Nhân tộc!" Có người kinh hô.

Trong mắt Phục Hy lóe lên vẻ mê mang, bất quá rất nhanh từng đạo ký ức xuất hiện trong đầu hắn. "Ngô nãi Phục Hy, không, hiện nay ta là Nhân tộc Phục Hy!" Phục Hy mở miệng, một khắc này, chân linh của hắn trở về, một bước đạp ra, xuất hiện tại thượng không Nhân tộc, như trước đó.

Nhiên, đối với thế nhân, chỉ là ngắn ngủi phiến khắc, nhưng đối với Phục Hy lại giống như trải qua một đời, một cái luân hồi.

Nhưng hắn lại không quên nhiệm vụ của mình.

Ngẩng đầu, nhìn về phía Đạo Kiếp ngạo lập trên thương khung, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, về phần một đạo thân ảnh khác, căn bản không để ý tới.

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị mở miệng, một đạo kinh lôi nổ vang, lại là Hồng Quân Thiên Đạo ra tay, kinh lôi mang theo thiên uy hạo hãn hàng lâm, muốn một cử diệt sát Phục Hy. "Huynh trưởng cẩn thận!" "Phục Hy sư huynh..." Nữ Oa cùng Minh Hà đám người kinh hô, nhao nhao lao về phía Phục Hy.

Bất quá hiển nhiên, Hồng Quân Thiên Đạo cũng không đắc thủ, bởi vì Đạo Kiếp đã ra tay.

Phục Hy nãi là đệ tử của y, y sao có thể cho phép có người giết đệ tử của mình, vô luận là Hồng Quân hay Thiên Đạo đều không được. "Phục Hy, tiếp tục, Thiên Đạo giao cho vi sư!" Đạo Kiếp mở miệng, nói xong, bước chân đạp một cái, cả Hồng Hoang hung hăng chấn động, ngay cả Thái Cổ Tinh Không tựa hồ cũng chịu không nổi một cước này.

Thời Không Đại Đạo tại chu thân mãnh liệt, một cỗ khí tức huyền diệu đang tràn ngập, ngay sau đó, một dòng sông hạo hãn hàng lâm, uy áp thiên địa. "Ầm ầm!" Thời Không Trường Hà hàng lâm, uyển như ức vạn thế giới, ức vạn thời không, thậm chí quá khứ và tương lai

đều bị trấn áp. "Đó là Thời Gian Trường Hà, hít, Đạo Tôn vậy mà để Thời Gian Trường Hà hiển hóa tại Hồng Hoang!" Vô số đại năng Hồng Hoang chấn kinh, đối với Thời Không Trường Hà cũng không lạ lẫm, đại năng Hồng Hoang tại thời điểm đột phá Đại La Kim Tiên, ngưng tụ Đại La Đạo Quả, liền tiếp xúc Thời Không Trường Hà, thậm chí đem chân mệnh của mình lạc ấn tại Thời Không Trường Hà, có thể làm được siêu thoát hết thảy thời không, vĩnh hằng tự tại.

Nhiên, Thời Không Trường Hà bản thân thần bí vô cùng, huyền lại càng huyền, nãi là bộ phận trọng yếu tạo thành Đại Đạo trật tự, tự nhiên sẽ không để tu sĩ tùy ý đạp nhập.

Trước Long Hán kiếp còn đỡ, Đại Đạo tuy rằng hạn chế nhưng lại không cấm chỉ.

Nhưng từ sau khi Thiên Đạo xuất hiện, vô luận Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, nãi chí Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đều không chuẩn xúc cập Thời Không Trường Hà.

Nhiều cái Nguyên hội đến nay, duy chỉ có một lần ý thức Bàn Cổ thức tỉnh kia, Thời Không Trường Hà mới hiển hóa.

Lần này, lại bị Đạo Kiếp triệu hoán đi ra, hơn nữa còn hoành quán hơn phân nửa Hồng Hoang, đem Hỗn Độn Tinh Vực cùng đại lục Hồng Hoang dùng Thời Không Trường Hà cách tuyệt. "Đạo Tôn thật thâm bất khả trắc a, Thánh Nhân đều không thể làm cho Thời Không Trường Hà hàng lâm, y cư nhiên đem Thời Không Trường Hà cố định tại trong thiên địa!" "Cố định thì không đến mức, không ai có thể vĩnh cố Thời Không Trường Hà, nhưng tức sự như thế, ngắn ngủi lưu lại Thời Không Trường Hà cũng đủ chứng minh Đạo Tôn đáng sợ!" "A, chỉ là không biết Đạo Tôn muốn làm gì, chẳng lẽ muốn dùng Thời Không Trường Hà đối phó Thiên Đạo hay sao?" Nhìn Thời Không Trường Hà hoành khóa thiên địa, cách tuyệt Hỗn Độn Tinh Vực trên

thương khung, vô số tu sĩ tâm thần rung động, đồng thời cũng đang suy đoán Đạo Kiếp muốn làm gì.

Lập tức, dưới ánh mắt mọi người, thân ảnh Đạo Kiếp cùng Thiên Đạo Hồng Quân chậm rãi biến mất. "Huynh trưởng, sư tôn lão nhân gia tất nhiên là đem Thiên Đạo Hồng Quân đưa vào trong Thời Không Trường Hà, hiện nay không ai ngăn trở, nhanh chút hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao đại!" Người đầu tiên hồi thần lại là Nữ Oa. "Tốt!" Phục Hy gật đầu, thần sắc ngưng trọng, vừa định mở miệng, lại nghe một tiếng hừ lạnh từ trong hư không truyền đến. "Lão sư bị Đạo Tôn kiềm chế, nhưng đừng quên còn có chúng ta!" "Không sai, Phục Hy, hôm nay chớ hòng lập Nhân Đạo!" Đúng lúc này, từng đạo thân ảnh từ trong Hỗn Độn Tử Tiêu Cung đi ra, trong nháy mắt liền vượt qua Thời Không Trường Hà hoành quán thiên địa, đi tới thượng không Nhân tộc. "Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, còn có Đế Tuấn Thái Nhất!" Nhìn thấy người tới, Phục Hy sắc mặt đại biến, thần tình cảnh giác. "Bản cung nhìn xem ai dám!" Nữ Oa đại nộ, khuôn mặt lạnh lẽo như sương, trực tiếp chắn trước mặt Phục Hy.

Phục Hy chưa thành thánh, tự nhiên không cách nào đối mặt đám người Tam Thanh. "Hừ, còn có chúng ta, thật coi Đông Hải nhất mạch chúng ta dễ bắt nạt hay sao!" Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, Minh Hà, Hồng Vân cùng những người khác cũng đều nhao nhao bay tới, cùng đám người Tam Thanh đối trì.

Còn chưa kết thúc, thánh uy khủng bố tràn ngập, U Minh Đại Đạo mãnh liệt, Hậu Thổ mang theo Đế Giang cùng một đám Tổ Vu cũng từ U Minh Giới đi tới.

Trong ngắn ngủi sát na, đội hình mạnh nhất của Đông Hải nhất mạch cùng Tử Tiêu Cung nhất mạch liền đều xuất hiện, khiến rất nhiều người còn chưa kịp hồi thần từ việc Đạo Kiếp cùng Thiên Đạo đối trì, nay lại nhao nhao biến sắc.

Chương 211

Ai cũng không nghĩ tới, Đạo Tôn đem Thiên Đạo Hồng Quân ngăn lại, đám đại năng Tử Tiêu Cung như Tam Thanh cư nhiên lại ra tay.

Việc này khiến tu sĩ Đông Hải nhất mạch đại nộ.

Trong các tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch, cũng có rất nhiều người thần sắc phức tạp.

Sự tình lần này đả kích rất lớn với tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch, đặc biệt là khi biết Đạo Kiếp lập Nhân Đạo nãi là một lòng vì Hồng Hoang, mà Hồng Quân Đạo Tổ bọn họ tôn kính lại có khả năng ảnh hưởng Thiên Đạo, muốn tiến hành phá hoại.

Điều này khiến tín ngưỡng của nhiều người sụp đổ, dù sao tranh đấu quy tranh đấu, mưu kế ác độc nữa cũng chỉ là vì đối phó địch nhân.

Nhưng Hồng Hoang đối với tất cả tu sĩ mà nói, nãi là gia viên của bọn họ, ai không hy vọng Hồng Hoang tốt, càng ngày càng hoàn thiện? "Hừ, nhất mạch các ngươi sở dĩ vẫn luôn áp chế chúng ta, chín mươi phần trăm công lao đều là bởi vì Đạo Tôn, chúng ta thừa nhận Đạo Tôn thâm bất khả trắc, khiến người kính sợ.

Nhiên, hiện nay Đạo Tôn rời đi, trong các ngươi chỉ có hai gã Thánh Nhân, chúng ta lại có năm người, các ngươi làm sao ngăn cản chúng ta?" Lão Tử mâu quang như điện, thần tình lãnh đạm, nhìn Nữ Oa cùng những người khác đang chắn trước mặt, cho dù Hậu Thổ cùng các Tổ Vu khác cũng từ U Minh Địa Phủ đi ra cũng không làm cho thần tình y có biến hóa quá lớn.

Nếu là trước kia, đám người bọn họ xác thực không phải đối thủ của Nữ Oa, đặc biệt là quang Thập Nhị Tổ Vu tế ra Đô Thiên Thần

Sát Đại Trận liền có thể quét ngang tất cả mọi người.

Nhiên, hiện nay khác biệt rồi, bọn họ đã thành thánh, năm đại Thánh Nhân, Thập Nhị Tổ Vu không đủ gây sợ hãi.

Cũng chỉ có Nữ Oa cùng Hậu Thổ hai gã Thánh Nhân, nhưng y không tin năm người bọn họ không phải là đối thủ của hai người? "Hình như... hình thế không đúng a!" "A, giờ mới phát hiện, hiện nay Tử Tiêu Cung nhất mạch mạnh như vậy, tức tiện Đạo Tổ không tại cũng có năm đại Thánh Nhân, Đông Hải nhất mạch mới hai vị Thánh Nhân!" "Cũng không nhất định, dù sao Nữ Oa Thánh Nhân thực lực rất mạnh, trước đó liền một người trảm Tây Phương Nhị Thánh!" Giờ khắc này, những đại thần thông giả đang quan chú nơi này nguyên một đám thần sắc biến ảo.

Nếu là trước kia, hai mạch một khi mở ra đại chiến, cơ hồ không ai sẽ cho rằng Tử Tiêu Cung nhất mạch sẽ thắng.

Nhưng hiện nay khác biệt, tận quản Nữ Oa y nguyên thập phần cường đại, lại thêm một cái Hậu Thổ, nhưng Tử Tiêu Cung nhất mạch lại có năm đại Thánh Nhân.

Càng không cần nói, Hậu Thổ không còn là Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu không cách nào lại triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Điều này khiến rất nhiều tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch, còn có những người trung lập, và những tu sĩ phản đối Thiên Đạo Hồng Quân ngăn cản Nhân Đạo đản sinh không khỏi lo lắng.

Có thể nói, bởi vì một phen lời nói của Đạo Kiếp, khiến cho tuyệt đại bộ phận tu sĩ Hồng Hoang trong lòng đều ủng hộ cách làm của Đạo Kiếp, ủng hộ Nhân Đạo đản sinh.

Dù sao Hồng Hoang hoàn thiện, địa vực liền sẽ mở rộng, càng sẽ liên tục không ngừng hấp thu hỗn độn chi khí chuyển hóa Tiên Thiên

linh khí, như vậy nhất lai, chúng sinh được lợi.

Một khi Hồng Hoang bị hạn chế, chỉ sẽ càng ngày càng suy yếu, Thiên Đạo càng ngày càng hậu trọng, tu luyện cũng sẽ càng ngày càng khó.

Cứ như vậy, cho dù nguyên bản là tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch, tận quản trong miệng không dám oán trách Hồng Quân, nhưng trong lòng lại cũng ủng hộ Đạo Kiếp. "Vậy thì thử xem, hôm nay đánh cho thiên địa hủy diệt, bản cung cũng sẽ không để cho các ngươi thương hại huynh trưởng của ta!" Nữ Oa lạnh lùng nói, không có chút lùi bước.

Đồng dạng, Thập Nhị Tổ Vu cũng như thế. "Ra tay!" Thấy thế, Tam Thanh cùng những người khác cũng không nói nhảm, chuẩn bị trực tiếp động thủ. "Nữ Oa sư muội, ngươi đi ngăn lại Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, ta đối phó Tam Thanh!" Hậu Thổ hô một tiếng, liền trực tiếp cùng những người khác khí tức tương liên, nhìn dáng vẻ là chuẩn bị tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Hừ, hư trương thanh thế, hiện nay ngươi lại không phải Tổ Vu, làm sao..." "Sao có thể?" Nguyên Thủy cười lạnh, vừa muốn châm chọc, thanh âm lại đột nhiên im bặt.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh từ trong hư không đi ra, trên thân tràn ngập huyết khí khủng bố, chính là Đại Vu Hậu Nghệ.

Tại trong tay Đại Vu Hậu Nghệ thì cầm một cái bình ngọc, nắp bình được mở ra, một giọt tinh huyết tinh oánh phù hiện, bị hắn nuốt vào thể nội. "Oanh!" Theo tinh huyết nhập thể, khí tức trên thân Hậu Nghệ liên tiếp kéo lên, rất nhanh liền vượt qua Đại Vu cực hạn, vô hạn tiếp cận Tổ Vu.

Nhưng hiển nhiên, chỉ bằng một giọt tinh huyết Tổ Vu cũng không làm cho hắn trực tiếp đột phá Tổ Vu.

Đối với cái này, Hậu Nghệ cũng không có ý ngoại, bởi vì như thế là đủ rồi.

Hậu Thổ mỉm cười, đi hướng Hậu Nghệ, sát na gian, cả người liền cùng Hậu Nghệ dung vi nhất thể. "Oanh!" Một giây sau, một cỗ tuyên cổ thương lương khí tức di mạn, Hậu Thổ nguyên thần cùng Hậu Nghệ dung hợp, cư nhiên trực tiếp vượt qua Đại Vu, thành tựu Tổ Vu.

Thậm chí, khí tức trên thân so với Tổ Vu càng mạnh. "Tế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Hậu Thổ trường khiếu, cùng Đế Giang bọn người cấp tốc tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, tịnh trực tiếp triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân.

Khi Bàn Cổ chân thân xuất hiện sát na, thiên địa chấn động, cả Hồng Hoang tựa hồ đang đi theo cộng hưởng, từ trên Bất Chu Sơn kia càng bộc phát một cỗ tuyên cổ thương tang ý chí, gia trì tại trên Bàn Cổ chân thân, khiến khí tức Bàn Cổ chân thân lần nữa kéo lên. "Sao có thể?" "Không có khả năng, Hậu Thổ mất đi nhục thân, một tên khu khu Đại Vu nhục thân làm sao có thể gánh chịu Hỗn Nguyên Đạo Quả của nàng?" "Khí tức Bàn Cổ chân thân này..." Đám người Tam Thanh không bình tĩnh, nguyên một đám kinh hãi mạc danh.

Bởi vì bọn hắn phát hiện, không chỉ Bàn Cổ chân thân xuất hiện, mà còn mạnh hơn lần trước.

Giờ khắc này, nhìn thân ảnh vĩ ngạn cao mấy chục vạn trượng uyển như ma thần kia, uyển như nhìn thấy Bàn Cổ chân chính. "Giết!" Một tiếng thanh khiếu triệt hưởng thương khung, chấn động vũ trụ càn khôn, là thanh âm của Hậu Thổ.

Hiển nhiên, lần này người chủ đạo Bàn Cổ chân thân không phải Đế Giang, mà là Hậu Thổ có được tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một vị Địa Đạo Thánh Nhân, lại thêm mười một vị Tổ Vu, giờ khắc này, Bàn Cổ chân thân mạnh đến cực hạn. "Phủ lai!" Chiến phủ đen kịt chậm rãi ngưng tụ, nhiên, khác với dĩ vãng, lần này nương theo Khai Thiên Phủ hư ảnh ngưng tụ, từ trong vô tận thương mang bắn ra hai đạo quang mang.

Hai đạo hư ảnh kia ẩn ẩn có thể nhìn ra là một trương Thái Cực Đồ, còn có một cây đại phiên đen kịt.

Chính là Thái Cực Đồ cùng Bàn Cổ Phiên ẩn nấp trong Hỗn Độn, tuy rằng bản thể không có hàng lâm, lại gia trì lực lượng. "Đương!" Trên Thái Dương Tinh, chiếc đại chung cổ phác kia chấn động, thanh âm to lớn, triệt hưởng vạn cổ thời không.

Chiếc chuông bị Đạo Kiếp ném tại Thái Dương Tinh, trấn áp Thái Dương Tinh, Hỗn Độn Chung sử tiền tồn tại cũng bắt đầu cộng hưởng, đồng dạng phi thường một đạo bản nguyên chi quang, đi vào trong Khai Thiên Phủ.

Chương 212

"Oanh!" Khí tức Khai Thiên Phủ trong nháy mắt bạo trướng, tận quản chỉ là hư huyễn, nhưng lại uyển như ngưng tụ thành thực thể, bộc phát ra khí tức khiến Thánh Nhân đều cảm thấy kinh sợ.

Cỗ khí tức kia ẩn ẩn siêu việt Tiên Thiên Chí Bảo. "Trảm!" Thập Nhị Tổ Vu một khi ra tay thì chưa bao giờ nói nhảm, Bàn Cổ chân thân to lớn luân động Khai Thiên Phủ liền trảm về phía Tam Thanh. "Ra tay!" Tam Thanh tự nhiên không dám thất lễ, Bàn Cổ chân thân như hôm nay hiển nhiên khác với dĩ vãng, cho dù thành thánh cũng cảm thấy tim đập nhanh, nhân thử, không thể không toàn lực ứng phó. "Oanh!" Lão Tử trực tiếp tế ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, bao phủ trên đầu ba người, hóa thành phòng ngự, đồng thời trong tay xuất hiện Thất Tinh Kiếm, Kim Cương Trác, Bạch Ngọc Biển Quải, Phong Hỏa Bồ Đoàn.

Tận quản mất đi Thái Cực Đồ, nhưng y y nhiên là một trong những người có nhiều pháp bảo nhất Hồng Hoang, có thể nói là vũ trang đến tận răng.

Nguyên Thủy cũng tế ra Tam Bảo Như Ý, Nhật Nguyệt Phất Trần cùng các loại Linh Bảo, tận quản cũng mất đi Bàn Cổ Phiên, nhưng Thượng Phẩm và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trên người y nhiên có không ít.

Về phần Thông Thiên Giáo Chủ thì đơn giản hơn nhiều, chỉ một thanh Thanh Bình Kiếm, Kiếm Đạo pháp tắc lượn lờ, kiếm ý khủng bố trực trùng vân tiêu, cả người uyển như một tuyệt thế Kiếm Thần, một kiếm phá thương khung, một kiếm đoạn vạn cổ. "Oanh!" Tam Thanh trong nháy mắt cùng Bàn Cổ chân thân giao thủ, một sát na,

thánh uy khủng bố tịch quyển, ba động lan tràn bát phương, quét ngang ức vạn dặm thời không.

Không thể không nói, Tam Thanh tuy rằng cũng mới thành đạo không lâu, nhưng chiến lực lại mạnh hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa thành đạo rất nhiều, nhất thời gian song phương đánh đến bất khả khai giao. "Ầm ầm!" Hồng Hoang chấn động, hiển nhiên, bốn tồn tại cấp bậc Thánh Nhân giao thủ, đại địa Hồng Hoang căn bản không cách nào thừa thụ.

Đúng lúc này, Thời Không Trường Hà hoành quán Hồng Hoang kia trực tiếp chấn động, một đạo thân ảnh hiển hóa trên Thời Không Trường Hà, thân hình mơ hồ, huyền ảo vô cùng, giống như không tồn tại ở phiến thời không này, càng giống như đến từ quá khứ.

Thời Không Trường Hà hơi chấn động, cư nhiên đem Bàn Cổ chân thân cùng Tam Thanh trực tiếp cuốn vào trong đó, thánh uy khủng bố quét ngang thiên địa kia trong nháy mắt biến mất không thấy. "Đó là... quá khứ thân của Đạo Tôn?" Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề sắc mặt biến đổi, đạo thân ảnh kia tuy rằng mơ hồ không rõ, nhưng không ngại bọn hắn nhận ra. "Thụ tử!" Lúc này, hai người kinh hãi, chỉ thấy trên đầu bỗng nhiên tối sầm lại, một phiến sơn hà bao phủ, nãi là Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa, câu liên đại địa Hồng Hoang, trong nháy mắt liền tản phát áp lực bàng bạc, đem hai người bao phủ.

Hai người cắn răng một cái, riêng phần mình tế ra pháp bảo, cùng Nữ Oa chiến một chỗ.

Nữ Oa cường hãn, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tự nhiên biết.

Nhưng lần này bọn hắn lại không giống lần trước lúc vừa thành đạo trực tiếp bị Nữ Oa nghiền ép.

Dù sao lúc đó vừa mới thành đạo, chưa ổn cố đạo quả, một số cảnh giới huyền bí cũng chưa lĩnh ngộ.

Hiện nay đạo quả ổn cố, đối với Thánh Nhân nhất cảnh cũng có khắc sâu lĩnh ngộ, tự nhiên sẽ không lại bị Nữ Oa tùy ý đánh giết.

Bất quá tức sự như thế, tối đa cũng chỉ cùng Nữ Oa chiến hòa, song phương thế lực ngang nhau. "Ầm ầm!" Thời Không Trường Hà lần nữa chấn động, lần này lại đem ba người bọn họ cuốn vào trong đó.

Giờ khắc này, cả Hồng Hoang, vô số tu sĩ đều có thể nhìn thấy trong dòng sông hạo hãn kia, có hai nhóm người đang chiến đấu, từ quá khứ đánh tới tương lai, đánh nát vô số thời không, nhưng khí tức lại không cách nào xuyên thấu Thời Không Trường Hà tràn lan ra Hồng Hoang. "Hít, đây là thủ đoạn của Đạo Tôn sao?

Cư nhiên đem một đám Thánh Nhân cách tuyệt tại trong thời không, khiến bọn họ không cách nào ảnh hưởng Hồng Hoang, thủ đoạn quả thực xuất thần nhập hóa!" "A, không hổ là Đạo Tôn, ký nhiên chân thân ngăn trở Thiên Đạo, y nhiên có thể phân ra tâm thần khống chế Thời Không Trường Hà, nếu không Chư Thánh đại chiến, không nói Hồng Hoang có thể tồn tại hay không, chúng ta e rằng đều phải gặp tai ương!" "Đạo Tôn chân nãi đại thiện dã!" Một đám đại thần thông giả đều chấn kinh cảm khái không thôi.

Giờ khắc này, những tồn tại cấp bậc Thánh Nhân đều tiến vào Thời Không Trường Hà, thượng không Nhân tộc chỉ còn lại Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa cùng Thường Hi, bên kia thì là Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có một đám cường giả Thiên Đình chạy tới sau đó như ba ngàn Yêu Thần. "Đế Tuấn, chẳng lẽ các ngươi cũng muốn ra tay hay sao?" Minh Hà thần tình lãnh đạm, trên thân tràn ngập sát khí khủng bố.

Đế Tuấn thở dài một tiếng, nói: "Bản đế không thể không thừa nhận, Đạo Tôn lão nhân gia vô luận trí tuệ hay hung khâm đều không

ai bằng, cũng làm cho bản đế bội phục không thôi.

Kỳ thật bản đế hiện tại rất hối hận, nếu như thời gian có thể quay lại, bản đế hoặc hứa sẽ không tiến về Tử Tiêu Cung!" "Nhưng hiện tại hối hận cũng đã muộn, bản đế muốn thành đạo, nhất định phải thống nhất Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận.

Những người các ngươi, đặc biệt là Vu tộc, chính là trở ngại của bản đế!" "Ra tay đi, bất quá chỉ bằng mấy người các ngươi, không cách nào ngăn trở chúng ta.

Hôm nay, Phục Hy phải chết!" Nói đến đạo lý này, thần sắc Đế Tuấn dần dần lạnh xuống, nhìn thoáng qua Thái Nhất cùng đám người ba ngàn Yêu Thần.

Mấy người hiểu ý, phân biệt đứng tại bên cạnh Đế Tuấn.

Sau lưng bọn hắn, Thập Đại Yêu Thánh cùng ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Tinh Quân xuất hiện, mỗi người cầm một thanh Tinh Thần Phiên, trong nháy mắt tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Oanh!" Một khắc này, Thái Cổ Tinh Không bộc phát quang mang thôi xán, ba trăm sáu mươi lăm khỏa Chu Thiên tinh thần bị dẫn động, hạ xuống vô tận tinh quang gia trì tại trên đại trận, khiến cho cả đại trận như là hóa thành một khỏa tinh thần tuyên cổ, bộc phát lực lượng kinh khủng.

Vốn trải qua lần trước hoàn thiện, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã có thể bộc phát sức mạnh kham bỉ Thánh Nhân.

Hiện nay càng có ba ngàn ba vị đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong gia nhập, khiến cho khí tức đại trận bộc phát càng thêm khủng bố. "Các ngươi đều không có thành thánh, Thập Nhị Tổ Vu cũng bị Tam Thanh kiềm chế, bằng vào mấy cái tu vi Chuẩn Thánh làm sao ngăn cản Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của bản đế?" Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn lạnh lùng nói, giờ khắc này y uyển như

Thánh Nhân cao cao tại thượng, quan sát đám người Minh Hà. "Đi chết đi!" "Oanh!" Thoại âm rơi xuống, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hàng lâm, hướng về phía đám người Minh Hà va chạm, khí tức khủng bố khiến hư không ngói giải, vô tận tinh quang hóa thành ức vạn thanh lợi nhận quét ngang bát phương.

Nhiên, đám người Minh Hà lại không có chút sợ hãi nào, càng không có một tia ý tứ lùi bước.

Hi Hòa cùng Thường Hi nhìn nhau, hai nữ mỉm cười, chỉ thấy một cái đại ấn bị tế ra, phù hiện trên đầu các nàng.

Đại ấn cổ phác, đạo văn mật bố, mật mật ma ma phù văn lấp lóe, những phù văn này lấp lóe hóa thành hình thái tinh thần, khiến cho đại ấn trong nháy mắt trở nên tinh oánh, uyển như một phiến tinh không in ở phía trên. "Đồ vật gì?" Thấy cái đại ấn này xuất hiện, Đế Tuấn cùng Thái Nhất một mặt mờ mịt, căn bản không rõ cái thời điểm này, đối phương tế ra một kiện pháp bảo có tác dụng gì?

Đối mặt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cho dù tế ra một hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo đều vô dụng, càng không cần nói cái đại ấn này chỉ giống một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhiên, ba ngàn Yêu Thần trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại sắc mặt biến đổi, nhao nhao kinh hô: "Tinh Chủ Ấn?" Tại sát na gian, tựa hồ có một đoạn ký ức xa xôi, thập phần khắc sâu phù hiện trong đầu ba ngàn Yêu Thần.

Đó là một đoạn ký ức bọn hắn vĩnh viễn sẽ không quên, không có khả năng quên, cũng là bắt đầu của sự bi ai cả đời bọn hắn. "Tinh Chủ Ấn?

Chương 213

Pháp bảo gì?" Thấy phản ứng của ba ngàn Yêu Thần, sắc mặt Đế Tuấn hơi biến đổi, không khỏi hỏi.

Có mấy lần thất bại kinh lịch, hiện nay Đế Tuấn trở nên cẩn thận từng li từng tí, nhân thử, không có mạo nhiên thao khống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra tay, mà nhìn về phía ba ngàn Yêu Thần. "Tinh Chủ Ấn, là bạn sinh linh bảo của Thái Âm Chi Chủ Vọng Thư, cũng là vật ngưng tụ khí vận của vô tận tinh không, nắm giữ tấm đại ấn này, liền tương đương với Chúng Tinh Chi Chủ, có thể thao túng vô tận thái cổ tinh thần!" Thanh Thiên trầm giọng giải thích, thần tình hắn trở nên vô cùng dữ tợn nói: "Ba huynh đệ chúng ta do từ tinh không bá chủ năm đó, lạc bại đến tình trạng như hôm nay, có thể nói, toàn bộ đều là vì vật này!" Thương Thiên cùng Hoàng Thiên cũng thần sắc vô cùng khó coi.

Phải biết năm đó, ba người bọn họ có thể nói là ý khí phong phát, tại trong Thái Cổ Tinh Không quét ngang các tộc, chinh phục hết tinh vực này đến tinh vực khác.

Cái thời điểm kia, muốn kiến lập Thiên Đình, đạt tới chân chính nhất thống Thái Cổ Tinh Không, nhất định phải đạt được Tinh Chủ Ấn.

Vốn dĩ, lấy thực lực bọn hắn, cưỡng ép từ trong tay Vọng Thư cướp đoạt Tinh Chủ Ấn cũng sẽ không xuất hiện ý ngoại, lại không nghĩ ý ngoại thật sự phát sinh, cũng là bắt đầu của bi kịch nhân sinh bọn hắn.

Chuyện cũ tạm thời không đề cập tới, nhưng lại không nghĩ tới, cư nhiên lần nữa nhìn thấy Tinh Chủ Ấn. "Nhất định là nữ nhân Vọng

Thư kia đem Tinh Chủ Ấn giao cho hai nữ nhân này, Vọng Thư đáng chết, nhiều năm trôi qua, cư nhiên còn cùng chúng ta đối đầu!" Thanh Thiên nộ thanh nói. "Cư nhiên có loại sự tình này?

Vậy chẳng phải..." Văn ngôn sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, loại sự tình này hắn từ trước đến nay chưa từng nghe nói, càng không biết tại Thái Cổ Tinh Không cư nhiên tồn tại thần vị Chúng Tinh Chi Chủ này.

Nếu sớm biết, khi chưởng khống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hắn đã sớm nghĩ biện pháp đi mưu đồ. "Không tốt!" Đúng lúc này, Đế Tuấn ý thức được cái gì, sắc mặt trong nháy mắt dịch chuyển. "Muộn!" Nhiên, một đạo thanh âm thanh lãnh truyền vào trong đại trận, ngay sau đó, tại trong ánh mắt hãi nhiên của Đế Tuấn cùng một đám đại năng Yêu tộc, chỉ thấy Tinh Chủ Ấn trên đầu Thường Hi cùng Hi Hòa bộc phát quang mang thôi xán, từng mai từng mai phù văn ấn ký lấp lóe, một cỗ khí tức huyền ảo tràn ngập ra. "Ầm ầm!" Một khắc này, Thái Cổ Tinh Không chấn động, không chỉ ba trăm sáu mươi lăm khỏa Chu Thiên tinh thần đang cộng hưởng, ngay cả Thái Âm Tinh cùng Thái Dương Tinh thần bí nhất đều bộc phát quang mang thôi xán.

Đồng thời, tại dưới ảnh hưởng của Tinh Chủ Ấn, uyển như một tôn tuyệt thế nữ thần đứng tại Thái Cổ Tinh Không, tay cầm nhật nguyệt tinh thần, bị vô số dải ngân hà lượn lờ. "Sao có thể?" Tại cái thời điểm này, đám người Đế Tuấn phát hiện khí tức Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cư nhiên bắt đầu yếu bớt, tinh quang dẫn dắt càng ngày càng ít, uyển như có một đạo lạch trời, cách tuyệt Thái Cổ Tinh Không cùng đại địa Hồng Hoang. "Phanh!" Ngay sau đó, mất đi cảm ứng với Thái Cổ tinh thần, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bắt đầu tự hành ngói giải, thân ảnh đám người Đế Tuấn lần nữa hiển lộ ra. "Đáng giận, sao lại như vậy, thế gian sao có thể tồn tại loại pháp bảo

này!" Đế Tuấn thần sắc dữ tợn, chăm chú nhìn chằm chằm Tinh Chủ Ấn trên đầu Hi Hòa cùng Thường Hi, trên mặt y mang theo phẫn nộ, đồng dạng, trong con ngươi màu vàng óng cũng lóe lên vẻ tham lam.

Giờ khắc này, tâm lý y có một thanh âm đang nói cho y biết, đoạt lấy tấm Tinh Chủ Ấn này, nhất định phải đoạt lấy.

Một khi đem Tinh Chủ Ấn chưởng khống trong tay, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ triệt để hoàn chỉnh.

Thậm chí, một cái ý tưởng to gan xuất hiện trong đầu Đế Tuấn, một khi chưởng khống tấm Tinh Chủ Ấn này, trở thành Chúng Tinh Chi Chủ, phải chăng có thể tụ tập khí vận vô tận tinh không, một cử thành đạo?

Không sai, thành thánh, hoặc hứa không cần thống nhất Hồng Hoang, chỉ cần Thái Cổ Tinh Không là đủ.

Cái ý tưởng này vừa xuất hiện, tại trong đầu Đế Tuấn liền vung đi không được. "Nhất định phải đem tấm Tinh Chủ Ấn này cướp đến tay, cho dù phải trả cái giá lớn đến đâu!" Có quyết định này về sau, thần tình Đế Tuấn lần nữa khôi phục đạm mạc, cười lạnh nói: "Hai vị đạo hữu hảo thủ đoạn, không nghĩ tới các ngươi sớm đã có mưu kế, cư nhiên chưởng khống một kiện chí bảo như vậy.

Bất quá thì tính sao?

Hiện nay các ngươi chỉ có mấy người, chúng ta không sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng đủ trấn áp các ngươi!" "Ra tay!" Đế Tuấn thoại âm rơi xuống, khí tức thuộc về Chuẩn Thánh đỉnh phong bộc phát, thánh uy hạo hãn mãnh liệt, quét ngang chín tầng trời, khiến thương sinh run rẩy.

Y là người đầu tiên ra tay, vừa ra tay mục tiêu liền là Hi Hòa cùng Thường Hi.

Mục tiêu rất đơn giản, chính là Tinh Chủ Ấn.

Về phần Phục Hy, Nhân Đạo, sớm đã bị y ném ra sau đầu.

Mặc kệ chuyện Hồng Quân, đối với y mà nói, đoạt lấy Tinh Chủ Ấn, trở thành Chúng Tinh Chi Chủ, ngưng tụ vô biên khí vận chứng đạo mới là quan trọng nhất. "Giết!" Thấy Đế Tuấn ra tay, đám người Thái Nhất tự nhiên sẽ không nhìn xem, phân biệt giết hướng Minh Hà, Tây Vương Mẫu, còn có Phục Hy.

Trận dung bên Yêu tộc quá mức bàng đại, chưa nói đến bản thân thực lực Đế Tuấn Thái Nhất đã bất phàm, một cái Chuẩn Thánh đỉnh phong, một cái Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn có ba ngàn Yêu Thần và Thập Đại Yêu Thánh.

Thực lực ba ngàn Yêu Thần càng đáng sợ, người nào cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhân thử, chỉ một phen giao thủ, mấy người Phục Hy liền bị đánh bay ra ngoài. "Giết!" Bất quá đã đến bước này cũng không có đường lui, Minh Hà đại thủ vung lên, một cái thời không tuyền qua phù hiện.

Ngay sau đó, một tiếng gào thét uyển như từ viễn cổ triệt hưởng thiên địa. "Hống ~!" Một tiếng gào thét khiến thiên địa chấn động, trên bầu trời phong vân biến sắc, nhật nguyệt tinh thần vô quang.

Toàn tức, tại trong ánh mắt chấn kinh của mọi người, trong tuyền qua, một cái quái vật khổng lồ cất bước đi ra.

Đầu quái vật khổng lồ này, hình thú, hình dạng như chó, lông dài, bốn chân không có móng vuốt, có mắt nhưng không nhìn thấy, toàn thân khoác u quang lân giáp, uyển như thần kim chế tạo.

Một thân màu xám mông lung, bị hỗn độn chi khí bao phủ, sự xuất hiện của nó càng đem vô biên sát khí hấp dẫn tới, tại hư không hình thành hết cái tuyền qua cực lớn này đến cái khác. "Hung thú Hỗn

Độn!" "Hống!" Khi Hỗn Độn xuất hiện sát na, sát ý khủng bố quét ngang thiên địa, cái móng vuốt cực lớn xé rách hư không, phá toái hỗn độn thương mang, liền bổ về phía đám người Đế Tuấn.

Nói đến ngoan thoại không nhiều, Thập Nhị Tổ Vu so với hung thú thì kém hơn rất nhiều.

Hiện nay hung thú Hỗn Độn, tại dưới sự bồi dưỡng nhiều năm của Đạo Kiếp, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều đang thôn phệ hỗn độn chi lực trưởng thành, quang nhục thân đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên cảnh giới, sức mạnh bộc phát càng có thể so với Ngụy Thánh. "Đáng chết, lại là con hung thú này!" Thấy hung thú Hỗn Độn xuất hiện, sắc mặt đám người Đế Tuấn thập phần khó coi. "Hung thú Hỗn Độn!" Cho dù là ba ngàn Yêu Thần đồng khổng cũng co rụt lại, làm đại năng lâu đời ở Hồng Hoang, há có thể không biết Tứ Đại Hung Thú, thần sắc trong nháy mắt ngưng trọng.

Ba người nhìn nhau, thập phần ăn ý nghênh đón.

Có sự gia nhập của hung thú Hỗn Độn, vốn nhìn như ở thế yếu, đám người Phục Hy dần dần vãn hồi cục thế.

Chương 214

Đồng thời, khi đám người Thập Đại Yêu Thánh cũng chuẩn bị ra tay thì từ trong Vu tộc lần nữa xông ra một đám cường giả, nãi là Hình Thiên, Xi Vưu, Khoa Phụ, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư cùng một đám Đại Vu.

Đồng thời, Hình Thiên rống to: "Vu tộc nhi lang, giết cho ta, giết sạch đám thỏ con này!" Có thể nói, Vu Yêu hai tộc tích cừu nhiều năm, những năm này vẫn luôn áp ức, hiện nay rốt cục bộc phát. "Ầm ầm!" Từ Hồng Hoang đại địa đến Thái Cổ Tinh Không, một cỗ ba động kịch liệt cổ xưa khủng bố mãnh liệt, hung thú đang gào thét, Đại Vu đang tê hống, từng đầu Đại Yêu đang chém giết.

Vô biên kiếp sát chi khí di mạn, trở nên càng ngày càng nồng nặc, bầu trời hóa thành huyết hồng.

Theo Vu Yêu hai tộc tham chiến, lượng kiếp vốn bị Đạo Kiếp cố ý đè xuống lần nữa bộc phát.

Các nơi ở Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ dừng lại trong rung động, đang xem náo nhiệt.

Nhiên, bất tri bất giác, có tu sĩ bắt đầu bị sát khí xâm thực, ảnh hưởng tâm trí, nhân quả trên thân bộc phát.

Nhân thử, bất tri bất giác, các nơi ở Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ bắt đầu chém giết lẫn nhau. "Không tốt!" "Nhanh, mau đi!" Rất nhanh, có đại thần thông giả thấy một màn này liền biến sắc, muốn đào ly, nhưng một khi nhập kiếp, nào có dễ dàng đào ly như vậy?

Bất quá, một tên đại năng Đông Hải nhất mạch vốn đang xem náo nhiệt, lại bị sát khí ảnh hưởng, nộ hống một tiếng: "Thiên Đạo bất nhân, áp chế Địa Đạo cùng Nhân Đạo.

Đạo Tôn từ bi, vì Hồng Hoang, vì chúng sinh mở ra tương lai.

Chúng ta thân là tu sĩ Đông Hải nhất mạch, sao có thể tụ thủ bàng quan, giết!" Đại năng đầu tiên ra tay này, lời nói của hắn cũng giống như kinh lôi, nổ vang trong đầu thế nhân. "Không sai, Phục Hy đạo hữu tuy rằng cùng bần đạo chỉ có duyên một lần gặp gỡ, nhưng sở tác sở vi lại khiến bần đạo bội phục không thôi, bần đạo làm sao có thể nhìn Phục Hy đạo hữu gặp kiếp nạn!" "Ha ha, sớm nhìn đám tôn tử Thiên Đình kia không thuận mắt, lão tử mặc kệ, giết!" "Long tộc nhi lang của ta đâu, theo ta giết!" Nhất thời gian, càng ngày càng nhiều đại năng Đông Hải nhất mạch gia nhập chiến đấu, thậm chí mang theo cả tộc quần.

Hồng Hoang chấn động, sát lục thao thiên, những người này bình nhật nhìn như rải rác, cũng không có biểu hiện ra sức mạnh gì, nhiên, hiện nay tại trong lượng kiếp một khi tụ tập cùng một chỗ, sẽ tương thành một cỗ chiến lực đáng sợ. "A, Đông Hải nhất mạch, khinh người quá đáng!" "Bần đạo là người Tử Tiêu Cung, chúng ta không thể đứng nhìn nữa, nếu không một khi để bọn hắn thành công, Hồng Hoang sẽ không còn đất dung thân cho chúng ta!" "Không sai, ai đúng ai sai ai nói rõ được?

Cường giả vi tôn, giết Phục Hy, hết thảy đều sẽ kết thúc!" "A, Thiên Đạo thống trị có gì không tốt?

Chẳng lẽ Nhân Đạo cùng Địa Đạo đản sinh, năng lực so với hiện tại tốt hơn sao?

Không chừng cũng là âm mưu của Đạo Tôn!" "Giết!" Tại dưới sự uy bức của Đông Hải nhất mạch, Tử Tiêu Cung nhất mạch bắt đầu phản kích.

Nhất thời gian, cả Hồng Hoang đều bộc phát ba động chiến đấu khủng bố.

Trong ngắn ngủi sát na, các nơi liền thi cốt như núi, máu chảy thành sông.

Thậm chí, tại rất nhiều địa phương không biết tên có thể cảm thụ được có đại năng Chuẩn Thánh đang chiến đấu, hiển nhiên, chiến đấu kéo dài, lượng kiếp bộc phát, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Có thể nói, tràng lượng kiếp này tới quá đột nhiên, rất nhiều người căn bản chưa chuẩn bị xong liền bị liên lụy tiến vào.

Bên kia, trên Thời Không Trường Hà, sóng lớn hạo hãn đang mãnh liệt, Đại Đạo pháp tắc đang giao chức, từng đóa từng đóa bọt nước, từng bức từng bức họa diện hiển hóa trên trường hà, mỗi một đóa bọt nước đều uyển như một phương thế giới, mỗi một bức họa diện đều là một bộ cổ sử.

Giờ khắc này, trên Thời Không Trường Hà, hai đạo thân ảnh đang chiến đấu, chính là Đạo Kiếp cùng Hồng Quân.

Hai người tại trên trường hà va chạm không biết bao nhiêu lần.

Từ thời đại Vu Yêu, đánh tới thời đại Long Hán, nhìn thấy Tiên Thiên Tam Tộc quật khởi, nhìn thấy Đạo Ma đại chiến, thậm chí, nhìn thấy quá khứ.

Quá khứ thân của Đạo Kiếp có điều cảm ứng, ngẩng đầu nhìn về phía Thời Không Trường Hà, trong nháy mắt minh bạch hết thảy.

Tùy hậu, trong hư không từng tia Đại Đạo pháp tắc đang giao chức, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc mãnh liệt, diễn hóa Hồng Mông Hỗn Độn, địa hỏa phong thủy, rất nhanh từ trong Hồng Hoang phân ly ra một cái thời không song song mới, đem Đạo Kiếp cùng Hồng Quân cuốn vào thời không mới này.

Đồng dạng, trong thời không mới, Đạo Kiếp giết chết Hồng Quân

của quá khứ, Hồng Quân cũng giết chết Đạo Kiếp của quá khứ, thậm chí cải biến quá khứ Hồng Hoang.

Từng tia nhân quả vận mệnh chi tuyến sụp đổ, cả thế giới bị cải biến, một phiến thời không trong nháy mắt tiêu tán.

Nhiên, hai người lại tịnh vị thụ ảnh hưởng, chỉ có những tia nhân quả tuyến quấn quanh trên người càng ngày càng chặt.

Nhưng vô luận có bao nhiêu nhân quả tuyến quấn quanh, đều sẽ bị rất nhanh chấn nát, Hỗn Nguyên Thánh Nhân nhân quả bất gia thân, Đạo Kiếp nãi là Đại Đạo Thánh Nhân, càng có thể tuỳ tiện phấn toái nhân quả.

Hồng Quân nãi là tương hợp với Thiên Đạo, Thiên Đạo chi lực đồng dạng có thể tuỳ tiện phấn toái nhân quả, cho dù là nhân quả phá giới thế giới.

Hai người chiến đến điên cuồng, Đạo Kiếp nãi là Đại Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, nhiều năm không có hảo hảo chiến đấu, lần này để y sướng khoái lâm li, tự nhiên sẽ không lùi bước.

Về phần Thiên Đạo Hồng Quân, nếu như đổi thành Hồng Quân bình thường, thích nhất là chuyên nghiên mưu kế, tự nhiên sẽ không như thế điên cuồng đi chiến đấu.

Nhưng Thiên Đạo Hồng Quân khác biệt, không chỉ có sức mạnh Thiên Đạo cường đại, càng vô tình lãnh mạc, lại thêm chưởng khống kinh nghiệm chiến đấu của Hồng Quân, đồng dạng cũng sẽ không lùi bước.

Hai người từ quá khứ lại đánh tới tương lai, đánh nát vô số thời không, ức ức vạn sinh linh vì thế mà biến mất, vô biên nghiệp lực gia thân, nhưng hai người lại y nhiên mặc kệ, tiếp tục chiến đấu.

Lại đánh tới tương lai Hồng Hoang, đương hiện thân sát na, Đại

Đạo khí tức di mạn, vô tận Đại Đạo pháp tắc hiển hóa, trong nháy mắt đem tương lai biến hóa ra vô số thời không song song.

Tại trong đại chiến, hết cái thời không song song này đến cái khác hủy diệt, nhưng từ đầu đến cuối vẫn y nguyên có một cái thời không trường tồn, chỉ là cái thời không này đang không ngừng biến hóa.

Quá khứ không thể cải, tương lai đang không ngừng biến hóa, nhưng vô luận biến hóa thế nào cuối cùng tất cả chi lưu đều sẽ hợp nhất.

Như Hồng Hoang loại đại thế giới này, vẫn luôn nằm trong sự chưởng khống của Đại Đạo, cho dù Đạo Kiếp cùng Hồng Quân đánh vào trong thời không, càng không cách nào cải biến.

Bởi vì tại sát na bọn hắn ra tay, Đại Đạo quy tắc đã cải biến thời không.

Đương nhiên, những thế giới Đại Đạo không quan chú kia thì khác biệt, ba động chiến đấu của hai người chỉ cần lan tràn qua, đó chính là một hồi đại phá diệt.

Khác biệt với Đạo Kiếp cùng Thiên Đạo Hồng Quân, Tam Thanh cùng Nữ Oa bọn người tuy rằng cũng bị Đạo Kiếp kéo vào Thời Không Trường Hà, nhưng lại chiến đấu tại thời không đương thế.

Bọn hắn chỉ là Thánh Nhân phổ thông, thậm chí trừ Hậu Thổ ra, những Tổ Vu khác ngay cả Thánh Nhân cũng không phải, tự nhiên không dám thâm nhập trong thời không.

Nếu không chiến đấu ba động cải biến tương lai, hoặc là đánh nát thời không khác, như vậy nhân quả quấn quanh, tạo thành phản phệ, cũng không có Đạo Kiếp cùng Hồng Quân tùy ý băng toái như vậy.

Nhưng tức sự như thế, chiến đấu cũng y cựu thập phần khủng bố, nếu như không phải tại trong Thời Không Trường Hà, tại trong bất kỳ

thế giới nào nội chiến đấu, đều sẽ hủy thiên diệt địa.

Chương 215

Bàn Cổ chân thân chiến Tam Thanh, Nữ Oa một người đại chiến Tây Phương nhị nhân, các loại linh bảo mãnh liệt, pháp tắc giao chức, ai cũng không có lưu thủ, nhưng song phương đều không có thực lực nghiền ép đối phương, nhân thử, nhất thời gian chiến đấu khó mà kết thúc.

Bất quá so sánh lại, chiến đấu trong Hồng Hoang tuy rằng không có kịch liệt như giữa Thánh Nhân chiến đấu, nhưng lại vô cùng thảm liệt.

Hồng Hoang giờ khắc này, uyển như một cái cối xay thịt, thi cốt như núi, máu chảy thành sông, vô số sinh linh tại trong tràng kiếp nạn này vẫn lạc.

Nguyên một đám đại thần thông giả tránh né kiếp nạn đang chống lên trận pháp che chở. "Nên kết thúc!" Tại cái thời điểm này, trên Thái Dương Tinh bộc phát một cỗ ba động khủng bố, Hỗn Nguyên thánh uy tràn ngập.

Một khắc này, trên Thái Dương Tinh giống như có một tồn tại nào đó thức tỉnh, hiển hóa pháp tướng cực lớn, kim sắc quang mang chiếu rọi Thái Cổ Tinh Không, uyển như hoàng hoàng mặt trời hàng lâm. "Oanh!" Khí tức thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí viễn siêu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, vô hạn tiếp cận Thiên Đạo Cảnh đang tràn ngập, trong nháy mắt lan tràn ra Thái Cổ Tinh Không, bao phủ đại địa Hồng Hoang.

Một khắc này, tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến, cảm giác hô hấp khó khăn.

Vô số tu sĩ đang chiến đấu dừng lại, nhao nhao ngẩng đầu nhìn về

phía bầu trời.

Tại đám người Đế Tuấn cũng tạm thời đình chỉ chiến đấu, sắc mặt hơi biến đổi. "Đương!" Bất quá đúng lúc này, Hỗn Độn Chung lần nữa bộc phát, tiếng chuông chấn động, triệt hưởng vạn cổ, hoa văn trên chiếc đại chung cổ phác lấp lóe quang mang, nhật nguyệt sơn hà cùng vạn tộc họa diện bên trên giống như sống lại. "Ầm ầm!" Một cỗ khí tức khủng bố quét ngang ra, hướng về phía Thái Dương Tinh trấn áp tới. "Hừ, Đạo Kiếp không tại, bằng vào một kiện pháp bảo cũng muốn trấn áp bản quân!" Trên Thái Dương Tinh truyền ra một tiếng hừ lạnh, thanh âm lãnh mạc, giống như vượt qua vạn cổ.

Ngay sau đó, tại trong ánh mắt chấn kinh cùng hãi nhiên của tất cả mọi người, một cái đại thủ màu vàng óng từ trong Thái Dương Tinh thò ra.

Đại thủ che khuất bầu trời, uyển như một phương thế giới, trực tiếp bổ về phía Hỗn Độn Chung. "Oanh!" Khí tức Hỗn Độn Chung bạo trướng, hướng về phía đại thủ trấn áp tới, một khắc này, khí tức bộc phát hách nhiên siêu việt Tiên Thiên Chí Bảo, đạt tới cấp Hỗn Độn Linh Bảo, triệt để phục tô.

Nhưng tức sự như thế, y nhiên không cách nào trấn áp cái đại thủ kia, bị kim sắc đại thủ chậm rãi nâng lên.

Đồng thời, lại có một cái kim sắc đại thủ thò ra, từ sâu trong Thái Dương Tinh, vượt qua vô tận thời không, hướng về phía đại lục Hồng Hoang bổ tới.

Sát na gian, tất cả mọi người đều cảm giác bầu trời hóa thành màu vàng óng, uyển như một cái thiên mạc cực lớn hàng lâm, ép tới mức người ta không thở nổi.

Mục tiêu của đại thủ chính là Phục Hy, nãi chí cả Nhân tộc. "Phục Hy!" "Sư huynh!" Minh Hà, Tây Vương Mẫu bọn người sắc mặt đại

biến, khóe mắt muốn nứt. "Xoẹt!" Nhiên, tại cái thời điểm này, một thanh âm uyển như không gian bị xé nứt vang lên, từ trong kim sắc thiên mạc, một đạo lam sắc quang mang xẹt qua, xé rách kim sắc đại thủ. "Oanh!" Ngay sau đó, trên Thái Âm Tinh, một cỗ khí tức vô thượng khủng bố tràn ngập ra, Thái Âm chi lực âm lãnh lan tràn tinh không, thậm chí lan tràn hướng đại địa Hồng Hoang, uyển như muốn băng phong cả thời không.

Một khắc này, quang mang Thái Âm Tinh thậm chí áp qua Thái Dương Tinh, một con mắt u lam sắc hiển hóa ra, tịnh bắn ra hai đạo u quang.

U quang vạch phá thời không, trực tiếp kích tại trên kim sắc đại thủ, trong nháy mắt đem đại thủ xuyên thủng, đem nó phá diệt, hóa thành vô tận Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Nhiên, tại dưới âm hàn chi lực cực hạn di mạn trong thiên địa kia, những Thái Dương Chân Hỏa này còn chưa kịp hàng lâm đại địa Hồng Hoang, liền bị băng phong, tùy tức hóa thành bụi bặm, biến mất trong thiên địa.

Biến cố đột ngột khiến tất cả mọi người ở Hồng Hoang đều ngơ ngác thất thần, ngay sau đó, khi hoàn hồn lại, ai nấy đều hít vào một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Phục Hy và những người khác, tồn tại vô thượng trên Thái Dương Tinh bỗng nhiên tỉnh lại, nhân cơ hội đánh lén, hiện giờ Chư Thánh đang chiến đấu trên Trường hà Thời không, Đạo Tôn lại không có ở đây, như vậy, tuyệt vọng rồi.

Bàn tay vàng khổng lồ kia lay động thương khung, sức mạnh bộc phát ra vượt xa Hỗn Nguyên Thánh Nhân, hiện nay trong Hồng Hoang không có bất kỳ ai có thể đỡ được.

Thế nhưng, ai cũng không ngờ, trên Thái Âm Tinh tương sinh

tương khắc với Thái Dương Tinh lại cũng bộc phát ra một luồng khí tức vô thượng, trực tiếp đánh tan bàn tay vàng khổng lồ kia.

"Hít, trên Thái Âm Tinh lại cũng ẩn giấu một tồn tại vô thượng?" "Bần đạo sống ở Hồng Hoang nhiều năm như vậy, từ Long Hán kiếp đến tận bây giờ, không ngờ lại không biết Thái Âm và Thái Dương lại kinh khủng đến thế!" "Tồn tại vô thượng ẩn giấu trên Thái Dương Tinh đã xuất hiện từ nhiều năm trước, ta đều biết, nhưng lại không ngờ Thái Âm Tinh cũng ẩn giấu một vị..." "Hù chết bần đạo, may mà có vị tiền bối này ở đây, nếu không một chưởng hạ xuống, e rằng cả Hồng Hoang cũng sẽ bị đánh nát!" "Hồng Hoang mà ta biết đây sao?" Khắp nơi trên Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ cũng đã tỉnh táo lại, ai nấy trong lúc chấn động cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, khí tức phẫn nộ vô tận bùng nổ, nhắm vào kẻ ẩn giấu trên Thái Dương Tinh kia.

"...Là ai?" Minh Hà và những người khác cũng ngây dại, ai nấy đều nhìn về phía Hi Hòa và Thường Hi.

Hi Hòa và Thường Hi là nữ thần Thái Âm, sinh ra từ Thái Âm Tinh, nay trên Thái Âm Tinh xuất hiện một tồn tại kinh khủng như vậy, tự nhiên phải hỏi các nàng.

"...." Hi Hòa cũng ngây ngẩn, trong đôi mắt đẹp ánh lên vẻ mờ mịt.

"Không biết, nhưng khí tức có chút quen thuộc, hình như là tỷ tỷ..." Thường Hi cũng nhíu mày nói.

"Vọng Thư Tinh Chủ?" Minh Hà và những người khác sững sờ, tự nhiên biết Hi Hòa và Thường Hi có một người tỷ tỷ, là chủ nhân thực sự của Thái Âm Tinh, tên là Vọng Thư, có thể có giao tình với sư tôn của họ, nhưng lại không có giao tình với họ, thậm chí chưa từng gặp mặt.

“Không đúng a, Vọng Thư Tinh Chủ là đại thần thông giả thế hệ trước của Hồng Hoang, là cường giả cùng thời đại với sư tôn lão nhân gia, nhưng không lẽ lại mạnh như vậy chứ?

Khí tức mà bàn tay vàng khổng lồ vừa rồi bộc phát ra, vượt xa Thánh Nhân bình thường, lại bị đối phương dễ dàng phá diệt!” Tây Vương Mẫu lắc đầu nói.

“Đúng vậy, Vọng Thư nữ thần đã thành đạo.

Nhưng không thể nào không có chút động tĩnh nào ở Hồng Hoang, càng không thể nào giấu được tất cả mọi người!” Phục Hy cũng gật đầu nói.

“Ừm, tỷ tỷ quả thực rất mạnh, nhưng chắc chắn chưa thành đạo, càng không thể mạnh đến mức này, nhưng khí tức rõ ràng là của tỷ tỷ!” “Rốt cuộc là chuyện gì?” Hi Hòa và Thường Hi hai nàng cũng mang vẻ mặt mờ mịt.

Cùng lúc đó, ở không xa, Đế Tuấn và những người đã ngừng chiến đấu với Phục Hy cũng đều mang vẻ mặt chấn động.

Đặc biệt là Tam Thiên, gần như phát điên.

“Không thể nào, trên Thái Âm Tinh sao có thể có tồn tại bực này?

Khí tức vừa rồi rõ ràng là của nữ nhân Vọng Thư kia!” “Rốt cuộc là chuyện gì, nữ nhân Vọng Thư đó tuyệt đối không mạnh như vậy, nếu thật sự mạnh như thế, năm đó chúng ta đã sớm chết rồi!” “Lẽ nào Thái Âm Tinh cũng giống như Thái Dương Tinh, vẫn luôn ẩn giấu một tồn tại kinh khủng, chỉ là chưa từng xuất thế?

Nhưng cũng không đúng, khí tức rõ ràng là của Vọng Thư!” Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên, ba người lúc này sắc mặt hết xanh lại biến, vẻ mặt dữ tợn.

Chương 216

Đế Tuấn và Thái Nhất thì sắc mặt âm trầm, im lặng không nói, vừa rồi tồn tại vô thượng trên Thái Dương Tinh bộc phát, muốn đánh lén Phục Hy, tuy chấn động nhưng lại vô cùng vui mừng, không ngờ trong nháy mắt đã xảy ra biến cố, trên Thái Âm Tinh cũng xuất hiện một tồn tại kinh khủng.

"U Huỳnh, lại là ngươi, có xong chưa hả!" Đúng lúc này, trên Thái Dương Tinh, truyền ra một giọng nói già nua, lạnh lẽo uy nghiêm, mang theo sự phẫn nộ vô tận.

"U Huỳnh?

Là tên của vị tồn tại vô thượng trên Thái Âm Tinh sao?" Mọi người đều sững sờ, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Thiên cũng đều ngây người.

"U Huỳnh?

Lẽ nào không phải là tỷ tỷ sao?

Vậy tỷ tỷ đâu rồi?" "A, tỷ tỷ sao rồi?

Sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" Trong lòng, Thường Hi và Hi Hòa sắc mặt đại biến.

Lúc này, trên Thái Âm Tinh cũng truyền ra một giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhưng rõ ràng là giọng của một nữ tử.

"Chúc Chiếu, vô số Hỗn Độn kỷ nguyên đã qua, ngươi vẫn không thay đổi chút nào, vẫn ti tiện vô sỉ như vậy, đối phó với một vài tiểu bối cũng dùng đến đánh lén, bản cung thật sự thấy hổ thẹn cho ngươi, khiến cho kỷ nguyên của chúng ta bị mất mặt rồi!" Giọng nói của nữ tử trong trẻo, tựa như tiếng trời, nhưng lại như sương lạnh tháng

mười, khiến người ta cảm thấy lạnh lùng, đồng thời, trong ngữ khí của nàng mang theo một tia châm biếm và khinh thường.

"Là giọng của tỷ tỷ!" "Không sai, là tỷ tỷ, thật sự là tỷ tỷ, không ngờ tỷ tỷ lại mạnh mẽ đến vậy, nhưng cái tên U Huỳnh là sao?" Nghe thấy giọng nói, Thường Hi và Hi Hòa mừng rỡ, nỗi lo lắng trước đó tan biến, chỉ là trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc.

"Thật sự là Vọng Thư Tinh Chủ?" Phục Hy và những người khác cũng kinh ngạc vô cùng, nếu Thường Hi và Hi Hòa đã nói vậy, tự nhiên sẽ không nhận sai, dù sao hai người cũng là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, làm sao có thể nhận sai người.

Chỉ là tu vi của Vọng Thư Tinh Chủ thật sự khiến họ kinh ngạc vô cùng.

"Không đúng, nếu là Vọng Thư Tinh Chủ, vì sao lại quen biết với vị tồn tại sử tiền trên Thái Dương Tinh kia?

Nghe đối thoại, dường như hai bên là người cùng một thời đại!" Phục Hy đột nhiên nói, cũng khiến Hi Hòa và Thường Hi phản ứng lại, sắc mặt đều biến đổi, lại bắt đầu lo lắng.

Tương tự, người chấn động và mờ mịt còn có Tam Thiên, họ cũng quen thuộc với Vọng Thư, năm đó Thanh Thiên ra tay với Vọng Thư, đoạt lấy Tinh Chủ ấn, còn định sau khi lập Thiên Đình sẽ phong Vọng Thư làm Thiên Hậu, làm sao có thể không quen thuộc với giọng nói và khí tức của Vọng Thư?

Thế nhưng, cuộc đối thoại của hai bên lúc này cũng khiến Thanh Thiên mờ mịt.

Sau đó, mọi người đều tiếp tục lắng nghe, nhưng lại thấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh bộc phát ánh sáng vô tận, bao phủ hai ngôi sao, sương mù dày đặc dâng lên, che khuất tầm mắt của mọi

người.

Nhưng tuy không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác như có hai luồng khí tức kinh khủng đang giao phong.

"Thái Dương Chúc Chiếu, Thái Âm U Huỳnh!" Lúc này, trong đầu tất cả các tu sĩ đã tỉnh táo lại đều vang vọng hai cái tên này.

"Phục Hy đạo hữu, bần đạo cũng đến rồi, mau đi lập đạo đi, Đế Tuấn và những người khác cứ để ta chặn lại là được!" Đúng lúc này, hai bóng người bay tới, khí tức kinh khủng của Chuẩn Thánh hậu kỳ lan tỏa, chính là Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Vừa rồi lúc chiến đấu, mọi người đều không thấy Hồng Vân, tưởng rằng Hồng Vân đã làm lính đào ngũ, không ngờ hắn lại đi tìm Trấn Nguyên Tử.

Điều này khiến Phục Hy và những người khác cảm thấy có chút hổ thẹn.

"Được, vậy phiền hai vị đạo hữu, Phục Hy cảm kích không thôi!" Cảm kích nhìn hai người một cái, Phục Hy không nói nhiều, trực tiếp rời khỏi chiến trường.

"Hồng Vân, có cả Trấn Nguyên Tử, tốt quá rồi!" Minh Hà và những người khác thấy vậy cũng vui mừng, sự xuất hiện của hai người quá kịp thời.

"Mau ngăn hắn lại!" Đế Tuấn cũng hoàn hồn, thấy Phục Hy rời đi, sắc mặt lập tức biến đổi, lớn tiếng hét lên.

Thái Nhất, Tam Thiên và những người khác cũng đều hoàn hồn, lao về phía Phục Hy, nhưng lại bị Minh Hà, cùng với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đến sau chặn lại.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi có ý gì, muốn phản bội lão sư, phản bội

Tử Tiêu Cung sao?" Đối với việc Hồng Vân ra tay, hắn có thể hiểu được, nhưng Trấn Nguyên Tử ra tay, lại khiến hắn vô cùng tức giận.

"Bần đạo không thuộc phe nào, cũng chưa bao giờ tham gia tranh đấu, lần này chỉ vì lão hữu Hồng Vân!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt điềm nhiên, khi nhìn về phía Đế Tuấn, sắc mặt lạnh đi, nói: ", Cho dù không có chuyện hôm nay, bần đạo cũng đang muốn tìm ngươi, Đế Tuấn, ngươi lại dám dẫn người chặn giết lão hữu Hồng Vân của ta, thật sự cho rằng bần đạo dễ bắt nạt sao!" "...." Nghe vậy, Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, đang định nói, lúc này, một giọng nói hùng hậu từ xa truyền đến.

"Ta là Phục Hy, nay là thủ lĩnh Nhân tộc, kế thừa khí vận Nhân tộc, hôm nay lập Nhân Đạo, bổ sung cho Tam Đạo Hồng Hoang, Đại Đạo chứng giám!" "Ầm ầm!" Theo lời Phục Hy vừa dứt, bầu trời chấn động, uy áp mênh mông vô tận giáng xuống, uy thế Đại Đạo lan tỏa, một khắc này, dường như có một tồn tại chí tôn vô thượng tỉnh lại, ý chí vĩ đại giáng lâm Hồng Hoang.

Bầu trời nứt ra một cái khe khổng lồ, một con mắt màu tím hiện ra trên không trung.

Theo sự xuất hiện của con mắt màu tím này, tất cả mọi thứ dường như đều dừng lại.

Thời không dừng lại, vạn vật dừng lại, Minh Hà và những người đang chiến đấu cũng đều đứng yên bất động, nhưng tư duy vẫn có thể hoạt động, có thể cảm nhận mọi thứ.

Không chỉ vậy, Trường hà Thời không trải dài khắp Hồng Hoang và Hỗn Độn tinh vực cũng đều đứng yên bất động, Nữ Oa, Tam Thanh và những người khác cũng đều dừng lại giữa không trung, như bị người ta thi triển định thân thuật.

Thậm chí, ngay cả quy tắc lan tỏa khắp trời đất cũng biến mất,

hóa thành một loại quy tắc mới, đó là quy tắc Đại Đạo, tuyên cổ trường tồn.

Con ngươi màu tím quét qua Hồng Hoang, sau đó một luồng ánh sáng bao phủ, hóa thành một đóa khánh vân, bao trùm lấy Phục Hy.

Ngay sau đó, trong ánh mắt ghen tị và căm hận của mọi người, khí tức trên người Phục Hy tăng vọt, nhanh chóng đạt đến cực hạn Chuẩn Thánh, nhưng cuối cùng, lại bị kẹt lại, giống như Hậu Thổ lúc trước.

Muốn trở thành Thánh Nhân, nhất định phải có Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí là nền tảng của Đại Đạo.

Đặc biệt là chứng đạo bằng công đức và khí vận, bất kể là Thiên Đạo, Nhân Đạo, hay Địa Đạo, đều phải có nền tảng của Đại Đạo.

Đương nhiên, độc tôn một đạo, hoặc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bằng pháp tắc thì không cần Hồng Mông Tử Khí.

Sau khi Hậu Thổ chứng đạo, hiện nay các tu sĩ Hồng Hoang cũng đã hiểu rõ một số phương thức chứng đạo, có thể nói, tình hình của Phục Hy lúc này giống hệt tình hình của Hậu Thổ giai đoạn trước.

Nhưng Minh Hà và các đệ tử của Đạo Kiếp lại không hề lo lắng, vì họ biết sư tôn của mình đã để Phục Hy làm vậy, tất nhiên sẽ có cách giải quyết.

"Huynh trưởng sắp thành đạo rồi sao?" Trên Trường hà Thời không, đôi mắt đẹp của Nữ Oa tràn đầy kinh hỉ, từ khi Đại Đạo hiện ra, nàng đã biết lần này họ đã thắng, không ai có thể ngăn cản Phục Hy được nữa.

Hậu Thổ và Thập Nhị Tổ Vu cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng thoát ra khỏi Bàn Cổ chân thân, ngoài Hậu Thổ là Thánh Nhân, các Tổ Vu còn lại ai nấy đều sắc mặt tái nhợt.

Bàn Cổ chân thân tuy mạnh, nhưng lần này là đối kháng với ba vị

Thánh Nhân, Đế Giang và những người chưa thành Thánh hiển nhiên đã rất cố gắng.

"Chết tiệt, sao lại như vậy!" "Lũ phế vật Đế Tuấn này!" Ngược lại, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại sắc mặt âm trầm, ai nấy đều chửi mắng Đế Tuấn và những người khác đến chết đi sống lại.

Họ đã kiềm chế toàn bộ chiến lực Thánh Nhân của phe Đông Hải, nhưng không ngờ Đế Tuấn tập hợp toàn bộ sức mạnh của Thiên Đình, lại không thể ngăn cản được Phục Hy, đúng là một lũ phế vật.

Chương 217

"Khốn kiếp, lẽ nào cứ thế mà xong sao?" Đế Tuấn thì sắc mặt tái nhợt, không nghĩ nhiều như vậy, Nhân Đạo một khi thành lập, cộng thêm Phục Hy là chủ của Nhân Đạo, muốn thống nhất Hồng Hoang, chỉ riêng cửa ải Nhân tộc cũng không qua được.

Đúng lúc này, từ trên đảo Tam Tiên ở Đông Hải, một luồng ánh sáng màu tím vụt qua, trong nháy mắt đã đến Nhân tộc, và chui vào trong đầu Phục Hy.

"Ầm!" Thân thể Phục Hy chấn động, ánh mắt trong nháy mắt trở nên sáng rực, bình cảnh kẹt lại trên người cuối cùng cũng bị phá vỡ, một luồng khí tức thuộc về Thánh Nhân lan tỏa ra.

Một khắc này, trên bầu trời kim long bay lượn, tiên phượng hót vang, kỳ lân đạp không, bạch hổ gầm thét, từng đóa kim liên nở rộ, một luồng tử khí từ phía đông kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm, giáng xuống Nhân tộc.

Lúc này, giữa trời đất có một luồng khí tức Thánh Nhân đang lan tỏa, trên trấn Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, quét ngang trời đất vô cực, Lục Hợp Bát Hoang.

"Từ hôm nay, ta là chủ của Nhân, cũng là Nhân Hoàng Phục Hy!" "Ông!" Giọng nói uy nghiêm từ miệng Phục Hy phát ra, truyền khắp cả Hồng Hoang, hễ là sinh linh có linh trí, trong đầu đều vang vọng câu nói này.

Cùng lúc đó, một luồng kim quang gia thân, y phục trên người Phục Hy hóa thành màu vàng, có chín con kim long khí vận quấn quanh thân, tử kim đế quan hiện ra trên đầu, khiến hắn từ một đạo nhân nho nhã hóa thành một vị đế vương tuyệt thế.

Đế uy lan tỏa, lay động hư không, quét ngang Cửu Thiên.

Giờ phút này, Phục Hy tựa như một vị Thiên Đế thực sự, quân lâm Cửu Thiên, trấn áp Thập Địa, ngay cả Đế Tuấn thân là Thiên Đế, khí chất trên người cũng không thể sánh bằng.

Giờ phút này, Phục Hy tựa như một vị Thiên Đế thực sự, quân lâm Cửu Thiên, trấn áp Thập Địa, ngay cả Đế Tuấn thân là Thiên Đế, khí chất trên người cũng không thể sánh bằng.

Thế nhưng, vẫn chưa kết thúc, điều khiến Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác kinh hãi là, một khắc này, giữa trời đất, hư ảnh của chín cái đỉnh lớn hiện ra, lần lượt trấn áp ở các nơi trong trời đất.

Cảm giác mà chín cái đỉnh lớn này mang lại không phải là thật, giống như cảm giác năm đó Tổ Long, Phượng Tổ và những người khác trấn áp Tứ cực trời đất.

Nhưng cũng chính vì vậy, Tam Thanh và những người khác càng có một dự cảm không lành.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, trời đất chấn động, đột nhiên, trong cõi u minh, tất cả sinh linh, bất kể là người, yêu, vu, cho đến các chủng tộc lớn trên các hành tinh sinh mệnh trong Thái Cổ tinh không và Hỗn Độn tinh vực, ngoài những sinh linh tiên thiên thần thánh ra, đều cảm giác trên người có một thứ gì đó, đã kết nối với chín cái đỉnh lớn kia.

Các tu sĩ bình thường có chút mờ mịt, hoàn toàn không hiểu, thế nhưng, hễ là đại năng từ Đại La Kim Tiên trở lên, toàn bộ đều sắc mặt biến đổi, bởi vì họ biết, đó là khí vận.

Khí vận kết nối với cửu đỉnh, hóa thành một loại quy tắc trời đất mới.

"Tất cả sinh linh?

Sao lại như vậy?" "Không thể nào, lẽ nào Nhân Đạo này không phải của Nhân tộc, mà là của tất cả sinh linh, sao có thể?" Trên Trường hà Thời không, Tam Thanh và những người khác không còn bình tĩnh được nữa, thậm chí sắc mặt tái xanh, nghiến răng nghiến lợi.

Họ bước ra khỏi Trường hà Thời không, Nữ Oa và những người khác cũng không ngăn cản, cũng đi theo ra ngoài.

Ý niệm của các Thánh Nhân quét qua trời đất, quả nhiên, họ cảm nhận được một quy tắc mới đang hình thành ở Hồng Hoang, giống như quy tắc của U Minh.

Loại quy tắc này cũng giống như quy tắc U Minh, không nằm dưới quy tắc Thiên Đạo.

"Đây là muốn tuyệt đường của bản đế sao?" "Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Đế Tuấn sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt dữ tợn, gần như phát điên, nếu Nhân Đạo chỉ là của Nhân tộc, hắn vẫn còn hy vọng, thế nhưng, rõ ràng, lần này Đạo Kiếp đã lừa tất cả mọi người.

Nhân Đạo, không chỉ là của Nhân tộc, trời đất có Tam Đạo, Thiên Đạo chưởng khống trật tự trời đất, Địa Đạo thì chưởng khống trật tự U Minh, còn Nhân Đạo thì chưởng khống trật tự giữa vạn vật sinh linh.

Nhân tộc chỉ là có một cái tên trùng với Nhân Đạo mà thôi.

"Thì ra là vậy, sư tôn lão nhân gia thật là cao tay!" "Ta trước đó còn nghi ngờ, một Nhân tộc nhỏ bé, sao có thể tự xưng là một đạo?

So sánh với U Minh Giới, thì ra là vậy!" "Đạo Tôn đúng là thần nhân, kế sách vô song, biết quá khứ thông tương lai, không gì là không biết!" "Như vậy cũng tốt, Nhân Đạo xuất hiện, giữa các sinh linh có trật tự, xem sau này còn ai dám tùy ý giết chóc, phá hoại Hồng

Hoang!" "Đạo Tôn đại thiện!" Lúc này, ngày càng có nhiều người hiểu ra vấn đề, cũng chính vì hiểu được hàm ý của Nhân Đạo, mới càng hiểu rõ cách làm của Đạo Kiếp, khiến họ cảm thán, thậm chí kính phục.

"Chúng ta đi!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, mặt lạnh lùng dẫn theo một đám Yêu tộc rời đi.

Ở lại sao, ở lại chờ chết à?

Phục Hy đã thành đạo, hiện nay lại là chủ của Nhân Đạo, tuy không có thế lực, nhưng uy vọng sẽ ngày càng cao, nếu không đi nữa, Phục Hy muốn ra tay với hắn, căn bản không ai giúp.

Về phần Tam Thanh và những người khác, Đế Tuấn cũng không còn hy vọng nữa, lũ phế vật Tam Thanh, hắn cũng cho rằng Tam Thanh và những người khác là phế vật, năm vị Thánh Nhân, đối phương chỉ có hai vị Thánh Nhân, lại có thể ngăn cản được họ, không phải phế vật là gì?

"Không thể đi!" "Hừ, nói đến là đến, nói đi là đi, thật sự cho rằng phe Đông Hải của ta dễ bắt nạt sao?" Phục Hy và những người khác muốn rời đi, nhưng Nữ Oa lại không chịu, đám người này muốn giết ca ca của nàng, sao có thể cứ thế mà xong.

Nàng định ra tay với Đế Tuấn, nhưng lại bị Phục Hy ngăn lại, Phục Hy lắc đầu, nói: "Thôi đi tiểu muội, trận chiến này đã khiến các tộc thương vong vô số, máu chảy thành sông, đừng đánh nữa, chiến tranh sẽ khiến Nhân Đạo suy yếu!" Phục Hy hiện nay thân là chủ của Nhân Đạo, tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Nhân Đạo, tự nhiên sẽ không để chiến đấu tiếp tục nữa.

"Thôi được, dù sao huynh trưởng cũng đã thành đạo, sau này có nhiều cơ hội để đòi lại nhân quả!" Nữ Oa gật đầu, sát ý trên người thu lại, thấy vậy, Đế Tuấn và những người khác đâu dám trì hoãn,

nhanh chóng chạy trốn.

Lão Tử và những người khác sắc mặt vô cùng khó coi, lạnh lùng liếc nhìn Phục Hy một cái, cũng trực tiếp rời đi.

Tiếp Dẫn thì mặt mày đau khổ: "Phục Hy chưởng khống Nhân Đạo, tương đương với việc cho chúng sinh một tín ngưỡng, Tây Phương Giáo của chúng ta muốn lớn mạnh, sau này càng thêm khó khăn!" "Sư huynh, sao hai người chúng ta lại khổ như vậy?" Chuẩn Đề cũng vẻ mặt bi thương.

"Sư đệ, chúng ta cũng đi thôi!" Hai người chuẩn bị rời đi, đúng lúc này, vùng đất phía Tây bỗng nhiên bộc phát một luồng khí tức kinh khủng, ma vân cuồn cuộn bao phủ bầu trời, sát khí hung hãn, một ma ảnh khổng lồ hiện ra giữa trời đất.

Đồng thời một giọng nói nữ tử lạnh lẽo uy nghiêm vang vọng giữa trời đất: "Thương thiên đã chết, hoàng thiên đương lập, đạo tiêu ma trưởng, Nhân Đạo hiện, Địa Đạo xuất, trời đất hoàn thiện, Ma Giáo ta tự nhiên phải xuất thế, hiển hóa nội ngoại ma niệm, lập một kiếp nạn cho người tu đạo, Đại Tự Tại Thiên hiện!" "Ầm ầm!" Theo lời nữ tử kia vừa dứt, toàn bộ vùng đất phía Tây đều chấn động, ma vân cuồn cuộn che phủ bầu trời, ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một lá cờ lớn màu vàng hiện ra ở phía Tây, che trời lấp đất, cuối cùng dung nhập vào hư không.

Ngay sau đó, một thế giới đen kịt giáng lâm, trực tiếp dung nhập vào phía Tây.

"Ta là Đại Tự Tại Thiên Ma!" Giọng nữ tử đó lại vang lên lần nữa, một giây sau, trong cõi u minh, tất cả các tu sĩ đều có một cảm giác dựng tóc gáy, như con đường tu hành, bị người ta giáng xuống một tầng xiềng xích.

"Khốn kiếp, tìm chết!" "Đại Tự Tại Thiên Ma, ma đầu nào dám

xuất hiện ở địa giới Tây Phương của ta, chết đi cho bần đạo!" Tức giận nhất lại là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Ma Giáo đột nhiên xuất hiện này không chỉ hiển hóa tâm ma, giáng một xiềng xích lên các tu sĩ, mà còn dung hợp Ma Giới vào phía Tây, làm sao hai người có thể dung thứ.

"Ầm!" Thánh uy mênh mông, quét qua bầu trời, uy chấn Cửu Thiên Thập Địa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong nháy mắt đã trở về phía Tây, thần thức khổng lồ bao trùm toàn bộ phía Tây, nhưng lại không thể tìm thấy Ma Giới.

"Sao lại không có?" "Ma Giới kia rõ ràng đã dung nhập vào, vì sao lại không tìm thấy?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt âm trầm xuống.

U Minh Giới xuất hiện, Hậu Thổ thành đạo, Đạo Tôn chiến Thiên Đạo, Chư Thánh đại chiến trên Trường hà Thời không, lại có Nhân Đạo thành lập, Phục Hy thành đạo, mỗi một chuyện này, đều có thể chấn động cả Hồng Hoang, vậy mà bây giờ, lại liên tiếp xuất hiện.

Thế nhưng, vẫn chưa kết thúc, Ma Giáo đã biến mất từ trước Long Hán kiếp, lại lần nữa xuất hiện, khiến lòng người hoang mang.

Có thể nói, Hồng Hoang hiện nay sóng gió nổi lên, thiên cơ cũng hỗn loạn, không có quy tắc, người người đều cảm thấy nguy hiểm.

Ngay cả các đại năng, cũng đều co rúm lại trong đạo trường của mình không dám ra ngoài, sợ lúc này lại xảy ra biến cố.

Trường hà Thời không biến mất, khí tức Thiên Đạo xuất hiện, nhưng lại không ra tay với Nhân Đạo và Địa Đạo, dường như đã ngầm thừa nhận.

Chương 218

Đảo Tam Tiên, Đạo Kiếp trở về, khiến Phục Hy và những người khác vô cùng vui mừng, lúc này, họ có quá nhiều điều không hiểu, muốn hỏi Đạo Kiếp.

"Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi!" Đạo Kiếp mỉm cười, đối với những đệ tử này vô cùng hài lòng.

Hiện nay Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người đều đã thành Thánh, hơn nữa, đều không phải Thánh Nhân bình thường, chiến lực vượt xa Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Về phần Minh Hà, con đường của hắn Đạo Kiếp cũng sớm đã rõ ràng.

Hi Hòa và Thường Hi, còn có Tây Vương Mẫu, Đạo Kiếp cũng đã có sắp xếp, con đường thành đạo của các nàng nằm ở Nhân tộc.

"Sư tôn, con muốn hỏi, về phía tỷ tỷ..." Tâm tình Hi Hòa và Thường Hi có chút thấp thỏm, cũng không còn vẻ tinh nghịch như trước.

"Đúng vậy, sư tôn, con cũng tò mò về thân phận của hai vị tồn tại trên Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh!" Phục Hy và Nữ Oa, cùng với Minh Hà cũng đều lộ ra ánh mắt tò mò.

Nói chính xác hơn, không chỉ có họ, e rằng hiện nay tất cả các tu sĩ Hồng Hoang đều rất tò mò về thân phận của hai vị đó.

"Vi sư cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng họ có thể đến từ Hỗn Độn kỷ nguyên trước, hoặc xa hơn nữa, đã chuyển thế vào Hồng Hoang từ thuở khai thiên, về phần tu vi trước đây, làm sao có thể sống qua nhiều thời đại như vậy, thậm chí là mục đích của họ, ngay cả vi sư cũng

không biết chút nào!" Đạo Kiếp cũng không giấu giếm, nói thật, đối với những tồn tại sử tiền này, hắn cũng vô cùng kiêng dè, dù sao đó cũng là những tồn tại mà ngay cả Bàn Cổ cũng phải kiêng dè.

Từng ở trên Trường hà Thời không, tồn tại sử tiền ở Hắc Ám Táng Thổ đã nói, trạng thái hiện tại của họ được gọi là Ngụy Đạo Thánh, tức là Thánh Nhân Đại Đạo giả, trong thông tin mà đối phương tiết lộ, Thánh Nhân Đại Đạo thực sự, cũng không phải là bất tử bất diệt.

Về phần cụ thể vì sao đối phương lại nói như vậy, hắn cũng không rõ, đối phương cũng không giải thích, nhưng điều đó khiến hắn cảnh giác.

"Lẽ nào ở Hồng Hoang, trước thời đại của Hỗn Độn Ma Thần, thật sự tồn tại văn minh?" "Ngay cả Bàn Cổ Đại Thần và Tam Thiên Ma Thần cũng chết gần hết rồi, những người này lại còn sống, cũng quá..." Phục Hy và những người khác đều vô cùng chấn động, năm tháng dài đằng đẵng như vậy, họ không dám tưởng tượng.

"Sư tôn, vậy trong Hồng Hoang của chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu tồn tại sử tiền?" Vấn đề này mọi người cũng rất quan tâm, những tồn tại sử tiền này quá nguy hiểm, nếu gặp phải, nhất định phải đối mặt cẩn thận.

"Không biết, có lẽ chỉ có vài người, có lẽ sẽ nhiều hơn, e rằng vấn đề này, ngay cả Bàn Cổ cũng không biết!" Đạo Kiếp lắc đầu, thế nhưng câu trả lời này lại khiến Phục Hy và những người khác đều hít vào một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng, trong lòng họ, vị sư tôn này luôn luôn không gì không biết, không gì không thể, ngay cả tương lai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, có thể chưởng khống mọi thứ trên thế gian.

Từ trước đến nay đều như vậy, vì thế, trong lòng mấy người họ,

sư tôn của mình tuy không phải là Thiên Đạo, nhưng lại còn hơn cả Thiên Đạo.

Thế nhưng, họ không ngờ, những tồn tại sử tiền này ngay cả sư tôn của họ cũng không hiểu rõ nhiều, đó là chuyện đáng sợ đến mức nào?

Trong nháy mắt, mấy người họ đã nâng mức độ nguy hiểm của những tồn tại sử tiền này lên vượt qua cả Thiên Đạo.

"Sư tôn, lão nhân gia ngài không phải quen biết Vọng Thư tỷ tỷ sao?

Vì sao cũng không hiểu rõ?" Lúc này, Hi Hòa lại hỏi, nàng không quan tâm đến những tồn tại sử tiền khác, chỉ quan tâm đến Vọng Thư, quan tâm đến vị trên Thái Âm Tinh hiện nay, có phải là tỷ tỷ của nàng không.

"Đúng là có quen biết, nhưng đó là Vọng Thư đạo hữu của quá khứ, còn Vọng Thư đạo hữu hiện tại..." Nói đến đây, Đạo Kiếp thở dài một tiếng: "Thôi vậy, lát nữa vi sư sẽ đích thân đến Thái Âm Tinh một chuyến!" "Đa tạ sư tôn!" Hi Hòa và Thường Hi vô cùng vui mừng, có được lời hứa này của sư tôn, họ an tâm hơn rất nhiều, trong mắt họ, chỉ cần sư tôn ra tay, không có chuyện gì là không giải quyết được, ngay cả khi đối mặt với tồn tại sử tiền.

"Đúng rồi, còn một chuyện nữa!" Đột nhiên, Đạo Kiếp mỉm cười, nói: "Cũng đến lúc để các ngươi gặp đại sư tỷ rồi!" "Đại sư tỷ?" Nghe vậy, bất kể là Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà hay Tây Vương Mẫu, đều sững sờ.

Mấy người họ nhìn nhau, đều nhìn về phía Hi Hòa, Minh Hà là đại sư huynh, điều này đã được công nhận, trong năm nữ đệ tử, Hi Hòa ra đời sớm nhất, thứ hai là Thường Hi, sau đó là Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, cuối cùng là Hậu Thổ.

Đạo Kiếp cũng chưa từng xếp hạng cho họ, trước khi Nữ Oa và Hậu Thổ chứng đạo, thực lực của mấy người họ cũng ngang nhau, vì thế, họ liền xếp hạng theo thứ tự ra đời.

Vì vậy, khi Đạo Kiếp nói đến đại sư tỷ, mấy người họ đều nhìn về phía Hi Hòa.

Hi Hòa cũng ngây người, nhưng cảm thấy sư tôn không phải đang nói về mình.

"Ra đi!" Đạo Kiếp mỉm cười, nói với hư không, ngay sau đó, hư không vặn vẹo, một bóng đen hiện ra, hóa thành một nữ tử tóc đen áo đen.

Nữ tử này dung mạo tuyệt mỹ, nhưng đôi mắt lại đen kịt vô cùng, tựa như vực sâu địa ngục.

Làn da trắng nõn, nhưng trên người thậm chí trên mặt lại chi chít những ma văn.

Vẻ mặt của nàng lạnh lùng, tựa như sương lạnh tháng mười, thế nhưng, trong vẻ mặt lạnh lùng lại mang theo một tia quyến rũ.

"Bái kiến sư tôn!" Nữ tử áo đen xuất hiện, liền cung kính cúi đầu với Đạo Kiếp.

", Là ma nữ đó!" "Ta nhớ ra rồi, năm đó sư tôn giảng đạo lần đầu tiên, nàng đã xuất hiện, sau đó không bao giờ xuất hiện nữa!" Nhìn thấy nữ tử này, sắc mặt Phục Hy và những người khác hơi biến đổi, ngay sau đó trong đầu hiện lên một bóng người.

"Ta tên Ngũ Âm, ra mắt các vị sư đệ sư muội!" Nữ tử áo đen mỉm cười, vẻ mặt quyến rũ, tuy đẹp, nhưng lại cho người ta một cảm giác quỷ dị, khiến mấy người họ đều sởn gai ốc, như gặp phải thiên địch.

Đặc biệt là những người chưa thành Thánh như Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, bị nữ tử áo đen cười như vậy, cảm

giác tâm ma và các loại ảo ảnh nảy sinh, tâm cảnh bắt đầu không ổn.

"Sao có thể?" Minh Hà kinh hãi, vội vàng dùng sát lục ý niệm chém đứt luồng cảm xúc đó, và vẻ mặt cảnh giác nhìn nữ tử áo đen.

Hắn có thể cảm nhận được, nữ tử áo đen này chưa thành Thánh, nhưng lại quá quỷ dị, quá nguy hiểm.

"Được rồi, Ngũ Âm, đừng quậy nữa, mấy đứa nhóc này chưa từng thấy Ma tộc, căn bản không hiểu thủ đoạn của Ma tộc!" Đạo Kiếp lắc đầu, vung tay một cái, tâm ma chi lực lan tỏa trong hư không biến mất.

Nhìn về phía Minh Hà và những người khác, tiếp tục nói: "Giới thiệu với các ngươi, đây là đại sư tỷ Ngũ Âm Nương Nương, năm đó là một trong Tứ Đại Ma Tướng dưới trướng Ma Tổ La Hầu, lúc đại chiến Đạo Ma, tu vi đã vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh, là Huyễn Ma, Tâm Ma chi tổ!" "Gần đây nàng có một danh xưng mới, đó là Đại Tự Tại Thiên Ma!" "Đại Tự Tại Thiên Ma!" Đối với Ngũ Âm Nương Nương, mấy người họ không biết, nhưng khi nghe đến Đại Tự Tại Thiên Ma, mấy người họ đều kinh hô một tiếng.

Trước đó, Ma Giáo xuất hiện ở vùng đất phía Tây, đã chấn động cả Hồng Hoang, tâm ma kiếp xuất hiện như treo một thanh đao trên đầu các tu sĩ Hồng Hoang, vị Đại Tự Tại Thiên Ma thần bí đó cũng vang danh khắp Hồng Hoang, trở thành tồn tại mà ai ai cũng sợ hãi.

Hiện nay, Tây Phương nhị Thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang tìm kiếm Ma Giới, chuẩn bị diệt sát Đại Tự Tại Thiên Ma.

Thậm chí, không chỉ có Tây Phương nhị Thánh, sự xuất hiện của Đại Tự Tại Thiên Ma, có thể nói là kẻ thù chung của tất cả các tu sĩ trong cả Hồng Hoang, trong đó cũng bao gồm cả phe Đông Hải của họ.

Sao có thể, vị Đại Tự Tại Thiên Ma này lại là đệ tử của sư tôn, là đại sư tỷ của họ.

Điều này khiến Minh Hà và những người khác khi nhìn Ngũ Âm, vẻ mặt trở nên phức tạp.

"Ha ha, các vị sư đệ sư muội, đừng dùng ánh mắt đó nhìn sư tỷ, sư tỷ lại không phải ác ma, có thể ăn thịt các ngươi sao?

Phục Hy và Nữ Oa sư muội, còn có Hậu Thổ sư muội, đều là Thánh Nhân, có cần phải dùng ánh mắt đó không?" Ngũ Âm mỉm cười, như một người chị hàng xóm, ai có thể ngờ nàng lại là Đại Tự Tại Thiên Ma khiến cả Hồng Hoang, vô số tu sĩ nghiến răng nghiến lợi.

"Ngũ Âm Nương Nương, ngươi dám xuất hiện, xem ta có ăn thịt ngươi không!" Đúng lúc này, một tiểu loli áo đỏ không biết từ đâu nhảy ra, giơ bàn tay nhỏ bé lên liền đánh tới.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn, như một con búp bê sứ, thế nhưng, trong nháy mắt đã hóa thành một cái vuốt khổng lồ trong hư không.

Chương 219

Vuốt khổng lồ được sát khí bao quanh, hỗn độn khí tức lan tỏa, xé rách không gian, trực tiếp đánh về phía đầu Ngũ Âm.

"Hỗn Độn, ngươi dám ra tay với ta!" Ngũ Âm tự nhiên nhận ra tiểu loli hung thú này, thấy tiểu loli ra tay khiến nàng vừa kinh vừa giận, nhưng lại không dám chống cự, trực tiếp nép sau lưng Phục Hy.

Cùng lúc đó, một vuốt của tiểu loli hung thú cũng trực tiếp đánh về phía Phục Hy.

Phục Hy bất đắc dĩ, chỉ có thể ra tay đỡ lại, và một tay tóm lấy tiểu loli hung thú.

"Phục Hy, thả ta ra, vì sao lại che chở cho kẻ thù của ta!" Tiểu loli hung thú gầm lên, thậm chí cái đầu búp bê tinh xảo kia còn hóa thành đầu của một con thú khổng lồ, cắn về phía Phục Hy, dường như muốn nuốt chửng Phục Hy.

"Tên nhóc này, thật không biết sợ là gì!" Phục Hy bất đắc dĩ, cũng không tức giận, tự nhiên biết tính cách của tiểu loli hung thú này, lập tức một chưởng đánh xuống, trấn áp tiểu loli hung thú.

Trước đây hắn không phải là đối thủ của tiểu loli này, chỉ có thể mặc cho đối phương bắt nạt, nhưng hiện nay đã thành Thánh, là chủ của Nhân Đạo, tự nhiên không sợ nữa.

"Thả ta ra, thả ta ra, ta muốn ăn thịt con ma nữ này!" Bị Phục Hy trấn áp trên lòng bàn tay, tiểu loli hung thú vẫn đang gào thét, dường như có mối thù lớn với Ngũ Âm Nương Nương.

"Tên nhóc này!" Ngũ Âm Nương Nương sắc mặt bất định, tự nhiên biết vì sao đối phương lại thù địch mình như vậy.

Nhớ lại năm đó, thời hung thú lượng kiếp, các đại năng Hồng Hoang vây công Thú Hoàng Thần Nghịch và Tứ Đại Hung Thú, nàng cũng là một trong số đó.

Chỉ là năm đó tu vi của nàng không cao, chỉ là Đại La Kim Tiên bình thường, căn bản chỉ đi theo sau Ma Tổ La Hầu đánh lính lác, không ngờ, lại bị hung thú Hỗn Độn ghi hận.

"Được rồi, các ngươi lui ra hết đi, Ngũ Âm ở lại!" ", Vâng, sư tôn!" Sau khi Phục Hy và những người khác rời đi, chỉ còn lại Đạo Kiếp và Ngũ Âm Nương Nương, lúc này, vẻ mặt của Ngũ Âm Nương Nương cũng trở nên vô cùng trịnh trọng.

Đối với Đạo Kiếp, nàng vô cùng kính sợ, thậm chí là khủng hoảng, dù đã sớm bị đối phương thu làm đệ tử từ năm đó.

Đạo Kiếp nhìn về phía Ngũ Âm Nương Nương, thản nhiên nói: "Tu luyện Huyễn Ma Đạo và Tâm Ma chi đạo là nền tảng thành đạo của ngươi, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu sự khống chế của La Hầu, càng không cần nói đến việc ngươi đã thôn phệ Đại Tự Tại chân chính, hóa thành Đại Tự Tại Thiên Ma, muốn thành đạo, nhất định phải chặt đứt nhân quả với La Hầu!" "Xin sư tôn giúp con!" Ngũ Âm Nương Nương quỳ xuống, nàng đương nhiên hiểu rõ những gì Đạo Kiếp nói, đó cũng là nguyên nhân năm đó nàng bất chấp tất cả đầu quân cho đối phương.

Dưới trướng Ma Tổ La Hầu có rất nhiều người đã đi ra con đường của riêng mình, nhưng bất kể là ai, nếu không có sự cho phép của La Hầu thì đều không thể thành đạo.

Sau đại chiến Đạo Ma, La Hầu đã biến mất, ngay cả sống chết cũng không biết, thậm chí, La Hầu hợp Thiên Đạo, cũng đã hợp Tâm Ma chi đạo và Đại Tự Tại Thiên Ma chi đạo vào, cũng chính vì vậy, nàng và Đại Tự Tại mới sống sót qua lần lượng kiếp đó.

Chỉ là không có La Hầu, Ma tộc như rắn mất đầu, Đại Tự Tại cũng sinh dị tâm, muốn thôn phệ nàng, cuối cùng bị nàng thôn phệ.

Vì thế, nàng cũng có được Đại Tự Tại Thiên Ma chi đạo và Đại Tự Tại Ma Giới.

Nhưng không có La Hầu, Ma tộc như chuột chạy qua đường, căn bản không dám xuất hiện trước mắt thế nhân, ngay cả khi đã thôn phệ Đại Tự Tại Thiên Ma, nàng cũng chưa bao giờ đột phá Chuẩn Thánh.

Cái cảm giác trốn trong bóng tối này vô cùng khó chịu, cho đến khi Đạo Kiếp quật khởi, thậm chí chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, một tay áp chế Hồng Quân, nàng mới hạ quyết tâm, đánh cược một lần.

Đạo Kiếp nhìn Ngũ Âm thản nhiên nói: "Năm đó La Hầu tự bạo, nguyên thần hợp đạo, mượn đạo quả của ngươi và Đại Tự Tại hợp Thiên Đạo để lừa gạt thế nhân, nhưng không biết, nguyên thần bên trong thân thể tự bạo kia đã sớm không phải là bản tôn!" "Gì?" Lời này vừa ra, thân thể yêu kiều của Ngũ Âm Nương Nương run lên, quả thực không dám tin những gì Đạo Kiếp nói.

"Sư tôn, ý ngài là, bản tôn của Ma Tổ không hề chết?" Trong mắt nàng thoáng qua một tia khủng hoảng, tất cả những gì nàng làm hiện nay, có thể nói là hoàn toàn phản bội La Hầu, nếu chân linh của La Hầu hợp đạo, giống như Long Vương và những người khác năm đó, thì nàng cũng không sợ.

Nhưng nếu thật như Đạo Kiếp nói, người hợp đạo là nguyên thần hoặc hóa thân mà La Hầu phân tách ra, vậy thì có nghĩa là bản tôn của La Hầu căn bản không có chuyện gì, nhiều năm như vậy, không chừng đối phương vẫn luôn ở trong bóng tối, quan sát Hồng Hoang.

Nghĩ đến thủ đoạn kinh khủng của La Hầu, vẻ mặt của Ngũ Âm Nương Nương càng thêm kinh hãi.

“Có vi sư ở đây, ngươi sợ gì?” Đạo Kiếp mỉm cười, nói: “Năm đó vi sư và hắn đã đạt được một hiệp nghị, nay thời không luân hồi, tự nhiên phải đi xác định lại hiệp nghị đó!” “Hiệp nghị?” Ngũ Âm Nương Nương sững sờ, có chút không hiểu.

“Theo vi sư đi một chuyến đi!” Nói xong, Đạo Kiếp đứng dậy, kéo Ngũ Âm Nương Nương, chân đạp một cái, Thời không đại đạo cuộn trào, hư không vặn vẹo, một bước bước ra, biến mất tại chỗ.

Lúc này, Ngũ Âm Nương Nương chỉ cảm thấy vô số hình ảnh lướt qua trước mắt, những hình ảnh này rất nhiều đều quen thuộc.

“Thời gian đảo ngược, sư tôn lẽ nào chúng ta đang quay về quá khứ?” Ngũ Âm Nương Nương kinh ngạc hỏi.

Đạo Kiếp gật đầu nói: “Không sai, quay về thời điểm đại chiến Đạo Ma, hoàn thành giao dịch mà ta đã đạt được với La Hầu!” “Rốt cuộc là chuyện gì?” Ngũ Âm Nương Nương có chút mộng mị, hiện tại và quá khứ đạt thành giao dịch, phải biết rằng, ở Hồng Hoang, thời gian không thể đảo ngược, quá khứ càng là một thành bất biến, cho dù Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất chấp tất cả giáng lâm quá khứ, cũng chỉ khiến thời không bị phá diệt.

Quy tắc Thiên Đạo không cho phép điều này, Hồng Hoang không chỉ có Thiên Đạo, có một số quy tắc còn là do Đại Đạo định ra.

Nhưng Đạo Kiếp không nói nhiều, nàng cũng không dám hỏi nhiều, liền cùng Đạo Kiếp nghịch chuyển dòng sông thời gian, bước vào thời đại Long Hán.

“Ầm!” Cuối thời đại Long Hán, lượng kiếp bùng nổ, hỗn loạn vô cùng, kiếp sát chi khí cuồn cuộn, sát khí vô biên bao trùm Hồng Hoang, khắp nơi đều đang chinh chiến.

Long Hán tam tộc đang tàn sát lẫn nhau, máu chảy thành sông,

xương chất như núi.

Đạo Kiếp dẫn theo Ngũ Âm Nương Nương bước vào, không hề dừng lại, hình ảnh nhanh chóng lướt qua trước mặt.

"Đó là?" Đúng lúc này, Ngũ Âm Nương Nương lại thấy một hư ảnh khổng lồ hiện ra trên bầu trời Hồng Hoang.

Đó là một bóng người màu hỗn độn hiện ra, hình dáng của bóng người lại vô cùng giống với sư tôn của nàng, nhưng trên đầu mọc một cặp sừng cong chín khúc, đôi mắt hiện hai màu đen trắng, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Hư ảnh đó giống như một đồ đằng, trong đó hai cánh tay tựa như vuốt thú, hai cánh tay còn lại thì giống tay người bình thường, lần lượt nâng một cái cối xay một đen một trắng.

Hư ảnh đó vô cùng to lớn, che trời lấp đất, dường như dung nhập vào trong kiếp sát chi khí đang lan tỏa ở Hồng Hoang, và dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống những người đang độ kiếp chém giết bên dưới.

"Hít ~!" Ngũ Âm Nương Nương hít vào một hơi khí lạnh, không khỏi nhìn về phía Đạo Kiếp bên cạnh.

Dường như nàng đã phát hiện ra một bí mật kinh người.

Rất nhanh, thời gian đã đến đại chiến Đạo Ma, lúc này, họ đứng trong dòng sông thời gian, nhìn xuống vùng đất phía Tây bên dưới.

Vùng đất phía Tây, lúc này các tu sĩ Ma tộc đông nghịt đều tập trung gần núi Tu Di, trước núi Tu Di, một tế đàn màu đen khổng lồ đã được tạo ra, được hàng trăm Ma tộc Đại La Kim Tiên bảo vệ.

Ngũ Âm Nương Nương cũng thấy mình trong đó, còn có Đại Tự Tại Thiên Ma, Ba Tuần.

Đối với cảnh tượng này, vẻ mặt Ngũ Âm Nương Nương có chút

phức tạp, đoạn ký ức xa xôi này thực sự không muốn nhớ lại.

Cảnh tượng hiện nay, Ma tộc huy hoàng đến mức nào, ngay cả Tiên Thiên tam tộc cũng không thể so sánh.

Ma Tổ cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh, Tứ Đại Ma Tướng đứng trước tế đàn, chuẩn bị nghênh đón đại thế của Ma tộc giáng lâm.

Thế nhưng, ai có thể ngờ, đó lại là sự huy hoàng cuối cùng của Ma tộc, sau một trận đại chiến, Ma Tổ biến mất, người của Ma tộc chết hơn chín thành, những người còn lại cũng đều lần lượt trốn trong bóng tối không dám ra ngoài.

Chương 220

Đối với Ngũ Âm Nương Nương, đây là một ký ức đau khổ.

“Tâm ngươi loạn rồi!” Đúng lúc này, một giọng nói bình thản, ấm áp như nước vang lên bên tai.

“Sư tôn!” Ngũ Âm Nương Nương khẽ nói.

Đạo Kiếp thản nhiên nói: “Đừng quên ngươi là ma, hiện nay càng là tổ của tâm ma và thiên ma, loại cảm xúc này không nên xuất hiện trong lòng ngươi, ngươi chưởng quản tâm ma kiếp nạn, nhưng tâm lại loạn rồi, làm sao chưởng quản tâm ma kiếp?” “Đệ tử biết sai rồi, xin sư tôn trách phạt!” Ngũ Âm Nương Nương kinh tỉnh, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu lần này không phải sư tôn gọi tỉnh, lần này e rằng đạo tâm không vỡ, cũng sẽ tâm thần đại tổn, thực lực giảm sút.

“Xem đi!” Lúc này, Đạo Kiếp giơ tay chỉ về phía chiến trường, đại chiến Đạo Ma bắt đầu, Hồng Quân, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Hỗn Côn Lão Tổ, còn có Dương Mi, đã đến chân núi Tu Di, và triển khai chiến đấu với các Ma tộc.

Tay Đạo Kiếp lại chỉ về phía Hồng Quân, thản nhiên nói: “Nhìn vào mắt của lão già Hồng Quân kia, ánh mắt của hắn lạnh lùng đến mức nào, sâu thẳm đến mức nào, vẻ mặt của hắn bình tĩnh đến mức nào.

Lại nhìn La Hầu, mắt hắn tràn đầy thất tình lục dục, nhưng có thể biết, hắn đối với thất tình lục dục, đối với sự chưởng khống tình dục vọng thế gian, không phải là lún sâu vào thất tình lục dục, mà là giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối!” “, So với họ, ngươi có đủ tư cách không?

Không, không đủ tư cách, đạo tâm của ngươi kém xa, ý chí của ngươi cũng không thể so sánh với họ, ngay cả khi hiện nay ngươi đã có tu vi Bán bộ Hỗn Nguyên cảnh, nhưng đạo tâm của ngươi, ý chí của ngươi, lại còn không bằng họ lúc ở Đại La Kim Tiên!" Đạo Kiếp lạnh lùng nói, không hề che giấu, vô tình đả kích vào nội tâm của Ngũ Âm Nương Nương.

Khi Đạo Kiếp dẫn theo Ngũ Âm Nương Nương bước vào dòng sông thời gian, Hồng Hoang lại một lần nữa có biến hóa, Nhân Đạo và Địa Đạo xuất hiện, trực tiếp phân chia quyền lợi của Thiên Đạo, mặc dù hiện nay Hồng Hoang Thiên Đạo vẫn là lớn nhất, nhưng Nhân Đạo và Địa Đạo lại không ngừng trưởng thành.

Địa Đạo do Hậu Thổ Nương Nương chưởng khống, Thập Nhị Tổ Vu tọa trấn, theo sự hoàn thiện của Địa Đạo, tu vi của Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ ngày càng mạnh, cuối cùng đạt được điều mà Đạo Kiếp nói là toàn bộ thành đạo cũng không phải là không thể.

Nhân Đạo do Phục Hy chưởng khống, Nhân Đạo trông có vẻ hư vô mờ mịt, không giống như Địa Đạo cố định, nhưng lại mang đến nguy cơ lớn nhất cho Tam Thanh, cũng như Đế Tuấn, Thái Nhất và các đại năng của Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất muốn thống nhất Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận thành Thánh, đã có một Vu tộc trở thành trở ngại, hiện nay Nhân Đạo xuất hiện, trở ngại càng lớn hơn.

Thậm chí, có thể nói, Phục Hy nắm giữ khí vận Nhân Đạo, mới là vị vua không ngai, làm sao Đế Tuấn và Thái Nhất không lo lắng?

Tương tự, suy nghĩ trong lòng Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng giống như Đế Tuấn, hiện nay họ là Thánh Nhân, đã là Thánh Nhân, tự nhiên phải có lãnh địa của mình.

Hiện nay họ đều có giáo phái của riêng mình, địa vị cần được

củng cố, cần truyền giáo.

Như vậy, Phục Hy thân là chủ của Nhân Đạo, chính là trở ngại lớn nhất.

Nhưng mấy người họ lúc này đều không có cách nào hay.

"Mau đến Tử Tiêu Cung!" Đúng lúc này, giọng nói của Hồng Quân truyền vào trong đầu mấy người họ, khiến mấy người họ đều sững sờ, không dám trì hoãn, lần lượt đến Tử Tiêu Cung.

Lại nói, Thiên Đạo Hồng Quân và Đạo Kiếp đại chiến trên Trường hà Thời không, vì sự xuất hiện của Địa Đạo và Nhân Đạo, Thiên Đạo cảm nhận được nguy cơ, cưỡng ép phá hoại quy tắc, thao túng Hồng Quân, muốn đả áp và ngăn cản.

Không ngờ Đạo Kiếp đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp kéo ý chí của nó vào trong Trường hà Thời không.

Sau một trận chiến, ý chí Thiên Đạo trực tiếp bị quy tắc của bản thân phản phệ, rơi vào trạng thái ngủ say, cũng khiến ý thức của Hồng Quân tỉnh lại, thậm chí, còn tạm thời giành được một phần quyền hành của Thiên Đạo.

Có thể nói, Thiên Đạo không tỉnh lại, Hồng Quân chính là Thiên Đạo, đối với Hồng Quân, đó cũng là một niềm vui bất ngờ.

Thực ra Thiên Đạo vốn vô tư, sở dĩ có tư, cũng là do ảnh hưởng của Hồng Quân, Hồng Quân hợp đạo quả thực có thể bổ sung một phần Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân dù sao cũng là sinh linh, có thất tình lục dục, một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân đạo tâm như bàn thạch, ý chí của hắn mạnh mẽ đến mức nào?

Hồng Quân hợp đạo, bị Thiên Đạo ảnh hưởng, liền trở nên vô tình vô tư, tương tự, ý chí Thiên Đạo cũng vì có một phần ý chí của Hồng Quân, trở nên có tư.

Những điều này bình thường căn bản không ai biết, nhưng sau chuyện lần này, chuyện về Thiên Đạo và Hồng Quân cũng khiến rất nhiều tu sĩ đại năng cảnh giác.

Như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, khi lại bước vào Tử Tiêu Cung, đều mang vẻ mặt phức tạp, thậm chí mang theo một tia cảnh giác.

Nhưng dù sao cũng thuộc phe Hồng Quân, tu vi của Hồng Quân, vẫn luôn đè nặng trên đầu họ, họ cũng không có cách nào.

Có thể làm gì được?

Mặc dù đối với Hồng Quân có chút... nhưng chỉ có thể cùng Hồng Quân mặc chung một cái quần, rời khỏi Hồng Quân sẽ càng thảm hơn.

Chỉ là vừa vào Tử Tiêu Cung, lại phát hiện, trong Tử Tiêu Cung, ngoài Hồng Quân còn có một người.

Người này mặc một bộ đạo bào mộc mạc, trẻ trung tuấn tú, giống như một đạo nhân trẻ tuổi bình thường, khí tức trên người cũng thu liễm đến cực hạn, khiến người ta không nhìn ra sâu cạn.

Nhưng hiển nhiên, có thể đến đây, và ngồi cùng với Hồng Quân, tuyệt đối không phải là người đơn giản, thậm chí có khả năng là một vị tồn tại kinh khủng ngang với Hồng Quân.

Vị đạo nhân này Tam Thanh và những người khác đều chưa từng gặp, khiến họ vô cùng tò mò và chấn động.

Thế nhưng, Đế Tuấn và Thái Nhất lại đối mặt với nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Không biết vì sao, hai người họ đều cảm thấy vị đạo nhân trẻ tuổi này có chút quen thuộc, nhưng lại nhất thời không nói ra được.

"Ngồi đi!" Lúc này, Hồng Quân chậm rãi mở mắt, trong mắt hắn

vô cùng lạnh lùng, tựa như Thiên Đạo cao cao tại thượng, nhưng so với trước đây, lại thiếu đi sự ngây ngô và trống rỗng.

Hồng Quân lúc này ngồi xếp bằng ở đó, cho Tam Thanh và những người khác cảm giác như đang đối mặt với Thiên Đạo, khiến họ cảm thấy mình như một con kiến hôi.

"Giới thiệu một chút, đây là Chúc Chiếu đạo hữu, cư trú tại Thái Dương Tinh, chắc các ngươi đều biết!" Hồng Quân mặt không biểu cảm, giới thiệu đơn giản, nhưng lại khiến Tam Thanh và những người khác thân thể chấn động.

Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh hiện nay hai cái tên này đã vang dội khắp Hồng Hoang, gần như không ai không biết không ai không hiểu.

Trong lòng thế nhân, họ gần như là hai vị tồn tại không thua kém gì Đạo Tôn và Đạo Tổ, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất càng sắc mặt cứng đờ, hoàn hồn vội vàng hành lễ.

Thái Dương Chúc Chiếu lại không lạnh lùng như Hồng Quân, mỉm cười đáp lễ, vô cùng khách khí, không hề có chút kiêu ngạo, ngược lại khiến Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có không ít hảo cảm, chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất không nghĩ vậy.

Họ có thể biết, vị này tuyệt đối không phải là người tốt lành gì, bề ngoài khách khí, trong lòng lại âm hiểm.

Sau đó, cửa lớn của Tử Tiêu Cung đóng lại, một cuộc mật đàm liền diễn ra trong Tử Tiêu Cung, không ai biết họ đã bàn luận những gì.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Thời đại Long Hán, dưới núi Tu Di, đại chiến liên miên, khí tức kinh khủng quét qua chư thiên, khí tức của Tru Tiên Kiếm Trận hung hãn, vô số sinh linh phương Tây vẫn lạc.

Chương 221

Đúng lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Ma Tổ La Hầu bị phản phệ, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía Hồng Quân, ha ha cười lớn.

Hai tay kết ấn, trong nháy mắt đã dẫn bạo địa mạch của phương Tây, khiến núi sông phương Tây vỡ nát, đại địa nứt nẻ, sông ngòi khô cạn, thiên địa linh khí nhanh chóng tiêu hao.

"Nổ cho ta!" Không chỉ vậy, La Hầu còn tế ra mười ba hóa thân thất tình lục dục, và dẫn bạo những hóa thân này, cảnh tượng điên cuồng như vậy, khiến Hồng Quân và những người khác kinh hãi, điên cuồng chạy trốn.

Đúng lúc này, trong chiến trường, Đạo Kiếp trong lòng có cảm ứng, nhìn về phía hư không.

Trong hư không, một dòng sông mênh mông hiện ra, khí tức năm tháng lan tỏa, hai bóng người đứng trên dòng sông lúc ẩn lúc hiện.

Quá khứ và hiện tại của Đạo Kiếp đối mặt với nhau, trong nháy mắt gây ra chấn động trời đất, thời không bất ổn, khiến Ngũ Âm Nương Nương đứng bên cạnh Đạo Kiếp kinh hãi thất sắc.

Nhưng tình huống này chỉ trong nháy mắt, dòng sông thời gian liền biến mất, Đạo Kiếp của thời đại này thì nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Chung, trực tiếp lao vào trung tâm của dư âm tự bạo.

Đồng thời, dòng sông thời gian lại lần nữa hiện ra, lần này lại hiện ra ở trung tâm tự bạo, La Hầu trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

"Trường hà Thời không, Đạo Kiếp, Ngũ Âm, là tương lai?" La Hầu thân thể chấn động, ngay sau đó lạnh lùng nói: "Thế nào, Đạo

Kiếp đạo hữu đã thành công rồi?" Đạo Kiếp mỉm cười, không nói gì, chỉ thiện ý gật đầu với La Hầu, liền dẫn theo Ngũ Âm Ma đạp lên năm tháng rời đi.

Cùng lúc đó, Đạo Kiếp của thời đại này đã lao vào, rất nhanh đã đạt được một hiệp nghị với La Hầu.

Từ Trường hà Thời không trở về, Ngũ Âm Nương Nương liền cảm thấy xiềng xích trên người đã biến mất, nguyên thần cũng như được thăng hoa, cảm giác không bao lâu nữa, liền có thể tấn công Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nàng trở về Đại Tự Tại Thiên, không ở lại Tam Tiên Đảo, hiện nay thân phận của nàng cần được bảo mật.

Cùng lúc đó, sau cuộc mật đàm ở Tử Tiêu Cung, Tam Thanh, Đế Tuấn và những người khác liền lần lượt trở về, đồng thời, giọng nói lạnh lùng của Hồng Quân từ trên bầu trời truyền xuống.

"Vạn năm sau, lượng kiếp sẽ tiến hành thanh lý cuối cùng, tất cả các tu sĩ Hồng Hoang, đều có thể sau vạn năm giải quyết nhân quả!" Cùng lúc đó, bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, một luồng đế uy mênh mông bộc phát, giọng nói uy nghiêm của Đế Tuấn truyền khắp Hồng Hoang: "Vạn năm sau, xuất chiến Vu tộc, không chết không thôi!" "Ầm!" Lời nói của Hồng Quân và Đế Tuấn như mười vạn tiếng sấm, nổ vang trong đầu vô số tu sĩ.

Phản ứng đầu tiên của thế nhân là, Hồng Quân và Đế Tuấn điên rồi.

"Ha ha, thật là chuyện cười, kẻ thất bại mà cũng dám chủ động hẹn chiến, lẽ nào cho rằng thời gian vạn năm, có thể có nắm chắc chiến thắng phe Đông Hải của chúng ta!" "Hừ, không biết tự lượng sức mình, ta thấy không bằng hiện tại ra tay, diệt luôn Thiên Đình đi!" ", Lời của Đạo Tổ thì thôi đi, tiểu tử Đế Tuấn là cái thá gì?

Cũng dám huênh hoang vạn năm sau diệt Vu tộc?" Các tu sĩ phe Đông Hải nghe vậy đều cười lạnh châm biếm.

Thậm chí, lần này các tu sĩ phe Tử Tiêu Cung cũng vô cùng không hiểu, người nhà mình biết chuyện nhà mình, ngay cả họ cũng không hiểu, Hồng Quân và Đế Tuấn lấy đâu ra tự tin?

Điều này khiến các tu sĩ phe Tử Tiêu Cung nhất thời lòng người hoang mang.

"Ha ha, Đế Tuấn, cuối cùng ngươi cũng đàn ông được một lần, tuy hành vi của ngươi có chút thiểu năng, nhưng ta, Đế Giang, bội phục ngươi!" Không lâu sau, Tổ Vu Đế Giang đáp lại, nhận lời hẹn chiến vạn năm sau.

Vu tộc tự nhiên không sợ khiêu chiến, thậm chí, nếu có thể, hiện tại họ muốn giết lên Thiên Đình.

Thế nhưng, không ai biết, không lâu sau, Đế Tuấn và Thái Nhất đã đến Vu tộc, tìm Thập Nhị Tổ Vu.

Chuyện này nếu để người ngoài biết, nhất định sẽ cảm thấy không thể tin được, thậm chí, có âm mưu.

Cũng không ai biết họ đã thương lượng những gì, mấy ngày sau, Đế Tuấn và Thái Nhất lặng lẽ rời đi.

Đồng thời, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về, liền thông báo mở rộng sơn môn thu đồ.

Nhất thời, Hồng Hoang chấn động, Thánh Nhân thu đồ, đó là cơ duyên trời cho, mặc dù mấy vị Thánh Nhân này thuộc phe Tử Tiêu Cung, thường xuyên thất bại trong cuộc tranh đấu với phe Đông Hải, nhưng họ vẫn là Thánh Nhân, chí cao vô thượng.

Một khi có thể trở thành đệ tử của Thánh Nhân, đó gần như là một bước lên trời, vì vậy, trong một thời gian, vô số tu sĩ điên cuồng đổ về

núi Côn Luân và Tây Phương Giáo.

Từ việc Hồng Quân lên tiếng, Đế Tuấn hẹn chiến Vu tộc, đến việc Tam Thanh và những người khác thu đồ, tất cả mọi thứ, đều cho thấy có sự nhắm mục tiêu.

Vì thế, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng không thể không cảnh giác, tụ tập tại Tam Tiên Đảo, thương thảo một phen.

"Thú vị, Thiên Đạo ngủ say, lão già đó đã vội không chờ được rồi sao, thậm chí không tiếc hy sinh Đế Tuấn?" Trong Vô Cực Đại Điện, Đạo Kiếp cười lạnh, thực ra không cần Đế Tuấn chủ động đi tìm Thập Nhị Tổ Vu, hắn cũng có thể nhìn thấu kế hoạch của Hồng Quân.

Đối với Đế Tuấn, thực ra hắn khá coi trọng, người này là nhân tài, tuyệt đối không thua kém mấy đệ tử mà hắn thu nhận, chỉ tiếc là Hồng Quân căn bản không biết trân trọng.

"Minh Hà!" Một ý niệm truyền ra, rất nhanh bóng dáng Minh Hà xuất hiện trong đại điện.

"Sư tôn!" Minh Hà hành lễ, yên tĩnh đứng tại chỗ.

"Đi đi, đem ba cỗ thi thể này đến Tiên Thiên tam tộc, nhớ kỹ, đừng để ai phát hiện!" Nói xong, Đạo Kiếp vung tay, ba cỗ thi thể khổng lồ xuất hiện trong đại điện.

Một con kim long chín móng, một con tiên phượng bảy màu, còn có một con kỳ lân năm màu, ba cỗ thi thể thần thú khổng lồ vừa xuất hiện, liền tỏa ra khí tức kinh khủng, tuyên cổ hoang sơ.

"Đây?" Đồng tử của Minh Hà co rụt lại, người của Tiên Thiên tam tộc hắn đã gặp không ít, nhưng chưa từng thấy ai đáng sợ như vậy.

"Long Vương, Phượng Tổ, còn có Thủy Kỳ Lân?" Minh Hà hít sâu một hơi, vô cùng chấn động, không ngờ thi thể của Tam Tổ lại nằm

trong tay sư tôn của mình.

"Đem thi thể Tam Tổ trả lại cho Tiên Thiên tam tộc, e rằng lần này sư tôn lại đang mưu đồ gì đó, lại sắp có người xui xẻo rồi!" Minh Hà trong lòng thở dài, mặc niệm cho kẻ sắp trúng chiêu.

Sau khi thu lấy thi thân của Tam Tổ, hắn liền rời khỏi đại điện.

Đồng thời, Đạo Kiếp cũng rời khỏi Tam Tiên Đảo, đến Thái Cổ tinh không.

Lặng lẽ nhìn ngôi sao tuyên cổ màu xanh biếc tỏa ra Thái Âm chi lực trước mắt, Đạo Kiếp cảm khái vạn phần.

"Kiếp, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!" Lúc này, một giọng nữ tử trong trẻo lạnh lùng từ trong Thái Âm Tinh truyền ra, ngay sau đó, một con đường màu xanh lam do pháp tắc đan dệt thành từ trên Thái Âm Tinh trải ra, như đang nghênh đón Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp vẻ mặt phức tạp, thở dài một tiếng, theo con đường màu xanh lam bước vào Thái Âm Tinh.

Ngay sau đó, sương mù dày đặc dâng lên, một tòa đại điện xuất hiện trước mắt, cửa đại điện tự động mở ra, từ bên trong tỏa ra một luồng khí tức tuyên cổ hoang sơ.

Đạo Kiếp bước vào đại điện, chỉ thấy một nữ tử tuyệt thế áo trắng đang quay lưng về phía hắn, cả người tỏ ra vô cùng cô tịch.

"Ngươi đến rồi!" Nữ tử quay người lại, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc đối với Đạo Kiếp.

Khuôn mặt tuyệt mỹ đó, trong sự lạnh lùng mang theo một tia khí chất ôn nhu, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi, khiến Đạo Kiếp như trở về năm đó.

Chương 222

Chỉ là so với quá khứ, cuối cùng vẫn có nhiều điểm khác biệt, khuôn mặt đó, quen thuộc nhưng lại có một tia xa lạ, đôi mắt từng trong trẻo xinh đẹp, hiện nay đã có thêm nhiều tang thương.

“Ta nên gọi ngươi là Vọng Thư, hay là U Huỳnh!” Hoàn hồn, Đạo Kiếp thở dài một tiếng, vẻ mặt khôi phục lại bình tĩnh, mở miệng hỏi.

“Ta không phải đoạt xá trọng sinh, cũng không phải năm đó cố ý ngụy trang thân phận, chỉ là lúc đó ký ức chưa tỉnh lại, bản nguyên cũng đang bị phong ấn!” “Vì thế, ta là Thái Âm U Huỳnh, cũng là Vọng Thư!” Nói đến đây, vẻ mặt lạnh lùng trên mặt nàng biến mất, mỉm cười với Đạo Kiếp: “Nhưng ta càng hy vọng ngươi gọi ta là Vọng Thư!” Nữ thần mỉm cười, tựa như trăm hoa đua nở, cả Thái Âm Tinh đều cộng hưởng, bộc phát ra sắc màu rực rỡ, khiến Đạo Kiếp nhất thời có chút thất thần.

Nữ thần cười một tiếng, tựa như trăm hoa đua nở, cả Thái Âm Tinh đều đang cộng hưởng, bộc phát ra sắc thái thôi xán, khiến Đạo Kiếp nhất thời có chút thất thần.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như ký ức xa xôi kia lại hiện lên trong đầu Đạo Kiếp, cũng là một thân bạch y, cũng cô tịch như thế, cũng đứng trên Thái Âm Tinh nhìn hắn rời đi. "Không lâu trước vừa dạy bảo Ngũ Âm, như hôm nay tâm ta cũng loạn rồi!" Đạo Kiếp tự trào cười một tiếng, một tia cảm xúc trong nháy mắt bị trảm đoạn, thần tình lần nữa khôi phục đạm mạc.

Một màn này đều rơi vào trong mắt Vọng Thư, khiến nàng hơi có chút thất vọng, lắc đầu nói: "Ta biết sẽ như vậy, nếu không năm đó chàng cũng sẽ không rời đi!" "Một kiếp chỉ có ngắn ngủi mấy cái

nguyên hội ký ức, so với ký ức vô cùng bàng bạc của quá khứ, lại có thể bị ký ức một kiếp này chủ đạo sao?" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói. "Tuế nguyệt dài đằng đẵng có đôi khi không bằng một sát na phương hoa, ta cũng chỉ có thể tin tưởng như vậy, chàng tin không?" Vọng Thư bao hàm chờ mong nhìn Đạo Kiếp. "Hoặc là vậy đi!" Đạo Kiếp trầm mặc, không biết nên trả lời như thế nào.

Vọng Thư lần nữa thất vọng, thần tình cũng khôi phục thanh lãnh, nhìn về phía Đạo Kiếp, lãnh đạm hỏi: "Lần này tới tìm ta làm gì?" "Không có gì, chỉ nhìn xem, thuận tiện giải khai khúc mắc trong lòng!" Đạo Kiếp lắc đầu nói. "Vậy đã giải khai chưa?" Vọng Thư lãnh đạm hỏi.

Đạo Kiếp không nói gì. "Có thể đi được rồi!" Giờ khắc này, Vọng Thư mặt không chút thay đổi nhưng mang theo tức giận.

Sau đó, Đạo Kiếp xoay người rời đi, hành động này làm cho Vọng Thư càng thêm phẫn nộ, một bước bước ra, trực tiếp đuổi theo. "Oanh!" Làm Thái Âm Chi Chủ vô số năm, nàng lại một lần nữa bước ra khỏi Thái Âm Tinh, một thân khí tức khủng bố tịch quyển chư thiên, khiến Thái Cổ Tinh Không run rẩy.

Trong hư không, từng đầu Thái Âm Đại Đạo hiển hóa, quang mang màu u lam bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, kinh động vô số tu sĩ và đại năng.

Giờ khắc này, uy áp khủng bố hàng lâm, trên trấn áp cửu thiên, dưới trấn cửu u, khiến bầu trời vốn đang ánh nắng tươi sáng, trong nháy mắt hóa thành thanh lãnh. "Chuyện gì xảy ra?" "Thái Âm Tinh, khí tức thật là khủng khiếp, mang theo tình tự phẫn nộ, ai chọc giận vị tồn tại trên Thái Âm Tinh kia?" "Hít, ánh trăng bao phủ bầu trời, cái khí thế này, thật đẹp, cũng thật đáng sợ!" Trên mặt đất Hồng Hoang, vô số tu sĩ đại năng nhìn về phía bầu trời, ánh trăng kia lại mang đến

một loại cảm giác nguy hiểm, giống như Nguyệt Thần đang phát nộ. "Hả?" Trên Thái Dương Tinh, một con Kim Ô hiển hóa ra, thần tình mang theo khó hiểu.

Không chỉ có như thế, ngay cả Hỗn Độn Tinh Vực, thân tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng bị kinh động. "Đáng chết, nàng muốn làm gì?" Từ Thái Âm Tinh về Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp chỉ dùng một cái chớp mắt, thế nhưng, vừa mới bước vào Tam Tiên Đảo, liền cảm giác được một cỗ tình tự phẫn nộ tập kích tới, ngay sau đó, quay đầu nhìn lại, sắc mặt hắn khẽ biến. "Sư tôn!" "Đã xảy ra chuyện gì, sư tôn?" Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi các nàng nhao nhao từ trong đạo tràng đi tới.

Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo bạch y thân ảnh từ trên mặt trăng đạp không đi tới, thân ảnh kia đón ánh trăng, giống như nữ thần hàng lâm, mỹ lệ làm cho người ta say mê, thân tư phong hoa tuyệt đại.

Ngay cả mấy nữ cũng không khỏi hơi có chút thất thần.

Trong nháy mắt, Vọng Thư liền đứng ở trên không Tam Tiên Đảo, lãnh mạc nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, khiến Đạo Kiếp da đầu tê dại, thập phần hối hận vì đã đi Thái Âm Tinh. "Tỷ tỷ!" "Tỷ tỷ, là người sao?" Hi Hòa, Thường Hi nhao nhao kinh hô một tiếng, chuyển chớp mắt hóa thành kinh hỉ, nghênh đón.

Bất quá rất nhanh, hai nữ dừng bước, các nàng không ngốc, chờ phản ứng lại liền phát hiện không khí có chút không đúng. "Sẽ không phải sư tôn chọc giận tỷ tỷ chứ?" "Không đúng, hiện tại đây không giống tỷ tỷ của chúng ta?" Trong lòng hai nữ lại cảnh giác.

Đúng lúc này, thánh uy hạo đãng, hoàng uy tràn ngập, hai đạo thân ảnh xé rách hư không buông xuống, chính là Phục Hy và Nữ Oa. "Được rồi, không có việc gì, không cần cảnh giác!" Đạo Kiếp phất tay, xua tan khí tức giằng co, đồng thời than thở một tiếng: "Vọng

Thư đạo hữu, trên đảo đơn sơ, hồng trần chi khí phồn tạp, nếu không chê, mời vào đi!" "Hừ!" Vọng Thư hừ lạnh một tiếng, cũng không khách khí, trực tiếp bước vào Tam Tiên Đảo.

Bất quá Phục Hy, Nữ Oa cùng những người khác y nguyên cảnh giác, dù sao đây chính là một vị tồn tại Sử Tiền, tu vi thâm sâu khó lường, cho dù đối phương lần trước giúp bọn hắn, nhưng không có nghĩa là bọn hắn sẽ buông xuống tâm cảnh giác.

Vọng Thư cũng không để ý tới Phục Hy, Nữ Oa bọn người, nhìn về phía Hi Hòa cùng Thường Hi, mày liễu nhíu lại, hừ lạnh một tiếng: "Hai cái nha đầu này, ánh mắt gì đó, không nhận ra tỷ tỷ rồi?" "A!

Thật là tỷ tỷ?" Hai nữ sững sờ, ngay sau đó đại hỉ, vội vàng tiến lên.

Cảm ứng không sai, thanh âm này, ngữ khí này, tuyệt đối là tỷ tỷ Vọng Thư.

Chỉ là khi tương kiến đem nghi vấn trong lòng hỏi ra miệng thì Vọng Thư lại nói: "Không vội, tỷ tỷ sẽ từ từ nói cho các ngươi, lần này ta tới, liền không đi nữa, sau này sẽ lưu tại trên hòn đảo này!" "Thật sao?

Quá tốt rồi!" "Tỷ tỷ, người biết không?

Gần đây chúng ta rất lo lắng cho người, như hôm nay người có thể tới trên đảo thật sự là quá tốt, sau này chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ!" Hi Hòa cùng Thường Hi dường như không nghĩ nhiều như vậy, nghe Vọng Thư nói thế thì thập phần cao hứng.

Thế nhưng, Phục Hy và Nữ Oa lại biến sắc, không khỏi hướng về phía trước nhìn Đạo Kiếp, Đạo Kiếp lại lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã sấp xuống, khiến Phục Hy và Nữ Oa trừng lớn mắt, cảm thấy bất khả tư nghị. "Thôi, tùy nàng đi!" Đạo Kiếp cười khổ một

tiếng, cũng không có đi quản, trực tiếp về Vô Cực Đại Điện, đem mình nhốt ở bên trong.

Hắn cần hảo hảo tĩnh tâm lại.

Cùng lúc đó, ngoại giới, vô số đại năng, nãi chí Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thậm chí Hồng Quân và Thái Dương Chúc Chiếu cũng đều bởi vì Vọng Thư tiến về Tam Tiên Đảo mà bị kinh động, nhao nhao chú ý Tam Tiên Đảo.

Thế nhưng, làm cho bọn hắn biến sắc chính là, vị tồn tại khủng bố trên Thái Âm Tinh kia sau khi bước vào Tam Tiên Đảo, liền rốt cuộc không có đi ra.

Điều này làm cho Hồng Quân và Thái Dương Chúc Chiếu cảnh giác.

Sau khi Vọng Thư vào Tam Tiên Đảo, liền một mực ở lại trên đảo, cả ngày cùng Hi Hòa, Thường Hi ở một chỗ, có đôi khi sẽ cùng Nữ Oa bọn người luận đạo, không bao lâu, liền cùng người trên đảo đều quen thuộc.

Đối với việc này, Đạo Kiếp cười khổ không thôi, nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho Vọng Thư làm như thế.

Kỳ thật hắn cũng minh bạch Vọng Thư không dễ dàng, chỉ là đó là Vọng Thư đã từng, như hôm nay Vọng Thư căn bản bất đồng, nàng là Thái Âm U Huỳnh, một cái tồn tại cổ lão sống không biết bao nhiêu Hỗn Độn kỷ nguyên.

Tồn tại bực này, Đạo Kiếp căn bản không cách nào tin tưởng, dù sao hắn vẫn luôn tự tư tự lợi, hết thảy lấy mình làm trung tâm, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác.

Chương 223

Vì lẽ đó, không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho đối phương ở trên đảo, thời gian lâu dài, hết thảy tự sẽ có kết quả.

Thế nhưng, lại bởi vì chuyện này, dẫn tới rất nhiều sai kỵ, Hồng Quân, nãi chí Tử Tiêu Cung nhất mạch chư Thánh đều cảnh giác.

Một ngày nọ, tại Tam Thập Lục Thiên, Thiên Đình bộc phát một cỗ khí thế cổ xưa khủng bố, yêu vân cuồn cuộn, hám động chư thiên, vô số đại quân Thiên Đình từ Tam Thập Lục Trọng Thiên đi xuống.

Thiên Đình đột nhiên hành động trong nháy mắt kinh động đến toàn bộ Hồng Hoang, Vu Tộc cũng cảnh giác, Thập Nhị Tổ Vu, trừ Hậu Thổ ra, bao quát một số Đại Vu cũng đều nhanh chóng tụ tập.

Thế nhưng, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, Đế Tuấn tịnh không mang người tiến công Vu Tộc, tương phản, hắn binh chia làm ba đường, phân biệt tiến về Long Tộc, Phượng Tộc, nãi chí Kỳ Lân Tộc.

Kỳ Lân Tộc sớm đã tiêu thất, nhưng Long Tộc và Phượng Tộc lại bị vô số cường giả Thiên Đình vây quanh.

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng Thập Đại Yêu Thánh mang người tiến về Long Tộc, toàn bộ Bắc Hải đều bị khí tức khủng bố của bọn Đế Tuấn bao phủ, khiến vô số sinh linh trong biển nơm nớp lo sợ. (Minh hạ: Từ khi Tam Tiên Đảo quật khởi, Long Tộc đại bản doanh liền từ Đông Hải dời đến Bắc Hải).

Còn về Tam Thiên (Hoàng Thiên, Thương Thiên, Thanh Thiên), thì mang theo một đám Yêu Tộc Đại La Kim Tiên hàng lâm Phượng Tộc. "Thiên Đình muốn làm gì?

Công đánh Tiên Thiên Tam Tộc?" "Không sợ Vu Tộc ngăn cản, hoặc là ở thời điểm này đánh lén sao?" "Đế Tuấn không phải ước chiến Vu Tộc tại vạn năm sau sao?

Giờ phút này gây sự là chuyện gì xảy ra?" Bởi vì Yêu Tộc động tĩnh quá lớn, không có cách nào che giấu, các tu sĩ bị kinh động đều nhao nhao đem ánh mắt tìm đến Long Tộc và Phượng Tộc.

Thế nhân đều thập phần khó hiểu, đồng thời cũng đem ánh mắt tìm đến Vu Tộc.

Thập Nhị Tổ Vu ngạo lập phía trên Bàn Cổ Điện, bình tĩnh nhìn Đế Tuấn bọn người, không có hiện thân ngăn cản, càng làm cho người ta không hiểu. "Oanh!" Đúng lúc này, trên Côn Luân Sơn, Tây Phương Tu Di Sơn, tiếp liên năm cỗ khí tức khủng bố bộc phát, thánh uy hạo đãng, chấn hám Hồng Hoang, khiến Cửu Thiên Thập Địa run rẩy.

Từ Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, phân biệt hiển hóa ra năm đạo pháp tướng to lớn, cao tới không biết bao nhiêu vạn dặm, chấn hám thế nhân. "Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi là có ý gì, khiêu khích sao?

Bản cung không ngại cùng các ngươi đánh một trận!" Tam Thanh bọn người hành vi như thế, trong mắt Nữ Oa xem ra là khiêu khích, dù sao bên phía Hồng Quân thánh nhân phần đông.

Đế Tuấn tiên phát binh Tiên Thiên Tam Tộc cũng Thôi, Tam Thanh bọn người còn hiển lộ thánh uy khiêu khích.

Tam Thanh bọn người không có trả lời, đứng sừng sững ở hư không, cùng Nữ Oa giằng co.

Phục Hy và Hậu Thổ tự nhiên sẽ không để Nữ Oa một người cùng Tam Thanh bọn người giằng co, thế là cũng nhao nhao hiển lộ pháp

tướng.

Nhất thời gian, toàn bộ Hồng Hoang đều bị khí tức khủng bố bao phủ.

Ngoài Bất Tử Hỏa Sơn, Tam Thiên ngạo lập hư không, sau lưng là thượng trăm Yêu Tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, thần tình lãnh mạc nhìn xem Bất Tử Hỏa Sơn. "Người Phượng Tộc mau ra đây gặp một lần!" Hoàng Thiên mở miệng, trên cao nhìn xuống. "Bá, bá!" Rất nhanh, từng đạo thân ảnh màu hỏa hồng từ trong Bất Tử Hỏa Sơn vọt ra, trên trăm tên tu sĩ Phượng Tộc bay ra, từng cái nộ thị Tam Thiên bọn người. "Tam Thiên, các ngươi muốn làm gì, vì sao vây công Bất Tử Hỏa Sơn ta, thật coi Phượng Tộc ta dễ bắt nạt sao?" Người mở miệng nói chuyện nãi là một tên mỹ phụ mặc cung bào màu đỏ, một thân tu vi Đại La Kim Tiên, coi như là một phương đại năng.

Thế nhưng, Hoàng Thiên lại thần tình khinh thường, nói: "Chúng ta lần này tới, nãi là phụng mệnh lệnh của Thiên Đế, đến đây chiêu an Phượng Tộc, thời gian khẩn cấp, tốc tốc đưa ra quyết định đi!" "Cái gì?

Thu phục Phượng Tộc ta?

Không có khả năng, Phượng Tộc ta tuy rằng xuống dốc, nhưng cũng là từng là bá chủ Hồng Hoang, há có thể khuất cư dưới người khác?" Nghe vậy, tộc trưởng Phượng Tộc đại nộ, những người Phượng Tộc khác cũng đều cảm thấy một cỗ sỉ nhục. "Hừ, cái này có thể không tới phiên các ngươi!" Hoàng Thiên cười lạnh, đối với việc này tịnh không ngoài ý muốn, vung tay lên, mấy trăm tên Yêu Tộc Đại La Kim Tiên nhao nhao bộc phát khí tức bản thân, hướng về một đám người Phượng Tộc áp bách tới. "Thần phục, hoặc là chết!" Hắn lãnh mạc nói.

Loại tình huống này, cũng làm cho tu sĩ Hồng Hoang vẫn luôn chú

ý nơi này minh bạch, thì ra là Thiên Đình thật sự đối với Tiên Thiên Tam Tộc hạ thủ?

Đồng thời, bọn hắn cũng minh bạch vì sao Tam Thanh bọn người hiển hóa pháp tướng, hiển nhiên là vì chấn nhiếp Đông Hải nhất mạch cùng Vu Tộc, sợ Tổ Vu đến đây ngăn cản, giúp Tiên Thiên Tam Tộc. "A, thật buồn cười, nước đến chân mới nhảy, cho là thu phục được Tiên Thiên Tam Tộc là có thể cùng Đông Hải nhất mạch ta chống lại rồi sao?" "Đúng vậy a, ta còn tưởng rằng Đế Tuấn có cái gì lo lắng mà cư nhiên dám cùng Vu Tộc ước chiến vạn năm, không nghĩ tới là muốn thu phục Tiên Thiên Tam Tộc!" "Lạc phách Tiên Thiên Tam Tộc toàn bộ gia nhập Thiên Đình, có thể tăng thêm bao nhiêu chiến lực?" Tu sĩ Đông Hải nhất mạch cười lạnh.

Bên phía Vu Tộc, một đám Đại Vu rục rịch, lại bị Đế Giang ngăn cản, khiến Hình Thiên bọn người thập phần khó hiểu.

Trong toàn bộ Vu Tộc, cũng chỉ có Thập Nhị Tổ Vu mới biết được cách làm của Đế Tuấn, đây cũng là kế hoạch đã định, dù cho chư Thánh cũng đều không biết.

Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên sẽ không đem chuyện này nói cho một đám Đại Vu, cũng sẽ không xuất thủ ngăn cản Đế Tuấn.

Tam Tiên Đảo, Vô Cực Đại Điện, Đạo Kiếp nhìn một màn này, nở nụ cười, nhưng lại là nụ cười châm chọc, chỉ là không biết đang châm chọc ai. "Oanh!" Rất nhanh, chiến đấu tại Bất Tử Hỏa Sơn đả hưởng, Tam Thiên bọn người căn bản không hề xuất thủ, quang một đám Thiên Đình Đại La Kim Tiên, liền áp chế Phượng Tộc mà đánh.

Càng làm cho Tam Thiên đối với Phượng Tộc bỉ thị không thôi, đường đường Tiên Thiên Tam Tộc, cư nhiên lạc phách đến tình cảnh này, ngay cả một cái Chuẩn Thánh đều không có.

Đồng dạng, tại Bắc Hải, bên phía Đế Tuấn cũng bắt đầu công

đánh Long Tộc, kết cục cũng giống như thế, vô luận Long Tộc hay Phượng Tộc, đều căn bản không phải là đối thủ của Thiên Đình.

Chỉ bất quá Đế Tuấn thần sắc bình tĩnh, bản thân hắn cùng Thái Nhất từ đầu đến cuối chưa từng xuất thủ, cũng không có bởi vì Long Tộc ở trước mặt Thiên Đình không chịu nổi một kích mà cao hứng, giống như là đang chờ đợi cái gì.

Trong Tử Tiêu Cung, hai đạo thân ảnh tịnh kiên mà đứng, bình tĩnh nhìn hết thảy phát sinh trong Hồng Hoang. "Đạo hữu, để Đế Tuấn đi thu phục Tiên Thiên Tam Tộc, khoan hãy nói Đạo Kiếp tên kia có thể hay không từ đó giở trò, nhưng chuyện này lại không có ý nghĩa gì, Tiên Thiên Tam Tộc như hôm nay, chiến lực mạnh nhất chỉ có mấy tên sâu kiến cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối với Vu Yêu đại chiến vạn năm sau căn bản không có ảnh hưởng!" Người mở miệng, nãi là một tên thanh niên đạo nhân, chính là hóa thân của Thái Dương Chúc Chiếu, đối với quyết định này của Hồng Quân, hắn thập phần không lý giải.

Không sai, lần này Đế Tuấn mạo muội đối với Tiên Thiên Tam Tộc xuất thủ, cũng không phải là quyết định của Đế Tuấn, mà là Hồng Quân quyết định.

Hồng Quân lắc đầu, cười lạnh nói: "Bần đạo muốn để Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương, ai thắng ai bại tịnh không thèm để ý, Tiên Thiên Tam Tộc như hôm nay tuy rằng xuống dốc, nhưng đừng quên, trên người bọn hắn còn gánh chịu lấy nghiệp lực của Long Hán đại kiếp, nghiệp lực có đôi khi chính là một loại vũ khí thôi hóa!" "Nghiệp lực sao?" Nghe vậy Thái Dương Chúc Chiếu híp mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì, tịnh không có quá quan chú chiến đấu ở Đông Hải và Bất Tử Hỏa Sơn, mà đem ánh mắt tìm đến Tam Tiên Đảo.

Cùng lúc đó, Tam Tiên Đảo, Vô Cực Đại Điện, một đạo mục

quang lãnh mạc xuyên việt thời không, nhìn về phía Tử Tiêu Cung, vừa vặn cùng Thái Dương Chúc Chiếu đối mặt.

Chương 224

Không biết vì sao, bị ánh mắt của Đạo Kiếp nhìn chằm chằm, Thái Dương Chúc Chiếu trong lòng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, thanh âm Đạo Kiếp truyền vào trong Tử Tiêu Cung: "Đạo hữu, cùng Hồng Quân lão nhi sảm hòa cùng một chỗ, cũng không sợ bị ăn sạch, lão nhi này rất âm hiểm đấy?" "Hừ, muốn nói âm hiểm, Hồng Hoang ai có thể âm hiểm bằng ngươi!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng. "Đạo hữu nói đùa!" Thái Dương Chúc Chiếu lại mỉm cười, không có nói thêm gì, y nguyên giống như lần trước cùng Đạo Kiếp tương kiến, từ trước tới giờ không thấu lộ bất luận tiếng lòng gì, thập phần bình hòa.

Đạo Kiếp cũng cười một tiếng, không có đi châm ngòi ly gián nữa, nhìn về phía Hồng Quân, châm chọc nói: "Hồng Quân lão nhi, muốn lợi dụng nghiệp lực của Tiên Thiên Tam Tộc?

Bản tôn thiên không để cho ngươi thành công!" "A?

Vậy sao?" Hồng Quân cười lạnh: "Ngươi cho rằng Tiên Thiên Tam Tộc có thực lực đối kháng Thiên Đình?

Hay là ngươi phái ra những đệ tử kia đi ngăn cản Đế Tuấn?

Lại hoặc là, ngươi để Thập Nhị Tổ Vu vi phạm vạn năm ước định, trực tiếp hướng Thiên Đình xuất thủ?" "Bần đạo còn nhớ rõ, Tiên Thiên Tam Tộc vẫn luôn ký hận ngươi, ngươi không cần giúp bọn hắn, đại khái có thể để bọn hắn chết đi, bần đạo sẽ không để ý!" "A, vậy hãy xem thủ đoạn của bản tôn!" Thoại âm rơi xuống, ý niệm của Đạo Kiếp biến mất tại Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, tại thiên địa tứ cực, Đông Cực, một cỗ khí tức khủng bố bộc phát, khí tức tuyên cổ thê lương tràn ngập thiên địa, cổ lão lại

tang thương. "Ngang!" Một tiếng long khiếu chấn động thiên địa, ngay sau đó, hư ảnh một con Thanh Long to lớn không biết bao nhiêu vạn dặm hiển hóa tại thiên địa gian. "Cái gì?

Thanh Long Thánh Thú!" Thế nhân chấn kinh, ngay cả cường giả Thiên Đình đang công đánh Long Tộc và Bất Tử Hỏa Sơn cũng đều nhao nhao biến sắc.

Đồng thời, Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa bọn người đang giằng co trong hư không cũng đều nhao nhao sững sờ.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng phượng minh triệt hưởng thương minh, toàn bộ Nam Phương chi địa trong sát na hóa thành một mảnh hỏa hồng.

Một đầu Hỏa Phượng dài không biết bao nhiêu vạn dặm xuất hiện tại Nam Phương, ngửa mặt lên trời tê minh. "Đó là thánh thú Chu Tước!" "Thanh Long, Chu Tước, ta hiểu được, từng nghe nói Long Hán đại kiếp thời điểm đó, Tiên Thiên Tam Tộc lạc bại, Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân nhao nhao chân linh hợp đạo, trấn áp thiên địa tứ cực, chẳng lẽ Thanh Long và Chu Tước chính là Long Vương và Phượng Tổ?" "Nhất định là vậy, không nghĩ tới Thiên Đình công đánh Long Tộc và Phượng Tộc, cư nhiên đem hai vị Long Hán bá chủ dẫn ra!" "Ha ha, nghe nói Tứ Cực Thánh Thú có được Thiên Đạo quả vị, tu vi kham bỉ Thánh Nhân, lần này ta xem Đế Tuấn bọn người làm sao bây giờ?" "Không sai, xem ra Đế Tuấn lần này lại muốn thất bại!" Thanh Long cùng Chu Tước xuất hiện chấn kinh thế nhân, khiến rất nhiều tu sĩ nhìn Thiên Đình không vừa mắt nhao nhao trào phúng. "Hừ, Long Vương và Phượng Tổ sao?

Trấn áp thiên địa tứ cực, há có thể tuỳ tiện xuất thủ?" Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, thân vi Thánh Nhân, hắn đối với Tứ Thánh Thú tự nhiên có chỗ hiểu rõ. "Không sai,

Tứ Thánh Thú tuy rằng có được quả vị tương đương với Thánh Nhân, nhưng lại không có nguyên thần, không có nhục thân, căn bản không cách nào rời đi Tứ Cực chi địa!" Lão Tử cũng gật đầu nói.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng châm chọc nói: "Đạo Kiếp lão nhi, đây chính là thủ đoạn của ngươi, muốn lợi dụng Long Vương và Phượng Tộc vãn cứu hai tộc?

Ngươi nghĩ nhiều rồi, bần đạo là Thiên Đạo, đối với Tứ Cực Thánh Thú hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào!" "Thật sao?

Vậy nhìn xem đi!" Đạo Kiếp cười lạnh, bất quá bản tôn hiện tại nhìn cái sắc mặt này của ngươi rất khó chịu, muốn đánh ngươi một trận.

Thoại âm rơi xuống, một thanh đại kiếm xuất hiện trong tay, hàn quang trán phóng, từng đầu đại đạo pháp tắc giao chức, khí tức hủy diệt tràn ngập. "Oanh!" Kiếm quang huy hoàng, phá toái thương khung, uyển như một đạo ngân hà hàng lâm, trong nháy mắt vượt qua ức vạn dặm thời không, xuất hiện tại Tử Tiêu Cung thượng không, tịnh hào không lưu tình bổ xuống. "Đạo Kiếp, ngươi dám!" Hồng Quân đại nộ, không nghĩ tới đối phương nói xuất thủ liền xuất thủ, hắn quen biết Đạo Kiếp từ bao giờ mà tên này lại manh động như vậy?

Đương tức hắn thao khống Tử Tiêu Cung, bộc phát một cỗ vô thượng khí tức, uy áp thiên địa khủng bố, chấn hám cả Tinh Vực. "Đương!" Tử Tiêu Cung cùng kiếm quang va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang chấn hám thiên địa, sau đó kiếm quang tiêu thất, kiếm ý khủng bố tràn ngập thiên địa kia cũng biến mất không thấy.

Thế nhưng, làm cho Hồng Quân sắc mặt khó coi chính là, trên Tử Tiêu Cung lại lưu lại một đạo vết nứt cực lớn.

Một kiếm, cư nhiên suýt chút nữa đem Tử Tiêu Cung bổ ra. "Cái

gì?" Chúng sinh chấn kinh, vô số tu sĩ đại năng đều ngây ngẩn cả người, vừa rồi đạo kiếm quang từ Tam Tiên Đảo vọt ra kia, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy tử vong và hủy diệt hết thảy.

Không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bọn hắn lại biết khẳng định là vị vô thượng tồn tại trên Tam Tiên Đảo xuất thủ. "Kiếm ý thật là khủng khiếp!" Côn Luân Sơn thượng không, Thông Thiên Giáo Chủ chấn hám, lập tức trong mắt bộc phát tinh mang thôi xán. "Hít, cư nhiên suýt chút nữa bổ ra Tử Tiêu Cung!" Lão Tử và Nguyên Thủy cũng đều nhao nhao hít sâu một hơi, nhìn về phía Tam Tiên Đảo, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh khủng. "Đáng giận, Tử Tiêu Cung của bần đạo!" Nhìn xem một đạo đại đạo kiếm ngân khủng bố trên Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nộ hỏa thao thiên, song quyền nắm chặt, thật muốn xông đi ra ngoài cùng Đạo Kiếp hảo hảo đại chiến một trận.

Nhưng hắn biết, cho dù Thiên Đạo ý chí trầm thụy, hắn tạm thời chưởng khống một bộ phận Thiên Đạo quyền hành, cũng không thể làm gì được đối phương. "Thực lực hắn tăng lên nhanh như vậy, phải biết, bần đạo bởi vì hợp đạo, mỗi giờ mỗi khắc đều tại cùng Thiên Đạo cộng minh, cộng thêm Tạo Hoá Ngọc Điệp uẩn hàm Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, cũng mới kham kham đột phá Bán Bộ Thiên Đạo!" Hồng Quân không rõ, thực lực của đối phương quả thực như là gian lận, cho dù hắn có gian lận thì đối phương còn tàn nhẫn hơn. "Đại Đạo Thánh Nhân tu vi thật tăng lên nhanh như vậy sao?" Hắn không khỏi nhìn về phía Thái Dương Chúc Chiếu đang hãm nhập trầm tư.

Thái Dương Chúc Chiếu lắc đầu, nói: "Đại Đạo Thánh Nhân tu vi làm sao có thể tăng lên nhanh như vậy?

Chỉ là tình huống của hắn tương đối đặc thù, hắn chỉ là Ngụy Đạo Thánh, từ cổ chí kim, bản quân chỉ biết một trường hợp, chỉ nghe nói, chưa từng tận mắt nhìn thấy!" "Ngụy Đạo Thánh?

Có ý gì?" Hồng Quân thập phần khó hiểu, trong lòng buồn bực Đại Đạo Thánh Nhân còn có chân ngụy? "Đạo hữu có biết thế nào là Đại Đạo Thánh Nhân?" Thái Dương Chúc Chiếu không có trực tiếp trả lời lời của Hồng Quân, hỏi ngược lại. "Mời đạo huynh tứ giáo!" Hồng Quân tự nhiên biết đối phương hỏi như vậy nãi là đại hữu thâm ý, thế là cũng không đáp bừa, thập phần khiêm tốn thỉnh giáo.

Điều này ngược lại làm cho Thái Dương Chúc Chiếu thật sâu nhìn hắn một cái, trong lòng đối với Hồng Quân ấn tượng lại gia tăng thêm một chút.

Tiếp đó hắn nói: "Sở vị Đại Đạo Thánh Nhân, chính là tại Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, dùng bản thân hoàn mỹ đại đạo phu diễn xuất Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, sau đó cực hạn thăng hoa, đánh vỡ bình cảnh Hỗn Độn Cảnh, lại thông qua Đại Đạo khảo nghiệm, liền là Đại Đạo Thánh Nhân." "Khi thành Đại Đạo Thánh Nhân, nguyên thần sẽ có một lần cơ hội tiến vào Đại Đạo Trường Hà, thể ngộ Đại Đạo huyền bí, khiến nguyên thần được thăng hoa, đồng thời, cũng sẽ ở bên trong Đại Đạo Trường Hà, lạc ấn lên ấn ký của mình!" "Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong lại cực hạn thăng hoa, thế nhưng Đạo Kiếp chứng đạo thì, chỉ là vừa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chuyện này là sao?

Phải biết, năm đó Bàn Cổ đều chứng đạo thất bại, Đạo Kiếp tên kia làm sao có thể cùng Bàn Cổ đánh đồng?" Hồng Quân lại hỏi, vấn đề Đại Đạo Thánh Nhân hắn không quan hệ, cách hắn còn xa xôi, hắn quan tâm chính là vì sao Đạo Kiếp có thể chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân. "Ai nói cho ngươi Bàn Cổ chứng chính là Đại Đạo Thánh Nhân?" Thế nhưng, Thái Dương Chúc Chiếu một câu, lại làm cho Hồng Quân sững sờ. "Đạo huynh, lời này là ý gì?

Chương 225

Bàn Cổ khai thiên tích địa, chẳng lẽ không phải là vì chứng đạo sao?" Điều này làm cho Hồng Quân có chút mê mang. "Là chứng đạo, nhưng lại không phải là Đại Đạo Thánh Nhân!" Thái Dương Chúc Chiếu lắc đầu nói: "Bàn Cổ là tồn tại bực nào?

Tung quan bản quân sống qua bao nhiêu cái Hỗn Độn kỷ nguyên, kiến chứng một cái lại một cái thời đại biến thiên, cũng từng nhiều lần tận mắt nhìn thấy một vị lại một vị Đạo Quân trưởng thành, nhưng trong những Đạo Quân kia, cũng hiếm có người có thể cùng Bàn Cổ so sánh!" "Hắn chứng tự nhiên không phải Đại Đạo Thánh Nhân, khu khu Đại Đạo Thánh Nhân há có thể làm khó được Bàn Cổ?" "Ngươi cho rằng cùng là Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, nãi chí Bán Bộ Đại Đạo, Bàn Cổ nếu cùng bọn hắn bình đẳng cảnh giới, có thể chỉ một người trảm tận ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sao?" Thái Dương Chúc Chiếu lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: "Năm đó hắn chứng chính là Đạo Quân, Đại Đạo Quân Chủ!" "Đạo Quân, đó là cảnh giới gì?" Nghe vậy, Hồng Quân càng thêm mê mang, hắn nhưng chưa bao giờ nghe nói qua Đạo Quân là cảnh giới gì.

Bất quá, hắn bỗng nhiên nhìn về phía Thái Dương Chúc Chiếu, thần tình lộ ra kinh hãi chi sắc, hắn nhớ kỹ, đối phương khi tự xưng, liền là "Bản quân". "Chẳng lẽ?" Giờ khắc này, Hồng Quân chấn kinh có thể nghĩ. "Không sai, Đạo Quân, là cảnh giới năm đó của bản quân!" Thái Dương Chúc Chiếu không có phủ nhận, nhàn nhạt nói: "Đạo Quân nãi là cảnh giới trên Đạo Thánh, cũng là cực hạn mà tu sĩ tu đạo có thể đạt tới, mỗi một cái thời đại đều chỉ có thể ra một vị Đạo Quân, Đạo Quân vừa ra, nhất đạo áp vạn đạo, thiên địa thần phục!" Nói đến đây, thần tình của hắn lộ ra một tia ngạo nhiên, ngay

cả khí chất đều biến hóa rất lớn, hoảng hốt gian, Hồng Quân giống như nhìn thấy một tôn Chúa Tể chí cao vô thượng, đứng tại trên Đại Đạo Trường Hà, tay nắm Tam Thiên Đại Đạo, quan sát chúng sinh.

Giờ khắc này, Hồng Quân thân thể đều đang run rẩy nhè nhẹ, không nghĩ tới người đứng ở trước mặt mình, cư nhiên là một vị vô thượng tồn tại siêu việt Bàn Cổ.

Bất quá loại cảm giác này rất nhanh liền bị Hồng Quân xua tan, tịnh nhíu mày nói: "Đại Đạo Quân Chủ, Đại Đạo Quân Chủ, không đúng, ngươi đã là Đạo Quân, sao sẽ luân lạc tới tình cảnh như thế, tại Hồng Hoang chuyển thế trọng tu?" .....

Cùng lúc đó, Tam Tiên Đảo, Vô Cực Đại Điện, Đạo Kiếp và Vọng Thư ngồi đối diện nhau, đối với chuyện ngoại giới liên quan tới Phượng Tộc và Long Tộc phát sinh, hắn đều không có đi để ý tới.

Tại lúc Đạo Kiếp một kiếm bổ Tử Tiêu Cung, liền kinh động đến Vọng Thư, nàng trực tiếp xông vào Vô Cực Đại Điện.

Mới đầu, Đạo Kiếp có chút không biết nên đối mặt như thế nào, bất quá lần này Vọng Thư lại không có tìm hắn gây phiền phức, mà kể cho hắn nghe lịch sử của nàng. "Đạo Quân sao?

Trách không được!" Nghe Vọng Thư kể ra, Đạo Kiếp thích nhiên, hắn cùng Hồng Quân bất đồng, từ đầu đến cuối đều không tin tưởng Bàn Cổ chứng chỉ là Đại Đạo Thánh Nhân.

Kỳ thật tại Thời Không Trường Hà, cùng vị Hủ Hủ Hắc Ám tồn tại kia đánh một trận, hắn hiểu được một số ẩn bí, cộng thêm một số ký ức của Bàn Cổ, chỉ là biết không quá nhiều mà thôi.

Tỷ như, hắn Đại Đạo Thánh Nhân nãi là dùng mánh lới, bị gọi là Ngụy Đạo Thánh cũng không sai, nhưng lại có một điểm, chỉ cần tu vi của hắn tăng lên tới Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, căn bản không cần

một lần nữa chứng đạo, trực tiếp thành Đại Đạo Thánh Nhân. "Nàng có thể cùng ta giảng một chút về kỷ nguyên Sử Tiền không?

Có những Sử Tiền Đạo Quân nào tồn tại, đã chứng đắc đại đạo chi điên, vì sao lại luân lạc tới mức này, một cái lại một cái kỷ nguyên lại xảy ra chuyện gì?" Kỳ thật đối với tu hành cảnh giới, cầu đạo chi lộ có bao xa, Đạo Kiếp tịnh không quan tâm, bởi vì trong lòng hắn đại đạo vốn không bờ bến, chỉ có tiếp xúc, mới có thể đi nhìn thấy nơi cao hơn, hiện tại biết cũng không có ý nghĩa.

Tương phản, hắn đối với những cổ lão tồn tại ẩn tàng tại Hồng Hoang nãi chí Hỗn Độn, cùng một cái lại một cái thời đại trước Hỗn Độn Ma Thần, càng cảm thấy hứng thú.

Tại ngoài Bất Tử Hỏa Sơn, quần phượng tê minh, từng cái nộ thị Tam Thiên bọn người, ngắn ngủi phiến khắc, người Phượng Tộc liền tử thương thảm trọng.

Đúng lúc này, nhiệt độ toàn bộ Nam Phương chi địa giống như hốt nhiên bay lên, bầu trời hóa thành hỏa hồng, một tiếng tê minh, một con Thất Thải Thần Phượng hiển hóa tại thương khung, một đôi con mắt băng lãnh nhìn về phía Tam Thiên. "Phượng Tổ!" Cảm thụ trên người đối phương tán phát ra uy áp kham bỉ Thánh Nhân, khiến Tam Thiên sắc mặt đại biến. "Lão tổ, lão tổ đã trở về!" "Tốt quá, là lão tổ sao?

Ngài rốt cục đã trở về!" Nhìn xem Thất Thải Thần Phượng to lớn trên thương khung kia, các tu sĩ Phượng Tộc vốn đang tuyệt vọng tắc từng cái kích động. "Ha ha!" Bất quá ngay sau đó, Thanh Thiên cười to, nói: "Phượng Tổ, ngươi trấn áp thiên địa tứ cực, cho dù có được quả vị kham bỉ Thánh Nhân, nhưng lại không cách nào xuất thủ, là muốn nhìn xem Phượng Tộc diệt vong sao?" Thương Thiên cũng châm chọc nói: "Phượng Tổ, nếu như ngươi có thể tùy ý xuất thủ, ba người chúng ta tự nhiên sẽ thối lui ba ngàn dặm, đáng tiếc a, Phượng

Tổ năm đó bực nào bá khí, phong hoa tuyệt đại, uy chấn Hồng Hoang, nhìn lại xem, hiện tại bộ dáng này?" "Đáng thương, đáng tiếc!" Hoàng Thiên cũng lắc đầu than thở, thực ra là đang châm chọc. "Phải không?

Bản cung cư nhiên luân lạc tới tình cảnh bị mấy con sâu kiến trào cười, đích xác đáng thương đáng thán!" Trên thương khung, một đạo nữ tử than thở truyền đến, thanh âm thập phần tang thương, uyển như vượt qua vạn cổ thời không. "Lão tổ!" Phía dưới, một đám tu sĩ Phượng Tộc rơi lệ, tự nhiên lý giải tâm tình của Phượng Tổ, khiến từng cái song quyền nắm chặt, không cam lòng.

Đúng lúc này, một cỗ sát ý khủng bố từ trên người Phượng Tổ bộc phát, sát khí thao thiên tịch quyển thương khung, khiến vô số sinh linh phương viên ức vạn vạn dặm run rẩy.

Phượng Tổ lãnh mạc nói: "Bất quá cho dù Phượng Tộc ta xuống dốc, vẫn không phải ai cũng có thể ức hiếp, các ngươi đã đến rồi, vậy thì lưu lại đi!" "Ha ha, Phượng Tổ, ngươi đang nói đùa sao?

Ba huynh đệ chúng ta đứng tại nơi này, ngươi có thể giết được chúng ta sao?" Cho dù bị sát khí Phượng Tổ thích phóng giật nảy mình, nhưng Tam Thiên lại hào không sợ hãi. "Hừ, xuẩn hóa!" Đang nhìn một màn này, Minh Hà cười lạnh liên liên, hiện tại hắn rốt cục minh bạch dụng ý của sư tôn nhà mình khi bảo đem thi thể Tam Tổ phân biệt đưa đến Tam Tộc. "Phải không?" Nhìn xem Tam Thiên bộ dáng một bộ không sợ hãi kia, Phượng Tổ tịnh không có tức giận, tương phản, châm chọc cười một tiếng.

Ngay sau đó, dưới ý niệm của nàng, một tòa sơn mạch tại Bất Tử Hỏa Sơn nổ tung, hỏa diễm vô tận trùng thiên, khí tức khủng bố, thiêu đốt thương khung.

Chỉ thấy tại ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, một đầu phượng hoàng dài đến mấy vạn dặm trùng thiên, khí tức thuộc về

Chuẩn Thánh hậu kỳ tràn ngập, chấn hám cửu thiên.

Không sai, đây là một đầu Phượng Hoàng chân chính, bất quá ánh mắt của nó trống rỗng, không có một tia sinh khí. "Không tốt!" "Thi Lễ của Phượng Tổ, làm sao có thể còn tồn tại!" Khi nhìn thấy đầu phượng thi này, Tam Thiên sắc mặt đại biến.

Bất quá rất nhanh ba người liền chấn định lại, trong lòng cười lạnh, thi thể ở đây thì lại như thế nào?

Chẳng lẽ có thể phục sinh bất thành?

Thế nhưng, một giây sau, Phượng Hoàng chân linh lung tráo thương khung kia trực tiếp chui vào trong thi thể Phượng Tổ. "Oanh!" Giờ khắc này, thiên địa gian có một loại khí tức mạc danh đang tràn ngập, giống như có một tôn Hoàng Giả từ trong trầm thụy vạn cổ thức tỉnh.

Một tiếng trường minh triệt hưởng thiên địa, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Giờ khắc này, toàn bộ Hồng Hoang, vô luận các tộc, nhưng phàm là sinh linh loại phi cầm, đều đang kêu rên, rất nhiều kẻ tu vi thấp kém, càng không tự chủ được đối với Bất Tử Hỏa Sơn triều bái.

Cho dù thân tại Bắc Hải, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng thân thể run lên. "Nàng cũng phục sinh sao?" Đế Tuấn thần sắc ngưng trọng, loại cảm giác này, hắn tự nhiên minh bạch, Phượng Tổ phục sinh, Phượng Tổ nãi là Phi Cầm Chi Thủ, thời điểm Tam Tộc xưng bá, càng tại chỗ Đại Đạo lấy được quyền hành Phi Cầm Chi Thủ, nhưng phàm là sinh linh loại phi cầm, khi đối mặt Phượng Tổ, đều sẽ bị huyết mạch áp chế.

Cho dù hắn cũng không ngoại lệ, tịnh không phải huyết mạch sơ đại Tam Túc Kim Ô không bằng Phượng Tổ, mà là vấn đề quyền

hành.

Đương nhiên, dĩ tu vi Đế Tuấn và Thái Nhất như hôm nay, cơ hồ sẽ không chịu ảnh hưởng. "Phượng Tổ phục sinh, Tam Thiên e rằng dữ nhiều lành ít, cũng coi như hoàn thành ước định giữa ta và Đạo Tôn, chỉ là không biết làm như vậy là đúng hay sai!" Đế Tuấn than thở.

Chương 226

Toàn tức, ánh mắt hắn nhìn về phía Long Tộc, giờ khắc này Thiên Đình chúng yêu thánh đang hoành tảo Long Tộc, đi tới chỗ nào, cơ hồ không một người có thể ngăn cản. "Ngang!" Bất quá đúng lúc này, khí tức tuyên cổ thê lương tràn ngập, một con Thanh Long dài không biết bao nhiêu vạn dặm hoành không, long uy chấn động, khiến chư thiên chấn động.

Toàn tức, một đầu long thi cực lớn từ trong đại hải nhiễm nhiễm bay lên, cùng Thanh Long dung vi nhất thể. "Oanh!" Thánh uy hạo đãng, tịch quyển thương mang, giờ khắc này, nhưng phàm là sinh linh loại lân giáp, đều đang run rẩy, hướng về phía Bắc Hải mô bái.

Long Vương như đôi đèn lồng mâu tử quét qua Đế Tuấn và Thái Nhất bọn người, khiến mấy người đều tâm thần run lên.

Nhưng ánh mắt Long Vương lại tịnh không tại trên người bọn họ dừng lại lâu, mà nhìn về phía Đông Hải, phương hướng Tam Tiên Đảo.

Ngay sau đó, một đạo thanh âm già nua từ trong miệng Long Vương truyền ra: "Tuy rằng chỉ là ngắn ngủi phục sinh, nhưng bản tổ cũng cảm kích ngài, cũng coi như thanh toán nhân quả giữa chúng ta!" Nói xong, Long Vương lại nhìn về phía Nam Phương, thần sắc trở nên phức tạp. "Lão tổ, là ngài sao?" "Lão tổ, ngài đã trở về, quá tốt rồi!" "Thiên Đình khinh người quá đáng, mời lão tổ vì hài nhi báo thù!" Nhìn xem Long Vương ngạo lập thương khung kia, một đám Long Tộc kích động lệ nóng doanh tròng. "Đại huynh!" Muốn nói kích động nhất, mạc quá Chúc Long.

Đông Hải nơi sâu nhất, một con hắc sắc cự long dài đến mấy vạn

dặm vọt ra, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong hung dũng, chu thân lưu chuyển sức mạnh thời gian huyền ảo, đi tới chỗ nào, uyển như toàn bộ không gian bị xếp chồng lại, trong nháy mắt liền xuất hiện tại trước mặt Long Vương. "Cái gì?

Chuẩn Thánh đỉnh phong Long Tộc, làm sao có thể?" "Không có khả năng, Long Tộc làm sao còn có tồn tại mạnh mẽ như vậy?" "Ta thân vi Long Vương, cư nhiên không biết Long Tộc ta có tồn tại bực này, bất quá nghe hắn hô Long Vương là đại huynh, chẳng lẽ?" Chúc Long xuất hiện, khiến thế nhân chấn kinh, ai có thể nghĩ tới Long Tộc cư nhiên còn có tồn tại bực này.

Cho dù Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đồng khổng co rụt lại, cư nhiên tại trên người đầu Hắc Long này, cảm nhận được uy hiếp, đây là một vị không yếu hơn Hồng Hoang đỉnh cấp đại năng. "Chẳng lẽ là Chúc Long?

Trong truyền văn, Long Hán niên gian, Long Tộc không chỉ có một vị Tổ Vu, còn có một vị Chúc Long, nãi là bào đệ của Long Vương, chỉ là nghe nói cái tên Chúc Long này hướng tới hòa bình, cùng Long Vương bất hòa, bởi vậy, vẫn luôn ít xuất hiện, cho đến khi Long Hán đại kiếp bộc phát, cũng không có hiện thân!" "Bần đạo cũng nhớ ra rồi, Chúc Long, trong truyền văn hắn mở mắt là ban ngày, nhắm mắt thì là ban đêm, thổi hơi là mùa đông, hô hấp là mùa hè, có thể hô phong hoán vũ, nãi là một vị trời sinh đại thần thông giả!" Nhìn xem Hắc Sắc Cự Long uyển như đứng tại trên Thời Gian Trường Hà kia, một số tồn tại cổ lão sống sót từ trước Long Hán đại kiếp dường như nhớ ra cái gì.

Đặc biệt là Thập Đại Yêu Thánh, cái ký ức xa xưa kia dường như được mở ra.

Không chỉ có như thế, Chúc Long xuất hiện, cũng làm cho Tam

Thanh, Phục Hy, Nữ Oa cùng chư Thánh chấn kinh.

Đương nhiên, cũng chỉ đến thế mà thôi, Chúc Long tuy rằng năm đó nãi là đại thần thông giả kham bỉ Long Vương, nãi là tiền bối, nhưng như hôm nay bọn hắn là Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không quá để ý Chúc Long.

Chỉ bất quá so sánh với Phục Hy, Nữ Oa cùng Hậu Thổ thần tình đạm định, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt lại không tốt.

Thậm chí, người Tử Tiêu Cung nhất mạch sắc mặt đều không tốt, như hôm nay loại tình cảnh này, vô luận Bắc Hải bên này hay Bất Tử Hỏa Sơn, ai cũng đều có thể nhìn ra được, Thiên Đình hình thế không lạc quan. "Hừ, phạm Long Tộc ta, sát vô xá!" Đúng lúc này, Long Vương và Chúc Long hồi thần, biết hiện tại không phải thời điểm ôn chuyện. "Oanh long!" Thiên khung chấn động, mây đen che trời, trong bầu trời điện thiểm lôi minh, rơi xuống mưa to như trút nước, long uy hạo đãng, trấn áp cửu thiên.

Long Vương và Chúc Long đồng thời xuất thủ, giờ khắc này, thiên hạ sinh linh loại lân giáp toàn bộ run rẩy, không khỏi hướng về phía Bắc Hải mô bái. "Không tốt!" "Mau tế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn bọn người sắc mặt đại biến, nói cũng không nói, trực tiếp tế ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tinh quang vô tận thùy lạc, tòa tinh quang đại trận bộc phát khí tức khủng bố, cùng Long Vương một trảo va chạm vào nhau.

Đại trận trực tiếp bị chấn bay, Long Vương cũng lui lại mấy bước.

Khiến thế nhân hít sâu một hơi, không hổ là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cư nhiên có thể cùng Thánh Nhân chống lại.

Kỳ thật Long Vương cái Thánh Nhân này cùng Thiên Đạo Thánh Nhân bất đồng, là có khuyết hãm, huống hồ Long Vương nhục thân nãi là tử vật, lâm thời dung hợp, bởi vậy, Long Vương thực lực tuy rằng siêu việt Chuẩn Thánh, nhưng thậm chí ngay cả thực lực yếu nhất Chuẩn Đề đều không bằng.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lại là có thể cùng Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính chống lại, bởi vậy, một phen giao thủ, Đế Tuấn bọn người tịnh chưa ăn thiệt thòi.

Nhưng đừng quên, còn có một cái Chúc Long.

Loại tình huống này, Đế Tuấn tự nhiên không có dục vọng chiến đấu tiếp, trực tiếp mượn nhờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mang theo một đám Yêu Tộc, vừa đánh vừa lui về phía Thiên Đình.

Chỉ bất quá không có ai phát hiện, từ đầu đến cuối, Đế Tuấn thần sắc y nguyên bình tĩnh, kim sắc mâu tử xẹt qua từng đạo u quang.

Bất tri bất giác, song phương cư nhiên đánh tới Đông Phương, long uy hạo đãng, tịch quyển Hồng Hoang, vị Long Tộc thủy tổ cư nhiên trực tiếp giết lên Tam Thập Lục Thiên, chấn kinh thế nhân.

Bên kia, tình huống của Tam Thiên xác thực càng thêm thê thảm, đồng dạng bị Phượng Tổ truy sát, Đế Tuấn bên này còn có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể đối kháng Long Vương, thế nhưng, Tam Thiên khi đối mặt Phượng Tổ thì căn bản không có lực hoàn thủ.

Nếu như không phải ba người đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nội tình thâm hậu, lại đều có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, e rằng căn bản về không được Thiên Đình, sẽ bị Phượng Tổ đánh giết.

Nhưng cho dù như thế, ba người cũng thập phần thê thảm, bị một đường đánh thổ huyết, thật vất vả mới trở về Thiên Đình.

Giờ khắc này, long khiếu chấn thương khung, phượng minh kinh thiên hạ, tất cả mọi người tự hồ cảm giác trở về năm đó, thời đại Long Hán thời kỳ Tiên Thiên Tam Tộc thống trị thiên hạ.

Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, muốn xuất thủ, lại bị Phục Hy và Nữ Oa cùng Hậu Thổ gắt gao nhìn chằm chằm, khiến bọn hắn có loại cảm giác bị đánh mặt.

Sở dĩ hiển hóa pháp tướng, chấn hám thế nhân, chính là vì để cho Phục Hy bọn người nhìn, nhượng Thiên Đình đi thu phục Tiên Thiên Tam Tộc, lại không nghĩ tới cuối cùng lại bị bọn người kia phản chế.

Sự thật thượng, Long Vương và Phượng Tổ phục sinh, bọn hắn cũng không ngờ tới. "Hừ!" Đúng lúc này, trên thương khung, một tiếng hừ lạnh truyền đến, băng lãnh vô tình, quan sát thương sinh, uyển như Thiên Đạo đang quan sát nhân gian.

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện tại Tam Tiên Đảo, chính là Hồng Quân và Thái Dương Chúc Chiếu.

Sự xuất hiện của bọn hắn ngay cả chư Thánh cũng đều không có phát hiện.

Hồng Quân mâu nhược lãnh điện, tham xuất thủ chưởng, liền hướng về phía Tam Tiên Đảo chộp tới. "Cấm cho ta!" Đồng thời, Thái Dương Chúc Chiếu cũng xuất thủ, trong một sát na phạm vi Tam Tiên Đảo phương viên ức vạn dặm thời không bị giam cầm. "Làm càn!" Động tĩnh bực này, thân tại trong đảo Đạo Kiếp và Vọng Thư làm sao có thể không phát hiện được, Vọng Thư đương tức đại nộ, nâng thủ chưởng liền đánh ra. "Hừ!" Thái Dương Chúc Chiếu đồng dạng duỗi ra một bàn tay, cùng Vọng Thư va chạm vào nhau.

Chương 227

Hai người hỗ tương kiềm chế, Hồng Quân chu thân đại đạo pháp tắc hung dũng, từng đầu thần liên diễn hóa, rất nhanh, một cái không gian liệt phùng cực lớn xuất hiện.

Đồng thời, Hồng Quân mâu quang xuyên thấu Tam Tiên Đảo, nhìn về phía Vô Cực Đại Điện, cười lạnh nói: "Chờ đúng là giờ khắc này, Đạo Kiếp lão nhi, ngươi vì để cho Long Vương và Phượng Tổ thoát khỏi Thiên Đạo khống chế, cư nhiên đích thân xuất thủ áp chế Thiên Đạo chi lực, bị kiềm chế lại đại bộ phận sức mạnh, không phải cũng vừa vặn cho bần đạo cơ hội sao?" "Bần đạo tuy rằng giết không được ngươi, nhưng lại không ngại đem ngươi phóng trục vào vô tận hư không, Hồng Hoang hết thảy đều sẽ quy về bần đạo chưởng khống, bàn cờ này ngươi thua rồi!" Nói xong, Hồng Quân gia đại sức mạnh, đem Tam Tiên Đảo tống vào trong không gian liệt phùng.

Giờ khắc này, tuy rằng hắn mặt không biểu tình, lãnh mạc vô tình, uyển như Thiên Đạo, nhưng trong lòng lại có chút hưng phấn nho nhỏ, bàn cờ này hắn rốt cục thắng một cục.

Một cục này phi thường trọng yếu, cái không gian liệt phùng này, tự nhiên không phải tùy ý khai tịch, nó liên thông tới thời không diêu viễn, ngay cả hắn cũng không biết thông hướng phương nào, một khi Đạo Kiếp bị tống đi vào, coi như bất tử, cũng ít nhất sẽ mê thất một đoạn thời gian, đến lúc đó quay lại, cũng đã muộn, toàn bộ Hồng Hoang đã bị hắn chưởng khống. "Không tốt, là Hồng Quân và Thái Dương Chúc Chiếu!" "Bọn hắn muốn làm gì?" "Sẽ không phải?

Dĩ năng lực của sư tôn, làm sao có thể bị hai người bọn họ áp chế!" Động tĩnh bên phía Tam Tiên Đảo, tự nhiên cũng kinh động đến

Phục Hy, Nữ Oa bọn người, ngay cả Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng kinh ngạc.

Chúng Thánh ai cũng không nghĩ tới Hồng Quân và Thái Dương Chúc Chiếu cư nhiên lại ở thời điểm này liên thủ đi công đánh Tam Tiên Đảo.

Tuyệt đối cũng không nghĩ tới, phải biết, vẫn luôn đến nay, trong tranh đấu giữa Đạo Kiếp và Hồng Quân, đều là Hồng Quân bị động bị đòn, đây là lần đầu tiên hắn chủ động xuất kích.

Hơn nữa, nhìn bộ dáng thì Tam Tiên Đảo giống như nguy nguy khả cập, tùy thời có khả năng bị tống nhập không gian liệt phùng bên trong. "Không tốt, lão sư gặp nguy hiểm, chúng ta mau đi xem một chút!" Phục Hy, Nữ Oa cùng Hậu Thổ đều sắc mặt đại biến, muốn đi hỗ trợ, lại bị Tam Thanh mấy người ngăn cản. "Chư vị, muốn đi đâu, lưu lại bồi ta cùng nhau xem kịch đi!" Chuẩn Đề mặt mang tiếu dung, tâm tình thập phần thư sướng.

Nguyên Thủy cũng như cười như không, khuôn mặt vừa rồi còn âm trầm trong nháy mắt biến mất không thấy, trước đó bởi vì Long Vương và Phượng Tổ phục sinh, kiềm chế thành công biến thành bị kiềm chế, bị đánh mặt.

Không nghĩ tới lại phong hồi lộ chuyển, Hồng Quân đột nhiên đối với Đạo Kiếp xuất thủ, mà Đạo Kiếp nhìn bộ dáng giống như bị cái gì kiềm chế lại, bởi vậy trực tiếp bị Hồng Quân áp chế.

Như vậy, vừa rồi đánh mặt trong nháy mắt biến thành đánh vào mặt ba người Nữ Oa.

Điều này làm cho Nữ Oa ba người sắc mặt vô cùng âm trầm, thế nhưng trong lòng lại chỉ có thể âm thầm sốt ruột.

Bọn hắn căn bản không rõ, đến tột cùng là cái gì kiềm chế sư tôn

nhà mình, cư nhiên để Hồng Quân cái kẻ lũ chiến lũ bại này khi phụ tới tận cửa.

Tam Tiên Đảo, nhìn xem đạo tràng từng điểm từng điểm bị tống nhập không gian liệt phùng, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng trong Vô Cực Đại Điện, thần thái bình tĩnh, căn bản không có chút nào lo lắng.

Hắn châm chọc nói: "Hồng Quân, ngươi thật sự cho rằng ngươi tính kế được bản tôn?

Đích xác, bản tôn bị kiềm chế đại bộ phận sức mạnh, thặng dư sức mạnh không đủ để kích lui ngươi, nhưng lại cũng có thể kéo ngươi theo!" "Oanh long!" Thoại âm rơi xuống, một cỗ khí tức khủng bố từ Vô Cực Đại Điện trán phóng, ba động hạo hãn khoảnh khắc gian trùng phá không gian liệt phùng, đem Hồng Quân kéo vào. "Không tốt!" Hồng Quân sắc mặt biến đổi, không nghĩ tới đối phương cư nhiên còn có sức mạnh lớn như vậy. "Ông ~!" Một viên ngọc bàn cổ phác xuất hiện trên đầu hắn, thùy lạc Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, Thiên Đạo chi lực gia trì, một lần nữa áp chế lại Đạo Kiếp.

Thế nhưng, vô luận hắn bộc phát sức mạnh như thế nào, Tam Tiên Đảo mọc ra vô số xúc tu, đem hắn lao lao hút lấy, mặc cho hắn tránh thoát thế nào đều vô dụng. "Đáng chết, hắn muốn kéo bần đạo cùng quy..." Điều này làm cho Hồng Quân sắc mặt khó coi, hắn cũng nhìn ra mục đích của Đạo Kiếp, là muốn kéo hắn cùng một chỗ tiến vào trong vô tận thời không.

Đây cũng không phải là kết quả Hồng Quân muốn, đích xác hắn muốn đem Đạo Kiếp phóng trục, nhưng lại không nghĩ đem mình đáp đi vào. "Chúc Chiếu đạo hữu, còn không mau mau giúp ta!" Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cầu trợ Thái Dương Chúc Chiếu. "Hừ, mơ tưởng!" Thế nhưng, Thái Âm U Huỳnh, cũng chính là Vọng Thư lại hừ lạnh một tiếng, lần nữa gia đại lực độ, kiềm chế lại Thái Dương Chúc

Chiếu.

Thái Dương Chúc Chiếu trùng điệp lắc đầu với Hồng Quân, hiển nhiên, ý tứ của hắn là giúp không được gì.

Kỳ thật Thái Dương Chúc Chiếu ba không được Hồng Quân và Đạo Kiếp cùng một chỗ mê thất tại trong thời không.

Không có Hồng Quân và Đạo Kiếp ở Hồng Hoang, hắn liền có thể tứ vô kỵ đạn mưu hoa, dù có Thái Âm U Huỳnh cái lão đối thủ này ở đây cũng không quan hệ, phản chính ẩn tàng tại Hồng Hoang và Hỗn Độn còn không ít Sử Tiền cổ lão tồn tại.

Nhưng như Thái Âm U Huỳnh, đứng tại một mặt bản thổ sinh linh thời đại này thì sẽ không nhiều.

Bởi vậy, thấy Hồng Quân sốt ruột, Thái Dương Chúc Chiếu thậm chí thu súc một bộ phận sức mạnh, tại trong lúc giằng co với Thái Âm U Huỳnh, lộ ra bộ dáng cật lực. "Mẹ nó, lão hồ ly!" Hồng Quân sắc mặt thiết thanh, há có thể cảm giác không ra trạng thái của Thái Dương Chúc Chiếu, nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho Tam Tiên Đảo đem hắn lôi vào không gian liệt phùng.

Cũng không biết qua bao lâu, khí tức cuồng bạo trong liệt phùng biến mất, Thái Dương Chúc Chiếu cười to một tiếng, tiếng cười như kinh lôi, chấn động thương khung.

Ngay sau đó, hắn thoát khỏi Thái Âm U Huỳnh, cả người trùng thiên, tại trên thương khung hóa thành một khỏa mặt trời. "Oanh long!" Thao thiên hỏa diễm tràn ngập, kim sắc quang mang chiếu sáng cửu thiên, khiến toàn bộ Hồng Hoang đều bao phủ dưới biển gầm màu vàng óng.

Hiển nhiên, hắn đang chấn nhiếp thế nhân.

Côn Luân Sơn, Tây Phương Giáo, nãi chí Nhân Tộc lãnh địa, Tam

Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nãi chí Phục Hy, Nữ Oa đều sắc mặt âm trầm.

Đạo Kiếp và Hồng Quân vừa bị thời không thôn phệ, tên này cư nhiên ra đây đắc sắt, khiến bọn hắn muốn đi lên bạo đánh tên này một trận.

Nhưng bọn hắn cũng biết, bọn người mình căn bản không phải là đối thủ. "Hừ!" Bất quá đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh, Thái Âm chi lực nồng đậm bộc phát, tràn ngập hư không, tịch quyển thương mang, trực tiếp đem thái dương quang mang khủng bố kia áp xuống.

Thấy cảnh này, Phục Hy và Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm, Đạo Kiếp tuy rằng rời đi, nhưng còn có Vọng Thư tại, chí ít sẽ không để cho cái tên Thái Dương Chúc Chiếu này hồ tác phi vi.

Cùng lúc đó, Long Vương và Phượng Tổ sát thượng Thiên Đình, náo loạn một hồi, băng toái mấy trọng thiên, vô số kiến trúc Thiên Đình sụp đổ, sơn hà phá toái.

Tam Thiên bị đánh bạo vài lần, hồn thân đẫm máu, thật là thê thảm, mấy lần hướng Đế Tuấn cầu cứu, thế nhưng Đế Tuấn lại thần tình lãnh mạc, không có chút ý tứ muốn giúp đỡ nào. "Không tốt!" Đúng lúc này, khi Long Vương và Phượng Tổ sắp giết lên Lăng Tiêu Bảo Điện, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, chân linh cấp tốc cùng thân thể phân ly. "Ha ha!" Thế nhưng, Đế Tuấn lại cười to, huề đái Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tiến lên, nói: "Bản đế chờ chính là giờ khắc này, giết cho ta, đem chân linh Tam Tổ lưu lại!" "Giết!" "Oanh long!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bộc phát tinh quang vô tận, uyển như từng khỏa đại tinh bị tiếp dẫn xuống, oanh hướng Long Vương và Phượng Tổ.

Mất đi sức mạnh của Đạo Kiếp, Long Vương và Phượng Tổ lần nữa bị Thiên Đạo chế ước, nhất thời gian chỉ có thể bị động bị đòn,

không thể hoàn thủ. "Cái này, chuyện gì xảy ra?" "Long Vương và Phượng Tổ không phải phục sinh sao?

Chương 228

Đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?" Tu sĩ quan chú trận chiến này đều hai mặt nhìn nhau, thần tình ngốc trệ.

Vốn đang một mặt phấn chấn, tình tự kích động, Long Tộc và Phượng Tộc trong nháy mắt sắc mặt đại biến. "Không, đại huynh!" Chúc Long khóe mắt muốn nứt, trước đó cùng Long Vương trao đổi, hắn tự nhiên biết chuyện gì xảy ra, vì sao Long Vương phục sinh.

Đó là Đạo Tôn áp chế Thiên Đạo, như hôm nay Long Vương và Phượng Tổ chân linh cùng nhục thân phân ly, không cần nghĩ cũng biết, áp chế lực của Đạo Tôn biến mất.

Thấy Long Vương và Phượng Tổ chân linh bị vây ở trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Chúc Long càng nộ hỏa trùng thiên, trực tiếp hướng về phía Đế Tuấn bọn người đánh tới.

Thế nhưng, cho dù Chúc Long tu vi có được Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng làm sao có thể phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hắn trực tiếp bị một đạo tinh quang thôi xán oanh bay ra ngoài, miệng lớn thổ huyết. "Tốt!" Thấy một màn này, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thần tình phấn chấn.

Không nghĩ tới sự tình lần nữa nghịch chuyển, nhìn bộ dáng này, Đế Tuấn có khả năng trở thành người thắng lợi cuối cùng.

Đế Tuấn nãi là minh hữu của bọn hắn, chí ít cũng là Tử Tiêu Cung nhất mạch, nếu như Đế Tuấn hoạch thắng, không nghi ngờ gì là đả kích trọng đại đối với Đông Hải nhất mạch.

Nữ Oa thần sắc khó coi, lạnh lùng quét Tam Thanh bọn người một chút, liền trùng điệp hướng về phía Vu Tộc nộ thanh nói: "Đám gia hỏa các ngươi còn đang xem náo nhiệt, lúc này còn không xuất thủ?

Đem Thiên Đình diệt đi, như hôm nay Hồng Quân lão nhi không tại, ai có thể cản được các ngươi!" Lời này vừa nói ra, vô luận Tử Tiêu Cung nhất mạch hay Tam Thanh các thánh nhân đều sắc mặt biến đổi.

Suýt chút nữa quên còn có Vu Tộc, Hồng Quân lúc này không tại, Vọng Thư lại bị kiềm chế, nếu như lúc này Thập Nhị Tổ Vu xuất thủ, Yêu Tộc tất diệt.

Ngay cả Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thánh bọn người cũng đều nhao nhao biến sắc.

Long Tộc và Phượng Tộc lại một mặt hy vọng nhìn về phía Vu Tộc, hi vọng Vu Tộc có thể ở thời điểm này xuất thủ.

Thế nhưng, Thập Nhị Tổ Vu lại không có ý tứ động thủ. "Vu Tộc ta tín thủ cam kết nhất, một vạn năm liền là một vạn năm, lúc này xuất thủ đánh lén, chẳng phải đọa danh hào Bàn Cổ Chính Tông của chúng ta!" Đế Giang nhàn nhạt nói. "Không sai, không giống một số kẻ tiểu nhân, lấy Bàn Cổ Chính Tông tự cư, nhưng lại không thiếu làm những chuyện trộm gà bắt chó!" Chúc Dung càng trực tiếp trào phúng, đối tượng trào phúng quá rõ ràng, không phải Tam Thanh thì còn là ai? "Láo xược, ngươi đang nói ai?" "Muốn chết!" Tam Thanh đại nộ, thật muốn giết tiến vào Vu Tộc, diệt Thập Nhị Tổ Vu.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, người luôn ít cùng người khẩu thiệt tranh đấu cũng đều giận, Thanh Bình Kiếm trong tay trán phóng hàn mang lăng lệ, sát ý cuồn cuộn.

Bất quá việc Thập Nhị Tổ Vu không xuất thủ làm cho Thông Thiên Giáo Chủ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng ngược lại đối với hành vi của Thập Nhị Tổ Vu bội phục không thôi. "Hừ, bần đạo từ trước tới giờ không quan tâm danh đầu Bàn Cổ Chính Tông, nhưng các ngươi xuất khẩu nhục mạ, món nợ này, bần đạo sớm muộn phải

tính toán với các ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ lãnh mạc nói. "Ha ha, yên tâm, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta từ trước tới giờ không sợ chiến, Thông Thiên, ngươi lại so với hai vị huynh trưởng kia của ngươi mạnh hơn nhiều!" Nghe vậy Đế Giang cười to, e rằng trong Tam Thanh, Thông Thiên là người duy nhất hắn nhìn thuận mắt. "Hừ!" Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại khó chịu, ý tứ là hắn không bằng Thông Thiên?

Lão Tử tuy rằng thần tình đạm mạc, nhưng hiển nhiên cũng sắc mặt không tốt lắm.

Nhìn xem song phương đối thoại, Nữ Oa lại não nộ, gầm thét lên: "Đám gia hỏa các ngươi thật là một đám đầu gỗ, vì một cái vạn năm ước chiến, cư nhiên lãng phí cơ hội tốt như vậy, ngu không thể thành!" Phục Hy và Minh Hà bọn người cũng lắc đầu, tính tình bọn hắn không nóng nảy như Nữ Oa, không có trực tiếp nộ xích Thập Nhị Tổ Vu, nhưng trong lòng y nguyên cho rằng cách làm này của Thập Nhị Tổ Vu có chút ngu xuẩn.

Kỳ thật không chỉ bọn hắn, tuyệt đại bộ phận tu sĩ Hồng Hoang đều cho rằng như vậy.

Ước định?

Thứ đó lại không có phát hạ Đại Đạo thệ ngôn, tại trong Hồng Hoang này cá lớn nuốt cá bé, thực lực vi tôn, các loại đánh lén, tính kế, thủ đoạn ti bỉ vô sỉ cái gì không có?

Giống như Thập Nhị Tổ Vu dạng này, cơ hồ hiếm thấy.

Phải biết, cơ hội tốt biết bao nhiêu, có Long Vương và Phượng Tổ kiềm chế, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có Phục Hy, Nữ Oa bọn người chống cự, kháo sơn lớn nhất của Tử Tiêu Cung nhất mạch là Hồng Quân và Đạo Kiếp đã tiến vào thời không liệt phùng.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu nếu muốn xuất thủ, ai có thể chống cự?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, chúng nhân vô ngữ.

Mặc cho thế nhân sai nghi, Nữ Oa bạo nộ, Thập Nhị Tổ Vu y nguyên bất động, không ai biết bọn hắn đang nghĩ gì.

Sự thật thương, Thập Nhị Tổ Vu thật sự ngu xuẩn như vậy sao?

Chỉ có bọn hắn biết, Đế Tuấn đã phản bội Tử Tiêu Cung nhất mạch, là người một nhà.

Lần này Đế Tuấn và Thiên Đình sở tác sở vi, cũng đều là Đạo Tôn tính kế, kịch hay còn ở phía sau, bọn hắn lại há có thể đi phá hoại?

Tại Tam Thập Lục Thiên, nương theo việc Long Vương và Phượng Tổ chân linh từng điểm từng điểm bị trấn áp, thiên địa gian, Đông Cực chi địa, Nam Cực chi địa, đều bộc phát chấn động kịch liệt, giống như hai cực nương theo nhị tổ tiêu thất mà trở nên bất ổn.

Nhất thời gian, thiên địa quy tắc bắt đầu hỗn loạn, Thiên Đạo khí tức bắt đầu suy yếu. "Không tốt!" Điều này làm cho chư Thánh sắc mặt đại biến, thân vi Thánh Nhân, cảm thụ sâu nhất, bởi vì mất đi Long Vương và Phượng Tổ áp chế, quy tắc hai nơi bất ổn, trực tiếp ảnh hưởng đến Thiên Đạo vận chuyển. "Đế Tuấn dừng tay!" Lão Tử rống to một tiếng, thánh uy hạo đãng, muốn ngăn cản Đế Tuấn. "Dừng tay, mau thả Thanh Long và Chu Tước rời đi!" Nguyên Thủy cũng mở miệng ngăn cản.

Thế nhưng, Đế Tuấn lại mặc kệ không quản, y nguyên phấn lực thao khống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn áp Long Vương và Phượng Tổ.

Trong đại trận, long khiếu chấn động, phượng hoàng tê minh, cho dù mất đi nhục thân, lại rời đi Cực Đông và Cực Nam chi địa, khiến thực lực hai người đại giảm, nhưng dù sao cũng là tồn tại siêu việt

Chuẩn Thánh, cho dù Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nhất thời gian cũng khó trấn áp.

Tam Tiên Đảo, tại phạm vi ban đầu, giờ khắc này hóa thành một cái hố đen, tản ra lực thôn phệ khủng bố, không gian cuồng bạo, pháp tắc hỗn loạn, phương viên ức vạn dặm không có sinh linh nào dám tới gần.

Bất quá giờ khắc này, lại có một đạo thiến ảnh lẳng lặng đứng tại trung ương hố đen, mặc cho hố đen sản sinh hấp lực, lại không cách nào nại hà đạo thiến ảnh này. "Đi!" Đúng lúc này, đạo thiến ảnh quát khẽ một tiếng, một viên tinh ấn cổ phác bay ra, chui vào hư không biến mất không thấy.

“Đi!” Đúng lúc này, bóng hình Đạo Thiến quát khẽ một tiếng, một mai tinh ấn cổ xưa bay ra, chìm vào hư không rồi biến mất.

Chương 229

Trong khoảnh khắc Tinh Chủ ấn chìm vào hư không, Thái Âm Tinh bùng phát ánh sáng rực rỡ, dường như bị dẫn động, một luồng lực lượng Thái Âm kinh khủng giáng xuống, rót vào bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Từ trước đến nay, sau khi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được Đế Tuấn sáng tạo ra, nó chưa từng dẫn động được lực lượng Thái Âm.

Giờ đây có lực lượng Thái Âm gia trì, đại trận lập tức trở nên hoàn mỹ.

"Oanh long!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ Thái Cổ Tinh Không đều bùng lên tinh quang chói lọi, trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện lên những luồng sáng ngũ sắc sặc sỡ, Thái Âm và Thái Dương giao hòa, trong Nhị Thập Bát Tinh Tú tựa như có hai mươi tám Ma Thần đang gầm thét.

Trong nháy mắt, uy lực của cả đại trận trở nên kinh khủng hơn trước gấp mười lần.

"Hả?" Đế Tuấn và những người khác kinh ngạc, ngơ ngác nhìn về phía Thái Âm Tinh, lập tức hiểu ra chuyện gì, bèn mừng rỡ vô cùng, một lần nữa điều khiển vô tận tinh quang trấn áp về phía Long Vương và Phượng Tổ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bùng nổ gấp mười lần, uy lực của nó đã vượt qua Thánh nhân thông thường, Long Vương và Phượng Tổ tự nhiên không chút sức chống cự, bị trấn áp xuống.

"Ồ?

Vọng Thư?" Cùng lúc đó, trên Thái Dương Tinh, Thái Dương

Chúc Chiếu thì nhíu mày, chút hành động nhỏ của Vọng Thư có thể giấu được người khác, chứ không giấu được y.

Điều này khiến y vô cùng khó hiểu, theo lý mà nói, Vọng Thư ngấm ngầm cản trở thì còn có thể hiểu được, nhưng sao lại giải phóng lực lượng Thái Âm Tinh?

Chẳng phải là đang giúp Đế Tuấn sao?

Giúp đỡ kẻ địch ư?

Nhưng y cũng không hề ngăn cản, chỉ nhìn Đế Tuấn trấn áp Long Vương xuống.

Thế nhưng, y nhanh chóng hối hận, thậm chí sắc mặt còn tái xanh.

"Không, đại huynh!" "Lão tổ!" Thấy cảnh này, người của Long tộc và Phượng tộc đều căm phẫn tột độ, Trúc Long càng điên cuồng gào thét, nhưng không thể xông vào Tam Thập Lục Thiên.

Sau khi Đế Tuấn trấn áp Long Vương và Phượng Tổ, y liền giải tán Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, rồi hú dài một tiếng, trực tiếp đánh chân linh của Long Vương và Phượng Tổ vào tầng cuối cùng của Tam Thập Lục Thiên, Đại La Thiên.

Đồng thời, y vươn bàn tay to lớn, trong ánh mắt khó hiểu của tất cả mọi người, tóm lấy Tam Thiên đang trọng thương vào trong tay.

"Ngươi dám!" "Đế Tuấn, ngươi muốn làm gì!" Tam Thiên nổi giận, không ngờ Đế Tuấn lại ra tay với mình vào lúc này, điều đó khiến y vừa tức giận ngút trời, vừa không hiểu làm vậy thì có lợi ích gì cho Đế Tuấn.

Nhưng trước đó y đã bị Phượng Tổ làm trọng thương, đối mặt với Đế Tuấn ở thời kỳ đỉnh cao, y căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Cuối cùng, cũng như vậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tam Thiên cũng bị đánh vào bên trong Đại La Thiên.

"Ong~!" Ngay lúc này, trong cõi u minh dường như có một ý chí đang thức tỉnh bên trong Đại La Thiên, khiến chư Thánh biến sắc, trong lòng kinh hãi.

Thế nhưng, luồng ý chí kinh khủng đó chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Lúc này, Đế Tuấn bước về phía Đại La Thiên, ánh mắt nóng rực, vẻ mặt trịnh trọng, như đang đi triều thánh, mỗi bước một lần khấu đầu.

Cảnh tượng này quả thực khiến người ta kinh ngạc, ngoại trừ Thái Nhất có vẻ mặt bình tĩnh, đừng nói là người ngoài, ngay cả Thập Đại Yêu Thánh cũng vô cùng khó hiểu.

Quá kỳ lạ, bất luận là người của phe Tử Tiêu Cung hay phe Đông Hải, ngay cả Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh và những người khác cũng không thể nào hiểu được hành vi của Đế Tuấn.

Nhưng rất nhanh, sự khó hiểu này đã biến thành kinh hãi.

Đế Tuấn mỗi bước một lần khấu đầu, nhưng khí tức trên người lại tăng cường theo mỗi bước chân.

Khi y đi đủ chín bước, bước vào Đại La Thiên, một luồng dao động mênh mông kinh khủng từ trong cơ thể y bùng phát ra.

Thánh uy mênh mông, càn quét cửu thiên, khiến thương khung phong vân biến sắc, vô tận thời không run rẩy.

"Không thể nào!" "Sao có thể, luồng khí tức này, Đế Tuấn lại thành Thánh!" Cảm nhận được khí tức trên người Đế Tuấn, vô số tu sĩ kinh hãi, bất luận là phe Đông Hải hay phe Tử Tiêu Cung, ngay cả chư Thánh cũng không dám tin.

“Ha ha ha!” Thái Nhất cười lớn, tiếng cười cuồng ngạo, thậm chí trong đôi mắt vàng kim còn rơm rớm nước mắt.

Thành Thánh, tuy không phải là y, mà là Đế Tuấn, nhưng y cũng vui mừng như vậy.

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm phấn đấu nỗ lực, hết thất bại này đến thất bại khác, cuối cùng cũng đổi lại được thành quả.

“Trẫm là Đế Tuấn, lấy Long Vương, Phượng Tổ, Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên tế tự Tam Thập Lục Thiên, hôm nay thành đạo, không làm Thánh, mà làm Đế, từ nay trẫm là Thánh Đế!” Giọng nói uy nghiêm từ miệng Đế Tuấn phát ra, mênh mông cuồn cuộn, tựa như thiên uy.

Trong khoảnh khắc này, uy thế Đại Đế lan tràn, càn quét chư thiên, trên trấn cửu thiên, dưới trấn cửu u, tựa như một vị Chúa Tể đản sinh, sắp sửa quân lâm Hồng Hoang.

“Thánh Đế!” Tam Thanh và những người khác đồng tử co rút lại, Đế Tuấn lúc này, từ khí tức tỏa ra trên người y, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Đó là sự áp chế về khí vận, sau khi Đế Tuấn tế tự Long Vương, Phượng Tổ và Tam Thiên, khí vận của Thiên Đình tăng vọt, gần như chiếm cứ một nửa khí vận Hồng Hoang.

Vì vậy, con đường thành đạo của Đế Tuấn tự nhiên mạnh hơn công đức chứng đạo.

Thậm chí, ngay cả Nữ Oa cũng cảm thấy một tia áp lực.

“Không thể nào, kế hoạch này tuyệt đối không phải do Đế Tuấn có thể làm ra, rốt cuộc là ai?

Hồng Quân sao?

Không, không đúng?

Chẳng lẽ là Đạo Kiếp?

Càng không thể nào!" Trên Thái Dương Tinh, Thái Dương Chúc Chiếu không hề vui mừng vì Đế Tuấn thành đạo, ngược lại, sắc mặt y vô cùng khó coi.

Trong mắt y, Đế Tuấn và Thái Nhất chỉ là hai tiểu bối, là con kiến hôi, mặc cho y sắp đặt sống chết, thế mà bây giờ lại nhảy ra khỏi bàn cờ của y, thoát khỏi sự khống chế của y.

"Hừ, bản quân lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai đang bày mưu hiến tế?" Đùa sao, Bản quân từ trước tới nay chưa từng nghe nói hiến tế cho một cái đại thiên thế giới phụ thuộc mà có thể thành đạo!" Thái Dương Chúc Chiếu hừ lạnh một tiếng, ý niệm khổng lồ giáng lâm Tam Thập Lục Thiên, trực tiếp xông vào Đại La Thiên.

Hành động của Thái Dương Chúc Chiếu, Đế Tuấn tự nhiên cảm nhận được, chỉ cười khẩy một tiếng, không hề ngăn cản.

Chương 230

Ngay sau đó, thần niệm của Thái Dương Chúc Chiếu không chút trở ngại xông vào bên trong Đại La Thiên, chỉ thấy bên trong Đại La Thiên, một vương tọa khổng lồ sừng sững, một vị đạo nhân áo đen ngồi xếp bằng trên vương tọa, mái tóc đen xõa ngang vai, ánh mắt đen sâu thẳm, tựa như hố đen nuốt chửng tâm thần người khác.

Dưới chân hắn, Long Vương, Phượng Tổ, Thanh Thiên, Thương Thiên, Hoàng Thiên năm người đang cung kính quỳ gối.

"Đạo Kiếp…" "Đạo Kiếp, sao có thể?" Thần niệm của Thái Dương Chúc Chiếu biến sắc, nhìn thân ảnh ngồi trên vương tọa tựa như Ma Thần kia, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

Âm mưu, không sai, Đế Tuấn tấn công Long Phượng hai tộc, thậm chí Hồng Quân đánh lén, tất cả đều nằm trong kế hoạch của đối phương, đây là một âm mưu.

Nghĩ đến đây, Thái Dương Chúc Chiếu lập tức cảm thấy lông tóc dựng đứng.

"Diệt!" Nhưng không đợi y hoàn hồn, một ngón tay đen kịt đã điểm lên thần niệm đó, lập tức nghiền nát nó.

"Phụt!" Trên Thái Dương Tinh, Thái Dương Chúc Chiếu trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

"Đạo Kiếp…" Y gầm lên một tiếng, khí tức ngút trời bùng phát, chấn động cả đại vũ trụ, sát ý vô biên cuộn trào, một bước bước ra, muốn tự mình giáng lâm Tam Thập Lục Thiên.

Nhưng đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp đã chắn trước mặt y, chính là Vọng Thư.

“Chúc Chiếu, cút về đi!” “...Đáng ghét…” Thái Dương Chúc Chiếu tức giận, người đàn bà đáng chết này khắp nơi đều đối đầu với y.

“Đang!” Đúng lúc này, Hỗn Độn Chung treo trên Thái Dương Tinh, đã nhiều năm không có động tĩnh, bỗng nhiên vang lên, tiếng chuông u u vang vọng vạn cổ thương khung, trên thân chuông địa hỏa phong thủy hiển hiện, Hồng Hoang vạn tộc bay lượn.

Ngay sau đó, một luồng khí tức trấn áp hoàn vũ, phá nát hỗn độn trấn áp về phía Thái Dương Chúc Chiếu.

Thái Dương Chúc Chiếu nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về Thái Dương Tinh.

Nhưng y vô cùng không cam lòng, vì thế, giọng nói hóa thành đạo âm truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, cho đến Hỗn Độn Tinh Vực, thậm chí, giọng nói còn truyền vào cả ngoại Hỗn Độn.

“Chư vị đạo hữu, còn chờ gì nữa?

Thời đại này đã bắt đầu, nếu còn ngủ say, sẽ không còn cơ hội nữa đâu!” Giọng nói mênh mông vang vọng khắp nơi, truyền vào Hỗn Độn Tinh Vực, truyền vào các đại cấm địa táng thổ.

Thế nhưng, ở Hồng Hoang, câu nói này chỉ có tu vi Thánh nhân mới có thể nghe thấy, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không nghe được.

“Giọng của Thái Dương Chúc Chiếu?

Câu nói này có ý gì?” “Chư vị đạo hữu?

Chẳng lẽ còn có những tồn tại thời tiền sử khác?

Y muốn đánh thức những tồn tại tiền sử đó sao?” “Hít, y điên rồi, y muốn làm gì vậy?” Trong khoảnh khắc, bất luận là Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hay Phục Hy đều biến sắc.

Thậm chí, những Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế đang ẩn náu ở

Hồng Hoang cũng biến sắc.

Cơ duyên thời tiền sử, Tam Thanh và những người khác không lâu trước đã biết được từ Hồng Quân, ngay cả Hồng Quân cũng không hiểu rõ nhiều, nhưng thân là Thánh nhân, sao có thể không phán đoán ra được sự tồn tại của những kẻ đó?

Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh thì thôi, đều là thân chuyển thế, cũng là tu sĩ Hồng Hoang.

Nhưng những người khác thì khác, họ còn nhớ lần trước khi ý thức của Bàn Cổ thức tỉnh, đã đánh một vị tồn tại kinh khủng ở Hắc Ám Táng Thổ vào trong trường hà thời không.

Những tồn tại cỡ đó, căn bản không sợ Thiên Đạo, thậm chí ngay cả Bàn Cổ cũng không sợ, nghĩ thôi đã thấy kinh khủng.

Tương tự, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng vậy, họ cũng biết được về kỷ nguyên tiền sử từ miệng Vọng Thư, còn hiểu rõ sự đáng sợ của những tồn tại mục nát đó hơn cả Tam Thanh.

Bây giờ Thái Dương Chúc Chiếu lại muốn đánh thức những người đó, quả thực là một đại tai nạn.

Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu đại chiến, hoàn toàn không thể so sánh được.

“Y điên rồi, y có biết hậu quả của việc đánh thức họ không?” Vọng Thư cũng không dám tin, chỉ vào Thái Dương Chúc Chiếu, mặt tái xanh nói.

“Hừ, hậu quả đáng sợ hơn nữa có thể đáng sợ bằng bây giờ sao?

Đạo Kiếp quá nguy hiểm, bây giờ chưa trưởng thành đã đáng sợ như vậy, mưu kế vô song, nếu để hắn tiếp tục trưởng thành, ai có thể áp chế được?” “Thay vì như vậy, chi bằng để vũng nước đục Hồng Hoang này càng đục hơn, như vậy càng tốt!” Thái Dương Chúc Chiếu

lạnh lùng nói, nói xong, liền xoay người biến mất trên Thái Dương Tinh.

"Đáng ghét, tên khốn này!" Sắc mặt Vọng Thư vô cùng khó coi, cuối cùng hung hăng liếc nhìn sâu trong Thái Dương Tinh một cái rồi xoay người rời đi.

Nhưng vừa trở về Thái Âm Tinh, nàng liền tóm cả Hi Hòa và Thường Hi về.

Tu vi của hai muội muội quá thấp, chưa thành Thánh, ở lại Hồng Hoang cũng không giúp được gì, vì thế, bị nàng trực tiếp giam lại, bắt hai người lĩnh ngộ Thái Âm chi đạo.

Trên đại địa Hồng Hoang, chư Thánh vẻ mặt ngưng trọng, lòng nặng trĩu, Tam Thanh và Phục Hy, Nữ Oa cũng không còn tâm tư đối đầu nữa, đều tự trở về đạo trường của mình.

Nhìn vị trí Tam Tiên đảo trước mắt, bây giờ chỉ còn lại một hố đen kinh khủng, khiến mấy người đệ tử của Đạo Kiếp sắc mặt vô cùng khó coi.

Minh Hà và Tây Vương Mẫu thì thôi, đều có đạo trường riêng.

Hậu Thổ có Vu tộc, cũng có U Minh giới, thế nhưng, Phục Hy và Nữ Oa lại không còn đạo trường, vì thế, hai người chỉ có thể trở về Bất Chu Sơn.

Phục Hy suy nghĩ một hồi, liền đi đến Nhân tộc.

Bên kia, Đế Tuấn được vạn chúng chú mục, cũng phong bế Tam Thập Lục Thiên, điều này khiến người ta bất ngờ.

Theo cách nhìn của thế nhân, với tính cách của Đế Tuấn, đáng lẽ y phải rất cao điệu mới đúng, thậm chí trực tiếp khiêu khích Vu tộc.

Sao lại thấp điệu như vậy, còn thấp điệu hơn cả trước đây?

Chỉ thấy, toàn bộ Thiên giới lúc này đều bị sương mù bao phủ, khiến người ta không thể nhìn rõ bên trong.

Còn về Vu tộc, từ đầu đến cuối đều không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, ngay cả khi Đế Tuấn thành đạo, cũng không khiến họ lo lắng, chuyện này vô cùng quỷ dị.

Còn câu nói của Đế Giang, "Ta Vu tộc tuân thủ ước định nhất", có đánh chết thế nhân cũng không tin câu nói đó.

Tuân thủ ước định, đó là đối với bằng hữu, còn ước định với kẻ địch thì chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Chương 231

Thập Nhị Tổ Vu là những kẻ man rợ, nhưng họ không ngốc.

Vì thế, từ khi Thiên Đình bắt đầu tấn công Tiên Thiên Tam tộc cho đến khi Đế Tuấn thành đạo, Vu tộc khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.

Thậm chí, ngay cả nội bộ Vu tộc, cho đến một đám Đại Vu cũng không hiểu cách làm của Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu cũng không giải thích gì, sau khi Hồng Hoang bình tĩnh trở lại, họ liền trở về U Minh giới, bắt đầu lợi dụng khí vận U Minh giới để tu luyện.

Đế Giang và những người khác được Hậu Thổ phong làm Phong Đô Đại Đế và Thập Điện Diêm La, có quả vị trong người, tuy Địa Đạo còn yếu ớt chưa hoàn thiện, không thể khiến họ trực tiếp thành đạo, nhưng lợi dụng Địa Đạo để nâng cao thực lực lại vô cùng nhanh chóng.

Theo sau việc Thiên Đình thu hẹp sức mạnh, khí tức của chư Thánh bao trùm Hồng Hoang cũng biến mất, đồng thời, Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh cũng rơi vào tĩnh lặng.

Thế nhưng, đằng sau sự tĩnh lặng đó lại ẩn chứa bao nhiêu bí mật không ai hay biết.

Tại Hỗn Độn Tinh Vực, từng luồng khí tức ẩn giấu đang dâng trào, ngay sau đó, trong tình huống không ai có thể nhận ra, từng đạo quang mang trực tiếp chìm vào đại địa Hồng Hoang.

Phía tây Hỗn Độn Tinh Vực, trong một tinh vực không người, một ma ảnh từ trong một vực sâu khổng lồ bước ra, ngửa mặt lên trời gào thét.

Trên người hắn tỏa ra khí tức mục nát, ngay sau đó, toàn thân chấn động, nguyên thần và thân thể tách rời, nguyên thần tứ phân ngũ liệt, dung nhập vào trong thân thể, một lần nữa chìm vào vực sâu, còn chân linh của hắn thì hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy.

Phía bắc Hỗn Độn Tinh Vực, một tinh cầu tuyên cổ bỗng nhiên vỡ nát, toàn bộ tinh cầu như lột da, đá vụn bay tứ tung.

Đối với những sinh linh sống trên tinh cầu này, đây chẳng khác gì tai nạn, núi lở đất nứt, thiên hà đảo ngược, vô số sinh linh vẫn lạc.

Một số tu sĩ có tu vi cao hơn một chút đều xông ra ngoài, tiến vào Hỗn Độn.

Thế nhưng, ngoại trừ Đại La Kim Tiên, những tu sĩ khác vừa bước vào Hỗn Độn, liền bị Hỗn Độn chi khí đồng hóa.

Cả tinh cầu tuyên cổ chỉ có số ít mấy vị Đại La Kim Tiên sống sót, từng người đứng trong Hỗn Độn, kinh hãi nhìn sự thay đổi của tinh cầu trước mắt.

Cuối cùng, tất cả những gì bao phủ trên tinh cầu đều bong ra, lộ ra một cái đầu lâu khổng lồ.

Cái đầu lâu đó há to miệng, một ngụm nuốt chửng mấy vị Đại La Kim Tiên kia vào miệng.

Những chuyện kỳ lạ như vậy thường xuyên xảy ra ở khắp nơi trong Hỗn Độn Tinh Vực, trước đây chưa từng có.

Thế nhưng, khi các đại năng đến tra xét, lại không phát hiện ra điều gì, vô cùng quỷ dị.

Cùng lúc đó, mấy năm sau, trên đại địa Hồng Hoang, trong các tộc, thường xuyên bùng phát những đạo thần quang, các loại dị tượng đua nhau xuất hiện, hào quang rực rỡ.

Lúc đầu, tình huống này cũng không có gì lạ, trong các tộc cũng thường xuyên có trẻ sơ sinh ra đời đi kèm dị tượng.

Đối với chủng tộc, đây là chuyện tốt, cho thấy đứa trẻ sinh ra có tư chất tốt, được trời xanh chiếu cố, vì vậy mới tự mang dị tượng.

Cũng có khả năng là đại năng chuyển thế.

Vì vậy, không ai để ý, các tộc chỉ bảo vệ những đứa trẻ sinh ra có dị tượng, bồi dưỡng thật tốt, dù sao tư chất tốt cũng đại diện cho hy vọng tương lai của chủng tộc.

Thế nhưng, thời gian trôi đi, rất nhiều người liền nhận ra sự quỷ dị.

Bởi vì trong vòng vạn năm ngắn ngủi, số trẻ em sinh ra mang theo dị tượng quá nhiều, mỗi đứa dị tượng đều kinh người.

Phải biết rằng, những Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh đại năng chiến tử chuyển thế trùng tu, cũng không có dị tượng kinh người như vậy.

Thế là, thời gian trôi đi, số lượng tăng lên, chuyện này đã kinh động đến các cường giả của phe Đông Hải và phe Tử Tiêu Cung, thậm chí ngay cả chư Thánh cũng bị kinh động.

Vạn năm trước, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thành Thánh, Hồng Hoang liền bước vào một thời đại mới, rất nhiều Chuẩn Thánh đại năng đều bắt chước, thu nhận đệ tử đông đảo, cũng khiến Hồng Hoang bước vào xã hội của thế hệ thứ hai.

Thu nhận đệ tử xem trọng điều gì?

Tâm tính, đặc biệt là Thánh nhân thu nhận đệ tử, càng nghiêm khắc hơn.

Vì thế, vạn năm qua, cùng với sự ra đời của các loại dị tượng,

cũng đại diện cho sự xuất hiện của từng hạt giống tốt có tư chất nghịch thiên.

Thế là, bao gồm cả Thánh nhân như Tam Thanh, đều phái đệ tử dưới trướng đi đến các nơi ở Hồng Hoang, chuyên tìm kiếm những đứa trẻ này.

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lần lượt lập giáo, nhưng Phục Hy, Nữ Oa, và Hậu Thổ lại không lập giáo, thậm chí dưới trướng ngay cả đệ tử cũng không có, trông có vẻ hơi đáng thương.

Không còn cách nào khác, vì trước đây Đạo Kiếp chưa từng cân nhắc, cũng không nhắc nhở họ có thể thu nhận đệ tử.

Bây giờ thấy Tứ giáo đang ráo riết tìm kiếm đệ tử có tư chất tốt, Nữ Oa và những người khác không thể ngồi yên được nữa.

Thế là, mấy vị đại đệ tử của Đạo Kiếp lại tụ tập lại, sau một hồi thương nghị, quyết định khai sơn thu đồ.

Không lập giáo không có nghĩa là không thể thu nhận đệ tử, không có nghĩa là không thể lưu lại truyền thừa.

Đương nhiên, sau một hồi thương nghị, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, Minh Hà, năm người đều chuẩn bị đi đến Hồng Hoang, tìm kiếm những hạt giống tốt.

Chỉ có Phục Hy là không định làm vậy, y một lòng phát triển Nhân tộc, thu nhận đệ tử cũng chỉ ở Nhân tộc, không cân nhắc các chủng tộc khác.

Còn Hậu Thổ, Vu tộc khác với những tộc khác, không còn cách nào khác, cũng sẽ không đi đến các chủng tộc khác tìm đệ tử.

Thế nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc là, trong vòng trăm năm ngắn ngủi, Phục Hy đã thu được bảy người đệ tử, khiến Nữ Oa và những người khác trợn mắt há mồm.

Bảy người đệ tử khi sinh ra đều mang theo dị tượng, dị tượng kinh người, có người thiên địa đại đạo hiển hóa, có người Tiên Vương lâm trần, có người Hoàng giả thống ngự cửu thiên, có người Ma Thần chiến thiên địa, cũng có người Hỗn Độn chủng thanh liên.

Những dị tượng này quá chấn động lòng người, vì thế, Phục Hy không nói hai lời, không từ chối ai, phàm là đứa trẻ nào sinh ra trong Nhân tộc có dị tượng kinh người như vậy, đều thu nhận vào môn hạ.

So với Phục Hy, Minh Hà thu được một đệ tử, đệ tử này tên là Lục Nhẫn, là một đứa trẻ, đứa trẻ này dường như có ký ức.

Về việc này, Minh Hà chỉ cho rằng đối phương có thể là một tu sĩ cổ xưa chuyển thế, kiếp này được thiên địa tạo hóa.

Minh Hà không để ý những điều này, cũng không hỏi nhiều, chỉ biết khi đứa trẻ sinh ra, huyết hải lơ lửng trên không, sát khí càn quét phương viên vạn dặm, quả thực là sinh ra để sát lục, rất hợp với đạo của y.

Chương 232

Lục Nhẫn cũng vui vẻ chấp nhận vị sư tôn này, thế là bị Minh Hà đưa về Huyết Hải bồi dưỡng.

Nữ Oa cũng thu được một nữ đệ tử, nữ đệ tử này là một gốc linh căn kỳ lạ, chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang, trời sinh đã nắm giữ hai loại pháp tắc, Thổ hệ pháp tắc và Mộc hệ pháp tắc.

Nữ đệ tử này cũng tự đặt tên cho mình, tự xưng là Nguyên Mộc, đặt tên là Địa Mẫu, điều này khiến Nữ Oa kinh ngạc, nhưng cũng không phản đối, chỉ là một cái tên mà thôi, miễn là không trùng với người khác là được.

Nữ Oa rất yêu thích người đệ tử hoạt bát này.

Tây Vương Mẫu không thu được đệ tử, vô cùng buồn bực, nhưng cũng không còn cách nào khác, thu nhận đệ tử phải xem cơ duyên, không thể tùy tiện tìm một người rồi nhận chứ?

Còn Hi Hòa và Thường Hi, vốn cũng đang tìm kiếm đồ đệ ở khắp nơi, nhưng lại bị Vọng Thư bắt về, đồ đệ cũng không thu được.

"Tỷ tỷ, vì sao không cho muội thu đồ?" "Haiz, Phục Hy sư đệ đã có bảy đệ tử rồi, nếu muội không ra tay nữa, e rằng những hạt giống tốt đều bị người ta mang đi mất!" Bị Vọng Thư bắt về, Hi Hòa và Thường Hi vô cùng buồn bực.

"Thu đồ?

Các muội có biết trong khoảng thời gian này, những đứa trẻ mới sinh mang theo dị tượng là chuyện gì không?" Vọng Thư không trả lời, mà hỏi ngược lại.

"Có thể có chuyện gì chứ, trẻ sơ sinh tự mang dị tượng, là được

thiên địa ưu ái, hoặc là đại năng chuyển thế thôi mà!" Hai nàng không hề suy nghĩ, liền trả lời, đây cũng là điều được công nhận ở Hồng Hoang, ai cũng biết.

"Đại năng chuyển thế thì đúng, nhưng được thiên địa ưu ái thì quả là chuyện nực cười!" Vọng Thư cười lạnh, nói: "Đúng là đều là đại năng chuyển thế, nhưng các muội có biết là ai chuyển thế không?

Mà còn đòi thu người ta làm đệ tử?" "..." Hai nàng ngẩn người, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lúc này, họ cảm thấy tỷ tỷ có lẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng vậy, trong mắt họ, vạn năm qua vô cùng kỳ quái, cho dù có những bậc tài năng kinh thiên động địa ra đời, cũng không nên sinh ra nhiều như vậy.

Chỉ là không ai có thể hiểu rõ ngọn ngành, nên mới không đi sâu tìm hiểu.

"Các muội cũng nên biết về kỷ nguyên tiền sử chứ?" Câu nói của Vọng Thư, khiến sắc mặt Hi Hòa và Thường Hi lập tức thay đổi.

"Không sai, như các muội đã đoán, những người sinh ra đi kèm dị tượng kinh khủng đó, đều là những Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế!" Vọng Thư gật đầu, trịnh trọng nói: "Từ vạn năm trước khi Thái Dương Chúc Chiếu muốn đánh thức những tồn tại tiền sử đó, ta đã có một dự cảm không lành.

Những tồn tại tiền sử này một khi thức tỉnh, Hồng Hoang chắc chắn sẽ không yên bình." "Chỉ là ta cũng không ngờ, họ lại gần như toàn bộ từ bỏ thân thể Đạo Quân, chuyển thế vào Hồng Hoang, mà còn nhiều đến vậy!" "Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế…" Lúc này, trong lòng Hi Hòa và Thường Hi đang co giật dữ dội, họ cũng không ngờ những thiên tài mới sinh này, từng người lại là Sử Tiền Đạo

Quân.

Sử Tiền Đạo Quân là tồn tại cỡ nào?

Họ bây giờ không còn là những cô gái ngây thơ như năm xưa, không biết gì cả.

Thông qua Vọng Thư và Đạo Kiếp, mặc dù chưa thành Thánh, nhưng họ cũng đã biết rất nhiều bí mật cổ xưa.

Nhưng rất nhanh, dường như nghĩ ra điều gì đó, Hi Hòa giật giật khóe miệng nói: "Vậy chẳng phải, Phục Hy sư đệ đã thu bảy vị Đạo Quân làm đồ đệ sao?" "Hình như vậy, Phục Hy sư đệ thật sự lợi hại!" Thường Hi cũng đồng tình gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"…" Vọng Thư ngẩn người, há miệng, chưa kịp nói gì, chỉ thấy Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Tỷ tỷ, Đạo Quân chuyển thế đúng là khiến muội kinh ngạc, nhưng cũng chỉ vậy thôi?

Bọn họ đều đã chuyển thế, bây giờ là sinh linh Hồng Hoang, có gì đáng sợ chứ?

Hơn nữa, trời sập xuống đã có kẻ cao hơn chống đỡ, tiểu muội ngược lại cảm thấy, nhân cơ hội này thu nhận vài đệ tử Đạo Quân cũng khá tốt!" Hi Hòa cười nói.

Thường Hi cũng tán thành: "Đúng vậy, đúng vậy, dưới trướng có đệ tử Đạo Quân thì rất có thể diện, nhìn Phục Hy sư đệ, Nữ Oa sư muội đều đã thu nhận rồi, những người khác, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đang phái đệ tử đi khắp thế giới tìm kiếm, nếu chúng ta không thu, chẳng phải sẽ bị người khác cướp mất sao?" "Nếu dưới trướng Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có nhiều Đạo Quân chuyển thế, thế lực của họ chẳng phải sẽ nhanh chóng áp đảo phe Đông Hải của chúng ta sao?

Như vậy không được!" "Các muội có biết đó là Đạo Quân không hả?" Vọng Thư sắp bị hai muội muội làm cho tức điên rồi, vốn tưởng rằng nói ra chuyện Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế sẽ dọa được hai đứa nhóc này, ai ngờ không những không dọa được, ngược lại còn khiến hai đứa nhóc hưng phấn lên.

"Tỷ tỷ, tỷ cứ nghĩ xem, Đạo Quân chuyển thế thì không phải là Đạo Quân nữa.

Như Vọng Thư tỷ và Thái Dương Chúc Chiếu, từng là Đạo Quân, thời kỳ đỉnh cao ngay cả Bàn Cổ trước mặt cũng chỉ là con kiến, nhưng bây giờ thì sao?

Có ai dám nói có thể chiến thắng sư tôn của muội không?" Hi Hòa nghiêm túc nói.

Thường Hi cũng bổ sung: "Sư tôn lão nhân gia từng nói, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào, đều có thể dùng một sức phá vỡ.

Muội tin rằng chỉ cần có sư tôn lão nhân gia ở đây, không có phiền phức nào không giải quyết được!" Nhắc đến Đạo Kiếp, trong đôi mắt đẹp của hai nàng đều lộ ra vẻ sùng bái, dường như Đạo Kiếp trong lòng họ là người biết tuốt, không gì không làm được.

Cho dù Đạo Quân là một cảnh giới cao không thể với tới, nhưng họ vẫn tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày, sư tôn của họ sẽ vượt qua tất cả, thậm chí vượt qua cả Đạo Quân.

Vọng Thư im lặng, không ngờ suy nghĩ trong lòng hai muội muội lại như vậy, đối với Đạo Kiếp lại sùng bái mù quáng đến thế.

Nhưng nghĩ lại, Vọng Thư thực sự không dám chắc rằng bây giờ mình có thể chiến thắng Đạo Kiếp.

Hơn nữa, trong nhận thức của nàng, Đạo Kiếp dường như thật sự thông hiểu quá khứ vị lai, không có chuyện gì có thể thoát khỏi sự tính

toán của hắn.

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng việc ở cảnh giới Hỗn Nguyên đã chứng được Đại Đạo Thánh nhân, trở thành Ngụy Đạo Thánh thứ hai trong lịch sử, điểm này cũng đủ để khiến các Sử Tiền Đạo Quân không dám coi thường.

Hơn nữa, lần trước Thái Dương Chúc Chiếu hình như cũng vì kiêng dè Đạo Kiếp, mới đánh thức các Sử Tiền Đạo Quân khác.

"Các muội nói đúng, ta sống quá lâu, trải qua quá nhiều, đã mất đi một viên đạo tâm vô địch!" "Những Sử Tiền Đạo Quân đó, cũng không nhất định đều giống như Thái Dương Chúc Chiếu và Hắc Ám Đạo Quân!" Vọng Thư thở dài một tiếng, cũng không quản những chuyện này nữa, nhìn Hi Hòa và Thường Hi nói: "Thôi được, các muội muốn thu đồ, ta cũng không ngăn cản, nhưng phải nhớ, đừng lãng phí quá nhiều tinh lực vào chuyện này, chứng đạo Hỗn Nguyên mới là việc cấp bách nhất hiện nay!" "Muội biết rồi tỷ tỷ!" "Vậy muội không ở lại Thái Âm Tinh lâu nữa, nếu muộn, đồ đệ sẽ không còn đâu!" Được Vọng Thư đồng ý, Hi Hòa và Thường Hi mừng rỡ, vẻ mặt kích động vội vã rời đi, khiến Vọng Thư một phen bất đắc dĩ.

Cũng như hai nàng, Tam Thanh và những người khác cũng đang phái người đi khắp thế giới tìm kiếm những đứa trẻ sinh ra mang theo dị tượng.

Đặc biệt là Tây Phương giáo, phương Tây vốn nghèo nàn, nhân lực khan hiếm, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một phen sầu khổ.

Bây giờ có tình huống này, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thậm chí, so với Tam Thanh, Chuẩn Đề lại đích thân đến phương Đông, bắt đầu "gặt hái", tìm kiếm những đứa trẻ sinh ra mang theo dị tượng.

Chuẩn Đề, lúc này đang ở trong phạm vi của Nhân tộc, thu liễm hết khí tức Thánh nhân, ngụy trang thành một tu sĩ Nhân tộc, du lịch khắp nơi trong Nhân tộc.

Một vị Thánh nhân nếu có tâm ẩn mình, ngay cả thân là Nhân Hoàng Phục Hy, cũng khó mà phát hiện.

Nhưng sắc mặt Chuẩn Đề cũng không tốt lắm, vì y đã ở lại Nhân tộc năm nghìn năm, trơ mắt nhìn Phục Hy liên tiếp thu bảy đứa trẻ sinh ra đã mang theo dị tượng kinh khủng.

Chương 233

Trong lòng y hận biết bao nhiêu, bảy đứa trẻ đó nếu để y mang về phương Tây, đợi chúng trưởng thành, tuyệt đối có thể khiến Tây Phương giáo đại hưng.

Thế nhưng, y chỉ có thể lén lút, căn bản không dám tranh đoạt với Phục Hy.

Nhưng Chuẩn Đề vẫn không từ bỏ, y không tin, tất cả những đứa trẻ sinh ra mang theo dị tượng ở Nhân tộc, chẳng lẽ đều bị Phục Hy biết hết sao?

Y cũng phát hiện ra, Nhân tộc quá đặc thù, những đứa trẻ sinh ra mang theo dị tượng này lại có đến đại bộ phận đều sinh ra ở Nhân tộc.

Phải biết rằng, Nhân tộc mới ra đời bao lâu, chưa nói đến thực lực, chỉ riêng số lượng đã kém xa những siêu cấp đại tộc như Vu Yêu.

Nhưng Yêu tộc tuy cũng có những đứa trẻ sinh ra có dị tượng, nhưng lại căn bản không thể so sánh với Nhân tộc.

Còn Vu tộc, lại càng không có một đứa nào.

Chuẩn Đề là một người kiên trì, không thu được đệ tử, tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Y đã quyết định, lần này một khi có dị tượng ra đời, y sẽ lập tức có mặt, mang đứa trẻ đi.

Ngay cả khi bị Phục Hy phát hiện, cũng không tiếc.

Chỉ cần về đến phương Tây, Phục Hy lại làm được gì?

Đúng là công phu không phụ lòng người, không lâu sau, tại một bộ

lạc nhỏ của Nhân tộc, thật sự có một đứa trẻ ra đời, đi kèm với dị tượng.

Dị tượng không nồng đậm, rất thấp điệu, hiển nhiên, căn bản không thể so sánh với bảy người đệ tử mà Phục Hy đã thu.

Điều này khiến Chuẩn Đề có chút thất vọng, trong lòng cho rằng có thể chỉ là một Đại La Kim Tiên bình thường chuyển thế, hoặc tư chất cao hơn người Nhân tộc bình thường một chút.

Đang cân nhắc có nên ra tay trực tiếp không, y lại phát hiện, dị tượng của đứa trẻ có sự thay đổi.

Lúc đầu là thiên địa chúc mừng, rất thường thấy.

Thế nhưng, sau đó lại hóa thành tiếng Phạm âm vang vọng, như có ba ngàn Phật Đà đang tụng kinh, chỉ cần đến gần đứa trẻ này, liền có thể khiến người ta cảm thấy an ninh.

Điều này cũng khiến bộ lạc nhỏ của Nhân tộc này chìm trong một bầu không khí tường hòa.

Phật, ở thời đại này chưa xuất hiện, nhưng Bát Bách Bàng Môn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn là tiền thân của Phật, vì thế, dị tượng khi đứa trẻ ra đời cũng khiến Chuẩn Đề ngẩn người.

Ngay lập tức, y liền cảm thấy đứa trẻ này có duyên với mình, có lẽ tư chất không bằng mấy người đệ tử mà Phục Hy đã thu, nhưng tuyệt đối là một hạt giống tốt để tu tập pháp môn phương Tây.

Y bèn không do dự nữa, chuẩn bị hiện thân.

Thế nhưng, đúng lúc này, hai giọng nói trong trẻo của nữ tử truyền đến.

"Tỷ tỷ, đằng kia có dị tượng, có thể lại có rồi, muội đi xem!" "Được, chúng ta mau đi!" Hai người nói chuyện, chính là Hi Hòa và

Thường Hi, sau khi trở về từ Thái Âm Tinh, liền ở lại Nhân tộc, bắt đầu chờ đợi những đứa trẻ mang theo dị tượng ra đời.

Không ngờ, thật sự gặp được một đứa.

"Không hay rồi, là hai người bọn họ, không thể ở lại nữa!" Chuẩn Đề biến sắc, vốn đang chuẩn bị hiện thân ra vẻ cao nhân, bây giờ còn tâm tình đâu nữa.

Y lập tức lặng lẽ cuốn đứa trẻ đi, sau đó độn vào hư không, trở về vùng đất phương Tây.

Trùng hợp thay, cảnh này vừa hay bị Hi Hòa và Thường Hi nhìn thấy.

"Chết tiệt, Chuẩn Đề lão tặc!" "Lão tặc này e rằng đã ở Nhân tộc từ lâu, để y nhanh chân đến trước!" Hai nàng sắc mặt vô cùng khó coi, đôi mắt đẹp phun lửa, khó khăn lắm mới gặp được một đứa trẻ sinh ra có dị tượng, chưa kịp tra xét, đã bị người ta cướp đi.

"Làm sao bây giờ?

Có cần nói cho Phục Hy sư đệ, để huynh ấy đoạt lại đứa trẻ không?" Thường Hi nói.

Hi Hòa lắc đầu: "Thôi đi, dù sao Chuẩn Đề cũng là Thánh nhân, đứa trẻ bị đưa về phương Tây, Phục Hy sư đệ có đi đoạt, y cũng sẽ không cho, thậm chí, có thể sẽ kinh động đến những người khác!" "Vậy cứ để yên như vậy sao?" Thường Hi vô cùng không cam lòng.

"Chúng ta đi nơi khác tìm xem, có lúc thu đồ cũng phải nói đến duyên phận, duyên phận chưa đến, như lần này, có xuất hiện trước mặt chúng ta cũng vô dụng!" Hi Hòa thở dài một tiếng, thế là, hai người tiếp tục du lịch trong Nhân tộc.

Phương Tây, Tu Di Sơn, thấy Chuẩn Đề thật sự mang về một đứa trẻ, đặc biệt là nhìn đứa trẻ toàn thân được Phật quang bao phủ, tựa

như Phật Đà trời sinh, khiến Tiếp Dẫn vui mừng khôn xiết.

"Đứa trẻ này tuyệt đối thích hợp tu hành áo nghĩa của Tây Phương giáo chúng ta!" Tiếp Dẫn nghiêm túc nói: "Sư đệ, từ nay về sau, đứa trẻ này sẽ là đại đệ tử của Tây Phương giáo chúng ta.

Ừm, đứa trẻ chưa có tên, vậy thì do vi sư đặt cho một cái, gọi là Lưu Ly đi!" "Lưu Ly, Bản Phật gia tên là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật~!" Tiếp Dẫn: "…" Chuẩn Đề: "…" Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, bây giờ Đế Tuấn đã ổn định đạo quả, tỉnh lại sau khi bế quan.

Y bây giờ là Thánh Đế, vạn năm chi ước sắp đến, tự nhiên phải chuẩn bị một phen.

Lúc này, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Thái Nhất, cùng Thập Đại Yêu Thánh đều tụ tập lại, chuẩn bị thương nghị về cuộc quyết chiến với Vu tộc sắp tới.

Nhưng đối với những sự kiện quỷ dị xảy ra ở Hồng Hoang trong thời gian qua, Thập Đại Yêu Thánh không thể không báo cáo.

"Trẻ sơ sinh mang theo dị tượng kinh khủng?

Người có đại khí vận?

Đại năng chuyển thế?

Không đúng, cho dù có người mang đại khí vận ra đời, hoặc đại năng cổ đại chuyển thế cũng không thể trong vạn năm ngắn ngủi mà sinh ra nhiều như vậy!" Đế Tuấn nhíu mày, Yêu tộc vừa nghe cũng cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Không đúng!" Dường như nghĩ ra điều gì đó, không biết vì sao, y bỗng nhiên nhớ đến câu nói mà Thái Dương Chúc Chiếu đã truyền khắp Hồng Hoang, cho đến Hỗn Độn, vạn năm trước, khi y vừa mới thành đạo.

“Chờ một chút, Bản đế đi rồi về ngay!” Nói xong, Đế Tuấn thoáng một cái biến mất trong đại điện, khi xuất hiện trở lại, đã ở bên trong Đại La Thiên.

Bên trong Đại La Thiên, vương tọa khổng lồ sừng sững, một vị đạo nhân áo đen trẻ tuổi ngồi đó.

Thanh niên này là một hư ảnh, một đạo nguyên thần ấn ký, nhưng lại cho người ta một cảm giác chân thực, như một Ma Thần ẩn mình trong bóng tối đang nhìn xuống chúng sinh.

“Bái kiến Đạo Tôn!” Thấy hư ảnh đó, Đế Tuấn hít sâu một hơi, cúi người hành lễ.

Chương 234

Nếu cảnh này để người khác nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng.

Đế Tuấn, một trong những đại biểu của phe Tử Tiêu Cung, tứ đệ tử của Hồng Quân, sau lưng còn có một vị tồn tại thời tiền sử, bây giờ lại còn chứng đạo thành Thánh, tự xưng Thánh Đế, uy thế của y hiển nhiên đã vượt qua cả Tam Thanh.

Thế nhưng, lúc này Đế Tuấn lại đang hành lễ với một người, kẻ thù không đội trời chung của phe Tử Tiêu Cung, Đạo Kiếp.

Cho dù chỉ là một đạo nguyên thần ấn ký, nhưng cũng đủ để nói lên rất nhiều vấn đề.

"Có chuyện gì?" Thân ảnh trên vương tọa từ từ mở mắt, chỉ là trong ánh mắt lại mang theo vẻ đờ đẫn.

"Là thế này…" Thế là, Đế Tuấn đem những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang gần đây, cùng với âm thanh truyền đi của Thái Dương Chúc Chiếu vạn năm trước kể lại.

Đạo Kiếp im lặng, một lúc lâu sau, mới nói ra bốn chữ, "Sử Tiền Đạo Quân." "Sử Tiền Đạo Quân?" Trong mắt Đế Tuấn lóe lên vẻ mờ mịt, hiển nhiên, y không biết Sử Tiền Đạo Quân là gì.

Y định hỏi sâu hơn, nhưng thân ảnh trên vương tọa lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ, khiến Đế Tuấn thở dài một tiếng.

Y biết, đây chỉ là một tia ấn ký mà Đạo Kiếp từng để lại trong Tam Thập Lục Thiên khi luyện hóa nó, thần trí không nhiều, cũng không thường xuyên tỉnh táo.

Cuối cùng, Đế Tuấn rời đi, nhưng bốn chữ "Sử Tiền Đạo Quân"

lại khắc sâu trong tâm trí y.

"Thôi kệ, cứ theo kế hoạch của Đạo Tôn mà làm, bây giờ đã siêu thoát, cũng giống như Vu tộc, tạm thời rút lui khỏi đại địa Hồng Hoang!" "Tuy có chút không cam lòng, nhưng chưa chắc đã không phải là một cơ hội tạm hoãn.

Đợi lần sau trở về, Bản đế sẽ có đủ thực lực và thế lực, để tranh bá với những người chơi cờ đó!" Trong mắt lóe lên ánh sáng của dã tâm, Đế Tuấn liền bước nhanh về phía Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lần này âm thầm hợp tác với Đạo Kiếp, y cũng đã hạ quyết tâm rất lớn.

Dù sao một khi hợp tác với Đạo Kiếp, liền đồng nghĩa với việc phản bội Hồng Quân, phản bội Thiên Đạo, thậm chí, ngay cả vị trên Thái Dương Tinh kia cũng sẽ không tha cho y.

Nhưng y vẫn làm như vậy, một mặt là vì sự dụ dỗ mà Đạo Kiếp đưa ra quá lớn, mượn sức mạnh của Tam Thập Lục Trọng Thiên, bố trí thiên địa đại cục, giúp y thành đạo.

Thành đạo, phải biết rằng, đó là mục tiêu cuối cùng mà Yêu tộc đã nỗ lực bao nhiêu năm qua, vì nó, họ đã phải trả giá quá nhiều gian khổ.

Cùng là đệ tử của Hồng Quân, người ta Tam Thanh, thậm chí hai người mà y chưa từng coi trọng là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đã thành Thánh, còn y lại bị kẹt ở đây.

Hơn nữa, đối với Hồng Quân và Thái Dương Chúc Chiếu, y luôn cảm thấy hai người này lòng mang ý xấu, đối với Yêu tộc, và cả Tam Thanh, đều là lợi dụng.

Thực ra những điều này không đủ để Đế Tuấn hạ quyết định, đế vương chi đạo của y, diễn kịch với Vu tộc, rút lui khỏi Hồng Hoang,

đối với đế vương chi tâm của y là một đả kích lớn.

Đế giả, phải luôn tiến về phía trước, ngưng tụ khí thế.

Một khi lùi bước, thậm chí thất bại, không chỉ khí vận bị tổn hại, đế tâm cũng sẽ bị tổn hại.

Nhưng điều kiện cuối cùng của Đạo Kiếp, đã hoàn toàn đè bẹp điểm do dự cuối cùng trong lòng y.

Đó là tại một khu vực không người ở Hỗn Độn Tinh Vực, có một nơi thời không yếu ớt, có thể thông đến mặt tối của đại Hỗn Độn, nơi đó cũng tồn tại rất nhiều thế giới.

Sau khi trở lại Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn liền một lần nữa triệu tập Thái Nhất, cùng Thập Đại Yêu Thánh, và hạ lệnh triệu tập đại quân Thiên Đình.

Đương nhiên, đại quân Thiên Đình được triệu tập đều là tu sĩ Yêu tộc bình thường, tinh nhuệ tự nhiên sẽ không xuất động.

Một ngày nọ, sương mù trên Thiên Đình tan biến, một luồng khí tức kinh khủng xông thẳng lên trời, chấn động cửu thiên, càn quét thương mang.

Một luồng khí tức túc sát lan tràn, toàn bộ Hồng Hoang, bất kể ở nơi nào, đều có thể cảm nhận được khí tức túc sát lan tràn giữa thiên địa.

"Hả?

Thiên Đình lại sắp có động thái lớn?" "Đế Tuấn muốn làm gì?

Hồng Hoang vẫn chưa đủ loạn sao!" Cảm nhận được động tĩnh của Thiên Đình, rất nhiều tu sĩ biến sắc, một số người còn oán trách.

"Không đúng, hình như là vạn năm chi ước, không sai, là vạn năm chi ước!" "A, ta cũng nhớ ra rồi, vạn năm trước Vu Yêu hai tộc đã

hẹn chiến, dường như muốn tiến hành quyết chiến.

Hít, không phải bây giờ bắt đầu chứ?" "Chết tiệt, một khi Vu Yêu hai tộc hoàn toàn khai chiến, có khả năng sẽ làm liên lụy đến người vô tội, bần đạo mau đi thôi, đến Hỗn Độn Tinh Vực trốn đi!" Rất nhanh, thế nhân đã nhớ ra vạn năm chi ước, từng người vẻ mặt biến đổi lớn.

Một số đại năng có tu vi cao, trực tiếp kéo cả gia đình chuẩn bị đi đến Hỗn Độn Tinh Vực tị nạn, những người có tu vi thấp, hoặc là đi đến Thái Cổ Tinh Không, hoặc là đi đến gần đạo trường của Thánh nhân.

Hồng Hoang đã trải qua nhiều trận đại chiến, rất nhiều tu sĩ sống sót đều có kinh nghiệm.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc này, Phục Hy ở Nhân tộc, Nữ Oa trên Bất Chu Sơn, cho đến Minh Hà, Hi Hòa, Thường Hi cũng đều lần lượt nhìn về phía Tam Thập Lục Thiên.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh bước ra, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mang ý cười, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy một tia kích động trong ánh mắt họ.

Bên cạnh, là người đồ đệ mới thu, một tiểu sa di.

Tiểu sa di tự đặt tên cho mình, tự xưng là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, vô cùng bá khí.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dường như cũng phát hiện ra tiểu sa di là đại năng chuyển thế, vô cùng thần bí, nhưng đối phương không nói, họ cũng không có cách nào, khó khăn lắm mới thu được một đệ tử tốt, không thể ép buộc chứ?

"Chậc chậc, chơi trò này, Vu Yêu hai tộc sống mái với nhau sao?

Cuối cùng ai là người được lợi?" Tiểu sa di cười như không cười,

mới có mấy tuổi, người không cao, trông rất nghịch ngợm, nhưng đôi mắt trong veo lại thỉnh thoảng lộ ra vẻ tang thương.

Lời nói của y có vẻ tùy ý, nhưng lại khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh ngạc.

Đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng từ U Minh giới xông ra, thân ảnh khổng lồ của Thập Nhị Tổ Vu bước ra, mấy bước đã giáng lâm Vu tộc.

Lúc này, khí tức trên người Thập Nhị Tổ Vu dị thường kinh khủng, huyết khí ngút trời uy áp thương khung, dường như muốn bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

"Hít, Chuẩn Thánh đại viên mãn Tổ Vu!" "Ngoài Hậu Thổ ra, các Tổ Vu khác toàn bộ đều là Chuẩn Thánh đại viên mãn, sao có thể, tu vi của họ tăng nhanh như vậy?" Cảm nhận được khí tức trên người Thập Nhị Tổ Vu, vô số đại năng hít một hơi khí lạnh.

Thế nhưng, họ không biết, lúc này Thập Nhị Tổ Vu, ngoài Hậu Thổ là Địa Đạo Thánh nhân, các Tổ Vu khác không chỉ nhục thân đạt đến Huyền Công đệ bát chuyển đỉnh phong, mà nguyên thần cũng đã tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 235

Có thể nói, mười một vị Tổ Vu bây giờ, đang ở trạng thái viên mãn thực sự dưới Thánh nhân.

"Ha ha ha, Đế Tuấn, xem ra ngươi chờ không nổi rồi, vội vã tìm chết, vậy ta sao có thể không thành toàn cho ngươi!" Một tiếng cười lớn từ miệng Đế Giang truyền ra.

Cùng với sự trở lại của Thập Nhị Tổ Vu, toàn bộ Vu tộc nhanh chóng tập hợp, từng vị Đại Vu huyết khí ngút trời tụ tập sau lưng Thập Nhị Tổ Vu.

Lúc này, Đế Tuấn cũng dẫn theo chúng thần Thiên Đình từ Tam Thập Lục Thiên đi xuống, đến trên không trung Vu tộc.

Hai bên không lập tức ra tay, chỉ đối đầu, nhưng khí tức túc sát lại càn quét toàn bộ Hồng Hoang, khiến mọi người đều hiểu rằng, khoảnh khắc tiếp theo có thể sẽ bùng nổ.

Đồng thời, chư Thánh cũng đang quan sát trận chiến này, trận chiến này bất luận là bên Phục Hy, Nữ Oa, hay Côn Luân Sơn Tam Thanh, Tu Di Sơn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không định can thiệp.

Ngược lại, rất nhiều tu sĩ của phe Đông Hải và phe Tử Tiêu Cung bắt đầu cổ vũ cho hai bên.

"Đế Giang, chúng ta ra tinh không một trận như thế nào?

Bất luận thành bại ra sao, non sông tươi đẹp này Bản đế không muốn phá hủy, càng không muốn bị kẻ có lòng tính kế!" Lúc này, Đế Tuấn mở miệng, mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bây giờ bất luận là phe Thiên Đình, hay phe Tổ Vu, một khi bùng nổ, đó chính là chiến lực cấp Thánh nhân.

Hai tộc vốn đã có Thánh nhân tồn tại, chiến lực như vậy một khi khai chiến trên đại địa Hồng Hoang, chắc chắn sẽ khiến non sông vỡ nát, vô số sinh linh bị liên lụy.

Rất nhiều tu sĩ có tu vi thấp, căn bản không thể thoát khỏi Hồng Hoang, nghe vậy cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi của họ thấp, không giống như những đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể sớm chạy vào Hỗn Độn Tinh Vực để tránh nạn.

"Tự nhiên không có vấn đề gì, đại địa Hồng Hoang là do Phụ Thần sáng tạo ra, Vu tộc chúng ta đương nhiên phải bảo vệ!" "Vậy thì Hỗn Độn Tinh Vực một trận!" Đế Giang gật đầu, toàn tức hai bên lần lượt bay về phía Hỗn Độn Tinh Vực.

Không lâu sau, Vu Yêu hai tộc giáng lâm Hỗn Độn Tinh Vực, đứng trong hỗn độn mênh mông, ngay cả thân thể khổng lồ của Tổ Vu cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

"Oanh!" Đế Tuấn toàn thân khí tức bùng phát, Thánh uy mênh mông, càn quét thương mang, vô thượng đế uy trấn áp cửu thiên.

"Một trận định càn khôn!" "Tế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Tế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Căn bản không có lời thừa thãi, hai tòa tuyệt thế đại trận trực tiếp xuất hiện.

Vô tận tinh quang được tiếp dẫn, từ lần trước Vọng Thư cố ý nới lỏng hạn chế đối với Thái Âm Tinh, cũng khiến cho uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tăng vọt.

Hiển nhiên, lần này lực lượng của Thái Âm Tinh vẫn còn đó.

"Oanh!" Vô tận tinh quang bùng phát, từng ngôi sao hiển hiện trên đó, tựa như những ngôi sao thực sự giáng lâm, khí tức kinh khủng áp bức khiến hỗn độn run rẩy.

Bên kia, Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Bàn Cổ chân thân bây giờ cao đến trăm vạn trượng, khí tức bàng bạc, tuyên cổ thương lương, tựa như Bàn Cổ sống lại.

Lúc này, khí tức của hai tòa đại trận đã vượt qua Thánh nhân thông thường, khí tức kinh khủng ngay cả thời không cũng bị ảnh hưởng.

Tại đại lục Hồng Hoang, Thái Cổ Tinh Không, cho đến những sinh linh trên nhiều tinh cầu tuyên cổ trong Hỗn Độn Tinh Vực, khi cảm nhận được luồng khí tức này đều vô cùng kinh hãi.

Ngay cả những người đang quan chiến như Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa, và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cũng đều vẻ mặt ngưng trọng.

Ngay cả những Thánh nhân này, cũng cảm thấy áp lực cực lớn từ hai tòa tuyệt thế đại trận.

Nếu để họ một mình đối đầu, có khả năng… không địch lại.

Điều này là bình thường, uy lực của hai tòa đại trận tự nhiên sẽ mạnh lên theo thực lực của người bày trận.

Bàn Cổ chân thân không cần phải nói, Hậu Thổ là Thánh nhân, bản thân thực lực đã cường đại, bây giờ Đế Giang và những người khác cũng là Chuẩn Thánh đại viên mãn, nên Bàn Cổ chân thân được tạo thành, đã có được mấy phần uy lực của Bàn Cổ Đại Thần.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng vì Đế Tuấn thành Thánh mà mạnh lên không ít, lại thêm Thái Âm Tinh nới lỏng, khiến cho tòa đại trận này trở nên càng hoàn mỹ hơn.

"Oanh long!" Không nói nhiều lời, hai tòa tuyệt thế đại trận trực tiếp va chạm, trong một sát na, liền khiến cho trong Hỗn Độn nổi lên phong bạo vô biên, địa hỏa phong thủy cuộn trào, diễn hóa thiên địa ngũ hành.

Có thể thấy, Bàn Cổ chân thân khổng lồ kia lại đang đi lại trong

Hỗn Độn, cây búa lớn trong tay vung xuống, tựa như khai thiên tích địa, mỗi một đòn đều khiến Thánh nhân run rẩy.

Đối diện, cùng với cuộc chiến, từ trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận xông ra không còn là tinh quang nữa, mà là từng ngôi sao tuyên cổ khổng lồ.

Nhìn từ xa, tựa như ngân hà đang bùng nổ, Bàn Cổ chân thân đang ở trung tâm, tay cầm búa lớn phấn nát từng ngôi sao một.

Trận chiến kịch liệt kinh khủng như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng phải biến sắc, không dám lại gần.

Cùng với cuộc chiến của hai bên, không ai phát hiện, họ lại vừa đánh vừa di chuyển về phía ngoại Hỗn Độn.

Thậm chí, ngay cả chư Thánh cũng không nhận ra.

Cuối cùng, cũng không biết đã qua bao lâu, cùng với một luồng dao động kinh khủng hơn trước truyền ra, ánh sáng chiếu rọi chư thiên, khiến cho hỗn độn xám xịt hóa thành ngũ sắc sặc sỡ.

Ngay sau đó, một hố đen khổng lồ hiện ra, trực tiếp nuốt chửng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vào trong.

Đồng thời, Bàn Cổ chân thân cũng bắt đầu giải thể, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác đều sắc mặt trắng bệch, chỉ có Hậu Thổ là khá hơn một chút.

Trước mắt ánh sáng vẫn chưa tan, chúng Tổ Vu nhìn nhau, căn bản không dám chậm trễ, trực tiếp san phẳng hố đen trước mắt, và bố trí từng tầng trận pháp, hấp thu Hỗn Độn chi khí.

Rất nhanh, Hỗn Độn chi khí nồng đậm liền nhấn chìm nơi đó.

Sau khi ánh sáng tan đi, khi chư Thánh nhìn tới, lại chỉ phát hiện Thập Nhị Tổ Vu, còn Đế Tuấn, Thái Nhất và một đám Vu tộc đã biến

mất không thấy.

“Chiến đấu kết thúc rồi?” “Yêu tộc thua rồi, chẳng lẽ Đế Tuấn và những người khác đều đã chiến tử?” Chư Thánh ngẩn ngơ xuất thần, có chút không dám tin.

Mặc dù biết cuộc chiến lâu dài cuối cùng sẽ có một bên chiến thắng, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, cũng triệt để như vậy.

Thập Nhị Tổ Vu không một ai chết, còn Đế Tuấn và những người khác lại toàn bộ biến mất không thấy.

“Không thể nào, Đế Tuấn là Thánh nhân, có đại khí vận gia thân, sao có thể dễ dàng bị giết như vậy!” “Đúng vậy, Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc thì đều có thiên địa dị tượng, không thể nào lặng lẽ như vậy được!” Chư Thánh đều cảm thấy có gì đó không đúng.

Chương 236

Nếu Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thánh bị giết, có lẽ họ sẽ tin, nhưng Đế Tuấn là Thánh nhân, sao có thể dễ dàng chết như vậy?

Lại còn trong tình huống Thập Nhị Tổ Vu toàn thắng.

Thập Nhị Tổ Vu căn bản không để ý đến Tam Thanh và những người khác, càng không giải thích chuyện của Đế Tuấn, trực tiếp trở về Vu tộc.

Sau đó toàn bộ Vu tộc đều hành động, ngoại trừ một số ít Vu tộc ở lại, canh giữ Bàn Cổ Điện, những Vu tộc còn lại thì toàn bộ tiến vào U Minh giới.

Vu tộc có động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên kinh động đến toàn bộ Hồng Hoang.

Rất nhanh, tin tức về việc Yêu tộc thất bại, Đế Tuấn và Thái Nhất cùng các tinh nhuệ Yêu tộc toàn bộ biến mất đã truyền đi.

Phản ứng đầu tiên của mọi người về chuyện này là Yêu tộc đã thua, Đế Tuấn và những người khác cũng bị Thập Nhị Tổ Vu chém giết.

Chỉ là rất nhiều đại năng có tâm tư cẩn mật đều cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì trận quyết chiến Vu Yêu này quá dễ dàng, không hề kịch liệt như trong tưởng tượng, quả thực giống như một trận đấu, một bên chiến thắng trở về, bên kia thua rồi rời đi.

Ít nhất là trước khi khai chiến, rất nhiều người đều cho rằng trận chiến này sẽ vô cùng thảm liệt, thậm chí là lưỡng bại câu thương.

Ai có thể ngờ Thập Nhị Tổ Vu lại hoàn toàn vô hại, ngược lại, Đế

Tuấn là một vị Thánh Đế vẫn lạc lại không có một chút dị tượng nào.

Phải biết rằng, Thánh nhân cho đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một khi vẫn lạc, là thiên địa cùng bi, đại đạo ai minh.

Vì thế, rất nhiều người nghi ngờ Đế Tuấn chưa chết, trận chiến này quá quỷ dị, không chừng có bí mật gì đó tồn tại.

Nhưng rất nhanh, sát khí đã lan tràn ở Hồng Hoang suốt mấy chục vạn năm bắt đầu từ từ tan biến.

Bên Vu tộc toàn bộ rút lui, cũng coi như là rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Còn bên Yêu tộc, những tinh nhuệ Yêu tộc còn lại, thì dẫn theo những Yêu tộc còn lại cũng rời khỏi Thiên Đình, lui về Thập Vạn Đại Sơn.

Trong một thời gian, khiến thế nhân thổn thức không thôi.

Hai tộc Vu Yêu đã xưng bá Hồng Hoang suốt trăm vạn năm lại kết thúc như vậy.

"Oanh!" Một ngày nọ, thiên địa chấn động, Thái Cổ Tinh Thần run rẩy, ngay cả Hỗn Độn Tinh Vực cũng chấn động kịch liệt.

Trên Thái Dương Tinh, Hỗn Độn Chung bùng phát ánh sáng rực rỡ, tiếng chuông mênh mông vang vọng, trên thân chuông địa hỏa phong thủy, Hồng Hoang vạn tộc hiển hiện.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chung hóa thành một đạo lưu quang biến mất trên Thái Dương Tinh, xuất hiện ở Hỗn Độn Tinh Vực.

Cùng lúc đó, vô số đại năng thông qua đại thần thông nhìn thấy, trong Hỗn Độn Tinh Vực, một Thái Cực Đồ khổng lồ hiển hiện, rủ xuống âm dương nhị khí, ngay sau đó hóa thành một cây Thiên Địa Kim Kiều dài không biết bao nhiêu vạn dặm.

Còn có một cây đại kỳ màu đen xuất hiện, che trời lấp đất, trấn áp Hỗn Độn hồng mông.

"Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đã biến mất!" Thấy vậy, lập tức có người kinh hô.

Từ lần trước khi ý thức của Bàn Cổ xuất hiện, Khai Thiên Phủ tái hiện, sau đó lại hóa thành Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên.

Hỗn Độn Chung bị Đạo Kiếp trấn áp trên Thái Dương Tinh, còn Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên thì biến mất không thấy.

Thậm chí, vì Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, Lão Tử và Nguyên Thủy đã tìm kiếm một phen, nhưng không có một chút manh mối nào, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trở lại.

"Thái Cực Đồ của bần đạo!" "Bàn Cổ Phiên của bần đạo!" Lúc này, Tam Thanh ở Côn Luân Sơn cũng bị kinh động, không nói hai lời, thân hình liền đến Hỗn Độn Tinh Vực, chuẩn bị thu hồi Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Pháp bảo của mình, lần trước bị mất, lần này xuất hiện trở lại, tự nhiên không thể để mất nữa.

"Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên bây giờ là vật vô chủ, vậy thì tự nhiên có duyên với Tây Phương giáo của ta!" Trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề vẻ mặt trịnh trọng nói, rồi nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn thở dài, mặt đầy khổ sở, nói: "Phương Tây của ta nghèo nàn, khí vận nông cạn, đúng là cần pháp bảo trấn áp khí vận.

Sư đệ, xem ra hai người chúng ta phải tranh đoạt một phen với ba vị sư huynh rồi!" "Thiện!" Hai người mỉm cười, lần lượt xuất thân, giáng lâm Thái Cổ Tinh Không, xông về phía Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Thế nhưng, họ không biết, sau khi họ rời đi, một tiểu sa di đang cười lạnh, mỉa mai nói: "Một đám ngu ngốc, Tam Bảo hiển nhiên có một luồng ý niệm cường đại đang điều khiển, bây giờ hiện thế tất có mục đích!" "Không hay rồi, mau ngăn cản, Khai Thiên Tam Bảo tuyệt đối không thể rơi vào tay họ!" Cùng lúc đó, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng đều lần lượt ra tay, mục đích của họ tự nhiên không phải là tranh đoạt, mà là ngăn cản Tam Thanh và những người khác đoạt được.

Họ biết, Khai Thiên Tam Bảo là do sư tôn Đạo Kiếp cố ý phóng trục vào Hỗn Độn, tất nhiên có dụng ý.

Lần này Tam Bảo chủ động hiển hiện, cũng tuyệt đối không phải là vô cớ.

"Oanh long!" Trong Hỗn Độn, từng luồng thánh uy mênh mông lan tràn, khí tức đại đạo cuộn trào.

Lão Tử đầu đội Thiên Địa Linh Lung Tháp, toàn thân khí tức càn quét bát phương, khuấy động hỗn độn thương mang.

Xung quanh y âm dương nhị khí lưu chuyển, đại đạo pháp tắc giao hòa, dường như muốn giao tiếp với Thái Cực Đồ, tạo ra sự cộng hưởng.

Nguyên Thủy thì càng bạo lực hơn, trực tiếp giáng lâm trước Bàn Cổ Phiên, vươn tay muốn trấn áp kiện chí bảo này.

Thông Thiên cũng đồng thời ra tay, không ai chê pháp bảo nhiều, đặc biệt là Khai Thiên Tam Bảo.

Vì thế, đối tượng y ra tay là Hỗn Độn Chung.

"Thái Thanh sư huynh chậm đã, bảo vật này có duyên với Tây Phương giáo của ta!" Đúng lúc này, Tiếp Dẫn ra tay, chặn Lão Tử lại, hiển nhiên, y cũng muốn tranh đoạt Thái Cực Đồ.

Đồng thời, Chuẩn Đề cũng theo sau, Thất Bảo Diệu Thụ tế ra, trực tiếp đánh lén Nguyên Thủy, đánh bay Nguyên Thủy ra ngoài, và vươn tay lớn tóm về phía Bàn Cổ Phiên.

"Khốn nạn, hai người các ngươi muốn làm gì?" "Tìm chết!" Thấy hai người lại thừa nước đục thả câu, Lão Tử và Nguyên Thủy lập tức nổi giận.

"Hai vị sư huynh, bây giờ Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên là vật vô chủ, chúng ta tự nhiên có tư cách tranh đoạt!" "Không chừng Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên cũng có duyên với phương Tây của ta!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười nói, lời của Tiếp Dẫn còn hàm súc, lời của Chuẩn Đề vừa thốt ra, Lão Tử và Nguyên Thủy liền nổi giận vô cùng.

"Tìm chết!" Tuy nổi giận, nhưng hai người cũng không mất đi lý trí, trước mắt đoạt lại pháp bảo của mình là quan trọng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên muốn ngăn cản, vì thế, trong một thời gian, bốn người bắt đầu giao đấu không ngừng.

Chương 237

Ngược lại, bên Thông Thiên lại rất dễ dàng, vì không có ai cản trở, Hỗn Độn Chung trực tiếp bị y cầm trong tay.

Nhưng đúng lúc này, một đạo quang mang ập đến, tốc độ nhanh đến cực hạn, trực tiếp đánh bay Hỗn Độn Chung ra ngoài, khiến Thông Thiên nổi giận.

Đúng lúc này, một đạo quang mang tập kích với tốc độ nhanh đến cực hạn, trực tiếp đánh bay Hỗn Độn Chung ra ngoài, khiến Thông Thiên đại nộ.

Hắn muốn đuổi theo nhưng lại bị Hậu Thổ và các Tổ Vu khác ngăn cản.

Thấy vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh nói: "Chuyện lần trước bần đạo còn nhớ kỹ, hôm nay vừa vặn làm một trận!" Dứt lời, hắn trực tiếp giết về phía Hậu Thổ.

Mười hai Tổ Vu tự nhiên không sợ, Đế Giang cùng những người khác được Hậu Thổ che chắn phía sau, một mình nàng nghênh chiến Thông Thiên Giáo Chủ.

Mười hai Tổ Vu ngoại trừ Hậu Thổ ra, những người khác chưa thành đạo, căn bản không cách nào đối kháng với Thánh Nhân.

Tổ Vu cũng có ngạo khí của mình, khi chiến đấu với một mình Thông Thiên Giáo Chủ, bọn hắn càng sẽ không triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân.

Vì vậy, để tranh đoạt Khai Thiên Tam Bảo, trong Hỗn Độn Tinh Vực nhất thời đánh đến thiên băng địa liệt.

Nếu là ngày thường, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tự

nhiên sẽ liên thủ đối phó đám người Phục Hy, ba đấu năm tất chiếm ưu thế.

Nhưng hôm nay Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bao tàng họa tâm, cũng muốn tranh đoạt Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, tự nhiên biến thành một trận hỗn chiến.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Tuy nhiên, tranh đấu chưa được bao lâu, bỗng nhiên từ Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên phân biệt bộc phát ra một cỗ khí tức khủng bố.

Ba kiện chí bảo uyển như triệt để phục sinh, khí tức chấn động thương khung, quét ngang Hỗn Độn.

Đồng thời, ba kiện chí bảo dường như đang cộng hưởng, phía sau mỗi kiện chí bảo đều có hư ảnh một cây búa lớn.

Khí tức ba kiện chí bảo bộc phát cường đại đến mức khiến Thánh Nhân cũng phải hãi nhiên, nhao nhao bị trấn bay ra ngoài.

Chuẩn Thánh cũng đình chỉ chiến đấu, ánh mắt vọng về phía ba bảo vật.

Tiếp đó, dưới ánh mắt chấn kinh và hãi nhiên của chư Thánh, ba món bảo vật phân biệt trình thế tam giác, xuất hiện tại ba phương hướng của Hỗn Độn Tinh Vực, cũng bắt đầu triển khai công kích đối với Hỗn Độn Tinh Vực.

"Ầm ầm!" Giờ khắc này, tam bảo giống như có linh trí, điên cuồng công kích Hỗn Độn Tinh Vực, uy lực mỗi đòn đều như siêu việt Thánh Nhân, khiến chư Thánh run rẩy.

Chúng căn bản không giống Tiên Thiên Chí Bảo, mà càng giống ba

kiện Hỗn Độn Linh Bảo ở trạng thái đỉnh phong, tựa như ba tôn Ma Thần đang điên cuồng công kích Hỗn Độn.

Vô tận Hỗn Độn bị khai tịch, địa hỏa phong thủy hung dũng, từng khối đại lục được khai mở, hòa nhập vào Hồng Hoang đại lục.

Thậm chí những nơi nó đi qua, những ngôi sao tuyên cổ trong Hỗn Độn Tinh Vực cũng bởi vì sức mạnh của tam bảo mà hóa thành đại lục.

Càng làm cho người ta chấn kinh là, sinh linh sinh sống trên những ngôi sao tuyên cổ kia lại không chịu chút thương hại nào.

"Khai thiên tích địa?" Cảnh tượng này không chỉ khiến thế nhân trợn tròn mắt, mà ngay cả Thánh Nhân cũng ngẩn người.

Bọn hắn trơ mắt nhìn từng khối thế giới được khai tịch dung nhập vào Hồng Hoang.

Khai Thiên Tam Bảo mỗi một lần khai tịch ra đại lục đều uyển như một cái Đại Thiên Thế Giới, trong thời gian ngắn liền có hàng ngàn hàng vạn Đại Thiên Thế Giới dung nhập Hồng Hoang.

Cảnh tượng này làm cho rất nhiều người như trở lại thuở Hồng Hoang sơ khai, thấy được một tôn cự nhân vĩ ngạn bổ ra Hỗn Độn, sáng tạo Hồng Hoang.

Phục Hy, Nữ Oa, nãi chí đám người Tam Thanh nhất thời có chút không biết làm sao.

Cùng lúc đó, tại các nơi ở Hồng Hoang, từng vị chuyển thế Đạo Quân thần tình cũng trở nên ngưng trọng.

Giờ khắc này, tu sĩ thân tại Hồng Hoang rõ ràng có thể cảm giác được, theo Hồng Hoang đại lục khuếch đại, thiên địa linh khí bắt đầu trở nên càng ngày càng nồng đậm, thậm chí ngay cả thiên địa pháp tắc cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng.

“Ông ~!” Đúng lúc này, toàn bộ Hồng Hoang, tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được, trong minh minh giống như có một cỗ ý chí to lớn đang thức tỉnh.

Thiên uy di mạn, Thiên Đạo thức tỉnh.

Theo Hồng Hoang được khai tịch, sức mạnh Thiên Đạo cũng đang tăng cường, ý chí Thiên Đạo cũng đã thức tỉnh.

“Thiên Đạo thức tỉnh!” “Thiên Đạo biến mạnh, đây cũng không phải chuyện tốt!” Tại các nơi, từng vị chuyển thế Đạo Quân đều nhao nhao biến sắc. ...

Tại một nơi thời không không biết tên, khí tức Hỗn Độn di mạn, địa hỏa phong thủy vô cùng cuồng bạo, càng thỉnh thoảng có Hỗn Độn Lôi Đình nổ vang, mỗi một đạo Hỗn Độn Lôi Đình đều có thể làm cho Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc.

Thế nhưng, tại loại thời không nguy hiểm này, cư nhiên có một hòn đảo hình tam giác tựa như đang phiêu phù, cả hòn đảo bị đại trận bao phủ, không chịu chút thương hại nào.

Trên đảo, một đạo thân ảnh đang lẳng lặng đứng đó, một tay chắp sau lưng, một tay khác đặt vào trong hư không.

Cách đó không xa, một lão giả hồn thân y phục rách rưới đang quỳ một chân trong Hỗn Độn, chu thân không ngừng bị địa hỏa phong thủy đả kích, càng có Hỗn Độn Lôi Đình thỉnh thoảng rơi xuống, bất quá đều bị một khối ngọc điệp trên đầu cản lại.

Ngọc điệp tản ra khí tức huyền ảo, ba ngàn đại đạo pháp tắc rủ xuống, chỉ bất quá giờ khắc này ngọc điệp lại phong vũ phiêu dao, trên thân xuất hiện từng đạo vết nứt.

Lão đạo sắc mặt tái nhợt, khí tức có chút uể oải, ngẩng đầu nhìn bàn tay to lớn trên đầu không ngừng giáng xuống địa hỏa phong thủy

cùng Hỗn Độn Lôi Đình, trên mặt tràn đầy lửa giận và hối hận.

"Hồng Quân, ngươi thua.

Ở trong Thứ Nguyên Hỗn Độn, ngươi mất đi quyền khống chế đối với Thiên Đạo, chỉ cần thêm một nguyên hội, Bản tôn liền có thể triệt để ma diệt ngươi!" Một thanh âm băng lãnh vang lên.

Hồng Quân không nói chuyện, y nguyên đang kiên trì, hắn không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy bại.

Không sai, hai người này chính là Đạo Kiếp và Hồng Quân.

Vạn năm trước, Hồng Quân dùng kế lợi dụng sức mạnh Thiên Đạo kiềm chế Đạo Kiếp, thả ra chân linh của Long Vương và Phượng Tổ, liền đem Đạo Kiếp đày vào không gian Thứ Nguyên Hỗn Độn, lại không nghĩ tới cuối cùng ngay cả mình cũng bị kéo vào.

Chương 238

Nơi này không có thời gian cũng không có không gian, chỉ có Hỗn Độn chi lực cuồng bạo và địa hỏa phong thủy, Hỗn Độn Thần Lôi diễn hóa, càng không cách nào bổ sung tiêu hao trong cơ thể.

Hai người đều mất phương hướng, bởi vậy liền giằng co ở chỗ này.

Đương nhiên, cố ý giằng co chính là Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp nãi là Đại Đạo Thánh Nhân, dù cho ở chỗ này tiêu hao hầu như không còn, cuối cùng bị ma diệt, nhưng y nguyên có thể dùng một tia chân linh từ trong dòng sông Đại Đạo trùng sinh.

Nhưng Hồng Quân không được, tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng Thiên Đạo làm sao có thể so với Đại Đạo?

Đại Đạo không chỗ nào không có mặt, Thiên Đạo rời đi Hồng Hoang thì không còn tác dụng.

Bởi vậy, vừa đến cái địa phương khủng bố này, Hồng Quân căn bản không muốn cùng Đạo Kiếp chiến đấu.

Tuy nhiên, Đạo Kiếp lại khăng khăng không buông, mới có một màn này.

Chỉ bất quá tu vi Hồng Quân dù sao cũng không yếu, nãi là tồn tại vô hạn tiếp cận Hỗn Độn Cảnh, lại thêm chưởng khống Tạo Hóa Ngọc Điệp là kiện Hỗn Độn Chí Bảo tàn khuyết, nhất thời cũng khó giết chết.

Đại thủ kình thiên, che khuất Hỗn Độn, vô tận hủy diệt chi lực hung dũng, dẫn động địa hỏa phong thủy và Hỗn Độn Lôi Đình.

Dưới bàn tay lớn, Hồng Quân đỉnh đầu Tạo Hóa Ngọc Điệp, phấn

lực ngăn cản.

Hắn không cam lòng, phẫn nộ, kết cục này không phải thứ hắn muốn.

Hắn muốn đánh lén ám toán Đạo Kiếp một vố, đem Đạo Kiếp lưu đày, lại không nghĩ rằng ngay cả mình cũng đáp vào.

"Hửm?" Đúng lúc này, một cỗ khí tức mạc danh dũng động, chẳng những Đạo Kiếp cảm ứng được, Hồng Quân cũng cảm ứng được.

"Khí tức Thiên Đạo?

Khí tức Thiên Đạo đang tăng cường?" Đạo Kiếp nhíu mày, thần tình xuất hiện ba động.

"Khí tức Thiên Đạo... cơ hội tốt!" Hồng Quân lại đại hỉ, khí tức trên thân chấn động, bộc phát toàn lực, trực tiếp đem bàn tay lớn của Đạo Kiếp đẩy ra một góc, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, phá toái Hỗn Độn, thuận theo khí tức Thiên Đạo vọt tới.

"Khí tức Thiên Đạo, dạng này cũng tốt, liền có thể tìm được Hồng Hoang!" Đạo Kiếp cũng vui vẻ, không có đi quản Hồng Quân.

So với trấn áp Hồng Quân, về Hồng Hoang mới là đại sự, dù sao hôm nay Hồng Hoang phong vân biến ảo, từng cái tồn tại sử tiền ẩn tàng, không chừng lúc nào liền sẽ nhảy ra gây sự.

Khí tức Thiên Đạo có thể truyền đi xa như vậy, lại rõ ràng tăng cường, hiển nhiên trong Hồng Hoang đã xảy ra đại sự.

Không có tọa độ tại Thứ Nguyên Hỗn Độn, hai người căn bản không dám loạn tẩu, bây giờ thuận theo khí tức Thiên Đạo, rất nhanh liền cảm ứng được Hồng Hoang.

Một giây sau, hai người trước sau xuất hiện tại Hồng Hoang.

"Ầm ầm!" Vừa mới xuất hiện, vô luận Đạo Kiếp hay Hồng Quân

thần tình đều chấn động, trợn mắt hốc mồm.

Trực tiếp thấy Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, ba kiện Khai Thiên Chí Bảo đang tại ba cái phương hướng bộc phát, vô tận Hỗn Độn bị khai tịch, địa hỏa phong thủy hung dũng, diễn hóa thiên địa ngũ hành, sau đó lại đem Đại Thiên Thế Giới mới khai tịch từng cái dung nhập Hồng Hoang đại lục.

"Hồng Hoang khuếch đại gấp đôi có thừa!" Hai người đều chấn kinh, phải biết, bọn hắn mới rời khỏi Hồng Hoang hơn một vạn năm, trong khoảng thời gian ngắn như vậy thế mà xảy ra đại sự bực này.

Bất quá vô luận Đạo Kiếp hay Hồng Quân đều không có đi động vào Khai Thiên Tam Bảo, Khai Thiên Tam Bảo tự chủ phục tô là tuyệt đối không có khả năng, tất nhiên là ý chí Bàn Cổ xu thế.

Như vậy hiển nhiên, hành động của tam bảo hiện nay cũng là thừa tái ý chí của Bàn Cổ.

"Thiên Đạo tăng cường, cư nhiên làm cho Bản tọa cảm thấy áp lực!" Đạo Kiếp nhìn về phía thương khung, Thiên Đạo quy tắc di mạn tại Hồng Hoang đang tăng cường, theo Hồng Hoang đại lục khuếch đại, Thiên Đạo sẽ càng ngày càng mạnh.

"Ông ~!" Một bên khác, Hồng Quân vừa về đến, thần tình liền biến đổi, sắc mặt hốt nhiên trở nên ngốc trệ, ngay sau đó, mâu quang liền vô cùng lãnh mạc, khí tức thuộc về Thiên Đạo tản ra trên người hắn.

"Lại lần nữa hợp đạo sao?

A, mạnh lên?

Hồng Quân lão nhi về sau chỉ sợ thành khôi lỗi, muốn thoát ly và mưu toan Thiên Đạo càng khó khăn hơn!" Cảm ứng được khí tức Hồng Quân biến ảo, Đạo Kiếp trước là sững sờ, ngay sau đó châm

chọc nói.

Rõ ràng nhìn ra được, trước khi hợp đạo, sắc mặt Hồng Quân trở nên thiết thanh.

"Sư tôn, sư tôn đã về!" "Thật là sư tôn!" "Ha ha, sư tôn trở về, thái tốt rồi!" Rất nhanh, thân ảnh Đạo Kiếp liền bị đám người Phục Hy phát hiện, từng người đương tức đại hỉ.

Đồng dạng, thân ảnh Hồng Quân cũng bị đám người Tam Thanh phát hiện, thần sắc vui mừng, ngay sau đó nhao nhao tiến lên kiến lễ.

Đương nhiên, tình cảm đối với Hồng Quân cũng không như Phục Hy Nữ Oa đối với Đạo Kiếp, bọn hắn đối với Hồng Quân tuy là dựa vào, nhưng đồng dạng cũng sợ hãi.

"Đều về Tử Tiêu Cung!" Hồng Quân thần tình lãnh mạc, ánh mắt quét qua trên mặt đám người Tam Thanh, một bước bước ra, biến mất không thấy.

Điều này làm cho sắc mặt Tam Thanh biến đổi, liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao mở miệng: "Thiên Đạo Hồng Quân!" Bất quá bọn hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên đối mặt Thiên Đạo Hồng Quân áp lực rất lớn, nhưng lại cảm giác so với đối mặt Hồng Quân trong tình huống bình thường thì thiếu đi một phần thâm trầm.

Không dám chậm trễ, bọn hắn nhao nhao đi theo Hồng Quân tiến về Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên cuối cùng nhìn Hậu Thổ một cái, nói: "Trận chiến này thôi tại đây, lần sau lại chiến!" Hậu Thổ không nói chuyện, nàng tịnh không thích chiến đấu, nhưng cũng chưa từng sợ hãi chiến đấu.

Nàng nhìn về phía Đạo Kiếp, không hiểu hỏi: "Sư tôn, đây là chuyện gì xảy ra?" Những người khác cũng đều nhìn về phía Đạo Kiếp.

“Rất nhanh sẽ biết!” Đạo Kiếp không có giải thích, sự thật thượng hắn cũng không quá rõ ràng, duy chỉ suy đoán khả năng là kế hoạch của Bàn Cổ.

Hắn không có đi quản Khai Thiên Tam Bảo, ngay sau đó liền mang theo một đám đệ tử về Tam Tiên Đảo.

Ân, Tam Tiên Đảo lại bị trọng tân luyện chế một phen, hóa thành một kiện Hậu Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự thập phân cường đại.

Trên đường trở về, Phục Hy cùng mọi người bắt đầu thuật lại sự kiện phát sinh ở Hồng Hoang vạn năm qua.

Đối với Vu Yêu chi chiến, Đế Tuấn biến mất, Đạo Kiếp cũng không có ngoài ý muốn, vừa trở về, hắn liền tiếp thu tin tức từ đạo nguyên thần ý niệm ở Tam Thập Lục Trọng Thiên kia.

Chương 239

Có thể nói, Đế Tuấn là do bản thân hắn an bài, giao dịch lần này cũng không làm cho Đế Tuấn chịu thiệt, chẳng những để Đế Tuấn chứng đạo Hỗn Nguyên, còn cấp cho hắn cơ hội chinh phục phiến Đại Hỗn Độn âm ám vị diện kia.

Không sai, Đạo Kiếp phát hiện một phiến thiên địa khác, muốn từ năm đó khi ý thức Bàn Cổ thức tỉnh, cùng Hắc Ám Đạo Quân một trận chiến, từ trong Thời Không Trường Hà mà phát hiện ra.

Năm đó một trận chiến nhao nhao mê thất trong thời không, địa phương xuất hiện tuyệt đối không phải phiến Đại Hỗn Độn này.

Phiến Hỗn Độn kia đồng dạng có thế giới tồn tại, thế giới phi thường nhiều, bách hoa trán phóng.

Chỉ là trong phiến Hỗn Độn kia, không có thế giới giống như Hồng Hoang, càng không có Hỗn Độn sinh linh giống như Tam Thiên Ma Thần.

Vì vậy, hắn liền xưng hô phiến Hỗn Độn kia là Âm Ám Hỗn Độn, địa phương trái ngược với Hỗn Độn nơi Hồng Hoang tọa lạc.

Kỳ thật đối với các giới của phiến Hỗn Độn kia, hắn cũng thập phân hiếu kỳ, chỉ là biên giới Hồng Hoang quá không an ninh, căn bản không có thời gian đi.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dẫn dụ Đế Tuấn, bày kế một trận.

"Thái Dương Chúc Chiếu cư nhiên hoán tỉnh những cái cổ lão tồn tại kia?

Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế?" Phục Hy và Nữ Oa tịnh không rõ ràng, bất quá khi Hi Hòa cùng Thường Hi nói xong, sắc mặt Đạo Kiếp

vi vi biến đổi.

“Cái gì?

Bần đạo... những đồ đệ kia đều là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế?” Phục Hy kinh hô, thân thể run lên, cảm thấy bất khả tư nghị.

Hiển nhiên trước khi Đạo Kiếp trở về, Hi Hòa Thường Hi cũng không đem chuyện này nói cho hắn.

“Đồ nhi Nguyên Mẫu của ta cũng là Sử Tiền Đạo Quân?

Hai vị sư tỷ, xác định không nói đùa chứ?

Nguyên Mẫu nhìn cũng không giống Sử Tiền Đạo Quân!” Nữ Oa cũng bất khả tư nghị nói.

Đồ nhi mới thu Nguyên Mẫu nãi là một gốc Nguyên Mộc, một gốc Tiên Thiên Linh Căn, cứ việc thập phân thần bí, nàng cũng chưa từng thấy qua loại linh căn này, nhưng ngày bình thường, Nguyên Mẫu đều thập phân hoạt bát khả ái, cổ linh tinh quái, cũng không giống một tôn lão quái vật sống vạn cổ.

Một bên, Minh Hà thần sắc băng lãnh, trầm mặc bất ngữ cũng thân thể run lên, hắn nghĩ tới đồ đệ Lục Nhận của mình.

Tây Vương Mẫu cũng thập phân chấn kinh, bất quá may mắn nàng không thu đồ đệ, ân, một cái cũng không thu.

“Là thật, tỷ tỷ nói cho ta biết, tỷ tỷ chính là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, tự nhiên đối với khí tức những tồn tại kia thập phân quen thuộc!” Hi Hòa vẻ mặt trịnh trọng nói, loại sự tình này nàng nào dám nói đùa.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hậu Thổ, Hậu Thổ sững sờ, bất đắc dĩ nói: “Nhìn ta làm gì, ta tuy nhiên chưởng quản U Minh Giới, khả na đẳng tồn tại chuyển thế căn bản không cần thông

qua luân hồi!" "Đích xác là chuyện đại sự!" Đạo Kiếp trầm mặc một chút, thần sắc trịnh trọng nói: "Đã là Vọng Thư đạo hữu nói, vậy tuyệt đối sẽ không không có lửa làm sao có khói, các ngươi đi về trước, lát nữa đem đệ tử đều mang đến.

Đặc biệt là ngươi, Phục Hy, đem bảy tên đệ tử của ngươi đều mang đến, thu bảy cái, một cái lộng không tốt, sẽ xảy ra đại sự!" "Vâng, sư tôn!" Chúng đệ tử gật đầu, Phục Hy thần sắc phát khổ.

Vốn dĩ thu được bảy cái đệ tử thiên phú tuyệt luân, đều là Nhân tộc, làm cho hắn bội cảm hữu diện tử, quyết định hảo hảo bồi dưỡng, để bọn hắn tráng đại Nhân tộc, lại không nghĩ cư nhiên xảy ra chuyện.

"Lạc lạc, Phục Hy sư đệ, đừng sợ, có sư tôn tại, hết thảy đều dễ giải quyết.

Ngươi thế nhưng là thu bảy vị chuyển thế Đạo Quân, loại sự tình này một khi tuyên dương ra ngoài, mặt mũi của ngươi còn lớn hơn cả trời!" "Đúng thế, thực sự là hâm mộ chết tỷ muội chúng ta, đến hiện tại mới thôi, một cái đệ tử cũng chưa thu!" Rời đi Tam Tiên Đảo, Hi Hòa Thường Hi liền cười hì hì đối với Phục Hy đang vẻ mặt sầu khổ nói.

Các nàng tịnh không phải trêu chọc, là lời nói thật lòng, hâm mộ Phục Hy.

"Hai vị sư tỷ, đừng trêu chọc sư đệ ta!" Phục Hy cười khổ, không có lại để ý tới hai nữ, trực tiếp xé rách hư không, biến mất không thấy.

Như hôm nay Hồng Hoang, mỗi thời mỗi khắc đều biến động, các nơi thỉnh thoảng có sơn xuyên bạt địa, dòng sông cũng đang khoách trương.

Tuy nhiên lần này biến cố làm cho thế nhân chấn kinh và không

hiểu, nhưng đối với tuyệt đại bộ phận tu sĩ mà nói nãi là hảo sự.

Thiên địa linh khí gia tăng, cũng làm cho tu hành càng thêm dễ dàng một chút.

Ngắn ngủi vài năm, liền có tu sĩ tiếp liên đột phá, đương nhiên đều là tu sĩ dưới Đại La, đối với Đại La Kim Tiên nãi chí Chuẩn Thánh mà nói, tịnh không có ảnh hưởng quá lớn.

Thiên địa linh khí xác thực đang gia tăng, pháp tắc rõ ràng có thể thấy được, nhưng mà, theo Thiên Đạo biến mạnh, hạn chế cũng càng ngày càng nhiều.

Rất nhiều đại năng phát hiện, như hôm nay Thiên Địa và Thiên Đạo vô nghi là một cái mâu thuẫn.

Thậm chí trong lòng bọn hắn nhận vi Thiên Đạo vốn không nên tồn tại, Thiên Đạo căn bản không phải thứ tốt.

Tuy nhiên, lời này lại không ai dám nói, dù sao đã có sự tình lần trước, chỉ sợ hiện nay Thiên Đạo đã đản sinh ý niệm, có tư tâm.

Cũng chính bởi vì như thế, rất nhiều đại năng đối với Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi, không có Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo không hoàn thiện, tu hành liền không khó như vậy.

Thiên Đạo hoàn thiện, lại thêm ý chí Hồng Quân ảnh hưởng, cũng khiến cho Thiên Đạo có tình cảm.

Lại nói, mấy người Phục Hy đều riêng phần mình về lãnh địa, gặp môn hạ đệ tử, cũng nói rõ muốn mang đi gặp Đạo Kiếp.

Lời này vừa nói ra, một đám chuyển thế Đạo Quân sắc mặt đại biến, đều nhao nhao trầm mặc.

Muốn nói tại trong Hồng Hoang này ai làm cho bọn hắn kiêng kỵ nhất, không phải Chư Thánh, cũng không phải Hồng Quân và Thiên

Đạo, trừ bỏ Bàn Cổ chưa chết hẳn không biết trốn ở địa phương nào ra, liền là Đạo Kiếp.

"Thôi được, chúng ta không đi, hắn cũng sẽ tìm tới cửa, đi thôi, cái gì nên đối mặt chung quy phải đối mặt!" "Không sai, gặp một lần thì như thế nào?

Chúng ta tức liền chuyển thế, cũng y nguyên nội tình thâm hậu, chẳng lẽ còn sẽ sợ hắn hay sao?" Mấy tên đệ tử của Phục Hy thương nghị một phen, cuối cùng có quyết định.

Kỳ thật tại lúc bị Phục Hy thu làm đệ tử, bọn hắn liền nghĩ kỹ, tại Hồng Hoang, tại cái đại thời đại sắp giáng lâm này, bọn hắn đều cần minh hữu, cần chém giết một thế, Đạo Kiếp vô nghi là minh hữu tốt nhất.

Đồng dạng bọn hắn cũng có thể tìm kiếm đầu nhập Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề môn hạ, như thế liền lựa chọn Hồng Quân.

Phủ tắc, cứ việc chuyển thế cần trùng tu, nhưng muốn để mấy cái Chuẩn Thánh và Thánh Nhân kia phát hiện không được cũng dễ dàng, áp chế dị tượng xuống là được.

Nhưng bọn hắn không có làm như thế, nguyên nhân không riêng gì lựa chọn minh hữu, đồng dạng cũng là vì phòng bị những kẻ cùng là Sử Tiền Đạo Quân, có những kẻ căn bản không định chuyển thế, bại lộ Đạo Quân chi thân hủ hủ.

Chương 240

Bọn hắn cần trưởng thành, cần chỗ dựa và minh hữu, nếu như làm một tán tu tương lai sẽ bước đi gian nan.

Những Sử Tiền Đạo Quân này đích xác có tự tin có thể nhanh chóng trưởng thành, nhưng làm tán tu dù sao cũng sẽ lạc hậu người khác, đại đạo chi tranh một bước lạc hậu, sẽ từng bước lạc hậu.

"Sư tôn, ngã đáp ứng, đã bái người làm thầy, như vậy Đạo Kiếp liền là sư tổ của ta, sớm muộn phải gặp, không bằng hiện tại đi một chuyến!" Một tên thanh niên Nhân tộc gọi là Thần Nông thị mở miệng nói.

Hắn nãi là Dược Thần Đạo Quân chuyển thế, Đạo Quân của Dược Đan thời đại.

Tại bên cạnh hắn là Hiên Viên, Thiếu Hạo, Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn, mấy cái cộng thêm Phục Hy, cũng được gọi là Nhân Tộc Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chỉ là cái Tam Hoàng Ngũ Đế này trừ bỏ Phục Hy ra, toàn bộ đều là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế.

Dược Thần Đạo Quân hóa thành Thần Nông, Đế Hồng Đạo Quân hóa thân thành Hiên Viên, Thiên Thánh Đạo Quân hóa thân thành Thiếu Hạo, Phong Liệt Đạo Quân hóa thành Chuyên Húc, Càn Đô Đạo Quân hóa thân thành Đế Khốc, Hồng Thiên Đạo Quân hóa thân thành Nghiêu, Thần Dịch Đạo Quân hóa thân thành Thuấn.

Bảy vị Đạo Quân đều đến từ thời đại bất đồng, một cái so với một cái cổ lão, như hôm nay báo ra danh hiệu, cứ việc Phục Hy trong lòng có sở chuẩn bị, y nguyên làm cho hắn chấn hám không thôi.

Hắn như hôm nay không còn là loại ếch ngồi đáy giếng, từ chỗ Hi Hòa Thường Hi biết được, Sử Tiền Đạo Quân nãi là tồn tại chứng đắc Đại Đạo trong từng đoạn tuế nguyệt cổ lão trước khi Tam Thiên Ma Thần đản sinh.

Bọn hắn là chúa tể của từng cái thời đại, ròng rã bảy cái thời đại, quang tuế nguyệt tồn hoạt liền làm cho Phục Hy da đầu run lên.

Như hôm nay bảy vị Đạo Quân cư nhiên là đệ tử của hắn, quang ngẫm lại, Phục Hy đều cảm giác đang nằm mơ.

"Xác định nhận ta cái sư phụ này?" Phục Hy lần nữa hỏi một câu.

"Ha ha!" Thần Nông cười, nói: "Sư tôn, không cần nói nhiều, chúng ta chuyển thế, liền đại biểu cho một cái bắt đầu mới, thân phận quá khứ không trọng yếu.

Về phần vấn đề thân phận, sống vạn cổ tuế nguyệt, trải qua một cái lại một cái thời đại, có gì nhìn không thấu!" "Đúng thế, sư tôn, như hôm nay ta chỉ là một cái thiếu niên mấy trăm tuổi, tự đương sống dưới sự che chở của sư tôn!" Hiên Viên cũng cười nói.

Đám gia hỏa này từng cái nhìn thập phân đôn hậu, uyển như lân gia đại nam hài, lại làm cho Phục Hy không biết nói gì cho phải.

Bất quá người ta đều không nói gì, hắn phản đảo úy úy súc súc, Phục Hy tự nhiên sẽ không cho phép, dù sao hắn cũng là một vị Thánh Nhân, càng là Nhân Đạo Chi Chủ.

Vì vậy, hắn rất nhanh liền bày ra uy nghiêm sư tôn, nói: "Cũng được, đã là thành tâm, như vậy Phục Hy ta liền thác đại, làm sư tôn của các ngươi.

Đi thôi, theo vi sư tiến về Tam Tiên Đảo, bái hội tổ sư!" "Vâng, sư tôn!" Thất đại Đạo Quân hàm tiếu.

Không biết vì sao, thái độ như vậy làm cho Phục Hy tâm tình sục

sôi, hốt nhiên hắn nhớ tới lời Hi Hòa Thường Hi, giờ khắc này, tự hồ cảm thấy thu bảy tên chuyển thế Đạo Quân đích xác không phải chuyện xấu, tương phản, thật cấp cho hắn trướng kiểm diện.

Cùng lúc đó, tại U Minh Huyết Hải, khi nghe Minh Hà hỏi thân phận, Lục Nhận trầm mặc.

Cuối cùng hắn lựa chọn thừa nhận, bởi vì hắn minh bạch, đã bị vị kia phát hiện, không thừa nhận cũng vô dụng.

"Ngã nên xưng hô ngươi như thế nào?" Minh Hà thở dài một tiếng, thần tình vô cùng phức tạp.

"Sư tôn, ngài gọi ta Lục Nhận là được, tằng kinh Lục Nhận Đạo Quân chính là ta, như hôm nay cũng là cái tên này!" Lục Nhận trầm mặc một chút, mở miệng nói.

"Ngươi nguyện ý gọi ta sư tôn?" Nghe vậy Minh Hà vẻ mặt không dám tin tưởng, phải biết hắn chỉ là một cái Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh Nhân cũng không phải.

Đứng tại trước mặt hắn là người nào?

Một vị Sử Tiền Đạo Quân đi Sát Lục Chi Đạo.

"Tiền thế đã qua, ta chỉ sống tại đương thế!" Lục Nhận nói không nhiều, nhưng ý tứ lại rõ ràng.

Điều này làm cho Minh Hà thập phân vui mừng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, lập tức liền mang theo Lục Nhận tiến về Tam Tiên Đảo.

Bất quá giờ khắc này, vô luận Phục Hy hay Minh Hà, trong lòng đều có quyết định, đã những Sử Tiền Đạo Quân này tâm cam tình nguyện làm đồ đệ, như vậy bọn hắn nhất định sẽ đem đồ đệ bảo hộ tốt, dù cho là sư tôn nhà mình muốn đối với đồ đệ bất lợi, bọn hắn cũng sẽ tận lượng cầu tình.

Nếu như Đạo Kiếp biết ý nghĩ của bọn hắn, nhất định sẽ im lặng, không có đạo lý nha, tâm đều hướng về đồ đệ rồi.

Một bên khác, Nữ Oa cũng mang theo Nguyên Mẫu từ Bất Chu Sơn đi xuống.

So với bên Phục Hy và Minh Hà, sư đồ hai người đảo hiển đến dị thường khinh tùng.

Trên đường đi, sư đồ hai người du sơn ngoạn thủy, tịnh không sốt ruột tiến về Tam Tiên Đảo.

Trong lúc đó, Nữ Oa kể lại kinh lịch bái sư, đem kinh lịch bị sét đánh cũng kể ra, vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Nguyên Mẫu nghe được hưng phấn liên liên, tựa hồ càng ngày càng đối với cái sư tổ này cảm thấy hứng thú.

Lại nghe Nữ Oa bị sét đánh mười vạn năm, nha đầu này liền cười ha hả.

Đồng thời, nàng cũng kể lại lịch sử của mình, thời đại của nàng gọi là Cự Thụ thời đại, toàn bộ thời đại, vô số thế giới đều được từng khỏa Thế Giới Thụ nâng đỡ, ngay cả chủ thế giới cũng là đang ở trên một khỏa siêu cấp Thế Giới Thụ.

Thời đại kia, cũng có vạn tộc, nhưng đại đạo đơn nhất, các loại Mộc hệ đại đạo tối vi nồng đậm, bởi vậy, tu sĩ thời đại kia hầu như đều tu luyện các loại Mộc hệ.

Nàng chính là một gốc linh căn, gọi là Nguyên Mộc, là một trong vô số linh căn của thời đại kia.

Chỉ bất quá nàng thiên tư thông tuệ, có đại trí tuệ đại nghị lực, mới tại vô số tu sĩ đại năng tranh phong bên trong nhất cử đánh vỡ cực hạn, chứng đắc Đạo Quân chi vị.

“Ai, năm đó đồ nhi ta cũng là có đại nghị lực, đại trí tuệ!” Nguyên Mẫu trên đường đi không ngừng lặp lại câu nói này, làm cho Nữ Oa một trận im lặng.

Có đại trí tuệ đại nghị lực là có thể, nhưng cũng không cần phải nói mãi thế chứ?

Lại nói, đại nghị lực đại trí tuệ là để người khác khen ngợi, nào có tự mình khen ngợi.

Nguyên Mẫu không cho là đúng, cười nói: “Đúng rồi, muốn nói đại nghị lực đại trí tuệ, ta cảm giác cái vị sư tổ chưa từng che mặt kia mới xứng đáng, nếu không làm sao chứng đắc Ngụy Đạo Thánh?

Phải biết, tại sử tiền từng cái thời đại bên trong, chỉ xuất hiện một vị Ngụy Đạo Thánh, đủ biết muốn thành Ngụy Đạo Thánh gian nan cỡ nào!” “Ha ha!” Nói đến đạo lý này, nàng hốt nhiên cười to, vỗ bộ ngực đầy đặn nói: “Có ta cái này sử thượng đệ nhất thiên tài tại, lại thêm có cái Ngụy Đạo Thánh sư tổ, cái tân thời đại này há không phải mặc cho ta hoành hành bá đạo!” “Ha ha, đám lão bất tử kia, chờ xem, không bao lâu nữa, các ngươi sẽ biết ai mới là người lợi hại nhất, chờ ta Nguyên Mẫu Đạo Quân đánh tới cửa, đem các ngươi ấn xuống đất ma sát, ha ha ha!” Nguyên Mẫu hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to, tựa hồ trầm tuý tại thiên địa vô địch trong đó.

Một bên, Nữ Oa bị lôi đến không nhẹ, hiện tại nàng có chút hoài nghi, nha đầu này rốt cuộc có phải là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế hay không, có Đạo Quân nào không đứng đắn như vậy sao? ...

Chương 241

Tam Tiên Đảo, Phục Hy cùng mọi người rất nhanh liền mang theo một đám chuyển thế Đạo Quân tới.

Tám tên chuyển thế Đạo Quân, khi gặp lại Đạo Kiếp, từng người thần tình đạm nhiên, không kiêu ngạo không tự ti.

Đương nhiên, trong lòng bọn hắn thập phân cảnh giác, dù sao bọn hắn không còn là Đạo Quân, thậm chí trọng tu sau này mới vừa vặn thành Tiên, cứ việc có tiền thế lưu lại hậu thủ, nhưng cũng không thể đối mặt với biến thái như Đạo Kiếp.

Phục Hy, Minh Hà thì thần tình thảm thắc, cũng sợ sư tôn nhà mình đối với đồ đệ đột nhiên phát nan.

Trên đạo đài, Đạo Kiếp thần tình lãnh mạc, vô hỉ vô bi, ai cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Hốt nhiên, khóe miệng của hắn vẽ ra một nụ cười quỷ dị, tự tiếu phi tiếu nhìn xem tám vị chuyển thế Đạo Quân, nói: "Mấy cái nhãi ranh, gặp sư tổ cư nhiên không hành lễ, muốn sư tôn các ngươi dạy bảo sao?" "Cái gì?" "Nhãi ranh?" Tám vị chuyển thế Đạo Quân đại nộ, bọn hắn là thân phận bực nào, tự từ khi thành đạo về sau, ai dám xưng hô như thế?

Cứ việc như hôm nay không còn là Đạo Quân, nhưng trong lòng thuộc về Đạo Tôn ngạo khí và tôn nghiêm y cựu còn tại.

"Thế nào?

Muốn xuất thủ?

Bất quá Bản tôn xem thường các ngươi, đã lựa chọn để Bản tôn che chở, nên có cái dáng vẻ cầu che chở, mà không phải như hôm nay

dạng này!" Đạo Kiếp cười lạnh.

Hắn cũng không phải Phục Hy và Minh Hà, tự nhiên thập phân rõ ràng mục đích của những Sử Tiền Đạo Quân này.

Đương nhiên, hắn tịnh không cự tuyệt, tương lai sẽ có một cái đại thế giáng lâm, những Sử Tiền Đạo Quân này sẽ kế tiếp nhau xuất hiện, bọn hắn trưởng thành cực nhanh, tuyệt không phải tu sĩ bản thổ Hồng Hoang có thể so sánh, bởi vậy, thời đại tương lai sẽ rất loạn.

Hắn đồng dạng cần một chút minh hữu, bang thủ, nhưng lại muốn đứng tại địa vị chủ đạo.

Sử Tiền Đạo Quân thì như thế nào?

Như hôm nay không phải sử tiền, cái thời đại này là thời đại của Đạo Kiếp.

Lần này, tám vị Sử Tiền Đạo Quân không có lại phẫn nộ, lâm vào trầm mặc.

Phục Hy và Minh Hà cũng nhìn ra được, những đệ tử này tại khi đối mặt bọn hắn và Đạo Kiếp thì hoàn toàn bất đồng.

Bất quá giờ khắc này bọn hắn cũng chen không lọt miệng, nhưng lời vừa rồi của Đạo Kiếp tuy nhiên lãnh mạc, nhưng lại làm cho bọn hắn thở phào nhẹ nhõm.

Tại cái thời điểm này, một đạo thanh âm thanh thúy thập phân không hợp rương truyền đến từ ngoài đại điện: "Sư tổ lão nhân gia ngài nói không sai, mấy cái nhãi ranh niên tuế không lớn, tu vi không cao, chỉ có Thiên Tiên mà từng cái ngạo khí như vậy, còn không mau hướng sư tổ lão nhân gia hành lễ!" Vừa nói, chỉ thấy Nữ Oa mang theo một thiếu nữ vóc dáng không cao, tướng mạo thanh thuần, mặc váy hoa màu xanh lục, trên mặt mang theo giảo hoạt chi sắc đi đến.

Thiếu nữ một đôi mắt to ngập nước chuyển động, vẻ mặt bỉ di

nhìn xem Thần Nông bọn người, lập tức trực tiếp vọt tới bên người Đạo Kiếp, một phen ôm lấy cánh tay Đạo Kiếp, cười hì hì nói: "Sư tổ, ta là Nguyên Mẫu, đồ đệ của Nữ Oa, đặc biệt hướng ngài thỉnh an!" "..." Đột nhiên nhảy ra thiếu nữ làm cho Phục Hy ngẩn người, Minh Hà cũng ngẩn người, ngay cả Nữ Oa cũng thần sắc cứng lại.

Thần Nông Hiên Viên cùng những người khác sắc mặt lập tức thiết thanh.

Ngay cả Đạo Kiếp vừa rồi còn lãnh mạc vô cùng, cũng đều có chút mộng bức, bất quá hắn nhìn hướng Nữ Oa.

"Khụ khụ, sư tôn, đây là đồ nhi của đệ tử, gọi là..." Nữ Oa xấu hổ ho một tiếng, thần tình lúng túng, chỉ bất quá lời còn chưa nói hết, liền nghe thấy từng tiếng bạo quát.

"Nguyên Mẫu Đạo Quân!" "Đáng chết, là cái đồ phá đám này!" "Cư nhiên dám xuất hiện tại trước mặt Bản quân, cấp Bản quân đi chết!" Thần Nông Hiên Viên cùng những người khác tại thời điểm này hồi thần, lập tức nộ hỏa trùng thiên, từng người giết về phía Nguyên Mẫu.

Ngay cả Lục Nhận Đạo Quân luôn luôn trầm mặc ít nói cũng hồn thân sát khí di mạn, tế ra một thanh trường kiếm liền muốn giết về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Được rồi, ồn ào thành cái thể thống gì!" Thấy thế, Đạo Kiếp lệ quát một tiếng, một cỗ hủy diệt chi lực khủng bố bộc phát, lập tức trong đại điện một cỗ bàng đại uy áp giáng lâm, uyển như thương thiên tịch diệt, đại đạo hủ hủ.

Mấy đại Đạo Quân đều thần sắc cứng đờ.

Tiếp theo, Đạo Kiếp thản nhiên nói: "Được rồi, đã đến rồi, tất nhiên trong lòng có quyết định, gọi sư tổ đi!" "..." Mấy đại Đạo Quân

sững sờ, nhất thời đều không ai mở miệng trước.

Đúng vậy, Đạo Kiếp và Phục Hy Minh Hà cùng những người khác bất đồng, theo bọn hắn trưởng thành, Phục Hy và Minh Hà cùng những người khác khẳng định sẽ bị đào thải, gọi một tiếng sư tôn không có gì, nhưng Đạo Kiếp sẽ không, thậm chí, hắn có khả năng sẽ trở thành người cạnh tranh trên con đường thành đạo.

"Sư tổ, đệ tử Nguyên Mẫu bái kiến!" Tuy nhiên, bọn hắn không mở miệng, Nguyên Mẫu Đạo Quân lại không quản bộ kia, thập phân tự nhiên đối với Đạo Kiếp hành lễ, kia một tiếng sư tổ gọi cũng quá tự nhiên.

Ngay cả Nữ Oa đều cảm thấy không có ý tứ khi thu một cái đồ đệ như vậy.

Đương nhiên, Nữ Oa trong lòng thập phân yêu thích cái đồ đệ này.

"Đáng chết, cái kẻ chuyên gây rối này!" "Thật là ở đâu cũng có!" Nhìn xem Nguyên Mẫu Đạo Quân biểu tình ngạo nhiên kia, giống như xưng hô người ta sư tổ là vinh diệu lắm vậy, làm cho Thần Nông bọn người nghiến răng nghiến lợi.

Từng người đều trong lòng thầm nghĩ sớm muộn phải giáo huấn nữ nhân phá đám này một trận.

Bất quá trước mắt chỉ có thể học Nguyên Mẫu cúi đầu bái kiến.

Thấy thế, Đạo Kiếp cười, sự lãnh mạc trên mặt biến mất không thấy.

Hắn từ trên đạo đài đi xuống, tại trong thần tình khẩn trương và cảnh giác của mấy tên chuyển thế Đạo Quân, phân biệt vỗ vỗ bả vai bọn hắn, cũng cười nói: "Đã xưng hô Bản tôn là sư tổ, như vậy tại trước khi các ngươi trưởng thành, ta tự nhiên sẽ che chở các ngươi!

Lựa chọn của các ngươi cũng không sai!" Nói xong, Đạo Kiếp

từng bước một hướng về phía ngoài đại điện đi đến.

"Sư tổ, lão nhân gia ngài muốn đi đâu?" Nguyên Mẫu vội vàng đuổi theo, đã định chủ ý muốn ôm đùi, tự nhiên muốn thời thời khắc khắc đi theo.

"Chuyển thế Đạo Quân hẳn là không chỉ có mấy người các ngươi, chỉ sợ có rất nhiều người lựa chọn Hồng Quân, như vậy sư tổ ta tự nhiên phải đi giúp các ngươi chấn hám một chút, để bọn hắn biết, tại trong hai cái trận doanh ở Hồng Hoang, Đông Hải nhất mạch vĩnh viễn áp đảo Tử Tiêu Cung nhất mạch!" Đạo Kiếp thản nhiên nói.

"Oanh!" Thoại âm rơi xuống, một cỗ hạo hãn khí tức từ trên người hắn bộc phát, thánh uy hạo đãng, trong nháy mắt liền quét ngang toàn bộ Hồng Hoang, lan đến Hỗn Độn Tinh Vực.

Lập tức một con đường kim quang đại đạo từ trên Tam Tiên Đảo giao chức mà ra, trực đạt Thái Cổ Tinh Không.

Đạo Kiếp một bước bước ra, cất bước trên kim quang đại đạo, vài bước gian liền để đạt Thái Cổ Tinh Không, đứng tại trước Thái Dương Tinh.

Chu thân hắn Thương Long bàn toàn, Tiên Phượng phi vũ, Huyền Quy thác hải, Bạch Hổ gầm thét, từng đầu, từng sợi đại đạo pháp tắc hóa thành dị tượng, rủ xuống tại chu thân Đạo Kiếp.

Ba ngàn điều đại đạo pháp tắc hiển hóa, hóa thành thần hỏa, trong mỗi một đóa thần hỏa đều uyển như có thần linh đang bái lạy.

Giờ khắc này, đại đạo khí tức di mạn chư thiên, chấn hám cửu thiên thập địa, giống như Vạn Đạo Chí Tôn giáng lâm.

Vô số Hồng Hoang sinh linh tại dưới cỗ đại đạo uy áp này, toàn bộ không tự chủ được mà bái lạy.

Chương 242

Từng vị đại năng từ trong đạo tràng đi ra, kinh hãi nhìn xem thương khung.

"Là ai?" "Khí tức này... là Đạo Tôn, cư nhiên là Đạo Tôn!" "Đạo Tôn trở về!" Khi nhìn thấy tồn tại chân đạp kim quang đại đạo, uyển như Vạn Đạo Chí Tôn kia, vô số tu sĩ đại năng chấn kinh hãi nhiên.

Pháp tướng kinh thế.

Một màn này, rất nhiều người năm đó đã từng thấy qua, chính là năm đó khi ý thức Bàn Cổ thức tỉnh, Đạo Kiếp lần thứ nhất bộc phát toàn bộ tu vi, Đại Đạo Thánh Nhân chi uy quét ngang thiên địa, liền mang theo bực này dị tượng.

Đồng thời, ẩn tàng tại các nơi ở Hồng Hoang, từng vị chuyển thế Đạo Quân cũng bị kinh động, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi Tử Tiêu Cung liền vẫn chưa về, như hôm nay Tây Phương Giáo do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật chủ trì.

Giờ khắc này, vị Tự Tại Vương Phật uyển như tiểu sa di kia sắc mặt ngưng trọng nhìn xem thương khung.

"A Di Đà Phật, cái thời đại này vì sao lại xuất hiện đẳng cấp quái vật như vậy?

Đạo Quân chi tư a!

Không, nếu như đẳng cấp tồn tại này một khi thành đạo, sẽ còn đáng sợ hơn so với Đạo Quân tầm thường nhiều, thậm chí có khả năng sẽ sánh vai cùng mấy vị vô thượng cấm kỵ kia!" Tự Tại Vương Phật khuôn mặt ấu trĩ, lại phát ra thanh âm già nua, thanh âm vô cùng

tang thương, giống như vượt qua vạn cổ.

Côn Luân Sơn, trong đạo tràng riêng của Tam Thanh, lúc này đồng dạng có ba đạo thân ảnh nhìn hướng thương khung, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Cùng lúc đó, ngay cả Hồng Quân và Ngũ Thánh thân tại trong Hỗn Độn Tử Tiêu Cung cũng bị kinh động.

Nguyên Thủy thần tình bên trong hiện lên hâm mộ ghen ghét, Hồng Quân thì nghiến răng nghiến lợi.

"Hắn muốn làm gì?" Bất quá Hồng Quân lại cảnh giác, lập tức câu thông bản thể trong Thiên Đạo.

Giờ khắc này, bên ngoài Thái Dương Tinh, Đạo Kiếp lẳng lặng đứng đó, một thân khí tức trấn áp chư thiên, các loại dị tượng nương theo chu thân.

Những dị tượng này tịnh không phải hắn cố ý lộng ra.

Đại Đạo hiển hóa, Thánh Nhân quả vị, ngày bình thường Đạo Kiếp đều cố ý thu liễm, một khi tu vi không còn thu liễm, đại đạo tự nhiên sẽ rủ xuống.

Tựa như Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu như không che giấu, thời điểm xuất hành liền sẽ bộ bộ sinh liên, tử khí bạn tùy.

"Đạo hữu, có ý gì?" Đúng lúc này, trên Thái Dương Tinh truyền ra một thanh âm, trong thanh âm mang theo não nộ.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh vĩ ngạn bị hỏa diễm kim sắc bao phủ đi ra.

Đồng dạng một cỗ khí tức siêu việt Thánh Nhân bộc phát, theo hắn đi ra, toàn bộ Thái Dương Tinh giống như phục sinh, bộc phát ra quang mang khủng bố gấp mười lần so với trước đó.

“Không nghe Bản tôn khuyên bảo, tứ ý giảo loạn Hồng Hoang, hoán tỉnh Sử Tiền Đạo Quân đang trầm thụy, thật đáng chết!

Hôm nay Bản tôn liền trấn áp ngươi!” Đạo Kiếp lãnh mạc nói.

“A, buồn cười, thật coi Hồng Hoang là của ngươi rồi sao?

Đừng nói ngươi không phải Đạo Quân của thời đại này, cho dù là, ngã đẳng cũng không sợ!” Nghe vậy, Thái Dương Chúc Chiếu cười lạnh, đối với Đạo Kiếp không chút nào sợ hãi, thậm chí ngữ khí nói chuyện còn mang theo châm chọc.

“Ầm ầm!” Hai người trên thân khí tức chấn động, hướng về phía đối phương trùng kích, khí tức khủng bố còn chưa xuất thủ, liền làm cho đại đạo giữa thiên địa ai minh, Thái Cổ Tinh Không đều đang chấn động.

“Sư tổ, ngài chạy nhanh như vậy làm gì, chờ ta một chút a!” Tại cái thời điểm này, một cái thanh âm không hợp rương truyền đến, chỉ thấy một cái thân ảnh kiều tiểu từ Hồng Hoang đại địa bay vào Thái Cổ Tinh Không.

Cái thân ảnh kiều tiểu này trên thân khí tức vi nhược, chỉ có Thiên Tiên, làm cho rất nhiều đại năng trợn mắt hốc mồm.

Thiên Tiên bay về phía Thái Cổ Tinh Không, muốn tìm cái chết cũng không mang theo kiểu chơi như vậy.

Tuy nhiên, cuồng bạo cương phong trong Thái Cổ Tinh Không đối với cái thân ảnh kiều tiểu này lại một điểm ảnh hưởng đều không có.

Chỉ thấy dưới chân nàng đạp lên một cây mộc côn thanh sắc cực lớn, trên cây mộc côn bố mãn hoa văn rậm rạp chằng chịt, từng mai phù văn phức tạp huyền ảo lấp lóe, xem xét liền biết là một kiện chí bảo.

Có cây mộc côn thanh sắc này thủ hộ, cứ việc chỉ có Thiên Tiên

cảnh, nhưng thân ảnh kiều tiểu kia tịnh không chịu Thái Cổ Tinh Không cương phong thương hại, thậm chí, tốc độ của nàng thập phân nhanh, na phạ là Đại La Kim Tiên, cũng chỉ thấy được một đạo tàn ảnh.

"..." Thiếu nữ kiều tiểu thành tiêu điểm thứ hai, thậm chí rất nhiều Chuẩn Thánh đại năng cũng đều dụi dụi con mắt, cảm thấy mình có phải hay không xuất hiện ảo giác.

"Nguyên Mẫu, mau trở lại cho ta, nguy hiểm!" Nữ Oa lại đại gấp, ngọc thủ thò ra, xuyên qua tầng tầng hư không, xuất hiện tại Thái Cổ Tinh Không, hóa thành một bàn tay lớn, hướng về phía Nguyên Mẫu chộp tới.

"Lạc lạc, sư tôn bắt không được ta, ta muốn đi xem sư tổ đánh nhau!" Nguyên Mẫu cười khanh khách, thanh mộc côn dưới chân trán phóng từng đạo huyễn quang, thân tử cư nhiên dĩ một tư thái quỷ dị tránh được thủ chưởng của Nữ Oa, cũng biến mất không thấy.

"..." Điều này làm cho Nữ Oa ngây ngẩn cả người, nàng cúi đầu nhìn bàn tay của mình, có chút không dám tin tưởng.

Phải biết, nàng thế nhưng là Thánh Nhân, tu vi trải qua bao nhiêu năm tu luyện, đã đề thăng lên Thánh Nhân trung kỳ, cư nhiên bắt không được một tiểu nha đầu Thiên Tiên cảnh?

Cứ việc biết tiểu nha đầu này nãi là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nhưng y nguyên bất khả tư nghị.

Sử Tiền Đạo Quân nãi là tại sử tiền, như hôm nay trọng tu, tu vi đều không còn, cư nhiên có thể có được thần thông bất khả tư nghị như thế, mới làm cho Nữ Oa chấn kinh.

"Sư thúc không cần kinh ngạc, chúng ta chuyển thế, tu vi và đạo quả tự nhiên không còn, chỉ là Thiên Tiên cảnh làm sao có thể cùng

Hỗn Nguyên Thánh Nhân so sánh?

Nguyên Mẫu gia hỏa này sở dĩ có thể tránh được sư thúc, nãi là nhờ cây gậy chuyên gây rối dưới chân nàng!" Lúc này, Thần Nông, cũng chính là Dược Thần Đạo Quân đi tới, giải thích nói.

Nhắc tới "cây gậy gây rối" kia, trên mặt hắn hiển nhiên không được tự nhiên.

"Pháp bảo có thể làm cho Thiên Tiên tránh được Hỗn Nguyên Thánh Nhân?" Chẳng những Nữ Oa hiếu kỳ, Phục Hy cùng những người khác cũng đồng dạng thập phân hiếu kỳ.

"Đạo Quân Chi Bảo!" Thần Nông cười nói: "Kỳ thật Đạo Binh, đến Đại Đạo Cảnh, tu sĩ đều sẽ tế luyện Bản Mệnh Đạo Binh, Đạo Quân tại lúc chứng đạo, Bản Mệnh Đạo Binh của hắn cũng sẽ trải qua Đại Đạo thối luyện, trở thành Đạo Quân Chi Bảo!" Lời này làm cho mấy người đều thập phân chấn kinh.

"Chẳng lẽ Đạo Quân Chi Bảo còn mạnh hơn Hỗn Độn Chí Bảo?" Nữ Oa lại hiếu kỳ hỏi.

Thần Nông lắc đầu: "Không cách nào so sánh, Hỗn Độn Chí Bảo nãi là Đại Đạo dựng dục, thuộc về Hỗn Độn Tiên Thiên, tịnh không có tư tâm, cũng không cách nào thừa tái đại đạo của tu sĩ.

Chương 243

Đạo Quân Chi Bảo từ phẩm chất nhìn lên, rất ít có thể so sánh cùng Hỗn Độn Chí Bảo, dù sao vô luận cái thời đại này, hay sử tiền các cái thời đại, Đại Đạo đều rất ít dựng dục Hỗn Độn Chí Bảo.

Bởi vậy, chúng ta Đạo Quân tại tế luyện Bản Mệnh Đạo Binh thì, sử dụng pháp bảo đều không giống nhau, có người dùng Hỗn Độn Linh Bảo, có người dùng Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí ở những thời đại bần tích, Đạo Quân vì tế luyện Bản Mệnh Đạo Binh, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo đều dùng tới.

Bất quá tuyệt đại đa số đều là Hậu Thiên luyện chế, nương theo Đạo Quân trưởng thành!" "Nguyên lai như thế!" Nghe vậy đám người Nữ Oa đều gật đầu, được mở rộng tầm mắt.

"Bất quá, tịnh không phải tuyệt đối!" Lúc này, Lục Nhận Đạo Quân mở miệng nói: "Cũng từng có người dùng Hỗn Độn Chí Bảo tế luyện thành Đạo Binh, cũng thành công hóa thành Đạo Quân Chi Bảo!" "Cái gì?" "Làm sao có thể?" Lời này vừa nói ra, đám người Nữ Oa đảo không cảm thấy gì, nhưng Thần Nông, Hiên Viên bọn người lại từng cái chấn kinh vô cùng.

"Đích xác xuất nhân dự liêu, nhưng xác thực là sự thật, bởi vì có người đã thành công!" Lục Nhận Đạo Quân nói.

"Là ai?" "Món binh khí kia là cái gì?" Mấy đại chuyển thế Đạo Quân đều nhao nhao nhìn về phía Lục Nhận Đạo Quân.

"Tịch Diệt Thiên Cổ!" Lục Nhận thần tình trịnh trọng nói, về phần cái người kia là ai, hắn không có nói.

"Không có khả năng, sao có thể?" "Lục Nhận, đừng nói giỡn, Tịch Diệt Thiên Cổ sao có thể là Đạo Quân tế luyện, nó rõ ràng là Đại Đạo

Thánh Khí!" Mấy đại chuyển thế Đạo Quân đều kinh hô một tiếng, lập tức liên liên lắc đầu, hiển nhiên bọn hắn đều biết rõ Tịch Diệt Thiên Cổ, nhưng lại không tin tưởng Tịch Diệt Thiên Cổ nãi là Đạo Quân Chi Bảo.

Lục Nhận lắc đầu, nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, ta cũng chỉ là tại một cái sử tiền di tích bên trong phát hiện, đương thời ta chưa thành đạo, tịnh không rõ ràng Tịch Diệt Thiên Cổ đại biểu cho cái gì.

Chỉ là về sau ta thành đạo lại đi tìm kiếm di tích kia, lại phát hiện di tích kia biến mất không thấy!" "Di tích kia có hay không ghi chép cái gì?" Tuy nhiên không dám tin tưởng, nhưng mấy đại chuyển thế Đạo Quân cũng đều minh bạch, Lục Nhận không cần thiết lừa gạt bọn hắn, chỉ là chuyện này cấp cho bọn hắn xúc động quá lớn.

"Không có, chỗ kia ghi chép nãi là một bức họa, vẽ quá trình một cái thần bí nhân tế luyện Tịch Diệt Thiên Cổ.

Tuy nhiên chỉ là một bức họa đơn giản, nhưng ta lại dám khẳng định, Tịch Diệt Thiên Cổ tuyệt đối là bị người tế luyện ra, không phải Đại Đạo Thánh Khí!" Lục Nhận vẻ mặt trịnh trọng nói.

"..." Mấy đại chuyển thế Đạo Quân đều trầm mặc, chuyện này một khi truyền đi, tất nhiên sẽ tại trong đám chuyển thế Đạo Quân tạo thành chấn động to lớn.

Thậm chí, khả năng sẽ dẫn phát biến cố không thể dự liệu.

"Các ngươi cứ nói Tịch Diệt Thiên Cổ, chẳng lẽ kiện pháp bảo này rất lợi hại sao?

So với Đạo Quân Chi Bảo còn lợi hại hơn?" Một bên mấy người Nữ Oa nghe đến hai mặt nhìn nhau, tuy nhiên nghe không hiểu, nhưng nhịn không được hỏi một câu.

"Sư tôn, mấy vị sư thúc, có một số việc hiển nhiên không thể nói

cho các ngươi, cũng thỉnh bảo mật, lời đệ tử vừa nói ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài!" Lục Nhận nhìn về phía mấy người, trịnh trọng nói.

"Tốt!" Đối với việc này, Minh Hà và mấy người Nữ Oa đều gật đầu, có thể làm cho Sử Tiền Đạo Quân biến sắc, tự nhiên bọn hắn biết sự tình nghiêm trọng tính.

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, bên ngoài Thái Dương Tinh, một cỗ ba động kịch liệt truyền ra, chính là Đạo Kiếp trực tiếp giết vào trong Thái Dương Tinh.

Ẩn ẩn, vô số tu sĩ ngẩng đầu đều có thể nhìn thấy trên Thái Dương Tinh có vô số bong bóng thời không kỳ dị, những bong bóng thời không này mỗi một cái đều giống như một cái thế giới.

Càng quỷ dị chính là, Đạo Kiếp và Thái Dương Chúc Chiếu tuy chiến đấu kịch liệt, mỗi một kích đều uyển như hủy thiên diệt địa, làm cho thương khung phá toái, thậm chí khí tức đều có thể chấn hám chư thiên, nhưng mà, chiến đấu lại không có thương hại một tia một hào Hồng Hoang đại địa, ngay cả Thái Dương Tinh và Thái Cổ tinh thần cũng thập phân bình tĩnh.

Na phạ là Đại La Kim Tiên, nãi chí Chuẩn Thánh cũng không cách nào lý giải dạng chiến đấu này.

Duy chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nãi chí những Sử Tiền Đạo Quân kia mới minh bạch, đây là đại đạo pháp tắc ứng dụng đến cực hạn, một khi xuất thủ, không cần bất luận chiêu thức gì, cũng sẽ không có bất luận năng lượng nào khuếch tán, công kích chỉ sẽ đánh vào trên người địch nhân.

Khả năng khống chế này, làm cho Thánh Nhân đều phát mao.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân, nãi chí Hồng Quân cùng những

người khác trong Tử Tiêu Cung cũng đều đang chăm chú trận chiến này, bọn hắn cũng muốn nhìn xem cuối cùng ai hoạch thắng.

Hồng Quân vẫn luôn đem Đạo Kiếp coi là đại địch, tự nhiên không hy vọng Đạo Kiếp hoạch thắng, đương nhiên, hắn cũng không hy vọng Thái Dương Chúc Chiếu thắng, tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Những Sử Tiền Đạo Quân kia đồng dạng chú ý độ nhiều hơn ở Thái Dương Chúc Chiếu, dù sao Đạo Kiếp nãi là người bọn hắn coi trọng, tại cái thời đại này có hy vọng trở thành Đạo Quân nhất.

Đương nhiên, còn có một cái Bàn Cổ, tiền đề là Bàn Cổ thật sự còn sống.

Trên Thái Dương Tinh, giờ khắc này, Đạo Kiếp và Thái Dương Chúc Chiếu đều hóa thành người thường lớn nhỏ, dị tượng trên thân cũng biến mất không thấy.

Bọn hắn tại trong hỏa diễm bôn hành, người một quyền ta một cước, nhìn thập phân buồn cười, căn bản không giống hai cái thiên địa đại năng đang giao chiến, mà càng giống võ hiệp trong nhân gian chiến đấu.

Không có bất luận chiêu thức gì, không có bất luận hoa tiếu gì, nhưng mà, mỗi một quyền mỗi một cước đều mang theo đại đạo uy lực, nhìn như một quyền phổ phổ thông thông, lại ngưng tụ vô số đại đạo phù văn, áp súc đến cực hạn, nhập vi đánh ra một kích.

Đơn giản một quyền một khi phóng khai, toàn bộ Thái Dương Tinh, nãi là Thái Cổ Tinh Không cũng sẽ bị khinh tùng đánh nổ.

Trong chiến đấu, lúc mới bắt đầu Đạo Kiếp tịnh không quen thuộc loại chiến đấu này, nhưng theo chiến đấu tiếp tục, hắn dần dần bắt đầu quen thuộc, cũng tại trong chiến đấu bắt đầu chiếm thượng

phong.

Thậm chí tại phía sau hắn lần nữa có dị tượng hiển hiện, hủy diệt cùng sáng tạo uyển như một tràng đại luân hồi, khiến cho sức mạnh và pháp tắc trên người Đạo Kiếp uyển như sinh sinh bất tức.

Trên quyền của hắn, các loại hủy diệt pháp tắc giao chức, tử vong, hủ hủ, trớ chú, tịch diệt, nãi chí thiên nhân ngũ suy.

Làm cho Thái Dương Chúc Chiếu càng đánh càng kinh hãi.

"Tịch Diệt... sao ngươi có thể đem loại sức mạnh này tham ngộ đến tình trạng này?

Không có khả năng?" Thái Dương Chúc Chiếu kinh hô, sức mạnh của đối phương mỗi lần đánh vào trên người hắn giống như đang đối với hắn tiến hành hủ thực thôn phệ, quá đáng sợ, đây là thứ làm cho sử tiền niên đại, làm cho tất cả Đạo Quân đều kinh khủng, bị coi là cấm kỵ.

"Ầm ầm!" Giờ khắc này, hắn không hề ẩn tàng, thân thể phát quang, Dương Chi Đại Đạo trán phóng, đó là Cực Hạn Đại Đạo, uyển như thần linh trong mặt trời, thế gian nhưng phàm là tu sĩ tu hành Dương hệ chi lực, đều cảm giác sức mạnh trong cơ thể không chịu khống chế.

Cực Hạn Chi Đạo, một đạo áp vạn đạo, là sức mạnh Đạo Quân.

Cứ việc Thái Dương Chúc Chiếu không còn là Đạo Quân, nhưng tằng kinh Đạo Quân lĩnh ngộ vẫn còn, y nguyên có thể dùng ra bản giản hóa Đạo Quân chi lực.

Đương nhiên, loại Đạo Quân chi lực này muốn so với chân chính Đạo Quân chi lực yếu hơn vô số lần, nhưng tức sử như thế, cũng có thể đối với đại đạo phụ cận hình thành một loại áp chế.

"Tê, cư nhiên bức hắn sử xuất Đạo Quân chi lực?" "Sư tổ quả

nhiên đáng sợ, không hổ là người được chúng ta dự vi là người có khả năng trở thành Đạo Quân nhất thời đại này!" Ngoài Tam Tiên Đảo, mấy tên chuyển thế Đạo Quân thần sắc cảm khái nói.

Tu Di Sơn, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần sắc tật khổ, thở dài liên liên.

Bất tri bất giác, tại Tây Phương Giáo nhiều năm như vậy, hắn cũng học xong bộ kia của Tiếp Dẫn.

Trong Hỗn Độn Tử Tiêu Cung, đám người Hồng Quân thần sắc khó coi, Đạo Kiếp càng cường đại, đối với bọn hắn uy hiếp liền càng lớn.

Chương 244

Hồng Hoang các nơi, giờ khắc này vô số tu sĩ cũng đều đang không chớp mắt nhìn xem chiến đấu trên Thái Dương Tinh.

Đối với chiến đấu của Đạo Kiếp và Thái Dương Chúc Chiếu, rất ít người có thể xem hiểu, nhưng như hôm nay rất nhiều người lại thấy được Đạo Kiếp đang áp chế Thái Dương Chúc Chiếu đánh.

Điều này làm cho một đám tu sĩ Đông Hải nhất mạch từng người hoan hô.

"Thấy không, ai bảo Đạo Quân là vô địch?

Vô sỉ, thượng thiên, Sử Tiền Đạo Quân cái gì, chỉ cần Đạo Tôn tại, Đông Hải nhất mạch chúng ta liền ổn như Thái Sơn!" "Không sai, như hôm nay Hồng Hoang cục thế hỗn loạn, mỗi thời khắc đều đang khoách trương, Thiên Đạo khí tức cũng đang biến mạnh, trước đó bần đạo còn lo lắng, như hôm nay Đạo Tôn hồi quy, không còn gì phải lo lắng nữa!" "Đúng thế, Đạo Tôn nãi là vận mệnh chi tử, chúng ta chỉ cần đi theo bước chân Đạo Tôn là được, kiếp nạn gì đều có thể an nhiên vượt qua!" Tại các nơi, từng vị Đại La Kim Tiên thuộc về Đông Hải nhất mạch, nãi chí Chuẩn Thánh đại năng đều vui mừng và kích động.

Lần này xuất kỳ chính là, đại năng Đông Hải nhất mạch lại rất ít trào phúng Tử Tiêu Cung nhất mạch, tựa hồ đã quen thuộc, lười đi trào phúng.

Tử Tiêu Cung nhất mạch tu sĩ thì thần tình tịnh không tốt, tương phản, rất nhiều tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch trong lòng lại đang trào phúng Hồng Quân.

Đáng đời, lần trước đánh lén Đạo Tôn, đem mình cũng đáp vào,

suýt chút nữa đồng quy vu tận.

Lần này hai người đều trở về, người ta Đạo Tôn vừa về liền chấn hám đương thế, lực áp vô thượng tồn tại trên Thái Dương Tinh, còn ngươi thì sao?

Chỉ sợ đang trốn ở trong Tử Tiêu Cung nghiến răng nghiến lợi đi.

Trong Tử Tiêu Cung, ngoại trừ Hồng Quân ra, Tam Thanh cùng Ngũ Đại Thánh Nhân cũng tại tràng, giờ khắc này bọn hắn đều thông qua họa diện nhìn xem chiến đấu trên Thái Dương Tinh.

Đạo Kiếp và Thái Dương Chúc Chiếu dùng phương thức nhập vi chiến đấu, còn có Đạo Kiếp dùng loại Tịch Diệt chi lực khiến người ta rùng mình uyển như hãm nhập hắc ám vực sâu kia, nãi chí Đạo Quân chi lực của Thái Dương Chúc Chiếu, đều vô nghi cấp cho Ngũ Đại Thánh Nhân chấn hám thật sâu.

Cực hạn nhập vi bọn hắn tự nhiên có thể làm được, thậm chí một chút Đại La Kim Tiên bình thường cũng có thể, nhưng làm được như Đạo Kiếp hai người áp súc đến trình độ này, rõ ràng sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa, làm cho Hồng Hoang phá toái, lại khăng khăng ngay cả Thái Dương Tinh đều không thương hại phân hào, quá đáng sợ.

Càng làm cho bọn hắn lo lắng chính là Đạo Quân chi lực, một đạo áp vạn đạo, vừa rồi, na phạ bọn hắn đều cảm giác tự thân đại đạo bất ổn, giống như bị áp chế một chút.

Nếu như không thể tìm ra biện pháp giải quyết, tương lai tại khi cùng những Sử Tiền Đạo Quân này tranh phong, bọn hắn sẽ ở vào thế tương đối thập phân bất lợi.

Bất quá, Đạo Kiếp tịch diệt hết thảy sức mạnh, hết thảy chủng chủng, bất luận một điều gì, đều làm cho Ngũ Đại Thánh Nhân cảm giác đáng sợ, khó mà ứng đối.

Điều này làm cho bọn hắn trong lòng sản sinh không cam lòng, bọn hắn là Thánh Nhân, trải qua vô số ma luyện, nỗ lực, thật vất vả mới trở thành Thánh Nhân, nhưng mà, vì sao y cựu bị người áp chế ngoan như thế?

Bất quá trong Ngũ Thánh lại có một cái ngoại lệ, chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ cư nhiên vô thanh vô tức đem Thanh Bình Kiếm tế ra, nắm tại trong tay, kháng hành lại sự áp chế của Đạo Quân chi lực.

Đồng thời, chiến ý trên người hắn càng ngày càng mạnh, đảo làm cho Lão Tử cùng những người khác kinh ngạc.

Đương nhiên, đối với tính tình của Thông Thiên bọn hắn thập phân hiểu rõ, hắn thích chiến đấu, lại tìm không thấy đối thủ.

Cũng tịnh không phải tìm không thấy đối thủ, Lão Tử và Nguyên Thủy lười nhác để ý tới hắn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đơn đả độc đấu lại không phải đối thủ của hắn.

Về phần Phục Hy Nữ Oa, còn có Hậu Thổ, Thông Thiên lại không thể tùy ý xuất thủ, phủ tắc dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, cho rằng khơi mào hai mạch tranh đấu.

Đi khiêu chiến Sử Tiền Đạo Quân?

Có Đạo Kiếp và Hồng Quân ở đó, Thông Thiên khả không có ngốc như vậy.

Nhưng tức sử như thế, Thông Thiên y cựu không có bị những tồn tại cường đại này đả kích, hắn một mực tại nỗ lực, cũng kiên tín sớm muộn có một ngày, hắn sẽ dùng kiếm trong tay, đường đường chính chính cùng những chí cường tồn tại kia một trận chiến.

Hồng Quân nhìn thoáng qua Thông Thiên, trong con ngươi hiện lên một tia lãnh quang không thể tra xét.

Đúng lúc này, Lão Tử hốt nhiên mở miệng: "Lão sư, ngài có biết

Đạo Tôn vì sao đột nhiên tiến về Thái Dương Tinh, cùng Thái Dương Chúc Chiếu một trận chiến?

Chẳng lẽ có dụng ý gì sao?" "Dụng ý?" Hồng Quân nghe vậy cười lạnh: "Dụng tâm hiểm ác!

Chờ xem, rất nhanh liền sẽ tìm tới cửa, Đạo Kiếp lão nhi vừa mới về, liền muốn chấn hám thế nhân, như vậy trừ bỏ Thái Dương Tinh, Tử Tiêu Cung ta há có thể bỏ qua?" "Cái gì?

Muốn tới Tử Tiêu Cung?" Nghe vậy, Chư Thánh sắc mặt biến đổi, biến đến như gan heo, lại chặn cửa, nhục nhã sao?

Bất quá bọn hắn lại nhìn Hồng Quân, không có nói nhiều, nhưng ý tứ rõ ràng, nên ứng đối như thế nào.

Hồng Quân sắc mặt so với bọn hắn càng khó coi hơn.

Ứng đối?

Không cách nào ứng đối, hắn chỉ là hóa thân, bản tôn tại sau khi về Hồng Hoang, liền lần nữa hợp đạo, lúc này Thiên Đạo biến mạnh, hành động của hắn càng thêm khó khăn.

Nếu như Đạo Kiếp không có xúc nộ Thiên Đạo quy tắc, bản tôn cũng không cách nào xuất thủ.

Ân, còn có một điểm, bản tôn huề Thiên Đạo chi lực xuất thủ, cũng không nhất định làm gì được Đạo Kiếp, na phạ Thiên Đạo biến mạnh, cũng tối đa chỉ có thể áp chế.

Điểm này kỳ thật Hồng Quân cũng bất đắc dĩ, cũng phẫn nộ, hắn mới chỉ rời đi Hồng Hoang một vạn năm, Hồng Hoang cư nhiên xảy ra biến cố lớn như vậy, ý chí Thiên Đạo cư nhiên thức tỉnh, biến mạnh.

Thiên Đạo biến mạnh đích xác có chỗ tốt, nhưng lại tuyệt không

phải điều hắn hy vọng.

Trước đó, tại trong mưu đồ, tiên tương Bất Chu Sơn lộng sập, suy yếu Hồng Hoang bản nguyên và Bàn Cổ chi lực, chi hậu lại mưu đồ một tràng Phong Thần lượng kiếp, một khi thành công, Thiên Đạo liền sẽ hãm nhập suy yếu, đến lúc đó liền có thể thôn phệ.

Nhưng mà, ai biết được cư nhiên phát sinh biến cố lớn như vậy, đầu tiên là Sử Tiền Đạo Quân nhao nhao chuyển thế Hồng Hoang, làm cho hắn không thể không cảnh giác, sau đó, Khai Thiên Tam Bảo cư nhiên lần nữa khai tịch Hỗn Độn, tăng cường Hồng Hoang.

Một chuỗi biến cố này, làm cho Hồng Quân cảm thấy kế hoạch hoàn toàn không cách nào thực hành.

"Có!" Hốt nhiên, Hồng Quân giống như nghĩ tới điều gì, híp mắt lại.

"Hửm?" Nhìn thấy Hồng Quân híp mắt, đám người Tam Thanh sắc mặt vi vi biến đổi, biểu tình này của Hồng Quân cho thấy hắn tuyệt đối có kế mới.

"Ầm ầm!" Trên Thái Dương Tinh, chiến đấu y cựu đang tiếp tục, Đạo Quân chi lực hung dũng.

Nhưng mà, làm cho Thái Dương Chúc Chiếu không thể tin được chính là, Đạo Quân chi lực cư nhiên không cách nào đối với Đạo Kiếp tiến hành áp chế.

"Không có khả năng, Đạo Quân chi lực của ta sao có thể áp chế không nổi đạo của ngươi?

Chẳng lẽ ngươi cũng là Đạo Quân chuyển thế hay sao?" Thái Dương Chúc Chiếu không bình tĩnh nữa.

Chương 245

"Sao có thể?" "Không có khả năng!" Đồng thời, Hồng Hoang các nơi, tiếp liên từng đạo thanh âm bất khả tư nghị vang lên, đó là thanh âm của những Sử Tiền Đạo Quân khác, hiển nhiên Thái Dương Chúc Chiếu Đạo Quân chi lực không cách nào áp chế Đạo Kiếp, làm cho bọn hắn đều cảm giác bất khả tư nghị.

"Không có gì là không thể, Đạo Quân chi lực một đạo áp vạn đạo, đích xác làm cho Bản tọa kinh hãi, thập phân hướng tới.

Đáng tiếc, đạo của Bản tọa không nằm trong Tam Thiên Đại Đạo, ngươi không cách nào áp chế!" "Oanh!" Một giây sau, Đạo Kiếp một bước bước ra, khí tức trên thân bạo trướng, trực tiếp đem Thái Dương Chúc Chiếu đánh bay ra ngoài, cũng mặc kệ cho Đạo Quân chi lực đánh vào trên người.

Chỉ thấy thân thể hắn bắt đầu biến hóa, đang bành trướng, trong nháy mắt liền hóa thành trăm vạn trượng chi cao, như cùng một tôn cự nhân đứng tại trên Thái Dương Tinh, chu thân Hỗn Độn khí tức di mạn.

Giờ khắc này, thân tại Hồng Hoang, vô luận bất cứ địa phương nào đều có thể nhìn thấy thân thể vĩ ngạn của Đạo Kiếp.

Đặc biệt là Hỗn Độn chi khí di mạn chu thân, hắn cư nhiên có bốn gương mặt, vô luận ở trước, sau, trái, phải, bất cứ phương hướng nào nhìn lại, đều là đang nhìn chính diện.

"Hỗn Độn Tứ Diện Thần?" Vô số tu sĩ trợn mắt hốc mồm, trong não hải đột nhiên xuất hiện từ ngữ này.

"Hỗn Độn Thể!" Thái Dương Chúc Chiếu sắc mặt biến đổi, biến đến càng thêm khó coi, thậm chí có chút da đầu run lên.

Hỗn Độn Thể cộng thêm loại sức mạnh cấm kỵ của Đạo Kiếp, đơn giản là ác mộng của tất cả mọi người.

"Hắc!" Giờ khắc này, Đạo Kiếp khóe miệng vẽ ra một nụ cười quỷ dị, một bước bước ra, giơ tay liền hướng về phía Thái Dương Chúc Chiếu đánh tới.

Hỗn Độn chi lực và Tịch Diệt chi lực giao chức, sức mạnh đáng sợ hung dũng, Thái Dương Chúc Chiếu căn bản không cách nào ngăn cản, na phạ Đạo Quân chi lực cũng vô dụng, lần nữa bị đánh bay, thậm chí thân thể đều xuất hiện quy liệt.

"A!" Thái Dương Chúc Chiếu nộ hống, hắn chỉ cảm giác được sự nhục nhã chưa từng có, tiếng gào thét chấn động tinh không.

Thậm chí, lần này căn bản không có che giấu sức mạnh, trong nháy mắt vô số tinh thần bị một tiếng rống biến thành phấn vụn.

"Hừ!" Đúng lúc này, trên Thái Âm Tinh truyền ra một đạo tiếng hừ lạnh, một cỗ sức mạnh mạc danh hung dũng, đem Thái Cổ Tinh Không bảo hộ.

"Đạo Kiếp, không nên khinh người quá đáng, phủ tắc Bản quân tế ra nội tình, na phạ Ngụy Đạo Thánh cũng tất tử vô nghi!" Thái Dương Chúc Chiếu vẻ mặt oán hận nói.

Lời này làm cho rất nhiều chuyển thế Đạo Quân đều sắc mặt vi vi biến đổi, nội tình bọn hắn đương nhiên biết.

Đó chính là Đạo Quân Chi Bảo và Tiền Thế Thân, là nội tình của bọn hắn, đồng dạng là át chủ bài bảo mệnh sau khi chuyển thế.

Nhưng loại nội tình này không đến vạn bất đắc dĩ thì không động, sau khi động, sẽ phải trả cái giá thê thảm.

Đạo Quân Chi Bảo đích xác có thể phát huy ra một phần ba, nãi chí một nửa Đạo Quân chi lực, tại cái thời đại chưa trưởng thành này, đủ

để hủy diệt hết thảy.

Nhưng lấy sức mạnh hiện nay của bọn hắn, lại căn bản không cách nào thôi động Đạo Quân Chi Bảo, na phạ bộc phát một tia uy lực, cũng đủ để đem bọn hắn hút thành thây khô.

Về phần Đạo Quân Chi Thân, đồng dạng không cách nào khinh dịch động dụng, một khi động dụng, cỗ chuyển thế chi thân này phế bỏ, đồng thời, trở về Đạo Quân Chi Thân, nguyên thần cũng sẽ tiêu hao rất lớn, thậm chí sẽ bị đại đạo áp chế và bài xích.

Một đám chuyển thế Đạo Quân không nghĩ tới Đạo Kiếp cư nhiên có thể đem Thái Dương Chúc Chiếu bức đến tình trạng này.

Thái Dương Chúc Chiếu căn bản không phải dọa người, chỉ thấy phía sau hắn, chín khỏa mặt trời chậm rãi dâng lên, Đạo Quân khí tức di mạn.

Một khắc này, toàn bộ Hồng Hoang, nãi chí toàn bộ Hỗn Độn, đều có thể rõ ràng nhìn thấy chín khỏa mặt trời kia, kim quang sáng chói chiếu sáng cửu thiên thập địa.

"Đạo Quân Chi Bảo?" Đạo Kiếp cũng sắc mặt biến đổi, hắn không biết Đạo Quân Chi Bảo, nhưng lại có thể cảm thụ được, trong chín khỏa mặt trời kia uẩn hàm sức mạnh khủng bố, đủ để hủy diệt hết thảy.

"Đạo Quân Chi Bảo nãi là Đạo Quân thành đạo chi binh, uẩn hàm Đạo Quân cả đời đại đạo, một khi phục tô, chí ít có thể phát huy Đạo Quân một phần ba sức mạnh, nếu như bị đỉnh phong trạng thái Đạo Quân tế xuất, thậm chí có thể phát huy ra chân chính Đạo Quân chi lực!" Tại cái thời điểm này, một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, chỉ thấy một tên thiếu nữ kiều tiểu xuất hiện tại cách đó không xa, chân đạp một cây thanh sắc hoa văn mộc côn, cười hì hì nói: "Bất quá sư tổ cũng không cần lo lắng, Đạo Quân Chi Bảo hắn có, ta cũng có, hắn

muốn không quan tâm tất cả xuất thủ, sư tổ có thể cầm lấy cây gậy lớn của ta đánh hắn, đem thái dương đánh nổ!" "Cây gậy này, chẳng lẽ... chẳng lẽ?" Đứng dưới chín vầng mặt trời, Thái Dương Chúc Chiếu cũng bị âm thanh đột ngột hấp dẫn, hắn nhìn thấy một thân ảnh kiều tiểu đang trêu tức điều khản, thần thái tự nhiên.

Hắn vốn không nhìn ra thân phận của thiếu nữ này, nhưng hoa văn màu xanh trên cây gậy gỗ dưới chân nàng lại khiến hắn sững sờ.

Ngay sau đó, một đoạn ký ức xa xưa hiện lên trong đầu. "Thanh Văn Nguyên Mộc Côn, Nguyên Mẫu Đạo Quân, cái đồ Giảo Thỉ Côn!" Sau khi nhận ra cây gậy gỗ kia, Thái Dương Chúc Chiếu đâu còn không biết thiếu nữ này là ai, ánh mắt lập tức bùng lên ngọn lửa hùng hùng.

Nhìn thấy cảnh này, Đạo Kiếp thực sự cạn lời, không khỏi quay đầu nói: "Ngươi rốt cuộc đã đắc tội bao nhiêu người vậy?

Ai gặp cũng muốn ăn tươi nuốt sống ngươi!" "Lạc lạc, bình thường thôi, đệ tử ta ở trong từng thời đại sử tiền đều quá mức vô địch, năm đó không ít lần đè mấy lão gia hỏa này xuống đất ma sát, lưu lại hết truyền thuyết tươi đẹp này đến truyền thuyết khác!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cười hì hì, chẳng hề để ý đến ánh mắt muốn ăn thịt người của Thái Dương Chúc Chiếu. "Hừ!" Thậm chí, ngay cả trên Thái Âm Tinh cũng truyền đến một tiếng hừ lạnh lùng. "Haizz, Nữ Oa cũng thật xui xẻo tám đời mới thu phải người đệ tử này, e rằng những ngày tháng sau này sẽ không yên ổn!" Đạo Kiếp hiện tại đã hiểu vì sao Nguyên Mẫu lại bị gọi là Giảo Thỉ Côn (Gậy chọc cứt), không nói đến tính cách, chỉ riêng thực lực Đạo Quân Cảnh và cây gậy dưới chân kia, e rằng ác danh đã lan xa.

Không để ý đến Nguyên Mẫu Đạo Quân nữa, Đạo Kiếp nhìn về phía Thái Dương Chúc Chiếu cùng chín vầng mặt trời sau lưng hắn,

cười lạnh nói: "Như thế nào?

Đạo Quân Chi Bảo đích xác khủng bố, nhưng ngươi cho rằng mình thực sự có thể phát huy ra uy lực của nó sao?" "Nơi này là Hồng Hoang, là thời đại mới.

Nếu Đạo Quân Chi Bảo có thể tùy ý huy động, thì những Sử Tiền Đạo Quân kia há lại từng người đều trốn trong bóng tối, đến tận bây giờ mới dám ló đầu ra?" "Ngươi đang nói cái gì?" Lời này vừa thốt ra, không chỉ sắc mặt Thái Dương Chúc Chiếu biến đổi, mà nụ cười trên mặt Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng biến mất.

Khắp nơi, các Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế đang quan chú trận chiến này cũng đều nắm chặt song quyền. "Ngươi thật coi bọn ta là thổ dân dễ bắt nạt?

Không có bất kỳ nội hàm gì sao?" Nguyên Hạo cười lạnh, tiếp đó hét lớn về phía hư không: "Bàn Cổ đạo huynh, nên ra tay rồi!" "Oanh long!" Lời vừa dứt, dường như trong minh minh có một cỗ sức mạnh mạc danh đáp lại, toàn bộ Hồng Hoang, nãi chí toàn bộ Hỗn Độn Tinh Vực đều chấn động.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chấn kinh của tất cả mọi người, Khai Thiên Tam Bảo vốn đang thời thời khắc khắc khai tịch thế giới, khoách đại Hồng Hoang bỗng nhiên dừng lại, khẽ chấn động rồi nhanh chóng hợp nhất. "Oanh!" Một khắc sau, khí tức Hỗn Độn Chí Bảo di mạn, tuyên cổ lại thương lương.

Một thanh chiến phủ đen kịt xuất hiện giữa thiên địa, dài đến vạn dặm, phong mang lăng lệ xé rách hư không, khiến vô số tinh thần run rẩy.

Tiếp đó, thanh cự phủ kia rạch phá hư không, nghiền nát thương mang, trực tiếp giáng lâm Thái Dương Tinh, chém thẳng vào một trong chín vầng mặt trời kia. "Oanh long!" Thiên địa chấn động, nhật

nguyệt vô quang, cửu thiên thập địa run rẩy.

Toàn bộ Thái Cổ Tinh Không như bị một búa chém nứt.

Mọi người hoảng hốt như nhìn thấy một tôn cự nhân đỉnh thiên lập địa tay cầm cự phủ, phách khai Hỗn Độn, xé rách vô tận thương mang, phấn toái Thiên Địa Đại Đạo, diễn hóa thế giới Hồng Hoang.

Chương 246

Lại dường như nhìn thấy từng tôn Ma Thần điệp huyết, nhuộm đỏ Hỗn Độn. "Rắc!" Rất nhanh, một âm thanh vỡ vụn đánh thức thế nhân.

Trong chín vầng mặt trời kia, có một quả cư nhiên dưới một búa này mà nứt toác. "Oanh!" Vô tận hỏa diễm tịch quyển, từng con hỏa long gào thét, uyển như một vầng mặt trời chân chính băng toái, nổ vang hư không.

Hỏa diễm khủng bố cuộn trào, tán đi tứ phía bát phương, mỗi một đạo hỏa diễm đều ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa, có thể thiêu đốt vô tận thời không, điểm nhiên Đại Đạo.

Thế nhưng, Khai Thiên Phủ chỉ khẽ chấn động, liền đem những hỏa diễm tán loạn kia dập tắt.

Nếu không, một khi để chúng rơi xuống, đừng nói Thái Cổ Tinh Không, ngay cả toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bị đốt cháy, vô số sinh linh bị thiêu rụi.

Phải biết rằng, đó không phải hỏa diễm bình thường, mà ẩn chứa Đạo Quân Đại Đạo hỏa diễm, uy năng còn trên cả Hỗn Độn Hỏa. "Hít!" Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Các Đạo Quân chuyển thế đều đang run rẩy. "Sao... sao có thể?" Thái Dương Chúc Chiếu sỏa nhãn, ngẩn người tại chỗ, hắn cũng không ngờ Thành Đạo Chi Bảo lại bị Khai Thiên Phủ chém vỡ.

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết đó là Đạo Quân Chi Binh, thừa tải Đại Đạo thời kỳ đỉnh

phong.

Tuy rằng chỉ bị chém vỡ một vầng thái dương, nhưng cũng đủ khiến hắn khó tin, đau lòng vô cùng. "...." "Hỗn Độn Chí Bảo thực sự có uy năng như vậy sao?" "Không, không đúng.

Tuy Hỗn Độn Chí Bảo đặc thù, khác với Đạo Quân Chi Bảo của ta, nhưng tuyệt đối sẽ không ở tình huống không có chủ nhân điều khiển mà phấn toái một kiện Đạo Quân Chi Bảo!" "Không sai, tuyệt đối là ý chí Bàn Cổ đang thao túng!

Đáng chết, Bàn Cổ tên kia thật sự âm hồn bất tán!" Không chỉ sắc mặt Thái Dương Chúc Chiếu khó coi, mà các Đạo Quân chuyển thế khác thần sắc cũng không tốt.

Chỉ thấy Nguyên Mẫu Đạo Quân trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, biến mất khỏi Thái Dương Tinh, trở về Tam Tiên Đảo, cũng nhanh chóng thu lại Thanh Văn Nguyên Mộc Côn. "Trong vòng một Nguyên hội, không thể bước ra khỏi Thái Dương Tinh!" Duy độc Đạo Kiếp không có chút nào ngoài ý muốn, lãnh nhãn nhìn Thái Dương Chúc Chiếu, lạnh lùng nói một câu, liền xoay người rời đi.

Thái Dương Chúc Chiếu song quyền nắm chặt, thần sắc âm trầm, thật muốn bất chấp tất cả mà ra tay, nhưng vừa nhìn thấy Khai Thiên Phủ lơ lửng cách đó không xa liền nhịn xuống. "Cho bản quân đợi đấy, phần nhân quả này, bản quân sớm muộn sẽ đòi lại!" Hắn hung hăng nói một câu, thân ảnh cũng biến mất trên Thái Dương Tinh.

Sau khi rời khỏi Thái Dương Tinh, Đạo Kiếp tịnh không trở về ngay mà đi thẳng đến ngoài Tử Tiêu Cung, một thân khí tức bàng đại trấn áp xuống Tử Tiêu Cung. "Ý dục hà vi?" Trong Tử Tiêu Cung truyền ra thanh âm lạnh mạc của Hồng Quân. "Vì sự phát triển của Hồng Hoang, vì chúng sinh, từ nay về sau Thánh Nhân không thể tùy ý ra tay.

Kẻ vi lệnh, trảm!" Thanh âm còn lạnh lùng hơn cả Hồng Quân phát ra từ miệng Đạo Kiếp.

Nói xong, thân ảnh hắn biến mất trong thương mang. "Thánh Nhân không thể ra tay?" Trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh cùng Ngũ đại Thánh Nhân thần sắc vô cùng khó coi.

Nếu Thánh Nhân không thể ra tay, vậy bọn họ làm gì?

Suốt ngày nhốt mình trong đạo tràng bế quan tu luyện sao? "Hừ, không cho ta ra tay, ta liền không ra tay sao?" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, trong thần sắc mang theo phẫn nộ.

Tiếp Dẫn thần sắc càng thêm tật khổ, Lão Tử, Thông Thiên và Chuẩn Đề đều không mở miệng.

Bất quá chư Thánh đều dùng ánh mắt oán trách nhìn về phía Hồng Quân, trong lòng thầm nhủ: Nếu không phải ngài lão nhân gia quá vô năng, thì đâu đến nỗi để đối phương chặn cửa Tử Tiêu Cung?

Ngài bị chặn ở Tam Tiên Đảo, còn hại chúng ta đường đường là Thánh Nhân lại không thể tùy ý ra tay. "Nghe nói Phục Hy đã thu bảy tên đệ tử nhân tộc mang theo dị tượng xuất thế?

Còn Minh Hà, Nữ Oa mỗi người cũng thu một cái?" Hồng Quân trầm mặc một lát, nhìn về phía Lão Tử cùng mọi người hỏi. "Không sai, cũng không biết chuyện gì xảy ra, gần đây Hồng Hoang có chút kỳ quái.

Hài đồng mang theo dị tượng xuất sinh ngày thường mấy vạn năm cũng chưa chắc có một cái, dị tượng cũng đều bình thường.

Nhưng vạn năm nay lại liên tiếp không ngừng xuất hiện những hài đồng như vậy, dị tượng cái sau kinh người hơn cái trước!" Lão Tử gật đầu, ngưng trọng nói: "Chẳng lẽ thật như Đạo Kiếp và Thái Dương Chúc Chiếu đã nói, những hài đồng này đều là...?" "Môn hạ

mấy người các ngươi có không?" Hồng Quân nheo mắt lại, hỏi. "Có, môn hạ ba người đệ tử chúng ta mỗi người có một cái, thu nhận từ mấy trăm năm trước!" Lão Tử không giấu diếm, đem tình hình thực tế kể ra. "Hai người đệ tử chúng ta cũng thu một tiểu đồ, là Nhân tộc xuất thân!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, cũng đem chuyện thu nhận Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật kể lại. "Yêu nghiệt, biểu hiện ngày thường của bốn người này hiển nhiên không phù hợp với tâm tính hài đồng bình thường, đặc biệt là đồ đệ của hai người các ngươi!" Hồng Quân nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Tên Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật kia tuyệt đối là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế!" Nói xong, lại nhìn về phía Tam Thanh: "Năm người các ngươi hiện tại liền trở về, đem năm tên đệ tử kia tới đây!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người đều nhao nhao gật đầu, không có ý kiến.

Nhưng Thông Thiên lại biến sắc, cảnh giác nói: "Ý của lão sư là?" "Hừ, không nên hỏi thì đừng hỏi!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn giải thích: "Những Đạo Quân chuyển thế này rốt cuộc có mục đích gì, vì sao lại đầu nhập vào môn hạ các ngươi, hết thảy tình huống bần đạo đều phải nắm trong tay, nếu không các ngươi an tâm, nhưng bần đạo sẽ không an tâm!" "Được rồi, đi đi!" Dứt lời, Hồng Quân liền tống Ngũ Thánh ra khỏi Tử Tiêu Cung. ...

Cùng lúc đó, sau khi trở về Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp liền triệu tập chúng đệ tử, cũng chính là mấy tên Đạo Quân chuyển thế, bắt đầu thương đàm chuyện phát triển Nhân tộc.

Tuy rằng Hồng Hoang hiện nay đã khác biệt so với nhận thức ở kiếp trước, nhưng Đạo Kiếp vẫn muốn Hồng Hoang phát triển theo quỹ đạo bình thường, không thể hỗn loạn vô quy tắc.

Đặc biệt là sau khi biết thân phận thủy tổ của mấy tên đồ đệ chuyển thế này, càng khiến Đạo Kiếp hứng thú.

Chương 247

Mấy tên Đạo Quân chuyển thế này lại trở thành Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, Đạo Kiếp cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Khi được hỏi, Thần Nông và những người khác đều nói là tùy ý lựa chọn, tịnh không cố ý.

Điều này khiến Đạo Kiếp không thể không cảm khái, đồng thời trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ đây là minh minh trung Đại Đạo an bài?

Cũng chính vì như thế, hắn mới quyết định Nhân tộc vẫn phải từng bước phát triển, từ Tam Hoàng Ngũ Đế, cuối cùng là Phong Thần lượng kiếp.

Chỉ bất quá những điều này đều phải nằm trong sự chưởng khống của hắn, không thể để chư Thánh hoắc loạn Nhân tộc.

Đặc biệt lần trước từ trong tay Hồng Quân đổi lấy Thiên Thư, cũng chính là Phong Thần Bảng, nếu không lợi dụng một phen thì há chẳng phải lãng phí?

Phải biết rằng, nương theo việc Khai Thiên Tam Bảo liên tục khoách đại Hồng Hoang, Thiên Địa Nhân Tam Thư ngày càng trở nên quan trọng.

Thậm chí, khi Hồng Hoang ngày càng hoàn mỹ, Tam Thư có khả năng thoát biến thành Tiên Thiên Chí Bảo, nãi chí Hỗn Độn Linh Bảo cấp bậc. "Phục Hy, ngôi vị Nhân Hoàng đời thứ nhất của Tam Hoàng Ngũ Đế vốn dĩ nên do ngươi đảm đương.

Bất quá trước đó, cần phải nghĩ cách đoạt lấy Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn.

Kiện chí bảo này rất quan trọng, thiệp cập đến khí vận Nhân tộc, một khi để đám người Hồng Quân đoạt được sẽ bất lợi cho chúng ta!" Đạo Kiếp nhìn Phục Hy nói. "Không Động Ấn, con đã biết thưa sư tôn!" Phục Hy gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi: "Sư tôn, người ở ngoài Tử Tiêu Cung nói Thánh Nhân không thể khinh dịch lâm thế, điều đó cũng bao gồm cả con sao?" Lời này vừa thốt ra, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng đều nhao nhao nhìn về phía Đạo Kiếp. "Đó là tự nhiên.

Vi sư cấm chỉ Tam Thanh bọn hắn tùy ý ra tay, nhưng lại để mặc các ngươi ra tay, thế nhân há chẳng phải sẽ nói vi sư bất công?" "Hơn nữa, lực phá hoại của Thánh Nhân quá lớn, lại thông hiểu thiên cơ, có năng lực xu cát tị hung.

Nếu để các ngươi tùy ý ra tay, thế hệ mới làm sao quật khởi?

Đây không phải chuyện tốt.

Hãy nhớ kỹ, chỉ có trăm hoa đua nở mới là một Hồng Hoang hoàn mỹ nhất.

Đến lúc đó, các ngươi cũng sẽ thu được lợi ích cực lớn!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói.

Mấy tên đệ tử Thánh Nhân gật đầu, tuy không biết "lợi ích cực lớn" trong miệng sư tôn là gì, nhưng biết sư tôn yêu cầu như vậy tự nhiên có dụng ý, tuyệt đối sẽ không hại bọn họ. "Vậy còn ta?

Ta sẽ không cũng bị cấm ra tay chứ?" Lúc này, Nguyên Mẫu Đạo Quân bỗng nhiên mở miệng, nhưng lại bị Nữ Oa kéo lại một cái.

Đạo Kiếp mỉm cười, nói: "Ngươi có thể.

Tuy rằng lai lịch ngươi rất lớn, nhưng đã chuyển thế thì chính là thế hệ mới, tự nhiên có thể tranh phong trong Hồng Hoang!" Đoạn, hắn lại đầy thâm ý nói: "Ngươi cũng nên đi cùng những Đạo Quân

khác tranh một trận, xem thử ai mới là Sử Tiền Đạo Quân lợi hại nhất đi?" "Lạc lạc, sư tôn lão nhân gia người thật thâm mưu viễn lự, chút tâm tư này đều bị người nhìn ra rồi!" Nguyên Mẫu cười khanh khách, thần sắc vô cùng hưng phấn.

Nhìn bộ dạng của nàng, hận không thể hiện tại xông ra ngoài, giảo phong giảo vũ trong Hồng Hoang.

Thậm chí, lúc này không chỉ Nguyên Mẫu Đạo Quân, ngay cả Thần Nông, Hiên Viên mấy người cũng đều dược dược dục thí.

Loại ý nghĩ này kỳ thực bọn họ sớm đã có.

Mỗi người đều từng là chúa tể một thời đại, là Đại Đạo Quân Chủ thống trị một kỷ nguyên, tự nhiên cho rằng mình mới là vô địch.

Đã cùng là kẻ vô địch, vậy khi tụ tập lại cùng một thời đại, đương nhiên phải phân ra cao thấp.

Trong khi Đạo Kiếp cùng các đệ tử thương nghị về Tam Hoàng Ngũ Đế, tại Tử Tiêu Cung, Tam Thanh cùng những người khác lại một lần nữa tề tựu.

Lần này bọn họ mang theo mấy tên đệ tử mới thu nhận.

Mấy tên đệ tử này vừa đến Tử Tiêu Cung, tịnh không giấu diếm thân phận, đều báo lên danh hiệu của mình.

Giống như Thần Nông bọn họ, bọn hắn biết có lẽ có thể che giấu thân phận trước mặt Thánh Nhân bình thường, nhưng tuyệt đối không thể ẩn tàng trước mặt những tồn tại như Đạo Kiếp và Hồng Quân, càng không cần nói đến Thiên Đạo hiện nay.

Ba đệ tử của Tam Thanh lần lượt là Thái Cực Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân.

Cộng thêm đệ tử của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Hỗn Độn Tự Tại

Vương Phật, tổng cộng bốn người.

Cũng không biết là minh minh trung Đại Đạo vận mệnh an bài hay là sự lựa chọn cố ý của mấy vị Sử Tiền Đạo Quân này, mà Đạo của bọn hắn đều thập phần tương tự với Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Điểm này Hồng Quân há có thể không sát giác, nhưng hắn không hỏi nhiều, chỉ nói bóng nói gió thăm dò mục đích của mấy vị chuyển thế Đạo Quân này, xem có thực lòng muốn liên minh hay không.

Kết quả thu được khiến hắn hài lòng, song phương cũng đạt thành hiệp nghị.

Kỳ thực đối với những Sử Tiền Đạo Quân này, Hồng Quân thập phần phản cảm, hắn tịnh không phải là người có lòng dung nhẫn.

Chỉ là không còn cách nào khác, những Sử Tiền Đạo Quân này người nào người nấy để uẩn thâm hậu, cực kỳ nan triền, căn bản không thể đối đãi cường ngạnh.

Thử nhìn xem không lâu trước đây Đạo Kiếp đi uy trấn Thái Dương Chúc Chiếu, nếu không có Khai Thiên Tam Bảo giúp đỡ, chưa biết chừng cũng sẽ mất mặt.

Chín vầng thái dương hoành không kia, khí tức khủng bố khiến ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy kinh tâm, do đó càng không dám coi thường những Sử Tiền Đạo Quân này.

Cho dù bọn hắn vừa mới chuyển thế, tu vi chỉ bồi hồi ở Thiên Tiên và Chân Tiên. "Chư vị, như kim bần đạo và Đạo Kiếp đã định ra hiệp nghị, trong một đoạn thời gian tới, Thánh Nhân ở Hồng Hoang sẽ bất hiển.

Nhưng Hồng Hoang cần phát triển, chúng ta Tử Tiêu Cung nhất mạch đại biểu cho Thiên Đạo, tự nhiên sẽ không để Đông Hải nhất

mạch hoành hành.

Do đó, bần đạo gọi chư vị đến để thương nghị một chuyện!" Hồng Quân mặt không đỏ tim không đập nói, lại khiến Lão Tử mấy người bỉ di không thôi.

Rõ ràng là bị Đạo Tôn người ta bức ép, lại đại ngôn bất tàm là đạt thành hiệp nghị, thật không cần mặt mũi.

Đương nhiên, mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ thật sợ Hồng Quân nảy sinh mâu thuẫn với mấy tên đệ tử này.

Chương 248

Nói thực, tuy rằng Tam Thanh biết rõ thân phận của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mấy người, trong lòng sinh ra một tia kính sợ, thậm chí phức tạp, nhưng lại không muốn quan hệ trở nên căng thẳng.

Cũng lạ, tuy trở thành sư đồ mới ngắn ngủi mấy trăm năm, nhưng bọn họ lại thập phần nhận khả những ký danh đệ tử này.

Nếu dùng lời của phàm nhân mà nói, thì đây chính là mị lực của Đạo Quân chuyển thế.

Đương nhiên chuyện này cũng bình thường.

Tuy rằng mấy tên Đạo Quân chuyển thế này hiện giờ chỉ có tu vi Thiên Tiên Chân Tiên, nhưng nhãn giới còn đó, lý giải đối với Đạo còn đó, có thể nói là hoàn toàn có thể mang lại cho Ngũ đại Thánh Nhân rất nhiều trợ giúp.

Thậm chí, Ngũ đại Thánh Nhân sau khi biết đệ tử mình là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế lại càng thêm hỏa nhiệt.

Tu sĩ tu luyện cầu cái gì?

Tự nhiên là Đại Đạo.

Vậy thì nhìn khắp cổ kim, ai có lý giải về Đạo sâu sắc hơn những Sử Tiền Đạo Quân này?

Không có, e rằng Bàn Cổ cũng không bằng.

Chúng Thánh đều không ngốc.

Chính gọi là phân biệt đối xử, nếu là địch nhân, Đạo Quân làm địch nhân đáng sợ biết bao?

Dù là Đạo Quân chuyển thế cũng đồng dạng đáng sợ.

Nhưng nếu hợp tác thì song phương cùng có lợi, điểm này Tam Thanh bọn hắn há có thể không phân rõ?

Đương nhiên bọn họ không biết rằng, từ một điểm này họ đã thua.

Bên phía Đạo Kiếp chưa bao giờ cầu đạo trên người những Đạo Quân chuyển thế kia, dù là Phục Hy Nữ Oa cũng chưa từng.

Có thể nói, quan hệ bên phía Tam Thanh thuần túy là lợi ích, thậm chí ba người bọn họ còn không bằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Hết thảy do Đạo Tổ làm chủ là được.

Kế hoạch các loại ta sớm đã chán rồi.

Như kim đã định ra Thánh Nhân không thể ra tay, cũng tốt, đỡ cho chúng ta bớt đi phiền phức." Thái Cực Đạo Quân nhàn nhạt nói. "Không sai, đại thế vị lai chúng ta không quan tâm, mục tiêu của chúng ta chỉ là những Đạo Quân chuyển thế khác.

Vô số năm qua, những Sử Tiền Đạo Quân bọn ta vẫn luôn trầm tịch, tuy rằng biết sự tồn tại của nhau nhưng lại ít khi tương kiến.

Nay đại thời đại phủ xuống, tự nhiên phải hảo hảo tranh phong một phen!" Phù Trận Đạo Quân cũng gật đầu nói.

Vạn Bảo Đạo Quân thì trầm mặc không nói, từ khi tiến vào Tử Tiêu Cung liền vẫn luôn ngồi bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, ít lời ít nói, tính tình đảo ngược lại rất giống Thông Thiên.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mặt mang nụ cười, chỉ là nụ cười này lại khiến người ta nhìn vào thấy náo tâm.

Không sai, là náo tâm.

Mấy vị Đạo Quân chuyển thế đã nói như vậy, Hồng Quân tự nhiên không có ý kiến, còn cầu mà không được ấy chứ.

Hắn liền tiếp lời: "Đã như vậy, chúng ta bàn trước về chuyện

Thiên Đình.

Tinh nhuệ của Yêu tộc đã cùng Đế Tuấn biến mất, Vu tộc cũng đã lui về U Minh Giới.

Bất quá Thiên Đình lại không thể để trống, nơi đó nãi là biểu tượng của Thiên Đạo, nhất định phải có Thiên Đế tọa trấn!" Nói xong, Hồng Quân nhìn về phía Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, hỏi: "Mấy người các ngươi có nhân tuyển nào tốt không?" "Thiên Đế chi vị?" Nghe vậy, chúng Thánh trước là sững sờ, ngay sau đó mắt sáng lên.

Lão Tử là người đầu tiên cướp lời: "Bần đạo tọa hạ có đệ tử Huyền Đô, tuy là Nhân tộc xuất thân nhưng lại có đại nghị lực, đại trí tuệ, có thể làm Thiên Đế!" "Không sai, Huyền Đô sư huynh ta thấy được!" Thái Cực Đạo Quân gật đầu phụ họa.

Hắn giờ là đệ tử Lão Tử, tự nhiên đứng về phía Lão Tử, lại cũng quen thuộc với Huyền Đô.

Thấy Lão Tử tích cực như vậy, Nguyên Thủy tự nhiên cũng muốn tranh, bèn nói: "Lão sư, môn hạ ta có đại đệ tử Quảng Thành Tử căn cước thâm hậu, là phúc đức chân tiên, cũng có thể làm Thiên Đế!" "Môn hạ ta có đệ tử Đa Bảo, tu vi cao thâm, khí vận nồng hậu, có thể làm Thiên Đế!" Thông Thiên ít lời nhưng không có nghĩa là không tranh. "Môn hạ ta có đệ tử Dược Sư tính cách bình hòa, thích cùng người làm việc thiện, tu vi cao thâm, tự sáng tạo Lưu Ly Kim Thân và Thập Nhị Đại Nguyện, là tông sư một phương, có thể làm Thiên Đế!" Tiếp Dẫn cũng không cam lòng yếu thế, đề cử đệ tử của mình.

Một bên, mấy tên Đạo Quân chuyển thế cũng đều nhao nhao phụ họa, tự nhiên là giúp đỡ sư tôn nhà mình.

Tam Thanh và những người khác hiện tại không biết Thiên Đế trong miệng Hồng Quân đại biểu cho cái gì, cứ tưởng rằng giống như

Đế Tuấn, uy phong bá khí, ngưng tụ Hồng Hoang khí vận, do đó ai nấy tranh đến đỏ mặt tía tai.

Cũng không biết qua bao lâu, Hồng Quân mở miệng, cắt ngang sự tranh chấp của bọn họ, nhàn nhạt nói: "Đã thương nghị nửa ngày cũng không có kết quả, chi bằng như thế này, để đồng tử môn hạ bần đạo làm Thiên Đế đi!" Nói xong, cũng không hỏi ý kiến Tam Thanh, liền quay sang hai gã đồng tử cách đó không xa nói: "Đồng nhi, lại đây!" Hai gã đồng tử sững sờ, không dám chậm trễ, vội vàng đi đến trước mặt mọi người, hành lễ với Hồng Quân và chư vị tại tràng.

Tam Thanh thần sắc không tốt, Hồng Quân lại không nhìn bọn họ, nói với hai đồng tử: "Hạo Thiên, Dao Trì.

Bần đạo cho các ngươi rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi tới Hồng Hoang, chưởng quản Thiên Đình.

Các ngươi có thể thắng nhậm không?" "A!" Kinh hỷ đột ngột như sấm sét nổ vang trong đầu hai người.

Hạo Thiên và Dao Trì nhất thời không phản ứng kịp, ngẩn người tại chỗ.

Bọn họ thậm chí còn tưởng mình nghe lầm.

Chỉ là đồng tử, tuy có tu vi Đại La Kim Tiên nhưng chưa từng có trải nghiệm gì, cư nhiên muốn để bọn họ làm Thiên Đế, chưởng quản Thiên Đình? "A!" Thấy bộ dạng ngốc nghếch của Hạo Thiên và Dao Trì, trên mặt đám người Tam Thanh đều lộ ra vẻ khinh thường. "Các ngươi có nguyện ý không!" Hồng Quân hỏi lại. "Đệ tử nguyện ý, đệ tử nguyện ý!" Hạo Thiên và Dao Trì hồi thần, vội vàng dập đầu.

Loại chuyện tốt này sao có thể không nguyện ý?

Chương 249

Thậm chí chuyện này đối với bọn họ quả thực là mộng mị dĩ cầu.

Phải biết ở trong Tử Tiêu Cung bao nhiêu năm, bọn họ sớm đã chết lặng, sớm đã tràn ngập hướng vãng với Hồng Hoang, chỉ là Hồng Quân không mở miệng nên không dám rời đi.

Nay rốt cuộc có cơ hội, sao có thể bỏ lỡ?

Chưởng quản Thiên Đình là việc tốt dường nào.

Nhớ tới uy phong và bá khí của Đế Tuấn và Thái Nhất năm đó, Hạo Thiên và Dao Trì liền hưng phấn không thôi.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, để có được thành tựu như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất đã phải trả giá bao nhiêu? "Ân, đã như vậy thì từ nay về sau, Hạo Thiên làm Thiên Đế, chưởng quản Thiên Đình.

Dao Trì làm Vương Mẫu, phò trợ Thiên Đế.

Các ngươi đã hiểu chưa?" Hồng Quân gật đầu, trịnh trọng nói. "Đa tạ lão sư!" Hạo Thiên và Dao Trì kinh hỷ liên liên.

Tùy tức, Hồng Quân chỉ tay vào hai người, quanh thân hai người quang mang lóe lên, thân thể nhanh chóng biến hóa.

Trong chớp mắt từ hai gã đồng tử hóa thành một nam nhân trung niên thân tài khôi vĩ và một nữ tử thành thục thân tư yêu nhiêu, mỹ lệ đại phương.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, đều có thể thấy được hỉ sắc trên mặt đối phương.

Thật đừng nói, hai người vừa biến thân liền thật sự có dáng vẻ của một phương đại năng, cộng thêm vốn có tu vi Đại La đỉnh phong,

khí độ tự nhiên bất phàm.

Chỉ là bất luận biến hóa thế nào, trong mắt Tam Thanh bọn hắn vẫn chỉ là hai kẻ đồng tử ngốc nghếch.

Mấy tên Đạo Quân chuyển thế thì thần tình đạm nhiên, vô hỉ vô bi, trong mắt bọn hắn, Thiên Đình, Thiên Đế, hết thảy đều là trò trẻ con.

Bọn hắn tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra, đây là Hồng Quân Đạo Tổ bá đạo, đem Hạo Thiên và Dao Trì đẩy ra làm Khôi Lỗi Thiên Đế.

Về chuyện Thiên Đình, Thiên Đế này, trong từng thời đại sử tiền cũng từng xuất hiện, thân là Sử Tiền Đạo Quân tự nhiên minh bạch đạo lý trong đó.

Thiên Đình là nơi ngưng tụ khí vận, tự nhiên cũng là nơi nhân quả nặng nhất.

Một khi trở thành Thiên Đế, vô pháp quay đầu.

Do đó bọn hắn không muốn làm Khôi Lỗi Thiên Đế, mà như Đế Tuấn kia, bọn hắn cũng không thèm làm.

Tiếp đó, Hồng Quân nói: "Được rồi, đi trước đi.

Như kim Thiên Đình trăm phế đợi hưng, cần bắt tay xử lý.

Còn có chỗ nào không hiểu, gặp nạn xử, thì đi tìm mấy vị sư huynh của các ngươi!" Nói xong liền vung tay lên, tống Hạo Thiên và Dao Trì ra khỏi Tử Tiêu Cung, ném thẳng lên Thiên Đình.

Chỉ là hắn không biết, bản nguyên của Đại La Thiên trong Tam Thập Lục Thiên sớm đã bị Đạo Kiếp luyện hóa.

Đại La Thiên lại là trung khu của cả Tam Thập Lục Thiên, có thể nói Đại La Thiên hiện giờ chẳng khác nào một kiện pháp bảo của Đạo Kiếp.

Đương nhiên chuyện này chỉ có một mình Đế Tuấn biết, Đạo

Kiếp cũng chưa nói cho Phục Hy và Nữ Oa. "Được rồi, các ngươi cũng về đi.

Bất quá có một việc cần để mắt tới, đó là gần đây Nhân tộc chí bảo khả năng sắp xuất thế, tốt nhất nên đoạt lấy.

Như vậy ta liền có tư cách nhúng tay vào chuyện Nhân tộc!" Hồng Quân chưa từng quên Nhân tộc.

Nhân tộc đại hưng là thiên đạo đại thế, thân là Hợp Đạo Thánh Nhân hắn tự nhiên biết rõ.

Tuy rằng trước đó xảy ra nhiều biến cố khiến thiên cơ biến hóa, nhưng thiên cơ về Nhân tộc đại hưng vẫn y nguyên không đổi.

Do đó hắn sao có thể quên Nhân tộc?

Thậm chí một khi có cơ hội, liền sẽ để Lão Tử bọn hắn sáp thủ.

Dù sao Tam Thanh lập giáo đều có quan hệ với Nhân tộc, có phần nhân quả ở đó, sáp thủ tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Còn một điểm nữa, đó là hắn phát hiện những Đạo Quân chuyển thế này đại đa số đều ở Nhân tộc, càng khiến hắn không dám chậm trễ. "Nhân tộc chí bảo?

Dám hỏi lão sư, Nhân tộc chí bảo này có tác dụng gì?" Lão Tử tò mò hỏi. "Chưởng khống Nhân tộc chí bảo, có thể sách phong Nhân Hoàng, ngưng tụ Nhân tộc khí vận.

Sau khi Vu Yêu rút khỏi Hồng Hoang, đại thế tương lai nằm tại Nhân tộc!" Hồng Quân cũng không giấu diếm, đương nhiên hiện giờ hắn cũng chỉ biết đến thế. "Nhân Hoàng?

Đại thế tương lai tại Nhân tộc?" Tam Thanh sững sờ.

Tin tức này khiến bọn họ thập phần chấn kinh.

Phải biết trong mắt bọn họ, tuy rằng Nhân tộc rất đặc thù, không

chỉ chiếm cứ địa vị chủ đạo của Nhân Đạo mà còn xuất hiện nhiều Đạo Quân chuyển thế, nhưng Nhân tộc lại thập phần yếu nhược, thậm chí không chịu nổi một kích. "Nhân tộc trong tương lai sẽ là chủ nhân của toàn bộ Hồng Hoang.

Hai vị sư tôn, đệ tử kiến nghị sau này nên thường xuyên hành tẩu trong Nhân tộc, tìm một ít hạt giống tốt điền sung Tây Phương Giáo chúng ta!" Bỗng nhiên, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nói với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn nghe Hồng Quân nói xong liền đã có ý này, nay nghe Đạo Quân chuyển thế nhà mình cũng nói như vậy, càng thấy được Nhân tộc bất phàm, tự nhiên ý định này càng thêm kiên định.

Chương 250

Trong Tử Tiêu Cung, sau một phen thương nghị, chư Thánh liền cùng mấy tên đệ tử rời đi.

Từ kết quả thương nghị, mục đích tiếp theo tự nhiên chỉ có một: xâm nhập Nhân tộc.

Đương nhiên, Thánh Nhân không thể đích thân hiện thân, do đó chuyện này liền rơi lên người đệ tử tứ giáo.

Mấy tên Đạo Quân chuyển thế cũng sẽ không nhàn rỗi.

Một mực bế quan không phải tính cách của bọn hắn, bọn hắn cần nhanh chóng trưởng thành, cần du lịch Hồng Hoang, tham dự các loại tranh đoạt.

Bất quá đối với mưu hoa Nhân tộc, tìm kiếm Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, bọn hắn tịnh không quá hứng thú.

Thứ có thể khiến bọn hắn hứng thú chỉ có cơ duyên hữu dụng đối với mình, hoặc là va chạm với những Đạo Quân chuyển thế khác.

Cùng lúc đó, trên Tam Tiên Đảo, sau khi mọi người rời đi cũng đều phân phân bắt đầu hành động.

Phục Hy Nữ Oa tịnh không thu đệ tử khác, chỉ có mấy tên Đạo Quân chuyển thế, do đó việc tìm kiếm Không Động Ấn cũng là việc của Thần Nông bọn họ.

Điều này khiến mấy tên Đạo Quân chuyển thế một trận oán thầm, nhưng oán thầm quy oán thầm, vẫn phải ngoan ngoãn đi tìm.

Ở một bên khác, Hạo Thiên và Dao Trì tới Thiên Đình.

Vốn đang một mặt hưng phấn, chuẩn bị đại triển hoành đồ, nhưng

khi nhìn thấy Thiên Đình trống rỗng hiện giờ, hai người lại không vui nổi.

Toàn bộ Thiên Đình có thể nói là một mảnh tử tịch.

Tuy rằng kiến trúc bảo tồn hoàn chỉnh, không bị tổn hại, nhưng ngoại trừ một số ít Yêu tộc đang hoạt động ra thì chẳng có ai.

Thiên Đình to lớn như vậy đích xác là của bọn hắn, nhưng trị lý thế nào?

Ngay cả nhân thủ cũng không có. "Trẫm là Hạo Thiên, từ nay về sau là Thiên Đế, thống ngự Tam Giới!" Hạo Thiên đi tới trước mặt mấy tên Yêu tộc sơ cấp, thần sắc uy nghiêm nói. "Xùy!" Nhiên, mấy tên tiểu yêu chỉ liếc mắt nhìn một cái, bĩu môi, không thèm đáp lại.

Trong đó một tên tiểu yêu cạn lời nói: "Được rồi, Thiên Đế thì ai mà chẳng muốn làm, ta cũng muốn làm, nhưng có thực lực đó không?

Ta nói đạo hữu, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, trong này e rằng cũng là kẻ đi tìm bảo vật hả?

Vậy tranh thủ thời gian đi, muộn chút nữa là ngay cả lông cũng không còn đâu!" Nói xong, tiểu yêu lắc đầu thở dài một tiếng, liền không thèm để ý đến Hạo Thiên, tự mình tìm kiếm xung quanh.

Hạo Thiên sỏa nhãn, hồi thần lại khóe miệng co giật, suýt chút nữa thổ huyết.

Hắn hiểu rồi, đám tiểu yêu này sở dĩ không chịu rời đi hiển nhiên là muốn vơ vét Thiên Đình một phen.

Đế Tuấn biến mất, Thiên Đình mất đi chủ nhân, Yêu tộc còn lại trước khi đi khẳng định đã đem bảo vật trong Thiên Đình đi hết, nhưng chưa chắc không có di lậu, đây cũng là nguyên nhân mấy tên tiểu yêu bồi hồi ở đây. "Đáng giận!

Lũ Yêu tộc đáng chết này!

Thiên Đình của Trẫm, giang sơn của Trẫm!

Dám ở địa bàn của Trẫm tìm bảo, còn dám coi thường Trẫm, tội không thể tha!" Hồi thần, Hạo Thiên đại nộ, muốn ra tay giáo huấn đám tiểu yêu này, đuổi bọn chúng đi, nhưng lại bị Dao Trì kéo lại.

Dao Trì lắc đầu nói: "Hạo Thiên, không cần động nộ.

Nhìn xem Thiên Đình bây giờ trống không, cái gì cũng không có, cứ để bọn chúng tìm đi, cũng tìm không ra cái gì.

Hơn nữa, hai ta mới tới, ai biết thân phận chúng ta?

Phản chính hiện giờ thủ hạ ta cũng không có nhân thủ, Thiên Đình lớn như vậy căn bản không cách nào quản lý, chi bằng trước tiên thu đám tán yêu này nhập vào huy hạ, làm kẻ chạy việc sai bảo?" "Còn nữa, đám tán yêu này tuy tu vi không cao, nhưng sinh trưởng tại Hồng Hoang, tổng so với hai ta hiểu rõ về Hồng Hoang hơn, vừa vặn có thể triệu tập bọn chúng, hỏi thăm tình hình Hồng Hoang hiện nay!" Giờ khắc này, Dao Trì cư nhiên giống như một bậc trí giả, hoàn toàn bất đồng với bộ dạng trong Tử Tiêu Cung, khiến Hạo Thiên kinh ngạc không thôi, cảm thấy nên một lần nữa nhận thức lại sư muội này.

Nghe vậy, Hạo Thiên gật đầu: "Sư muội nói có lý, vậy cứ làm thế đi, hãy xem vi huynh!" Toàn tức, Hạo Thiên sải bước tiến lên, khí tức toàn thân trán phóng.

Khí tức thuộc về Đại La đỉnh phong hào không bảo lưu bộc phát, đồng thời y phục trên người cũng đổi thành một bộ đế bào, thật sự có vài phần dáng vẻ Thiên Đế.

Quả nhiên, trạng thái "full" của Hạo Thiên dọa cho đám yêu tộc đào bảo sợ chết khiếp, không ngờ cư nhiên lại là một vị đại năng Hồng Hoang.

Đặc biệt là tên tiểu yêu vừa mở miệng kia càng sợ đến mức hai chân như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, sinh sợ đối phương một tát đập chết mình.

Bất quá Hạo Thiên không để ý lời nói trước đó, trước tiên giới thiệu một phen, nói mình là Thiên Đế do Hồng Quân Đạo Tổ sách phong, lại đại độ tha thứ cho đám tiểu yêu vô lễ.

Thế là thuận lý thành chương thu đám tiểu yêu này vào huy hạ.

Yêu tộc bồi hồi tại Tam Thập Lục Thiên cũng không ít, tuy rằng đại bộ phận là tiểu yêu nhưng số lượng cũng có mấy vạn, cũng khiến thế lực Hạo Thiên tráng đại lên một chút.

Trước Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn mấy vạn Yêu tộc, tuy rằng tu vi đám này khiến Hạo Thiên không hài lòng nhưng cũng an ủi được phần nào, ít nhất là nhóm thế lực đầu tiên. "Ân, sư muội, tiếp theo nên làm gì?" Làm xong những việc này, Hạo Thiên lại hết ý kiến, lại nhìn về phía Dao Trì.

Dao Trì nghĩ nghĩ, nói: "Hiện tại chúng ta chưởng quản Thiên Đình, chuyện này chúng sinh Hồng Hoang không biết.

Do đó việc cấp bách là đem chuyện này tuyên truyền ra ngoài, để thế nhân biết đến hai người chúng ta!" "Bước thứ hai là Thiên Đình muốn phát triển cần phải có nhân thủ, chỉ dựa vào đám tiểu yêu này thì không được.

Do đó thần thiếp cảm thấy bệ hạ nên phát bố thông cáo, vì Thiên Đình chiêu lãm nhân thủ.

Cuối cùng, khi danh tiếng đánh ra rồi, lại chiêu lãm được một ít cường giả, chúng ta liền có thể triệu khai Thiên Đình Thịnh Hội, yến thỉnh thiên hạ, khoách đại ảnh hưởng!" "Thiếp thân tạm thời chỉ nghĩ được thế thôi, trung đồ có khả năng sẽ phát sinh biến cố, cần bệ hạ

tùy cơ ứng biến!" Dao Trì hàm tiếu nói, bộ dạng hiện tại càng xứng với xưng hô Vương Mẫu.

Một phen lời nói khiến Hạo Thiên đại vi xưng tán.

Đặc biệt Dao Trì bỗng nhiên đổi giọng, một câu "bệ hạ", một câu "thiếp thân" càng khiến Hạo Thiên trong lòng vô cùng thư sảng.

Chương 251

"Tốt, cứ theo lời nương nương mà làm!" Đối với cách làm của Dao Trì, Hạo Thiên tự nhiên đồng ý, ngay lập tức phái đám tiểu yêu mới chiêu lãm đi ra ngoài tuyên truyền.

Đồng thời, mượn nhờ Hạo Thiên Kính, kiện pháp bảo được Hồng Quân ban tặng, thông cáo toàn bộ Hồng Hoang về việc mình được sách phong làm Thiên Đế.

Tin tức Hạo Thiên trở thành Tân Thiên Đế vừa xuất hiện, không ngoài dự đoán, tịnh không gây ra oanh động quá lớn.

Tương phản, hứa đa tu sĩ đều một mặt mê mang. "Tên Hạo Thiên này là ai?

Không quen a?

Chưa nghe nói trong Hồng Hoang có đại năng nào tên là Hạo Thiên!" "A, bần đạo cũng chưa nghe qua, bất quá có thể được Hồng Quân Đạo Tổ khâm điểm làm Thiên Đế, e rằng cũng là một trong những đại năng ở Tử Tiêu Cung, chỉ là vẫn luôn thập phần đê điệu thôi!" "Ân, hẳn là như vậy!" Một số tu sĩ suy đoán. "Thật nực cười, tùy tiện một người cũng dám chiếm cứ Thiên Đình, tự xưng Thiên Đế?

Thiên Đế há lại dễ làm như vậy!" "Ta nghe nói tên Hạo Thiên này chỉ là Đại La Kim Tiên cảnh giới, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không phải.

Thật cười chết người, Đại La Kim Tiên cảnh Thiên Đế?

A a!" "Hắc, khoan hãy quản nhiều như vậy.

Hồng Hoang khó khăn lắm mới xuất hiện chuyện thú vị thế này, ta

há có thể không đi xem náo nhiệt?" "Chuyện khác khoan nói, đợi ta xem thái độ của Vu tộc, còn có Đông Hải nhất mạch nữa!" "Haizz, vị Hạo Thiên Đại Đế này ngày tháng khó sống đây, ha ha!" Tuy là vậy, nhưng cự đại bộ phận tu sĩ vẫn cười lạnh liên liên, đều chờ xem trò cười của Hạo Thiên.

Về phần Đông Hải và Tử Tiêu Cung nhất mạch đại năng cũng đều lãnh nhãn bàng quan.

Những đại năng này tự nhiên biết thân phận của Hạo Thiên và Dao Trì.

Đừng nói Phục Hy và Nữ Oa, ngay cả đại năng Tử Tiêu Cung khi nghe chuyện này cũng đều thần tình khinh thường.

Trong mắt bọn họ, khu khu hai gã đồng tử có tư cách gì làm Thiên Đế và Vương Mẫu?

Giản trực là chuyện tiếu lâm.

Đám đại năng Tử Tiêu Cung đều đối với cử động của Hồng Quân thập phần khó hiểu.

Đừng nói bọn họ, ngay cả Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều đang cười lạnh, dường như muốn xem Hạo Thiên xuất sửu.

Kỳ thực bọn họ cũng có oán thầm với Hồng Quân, chọn ai không chọn, đệ tử môn hạ chúng ta người nào không mạnh hơn Hạo Thiên?

Có thể nói, vì nguyên nhân từ Hồng Quân, Tam Thanh và những người khác đối với Hạo Thiên không có chút hảo cảm nào, tương phản lại tràn đầy ác ý. "Hạo Thiên sao?" Tại Tam Tiên Đảo, Vô Cực Đại Điện, khóe miệng Đạo Kiếp lộ ra một nụ cười.

Khi Hạo Thiên vừa đến Thiên Đình hắn liền biết.

Bộ dạng này không cần đoán, khoảnh khắc nhìn thấy Hạo Thiên

liền biết bước hành động tiếp theo của Hồng Quân. "Hồng Quân lão nhi, đã phái ra Hạo Thiên thì tất nhiên ngươi cũng sẽ nhúng tay vào Nhân tộc.

Chỉ không biết thủ đoạn của ngươi như thế nào, cũng đừng để ta thất vọng!" Trên mặt Đạo Kiếp treo nụ cười nhàn nhạt.

Bỗng nhiên mâu quang hắn lóe lên, nhìn về một hướng Đông Hải. "Di, con khỉ?" Trong tầm mắt của hắn, một con khỉ có sáu cái tai đang chèo một chiếc thuyền gỗ, cấp tốc di chuyển trong Đông Hải, phương hướng chính là Tam Tiên Đảo.

Con khỉ tu vi không cao, chỉ có Huyền Tiên đỉnh phong, thuyền gỗ dưới chân ngay cả Linh Bảo cũng không tính, chỉ là pháp bảo phổ thông. "Lục Nhĩ Di Hầu?" Đạo Kiếp thập phần kinh ngạc.

Con khỉ này chính là Lục Nhĩ Di Hầu, tại Hồng Hoang chỉ có một con, do đó liếc mắt liền nhận ra.

Trong đầu hắn lóe lên một đoạn ký ức kiếp trước có liên quan đến Lục Nhĩ Di Hầu.

Hỗn Độn Tứ Hầu chi nhất, do một phần tư bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên biến thành, vốn có căn cước bất phàm nhưng lại vì Hồng Quân giảng đạo từng nói một câu "Pháp bất truyền Lục Nhĩ", khiến thế nhân hiểu lầm, từ đó tạo nên bi kịch cả đời của Lục Nhĩ Di Hầu.

Lục Nhĩ Di Hầu xuất thân tại thời đại Vu Yêu, cùng thế hệ với một chúng Tiên Thiên đại năng như Tam Thanh, mang trong mình huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên, vốn nên trở thành một vị đỉnh cấp đại năng hách hách hữu danh trong Hồng Hoang.

Nhưng lại vì một câu nói kia, từ đó trở đi cho đến thời kỳ Tây Du hậu thế, tu vi vẫn cứ lẹt đẹt không cao.

Cuối cùng, Lục Nhĩ Di Hầu bị Phật giáo lợi dụng, trở thành một

con cờ.

Đáng thương, đáng buồn, đáng than, mấy chữ này liền có thể hình dung cả đời Lục Nhĩ Di Hầu.

Chỉ là điều khiến Đạo Kiếp kỳ quái là, những cái đó đều là ký ức về thần thoại cố sự kiếp trước.

Trong hiện thực, lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo Hồng Quân cũng đâu có nói câu nào?

Tại sao Lục Nhĩ tu vi lại thấp như vậy?

Kháp chỉ tính toán, Đạo Kiếp suýt chút nữa cười phun, thì ra là thế.

Nói đến, lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Quân đang đấu trí với hắn, đâu có tâm tình đi để ý Lục Nhĩ Di Hầu?

Hắn còn hận không thể đem Tam Thi Chi Đạo truyền biến thiên hạ, càng sẽ không nói ra câu "Pháp bất truyền Lục Nhĩ".

Sở dĩ Lục Nhĩ vẫn có tu vi thấp như vậy là vì động phủ của hắn nằm ngay dưới chân núi Côn Luân.

Côn Luân Sơn là đạo tràng của Tam Thanh và Tây Vương Mẫu, có bốn vị đỉnh cấp đại năng ở đó, tự nhiên không ai dám tới quấy rối.

Do đó Lục Nhĩ dù tu vi thấp nhưng bao nhiêu năm vẫn sống tốt.

Điều khiến Đạo Kiếp vô ngữ nhất là, có một lần Lão Tử đang giảng đạo cho môn hạ đệ tử, con khỉ này cư nhiên nghe trộm, tự nhiên bị Lão Tử phát hiện.

Chương 252

Thế là Lão Tử không những trực tiếp phong ấn thiên phú thần thông của hắn, còn trong phạm vi ức vạn dặm Tây Côn Luân nói một câu "Pháp bất truyền Lục Nhĩ".

Như thế, đại năng phụ cận Côn Luân Sơn tự nhiên không dám thu Lục Nhĩ Di Hầu, thế là những ngày tháng khổ bức của Lục Nhĩ Di Hầu bắt đầu.

Khiến Đạo Kiếp thực sự không biết nói gì cho phải.

Vận mệnh quán tính?

Hồng Quân không hố Lục Nhĩ, phản đảo là đệ tử của hắn đem con khỉ này ra hố. "Bất quá con khỉ này tới Đông Hải làm gì?" Nghĩ nghĩ, Đạo Kiếp vung tay lớn lên, một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trên Đông Hải, khuấy động hải lãng, khiến phong vân biến sắc. "Xong rồi!" Thấy cảnh này, Lục Nhĩ đang đi đường lập tức tuyệt vọng.

Tu vi hắn không cao, đối mặt với cơn lốc khủng bố thế này căn bản không cách nào né tránh, một khi bị cuốn vào tất chết không nghi ngờ. "Ta không cam tâm!

Ta còn chưa tìm được Tam Tiên Đảo, chưa được bái sư học nghệ!" Lục Nhĩ không cam lòng gào thét một tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơn lốc xoáy cuốn lấy mình, tùy tức ý thức hãm nhập hắc ám.

Khi Lục Nhĩ tỉnh lại lần nữa, trong mắt trước tiên lóe lên vẻ mê mang.

Hắn nhớ là mình bị cơn lốc khủng bố cuốn đi, cư nhiên không chết.

Hồi thần, Lục Nhĩ đại hỉ, bắt đầu quan sát tứ phía.

Vừa nhìn, hắn ngây ngẩn cả người.

Một tòa cổ phác đại điện, khí tức thương tang tuyên cổ di mạn, hoảng nhiên gian giống như trở về thời kỳ Thiên Địa chưa khai, Hỗn Độn mịt mờ.

Ánh mắt nhìn về phía trước, nơi đó có một tòa đạo đài, trên đạo đài khắc đầy đạo văn huyền ảo.

Một nam tử mặc hắc bào đạo nhân đang ngồi xếp bằng trên đạo đài, tĩnh tĩnh nhìn hắn. "Tỉnh rồi!" Bỗng nhiên, hắc bào đạo nhân trẻ tuổi kia mở miệng khiến Lục Nhĩ thần tình chấn động, dụi dụi mắt, lập tức kinh hô. "Đạo...

Đạo Tôn?

Ngài là Đạo Tôn đại nhân?" Lục Nhĩ giản trực không dám tin vào mắt mình, hắc bào đạo nhân trước mắt cư nhiên là vị Đạo Tôn chí cao vô thượng, uyển như Hồng Hoang Chúa Tể kia.

Đối với vị Đạo Tôn này, hắn chưa từng gặp nhưng Hồng Hoang vẫn luôn lưu truyền họa tượng Đạo Tôn, hắn cũng hữu hạnh sưu tầm được một bức, do đó liếc mắt liền nhận ra.

Đương nhiên, Đạo Kiếp tịnh vị cố ý ẩn tàng diện mục, nếu không dù là Thánh Nhân cũng khó có thể nhìn rõ dung mạo của hắn. "Nói đi, với tu vi của ngươi, cái gì khiến ngươi mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm tới nơi này!" Đạo Kiếp mở miệng, thanh âm lạnh mạc. "Phịch!" Lục Nhĩ trực tiếp quỳ rạp xuống đất, dập đầu liên tiếp với Đạo Kiếp, đồng thời nói: "Thỉnh cầu truyền đạo cho tiểu đạo!" "Nga?

Ngươi tới đây, bất chấp mạo hiểm, thiên lý điều điều tới Tam Tiên Đảo, chính là vì cầu đạo?" Đạo Kiếp dường như tịnh không bất ngờ, tương phản, trong thần tình mang theo tán thưởng chi sắc. "Đúng vậy!" Lục Nhĩ Di Hầu ánh mắt kiên định nói: "Tiểu đạo muốn cải

biến vận mệnh, không muốn sống tạm bợ một đời, thỉnh Đạo Tôn thành toàn!" Nhiên, Đạo Kiếp lại lắc đầu: "Tuy rằng dũng khí của ngươi đáng khen, cầu đạo chi tâm cũng kiên định, nhưng ngươi dựa vào cái gì cho rằng bản tọa sẽ truyền đạo cho ngươi?

Tuy tư chất ngươi có thể, nhưng đệ tử bản tọa hiện giờ kém nhất cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, quang Hỗn Nguyên Thánh Nhân liền có ba vị, ngươi lại có tư cách gì để bản tọa thu nhận?" Lục Nhĩ Di Hầu sắc mặt biến đổi, chuyện này hắn tự nhiên biết, bèn nói: "Tiểu đạo tự nhiên biết không thể so sánh với các vị tiền bối, do đó chỉ cầu có thể lưu lại Tam Tiên Đảo, trở thành một đồng tử là được!" "Đồng tử?

A, ngươi có biết bao nhiêu đại năng Hồng Hoang muốn làm đồng tử Tam Tiên Đảo không?

Không phải bản tọa tự xuy, địa vị đồng tử của bản tọa còn cao hơn Thiên Đế bây giờ, ngươi ngay cả tư cách làm đồng tử cũng không có!" Đạo Kiếp cười lạnh.

Câu này là nói thật, tuy hắn vẫn chưa thu đồng tử, nhưng có thể tưởng tượng một khi hắn phóng xuất lời nói muốn chiêu thu hai gã đồng tử, tất nhiên sẽ có vô số đại năng phong ủng tới.

Đồng tử của Hồng Quân đều có thể trở thành Thiên Đế và Vương Mẫu, đồng tử của hắn tự nhiên sẽ không kém.

Lời này vừa thốt ra, Lục Nhĩ Di Hầu sắc mặt biến đổi, thần tình có chút ảm đạm.

Thấy thế, Đạo Kiếp châm chọc nói: "Sao?

Muốn từ bỏ rồi?

Cầu đạo chi tâm của ngươi chỉ thúy nhược như vậy thôi sao?" "Không phải, nhưng đúng như Đạo Tôn nói, tiểu đạo ta thật sự ngay

cả tư cách trở thành đồng tử của ngài cũng không có!" Lục Nhĩ Di Hầu không ngốc, tương phản còn rất thông minh.

Hắn suy nghĩ một chút liền cảm thấy lời Đạo Kiếp nói có lý, đích xác hắn ngay cả tư cách làm đồng tử cũng không có.

Đối với tâm lý Lục Nhĩ Di Hầu, Đạo Kiếp liếc mắt liền nhìn thấu, cũng tán thưởng gật đầu.

Lục Nhĩ đích xác thông minh, biết tiến lui, tịnh không tử triền lạn đả, cũng không tự ngạo vì tuy tu vi thấp nhưng thiên phú tốt, huyết mạch cao quý.

Nếu hắn như vậy, đừng nói là khu khu huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên, dù là Đạo Quân chuyển thế, Đạo Kiếp cũng sẽ một tát đánh bay ra ngoài.

Thế là Đạo Kiếp chỉ tay một cái, một đạo tin tức truyền vào trong đầu Lục Nhĩ, đồng thời còn có một bộ nhập môn tu hành chi pháp.

Đạo Kiếp nói: "Trong đó có giới thiệu về Hỗn Độn Ma Viên, còn có một bộ tu hành chi pháp phổ thông.

Đừng nói bản tọa không giảng tình diện, mang theo hai thứ này trở về Hồng Hoang, đợi khi nào tập tề Tứ Hầu huyết mạch, triệt để kích hoạt truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên thì lại tới tìm bản tọa.

Hoặc hứa đến lúc đó, bản tọa có thể cân nhắc thu ngươi làm đệ tử!" "Đạo Tôn, lời ngài nói là thật sao?" Nghe vậy, đôi mắt ảm đạm của Lục Nhĩ lần nữa sáng lên, thần sắc cũng trở nên kích động.

Về Hỗn Độn Ma Viên hắn tự nhiên biết, chỉ là căn bản không có truyền thừa.

Bất quá hắn vẫn y nguyên thập phần kích động, trong mắt hắn, đã là Đạo Tôn nói thì trong Hồng Hoang tất nhiên có biện pháp bổ toàn huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên.

Đồng thời Lục Nhĩ cũng biết con đường này tất nhiên vô cùng gian tân, thậm chí mạn trường, nhưng hắn sẽ không từ bỏ.

Chương 253

Bởi vì hắn tin tưởng, vị Đạo Tôn trước mắt sẽ không lừa hắn. "Đi đi!" Đạo Kiếp không nói thêm nữa, vung tay lên tống Lục Nhĩ Di Hầu ra khỏi Tam Tiên Đảo.

Đương nhiên chuyện này đối với Đạo Kiếp chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Đừng nói một Lục Nhĩ Di Hầu, dù hắn kích hoạt huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên cũng tối đa chỉ khiến Đạo Kiếp nhìn cao hơn một chút.

Cho Lục Nhĩ một cơ hội, coi như một khoản đầu tư có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đương nhiên quan trọng nhất là Đạo Kiếp muốn kiểm chứng một việc.

Việc này chính là Tôn Ngộ Không trong tương lai liệu có xuất thế hay không.

Phải biết rằng hiện giờ Bất Chu Sơn chưa đổ, căn bản không tồn tại chuyện Nữ Oa Bổ Thiên, nếu không có Ngũ Thải Thạch còn thừa lại của Nữ Oa Bổ Thiên, vậy thì Tôn Ngộ Không có tồn tại không?

Thậm chí để kiểm chứng chuyện này, Đạo Kiếp sẽ tận lượng ngăn cản nguyên kịch tình Tôn Ngộ Không xuất thế.

Nếu Tôn Ngộ Không vẫn thuận lợi xuất thế bằng cách này hay cách khác, vậy thì đủ để chứng minh một việc: Trong minh minh có một bàn tay vô hình đang thao túng hết thảy Hồng Hoang, giống như Chí Cao Thần chúa tể vận mệnh thương sinh.

Dù trật tự liên tục bị đảo lộn, bàn tay ấy vẫn có thể vô thanh vô tức khiến nó quay về nguyên điểm.

Đạo Kiếp từng nghĩ bàn tay ấy là Thiên Đạo, nhưng lại cảm thấy không đúng.

Thiên Đạo có thể chủ đại thế nhưng sẽ không đi quản tiểu sự.

Hơn nữa quán tính Thiên Đạo tuyệt đối không mạnh đến mức ngay cả hắn cũng không thể sát giác.

Giờ phút này, tại phụ cận Bất Chu Sơn, cự ly Nhân tộc không xa, mấy đạo thân ảnh đang tứ xứ du tẩu, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Những người này chính là đại đệ tử của Lão Tử - Huyền Đô, cùng mấy tên thân truyền đệ tử của Nguyên Thủy hào xưng Thập Nhị Kim Tiên.

Còn có một đạo nhân tướng mạo mập mạp, chính là đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân của Thông Thiên Giáo Chủ.

Từ khi Lão Tử và mọi người từ Tử Tiêu Cung trở về liền đem toàn bộ đệ tử môn hạ phái ra.

Một phương diện tìm kiếm Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, mặt khác đi đến Nhân tộc giám thị cử động của Đông Hải nhất mạch.

Bất quá quan hệ đệ tử tam giáo tịnh không tốt.

Huyền Đô là đệ tử duy nhất của Lão Tử, cũng là người có tu vi cao nhất trong tam giáo, tính tình đạm mạc, ít qua lại với người khác.

Quảng Thành Tử cùng Thập Nhị Kim Tiên hầu hết tính cách đều tương tự Nguyên Thủy Thiên Tôn, thập phần cao ngạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn coi thường đám đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, do đó tuy Nguyên Thủy và Thông Thiên tạm thời hòa mục nhưng mâu thuẫn giữa đệ tử môn hạ lại khá nhiều.

Cũng bởi vậy, tam giáo đều ở phụ cận tìm kiếm và khuy thị Nhân

tộc nhưng lại thiên thiên mỗi người làm một việc, gặp nhau cũng ít khi liên hợp. "Đại sư huynh, liệu lão sư có lầm không, sơn mạch phụ cận đều sắp bị chúng ta xới tung lên rồi mà cũng chẳng thấy Nhân tộc chí bảo đâu!" Bên phía Xiển Giáo, Thái Ất Chân Nhân oán thán không ngừng. "Đúng đấy, bao giờ mới xong, chẳng lẽ chúng ta cứ như thằng ngốc tìm kiếm từ từ ở đây mãi?" Các Kim Tiên khác cũng nhao nhao ứng hòa, kiểu đào đất tìm bảo đầy núi đầy đồng này đối với bọn hắn cảm giác quá mất mặt. "Không tìm thì làm thế nào?

Ta nói cho mà biết, nếu Nhân tộc chí bảo rơi vào tay Nhân Giáo và Tiệt Giáo, lão sư không lột da ta mới là lạ!" Quảng Thành Tử lạnh lùng nói. "Có rồi!" Vừa nói xong, hắn bỗng nhiên nảy ra chủ ý, nheo mắt lại nói: "Tên Đa Bảo kia bản thể là Tầm Bảo Thử, tư chất tìm bảo tuyệt đối chúng ta không cách nào so sánh.

Chi bằng chúng ta đi theo sau hắn, một khi hắn tìm được Nhân tộc chí bảo, chúng ta liền trực tiếp ra tay đoạt lấy.

Như vậy chẳng phải đỡ tốn sức ta tìm kiếm vất vả sao?" Nghe vậy, các Kim Tiên Xiển Giáo phân phân biến sắc.

Xích Tinh Tử nói: "Được không đấy?

Chúng ta làm vậy há chẳng phải đang ác tâm với Tiệt Giáo sao?" "A, làm thế không tốt lắm đâu!" Hoàng Long Chân Nhân cũng nói. "Hừ, có gì mà không tốt?

Đây là chiến thuật.

Ta Xiển Giáo và Tiệt Giáo vốn quan hệ không tốt, có gì mà ngại?" Quảng Thành Tử hừ lạnh, tự nhiên nói.

Tùy tức, Thái Ất Chân Nhân cũng gật đầu phụ họa: "Đại sư huynh nói có lý, Đa Bảo bọn hắn vốn không đối phó với chúng ta, căn bản không cần thiết khách khí!" "Vậy được rồi!" Nghe vậy, một đám Kim

Tiên Xiển Giáo cũng không phản bác nữa.

Đích xác, quan hệ với Tiệt Giáo không tốt, nghĩ nghĩ lại thấy Quảng Thành Tử nói cũng đúng.

Lúc này, Quảng Thành Tử lại nhìn về phía Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói: "Sư đệ, ngươi tinh thông ẩn tàng và độn thuật, ngươi đi trông chừng Huyền Đô.

Nhớ kỹ, không được để hắn phát hiện, một khi Huyền Đô có phát hiện gì lập tức truyền âm cho ta!" "Chúng ta song phương diện hạ thủ, vô luận Đa Bảo hay Huyền Đô, một khi có phát hiện, chúng ta đều sẽ không bỏ lỡ!" Nói đến đây, khóe miệng Quảng Thành Tử lộ ra một nụ cười đắc ý, dường như cảm thấy mình rất có trí tuệ. "Không hổ là đại sư huynh, quả nhiên có đại trí tuệ!" Thái Ất Chân Nhân thấy thế bắt đầu đại vuốt mông ngựa, khiến Ngọc Đỉnh Chân Nhân và những người khác nghe xong trực bĩu môi.

Trong mắt bọn họ, Thái Ất Chân Nhân chính là cẩu thối tử của Quảng Thành Tử, khiến họ thập phần khinh thường.

Bất quá Quảng Thành Tử lại thập phần hưởng thụ bộ này, bị Thái Ất Chân Nhân khen đến lâng lâng, đại thủ vung lên bắt đầu chỉ huy hành động.

Ở một bên khác, Đa Bảo cũng đang dẫn một chúng đệ tử Tiệt Giáo tìm kiếm.

Giờ khắc này hắn sung phân phát huy sở trường của mình, tuy tạm thời chưa tìm thấy Nhân tộc chí bảo nhưng lại tìm được mấy kiện linh bảo linh căn.

Điều này khiến một chúng đệ tử Tiệt Giáo cảm khái không thôi, các loại hâm mộ.

Đa Bảo cũng mặt mang nụ cười, đối với mình thập phần tự tin,

chỉ cần Nhân tộc chí bảo ở trong phạm vi này, hắn tin tưởng nhất định có thể tìm ra.

Chương 254

Hắn lại không phát hiện giờ phút này đang có mấy đạo thân ảnh ẩn tàng trong bóng tối lặng lẽ đi theo.

Thực thoại, Quảng Thành Tử và mọi người khi thấy Đa Bảo thỉnh thoảng lại tìm được chút gì đó, tuy không phải đồ tốt nhưng cũng khiến bọn hắn hâm mộ tật đố hận.

Bất quá bọn hắn nhịn xuống, không có xuất thủ, chỉ chờ Nhân tộc chí bảo xuất hiện.

Tại một hướng khác, Huyền Đô thì độc tự một người tìm kiếm, thập phần tân khổ.

Tên này tính tình thẳng, cũng không biết lười biếng, chỉ nhớ sư tôn bảo tìm là phải tìm.

Điều này khiến Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi theo phía sau cảm khái không thôi, không thể không bội phục cái tính cố chấp và nghiêm túc của Huyền Đô.

Đừng nói, công phu bất phụ hữu tâm nhân.

Không bao lâu sau, khi Huyền Đô vừa đến một tòa sơn mạch, bỗng nhiên cả sơn mạch chấn động, ngay sau đó quang mang tứ xạ, một tiếng long ngâm hồi đãng.

Huyền Đô sững sờ, ngay sau đó đại hỉ, lập tức bắt đầu đào núi khoét động.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng sững sờ, nhị thoại bất thuyết liền truyền âm cho Quảng Thành Tử bọn người.

Hắn có một loại suy đoán, e rằng Huyền Đô đã phát hiện Nhân tộc chí bảo.

Dị tượng vừa rồi nếu không phải Nhân tộc chí bảo thì cũng tuyệt đối là bảo vật ghê gớm.

Bất quá truyền âm hiển nhiên tịnh không có ý nghĩa quá lớn.

Theo việc Huyền Đô đào núi, bảo quang càng ngày càng nồng đậm, cuối cùng cư nhiên hóa thành một đạo quang mang trực trùng thương khung.

Đồng thời, tiếng long ngâm chấn đãng hư không.

Một khắc này, toàn bộ Nhân tộc, tất cả người của Nhân tộc đều nảy sinh một loại cảm giác mạc danh.

Tại Nhân tộc Thánh Địa, Phục Hy mãnh liệt mở mắt, nhìn về phương hướng phát ra bảo quang. "Nhân tộc khí vận chí bảo Không Động Ấn xuất thế rồi!" Phục Hy thần sắc vui vẻ, nhưng hắn không có động thân, bởi vì hắn cảm giác được mấy tên đệ tử Đạo Quân chuyển thế đã đi tới đó. "Nhân tộc chí bảo, đây là đồ tốt.

Có kiện Nhân tộc chí bảo này, thân phận mấy người chúng ta liền có thể tọa thực, mượn nhờ Nhân tộc khí vận và công đức nhanh chóng đề thăng tu vi!" Tại một nơi trong hư không, giờ khắc này đang có mấy đạo thân ảnh nhược ẩn nhược hiện.

Tu vi bọn hắn nhìn qua một chút cũng không cao, thấp nhất chỉ có Chân Tiên, cao nhất cũng mới Kim Tiên.

Đẳng cấp tu vi này nếu đặt trong toàn bộ Hồng Hoang, Kim Tiên mới có thể miễn cưỡng xưng là tu sĩ phổ thông, Chân Tiên và Huyền Tiên thì chẳng khác gì sâu kiến.

Nhưng nếu có đại năng ở đây nhất định sẽ chấn hám, bởi vì mấy tên tu sĩ Nhân tộc còn không mạnh hơn sâu kiến bao nhiêu này, người nào người nấy khí chất phi phàm, ngôn ngữ đàm thổ gian đều một bộ chỉ điểm giang sơn. "A a, chúng ta thật thông minh, trực tiếp lựa chọn

chuyển thế vào Nhân tộc, tịnh bái nhập môn hạ Phục Hy.

Như vậy chiếm cứ Nhân Hoàng chi vị liền có thể mượn nhờ Đại Đạo công đức tu luyện, nhanh hơn đám kia nhiều!" Hiên Viên cười nói. "Không sai, tại đại thời đại này quần hùng hội tụ, dù là đám Sử Tiền Đạo Quân chúng ta cũng không còn vô địch nữa, cần phải tranh.

Cái tranh này là một bước đi trước, từng bước đi trước, một khi lạc hậu muốn đuổi kịp lại khó khăn rồi!" Thiếu Hạo cũng cảm khái nói.

Bất quá Đế Khốc lại lo lắng nói: "A, điều duy nhất ta lo lắng là một khi trở thành Nhân Hoàng, mượn nhờ Nhân tộc khí vận và Đại Đạo công đức tu luyện, e rằng sẽ kết hạ nhân quả rất sâu với Nhân tộc, muốn siêu thoát ra lại khó!" Đế Khốc thốt ra lời này, đám Đạo Quân chuyển thế trên mặt đều lộ ra vẻ vô nại.

Điểm này bọn hắn không phải không biết, nhưng không còn cách nào khác.

Bọn hắn là trọng đầu tu luyện, nhưng thời đại này tu luyện là Tiên Đạo thể hệ, hoàn toàn khác với tu luyện thể hệ từng có, cần phải từng bước tu luyện.

Thậm chí quá trình tu luyện không thể có chút đại ý nào, mỗi một cảnh giới đều phải đi đến cực hạn, như vậy mới có thể chiếm cứ thượng phong trong cuộc tranh phong với những Đạo Quân chuyển thế khác trong tương lai.

Đại Đạo Quân Chủ một thời đại chỉ có thể xuất hiện một vị, do đó cạnh tranh tất nhiên thập phần kịch liệt, sảo hữu bất thận liền sẽ mãn bàn giai thâu (thua cả bàn cờ). "Chúng ta không ra tay sao?

Một khi để người khác đoạt trước, e rằng khó đòi lại!" Thấy bảo quang ngày càng nồng đậm, Thiếu Hạo mở miệng nói.

Thần Nông cười, nói: "Không vội, đệ tử mấy giáo kia người nào người nấy đều thập phần ác xúc.

Khi Nhân tộc chí bảo xuất thế, tất nhiên bọn hắn sẽ đánh nhau trước, chúng ta vừa vặn có thể ngư ông đắc lợi!" "Dược Thần đạo hữu nói đúng.

Không thấy mấy vị bái nhập môn hạ Tam Thanh kia cũng chưa hiện thân sao?

E rằng sớm đã đợi trong bóng tối chờ chúng ta!" Hiên Viên cũng cười nói.

Thần Nông liếc Hiên Viên một cái, nhàn nhạt nói: "Nhớ kỹ, Dược Thần đã chết, hiện tại ta tên là Thần Nông!" "Ha ha, vậy Thần Nông đạo hữu!" Hiên Viên cười lớn, không để ý.

Những người khác cũng đều cười.

Thần Nông tiếp lời: "Chư vị đừng quên vị bái nhập Tây Phương Giáo kia, hiện giờ e rằng cũng ẩn tàng trong bóng tối.

Cái tên trọc đó âm tổn vô cùng, ngàn vạn lần đừng để trúng chiêu của hắn!" "Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật sao?

Tên đó đích xác không phải thứ tốt lành gì, có cơ hội ta thật muốn đập vỡ cái đầu trọc của hắn!" Hồng Thiên Đạo Quân chuyển thế thân, Nghiêu hung hăng nói. "Yên tâm, cơ hội sẽ có.

Không những muốn đập vỡ đầu trọc, ta còn muốn thiến hắn!" Thần Dịch Đạo Quân chuyển thế thân, Thuấn lại càng hung ác, khiến Thần Nông và những người khác không khỏi rùng mình.

Thuấn cười lạnh nói: "Cái tên trọc lừa này thanh danh trong đám Sử Tiền Đạo Quân chúng ta rất lớn.

Nghe nói năm đó khi chưa thành đạo, hắn kiến lập Sa Môn, khai

sáng thời đại Sa Môn huy hoàng, được thế nhân tán tụng.

Chương 255

Nhưng trên thực tế, đám Sử Tiền Đạo Quân chúng ta đều biết cái Sa Môn kia mặt ngoài quang tiên nhưng sau lưng lại tà ác vô cùng, nam trộm nữ điếm.

Càng không cần nói đến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, vì có thể độ Vô Lượng Lượng Kiếp, vào cuối thời đại Sa Môn, hắn cư nhiên đem tất cả sinh linh của cả một thời đại toàn bộ độ hóa, coi như dưỡng liệu giúp hắn độ đại kiếp!" "Đích xác không phải thứ tốt!" Mọi người đều gật đầu phụ họa.

Bất quá rất nhanh, Thần Nông, Hiên Viên và những người khác đều nhìn về phía Thuấn, thập phần kinh ngạc.

Bọn họ cũng không ngờ Thần Dịch Đạo Quân lại phản cảm Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đến như vậy.

Phải biết ở cảnh giới này, làm gì có phân chia thiện ác tốt xấu, chỉ có Đạo và lý niệm bất đồng mà thôi.

Việc Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật làm tịnh không sai.

Nhìn khắp từng thời đại sử tiền, kẻ xấu hơn, ngoan lạt hơn Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tịnh không thiếu. "Đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ là nhìn hắn không sướng mà thôi.

Cũng có lẽ sau khi chuyển thế, lại khôi phục được một chút nhân tính năm xưa đi!" Thuấn lắc đầu, dường như hãm nhập hồi ức.

Lời này thốt ra, Thần Nông và những người khác đều cảm khái không thôi.

Nhân tính, bọn hắn năm đó sớm đã vứt bỏ, hoặc nói tịnh không phải vứt bỏ mà theo tuế nguyệt trôi qua, sống quá lâu nên chết lặng

rồi. "Oanh long!" Đúng lúc này, sơn mạch cách đó không xa chấn động, bảo quang lần nữa bạo trướng, hà quang trùng thiên.

Ngay sau đó, một quang tráo khổng lồ phù hiện, ẩn ẩn trong quang tráo có chín con rồng bay lượn, kim quang thôi xán, một chiếc ấn cổ phác hiện ra thân ảnh. "Xuất thế rồi, chúng ta mau đi!" Mấy người nhìn nhau, đều lao tới nhưng lại không hiện thân, đứng ở cách đó không xa tĩnh tĩnh nhìn.

Thân là những lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm tháng, ai có kinh nghiệm đoạt bảo phong phú hơn bọn hắn?

Tự nhiên biết trong loại hỗn loạn đoạt bảo này, thời điểm nào ra tay là tốt nhất.

Bên dưới, theo việc Nhân tộc chí bảo xuất hiện, Quảng Thành Tử cùng người của Xiển Giáo nhanh chóng lao tới.

Đồng dạng, Đa Bảo cùng một chúng đệ tử Tiệt Giáo cũng như thế.

Chỉ bất quá Đa Bảo thần sắc tịnh không tốt lắm, Nhân tộc chí bảo cư nhiên không phải do hắn tìm thấy đầu tiên, khiến mặt mũi có chút không nhịn được.

Cự ly Nhân tộc chí bảo gần nhất mạc quá Huyền Đô.

Huyền Đô một mặt hỉ sắc, không ngờ chỉ có một mình hắn lại là người đầu tiên phát hiện ra Nhân tộc chí bảo.

Đương tức hắn hào không do dự, thò tay chộp tới chiếc ấn kia.

Bất quá rất nhanh sắc mặt hắn biến đổi, bên ngoài chiếc ấn cư nhiên có một tầng quang tráo ngăn cản, hiển nhiên là cấm chế bảo hộ. "Đáng chết, cư nhiên quên mất cái này.

Phải mau chóng, nếu không đám người kia đến rồi, chỉ bằng một mình ta khó mà tranh đoạt!" Huyền Đô thầm nghĩ.

Hắn tự nhiên biết Quảng Thành Tử và những người khác cũng đang ở gần đây, một khi không thể nhanh chóng thu tẩu Nhân tộc chí bảo, đợi đám người kia đến e rằng khó mà đắc thủ.

Đúng lúc này, cùng với sự xuất hiện của chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn, chúng Thánh cũng ngay lập tức chú ý tới.

Tam Thanh ở núi Côn Luân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở núi Tu Di đều lần lượt đưa mắt nhìn về chân núi Bất Chu.

Trên núi Bất Chu, Nữ Oa lặng lẽ đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới. "Hừ!" Phục Hy hừ lạnh một tiếng, khí tức toàn thân chấn động, lan tỏa trong phạm vi Nhân tộc.

Rõ ràng, hắn làm vậy là để chấn nhiếp Chư Thánh, không cho chúng Thánh nhúng tay.

Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc, tự nhiên phải nắm trong tay.

Tuy hắn sẽ không ra tay, nhưng cũng sẽ không để Tam Thanh và những người khác giở trò sau lưng.

Nếu không có Thánh nhân can thiệp, hắn tin tưởng vào mấy người đệ tử của mình.

Lúc này, Huyền Đô đang không ngừng oanh kích cấm chế.

Cùng với những đòn tấn công của hắn, cấm chế cũng đang yếu đi từng chút một.

Nhưng trên mặt Huyền Đô lại không có vẻ vui mừng, ngược lại, trong lòng càng thêm lo lắng.

Cách đó không xa, Quảng Thành Tử và những người khác đã đuổi tới.

Tuy nhiên, trong Thập Nhị Kim Tiên lại có năm người bị tách ra ở

lại, rõ ràng là để ngăn cản Đa Bảo và các tiên nhân Tiệt giáo khác.

Nếu như vậy, bảy người còn lại đủ để trấn áp Huyền Đô, thành công đoạt được chí bảo Nhân tộc.

Phải nói kế hoạch của Quảng Thành Tử không tồi, không thể không nói, Quảng Thành Tử rất thông minh.

Thế nhưng, hắn lại bỏ qua một chuyện.

Đệ tử Tiệt giáo đông đảo, được xưng là Vạn Tiên Triều Bái, lẽ nào lần này thật sự chỉ có một mình Đa Bảo, dẫn theo mấy tên đệ tử ngoại môn thôi sao?

Đa Bảo được xưng là trí nang đệ nhất Tiệt giáo.

Trong Tiệt giáo, nếu bỏ qua Thông Thiên ở cảnh giới Thánh nhân, bàn về mưu kế, Thông Thiên giáo chủ cũng không bằng Đa Bảo.

Lần này tìm kiếm chí bảo Nhân tộc, Thông Thiên giáo chủ hoàn toàn không tham gia, trực tiếp giao nhiệm vụ này cho Đa Bảo.

Bên này, Quảng Thành Tử tự nhiên không biết, thế là hắn liền dẫn theo mấy vị Xiển giáo Kim Tiên trực tiếp vây lấy Huyền Đô.

Chương 256

Thấy vậy, sắc mặt Huyền Đô trầm xuống, nhưng không kịp làm gì.

Bảo hắn nhường đường, điều đó tự nhiên là không thể.

Thế là Huyền Đô lạnh lùng nói: "Chí bảo Nhân tộc là do bần đạo tìm thấy trước, ý của ngươi là gì?

Quảng Thành Tử sư đệ định cướp đoạt sao?" "Nực cười!" Quảng Thành Tử cười lạnh: "Huyền Đô sư huynh, nếu chí bảo Nhân tộc đã vào tay ngươi, vậy bọn ta tự nhiên sẽ không tranh giành nữa.

Nhưng chí bảo Nhân tộc vẫn chưa vào tay ai, ngươi cũng chẳng qua chỉ đến trước ta một bước mà thôi." "Vậy là, ngươi muốn cướp chắc rồi?" Sắc mặt Huyền Đô càng thêm lạnh lẽo.

Một cách mơ hồ, khí tức thuộc về Đại La đỉnh phong ép về phía Quảng Thành Tử và những người khác. "Đại La đỉnh phong?" Quảng Thành Tử và những người khác biến sắc, không ngờ tu vi của Huyền Đô bây giờ lại mạnh đến thế.

Phải biết rằng, hắn mới chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng cho dù đối phương có tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hắn cũng không hề sợ hãi, bởi vì phe mình đông người. "Bày trận!" Quảng Thành Tử cũng không hy vọng có thể làm gì được Huyền Đô, nhưng chỉ cần vây khốn hắn trong trận pháp, chí bảo Nhân tộc tự nhiên sẽ rơi vào tay mình. "Giết!" Vừa dứt lời, Thái Ất Chân Nhân và những người khác trực tiếp bày trận pháp, vây khốn Huyền Đô trong trận.

Huyền Đô rất mạnh, tu vi Đại La đỉnh phong, lại được Lão Tử

chân truyền, cho dù bảy người liên thủ cũng chưa chắc đã thắng được, nhưng vây khốn trong trận pháp thì lại khác.

Ở Hồng Hoang, có lúc tu vi không quyết định tất cả.

Trận pháp, pháp bảo, những thứ này cũng là mấu chốt để chiến thắng.

Ở một bên khác, Từ Hàng Đạo Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn năm người, đang chặn Đa Bảo và bốn đệ tử ngoại môn Tiệt giáo cách đó không xa.

Thấy vậy, Đa Bảo cười lạnh, lười cả mở miệng, trực tiếp gọi Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu đang ẩn mình trong bóng tối ra.

Cảnh này khiến Từ Hàng Đạo Nhân và những người khác biến sắc, không ngờ Đa Bảo lại âm hiểm như vậy, dẫn người đến mà lại giấu trong bóng tối. "Giết!" Tiên nhân Tiệt giáo là những người độc ác ít lời, trực tiếp lao về phía Từ Hàng Đạo Nhân và những người khác.

Giao thủ chỉ trong chốc lát, đã đánh cho mấy người kia tan tác áo giáp, chỉ có thể chật vật bỏ chạy.

Đương nhiên, phương hướng bỏ chạy lại không phải là nơi chí bảo Nhân tộc xuất thế.

Bọn họ không ngốc, nếu bọn họ chạy về phía đó, chẳng phải là tìm phiền phức cho Quảng Thành Tử và những người khác sao?

Thế nhưng, Đa Bảo và những người khác cũng không ngốc, tự nhiên không thể cứ mải miết đuổi theo Từ Hàng Đạo Nhân.

Dù có đuổi kịp cũng không thể giết, hắn chưa quên mục đích của mình.

Khi hắn đến nơi chí bảo Nhân tộc xuất thế, vừa hay nhìn thấy Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân sáu người, đang dùng trận pháp vây khốn Huyền Đô, còn Quảng Thành Tử thì chuẩn bị thu lấy chí bảo Nhân tộc.

“Hừ, Quảng Thành Tử, chí bảo của Nhân tộc, là vật dành cho người có đức, sao có thể rơi vào tay kẻ tiểu nhân bỉ ổi như ngươi!” Đa Bảo hừ lạnh một tiếng, liền dẫn người lao về phía Quảng Thành Tử. "...Sao nhanh vậy?

Không đúng, Kim Linh, Vô Đương, và Quy Linh, các ngươi cũng đến rồi sao?" Sắc mặt Quảng Thành Tử đại biến, nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn, quát lớn: "Các ngươi đã làm gì mấy vị sư đệ của ta?" "Hừ, tự nhiên là giết rồi, lẽ nào để lại cho ngứa mắt sao?" Không đợi Đa Bảo mở miệng, Kim Linh Thánh Mẫu tính tình nóng nảy nhất đã lên tiếng chế giễu.

Lời này vừa nói ra, Quảng Thành Tử kinh hãi, cùng lúc đó, Thái Ất Chân Nhân và những người đang vây khốn Huyền Đô cũng biến sắc. "Sao các ngươi dám!" Quảng Thành Tử nổi giận, hắn có thể tưởng tượng được, nếu mấy vị sư đệ thật sự chết rồi, khi trở về, sư tôn sẽ trừng phạt mình như thế nào.

Nghĩ đến đây, hắn liền rùng mình một cái, thậm chí không màng đến chí bảo Nhân tộc, điên cuồng lao về phía Kim Linh. "Ha ha, nói hay lắm!" Kim Linh Thánh Mẫu cười lớn, cùng với Vô Đương, Quy Linh hai vị thánh mẫu cùng nhau vây công Quảng Thành Tử, nhanh chóng đánh cho Quảng Thành Tử mặt mũi bầm dập, toàn thân đầy thương tích.

Đa Bảo mỉm cười, từng bước đi về phía chí bảo Nhân tộc. "Đồ ngu, đúng là ngu không thể tả!" Cảnh này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở núi Côn Luân nhìn thấy hết, sắc mặt tái mét, mắng Quảng

Thành Tử một trận không nhẹ.

Trường hợp này, chỉ cần có chút đầu óc cũng có thể nhìn ra, Kim Linh Thánh Mẫu đang cố ý chọc giận Quảng Thành Tử và những người khác, vậy mà mấy tên này lại tin sái cổ. "Nhị huynh bình tĩnh, huynh không thấy dù cho sư điệt Huyền Đô bị vây trong trận pháp, đại huynh vẫn bình thản như vậy sao?" Thông Thiên giáo chủ mỉm cười, tâm trạng rất tốt.

Thế nhưng, lời này lọt vào tai Nguyên Thủy Thiên Tôn lại giống như đang chế giễu, khiến sắc mặt hắn càng thêm khó coi, vô cùng bất mãn với Thông Thiên giáo chủ.

Về phần Lão Tử, quả thực sắc mặt bình thản, dường như không hề để tâm đến trận chiến nhỏ này.

Thực ra trong lòng đang chửi thầm, mẹ nó, bắt nạt bần đạo ít đệ tử à?

Nhưng Lão Tử cũng không có cách nào, quả thực ông chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, còn Thái Cực Đạo Quân thì hoàn toàn không tính. "Không ổn, chúng ta bị lừa rồi, Đa Bảo và những người khác chắc chắn đã đến chỗ đại sư huynh!" "Không sai, chúng ta mau đi!" Bên này, mấy người Từ Hàng Đạo Nhân đang bỏ chạy bỗng nhiên phát hiện không có ai đuổi theo, khiến họ biến sắc, nhanh chóng nhận ra. "Đi!" Mấy người không do dự nữa, cũng bay về hướng chí bảo Nhân tộc xuất thế, chẳng bao lâu đã đến chiến trường.

Nhìn qua, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang vây công Huyền Đô Đại Pháp Sư có tu vi mạnh nhất.

Quảng Thành Tử thì một mình đại chiến ba vị thánh mẫu của Tiệt giáo.

À không, đại chiến cũng không đúng lắm, chính xác là bị ba vị thánh mẫu Tiệt giáo hành hạ tơi tả.

Nếu không phải trên người Quảng Thành Tử có nhiều pháp bảo, e rằng sớm đã bị đánh gục rồi.

Ở một bên khác, Đa Bảo Đạo Nhân thì ung dung chuẩn bị thu lấy chí bảo Nhân tộc.

Thấy cảnh này, Từ Hàng và những người khác biến sắc, định xông lên cướp đoạt.

Chương 257

Nhưng lúc này, Quảng Thành Tử đang bị đè xuống đất ma sát cũng nhìn thấy mấy người Từ Hàng, trong mắt lửa giận ngùn ngụt.

Hắn bị lừa rồi, mấy tên này căn bản không chết. "Còn không mau giúp ta!" Quảng Thành Tử gầm lên, mấy tên đáng ghét này còn ngây ra đó, uổng công mình vì mấy tên này mà liều mạng.

Mấy người ánh mắt lóe lên, Từ Hàng nói một tiếng: "Đại sư huynh cố gắng thêm chút nữa, chí bảo Nhân tộc tuyệt đối không thể rơi vào tay Đa Bảo!" Nói rồi, liền cùng Phổ Hiền Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân mấy người lao về phía Đa Bảo. "...." Điều này khiến sắc mặt Quảng Thành Tử âm trầm xuống, trong mắt lóe lên vẻ oán độc. "A!" Nhưng ngay sau đó, hắn hét lên một tiếng thảm thiết, lại bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh bay, đâm nát mười vạn ngọn núi lớn.

Có mấy người Từ Hàng ngăn cản, Đa Bảo muốn thu lấy chí bảo Nhân tộc tự nhiên thất bại, khiến Đa Bảo nổi giận, cùng mấy người chiến đấu.

Trong chốc lát, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, khiến các vị Đạo Quân chuyển thế đang ẩn mình trong bóng tối khinh thường không thôi.

Ngay cả Tam giáo Thái Cực Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân cũng đều cười lạnh chế giễu.

Tại một khoảng hư không, một tiểu sa di đang ngồi trên đám mây xem kịch, khóe miệng hắn thỉnh thoảng nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt mang theo vẻ thích thú. "Hắc, đây chỉ là màn dạo đầu, xung quanh tuyệt đối có ít nhất mười vị Đạo Quân chuyển thế ẩn nấp, muốn đoạt chí bảo Nhân tộc không dễ dàng như vậy đâu!" "Bần đạo,

à không, bần tăng... không phải, Phật gia ta chỉ có một mình, như vậy càng không có hy vọng, phải lôi đám Đạo Quân chuyển thế này ra, để chúng cũng hỗn chiến, như vậy, bần tăng mới có thể đục nước béo cò!" "Nhưng đám lão già này đứa nào đứa nấy đều âm hiểm giảo hoạt, muốn tính kế chúng cũng không dễ, Phật gia ta phải suy nghĩ kỹ mới được!" Tiểu sa di trông có vẻ thuần khiết, thực chất lại một bụng ý xấu, hắn chống cằm vừa quan sát trận chiến, vừa suy nghĩ.

Đúng lúc này, một cây gậy lớn màu xanh từ trên trời giáng xuống, không một tiếng động, với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai, trực tiếp xuất hiện sau lưng tiểu sa di. "Ai?" Tiểu sa di dựng tóc gáy, sắc mặt đại biến, muốn cảnh giác nhưng đã muộn.

Giây tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy mông đau dữ dội, cả người hét lên một tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết, liền từ trên tầng mây rơi xuống. "Phịch!" Một tiếng đất rung núi chuyển vang lên, bụi bay mù mịt, núi non sụp đổ, ngay lập tức làm đảo lộn cục diện trên chiến trường.

Đa Bảo và những người khác không khỏi dừng tay, nhìn về phía nơi xảy ra sự cố, chỉ thấy một tiểu sa di toàn thân đầy bùn đất từ dưới đất bò dậy, trên mặt mang theo vẻ bi phẫn. "Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật?" "Lừa ngốc!" "Người của Tây phương giáo cũng đến rồi!" Trong khoảnh khắc, Tam giáo trực tiếp ngừng chiến đấu, đều mang vẻ cảnh giác.

Tại sao lại như vậy?

Chỉ là một tiểu sa di, tu vi chỉ có Huyền Tiên đỉnh phong.

Tuy nhiên, dù vậy, Đa Bảo và những người khác cũng không dám sơ suất, bởi vì đối phương là Đạo Quân chuyển thế, không thể dùng con mắt của tu sĩ bình thường để nhìn nhận. "Chết tiệt!" Lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhân lúc Thái Ất Chân Nhân và những người

khác thất thần, đã thoát khỏi trận pháp.

Lúc này hắn toàn thân chật vật, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ.

Vừa xuất hiện, khí tức Đại La đỉnh phong toàn thân liền quét ra, khiến thương khung chấn động, phong vân biến sắc.

Nhưng khi nhìn thấy Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, hắn cũng biến sắc, bước chân định lao về phía Thái Ất Chân Nhân dừng lại.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, sắc mặt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật có chút lúng túng.

Mặc dù là Sử Tiền Đạo Quân, nhưng nếu bị đệ tử Tam giáo vây công, nếu không sử dụng thủ đoạn kiếp trước, e rằng cũng không chịu nổi. "Khụ khụ, chư vị, tiếp tục đi, bần tăng chỉ đi ngang qua thôi!" Nói rồi, vị Sử Tiền Đạo Quân này lại vô cùng không biết xấu hổ mà quay người bỏ đi.

Cảnh này khiến đệ tử Tam giáo ngớ người, thậm chí nghi ngờ có phải mình nhận nhầm người không?

Đạo Quân chuyển thế?

Có Đạo Quân chuyển thế nào xui xẻo như vậy sao?

Ngay cả Thần Nông và những người khác đang ẩn mình trong hư không cũng khóe miệng co giật, Thái Cực Đạo Quân và những người khác thì vẻ mặt khinh bỉ.

Chỉ có Thuấn là ánh mắt lóe lên, dường như đang suy nghĩ Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật có đang giở trò âm mưu gì không.

Hắn không tin Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại vô duyên vô cớ làm ra trò này.

Cũng vậy, không chỉ một vị Đạo Quân chuyển thế nghĩ như vậy, thậm chí, ngay cả chúng Thánh đang chú ý ở đây cũng nhíu mày.

Núi Tu Di, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện ra một bức tranh, chính là cảnh Đa Bảo và những người khác tranh đoạt chí bảo Nhân tộc.

Khi nhìn thấy Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật từ trên trời rơi xuống, khiến hai người nhíu mày, vô cùng khó hiểu. "Sư huynh, hắn có ý gì?" Chuẩn Đề nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn cũng lắc đầu, nhưng lại nói: "Cứ chờ xem, Tự Tại làm như vậy tất có dụng ý của hắn!" "Cũng phải, Tự Tại là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, trí tuệ cao thâm hơn chúng ta nhiều, e rằng đang tính kế gì đó!" Chuẩn Đề nghe vậy gật đầu, đồng ý với lời của sư huynh.

Chỉ là trong lòng lại uất ức, tư thế xuất hiện của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng quá mất mặt đi.

Cũng vậy, Tam Thanh cũng đang suy đoán Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đang muốn giở trò âm mưu gì, vì sợ đệ tử môn hạ trúng kế của đối phương, nên đã đặc biệt truyền âm cho Thái Cực Đạo Quân và những người khác.

Cũng vậy, Tam Thanh cũng đang suy đoán Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đang muốn giở trò âm mưu gì, vì sợ đệ tử môn hạ trúng kế của đối phương, nên đã đặc biệt truyền âm cho Thái Cực Đạo Quân và những người khác. "Cái cây gậy khuấy phân chết tiệt, lại phát hiện ra Phật gia ta!" Tuy nhiên, không ai biết, lúc này Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đang thầm mắng.

Hắn tự ngã xuống ư?

Đương nhiên không phải, là bị người ta dùng một cây gậy đánh xuống.

Cây gậy lớn màu xanh kia tuy chỉ thấy một cái bóng, nhưng hắn cũng đoán ra là ai rồi.

“Mẹ nó, trước nay đều là Phật gia ta hãm hại người khác, chưa từng có ai hãm hại Phật gia ta.” Món nợ này Phật gia nhớ kỹ, cây gậy khuấy phân chết tiệt, cứ chờ đấy cho Phật gia!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật hung hăng nghĩ trong lòng, lúc này cũng không dám dừng lại.

Chương 258

Nhưng muốn đi, lại muộn rồi.

Đệ tử Tam giáo nhìn nhau một cái, lại ngừng chiến đấu, vây lấy hắn.

Tuy rằng hiện nay Tam giáo bất hòa, nhưng Tam Thanh chưa phân gia, đối với Tây phương giáo vô cùng bài xích.

Đương nhiên, trong tình huống nội đấu, một khi gặp phải người ngoài, phải cùng chung kẻ thù. "...." Sắc mặt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tái mét, như gan heo, vô cùng khó coi. "Đánh hắn!" Cũng không biết ai hét lên một câu, là giọng của một thiếu nữ, thanh âm trong trẻo, như chuông bạc.

Ngay sau đó, đệ tử Tam giáo ồ ạt xông lên.

Về phần ai đã hét, căn bản không ai để ý.

Tuy thanh âm có chút xa lạ, nhưng đệ tử Tam giáo tự nhiên cho rằng là người của mình.

Đặc biệt là Tiệt giáo được xưng là Vạn Tiên Triều Bái, người đông việc nhiều, không phải ai cũng quen biết nhau. "Đáng ghét, cái cây gậy khuấy phân này!" Tuy nhiên, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại phẫn nộ vô cùng.

Người khác không chú ý đến thanh âm đó, nhưng hắn sao có thể không chú ý, chẳng phải là Nguyên Mẫu Đạo Quân, cái cây gậy khuấy phân đó sao? "Một đám ngu xuẩn, dừng tay, bị người ta tính kế mà còn không biết!" Nhìn đám đệ tử Tam giáo hung hăng, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật hét lớn, nhưng không ai thèm để ý. "Tính kế?

“Tây phương giáo thích nhất là tính kế, âm hiểm độc ác, giáo chủ

như vậy, đệ tử cũng như vậy, ngay cả Đạo Quân chuyển thế cũng như vậy, bỉ ổi vô sỉ!" Quảng Thành Tử cười lạnh, tế ra pháp bảo, bùng nổ toàn thân pháp lực, liền đối với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật một trận oanh tạc điên cuồng.

Bị ba vị thánh mẫu Tiệt giáo đánh cho một trận, bây giờ đang tức giận, vừa hay lấy tên lừa ngốc này ra trút giận. "Không sai, hôm nay chúng ta ngược đãi một chút Sử Tiền Đạo Quân, để hắn biết sự lợi hại của tu sĩ bản thổ chúng ta!" Kim Linh Thánh Mẫu thần tình lạnh lùng, lời nói ra cũng vô cùng bá khí, khiến một đám Đạo Quân chuyển thế đang ẩn mình trong bóng tối nhíu mày.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật bất đắc dĩ, chỉ có thể tế ra từng kiện pháp bảo, có đèn, có tượng đá, có hạt châu, có núi ngũ sắc.

Những pháp bảo này đều vô cùng kỳ quái, ở Hồng Hoang không ai từng thấy, nhưng uy lực bùng nổ thì không thể xem thường.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật được một lồng bảo quang mười màu bao bọc, tiếng Phạn không ngừng vang lên, ba ngàn hư ảnh chó lừa hiện hóa, dường như muốn độ hóa nhân gian.

Không thể không nói, Đạo Quân chuyển thế có nội tình quá sâu dày, một đống pháp bảo phòng ngự, cứng rắn chống đỡ được công kích của đệ tử Tam giáo.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật trong lòng cũng khổ, mặc dù không sợ đám đệ tử Tam giáo này, nhưng cũng không muốn bị vây công, co rúm trong lồng, như một con rùa đen.

Thế nhưng, mọi chuyện chưa kết thúc.

Thấy Quảng Thành Tử và những người khác không làm gì được Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Huyền Đô Đại Pháp Sư và Đa Bảo Đạo Nhân cũng bắt đầu ra tay.

Lại có thêm hai vị Đại La Kim Tiên gia nhập, phòng ngự của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lập tức lung lay sắp đổ.

Pháp bảo tuy tốt, nhưng tu vi của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thực sự quá thấp.

Cũng may hắn là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nếu đổi lại là một tu sĩ Huyền Tiên bình thường, cho dù tay cầm Hỗn Độn chí bảo cũng vô dụng. "Đây là các ngươi ép ta, Phật gia ta liều mạng với các ngươi!" Dường như bị chọc giận, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật gầm lên một tiếng, một luồng uy thế Đạo Quân lan tỏa, lực lượng Đạo Quân quét ra.

Đương nhiên, đây là khí tức Đạo Quân đã bị suy yếu hàng tỷ lần, nhưng dù chỉ là một tia khí cơ, cũng khiến đệ tử Tam giáo biến sắc, cảm giác đại đạo toàn thân như bị áp chế. "Lạc lạc, con lừa ngốc này thật sự bị ép đến đường cùng rồi, lại không tiếc tiêu hao bản nguyên, phóng thích khí tức Đạo Quân!" Tại một khoảng hư không, một thân ảnh nhỏ nhắn lặng lẽ nhìn cảnh này, tay cầm một cây gậy lớn màu xanh, cây gậy cao gấp hai người, trông vô cùng kỳ dị. "Nhưng chỉ một mình con lừa ngốc hiện thân là không được, không thể để đám lão già kia xem náo nhiệt.

Đám lão già đó không phải cả ngày tự nhận vô địch, muốn cùng các Đạo Quân khác tranh phong sao?

Vậy thì bản cung sẽ thành toàn cho các ngươi!" Nghĩ đến đây, Nguyên Mẫu Đạo Quân hăng hái muốn thử, lập tức tế ra cây gậy lớn màu xanh, đối với hư không cách đó không xa liền một trận oanh tạc điên cuồng. "Chết tiệt, cây gậy khuấy phân!" "Đáng ghét, nó phát hiện ta ở đây!" "Gay go, sắp bị lộ rồi!" Ngay sau đó, chỉ nghe thấy từng tiếng mắng giận dữ, trong ánh mắt kinh ngạc của Quảng Thành Tử và những người khác, mười mấy thân ảnh khí chất bất phàm, nhưng lại

chật vật không chịu nổi từ trong hư không rơi ra. "!" "Hít, lại đều đến cả rồi!" Nhìn mười mấy thân ảnh, đệ tử Tam giáo đều biến sắc.

Một hai Đạo Quân chuyển thế bọn họ sẽ không quá để ý, nhưng nhiều như vậy thì khiến người ta kinh hãi.

Ngay lập tức, đệ tử Tam giáo trở nên cảnh giác.

Đương nhiên, cảnh giác tự nhiên là đối với Thần Nông và những người khác, chứ không phải Thái Cực Đạo Quân và những người khác. "Đều ra cả rồi à?" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng ngây người, có chút mơ hồ.

Nhưng ngay sau đó, dường như nghĩ ra điều gì, hắn cười ha hả: "Ha ha, Phật gia ta biết rồi, các ngươi cũng bị cái gậy khuấy phân đó gài bẫy, bị đánh bay ra ngoài!" Không cần hỏi, từ sắc mặt của đám lão già này là hắn đã hiểu ra mọi chuyện. "Hừ, lừa ngốc!" Thái Cực Đạo Quân hừ lạnh một tiếng. "Hừ, lão mũi trâu!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nổi giận, mắng lại. "Cái tên này!" Bị gọi là lừa ngốc thì không sao, dù sao hiện nay Tây phương giáo chưa chuyển thành Phật môn, cả Hồng Hoang e rằng chỉ có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là một hòa thượng.

Nhưng lão mũi trâu thì lại rất nhiều.

Lời này của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vừa nói ra, lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mình, khiến hắn ngay lập tức dựng tóc gáy, biết mình lỡ lời, chọc giận đám đông, liền vội vàng ngậm miệng.

Lại không biết, trên núi Côn Luân, Tam Thanh cũng khóe miệng co giật, sắc mặt không được tốt cho lắm. "Nguyên Mẫu Đạo Quân kia..." Lúc này Tam Thanh sao có thể không nhìn ra có người đang giở trò sau lưng.

Chương 259

Lại thêm việc một đám Đạo Quân chuyển thế chửi ầm lên, tự nhiên biết người đứng sau là đệ tử của Nữ Oa, Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Nguyên Mẫu Đạo Quân này cũng ngay lập tức khiến họ cảnh giác.

Không nói gì khác, chỉ một mình nàng ta đã đánh bay toàn bộ mười mấy vị Đạo Quân chuyển thế đang ẩn mình ra ngoài, mà những Đạo Quân chuyển thế này lại không phát hiện ra, đủ để chứng minh thủ đoạn của Nguyên Mẫu Đạo Quân cao siêu.

Cũng vậy, Nữ Oa đang quan sát trận tranh đoạt này cũng co giật mặt mày.

Đứa đồ nhi này của nàng quá nghịch ngợm, đúng là hư hỏng hết chỗ nói.

Phục Hy đang ở thánh địa Nhân tộc thì sắc mặt tối sầm, một bước bước ra, xuất hiện trên núi Bất Chu, ánh mắt u uất nhìn chằm chằm Nữ Oa. "Đại...

đại huynh, huynh đến rồi à?

Tìm tiểu muội có việc gì sao?" Nữ Oa tỏ ra vô cùng không tự nhiên, nhưng mặt nàng dày, không hề biểu hiện ra ngoài. "Giao đứa đồ đệ tốt của ngươi ra đây, tức chết ta rồi!" Phục Hy chỉ vào Nữ Oa, nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không làm gì được Nữ Oa.

Tiếp tục nói: "Nguyên Mẫu đó đánh những người khác ra thì thôi, Thần Nông và những người khác hiện nay là người của chúng ta, vậy mà cũng bị nó không chút lưu tình đánh ra, phá hỏng bố trí, đó đâu phải là giúp đỡ, hoàn toàn là phá đám!" "Cây gậy khuấy phân, không

sai, trước đây ta không hiểu, tại sao một vị nữ Đạo Quân tính tình hoạt bát lại bị gọi là cây gậy khuấy phân, bây giờ thì ta hiểu rồi, danh xứng với thực!" Phục Hy tự mình lẩm bẩm, lại khiến Nữ Oa ngây người. "Huynh trưởng, huynh chưa bao giờ nói nhiều như vậy!" Trong ấn tượng của Nữ Oa, huynh trưởng của mình luôn có khí độ, ôn hòa nho nhã, cũng không nói nhiều.

Bây giờ Phục Hy bộ dạng này, hoàn toàn là hai người khác với ngày thường. "Bị tức giận đó!" Phục Hy hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu muội, đồ nhi của ngươi phá đám ta không quản, nhưng nếu làm mất Không Động Ấn, ngươi tự đi mà giải thích với sư tôn!" Nói xong, phất tay áo một cái, biến mất, để lại Nữ Oa sắc mặt biến đổi không ngừng.

Cùng lúc đó, tại đảo Tam Tiên, trong Vô Cực Đại Điện, Đạo Kiếp cũng đang xem cảnh này, mọi hành động của Nguyên Mẫu Đạo Quân đều được hắn nhìn rõ. "Ha ha, cười chết ta rồi, thật khó tưởng tượng, một vị Đạo Quân, cũng không biết nàng ta đã trở thành Đạo Quân như thế nào!" Một loạt hành động của Nguyên Mẫu Đạo Quân, khiến Đạo Kiếp cười không khép được miệng.

Vốn dĩ là một trận tranh đoạt bảo vật của đệ tử môn hạ, có thêm Đạo Quân chuyển thế tính kế tranh phong, lại biến thành một màn hài kịch như vậy.

Vị Nguyên Mẫu Đạo Quân này khiến Đạo Kiếp nhớ đến những bộ phim hài vô li đầu của kiếp trước, cảnh này tuyệt đối có thể quay thành một bộ phim thần thoại hài vô li đầu kinh điển.

Cười một lúc, Đạo Kiếp lại tiếp tục xem.

Lúc này, cùng với sự xuất hiện của một đám Đạo Quân chuyển thế, cuộc tranh đoạt tạm thời dừng lại.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời, chí bảo Nhân tộc vẫn còn ở đó, bây

giờ cấm chế bên ngoài đã biến mất, tự nhiên không ai từ bỏ.

Hiện tại không ai ra tay, là đang cảnh giác những người khác.

Thái Cực Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân ba người lần lượt về phe Tam giáo.

Thần Nông, Hiên Viên và bảy người khác thì đứng cùng một chỗ, đối đầu với nhau.

Chỉ có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vẫn vô cùng lúng túng, một mình một cõi, có vẻ như lạc lõng giữa bầy gà.

Vốn dĩ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng định phái đệ tử Tây phương giáo đến, nhưng lại bị hắn ngăn cản, ý của hắn là một mình là đủ rồi.

Thực tế, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vô cùng tự tin, ở thời đại Sa Môn hắn đã nổi tiếng với mưu kế lợi hại, cuối cùng tính kế chết hết tất cả những kẻ tranh đoạt trên con đường, cuối cùng thành đạo, trở thành Đạo Quân.

Chỉ là hắn cũng không ngờ lại xảy ra biến cố, xuất hiện một cây gậy khuấy phân gài bẫy hắn, cũng làm đảo lộn kế hoạch của hắn.

Trong kế hoạch của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, cảnh tượng này đáng lẽ phải xuất hiện, chỉ là người ẩn mình trong bóng tối là hắn.

Bây giờ hắn lại thành quân cờ, người chơi cờ ẩn mình trong bóng tối lại là cây gậy khuấy phân, sao hắn có thể không giận?

Sớm biết như vậy, đã để Dược Sư, Di Lặc và những người khác đến, cũng không đến nỗi lúng túng như vậy.

Còn tức giận hơn là Thần Nông và những người khác, sắc mặt mấy người đều vô cùng khó coi.

Âm mưu hại người khác thì thôi, dù sao phe phái khác nhau, nhưng

Nguyên Mẫu Đạo Quân lại là người của mình.

Mụ đàn bà đáng ghét này ngay cả người của mình cũng hãm hại, căn bản không phân biệt địch ta. "Hừ, Sử Tiền đại cây gậy khuấy phân quả không phải gọi suông, cho dù là người của mình, cũng phải tránh xa một chút, đúng là không phải người!" Hiên Viên cười lạnh. "Khụ khụ, chư vị, theo ta thấy, trước tiên chúng ta nên tìm ra cây gậy khuấy phân đó, nếu không con mụ đó cứ ẩn mình trong bóng tối, chúng ta tranh đấu cũng không yên tâm!" Thấy địa vị lúng túng, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật ho khan một tiếng, nói với mọi người. "Cây gậy khuấy phân?" Nhưng Quảng Thành Tử, Đa Bảo và những người khác lại vẻ mặt mờ mịt, không biết hắn đang nói gì.

Ba người Thái Cực Đạo Tôn thì có vẻ hiểu, nhưng Thần Nông lại không có bất kỳ biểu hiện nào. "Ra tay!" Thậm chí, bảy vị Đạo Quân phe Nhân tộc liếc nhau một cái, trực tiếp xông về phía Không Động Ấn. "Không ổn, mau ngăn cản!" Điều này khiến đệ tử Tam giáo biến sắc, lần này, bao gồm Thái Cực, Phù Trận, Vạn Bảo, ba người cũng đều ra tay, cùng với Huyền Đô, Quảng Thành Tử và những người khác cùng nhau lao về phía Thần Nông và những người khác.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật ánh mắt lóe lên, nhưng không hề nhúc nhích. "Ầm ầm!" Một trận hỗn chiến lại bắt đầu, lần này còn hung mãnh hơn vừa rồi, dù sao cũng đã có thêm mười mấy vị Đạo Quân chuyển thế tham gia.

Mười mấy vị Đạo Quân chuyển thế tu vi không cao, nhưng thủ đoạn lại nhiều như lông trâu, khiến đệ tử Tam giáo hoa cả mắt, ngưỡng mộ không thôi.

Đương nhiên, cũng ghen tị không thôi.

Phải biết, hiện tại bọn họ cũng chỉ dựa vào tu vi cao mới áp chế được những Đạo Quân chuyển thế này, thậm chí việc áp chế cũng rất

vất vả.

Một khi để những Đạo Quân chuyển thế này trưởng thành, ở cùng cảnh giới e rằng không phải là đối thủ một hiệp.

Một trận chiến đánh trời long đất lở, từ mặt đất đánh lên trời, từ trên trời lại đánh ra tinh không, cũng kinh động rất nhiều đại năng Hồng Hoang.

Chương 260

Từng người đưa mắt nhìn qua, lập tức vẻ mặt trầm trọng. "Ai, thời thế đã thay đổi, thời đại này thuộc về bọn họ, chúng ta đều đã già rồi!" "Ha ha, năm đó Vu Yêu hai tộc hoành hành Hồng Hoang, bây giờ Vu Yêu hai tộc đã rút khỏi vũ đài lịch sử, các giáo phái Thánh nhân lại nổi lên!" "Những đệ tử Thánh nhân này căn cốt sâu dày, pháp bảo đông đảo, có Thánh nhân sau lưng che chở, cho dù bây giờ chưa trưởng thành, cũng không phải chúng ta có thể dễ dàng đắc tội!" Nhìn đám đệ tử các giáo và Đạo Quân chuyển thế đang đánh nhau hừng hực, không hề quan tâm đến người khác, một số đại năng lão làng đều cảm khái không thôi, cũng vì chiến lực và thủ đoạn của những đệ tử Thánh nhân này mà cảm thấy chấn kinh.

Thậm chí, một số đại thần thông giả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng vẻ mặt ảm đạm.

Họ hiển nhiên không biết sự tồn tại của Đạo Quân chuyển thế, chỉ cho rằng Thần Nông, Thái Cực và những người khác là đệ tử của các giáo phái Thánh nhân lớn.

Nếu để họ biết thân phận thật sự, e rằng sẽ còn kinh hãi hơn.

Chuyện Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, chỉ lưu truyền trong giới các Hỗn Nguyên Thánh nhân, thậm chí là đệ tử thân truyền.

Những người khác, cho dù là những đại năng Hồng Hoang như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng cũng không rõ.

Có thể nói, bất luận là Đạo Kiếp hay Hồng Quân, đều có ý định giấu chuyện này.

Dù sao Sử Tiền Đạo Quân liên quan quá lớn, nếu để thế nhân biết thân phận của họ, không chừng Hồng Hoang sẽ xảy ra loạn lạc.

Thậm chí, những đại năng tu vi nhiều năm không tiến triển sẽ điên cuồng, sẽ nảy sinh ý định đoạt xá thôn phệ những Đạo Quân chuyển thế này.

Nếu thành công thì thôi, một khi thất bại, triệt để chọc giận những Đạo Quân chuyển thế này, không màng tất cả bùng nổ nội tình, thậm chí phục hồi Đạo Quân chi bảo, Đạo Kiếp và Hồng Quân, e rằng cũng khó đối phó.

Vì vậy, chuyện này phải giấu đi, ít nhất là trước khi tu vi của những Đạo Quân chuyển thế này đạt đến Đại La Kim Tiên, sẽ không bị bại lộ.

Khi Đạo Kiếp đang hứng thú xem trận chiến, bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên trong đầu hắn.

“Sư tổ, con chuẩn bị gài bẫy đám gia hỏa này một vố, cần ngài lão nhân gia giúp đỡ!” Giọng nói chính là của Nguyên Mẫu Đạo Quân truyền đến, khiến Đạo Kiếp nhíu mày, nói: "Lại định làm gì?" "Sư tổ, ngài chỉ cần bảo vệ con là được.

Sau khi xong việc, con sẽ giao Không Động Ấn nguyên vẹn cho ngài!" Truyền âm xong, Nguyên Mẫu Đạo Quân trực tiếp từ trong bóng tối bước ra, hiện thân trên chiến trường.

Thậm chí không biết nàng ta dùng phương pháp gì, lại lấy được chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn vào tay.

Điều này khiến đệ tử Tam giáo và Đạo Quân chuyển thế đang chiến đấu biến sắc. "Chết tiệt, cây gậy khuấy phân!" "Nguyên Mẫu, mau giao chí bảo Nhân tộc ra đây!" Mọi người nổi giận, không còn đánh nhau nữa, lần lượt lao về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Ngay cả Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang quan sát trong bóng tối cũng đều biến sắc.

Bọn họ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Không Động Ấn, vậy mà Nguyên Mẫu Đạo Quân lại lấy đi nó, ngay cả bọn họ cũng không nhìn rõ.

Đối mặt với đám đệ tử Tam giáo và Đạo Quân chuyển thế hung hăng, Nguyên Mẫu Đạo Quân mỉm cười, giơ cao Không Động Ấn, cười nói: "Đám ngu xuẩn các ngươi nếu có thể đuổi kịp bản cung, bản cung sẽ đưa Không Động Ấn cho các ngươi!" Nói rồi, trực tiếp tế ra cây gậy lớn màu xanh, đạp lên trên, bay về phía tinh không. "Đuổi theo!" "Con điên kia, đứng lại cho bần đạo!" Đa Bảo, Quảng Thành Tử và những người khác lúc này lửa giận ngút trời, đánh nhau sống chết, cuối cùng chí bảo Nhân tộc lại bị người khác cướp đi, tự nhiên không cam tâm.

Lúc này không nghĩ nhiều, liền đuổi theo. "Hừ, Nguyên Mẫu, đã hiện thân, và tham gia vào, hôm nay chúng ta sẽ dạy dỗ ngươi một bài học!" Thái Cực Đạo Quân hừ lạnh một tiếng, cũng đuổi theo.

Dưới chân hắn hiện ra một tấm Âm Dương Thái Cực Đồ.

Nhưng đây không phải là Thái Cực Đồ trong Khai Thiên tam bảo, mà là Đạo Quân chi bảo, đã được hắn tế ra.

Phù Trận Đạo Quân tế ra một cái trận bàn, trên đó khắc đầy những phù văn cổ xưa chi chít, khiến người ta nhìn một cái là đầu óc choáng váng.

Ngay sau đó, trên trận bàn quang mang tứ phía, bắt đầu diễn hóa vạn vật, cuối cùng từng ngôi sao được diễn hóa ra, hàng vạn ngôi sao lao về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân. "...." “Trận pháp thật huyền diệu, lại có thể dựa vào trận pháp phù văn để hư không tạo vật, thủ đoạn quả thực hóa mục nát thành thần kỳ!” Thủ đoạn của Phù Trận Đạo Quân, không chỉ khiến các đại năng Hồng Hoang chấn kinh, ngay cả Chư Thánh cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngay sau đó, một cảnh tượng kinh người khác xuất hiện.

Chỉ thấy Vạn Bảo Đạo Quân tế ra một dòng sông vạn bảo, càng trực tiếp khiến vô số người rớt cả mắt. "Nhiều pháp bảo vậy sao?" "Cả một dòng sông pháp bảo, nhiều không đếm xuể, có tiên thiên, có hậu thiên, muốn luyện chế, phải tốn bao nhiêu thời gian!" "Khủng bố như vậy!" "E rằng đây là thủ đoạn của Thánh nhân, không hổ là đệ tử Thánh nhân, thật khiến người ta ngưỡng mộ!" "Ha ha, chúng ta là tán tu thật quá khó khăn, trong tay có một kiện linh bảo đã là quý như trân bảo, đệ tử Thánh nhân nhà người ta lại dùng linh bảo luyện chế thành dòng sông, thật người so với người tức chết người!" Nhiều đại năng trong tay không có linh bảo cảm thán.

Ngay cả Đa Bảo Đạo Nhân cũng khóe miệng co giật, tự xưng là Đa Bảo, nhưng pháp bảo trên người hắn bất luận số lượng hay phẩm cấp đều không thể so sánh với đối phương, thậm chí, ngay cả một phần vạn của người ta cũng không bằng. "Đa Bảo cuối cùng vẫn không bằng Vạn Bảo!" Đa Bảo Đạo Nhân than thở.

Cùng lúc đó, bên phía Xiển giáo, Vân Trung Tử thì hai mắt tỏa sáng, khoảnh khắc nhìn thấy dòng sông vạn bảo xuất hiện, dường như đã tìm thấy mục tiêu cuộc đời.

Phỏng chế, không sai, Vân Trung Tử quyết định sau khi trở về, nhất định phải phỏng chế một dòng sông vạn bảo.

Khoảnh khắc nhìn thấy dòng sông vạn bảo, Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, đều không lọt vào mắt hắn nữa. "Ha ha, rớt cả cằm rồi chứ gì!" Nhìn vẻ ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận của mọi người, và cả những lời cảm thán của các đại năng Chuẩn Thánh, Vạn Bảo Đạo Quân cười ha hả, đắc ý vênh váo, vung dòng sông vạn bảo, khí thế hung hăng lao về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Ngay cả hắn cũng không phát hiện, sau khi chuyển thế, tính tình

của hắn không khác gì những tu sĩ bình thường, cũng để ý đến sự ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận của người khác.

Phải biết, từng là Đạo Quân, hắn có thể đối mặt với vạn vật mà không biến sắc, là một tồn tại có thất tình lục dục gần như đại đạo. "Hừ, chỉ là thành đạo chi bảo đặc thù một chút, có gì đáng khoe khoang!" "Đúng vậy, nhìn bộ dạng kia, thành đạo chi bảo của hắn cũng chưa chắc mạnh hơn của ta!" Thấy Vạn Bảo Đạo Quân được vạn người chú ý, các Đạo Quân chuyển thế khác không vui. "Hừ!" Thần Nông, Hiên Viên và mấy người khác cũng hừ lạnh một tiếng, lần lượt tế ra Đạo Quân chi bảo của mình.

Đạo Quân chi bảo của Thần Nông là một viên đan dược vàng óng, tỏa ra khí tức mê người.

Khoảnh khắc viên đan dược xuất hiện, các loại dị tượng đua nhau xuất hiện, có tiên tử đang múa, có thần ma đang gào thét, cũng có chó lừa đang tụng kinh.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của thế nhân, viên đan dược biến lớn vô hạn, trong nháy mắt đã hóa thành một hành tinh, uy thế Đạo Quân lan tỏa. "Hít, đan dược?

Đùa à, quả thực là một hành tinh!

Chương 261

"Lấy một viên đan dược lớn bằng hành tinh làm bảo vật, Thần Nông, không đúng, lẽ nào đây là thủ đoạn của Phục Hy?" "Cũng không biết viên đan dược này ăn vào, sẽ tăng bao nhiêu tu vi!" "Ha ha, đạo huynh đùa rồi, rõ ràng là pháp bảo, nếu ăn như đan dược, không chừng bị nổ tung!" Dùng đan dược làm pháp bảo, lại lớn như một hành tinh, tuy không chấn động bằng dòng sông vạn bảo, nhưng vẫn vô cùng kinh người, làm mới tầm nhìn của thế nhân.

Hiên Viên thì tế ra một thanh kiếm dài màu vàng, hoàng uy mênh mông, một thanh quân vương chi kiếm, cho người ta cảm giác thống trị vạn vật.

Ngay sau đó, Thiếu Hạo, Chuyên Húc và những người khác cũng lần lượt tế ra Đạo Quân chi bảo của mình.

Đạo Quân chí bảo của họ không hiển nhiên như dòng sông vạn bảo, hay Chí Tôn Đạo Đan, nhưng khí tức lại không hề yếu hơn.

Cùng với việc từng kiện Đạo Quân chi bảo được tế ra, ngay cả Chư Thánh cũng sắc mặt ngưng trọng.

Bởi vì không ai biết, những Đạo Quân chi bảo này rốt cuộc có thể phát huy được mấy phần uy lực.

Đương nhiên, một đám Đạo Quân chuyển thế sở dĩ tế ra Đạo Quân chi bảo, không phải để đánh nhau.

Với tu vi hiện tại của họ cũng không thể sử dụng Đạo Quân chi bảo để đánh nhau, nhiều nhất là dùng làm vũ khí, không phát huy được uy lực.

Sở dĩ họ đều tế ra Đạo Quân chi bảo, là để phòng ngự, phòng ngự

sự tồn tại trong bóng tối tập kích.

Đặc biệt là những tồn tại mục nát không chuyển thế, những tồn tại mục nát đó mặc dù tu vi đã suy giảm, nhưng vẫn có thể bùng nổ thực lực sánh ngang với Bán bộ Thiên Đạo, thậm chí là Thiên Đạo cảnh (Hỗn Độn cảnh).

Những tồn tại như vậy một khi tập kích, nếu phản ứng không kịp thời, có khả năng thân tử đạo tiêu.

Có Đạo Quân chi bảo bảo vệ, một đám Đạo Quân chuyển thế ở Thái Cổ tinh không như cá gặp nước, thậm chí tốc độ không hề chậm hơn Quảng Thành Tử, Đa Bảo, hay Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Vì vậy, đuổi theo một hồi, cuối cùng hơn một nửa đệ tử Tam giáo đều dừng lại, cuối cùng chỉ còn lại Đa Bảo, Quảng Thành Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư ba người.

Ba người đều là Đại La Kim Tiên, Quảng Thành Tử tay cầm một cái đại ấn, đầu đội một cái lồng có chín con hỏa long vờn quanh, lần lượt là Phúc Hải Ấn và Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Bất Chu Sơn chưa đổ, tự nhiên không có Phiên Thiên Ấn.

Nhưng không biết có phải do quán tính của vận mệnh không, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại luyện chế cho hắn một cái Phúc Hải Ấn.

Mặc dù không bằng Phiên Thiên Ấn được luyện chế từ nửa ngọn Bất Chu Sơn, nhưng uy lực cũng vô cùng kinh người, không thua kém cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Về phần Cửu Long Thần Hỏa Tráo, đó là của Thái Ất Chân Nhân, bị hắn mượn.

Để tranh phong với Đạo Quân chuyển thế, Quảng Thành Tử không dám sơ suất.

Về phần Huyền Đô Đại Pháp Sư và Đa Bảo Đạo Nhân, pháp bảo trên người họ rất nhiều, nhưng đa phần là trung phẩm và thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Về phần cực phẩm tiên thiên linh bảo, đệ tử Tam giáo đều không có.

Điều này là bình thường, cực phẩm tiên thiên linh bảo trong cả Hồng Hoang không nhiều.

Tam Thanh quả thực có, nhưng đã mất Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, những cực phẩm tiên thiên linh bảo đó dùng để trấn áp khí vận.

Không phải, vào lúc Long Hán kiếp, tuyệt đại bộ phận cực phẩm tiên thiên linh bảo trong Hồng Hoang đều bị Đạo Kiếp cướp đi.

Tốc độ truy đuổi của mọi người ngày càng nhanh, tuy nhiên, lại luôn khó đuổi kịp Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Người phụ nữ này giống như con lươn, trơn tuột không bắt được.

Cuộc truy đuổi này kéo dài ngàn năm, cuối cùng, lại tiến sâu vào Hỗn Độn tinh vực.

Lúc này, cả Đạo Kiếp và Hồng Quân đều mặt đen lại.

Ngàn năm không dài, nhưng đối với Nhân tộc, lại vô cùng dài.

Nhân tộc cần phát triển, bố trí cần tiến hành, không có chí bảo Nhân tộc, bố trí của Nhân tộc làm sao tiến hành?

Nếu cứ đuổi theo như vậy, e rằng vạn năm cũng không đủ, thậm chí đuổi theo mười vạn năm cũng là bình thường.

Dù sao Hỗn Độn tinh vực vô cùng rộng lớn, tu vi của những người này đều không cao, cao nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên.

May mắn là Nguyên Mẫu Đạo Quân không chạy loạn trong Hỗn Độn tinh vực, chỉ đến nơi giao giới giữa Hỗn Độn tinh vực và Thái

Cổ tinh không thì dừng lại.

Nàng quay người lại, nở một nụ cười quỷ dị với đám người đang truy đuổi phía sau, và nói: "Không chạy nữa, muốn Không Động Ấn thì cho các ngươi!" Nói rồi, liền ném Không Động Ấn trong tay vào hư không.

Đồng thời, đâm cây gậy lớn màu xanh trong tay vào hư không, hung hăng khuấy một cái.

Tuy nhiên, trong hư không rõ ràng không có gì, chỉ một mảnh hỗn độn, lại bị cây gậy gỗ của nàng ta khuấy một cái, xuất hiện một cái hắc động, Không Động Ấn cũng rơi vào trong hắc động.

Làm xong những việc này, Nguyên Mẫu Đạo Quân quay người nhanh chóng rời đi, đồng thời hét lớn vào hư không: "Sư tổ, cứu mạng!" Tiếng hét này, khiến những người chuẩn bị xông vào hắc động, cướp đoạt Không Động Ấn như Đa Bảo và các Đạo Quân chuyển thế đều ngẩn người. "Ầm!" Đúng lúc này, từ trong hắc động, có cuồn cuộn ma khí lan ra, trong nháy mắt biến khu vực hàng tỷ dặm thành một vùng ma vực.

Đồng thời, một bàn tay lớn đen kịt từ trong hắc động thò ra, một tay tóm lấy Không Động Ấn. "Phóng túng, ma đầu nào đó!" "Mau giao Không Động Ấn ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Thấy có người cướp đoạt Không Động Ấn, Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư nổi giận, ngay cả Vạn Bảo Đạo Quân và những người khác cũng phát ra một tiếng gầm giận dữ, vung Đạo Quân chi bảo trong tay liền đập về phía bàn tay lớn. "Ừm?" Cùng lúc đó, Đạo Kiếp đang ở đảo Tam Tiên xem náo nhiệt bị một tiếng cứu mạng hét lên làm ngẩn người.

Ngay sau đó, không nói hai lời, một bước bước ra, biến mất không thấy đâu.

Khi xuất hiện lại, đã đứng bên cạnh Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Đồng thời, hắn vung tay một cái, tóm lấy cả Thần Nông và mấy người khác. "Tình hình gì đây?" "Sư tôn, ngài lão nhân gia đến rồi sao?" Thần Nông và những người khác chưa kịp hoàn hồn, đã thấy Đạo Kiếp một tát vỗ vào đầu Nguyên Mẫu Đạo Quân, đánh bay nha đầu đó ra ngoài, rơi xuống núi Bất Chu, ngay trước mặt Nữ Oa. "A, sư tổ, ngài đánh con làm gì!" Nguyên Mẫu Đạo Quân vẻ mặt u oán, từ từ đứng dậy, vừa hay đối diện với một đôi mắt đẹp đang phun lửa. "Sư tôn, ngài...

Chương 262

à, ngài nhìn con như vậy làm gì!" Nguyên Mẫu Đạo Quân dường như có chút chột dạ, rụt cổ lại. "Lại gây chuyện cho sư tổ, giỏi lắm, vi sư thấy tận mắt ngươi ném Không Động Ấn đi rồi đấy?

Để vi sư làm sao giải thích với Phục Hy sư bá!" Nữ Oa giận dữ nói. "Không có, không có đâu, Không Động Ấn ở đây này!" Nguyên Mẫu cười khúc khích, vung tay một cái, một cái đại ấn vàng óng xuất hiện trong tay, trên đó khắc họa chín con kim long, vừa tế ra, chín con kim long liền như sống lại, phát ra từng trận long ngâm. "Ủa, ở đây à, ta rõ ràng thấy ngươi ném vào cái hắc động kia mà!" Nữ Oa ngạc nhiên, một tay giật lấy Không Động Ấn, xem xét trên dưới, xác nhận là thật. "Chỉ là tiểu xảo thôi!" Nguyên Mẫu Đạo Quân đắc ý cười.

Hỗn Độn tinh không, bàn tay ma đen kịt xuất hiện, chấn động thế nhân.

Mấy vị Đạo Quân chuyển thế nổi giận, lần lượt cầm Đạo Quân chi bảo oanh tới.

Cũng vậy, Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Đa Bảo, cũng đều ra tay, bùng nổ toàn bộ tu vi, chấn động hỗn độn thương mang, từng kiện tiên thiên linh bảo được tế ra, oanh về phía ma thủ.

Nhưng vừa ra tay, liền đột nhiên rùng mình một cái, dường như nhận ra mình đã hành động lỗ mãng.

Ngay cả một đám Đạo Quân chuyển thế cũng biến sắc, lần lượt kinh hô: "Sử Tiền Đạo Quân!" Họ hiển nhiên trước đó không chú ý, cho rằng đó là một ma tu nào đó ẩn nấp trong Hỗn Độn tinh vực, bây giờ vừa ra tay, lập tức cảm thấy không ổn. "Ầm!" Bàn tay che trời, che khuất mặt trời, ma uy cuồn cuộn, còn mang theo một luồng khí

tức mục nát.

Tuy nhiên, luồng ma uy này khác với Ma Tổ La Hầu năm đó, cho người ta cảm giác vạn ma sơ thủy. "Đáng ghét, dám ra tay với ta!" "Phóng túng!" Một đám Đạo Quân chuyển thế vừa kinh vừa giận.

Chỉ thấy khí tức trên ma thủ kia không ngừng tăng lên, trong chốc lát đã tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí nhanh chóng đột phá Thánh nhân, luồng khí tức Hỗn Nguyên Thánh nhân đó không hề che giấu mà trấn áp về phía họ. "Di?" Cùng lúc đó, trên Thái Dương tinh, một đôi mắt vàng óng hiện ra, kinh ngạc nhìn về phía Hỗn Độn tinh vực.

Cũng vậy, trên Thái Âm tinh, cũng có một đôi mắt màu xanh lam hiện ra.

Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân đại biến, vội vàng truyền âm: "Sử Tiền Đạo Quân, mau ra tay!" Tam Thanh trên núi Côn Luân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trên núi Tu Di nghe vậy sắc mặt lập tức đại biến, một bước bước ra, giáng lâm Hỗn Độn tinh vực. "Ầm!" Năm người đồng thời ra tay, thánh uy mênh mông lan tỏa khắp trời đất, trấn áp cửu thiên thập địa, dị tượng Thánh nhân đi kèm, cuối cùng, đã tiêu diệt được bàn tay ma che trời đó. "Sư tôn đến rồi!" "Tốt rồi, nếu không lão ma kia một tát vỗ xuống, chúng ta thật sự phải bùng nổ nội tình!" "Ha ha, như vậy thì lần chuyển thế này coi như bỏ đi, không phải vạn bất đắc dĩ, ta không muốn làm vậy!" "Lão ma chết tiệt đó là ai, lẽ nào không nhìn ra thân phận của chúng ta sao?

Thật sự cho rằng mình vô địch, không coi chúng ta ra gì?" "Hừ, không nhìn ra, cũng nên nhìn ra Đạo Quân chi bảo trong tay chúng ta, là cố ý!" Mấy vị Đạo Quân chuyển thế sắc mặt vô cùng khó coi. "Lại là Sử Tiền Đạo Quân, chưa chuyển thế?

Ta..." Huyền Đô, Đa Bảo, và Quảng Thành Tử càng sợ đến mức

mặt mày tái nhợt.

Không ngờ lại chọc ra một vị Sử Tiền Đạo Quân, ma đầu này, đợi đã, bọn họ vừa ra tay với một tôn Sử Tiền Đạo Quân?

Sao có thể không biết sự khác biệt giữa Sử Tiền Đạo Quân chưa chuyển thế và Đạo Quân chuyển thế?

Đó là tồn tại đáng sợ hơn cả Thánh nhân. "Làm phiền bản quân ngủ say, khiến bố trí mấy thời đại của bản quân một sớm tan thành mây khói, các ngươi đều đáng chết.

Bản quân hôm nay không chỉ giết các ngươi, còn muốn hủy diệt thời đại này!" Một giọng nói băng lãnh từ trong hắc động truyền ra, tựa như từ cửu u địa ngục. "Gầm ~!" Một tiếng gầm tựa như từ thời viễn cổ vang vọng khắp trời đất, vô số tu sĩ bị ma âm này chấn đến tai mũi chảy máu.

Ngay sau đó, một thân ảnh bị hắc vụ bao phủ từ trong hắc động bước ra.

Chỉ duỗi ra một bàn chân, đã khiến Hỗn Độn tinh vực chấn động.

Bàn chân lớn đó tựa như một hành tinh, vô cùng đáng sợ.

Sau đó, là nửa thân người.

Sau khi nửa thân người xuất hiện, hắc vụ trên người tan đi, lộ ra một thân vảy.

Vảy lấp lánh ánh sáng u tối, tựa như được dệt thành từ thần kim, trên mỗi một miếng vảy, đều có vô số thần ma đang gào thét, thanh âm khiến người ta da đầu tê dại.

Ngay sau đó, là nửa thân người còn lại, cuối cùng là đầu lâu.

Một sinh linh hình người, nhưng thân thể khổng lồ lại tựa như một vùng tinh vực, ma diễm cuồn cuộn lan tỏa, thiêu hủy cả khí hỗn

độn xung quanh, hóa thành hư vô.

Đầu mọc hai sừng, một đôi mắt đỏ như máu, tựa như hai mặt trời màu máu, chỉ cần nhìn một cái, liền khiến người ta rơi vào ảo cảnh. "Quái vật?" "Hít, to vậy sao?

Ta chưa từng thấy sinh linh nào to như vậy!" "Thật khủng bố, không biết Chư Thánh có đối phó được không!" Lúc này, bất luận là ở Hồng Hoang, hay ở Hỗn Độn tinh vực, phàm là tu sĩ, đều có thể nhìn rõ ma đầu đứng sừng sững giữa trời đất đó.

Quá khủng bố, ngay cả năm đó Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán Bàn Cổ chân thân, cũng không thể so sánh với nó. "Là ai?

Tại sao ta chưa từng nghe nói?" Xa xa, Thái Cực Đạo Quân đứng cùng một đám đệ tử Tam giáo kinh hãi nói. "Không biết, ta cũng chưa từng nghe thời đại nào có một tôn ma đạo Đạo Quân như vậy!" Vạn Bảo Đạo Quân và Phù Trận Đạo Quân cũng lắc đầu.

Ở một bên khác, bảy người Thần Nông và Hiên Viên đứng sau lưng Đạo Kiếp cũng vẻ mặt mờ mịt, lại không nhận ra ma đầu này.

Ma đầu này rõ ràng là một vị Đạo Quân, không phải Đạo Quân bình thường.

Mặc dù khí tức mục nát trên người rất nồng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, tôn ma đầu này đã đi rất xa trên con đường đại đạo.

Chương 263

"Sư tổ, cẩn thận, người này rất mạnh, tuyệt đối không phải Thái Dương Chúc Chiếu có thể so sánh!" hắn nhắc nhở.

Tuy nhiên, lúc này Đạo Kiếp đang co giật mặt mày, sao hắn có thể không cảm nhận được tên này mạnh, thậm chí còn mạnh hơn Hắc Ám Đạo Quân hắn từng chiến đấu trên dòng sông thời không.

Đương nhiên, thời kỳ đỉnh phong ai mạnh hơn, Đạo Kiếp tự nhiên không biết, nhưng nhìn từ khí tức hiện tại, ma đầu này tuyệt đối là kẻ mạnh nhất hắn từng thấy.

Ngay cả trong trạng thái tàn khuyết nửa sống nửa chết hiện tại, trên người hắn vẫn lan tỏa khí tức Hỗn Độn cảnh, Hỗn Độn cảnh hậu kỳ, gần như tiếp cận trạng thái đỉnh phong của Thời Thần và Dương Mi. "Con điên kia đâu, cút ra đây cho bản quân!" "Còn các ngươi, cũng chết đi cho bản quân!" Ma diễm ngút trời, ma uy quét ngang trời đất.

Tôn ma đầu này căn bản không nhìn tình thế, vẻ mặt miệt thị, bàn tay lớn trực tiếp tóm về phía Thái Cực Đạo Quân, và các đệ tử Tam giáo như Đa Bảo. "Hừ, trước mặt chúng ta mà cũng dám làm người khác bị thương!" Điều này khiến Lão Tử và những người khác vừa kinh vừa giận, lần lượt ra tay ngăn cản, nhưng không dám chậm trễ, toàn bộ tu vi bùng nổ, không chút giữ lại.

Đối mặt với một vị Sử Tiền Đạo Quân, tự nhiên không dám sơ suất. "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Tuy nhiên, rất nhanh, năm đại Thánh nhân trực tiếp bay ngang ra ngoài, Chuẩn Đề có tu vi yếu nhất càng bị đánh thành sương máu. "Ầm ầm!" Trời đất chấn động, đại đạo bi thương, cả Hồng

Hoang trên không trung đổ mưa máu, Thánh nhân vẫn lạc.

Điều này khiến vô số tu sĩ đại năng hít một hơi khí lạnh, một tát chấn bay năm Thánh, càng trực tiếp miểu sát một vị. "Hít, sao lại mạnh như vậy?" "Một kích trấn năm Thánh, ma đầu này ai có thể địch nổi?" Đệ tử Tam giáo run rẩy, không khỏi lo lắng.

Thái Cực Đạo Quân và những người khác cũng từng người nắm chặt Đạo Quân chi bảo, một khi có biến cố, tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Ngay cả sắc mặt Thần Nông và những người khác cũng không tốt, từng người trong lòng mắng Nguyên Mẫu Đạo Quân tám trăm lần.

Đang yên đang lành, chọc ra một tên điên như vậy làm gì?

Tên điên, thích phá đám thì thôi, dù sao cũng là chuyển thế thân.

Nhưng tên điên này chưa chuyển thế, dường như không có chút kiêng dè nào.

Trên núi Bất Chu, Nữ Oa và Phục Hy hung hăng nhìn chằm chằm Nguyên Mẫu Đạo Quân, ánh mắt của hai huynh muội như muốn phun lửa.

Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng có chút chột dạ, cúi đầu không nói, hai tay nhỏ vò vò góc áo, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Tuy nhiên, quen lâu, ai mà không biết bản tính của nàng, nếu bị vẻ bề ngoài của nàng lừa dối, bị chơi chết cũng không biết. "Hy vọng sư tôn có thể ngăn cản được ma đầu này, nếu không ngươi tự đi mà xử lý đi!" Nữ Oa hung hăng nói, lập tức cùng Phục Hy nhìn nhau một cái, một bước bước ra, cũng đến Hỗn Độn tinh vực.

Lúc này, không chỉ chúng Thánh đều đến, ngay cả Hồng Quân cũng xuất hiện.

Hồng Quân liếc nhìn Đạo Kiếp một cái, lạnh lùng nói: "Chỉ tranh đoạt một kiện chí bảo Nhân tộc, lại gây ra chuyện lớn như vậy, lần này là trách nhiệm của ngươi!" "Bản tôn biết, không cần ngươi dạy!" Đạo Kiếp lạnh lùng nhìn Hồng Quân. "Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, đối với thái độ của Đạo Kiếp vô cùng không vui.

Nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc đấu khẩu với Đạo Kiếp, thế là lại nói: “Cự ma một khi hoành hành, Thiên Đạo tất nhiên sẽ giáng lâm, chỉ là Thiên Đạo không thể toàn lực ra tay, dù sao sức mạnh Thiên Đạo phân tán, một khi tập trung, Hồng Hoang sẽ mất đi quy tắc!” "Ngươi cứ ra tay, bản tôn sẽ giúp!" Đạo Kiếp gật đầu, tự nhiên hiểu ý của Hồng Quân.

Hiện tại thực lực của cự ma đầu này tiếp cận Hỗn Độn cảnh hậu kỳ, bất luận là hắn hay Thiên Đạo đều không thể một mình trấn áp, chỉ có thể liên thủ.

Lúc này, một bóng hình xinh đẹp không một tiếng động xuất hiện bên cạnh Đạo Kiếp, đôi mắt đẹp u uất nhìn Đạo Kiếp một cái, nói: "Ma đầu rất mạnh, có cần giúp không?" Đạo Kiếp đến rồi, nói: "Tốt nhất là đi trông chừng Thái Dương Chúc Chiếu, một khi ta và Hồng Quân không thoát ra được, tên đó có thể sẽ giở trò sau lưng!" "Được!" Vọng Thư gật đầu, một bước bước ra, đến Thái Dương tinh, và trực tiếp ngồi xếp bằng xuống. "Hừ!" Sâu trong Thái Dương tinh truyền ra một tiếng hừ lạnh. "Ầm!" Cùng với từng bước đi của cự ma, bỗng nhiên một luồng thiên uy mênh mông giáng lâm, một con mắt màu trắng bệch xuất hiện trên bầu trời. "Thiên Đạo sao?" Cự ma dừng bước, cười lạnh một tiếng, không chút sợ hãi, trực tiếp duỗi bàn tay lớn, tóm về phía Thiên Đạo.

Và cười lạnh nói: "Chỉ là một Thiên Đạo, lại không phải đại đạo, cũng dám ra tay với bản quân?" Lời của hắn không thể không nói là ngông cuồng, khiến vô số đại năng Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh.

Phải biết, cho đến nay, trong cả Hồng Hoang, chưa từng có ai miệt thị Thiên Đạo.

Ngay cả Đạo Kiếp khi đối mặt với Thiên Đạo, cũng phải trịnh trọng đối đãi.

Thậm chí, bất luận là Thái Dương Chúc Chiếu, Thái Âm U Huỳnh, hay Thần Nông và các Đạo Quân chuyển thế khác cũng không miệt thị Thiên Đạo, dù sao họ không ở đỉnh phong. "Ha ha, coi thường Thiên Đạo?" "Ta thấy ma đầu này ngủ nhiều quá rồi, không biết mình đang ở thời đại nào, tưởng Hồng Hoang là một phương đại thế giới trong từng kỷ nguyên trước sử tiền sao?" Một đám Đạo Quân chuyển thế cười lạnh.

Bọn họ tỉnh lại đã lâu, tự nhiên biết rõ mình đang ở thời đại nào.

Hồng Hoang này khác biệt, cùng với việc Khai Thiên tam bảo không ngừng khai phá hỗn độn, mỗi giờ mỗi khắc đều đang trở nên mạnh hơn.

Thậm chí, cuối cùng có khả năng sẽ thôn phệ toàn bộ nội ngoại hỗn độn.

Đến lúc đó, phương thế giới này sẽ hóa thành một đạo giới hoàn mỹ, sẽ vượt qua bất kỳ thời đại nào trước sử tiền.

Làm Thiên Đạo của Hồng Hoang tự nhiên cũng sẽ theo đó mà mạnh lên, càng không cần nói hiện tại Thiên Đạo một khi tập trung sức mạnh, cũng có thực lực sánh ngang Hỗn Độn cảnh đỉnh phong. "Rắc!" Dường như bị chọc giận, thiên uy trở nên càng thêm mênh mông, từng đạo thiên lôi khủng bố ngưng tụ ra, hóa thành lôi long, đánh về phía cự ma. "Ha ha, tiểu tiểu Thiên Đạo cũng dám ra tay với bản quân, xem bản quân không diệt ngươi, rồi luyện hóa ngươi!" Cự ma cười lớn, khí tức chấn động, ma diễm quét ngang thương mang, duỗi bàn tay lớn liền tóm về phía thiên lôi.

Tuy nhiên, ngay sau đó, sắc mặt hắn biến đổi, một đạo lôi đình trực tiếp đánh cho thân thể khổng lồ của hắn một vết nứt. "Sao có thể?" Cự ma có chút không dám tin, sắc mặt cũng bắt đầu ngưng trọng.

Xa xa, một đám Đạo Quân chuyển thế chế giễu liên tục.

Chương 264

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, thiên lôi lại đánh xuống, lần này càng trực tiếp diễn hóa ra một phương lôi hải, nhấn chìm cự ma.

Và trong lôi hải, vô số lôi long gào thét, lao về phía cự ma.

Chi chít, hàng vạn lôi long, có huyết lôi, có tử tiêu thần lôi, càng có hỗn độn thần lôi, khiến chúng Thánh nhìn mà da đầu tê dại.

Dưới thiên phạt như vậy, họ dám đảm bảo, cho dù là Thánh nhân, cũng chắc chắn chết không nghi ngờ.

“Đã triệt để chọc giận bản quân, gầm!” Bị một trận cuồng oanh loạn tạc, Cự Ma đại nộ, điên cuồng gào thét, ma âm chấn động thương khung, khiến cho chư thiên tinh thần đều phải run rẩy.

Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một cây đại kích, đen kịt vô cùng, ma văn dày đặc quấn quanh bên trên, đại kích vừa ra, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Giờ khắc này, giữa thiên địa có một luồng uy thế đại đạo vô thượng đang lan tràn, trấn áp cửu thiên, khiến chư thiên thần phục.

“Khí tức Cực Đạo!” Một đám Đạo Quân chuyển thế sắc mặt biến đổi, lần lượt tế ra Đạo Quân chi bảo của mình, rủ xuống từng đạo quang mang, ngăn cách khí tức Cực Đạo cổ xưa.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn cảm nhận được áp lực cực lớn.

Sử Tiền Đạo Quân kia khi thúc giục Đạo Quân chi bảo hoàn toàn khác biệt so với bọn họ.

“Oanh!” Một luồng khí tức Đạo Quân lan tỏa, đại kích quét ngang không trung, băng nát vô tận thời không, vô số lôi long bị nghiền nát.

Một kích, hỗn độn bị xé rách, vô số địa hỏa phong thủy gào thét, diễn hóa thiên địa ngũ hành, nhưng trong nháy mắt lại bị Diệt Thế Thiên Lôi hủy diệt, một lần nữa quy về hỗn độn.

"Giết!" Ngay sau đó, Cự Ma gầm thét, lao ra khỏi biển sấm, giết về phía Mắt Thiên Đạo, ma uy khủng bố trực tiếp nghiền nát biển sấm.

Từng sợi, từng luồng, đại đạo pháp tắc gào thét, đen kịt vô cùng, hóa thành thần liên, nơi đi qua vô số cảm xúc nảy sinh, thất tình lục dục, ai oán sân si tham.

Chỉ là những ma niệm này có phần khác biệt với ma niệm của Ma Tổ La Hầu năm xưa, dường như cổ xưa và nguyên thủy hơn.

Cự Ma xông lên trời, lao ra khỏi biển sấm, giết về phía thương khung, đại kích quét ngang, tựa như muốn nghịch thiên.

Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa tràn ngập một luồng chiến ý vô địch, dường như muốn chiến hết thảy mọi thứ trong trời đất.

"Rắc!" Đúng lúc này, Mắt Thiên Đạo biến hóa, hóa thành một nguyệt luân, phù văn dày đặc lấp lóe, một lôi trì khổng lồ hiện ra trong hư không, chặn đứng Cự Ma.

Đồng thời, trong lôi trì, từng đạo thân ảnh bước ra.

Những thân ảnh này mọi người đều vô cùng quen thuộc, đứng đầu là Chuẩn Đề, tiếp theo là Nguyên Thủy, sau đó là Lão Tử, Thông Thiên, Phục Hy, Nữ Oa, rồi Hậu Thổ lần lượt bước ra từ lôi trì.

"...." Chúng Thánh đang quan chiến đều ngây người, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, đây chính là dấu ấn.

Đem đạo và pháp của họ khắc sâu vào thiên địa, giờ khắc này, Thiên Đạo dùng hình thái này để hiển hóa ra.

“Giết!” Một đám dấu ấn Thánh nhân lần lượt giết về phía Cự Ma, tuy là hư ảnh, nhưng thánh uy hạo đãng, giống như Thánh nhân thật sự, không chỉ vậy, toàn thân còn lan tỏa một luồng khí tức Thiên Đạo.

“....” “Dù ta đối đầu với dấu ấn của chính mình, cũng chưa chắc có thể chiến thắng!” Phục Hy thần tình ngưng trọng nói.

Nữ Oa thì sắc mặt khó coi, không ngờ Thiên Đạo lại vô thanh vô tức trộm lấy đạo pháp của họ, khắc sâu vào trong Thiên Đạo, lại có thể triển hiện ra được.

Nếu có một ngày phải đối đầu với Thiên Đạo, dù lúc đó có thực lực sánh ngang Thiên Đạo, cũng tất nhiên sẽ bị áp chế, thậm chí bị âm thầm hại chết.

Điều Phục Hy và Nữ Oa có thể nghĩ đến, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tự nhiên cũng có thể, giờ khắc này, sắc mặt của mấy vị Thánh nhân đều không tốt.

Chỉ có hóa thân Hồng Quân vẫn luôn quan chiến là không có chút biểu hiện nào.

Trong biển sấm, Cự Ma gầm thét, đại kích quét ngang, quả thực như một tôn Sử Tiền Chiến Thần, không gì cản nổi, đánh nổ từng dấu ấn một.

“Hừ, một đám sâu kiến, bản tôn còn là sâu kiến, tạo ra dấu ấn thì có tác dụng gì?” Sau khi chém giết dấu ấn Thánh nhân cuối cùng, cũng là Hậu Thổ, Cự Ma tay cầm đại kích, chỉ thẳng vào Thiên Đạo chi luân, thần sắc vô cùng khinh miệt.

Giờ khắc này, bất luận là Đạo Kiếp, Chuẩn Thánh, cho đến các Đạo Quân chuyển thế đều lần lượt nhìn về phía Thiên Đạo chi luân.

“Oanh!” Thiên Đạo chi luân hơi chấn động, ngay sau đó, một luồng thiên uy khủng bố hơn trước lan tỏa, tiếp theo, một vị đạo nhân

áo xám từ trong Thiên Đạo chi luân bước ra.

Vị đạo nhân áo xám này thần sắc lạnh lùng, uy áp vô tình, giơ tay lên, một ngọc điệp màu tím xuất hiện, ba ngàn đại đạo rủ xuống, hóa thành ba ngàn kiếm khí hỗn độn, giết về phía Cự Ma.

"Hồng Quân!" "Lão sư!" Thấy người xuất hiện lần này, mọi người đều thần sắc chấn động.

Bọn họ tự nhiên nhìn ra được, đây không phải dấu ấn, mà là bản thể của Hồng Quân, không, nên là Thiên Đạo Hồng Quân.

Giờ khắc này, từ trên người Hồng Quân lan tỏa một luồng thiên uy mênh mông, khí tức cường đại đó vượt qua Thánh nhân, khiến chúng sinh run rẩy.

"Lại hiển hóa chân thân, ra là có một vật chứa!" Cự Ma kinh ngạc, thần sắc hơi ngưng trọng hơn một chút, nhưng cũng chỉ có vậy, cho dù Thiên Đạo Hồng Quân hiện thân, cũng chỉ biểu hiện ra thực lực Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ, còn kém xa hắn.

Dù đại đạo của hắn hiện tại bị thời đại này áp chế, nhưng chênh lệch một cảnh giới vẫn đủ để hắn giữ thế bất bại.

Một kích phá diệt công kích của Hồng Quân, Cự Ma lùi lại một bước, lần đầu tiên lùi lại, đồng thời, sự điên cuồng và kiêu ngạo trên mặt cũng biến mất không thấy.

Rõ ràng, cùng với sự xuất hiện của Hồng Quân, hắn cũng đã khôi phục lại lý trí, bình tĩnh lại, mới bắt đầu quan sát bốn phía, vừa quan sát, sắc mặt liền hơi biến đổi.

"Thời đại này có chút đặc thù, có chút khác biệt!" Cự Ma lẩm bẩm, rồi đưa mắt nhìn về phía Thái Cực, Thần Nông và một đám Đạo Quân, cười lạnh nói: "Chẳng trách lại yếu ớt như vậy, ra là đã chuyển thế, lẽ nào các ngươi cho rằng thời đại này là thời đại mà đám Sử

Tiền Đạo Quân chúng ta chờ đợi sao?" "Ngươi là ai?" Thái Cực Đạo Quân lạnh lùng hỏi.

Hắn rất khó chịu với Cự Ma, rõ ràng biết mình cũng là Sử Tiền Đạo Quân, lại dám dùng giọng điệu kẻ cả như vậy, quả thực không đặt hắn vào mắt.

"Bản quân đã sống qua bảy thời đại, cũng từng trải qua Ma Đạo thời đại, nhưng tại sao lại không nhận ra ngươi?" Thần Nông cũng lạnh lùng nói.

"Hắc, muốn biết lai lịch của bản quân, các ngươi chưa đủ tư cách, đợi bản quân đánh tàn cái Thiên Đạo đáng ghét này xong, sẽ tìm các ngươi chơi đùa!" Cự Ma cười âm hiểm, quay người liền giết về phía Thiên Đạo Hồng Quân.

Giờ khắc này, sau lưng hắn, một hắc động khổng lồ hiện ra, trong hắc động tựa hồ có vô số Cự Ma sử tiền đang gầm thét, từng con ma thủ đen kịt dữ tợn từ trong hắc động thò ra, chộp về phía Thiên Đạo Hồng Quân, tựa như muốn kéo Thiên Đạo Hồng Quân vào trong hắc động.

"Kiệt kiệt, một thế giới mục nát, là tàn dư của Ma Sơ thời đại, bên trong chứa đựng oán niệm của vô số cường giả Ma Sơ thời đại, một khi bị hút vào trong đó, dù là Thiên Đạo cũng sẽ bị quần ma oán niệm xé thành mảnh vụn!" Cự Ma cười lạnh, thần tình tàn khốc.

Lời này vừa nói ra, chúng Thánh đều hít một hơi khí lạnh, ngay cả các Đạo Quân chuyển thế cũng biến sắc.

Chương 265

"Hít, tàn dư của thời đại sử tiền, lại có thể bảo tồn được mảnh vỡ của thời đại sử tiền?" "Có oán niệm của cường giả một thời đại, từng thời đại trôi qua, những oán niệm này vẫn còn tồn tại, phải khủng bố đến mức nào?" Các Đạo Quân chuyển thế này từng người đều hít một hơi khí lạnh, khi nhìn lại Cự Ma, đã như gặp phải đại địch.

Bọn họ có thể tưởng tượng ra, đây tuyệt đối là một hung nhân sử tiền, thời kỳ đỉnh phong càng đáng sợ vô cùng.

Sự tồn tại như vậy bây giờ đã thức tỉnh, trên con đường Đạo Quân tương lai, tuyệt đối là đại địch, sao có thể không cảnh giác.

"Nguyên Mẫu Đạo Quân chết tiệt, đều là do cái que khuấy phân này, lại đánh thức hắn!" "Tuyệt đối là cố ý, tìm cho chúng ta một đại địch!" Nhắc đến Nguyên Mẫu Đạo Quân, một đám Đạo Quân chuyển thế sắc mặt tái xanh.

So với các Đạo Quân chuyển thế này, Chư Thánh thì lại lo lắng cho Thiên Đạo và Hồng Quân, không phải vì họ có tình cảm với Thiên Đạo và Hồng Quân, mà một khi Thiên Đạo và Hồng Quân bị diệt, Cự Ma e rằng sẽ càn quét Hồng Hoang, thậm chí hủy diệt Hồng Hoang.

Lúc đó ai có thể chống cự?

Bỗng nhiên, Chư Thánh đều nhìn về phía Đạo Kiếp, Thông Thiên giáo chủ cúi người, cung kính nói: "Xin Đạo Tôn ra tay, không thể để ma đầu sử tiền này diệt Thiên Đạo!" "Xin Đạo Tôn ra tay!" Thấy Thông Thiên lên tiếng, Lão Tử và những người khác dưới sự bất đắc dĩ, cũng đều lần lượt lên tiếng.

Đạo Kiếp gật đầu, lúc này quả thực nên ra tay rồi, Hồng Quân

chết hay không hắn không quan tâm, nhưng Thiên Đạo tuyệt đối không thể bị diệt, Hồng Hoang không thể không có Thiên Đạo.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị ra tay, một luồng uy thế đại đạo mênh mông lan tỏa, ngay sau đó, từ trong Thiên Đạo chi luân bước ra một thân ảnh.

Thân ảnh đó chính là Đạo Kiếp, rõ ràng, cũng là dấu ấn, điều này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, không ngờ Thiên Đạo lại khắc cả dấu ấn của hắn vào trong.

Dấu ấn Đạo Kiếp này tu vi cũng đã đạt đến Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ, nhưng trên người không hề có thiên uy hay uy thế đại đạo lan tỏa.

Khi dấu ấn Đạo Kiếp xuất hiện, thiên địa tựa như đang chúc mừng, từng luồng, từng sợi đại đạo pháp tắc rủ xuống, chân long quấn quanh, tiên phượng múa lượn, kỳ lân gào thét, bạch hổ xé trời.

Từng đóa kim liên được giẫm dưới chân, dị tượng của Đại Đạo Thánh nhân, từng chút một, đều bị Thiên Đạo mô phỏng ra.

"Ồ?" Dấu ấn Đạo Kiếp xuất hiện, cũng khiến Cự Ma sững sờ, ngay sau đó, thần tình lộ ra vẻ hứng thú.

"Lại là dấu ấn của Đại Đạo Thánh nhân?

Lẽ nào mảnh thiên địa này đã xuất hiện Đại Đạo Thánh nhân rồi sao?" Cự Ma cảm thấy không thể tin được, hắn vừa mới thức tỉnh, cũng không biết Hồng Hoang đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa rồi quan sát một lượt, cũng đã nhìn ra bản chất và tiềm lực của thế giới này.

Nhưng hắn cũng nhìn ra được, Hồng Hoang hiện tại đang ở giai đoạn phát triển, ngay cả cường giả Hỗn Độn Cảnh thật sự cũng chưa xuất hiện, làm sao có thể có Đại Đạo Thánh nhân ra đời?

"Không thể tin được, bản quân đối với thời đại này càng lúc càng có hứng thú!" Cự Ma thần tình càng lúc càng hưng phấn, trong

khoảnh khắc, khí tức trên người lại một lần nữa tăng vọt, giống như một tôn Vạn Ma Chi Tổ đang từ từ tỉnh lại từ thời viễn cổ.

"Ầm ầm!" Lúc này, dấu ấn Đạo Kiếp ra tay, khí tức trên người bắt đầu biến hóa, khí tức hủy diệt vô tận lan tỏa, biến toàn bộ thương mang thành hắc ám, tử vong, mục nát, trớ chú, thiên nhân ngũ suy, đủ loại sức mạnh tiêu cực nhất thế gian đang lan tràn.

Giây trước, còn có dị tượng đại đạo gia trì, giống như thiên thần cao cao tại thượng, nhưng trong nháy mắt đã hóa thành một tôn Diệt Thế Ác Ma.

"Sao có thể?" Sự thay đổi đột ngột khiến Cự Ma kinh hãi thất sắc, cũng là lần đầu tiên hắn động dung.

Thậm chí, nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy trong đôi mắt đỏ như máu của hắn một tia kinh hãi.

Ký ức xa xôi mở ra một góc, ký ức đã quên, bây giờ lại một lần nữa hiện về.

Đối mặt với chư thiên hủy diệt, đại đạo mục nát, vô số sinh linh của Ma Đạo thời đại hóa thành tro bụi dưới thiên nhân ngũ suy, thân là Đạo Quân của Ma Sơ thời đại, hắn ngửa mặt lên trời gào thét, trong con ngươi chảy ra huyết lệ.

Hận, hận mình không đủ mạnh, không thể cứu vãn Ma Đạo thời đại, không thể mang theo người thân đạo hữu cùng nhau vượt qua Vô Lượng Lượng Kiếp.

Đối mặt với cái chết của người thương, đối mặt với hài cốt của đạo hữu, hắn điên cuồng, hai mắt hóa thành màu đỏ máu, triệt để vứt bỏ nhân tính, một mình giết về phía trường hà đại đạo.

Nhưng, trên đường đi, một cái trống lớn đen kịt xuất hiện, tiếng trống vang vọng, khiến chư thiên đại đạo mục nát, dù hắn thân là Đạo

Quân, một thân ma đạo cực hạn cũng đang tiêu vong.

Cuối cùng, hắn ngã xuống, mang theo sự không cam lòng và hận ý.

"Ta là Ma, Vạn Ma Chi Sơ, ta sẽ không chết, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ ma hóa đại đạo, để ba ngàn đại đạo toàn bộ hóa thành ma đạo, để Tịch Diệt vĩnh viễn hủy diệt, để Vô Lượng Lượng Kiếp không còn xuất hiện!" Âm thanh u u vang vọng trong Ma Đạo thời đại tĩnh lặng, cuối cùng chìm vào yên lặng.

Bây giờ, một lần nữa cảm nhận được sức mạnh của Tịch Diệt, hận ý trong lòng Vạn Ma Chi Sơ cũng bị khơi dậy, một luồng sát ý ngút trời từ trên người hắn bộc phát, càn quét hỗn độn tinh vực, bao trùm Hồng Hoang đại địa.

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh bị luồng sát ý này xung kích sắc mặt trắng bệch, có kẻ hai mắt bắt đầu đỏ lên, lâm vào điên cuồng, tu vi thấp hơn còn rơi vào ngây dại.

Đúng lúc này, Thiên Đạo Hồng Quân nhân cơ hội thoát ra, một lần nữa giết về phía Vạn Ma Chi Sơ.

Đồng thời, dấu ấn Đạo Kiếp cũng dưới sự điều khiển của Thiên Đạo, hiển hóa Tịch Diệt pháp tướng, hướng về phía Vạn Ma Chi Sơ mà giết tới.

Nhưng rõ ràng, Thiên Đạo có thể khắc sâu mọi đạo pháp của Hỗn Nguyên Thánh nhân, chỉ thiếu đi một chút linh hoạt, nhưng lại không cách nào khắc sâu quá nhiều về Đạo Kiếp.

Chỉ có thể khắc sâu Tịch Diệt Đại Đạo của Đạo Kiếp, cũng chỉ là dùng pháp tắc Thiên Đạo mô phỏng, ngay cả khí tức và pháp tắc cũng đều là Thiên Đạo thu thập từ những trận chiến của Đạo Kiếp trong những năm qua.

Thiên Đạo Hồng Quân thoát khốn, cùng với dấu ấn Đạo Kiếp vây

công Vạn Ma Chi Sơ, cảnh tượng này khiến chúng sinh Hồng Hoang, cho đến Chư Thánh ánh mắt đều có chút ngây ngẩn.

"Đạo Tổ và Đạo Tôn lại liên thủ với nhau, đây là lần đầu tiên bần đạo thấy!" "Đúng vậy, đây là chuyện chưa từng có từ khi khai thiên lập địa, thật khiến người ta không dám tin!" Có đại năng cảm thán.

"Hừ, các ngươi biết gì, đó là Thiên Đạo Hồng Quân, do ý chí Thiên Đạo chủ tể, Đạo Tôn cũng không phải bản thân ngài, chỉ là một luồng dấu ấn mà thôi, tất cả đều là Thiên Đạo!" Cũng có đại năng Chuẩn Thánh tu vi cường đại, thiên phú kinh người đã nhìn thấu mọi chuyện.

"Ầm ầm!" Giờ khắc này, ma uy hạo đãng, uy thế Thiên Đạo bao trùm thiên địa, toàn bộ Hồng Hoang, cho đến hỗn độn tinh vực đều đang chấn động.

Tất cả tu sĩ đều dừng lại động tác trong tay, thậm chí một số tu sĩ đang bế quan tu luyện cũng không thể tiếp tục bế quan được nữa.

Mỗi một sinh linh, bất kể là tu sĩ bình thường hay đại năng, đều nhìn lên bầu trời, dưới Chuẩn Thánh khó có thể nhìn thấy trận chiến, nhưng vẫn đang chờ đợi.

Trận chiến này đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, nói dễ nghe là một trận đại chiến của các cường giả tối cao, nói khó nghe, thậm chí có khả năng là tận thế giáng lâm.

Đương nhiên, nhiều lắm là tai nạn có thể xảy ra, nhưng tận thế thì tuyệt đối không thể.

Giờ khắc này, cùng với trận chiến kéo dài, khí tức Thiên Đạo càng lúc càng mạnh, rõ ràng, mỗi thời mỗi khắc, Thiên Đạo đều đang tích tụ sức mạnh.

Thiên Đạo không giống sinh linh, sức mạnh của nó quả thực

khổng lồ, thậm chí có thể nói là kinh người, nhưng sức mạnh của nó lại vô cùng phân tán, mỗi thời mỗi khắc đều phải phân ra phần lớn sức mạnh để hóa thành quy tắc Hồng Hoang.

Lúc này, cùng với việc Thiên Đạo rút đi sức mạnh, quy tắc trật tự của Hồng Hoang bắt đầu bất ổn, nhiều nơi xuất hiện núi lở, núi lửa phun trào, ngay cả linh khí cũng trở nên vô cùng cuồng bạo.

Trong Thái Cổ tinh không, quy luật vận hành của Chu Thiên Tinh Thần cũng bắt đầu xuất hiện hỗn loạn.

Chương 266

Dưới tình huống này, tu sĩ cao giai có lẽ không bị ảnh hưởng, nhưng tu sĩ sơ cấp, đặc biệt là tu sĩ Thiên Tiên, Chân Tiên cảnh, thậm chí cảm thấy đại đạo trong cơ thể bất ổn.

"Sử Tiền Ma Đạo Đạo Quân sao?

Không thể để trận chiến này tiếp diễn!" Thấy vậy, Đạo Kiếp không còn chờ đợi nữa, một bước bước ra, xuất hiện tại chiến trường, trong nháy mắt hóa thành cự nhân trăm vạn trượng, toàn thân hỗn độn khí tức lan tỏa.

"Cuối cùng ngài ấy cũng ra tay rồi!" "Hy vọng Đạo Tôn có thể giải quyết tên ma đầu này!" Thấy Đạo Kiếp ra tay, chúng Thánh đều thở phào nhẹ nhõm.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân thì chăm chú nhìn vào chiến trường, bọn họ cũng đều rất tò mò về thực lực thật sự của Đạo Kiếp, đặc biệt là Tịch Diệt Đại Đạo khiến bọn họ cũng phải kiêng dè.

"Ồ, lại có một tôn Hỗn Độn Thể?

Tứ Diện Thần?" Vạn Ma Chi Sơ kinh ngạc, nhưng cũng không để ý, giờ phút này tu vi mà Đạo Kiếp thể hiện ra chỉ là Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn liền biến đổi, thần tình trong nháy mắt trở nên dữ tợn.

"Ngươi, ngươi là Đại Đạo Thánh nhân, là Đại Đạo Thánh nhân chưởng quản Tịch Diệt Đại Đạo!" Hắn nhìn dấu ấn Đạo Kiếp vừa bị đánh tan lại đang tái tổ hợp, rồi lại nhìn Đạo Kiếp, sát ý trong nháy mắt bùng nổ.

Thậm chí, hắn trực tiếp từ bỏ Thiên Đạo Hồng Quân, giết về phía Đạo Kiếp.

"Bất kể ngươi có quan hệ gì với kẻ đứng sau màn trong Vô Lượng Lượng Kiếp, bản quân đều phải giết ngươi, Tịch Diệt phải diệt, không nên tồn tại trên thế gian!" "Ầm ầm!" Vạn Ma Chi Sơ gầm thét, đại kích quét ngang, xé rách hỗn độn thương mang, phá nát chư thiên vạn đạo, mang theo khí tức Đạo Quân vô thượng chém về phía Đạo Kiếp.

Trong khoảnh khắc, đại kích trực tiếp bộc phát ra quang mang hàng ức vạn trượng, trong nháy mắt toàn bộ Hồng Hoang đều chìm vào trong hắc ám.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Chư Thánh, đều không thể nhìn rõ, chỉ cảm giác được ma khí vô cùng khủng bố đang càn quét, muốn ma hóa hết thảy mọi thứ trên thế gian.

"Ông!" Lực lượng Thiên Đạo chấn động, vô số pháp tắc trật tự bay múa, hóa thành thần liên, bao bọc toàn bộ Hồng Hoang.

Phục Hy cũng sắc mặt đại biến, khí tức thuộc về Nhân Đạo chi chủ từ trên người bộc phát, hét dài một tiếng: "Ngô là Nhân Đạo chi chủ Phục Hy, vạn linh Hồng Hoang nghe lệnh ta, nhắm mắt lại, giơ tay trái, niệm tên ta, mượn sức mạnh gia trì thân ta, bảo vệ Hồng Hoang!" Trong khoảnh khắc, trong đầu óc vô số tu sĩ sinh linh đều vang lên giọng nói của Phục Hy, rồi không chút do dự, bắt đầu mặc niệm.

Thậm chí, ngay cả đám tu sĩ của Tử Tiêu Cung vốn không ưa gì Đông Hải cũng đều mặc niệm.

Tam Thanh, cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề kiêng dè liếc nhìn Phục Hy một cái, cũng theo đó mặc niệm.

Điều không thể tin được nhất là, có một số Đạo Quân chuyển thế cũng cảm thán một tiếng, giơ tay phải của mình lên.

"Oanh!" Giờ khắc này, có được lực lượng Nhân Đạo gia trì, khí tức trên người Phục Hy bắt đầu tăng vọt, cuối cùng đạt đến Bán bộ Thiên Đạo cảnh.

Phục Hy không hề lợi dụng luồng sức mạnh Nhân Đạo này để chiến đấu, mà phân tán sức mạnh, gia cố Hồng Hoang, ổn định núi sông, lợi dụng lực lượng Nhân Đạo thay thế cho phần sức mạnh mà Thiên Đạo đã rút đi.

Lúc này, lại có một luồng khí tức khủng bố gào thét, từ U Minh giới truyền đến, một tôn cự nhân Bàn Cổ khổng lồ từ U Minh giới bước ra, toàn thân tỏa ra khí tức cổ lão tang thương, bắt đầu cộng hưởng với Bất Chu Sơn.

"Ông ~!" Trong khoảnh khắc, trong cõi u minh tựa như có một ý chí vô thượng thức tỉnh, gia trì vào Hồng Hoang.

Thấy cảnh này, tu sĩ Hồng Hoang đều yên lòng.

Nhưng, trái tim vừa mới yên lại một lần nữa đập mạnh, cảm nhận được một đại thế sắp giáng lâm.

Hồng Hoang, các tộc, các đại năng, Chư Thánh, chưa từng có lúc nào đồng lòng như lúc này.

Cảnh tượng này khiến bao nhiêu tu sĩ đại năng trong lòng ảo tưởng, nay đã thực sự xuất hiện.

Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, cùng với Đạo Tôn và Đạo Tổ vốn không ưa nhau từ thuở tuyên cổ, lại vào lúc này toàn bộ liên hợp lại.

"Đây mới là Hồng Hoang trong lòng ta!" "Không sai, đây mới là Hồng Hoang ta hy vọng, chỉ có chúng chí thành thành, Hồng Hoang mới có thể lớn mạnh, chúng ta mới có khả năng vượt qua Vô Lượng

Lượng Kiếp cuối cùng!" Có Chuẩn Thánh đại năng thần tình kích động, thậm chí, trong khoảnh khắc, trong lòng Tam Thanh và Chư Thánh cũng dấy lên sóng gió.

Chuyện như thế này, chưa từng có.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán đại kiếp, Đạo Ma đại chiến, rồi Vu Yêu lượng kiếp, trong từng lần kiếp nạn, Hồng Hoang đều thể hiện một cách lâm li tận trí quy luật cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn, âm mưu quỷ kế, làm gì có cảnh tượng như bây giờ.

"Cảnh tượng này làm ta nhớ lại năm xưa!" Nhìn cảnh này, trong lòng Thần Nông dấy lên một trận sóng gió, một đoạn hồi ức xa xưa hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn hồi lâu không nói nên lời.

"Chúng ta tuy đến từ những thời đại khác nhau, nhưng đều có những trải nghiệm tương tự, những chuyện xưa không muốn nhớ lại, cảnh tượng này, và cuộc kháng cự cuối cùng vào thời đại mạt thế sao mà tương tự!" Hiên Viên cũng thở dài nói.

"Đối mặt với Vô Lượng Lượng Kiếp, bất luận là thần tiên yêu ma quỷ, bất luận là âm mưu gia hay dã tâm gia, đều giống như hiện tại, chỉ có một kẻ địch chung!" Thiếu Hạo cũng gật đầu nói.

Trên Hồng Hoang đại địa, dưới chân Bất Chu Sơn, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vẫn chưa rời đi, ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời, từ từ giơ tay trái lên.

"Ta lại bị cảm động, không, tuyệt đối không thể, ta đã hủy diệt cả một thời đại, sẽ không vì thế mà cảm động, liên hợp?

Chúng chí thành thành?

Nực cười, người có thể đi đến cuối cùng chỉ có một người!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh, lại hạ tay trái xuống, một bước

bước ra, biến mất không thấy.

Trên Bất Chu Sơn, Nguyên Mẫu Đạo Quân nhìn Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật dưới chân núi hạ tay trái rồi rời đi, lắc đầu.

Ngay sau đó, ánh mắt nàng hướng về phía thương khung, xuyên qua hắc ám và ma vân, nhìn về phía hai bên đang chiến đấu.

Giờ khắc này, trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên vẻ tang thương, trong mắt tựa như có thiên địa đại đạo đang trầm mặc, núi sông đang phá diệt, thời không đang tiêu thất.

Cuối cùng, trong đôi mắt nàng, chỉ còn lại một thân ảnh, một thân hắc bào, tóc đen xõa vai, ánh mắt đen kịt, thần tình lạnh lùng.

Dưới chân người mặc hắc bào là thi cốt của vô số sinh linh, có đại năng Hỗn Độn Cảnh, có Ma Thần, có cường giả Đại Đạo Cảnh, càng có Sử Tiền Đạo Quân.

Trên đầu hắn, một nguyệt luân đen kịt lơ lửng, tỏa ra khí tức chư thiên hủy diệt, vạn vật mục nát.

"Ký ức xa xôi mở ra cho ta một góc, để ta thấy được một màn sau vô tận tuế nguyệt, Tịch Diệt, là kết thúc của kỷ nguyên, cũng là khởi đầu mới!" "Đạo Kiếp, là kiếp của Đạo, là hủy diệt của Đạo, cũng là tân sinh của Đạo!" Âm thanh tang thương từ miệng Nguyên Mẫu Đạo Quân phát ra, may mà Nữ Oa đã rời đi, nếu không tuyệt đối sẽ cảnh giác.

"Rắc!" Trên thương khung, đột nhiên một đạo quang mang xuất hiện, chiếu sáng Hồng Hoang, màn trời hắc ám bị xé rách, ma khí vô tận bị xua tan.

Mọi người nhìn thấy, một quang cầu khổng lồ xuất hiện trên thương khung, mang hai màu đen trắng, một âm một dương, một đại diện cho tân sinh, một đại diện cho hủy diệt.

“Phá Diệt Luân Hồi!” Âm thanh lạnh lùng uy nghiêm vang lên, quang cầu nổ tung, nhấn chìm Vạn Ma Chi Sơ to lớn như tinh vực.

Chương 267

Đồng thời, một luồng sức mạnh khủng bố gào thét, xé rách hư không vô tận, phá nát hỗn độn, trực tiếp đánh Vạn Ma Chi Sơ vào trong khe nứt hư không.

Rất nhanh, giữa thiên địa lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, khí tức cuồng bạo biến mất không thấy, ma uy ngút trời cũng tiêu tan, ngay cả quy tắc Hồng Hoang vốn không ngừng bị rút đi, cũng một lần nữa giáng lâm, ổn định Hồng Hoang.

Thiên Đạo Hồng Quân nhìn sâu vào Đạo Kiếp một cái, thân hình lóe lên, biến mất không thấy, Thiên Đạo chi luân treo trên thương khung cũng một lần nữa hóa thành một con mắt, từ từ ẩn đi.

Giờ khắc này, giữa thiên địa tựa như chỉ còn một thân ảnh, ngạo nghễ đứng trong hỗn độn, chủ tể bát phương.

"Cự Ma biến mất rồi!" "Chúng ta thắng rồi!" "Đạo Tôn, Đạo Tôn đã trục xuất Cự Ma!" "Tốt quá rồi, ta đã nói mà, Đạo Tôn ra tay, tất nhiên có thể trấn áp hết thảy!" "Đúng vậy, bần đạo chưa từng lo lắng, có vị đại thần Đạo Tôn ở đây, Hồng Hoang vững như Bất Chu Sơn!" Giờ khắc này, khắp nơi Hồng Hoang đều vang lên tiếng hoan hô vô tận, càng nhiều tu sĩ bắt đầu mô bái Đạo Kiếp, coi ngài như thần minh.

Chư Thánh trầm mặc, các Đạo Quân chuyển thế cũng trầm mặc.

"Đúng rồi, Không Động Ấn, Nguyên Mẫu!" Rất nhanh, bọn họ nhớ ra kẻ đầu sỏ và vật phẩm gây ra biến cố lần này.

Lập tức tất cả người của Tam Giáo, cho đến Thánh nhân và Đạo Quân chuyển thế bắt đầu tìm kiếm Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Thân là kẻ đầu sỏ gây tội gây ra biến cố lần này, giờ đã gây ra phẫn nộ của quần chúng, tất nhiên phải cho một lời giải thích.

Ngay cả Thần Nông và những người khác cũng không giúp Nguyên Mẫu nói chuyện, từng người cười lạnh, mặc cho những người khác đi tìm Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Nhưng, dù tìm thế nào, thậm chí Thánh nhân dùng thần niệm tìm kiếm, cũng không tìm thấy Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Cuối cùng, vì có Đạo Kiếp ở đây, chuyện này cũng đành bỏ qua.

Không ai biết, Nguyên Mẫu Đạo Quân đã đến Cực Bắc chi địa, giờ khắc này, trên người nàng lại lan tỏa khí tức Đại La Kim Tiên, nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ chấn kinh.

Phải biết, cách trận chiến tranh đoạt chí bảo Nhân tộc mới chỉ hơn một ngàn năm, tu vi của Nguyên Mẫu Đạo Quân lại từ Huyền Tiên trực tiếp vọt lên Đại La Kim Tiên, thực sự khủng bố như vậy.

Chỉ là tại sao nàng lại đến Cực Bắc, không ai biết được.

Cùng lúc đó, sau đại chiến, Hồng Hoang cũng yên tĩnh trở lại, đệ tử Tam Giáo và các Đạo Quân chuyển thế cũng không gây chuyện nữa, dường như cần một khoảng thời gian để lắng đọng, suy nghĩ kỹ xem tiếp theo nên làm thế nào.

Đương nhiên, nhiệm vụ chính thì không thay đổi, vẫn là giám thị Nhân tộc.

Quả nhiên, không lâu sau, các giáo phái liền phát hiện Nhân tộc có tình hình mới.

Tình hình này là do Phục Hy gây ra, vì lúc này Phục Hy lại phong ấn tu vi của mình, hóa thành một phàm nhân, và dạy cho Nhân tộc một số kỹ năng sinh hoạt đơn giản, như trồng trọt, đánh bắt cá, xây dựng nhà cửa...

Hành động này thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Nhưng rất nhanh, Hồng Quân lại triệu tập Chư Thánh cùng bốn vị Đạo Quân chuyển thế của Tứ Giáo đến Tử Tiêu Cung.

Và nói cho họ biết ý nghĩa ẩn chứa trong hành động của Phục Hy.

"Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc?

Lão sư, ngài chưa từng nói, làm sao biết được?" Chư Thánh không hiểu, Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc theo lý nên là khi Thiên Đạo vận chuyển mới xuất hiện một trận tiểu lượng kiếp, nhưng bây giờ Nhân tộc bị Đông Hải khống chế, Thiên Đạo căn bản không hiển thị thiên cơ này.

"Đạo Tôn từng nói, biết quá khứ vị lai, hai hai không ngăn cách!" Thông Thiên mở miệng, nói xong liền nhìn về phía Hồng Quân.

Hồng Quân hung hăng trừng mắt nhìn Thông Thiên một cái, lời của Thông Thiên khiến hắn vô cùng khó chịu, nói những lời này trước mặt hắn, chẳng phải là đang khen ngợi Đạo Kiếp sao?

"Thông hiểu quá khứ vị lai, không thể nào, trước khi vị trí Đạo Quân xuất hiện, không ai có thể thực sự thông hiểu quá khứ vị lai, Đại La siêu thoát thời không, Thánh nhân càng có thể nghịch chuyển thời không, nhưng đều là giả, cần điều kiện nhất định, Đại Đạo ở trên, chủ tể trật tự hỗn độn, quy tắc trật tự không cho phép chuyện như vậy xảy ra!" Thông Thiên nói xong, chưa đợi Hồng Quân trả lời, Thái Cực Đạo Quân liền mở miệng.

Phù Trận Đạo Quân cũng gật đầu: "Tu vi càng cao, lĩnh ngộ về Thời Không chi đạo càng sâu, có lẽ có thể khuy thám một tia vị lai, thậm chí bước vào trường hà thời không đi đến vị lai, nhưng cái vị lai đó không nhất định là thật, chỉ là một điểm phân nhánh của vị lai mà thôi!" "Vậy nếu như Hồng Hoang không có Thiên Đạo, hỗn độn

không có Đại Đạo, thì sẽ như thế nào?" Không biết vì sao, Thông Thiên đột nhiên hỏi câu này.

"Sư tôn, câu hỏi này của ngài thật đáng sợ, chúng ta là người tu đạo, căn bản nhất chính là Đạo, tu sĩ bình thường hấp thu Thiên Đạo tu hành, đại tu sĩ hấp thu Đại Đạo tu hành, nếu không có Đạo, chúng ta chẳng phải là phàm nhân sao!" Vạn Bảo Đạo Quân cười nói, cảm thấy câu hỏi này của Thông Thiên hoàn toàn vô nghĩa.

Ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy nghe vậy cũng gật đầu, chỉ có Hồng Quân trầm mặc không nói.

"Ha ha!" Thông Thiên cũng mỉm cười, cảm thấy mình đã nói nhiều rồi.

Lúc này, Hồng Quân xua tay, mở miệng nói: "Được rồi, lần này gọi các ngươi đến, là vì chuyện của Nhân tộc, bây giờ Nhân Đạo đã xuất hiện, Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện, tất nhiên sẽ đi kèm với công đức, là công đức Đại Đạo, không phải công đức Thiên Đạo nữa, cũng là cơ hội của các ngươi!" "Công đức Đại Đạo?" Nghe vậy Chư Thánh sắc mặt biến đổi, ngay cả bốn vị Đạo Quân chuyển thế cũng thần tình trịnh trọng, bọn họ khinh thường công đức Thiên Đạo, nhưng công đức Đại Đạo lại có tác dụng lớn đối với họ, có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

"Chúng ta phải làm gì?" Mọi người đều nhìn về phía Hồng Quân.

"Tranh đoạt vị trí Tam Hoàng Ngũ Đế, và thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

Không lâu sau, Chư Thánh và các Đạo Quân chuyển thế của Tứ Giáo liền rời khỏi Tử Tiêu Cung, ai về đạo trường nấy.

Đương nhiên, họ không quên giám thị Nhân tộc.

Bây giờ Phục Hy hóa phàm, mở ra thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế,

Phục Hy là Nhân Hoàng đời đầu tiên Thiên Hoàng, nhưng Phục Hy là Thánh nhân, lại là Nhân Đạo chi chủ, muốn mưu đồ từ trên người Phục Hy hiển nhiên là không thể.

Vì vậy, bọn họ phải chờ, chờ Nhân Hoàng đời thứ hai xuất hiện.

Lần này Phục Hy dựa theo kế hoạch của Đạo Kiếp mở ra Tam Hoàng Ngũ Đế, để hoàn thành một cách hoàn mỹ, thậm chí không chỉ phong ấn tu vi Thánh nhân, ngay cả ký ức cũng phong ấn, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Hắn trở về ngôi nhà nơi mình sinh ra trong kiếp này, cũng là lần đầu tiên trở về nhà sau khi chuyển thế rời đi, khiến Hoa Tư vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Khi biết được con trai mình Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa chuyển thế, bà từng vui mừng, nhưng nhiều hơn là đau lòng.

Cùng với việc Phục Hy trở thành Nhân Đạo chi chủ, lại là Thánh nhân, Hoa Tư đã đoạn tuyệt phần tình thân này, dù sao bà chỉ là một phàm nhân, dù có tu luyện, bây giờ cũng chỉ mới có tu vi Tiên Cảnh, nhiều nhất có thể sống lâu, làm sao có thể kết thân với một vị Thánh nhân cao cao tại thượng?

Nhưng, Hoa Tư không ngờ Phục Hy lại trở về, khiến bà vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng lại không biết phải làm sao, thậm chí có chút câu nệ.

Mẹ đối mặt với con trai lại câu nệ, thật quái dị, nhưng sự thật là như vậy.

“Mẫu thân, con là Phục Hy!” Phục Hy mỉm cười, hắn cũng nhìn ra sự lúng túng của Hoa Tư, bèn giải thích: “Một ngày làm mẹ, cả đời làm mẹ, dù thân phận của con có đặc thù đến đâu, tu vi có cao đến đâu, người vẫn là mẫu thân của con!” “Thật vậy sao?” Nghe vậy Hoa

Tư trong lòng chấn động, ánh mắt ngấn lệ.

"Tự nhiên, giống như đối đãi với sư tôn lão nhân gia vậy!" Phục Hy gật đầu, đỡ Hoa Tư ngồi xuống, rồi cười nói: "Lần này con trai có nhiệm vụ trong người, tu vi bản thân cũng đã phong ấn, ngay cả ký ức cũng phong ấn, chỉ nhớ một phần nhỏ, trong vòng trăm năm tới, con sẽ ở lại trong nhà!" "Trăm năm, tốt quá rồi!" Nghe Phục Hy muốn ở nhà trăm năm, khiến Hoa Tư vui mừng khôn xiết, còn về nhiệm vụ, bà không hỏi nhiều.

Mấy ngày sau, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đến Nhân tộc, gây ra một trận chấn động lớn.

Chương 268

Nữ tử mặc cung sa, đầu đội phượng quan, toàn thân tiên quang lượn lờ, dung mạo tuyệt mỹ, da thịt tinh oánh, như ngọc dương chi, nhất cử nhất động đều toát lên khí chất cao quý.

Phục Hy và Hoa Tư cũng bị kinh động, từ trong nhà bước ra.

"Ngài là?" Nhìn nữ tử như trong tranh đang đi tới, không biết vì sao, Phục Hy lại có cảm giác quen thuộc.

"Phục Hy sư huynh, lẽ nào huynh đã phong ấn toàn bộ ký ức rồi?" Thấy Phục Hy lại không nhận ra mình, Tây Vương Mẫu vô cùng kinh ngạc, chuyện Phục Hy mở ra Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, nàng cũng nghe sư tôn nói, cũng là sư tôn giao phó, bảo nàng đặc biệt đến đây, đóng vai thầy của Nhân Hoàng, giúp hắn thành đạo.

Chỉ không ngờ Phục Hy lại không nhận ra mình.

"Sư huynh?

Sư muội?" Nghe vậy Phục Hy sững sờ, cũng có chút kinh ngạc, nói: "Không sai, ký ức của ta tự phong, chỉ để lại một phần nhỏ, phần ký ức đó liên quan đến Nhân tộc, mẫu thân ta, và sư tôn, không hề có sư huynh muội!" Nói đến đây, Phục Hy mỉm cười, lại nói: "Nhưng không sao, vậy hiển nhiên muội là sư muội của ta rồi, không biết sư muội xưng hô thế nào, đến Nhân tộc lại có chuyện gì?" Nghe một phen lời nói của Phục Hy, Tây Vương Mẫu thần tình cổ quái, cũng không giải thích, mà điểm một chỉ về phía Phục Hy.

Một đạo quang mang tiến vào đầu óc Phục Hy, Phục Hy cũng không ngăn cản, sau khi tiêu hóa xong đạo tin tức đó, Phục Hy mới hiểu ra.

Da mặt Phục Hy co giật.

"Sao rồi?

Lẽ nào có gì không đúng?" Một bên, Hoa Tư thấy Phục Hy có chút không ổn, lập tức cảnh giác.

"Không có, mẫu thân yên tâm, thật sự là… sư muội của con!" Hai chữ "sư muội" Phục Hy cắn rất nặng, lại nói: "Không chỉ là sư muội, trong vòng trăm năm tới, còn là sư tôn của con!" Cùng lúc đó, Tam Thanh và những người khác cũng đang quan tâm đến Nhân tộc, không thể can thiệp vào việc Phục Hy trở thành Nhân Hoàng, nhưng không có nghĩa là không quan tâm.

Điểm quan tâm của họ chính là thầy của Nhân Hoàng, thứ hai là chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn.

Bây giờ ai cũng tận mắt nhìn thấy, Không Động Ấn bị Nguyên Mẫu Đạo Quân ném cho Vạn Ma Chi Sơ, Vạn Ma Chi Sơ lại bị Đạo Kiếp trục xuất, cũng không thấy Đạo Kiếp từ tay Vạn Ma Chi Sơ đoạt lại Không Động Ấn.

Vì vậy, họ muốn xem xem, không có chí bảo Nhân tộc, công đức làm sao để có được?

Khi thấy Tây Vương Mẫu xuất hiện, Chư Thánh đều biến sắc, nhưng vẫn bất động thanh sắc, dù muốn ngăn cản, hoặc tính kế, nhưng căn bản không có cách nào, vì vậy, dù không cam lòng, cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Tương tự, tại Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì cũng đang quan tâm đến Nhân tộc, vốn dĩ Hạo Thiên và Dao Trì sau khi tiếp quản Thiên Đình, chuẩn bị làm một phen nổi bật, chiêu lãm quần tiên, và tổ chức một Dao Trì thịnh hội, nhưng không ngờ trận chiến tranh đoạt chí bảo Nhân tộc đột nhiên xảy ra, còn dẫn ra Cự Ma sử tiền.

Điều này khiến Hạo Thiên phải an phận lại, nhưng dã tâm đã xuất hiện, tự nhiên không thể đè nén.

Hạo Thiên đối với chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc không hiểu nhiều lắm, cũng không rõ ràng, nhưng hắn biết, bây giờ Tứ Giáo đều đang nhìn chằm chằm vào Nhân tộc, hắn không ngốc, tự nhiên nhìn ra một số manh mối.

"Sư muội, chuyện của Nhân tộc, chúng ta xen vào một tay thì thế nào?" Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên ngồi trên đế tọa, tay cầm Hạo Thiên Kính, đang quan sát từng màn của Nhân tộc.

"Nhưng chúng ta lấy lý do gì để xen vào?

Tứ Giáo đều đang hoạt động ở Nhân tộc, cũng không biết đang làm gì, một khi chúng ta xen vào, tất nhiên sẽ kinh động họ!" Vương Mẫu nhíu mày.

"Hừ!" Nghe vậy, Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng nói: "Lão gia để mấy vị sư huynh phụ trợ ta kiến lập Thiên Đình, tốt lắm, từng người sớm đã quên chuyện này sau đầu rồi, thậm chí những đệ tử giáo phái Thánh nhân kia từng người né tránh xung đột, căn bản không đặt ta vào mắt, như vậy, ta còn cần để ý đến họ sao?" Nói xong, hắn từ từ đứng dậy, cười lạnh nói: "Bây giờ bất luận là Đông Hải, hay các giáo phái Thánh nhân, đều đang quan tâm đến Nhân tộc, không cần nghĩ cũng biết, Nhân tộc này tất nhiên sẽ trỗi dậy, nếu Thiên Đình của ta có thể khống chế một phần sức mạnh của Nhân tộc…" "Ý của bệ hạ thiếp thân hiểu, nhưng làm vậy chẳng phải là làm cả hai bên khó chịu sao?

Mấy vị Thánh nhân sư huynh thì không thể làm gì chúng ta, nhưng Phục Hy Thánh nhân thì khác!" Lúc này, Dao Trì đâu còn không hiểu, cũng bị ý tưởng táo bạo này của Hạo Thiên làm cho kinh ngạc.

"Sợ gì?" Hạo Thiên cười lạnh, nói: "Ta lại không đối địch với

Nhân tộc, chỉ chiêu lãm một số người Nhân tộc lên Thiên Đình làm tiên quan, đối với nhiều người Nhân tộc mà nói là chuyện tốt, là cơ duyên, Phục Hy lại có tư cách gì để ngăn cản?" Càng không có lý do gì để ra tay với ta!" "Bốp, bốp!" Đúng lúc này, một tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, khiến Hạo Thiên và Dao Trì kinh hãi.

"Ai?" Hai người sắc mặt thay đổi, chăm chú nhìn ra ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lại có người vô thanh vô tức tiếp cận Lăng Tiêu Bảo Điện, mà họ lại không phát hiện, khiến sắc mặt họ khó coi.

"Trước có Hồng Quân sau có trời, Lục Áp đạo quân còn ở phía trước, sinh ra chỉ mới mười tám tuổi, một hỗn độn là một năm, Lục Áp đạo quân bái kiến Thiên Đế, Vương Mẫu!" Cùng với một giọng nói khiến người ta ngây người vang lên, từ ngoài đại điện bước vào một đạo nhân trẻ tuổi.

Đạo nhân ăn mặc cổ phác, tướng mạo bình thường, là loại người ném vào đám đông dễ bị lãng quên, nhưng giờ phút này, Hạo Thiên và Vương Mẫu lại lần lượt biến sắc.

"Bốp!" Hạo Thiên mạnh mẽ vỗ một cái lên tay vịn, cười lạnh nói: "Lời lẽ thật kiêu ngạo, sinh ra trước cả Đạo Tổ, lấy hỗn độn làm năm, đạo hữu chẳng lẽ cũng là Đạo Quân chuyển thế?" "Đạo Quân Đạo Quân, hà vi Đạo? hà vi Quân?

Thân phận của bần đạo không quan trọng, quan trọng là bệ hạ cần bần đạo giúp đỡ!" Lục Áp thần tình đạm nhiên, mỉm cười.

"Ồ?

Vậy ngươi, làm sao giúp trẫm?

Ngươi có biết nguyện vọng của trẫm không?" Hạo Thiên vẫn thần tình lạnh lùng, nhưng trong lòng đã cảnh giác, người này bí ẩn, lại

không nhìn thấu tu vi, nghi là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế.

"Nguyện vọng không quan trọng, mục tiêu cũng không quan trọng, quan trọng là có thể thực hiện được!" Lục Áp đạo quân lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Trước khi bần đạo đến, bệ hạ dù có đại kế, đại mục tiêu, khi đối mặt với Đông Hải và các giáo phái Chư Thánh, cũng không thể thực hiện, chỉ có thể ở trong Thiên Đình lạnh lẽo làm một Thiên Đế bù nhìn!" "Nhưng bây giờ khác rồi, có bần đạo giúp đỡ, bệ hạ có hy vọng trở thành Thiên Đế thật sự, cùng hai phe kia đối kháng!" "Nực cười, chỉ bằng ngươi?

Ai cho ngươi tự tin như vậy?" Lần này không phải Hạo Thiên mở miệng, mà là Dao Trì.

Dao Trì cười lạnh nói: "Trước không nói thân phận của ngươi ta không rõ, dù ngươi thật sự là Đạo Quân chuyển thế thì sao?

Dưới trướng Phục Hy có bảy vị Đạo Quân chuyển thế, đệ tử của Nữ Oa, Minh Hà đều là Đạo Quân chuyển thế.

Còn có Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, đều có một vị Đạo Quân chuyển thế, chỉ bằng một mình ngươi làm sao giúp đỡ chúng ta?" "Không sai, đạo hữu mau chóng khai báo lai lịch, nếu không cứ tự ý xông vào Thiên Đình như vậy, trẫm hoài nghi ngươi có mưu đồ bất chính, hai người chúng ta có lẽ không làm gì được ngươi, nhưng có thể triệu tập ba vị sư huynh, thậm chí, truyền âm cho Đạo Tổ!" Hạo Thiên cũng lạnh giọng nói.

"Ai, đáng tiếc đáng tiếc a!" Nghe vậy, Lục Áp lắc đầu, trong thần tình lộ ra vẻ tiếc nuối.

"Đáng tiếc?" "Đáng tiếc cơ hội ở ngay trước mắt, nhưng hai vị lại không tin tưởng bần đạo, đã như vậy, bần đạo xin cáo từ!" Lục Áp lắc đầu, quay người đi ra ngoài đại điện.

Điều này khiến Hạo Thiên và Dao Trì sắc mặt biến đổi, hai người nhìn nhau một cái, Hạo Thiên mở miệng: "Khoan đã!" Lại nói, sau khi Phục Hy phong ấn tu vi và ký ức, trở về nhà Hoa Tư, liền bắt đầu đi lại trong Nhân tộc với tư cách một phàm nhân, nỗ lực vì sự phát triển của Nhân tộc.

Tây Vương Mẫu, trở thành thầy của Phục Hy, cũng là để ké công đức, căn bản không thể dạy dỗ Phục Hy, chỉ là để phòng bị người khác đến gây rối.

Còn phòng bị ai?

Hiển nhiên là các giáo phái Thánh nhân.

Phục Hy tại vị trong thời gian đó, lần lượt giúp đỡ các bộ lạc lớn của Nhân tộc phát triển nông nghiệp, ngư nghiệp, chăn nuôi, đối với tu sĩ giúp đỡ không lớn, nhưng lại khiến cuộc sống của nhiều phàm nhân tốt hơn rất nhiều.

Chương 269

Thời gian thấm thoát trăm năm trôi qua, một ngày, trên không trung Nhân tộc, đột nhiên một đạo kim quang bùng nổ, chiếu sáng thiên địa.

Một cái đại ấn xuất hiện phía trên Nhân tộc, được chín con kim long quấn quanh, phát ra từng trận long ngâm.

"Không Động Ấn?" "Sao có thể?" Nhìn cái đại ấn đó, Tam Thanh và những người vẫn luôn quan tâm đến Nhân tộc từng người sắc mặt biến đổi, e rằng ngay cả Hồng Quân đang ở Tử Tiêu Cung cũng biến sắc.

Thực ra ngay cả hắn cũng không biết Không Động Ấn rốt cuộc có rơi vào tay Đạo Kiếp hay không, dù sao trước đó ai cũng tận mắt thấy Nguyên Mẫu Đạo Quân ném Không Động Ấn cho Vạn Ma Chi Sơ.

Nhưng, bây giờ Không Động Ấn xuất hiện trên không trung Nhân tộc, điều này quá hiển nhiên, hoặc là cái lúc đó là giả, hoặc là Đạo Kiếp đã từ tay Vạn Ma Chi Sơ đoạt lại Không Động Ấn.

Điều này khiến Hồng Quân sắc mặt không tốt, hắn thà rằng Không Động Ấn rơi vào tay Vạn Ma Chi Sơ, cũng không hy vọng rơi vào tay Đạo Kiếp.

Thực ra không ai biết, khi Vạn Ma Chi Sơ xuất hiện, Nguyên Mẫu Đạo Quân đã đưa Không Động Ấn cho Nữ Oa.

"Không Động Ấn!" "Chí bảo của Nhân Hoàng?" Cùng lúc đó, Thần Nông và những người khác đang ở khắp nơi trong Nhân tộc sắc mặt thay đổi.

Ngay sau đó, trong lòng thầm mắng một tiếng, đâu còn không biết bọn họ đã bị Nguyên Mẫu Đạo Quân chơi một vố.

Không Động Ấn xuất hiện, thân phận Nhân Hoàng của Phục Hy tự nhiên danh chính ngôn thuận, một lần chứng đắc quả vị Nhân Hoàng, trời giáng công đức Đại Đạo, khiến tu vi của hắn lại một lần nữa tăng vọt.

Nhưng Phục Hy vốn là tu vi Thánh nhân, chút công đức này cũng không thể khiến hắn tăng lên bao nhiêu.

Nhưng thân là thầy của Nhân Hoàng, Tây Vương Mẫu tu vi vốn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, bây giờ lại một lần phá vỡ bình cảnh, chứng đắc Thánh vị.

Thánh vị này là Nhân Đạo Thánh vị, không phải Thiên Đạo Thánh vị.

Còn về Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên là Đạo Kiếp cho, đừng quên, Đạo Kiếp cũng có bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, thậm chí còn có một đạo của Hồng Vân chưa dùng đến.

Tây Vương Mẫu thành đạo, trời giáng dị tượng, đại đạo chúc mừng, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tử khí trải dài hàng vạn dặm.

Ngay sau đó, thánh uy hạo đãng, cũng chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ Đông Hải hoan hô, phe họ lại có thêm một vị Thánh nhân, một lần nữa lớn mạnh.

Cảnh này lại khiến Tam Thanh và những người khác nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có cách nào, không thể ngăn cản.

Nhưng tiếp theo thì có thể ra tay, Thiên Hoàng Phục Hy không thể ngăn cản, lẽ nào không ngăn cản được Địa Hoàng, Nhân Hoàng, và Ngũ Đế sao?

Không ngoài dự liệu, sau khi Phục Hy thoái vị, người kế nhiệm vị

trí Nhân Hoàng chính là Thần Nông chuyển thế của Dược Thần Đạo Quân.

Thần Nông mặc dù là Đạo Quân chuyển thế, nhưng tu vi lại không cao, chỉ là Kim Tiên đỉnh phong, như vậy, Tam Thanh và những người khác sau khi thương nghị, đã phái ra Thái Cực Đạo Quân, cùng các đệ tử Tam Giáo phụ trợ.

Như Thái Cực Đạo Quân, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật những Đạo Quân chuyển thế này, cũng xuất thân từ Nhân tộc, tuy không phải đệ tử của Phục Hy, nhưng cũng có tư cách tranh đoạt vị trí Địa Hoàng với Thần Nông.

Còn về thầy của Địa Hoàng, sau một hồi thương nghị, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng thế, do Quảng Thành Tử đảm nhiệm.

Dù sao Thái Cực Đạo Quân là môn hạ của Lão Tử, thầy của Địa Hoàng lại để Huyền Đô đảm nhiệm có chút không hợp lý, Lão Tử cũng hiểu, nên lần này không tranh.

Còn Thông Thiên giáo chủ tự nhiên muốn để Đa Bảo đạo nhân đảm nhiệm, nhưng cuối cùng không tranh lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì lần này Lão Tử lại giúp Nguyên Thủy nói chuyện, khiến trong lòng Thông Thiên sinh ra một chút oán hận.

Đại huynh mà mình vẫn luôn kính trọng, lại thiên vị, khiến Thông Thiên nhất thời không thể chấp nhận.

Nhưng cuối cùng Thông Thiên đã nhịn xuống, không bộc phát.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng tranh, bất luận là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, hay đại đệ tử của Tiếp Dẫn là Dược Sư, đại đệ tử của Chuẩn Đề là Di Lặc, đều xuất thân từ Nhân tộc.

Có thể nói, họ là người có tư cách tranh nhất, nhưng, Tam Thanh lại căn bản không cho cơ hội, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa tức

giận vừa bất đắc dĩ.

Đương nhiên, Tam Thanh cũng sợ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đập nồi dìm thuyền, nên đã giao hai trong số các vị trí của Ngũ Đế và thầy của Ngũ Đế cho phương Tây, điều này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng cân bằng hơn một chút.

Nhưng hôm nay, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã nhìn ra mâu thuẫn giữa Tam Thanh, tuy bây giờ đồng lòng một khí, nhưng sớm muộn cũng sẽ chia rẽ, điều này cũng khiến hai người họ nhìn thấy cơ hội.

Thế là, mấy ngày sau, Thái Cực Đạo Quân và Quảng Thành Tử liền quang minh chính đại giáng lâm Nhân tộc, đến bộ lạc nơi Thái Cực Đạo Quân sinh ra.

Bộ lạc Chung Sơn thị, cũng là một bộ lạc cỡ trung trong Nhân tộc, không lớn không nhỏ, so với trên thì thừa so với dưới thì thiếu.

Nhưng vì đã sinh ra Chung Nhạc, cũng là Thái Cực Đạo Quân, cả bộ lạc cũng vì thế mà nổi danh, địa vị vượt qua các bộ lạc khác gần đó, thậm chí cùng với sự phát triển ngàn năm, cũng khiến Chung Sơn thị lớn mạnh, một bước trở thành bộ lạc lớn.

Chỉ là người của bộ lạc Chung Sơn thị đều biết, Chung Nhạc bái Nhân giáo giáo chủ làm thầy, đã đến Côn Luân Sơn tu hành, gần như chưa từng trở về, đối với bộ lạc càng không có tình cảm, sự phát triển lớn mạnh, cũng chỉ là mượn danh hiệu của Chung Nhạc mà thôi.

Nhưng, không ai ngờ, vị thiên tài đã đi ra từ bộ lạc, hôm nay lại trở về, ngay cả cha mẹ của Chung Nhạc, cũng không dám tin vào mắt mình.

"Phụ thân, mẫu thân, con về rồi!" Thái Cực Đạo Quân và Quảng Thành Tử bước vào bộ lạc Chung Sơn thị, Thái Cực Đạo Quân liền

lớn tiếng hô, thần sắc biểu hiện vô cùng kích động.

Nhưng lại khiến Quảng Thành Tử bên cạnh bĩu môi, trong lòng thầm nói giả tạo, nếu chỉ cần có một chút tình cảm với cha mẹ, cũng không đến nỗi ngàn năm một lần cũng không về.

Đối với tính cách đạm mạc của Thái Cực Đạo Quân, Quảng Thành Tử quá hiểu, vì vậy, một mắt liền nhìn ra sự kích động mà Thái Cực Đạo Quân biểu hiện là giả tạo, ừm, diễn kỹ không tệ.

Thái Cực Đạo Quân, cũng là Chung Nhạc trở về, khiến cả Chung Sơn thị vui mừng, cha mẹ Thái Cực Đạo Quân càng hưng phấn đến mừng rơi nước mắt.

Thái Cực Đạo Quân cũng vô cùng hòa nhã, không hề có vẻ cao ngạo, vô cùng hòa mục đối đãi với mọi người, thỉnh thoảng chỉ điểm cho trẻ em bộ lạc Chung Sơn thị tu luyện, khiến một số lão nhân Chung Sơn thị khen ngợi không ngớt.

Thậm chí, dưới sự tuyên truyền đặc biệt của Chung Sơn thị, một số bộ lạc gần đó cũng đều biết.

Thiên tài Chung Sơn thị trở về, là chuyện lớn, dù sao sinh ra đã mang dị tượng, sau đó lại bái nhập môn hạ của Nhân giáo giáo chủ, tự nhiên thu hút sự chú ý của nhiều người Nhân tộc.

Dù Tam Thanh vẫn luôn không ưa phe của Đạo Tôn, nhưng Thánh nhân là Thánh nhân, Nhân tộc bây giờ số lượng vô cùng lớn, lòng người cũng vô cùng phức tạp, tự nhiên không thể đều một lòng.

Vì vậy, không lâu sau, nhiều tu sĩ Nhân tộc, cho đến các bộ lạc có quan hệ tốt với bộ lạc Chung Sơn thị cũng lần lượt tặng quà, bái phỏng.

Đồng thời, chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Phục Hy, khiến Phục Hy nhíu mày.

Thân là Hỗn Nguyên Thánh nhân, Phục Hy đâu thể không nhìn thấu Thái Cực Đạo Quân trở về, lại khoa trương như vậy tuyệt đối có vấn đề.

Chương 270

Chỉ là không rõ đối phương rốt cuộc có kế hoạch gì.

Hơn nữa, Quảng Thành Tử cũng đi theo bên cạnh đối phương, tất nhiên có sự tham gia của Tam Giáo, hiển nhiên, là Tam Thanh đang mưu đồ, không phải chỉ là chuyện của một mình Thái Cực Đạo Quân.

Tại thánh địa Nhân tộc, Phục Hy sờ cằm, suy nghĩ có nên đuổi Thái Cực Đạo Quân đi hay không, nhưng làm như vậy, hình như cũng không được, hắn là Nhân Hoàng, Thái Cực Đạo Quân xuất thân từ Nhân tộc, nếu làm vậy đuổi hắn đi, tất nhiên sẽ gây ra sự nghi kỵ của bộ lạc Chung Sơn thị và nhiều bộ lạc khác.

Nghĩ vậy, Phục Hy quyết định tạm thời án binh bất động, đợi âm mưu của đối phương lộ ra, lúc đó quyết định cũng không muộn.

Nhưng hắn lại gọi Thần Nông đến, bảo Thần Nông cảnh giác, dù sao hắn là Hỗn Nguyên Thánh nhân, lại là Nhân Đạo chi chủ, thân phận khác biệt, sao có thể đi tham gia vào chuyện của tiểu bối.

Ừ, không sai, dù là Đạo Quân chuyển thế, chỉ cần chưa trưởng thành, trong mắt Phục Hy cũng là tiểu bối, đại năng lão bối sao có thể bắt nạt tiểu bối?

Về điểm này, Phục Hy đã kế thừa tư tưởng của Đạo Kiếp, vì vậy những năm này, Đạo Kiếp ít khi đi đàn áp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phong độ của sư tôn lão nhân gia, Phục Hy tự nhiên phải kế thừa.

Thần Nông nghe vậy cười lạnh, nói: "Lão bất tử Thái Cực nếu dám gây rối ở Nhân tộc, ta tuyệt đối sẽ cho hắn biết chữ 'chết' viết như thế nào!" Cùng là Đạo Quân chuyển thế, tự nhiên đều có quan hệ cạnh tranh, chỉ mong Thái Cực Đạo Quân đấu với mình một trận.

Đối với điều này, Phục Hy cũng bất đắc dĩ, chỉ hy vọng Thần Nông và những người khác đừng vì tranh đấu mà quên mất sự phát triển của Nhân tộc.

Thần Nông rời đi xong, liền bắt đầu tuyên truyền rầm rộ, tạo thế cho mình, và lôi kéo các bộ lạc lớn, cải tiến, phát triển Nhân tộc.

Thực ra chuyện này khiến Thần Nông vô cùng uất ức, hắn thà giảng đạo cho tu sĩ, cũng không muốn dẫn dắt phàm nhân, nhưng không dẫn dắt không được, trừ khi không làm Địa Hoàng này.

Nhưng may mắn là kiếp trước Thần Nông là Dược Thần Đạo Quân, về dược lý đan dược trong Hồng Hoang không ai có thể bì, ngay cả Lão Tử giỏi luyện đan nhất, ở trước mặt hắn cũng là tiểu vu kiến đại vu.

Phàm nhân sinh bệnh, bị thương, đối với hắn quá đơn giản, vì vậy, trong một thời gian, Thần Nông cũng vì thế mà danh vọng trong Nhân tộc càng lúc càng cao.

Nhưng đối thủ Thái Cực Đạo Quân cũng không hề rảnh rỗi, cũng phát triển Nhân tộc, nâng cao danh vọng của mình.

Lúc này, ai mà không hiểu, Thái Cực Đạo Quân đang tranh vị trí Nhân Hoàng với Thần Nông.

Vì chuyện này, Quảng Thành Tử cũng đại diện cho Xiển giáo, cao giọng tuyên bố, có thể thu một số trẻ em Nhân tộc có tư chất tốt trong các bộ lạc lớn vào Xiển giáo, trở thành đệ tử ngoại môn của Xiển giáo.

Lời này vừa nói ra, nhiều bộ lạc đều động lòng, Xiển giáo, là giáo phái của Thánh nhân, một khi con cháu nhà mình trở thành đệ tử của giáo phái Thánh nhân, dù là đệ tử ngoại môn, đó cũng là tiền đồ không thể lường được.

Một số lão nhân, tu sĩ Nhân tộc, biết được quan hệ đối địch giữa phe Tử Tiêu Cung, các giáo phái Thánh nhân và phe Đạo Tôn Đông Hải, nhưng đó là chuyện quá xa vời, căn bản không tiếp xúc được.

Bất luận là Phục Hy Nhân Hoàng hay Nữ Oa nương nương đều không có ý thu đồ, thay vì sợ Phục Hy và Nữ Oa trách tội, không bằng đánh cược một phen.

Đương nhiên, những người Nhân tộc bình thường này cũng không cho rằng Phục Hy Nhân Hoàng và Nữ Oa nương nương cao cao tại thượng sẽ vì chút chuyện này mà liên lụy họ.

Dù sao Nhân tộc cũng đã có một Huyền Đô Đại Pháp Sư, bây giờ đã trở thành đại đệ tử thân truyền của Thánh nhân cao cao tại thượng.

Lại có Chung Nhạc Thái Cực Đạo Quân.

Đối với chuyện này, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc nhận, không phản bác lời của Quảng Thành Tử, cũng cho thấy Quảng Thành Tử không nói dối.

Không lâu sau, ngay cả Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng lên tiếng, Nhân giáo cũng sẽ mở cửa, nhưng tiền đề là phải ủng hộ Thái Cực Đạo Quân.

Như vậy, những bộ lạc vốn đang do dự, cùng một số kẻ bị lợi ích che mắt đâu còn do dự nữa, lần lượt bắt đầu ủng hộ Thái Cực Đạo Quân.

Trong một thời gian, danh vọng của Thái Cực Đạo Quân lại một lần nữa tăng cao, mơ hồ có xu thế đuổi kịp Thần Nông.

Như vậy, lại khiến Thần Nông đại nộ, hắn đã nhìn ra, Thái Cực này tuyệt đối nhắm vào mình, tranh Nhân Hoàng với mình.

Lập tức, hắn tìm Hiên Viên, Thiếu Hạo và những người khác, bắt đầu thương lượng đối sách, bây giờ mấy người họ là châu chấu trên

một sợi dây, trước khi tranh đoạt vị trí Đạo Quân sẽ luôn liên hợp.

"Tình hình bây giờ căn bản không phải là đánh một trận có thể giải quyết được, nếu có thể ra tay, chúng ta có thể dễ dàng đuổi mấy người Thái Cực ra khỏi Nhân tộc!" Hiên Viên thở dài một tiếng nói.

Thiếu Hạo cũng gật đầu: "Hiên Viên huynh nói không sai, bây giờ chúng ta đều hiểu, mưu đồ của Thái Cực chính là lôi kéo lòng người, muốn có được sự ủng hộ của đại bộ phận Nhân tộc, như vậy, hắn liền có thể quang minh chính đại đề xuất với sư tôn kế nhiệm Địa Hoàng.

Vì vậy, chúng ta phải ngăn cản, phương pháp này thật sự không thể cứng rắn, chỉ có thể dựa vào lòng dân, chỉ cần không để hắn áp đảo chúng ta về lòng dân, mưu đồ lần này của hắn coi như thất bại!" Thần Nông và những người khác đang thương nghị, Thái Cực Đạo Quân và những người khác cũng đang thương nghị, một trận chiến trí tuệ, không phải võ lực có thể giải quyết, vì vậy, vô cùng đau đầu.

Tương tự, bất luận là Phục Hy, Nữ Oa, hay Tam Thanh và những người khác, cũng đều đang quan tâm đến động hướng của Nhân tộc, muốn xem xem trận tranh đấu này.

"A, so đấu trí tuệ, ai có thể so được với sư tôn lão nhân gia?

Ta đi Tam Tiên Đảo một chuyến!" Tây Vương Mẫu mỉm cười, bây giờ đã thành đạo, ở lại Nhân tộc cũng không có ý nghĩa, tiếp theo vị trí thầy của Nhân Hoàng giao cho hai chị em Hi Hòa, Thường Hi là được.

Mọi người gật đầu, cảm thấy Tây Vương Mẫu nói không sai, sư tôn của họ luôn có đại trí tuệ, có sư tôn ra chiêu tuyệt đối có thể chiến thắng Tam Thanh và những người khác.

Mấy ngày sau, Tây Vương Mẫu từ Tam Tiên Đảo trở về, mang về

một ngọc giản, trên đó ghi chép thông tin dày đặc.

Phục Hy và những người khác mở ngọc giản, sau khi xem một lượt, từng người đều vô cùng kinh ngạc.

"Điện?" Nhưng điều này khiến mấy người họ không hiểu, tiếp tục xem xuống, từng người vô cùng chấn động.

"Để phàm nhân sử dụng điện, có thể dùng trong sinh hoạt?...." "Thật sự khả thi sao?" Có thể nói, mấy người họ đều bị sốc, điều này quả thực quá không thể tin được, thậm chí lật đổ quan niệm của họ.

Từ trước đến nay, phong vũ lôi điện đều là sức mạnh do tu sĩ chưởng khống, cần thần thông mới có thể triệu hoán, cường giả hơn, thì liên quan đến Đạo và pháp tắc.

Nhưng, trong phần ngọc giản này lại ghi chép cách để phàm nhân có thể lợi dụng điện, căn bản không cần pháp lực pháp tắc thúc đẩy.

Nhưng trong phần giới thiệu lại mọi thứ đều hợp tình hợp lý, tựa như vốn nên như vậy.

"Đây là một loại Đạo, một đại đạo lý, vô cùng huyền ảo!" Phục Hy nghiêm túc nói, Nữ Oa và mấy cô gái khác cũng trịnh trọng gật đầu.

"Sư tôn thật là thần minh vô sở bất tri, đạo lý như vậy cũng có thể ngộ ra!" Tây Vương Mẫu cảm thán nói, bây giờ nàng cũng là Hỗn Nguyên Thánh nhân, hiểu rõ cảnh giới này đáng sợ thế nào, trong Hồng Hoang gần như vô sở bất tri, vô sở bất năng, nhưng so sánh một chút, so với Đạo Kiếp lại kém quá xa.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc phàm nhân dùng điện, dù thế nào nàng cũng không thể nghĩ ra.

"A, đạo lý này không khó, khó là chúng ta căn bản không thể nghĩ ra!" Hi Hòa cũng gật đầu nói.

Chương 271

"Đây mới là nguyên nhân sư tôn cường đại, trong Hồng Hoang tư chất căn cốt nghịch thiên không phải là ít, tại sao chỉ có sư tôn lão nhân gia có thể đi đến cuối cùng, thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng không sợ?

Điều này cho thấy trí tuệ của sư tôn lão nhân gia đã vượt qua tất cả mọi người!" Mọi người cảm khái không thôi.

Nếu để Đạo Kiếp biết mấy đứa đồ đệ của mình vì nội dung trong một cái ngọc giản mà các loại tán mỹ, nhất định sẽ cạn lời.

Hắn dám đối với Đại Đạo thề, nội dung trên ngọc giản chỉ là sao chép lại phát minh về điện trên Trái Đất kiếp trước, đâu có đại trí tuệ gì, nếu nói đại trí tuệ cũng là của người ta Edison, hắn chỉ mượn dùng mà thôi.

Đương nhiên, sao chép là nguyên tội, nhưng dùng ở dị giới, lại có thể được gọi là đại trí tuệ.

Sau đó, Phục Hy liền đưa cái ngọc giản đó cho Thần Nông, tự nhiên hắn sẽ không tự mình ra tay, chuyện này cần Thần Nông làm.

Thần Nông sau khi nhận được ngọc giản, mấy vị Đạo Quân chuyển thế đều nghiên cứu một phen, lần lượt kinh ngạc.

"Sư tổ lão nhân gia quả nhiên có đại trí tuệ, loại đại đạo không chính thống này cũng có thể nghĩ ra!" Thần Nông cảm thán.

Hiên Viên cũng thần tình cổ quái nói: "Sử dụng điện trên người phàm nhân, đây không phải là giai đoạn đầu của khoa kỹ sao, ra là vậy?

Ta nhớ ở một thời đại nào đó trong sử tiền, từng dường như xuất

hiện một lần!" "Cái này ta biết!" Nghiêu cười nói: "Đại Diễn thời đại, Đại Diễn thời đại vốn không khác gì thời đại của chúng ta, đều là một đạo độc tôn, trừ tiên thiên thần thai linh, sinh linh nguyên thủy ra đời đều ở thời kỳ man hoang.

Thời đại đó ban đầu cũng có tiên thiên thần thai linh đại trí tuệ cảm ngộ đại đạo, sáng tạo ra phương pháp tu hành, chỉ là sau khi Đại Diễn ra đời, đã thay đổi thời đại đó, gã đó quả thực đầu óc khác người, thích nghiên cứu những thứ kỳ lạ, nhưng không ngờ cuối cùng lại thật sự đi ra một con đường!" "Kết hợp khoa kỹ và tu hành, có thể khiến phàm nhân sở hữu sức mạnh phá vỡ tinh không, Đại Diễn cũng vì thế mà thành đạo, vốn tưởng rằng loại đạo này từ đó sẽ không còn xuất hiện nữa, không ngờ sư tổ lại cũng ngộ ra con đường này!" "Đại Diễn Đạo Quân sao?

Ta thì chưa nghe qua, nhưng nhân tài như vậy thật đáng gặp!" "A, thành đạo theo cách khác, thật muốn xem xem có thủ đoạn gì!" Thần Nông, Hiên Viên và những người khác đều tán thưởng không thôi.

Nhưng, Nghiêu lại lắc đầu nói: "Đáng tiếc, không gặp được, chết rồi, chết trong Vô Lượng Lượng Kiếp.

Con đường của hắn quả thực đặc thù, có thể nói là trước nay chưa từng có, nhưng ở tầng thứ của chúng ta, đối với sức mạnh giữa thiên địa tự nhiên hiểu rõ, cái gọi là vật chất, đều do các loại lượng tử, lạp tử, ly tử tạo thành, tạo thành phù văn, phù văn tạo thành pháp tắc, ý chí tập hợp từ nguồn gốc của pháp tắc chính là Đại Đạo!" "Tu luyện đến cuối cùng, bất luận là khoa kỹ hay lĩnh ngộ đại đạo, cuối cùng đều sẽ quy về một, vì vậy, Đại Diễn Đạo Quân đi con đường này giai đoạn đầu là đi đường tắt, vì khoa kỹ, ứng dụng đối với Đạo đi trước một bước, nhưng lĩnh ngộ lại lạc hậu một bước, cuối cùng tạo thành sau khi trở thành Đạo Quân, cũng là Đạo Quân yếu nhất, thậm chí, ngay cả Vô Lượng Lượng Kiếp cũng không vượt qua

được!" Nghe nói Đại Diễn Đạo Quân đã chết, một đám Đạo Quân chuyển thế đều thở dài liên tục.

"Có lẽ, ta có thể tái tạo lại huy hoàng của Đại Diễn!" Lúc này, Thần Nông thần tình vô cùng nghiêm túc nói.

"Ý của ngươi là?" Nghiêu và những người khác lần lượt biến sắc.

"Nếu sư tổ đã cho ta ý tưởng này, ta tại sao không thử?" Thần Nông cười nói: "Vậy thì bắt đầu từ Nhân tộc đi!" "Không được, như vậy có khả năng làm chậm trễ việc thành đạo của ngươi, đừng quên kết cục của Đại Diễn!" Nghiêu nhíu mày nói.

"Ta lại không dựa vào cái này để thành đạo, sợ gì?

Hơn nữa, sống trên đời, sống lại một kiếp, không thể cứ mãi đi trên con đường Đạo Quân được, có lúc nên tìm chút niềm vui, nếu không chẳng phải sống quá khô khan sao?" Nụ cười trên mặt Thần Nông càng lúc càng đậm, dường như đã tìm thấy mục tiêu của cuộc đời.

Rất nhanh, sau khi Thần Nông và những người khác thương nghị, liền bắt đầu hành động.

Lần này không chỉ có mấy vị Đạo Quân chuyển thế xuất động, mà Hi Hòa cũng tham gia vào.

Hi Hòa là thầy của vị Địa Hoàng này, tự nhiên phải ở lại Nhân tộc để trợ giúp Thần Nông.

Sau một hồi hành động của Thần Nông và mọi người, rất nhanh, các bộ lạc lân cận đã xuất hiện mạng lưới điện, ban đêm, đèn điện đã thay thế ánh lửa.

Sự thay đổi này nhanh chóng kinh động các bộ lạc khác, từng người một hiếu kỳ đi dò hỏi, ai nấy đều mừng rỡ liên tục, tới tấp phái người đi tìm Thần Nông, cầu xin Thần Nông giúp đỡ kéo điện, cải

thiện điều kiện của bộ lạc.

Thần Nông tự nhiên đồng ý.

Thế là, trong thời gian ngắn ngủi vài năm, ngày càng nhiều bộ lạc Nhân tộc có đèn điện, cuộc sống về đêm của con người được cải thiện.

Không chỉ phàm nhân được hưởng lợi, ngay cả tu sĩ cũng đều kinh ngạc không thôi, cảm thấy thứ đồ chơi này vô cùng thú vị, mạnh hơn đèn lửa rất nhiều.

Nguyên lý vô cùng đơn giản, tu sĩ nhìn một cái là hiểu.

Thế là, một số tu sĩ có đầu óc cởi mở, lại lợi dụng loại nguyên lý này bắt đầu phát minh sáng tạo.

Điện xuất hiện, tự nhiên có đại công đức, chỉ là công đức không nhiều, cũng không khiến Thần Nông quá để tâm.

Cũng bởi vì các bộ lạc lớn của Nhân tộc đều dùng điện, địa vị của Thần Nông, người sáng tạo ra nó, trong lòng Nhân tộc lại một lần nữa tăng vọt, thậm chí còn vươn lên một tầm cao mới.

Trong tình huống này, Thái Cực Đạo Quân tự nhiên ngồi không yên, bắt đầu thương nghị đối sách.

Cùng lúc đó, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đứng sau hắn cũng lộ vẻ lo lắng. "Điện?

Dùng điện trong giới phàm nhân, đây là hành vi nghịch thiên, sẽ gây ra hỗn loạn trật tự Hồng Hoang!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cầm một chiếc đèn điện trong tay, trên tay loé lên ánh điện, theo dòng điện trong tay hắn truyền vào, đèn điện chiếu sáng cả Tử Tiêu Cung.

Lúc này, sắc mặt Hồng Quân vô cùng khó coi, đèn điện thì hắn

không để ý, nhưng không biết vì sao, sau khi hợp thân Thiên Đạo, hắn luôn có một cảm giác, thứ này chỉ mới bắt đầu, tương lai có khả năng ảnh hưởng đến Hồng Hoang, thậm chí là trật tự của toàn bộ giới tu luyện. "Không được, tuy không biết vì sao lại có cảm giác này, nhưng Thiên Đạo đã cảnh báo, chắc chắn phải có nguyên nhân, tuyệt đối không thể để thứ này phát triển, phải ngăn cản, thậm chí là hủy diệt!" Rất nhanh, Hồng Quân đã có quyết định, lập tức truyền âm cho Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

Tam Thanh và những người khác cũng đang đau đầu vì chuyện này, đang vạch đối sách cho Thái Cực Đạo Quân, không ngờ lúc này Hồng Quân lại truyền âm tới. "Gây hại Hồng Hoang?

Cổ động tu sĩ Hồng Hoang?" Ngũ đại Thánh nhân nhìn nhau, đều hít một hơi khí lạnh, không ngờ Hồng Quân lại độc ác như vậy, chỉ một phát minh nhỏ, biến dòng điện bình thường thành ánh sáng, lại khiến Hồng Quân coi trọng đến thế, hạ một chiêu âm hiểm như vậy.

Đúng vậy, trong mắt Tam Thanh và những người khác, chiêu này quá âm hiểm, quả thực ác độc.

Để tu sĩ Hồng Hoang bức bách Nhân tộc, quả thực là biến Nhân tộc thành công địch. "Ha, chiêu này không tệ, một khi khiến tu sĩ Hồng Hoang hoảng sợ, liên hợp lại bức bách Nhân tộc, dù là Phục Hy cũng không dám chọc vào cơn giận của chúng sinh đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh. "Không sai, Phục Hy tuy là Thánh nhân, không sợ bị bức bách, nhưng hắn là Nhân Đạo chi chủ, không thể chống lại dân ý, nếu không cái chức Nhân Đạo chi chủ này sẽ không ổn định!" Chuẩn Đề cũng âm trầm nói.

Lão Tử và Tiếp Dẫn thì thần sắc đạm nhiên, không tỏ thái độ, nhưng cũng không đưa ra ý kiến phản đối.

Chỉ có Thông Thiên giáo chủ trong thần tình loé lên một tia khinh

thường, vô cùng coi rẻ loại quỷ kế này. "Cứ như vậy đi, Thần Nông chắc chắn sẽ bị Nhân tộc vứt bỏ, Thái Cực có thể thuận lý thành chương trở thành Nhân Hoàng, cũng là bước đầu tiên của chúng ta thành công, chư vị sư đệ, cứ làm theo lời lão sư đi!" Cuối cùng, Lão Tử mở miệng, quyết định dứt khoát.

Chương 272

Thế là, không bao lâu sau, một tin tức liền truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Tin tức này nói rằng, Nhân tộc phát triển bàng môn tà đạo, khiến phàm nhân có thể lợi dụng thiên địa chi lực.

Thậm chí, theo sự phát triển, có thể đi đường tắt, để phàm nhân lợi dụng loại bàng môn tà đạo này đồ sát tu sĩ, thậm chí là tiên nhân.

Cứ tiếp tục như vậy, tương lai trật tự Hồng Hoang sẽ sụp đổ, hệ thống tu luyện bị lật đổ, khiến Mạt Pháp thời đại giáng lâm, Vô Lượng lượng kiếp đến sớm.

Bàng môn tà đạo này không được trời đất dung thứ, không được tu sĩ dung thứ, phải bị hủy diệt.

Tin tức này vừa truyền ra, trong nháy mắt đã gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang, bất luận là tu sĩ bình thường hay đại năng Hồng Hoang đều bị kinh động, dồn dập đưa mắt nhìn về phía Nhân tộc.

Khi thấy đèn điện xuất hiện, phàm nhân có thể điều khiển điện để tạo ra ánh sáng, thậm chí là sưởi ấm, những tu sĩ này đều trong lòng chấn động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả một số đại năng Hồng Hoang cũng đều kinh hãi vô cùng.

Phải biết rằng, từ khi khai thiên đến nay, năng lượng cao cấp như lôi điện, chỉ có tu sĩ mới có thể nắm giữ, tiên nhân bình thường cũng khó mà nắm giữ.

Chỉ có tu sĩ từ Kim Tiên trở lên, hoặc tu sĩ tu luyện lôi pháp đặc thù, mới có thể điều khiển thiên lôi chiến đấu, ví như Thái Thanh Thần Lôi, Thượng Thanh Thần Lôi, Ngọc Thanh Thần Lôi của Tam

Thanh.

Đương nhiên, tuy Nhân tộc sử dụng đều là lôi điện yếu ớt bình thường, khó mà gây ảnh hưởng đến tu sĩ, nhưng vẫn khiến người ta chấn động, dù sao lôi điện dù yếu cũng là thiên địa chi lực, há lại là thứ phàm nhân có thể nắm giữ?

Lại liên hệ đến lời đồn gần đây, khiến rất nhiều tu sĩ bất an.

Đương nhiên, không ai ngu đến mức vì một lời đồn mà dám đến Nhân tộc gây rối, Nhân tộc tuy yếu, nhưng hậu đài rất cứng, đến gây rối chính là tìm chết.

Đối với điều này, Tam Thanh cũng không vội, chỉ dùng điện chế tạo đèn điện, họ cũng biết không đủ để tu sĩ động thủ với Nhân tộc, nhưng họ không tin Thần Nông chỉ có vậy.

Quả nhiên, không bao lâu sau, một thứ gọi là thông tín đã xuất hiện.

Từng mạng lưới tín hiệu điện được triển khai giữa các bộ lạc lớn của Nhân tộc, và được kết nối bằng dây kim loại, có thể khiến các bộ lạc cách xa nhau có thể nói chuyện với nhau.

Phát minh này một lần nữa chấn động tâm thần của vô số tu sĩ.

Phải biết rằng, tu sĩ truyền âm cho nhau dùng Truyền Âm Thạch, hoặc là tu vi cao thâm dùng thần niệm truyền âm, đều có hạn chế về địa lý.

Bây giờ phàm nhân nhỏ bé, ngồi trong nhà, lại có thể nói chuyện với phàm nhân khác cách xa vạn dặm, thật không thể tưởng tượng nổi?

Có tu sĩ lén lút tiến vào Nhân tộc, sau khi thử nghiệm một phen, cảm thấy tư duy của mình bị lật đổ.

Nếu sự xuất hiện của đèn điện khiến tu sĩ Hồng Hoang kinh ngạc, thì sự xuất hiện của thông tín đã khiến trong lòng họ nảy sinh cảm giác nguy cơ.

Thậm chí, ngày càng nhiều người bắt đầu tin vào lời đồn đó. "Thú vị, Nhân tộc này thật không đơn giản, đèn điện, điện thoại, những thứ này lại còn dễ dùng hơn cả Dạ Minh Châu và Truyền Âm Thạch, thật không thể tưởng tượng nổi!" Trên Thiên Đình, Hạo Thiên tự nhiên cũng chú ý đến chuyện này, đồng thời cũng biết tin tức này là do ai tung ra, khiến Nhân tộc trở thành tiêu điểm. "Đích thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng bệ hạ bây giờ hẳn là nên vui mừng chứ!" Một bên, Vương Mẫu cười nói. "Đó là tự nhiên, Vương Mẫu nhìn ra rồi sao?" Lúc này nụ cười trên mặt Hạo Thiên đã bán đứng hắn, hiển nhiên, hắn đã nhìn thấy cơ hội. "Cơ hội, bây giờ Nhân tộc khiến tu sĩ Hồng Hoang kiêng kỵ, thậm chí là cảnh giác, nhưng lại không có ai hành động, cũng không có ai lên tiếng, lúc này ta chỉ cần đứng lên hô một tiếng, chắc chắn sẽ có vô số tu sĩ hưởng ứng!" Vương Mẫu cười nói: "Thiên Đình trên danh nghĩa vẫn luôn thống lĩnh tam giới, là tổ chức duy trì trật tự Hồng Hoang, làm như vậy cũng hợp tình hợp lý, ai cũng không nói được gì?

Dù là ba vị sư huynh, những đệ tử giáo phái Thánh nhân kia, dù có khó chịu, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn!" "Ha ha, lời Vương Mẫu nói rất đúng, cứ làm vậy đi!" Nghe vậy Hạo Thiên cười lớn một tiếng, nhưng đúng lúc này, một bóng người từ bên ngoài bước vào, lạnh lùng nói: "Ngu xuẩn, một quyết định sai lầm!" "Lục Áp đạo quân, ngài đã tới?" Thấy người đến, Hạo Thiên và Vương Mẫu đều đứng dậy, thần thái vô cùng cung kính, hoàn toàn khác với lần trước.

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian này, giữa hai bên chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. "Bản quân mà không đến, mặc cho ngươi hồ tác phi vi, chẳng phải kế hoạch của ta sẽ bị ngươi phá hỏng sao?" Lục Áp

Đạo Quân cười lạnh, nói: "Thân là Thiên Đế, Vương Mẫu, lại không biết đạo lý cây cao đón gió?

Lúc này, đừng nhìn những tu sĩ Hồng Hoang kia náo loạn, có kẻ kêu gào trừng trị Nhân tộc, nhưng cũng chỉ là nói miệng, ai dám động thủ?" "Đó là vì không có danh nghĩa, Thiên Đình ta chiếm đại thế, danh chính ngôn thuận!" Hạo Thiên phản bác. "Không sai, Lục Áp đạo quân, chúng ta có gì không dám động?

Đằng sau Nhân tộc đứng Phục Hy, đứng Nữ Oa, thậm chí đứng cả Đạo Quân, nhưng đằng sau chúng ta cũng có Đạo Tổ và chư Thánh, sợ cái gì?" Dao Trì cũng vẻ mặt không quan tâm, điểm này nàng há lại không biết, nhưng nàng không tin Đạo Tổ và chư Thánh của phe Đông Hải sẽ động thủ với mình, dù sao bên này còn có Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đứng đằng trước. "Đúng vậy, sau lưng các ngươi có Hồng Quân, lúc mấu chốt Hồng Quân cũng sẽ để Tứ giáo giúp đỡ, nhưng các ngươi có nghĩ không, tin tức kinh người này truyền ra ngoài, vì sao bây giờ cũng không có ai đứng ra?" Lục Áp cười lạnh: "Một cơ hội tốt như vậy để lôi kéo lòng người, lớn mạnh bản thân, đả kích kẻ địch, ai sẽ bỏ qua?

Ngay cả Chuẩn Đề, kẻ vô sỉ nhất cũng không động tĩnh, chẳng lẽ các ngươi không thấy lạ sao?" "..." Lời này vừa ra, Hạo Thiên và Vương Mẫu đều im lặng, điểm này họ không thể phản bác, cũng không nghĩ ra, chính xác hơn là, từ trước đến nay đều không nghĩ đến. "Ha ha, đó là vì thời cơ chưa đến.

Tu sĩ Hồng Hoang tuy cảm thấy không ổn, thậm chí cảnh giác, nhưng lại chưa cảm nhận được nguy cơ thực sự, lúc này bất cứ ai đứng ra, đều không thể tập hợp được lòng người!" Lục Áp lắc đầu: "Nếu lúc này đứng ra, đúng là sẽ có rất nhiều tu sĩ đầu quân, nhưng họ không phải vì nguy cơ mà đoàn kết, mà là vì lợi ích, muốn kiếm chác từ trong loạn lạc!" "Những người như vậy, một khi gặp uy hiếp, chắc

chắn sẽ lùi bước, căn bản sẽ không cùng Thiên Đình tiến thoái, đến lúc đó không những chẳng được gì, mà còn trở thành mục tiêu của phe Đông Hải!" "Thiên Đình hiện nay, ngoài một ít binh lính tạp nham thì chỉ có ba chúng ta, đến lúc đó e rằng phe Đông Hải tùy ý phái ra vài vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng đủ đánh cho chúng ta chạy trối chết!" Một phen lời nói của Lục Áp, có thể nói là khiến sắc mặt Hạo Thiên và Vương Mẫu lúc xanh lúc trắng, lần này không có phản bác, hiển nhiên, họ cho rằng phân tích của Lục Áp là chính xác.

Đồng thời, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nói may mà Lục Áp Đạo Quân đến kịp thời, nếu không đã gây ra đại họa. "Vậy theo ý Đạo quân thì sao?

Dù thế nào, lần này đúng là một cơ hội, một cơ hội để lớn mạnh Thiên Đình chúng ta!" Hít sâu một hơi, Vương Mẫu lại hỏi.

Nghe vậy Lục Áp cười, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, tiếp theo nói: "Tạm thời cứ án binh bất động, chờ, chờ Tứ giáo có động tác, đến lúc đó, Hồng Hoang tất định sẽ lại loạn, lúc đó chính là lúc chúng ta ra tay!" ...

Đảo Tam Tiên, đại điện Vô Cực, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng trên đạo đài, trước mặt hắn là một bức đồ.

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ kinh hãi, bức đồ này lại là bản đồ Hồng Hoang, thậm chí bao gồm cả Thái Cổ Tinh Không và một phần Hỗn Độn tinh vực.

Bức đồ này không phải vật chết, sơn hà trên đó giống như thật, có những chấm đen dày đặc, mỗi một chấm đen đều đại diện cho một sinh linh.

Những sinh linh này, giữa sơn hà tinh thần, đều có những sợi tơ đỏ dày đặc nối liền, có sợi màu đậm, có sợi thì nhạt. "Nhân Quả chi đạo quả nhiên huyền diệu, lại liên kết với Vận Mệnh chi đạo, ngay cả

ta, nhiều năm như vậy cũng chỉ tìm hiểu được chút da lông, không thể triệt để thấu hiểu!" Nhìn bức đồ trước mắt, Đạo Kiếp than thở, những năm này, chỉ cần có thời gian, hắn sẽ tham ngộ Nhân Quả và Vận Mệnh chi đạo.

Bức đồ này chính là phỏng theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa mà luyện chế, tuy không phải Tiên Thiên linh bảo, nhưng lại huyền diệu hơn cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa, bởi vì trong đó đã được gia nhập Nhân Quả và Vận Mệnh chi đạo.

Lúc này, Đạo Kiếp rõ ràng cảm nhận được, những sợi tơ trên người rất nhiều chấm đen trong đó đang động đậy, đặc biệt là giữa chúng và Nhân tộc.

Chương 273

"Nhiễu loạn trật tự Hồng Hoang, lật đổ hệ thống tu luyện truyền thống?

Ha, lão già Hồng Quân, không ngờ ngươi nghĩ cũng nhiều thật, ban đầu ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn để Thần Nông chiến thắng.

Bây giờ xem ra, đã nhập cuộc, vậy ta sao có thể không chơi cùng một ván!" "Từ nay về sau, Nhân tộc phát triển Khoa Kỹ chi đạo!" Đạo Kiếp cười lạnh.

Thế là, lại một mảnh ngọc giản được ném ra, truyền cho Phục Hy.

Mảnh ngọc giản này không chỉ đơn giản là dùng điện và thông tin, mà còn có các loại lý niệm khoa học kỹ thuật, vũ khí quân sự, y thuật, thậm chí có cả kỹ thuật hàng không vũ trụ.

Có thể nói, Đạo Kiếp đã sao chép nguyên xi khoa học kỹ thuật của Địa Cầu tương lai, thậm chí còn cải tiến, khiến nó sẽ trở nên phát triển hơn.

Đương nhiên, ban đầu Đạo Kiếp không hiểu những thứ này, dù sao kiếp trước chỉ là một người bình thường, không phải nhà khoa học.

Nhưng bây giờ thân là Đại Đạo Thánh nhân, chút khoa học kỹ thuật đó nhìn một cái là có thể xuyên thấu.

Thậm chí, nếu bây giờ để hắn quay lại Địa Cầu, về phương diện khoa học kỹ thuật sẽ không ai sánh bằng.

Nhưng nội dung trên ngọc giản không để Phục Hy hoàn thành một lần, mà là từng bước hoàn thành, qua Tam Hoàng Ngũ Đế, tám thời

kỳ.

Bây giờ mới là một thời kỳ, còn bảy thời kỳ nữa, đợi sau Ngũ Đế, thời đại khoa học kỹ thuật của Nhân tộc sẽ đến. "Ngũ Âm!" "Đệ tử có mặt!" Hư không vặn vẹo, một nữ tử toàn thân mặc hắc bào bước ra.

Nữ tử tóc đen buông xõa vai, ánh mắt lạnh lùng, trên mặt chi chít những ma văn, chính là Ngũ Âm nương nương.

Lúc này, khí tức tỏa ra từ người Ngũ Âm nương nương đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu để người đời biết được, nhất định sẽ kinh hãi.

Phải biết rằng, bao nhiêu năm qua, trong Hồng Hoang không có ai thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không có dị tượng nào sinh ra.

Ngũ Âm nương nương tự nhiên là thành đạo trong Hỗn Độn, mới có thể vô thanh vô tức như vậy. "Hồng Hoang cần phải loạn, cũng là lúc để Ma tộc xuất thế rồi!" Đạo Kiếp lạnh lùng nói. "Đệ tử tuân mệnh!" Nghe vậy, trong đôi mắt đẹp của Ngũ Âm nương nương lộ ra vẻ hưng phấn.

Đã nhiều năm rồi, nàng tưởng Đạo Kiếp đã quên mất mình, ngày này cuối cùng nàng cũng đã đợi được.

Hy vọng của Ma tộc được thấy lại ánh mặt trời đã bao nhiêu năm, nay cuối cùng cũng có thể thực hiện. "Cầm lấy thứ này, hành sự theo kế hoạch!" Một luồng u quang truyền vào trong não hải của Ngũ Âm nương nương, Đạo Kiếp nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, Ngũ Âm nương nương rời đi.

Không bao lâu sau, tại Tây Phương chi địa, một cỗ khí tức khủng bố lan tỏa, ma vân cuồn cuộn bao phủ trời đất, một hình chiếu thế giới khổng lồ hiện ra.

Đại Tự Tại Thiên xuất thế.

Đại Tự Tại Thiên xuất thế tự nhiên kinh động cả Hồng Hoang, người bị ảnh hưởng đầu tiên chính là Tây Phương giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đang quan sát Nhân tộc, chờ đợi tu sĩ Hồng Hoang bạo động, đều sắc mặt đại biến. "Ma giáo xuất thế rồi!" "Lá gan lớn thật, ẩn nấp ở Tây Phương ta lâu như vậy, lại dám xuất hiện, thật sự cho rằng ta không dám diệt ngươi sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười lạnh, ngay sau đó thân hình lóe lên, hai người liền xuất hiện ở trước Đại Tự Tại Thiên.

Lúc này, cửa Đại Tự Tại Thiên mở ra, một nữ tử hắc bào bước ra, toàn thân tỏa ra khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ma khí cuồn cuộn theo nàng bước ra từ Đại Tự Tại Thiên, trong nháy mắt đã ma hóa phạm vi hàng tỷ dặm.

Đồng thời, sau lưng nàng còn có vô số ma đầu xông ra. "Hống ~!" "Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" "Ha ha, Hồng Hoang sao?

Quả nhiên mạnh hơn trong Đại Tự Tại Thiên nhiều!" "Sơn hà tú lệ, bao năm không ra, thật hoài niệm a!" Từng tiếng ma gào vang vọng trời xanh, từng tôn ma đầu cao lớn ngửa mặt lên trời gầm dài, trong đó có hưng phấn, có hiếu kỳ, càng có hoài niệm. "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Đối với những ma đầu kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không để ý, nhưng ma nữ trước mặt lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khiến đồng tử họ co rút lại. "Đại Tự Tại Thiên Ma?

Lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Sắc mặt Tiếp Dẫn trở nên càng thêm đau khổ.

Chuẩn Đề sắc mặt cũng không ngừng biến ảo. "Hai vị, Ma tộc ta đến đây có việc gì sao?" Ngũ Âm nương nương mỉm cười, tự nhiên biết rõ ý đồ của hai người, nhưng không hề có chút sợ hãi.

Lần này ra ngoài là để gây sự, phụng mệnh sư tôn, càng không cần phải để ý.

Khiến Tiếp Dẫn do dự, nghiến răng nói: "Đạo hữu, Ma tộc không nên xuất thế, nếu không tất sẽ họa loạn Hồng Hoang, xin đạo hữu tự kiềm chế, quay về Đại Tự Tại Thiên!" Hắn vốn chuẩn bị ra tay, nhưng bây giờ thấy Đại Tự Tại Thiên Ma trong truyền thuyết lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng khiến hắn thay đổi chủ ý. "Ồ?

Lời của đạo hữu thật buồn cười, Ma tộc ta họa loạn Hồng Hoang, con mắt nào của ngươi nhìn thấy?

Bản tọa thấy là Tây Phương giáo các ngươi họa loạn Hồng Hoang đó!" Nghe lời của Tiếp Dẫn, Ngũ Âm nương nương cười lạnh, châm chọc nói. "Sư huynh, cần gì phải nói nhảm với nàng, trực tiếp ra tay đi.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì sao?

Chỉ là một người, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không phải bất tử!" Nói xong, Chuẩn Đề lại trực tiếp động thủ, giơ tay liền tế ra thành đạo chi bảo Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Ngũ Âm nương nương. "Hừ, sợ ngươi sao?" Ngũ Âm nương nương hừ lạnh một tiếng, tế ra một thanh chiến đao đen kịt, chính là pháp bảo của Ma Tổ La Hầu năm đó, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Thiên Ma Đao.

Tuy không bằng Thí Thần Thương, nhưng qua bao nhiêu năm tế luyện, lại thêm phương pháp luyện chế bản mệnh chi bảo do Đạo Kiếp truyền thụ, thanh ma đao này đã được Ngũ Âm nương nương tế luyện thành bản mệnh chi bảo.

Chương 274

Hiện nay, cùng với việc Ngũ Âm nương nương chứng đạo Hỗn Nguyên, thanh đao này càng trở thành thành đạo chi bảo, uy lực vô cùng, vượt qua cực phẩm Tiên Thiên linh bảo thông thường. "Ầm!" Hai người trong nháy mắt chiến vào nhau, thánh uy khủng bố quét qua trời đất, chấn động trời xanh, vô số sinh linh trong khoảnh khắc này bị thánh uy chân chính áp bức đến run lẩy bẩy.

Cùng lúc đó, các đại thần thông giả ở khắp nơi, cho đến Thánh nhân, cùng các Đạo Quân chuyển thế đều sắc mặt biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía Tây Phương. "Chuẩn Đề Thánh nhân đang ra tay?

Đang chiến đấu với ai?" "Làm sao có thể?

Tây Phương chẳng lẽ lại xuất hiện một vị Thánh nhân nữa sao?

Ma uy ngập trời kia, chẳng lẽ?" "Không phải vừa mới xuất hiện một tôn cự ma sao?

Chẳng lẽ lại xuất hiện một tôn ma đầu nữa?" Rất nhiều đại năng đều sắc mặt biến đổi, không khỏi nghĩ đến tôn cự ma suýt nữa hủy diệt Hồng Hoang cách đây không lâu.

Nhưng rất nhanh liền lắc đầu, ma uy truyền ra từ Tây Phương hiển nhiên không thể so sánh với tôn cự ma kia. "Ta nhớ ra rồi, vạn năm trước Tây Phương không phải xuất hiện một người là Đại Tự Tại Thiên Ma sao?

Chẳng lẽ là tôn ma đầu đó?" "Hít, lại là Đại Tự Tại Thiên Ma, vị đã lập kiếp cho tu sĩ Hồng Hoang?" Rất nhanh, rất nhiều tu sĩ đã nhớ ra, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đại Tự Tại Thiên Ma, đã lập ra tâm ma kiếp cho tu sĩ Hồng

Hoang, khiến vô số tu sĩ gặp tai ương, e rằng bao nhiêu năm qua số tu sĩ chết trong tâm ma kiếp không ít.

Trong đó tự nhiên cũng có đệ tử của các đại năng, vì thế, đối với Đại Tự Tại Thiên Ma, tuyệt đại bộ phận tu sĩ Hồng Hoang đều nghiến răng nghiến lợi.

Năm đó vì Đại Tự Tại Thiên Ma này xuất hiện, còn có người tổ chức liên minh, đến Tây Phương trừ ma, chỉ là tìm khắp cả Tây Phương, cũng không tìm thấy Đại Tự Tại Thiên.

Bây giờ Đại Tự Tại Thiên Ma xuất hiện, còn thể hiện ra uy thế của Thánh nhân, khiến rất nhiều người sắc mặt tái nhợt, dù hận ý có nồng đậm đến đâu, cũng không thể không nén xuống.

Đương nhiên, trong lòng lại đang cổ vũ cho Tây Phương Nhị Thánh. "Đại Tự Tại Thiên Ma, lại đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, làm sao có thể?

Đột phá Hỗn Nguyên là đại sự như vậy, chắc chắn không thể giấu được, chúng ta sao lại không biết?" Núi Côn Luân, sau khi cảm nhận được trận chiến ở Tây Phương, Tam Thanh cũng sắc mặt biến đổi, liếc nhìn nhau, ngay sau đó, một bước bước ra, xuất hiện tại Tây Phương. "Ầm!" Ba cỗ thánh uy bàng bạc hướng về Ngũ Âm nương nương áp tới, khiến Ngũ Âm nương nương đang đánh với Chuẩn Đề khó phân thắng bại lập tức sắc mặt biến đổi. "Hừ, năm đó Đạo Ma đại chiến, lão sư khó khăn lắm mới diệt trừ được Ma Tổ La Hầu, mới có được thịnh thế như bây giờ, Hồng Hoang há lại dung túng ma đầu tứ ngược?" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, một bước bước ra, áp sát Ngũ Âm nương nương, nói: "Ma đầu, mau chóng lui về Đại Tự Tại Thiên, và phát thệ sau này sẽ không xuất hiện ở Hồng Hoang đại lục nữa, nếu không hôm nay chúng ta liền trừ ma, tiêu diệt các ngươi!" Nguyên Thủy nói xong, Lão Tử cũng gật đầu, nhàn nhạt nói:

"Chúng ta thân là Bàn Cổ chính tông, lẽ ra phải bảo vệ Hồng Hoang!" "Ầm ầm!" Trời đất chấn động, hư không rách toạc, vô tận sơn hà vỡ nát.

Dưới một kích, Ngũ Âm nương nương đánh lui Chuẩn Đề, không tiếp tục ra tay, nhìn về phía Tam Thanh, lạnh lùng nói: "Bàn Cổ chính tông?

Các ngươi cũng xứng?" "Ha, quả nhiên cùng một giuộc với lão già Hồng Quân kia.

Lão già Hồng Quân vì Hồng Hoang mà diệt trừ Ma Tổ, thật là chuyện cười, năm đó những tu sĩ sống sót từ Long Hán kiếp ai mà không biết Hồng Quân liên hợp một đám tiên thiên đại năng vây công Ma Tổ?

Mà trong đó còn có Đạo Tôn, nếu không có Đạo Tôn lão nhân gia, lão già Hồng Quân há là đối thủ của Ma Tổ?" Ngũ Âm nương nương châm chọc liên tục, không chỉ khiến Tam Thanh sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ngay cả hóa thân của Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung cũng mặt mày tái mét.

Có thể nói, tuy đã qua nhiều năm như vậy, nhưng La Hầu vẫn là điều cấm kỵ của Hồng Quân.

Tình hình cụ thể của Đạo Ma đại chiến năm đó, bây giờ chỉ có hắn và Đạo Kiếp biết rõ, cùng với Dương Mi đang ở trong Hỗn Độn.

Từ khi thành Thánh đến nay, hắn tuyên truyền ra ngoài cũng là hắn chủ đạo Đạo Ma đại chiến, liên thủ với Đạo Kiếp, diệt trừ La Hầu, công lao và chủ lực đều là của hắn.

Bây giờ bị người ta vạch trần, một câu 'lão già Hồng Quân', khiến Hồng Quân tức giận vô cùng.

Thậm chí, bản thể liên hợp với Thiên Đạo cũng nổi giận, nảy sinh

một tia cảm xúc. "Ầm!" Ngay sau đó, một cỗ thiên uy vô danh bao phủ Tây Phương, thiên uy hạo đãng, khiến chúng sinh run rẩy.

Chỉ là chỉ có thiên uy, bản tôn của Hồng Quân không hiện thân, hiển nhiên, bây giờ không thể hiện thân.

Nhưng hóa thân lại từ Tử Tiêu Cung bước ra, đến chiến trường, mặt không biểu cảm, thần tình lạnh lùng, không đợi Tam Thanh giận dữ ra tay, giơ tay liền trấn áp về phía Ngũ Âm nương nương.

Cảnh này khiến Phục Hy, Nữ Oa và những người khác sắc mặt biến đổi.

Phải biết rằng, Ngũ Âm nương nương là đại sư tỷ, nhị đệ tử của sư tôn.

Người ngoài không biết, nhưng họ sao lại không biết.

Tự nhiên sẽ không nhìn đại sư tỷ nhà mình vừa xuất thế đã bị người khác bắt nạt, chuẩn bị ra tay, lại đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy hư không rách ra, một bóng người hắc bào từ trong hư không bước ra, giáng lâm chiến trường, và chắn trước mặt Ngũ Âm nương nương, đồng thời, giơ tay đón lấy đòn tấn công của Hồng Quân. "Ầm ầm!" Hư không chấn động mạnh, và vỡ nát, quy tắc thiên địa gần đó trong nháy mắt bị xé rách, hóa thành mảnh vụn phù văn. "Ngươi...." Sắc mặt Hồng Quân đỏ bừng, giận dữ chỉ vào Đạo Kiếp, chỉ là thân thể của hắn lại trong sát na, hóa thành mảnh vụn.

Chỉ là một cỗ hóa thân, tuy cũng mạnh hơn Thánh nhân bình thường, nhưng làm sao có thể chống lại một kích của bản thể Đạo Kiếp, trực tiếp bị xóa sổ. "Lão sư!" Thấy vậy, Tam Thanh sắc mặt đại biến, vội vàng lui về phía sau. "Tham kiến sư tôn!" Ngũ Âm nương nương lại vô cùng vui mừng, lập tức quỳ lạy trong hư không. "Dậy đi!" Đạo Kiếp phất tay, đỡ Ngũ Âm nương nương dậy, và nói với

Tam Thanh cùng các tu sĩ Hồng Hoang đang chú ý trận chiến ở khắp nơi: "Đại Tự Tại Thiên Ma, Ngũ Âm nương nương là nhị đệ tử của bản tôn.

Hôm nay Ma tộc xuất thế cũng là do bản tôn cho phép.

Các ngươi có ý kiến gì, cứ nói thẳng trước mặt bản tôn!" "Gì?

Giọng của Đạo Tôn!" "Gì?

Đại Tự Tại Thiên Ma là nhị đệ tử của Đạo Tôn?

Chương 275

Hít, sao có thể?" "Không ngờ vị Đại Tự Tại Thiên Ma này ẩn giấu sâu như vậy, lại là nhị đệ tử của Đạo Tôn.

Như vậy, nàng bái nhập môn hạ Đạo Tôn còn trước cả Phục Hy và những người khác, chỉ sau Minh Hà lão tổ!" "....." Lời này của Đạo Kiếp vừa ra, vô số tu sĩ Hồng Hoang kinh hãi thất sắc, rất nhiều người đang chửi mắng Đại Tự Tại Thiên Ma lập tức ngậm miệng lại.

Dù trong lòng có bất mãn, có oán hận đến đâu, cũng không dám mắng nữa, nếu không sẽ đắc tội với Đạo Tôn.

Phải biết rằng, bây giờ trong mắt tu sĩ Hồng Hoang, Đạo Tôn là chí cao vô thượng, uy thế của ngài còn trên cả Đạo Tổ, ngang hàng với Thiên Đạo, ai dám đắc tội?

Ai dám phản đối?

Không ai dám phản đối, dù là Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi trong lòng. "Nếu không ai dám phản đối, vậy thì cút hết cho bản tôn!" Lạnh lùng quét qua Ngũ đại Thánh nhân, Đạo Kiếp phất tay, một cỗ sức mạnh bàng bạc không thể chống cự ập tới, trực tiếp quét bay Ngũ Thánh ra ngoài.

Tam Thanh vô cùng chật vật rơi xuống núi Côn Luân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn thảm hơn Tam Thanh, trực tiếp đập vào Bát Bảo Công Đức Trì của mình.

Cảnh này khiến các đại năng xem đều hít một hơi khí lạnh, Đạo Tôn tại quá đáng sợ, Ngũ đại Thánh nhân, không có chút sức lực chống cự nào đã bị quét bay.

Thế là, những người vốn có oán hận với Đại Tự Tại Thiên Ma,

trong nháy mắt ngay cả oán hận cũng tan biến, thù không báo được, oán hận cũng vô dụng, nhân quả như vậy không bằng để nó tiêu tan, nếu không đó là tự tìm phiền phức.

Thấy Đạo Kiếp ra tay, lúc này, Ngũ Âm nương nương vẻ mặt kích động.

Cảm giác được người khác bảo vệ, chăm sóc này, nàng chưa từng trải qua.

Trước đây luôn ngưỡng mộ Phục Hy, Nữ Oa và những người khác, cùng là đệ tử, nhưng đối phương lại được sư tôn bảo bọc trưởng thành, một đường thành Thánh nhân.

Còn nàng?

Lại phải trốn trong bóng tối không thể thấy ánh mặt trời.

Tuy sư tôn cũng giúp nàng cắt đứt nhân quả với Ma Tổ La Hầu, để nàng có thể thành đạo, vô cùng cảm kích, nhưng nàng vẫn hy vọng có thể giống như Phục Hy và những người khác, làm đệ tử bình thường của Đạo Kiếp, chứ không phải một cái bóng.

Bây giờ thấy Đạo Kiếp ra tay bảo vệ, Ngũ Âm nương nương có thể nói là vô cùng vui vẻ, chút oán trách trong lòng cũng tan biến.

Lúc này, không chỉ Ngũ Âm nương nương, mà cả đám ma xung quanh cũng đều kinh hãi vô cùng.

Không ngờ giáo chủ nhà mình lại là đệ tử của Đạo Tôn, khiến họ vừa kinh vừa hỉ.

Đạo Tôn là ai?

Rất nhiều ma đầu đều quá rõ.

Những ma đầu này, trong đó có không ít kẻ trốn thoát từ Đạo Ma đại chiến, càng rõ ràng Đạo Kiếp là dạng tồn tại gì.

Lạnh lùng, kế sách vô song, thị huyết, cũng là người chiến thắng cuối cùng của Đạo Ma đại chiến.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của mấy vị đại ma Chuẩn Thánh của Ma giáo, tất cả đều bái kiến Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp gật đầu, sau khi dặn dò một phen, liền trực tiếp rời đi, khiến đám ma hưng phấn.

Vừa mới xuất thế, có chút sợ bị người đời nhắm vào, sợ bị vây quét, bây giờ có Đạo Tôn làm hậu đài còn sợ gì nữa?

Có thể quang minh chính đại truyền giáo.

Thần tình lạnh lùng của Ngũ Âm nương nương cũng tan biến, thay vào đó là một nụ cười rạng rỡ. "Chư quân, Ma giáo chúng ta xuất thế lần này có hai mục đích.

Một là truyền giáo, lớn mạnh Ma giáo chúng ta, truyền bá áo nghĩa Ma giáo khắp Hồng Hoang, để người đời biết, có tiên thì có ma.

Thứ hai, chính là đả kích Tây Phương giáo.

Thời Long Hán, toàn bộ Tây Phương đều là địa bàn của Ma giáo chúng ta, núi Tu Di càng là thánh địa của Ma giáo.

Bây giờ lại bị Tây Phương giáo bá chiếm, điểm này tuyệt đối không cho phép!" "Không sai, từ trước đến nay chỉ có Ma giáo chúng ta bắt nạt người khác, chưa từng có ai dám bắt nạt Ma giáo chúng ta.

Lần này xuất thế, bản tọa tuyệt đối phải dạy dỗ cho đám lừa ngốc kia cách làm người!" "Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai lão tạp mao kia, kiệt kiệt, bản ma muốn khiến chúng trở thành tư lệnh trơ trụi!" Nghe vậy, một đám đại ma Chuẩn Thánh kiệt kiệt cười lạnh.

Lúc này, cả Tây Phương đều vang vọng tiếng ma gào thét, ma uy rung chuyển trời đất, ma diễm đốt cháy trời xanh, khiến vô số tu sĩ

Hồng Hoang run rẩy.

Rất nhiều đại năng than thở, Ma tộc xuất thế, lại là môn hạ của Đạo Tôn, phen này Hồng Hoang lại không yên bình rồi.

Trong Tử Tiêu Cung, một bóng người hiện ra, chính là Hồng Quân.

Vừa xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, sắc mặt hắn liền tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. "Lão già Đạo Kiếp, quả thực khinh người quá đáng!" Trong đại điện, Hồng Quân gào thét, lửa giận ngút trời.

Lần này Đạo Kiếp lại không hề nể mặt hắn, giơ tay liền hủy diệt hóa thân của hắn.

Hắn không ngờ, Đại Tự Tại Thiên Ma lại là đệ tử của Đạo Kiếp. "Gã này e rằng đã bắt đầu tính kế từ lúc Đạo Ma đại chiến năm xưa, để Ngũ Âm nương nương lại, vào lúc này xuất thế, rốt cuộc là muốn làm gì?" "Còn nữa, năm đó hắn dường như đã đạt được hiệp nghị gì đó với La Hầu, đáng chết, tâm tư của gã này sâu thẳm như vậy, trên đời còn có chuyện gì hắn không tính kế được sao?" "Không được, phải tìm cách thoát ly Thiên Đạo, nếu không bần đạo hành sự trong Hồng Hoang sẽ luôn bị bó tay bó chân, căn bản không phải là đối thủ của lão già Đạo Kiếp kia!" "Nhưng bây giờ Hồng Hoang theo khai thiên tam bảo mỗi thời mỗi khắc đều đang khai tịch, sức mạnh của Thiên Đạo cũng đang tăng cường.

Tuy có lợi lớn, nhưng muốn thoát ly Thiên Đạo sẽ càng thêm khó khăn, đồng thời, muốn thôn phệ Thiên Đạo lại càng không thể!" Sắc mặt Hồng Quân âm trầm, dù nghiến răng nghiến lợi với Đạo Kiếp, muốn đánh nổ Đạo Kiếp trước mặt mọi người, nhưng lại làm không được.

Bây giờ, điều khiến hắn đau đầu nhất lại là vấn đề Thiên Đạo.

Trong kế hoạch của hắn, trong Phong Thần lượng kiếp, hắn có thể bố cục hủy đi Hồng Hoang, sau đó để Thiên Đạo rơi vào suy yếu, và bị Hồng Hoang kiềm chế, lúc đó hắn có thể trực tiếp thôn phệ.

Nhưng bây giờ, ngay cả núi Bất Chu cũng chưa hủy được, càng không cần nói đến hủy diệt Hồng Hoang.

Hồng Hoang đang không ngừng lớn mạnh, sau này muốn hủy diệt lại càng khó.

Chương 276

Vì thế, đối với Hồng Quân, việc cấp bách là phải bố cục lại từ đầu. ...

Cùng lúc đó, bên ngoài Hỗn Độn, một bóng người đang yên lặng đứng ở ranh giới giữa ngoại Hỗn Độn và nội Hỗn Độn, nhìn khai thiên tam bảo đang không ngừng khuếch trương Hồng Hoang.

Bóng người này toàn thân bị ma khí bao phủ, không nhìn rõ diện mạo, nhưng thân thể của hắn lại vô cùng to lớn.

Nếu có tu sĩ Hồng Hoang ở đây, nhất định sẽ kinh hô, người này chính là cự ma tứ ngược Hồng Hoang nhiều năm trước, Vạn Ma Chi Sơ. "Hồng Hoang này thật đặc thù, khó trách nhiều Đạo Quân chuyển thế như vậy, ngay cả Nguyên Mẫu, nữ nhân khủng bố kia cũng đã tỉnh lại, có chút thú vị!" Vạn Ma Chi Sơ lẩm bẩm, ngay sau đó, một hồn ảnh từ trong cơ thể hắn bước ra, trực tiếp hóa thành một luồng u quang chui vào trong Hồng Hoang, còn thân thể khổng lồ thì biến mất trong Hỗn Độn.

Vài năm sau, trong Ma giáo, một thiên tài quật khởi, tên là Vạn Sơ.

Không ai biết lai lịch của hắn, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh của Ma giáo cũng không rõ.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, trong Ma giáo, thực lực và tư chất mới là quan trọng nhất, đặc biệt là Tiên Thiên Ma tộc có huyết mạch thuần chính, càng được Ma giáo đặc biệt coi trọng.

Bây giờ Đại Tự Tại Thiên bị Ngũ Âm nương nương chưởng khống, tự nhiên khác với thời Ma Tổ La Hầu.

La Hầu thống nhất Ma tộc, thành lập Ma giáo, tự xưng Ma Tổ, tuy

uy vọng trong Ma tộc là cao nhất, nhưng lại chưa bao giờ quan tâm đến người khác.

Ma tộc và các sinh linh khác đều là đối tượng có thể lợi dụng.

Về điểm này, Ngũ Âm nương nương từng làm ma tướng dưới trướng La Hầu là rõ nhất, cũng biết rõ lợi hại trong đó.

Vì thế, nàng sẽ không làm như vậy, đặc biệt coi trọng nhân tài, cũng sẽ không vì lợi ích của mình mà bán đứng tất cả những người có thể bán đứng.

Đương nhiên, không phải Ngũ Âm nương nương lương thiện, là ma, làm sao có tình cảm?

Nàng học được từ Đạo Kiếp, Ngũ Âm nương nương gọi đó là đại trí tuệ.

Bây giờ nàng vô cùng sùng bái Đạo Kiếp, có thể nói là vô cùng mù quáng.

Vì thế, nàng vô cùng coi trọng sự phát triển của Ma tộc, ngoài những lão ma già sống sót từ Đạo Ma đại chiến, thì chính là thiên tài.

Vạn Sơ chính là một thiên tài, ma đạo khí tức vô cùng tinh thuần, vô cùng cổ lão, tuy cũng gây ra sự hoài nghi của nàng, nhưng nàng cũng không để tâm, đối phương chỉ cần là ma là được. "Kiến giáo chủ!" Đại Tự Tại Thiên, trong đại điện Ma giáo, Ngũ Âm nương nương ngồi ngay ngắn trên cao, Vạn Sơ đứng ở phía dưới, ánh mắt bình tĩnh, dù đối mặt với vị Hỗn Nguyên Thánh nhân uy chấn Hồng Hoang, Đại Tự Tại Thiên Ma này, cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Điểm này khiến Ngũ Âm nương nương vô cùng tán thưởng. "Vạn Sơ, lần này có một nhiệm vụ, bản tọa muốn giao cho ngươi.

Lát nữa ngươi dẫn một số người đến phạm vi Nhân tộc, tuyên

truyền áo nghĩa Ma giáo chúng ta.

Còn nữa, đem những phát minh của Nhân tộc lợi dụng vào Ma giáo chúng ta, cố gắng làm cho thật rầm rộ!" Chuyện này là do Đạo Kiếp giao phó, Ngũ Âm nương nương tự nhiên không chút do dự đi làm.

Lần này đến Nhân tộc, đối với sự phát triển của Ma giáo cũng có lợi.

Truyền giáo chính là bước đầu tiên trong sự phát triển của Ma giáo sau khi xuất thế, không chỉ có thể giúp Nhân tộc giải vây, mà còn có thể khiến Ma giáo thuận lợi truyền giáo ở Nhân tộc, hà cớ gì mà không làm? "Vâng, giáo chủ!" Vạn Sơ gật đầu, thực ra hắn cũng vô cùng tò mò về Nhân tộc.

Trước khi chuyển thế đến Hồng Hoang, hắn đã có hiểu biết về Hồng Hoang hiện nay, hai phe Đạo Tôn và Đạo Tổ, điều khiến hắn kinh ngạc là, vị Đạo Tôn này lại là một Đại Đạo Thánh nhân, thật là ghê gớm.

Đặc biệt hắn biết, năm đó người sử dụng Tịch Diệt Đại Đạo, trục xuất hắn, chính là vị Đạo Tôn này.

Điều này khiến hắn vừa tức giận, vừa biết rằng mình không thể làm gì được vị Đạo Tôn kia, đặc biệt sau khi bình tĩnh lại, phân tích một phen, sự phẫn nộ này lại biến thành hiếu kỳ.

Đó là vị Đạo Tôn kia làm thế nào thành Đại Đạo Thánh nhân?

Lại làm thế nào chưởng khống Tịch Diệt Đại Đạo?

Phải biết rằng, Tịch Diệt Đại Đạo và Sáng Thế Đại Đạo trong Đại Đạo, là thần bí nhất, không nằm trong ba ngàn Tiên Thiên Đại Đạo và vạn ngàn Hậu Thiên Đại Đạo.

Thậm chí, cho đến nay, cũng không có bất kỳ một vị Đạo Quân

nào có thể khẳng định, Tịch Diệt Đại Đạo và Đại Đạo bản nguyên có thật sự liên quan không?

Mang theo suy nghĩ này, Vạn Ma Chi Sơ quyết định tiếp cận vị Đạo Tôn này.

Còn nữa, là Nhân tộc, cũng đã gây ra sự chú ý của hắn.

Chủng tộc yếu đuối còn hơn con kiến này lại trở thành trung tâm của Nhân Đạo, mười mấy vị Sử Tiền Đạo Quân lại đều đản sinh ở Nhân tộc.

Càng nghĩ, Vạn Ma Chi Sơ càng cảm thấy thời đại này khác biệt.

Sau đó, hắn liền dẫn theo mấy ngàn tu sĩ Ma tộc rời khỏi Tây Phương, tiến về Nhân tộc. "Vạn Ma Chi Sơ?

Đã đến Nhân tộc?" Cùng lúc đó, tại đảo Tam Tiên, trong đại điện Vô Cực, Đạo Kiếp trong lòng có cảm ứng, nhìn về phía Tây Phương, như có điều suy nghĩ.

Đối với việc Vạn Ma Chi Sơ chuyển thế Nhân tộc, tự xưng là Vạn Sơ, hắn biết.

Tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng không ngăn cản.

Bây giờ đối phương lại đến Nhân tộc, hắn là chủ ý của đệ tử kia. "Ha, ngày càng thú vị rồi, bây giờ có Ma tộc gây loạn như vậy, kẻ cầm đầu lại là một vị Sử Tiền Ma quân khủng bố, Hồng Quân, ngươi sẽ tiếp chiêu thế nào?" Đạo Kiếp cười âm hiểm, thực ra hắn rất mong chờ bố cục tiếp theo của Hồng Quân.

Tại Nhân tộc, theo thời gian trôi qua, chớp mắt lại mười năm nữa trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Nhân tộc phát triển nhanh chóng, các loại thiết bị điện gia dụng xuất hiện.

Chương 277

Tự nhiên đây là kiệt tác của Thần Nông và những người khác.

Do Phục Hy giao phó, theo ngọc giản Đạo Kiếp đưa, từng bước thực hiện, không có chút nào vượt cấp.

Nhưng dù vậy, cũng khiến tu sĩ Hồng Hoang ngày càng cảnh giác.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, Vô Cực Đạo Quân tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng với Thần Nông lại không có chút động tác nào, càng không ngăn cản, khiến rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang không hiểu.

Lại không biết rằng, Vô Cực Đạo Quân không những không vội, ngược lại, còn đang cười lạnh.

Hắn đang chờ, chờ đợi sự phản công của tu sĩ Hồng Hoang.

Một khi những tu sĩ Hồng Hoang này cảm ứng được nguy cơ, đến lúc đó các giáo phái đứng lên hô một tiếng, uy hiếp Nhân tộc, vị trí Nhân Hoàng của Thần Nông, kẻ đầu sỏ gây tội, tự nhiên không giữ được.

Đồng thời, lại ngấm ngầm tiết lộ một số thông tin liên quan đến người ủng hộ Phục Hy, Thần Nông, thậm chí là người đứng sau, như vậy, cũng có thể làm suy yếu tín ngưỡng của Phục Hy trong Nhân tộc.

Đến lúc đó hắn lại đứng ra, với danh nghĩa thánh hiền của Nhân tộc, đàm phán với tu sĩ Hồng Hoang, như vậy, dù Phục Hy là tiền nhiệm Nhân Hoàng, cũng không có lý do gì để đả kích.

Kế sách này, ngay cả Thái Cực Đạo Quân và các Đạo Quân chuyển thế khác cũng không tìm ra được sai sót, điều duy nhất khiến họ lo lắng là Đạo Kiếp.

Dù họ đều không cho rằng Đạo Kiếp thân là đệ nhất nhân Hồng

Hoang, sẽ vì chuyện này mà ra mặt, nhưng ai dám đảm bảo?

Nếu Đạo Kiếp ra tay, mạnh mẽ chấn động, vậy thì bao nhiêu tu sĩ Hồng Hoang cũng vô dụng.

Nhưng xác suất này rất nhỏ, khi chuyển thế họ đã nghiên cứu tính cách của Đạo Kiếp và Hồng Quân.

Trong mắt họ, Hồng Quân tuyệt đối âm hiểm giảo hoạt, chỉ cần có thể nắm bắt cơ hội, thủ đoạn âm hiểm nào cũng sẽ dùng, trực tiếp muốn giết chết ngươi.

Nhưng vị Đạo Tôn này thì khác.

Vị Đạo Tôn này trí tuệ vô song, ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng không thể không bội phục.

Nhưng vị Đạo Tôn này khác với Hồng Quân, ngài có nguyên tắc của mình, cũng có tấm lòng rộng lớn, gần như sẽ không ra tay với tiểu bối, hoặc kẻ yếu.

Thần Nông và những người khác tự nhiên hiểu rõ tình hình Hồng Hoang hiện nay.

Về kế hoạch của Hồng Quân và Tam giáo, dù Đạo Kiếp không nói với họ, nhưng thân là Sử Tiền Đạo Quân, trí tuệ của họ gần như thành tinh, sao có thể không đoán ra?

Nhưng biết thì biết, họ cũng không để ý, vẫn làm theo ý mình, phát triển khoa học kỹ thuật ở Nhân tộc.

Dùng một câu của Hiên Viên, đó là hậu đài của chúng ta cứng, có sư tổ ở đây, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng sẽ bị phá vỡ.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, Hiên Viên tin sâu sắc vào câu nói này.

Qua tìm hiểu những chuyện của Đạo Kiếp trong những năm này, vị sư tổ này trí tuệ cũng thành tinh, khủng bố vô cùng, mỗi nước cờ

đều không có sơ hở, có gì phải sợ?

Thế là, trong mấy chục năm tiếp theo, Thần Nông tại vị, căn bản không quan tâm đến những chuyện khác, chỉ phát triển khoa học kỹ thuật và y liệu.

Trong mấy chục năm ngắn ngủi, các bộ lạc lớn của Nhân tộc đã thoát khỏi cuộc sống bộ lạc, từng tòa thành thị được xây dựng, điện thoại, ti vi, ô tô, những thiết bị điện thông thường nhất lần lượt xuất hiện, cuộc sống của Nhân tộc được cải thiện rất nhiều.

Địa vị của Thần Nông trong Nhân tộc cũng tăng vọt, ngoài một bộ phận nhỏ những người muốn tu hành, còn nhớ lời hứa của Vô Cực Đạo Quân năm xưa, muốn bái nhập Tam giáo, những người Nhân tộc còn lại gần như đã quên mất vị thánh hiền Nhân tộc này.

Lại qua hai mươi năm, cùng với sự xuất hiện của vũ khí, uy thế của Thần Nông đạt đến đỉnh phong, Nhân tộc cũng bắt đầu quật khởi.

Sự phát triển mấy chục năm, các tộc Hồng Hoang đều nhìn thấy, đặc biệt là cùng với sự xuất hiện của vũ khí khoa học kỹ thuật, khiến tu sĩ Hồng Hoang kinh hãi.

Vũ khí khoa học kỹ thuật bản thân nó không đáng sợ, nhưng tu sĩ đem những vũ khí này kết hợp với trận pháp, phù văn, lại trở nên vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có thể uy hiếp tiên nhân bình thường.

Khoa học kỹ thuật kết hợp với tu hành, đích thực là một con đường mới, có thể để rất nhiều người có tư chất không tốt đi đường tắt, thậm chí vượt cấp giết địch.

Nhưng càng nhiều người lại kinh hãi, dù sao lật đổ hệ thống tu luyện là đại sự, tuyệt đại bộ phận tu sĩ căn bản không thể chấp nhận.

Đặc biệt những người sống càng lâu, tư duy càng cũ, đạo tâm càng kiên định, cho rằng đây là tiết độc Đại Đạo, tiết độc sự tôn nghiêm

trưởng bối trong giới tu sĩ. "Thời cơ đã đến!" Một ngày, tại núi Côn Luân, Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh, đã phát ra tiếng lòng của mình: "Hệ thống tu luyện Hồng Hoang, con đường tu hành của chúng ta, là kinh qua Đại Đạo, lại kinh qua Thiên Đạo từng bước hoàn thiện, không dung tiết độc!" Lời này vừa ra, Nhân giáo, Tiệt giáo, Xiển giáo, đệ tử Tam giáo hưởng ứng, bắt đầu xuống núi hiệu triệu tu sĩ Hồng Hoang.

Đồng thời, đệ tử Tây Phương giáo cũng theo đó xuất động, nhưng không lâu sau, những đệ tử Tây Phương giáo này không thể không lui về.

Bởi vì Ma tộc cũng đồng dạng xuất động, nhưng lại có mục đích không giống họ, bắt đầu quét sạch Tây Phương, đốt lên ngọn lửa chiến tranh trên đại địa Tây Phương.

Trong vài tháng ngắn ngủi, đã phá hủy từng ngôi miếu thu thập tín ngưỡng do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thành lập ở khắp nơi.

Vốn dĩ Tây Phương giáo phải đợi sau Phong Thần, mới chuyển hóa thành Phật giáo, thành lập miếu vũ, thu thập tín ngưỡng.

Nhưng từ khi Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật gia nhập Tây giáo, liền triển khai nghiệp vụ này.

Đối với điều này, thấy có lợi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên sẽ không phản đối.

Thậm chí, họ còn có phương pháp thành lập Phật giáo, chỉ là bây giờ thời cơ không đúng, bây giờ Hồng Hoang lại có phe Đông Hải, lại có Ma giáo xuất hiện, bây giờ thành lập Phật giáo, liền tương đương với phản bội Hồng Quân, phản bội Huyền môn.

Một khi không có sự ủng hộ của Hồng Quân, họ dám chắc chắn, hai người sẽ khó mà đi được một bước.

Thế là, chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện này, nhưng không cản trở việc lén lút truyền bá tín ngưỡng ở Tây Phương.

Bây giờ, vào thời điểm mấu chốt này, Ma giáo lại gây rối, phá hủy miếu vũ, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cùng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đại nộ, chỉ có thể triệu hồi đệ tử Tây Phương giáo về trừ ma.

Trong một thời gian, Tây Phương trở nên vô cùng hỗn loạn, Phật ma tương tranh, căn bản không thể quan tâm đến chuyện của Nhân tộc.

Tam Thanh thấy vậy, cũng không có cách nào, tự nhiên đoán được, e rằng đây là kế của Đạo Kiếp, để Ma tộc kiềm chế Tây Phương giáo.

Nhưng dù vậy, họ vẫn có lòng tin, Tây Phương giáo vốn thực lực không mạnh, ảnh hưởng trong Hồng Hoang cũng không lớn, có hay không cũng không sao.

Rất nhanh, dưới sự hiệu triệu của Tam giáo, ngày càng nhiều tu sĩ tập hợp.

Chương 278

Danh nghĩa của họ chính là, bảo vệ quy tắc truyền thống, kiên quyết chống lại việc nghịch thiên cải đạo.

Thứ hai là, Nhân tộc hành vi nghịch thiên, Khoa Kỹ chi đạo họa loạn Hồng Hoang, nhiễu loạn trật tự Hồng Hoang, gia tốc Vô Lượng lượng kiếp, là đang tuyệt đường của tất cả người tu hành, phải ngăn chặn.

Đại nghĩa được đưa ra, người hưởng ứng cũng ngày càng nhiều, có người dẫn đầu, gần như là đại thế của Hồng Hoang, không có bất kỳ thế lực nào có thể chống lại.

Giờ khắc này, đệ tử Tam giáo, Đa Bảo, Quảng Thành Tử và những người khác đều ý khí phong phát, giống như người phát ngôn của Thiên Đạo, dẫn theo hàng tỷ vạn tu sĩ các tộc cuồn cuộn xuất phát đến Nhân tộc.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên ở trên Thiên Đình có thể nói là vô cùng ngưỡng mộ.

Hai nắm đấm siết chặt, trong lòng gào thét, người dẫn đầu này đáng lẽ phải là hắn, hắn mới là Thiên Đế, là chúa tể trên danh nghĩa của tam giới Hồng Hoang, là người quản lý trật tự.

Vậy mà, bây giờ đệ tử Tam giáo lại ngay cả một lời chào hỏi cũng không nói với vị Thiên Đế này, quả thực không coi hắn ra gì.

Điều này khiến Hạo Thiên phẫn nộ. "Bệ hạ, thời cơ đã đến, chúng ta tự nhiên phải tham gia vào!" Lúc này, Lục Áp bước tới, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt, nói: "Không cần ngưỡng mộ, chỉ là một đám hề nhảy múa mà thôi, bệ hạ tạm thời nhẫn nại một phen, tạm thời hạ thấp thân phận đi phụ họa, tranh đoạt quyền lợi trong liên minh này!"

Nói đến đây, Lục Áp lại trịnh trọng nói: "Nhưng bệ hạ phải nhớ, ngàn vạn lần không được ra mặt quá mạnh, chuyện ra mặt cứ để Tam giáo làm, bệ hạ chỉ cần lôi kéo lòng người là được, chỉ cần sau sự kiện này, bất luận thành bại, bệ hạ đều sẽ có thu hoạch!" "Được, vậy trẫm nghe theo Lục Áp đạo quân, trẫm sẽ phát ra hiệu triệu, hưởng ứng!" Nghe vậy, Hạo Thiên gật đầu.

Ngay sau đó, hắn cũng tại Thiên Đình phát ra tuyên ngôn tương tự Tam giáo, đại biểu cho Thiên Đình.

Đồng thời, liền dẫn theo một số ít tu sĩ của Thiên Đình, tiến về Nhân tộc, để hội hợp với Tam giáo.

Lúc này, khắp nơi trong Nhân tộc đều lòng người hoang mang, bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy sao có thể không biết?

Nhân tộc bây giờ không phải là Nhân tộc của ngày xưa, thiết bị thông tín vô cùng phát đạt, giữa các thành đều có liên lạc.

Trong Nhân tộc cũng có tu sĩ, tự nhiên rõ ràng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Vì thế, khi đệ tử Tam giáo dẫn theo vô số tu sĩ các tộc và tán tu cuồn cuộn tiến vào lãnh địa Nhân tộc, Nhân tộc lập tức hoảng sợ.

Nhưng Thái Cực Đạo Quân ở bộ lạc Chung Sơn thị lại thần tình hưng phấn.

Hắn biết, thời cơ đã đến, rất nhanh, vị trí Địa Hoàng sẽ rơi vào tay hắn.

Chỉ cần vào lúc mấu chốt nhất, sau khi Nhân tộc bị đả kích, hắn đứng ra là được.

Đến lúc đó, đệ tử Tam giáo phối hợp một trận, đại thế tự nhiên thành.

Lúc này, Thái Cực Đạo Quân đứng trên đỉnh một ngọn núi của bộ lạc Chung Sơn thị, mang lại cảm giác bày mưu tính kế, phủ khám sơn hà.

Sau lưng hắn, những tu sĩ Nhân tộc đi theo đều bị khí chất này chinh phục.

Tại thánh địa Nhân tộc, lúc này cũng tụ đầy người.

Đây đều là những Tiên Thiên Nhân tộc năm đó, trong các bộ lạc lớn cũng đều là cấp bậc lão tổ tông.

Trong đó ngay cả Nhân tộc Tam Tổ, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị cũng đều từ trong bế quan đi ra. "Phục Hy đại nhân, bây giờ tình hình Nhân tộc nguy cấp, những tu sĩ Hồng Hoang kia đến không có ý tốt, ngài xem phải làm sao?" "A, Nhân Hoàng bệ hạ, hay là chúng ta mời Thủy Tổ lão nhân gia ra, có Thủy Tổ lão nhân gia ở đây, những tu sĩ Hồng Hoang kia tuyệt đối không dám làm gì Nhân tộc chúng ta?" Trong đại điện, một đám Tiên Thiên Nhân tộc lần lượt lên tiếng, tranh cãi không ngớt, có người còn muốn mời Đạo Kiếp ra.

Đề nghị này cũng được tuyệt đại đa số người tán thành.

Dù sao trong Hồng Hoang bây giờ, ai mà không biết vị Đạo Tôn Đạo Kiếp này là đệ nhất nhân Hồng Hoang, là sự tồn tại ngay cả Thiên Đạo cũng kiêng kỵ.

Bây giờ, họ lại là do đệ tử của Đạo Tôn là Nữ Oa sáng tạo ra, Nhân Hoàng Phục Hy cũng là đệ tử của Đạo Tôn, tự nhiên coi vị Đạo Tôn này là thần chí cao, là Thủy Tổ của Nhân tộc.

Trong mắt họ, chỉ cần vị này ra tay, có chuyện gì không giải quyết được sao?

Ngay cả Nhân tộc Tam Tổ cũng gật đầu tán thành, hy vọng Phục Hy có thể liên hệ với Đạo Kiếp.

Thấy vậy, Phục Hy lắc đầu, trong lòng thầm nói: "Xem ra Nhân tộc quả thực cần phải trải qua một trận kiếp nạn, nếu không căn bản không thể trưởng thành, căn bản không biết tự lập!" Hễ có chuyện là sợ hãi, đem hy vọng gửi gắm vào người khác, hành vi này vô cùng nhu nhược, một chủng tộc như vậy sao có thể huy hoàng? "Không cần nữa, đề nghị này tuyệt đối không được!" Phục Hy giơ tay, đè xuống giọng nói của mọi người, tiếp theo lạnh lùng nói: "Nhân tộc ta sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà lùi bước, kinh động đến Sư tôn lão nhân gia?" "Nếu chỉ có chút bản lĩnh đó, chi bằng nhận thua đi, để những tu sĩ Hồng Hoang kia phá hủy khoa học kỹ thuật của chúng ta, chúng ta lại quay về thời đại nguyên thủy, sống những ngày ăn lông ở lỗ, ở trong hang động đi!" "Có thể sao?" "Tuyệt đối không được, Nhân tộc chúng ta khó khăn lắm mới phát triển được như hôm nay, người dân được sống những ngày tốt đẹp, sao có thể lại biến về như cũ?" Nghe vậy, mọi người liên tục lắc đầu, đùa sao, quen với cuộc sống thoải mái rồi, muốn quay lại sao có thể?

Những Tiên Thiên Nhân tộc có tu vi này, cũng sẽ không đồng ý.

Khoa học kỹ thuật của Nhân tộc bây giờ không chỉ dùng trên người phàm nhân, họ cũng là người được hưởng lợi.

Chiến giáp, vũ khí, máy dò, máy quét mã kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và tu hành, những thứ này đã cung cấp cho họ quá nhiều tiện lợi, cũng khiến chiến lực tăng cường.

Một khi nhận thua, không chỉ phàm nhân sẽ quay về nguyên thủy, mà những thứ này họ cũng sẽ mất đi. "Hừ, đã không nỡ, vậy thì chống cự đến cùng, chết trận thì sao?

Hồng Hoang từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, chủng tộc nào lớn mạnh mà không trải qua vô số cuộc chiến tranh tàn khốc?

Từ Long Hán kiếp, Tiên Thiên tam tộc tranh bá, đến Vu Yêu chi

chiến, một chủng tộc muốn trưởng thành, thậm chí trở thành bá chủ Hồng Hoang, không phải đều dựa vào sức mạnh để tranh đoạt sao?" "Thế nhưng các ngươi lại một lòng muốn mượn sức mạnh của người khác, đem tính mệnh của mình đặt trong tay kẻ khác, đó là việc làm của kẻ minh trí sao?" "Sư tôn lão nhân gia đích thực có thể dễ dàng giải quyết nguy cấp của Nhân tộc, nhưng nếu Sư tôn lão nhân gia không ở đây thì sao?

Hoặc có việc không thể thoát thân, hoặc bế tử quan cảm ngộ Đại Đạo?

Chẳng lẽ ngồi đây chờ chết sao?" "Hễ có chuyện là đem hy vọng gửi gắm vào người khác, là hành vi ngu xuẩn!" Mỗi câu nói của Phục Hy đều vô cùng xoáy sâu vào lòng người, khiến một đám Tiên Thiên Nhân tộc tâm thần chấn động mạnh.

Cuối cùng, Toại Nhân thị lên tiếng, nói: "Nhân Hoàng, xin ngài hạ lệnh, Nhân tộc chúng ta thề chết chống cự, tuyệt không thỏa hiệp!" "Không sai, thề chết chống cự, tuyệt không thỏa hiệp!" Sau khi Toại Nhân thị lên tiếng, những Tiên Thiên Nhân tộc khác cũng lần lượt lên tiếng. "Tốt, vậy theo bần đạo đến quan khẩu, chờ đợi đại quân chinh thảo giáng lâm!" Phục Hy phất tay áo, đi đầu ra khỏi thánh địa Nhân tộc, những Tiên Thiên Nhân tộc khác cũng cuồn cuộn theo sau.

Rất nhanh, từng đạo mệnh lệnh được truyền đi, các thành, các bộ lạc lớn bắt đầu tập kết quân đội.

Nhân tộc có động tĩnh lớn như vậy, rất nhanh đã kinh động những thám tử ẩn nấp trong Nhân tộc.

Thế là, từng đạo tin tức nhanh chóng được truyền đi.

Lúc này, tại một vùng bình nguyên cách Nhân tộc hàng tỷ dặm, đệ tử Tam giáo mang theo đại quân đã sớm chờ ở đây.

Chương 279

Rất nhanh, từng viên Truyền Âm Thạch vỡ ra, từng đạo tin tức liên quan đến Nhân tộc bây giờ được tiếp nhận. "Nhân tộc này lá gan lớn thật, lại dám tập kết quân đội, muốn chống cự đến cùng với chúng ta sao?" Quảng Thành Tử bóp nát một viên Truyền Âm Thạch, khóe miệng lộ ra vẻ châm chọc. "Thật không ngờ, Nhân tộc lại đưa ra lựa chọn như vậy, chẳng lẽ là mệnh lệnh của Phục Hy?

E rằng ngoài Phục Hy, cũng không ai có thể ra lệnh cho Nhân tộc ngày nay!" Đa Bảo rơi vào trầm tư.

Huyền Đô gật đầu, nhưng lại nói: "Nhưng Phục Hy Thánh nhân có tự tin gì mà để Nhân tộc chống lại chúng ta?

Chút sức mạnh kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và tu hành của Nhân tộc tuy tiềm lực to lớn, nhưng bây giờ những vũ khí đó nhiều nhất cũng chỉ có thể uy hiếp Thiên Tiên và Chân Tiên, đối với chúng ta căn bản vô dụng!" "Phục Hy tuy là Thánh nhân, nhưng chẳng lẽ có thể tự mình ra tay với chúng ta sao?

Phải biết rằng, sư tôn đang nhìn đó!" Đối với điểm này, Huyền Đô tự tin, trong Hồng Hoang, bối phận đẳng cấp vô cùng rõ ràng.

Ở thời đại này, người mạnh nhất cũng là bối phận lão làng nhất, không ai khác ngoài Hồng Quân và Đạo Kiếp.

Tiếp theo là chư Thánh, và một số người như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Minh Hà tuy chưa thành đạo, nhưng bối phận không thua kém Tam Thanh và các đại năng tiên thiên đỉnh cấp khác.

Sau đó là một số Chuẩn Thánh bình thường, đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cuối cùng mới đến những tiểu bối này.

Theo lẽ thường, người có bối phận cao, trừ phi vãn bối cố ý đắc tội, chọc giận tiền bối, nếu không trong tình huống bình thường, tiền bối sẽ không trực tiếp ra tay với vãn bối.

Đặc biệt là chư Thánh, dưới Thánh nhân đều là con kiến, Thánh nhân đều có sự kiêu ngạo của mình, chỉ cần không tiết độc, chọc giận Thánh nhân, Thánh nhân sẽ không ra tay với ngươi, nhiều nhất là tính kế một phen.

Đương nhiên, Thánh nhân tính kế một phen, cũng sẽ khiến người dưới Thánh nhân ăn không tiêu.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ví như Chuẩn Đề, trong số các Thánh nhân là kẻ vô sỉ nhất, không biết xấu hổ nhất, hắn không quan tâm là trưởng bối hay tiểu bối, chỉ cần có lợi cho Tây Phương, hoặc đắc tội hắn, dù là Thiên Tiên, hắn cũng sẽ trực tiếp ra tay.

Điểm này cũng khiến Chuẩn Đề có danh tiếng không tốt trong Hồng Hoang, nhưng cũng là vị Thánh nhân mà tu sĩ Hồng Hoang sợ nhất.

Dù sao Chuẩn Đề tuy là một trong những kẻ yếu nhất trong số các Thánh nhân, nhưng hắn không cần mặt mũi.

Như Nữ Oa, Lão Tử tuy mạnh, nhưng sẽ không dễ dàng ra tay, vì thế, tu sĩ Hồng Hoang ngược lại không sợ.

Tiếp theo, dưới Thánh nhân nổi tiếng nhất chính là Nhiên Đăng.

Về phần Phục Hy, Nữ Oa, Huyền Đô tin tưởng vào nhân phẩm của họ. "Chúng ta đi, xuất phát đến Nhân tộc!" Biết được hành động của Nhân tộc, họ không do dự nữa, trực tiếp dẫn liên quân tiến vào địa phận của Nhân tộc.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một đám mây ma ùn ùn kéo đến, khiến

mọi người sắc mặt biến đổi, cảnh giác.

Chỉ thấy từ trong mây ma đi ra mấy ngàn tu sĩ Ma tộc, người dẫn đầu tu vi không cao, chỉ có Huyền Tiên đỉnh phong, nhưng khí chất lại phi phàm, giống như con của ma đạo.

Sau lưng hắn, là bốn vị đại ma Chuẩn Thánh, từng người khí tức cổ lão, mấy ngàn ma tộc còn lại cũng đều sát khí ngùn ngụt, thần tình lạnh lùng, tu vi kém nhất cũng là Kim Tiên.

Đội hình này không thể nói là không mạnh mẽ, khiến Huyền Đô, Quảng Thành Tử và những người khác cảnh giác. "Ma tộc?

Sao lại xuất hiện ở Nhân tộc!" "Kẻ dẫn đầu kia là ai, khí chất trên người hắn cho ta một cảm giác là Đạo Quân chuyển thế, chẳng lẽ Ma tộc cũng có Đạo Quân chuyển thế sao?" "Nhìn kìa, thứ họ mặc trên người, và cầm trong tay!" Quan sát kỹ, Quảng Thành Tử và những người khác đều biến sắc, phát hiện trên người những ma tộc này đều mặc chiến giáp khoa học kỹ thuật do Nhân tộc chế tạo, trên chiến giáp có trận pháp đang lóe sáng, là sức mạnh kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và tu hành, lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ.

Còn nữa, pháp bảo trong tay những ma tộc này cũng vô cùng kỳ quái, rất nhiều thứ họ chưa từng thấy, hiển nhiên, cũng xuất phát từ Nhân tộc.

Điều này khiến họ hiểu ra, Ma tộc chạy đến Nhân tộc, lấy được một số vũ khí của Nhân tộc, chẳng lẽ là đi cướp bóc Nhân tộc?

Nhưng bây giờ họ đến tìm phiền phức cho Nhân tộc, tự nhiên không muốn trở thành kẻ địch của Ma tộc nữa.

Thế là, Đa Bảo đứng ra, nói: "Chư vị đạo hữu của Ma tộc, không biết các vị...?" "Hừ!" Nhưng Đa Bảo chưa nói xong, đã bị Vạn Sơ cắt ngang, Vạn Sơ cười lạnh nói: "Sao?

Ta và Nhân tộc làm giao dịch, đổi lấy một số vật phẩm khoa học kỹ thuật để dùng, cũng cần các ngươi quản sao?" "Gì?

Làm giao dịch với Nhân tộc?" Điều này khiến đệ tử Tam giáo và liên minh tu sĩ sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm nói không hay.

Nếu giao dịch thứ khác, thì không sao, nhưng giao dịch những sản phẩm khoa học kỹ thuật này thì khác rồi.

Họ đến đây làm gì?

Tự nhiên là để tiêu hủy những sản phẩm khoa học kỹ thuật này, và uy hiếp Nhân tộc không sản xuất nữa.

Nhưng bây giờ Nhân tộc và Ma tộc giao dịch, những sản phẩm khoa học kỹ thuật này cũng rơi vào tay Ma tộc, chẳng phải cũng phải đi uy hiếp Ma tộc sao?

Hơn nữa, uy hiếp Nhân tộc, Ma tộc mất đi đối tượng giao dịch, chẳng phải sẽ tìm họ tính sổ sao?

Như vậy, kẻ địch lần này, sẽ từ Nhân tộc biến thành Nhân tộc và Ma tộc hai tộc.

Sắc mặt Đa Bảo khó coi, nhưng vẫn hòa nhã nói: "Vị đạo hữu này, chẳng lẽ Ma tộc không biết sự nguy hại của sản phẩm khoa học kỹ thuật sao?

Tuy tiên ma đối lập, nhưng mọi người đều là người tu đạo, mục đích cuối cùng đều là tu hành thành đạo.

Giao dịch những thứ này với Nhân tộc, chẳng phải ngay cả môi trường tu luyện cũng bị phá hỏng sao?" "Nói bậy!" Nghe vậy, Vạn Sơ cười lạnh, quát lên một tiếng, nói: "Khoa kỹ chi đạo gây hại Hồng Hoang thế nào?

Ngươi nghe tên khốn nào nói mấy lời nhảm nhí đó vậy!" Chỉ vào

những sản phẩm khoa học kỹ thuật treo, ôm trên người những ma tộc xung quanh, hắn nói: "Nhìn xem, những vũ khí, áo giáp này có thể tăng cường chiến lực cá nhân, tương đương với một loại pháp bảo khác.

Những chiếc đèn, ti vi, vật phẩm mạng này đặt trong động phủ, có thể tăng thêm niềm vui cho cuộc sống, càng tiện lợi cho rất nhiều việc, tốt biết bao.

Lại nói phá hoại trật tự Hồng Hoang, ta thấy các ngươi mới là kẻ có ý đồ xấu xa!" "Nói bậy, ngươi đang xuyên tạc sự thật, chẳng lẽ ngươi không biết những thứ này tuy tiện lợi cho rất nhiều việc, cũng có thể tăng cường chiến lực của tu sĩ cấp thấp và phàm nhân, nhưng lại sẽ lật đổ con đường tu hành, khiến người ta trở nên lười biếng, không có tâm theo đuổi Đại Đạo, cứ thế này mãi, Hồng Hoang sẽ không còn là Hồng Hoang, người cầu đạo chân chính sẽ ngày càng ít đi!" Quảng Thành Tử nghe vậy đại nộ, chỉ vào Vạn Sơ tức giận quát: "Biết điều thì mau buông đồ trong tay xuống, cút về Tây Phương, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Trong số các đại đệ tử của Tam giáo, tính tình của hắn là tệ nhất, dễ bị kích động, bây giờ tính nóng nảy nổi lên, không hề có chút khách khí nào, lại khiến Đa Bảo và Huyền Đô sắc mặt biến đổi.

Nhưng Quảng Thành Tử tự nhiên không sợ, chưa nói đến hậu đài cứng, chỉ riêng liên quân tu sĩ lần này đã có hơn vạn tỷ, đại biểu cho dân ý, đại thế, càng không cần phải sợ.

“Đang uy hiếp ta?

Chương 280

Ha ha!" "Ha ha!" Lời này vừa thốt ra, trên quần đảo vang lên tiếng cười lớn, tựa như nghe được chuyện nực cười nhất thế gian.

Phải biết rằng, Ma là gì?

Đó chính là kiêu trương bá đạo, tàn nhẫn vô tình, không giảng đạo lý, tùy tâm sở dục, đại tự tại, đại tiêu dao, chính là chủng tộc tà ác nhất thế gian.

Một chủng tộc như vậy lại sợ người khác uy hiếp sao?

"Được!

Đã như vậy, chư vị hà tất nói nhảm với hắn, trực tiếp diệt đám Ma tộc này đi, phản chính Ma tộc cũng không phải thứ tốt lành gì, chúng ta coi như thuận tay trừ hại cho Hồng Hoang!" Bị người ta cười nhạo, Quảng Thành Tử căn bản không cách nào nhẫn nhịn, trực tiếp ra tay, tế ra Phúc Hải Ấn, hướng về phía Vạn Sơ Đạo Quân nện xuống.

"Hừ!" Thấy đối phương cư nhiên dám ra tay, bốn vị Chuẩn Thánh Ma tộc sau lưng Vạn Sơ hừ lạnh một tiếng, thánh uy di mạn, nhất thời ma uy khủng bố cuồn cuộn quét ngang bát phương.

Trong đó một vị Ma Đạo Chuẩn Thánh nhấc tay liền đem Phúc Hải Ấn của Quảng Thành Tử đánh bay ra ngoài, đồng thời, đại thủ chộp về phía Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử sắc mặt đại biến, đối phương là Chuẩn Thánh, hắn chỉ là Đại La, căn bản không phải đối thủ, lập tức lệ quát một tiếng: "Các ngươi còn đợi cái gì?" Nghe vậy, Huyền Đô và Đa Bảo liếc nhau, nhao nhao ra tay.

Đồng thời, các Chuẩn Thánh đại năng trong liên minh cũng đều nhao nhao ra tay, trong nháy mắt hơn hai mươi luồng khí tức Chuẩn Thánh di mạn khắp nơi.

Điều này khiến bốn vị Chuẩn Thánh đại ma sắc mặt biến đổi, không nghĩ tới trận dung liên minh lần này lại to lớn như thế, cư nhiên có hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh đại năng.

Phải biết rằng, cả cái Hồng Hoang có bao nhiêu Chuẩn Thánh?

E rằng tính cả những kẻ ẩn cư không màng thế sự, tối đa cũng sẽ không quá ba con số, vậy mà ở đây đã tụ tập mấy chục người.

"Rút, hướng về phía Nhân tộc rút lui!" Vạn Sơ sắc mặt cũng biến đổi, không đánh mà lui.

Hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh đại năng quá khủng bố, chưa kể trong liên minh Đại La Kim Tiên càng là không ít, chút người này của bọn hắn căn bản không đủ xem.

Đúng lúc này, cuồn cuộn sát khí hung dũng, sát na gian, bầu trời như hóa thành huyết hồng, vô biên sát lục khí tức di mạn.

"Ồ, nơi này thật náo nhiệt!" Một tiếng nói khẽ từ trong đám mây huyết sát truyền đến, chỉ thấy một đám tu sĩ tướng mạo thập phần kỳ đặc, ăn mặc cổ quái từ phương xa đi tới.

Đám tu sĩ này lấy bốn thân ảnh cao lớn vĩ ngạn làm chủ.

Nam thì thân tài cao lớn xấu xí vô cùng, mỗi một người đều khoác áo đỏ thẫm, như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nữ thì mạo mỹ vô cùng, thân hình a na, mị hoặc thiên thành.

Bốn người dẫn đầu, trên thân cư nhiên di mạn khí tức Chuẩn Thánh.

"A Tu La nhất tộc?" Thấy tình cảnh này, đám người Quảng Thành

Tử nhao nhao biến sắc.

Bọn hắn tự nhiên biết A Tu La tộc, chủng tộc đản sinh từ Huyết Hải, nãi là Minh Hà Lão Tổ mô phỏng Nữ Oa tạo nhân mà sáng tạo ra.

Nhưng khác với Nhân tộc, chủng tộc này thiên sinh hỉ hiếu sát lục, chiến lực mạnh đến đáng sợ, khuyết điểm là năng lực phồn diễn kém.

"Tứ Đại A Tu La Vương!" Đối với Tứ Đại A Tu La Vương, mọi người đều thập phần kiêng kị.

Bốn vị Chuẩn Thánh đi theo Sát Lục Chi Đạo, tuyệt đối là những nhân vật không dễ chọc.

"Không sai, là chúng ta.

Bản vương đang chuẩn bị hồi Huyết Hải, vừa vặn đi ngang qua Nhân tộc, gặp phải chuyện náo nhiệt như vậy.

Thú vị, thú vị!" Đế Thích Thiên mặt mang nụ cười, tự tiếu phi tiếu nhìn liên quân.

Mặc dù số lượng liên quân thập phần to lớn, nhưng hắn không có mảy may sợ hãi.

Bà Nhã cũng cười nói: "Bất quá nhìn bộ dạng này, giống như đang ở đây chặn đường cướp bóc vậy, có ý tứ gì đây?" La Hầu (La Khiên Đà) thì nhìn về phía Ma tộc, châm chọc nói: "Ma tộc chư vị đạo hữu, Ma tộc không phải là chủng tộc hung tàn âm hiểm nhất sao?

Sao lại bị chặn đường ở đây?

Thật không phù hợp tính cách Ma tộc!" Mặc dù lần này tới hỗ trợ, nhưng đối với Ma tộc hắn y nguyên không có hảo cảm.

Hai tộc đều thuộc dạng tà ác chủng tộc, thị huyết, tự nhiên sẽ không khách khách khí khí.

"Nga?

Vậy sao?

Vậy để bản tọa nhìn xem tính cách A Tu La các ngươi thế nào.

Đám gia hỏa này chặn ở đây, các ngươi có năng nại thì giết sạch bọn hắn, xông ra ngoài đi!" Một vị Chuẩn Thánh đại ma của Ma tộc cười lạnh nói.

"A, ta cũng không ngốc như vậy!" Hai bên hỗ tương châm chọc, cũng thỉnh thoảng châm chọc Quảng Thành Tử cùng Tam Giáo, khiến sắc mặt đệ tử Tam Giáo và liên quân thập phần khó coi.

Bọn hắn há có thể nhìn không ra, A Tu La tộc và Ma tộc giống nhau, là đến giúp Nhân tộc, ở đây gây chuyện.

Lại nhìn xem, trên thân người A Tu La tộc cũng mang theo trang bị khoa kỹ của Nhân tộc, ý tứ quá rõ ràng.

Một cái Ma tộc đã không dễ chơi, hiện tại lại thêm một cái A Tu La tộc, quả thực có chút nan giải.

Đương nhiên, đệ tử Tam Giáo cũng chỉ là sắc mặt khó coi một chút, nhưng không đến mức sợ hãi.

"Chúng ta trước giải quyết Nhân tộc, không cần ở đây dây dưa với bọn hắn, để phòng biến cố!" "Không sai, Ma tộc Đại Tự Tại Thiên Ma và U Minh Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ đều là đệ tử của Đạo Tôn, đều là sư huynh sư tỷ của Phục Hy Nhân Hoàng, căn bản là mặc chung một cái quần!" Thấy thế, mấy tên Chuẩn Thánh đại năng đứng ra, thương nghị với Đa Bảo cùng những người khác.

Cuối cùng, đạt thành hiệp nghị, không thèm để ý tới sự khiêu khích và trào phúng của Ma tộc cùng A Tu La tộc, trực tiếp mở đường tiến lên.

"Phàm là có kẻ ngăn cản, giết không tha!

Chư vị không cần sợ, vô luận Đại Tự Tại Thiên Ma hay Minh Hà Lão Tổ về sau muốn tìm phiền phức, Tam Giáo giáo chủ của chúng ta đều sẽ đứng ra!" Quảng Thành Tử lạnh lùng nói.

Chương 281

"Không sai, đây là Sư tôn lão nhân gia thân khẩu nói!" Huyền Đô cũng gật đầu đạo.

Lời này vừa ra, những tu sĩ còn có chút do dự, đặc biệt là các Chuẩn Thánh đại năng không còn do dự nữa.

Kỳ thật tham gia liên minh lần này, bọn hắn lo lắng nhất không phải những tu sĩ bình thường kia, tuyệt đại bộ phận đều là đục nước béo cò.

Nhưng những Đại La và Chuẩn Thánh đại năng thì khác, bọn hắn tại Hồng Hoang đều có danh có tính.

Phải biết rằng, vô luận Ma tộc hay Nhân tộc đều có Thánh Nhân, ngay cả Minh Hà Lão Tổ của A Tu La tộc cũng là một trong những kẻ mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Một khi mấy vị này về sau tìm phiền phức, bọn hắn căn bản không có cách nào trốn.

Hiện tại có đại đệ tử Tam Giáo buông lời, bọn hắn cũng an tâm hơn nhiều.

"Làm sao bây giờ?" Nhìn liên minh đại quân bắt đầu tiến lên, người của Ma tộc và A Tu La đều nhao nhao biến sắc.

Đúng lúc này, Vạn Sơ mâu quang hướng về phía một thanh niên A Tu La tộc nhìn lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó hiểu.

"Đạo Quân đi theo Sát Lục Chi Đạo?

Thật hiếm thấy!" Thanh niên kia tự nhiên là Lục Nhẫn, tuy nhiên là Chuyển Thế Đạo Quân, nhưng Vạn Sơ lại không hề quen biết, nhưng hắn lại cảm thụ được Đạo Quân bản nguyên khí tức trong cơ

thể đối phương.

Đạo Quân bản nguyên cường đại biết bao?

Cho dù chuyển thế y nguyên không cách nào hoàn toàn ma diệt.

Tại thời khắc này, Thần Nông cùng những người khác mang theo một chúng Tiên Thiên Nhân tộc đi ra, nhân số không nhiều, chỉ có mấy vạn.

Mấy vạn Tiên Thiên Nhân tộc này, trừ Toại Nhân Thị tam tổ, những người khác ngay cả một cái Đại La Kim Tiên cũng không có.

Thần Nông hướng về phía Vạn Sơ và Lục Nhẫn đánh cái chắp tay, sau đó nhìn về phía đệ tử Tam Giáo và liên quân, lạnh lùng nói: "Chư vị có ý gì?

Muốn cùng Nhân tộc ta khai chiến sao?" "Thần Nông, đừng nói nhảm nữa.

Mục đích lần này của chúng ta mọi người đều lòng dạ biết rõ.

Ta cũng không nói nhảm, trực tiếp nói cho ngươi biết, Nhân tộc nhất định phải tiêu hủy khoa kỹ sản vật, cũng hướng về phía Nhân Đạo phát thệ, sẽ không bao giờ tái phạm chuyện này nữa, nếu không thì..." Quảng Thành Tử cười lạnh nói.

Huyền Đô và Đa Bảo cũng gật đầu.

Lúc này, Hạo Thiên cũng đứng ra.

Hắn vẫn luôn điệu thấp, lần đầu tiên đứng ra nói: "Tam Giới trật tự không dung phá hư.

Bản đế thân vi Thiên Đế, tự nhiên cũng muốn duy hộ Hồng Hoang trật tự, cho tu sĩ một cái an ninh tu luyện hoàn cảnh.

Khoa kỹ điên phúc truyền thống tu hành, không thể để nó tồn tại.

Đây không chỉ là tiếng lòng của Bản đế và Tam Giáo, mà là tiếng lòng của cả Hồng Hoang, của vô số tu sĩ!" Hạo Thiên vừa nói như vậy, khiến Quảng Thành Tử cùng đệ tử Tam Giáo thập phần khó chịu.

Lời kịch này, hiển nhiên nhìn ra Hạo Thiên đang tranh nổi bật vào lúc này.

"Trò cười!

Đại biểu Tam Giới?

Ngươi là cái thá gì?

Tự xưng Thiên Đế, ai thừa nhận?

Nhân tộc ta khả không thừa nhận!" Hiên Viên đứng ra cười lạnh, chọc Hạo Thiên tức đến sắc mặt thiết thanh.

Sau đó, Hiên Viên lại chỉ vào đám người Quảng Thành Tử nói: "Bớt nói nhảm, chút câu đương kia thật coi là ta không biết sao?

Nhanh cút đi, không rảnh để ý tới các ngươi.

Muốn ta tiêu hủy khoa kỹ?

Không có khả năng!" "Ngươi xác định?" Nghe vậy, đệ tử Tam Giáo cùng đám người Hạo Thiên sắc mặt âm trầm xuống.

Bọn hắn liếc nhau, tiến lên một bước.

Đồng thời sau lưng bọn hắn, mật mật ma ma liên minh tu sĩ cùng hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh nhao nhao trán phóng khí tức, hướng về phía Thần Nông áp bách tới.

Hàng ức triệu Hồng Hoang tu sĩ, lại thêm hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh, trận dung bực này, khí tức liên hợp lại, cho dù là Thánh Nhân cũng phải động dung.

Vô luận Nhân tộc, Ma tộc hay A Tu La tộc, sắc mặt mọi người đều đại biến.

"Oanh!" Đúng lúc này, trên Côn Luân Sơn, thánh uy hạo đãng, chấn hám thương khung.

Ba cỗ khí tức bàng đại hung dũng, chấn động cả Hồng Hoang.

Khẩn tiếp theo, ba đạo thân ảnh từ Côn Luân Sơn đi ra.

Trong đó Lão Tử đi tới bên ngoài Nhân tộc thánh địa, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi tới Bất Chu Sơn.

Thông Thiên Giáo Chủ thì trực tiếp đạp nhập vào U Minh Huyết Hải.

"Nguyên Thủy, ngươi muốn làm gì?" Trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa mặt lạnh như sương, một bước đạp ra, mục quang trực thị Nguyên Thủy.

"Không có gì, chặn cửa!" Nguyên Thủy thần tình lạnh mạc.

Muốn làm gì?

Chương 282

Còn không đủ rõ ràng sao?

Tại Nhân tộc thánh địa, Phục Hy nhìn lão đạo nhân già nua đứng ngoài thánh địa, lắc đầu, không có để ý tới.

Hắn tự nhiên biết Lão Tử muốn phòng ngừa hắn ra tay, cố ý đến chặn cửa.

Bất quá hắn lại không thèm để ý, màn nháo kịch lần này, Sư tôn nhà mình sớm đã có bố trí, căn bản không cần lo lắng.

Tại U Minh Huyết Hải, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ chặn cửa, Minh Hà sắc mặt khó coi.

Hắn cùng Thông Thiên đánh một trận thì khẳng định không phải đối thủ.

Chưa thành Đạo, tu vi kẹt tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên sẽ không tự tìm mất mặt.

Nhưng khiến Minh Hà não nộ là, Thông Thiên Giáo Chủ cư nhiên không chỉ chặn cửa, mà trực tiếp đạp nhập Huyết Hải, tế ra Thanh Bình Kiếm, một kiếm hướng về phía Huyết Hải đại điện trảm xuống.

"Thông Thiên, khinh người quá đáng!" Minh Hà đại nộ, quả thực nhẫn vô khả nhẫn, trực tiếp tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đem cả đại điện bao trùm.

Đồng thời, Huyết Hải Đại Trận khai khải, ức vạn Huyết Thần Tử thao khống, khiến Huyết Hải Đại Trận bạo phát quang mang khủng bố.

"Đương!" Kiếm quang tiêu tán, Thông Thiên mỉm cười, nói: "Minh Hà đạo hữu, hữu lễ!" "Thông Thiên!

Ngươi là Thánh Nhân, bần đạo không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng không nên khi phụ người như thế!

Bần đạo không sợ ngươi!" Minh Hà từ trong Huyết Hải đại điện đi ra, lạnh lùng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại sững sờ, chỉ thấy khí tức trên người Thông Thiên Giáo Chủ đang giảm yếu, rất nhanh liền rơi xuống dưới Thánh Nhân, dừng lại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"...." Minh Hà khó hiểu, rõ ràng cảm ứng được đối phương đang áp chế tu vi.

Chỉ nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Minh Hà đạo hữu, tại Hồng Hoang người có Kiếm đạo sở thành không nhiều, bần đạo nan cầu nhất đối thủ.

Đạo hữu tuy nhiên vị thành Thánh, nhưng Kiếm đạo tu vi lại không yếu, khả phủ tứ giáo một phen?" "Cùng ta tỷ kiếm?" Lời này lại làm cho Minh Hà có chút mộng bức, cảm thấy không thể tin được.

Thông Thiên Giáo Chủ không đi chặn cửa, không tham dự chuyện Nhân tộc, cư nhiên chạy tới đây tỷ kiếm?

Thấy Minh Hà chần chờ không mở miệng, Thông Thiên lại nói: "Yên tâm, bần đạo sẽ không lấy tu vi áp người, hai ta cùng cảnh giới đánh một trận!" "Tốt!" Thông Thiên đã nói đến nước này, Minh Hà mặc dù thập phần khó hiểu, nhưng lại không có lý do cự tuyệt.

Hắn đích xác không phải đối thủ của Thánh Nhân Thông Thiên, nhưng người ta đã áp chế tu vi, cùng cảnh giới đánh một trận, nếu còn lùi bước thì mặt mũi để đâu.

Thấy Minh Hà gật đầu, Thông Thiên vui vẻ, lập tức hai người trực tiếp rời khỏi U Minh Huyết Hải, đi tới Thái Cổ Tinh Không.

Chuẩn Thánh chi chiến không cần thiết đi tới Hỗn Độn Tinh Vực,

Thái Cổ Tinh Không là đủ rồi.

Ngay khi hai người vừa rời đi, U Minh Huyết Hải liền liệt khai một cái miệng lớn khổng lồ, cuồn cuộn u minh chi khí di mạn.

Khẩn tiếp theo, mười hai đạo thân ảnh bàng đại từ U Minh Giới phía dưới Huyết Hải đi ra.

Khí tức tuyên cổ thương lương phả vào mặt.

Trong mười hai cỗ khí tức khủng bố này, có mười một cỗ khí tức hách nhiên siêu việt Chuẩn Thánh, nhưng lại chưa đạt tới Hỗn Nguyên Thánh Nhân cảnh giới.

Nhưng dù là như thế, cũng y nguyên khiến người ta chấn hám.

Vừa xuất hiện, huyết khí bàng đại trong nháy mắt bao phủ thương khung, hướng về phía Hồng Hoang lung tráo tới.

Khẩn tiếp theo, mười hai tôn thân ảnh bàng đại trực tiếp xé rách hư không, hàng lâm Nhân tộc, xuất hiện tại chiến trường nơi Thần Nông cùng đám người Quảng Thành Tử đang đối trì.

"Oanh!" Một khắc này, cả Nhân tộc, nãi chí phụ cận Bất Chu Sơn đều di mạn một cỗ uy áp khiến người ta hít thở không thông, thượng trấn Cửu Thiên, hạ trấn Cửu U.

"Thập Nhị Tổ Vu!" Nhìn thấy người tới, cảm thụ cỗ khí tức hít thở không thông kia, vô luận Nhân tộc nhất phương hay liên minh nhất phương đều biến sắc.

Đặc biệt là đám người Quảng Thành Tử, sắc mặt càng trắng bệch.

"Đáng chết, là Thập Nhị Tổ Vu!" "Đám man tử này sao lại đi ra?

Khí tức trên người bọn hắn..." Cùng lúc đó, Lão Tử và Nguyên Thủy đang chặn cửa tại Nhân tộc thánh địa và đỉnh Bất Chu Sơn cũng đều nhao nhao sắc mặt đại biến.

Không biết vì sao, khi Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, bọn hắn cư nhiên có loại dự cảm không tốt.

Cỗ khí tức này khiến bọn hắn cũng cảm thấy kinh tủng.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, ngoại trừ Thủ đại Hậu Thổ và Hậu Nghệ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong ra, các Tổ Vu còn lại toàn bộ đều là Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Nếu là tu sĩ khác đạt tới cảnh giới như vậy, Tam Thanh sẽ không để ý, nhưng Thập Nhị Tổ Vu thì khác.

Bán Bộ Hỗn Nguyên cảnh Tổ Vu liên hợp lại, đủ để khiến Thánh Nhân run rẩy.

Tại phương Tây, trên Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang giám thị Đại Tự Tại Thiên Ma cũng biến sắc.

"Đi ra rồi?

Sư huynh, làm sao bây giờ?

Lần này..." Chuẩn Đề thần sắc biến huyễn.

"Thất bại rồi.

Thập Nhị Tổ Vu man hoành vô lý, căn bản sẽ không giảng quy tắc, trừ phi Đạo Tôn ra mặt, những người khác đều không thể ước thúc bọn hắn!" Tiếp Dẫn thần sắc biến đắc càng thêm tật khổ.

Hắn cũng không nghĩ tới Thập Nhị Tổ Vu sẽ xuất hiện, lại còn lấy thân phận Bán Bộ Hỗn Nguyên xuất hiện.

Phải biết rằng, Ngũ Thánh đều đang kiềm chế Thánh Nhân của Đông Hải nhất mạch, căn bản không có ai kiềm chế Thập Nhị Tổ Vu.

Chương 283

Cùng lúc đó, ngay cả Hồng Quân đang ngồi tại Tử Tiêu Cung xem kịch cũng sa sầm mặt mày.

Hắn cắn răng một cái, truyền một đạo ý niệm vào Tam Tiên Đảo.

"Đạo Kiếp lão nhi, ngươi muốn làm gì?

Vu tộc đã thối lui khỏi Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu càng hóa thân thành Thập Đại Diêm La của U Minh Giới, vì sao lại để bọn hắn xuất hiện tại Hồng Hoang?

Ngươi biết điều này đại biểu cho cái gì không?" "Hồng Quân lão nhi, lời này của ngươi thật không có đạo lý.

Vu tộc xác thực đã thối lui khỏi Hồng Hoang, sẽ không còn tham dự tranh đấu Hồng Hoang, nhưng cũng không ai quy định Vu tộc không thể xuất hiện tại Hồng Hoang!" Đạo Kiếp cười lạnh: "Hạ cờ mà thôi, Bản tôn tự nhiên tuân thủ quy tắc.

Hồng Quân đạo hữu, cứ nhìn xem đi!" Nói xong, hắn vung tay lên, liền đem ý niệm của Hồng Quân đánh tan, chọc cho Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi.

Khẩn tiếp theo, Hồng Quân đem mục quang đầu hướng về phía Nhân tộc, nhìn chằm chằm Thập Nhị Tổ Vu.

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu ra tay, bản thể của hắn liền có thể đại biểu Thiên Đạo ra tay đối phó với Thập Nhị Tổ Vu.

Nghĩ tới đây, thần sắc Hồng Quân tốt hơn một chút.

Vu Yêu hai tộc thối lui khỏi vũ đài Hồng Hoang là Thiên Đạo đại thế, một khi hai tộc lần nữa hồi quy, dấy lên chiến tranh, chính là nghịch thiên mà đi, bản thể của hắn liền có thể lợi dụng Thiên Đạo

hàng lâm.

Hắn không tin Đạo Kiếp sẽ vì một bàn cờ mà lại một lần nữa cùng Thiên Đạo đánh một trận.

Phải biết rằng, hiện nay theo Hồng Hoang mỗi thời mỗi khắc khoách đại, sức mạnh Thiên Đạo càng ngày càng mạnh, tuyệt đối nhanh hơn tốc độ tu vi Đạo Kiếp đề thăng.

Tại Nhân tộc, theo Thập Nhị Tổ Vu đến, Thần Nông cười, đồng dạng, Lục Nhẫn cùng những người khác cũng đều cười.

"Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi..." Đa Bảo Đạo Nhân hít sâu một hơi, mở miệng, nhưng không đợi hắn nói xong liền bị Đế Giang cắt ngang.

Đế Giang thân thể bàng đại hơi chấn động một chút, khí tức khủng bố áp hướng Đa Bảo và những người khác, khiến đám người Đa Bảo sắc mặt trắng bệch, thần sắc đại nộ.

Bất quá Đế Giang cũng không có ra tay, hắn quay sang Thần Nông nói: "Thần Nông Nhân Hoàng, chúng ta lần này đến, nãi là phụng mệnh Địa Đạo Chi Chủ Hậu Thổ nương nương, đặc biệt tới cùng Nhân tộc giao dịch!" "Chúng sở chu tri, Địa Phủ hoàn cảnh ác liệt, vẫn luôn không tìm được biện pháp giải quyết.

Hiện nay thấy Nhân tộc phát triển khoa kỹ trong phương diện sinh hoạt thực dụng thập phần không tệ, cho nên sau khi cân nhắc một phen, quyết định tại Nhân tộc mua sắm một ít, ưu hóa Địa Phủ hoàn cảnh.

Không biết ý kiến Thần Nông Nhân Hoàng như thế nào?" "Giao dịch?

Mua sắm khoa kỹ vật phẩm?" Thần Nông ngẩn ra.

Hiên Viên, Thiếu Hạo cùng những người khác đều ngẩn ra.

Đồng dạng, Vạn Sơ, Lục Nhẫn cũng sững sờ.

Bọn hắn đoán được Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối là đến giúp đỡ Nhân tộc, nhưng lại không nghĩ tới cư nhiên dùng loại phương pháp này?

Trong ấn tượng của thế nhân, Thập Nhị Tổ Vu luôn cuồng bạo dã man, đối đãi sự tình chỉ có một phương thức giải quyết, đó là bạo lực.

Nhân thử, mọi người đều tưởng tượng rằng Thập Nhị Tổ Vu giúp đỡ Nhân tộc tuyệt đối là trực tiếp ra tay với Tam Giáo và liên minh tu sĩ, lại không nghĩ tới cư nhiên cùng Ma tộc và A Tu La tộc giống nhau, dùng cớ.

"...." Tương phản, đám người Quảng Thành Tử, Đa Bảo sắc mặt lại âm trầm xuống.

Thân tại Chung Sơn bộ lạc, đang chờ đợi thời cơ, Thái Cực Đạo Quân sắc mặt cũng trầm xuống, có loại dự cảm không tốt.

Đặc biệt là Đế Giang vừa mở miệng liền xưng hô Thần Nông là Nhân Hoàng.

Phải biết rằng, hiện nay Thần Nông chưa phải là chân chính Nhân Hoàng.

"Sao?

Thần Nông Nhân Hoàng, Nhân tộc không đồng ý?" Thấy Thần Nông thất thần, Đế Giang lần nữa hỏi.

"Làm sao sẽ không đồng ý!

Địa Phủ nãi là một trong Tam Đạo, là địa phương quan trọng nhất của Hồng Hoang, chưởng khống sinh tử luân hồi.

Nơi đó muốn hoàn thiện, cải tạo hoàn cảnh, Nhân tộc ta tự nhiên sẽ đỉnh lực tương trợ!" Hồi thần, Thần Nông mỉm cười nói.

Thân là Chuyển Thế Đạo Quân, trí tuệ vô song, tự nhiên trong nháy mắt liền minh bạch nguyên do.

Đồng thời, tâm thần hắn đại định.

Trận tranh đấu này cũng theo Thập Nhị Tổ Vu hàng lâm mà vẽ lên dấu chấm tròn.

Nhân tộc khoa kỹ một khi mạn diên xuống U Minh Giới, vậy thì không ai có thể ngăn cản, cho dù Thánh Nhân đích thân ra tay cũng không được.

Thử hỏi, tại cả cái Hồng Hoang này, ai có thể uy bức Hậu Thổ nương nương và Thập Nhị Tổ Vu?

Không có ai.

Hồng Quân không được, Đạo Tôn có thể, nhưng Đạo Tôn lại là người mình.

"Hừ, đã như vậy, còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Nhân tộc đối đãi khách nhân như vậy sao?

Không hảo hảo chiêu đãi một phen?" Chúc Dung hừ lạnh một tiếng, đối với Thần Nông và một chúng Nhân tộc nói.

Về phần những người khác, hắn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Các Tổ Vu khác cũng thế, có thể nói là kiêu trương tới cực điểm.

Nhưng lại không ai dám lên tiếng.

Chương 284

Thập Nhị Tổ Vu quá khủng bố, thế nhân ai không biết Thập Nhị Tổ Vu căn bản không giảng đạo lý, ngay cả Thiên Đạo bọn hắn cũng dám đối cứng.

"Được rồi, hoan nghênh chí cực!" Thần Nông hàm tiếu, cũng tự tiếu phi tiếu liếc nhìn đám người Quảng Thành Tử.

Ánh mắt này làm cho đám đệ tử Tam Giáo sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

"Chờ một chút!" Rốt cục, Hạo Thiên nhịn không được.

Lần này không phải Quảng Thành Tử mà là Hạo Thiên.

Hạo Thiên thấy không ai đứng ra, biết cơ hội của mình tới rồi, nhất định phải nắm lấy.

Hắn đứng ra mở miệng nói: "Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi cùng Nhân tộc giao dịch, Bản đế tự nhiên sẽ không quản.

Nhưng có thể chờ Bản đế giải quyết xong chuyện Nhân tộc, lại để các ngươi đi cùng bọn hắn thương đàm hay không?" Lời nói cũng coi như khách khí, không giống Quảng Thành Tử hung hăng như vậy.

Mục đích câu nói này cũng chỉ là lạp lung nhân tâm, Thập Nhị Tổ Vu đồng ý hay không hắn cũng không thèm để ý.

Ngược lại Lục Áp Đạo Quân đang ẩn tàng trong đám người sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm mắng ngu xuẩn.

Quả nhiên, Đế Giang căn bản không thèm để ý đến Hạo Thiên, đem mục quang quét qua tất cả mọi người trong liên quân, lạnh lùng nói: "Không nói thì bản tọa đảo quên mất.

Nhân tộc như kim địa giới nãi là Vu tộc ta cho mượn.

Bất Chu Sơn phương viên ức vạn dặm đều là của Vu tộc ta, ai cho phép các ngươi tụ tập ở đây?" "Còn không mau cút!" Đế Giang vừa dứt lời, Chúc Dung bước ra một bước, huyết khí bàng đại hướng về phía đám người Hạo Thiên áp tới.

Tuy không có ra tay, nhưng khí tức thuộc về Bán Bộ Hỗn Nguyên cảnh đủ để khiến tất cả mọi người biến sắc.

Những tu sĩ tu vi thấp càng là sắc mặt sát bạch.

"Chúng ta đi!" Đế Giang đạm đạm liếc nhìn tất cả mọi người một cái, thần tình đạm mạc, lập tức trực tiếp cùng các Tổ Vu khác đi đến trước mặt Thần Nông, cùng Thần Nông liếc nhau, rồi nhao nhao xoay người hướng về phía Nhân tộc thánh địa bay đi.

"Hừ!" Cuối cùng, Chúc Dung thu liễm khí tức trên thân, hừ lạnh một tiếng, hướng về phía Tam Giáo và tu sĩ liên minh cười châm chọc một cái, rồi đi theo.

"Hắc, xem ra không còn náo nhiệt để xem rồi, chúng ta cũng đi thôi!" Vạn Sơ sâm nhiên cười một tiếng, nói là đi, nhưng lại không rời khỏi Nhân tộc, mà cũng đi theo bọn họ.

"Ha ha, có ý tứ.

Tam Giáo chư vị đạo hữu, nếu như không ngại cũng đi Nhân tộc thánh địa ngồi một chút, Nhân tộc hiếu khách sẽ không để ý đâu!" Đế Thích Thiên cười lớn một tiếng, châm chọc một câu, cũng mang theo người của A Tu La tộc đi theo.

Tại chỗ, lưu lại đám người Quảng Thành Tử một cái lại một cái nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không ai dám mở miệng.

"Đáng giận!" Cuối cùng Quảng Thành Tử tức giận dậm chân một cái, đem một ngọn núi chấn nát.

Đa Bảo và Huyền Đô cũng sắc mặt âm trầm, một câu cũng không nói.

Đồng dạng, Hạo Thiên thần sắc cũng không tốt.

Hảo bất dung dịch tìm được cơ hội đứng ra chuẩn bị cùng Thập Nhị Tổ Vu đối thoại, để Hồng Hoang tu sĩ nhận thấy hắn là người có khí phách, lại không nghĩ tới Thập Nhị Tổ Vu căn bản không thèm để ý.

"Thái tiểu bất khởi nhân liễu, đám man tử này, cứ chờ đó cho Bản đế!" Hạo Thiên trong lòng phát thệ, nếu có một ngày đắc thế, tuyệt đối sẽ không để Thập Nhị Tổ Vu sống tốt.

"Ai, có Thập Nhị Tổ Vu tại, lại có Ma tộc và A Tu La tộc tám vị Chuẩn Thánh ở đó, chúng ta căn bản không cách nào bức bách Nhân tộc!" "Ài, không nghĩ tới cư nhiên sẽ phát sinh biến cố như vậy, chúng ta thua rồi!" "Không sai, mọi người đều tán đi thôi.

Phản chính lão đạo ta không tham dự nữa, Thập Nhị Tổ Vu lão đạo khả không dám đắc tội!" "Bần đạo chỉ là một giới tán tu, càng không dám đắc tội Thập Nhị Tổ Vu, bần đạo rút trước!" "Đi thôi, đi thôi!" Trong khi đám người Quảng Thành Tử, Đa Bảo đang phẫn nộ, liên quân phía sau bắt đầu tao động.

Rất nhanh bắt đầu có người thoát ly đội ngũ.

Có người thứ nhất liền có người thứ hai, cuối cùng ngoại trừ đệ tử Tam Giáo, những kẻ đầu kháo Tam Giáo, và người của Thiên Đình ra, những người khác toàn bộ rời đi.

Nhìn xem ức vạn đại quân trong ngắn ngủi phiến khắc chỉ còn lại không đến một vạn, vô luận Quảng Thành Tử, Đa Bảo hay Huyền Đô, đều thần tình khổ sáp.

Bọn hắn biết, kế hoạch lần này triệt để thất bại.

Không những không chế chỉ được Nhân tộc phát triển khoa kỹ, mà có Vu tộc, Ma tộc, A Tu La tộc tham dự, Nhân tộc khoa kỹ sẽ càng gia tốc phát triển.

Quan trọng nhất là, Thái Cực Đạo Quân rốt cuộc không cách nào cùng Thần Nông tranh đoạt Địa Hoàng chi vị.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều tán đi.

Ngay cả Quảng Thành Tử thân là Nhân Hoàng Chi Sư, cũng không có lại về Chung Sơn Thị bộ lạc, mà trực tiếp rời khỏi Nhân tộc, chuẩn bị phản hồi Xiển Giáo.

Tại Chung Sơn Thị bộ lạc, Thái Cực Đạo Quân sắc mặt âm trầm.

"Thập Nhị Tổ Vu, tốt, tốt lắm!

Chờ Bản quân, chờ Bản quân một đời này trưởng thành, tuyệt đối sẽ không bỏ qua các ngươi!" Lập tức, hắn cũng rời khỏi Chung Sơn Thị bộ lạc, rời khỏi Nhân tộc.

Đã tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị thất bại, như vậy lưu tại Nhân tộc căn bản không còn ý nghĩa gì nữa.

Số năm sau, Không Động Ấn xuất thế, Thần Nông chứng đạo Địa Hoàng quả vị, đại đạo công đức hạ xuống, tu vi nhất cử đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thánh uy hạo đãng, hám động thương khung.

Chuẩn Thánh đỉnh phong Thần Nông, khí tức di mạn trên thân viễn viễn siêu việt tầm thường Chuẩn Thánh, kham bỉ Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Sử Tiền Đạo Quân uy thế theo tu vi đề thăng, dần dần triển lộ ra.

Đây cũng là tân sinh đại Chuyển Thế Đạo Quân đầu tiên có tu vi đạt tới độ cao như thế.

Phải biết rằng, những Chuyển Thế Đạo Quân này từ khi chuyển thế đến hiện tại, chưa đến một vạn năm.

Một vạn năm thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng đối với đại năng thì quá ngắn, chỉ bằng một lần bế quan mà thôi.

Một vạn năm, một vị Chuyển Thế Đạo Quân liền đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cần tiến thêm một bước, chứng đạo Hỗn Nguyên, liền sẽ nhất việt trở thành Hồng Hoang đỉnh cấp tồn tại.

Chương 285

Thần Nông chứng đạo Địa Hoàng không bao lâu, một cỗ khí tức càng khủng bố hơn từ Nhân tộc thánh địa bạo phát, khí tức hạo hãn, tịch quyển cả Hồng Hoang.

Một khắc này, thiên địa đại đạo cộng minh, pháp tắc hiển hóa, các địa dị tượng tân phân, thần long bàn toàn, tiên phượng múa lượn, huyền quy thác hải.

Một dải tử khí từ trên thương khung hạ xuống, hoành khóa không biết bao nhiêu vạn dặm, trực đạt Nhân tộc thượng không.

Khẩn tiếp theo, thánh uy hạo đãng, vô số sinh linh quỳ địa mô bái, cung hạ Hi Hòa nương nương chứng đạo thành Thánh.

"Lại để hắn thắng một cục.

Hồi sau bần đạo tuyệt đối không thể thua!" Nhìn Hi Hòa chứng đạo, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thần sắc khó coi.

Giờ khắc này, hắn đã minh bạch vì sao Đạo Kiếp một mực lao lao bả khống Nhân tộc, nguyên lai là có lập Nhân Đạo nguyên nhân.

Mới ngắn ngủi chưa đầy hai trăm năm, Tây Vương Mẫu và Hi Hòa tương kế thành Thánh.

Hồng Quân có thể tưởng tượng được, nếu Tam Hoàng Ngũ Đế tiếp tục trì tục hạ xuống, đệ tử của Đạo Kiếp sẽ toàn bộ thành Thánh.

Hiện nay thủ hạ của hắn chỉ có Ngũ Thánh (Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh), trong khi thủ hạ Đạo Kiếp có Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đại Tự Tại Thiên Ma, Hi Hòa, Tây Vương Mẫu.

Nhìn lại, bất tri bất giác, Đông Hải nhất mạch Thánh Nhân đã siêu việt Tử Tiêu Cung nhất mạch, điều này làm cho Hồng Quân không

cách nào tiếp thụ.

Nhất định phải ngăn cản.

Còn lại Thường Hi, còn có Minh Hà, tuyệt đối không thể để hai người bọn họ khinh tùng thành Đạo.

"Tam Hoàng đã xuất nhị, tiếp theo Phục Hy tất nhiên sẽ lại an bài một vị Nhân tộc Chuyển Thế Đạo Quân kế thừa Nhân Hoàng, chỉ không biết là ai?" Hồng Quân hãm nhập trầm tư.

"Đã kế mưu không quản dụng, vậy thì dùng vũ lực giải quyết!" Toàn tức, Hồng Quân đem pháp chỉ truyền đạt cho Tam Thanh.

Tam Thanh tắc đem đệ tử Tam Giáo, cùng ba vị Chuyển Thế Đạo Quân triệu tập lại một chỗ.

Sau một phen thương nghị, rất nhanh liền có quyết định.

Lần này tiền vãng Nhân tộc, nãi là Phù Trận Đạo Quân, do Huyền Đô bồi đồng.

Phù Trận Đạo Quân đồng dạng là Nhân tộc xuất thân.

Đương nhiên, Tứ Giáo bốn vị Đạo Quân toàn bộ đều là Nhân tộc xuất thân.

Kế hoạch lần này rất đơn giản, không giống lần trước phức tạp như vậy, lần này chuẩn bị dùng vũ lực.

Không sai, khai khải Nhân tộc nội chiến.

Lần trước Thập Nhị Tổ Vu, Ma tộc, còn có A Tu La tộc có thể tới giúp, nhưng nếu Nhân tộc muốn nội chiến thì bọn hắn không có cớ để giúp nữa.

Phù Trận Đạo Quân và Huyền Đô đều là người của Nhân tộc, mặc dù gia nhập Thánh Nhân giáo phái, nhưng y nguyên là Nhân tộc chi thân, hoàn toàn có tư cách cạnh tuyển Nhân Hoàng, tại trong Nhân tộc

tranh quyền.

Vì sao lại để Phù Trận Đạo Quân?

Sao không phải Vạn Bảo Đạo Quân?

Đó là vì tại cả Hồng Hoang, đối với trận pháp chi đạo, không ai có thể so sánh với Phù Trận Đạo Quân.

Nhân tộc khoa kỹ, đều là khoa kỹ cùng tu hành kết hợp, nhu yếu khắc họa phù văn, trận pháp cấm chế.

Nhân thử, Phù Trận Đạo Quân chỉ cần trở về Nhân tộc, rất nhanh có thể chưởng khống những thứ này, thậm chí làm ra những thứ so với Nhân tộc khoa kỹ càng gia tiên tiến.

Khi Phù Trận Đạo Quân và Huyền Đô xuống Nhân tộc, thân tại Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp liền biết, hắn chỉ mỉm cười, không có để ý, gọi Thường Hi tới, để nàng đi phụ trợ Hiên Viên.

Về phần những cái khác, hắn không định can thiệp.

Hiên Viên tiền thế nãi là Đạo Quân đi theo Đế Vương Chi Đạo, đế vương tâm thuật vô song, tự nhiên sẽ có biện pháp ứng đối.

Sau khi Phù Trận Đạo Quân đến Nhân tộc, rất nhanh liền dùng một ít thủ đoạn để nổi danh, cũng tụ long hứa đa Nhân tộc tu sĩ, thành lập một cái hoàng triều, hoàng triều này gọi là Đại Phù Hoàng Triều, nãi là chính tông Nhân tộc hoàng triều, không cho phép các chủng tộc tu sĩ khác gia nhập.

Hoàng triều xuất hiện, càng làm cho Phù Trận Đạo Quân hoạch đắc hứa đa công đức, tu vi nhất cử đề thăng tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Sự kiện này kinh động cả Hồng Hoang.

Thế nhân đều biết, đối với Nhân tộc, Thánh Nhân giáo phái sẽ

không phóng khí, cho dù lần trước bại rất khó coi.

Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy liền có động tác, làm ra cái Nhân tộc hoàng triều, khiến Hồng Hoang tu sĩ nhất thời gian hai mặt nhìn nhau.

Bất quá tuyệt đại bộ phận Hồng Hoang tu sĩ đều đang xem kịch vui.

Ngược lại Hạo Thiên cảm thụ được nguy cơ.

Hoàng triều xuất hiện, tuy không phải Thiên Đình, nhưng đủ để khiến hắn cảm thấy uy hiếp.

Nhân thử, hắn liền tìm Lục Áp Đạo Quân, lại thêm Vương Mẫu, ba người thương nghị một phen, chuẩn bị phản thủy, bang trợ Hiên Viên.

Không sai, bang trợ Hiên Viên, cho dù đắc tội Chư Thánh cũng tại sở bất tích, nếu không một khi Nhân tộc hoàng triều tráng đại, có khả năng thủ đại Thiên Đình, Hạo Thiên không cho phép điều này.

Tất cánh Thiên Đình hiện giờ như mèo lớn mèo nhỏ hai ba con, Nhân tộc hoàng triều lại tiềm lực vô hạn.

"Xem ra Phù Trận Đạo Quân chuẩn bị cùng ta đánh một trận ngạnh trượng đây.

A, thật coi là ta sợ sao?" Hiên Viên cười lạnh, thậm chí có chút hưng phấn.

Tính cách của hắn đối với phương pháp chứng đạo kiểu Thần Nông hay Phục Hy tịnh không cảm mạo.

Hắn càng thích tranh bá, giống như Đế Tuấn vậy.

Chương 286

Tại sử tiền thời đại, thân vi Đế Hồng Đạo Quân, hắn liền lấy Đế Đạo chứng đạo, kiến lập Trung Ương Hoàng Triều, chúa tể một cái thời đại.

Hiện nay cư nhiên có người muốn cùng hắn chơi trò đế vương tranh đoạt chiến?

Tại Hiên Viên xem ra, chính hợp tâm ý.

"Ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?

Phải biết rằng Phù Trận Đạo Quân là dùng Phù Trận Chi Đạo xuất danh, đem Phù Trận Chi Đạo lợi dụng tại trên khoa kỹ, chế tạo ra hoàng triều tuyệt đối là vô địch!" Thường Hi nhìn về phía Hiên Viên.

Nhưng Hiên Viên lại mỉm cười nói: "Ai nói trang bị tốt là vô địch?

Sư thúc không hiểu Đế Vương Chi Đạo, càng không hiểu hoàng triều vận đạo.

Thậm chí, cho dù năm đó Yêu Đình Đế Tuấn đối với Đế Đạo cũng chỉ là lược đổng bì mao, nếu không sẽ không lũ lũ thất bại!" "Cứ nhìn ta đi, không dùng đến bao lâu, ta liền sẽ đem Phù Trận Đạo Quân đánh cho lạc hoa lưu thủy!" Hiên Viên tự tin cười một tiếng, xoay người rời đi.

Không bao lâu, trong Nhân tộc, lại một cái tin tức kinh người truyền ra, chấn hám cả Hồng Hoang.

Đó là Nhân tộc hoàng triều thứ hai xuất hiện, danh xưng Trung Ương Hoàng Triều, Hiên Viên xưng Đế, hiệu Hiên Viên Đại Đế, tịnh triệu tập hứa đa Nhân tộc tinh anh, rất nhanh liền tổ thành một cánh hoàng triều đại quân, cùng Đại Phù Hoàng Triều bắt đầu đối trì!

Tin tức này vừa ra, vô số Hồng Hoang tu sĩ hoa nhiên, nhìn ra Nhân tộc sắp bạo phát nội chiến a.

Một núi không thể chứa hai hổ, loại tình huống này tuyệt đối không được cho phép, không dùng đến bao lâu sẽ bạo phát chiến đấu.

Điều này làm cho hứa đa tu sĩ nhìn thấy môn đạo, thế là nhao nhao tiền vãng Nhân tộc, chuẩn bị gia nhập hai đại hoàng triều.

Tòng long chi công ai mà không muốn hoạch đắc?

Một khi một phương hoạch thắng, như vậy tác vi công thần, tất nhiên sẽ đạt được đại hảo xử.

Bất quá hoàng triều cũng giống Thiên Đình, là nơi ngưng tụ khí vận, tòng long chi thần càng sẽ thụ Nhân tộc khí vận tí hộ, tu luyện tốc độ gia khoái.

Nhưng rất nhanh những tu sĩ này đều từng cái hoặc thất vọng, hoặc phẫn nộ, hoặc bất cam rời đi.

Bởi vì bọn hắn mới phát hiện, vô luận Trung Ương Hoàng Triều hay Đại Phù Hoàng Triều, đều cự tuyệt ngoại tộc gia nhập.

Muốn gia nhập hai đại hoàng triều có thể, nhưng nhất định phải là Nhân tộc, hoặc là đi chuyển thế thành người.

"Đáng giận, Nhân tộc sao có thể bài ngoại như thế!" "A, Trung Ương Hoàng Triều thì cũng thôi, ngay cả Đại Phù Hoàng Triều cũng cự tuyệt chúng ta gia nhập, Phù Trận và Huyền Đô có ý gì?" Bạch bào một chuyến, ăn một cái bạch nhãn, ai có thể sảng khoái?

Từng cái đều đối với Nhân tộc hai đại hoàng triều phẫn hận không thôi.

Bất quá cho dù phẫn nộ, bọn hắn lại không có biện pháp, cuối cùng chỉ có thể phẫn hận rời đi.

Còn có Hạo Thiên, vốn chuẩn bị phái người tiền vãng Nhân tộc đi tìm Hiên Viên kỳ hảo, cũng trực tiếp đả tiêu ý nghĩ này.

Hắn vốn muốn ám trung giúp Hiên Viên, bởi vì không muốn Nhân tộc kiến lập hoàng triều, muốn giúp đỡ Hiên Viên tồi hủy Đại Phù Hoàng Triều.

Nhiên, làm cho hắn não nộ là, Hiên Viên cũng kiến lập hoàng triều, làm cho vốn dĩ một cái uy hiếp biến thành hai cái.

Cuối cùng, hắn cùng Lục Áp thương nghị một phen, quyết định tĩnh quan kỳ biến.

Một bên khác, sau khi cùng Minh Hà chiến đấu xong, Thông Thiên Giáo Chủ hồi quy, nhưng không biết vì sao, cư nhiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cãi nhau.

Đặc biệt là chuyện Phù Trận Đạo Quân đi Nhân tộc kiến lập hoàng triều, chuyện này vô luận Phù Trận Đạo Quân, Lão Tử hay Nguyên Thủy đều không thông báo cho hắn.

Làm cho Thông Thiên Giáo Chủ há có thể không giận?

Phải biết rằng, Phù Trận Đạo Quân chính là đệ tử của hắn, đệ tử đi kiến lập hoàng triều, cư nhiên không nói với hắn một tiếng.

Hắn biết, trong đó tất nhiên có kế của Lão Tử và Nguyên Thủy.

Sau một phen ầm ĩ, lời nói của Nguyên Thủy cũng ti hào không lưu tình, cuối cùng Thông Thiên Giáo Chủ phẫn hận rời đi, tịnh mang theo cả Tiệt Giáo đi.

Xuất nhân dự liêu là, Thông Thiên Giáo Chủ cư nhiên mang theo Tiệt Giáo đi tới Đông Hải.

Điều này làm cho Lão Tử và Nguyên Thủy nhíu mày, phải biết rằng Đông Hải vẫn luôn là cấm địa của tu sĩ Tử Tiêu Cung, Thông

Thiên đi nơi đó làm gì?

"Đại huynh, ngươi đoán hắn có thể hay không vì cùng ta trở mặt, mà đi đầu kháo Đạo Tôn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói.

"Không có khả năng, Thông Thiên tuyệt đối không phải người như vậy!" Lão Tử lắc đầu, đối với điểm này hắn thập phần tự tin, tính cách Thông Thiên hắn quá hiểu, tuyệt đối làm không được chuyện như vậy.

Quả nhiên, không bao lâu, Thông Thiên tìm được một tòa đảo tự, ngoại mạo giống như một con Ngao, nhưng linh khí lại thập phần nồng đậm, hoàn toàn không thua kém bất cứ tiên sơn thánh địa nào.

Thông Thiên liền mang theo Tiệt Giáo đệ tử tại trên đảo khai tịch, hóa thành đạo trường, tịnh thủ danh Kim Ngao Đảo.

Chuyện này tự nhiên không gạt được Hồng Hoang tu sĩ, đặc biệt là Đông Hải hải tộc.

Một số hải tộc thấy thế cảm thấy ghê gớm, nhất định phải báo cho Đạo Tôn.

Thế là có tu sĩ thuộc Đông Hải nhất mạch tiền vãng Tam Tiên Đảo, đem chuyện Thông Thiên Giáo Chủ tại Đông Hải khai tịch đạo trường báo cho Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp nghe vậy chỉ mỉm cười, tịnh không để ý.

Tương phản, hắn phân phó mấy tên hải yêu, bảo bọn hắn cầm hạ lễ, tiền vãng Kim Ngao Đảo, vì Thông Thiên Giáo Chủ làm hoan nghênh nghi thức.

Chuyện này khả bả mấy tên hải yêu lôi đến không nhẹ.

Phải biết rằng, Thông Thiên Giáo Chủ là Tử Tiêu Cung Thánh Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ tam đệ tử, hiện nay tại Đông Hải khai tịch

đạo trường, vốn là xúc phạm lãnh địa của Đạo Kiếp.

Thế nhưng Đạo Tôn đại nhân không những không tức giận, không đuổi Thông Thiên Giáo Chủ đi, cư nhiên còn tống thượng hạ lễ hoan nghênh.

Tuy nhiên không hiểu, nhưng mấy tên hải yêu vẫn mang theo hạ lễ rời khỏi Tam Tiên Đảo.

Chương 287

Đại trương kỳ cổ, tịnh không ẩn man, phàm là Thánh Nhân và đại năng đang quan chú nơi này rất nhanh đều biết.

"Đạo Tôn đang làm gì?

Lạp lung Thông Thiên Giáo Chủ sao?" "Kỳ quái, không phải nên đem Thông Thiên Giáo Chủ đuổi đi sao?

Sao lại phái người tống thượng hạ lễ?" "Bất quá càng kỳ quái hơn là, Thông Thiên Giáo Chủ không phải vẫn luôn cùng Thái Thanh Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh hoạt tại Côn Luân Sơn sao?

Đột nhiên lại chạy tới Đông Hải kiến lập đạo trường?" "Chậc chậc, Tam Thanh vốn một nhà, ta đoán là phân đạo dương tiêu rồi!" "Có ý tứ!" Thử khắc, thiên địa gian các đại năng đều đang quan chú Đông Hải, từng cái đều thần tình cổ quái, sai trắc không thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt thập phần khó coi, hành vi của Thông Thiên quả thực là đang đánh vào mặt hắn.

Thông Thiên làm như thế, thế nhân há không phải sẽ nói hắn và Lão Tử khi phụ Thông Thiên, đem y đuổi đi?

Lão Tử lắc đầu thán tức nói: "Xem ra Côn Luân Sơn ta cũng ngốc không nổi nữa rồi!" "Đại huynh, ngươi có ý tứ gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến đổi.

"Còn có thể có ý tứ gì, đi thôi.

Ta đi, thế nhân liền sẽ không nói ta, cũng sẽ không có người nói ta khi phụ Thông Thiên.

Được rồi, Côn Luân Sơn lưu lại cho ngươi, bần đạo đi đây!" Nói

xong, Lão Tử liền cưỡi lên Thanh Ngưu, rời khỏi Côn Luân Sơn, đi tới một nơi cự ly Nhân tộc không xa, tìm được một ngọn núi tên là Thủ Dương Sơn, làm đạo trường của mình.

Màn này vừa vặn bị Tây Côn Luân Tây Vương Mẫu nhìn ở trong mắt, Tây Vương Mẫu đôi mắt đẹp lấp lóe, một cái thiểm thân, trực tiếp xuất hiện tại Đông Côn Luân, trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Tây Vương Mẫu, ngươi không ở Tây Côn Luân ngốc, đến Đông Côn Luân ta làm gì?" Đối với Tây Vương Mẫu, Nguyên Thủy không có sắc mặt tốt.

Hai người là hàng xóm, nhưng vẫn luôn phân chúc hai cái trận doanh, nhân thử mới ít qua lại.

Nếu không đồng vi Tiên Thiên Đại Năng, sinh trưởng tại cùng một ngọn núi, tự nhiên sẽ trở thành hảo bằng hữu.

"Khanh khách, cũng không có việc gì, chỉ là thập phần hiếu kỳ, Tam Thanh không phải vốn là một nhà sao?

Hiện nay sao lại nháo phân gia rồi?" Tây Vương Mẫu hàm tiếu, tịnh không thèm để ý khuôn mặt thối của Nguyên Thủy.

"Không cần ngươi quản!" Nguyên Thủy sắc mặt khó coi.

Kỳ thật trong lòng hắn có chút hối hận, năm đó không nên cùng Thông Thiên cãi nhau, lời nói cũng có chút quá đáng.

Nhưng hối ý cũng chỉ ở trong lòng hắn mà thôi, bảo hắn nhận sai là tuyệt đối không có khả năng, càng không khả năng đi đem Thông Thiên tìm về.

Vấn đề mặt mũi, tuyệt không thể thỏa hiệp.

"Bản cung tự nhiên sẽ không đi quản.

Để Bản cung đoán xem, hẳn là ngươi khi phụ Thông Thiên, hoặc

là Thông Thiên đệ tử.

Thông Thiên tính tình vốn thẳng, thế là nhất khí chi hạ liền mang theo đệ tử rời khỏi Côn Luân Sơn.

Về phần Lão Tử, e rằng cũng vì cái này, sợ thế nhân nói hai người các ngươi hợp hỏa khi phụ Thông Thiên, đem Thông Thiên đuổi đi, mới rời khỏi Côn Luân Sơn!" Tây Vương Mẫu làm bộ trầm tư, đừng nói, đoán thật sự là tám chín phần mười.

"Nói xong chưa?

Nói xong rồi thì mau cút!" Nghe Tây Vương Mẫu điều khẩn, lại còn đoán trúng tim đen, Nguyên Thủy sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Hay là ngươi cũng đi đi?

Đại huynh và tam đệ của ngươi đều đi rồi, ngươi còn mặt mũi nào lưu tại nơi này?

Rời đi đi, đem Côn Luân Sơn nhường cho ta.

Ân, ta cảm thấy cái đề nghị này không tệ, ngươi có thể hảo hảo suy nghĩ một chút!" Tây Vương Mẫu tự cố tự nói.

Chung quy, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẫn thụ không nổi nữa.

"Tìm chết!" "Oanh!" Một cỗ ngọc như ý màu xanh được tế ra, nện về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu tựa hồ sớm có chuẩn bị, khanh khách cười một tiếng, thiểm thân rời đi, đồng thời thanh âm của nàng từ trong hư không truyền đến: "Nguyên Thủy đạo hữu, đề nghị của Bản cung ngươi có thể suy nghĩ một chút!" "Cút!" Hồi ứng nàng là tiếng gầm giận dữ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này làm cho sinh linh phụ cận Côn Luân Sơn hai mặt nhìn nhau, Xiển Giáo đệ tử sinh hoạt tại Côn Luân Sơn các nơi cũng từng

cái thần tình cổ quái.

Tam Thanh cư nhiên phân gia, ai cũng không nghĩ tới.

Mặc dù bọn hắn cùng Tiệt Giáo đệ tử vẫn luôn có xung đột, nhưng Tam Thanh vốn một nhà nãi là Hồng Hoang công nhận, dù thế nào cũng sẽ không đột nhiên bài xích nhau như vậy.

Vừa mới phân gia, Tây Vương Mẫu cư nhiên tới khiêu khích, làm cho bọn hắn có loại dự cảm không tốt.

"Hừ, đi thôi, đều đi hết đi!

Không có các ngươi, ta Nguyên Thủy chẳng lẽ không sống được nữa?" "Từ hôm nay, Côn Luân Sơn Tam Thanh Động đổi thành Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung, nãi là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn ta!" Lúc này, thanh âm Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra, không những một chúng Xiển Giáo đệ tử nghe thấy, mà sinh linh phụ cận Côn Luân Sơn toàn bộ đều nghe được.

Giờ khắc này, bọn hắn minh bạch, Tam Thanh thật sự phân gia rồi, không phải lời đồn, mà là sự thật.

"Ha ha!" Cùng lúc đó, tại phương Tây, trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề vẫn luôn quan chú Hồng Hoang các nơi phong xuy thảo động lại cười lớn.

"Sư huynh, Tam Thanh rốt cục phân gia.

Đối với chúng ta nãi là chuyện tốt.

Từ nay về sau, Tây Phương Giáo chúng ta sẽ là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo!" Chuẩn Đề hàm tiếu nói.

Tiếp Dẫn lại lắc đầu nói: "Là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu.

Tam Thanh phân gia đối với Tây Phương Giáo ta xác thực là

chuyện tốt, nhưng lại suy yếu chỉnh thể ngưng tụ lực của Tử Tiêu Cung nhất mạch, e rằng về sau đối thượng Đông Hải nhất mạch sẽ càng thêm gian nan!" Chuẩn Đề y nguyên mặt mang nụ cười: "Sư huynh, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Chương 288

Trước mắt Tam Thanh phân gia chỉ là việc nhỏ, Nhân tộc hoàng triều tranh đấu mới là đại sự.

Sư đệ ta thừa dịp cơ hội này tiền vãng Nhân tộc, sấn trứ Nhân tộc chiến loạn, độ hóa một ít Nhân tộc thiên tài về Tây Phương Giáo ta!" Tiếp Dẫn gật đầu: "Cái này khả hành.

Bất quá việc này cần phải cẩn thận.

Nhân tộc hiện nay là tiêu điểm của cả Hồng Hoang, nhất bất tiểu tâm có khả năng đem chiến hỏa dẫn tới đầu Tây Phương Giáo chúng ta!" "Yên tâm đi Sư huynh, một vị Thánh Nhân muốn ẩn tàng, Đạo Tôn cũng sẽ không khinh dịch phát hiện!" Chuẩn Đề lòng tin tràn đầy.

Kỳ thật hắn còn có một kế hoạch không nói ra, sợ Tiếp Dẫn lo lắng, đợi đến Nhân tộc rồi, thực thi trước, lại nói với Tiếp Dẫn sau.

Thời gian du du, chuyển nhãn liền hai mươi năm trôi qua.

Hai mươi năm rất ngắn, nhưng đối với Nhân tộc lại không ngắn.

Hai mươi năm thời gian, Nhân tộc hai đại hoàng triều đều đang tráng đại, các loại khoa kỹ vũ khí tầng tầng lớp lớp.

Đặc biệt là Đại Phù Hoàng Triều, bởi vì Phù Trận Đạo Quân (nay là Đại Phù Thiên Đế) trận pháp chi đạo xuất thần nhập hóa, nhân thử Đại Phù Hoàng Triều khoa kỹ vũ khí hiển nhiên lĩnh tiên Trung Ương Hoàng Triều rất nhiều.

Nhất thời gian, trình độ khoa kỹ tại khu vực do Đại Phù Hoàng Triều thống trị cũng dần dần áp đảo Trung Ương Hoàng Triều.

Điều này làm cho hứa đa Nhân Hoàng nhất mạch lo lắng, ngay cả tu sĩ Đông Hải nhất mạch vẫn luôn quan chú Nhân tộc cũng vì Hiên

Viên mà lo lắng.

Nhân tộc nội đấu, bọn hắn là người ngoài không xen tay vào được, chỉ có thể đứng nhìn mà sốt ruột.

Hiện nay hình thế rất rõ ràng, Trung Ương Hoàng Triều xử tại thế yếu.

Nếu lại phát triển thêm vài chục năm, e rằng soa cự với Đại Phù Hoàng Triều sẽ càng lớn.

Ngược lại tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch mặc dù vì lần trước muốn gia nhập Đại Phù Hoàng Triều bị cự tuyệt thập phần khó chịu, nhưng giờ phút này cũng y nguyên thập phần cao hứng.

Phải biết rằng, Tử Tiêu Cung nhất mạch và Đông Hải nhất mạch tranh phong vẫn luôn không có kết thúc, cho dù thời kỳ hòa bình, cũng đang âm thầm tranh phong.

Trận Nhân tộc hoàng triều chi tranh này đồng dạng cũng là tranh phong giữa bọn họ.

Thấy Hiên Viên nhất phương kỳ nhược, rất nhanh liền có tu sĩ Tử Tiêu Cung nhất mạch bắt đầu trào phúng.

"Đông Hải nhất mạch, lần này không nhận thua sao?" "Đông Hải nhất mạch, không phải rất kiêu trương sao?

Nhìn xem lần này làm sao lật bàn!" "Thật là hả giận!

Hi vọng Thái Cực và Huyền Đô đừng làm ta thất vọng, Đông Hải nhất mạch chúng ta đã bại quá nhiều lần!" Lần này đối chọi giữa hai mạch, hiển nhiên là khí phách chi tranh, ai cũng không muốn bại.

"Hừ, chưa chắc đâu!" "Còn chưa bắt đầu, làm sao chúng ta nhận thua?

Đừng quên Đông Hải nhất mạch chúng ta am hiểu nhất chính là lật

bàn, tuyệt đối phản sát!" "Đúng thế, lần trước làm ra cái gì Tu Sĩ Liên Minh không phải lòng tin tràn đầy sao?

Kết quả thế nào?

Thập Nhị Tổ Vu tiền bối một câu, đám người kia rắm cũng không dám phóng!" "Chờ đó cho ta, chúng ta khoan hãy nói mạnh miệng, đợi đến lúc đó ba ba vả mặt là được!" Đông Hải nhất mạch hứa đa tu sĩ cười lạnh.

Kỳ thật nói về vả mặt, tuyệt địa phản sát, hứa đa người không cho là đúng, nhưng càng có hứa đa người thần sắc ngưng trọng.

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân hóa thân thân tại Tử Tiêu Cung, còn có Lão Tử và Nguyên Thủy đã phân gia cũng đều lo lắng.

Mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ không thích tranh đấu kiểu này, sau khi Tam Thanh phân gia chỉ nhất tâm truy cầu Kiếm đạo, nhưng tất cánh Phù Trận Đạo Quân nãi là đệ tử của hắn, tịnh thả trong Đại Phù Hoàng Triều cũng có hứa đa Tiệt Giáo Nhân tộc đệ tử.

Nhân thử, Thông Thiên vẫn hi vọng Phù Trận Đạo Quân thắng, đây là vấn đề mặt mũi.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thần sắc ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm Nhân tộc.

Án chiếu xu thế này, Đại Phù Hoàng Triều tất nhiên sẽ khinh tùng diệt đi Trung Ương Hoàng Triều.

Nhưng hắn lại không dám đại ý, thực tại là Đạo Kiếp cho hắn quá nhiều bất ngờ, cho dù nhìn như có tuyệt đối nắm chắc thắng lợi, cũng có khả năng bị đối phương lật bàn.

Cứ như vậy, lại năm mươi năm trôi qua.

Hai đại hoàng triều âm thầm so kè, tịnh đại lực phát triển khoa kỹ.

Năm mươi năm thời gian, đủ để khiến Nhân tộc khoa kỹ đạt tới độ cao mới.

Lúc này, tại Hồng Hoang các nơi thường xuyên có thể nhìn thấy Nhân tộc điều khiển phi thuyền bay lượn trên bầu trời, càng có từng khỏa đồ vật được gọi là vệ tinh bị phóng trục vào Thái Cổ Tinh Không.

Không những như thế, bởi vì lần trước tồi hủy Nhân tộc khoa kỹ thất bại, hứa đa Hồng Hoang tu sĩ cũng không còn kiêng kị nhiều như vậy nữa, thậm chí chủ động tiếp thụ những khoa kỹ sản vật này.

Vừa dùng, lại nghiện, căn bản không rời ra được.

Không có cách nào, khoa kỹ sản vật đối với đời sống thường ngày quá tiện lợi.

Đối với tu sĩ mà nói, khoa kỹ sản vật thậm chí so với phàm nhân lợi dụng còn tốt hơn, có thể lợi dụng những khoa kỹ sản vật này cộng thêm các loại phù văn trận pháp, làm ra một ít công năng mới.

Tỷ như cơ giáp, tỷ như máy dò tìm bảo vật, tỷ như người máy.

Người máy so với khôi lỗi luyện chế còn dễ dùng hơn nhiều.

Nhân thử, nhất thời gian, hứa đa Hồng Hoang tu sĩ đều bắt đầu trầm mê khoa kỹ sản vật.

Có thể thấy, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán đại biến mô dạng, cổ lão đạo quan biến mất không thấy, thay vào đó là từng tòa biệt thự hoa lệ.

Trên đại môn nguyên bản hai hàng chữ lớn "Trường sinh bất lão tiên nhân phủ, Dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia", mấy chữ này cũng đổi thành bảng điện tử, ánh sáng kia mới thật chói mắt.

Không nghĩ tới Trấn Nguyên Tử đại tiên cũng là một người thích

ra vẻ như vậy, đây là lời bình luận của tu sĩ đi ngang qua Ngũ Trang Quán.

Có hứa đa Hồng Hoang đại năng cũng giống như Trấn Nguyên Tử, đem đạo trường của mình trang sức đến mỹ luân mỹ hoán, an trí các loại máy móc thiết bị, tịnh chế tạo hứa đa người máy, làm cho đồng tử của những đại năng này một trận oán thầm.

Chương 289

Bất quá những đại năng này còn khắc chế, nhưng U Minh Địa Phủ lại bất đồng.

Giờ phút này, U Minh Địa Phủ hứa đa địa phương sớm đã không còn cảm giác âm sâm.

Thập Đại Diêm La Thành cũng sớm đã đại biến mô dạng, từng tòa cao ốc chọc trời mọc lên như nấm, các loại khoa kỹ sản vật tại trong thành phi hành xuyên toa.

Một ít địa phương làm việc đều dùng tới máy vi tính, thay thế bút mực, nhân viên làm việc cũng đều mặc âu phục.

Có thể tưởng tượng, Đế Giang cùng những người khác mặc âu phục sẽ như thế nào?

Có thể hay không cay mắt?

Phản chính Hậu Thổ và Huyền Minh một thân cách ăn mặc lại làm cho người ta lưu luyến quên về.

Còn có Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi các nàng, phong cách ăn mặc cũng sớm đã cải biến, không còn là cổ trang cung bào, mà đổi thành trang phục hiện đại bó sát, từng cái đi giày cao gót xinh đẹp.

Ân, những thiết kế này tự nhiên xuất tự thủ bút của Đạo Kiếp.

Chính sở vị Đạo Tôn xuất phẩm, tất chúc kinh điển, ngắn ngủi mấy chục năm liền tại Hồng Hoang lưu truyền rộng rãi.

Thấy Hồng Hoang biến hóa, Hồng Quân và Chư Thánh trong lòng nguy cơ càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn nói không sai, khoa kỹ xác thực sẽ điên phúc Hồng Hoang truyền thống.

Nhìn xem đi, mới mấy chục năm thời gian, đã khiến Hồng Hoang tu sĩ đọa lạc như thế, vậy thì ngàn năm, vạn năm sau sẽ thế nào?

Không dám tưởng tượng.

Thử khắc, bọn hắn chỉ có thể phán trứ Phù Trận Đạo Quân đái lĩnh Đại Phù Hoàng Triều diệt Trung Ương Hoàng Triều, nhất thống Nhân tộc chi hậu, lại tiến hành cải cách, từng chút một hạn chế khoa kỹ phát triển, cuối cùng lại xuất thủ đảo hủy.

Hiện nay, theo năm mươi năm phát triển, Đại Phù Hoàng Triều khoa kỹ lĩnh tiên Trung Ương Hoàng Triều quá nhiều.

Nếu như dùng lời nói hiện đại, Đại Phù Hoàng Triều chính là quốc gia phát triển, Trung Ương Hoàng Triều nãi là đang phát triển, thậm chí là quốc gia lạc hậu.

Chung quy, tại ba năm sau, Đại Phù Thiên Đế buông lời: "Trung Ương Hoàng Triều hủ bại, trở ngại Nhân tộc phát triển, là khối u ác tính mai tàng tại Nhân tộc, nhất định phải nhổ bỏ!" Lời này vừa ra, thế nhân giai chấn, tất cả mọi người đều biết, chiến tranh sắp bắt đầu.

Quả nhiên, không bao lâu, Đại Phù Thiên Đế liền tập kết quân đội, giết hướng Trung Ương Hoàng Triều.

Trung Ương Hoàng Triều tự nhiên nhu yếu nghênh chiến.

Chỉ bất quá trên phương diện quân đội, vô luận nhân số hay trang bị đều soa cự quá lớn.

Không ai xem trọng Trung Ương Hoàng Triều.

Trận chiến tranh này cũng khiên động tâm thần tất cả mọi người.

Vô luận Hồng Hoang đại năng, Chư Thiên Thánh Nhân, Đạo Kiếp và Hồng Quân, đều đang quan chú trận chiến này.

Kỳ thật lần tranh đấu này, Đạo Kiếp hoàn toàn không có nhúng tay, thậm chí đều không thèm để ý, cũng không biết Hiên Viên có thủ đoạn gì.

Nhưng Đạo Kiếp lại biết thân phận Hiên Viên, Đế Hồng Đạo Quân, một vị Đạo Quân đi theo Đế Đạo, há có thể không có chuẩn bị?

Trên chiến trường, nhìn Phù Trận Đạo Quân khí thế hung hăng, lòng tin mười phần, Hiên Viên đi ra, cười lạnh nói: "Phù Trận, Bản đế vốn cho rằng ngươi là người thông minh, không nghĩ tới lại ngu xuẩn như thế, thật không biết kiếp trước ngươi làm sao thành Đạo Quân." "Ngươi nói cái gì?" Nghe vậy, Phù Trận Đạo Quân sắc mặt biến đổi, lạnh lùng nhìn Hiên Viên.

Hiên Viên lắc đầu: "Năm đó Đại Diễn Đạo Quân sáng lập khoa kỹ cùng tu hành kết hợp, cuối cùng đem khoa kỹ dung nhập Đại Đạo pháp tắc, lấy đó thành Đạo Quân, nhưng lại trở thành một trong những Sử Tiền Đạo Quân yếu nhất, ngay cả Vô Lượng Lượng Kiếp cũng không có độ qua!" Nói đến đạo lý này, hắn châm chọc nói: "Ngay cả khi Đại Diễn Đạo Quân ở trước mặt, Bản đế cũng có thể khinh tùng kích bại.

Bằng vào ngươi?

Bằng vào cái Bán Điếu Tử khoa kỹ chi đạo này mà cũng muốn chiến thắng Bản đế?" Nghe vậy Phù Trận Đạo Quân cũng sững sờ.

Đại Diễn Đạo Quân?

Đạo Quân lấy khoa kỹ và tu hành tương kết hợp?

Hắn cư nhiên không biết có vị Đạo Quân này.

Bất quá lời của Hiên Viên lại làm cho hắn không cho là đúng: "Trò

cười!

Nói mạnh miệng ai mà không biết nói.

Nhìn xem quân đội của ngươi, từng cái trang bị sơ sài như vậy, lấy cái gì cùng Trẫm đối kháng!" Nói xong, hắn vung tay lên, quân đội phía sau lập tức biến thân, từng tòa trận pháp cự đại xuất hiện, từng kiện cơ giáp bố mãn phù văn bao phủ lên người quân đội.

Một phen khí thế này, một phen trang bị này, làm cho những Hồng Hoang tu sĩ vẫn luôn quan chú nơi này đều nhao nhao biến sắc.

"Không tệ, tuy nhiên những thứ này sớm muộn gì cũng phải tiêu hủy, nhưng cho dù là bần đạo cũng không thể không khen ngợi!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân hóa thân tán thán.

Nhiên, Hiên Viên lại một mặt điềm tĩnh, mỉm cười nói: "Đích xác không tệ, nhưng còn chưa đủ.

Hôm nay Bản đế liền để ngươi hiểu được cái gì là Đế Đạo.

Đế Vương chi đạo, thống ngự nhất thiết, không phải khu khu một chút trang bị có thể so sánh!" Nói xong, hắn cao giọng hô: "Ba quân, cởi bỏ cơ giáp, tâm vô tạp niệm, mặc niệm tên Trẫm!" Hắn hét lớn một tiếng: "Quân sĩ của ta, cởi bỏ cơ giáp, tâm không tạp niệm, mặc niệm mệnh lệnh của trẫm!" Quân đội sau lưng Hiên Viên tự nhiên làm theo, cảnh tượng kỳ quái này khiến nhiều người kinh ngạc.

Phù Trận Đạo Quân lại cười khẩy một tiếng, nói: "Mượn sức hoàng triều, chiêu trò cũ rích này mà cũng dùng để đối phó bản đế sao?" "Thật buồn cười, nếu có thể như Phục Hy Thánh Nhân, mượn sức mạnh của Nhân Đạo thì còn được!" Những đại năng Hồng Hoang đang quan chiến cũng nhìn nhau không nói nên lời.

Khi Cự Ma xuất thế, Phục Hy đã mượn sức mạnh của Nhân Đạo để ổn định Hồng Hoang, cảnh tượng hôm nay có phần tương tự.

Nhưng đúng như lời Phù Trận Đạo Quân nói, nếu Hiên Viên có thể mượn sức mạnh Nhân Đạo như Phục Hy thì được, nhưng căn bản là không thể.

Chỉ một ít quân đội Nhân tộc, tu vi vốn chẳng có bao nhiêu, cũng chẳng mượn được bao nhiêu khí vận.

Ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy cũng bật cười chế nhạo.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhíu mày, truyền âm cho Đạo Kiếp: "Đây không phải là thủ đoạn của ngươi chứ?" "Cứ xem đi, đừng xem thường bất kỳ một vị Đạo Quân nào.

Chương 290

Điều mà người đời nghĩ tới, lẽ nào Hiên Viên không nghĩ tới sao?

Đế Hồng Đạo Quân, một vị Đế Đạo quân chủ!" Đạo Kiếp thản nhiên nói.

Mặc dù hắn cũng chưa nhìn ra, nhưng vẫn tin tưởng Hiên Viên.

Chính xác mà nói, hắn chưa bao giờ xem thường bất kỳ một vị Đạo Quân nào, đặc biệt là một vị Đạo Quân dám mạo hiểm trực tiếp chuyển thế vào Nhân tộc và bái nhập môn hạ của Phục Hy.

Trong lúc mọi người có những phản ứng khác nhau, Hiên Viên hét dài một tiếng, khí tức Đạo Quân trên người lan tỏa, hai tay lóe lên từng mai phù văn kỳ dị, cuối cùng những phù văn đó tổ hợp thành một ấn ký.

Không ai có thể hiểu được ấn ký này, ngay cả Đạo Kiếp và Hồng Quân nhất thời cũng không phân tích ra được.

Đồng thời, Hiên Viên lớn tiếng nói: "Ngự thống thiên địa, đại đạo tại thân ta, nhân nhân như long, nhân nhân vi đế!" "Ầm!" Theo tiếng nói của hắn, bầu trời nổ vang, tựa như Thiên Đạo cũng đang chấn động, dường như đã chạm đến cấm kỵ.

Ngay sau đó, trong cõi u minh có một luồng sức mạnh khó tả lan tỏa.

Giây tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khí tức của đại quân sau lưng Hiên Viên bắt đầu biến đổi.

"Hả?" Trong Tử Tiêu Cung, đồng tử Hồng Quân co rụt lại.

Cùng lúc đó, những người đang quan chiến như Lão Tử và Nguyên Thủy cũng biến sắc.

Không biết vì sao, họ lại có một dự cảm không lành.

"Không hay rồi!" Phù Trận Đạo Quân biến sắc, biết không thể chờ đợi thêm nữa, lập tức ra lệnh cho đại quân phía sau tấn công.

"Ầm!" Quân đội dưới trướng hắn không nhiều, chỉ có chục triệu, nhưng đều là tinh nhuệ, mỗi người đều được trang bị đến tận răng, trong đó có nhiều tu luyện giả Nhân tộc, trang bị của họ càng thêm tinh xảo, vũ khí trong tay có uy lực không thua gì linh bảo thông thường.

Vì vậy, mười triệu đại quân vừa ra tay đã mang lại cảm giác chấn động, khí thế hùng vĩ, vặn vẹo không gian, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ.

Điều này khiến nhiều tu sĩ Hồng Hoang phải thán phục không thôi.

Nhưng lúc này, Hiên Viên lại mỉm cười, chỉ thấy hắn vung tay một cái, sau lưng cũng có mười triệu đại quân tiến ra.

Chỉ là mười triệu đại quân này không mặc bất kỳ trang bị nào, ngay cả tiên khí Hồng Hoang truyền thống nhất cũng không mang theo.

Nhưng lúc này, trên người họ lại bộc phát ra từng luồng đế uy khủng bố.

Rõ ràng chỉ là một binh sĩ bình thường, tu vi không cao, thậm chí chưa thành tiên, lại cho người ta cảm giác như một đế vương.

Những tu sĩ Nhân tộc mạnh mẽ kia, càng cho người ta cảm giác như đang đối mặt với Thiên Đế.

"Đế thống vạn đạo, nhân nhân như long, ta là Thiên Đế!" Hiên Viên hét lớn.

Theo tiếng nói của hắn, mười triệu đại quân cũng đồng loạt gầm lên, từng luồng đế uy kinh hoàng xông thẳng lên trời, trên trấn Cửu

Thiên, dưới trấn Cửu U.

Trong thoáng chốc, người đời như đang đối mặt với mười triệu vị Thiên Đế, khiến họ thậm chí cảm thấy mình hoa mắt.

"Ầm!" Cùng lúc đó, một bóng đế ảnh khổng lồ hiện ra trên đầu mười triệu đại quân, khí tức ngút trời, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Khi bóng người đó xuất hiện, thiên địa đại đạo đều cộng hưởng, từng sợi từng sợi pháp tắc rủ xuống, như đang nghênh đón.

"Hả?" Cảm nhận được luồng khí tức Đế Đạo đó, ngay khoảnh khắc hư ảnh xuất hiện, vô số đại năng trong trời đất đều biến sắc, ngay cả Chư Thánh, thậm chí cả các Đạo Quân chuyển thế cũng không ngoại lệ.

"Đế Hồng Đạo Quân, Đế Hồng Đạo Quân, không ngờ Hiên Viên lại là Đế Hồng Đạo Quân!" Một Đạo Quân chuyển thế thần sắc ngưng trọng nói, hiển nhiên, hắn nhận ra hư ảnh đó.

"Đế Hồng Đạo Quân?" Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân trầm xuống, rơi vào trầm tư, chăm chú nhìn hư ảnh đó, và cả chiến trận bên cạnh Hiên Viên phía dưới.

"Đây là thần thông gì?

Tại sao có thể như vậy?" Hắn không hiểu, căn bản là không thể giải thích được.

"Mọi người như đế, đại quân như thế này..." Ngay cả Đạo Kiếp cũng rơi vào trầm tư, trong lòng cũng chấn động không thôi.

Đế Đạo hắn không phải là không hiểu, chỉ là đến bây giờ mới biết, Đế Đạo lại thâm sâu đến vậy.

"E rằng đây chỉ là một trong những lá bài tẩy của Hiên Viên!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, tiếp tục quan sát.

“Không thể nào?” Trên chiến trường, cảm nhận được khí tức từ phía đối diện, Phù Trận Đạo Quân sắc mặt đại biến, cảm thấy không thể tin được.

Đối với Hiên Viên, hắn cũng có hiểu biết, Đế Hồng Đạo Quân, lấy đế thành đạo, nhưng trong sự hiểu biết của hắn, Đế Đạo từ khi nào lại quỷ dị như vậy?

Đế Đạo không phải là đường đường chính chính, dùng thực lực và mưu kế để áp đảo người khác sao?

Mọi người như đế lại là chuyện gì?

“Trấn áp cho bản đế!” Phía đối diện, Hiên Viên thần sắc lạnh lùng, giơ cao Hiên Viên kiếm trong tay, vung về phía Phù Trận Đạo Quân.

Theo động tác vung trường kiếm của hắn, mười triệu đại quân sau lưng cũng làm động tác tương tự.

Ngay sau đó, chỉ thấy bóng đế ảnh khổng lồ trên đầu cũng vung đế kiếm, chém về phía Phù Trận Đạo Quân.

“Ầm ầm!” Kiếm quang màu vàng rạch nát hư không, chiếu sáng bầu trời, hư không vô tận vỡ vụn, pháp tắc thiên địa đại đạo dưới một kiếm này dường như đều đang thần phục.

Đồng thời, một luồng khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Giây phút này, Đế Đạo lăng giá trên vạn đạo, chúa tể chúng sinh, phủ khám thương mang.

Giây phút này, trời đất dường như mọi đại đạo đều thần phục, chỉ có Đế Đạo lăng giá ở trên, vô số tu sĩ Hồng Hoang đều cảm thấy đại đạo của mình như bị áp chế.

Ngay cả Chư Thánh cũng biến sắc.

“Một đạo áp vạn đạo, đây chính là Đạo Quân sao?” Thông Thiên giáo chủ từ đảo Kim Ngao bước ra, kiếm ý trên người gầm vang, phá tan luồng áp chế đó.

Chương 291

Lúc này, thần tình hắn kích động, chỉ muốn xông ra đại chiến một trận, nhưng lại bị đè nén lại.

Ngay sau đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đại quân của Phù Trận Đạo Quân bị đánh tan tác, căn bản không có sức chống cự.

Có thể tưởng tượng, hai bên đều có mười triệu đại quân, nhưng một bên lại giống như có mười triệu Thiên Đế cùng cảnh giới, làm sao mà đối chiến?

"Đế Đạo, đây mới là Đế Đạo thật sự sao?" Sắc mặt Phù Trận Đạo Quân trắng bệch, trong thần tình mang theo vẻ cay đắng, có thể nói, hắn đã bại, bại một cách thảm hại.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, hắn cũng đã trải qua sóng to gió lớn, không sợ thất bại, nhưng thất bại bất thường thế này khiến tâm linh hắn bị đả kích.

Có thể tưởng tượng, đây chỉ là một trận chiến bình thường mà thôi, nếu đổi thành cuộc tranh đoạt chứng đạo, cuộc chiến của Đạo Quân thì sao?

"A!" Phù Trận Đạo Quân gầm lên một tiếng, liền bỏ lại tất cả mọi người, biến mất không thấy đâu.

"Phù Trận!" Huyền Đô hét lớn, nhưng không nhận được hồi âm.

Thế là Huyền Đô nghiến răng, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn thoáng qua mười triệu Thiên Đế kia, cuối cùng cũng xoay người rời đi.

Phù Trận Đạo Quân, vị Thiên Đế của Đại Phù hoàng triều đã đi rồi, ở lại đây còn có ích gì?

Thất bại rồi, thất bại hoàn toàn rồi, bại một cách khó hiểu, bại

một cách thảm liệt.

"Chúng ta thắng rồi!" "Ha ha, chúng ta thắng rồi!" Lập tức, người của Trung Ương hoàng triều reo hò nhiệt liệt.

Tiếp theo, là bắt giữ tù binh, tiếp quản Đại Phù hoàng triều, cả Nhân tộc bắt đầu tiến hành một cách rầm rộ.

Tu sĩ phe Đông Hải lại một lần nữa reo hò, bắt đầu các loại chế giễu, vả mặt phe Tử Tiêu Cung.

"Ha ha, thật buồn cười, mặt có đỏ không?" "Mặt không đỏ đâu, chỉ xanh thôi, vả mặt bôm bốp!" "Ai đó không phải đã nói sao, chà chà, Đại Phù hoàng triều khoa kỹ tiên tiến, trang bị tinh lương, chiến lực gấp mười Trung Ương hoàng triều, không có ngoại lực can thiệp, sẽ dễ dàng tiêu diệt Trung Ương hoàng triều sao?" "Ha ha, người nói câu đó mau đứng ra đây cho lão tử, lão tử bây giờ sẽ dí một chiếc giày vào mặt ngươi!" Các loại chế giễu châm chọc hướng về phe Tử Tiêu Cung oanh tạc, nhưng các tu sĩ Tử Tiêu Cung thật sự không còn lời nào để nói, mặt bị vả đau thật.

Đồng thời, trong lòng họ mắng Phù Trận Đạo Quân và Huyền Đô không ra gì.

Không được thì thôi sao?

Dù không đánh được, ít nhất cũng phải tìm hiểu đối phương một chút chứ?

Bị đánh bại trong tình trạng ngơ ngác như vậy, không thấy mất mặt sao?

"Phải công nhận, chiến quả này bần đạo thật không ngờ tới, Hiên Viên này cũng quá lợi hại rồi.

Thủ đoạn đó, mười triệu đại quân Nhân tộc, mỗi người đều như một vị thiếu niên thiên đế!" "Phải, quá đáng sợ.

Đây chỉ là Nhân tộc bình thường, thậm chí trong đó phàm nhân chiếm đại đa số, nếu đổi thành mười triệu đại quân tu sĩ, thì sẽ đáng sợ đến mức nào?" "Ngự thống vạn đạo, nhân nhân như long, nhân nhân như đế, thật là đại thần thông!" Nhiều tu sĩ Hồng Hoang thán phục cảm khái, thủ đoạn của Hiên Viên khiến họ chấn kinh, kinh hãi, thậm chí là nóng lòng.

Ngoại trừ Long Hán tam tộc, Vu Yêu lưỡng tộc năm đó, nếu mấy đại siêu cấp chủng tộc này có được phương thức thống lĩnh quân đội như vậy, chẳng phải đã sớm vô địch thiên hạ, thống trị cả Hồng Hoang rồi sao?

Thử nghĩ mà xem, Vu Yêu lưỡng tộc thời kỳ đỉnh cao, một khi mọi người như đế, ngự thống vạn đạo, e rằng Thánh Nhân cũng phải bị trấn áp, thậm chí có thể chống lại trời.

Nghĩ đến đây, Chư Thánh đều kiêng kỵ.

"Không hổ là Đạo Quân chuyển thế, quả nhiên thủ đoạn đáng sợ.

Đây chỉ là một trong những lá bài tẩy của một vị Đạo Quân chuyển thế, vậy những Đạo Quân khác thì sao?

Có thể trở thành Đạo Quân của một thời đại, e rằng đều không kém cạnh!" Tâm tư của Chư Thánh, cũng là tâm tư của Hồng Quân và Đạo Kiếp.

Từ đầu đến cuối họ đều biết Sử Tiền Đạo Quân đáng sợ, nhưng vào lúc này, họ cảm thấy đã xem thường những Đạo Quân chuyển thế này.

Ngay cả Đạo Kiếp cũng vậy, thậm chí hắn cảm thấy, những kẻ từng giao thủ với mình như Hắc Ám Đạo Quân, Thái Dương Chúc Chiếu, hay Vạn Ma Chi Sơ, e rằng đều có rất nhiều thủ đoạn chưa sử dụng.

“Xem ra phải nhanh chóng nâng cao thực lực, nếu không khi những Đạo Quân chuyển thế này trưởng thành, sẽ trở thành những đại địch khó có thể tưởng tượng!” Trên Tam Tiên đảo, Đạo Kiếp cảm thán.

Thủ đoạn lần này của Hiên Viên đã tác động lớn đến hắn, khiến hắn có một chút cảm giác cấp bách.

Người có suy nghĩ tương tự Đạo Kiếp, còn có Hồng Quân.

Chính xác mà nói, Hồng Quân còn nóng lòng hơn Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp không sợ Đạo Quân chuyển thế trưởng thành, cũng không sợ có đối thủ tranh phong, nhưng Hồng Quân thì khác, hắn vốn không thích tranh đấu với người khác, mà thích tính kế sau lưng, cuối cùng tính kế chết tất cả mọi người, chúa tể tất cả.

Trong mắt Hồng Quân, Hồng Hoang luôn là vật tư hữu của hắn.

Bất kể là Đạo Kiếp hay những Sử Tiền Đạo Quân này, đều là sâu mọt trong Hồng Hoang, phải trừ khử.

Nhưng hiện tại hắn không có cách nào trừ khử, thậm chí một người cũng không trừ khử được, làm sao không nóng lòng?

“Hiện tại chỉ có thể như vậy!” Cuối cùng, Hồng Quân nghiến răng, đưa ra một quyết định vô cùng tàn nhẫn.

Không ai biết quyết định tàn nhẫn này của Hồng Quân, ngay cả Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh cũng không biết, nhưng không lâu sau, cả Hồng Hoang sẽ vì quyết định này của Hồng Quân mà đại biến.

“Ngự thống vạn đạo, nhân nhân như đế, Đế Hồng, quả nhiên là một nhân tài.

Chỉ là làm như vậy, e rằng sẽ mang lại cảm giác nguy cơ cho

nhiều người.

Xem ra không bao lâu nữa, cả Hồng Hoang sẽ có biến cố lớn!" Tại cực bắc chi địa, một gốc Nguyên Mộc sừng sững, thân cây màu xanh lục che trời lấp đất, lóe lên ánh lục huỳnh quang, trong cả thế giới băng tuyết này có vẻ lạc lõng.

Phía dưới gốc Nguyên Mộc, có ba con hung thú mặt mũi dữ tợn, toàn thân lan tỏa sát khí kinh hoàng đang nằm phủ phục.

Tại Nhân tộc, sau khi Phù Trận Đạo Quân thất bại, Đại Phù hoàng triều liền bị Trung Ương hoàng triều tiêu diệt.

Đối với những tu sĩ và binh lính Nhân tộc bị bắt làm tù binh, Hiên Viên lại không giết.

Dù sao cũng là Nhân tộc, hai đại hoàng triều tranh đấu, vốn không sai, chỉ có thành bại mà thôi.

Chương 292

Nếu giết hết, ảnh hưởng tạo ra sẽ không tốt.

Vì vậy, Hiên Viên chọn cách chiêu an, dung hợp toàn bộ Đại Phù hoàng triều vào Trung Ương hoàng triều.

Hành động này cũng nhận được sự ủng hộ của lòng dân, Hiên Viên cũng có được danh hiệu nhân từ trong Nhân tộc.

Sau vài ngày, nội bộ Nhân tộc hoàn thành đại thống nhất, Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng quả vị, hiệu là Địa Hoàng, tu vi một bước tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thường Hi với tư cách là thầy của Nhân Hoàng cũng thuận lợi thành chương lợi dụng một phần công đức và khí vận thành công đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Từ đây, phe Đông Hải lại có thêm một vị Thánh Nhân.

Tu sĩ phe Đông Hải hoan hô, hiện tại số lượng Thánh Nhân của phe họ đã hoàn toàn áp đảo phe Tử Tiêu Cung.

Hậu Thổ, Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, thậm chí còn có một vị Đại Tự Tại Thiên Ma Ngũ Âm nương nương.

Tổng cộng tám vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đội hình này khiến phe Tử Tiêu Cung nghẹt thở.

Tất nhiên, Đại Tự Tại Thiên Ma không phải Thánh Nhân, chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đạo quả lại được Thiên Đạo thừa nhận, cũng là một loại Thánh Nhân khác.

Mấy người còn lại, đều có Hồng Mông Tử Khí.

Cứ thế, Hồng Mông Tử Khí mà Đạo Kiếp có được từ Diệt Thế

Đại Ma cũng đã dùng hết.

Còn một đạo của Hồng Vân, nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân có vấn đề, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không dễ dàng động dụng.

Trăm năm sau khi Hiên Viên chứng đạo, Trung Ương hoàng triều vẫn chưa giải tán.

Thiếu Hạo kế vị, bắt đầu dốc sức phát triển Nhân tộc.

Hiện tại mức sống của Nhân tộc cao, nhưng lại thiếu trình độ văn hóa, chế độ quốc gia và chế độ pháp luật cũng không hoàn thiện.

Thiếu Hạo tại vị, liền hoàn thiện từng cái một.

Đồng thời, trong thời gian tại vị, ông đã gặp được một thiên tài của Nhân tộc, người này tên là Thương Hiệt, có đầu óc, được Thiếu Hạo trọng dụng.

Thương Hiệt đề nghị rằng Nhân tộc hiện tại đang sử dụng văn tự của Yêu tộc thời thượng cổ, nên có văn tự của riêng mình.

Thế là, sau một hồi thương nghị, được sự đồng ý của Thiếu Hạo, Thương Hiệt bắt đầu tạo chữ.

Sau mười năm, Nhân tộc đã có văn tự của riêng mình.

Thương Hiệt cũng vì sáng tạo ra văn tự mà nhận được đại công đức, được tôn là Nhân Văn Thủy Tổ, Thánh hiền của Nhân tộc.

Lại qua mấy chục năm, Thiếu Hạo thoái vị, nhường đế vị cho Chuyên Húc, Thiếu Hạo công đức viên mãn.

Trong thời gian này, các giáo phái của Thánh Nhân không còn gây rối nữa, chỉ có Nhân tộc thỉnh thoảng xuất hiện bóng dáng của Tây Phương giáo, thậm chí cả Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng thỉnh thoảng đến Nhân tộc.

Nhưng đối với những hành động lén lút của Tây Phương giáo, Thiếu Hạo lười để ý.

Chỉ là thu đệ tử, cùng với sự lớn mạnh của Nhân tộc, dân số tăng lên, chưa bao giờ thiếu thiên tài.

Nếu có người nguyện ý gia nhập Tây Phương giáo, hắn cũng sẽ không ngăn cản.

Thực ra các tu sĩ Hồng Hoang cũng đều kỳ quái, lần này Tam giáo lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Sau chuyện của Thái Cực Đạo Quân và Phù Trận Đạo Quân, ai mà không biết Tam giáo luôn khống chế Nhân tộc, bây giờ đột nhiên từ bỏ rồi sao?

Ngay cả Phục Hy và những người khác cũng rất kinh ngạc.

Nhưng vừa nghĩ đến Hồng Quân, họ lại cảm thấy đối phương tuyệt đối sẽ không từ bỏ, chắc chắn đang ấp ủ một âm mưu lớn hơn.

Thực ra, họ đã nhầm.

Phục Hy quả thực đã từ bỏ Nhân tộc, hiện tại chỉ muốn đẩy nhanh quá trình phát triển của Hồng Hoang.

Đồng thời, trong bản nguyên của Thiên Đạo, bản thể của Hồng Quân lúc này đang ngưng tụ Hồng Mông Tử Khí.

Đúng vậy, hắn dùng bản nguyên Thiên Đạo để ngưng tụ Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí này lại khác thường, là dùng bản nguyên Thiên Đạo và tinh huyết của hắn ngưng tụ thành, thuộc về ngụy Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí chân chính là một tia bản nguyên của Đại Đạo, vì vậy mới có thể giúp người thành Thánh.

Có thể thấy, vì kế hoạch của mình, Hồng Quân không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí cả tinh huyết của mình cũng dùng đến.

Thế là, trong những ngày tiếp theo, sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc đều đi qua, Hồng Quân mới xuất quan, thành công ngưng tụ ra chín đạo Hồng Mông Tử Khí.

Trong thời gian đó có thể nói là đã khiến Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác chờ đến sốt ruột.

Khoảng thời gian này, họ trơ mắt nhìn Nhân tộc phát triển lớn mạnh, mọi lợi ích đều bị phe Đông Hải chiếm hết, làm sao không nóng lòng?

Bây giờ cuối cùng cũng đợi được Hồng Quân xuất quan.

Hồng Quân sau khi xuất quan, liền bắt đầu hành động quyết liệt, trực tiếp gọi Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng ba người đến Tử Tiêu Cung, và cưỡng ép nâng cao tu vi của họ lên cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Cảnh này, lại khiến Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh kinh ngạc, còn có thao tác như vậy sao?

Hành vi này của Hồng Quân khiến họ sợ hãi, có một dự cảm không lành.

Ngược lại, ba người Hạo Thiên lại vô cùng vui mừng.

Không ngờ lại có niềm vui bất ngờ như vậy, lại được thành Thánh.

Chương 293

Nhưng họ không biết rằng, loại Thánh Nhân này hoàn toàn là ngụy Thánh, căn bản là do Hồng Quân lợi dụng Thiên Đạo, cưỡng ép ký thác đạo quả lên Thiên Đạo.

Ở Hồng Hoang là Thánh Nhân, nếu ra khỏi Hồng Hoang, vẫn là Chuẩn Thánh.

Thậm chí, tu vi sau này của họ cũng khó có thể tiến bộ.

Sau khi hiện thân ở Hồng Hoang, ba người Hạo Thiên đã thể hiện uy thế của Thánh Nhân, lập tức chấn kinh cả Hồng Hoang.

"Ta kháo, tình huống gì đây, Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng ba người lại đều thành Thánh rồi?" "...Lẽ nào Thánh Nhân là rau cải trắng hay sao?

Xuất hiện ba người một lúc, lại làm sao mà thành Thánh?" Tu sĩ Hồng Hoang, bất kể là phe Đông Hải hay phe Tử Tiêu Cung, đều không hiểu.

Ngay cả Phục Hy và những người khác cũng nhíu mày, luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

"Hừ, lão già Hồng Quân, bắt đầu nóng vội rồi sao?

Lại cưỡng ép tạo ra Thánh Nhân, nhưng có ích gì?

Loại ngụy Thánh này không chịu nổi một đòn!" Trên Tam Tiên đảo, Đạo Kiếp liếc mắt một cái liền nhìn thấu bản chất của Hạo Thiên và những người khác, khóe miệng lộ ra một nụ cười chế giễu.

Sau khi thành đạo, ba người họ cũng không còn khiêm tốn nữa.

Hạo Thiên trực tiếp truyền âm khắp Hồng Hoang, muốn tổ chức

Bàn Đào hội tại Dao Trì, mời thiên hạ đến dự.

Thậm chí, thiệp mời còn được gửi đến phe Đông Hải, có thể thấy hắn kiêu ngạo đến mức nào.

Cùng lúc đó, Côn Bằng cũng không chịu kém cạnh, dường như vì thành đạo mà gan to hơn, lại xây dựng Yêu Sư Cung ở khu vực Bắc Minh, thu nạp Yêu tộc Hồng Hoang, có xu hướng tái lập Yêu tộc thiên đình.

Không chỉ vậy, Yêu Sư Cung lại có ý muốn liên hợp với Thiên đình, càng khiến tu sĩ Hồng Hoang cảnh giác.

Nếu Côn Bằng vào Thiên đình, có hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân trấn giữ, chắc chắn sẽ gây áp lực lớn cho các tu sĩ Hồng Hoang.

Tuy nhiên, suy đoán này không kéo dài được bao lâu.

Trước khi thịnh hội Dao Trì được tổ chức, Hồng Quân Đạo Tổ đã hạ một mệnh lệnh.

Ra lệnh cho Tam giáo phái đệ tử vào Thiên đình làm quan, phụ tá Thiên Đế cai trị Tam giới.

Lời này vừa ra, Hồng Hoang chấn kinh.

Cùng lúc đó, đệ tử Tam giáo cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng không phải là vui mừng, mà là phẫn nộ.

"Thật vô lý, sư tổ có lý lẽ gì đây?" "Bảo chúng ta đến Thiên đình cho tên Hạo Thiên đó sai khiến, dựa vào cái gì?" Lúc này, bất kể là đệ tử Xiển giáo như Quảng Thành Tử, hay đệ tử Tiệt giáo như Đa Bảo, mỗi người đều vô cùng phẫn nộ.

Đừng nhìn Hạo Thiên bây giờ đã thành Thánh, nhưng họ vẫn coi thường Hạo Thiên, cho rằng Hạo Thiên không phải dựa vào bản lĩnh của mình mà thành Thánh, mà là bị Hồng Quân cưỡng ép nâng lên.

Đặc biệt là đệ tử Xiển giáo, kế thừa tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mỗi người đều cao ngạo vô cùng, tự cho mình là phúc đức chân tiên, coi thường thiên hạ, làm sao có thể cam tâm để người khác sai khiến?

Chuyện này, không chỉ đệ tử Tam giáo, mà cả Tam Thanh cũng nổi giận.

Bảo đệ tử của mình đi cho Hạo Thiên sai khiến ư?

Đệ tử của họ đều là bảo bối cả, sao có thể để cho tiểu tử Hạo Thiên sai khiến.

Tuy nhiên, Tam Thanh thân là Thánh Nhân, tự nhiên nhìn ra được, hành động lần này của Hồng Quân điên cuồng đến mức nào, tất nhiên là có động thái lớn, hành động này rõ ràng là muốn lôi kéo đệ tử Tam giáo vào cuộc.

Nhưng nổi giận thì nổi giận, căn bản không có cách nào, vì họ không dám phản kháng Hồng Quân.

Chỉ có Tây Phương nhị thánh, không cứng rắn như Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thần sắc khổ sở, mặt mày đau khổ.

Tây Phương vốn nghèo nàn, đệ tử không có bao nhiêu, lại phải đến Thiên đình phục vụ cho Hạo Thiên, Tây Phương giáo còn muốn phát triển nữa không?

Nhưng vào lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật từ bế quan bước ra, toàn thân lan tỏa khí tức cảnh giới Đại La Kim Tiên, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vui mừng khôn xiết.

"Kính chào hai vị sư tôn, không biết hai vị sư tôn vì chuyện gì mà phiền muộn?" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mặt mang ý cười, hiển nhiên tâm trạng rất tốt.

Lần bế quan này đã giúp tu vi của hắn đột phá Đại La, chiến lực

tăng mạnh, tự nhiên tâm trạng không tệ.

Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, liền kể lại những hành động điên cuồng gần đây của Hồng Quân.

"Sản xuất Thánh Nhân hàng loạt?

Còn tập hợp Tam giáo và tàn dư Yêu tộc tại Thiên đình?" Nghe vậy, ánh mắt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lóe lên.

"Ha, Thánh Nhân mà có thể sản xuất được sao?

Thật là chuyện cười.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là một cảnh giới đặc thù, thuộc về tiểu chứng đạo.

Muốn sản xuất hàng loạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ít nhất cũng cần Đạo Quân ra tay, một Hợp Đạo Thánh Nhân nho nhỏ có tư cách gì để tạo ra Thánh Nhân?" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh: "Không cần phải đoán, ba người Hạo Thiên kia chắc chắn đã bị Hồng Quân gài bẫy, cưỡng ép ngưng tụ quả vị, để dùng Thiên Đạo trói buộc.

Đạo đồ của họ đời này coi như đứt đoạn, tu vi sẽ dừng lại ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ở Hồng Hoang còn đỡ, một khi ra Hỗn Độn, sẽ lập tức rớt cảnh giới!" "Hít, độc ác như vậy sao?" Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều hít một hơi khí lạnh.

Cắt đứt đạo đồ, cũng quá độc ác rồi.

Nhưng Tiếp Dẫn lại lắc đầu: "Hỗn Nguyên Thánh Nhân là mục tiêu theo đuổi cả đời của đại bộ phận tu sĩ, thậm chí là tiên thiên đại năng.

Dù biết rõ như vậy, e rằng Hạo Thiên và những người khác cũng nguyện ý!" "Tầm mắt thiển cận.

Nếu ở một thời đại bình thường, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là kẻ yếu, nhưng thời đại này khác, tương lai sẽ là một đại thế, vượt qua bất kỳ thời đại sử tiền nào.

Đến lúc đó, tu vi tụt lại sẽ bị đào thải!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh nói: "Phải biết rằng, trong các thời đại sử tiền, khi các Đạo Quân tranh đoạt chiến, Hỗn Độn Cảnh mới là tồn tại đỉnh cấp, những tồn tại như Đạo Tôn, thậm chí mạnh hơn nữa không phải là số ít, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngay cả một phương bá chủ cũng không tính." "Nhưng thời đại này sẽ vượt qua bất kỳ thời đại sử tiền nào, thậm chí có khả năng đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên không bằng chó, Hỗn Độn đầy đất đi!" "Hỗn Nguyên không bằng chó, Hỗn Độn đầy đất đi, hít..." Mấy lời này lại khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hít một hơi khí lạnh, trong đầu có thể tưởng tượng ra, đó sẽ là một thịnh thế đến mức nào.

Chương 294

Đúng vậy, nếu thật sự như lời Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nói, như Hạo Thiên, Côn Bằng chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, vậy thì tương lai sẽ bi ai đến mức nào.

"Nhưng mà, Hồng Quân lão sư làm vậy có mục đích gì?" Điểm này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hiểu, cùng lúc đó, Tam Thanh cũng vẫn đang suy đoán.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng lắc đầu nói: "Không cần phải đoán, bất kỳ cường giả nào trong trời đất đều có kế hoạch của mình.

Hồng Quân hiển nhiên đang tính kế, chúng ta hiện tại không thể phản kháng, chỉ có thể tìm cách ứng đối, trong ván cờ này mưu cầu phúc lợi cho Tây Phương giáo của chúng ta!" "Đồ nhi nói có lý!" "Đúng là như vậy!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gật đầu, đồng thời, thần sắc của họ phức tạp.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là đệ tử của họ, nhưng vào thời điểm mấu chốt, lại cần phải hỏi ý kiến của đối phương.

Nhưng cũng không có cách nào, ai bảo người ta là Sử Tiền Đạo Quân, mặc dù tu vi hiện tại không còn, nhưng nhãn giới vẫn còn đó.

Sau đó, sau một hồi thương nghị, ba người quyết định để Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đích thân dẫn theo vài đệ tử Tây Phương giáo đến Thiên đình.

Ban đầu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không cho phép.

Hiện tại họ coi Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật như bảo bối, thậm chí quyết định đợi đối phương đột phá Chuẩn Thánh sẽ để hắn làm Tam giáo chủ của Tây Phương giáo, làm sao có thể cho phép hắn cuốn

vào vòng xoáy Thiên đình?

Nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật kiên trì, hắn cũng có kế hoạch của mình, cuối cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có thể thở dài một tiếng, không ngăn cản nữa.

Ngàn năm sau, tại Thiên đình, trong Dao Trì, khắp nơi đèn hoa rực rỡ, mây lành vạn dặm, quần tiên tụ hội, náo nhiệt phi thường.

Khắp nơi có thể thấy tiên nữ đang múa, tiên binh đang tuần tra.

Trên Thiên Hà, từng chiếc xe ngựa di chuyển, cũng có người cưỡi mây lành, cưỡi tọa kỵ.

Đây đều là các tu sĩ từ khắp nơi đến tham gia thánh địa Dao Trì.

Đối với thịnh hội Dao Trì lần này, Hạo Thiên vô cùng mãn ý.

Các tộc hiển nhiên đều rất nể mặt, gần như những người có máu mặt trong Hồng Hoang đều không vắng mặt.

Trên chỗ ngồi, mặc dù đệ tử Tam giáo mỗi người đều trưng ra bộ mặt khó coi, nhưng Hạo Thiên lại không để ý.

Hắn sao có thể không biết những đệ tử Tam giáo này luôn xem thường mình?

Nhưng vậy thì sao?

Hiện tại hắn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Đế sánh ngang Đế Tuấn, cao cao tại thượng, ở Hồng Hoang này, ngoại trừ Đạo Tôn và Đạo Tổ, hắn không cần phải nhìn sắc mặt ai nữa.

Nhưng Hạo Thiên không phải người đại độ, sau khi những đệ tử Tam giáo này gia nhập Thiên đình, tất nhiên phải dạy dỗ một phen, đả áp một chút, để họ biết uy nghiêm của Thánh Đế là gì.

Cách Hạo Thiên không xa, ngồi một đạo nhân mặc áo bào đen, thần sắc âm lãnh, chính là Côn Bằng lão tổ.

Hiện tại Côn Bằng lão tổ không chỉ là Yêu sư của Yêu tộc, mà còn được Hạo Thiên và Dao Trì phong làm thượng khách.

Lúc này, Côn Bằng lão tổ ngồi bên cạnh Hạo Thiên và Dao Trì, thần sắc đạm nhiên, nhắm mắt lại, một bộ dáng không thèm để ý đến ai.

Hiển nhiên, Côn Bằng cũng giống như Hạo Thiên, sau khi thành Thánh, không còn coi người trong thiên hạ ra gì nữa.

Bối phận của hắn cực cao, cùng thế hệ với Tam Thanh, tự nhiên sẽ không đi nói chuyện với đệ tử Tam giáo.

Chỉ khi ba ngàn khách mời Tử Tiêu Cung năm xưa chào hỏi, hắn mới gật đầu vài câu.

Điều này, khiến sắc mặt đệ tử Tam giáo càng thêm khó coi.

Hạo Thiên và Dao Trì mặt mang ý cười, mặc dù người đến đã gần đủ, nhưng vẫn chưa khai tiệc, họ đang chờ đợi.

Chờ ai?

Tự nhiên là Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Trước đó hắn không chỉ mời tu sĩ thiên hạ, mà còn gửi thiệp mời cho chúng Thánh, thậm chí cả Chư Thánh của phe Đông Hải cũng đã gửi.

Theo Hạo Thiên thấy, phe Tử Tiêu Cung và phe Đông Hải vẫn luôn tranh đấu không sai, nhưng hắn chưa từng tham gia, cũng không muốn tham gia.

Dã tâm của hắn lớn, tự nhiên không thỏa mãn ở dưới trướng Tam Thanh.

Lần này tổ chức thịnh hội Dao Trì, nếu có thể mời được Chư Thánh của cả hai phe đến, chắc chắn sẽ nâng cao danh vọng của hắn,

cũng sẽ nâng cao danh vọng của Thiên đình.

Còn việc làm như vậy có khiến Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh không hài lòng hay không, xin lỗi, không hài lòng thì sao?

Các ngươi cũng đã chế giễu ta không ít.

Đây chính là suy nghĩ của Hạo Thiên.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, đừng nói là Phục Hy, Nữ Oa và những người khác không đến, ngay cả Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh cũng không đến.

Ai cũng có thể thấy sắc mặt Hạo Thiên đã âm trầm xuống.

Thậm chí, ẩn hiện có thể thấy sự phẫn nộ và sỉ nhục trong mắt hắn.

"Khốn kiếp, coi thường trẫm, lại không một ai đến, không hề cho trẫm chút mặt mũi nào!" Lúc này, Hạo Thiên nắm chặt hai tay, phải cố gắng lắm mới không phát tiết ra.

Bên cạnh, Dao Trì kéo tay hắn, bảo hắn đừng manh động.

Lúc này manh động chỉ làm mất mặt mình.

Sau khi đè nén cảm xúc xuống, Hạo Thiên lại khôi phục nụ cười, chuẩn bị khai tiệc.

Hắn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cười nói: "Chư vị, trước khi khai tiệc, bản đế có vài lời muốn nói!" Nói rồi, hắn nâng một ly rượu lên, nói: "Đầu tiên, bản đế muốn cảm tạ chư vị đã nể mặt tham gia thịnh hội Dao Trì lần này, thứ hai..." "Không có thứ hai nữa đâu!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến, như sấm sét kinh hoàng, khiến cả Dao Trì rung chuyển.

"Ai?" "Phóng túng, Dao Trì là nơi trọng yếu, kẻ nào dám gây rối!" Những tu sĩ chuẩn bị đầu quân cho Thiên đình lập tức nổi giận, đồng

loạt đứng dậy, nhìn ra ngoài.

Chương 295

Hạo Thiên và Dao Trì sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Lúc này lại có kẻ dám gây rối?

Muốn chết sao?

Hiện tại Thiên đình tương đương với đạo trường của Thánh Nhân, có hai vị Thánh Nhân, lại có kẻ dám gây rối.

"Ha ha, là ta đây!" Một tiếng cười lớn, ngay sau đó, từng luồng huyết khí ngút trời xông thẳng lên, uy áp thương khung, từng bóng người khổng lồ từ bên ngoài đi vào.

Nơi họ đi qua, những thiên binh thiên tướng bảo vệ Thiên đình đều bị chém giết sạch.

"Vu tộc!" "Lại là Vu tộc, họ muốn làm gì?" Khi thấy người đến, những người tham gia yến tiệc đều biến sắc.

Những tu sĩ vừa mới mở miệng, muốn nịnh bợ Hạo Thiên lập tức im bặt.

Vu tộc không thể đắc tội được.

Tộc này không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà còn rất dã man, căn bản không nói lý lẽ, giết người tuyệt đối không nói nhảm.

Người đến chính là Hình Thiên, Xi Vưu, Vũ Sư, Cửu Phượng, Phong Bá, Khoa Phụ, sáu vị Đại Vu đỉnh cấp.

Sau lưng họ là hàng vạn người của Vu tộc.

Đội hình này khiến tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình, tất cả đều im miệng không nói.

Ngược lại là đệ tử Tam giáo, mỗi người đều thần sắc cổ quái.

Không những không phẫn nộ, ngược lại, Quảng Thành Tử, Đa Bảo và những người khác khi nhìn về phía Hạo Thiên, đều lộ ra vẻ mặt như cười như không.

Ha, Vu tộc rõ ràng là đến gây rối, xem ngươi xử lý thế nào.

Thánh Nhân thì không sai, nhưng ngươi có dám trấn áp hoặc đánh giết những Đại Vu này không?

Hiển nhiên, không chỉ đệ tử Tam giáo nghĩ vậy, những tu sĩ Hồng Hoang bị ép tham gia yến tiệc, trong lòng không tình nguyện cũng một vẻ mặt hứng thú, có chút ý tứ hả hê.

Tại vị trí của Tây Phương giáo, Hỗn Độn Vương Phật dựa vào ghế, vẻ mặt tươi cười.

Có thể nói, cùng với sự xuất hiện của Vu tộc, mặc dù có nhiều người ở đây, nhưng không ai nói giúp Hạo Thiên.

Tất nhiên, cũng có ngoại lệ, ngoại lệ đó chính là Côn Bằng lão tổ.

Không đợi Hạo Thiên nói, Côn Bằng lão tổ đã đứng dậy, thánh uy trên người lan tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm Dao Trì.

Mặc dù Côn Bằng lão tổ cũng giống như Hạo Thiên, là bị Hồng Quân Đạo Tổ cưỡng ép nâng lên, trở thành Thánh Nhân, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân.

Khí tức Thánh Nhân vừa phóng ra, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy áp lực cực lớn, một số người tu vi thấp, tại chỗ đã quỳ xuống.

Đối mặt với uy áp của Thánh Nhân, ngay cả Đại Vu có tu vi sánh ngang Chuẩn Thánh cũng cảm thấy áp lực lớn, nhưng họ lại không hề sợ hãi.

Hình Thiên đứng ra nói: “Cái gì đây?

Côn Bằng, ngươi muốn ra mặt thay Thiên đình sao?" "Hừ, Côn Bằng mà ngươi dám gọi thẳng tên sao, đối mặt với Thánh Nhân, một chút kính sợ cũng không có.

Hôm nay bần đạo sẽ cho ngươi một bài học!" Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, giơ tay liền muốn trấn áp Hình Thiên và những người khác, nhưng lại bị Hạo Thiên ngăn lại.

"Côn Bằng đạo hữu không cần nổi giận, tính cách của đám man di Vu tộc này đạo hữu còn không biết sao?

Để bần đế hỏi!" Tiếp đó, Hạo Thiên tiến lên, một bước đã đến trước mặt Hình Thiên và những người khác, thản nhiên nói: "Chư vị đạo hữu Vu tộc, muốn đến Thiên đình của ta tham gia thịnh hội Dao Trì, bần đế hoan nghênh.

Nhưng hung hăng như vậy, giết thiên binh thiên tướng của bần đế, là có ý gì?

Đang khiêu khích bần đế sao?" "Đúng vậy, nếu không thể cho ta một lời giải thích, đừng trách bần cung không khách khí!" Lúc này, Vương Mẫu cũng bước ra.

Hiện tại bà cũng là Thánh Nhân, tự nhiên không cần phải sợ Vu tộc nữa.

Trong góc, Lục Áp Đạo Quân mặc áo bào đen, rất khiêm tốn, không ai ở đây nhận ra, chỉ cho rằng có thể là một vị đại năng ẩn thế rất kín tiếng.

Lúc này, ánh mắt Lục Áp Đạo Quân lóe lên bất định.

"Thịnh hội Dao Trì tập trung rất nhiều tu sĩ có danh tiếng của Hồng Hoang, có cả đệ tử Tứ giáo.

Tam Thanh và những người khác mặc dù không đến, nhưng e rằng cũng đang chú ý, thậm chí có khả năng Hồng Quân cũng đang quan sát.

Lúc này Vu tộc lại phái Đại Vu dẫn người đến, có chút đáng suy ngẫm.

E rằng đây không phải là ý kiến của Hậu Thổ, hay là Thập Nhị Tổ Vu, mà có khả năng là ý của vị Đạo Tôn trên Tam Tiên đảo!" Nghĩ đến đây, thần sắc Lục Áp Đạo Quân trở nên ngưng trọng.

Từ lúc Hồng Quân phát điên, tạo ra ba Thánh Nhân, lại để Hạo Thiên tổ chức thịnh hội Dao Trì, chiêu mộ tu sĩ thiên hạ, rõ ràng là không bình thường.

Hiện tại Vu tộc giáng lâm, e rằng là ý của Đạo Tôn, khiến Lục Áp Đạo Quân cảm thấy Hồng Hoang sắp có đại sự xảy ra.

Cùng lúc đó, ngồi trong số đệ tử Tứ giáo có Thái Cực Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân, thậm chí cả Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng đều thần sắc ngưng trọng.

Với tư cách là Đạo Quân chuyển thế, họ không có tầm mắt nông cạn như Hạo Thiên, trong nháy mắt đã phân tích ra được rất nhiều điều.

"Ha ha, tham gia cái yến tiệc rách nát này à.

Năm đó Đế Tuấn cũng tổ chức, ta cũng đến, nhưng không phải để tham gia, mà là để đập phá!" Hình Thiên cười khẩy nói.

Xi Vưu tiến lên một bước, lạnh giọng nói: "Hạo Thiên, Đế Tuấn chiến bại, Thiên đình vốn là chiến lợi phẩm của Vu tộc chúng ta.

Ngươi tự ý chiếm cứ cũng thôi đi, lại còn lôi kéo người đời, muốn nhất thống Tam giới?

Chương 296

Nếu biết điều thì mau chóng kết thúc thịnh hội Dao Trì đi, nếu không đừng trách Vu tộc chúng ta không khách khí!" "Cái cớ hay đấy!" "Đúng là hợp lý!" Nghe vậy, mấy vị Đạo Quân chuyển thế gật đầu, cảm thấy cái cớ này không tệ.

Tất nhiên, đó chỉ là cái cớ mà thôi, nếu thật sự như vậy mới là lạ.

Tuy nhiên, Hạo Thiên nghe vậy lại nổi giận, hừ lạnh một tiếng, nói: "Thật nực cười, Vu Yêu lưỡng tộc đã rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, đó là hiệp nghị mà Đạo Tổ và Đạo Tôn đã đạt được.

Hiện tại Thiên đình là của bản đế, bản đế muốn phát triển, liên quan gì đến Vu tộc các ngươi?" Nói đến đây, Hạo Thiên ngạo nghễ cười lạnh, chế giễu nói: "Nói nữa, hiện tại bản đế là Thánh Nhân, là Thánh Đế, các ngươi là cái thá gì?

Muốn đối thoại với bản đế, thì để Thập Nhị Tổ Vu và Hậu Thổ đến đây!" Bên cạnh, Dao Trì và Côn Bằng cũng cười lạnh liên tục.

Một đám Đại Vu mà họ không để vào mắt.

Nếu không phải kiêng kỵ Thập Nhị Tổ Vu và Hậu Thổ, họ đã sớm ra tay trấn áp đám gia hỏa này rồi.

"Toi rồi!" Tuy nhiên, trong góc, Lục Áp Đạo Quân nghe vậy lại biến sắc, trong lòng thầm mắng ngu xuẩn.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật và những người khác cũng thần sắc cổ quái.

Quả nhiên, lời của Hạo Thiên vừa dứt, Hình Thiên liền xoay người cúi đầu về phía hư không, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì xin mời Tổ Vu giáng lâm!" "Xin mời Tổ Vu giáng lâm!" "Ha ha!" Ngay

sau đó, một tiếng cười lớn truyền đến, cách rất xa, tận ngoài ba mươi sáu tầng trời, nhưng vẫn khiến màng nhĩ của mọi người trong Dao Trì đau nhói.

"..." Trong Dao Trì, Hạo Thiên và những người khác biến sắc, ánh mắt nhìn ra xa, chỉ thấy hư không vặn vẹo, mười hai bóng người khổng lồ bước ra.

Khoảnh khắc Thập Nhị Tổ Vu giáng lâm Dao Trì, sức mạnh khí huyết khổng lồ đã trực tiếp đánh tan thánh uy lan tỏa trên người Hạo Thiên và Côn Bằng.

Khiến ba vị Thánh Nhân biến sắc.

Phải biết rằng, Thập Nhị Tổ Vu trước mắt còn chưa triệu hoán Bàn Cổ chân thân, vậy mà họ đã cảm nhận được áp lực từ đối phương.

"Sao có thể?" Ba vị Thánh Nhân trong lòng kinh hãi.

Họ tự nhiên biết rõ Thập Nhị Tổ Vu ngoại trừ Hậu Nghệ ra, các Tổ Vu còn lại đều đã bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên, nhục thân thành đạo, Cửu Chuyển Huyền Công vô hạn tiếp cận Cửu Chuyển.

Nhưng chỉ cần huyền công chưa bước vào Cửu Chuyển, thì không thể sánh ngang với Thánh Nhân.

Đó là chân lý, là quy tắc.

Hạo Thiên cũng đã nghe Hồng Quân nói, ngay cả Hồng Quân, hay Đạo Kiếp, trước khi thành Thánh, đều không thể sánh ngang với Thánh Nhân.

Nhưng họ không biết rằng, loại Thánh Nhân nước này hoàn toàn không thể so sánh với Tam Thanh và những người khác, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với Chuẩn Đề vừa mới thành đạo, chưa lĩnh ngộ được Thánh Nhân chi đạo.

“Tiểu tử Hạo Thiên, không phải ngươi tìm ta sao?

Ta đến rồi đây, có lời gì muốn nói?” Đế Giang thần sắc lạnh lùng, đối mặt với Hạo Thiên, từ trên cao nhìn xuống.

Cùng với các Tổ Vu khác, họ cũng không biến hóa đạo thể, sử dụng chân thân, cơ thể cao mấy chục vạn trượng như mười hai vị Tổ Vu cự nhân, Hạo Thiên và những người khác dưới chân họ nhỏ như con kiến.

Cảm giác này, những người khác có lẽ có thể chịu đựng được, nhưng Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng tự nhiên không thể chịu nổi.

Họ là Thánh Nhân, ai dám nhìn xuống họ?

Phải là họ nhìn xuống Thập Nhị Tổ Vu mới đúng.

“Ầm!” Hạo Thiên nổi giận, thánh uy trên người hoàn toàn bộc phát, đồng thời cả người cũng hiện hóa ra chí tôn pháp tướng, trở nên ngang bằng với Thập Nhị Tổ Vu.

“Nổi giận rồi sao?” Thấy Hạo Thiên nổi giận, phóng ra thánh uy, Đế Giang cười lạnh: “Lời của Hình Thiên chính là lời của bản tọa.

Nếu biết điều thì mau kết thúc thịnh hội Dao Trì đi.

Còn về ngươi, tiểu tử Hạo Thiên, ngoan ngoãn làm một Thiên Đế bù nhìn ở Thiên đình, nếu còn dám gây sự nữa, ta sẽ diệt luôn Thiên đình!” “Khinh người quá đáng, chết cho bản đế!” Nổi giận rồi, thật sự nổi giận rồi, chưa bao giờ nổi giận như vậy.

Đây không phải là bắt nạt người khác nữa, mà là trước mặt toàn thiên hạ, ấn mặt hắn xuống đất mà chà xát.

Lúc này, trong Dao Trì có đến hàng vạn tu sĩ, đều là những người có tên có tuổi trong Hồng Hoang, tu vi kém nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đại năng càng không phải số

ít.

Đạo Quân chuyển thế và đệ tử Tứ giáo đều ở đây, Chư Thiên Thánh Nhân đều đang theo dõi.

Hạo Thiên có thể tưởng tượng, nếu hôm nay hắn nhún nhường, e rằng sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong lịch sử Hồng Hoang, không bao giờ ngẩng đầu lên được nữa.

Vì vậy, hắn đã ra tay.

Vương Mẫu cũng theo đó ra tay.

Thập Nhị Tổ Vu không phải người bình thường, mặc dù chưa thành Thánh, nhưng không thể đối xử với họ như đối với Chuẩn Thánh được.

"Ầm ầm!" Một trận trời long đất lở, dao động kinh hoàng lan tỏa.

Tuy nhiên, điều khiến tất cả mọi người đồng tử co rụt lại là, Hạo Thiên và Vương Mẫu ra tay, trong Thập Nhị Tổ Vu lại có mười người không động, chỉ có Đế Giang và Chúc Cửu Âm ra tay.

Vậy mà, lại đỡ được đòn tấn công của Hạo Thiên và Vương Mẫu.

"Sao có thể?" "Không thể nào, lẽ nào Thập Nhị Tổ Vu đều thành Thánh rồi sao?" Trên Dao Trì, đệ tử Tam giáo, và nhiều đại năng Hồng Hoang đều kinh hãi thất sắc, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Chỉ có vài vị Đạo Quân chuyển thế thần sắc đạm nhiên, không có chút dao động nào, ngược lại, trên mặt họ còn lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy.

"Không thể nào, Đế Giang, sao ngươi có thể mạnh như vậy?

Phải biết rằng ta đã thành Thánh, dưới Thánh Nhân đều là con kiến!" Người không dám tin nhất chính là Hạo Thiên.

Hắn lùi lại một bước, thần sắc âm trầm, đồng tử co rút.

Vương Mẫu cũng không khá hơn, không nói lời nào, nhưng cũng có biểu tình tương tự.

"Quả nhiên là như vậy!" Những vị Thánh Nhân vẫn luôn chú ý đến Dao Trì, cũng đều lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy.

Chương 297

Không chỉ Tam Thanh đã đến Thiên đình, chỉ là không hiện thân.

Đệ tử của họ hiện tại đều ở đây, nếu Thập Nhị Tổ Vu phát điên lên giết loạn thì toi rồi.

"Là do ngươi quá yếu, ngụy Thánh mà thôi, thật sự tưởng mình là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chắc?" Đế Giang cười lạnh, giọng điệu khinh miệt không hề che giấu.

"Ngụy Thánh?" Mọi người nhìn nhau không nói nên lời.

Họ chưa bao giờ nghe đến từ ngụy Thánh, Hạo Thiên và ba người kia không phải rõ ràng là Thánh Nhân sao?

Sao lại thành ngụy.

Phải biết rằng, khi Hạo Thiên ba người thành Thánh, có thiên địa dị tượng, thánh uy đó căn bản không thể làm giả được.

"Không thể nào, đùa gì vậy, bản đế là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, là Thánh Đế, há để các ngươi sỉ nhục!" Ngụy Thánh?

Đùa gì vậy, ta là Thánh Nhân, dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, sao có thể là ngụy?

Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ngay cả Côn Bằng cũng không muốn tin.

Thấy ba người phát điên gào thét, Đế Giang cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía những người còn lại: "Còn không cút đi cho ta!" "..." "Đế Giang có ý gì?" Đế Giang lại lạnh lùng mắng cút như vậy, khiến nhiều đại năng có mặt đều nổi giận.

"Chúng ta đi!" Nhưng có người lặng lẽ lui đi.

Trong ánh mắt lạnh lùng của Thập Nhị Tổ Vu, ngay cả Chuẩn Thánh đại năng cuối cùng cũng phải chịu thua, chắp tay với Hạo Thiên, xoay người rời đi.

Thấy vậy, Hạo Thiên càng thêm phẫn nộ.

May mà người của Tứ giáo đều không rời đi, cũng coi như là một sự an ủi.

Tuy nhiên, hắn không biết rằng, người của Tứ giáo không phải là không muốn đi.

Họ bị Hồng Quân sắp xếp đến Thiên đình, chịu sự chỉ huy của Hạo Thiên, vốn đã phẫn nộ vô cùng, chỉ mong Thập Nhị Tổ Vu đánh Hạo Thiên một trận tơi bời.

Nhưng họ lại không thể rời đi, nếu không sẽ vi phạm mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ.

Cũng chính vì vậy, Quảng Thành Tử và những người khác mặc dù hả hê, nhưng cũng không thể không đứng ra.

Cùng lúc đó, ngoài Tam Tiên đảo, một khuôn mặt người khổng lồ giáng lâm, mang theo áp lực thiên uy nồng đậm.

Nhưng luồng khí tức thiên uy đó lại bị giam cầm ở gần Tam Tiên đảo, tu sĩ ở hải vực Đông Hải và những nơi khác căn bản không cảm nhận được.

"Ồ?

Không phải là Hồng Quân sao?

Có rảnh đến Tam Tiên đảo của ta thị sát à?" Một tiếng cười nhẹ truyền đến, Đạo Kiếp từ trên đảo bước ra, hai tay khoanh trước ngực, như cười như không nhìn khuôn mặt người khổng lồ trên bầu trời.

"Đừng lén lút phá vỡ ý niệm của ta nữa!" Khuôn mặt người mở

miệng, câu đầu tiên nói ra lại là câu này, khiến Đạo Kiếp ngẩn ra, có chút ngơ ngác.

Lập tức hắn cười lớn: "Ha ha, lão già Hồng Quân, ta bây giờ phát hiện ngươi càng ngày càng đáng yêu rồi.

Yên tâm, bản tôn sẽ không ra tay với ngươi, có lời gì cứ nói thẳng!" "Phái Thập Nhị Tổ Vu đến Thiên đình là có ý gì?

Giết Hạo Thiên, diệt Thiên đình?

Khai mở lượng kiếp?" Hồng Quân cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, ngươi đoán đúng hết rồi.

Ngươi tạo ra ba ngụy Thánh, vội vàng tập hợp người của phe mình đến Thiên đình, không phải là muốn Hồng Hoang đại loạn sao?

Một khi Hồng Hoang đại loạn, giữa trời đất sẽ có kiếp sát chi khí lan tỏa, lượng kiếp giáng lâm.

Lời của ta có đúng không?" Đạo Kiếp gật đầu, thản nhiên nói.

"Vậy thì, ngươi muốn ngăn cản?" Đồng tử Hồng Quân co rụt lại, nhưng không biểu hiện ra, cũng không phủ nhận, hỏi ngược lại.

"Không, tại sao phải ngăn cản?

Hai chúng ta đánh cờ, vẫn luôn là đối địch.

Lần này ta đứng về phía ngươi, ngươi đã muốn khai mở lượng kiếp, ta sao có thể không thành toàn!" Đạo Kiếp cười tủm tỉm nói, khiến sắc mặt Hồng Quân biến đổi, càng thêm cảnh giác.

Hắn không tin đối phương làm vậy là vì hòa giải, tuyệt đối có kế hoạch.

"Hừ, dù thế nào, ngươi cũng không được tự mình ra tay!" Cuối

cùng, Hồng Quân cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, sau khi cảnh cáo một câu, khuôn mặt người khổng lồ từ từ tan biến.

Trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân nhíu mày, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy không đúng, giống như thiếu một bước nào đó.

"Có phải cảm thấy không đúng không?

Đúng vậy, ý niệm lần này của ngươi không bị bản tôn phá vỡ, có phải không quen không?" Đúng lúc này, giọng nói của Đạo Kiếp truyền vào Tử Tiêu Cung, khiến Hồng Quân ngẩn ra, ngay sau đó tức giận đến đỏ mặt.

"Cút!" "Đến Thiên đình, kiềm chế Phục Hy và những người khác!" Một ý niệm từ Tử Tiêu Cung truyền ra.

Lúc này, Hồng Quân thần sắc lạnh lùng, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Hắn biết, trận chiến này phe mình không chiếm ưu thế, nhưng vẫn phải khai chiến, phải phát động lượng kiếp, phá hoại Hồng Hoang, tốt nhất là có thể nhân lúc Hồng Hoang đang mở rộng, đánh vỡ Hồng Hoang.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh nghe vậy biến sắc.

Xuất động Thánh Nhân, hiển nhiên có đại sự xảy ra.

Chương 298

Không dám chậm trễ, Chuẩn Đề trực tiếp giáng lâm ngoài Đại Tự Tại Thiên, bắt đầu chặn cửa Đại Tự Tại Thiên Ma Ngũ Âm nương nương.

Trong Đại Tự Tại Thiên, Ngũ Âm nương nương mở mắt ra, thần sắc lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề bên ngoài.

Nhưng bà lại không để ý, mặc cho Chuẩn Đề chặn cửa.

Đồng thời, Lão Tử trực tiếp giáng lâm thánh địa Nhân tộc, kiềm chế Phục Hy.

Còn về Nữ Oa, do Nguyên Thủy kiềm chế.

Còn Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, Tiếp Dẫn nhiều nhất chỉ kiềm chế được một người, khiến mấy người họ biến sắc.

"Không cần để ý, chỉ cần kiềm chế một vị Thánh Nhân Đông Hải là được!" Lúc này, giọng nói của Hồng Quân lại truyền đến.

Lời vừa dứt, ba bóng người từ trong cơ thể hắn bước ra, là ba vị đạo nhân, một lão niên, một trung niên, một thanh niên.

Khiến đồng tử Tam Thanh co rụt lại, Lão Tử càng là tâm thần chấn động.

Đây không phải là Nhất khí hóa tam thanh sao?

Phải biết rằng, ở Hồng Hoang này, ông chưa bao giờ sử dụng lá bài tẩy này, sao Hồng Quân lại biết?

Trong nháy mắt, Lão Tử càng thêm cảnh giác với Hồng Quân.

Không biết vì sao, ông càng nhìn Hồng Quân càng cảm thấy khủng bố, dường như dưới vẻ ngoài bình tĩnh của Hồng Quân, ẩn giấu một

âm mưu lớn hơn.

Âm mưu này một khi xuất hiện, sẽ khiến vạn kiếp bất phục.

Cảm giác này, cũng không phải là cảm giác, nhưng Lão Tử tuyệt đối tin tưởng.

Ông là Thánh Nhân, hiện tại đã là Hỗn Nguyên trung kỳ, cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai.

Nhưng Lão Tử bề ngoài lại không biểu hiện ra, vẫn tự mình chặn cửa thánh địa Nhân tộc.

Hồng Quân Nhất khí hóa tam thanh từ hư không bước ra, lần lượt chặn ở ngoài khơi Đông Hải và Tây Côn Luân.

Còn về Thông Thiên, hắn liếc nhìn Hồng Quân Nhất khí hóa tam thanh một cái, trầm tư một hồi, liền đến ngoài U Minh giới, nói: "Hậu Thổ đạo hữu, trận chiến lần trước không phân thắng bại, lần này chúng ta lại chiến một trận nữa được không?" "Tất nhiên là được!" Hậu Thổ mỉm cười, từ U Minh giới bước ra, cùng Thông Thiên rời khỏi Hồng Hoang, đi đến hỗn độn tinh vực.

Sau khi hai người rời đi, Minh Hà bước ra, có chút không nói nên lời: "Hóa ra không có chuyện gì của ta à?

Thật bi ai, không thành đạo chung quy vẫn là con kiến, ngay cả tư cách bị chặn cửa cũng không có!" Tuy nói vậy, nhưng Minh Hà lại không quay về Huyết Hải, mà xé rách hư không, rời khỏi Hồng Hoang, từng bước đi về phía ba mươi sáu tầng trời.

"Ầm ầm!" Lúc này, trên ba mươi sáu tầng trời bộc phát ra từng luồng dao động kinh hoàng.

Ngay sau đó, từng bóng người xông vào thái cổ tinh không.

Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng, đã đánh nhau với Thập Nhị Tổ

Vu.

Không cần đoán cũng biết, từ biểu hiện ở Dao Trì vừa rồi, ba người Hạo Thiên chắc chắn sẽ bị đánh bại.

Cũng may Thánh Nhân bất tử, nếu không tuyệt đối không về được.

Chỉ là điều khiến người đời kinh ngạc là, Thập Nhị Tổ Vu căn bản không sử dụng Đô Thiên Thần Sát đại trận, mà một chọi một với ba người Hạo Thiên, đánh mệt thì nghỉ, đổi người khác lên.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu có mười hai người, à, Hậu Nghệ không tính, mười một vị Tổ Vu thay phiên nhau đánh Hạo Thiên.

Khiến ba người Hạo Thiên lửa giận ngút trời, quả thực là sỉ nhục đến tận nhà, nhưng lại không có cách nào.

Nếu là một chọi một, họ tuyệt đối có thể đánh bại Thập Nhị Tổ Vu, thậm chí với pháp lực vô hạn của Thánh Nhân, câu giờ cũng có thể câu giờ đến chết đối phương.

Tuy nhiên, người ta đông, bên này thể lực cạn kiệt, liền đổi người.

Nhiều đại năng Hồng Hoang đang quan chiến đều nhìn nhau không nói nên lời, thần sắc cổ quái.

Đúng lúc này, tại khu vực Nhân tộc, đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức kinh hoàng, một vị đế vương từ Trung Ương hoàng triều bước ra.

Đế Tân, sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế thoái vị, lại trải qua thời đại Đại Vũ, sau đó lại qua mấy đời, trong vòng ngàn năm ngắn ngủi, Nhân tộc đã đổi mấy đời đế hoàng.

Hiện tại đại đế của Trung Ương hoàng triều là Đế Tân.

Khi Đế Tân từ đại điện bước ra, từng bước đi lên hư không, chỉ

thấy khí tức trên người không ngừng tăng lên.

"Ta là Đế Tân, tất cả tu sĩ Nhân tộc nghe lệnh, theo trẫm giết lên Thiên đình, Hồng Hoang này phải do Nhân tộc chúng ta làm chủ!" Giây phút này, đế âm vô thượng từ Trung Ương hoàng triều truyền ra, trong nháy mắt quét qua toàn bộ Nhân tộc, thậm chí là cả Hồng Hoang.

Giây tiếp theo, cả Nhân tộc bộc phát ra vô số tiếng gầm thét, vô số tu sĩ Nhân tộc dồn dập từ trong nhà bước ra, giáng lâm Trung Ương hoàng triều.

Đồng thời, trong Trung Ương hoàng triều, đại quân cũng bắt đầu tập hợp, từng chiếc chiến hạm khổng lồ, từng bộ khoa kỹ chiến giáp bay lên.

"Ngang!" Ngay sau đó, có tiếng rồng ngâm chấn động thương khung, chín con kim long khí vận bay lượn, vây quanh một mai đại ấn cổ xưa.

Đế Tân nhận lấy đại ấn, từng bước đi lên bầu trời, hướng về ba mươi sáu tầng trời mà đi lên.

"Giết!" Sau lưng Đế Tân, là các cường giả Nhân tộc.

Có những cổ tu sĩ, mặc đạo bào, tiên quang lượn lờ, khí chất phi phàm.

Có những cường giả võ đạo, lấy võ nhập đạo, chiến lực phi phàm.

Đúng vậy, ngàn năm phát triển, Nhân tộc không chỉ tu tiên, phát triển khoa kỹ, mà còn xuất hiện võ đạo.

Võ đạo tự nhiên không phải tự nhiên mà có, là do vài vị Đạo Quân chuyển thế nghiên cứu ra.

Đối với cấp bậc như Đạo Quân, sáng tạo ra một phương pháp tu

luyện phù hợp với một chủng tộc là quá đơn giản.

Chương 299

Tất nhiên, đó chỉ là trước Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Hỗn Nguyên cảnh vạn pháp quy nhất, muốn sáng tạo ra một hệ thống tu luyện độc đáo không dễ dàng như vậy.

Sau các cường giả võ đạo, là chiến hạm và bộ đội cơ giáp của Nhân tộc.

Mặc dù bộ đội cơ giáp đa phần là phàm nhân và tu sĩ cấp thấp, võ đạo tu sĩ, nhưng dưới sức mạnh của khoa kỹ chiến giáp, họ cũng có thể bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ.

"Hả?

Nhân tộc muốn nhân cơ hội công đả Thiên đình?" "Loạn rồi, thật sự loạn rồi.

Nhân tộc lại dám công đả Thiên đình.

Phải biết rằng Nhân tộc mới ra đời bao lâu, mặc dù bối cảnh Nhân tộc mạnh mẽ, Tam Hoàng Ngũ Đế có đại công đức tại thân, thực lực không yếu, nhưng thực lực tổng thể của Nhân tộc lại không được, lại dám công đả Thiên đình?" "Ha, Thiên đình hiện tại không còn như xưa.

Mặc dù Hạo Thiên và Dao Trì gặp phải Thập Nhị Tổ Vu có chút xui xẻo, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân!" "Nhân tộc muốn công đả Thiên đình?" Hành động đột ngột của Nhân tộc, không chỉ khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang kinh ngạc và chấn kinh, mà các thiên binh thiên tướng trong Thiên đình cũng đều ngơ ngác.

Tình huống gì đây?

Nhân tộc công đả Thiên đình?

Không phải là Vu tộc sao?

Họ đã chuẩn bị rút lui, thậm chí là chạy trốn.

Dù sao từ khi Hạo Thiên nắm quyền đến nay, Thiên đình căn bản không chiêu mộ được bao nhiêu cường giả.

Đối mặt với Vu tộc hung tàn, họ không dám ở lại cùng Hạo Thiên chịu chết.

Nhưng họ không ngờ Vu tộc kia mấy vạn người, bao gồm cả Hình Thiên và một đám Đại Vu đều đứng yên tại chỗ, mà Nhân tộc lại đến.

Nhân tộc yếu, nhưng đó là nói về tổng thể, không phải là thực lực đỉnh tiêm yếu.

Tam Hoàng Ngũ Đế trừ Phục Hy ra, ai cũng là Chuẩn Thánh đại năng.

Hiện tại, lại có thêm một Đế Tân.

Đội hình này, ngay cả đệ tử Tam giáo cũng cảm thấy áp lực lớn.

"Chặn lại, không được phép bước lên Thiên đình!" Trong lúc đệ tử Tam giáo và những tu sĩ phe Tử Tiêu Cung do dự có nên ra tay hay không, giọng nói lạnh lùng của Hồng Quân truyền đến, khiến mọi người biến sắc.

Vốn dĩ đệ tử Tam giáo đã có chút tức giận vì phải đến Thiên đình làm việc, bây giờ càng thêm phẫn nộ.

Nhưng họ lại không dám biểu hiện ra, chỉ có thể cứng đầu tiến lên nghênh chiến.

May mà Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc không ra tay, nếu không họ thật sự không phải là đối thủ.

"Giết!" Đối mặt với thiên binh thiên tướng của Thiên đình, và sự cản trở của đệ tử Tam giáo, Đế Tân thần sắc lạnh lùng, vung tay một

cái, liền suất lĩnh từng chiếc chiến hạm xông lên ba mươi sáu tầng trời.

"Giết!" "Sư đệ sư muội, giữ vững Thiên đình!" Quảng Thành Tử gầm lên một tiếng, khí thế như hồng.

Hiện tại hắn cũng đã đột phá Chuẩn Thánh, lại thêm nhận được chân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tay cầm Phúc Hải Ấn, một thân chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

Đa Bảo và Huyền Đô cũng là cường giả Chuẩn Thánh, chiến lực mạnh mẽ.

Chỉ là so với Quảng Thành Tử, hai người họ không dùng hết sức.

Huyền Đô xuất thân từ Nhân tộc, để hắn ra tay với Nhân tộc, thậm chí là Nhân Hoàng, là vô cùng khó chịu, không thể nào dùng toàn lực được.

Còn về Đa Bảo, đã sớm nhận được chỉ thị của Thông Thiên giáo chủ, không nên gây chuyện quá căng với Nhân tộc.

Vì vậy, trận chiến trông có vẻ hung mãnh, nhưng thực tế người thật sự liều mạng chém giết chỉ có người của Xiển giáo.

Nhân tộc dường như cũng nhận ra điều này, Đế Tân và những người khác cứ nhắm vào đệ tử Xiển giáo mà đánh.

Thiên đình đại chiến, trong thái cổ tinh không Thập Nhị Tổ Vu đại chiến với Thánh Nhân, những nơi khác cũng không có chiến loạn, đại đa số tu sĩ Hồng Hoang đều đang xem náo nhiệt.

Những người trước đó tham gia thịnh hội Dao Trì, lần lượt rời đi.

Nhưng lúc này, họ cũng nhận được truyền âm của Hồng Quân Đạo Tổ, đặc biệt là ba ngàn khách mời Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ chỉ có một chữ: Giết.

Thế là, cùng với sự ra tay của ba ngàn khách mời Tử Tiêu Cung và tu sĩ phe Tử Tiêu Cung, phe Đông Hải tự nhiên sẽ không lùi bước.

Căn bản không cần Đạo Kiếp mở lời, họ đã liên hợp phản công.

"Ha ha, giết đi, đúng ý bần đạo!" Một tiếng cười lớn, Minh Hà lão tổ bước ra, tay cầm hai thanh sát kiếm, chân đạp Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trực tiếp giết về phía một vị Chuẩn Thánh đại năng của Tử Tiêu Cung.

Đồng thời, hung thú Thao Thế cũng được Minh Hà thả ra, bắt đầu tàn phá Hồng Hoang.

Hung thú Thao Thế đã bị nhốt nhiều năm, từ lần ra tay trước đó, đã lâu không được nuốt chửng sinh linh.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể tàn phá trở lại.

Nó hưng phấn gào thét, sát khí kinh hoàng lan tỏa khắp bầu trời.

Giây phút này, cùng với sự gia nhập chiến đấu của phe Đông Hải và phe Tử Tiêu Cung, Hồng Hoang yên tĩnh đã hoàn toàn hỗn loạn.

Thậm chí, rất nhanh trên đại địa đã máu chảy thành sông, xương chất như núi, sơn hà vỡ vụn.

So với đó, trận chiến ở Thiên đình mặc dù bùng phát sớm nhất, tiếng gầm thét rất lớn, nhưng thực tế lại không kịch liệt.

Chương 300

Dù sao thực lực tổng thể của Nhân tộc cũng không mạnh, đại đa số Nhân tộc đều dùng cơ giáp và chiến hạm, chiến lực đỉnh tiêm chỉ có mười mấy vị.

Thậm chí, gần như chỉ có một mình Nhân Hoàng Đế Tân gánh vác, một mình đấu với ba đại đệ tử của Tam giáo.

Còn về Tam Hoàng Ngũ Đế, những Sử Tiền Đạo Quân này lại không tham gia chiến đấu, mà đi tỷ thí với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Thái Cực Đao Quân, Phù Trận Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân và những người khác.

"Ầm!" Cùng với trận chiến kéo dài, đột nhiên giữa trời đất bộc phát ra một luồng khí tức kinh hoàng.

Trong cõi u minh, một luồng khí tức khó tả lan tỏa khắp trời đất.

Ngay sau đó, kiếp sát chi khí vô biên hung mãnh, trong nháy mắt lan tràn khắp Hồng Hoang.

Mặc dù kiếp sát chi khí không nồng đậm, nhưng lại khiến vô số đại năng Hồng Hoang đang chiến đấu, đặc biệt là ba ngàn khách mời Tử Tiêu Cung, và những người như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đều biến sắc.

"Lượng kiếp, lượng kiếp đã khai mở rồi sao?" Ngay cả chúng Thánh cũng đều biến sắc, dồn dập rơi vào trầm tư.

"Lẽ nào là sư tôn và Đạo Tổ?

Sao có thể?" Phục Hy thần sắc biến ảo.

Hắn tinh thông suy diễn, hiện tại lại là Nhân Đạo chi chủ, có thể nhìn thấy một góc vị lai.

Nhưng hiện tại trong mắt hắn, vị lai vô cùng mơ hồ, căn bản không nhìn rõ, thậm chí, càng ngày càng mơ hồ, đến cuối cùng cũng không nhìn thấy được.

Đồng thời, Tam Thanh và những người khác vào lúc này, cũng đối với trận chiến khó hiểu này mà nảy sinh nghi ngờ, nghi ngờ Hồng Quân.

Thậm chí, việc phe Đông Hải không chút do dự nghênh chiến, Nhân tộc tiến công Thiên đình, cũng có chút nghi ngờ.

"Chư Thánh Tử Tiêu Cung nghe lệnh, khai mở thánh chiến, tiến hành tại đại lục Hồng Hoang!" Trong lúc Tam Thanh và những người khác rơi vào trầm tư, giọng nói lạnh lùng của Hồng Quân đột nhiên truyền vào não hải của họ.

"Hả?

Tại Hồng Hoang khai mở thánh chiến?

Lão sư ngài không phải đang đùa chứ?" Người phản ứng đầu tiên, chính là Nguyên Thủy, trực tiếp thốt ra.

Thần sắc đạm nhiên của Lão Tử cũng đại biến, không khỏi nói: "Lão sư, không thể được.

Hiện tại Hồng Hoang có hơn mười vị Thánh Nhân, dù vạn năm qua không gian Hồng Hoang có biến cường, cũng tuyệt đối không chịu nổi nhiều Thánh Nhân chiến đấu như vậy!" "Xin lão sư suy nghĩ lại!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hỏi tại sao, nhưng hiển nhiên sẽ không ra tay.

Có thể nói, năm vị Thánh Nhân đều không động thủ.

Đùa gì vậy?

Để Thiên đình, phe Tử Tiêu Cung và phe Đông Hải khai chiến

cũng thôi đi.

Khai mở chư thánh chi chiến, lại còn muốn tiến hành ở Hồng Hoang, chắc chắn là không điên chứ?

"Thật điên rồ, ta biết rồi, một khi Hồng Hoang bị hủy diệt, Thiên Đạo tất nhiên sẽ phải chịu trọng thương, vậy thì…" "Không được, tuyệt đối không được, một khi Hồng Hoang bị đánh vỡ, bọn ta tất nhiên sẽ bị phản phệ, không chỉ Thiên Đạo phản phệ, mà Nhân Đạo và Địa Đạo cũng sẽ phản phệ!" Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng kinh hãi, lập tức truyền âm cho nhau, cuối cùng nhất trí quyết định tuyệt không động thủ.

Vu Lão Tử truyền âm cho Hồng Quân: "Lão sư thứ tội, đệ tử bọn con không thể đáp ứng." Dùng từ "bọn con", ý tứ đã quá rõ ràng, năm người là một, không phải chỉ một cá nhân.

"Hay cho lắm, cánh mọc đủ lông đủ cánh rồi phải không?" Hồng Quân cười lạnh, trong mắt loé lên một tia sát ý, hai tay bắt quyết, một luồng dao động kỳ dị biến mất không thấy tăm hơi.

"Không hay rồi!" Năm vị Thánh Nhân đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy trong đầu Hồng Mông Tử Khí kịch liệt nhảy lên, tựa như hoá thành một cái miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt chửng Nguyên Thần của họ.

"Lão sư tha mạng!" Ngũ Thánh vội vàng mở miệng, trong lòng nộ hoả ngút trời, thần sắc kinh hãi, giờ phút này đâu còn không biết chuyện gì xảy ra.

Bấy lâu nay, Hồng Mông Tử Khí được coi là nền tảng thành đạo lại có thủ đoạn của Hồng Quân, chỉ cần Hồng Quân kích hoạt, đủ để nuốt chửng Nguyên Thần.

"Khốn kiếp, lão già chết tiệt này, lại dám tính kế ta, thật là lòng

lang dạ sói!" "Đạo Tổ, Đạo Tổ, hay cho một cái Đạo Tổ!" Mấy vị Thánh Nhân tức quá hoá cười, trong lòng lạnh toát.

Đương nhiên, bề ngoài lại không dám biểu hiện ra, chỉ có thể làm theo mệnh lệnh của Hồng Quân.

Thông Thiên vốn đang đại chiến cùng Hậu Thổ tại Hỗn Độn Tinh Vực, bị Hồng Quân làm cho một phen, lại bắt đầu liều mạng với Hậu Thổ, khiến Hậu Thổ vừa tức vừa giận.

"Thông Thiên, ngươi điên rồi sao?" Hậu Thổ quát lớn, không hiểu Thông Thiên bị làm sao, lại đột nhiên phát điên.

"Oanh!" Đúng lúc này, khí tức trên người Thông Thiên tăng vọt, một luồng Vô Thượng Kiếm Ý cuồn cuộn, xé rách thương khung, phá nát trời cao, trực tiếp đánh bay Hậu Thổ.

Hậu Thổ đại nộ, luân hồi chi lực kinh khủng từ trong cơ thể bộc phát, đang chuẩn bị lao về phía Thông Thiên giáo chủ thì lại sững sờ.

Chỉ thấy một luồng sát khí ngút trời cuồn cuộn, bốn thanh sát kiếm xuất hiện giữa thiên địa, bốn đạo kiếm quang màu máu xuyên thấu thương khung.

Trong khoảnh khắc, bất kể đang ở nơi nào, đều có thể cảm nhận được sát ý kinh khủng của Tru Tiên, là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, kể từ sau đại chiến Đạo Ma năm đó, liền chưa từng được ai sử dụng, nay lại tái hiện.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên muốn làm gì?" "Thông Thiên điên rồi sao?

Lại tế ra cả Tứ Kiếm, chẳng lẽ thật sự muốn theo lời lão già âm hiểm Hồng Quân, đánh vỡ Hồng Hoang hay sao?" Cảm nhận được khí tức của Tru Tiên Tứ Kiếm, Lão Tử và những người khác đang bất đắc dĩ chuẩn bị ra tay đối phó với Phục Hy đám người đều sắc mặt

biến đổi, bất giác dừng lại.

Cùng lúc đó, Phục Hy, Nữ Oa đám người cũng đều nhìn về phía Hỗn Độn Tinh Vực, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu đang chiến đấu với Hạo Thiên, Côn Bằng cũng đều dừng lại.

"Thông Thiên, tìm chết!" "Dám bắt nạt tiểu muội, Thông Thiên, ta thấy ngươi sống không kiên nhẫn rồi!" Cảm nhận được khí tức của Tru Tiên Tứ Kiếm, Thập Nhị Tổ Vu đại nộ, không nói hai lời trực tiếp chuẩn bị tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đi trợ giúp Hậu Thổ.

Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên cũng nghe nói qua Tru Tiên Kiếm Trận, biết rõ trận pháp này không tầm thường, không dám để Hậu Thổ một mình đối mặt.

Đối diện, Hạo Thiên ba người đang sững sờ, đồng thời, thấy Thập Nhị Tổ Vu chuẩn bị tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lập tức cảnh giác.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bọn họ đã từng thấy qua, Bàn Cổ Chân Thân kia quá kinh khủng, cho dù đã thành Thánh, cũng không muốn đối mặt.

Thánh Nhân bất tử là thật, nhưng bị hành hạ tàn tệ, mất hết mặt mũi thì Hạo Thiên ba người không muốn.

"Ngăn cản chúng!" Tuy nhiên, đúng lúc này, Hồng Quân truyền âm, còn ẩn chứa ý uy hiếp, khiến Hạo Thiên ba người sắc mặt hơi đổi, chỉ có thể ra tay ngăn cản.

Chương 301

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung, nhìn Thông Thiên giáo chủ tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, trong mắt Hồng Quân loé lên một tia vui mừng, khi nhìn lại Lão Tử mấy người thì thần sắc càng lạnh hơn.

Xem đi, thời khắc mấu chốt vẫn là Thông Thiên thẳng thắn nhất, nghe lời nhất, mấy kẻ lề mề kia, cứ chờ đó, đợi đến khi không còn giá trị lợi dụng, bần đạo sẽ lần lượt nuốt chửng các ngươi.

Hồng Quân trong lòng hung hăng nghĩ, đồng thời lại truyền âm cho Thông Thiên giáo chủ, bảo hắn dẫn Hậu Thổ vào Hồng Hoang đại lục.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ lại hoàn toàn không để ý, cũng không bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn dung hợp Tru Tiên Tứ Kiếm lại làm một.

"Oanh!" Khoảnh khắc Tru Tiên Tứ Kiếm dung hợp thành một, một luồng sát khí còn kinh khủng hơn quét ra.

Thậm chí, từ thanh Tru Tiên Kiếm mới dung hợp, sinh ra một luồng hấp lực khổng lồ, hút sạch kiếp sát chi khí trong phạm vi ức vạn dặm.

"Cái gì?" "Sao có thể?" "Không thể nào, sao có thể dung hợp Tru Tiên Tứ Kiếm làm một thể?

Hơn nữa còn phát ra khí tức Tiên Thiên Chí Bảo!" Nhìn thanh Tru Tiên Kiếm mới dung hợp, chư Thánh kinh hãi thất sắc.

Ngay cả Hồng Quân cũng thần sắc biến đổi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng ngay sau đó trong mắt loé lên một tia tham

lam.

Thông Thiên lại có thể dung hợp Tru Tiên Tứ Kiếm thành một kiếm.

Hơn nữa, từ khí tức của thanh Tru Tiên Kiếm mới, lại có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, một món sát lục chí bảo.

Chí bảo như vậy, Hồng Quân cũng động lòng, nhưng lại không động thủ, Tam Thanh đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, đợi sau này Tam Thanh mất đi giá trị lợi dụng, tất cả đều sẽ là của hắn. _ _ _ "Thú vị, Thông Thiên không đơn giản nha, lại có thể thần không biết quỷ không hay dung hợp Tru Tiên Tứ Kiếm, khiến nó biến thành Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng hắn muốn làm gì?" Trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp cũng đang chăm chú theo dõi cảnh này, đối với hành động của Thông Thiên giáo chủ có chút không hiểu.

Hắn nhìn ra được, Thông Thiên giáo chủ rõ ràng đã bị chọc giận, trước đó cùng Hậu Thổ tỷ thí rất hoà nhã, rõ ràng, căn bản không phải Hậu Thổ chọc giận.

Hắn cũng nhìn ra được, sát ý trên người Thông Thiên giáo chủ tuyệt đối không nhắm vào Hậu Thổ.

"Gầm!" Đúng lúc này, Bàn Cổ Chân Thân của Thập Nhị Tổ Vu được triệu hoán ra, thân thể khổng lồ tựa như một tinh vực, quanh thân các vì sao lượn lờ, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức tang thương cổ lão.

"Bàn Cổ Chân Thân!" Mọi người kinh hô, mặc dù Bàn Cổ Chân Thân đã xuất hiện nhiều lần ở Hồng Hoang, nhưng tái xuất hiện vẫn khiến thế nhân chấn động.

Điều khiến người ta chấn động nhất là, mỗi lần Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, đều mạnh hơn lần trước, khiến nhiều người thậm chí

hoài nghi, vị đại năng này liệu có ngày nào đó tái hiện hay không.

Đây không phải là suy đoán lung tung, dù sao ý thức Bàn Cổ năm đó đã từng mượn Bàn Cổ Chân Thân để thức tỉnh.

"Cút ngay, nếu không giết không tha!" Chiếc rìu đen khổng lồ cầm trong tay, Bàn Cổ Chân Thân một rìu bổ về phía Hạo Thiên ba người.

Bóng rìu khổng lồ che lấp bầu trời, tựa như muốn bổ đôi cả Thái Cổ Tinh Không, bổ nát thời không, khiến Hạo Thiên ba người trong nháy mắt cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

"Sao có thể?" Ba người kinh hãi, phải biết rằng, bọn họ không phải là kẻ yếu, hiện tại là Thánh Nhân, tạm không nói bất tử bất diệt, chỉ riêng Thánh Nhân pháp lực vô biên, cho dù cùng là Thánh Nhân, cũng không nên khiến bọn họ cảm thấy nguy cơ trí mạng.

Lui, không thể chống đỡ, nhưng đúng lúc này, bọn họ cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm, chính là Hồng Quân.

"Chết tiệt, lão gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì?" Hạo Thiên thầm mắng, có chút không hiểu vì sao Hồng Quân cứ phải ép bọn họ cứng đối cứng với đám điên Thập Nhị Tổ Vu.

Cùng lúc đó, Côn Bằng cũng vô cùng khó hiểu, nhưng không có cách nào, có được ngày hôm nay, đều nhờ Hồng Quân, lời của Hồng Quân hắn không dám không nghe.

Lần trước ở Tử Tiêu Cung, hắn đã được chứng kiến thủ đoạn của Hồng Quân, thủ đoạn đó quả thực là biến mục nát thành thần kỳ, cũng khiến hắn hiểu rõ, tu vi của Hồng Quân sớm đã đạt đến cảnh giới cực cao, thậm chí vượt qua cả Thánh Nhân.

Đồng dạng, tồn tại vô thượng như vậy có thể ban cho mọi thứ, cũng có thể tước đoạt mọi thứ.

Vì vậy, cho dù bị Bàn Cổ Chân Thân chém chết, hắn cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, dù sao Thánh Nhân bất tử bất diệt, chết trận, cũng sẽ sống lại trong Trường Hà Thiên Đạo.

"Oanh!" Chỉ thấy Hạo Thiên tế ra Hạo Thiên Kính và Hạo Thiên Tháp, hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dung hợp lại một chỗ, lại bộc phát ra khí tức vượt qua cả linh bảo, tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng khiến người ta kinh hãi.

Vương Mẫu tế ra một lá cờ lớn, đó là Tố Sắc Thanh Vân Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, cũng là lá cờ duy nhất mà Đạo Kiếp còn thiếu.

Khoảnh khắc Vương Mẫu tế ra Tố Sắc Thanh Vân Kỳ, Đạo Kiếp đang quan sát trận chiến cũng ánh mắt lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Kiện bảo kỳ này hắn sớm đã biết ở trong tay Vương Mẫu, nhưng lại chưa từng đoạt lấy.

Không phải không muốn, mà là sợ xuất hiện bất ngờ, giống như trong tay hắn có Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, còn có Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Minh Hà.

Chỉ cần đoạt lấy Thanh Bình Kiếm, Tam Bảo Như Ý, Quải Trượng của Tam Thanh, là có thể hợp thành Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, cuối cùng năm tòa liên đài hợp nhất, thử hợp thành Sáng Thế Thanh Liên.

Nhưng Đạo Kiếp lại không làm vậy, hắn sợ trúng kế của Bàn Cổ, thậm chí dám khẳng định, Bàn Cổ tuyệt đối còn sống, có khả năng đang âm thầm quan sát mọi động tĩnh của Hồng Hoang.

Trong tình huống Bàn Cổ chưa chết, dung hợp những pháp bảo này là hành động không sáng suốt, thậm chí có khả năng làm áo cưới

cho người khác, càng có khả năng giúp Bàn Cổ hồi phục sức mạnh.

Không phải Đạo Kiếp không tin Bàn Cổ, hắn từ trước đến nay không tin bất kỳ ai, đặc biệt là khi biết rõ tình hình của từng thời đại sử tiền.

Mỗi một thời đại chỉ có thể xuất hiện một vị Đạo Quân, trên con đường chứng đạo tất cả mọi người đều là kẻ địch, cho dù là đệ tử, hồng nhan của ngươi.

"Oanh!" Hạo Thiên và Vương Mẫu tế ra pháp bảo, làm sống lại pháp bảo, khí tức kinh khủng cuồn cuộn, diễn hóa ra một màn sáng khổng lồ, bao trùm cả Thái Cổ Tinh Không, hóa thành phòng ngự.

Đồng thời, Côn Bằng cũng tấn công, Yêu Sư Cung hóa thành lớn bằng một ngôi sao, chắn ở phía trước, đồng thời bản thân thì hóa thành bản thể, chạy trốn về hướng ngược lại.

Hành động lật lọng này khiến Hạo Thiên vô cùng khinh bỉ.

"Rắc!" Nhưng đối mặt với một đòn của Bàn Cổ Chân Thân, phòng ngự của Hạo Thiên đám người căn bản không chịu nổi một kích, trực tiếp bị rìu Bàn Cổ đánh vỡ nát, đồng thời dưới một rìu, một vùng tinh vực trực tiếp bị hủy diệt.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Chân Thân lại không truy kích Hạo Thiên đám người, mà lao về phía Thái Cổ Tinh Vực, nhưng lại bị Hạo Thiên ba người chặn lại.

"Tìm chết!" Điều này khiến Thập Nhị Tổ Vu đại nộ, sát tâm bùng phát, thấy Hậu Thổ tạm thời không có nguy hiểm, liền lại lao về phía Hạo Thiên ba người.

Thập Nhị Tổ Vu nổi giận, muốn chém giết Hạo Thiên ba người, rồi mới đi giúp Hậu Thổ.

Đối mặt với công kích cuồng bạo của Bàn Cổ Chân Thân, Hạo

Thiên và Dao Trì trong lòng khổ không tả xiết, đúng là có khổ mà không nói ra được.

Chương 302

Hơn nữa, đối với Côn Bằng cũng căm tức vô cùng, tên này hóa thành bản thể chạy trốn không chút lưu tình, tốc độ cực nhanh, vì vậy, công kích của Bàn Cổ Chân Thân gần như đều do bọn họ ngăn cản.

"Chạy về phía Hồng Hoang, dẫn Thập Nhị Tổ Vu vào Hồng Hoang!" Đúng lúc này, thanh âm của Hồng Quân lại truyền đến, truyền vào trong đầu Hạo Thiên ba người.

Khiến ba người sắc mặt biến đổi, trong lòng mắng chửi Hồng Quân, bảo ta ngăn cản Thập Nhị Tổ Vu thì cũng thôi đi, dẫn vào Hồng Hoang, đợi chiến đấu nổ ra chẳng phải sẽ hủy diệt Hồng Hoang sao.

Ba người do dự, nhưng đúng lúc này, rìu của Bàn Cổ Chân Thân lại chém tới, hung mãnh hơn vừa rồi, khiến ba người sắc mặt biến đổi, cắn răng một cái, lao về phía Hồng Hoang. _ _ _ Từ hành động của các Thánh trong Tử Tiêu Cung, đến việc Hạo Thiên ba người chạy trốn về phía Hồng Hoang đại địa, tất cả đều khiến thế nhân kinh hãi.

Có thể nói, tuy Nhân tộc công đả Thiên Đình là trung tâm của trận chiến này, nhưng điều khiến tu sĩ Hồng Hoang quan tâm nhất, lại là hành động của các Thánh.

Dù sao Thánh Nhân mới là chúa tể của Hồng Hoang, mỗi một hành động đều sẽ quyết định sinh tử của ức vạn sinh linh.

"Hồng Quân, ngươi thật sự không kiên nhẫn được nữa rồi, vội vã muốn dẫn động chư Thánh đánh nát Hồng Hoang đến thế sao?" Trên Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp từng bước đi ra, ý niệm khẽ động, hai đạo thân ảnh từ trong cơ thể bước ra.

Hai đạo thân ảnh tựa như đang ở trong những thời không khác

nhau, hai tay giơ lên, kéo mạnh vào hư không.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, cả Hồng Hoang phát ra chấn động kịch liệt, giống như bị ai đó kéo đi, một giây sau, khí tức năm tháng lan tràn, một dòng sông mênh mông bị kéo ra, vắt ngang trên đại địa Hồng Hoang.

"Thời Không Trường Hà!" Dòng sông đột nhiên xuất hiện trực tiếp chặn đường trở về của Hạo Thiên ba người, khiến ba người sắc mặt biến đổi, ngay sau đó lại vui mừng.

Đồng dạng, dòng sông mênh mông xuất hiện, cũng khiến vô số đại năng Hồng Hoang sắc mặt biến đổi.

"Thời Không Trường Hà xuất hiện?" Đa số tu sĩ đều vô cùng mờ mịt, nhưng những đại năng biết về Thời Không Trường Hà thì đều nhìn về phía Đông Hải.

Dưới quy tắc của Hồng Hoang, có thể tùy ý triệu hoán Thời Không Trường Hà, chỉ có Đạo Tôn và Đạo Tổ, lần trước Thời Không Trường Hà xuất hiện chính là do Đạo Tôn triệu hoán.

Đương nhiên, còn có lần ý thức Bàn Cổ thức tỉnh.

"Đạo Tôn ra tay rồi, nhất định là Đạo Tôn!" Những đại năng đang kinh hãi các Thánh đánh vào Hồng Hoang đại địa đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đạo Tôn nhân từ!" Rất nhiều đại năng đều hướng về phía Đông Hải bái lạy.

Đồng thời, Lão Tử đám người cũng thở phào nhẹ nhõm, người khác không biết Hồng Quân muốn làm gì, bọn họ há lại không biết, nhưng lại không có cách nào từ chối.

Nay thấy Đạo Kiếp ra tay, dùng Thời Không Trường Hà cách tuyệt hư không Hồng Hoang, tự nhiên không cần phải lo lắng nữa.

Cũng không do dự nữa, Lão Tử trực tiếp tìm đến Phục Hy, Nguyên Thủy tìm đến Nữ Oa, yên tâm đại chiến.

Mặc dù Phục Hy, Nữ Oa đám người có chút khó hiểu, nhưng đối mặt với khiêu khích, tự nhiên sẽ không không ứng chiến.

Dù sao có Thời Không Trường Hà ở đây, cũng không cần lo lắng, thậm chí không cần đi đến Hỗn Độn Tinh Vực.

"Đạo Kiếp, ngươi làm gì vậy, chẳng phải ngươi không ra tay sao?" Tuy nhiên, Hồng Quân lại đại nộ, ý niệm lại giáng lâm Tam Tiên Đảo, chất vấn Đạo Kiếp.

"Bản tôn quả thật chưa ra tay, chỉ là quá khứ thân và vị lai thân của bản tôn đang thử nghiệm một chút, không cẩn thận làm Thời Không Trường Hà xuất hiện thôi!" Đạo Kiếp mỉm cười, nói: "Hơn nữa, Hồng Quân đạo hữu, ta không ra tay, không có vấn đề gì, nhưng Tam Thi của ngươi lại ra tay trước, quá khứ thân và vị lai thân của bản tôn chỉ kéo Thời Không Trường Hà ra, Tam Thi của ngươi lại ra tay với đệ tử của bản tôn!" "…" Bị nói như vậy, Hồng Quân thật sự không biết nói gì cho phải, đúng là Tam Thi của hắn ra tay trước.

Nhưng bất luận thế nào, đã đi đến bước này, đều phải làm tiếp.

Vì vậy, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi thật sự cho rằng có thể triệu hoán Thời Không Trường Hà là có thể làm càn sao, đừng quên, ở Hồng Hoang, quy tắc Thiên Đạo không cho phép Thời Không Trường Hà xuất hiện!" Nói xong, ý niệm của hắn liền chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này, một bàn tay lớn chộp tới, trực tiếp bóp nát ý niệm của hắn.

Đạo Kiếp cười lạnh nói: "Đừng có ba lần bốn lượt chạy đến địa bàn của bản tôn, lần trước để ý niệm của ngươi bình an rời đi, không có nghĩa là lần này cũng có thể!" "Đạo Kiếp lão nhi…" Trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân điên cuồng gào thét.

“Lần thứ ba rồi, lần thứ ba rồi, Đạo Kiếp lão nhi khốn kiếp, lần thứ ba phá nát ý niệm của bần đạo, sự việc không quá tam, ngươi thật sự cho rằng bần đạo dễ bắt nạt sao?” Hồng Quân tức giận nói, hít sâu một hơi, ý niệm khẽ động, liên thông với bản thể.

Nhưng cho dù không liên thông, ý niệm Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ không cho phép Thời Không Trường Hà xuất hiện ở Hồng Hoang.

Thời Không Trường Hà luôn là cấm kỵ của Thiên Đạo, không nói gì khác, chỉ cần một Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang nhảy vào, có khả năng sẽ xảy ra bất ngờ.

Đại La Kim Tiên vốn đã siêu thoát khỏi Thời Không Trường Hà, có thể nghịch chuyển quá khứ vị lai, càng không cần nói đến Chuẩn Thánh và Thánh Nhân trở lên.

“Ầm ầm!” Thiên uy mênh mông, Thiên Đạo giáng lâm, khí tức kinh khủng trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang, vô số sinh linh trong khoảnh khắc này run rẩy.

Ngay cả Lão Tử đám người đang chiến đấu cũng không tự chủ được mà dừng lại.

Nhưng đúng lúc này, Thông Thiên cuối cùng cũng dung hợp hoàn toàn Tru Tiên Tứ Kiếm, tức thì gầm lên một tiếng: “Hồng Quân lão nhi, khi người quá đáng!” “Vút!” Tiếng nói vừa dứt, một đạo kiếm quang sắc bén xé rách thương khung, phá nát tinh hà, hóa thành kiếm quang dài ức vạn dặm, trực tiếp chém vào sâu trong Hỗn Độn, chém lên Tử Tiêu Cung.

Luồng Vô Thượng Kiếm Ý đó thậm chí còn xé rách cả khí tức của Thiên Đạo, trong mắt mọi người, chỉ còn lại một đạo kiếm quang che trời lấp đất, tựa như dải ngân hà.

“Hít, Thông Thiên muốn làm gì?” “Lại dám chém Tử Tiêu Cung,

hắn điên rồi sao?" Chư Thánh chấn kinh, không chỉ Lão Tử và Nguyên Thủy chấn kinh, ngay cả Phục Hy, Nữ Oa đám người cũng sững sờ.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu đang muốn mau chóng giải quyết Hạo Thiên ba người để đi viện trợ Hậu Thổ cũng sững sờ.

"…Thông Thiên tế ra Tru Tiên Kiếm rồi dung hợp, chẳng lẽ không phải nhắm vào tiểu muội?" "Điên rồi… hình như… hình như nhắm vào Hồng Quân!" Thập Nhị Tổ Vu có chút ngẩn người, quả thực không dám tin, bọn họ lo sợ Thông Thiên đối phó với Hậu Thổ, lo lắng không yên, kết quả người ta lại nhắm vào Hồng Quân.

"…" Cùng lúc đó, Hậu Thổ cũng sững sờ, ngây ngốc đứng trong Hỗn Độn Tinh Không, đã chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón công kích như cuồng phong bão táp của Thông Thiên, lại không ngờ cuối cùng lại là kết quả này.

"Chậc chậc, Hồng Quân lão nhi, ngươi rốt cuộc đã làm gì Thông Thiên?

Lại khiến hắn phẫn nộ đến vậy, không tiếc đắc tội ngươi, đi chém Tử Tiêu Cung?" Trên không Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp cũng kinh ngạc, chuyện như vậy ngay cả hắn cũng không ngờ tới.

Dù sao Hồng Quân uy hiếp Tam Thanh, bất kể là Hồng Quân hay Tam Thanh đều sẽ không nói ra ngoài. _ _ _ "Hành động theo cảm tính!" "Đồ ngu, tìm chết!" Lão Tử và Nguyên Thủy sau khi hoàn hồn, đều mắng lớn, nhưng không thể không từ bỏ đối thủ Phục Hy và Nữ Oa, lao về phía Thông Thiên.

Dù sao cũng là huynh đệ, tuyệt đối không thể nhìn Thông Thiên xảy ra chuyện.

Hành vi của Thông Thiên đối với bọn họ quả thực quá lỗ mãng, Hồng Quân uy hiếp, quả thật khiến bọn họ phẫn nộ, nhưng Thông

Thiên làm vậy không những không có tác dụng, thậm chí có thể kích nộ Hồng Quân, ra tay với hắn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, dường như cũng đã hiểu ra, thần sắc trở nên bất định, ngay sau đó, nhìn nhau một cái, cũng lao về phía Thông Thiên.

Họ cũng nhìn ra, dường như Thông Thiên cũng giống họ, bị Hồng Quân uy hiếp, tính tình Thông Thiên cương liệt, trực tiếp phản kháng.

Chương 303

Nếu Thông Thiên đã như vậy, vậy Lão Tử và Nguyên Thủy thì sao?

E rằng cũng bị uy hiếp giống họ.

Vì vậy, bọn họ không thể không ra tay, vào lúc này, phải đứng cùng một phe với Tam Thanh, chỉ có đoàn kết, mới có thể chống lại uy hiếp của Hồng Quân.

Càng không thể để Hồng Quân ra tay với Thông Thiên.

"Thông Thiên, tìm chết!" Tử Tiêu Cung bị Thông Thiên một kiếm chém đến chấn động, trận văn trên đó cũng bị mài mòn không ít, khiến Hồng Quân đại nộ.

Trước đó Thông Thiên dung hợp Tru Tiên Kiếm, hắn tưởng rằng Thông Thiên muốn ra tay với Hậu Thổ, không ngờ lại ra tay với hắn.

Còn về tại sao Thông Thiên ra tay với hắn, hắn há lại không hiểu.

"Nếu đã tìm chết, vậy bần đạo sẽ thành toàn cho ngươi, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ nuốt chửng ngươi, sớm một bước hay muộn một bước cũng như nhau!" Trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân cười lạnh, nhưng lại không động thủ, nuốt chửng Thông Thiên không phải là bây giờ, bản thể của hắn đang ở trong Thiên Đạo, Thiên Đạo đang trấn áp Thời Không Trường Hà, phải đợi Thiên Đạo ổn định lại, bản thể hồi phục thần trí.

Còn về việc Thông Thiên chém Tử Tiêu Cung?

Hắn không để vào mắt, Tử Tiêu Cung là chí bảo mà bản thể hắn đã luyện chế không ngừng trong bao nhiêu năm, mức độ phòng ngự còn trên cả Thiên Địa Linh Lung Tháp của Lão Tử, với tu vi của

Thông Thiên căn bản không thể phá hủy được.

Đợi bản thể rảnh tay, chính là ngày chết của Thông Thiên giáo chủ.

Thế là, thanh âm lạnh lùng của Hồng Quân từ trong Tử Tiêu Cung truyền ra: "Thông Thiên, ngươi quá càn rỡ rồi, còn có các ngươi nữa, không mau ngăn cản!" Câu nói phía sau tự nhiên là nói với Lão Tử, Nguyên Thủy, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tứ Thánh nhìn nhau một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không biết Hồng Quân đang nghĩ gì, lại nhẫn nhịn được, nhưng đây là chuyện tốt, trước tiên ổn định Thông Thiên đã rồi tính.

"Thông Thiên, dừng tay đi!" "Thông Thiên, càn rỡ, lại dám vô lễ với lão sư, còn không mau lui xuống!" Lập tức Tứ Thánh bao vây Thông Thiên, chuẩn bị trấn áp hắn.

Nhưng đúng lúc này, một luồng sức mạnh mênh mông từ trong hư không cuồn cuộn ập đến, lực lượng kinh khủng khiến Tứ Thánh còn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh bay ra ngoài.

Đồng thời, một bóng người từ trong hư không bước ra, đứng trước mặt Thông Thiên.

"Đạo Tôn?" Lão Tử bốn người sắc mặt biến đổi, thần tình cảnh giác.

Thông Thiên cũng dừng lại, nhìn về phía Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp hoàn toàn không để ý đến Tứ Thánh, nhìn về phía Thông Thiên nói: "Thông Thiên, Hồng Quân vô đạo, nhưng bản tôn lại vì đệ tử mà tính kế, nếu ngươi nguyện ý, bản tôn có thể thu ngươi làm đệ tử, hơn nữa, bản tôn cũng có thể phát thệ, tuyệt đối sẽ không đối xử với ngươi như Hồng Quân!" "Cái gì?" Lời này vừa ra, chưa đợi Thông Thiên phản ứng, Lão Tử đám Tứ Thánh ở bên cạnh vẫn luôn

cảnh giác lại kinh ngạc tột độ.

Không ngờ Đạo Kiếp lần này chạy đến trước cửa Tử Tiêu Cung, lại là để chiêu mộ Thông Thiên, muốn thu Thông Thiên làm đệ tử.

Phản ứng đầu tiên của Tứ Thánh là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phản ứng thứ hai là hâm mộ.

Không sai, không biết vì sao, họ lại nảy sinh lòng hâm mộ đối với Thông Thiên, còn có một chút ghen tị.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt lóe lên một đạo lãnh mang.

Nếu là trước kia, tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ này, nhưng hiện tại đã khác, theo mỗi lần Hồng Quân và Đạo Kiếp tranh đấu đều thất bại, uy vọng của Hồng Quân trong lòng họ đã giảm đi rất nhiều.

Thêm vào lần này, Hồng Quân lại uy hiếp họ, cũng khiến họ biết Hồng Mông Tử Khí sớm đã bị Hồng Quân gieo thủ đoạn, khiến họ hoàn toàn thất vọng.

Lại liên tưởng đến phe Đông Hải, từ Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, cho đến Minh Hà.

Những đệ tử này của Đạo Kiếp, ai nấy đều vô cùng tôn trọng Đạo Kiếp, Lão Tử cũng nhìn ra được, sự tôn kính của Phục Hy đám người đối với Đạo Kiếp là thật lòng, các đệ tử của Đạo Kiếp cũng vô cùng hòa thuận.

Hơn nữa, vị Đạo Tôn này đối đãi với đệ tử như thế nào?

Phục Hy trở thành Nhân Đạo chi chủ, Hậu Thổ thành Địa Đạo chi chủ, đều là do vị Đạo Tôn này từng bước một nâng đỡ lên.

Ngay cả Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, cũng được sắp xếp vào Nhân tộc, đi làm Nhân Hoàng chi sư, để mưu cầu công đức,

từ đó chứng đạo thành Thánh.

Không so sánh thì không biết, vừa so sánh, Lão Tử đám người cảm thấy, so với Đạo Tôn, Đạo Tổ kém quá xa, chỉ riêng việc đối đãi với đệ tử, đã không thể so sánh.

Tử Tiêu Cung giảng đạo, cho một đạo Hồng Quân Tử Khí, xong rồi mặc kệ, toàn là ra lệnh cho họ tranh đấu với cường giả phe Đông Hải.

Quan trọng nhất là, lợi ích duy nhất cho đệ tử, Hồng Mông Tử Khí, lại ẩn giấu thủ đoạn.

Càng nghĩ, Tứ Đại Thánh Nhân càng cảm thấy uất ức, càng phẫn nộ, cũng càng thấy, vị Đạo Tôn trước mắt này thật sự quá tốt.

Lúc này, thậm chí có chút hối hận, không, là vô cùng hối hận năm đó đã đi tham gia giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, mà không đi tham gia giảng đạo ở Tam Tiên Đảo.

Nếu năm đó đến Tam Tiên Đảo, với căn cốt thân phận của mình, không chừng cũng là đệ tử của vị Đạo Tôn này, thành tựu hiện tại sẽ còn cao hơn, cũng sẽ không bị người ta tính kế uy hiếp. _ _ _ "Dựa vào cái gì?

Thông Thiên dựa vào cái gì mà được Đạo Tôn coi trọng như vậy, muốn thu làm đệ tử!" Càng nghĩ, Nguyên Thủy càng cảm thấy khó chịu, một tia hâm mộ trước đó nhanh chóng chuyển hóa thành ghen tị.

Nhìn lại Thông Thiên, hành động theo cảm tính, lỗ mãng, không chút tâm cơ, không biết tính kế, ngoài thực lực ra, những thứ khác căn bản không thể so sánh với mình.

Rõ ràng, Nguyên Thủy đã tự đặt mình vào đó, cho rằng Đạo Kiếp muốn lôi kéo, cũng phải lôi kéo mình đầu tiên mới đúng.

Hắn có ngạo khí, có thực lực, biết tính kế, không giống Lão Tử

quá thâm trầm, quan trọng nhất, hắn hiểu rõ nhất tôn ti.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng hâm mộ ghen tị, nhưng nhiều hơn là hối hận, nhớ lại năm đó, họ có cơ hội gia nhập phe Đông Hải, nhưng lại do nhầm lẫn, bị từ bỏ.

Bây giờ, thật sự hối hận không thôi.

Nhưng lúc này, Tứ Thánh đều không dám nói gì, nhưng đều đang sững sờ nhìn Thông Thiên, dường như đang chờ đợi Thông Thiên đưa ra quyết định.

"Từ chối đi!" Không sai, Tứ Thánh hy vọng Thông Thiên từ chối, còn vì sao lại như vậy, chỉ có chính họ mới rõ.

Thông Thiên cũng đang ngẩn người, không ngờ Đạo Kiếp lại chiêu mộ mình, lại còn hứa hẹn, một khi bái sư, đối phương dám phát thệ.

Điều này không thể xem thường, với tồn tại như Đạo Kiếp, một khi phát thệ, đó chính là Đại Đạo thệ ngôn.

Chương 304

Khiến tâm thần Thông Thiên dao động kịch liệt, muốn trực tiếp đáp ứng, nhưng lại biết rằng, không thể đáp ứng.

Ở Hồng Hoang, trưởng ấu tôn ti rất được coi trọng, phản bội sư môn là điều đại kỵ, Thông Thiên cũng không phải loại người đó, trước khi chuyện giữa hắn và Hồng Quân chưa được giải quyết, hắn sẽ không chuyển sang môn hạ của người khác.

Cho dù người đó là Vô Thượng Đạo Tôn.

Nhưng ngay khi Thông Thiên định mở miệng từ chối, thiên uy mênh mông chấn động, tại nơi Thời Không Trường Hà, một tiếng nổ kinh khủng vang lên, xé toạc hư không thành những vết nứt khổng lồ.

"Ầm ầm!" Trong Thái Cổ Tinh Không, vô số tinh vực bị hủy diệt.

Ngay sau đó, chỉ thấy ý chí Thiên Đạo lại hỗn loạn, pháp tắc bay múa, từng sợi trật tự thần liên hiện hóa khắp nơi, bắt đầu bất ổn, cả Hồng Hoang vì thế mà rung chuyển.

"Đạo Kiếp, ngươi dám!" Một tiếng gầm phẫn nộ truyền đến, thiên uy kinh khủng hướng về phía Đạo Kiếp áp tới.

"Hừ!" Đạo Kiếp hừ lạnh một tiếng, khí tức quanh thân chấn động, liền xua tan thiên uy, quay người nhìn về một nơi nào đó trong hư không, lạnh lùng nói: "Hồng Quân lão nhi, ngươi đang khiêu khích bản tôn sao?

Mượn sức mạnh của Thiên Đạo, lại đấu với bản tôn một trận?" "Đạo Kiếp lão nhi, ý ngươi là gì, ở ngoài Tử Tiêu Cung của ta chiêu mộ đệ tử của bần đạo, bắt nạt người cũng không thể bắt nạt như vậy, thật sự cho rằng bần đạo sợ ngươi sao?" Thanh âm lạnh lùng

của Hồng Quân truyền đến, không hiện thân, trong hư không, chỉ có một thiên uy kinh khủng đang lan tràn, ẩn chứa ngọn lửa giận ngút trời, dường như có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

"Chậc chậc, xem ra Thông Thiên đối với ngươi rất quan trọng nhỉ?

Lại có thể khiến ngươi cưỡng ép tạm thời thoát khỏi Thiên Đạo, từ bỏ việc trấn áp Thời Không Trường Hà!" Nói xong, Đạo Kiếp nhìn về phía Thông Thiên, sau đó lại nhìn về phía Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cười nói: "Mấy vị đạo hữu, hành vi hôm nay có chút kỳ quái, đừng nói với bản tôn giữa các ngươi không có gì mờ ám, yên tâm, chỉ cần nói cho bản tôn, và thành tâm đầu quân cho bản tôn, bản tôn có thể che chở cho các ngươi, cho dù một số kẻ có uy hiếp các ngươi!" Cái gọi là "uy hiếp", tự nhiên có ý chỉ, các Thánh đều hiểu.

Lời của Đạo Kiếp, khiến mấy người đều trầm mặc.

Nhưng Hồng Quân lại không thể nhịn được nữa, từ trong Tử Tiêu Cung bay ra một luồng sáng màu tím, ánh sáng rực rỡ, khí tức Đại Đạo lan tràn, cuối cùng hóa thành một cái ngọc điệp tàn phá, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Oanh!" Tạo Hóa Ngọc Điệp vừa ra, ba nghìn Đại Đạo pháp tắc rũ xuống, khí tức kinh khủng trong nháy mắt quét qua chư thiên, chấn động trời cao.

Hơn nữa, sức mạnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp hướng về phía Đạo Kiếp áp tới.

Nhưng Đạo Kiếp lại lóe lên một cái biến mất không thấy, và trong hư không lại truyền ra thanh âm của hắn: "Các vị đạo hữu, suy nghĩ một chút, bản tôn từ trước đến nay không từ chối nhân tài, nếu đã suy nghĩ kỹ, chỉ cần mặc niệm, hoặc lớn tiếng gọi tên của bản tôn là được!" "Đạo Kiếp lão nhi, tìm chết!" "Oanh!" Đáp lại Đạo Kiếp là

ngọn lửa giận của Hồng Quân, khí tức Tạo Hóa Ngọc Điệp cuồn cuộn, đập về phía phương hướng Đạo Kiếp biến mất.

Hư không bị đập ra một cái hắc động khổng lồ, tuy nhiên, lại không chạm được vào Đạo Kiếp.

Có thể thấy, Hồng Quân phẫn nộ đến mức nào, khiến các Thánh thần tình biến hóa, nhưng đúng lúc này, trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân bước ra, lạnh lùng nhìn Ngũ Đại Thánh Nhân.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Hồng Quân, trừ Thông Thiên giáo chủ đang trừng mắt nhìn lại, bốn người còn lại đều cúi đầu không nói.

"Hừ!" Cuối cùng, hóa thân của Hồng Quân không nói gì, quay người lại trở về Tử Tiêu Cung, nhưng mặc dù không nói gì, ý uy hiếp lại quá rõ ràng.

Tại biên giới Hỗn Độn Tinh Vực, chuyện giữa Đạo Kiếp, Hồng Quân và chư Thánh, tự nhiên không ảnh hưởng đến trận chiến Thiên Đình.

Bởi vì Thời Không Trường Hà ngăn cách Thái Cổ Tinh Không và Hồng Hoang, Thiên Đình đang ở nơi giao giới giữa Thái Cổ Tinh Không và Hồng Hoang đại lục.

Vì vậy, trận chiến Thiên Đình vẫn đang tiếp diễn, khắp nơi, trận chiến giữa phe Đông Hải và phe Tử Tiêu Cung cũng đang tiếp diễn.

Sát khí vô biên cuồn cuộn, theo trận chiến kéo dài, kiếp sát chi khí lan tràn trong hư không càng thêm nồng đậm, rất nhiều người đều đã mất đi lý trí.

Cuối cùng, ngay cả những đệ tử Tam Giáo vốn chỉ tham gia cho có lệ, không thực sự khai chiến với Nhân tộc, cũng vì bị lượng kiếp ảnh hưởng, ai nấy hai mắt đỏ ngầu, đánh ra chân hỏa.

Chỉ có những Đạo Quân chuyển thế kia là có thể giữ được tỉnh

táo, nhưng những Đạo Quân chuyển thế này lại không có tâm tình quan tâm đến trận chiến Thiên Đình.

Ánh mắt của họ từ đầu đến cuối đều đặt trên người các Thánh, cũng đã thấy Hồng Quân âm thầm thao túng, Đạo Kiếp cũng âm thầm ra tay, khiến thần sắc họ ngưng trọng.

"A!" Đúng lúc này, một tiếng hét thảm truyền đến, chính là Vương Mẫu bị Bàn Cổ Chân Thân một rìu chém thành hai nửa, Thánh huyết vung vãi khắp hư không, chảy vào Thời Không Trường Hà. _ _ _ "A!" Đúng lúc này, một tiếng hét thảm truyền đến, chính là Vương Mẫu bị Bàn Cổ Chân Thân một rìu chém thành hai nửa, Thánh huyết vung vãi khắp hư không, chảy vào Thời Không Trường Hà.

"Ầm ầm!" Thánh Nhân vẫn lạc, thiên địa chấn động, cả Hồng Hoang đều lan tràn một luồng khí tức bi thương, trời đổ mưa máu, khiến Hồng Hoang vốn đã chìm trong huyết tinh và chinh chiến, càng giống như biến thành nhân gian địa ngục.

Nhưng chỉ có số ít đại năng chấn kinh, những người khác đều không để ý, vẫn đang chém giết lẫn nhau.

"Sư muội!" Thấy Dao Trì bị chém, Hạo Thiên đau đớn tột cùng, mặc dù biết Thánh Nhân bất tử, Dao Trì sẽ nhanh chóng sống lại trong Trường Hà Thiên Đạo, nhưng cảnh bị người ta ngược sát như vậy, vẫn khiến hắn khó có thể chấp nhận.

"Chết!" Nhưng đúng lúc này, công kích của Bàn Cổ Chân Thân lại đến, Thập Nhị Tổ Vu sẽ không lưu tình, Hậu Thổ đã không còn nguy hiểm, vậy thì tự nhiên có thể toàn lực đối phó với Hạo Thiên ba người.

Ba người đều là ngụy Thánh, căn bản không được bọn họ để vào mắt.

Hạo Thiên gắng sức chống cự, nhưng dù có Hạo Thiên Kính và Hạo Thiên Tháp, vẫn không thể chống cự được Bàn Cổ Chân Thân, cuối cùng cũng có kết cục giống như Dao Trì, bị chém thành sương máu.

Trời giáng dị tượng, lại có Thánh Nhân vẫn lạc, nhưng vẫn không làm gián đoạn cuộc chém giết của tu sĩ Hồng Hoang.

Nhưng lại dọa cho Côn Bằng sợ chết khiếp.

"…Sao lại mạnh như vậy?

Không nên a, Hạo Thiên, Dao Trì và bần đạo đều là Thánh Nhân, sao có thể dễ dàng bị giết như vậy!" Côn Bằng sắc mặt trắng bệch, dựa vào tốc độ của mình mà di chuyển, gây ra không ít thương thế cho Bàn Cổ Chân Thân.

Trước đó có Hạo Thiên và Dao Trì ở phía trước làm bia đỡ đạn, nên không có nhiều nguy cấp, nhưng bây giờ Hạo Thiên và Dao Trì đã bị chém giết, trong nháy mắt nguy cơ mãnh liệt ập đến trong lòng Côn Bằng.

"Kiệt kiệt, Côn Bằng, đến lượt ngươi rồi!" Bàn Cổ Chân Thân tay cầm rìu lớn, thần sắc lạnh lùng nhìn Côn Bằng, trong miệng phát ra thanh âm của Đế Giang.

Côn Bằng lông tóc dựng đứng, không nói hai lời, trực tiếp nhụt chí, giang rộng đôi cánh, cắt rách hư không, muốn đào tẩu.

"Côn Bằng đạo hữu, muốn đi đâu?" Đúng lúc này, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân ba người chặn đường đi của Côn Bằng.

"Cút ngay!" Bị ba con kiến chặn lại, Côn Bằng đại nộ, há miệng, hóa thành một hắc động khổng lồ, liền hướng về phía ba người nuốt tới.

Hắn kiêng kỵ Thập Nhị Tổ Vu, nhưng Minh Hà ba người là cái thá

gì?

Chỉ là ba tên Chuẩn Thánh mà thôi.

Hắn bây giờ là Thánh Nhân, cho dù là Thánh Nhân yếu nhất, vẫn xem kẻ dưới Thánh Nhân là con kiến, Côn Bằng sau khi thành Thánh vô cùng ngạo khí, cho dù bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho chạy trối chết.

Chương 305

Thập Nhị Tổ Vu cũng sững sờ, định mở miệng bảo Minh Hà ba người tránh ra, nhưng Minh Hà lại nói: "Chư vị Vu tộc đạo hữu, cứ nghỉ ngơi trước, Côn Bằng giao cho ta, bần đạo hôm nay muốn Sát Thánh, để chứng Sát Đạo của bần đạo!" "Hôm nay, ta và Trấn Nguyên Tử lão hữu cũng muốn tìm Côn Bằng giải quyết nhân quả, để chứng Đạo Tâm của chúng ta!" Hồng Vân cũng vẻ mặt trịnh trọng nói.

"…" "Được rồi, các ngươi cẩn thận, mặc dù Côn Bằng Thánh Nhân này có hơi yếu, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân!" Thập Nhị Tổ Vu sững sờ, há miệng, cuối cùng không ngăn cản, chỉ nhắc nhở một chút.

Dù sao Minh Hà ba người khác với họ, tuy chưa thành Thánh, nhưng lại có thân thể Tổ Vu, Cửu Chuyển Huyền Công vô hạn tiếp cận Cửu Chuyển, nhục thân cường đại vô cùng, tu vi của họ cũng đã đạt đến Bán Bộ Hỗn Nguyên, mới dám coi thường Côn Bằng.

Minh Hà ba người chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường, ngay cả Bán Bộ Hỗn Nguyên cũng chưa đột phá, khó mà là đối thủ của ngụy Thánh Côn Bằng.

Nhưng ba người đã quyết tâm như vậy, Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ không từ chối, dù sao người ta đã nói, một người là vì Sát Thánh chứng đạo, hai người còn lại là giải quyết nhân quả, để chứng Đạo Tâm, không có lý do gì để ngăn cản.

Nhưng đối với việc Minh Hà Sát Thánh chứng đạo, lại khiến Thập Nhị Tổ Vu kinh hãi không thôi, tên này lá gan quá lớn, tu vi Chuẩn Thánh lại muốn Sát Thánh chứng đạo, đây là chuyện chưa từng có từ

khi khai thiên lập địa, Hồng Hoang chưa từng xuất hiện.

Ngay cả Phục Hy và Nữ Oa đám chư Thánh cũng đều sững sờ, trong lòng đối với Minh Hà bội phục không thôi, đồng thời cũng lo lắng cho Minh Hà.

Đương nhiên, cũng không quá lo lắng, dù sao Minh Hà sớm đã luyện hóa Huyết Hải, tuy chưa thành Thánh, nhưng lại có được Huyết Hải Bất Khô, Minh Hà Bất Tử.

Theo Hồng Hoang được Khai Thiên Tam Bảo không ngừng khai phá, thêm vào mỗi lần chiến tranh, Huyết Hải đều sẽ lớn mạnh, bất tử chi thân của Minh Hà liền càng thêm vững chắc.

Điều duy nhất khiến người ta lo lắng là, dù Huyết Hải Bất Khô Minh Hà Bất Tử, nhưng lại không giống như loại bất tử của Thánh Nhân, một khi Minh Hà bị giết, từ Huyết Hải tái sinh, sẽ tổn thương bản nguyên, thực lực đại giảm.

"Ha, Sát Thánh chứng đạo?

Minh Hà, bần đạo không thể không bội phục dũng khí của ngươi, đồng thời, ngươi cũng sẽ vì coi thường bần đạo mà trả giá đắt!" Côn Bằng bị tức cười, việc Minh Hà Sát Thánh chứng đạo quả thật khiến hắn bội phục, nhưng Thánh đó lại là hắn thì không thể bội phục nổi.

Trong số các Thánh, Chuẩn Đề bị người ta đánh nổ mấy lần, trở thành trò cười trong giới Thánh Nhân, cũng được công nhận là Thánh Nhân yếu nhất.

Bây giờ Côn Bằng mà bị Minh Hà giết, thì trò cười còn lớn hơn, dù sao Chuẩn Đề có mất mặt, cũng là bị Thánh Nhân như Nữ Oa đám người đánh nổ, chứ không bị một Chuẩn Thánh khiêu khích.

"Ha!" Đối với uy hiếp và sự tức giận của Côn Bằng, Minh Hà thần thái lạnh lùng, không hề có chút lùi bước, sát ý trên người càng

ngày càng nồng, chiến ý tăng vọt.

Một thanh trường thương màu máu xuất hiện trong tay, khiến sát khí mà cả người hắn tỏa ra càng thêm kinh khủng.

Thí Thần Thương, một món sát lục chi khí khiến Thánh Nhân kiêng kỵ, đồng thời, dưới chân Minh Hà hiện ra Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hóa thành phòng ngự.

Bên cạnh, Trấn Nguyên Tử cũng tế ra Địa Thư, lại thêm một tầng phòng ngự cho ba người, Hồng Vân thì không tế ra pháp bảo, dù sao hắn cũng không có pháp bảo gì đáng kể, nhưng thân là đại năng Chuẩn Thánh lâu năm, thần thông của Hồng Vân không hề yếu.

Ba người liên thủ, không phải chỉ một mình Minh Hà, Minh Hà tự biết mình, muốn Sát Thánh chứng đạo, nhưng không nói là một mình Sát Thánh, đó mới là hiện thực. _ _ _ "Chết cho ta!" Côn Bằng cuối cùng không thể nhịn được nữa, quả thực là sỉ nhục, ba con kiến lại muốn giết hắn?

Vậy thì giết ba con kiến trước.

Vừa hay bị Bàn Cổ Chân Thân đuổi đánh, khiến hắn một bụng tức giận, vừa hay có thể trút giận lên ba người.

Đồng thời, thần thức Côn Bằng mở rộng, đang nghĩ cách rời đi sau khi giết Minh Hà ba người.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu đang ở không xa, Bàn Cổ Chân Thân kia quá đáng sợ, hắn không muốn đi vào vết xe đổ của Hạo Thiên và Dao Trì.

"Oanh!" Vì vậy, Côn Bằng không hề lưu thủ, trực tiếp tế ra Yêu Sư Cung, còn có Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Kính, và Tố Sắc Thanh Vân Kỳ sau khi Hạo Thiên và Dao Trì vẫn lạc.

"Giết!" Minh Hà ba người nhìn nhau một cái, trực tiếp lao lên.

Dường như ba người đã sớm thương lượng, phối hợp vô cùng ăn ý, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân chủ phòng, Minh Hà chủ công.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà cũng giúp hai người phòng ngự, bản thân thì di chuyển trong hư không, được Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân yểm hộ.

Công kích của Thí Thần Thương quá kinh khủng, cho dù Côn Bằng là Thánh Nhân cũng phải cẩn thận, sợ bị thương.

Ba người phối hợp tốt, khiến Côn Bằng nhất thời không có cách nào, làm Côn Bằng tức giận, cảm thấy sỉ nhục.

Mỗi lần Minh Hà công kích, đều có thể gây ra một chút tổn hại cho hắn, đây là điều không thể tha thứ nhất.

Đồng thời, nhìn trận chiến của mấy người, Phục Hy, Nữ Oa đám chư Thánh thần sắc cổ quái, trước đó còn lo lắng cho Minh Hà, bây giờ một chút cũng không lo lắng.

Họ biết chiến lực của Côn Bằng và Hạo Thiên ba người yếu, căn bản không bằng loại Thánh Nhân như họ, nhưng không ngờ lại yếu đến mức này, quả thực còn không bằng một Bán Bộ Hỗn Nguyên mạnh hơn một chút.

"Rác rưởi!" Thập Nhị Tổ Vu mỉa mai liên tục, trong mắt họ, thân là Thánh Nhân lại đánh qua đánh lại với ba tên Chuẩn Thánh, không phải rác rưởi thì là gì?

"A, ta muốn giết các ngươi!" Dường như cảm nhận được ánh mắt khác thường của chư Thánh và Thập Nhị Tổ Vu xung quanh, Côn Bằng nộ hỏa ngút trời, gầm lên một tiếng, gắng sức bộc phát.

"Oanh!" Thánh uy kinh khủng từ trên người Côn Bằng quét ra, mênh mông cuồn cuộn, chấn động hư không.

Tuy nhiên, khí thế trên người tuy mạnh, nhưng căn bản không làm

gì được Minh Hà ba người, thậm chí, cuối cùng, ngay cả hắn cũng hoài nghi mình có phải thật sự là rác rưởi không, chỉ là một ngụy Thánh.

"Hừ, Thánh Nhân là Thánh Nhân, sao có thể yếu được, nhất định là do thời gian bần đạo thành Thánh còn ngắn, chưa kịp củng cố đạo quả, và chưa triệt để lĩnh ngộ huyền bí của Thánh Nhân, không thể phát huy ra thực lực của Thánh Nhân, mới như vậy!" Côn Bằng tự nghĩ, tìm cho mình một cái cớ hợp lý, càng nghĩ càng thấy như vậy, thế là không còn ý muốn chiến đấu nữa.

Thế là, nhân lúc Thiên Đạo đang trấn áp Trường Hà, trực tiếp hóa thành bản thể, một đầu đâm vào trong Thời Không Trường Hà.

"Ầm ầm!" Hành động của Côn Bằng trong nháy mắt khiến Thiên Đạo chấn nộ, một đạo thiên lôi kinh khủng trực tiếp chém vào Thời Không Trường Hà.

"…" Cảnh này khiến mọi người đều ngẩn người, Minh Hà ba người ngẩn người, Thập Nhị Tổ Vu ngẩn người, chư Thánh cũng ngẩn người.

Nhưng Minh Hà sau khi hoàn hồn, trực tiếp đuổi theo.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nhìn nhau một cái, cũng theo Minh Hà đuổi theo.

Cảnh này lại một lần nữa khiến thế nhân không nói nên lời, đồng thời, cũng hiểu rõ quyết tâm của Minh Hà ba người, thật sự muốn giết Côn Bằng a.

"Rắc!" Ngay sau đó, lại có từng đạo thiên lôi chém vào Thời Không Trường Hà, liên tiếp có người bước vào Thời Không Trường Hà, Thiên Đạo há lại không chấn nộ.

Chỉ là mấy người đều phản ứng quá nhanh, thiên lôi chém vào

Thời Không Trường Hà liền sẽ bị thời không ảnh hưởng, khó mà chém trúng Côn Bằng mấy người.

Hồng Quân vô cùng phẫn nộ, không chỉ Thiên Đạo chấn nộ, hắn cũng chấn nộ, Thiên Đạo chấn nộ là vì quy tắc trật tự được truyền thừa từ Đại Đạo, Hồng Quân chấn nộ là vì đám thuộc hạ của hắn quá phế vật.

Chương 306

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có mầm phản loạn, Hạo Thiên, Côn Bằng ba người quả thực phế vật đến chết.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Quân cảm thấy cả người vô cùng không ổn, Đạo Kiếp, mọi người đều là thu đồ đệ, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Nếu tâm lý này bị Đạo Kiếp biết, nhất định sẽ mỉa mai.

Ngươi có dụng tâm bồi dưỡng đệ tử không?

Không bồi dưỡng, chỉ biết lợi dụng không ngừng, có người thật tâm giúp ngươi mới lạ?

Như Hạo Thiên ba người, ngươi có bồi dưỡng, có giúp đỡ nâng cao tu vi gì không?

Đạo Kiếp tự hỏi mình là một người tự tư, cũng chưa từng tin tưởng bất kỳ ai, nhưng trong việc bồi dưỡng đệ tử, lại thật sự dụng tâm.

Cho dù những đệ tử đó cuối cùng đi trên con đường đối lập với hắn, đó cũng là chuyện khác.

"Không mau ra tay!" Hồng Quân dung hợp với Thiên Đạo, trấn áp Thời Không Trường Hà, nhưng ý thức lại tỉnh táo, hiện tại chỉ có thể truyền âm cho Tam Thanh đám người, bảo họ giúp đỡ.

Thực ra hắn không quan tâm đến Thời Không Trường Hà và Thiên Đạo, nhưng Thời Không Trường Hà chắn ở đó, chư Thánh liền không thể đến Hồng Hoang đại lục, trận lượng kiếp này không có chư Thánh tham dự, sẽ nhanh chóng kết thúc.

Đây là điều hắn tuyệt đối không cho phép, ít nhất là trước khi

Hồng Hoang đại lục chưa bị phá hoại đến một mức độ nhất định, hắn tuyệt đối sẽ không thu tay.

Dù sao hiện tại đã xé rách mặt với Tam Thanh đám người, đã công khai uy hiếp, tuyệt đối không thể cho bọn họ thời gian.

Phải nhanh chóng chém đứt mớ bòng bong, cuối cùng lợi dụng một phen, sau đó liền trực tiếp nuốt chửng.

Đặc biệt là sau khi trải qua chuyện của Thông Thiên giáo chủ, nếu không một khi cho thời gian, không chắc Đạo Kiếp có gây rối, âm thầm phá hoại thủ đoạn của hắn hay không.

"Khốn kiếp!" "Không có hồi kết!" Ngũ Đại Thánh Nhân, trừ Thông Thiên căn bản không để ý, Lão Tử bốn người thì tức giận không thôi, khác với Thông Thiên, Thông Thiên dám không cần mạng, họ thì không.

Thông Thiên có Đạo Kiếp làm chỗ dựa, một khi tính mạng gặp nguy cấp, Thông Thiên hoàn toàn có thể hô hoán Đạo Kiếp, bảo vệ tính mạng.

Nhưng họ lại không có đãi ngộ đó, vì vậy, căn bản không dám đắc tội Hồng Quân, cho dù có phẫn nộ đến đâu, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn trong lòng.

Thế là, Tứ Thánh lần lượt ra tay với Thời Không Trường Hà, liên hợp với Thiên Đạo, chuẩn bị dời Thời Không Trường Hà đi. _ _ _ "Sư tôn, chúng ta có cần ngăn cản không!" Thấy vậy, Phục Hy đám người truyền âm cho Đạo Kiếp, dù sao sư tôn Đạo Kiếp là người triệu hoán Thời Không Trường Hà.

"Không cần, không cần thiết, trận chiến này đã kết thúc rồi!" Đạo Kiếp lắc đầu, tức thì ánh mắt mọi người hướng về phía Thiên Đình.

"Rút!" Quả nhiên, trong Thiên Đình, trước khi Lão Tử đám Tứ

Thánh ra tay với Thời Không Trường Hà, lại truyền âm cho môn hạ đệ tử, đệ tử Tứ Giáo lần lượt từ Thiên Đình rút lui, không còn tiếp tục dây dưa với Nhân tộc.

Rõ ràng, Lão Tử đám người mặc dù không thể phản kháng Hồng Quân, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để Hồng Quân thành công.

Sau khi đệ tử Tứ Giáo rút lui, Thiên Binh Thiên Tướng còn lại căn bản không thể ngăn cản Đế Tân và Nhân tộc, nhanh chóng bị công phá Tam Thập Lục Trọng Thiên, một lần chiếm được Thiên Đình.

"Oanh!" Trong khoảnh khắc này, Đạo Kiếp đang ở trên Tam Tiên Đảo, khí tức trên người chấn động, khí tức Đại Đạo trong cơ thể lan tràn, tu vi một lần đột phá Nhị Nguyên Hỗn Độn Cảnh.

Mượn lượng kiếp lần này, tu vi của hắn lại một lần nữa đột phá.

Sau khi đột phá Nhị Nguyên, khí tức toàn thân Đạo Kiếp tăng vọt, lúc này, hắn cảm giác mình mạnh hơn trước đó mấy lần.

"Quả nhiên, Hỗn Độn Cảnh, mỗi một giai đoạn đều chênh lệch rất lớn!" Cái gọi là Hỗn Độn Cảnh, theo cách nói của tu sĩ Hồng Hoang, chính là Thiên Đạo Cảnh, cảnh giới này đặc thù, khác với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc, đem một loại pháp tắc lĩnh ngộ đến cực hạn, chính là Hỗn Nguyên đỉnh phong.

Hỗn Độn Cảnh thì cần phải chuyển hóa Đại Đạo pháp tắc thành Đại Đạo bản nguyên pháp tắc, một nguyên chính là chuyển hóa một tầng, trong cơ thể có thể sinh ra một Hỗn Độn Hải, sinh ra Hỗn Độn chi lực, mỗi một Hỗn Độn Hải đều có thể dung nạp vô số thế giới, cái gọi là một hạt cát một thế giới, một chiếc lá một Bồ Đề.

Cửu là cực hạn, khi Đại Đạo bản nguyên pháp tắc chuyển hóa

chín lần, sẽ ngưng tụ chín Hỗn Độn Hải trong cơ thể, cũng là Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, năm đó Thời Thần, Dương Mi đám Hỗn Độn Ma Thần chính là như vậy.

Một khi Cửu Đại Hỗn Độn Hải hợp nhất, Hỗn Độn pháp tắc trong cơ thể dung làm một thể, hình thành đại viên mãn, sẽ hình thành một Hỗn Độn thế giới, cũng là Bán Bộ Đại Đạo Cảnh.

Đi đến bước này, là đã đi đến cực hạn dưới Đại Đạo, muốn tiến bộ nữa, cần phải chứng đạo, chính là Đại Đạo Thánh Nhân.

Chỉ là bước này, cho dù là Đạo Kiếp cũng không rõ đi như thế nào, chứng đạo như thế nào.

Hắn từng cho rằng Bàn Cổ khai thiên là dùng lực chứng đạo, muốn dùng đại pháp lực khai phá thế giới vĩnh hằng, dung nạp ba nghìn Đại Đạo pháp tắc vào một thân, từ đó đột phá Đại Đạo Thánh Nhân.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không nghĩ như vậy, bởi vì Thông Thiên, và một số thông tin mà Bàn Cổ lần trước tiết lộ khiến hắn biết, Bàn Cổ khai thiên chứng đạo tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Thậm chí có khả năng vượt qua bước Đại Đạo Thánh Nhân, trực tiếp chứng Đạo Quân, thậm chí còn cao hơn, ngang hàng với Đại Đạo.

Đạo Kiếp vẫn luôn không tin tu sĩ có thể ngang hàng với Đại Đạo, cho dù bây giờ vẫn không tin, nhưng không tin không có nghĩa là không tồn tại, dù sao hắn chưa đi đến bước đó.

Đồng thời, sau khi đột phá Nhị Nguyên Hỗn Độn Cảnh, Đạo Kiếp cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự kinh khủng của Thiên Đạo.

Thiên Đạo thời kỳ đỉnh phong, tuyệt đối là tồn tại Thất Nguyên Hỗn Độn Cảnh, thậm chí là Bát Nguyên Hỗn Độn Cảnh.

Hôm nay, theo Khai Thiên Tam Bảo không ngừng khai phá Hỗn Độn Tinh Vực, mở rộng Hồng Hoang đại lục, sức mạnh của Thiên Đạo cũng đang biến cường, hiện tại đã đạt đến Thất Nguyên đỉnh phong.

"Hồng Quân chỉ là Tam Nguyên Hỗn Độn Cảnh, chênh lệch đúng bốn Hỗn Độn Hải chi lực, muốn siêu thoát, trừ khi thôn phệ Thiên Đạo, ha, nếu không đánh nát Hồng Hoang đại lục, ta xem ngươi siêu thoát thế nào?" Cảm nhận được chênh lệch giữa mình và Hồng Quân, Đạo Kiếp cười lạnh liên tục.

Nhưng loại vui sướng khi người gặp họa này chưa được bao lâu, tiếng cười liền đột ngột dừng lại.

"Ầm ầm!" Bởi vì đúng lúc này, trong sâu thẳm Hỗn Độn truyền đến một luồng khí tức kinh khủng, khí tức cuồn cuộn, chấn động chư thiên, khiến thiên địa Đại Đạo đều đang bi ai.

Ánh mắt Đạo Kiếp xuyên thấu từng tầng hư không, nhìn sang, chỉ thấy trong sâu thẳm Hỗn Độn, một luồng ý chí vô thượng dường như đang thức tỉnh, đồng thời, một con đường cổ xưa vắt ngang cả Hỗn Độn, thậm chí từ sâu thẳm Hỗn Độn thẳng đến Hỗn Độn Tinh Vực hiện ra.

Cổ lão lại tang thương, dường như đã trải qua từng thời đại sử tiền, vượt qua cả thời không.

"Ầm ầm!" Chưa kết thúc, ngay sau đó, trong Ngoại Hỗn Độn, từng tòa di tích cổ xưa, từng tòa thành trì cổ xưa, cho đến những thế giới tàn phá hiện ra.

Những di tích thành trì này đều tỏa ra khí tức mục nát, hiển nhiên không thuộc về thời đại này.

Chương 307

Thậm chí, theo từng tiếng chấn động, không chỉ Ngoại Hỗn Độn, ngay cả Hỗn Độn Tinh Vực cũng xuất hiện mấy tòa di tích, một luồng khí tức thuộc về Đạo Quân lan tràn, trong nháy mắt xuyên thấu thời không, lan tràn khắp cả Hồng Hoang.

Thiên Đình, Đế Tân mặc một thân đế vương hoàng bào, dưới sự ủng hộ của một đám cường giả Nhân tộc bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Khí tức cổ xưa?" Đúng lúc này, Đế Tân dừng bước, thần sắc đại biến, ánh mắt hắn xuyên qua Tam Thập Lục Thiên nhìn về phía Hỗn Độn Tinh Vực, từng tòa di tích cổ xưa hiện ra trong mắt.

"Sử tiền di tích, Đạo Quân chi mộ…" Đế Tân thần sắc ngưng trọng, ngay sau đó, cắn răng một cái, không quản những chuyện còn lại, trực tiếp bay về phía Hỗn Độn Tinh Vực.

"Tại sao lại có nhiều sử tiền di tích xuất thế như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cùng lúc đó, Thần Nông đám người đang ở Nhân tộc Thánh Địa, Thái Cực Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân đám người đã trở về Tam Giáo cũng đều sắc mặt biến đổi, tiếp theo không nói hai lời, trực tiếp bay về phía Hỗn Độn Tinh Vực.

Cực Bắc chi địa, một gốc Nguyên Mộc sừng sững, xanh biếc um tùm, lá cây trong suốt như ngọc.

Dưới gốc Nguyên Mộc, ba đầu hung thú khổng lồ đang ngủ say, vô cùng thỏa mãn.

Đúng lúc này, Nguyên Mộc rung lên, quét bay ba đầu hung thú ra

ngoài, ngay sau đó, một đôi mắt xanh biếc vô cùng xinh đẹp xuất hiện trên thân cây.

"Đạo Quân mộ?

Còn có di tích sử tiền của từng thời đại?

Tại sao chúng lại đồng thời xuất thế?

Chẳng lẽ là do Đại Đạo làm?" "Cũng không đúng, theo bản cung suy đoán, thời đại này là một hoàng kim thời đại, sẽ xuất hiện một đại thế chưa từng có, cần một thời gian dài để trưởng thành, Đại Đạo sao lại vào lúc này thả ra những thứ mục nát này?" Nguyên Mẫu Đạo Quân thần sắc mờ mịt, vô cùng khó hiểu, một giây sau, gốc Nguyên Mộc khổng lồ hóa thành một thiếu nữ diệu linh, một bước đạp ra, biến mất trong hư không. _ _ _ "Hửm?" Trong Trường Hà Thiên Đạo, Hồng Quân cũng thông qua Thiên Đạo, cảm nhận được biến hóa trong Hỗn Độn, khiến thần sắc hắn hơi đổi.

Đặc biệt là những di tích sử tiền xuất hiện trong Hỗn Độn Tinh Vực, xung quanh những di tích này đều lan tràn một luồng khí tức Đại Đạo sử tiền, lại ngăn cách cả quy tắc của Thiên Đạo.

"Sao lại xuất hiện nhiều di tích sử tiền như vậy?" Hồng Quân khó hiểu, cho dù thân hợp Thiên Đạo, cũng không thể biết được một chút thông tin nào, hiển nhiên, những thứ này căn bản không nằm trong sự chưởng khống của Thiên Đạo.

"Oanh!" Đúng lúc này, trong sâu thẳm Hỗn Độn, luồng ý chí vô thượng kia càng ngày càng mạnh, khí tức bắt đầu khuếch tán ra, nhanh chóng từ Ngoại Hỗn Độn lan tràn đến Hỗn Độn Tinh Vực, cho đến Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc này, cả Hỗn Độn, Hồng Hoang, đều có khí tức Đại Đạo lan tràn, quy tắc Thiên Đạo biến mất, tựa như một tôn vạn

đạo chí tôn giáng lâm.

"Chuyện gì vậy?" "Không hay rồi!" Một giây sau, trong Hồng Hoang, tất cả những tồn tại trên Thánh Nhân, cho đến bao gồm cả Đạo Kiếp, tất cả mọi người đều bị một luồng sức mạnh vĩ đại không tên bao phủ, trong nháy mắt biến mất khỏi Hồng Hoang.

Khi lại xuất hiện, đã đứng trên con đường cổ xưa kia.

Không chỉ như vậy, trong Vô Cực Đại Thế Giới, sinh sôi không ngừng luân hồi bất diệt, bên ngoài Vô Cực Đại Thế Giới, một đám Hỗn Độn Ma Thần đang tham ngộ quy tắc của phương thế giới này, Thời Thần, Dương Mi đám người cũng đều sắc mặt biến đổi, thân thể không tự chủ được mà bị đưa đi.

Bao nhiêu năm qua đi, tu vi của Thời Thần đám người cũng đều đã hồi phục đến Hỗn Độn Cảnh, tu vi của Dương Mi càng đạt đến Tam Nguyên Hỗn Độn Cảnh.

Có thể thấy, Vô Cực Đại Thế Giới mà Đạo Kiếp sáng tạo ra đã mang lại cho họ bao nhiêu lợi ích.

Chỉ là biến cố đột ngột này khiến họ đại kinh thất sắc, căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Đạo Kiếp, đứng trên con đường cổ xưa, thần sắc lóe lên, ý niệm câu thông với Đại Đạo Trường Hà, khuy thám được một chút thông tin.

"Đạo Quân Cổ Lộ, bắt đầu rồi sao?

Nhưng có hơi sớm?" Đạo Kiếp vô cùng khó hiểu, thông tin hắn có được từ Đại Đạo Trường Hà là ý chí Đại Đạo thức tỉnh, đại thế mở ra, vị lai sẽ có một trận long tranh hổ đấu, cuối cùng quyết ra một vị Đạo Quân.

Chỉ điều khiến Đạo Kiếp kỳ quái là, hắn lại cảm nhận được trong

Đại Đạo Trường Hà, pháp tắc Đại Đạo đang bài xích, không phải bài xích hắn, mà là bài xích một loại sức mạnh không tên, còn có địch ý.

"Sư tôn, chuyện gì vậy?

Đây là nơi nào?" Phục Hy đám người bị sức mạnh Đại Đạo đưa đến đây cũng mới hoàn hồn, khi thấy Đạo Kiếp, lần lượt đi tới.

Không chỉ Phục Hy đám người, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cho đến Thái Dương Chúc Chiếu, Thái Âm U Huỳnh đều ở đây.

Mọi người cảnh giác lẫn nhau, sau đó đều ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng mọi người đều nhìn về phía Đạo Kiếp, dù sao hắn là Đại Đạo Thánh Nhân, sức mạnh đưa họ đến đây có khả năng thuộc về Đại Đạo.

Đạo Kiếp há miệng, cũng không biết nói gì cho phải, tuy hắn đã hiểu được một chút từ Đại Đạo, nhưng biết không nhiều.

"Bên kia có người!" "Đi hỏi thử xem!" Lúc này, từng đạo thân ảnh vĩ ngạn đi tới, mỗi một tôn đều thân cao siêu việt trăm vạn trượng, trên người tỏa ra khí tức tuyên cổ tang lương.

"Không hay rồi, Hỗn Độn Ma Thần!" Chư Thánh đại kinh, thần tình trong nháy mắt cảnh giác.

Hỗn Độn Ma Thần đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, luôn tồn tại trong truyền thuyết, trong lòng tu sĩ Hồng Hoang, những Hỗn Độn Ma Thần này luôn có mưu đồ bất chính với Hồng Hoang, là kẻ địch của tu sĩ Hồng Hoang.

"Kiệt kiệt, sinh linh Hồng Hoang!" Một tôn Ma Thần khổng lồ trong miệng phát ra tiếng cười lạnh kiệt kiệt, cái lưỡi khổng lồ liếm trên môi, càng khiến chư Thánh cảnh giác.

"Hừ, đừng làm bậy, trước tiên hỏi rõ chuyện gì đã?" Thời Thần

hừ lạnh một tiếng, lập tức đi tới, vừa định mở miệng hỏi, lại sững sờ.

"Đạo Kiếp đạo hữu, ngươi cũng ở đây, chẳng lẽ là ngươi đưa chúng ta tới?" Thời Thần kinh ngạc, không ngờ Đạo Kiếp cũng ở đây.

"Nguyên lai là Thánh Nhân!" Thấy Đạo Kiếp, những Hỗn Độn Ma Thần khác cũng thu lại vẻ khinh miệt, lần lượt chắp tay chào.

Đạo Kiếp tuy cũng là tu sĩ Hồng Hoang, nhưng họ không dám đãi mạn, bao nhiêu năm qua, Đạo Kiếp cho phép họ tham ngộ Vô Cực Đại Thế Giới, cũng là đã nhận ân tình của Đạo Kiếp.

Dương Mi và Đạo Kiếp cũng là người quen cũ.

"Nguyên lai là các vị đạo hữu!" Đạo Kiếp gật đầu, thần sắc đạm nhiên.

Thấy Đạo Kiếp vẻ mặt như vậy, một đám Hỗn Độn Ma Thần càng thêm xác định Đạo Kiếp biết chuyện gì.

"Không phải ta, là Đại Đạo, ý chí Đại Đạo đưa chúng ta vào đây, những người được đưa đến đây hẳn là những tồn tại trên Thánh Nhân!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói, khiến một đám Hỗn Độn Ma Thần càng thêm khó hiểu.

Quan sát xung quanh, thần sắc bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Chương 308

"Sử tiền di tích và sử tiền cổ thành?

Những thứ này sao lại xuất hiện, lại còn xuất hiện nhiều như vậy?

Con đường cổ xưa này lại là gì?" Một đám Ma Thần sắc mặt biến đổi, cảm giác như có đại sự sắp xảy ra.

Thân là Ma Thần trong Hỗn Độn, có thể sống sót sau khi Bàn Cổ khai thiên, đều là tồn tại đỉnh cấp trong Ma Thần, trí tuệ vô song.

Bao nhiêu năm thăm dò Hỗn Độn, sao có thể không phát hiện ra chút gì?

Tuy hiểu biết không nhiều, nhưng Thời Thần và Dương Mi đám người cũng biết trước khi họ ra đời, trong Hỗn Độn có khả năng tồn tại văn minh, không chỉ một.

"Không đúng, nếu là ý chí Đại Đạo, vì sao Hồng Quân lão nhi không ở đây?

Hắn chết rồi sao?" Dương Mi không thấy Hồng Quân, thần sắc biến đổi hỏi.

"Hử, đúng rồi, Hồng Quân không ở đây?" "Lão sư?" Bị nói như vậy, không chỉ Phục Hy đám người sững sờ, ngay cả Tam Thanh cũng thần sắc biến đổi, thậm chí Đạo Kiếp cũng sững sờ.

Trước đó hắn không để ý, ánh mắt vẫn luôn dán vào những di tích sử tiền kia, lại quên mất Hồng Quân.

"Hồng Quân lão nhi không ở đây?" Ngay sau đó, ánh mắt Đạo Kiếp xuyên thấu từng tầng Hỗn Độn, nhìn về phía Hỗn Độn Tinh Vực, nhìn thấy Tử Tiêu Cung.

Lại phát hiện, trong Tử Tiêu Cung cũng không có bóng dáng Hồng Quân.

"Không có!" Ngay sau đó, hắn lại nhìn về phía Trường Hà Thiên Đạo, thấy bản nguyên Thiên Đạo khổng lồ bị che giấu, một Hồng Quân mặc đạo bào đang ngồi xếp bằng, nhưng trên mặt Hồng Quân lại lúc thì lóe lên vẻ giãy giụa, lúc thì lóe lên vẻ dữ tợn. _ _ _ "Thì ra là thế, thì ra là có Thiên Đạo ở đây!" Nhìn thấy bản tôn của Hồng Quân bị giam cầm trong dòng sông Thiên Đạo, Đạo Kiếp cũng đã hiểu ra.

Thế là, hắn lại thử tiến vào Hồng Hoang, phát hiện căn bản không thể nào tiến vào được, trong lòng thầm nhủ quả nhiên là vậy.

Tiếp đó, hắn đem tình hình kể lại cho mọi người, sắc mặt mọi người hơi biến đổi.

"Không về được Hồng Hoang?

Vậy chẳng phải chúng ta đều không còn là Thánh nhân nữa sao?" Các Thánh nhân có mặt ở đây đều cảm thấy vô cùng tồi tệ, đúng lúc này, bên trong Hồng Hoang, dòng sông Thiên Đạo chấn động, hai bóng người từ trong đó bước ra, chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

"Thập Nhị Tổ Vu đáng chết, các ngươi cứ chờ đấy cho bản đế!" Hạo Thiên lòng đầy nộ khí, nhưng lời còn chưa dứt, hắn và Dao Trì đã bị một luồng sức mạnh không thể chống cự đẩy ra khỏi Hồng Hoang.

"Chuyện gì vậy?" "Là ai, là ai đang đánh lén bản đế!" Sắc mặt Hạo Thiên và Dao Trì đại biến, Hạo Thiên còn lớn tiếng mắng chửi, nhưng không có ai để ý đến.

Rất nhanh, hai người đã xuất hiện bên cạnh Đạo Kiếp và những người khác, không chỉ vậy, khí tức trên người họ cũng đang nhanh chóng suy giảm, trực tiếp rơi khỏi Thánh cảnh, biến thành Chuẩn

Thánh.

"Sao có thể?" "Tu vi của ta?" Cảnh giới tụt dốc, hai người cảm nhận sâu sắc nhất, khiến sắc mặt họ kinh hãi.

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy một đám người với sắc mặt cổ quái, mang theo vẻ hứng thú.

"Ai?" Hạo Thiên đang chuẩn bị nổi giận, muốn xem xem là ai đang giở trò, nhưng khi nhìn thấy đám người trước mắt, hắn lập tức ngậm miệng lại.

"Đạo...

Đạo Tôn?" "Còn có các vị sư huynh!" "Còn..." Đạo Kiếp, Tam Thanh Ngũ Thánh, Phục Hy Nữ Oa, Tây Vương Mẫu cùng một đám Thánh nhân, khiến Hạo Thiên có chút ngơ ngác.

Khi nhìn thấy những gã khổng lồ xung quanh tỏa ra khí tức tuyên cổ hoang sơ, thân thể hắn càng thêm run rẩy.

"Hỗn Độn Ma Thần?" Bên cạnh, Dao Trì càng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Đây là tình huống gì, sao tất cả cường giả hàng đầu của Hồng Hoang đều ở đây?

Ánh mắt hai người mờ mịt, không biết trong khoảng thời gian họ vẫn lạc, Hồng Hoang đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao tất cả lại tụ tập ở Hỗn Độn.

Ngay sau đó, họ bắt đầu tìm kiếm Hồng Quân và Côn Bằng, nhưng lại phát hiện bản thể của Hồng Quân không có ở đây.

Điều này khiến hai người lại càng kinh hãi, Côn Bằng chết trong tay họ thì không sao, quan trọng nhất là, vừa nhìn đội hình này, liền biết Hồng Quân không có ở đây, không có chỗ dựa vững chắc, trong

lòng họ vô cùng sợ hãi.

Đặc biệt là bây giờ không biết ai đã ra tay, lại khiến họ không thể sử dụng sức mạnh của Thánh nhân.

"Không đúng, đây là Hỗn Độn!" Rất nhanh, Dao Trì nhìn cảnh tượng xung quanh, hiểu ra vì sao hai người không thể sử dụng tu vi Thánh nhân được nữa.

Hít sâu một hơi, nén lại sự kinh hãi, nàng tiến lên cúi người hành lễ với Đạo Kiếp, rồi cẩn thận nói: "Vãn bối Dao Trì bái kiến Đạo Tôn, xin hỏi Đạo Tôn!" Nhưng lời của nàng còn chưa nói hết đã bị người khác cắt ngang.

"Hừ!" Tây Vương Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng: "Thứ đồ gì, cũng dám hỏi chuyện sư tôn lão nhân gia?" "Bốp!" Dứt lời, một cái tát vang dội vung ra, trực tiếp tát bay Dao Trì ra ngoài, khiến Dao Trì vừa xấu hổ vừa tức giận.

"Tây Vương Mẫu, ngươi làm gì vậy?

Ta đắc tội ngươi khi nào?" Dao Trì giận dữ quát, vô cùng khó hiểu, tự hỏi mình căn bản chưa từng đắc tội nữ nhân này, đều là người cùng một mạch Tử Tiêu Cung, cũng không đến mức vừa gặp mặt đã tát, không thấy Tam Thanh đang ở kia sao, sao không đi tát họ đi?

Ngay sau đó, nàng phát hiện, quanh thân Tây Vương Mẫu vẫn tràn ngập khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoàn toàn không giống nàng và Hạo Thiên, cảnh giới không hề bị tụt xuống.

"Hả?" Thấy vậy, những người khác cũng có sắc mặt cổ quái, đều vô cùng khó hiểu, ngay cả Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi ba người vốn có quan hệ không tệ với Tây Vương Mẫu cũng kinh ngạc.

Lão Tử và những người khác nhíu mày, nhưng không nói gì, lúc

này tự nhiên giữ thái độ không liên quan đến mình.

Một đám Hỗn Độn Ma Thần thì hứng thú xem kịch.

Chỉ có Hạo Thiên, sắc mặt âm trầm xuống, nhưng cũng không nói gì, hắn nhìn về phía Đạo Kiếp, thấy Đạo Kiếp vẫn không chút biểu cảm, thậm chí không thèm liếc nhìn một cái, hắn biết, e rằng Dao Trì đã đắc tội với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cười lạnh nói: "Không đắc tội bản cung?

Lẽ nào ngươi không rõ sao?

Bản cung nói thẳng cho ngươi biết, bản cung tên là Dao Trì Kim Mẫu, ngươi lại đặt tên là Dao Trì, bản cung lại được gọi là Tây Vương Mẫu, ngươi lại đặt danh hiệu là Vương Mẫu, ngươi nói không đắc tội bản cung, ta thấy ngươi là cố ý đối đầu với bản cung!" "..." "Phụt!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đưa mắt nhìn nhau, những Hỗn Độn Ma Thần vốn không hiểu gì về Hồng Hoang càng không chút kiêng dè mà bật cười.

Chương 309

Còn có kiểu này sao?

Ngay cả Tam Thanh và những người khác cũng có sắc mặt cổ quái, trước đó họ không để ý, giờ nghe nói vậy, đúng là có chuyện đó thật.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng sững sờ, ngay sau đó mặt Dao Trì đỏ bừng vì tức giận, chỉ vào Tây Vương Mẫu nói: "Chuyện này có thể trách ta sao?

Tên Dao Trì là do Hồng Quân lão gia đặt cho ta khi điểm hóa huynh muội chúng ta, ta lên Thiên Đình, Thiên Đế và Vương Mẫu cũng là do lão gia sắp đặt!" Dao Trì cứ ngỡ là chuyện gì, không ngờ lại là chuyện như vậy, chuyện này nàng cũng biết, chỉ là không quá để tâm, tên và danh hiệu gần giống nhau, nhưng cũng không hoàn toàn giống, không ngờ Tây Vương Mẫu lại vì thế mà ghi hận.

Giờ phút này, Dao Trì cảm thấy vô cùng uất ức, nhưng lại không thể không nhẫn nhịn.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đổi tên đi, sau này không được gọi là Dao Trì và Vương Mẫu nữa, bản cung nghe không thuận tai!" Nghe vậy, Tây Vương Mẫu cũng cảm thấy mình đã hiểu lầm Dao Trì, nhưng vẫn không cho phép người khác có tên và danh hiệu gần giống mình.

Đặc biệt nữ nhân này còn là đồng tử của Hồng Quân, và nàng lại không cùng một phe với hắn.

"Không thể nào, tên và danh hiệu sao có thể tùy tiện đổi, ngươi đang sỉ nhục ta!" Dao Trì tự nhiên không thể đồng ý, đồng thời, đôi mắt đẹp của nàng đảo một vòng, nhìn về phía Đạo Tôn, quỳ xuống,

rồi với vẻ mặt uất ức nói: "Đạo Tôn, lão nhân gia ngài là tiền bối, chuyện này xin Đạo Tôn vì vãn bối làm chủ!" Lời này vừa thốt ra, mọi người xung quanh lập tức chết lặng, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng há hốc mồm, không nói tiếp nữa.

Ai mà ngờ Dao Trì lại làm ra chuyện như vậy, chạy đến trước mặt Đạo Kiếp để mách lẻo?

Tìm công bằng sao?

Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hiện lên vẻ khinh bỉ.

Thông Thiên giáo chủ cũng lộ vẻ coi thường, chỉ có Chuẩn Đề, hai mắt sáng lên, trong lòng giơ ngón tay cái cho Dao Trì, cảm thấy đầu óc của Dao Trì thật nhanh nhạy.

Đồng thời, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác đều nhìn về phía Đạo Kiếp, Tây Vương Mẫu cũng trở nên căng thẳng.

Nàng căng thẳng không phải vì Dao Trì mách lẻo kêu khổ, mà là muốn xem thái độ của Đạo Kiếp.

Ai cũng biết sư tôn của mình muốn công chính, muốn mặt mũi, nhưng càng quan tâm đến đệ tử hơn, vì vậy, mấy đệ tử của Đạo Kiếp đều trở nên căng thẳng.

"Nàng bảo ngươi đổi, ngươi đổi đi, lẽ nào ngươi đánh thắng được nàng?

Nếu có thể đánh thắng, ngươi có thể mặc kệ!" Đạo Kiếp nhìn về phía Dao Trì, vẻ mặt lạnh lùng nói, hoàn toàn không vì Dao Trì giả bộ đáng thương mà có chút thay đổi nào.

Điều này khiến lòng Dao Trì lạnh đi, nụ cười trên gương mặt càng thêm cay đắng.

Nàng há miệng, định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lạnh

lùng của Đạo Kiếp, nàng lập tức ngậm miệng lại.

Hạo Thiên cũng kéo kéo Dao Trì, dường như sợ Dao Trì nói bậy chọc giận vị Đạo Tôn này.

Hắn đã nhìn ra, ở đây, họ là yếu nhất, chỗ dựa Hồng Quân không biết vì sao lại không có mặt, vậy thì hai người nên nhún nhường một chút, nếu không chỉ tự rước lấy nhục.

Đồng thời, Hạo Thiên âm thầm truyền âm cho Hồng Quân, nhưng không nhận được bất kỳ hồi âm nào, khiến lòng hắn càng thêm nguội lạnh.

Dao Trì bất đắc dĩ, nhìn về phía Tây Vương Mẫu nghiến răng nói: "Được thôi, ta đổi!" Nói xong, nàng trực tiếp đi đến bên cạnh Lão Tử, gọi một tiếng đại sư huynh, rồi đứng bên cạnh Lão Tử, thậm chí không thèm để ý đến Hạo Thiên.

Ngược lại là Hạo Thiên, bị mọi người nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hạo Thiên tự nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng có cách nào sao?

Dao Trì đúng là sư muội của hắn, nhưng bây giờ không có chỗ dựa, không có tu vi, giúp thế nào?

E rằng Tây Vương Mẫu sẽ đánh chết hắn, dù sao hắn và Dao Trì cũng khác nhau, Dao Trì chỉ là một nữ tử.

Thấy Dao Trì nhận thua, Tây Vương Mẫu cười lạnh một tiếng, cũng không truy cứu nữa.

Nhưng lúc này không chỉ Tây Vương Mẫu, mà ngay cả Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng cảm thấy một trận ấm lòng, chỉ vì một câu nói của Đạo Kiếp.

Bênh người nhà không bênh lẽ phải, không nói công chính, chỉ xem là người của ai.

"Mọi người không cần tụ tập ở đây nữa, hiện nay Đại Đạo thức tỉnh, khiến những tồn tại trên Thánh nhân như chúng ta không thể tiến vào Hồng Hoang, vậy thì hãy chia nhau đi thăm dò những di tích lịch sử này, không chừng sẽ có thu hoạch!" Lúc này, Đạo Kiếp lên tiếng, nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

Đối với những di tích cổ xưa thời tiền sử đột nhiên xuất hiện này, họ sớm đã động lòng, chỉ là hiện tại chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nên mới chưa hành động.

Thấy Đạo Kiếp lên tiếng, họ tự nhiên không muốn tiếp tục ở lại đây.

Thời Thần và Dương Mi cùng một đám Ma Thần rời đi đầu tiên, họ vốn không quan tâm đến Hồng Hoang, bây giờ trong Hỗn Độn xuất hiện nhiều nơi kỳ quái như vậy, tự nhiên phải đi thăm dò một phen.

Lão Tử và mấy người khác dường như chợt nghĩ ra điều gì đó, mấy người nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trên mặt đối phương.

Ở Hồng Hoang, có Hồng Quân ở đó, họ chỉ có thể bó tay bó chân, nhưng bây giờ đây là Hỗn Độn, hơn nữa, nghe Đạo Kiếp nói, Hồng Hoang đã bị Đại Đạo phong tỏa, những người như họ căn bản không thể liên lạc được.

Cứ như vậy, chẳng phải họ sẽ không còn bị Hồng Quân khống chế nữa sao?

Vậy thì sẽ có rất nhiều thời gian để giải quyết Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần.

Điều này sao có thể không khiến Ngũ Đại Thánh nhân vui mừng,

thế là họ ngầm hiểu ý nhau, trực tiếp bay về phía xa.

Họ đều không lựa chọn tiến vào di tích, việc cấp bách hiện nay là giải quyết mối đe dọa từ Hồng Mông Tử Khí, vì lý do an toàn, họ quyết định rời xa Hồng Hoang thêm một chút.

Hạo Thiên và Dao Trì thấy vậy, lại bay về hướng ngược lại, họ cũng vừa nghe được, Hồng Hoang cấm những người dưới Thánh nhân tiến vào, nhưng bây giờ họ chỉ là Chuẩn Thánh, không phải Thánh nhân, chẳng phải là có khả năng quay về sao?

Dù chỉ có một tia hy vọng, họ cũng không muốn ở lại Hỗn Độn, dù sao ở đây có rất nhiều người không ưa họ, lỡ như giết họ thì sao?

Vậy thì ngay cả cơ hội phục sinh cũng không có.

Chưa kể trong Hỗn Độn còn có không ít Hỗn Độn Ma Thần, đám khổng lồ đó chỉ nhìn thôi đã khiến người ta kinh hãi.

Thế là, trong sân chỉ còn lại Đạo Kiếp và một đám đệ tử, cộng thêm Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư.

Thái Dương Chúc Chiếu khẽ cười, đột nhiên nhìn về phía hư không, chỉ thấy trong hư không từng bóng người bước ra.

Những bóng người này vô cùng xa lạ, khí tức cũng vô cùng ẩn giấu, nhưng trên người đều tỏa ra một luồng khí tức mục nát, căn bản không giống người sống.

Chương 310

"Xin chào các vị đạo hữu!" Thái Dương Chúc Chiếu bước tới, mỉm cười chào hỏi.

"Đạo hữu không cần khách khí, chúng ta cũng có duyên gặp mặt mấy lần!" Một vị tồn tại cổ xưa lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

"Hừ!" Vị tồn tại cổ xưa đó vừa nói xong, một giọng nữ từ trong một bóng người bị sương mù bao phủ truyền ra.

"Thái Dương Chúc Chiếu, không ngờ kẻ như ngươi cũng chuyển thế đến Hồng Hoang, thật làm mất mặt đám Đạo Quân chúng ta, thật không bằng chết đi cho rồi!" Giọng nữ tử mang theo sự châm biếm, khiến sắc mặt Thái Dương Chúc Chiếu trầm xuống.

Nhưng hắn cũng không phản bác lời của đối phương, nói: "Mỗi người có con đường riêng, giống như các vị, giữ lại thân thể tàn tạ, hy vọng có một ngày có thể khôi phục đỉnh phong, còn bản quân lại muốn sống lại một đời, chứng đạo lần thứ hai!" Tiếp đó, lại có mấy bóng người bước ra, trong chốc lát, đã có hơn mười vị tồn tại tỏa ra khí tức mục nát bước ra.

Mặc dù thân thể mục nát, ngay cả bản nguyên và đại đạo trong cơ thể cũng mục nát, nhưng khí tức vẫn kinh người, khiến Nữ Oa và những người khác kinh hãi.

"Sử Tiền Đạo Quân, lại không phải chuyển thế!" Đạo Kiếp cũng có sắc mặt ngưng trọng, không ngờ biến cố lần này, không chỉ đẩy hắn ra khỏi Hồng Hoang, mà ngay cả những Sử Tiền Đạo Quân này cũng bị lôi ra, đây không phải là chuyện tốt.

Mấy vị tồn tại cổ xưa châm chọc nhau vài câu, rồi tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Đạo Kiếp, khiến Phục Hy và những người khác

cảnh giác.

Đồng thời, Vọng Thư cũng bước ra một bước, đứng bên cạnh Đạo Kiếp, hiển nhiên, nàng cũng thuộc về Sử Tiền Đạo Quân, nhưng lại không giống như Thái Dương Chúc Chiếu, đứng bên cạnh những tồn tại mục nát đó.

"Kiệt kiệt, Ngụy Đạo Thánh, thời đại này thật đặc biệt, lại xuất hiện tồn tại như vậy!" "Tiểu bối, nghe nói ngươi vẫn luôn nhắm vào chúng ta?

Lá gan cũng không nhỏ!" "Đúng là có tư cách nhắm vào chúng ta, nhưng đó cũng chỉ là hiện tại, tiểu bối, nếu ngươi tiếp tục như vậy, kết cục của ngươi sẽ rất thê thảm, nói cho ngươi biết, đừng nói là Ngụy Đạo Thánh, cho dù là Đại Đạo Thánh Nhân chân chính cũng không thực sự bất tử!" Mấy vị tồn tại cổ xưa trong đó lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng vô tình, nhưng lại không hề động thủ, có người khinh thường, cũng có người kiêng kỵ.

Tiếp đó, bóng dáng của họ từ từ nhạt đi, khi tất cả đều biến mất, giọng nói khàn khàn lúc đầu nói chuyện với Thái Dương Chúc Chiếu truyền đến: "Chúng ta sẽ gặp lại, hy vọng lúc đó chúng ta có thể trở thành đạo hữu, nếu không, đối với tồn tại như ngươi, chúng ta chỉ có thể loại bỏ!" "Không ai có thể uy hiếp bản tôn, chỉ là một đám người đã chết, lần sau gặp mặt, nếu còn dám nói chuyện với bản tôn như vậy, bản tôn sẽ khiến các ngươi vĩnh thế không thể lật mình!" Đạo Kiếp cười lạnh, vẻ mặt của hắn từ đầu đến cuối đều bình tĩnh tự nhiên, cho dù những tồn tại cổ xưa đó vừa rồi có động thủ, hắn cũng không sợ.

"Sư tôn..." Phục Hy và những người khác lại có chút lo lắng nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Đạo hữu, ngài phải cẩn thận một chút, đám người này khác với

chúng ta, họ không chuyển thế, mặc dù bản nguyên mục nát, nhưng vẫn có thể phát huy một số uy năng, nếu họ cố ý nhắm vào ngài, e rằng sẽ nguy hiểm!" Vọng Thư cũng nhắc nhở, từng là Đạo Quân, nàng tự nhiên rõ ràng năng lực của Đạo Quân, cho dù đã mục nát, tu vi tụt dốc, vẫn vô cùng đáng sợ.

Đạo Kiếp lắc đầu, cười lạnh nói: "Chỉ là một đám sâu mọt, đạo tâm đã mất, trên người ngay cả khí vận cũng không có, không đáng lo ngại.

So với kiêng kỵ họ, không bằng kiêng kỵ những Đạo Quân chuyển thế kia!" "Ồ?

Vậy sao, kiêng kỵ ta à?" Nghe vậy, Vọng Thư sững sờ, lộ ra vẻ mặt như cười như không.

Hi Hòa và Thường Hi cũng có vẻ mặt cổ quái.

"Sao có thể không kiêng kỵ?" Đạo Kiếp khẽ cười, rồi lại nói: "Nhưng ta tin chắc rằng ta chiến không không thắng, bất kể thời đại thay đổi thế nào, có bao nhiêu Đạo Quân hay tồn tại đáng sợ xuất thế, thời đại này vẫn thuộc về ta!" "Thật đủ tự tin!" Vọng Thư bĩu môi.

"Sư tôn uy vũ!" "Sư tôn là vô địch, đệ tử tin tưởng sư tôn!" Ngược lại, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác lại cười, lần lượt lên tiếng, khiến Vọng Thư càng thêm cạn lời.

Nàng đã nhìn ra, mấy người này đối với Đạo Kiếp hoàn toàn là sùng bái mù quáng, ngay cả hai muội muội của nàng cũng vậy.

"Được rồi, chúng ta cũng đi xem thử đi, di tích tiền sử có lẽ tồn tại một số cơ duyên cũng không chừng!" "Được, chúng ta đi!" Ngay sau đó, mấy người hướng về một tòa thành trì tiền sử đi tới. ...

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Hồng Hoang chấn động, khí tức tuế nguyệt lan tràn, ba bóng người chật vật ngã ra, chính là Minh Hà, Trấn

Nguyên Tử, và Hồng Vân.

Ba người lúc này toàn thân đẫm máu, thân thể nứt nẻ, khí tức suy yếu, nhưng, ba người lại có vẻ mặt hưng phấn.

Thành công tiêu diệt Côn Bằng, sao có thể không hưng phấn?

Đặc biệt là Minh Hà, lúc này vừa trở về Hồng Hoang, liền cảm thấy máu trong người đang sôi trào, đại đạo trong cơ thể đang trở nên mạnh mẽ, dường như có thể phá vỡ tầng bình cảnh cuối cùng bất cứ lúc nào, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng Minh Hà lại không vội vàng, trên người có thương tích, cần phải dưỡng thương xong mới đột phá cảnh giới.

"Hửm, không đúng!" Lúc này, Trấn Nguyên Tử trong lòng có cảm ứng, giây tiếp theo trực tiếp xuất hiện trên mặt đất, và thúc đẩy Địa Thư, kết nối địa mạch, tiếp nhận thông tin từ đại địa.

Rất nhanh, từng luồng thông tin xuất hiện trong đầu hắn, khiến sắc mặt hắn biến đổi.

"Chư Thánh biến mất?

Chuyện gì vậy?

Ngay cả Đạo Tôn cũng biến mất?" Trấn Nguyên Tử kinh hô một tiếng.

"Cái gì, Chư Thánh biến mất, ngay cả sư tôn lão nhân gia cũng biến mất?

Đạo hữu, chuyện gì vậy?" Minh Hà kinh hãi, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân cũng nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

"...

Bần đạo cũng không biết, bần đạo cũng chỉ là nhận được một chút thông tin từ việc Địa Thư kết nối với địa mạch, chỉ có vậy thôi!" Trấn Nguyên Tử lắc đầu.

"Quả nhiên là Minh Hà sư thúc!" "Minh Hà sư thúc, ngài thắng rồi sao?

Đã chém giết tên Côn Bằng đó rồi à?" Đúng lúc này, mấy bóng người bay tới, chính là Thần Nông và những người khác, cảm nhận được khí tức của Minh Hà, lần theo tìm đến.

"Thì ra là mấy vị sư điệt!" Thấy người tới, Minh Hà vui mừng, vội vàng hỏi chuyện gì đã xảy ra ở Hồng Hoang.

"Xảy ra chuyện lớn rồi, Đại Đạo thức tỉnh, toàn bộ Hồng Hoang đều bị phong tỏa, tất cả tồn tại trên Thánh nhân, ngoại trừ lão già Hồng Quân hợp đạo, bao gồm cả Sử Tiền Đạo Quân đều bị Đại Đạo đuổi ra khỏi Hồng Hoang, đi đến Hỗn Độn rồi!" Thần Nông và những người khác là Đạo Quân chuyển thế, mặc dù tu vi chưa đột phá Hỗn Nguyên, nhưng kiến thức vẫn còn đó, vì vậy, khi biến cố xảy ra, họ đã có chút suy đoán.

"Do Đại Đạo làm sao?" Nghe vậy, ba người Minh Hà đều chấn kinh, đây là chuyện động trời.

Nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt hơi biến đổi: "Tại sao lão già Hồng Quân không bị đuổi đi?" "Không biết, có thể là vì bản thân hắn hợp đạo, nhưng chúng ta đều đã thăm dò, trong Tử Tiêu Cung không có hóa thân của Hồng Quân, chứng tỏ hắn cũng đang trong trạng thái hợp đạo, mới có thể ở lại Hồng Hoang, cũng không cần lo lắng!" "Vậy sao, chẳng phải là, Hồng Hoang sắp tới sẽ không có Thánh nhân?" Nghe vậy, ba người Minh Hà thở phào nhẹ nhõm, rồi hai mắt đều sáng lên.

Từ trước đến nay, các Thánh nhân đối với họ, giống như một

ngọn núi lớn đè trên đầu, khiến họ không thở nổi, ngay cả Minh Hà, cũng đang phấn đấu đuổi theo.

Bây giờ Hồng Hoang không có Thánh nhân, chẳng phải có nghĩa là sau này Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của những đại năng đỉnh cấp như họ sao?

“Chết tiệt, sao lại như vậy, bần đạo bị giam cầm trong Thiên Đạo, căn bản không thể rời đi!” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 311

Chư Thánh toàn bộ đều rời khỏi Hồng Hoang, ngay cả lão già Đạo Kiếp cũng biến mất!" Trong dòng sông Thiên Đạo, Hồng Quân hóa thành bản thể khổng lồ, dung hợp làm một với bản nguyên Thiên Đạo, nhưng tư duy của hắn vẫn còn.

Những biến cố gần đây của Hồng Hoang hắn đều nhìn thấy, nhưng cũng không làm được gì.

Chư Thánh biến mất, Hồng Hoang bị hạ cấm chế, cấm những người trên Hỗn Nguyên bước vào, những điều này Hồng Quân đều biết, càng hiểu rõ, có thể có thủ bút lớn như vậy, chắc chắn là do Đại Đạo làm.

Đặc biệt là cảm nhận được ý chí kinh khủng ở sâu trong Hỗn Độn đang hồi phục.

Hắn vốn tưởng là chuyện tốt, mình hợp đạo, có thể ở lại Hồng Hoang mãi mãi, lại không có Đạo Kiếp và những người khác, liền có thể làm mưa làm gió, tùy ý mưu tính.

Nhưng không ngờ, mặc dù không rời khỏi Hồng Hoang, nhưng lại căn bản không thể rời khỏi Thiên Đạo.

"Còn có Tam Thanh, ta lại không thể cảm ứng được, một khi để họ thoát khỏi sự khống chế của ta, vậy thì không chừng sẽ giải quyết được Hồng Mông Tử Khí, không được, tuyệt đối không được, ba người họ tuyệt đối không thể thoát khỏi sự khống chế!" Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Hồng Quân lại không có cách nào, suy đi nghĩ lại, rất nhanh đã có quyết định.

Kế hoạch cũ, phá hoại Hồng Hoang, trước đây có Đạo Kiếp cản trở, kế hoạch đó thất bại, bây giờ không có Đạo Kiếp, mặc dù mình

cũng bị giam cầm, nhưng tình thế lại tốt hơn nhiều, dù sao vẫn có thể âm thầm thao túng Hồng Hoang, thậm chí, thao túng Nhân tộc.

"Tam Thanh và những người khác đã rời đi, nhưng có một số người lại để lại thiện ác thi ở Hồng Hoang, có thể lợi dụng được!" Có cách rồi, Hồng Quân liền phân ra một đạo phân thân, nhưng đạo phân thân này vừa xuất hiện, liền bị một luồng sức mạnh vĩ ngạn không tên đánh tan, khiến Hồng Quân phun ra một ngụm máu tươi.

"Không được, Hồng Hoang không có Thánh, ngay cả phân thân cũng không được, vậy thì chỉ có thể hạ thấp tu vi!" Hồng Quân vẻ mặt kinh hãi, nén lại thương thế, lại lần nữa phân ra một cỗ hóa thân, chỉ là cỗ hóa thân này lại tương đối yếu hơn, chỉ có Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cỗ hóa thân này rời khỏi Tử Tiêu Cung, sau này, sẽ do hắn thao túng Hồng Hoang.

Làm xong những việc này, bản thể của Hồng Quân liền chìm vào tĩnh lặng, tiếp tục đối đầu với Thiên Đạo.

Hóa thân thì mở mắt ra, một giọng nói truyền ra, truyền vào Tây Phương giáo, và Bát Cảnh Cung.

Tây Phương Nhị Thánh đều lưu lại hóa thân, lần lượt là Tiếp Dẫn Cổ Phật và Bồ Đề đạo nhân, Thái Thanh Lão Tử cũng lưu lại một cỗ hóa thân, được gọi là Thái Thượng.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, đúng là cũng có một cỗ hóa thân ẩn giấu trong Hồng Hoang, nhưng không biết dùng thủ đoạn gì, Hồng Quân lại không phát hiện ra.

Thông Thiên thì không lưu lại hóa thân.

Hóa thân của các Thánh nhân đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, không có sức mạnh của Thánh nhân, không thể nhanh chóng

đến Tử Tiêu Cung, vì vậy phải mất một ngàn năm, mới đến được Tử Tiêu Cung.

Điều này khiến Hồng Quân vô cùng bất đắc dĩ, hóa thân của hắn cũng không có sức mạnh của Thánh nhân, chỉ có thể lãng phí thời gian.

Hồng Quân không nói nhiều lời vô ích, mục đích triệu tập mấy người trực tiếp nói ra, đó là tìm cách phá hoại Bất Chu Sơn.

Lời này vừa thốt ra, ba người kinh hãi thất sắc, phá hoại Bất Chu Sơn?

Đùa sao?

Thái Thượng càng đồng tử co rút, Bàn Cổ Tam Thanh, mặc dù không phải bản tôn, nhưng cũng là Bàn Cổ chính tông, bảo hắn phá hoại Bất Chu Sơn?

Tuyệt đối không thể.

Hồng Quân tự nhiên biết chuyện này khó xử người khác, nhưng thì sao chứ?

Bây giờ Hồng Hoang không có Thánh, hắn là chúa tể tuyệt đối, ai dám từ chối?

Vì vậy, Hồng Quân không nói thẳng, nhưng ý tứ đã rõ ràng, đó là muốn chết, hay muốn sống?

Bị uy hiếp một cách trắng trợn như vậy, bất luận là Thái Thượng, Tiếp Dẫn Cổ Phật, hay Bồ Đề đạo nhân đều bất đắc dĩ, tự nhiên không muốn chết, chỉ có thể làm theo.

"Lão sư, Bất Chu Sơn là do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, với tu vi Chuẩn Thánh của chúng ta căn bản không thể phá hoại, một khi phá hoại, sức mạnh phản phệ chúng ta cũng không chịu

nổi!" Thái Thượng Lão Quân nói.

Tiếp Dẫn Cổ Phật và Bồ Đề đạo nhân cũng gật đầu, trước tiên không nói có phá hoại được hay không, đến lúc bị phản phệ chết, không bằng ở đây trực tiếp bị Hồng Quân giết, đằng nào cũng chết.

"Yên tâm, đến lúc đó sẽ có Thiên Đạo tương trợ, các ngươi chỉ cần gánh chịu một phần nhân quả là được, phần nhân quả này sau này chỉ cần nghe lời, bần đạo sẽ giúp các ngươi hóa giải!" Bần đạo lạnh lùng nói, lời này thật giả thế nào, chỉ có hắn biết.

Dù sao Thái Thượng ba người cũng không tin, nhưng lại không muốn chết, chỉ có thể đồng ý trước, rồi thương thảo kỹ lại.

Sau đó ba người rời đi, trở về Hồng Hoang, nhưng đều đến Bát Cảnh Cung của Lão Tử.

Ba người sau một hồi thương đàm, đã đưa ra một quyết định, đó là chết đạo hữu không chết bần đạo, dù là nhân quả cũng không gánh.

Không gánh nhân quả, chỉ có thể lợi dụng người khác phá hủy Bất Chu Sơn.

Ở Hồng Hoang có thực lực này, hiện nay chỉ có Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các đại năng Chuẩn Thánh khác, thứ hai là Thập Nhị Tổ Vu.

Đương nhiên, còn có những Đạo Quân chuyển thế đó, nhưng ba người lại không tính đến họ, dù sao đám Đạo Quân này đã sống vạn cổ, trí tuệ thành yêu, không thể đảm bảo sẽ không lộ sơ hở.

Vì vậy, ba người chỉ có thể đặt kế hoạch lên người Minh Hà và một đám đại năng Chuẩn Thánh khác.

Về phần làm sao dẫn đối phương đến, rồi để họ đánh nhau?

Dễ thôi, đó là dùng danh nghĩa chí bảo xuất thế.

Về phần có thể dẫn Thập Nhị Tổ Vu đến hay không, họ không dám đảm bảo, dù sao Vu tộc không có hứng thú với chí bảo, chỉ tu luyện thân thể.

Nhưng đều không quan trọng, Hồng Quân không phải đã nói rồi sao?

Chỉ cần ra tay là được, thứ thực sự phá hủy Bất Chu Sơn là sức mạnh của Thiên Đạo.

Có quyết định rồi, ba người liền bắt đầu hành động, Thái Thượng trước tiên lợi dụng những công đức thu thập được trong những năm này, lại thêm những dược liệu quý giá, luyện chế một kiện hậu thiên công đức linh bảo đặt ở chân núi Bất Chu Sơn.

Sau đó, ba người lại hợp lực, bố trí từng tầng cấm chế, đến lúc đó chỉ cần động tay động chân một chút trên cấm chế, liền sẽ có dị tượng sinh ra, và bao hàm sức mạnh công đức.

Cứ như vậy, chắc chắn sẽ thu hút tu sĩ, lại thêm Thái Thượng cho vào trong linh bảo một tia khí tức của Thái Cực Đồ, đủ để thu hút đại năng Chuẩn Thánh.

Thái Thượng đang bố cục tính kế, trong Hồng Hoang cũng đang âm thầm dậy sóng, tu sĩ bình thường không hề cảm nhận được, ngay cả việc Chư Thánh rời đi cũng không biết, nhưng đại năng Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang lại cảm nhận được, hiện nay Hồng Hoang không có Thánh nhân.

Điều này khiến một đám đại năng Chuẩn Thánh thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 312

Hồng Hoang không có Thánh, sau này sẽ là thiên hạ của họ, cũng có cơ hội chứng đạo, nếu không Hồng Hoang có Hỗn Nguyên Thánh Nhân ở đó, cơ duyên thành Thánh sao có thể đến lượt họ?

Trong khoảng thời gian này, họ cũng nghe nói, trong tinh vực Hỗn Độn thỉnh thoảng có di tích cổ xưa xuất hiện, nghi là sản vật không thuộc thời đại này.

Mặc dù ngoại trừ các giáo phái của các đại Thánh nhân, thế nhân đối với thời đại tiền sử không có khái niệm, nhưng luôn có tin đồn lộ ra, rất nhanh thế nhân cũng đều biết.

Lúc đầu, thiên hạ đều kinh ngạc, nhưng tu sĩ Hồng Hoang có khả năng tiếp nhận mạnh mẽ, cũng không quá để ý.

Tiền sử, hay hiện đại, họ chỉ quan tâm đến cơ duyên.

Thế là, trong khoảng thời gian này, rất nhiều Đại La Kim Tiên, thậm chí đại năng Chuẩn Thánh đều đến tinh vực Hỗn Độn, để tìm kiếm di tích tiền sử, thăm dò cơ duyên.

Nhưng có một chuyện lớn, thế nhân cũng đang quan tâm, đó là Thiên Đình và Nhân tộc.

Không lâu trước đây Hạo Thiên và Dao Trì bị Thập Nhị Tổ Vu truy sát, sau đó vẫn lạc, mặc dù không biết vì sao không phục sinh trong Thiên Đạo, cũng khiến cho Thiên Đình hiện nay dù đã sau chiến tranh, cũng chưa phục hồi.

Cứ như vậy, Thiên Đình liền mất đi chủ nhân, đệ tử Tam giáo cũng đều co rút trong đạo trường của Thánh nhân.

Vậy thì trong mắt tu sĩ Hồng Hoang, Thiên Đình tự nhiên nên do

Nhân tộc chưởng khống, dù sao Nhân tộc là người chiến thắng lần này.

Sự thật đúng là như vậy, Nhân tộc sao có thể để mặc Thiên Đình không quản?

Nội bộ Nhân tộc sau một hồi thương thảo, Nhân Hoàng Đế Tân đã đăng lên ngôi vị Thiên Đế, từ đó Hồng Hoang Thiên Đình liền trở thành Nhân tộc Thiên Đình.

Nhưng Đế Tân sau khi đăng cơ không lâu, liền truyền ngôi cho một Nhân tộc vô danh, một phàm nhân.

Phàm nhân này tên là Trương Bách Nhẫn, căn bản chưa tu luyện, nhưng trí tuệ lại vô song, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại có danh xưng tiểu thánh hiền, nhiều lần được Đế Tân tán thưởng.

Đương nhiên, chỉ dựa vào điểm này, không đến mức để Đế Tân nhường ngôi Thiên Đế cho Trương Bách Nhẫn, quan trọng nhất là Đế Tân là Nhân Hoàng cuối cùng của Nhân tộc.

Từ đó, cộng thêm Tam Hoàng Ngũ Đế, Cửu chi cực, Nhân Đạo viên mãn, khí vận bùng nổ, cần phải trấn áp khí vận Nhân tộc.

Lại thêm kết giới Cửu Châu của Đại Vũ, đủ để Nhân tộc đứng trên đỉnh Nhân Đạo, thống lĩnh vạn tộc.

Hơn nữa, dưới sự suy diễn của Phục Hy trước khi rời đi, Trương Bách Nhẫn đúng là có tư chất đại đế, liền thuận nước đẩy thuyền, đẩy hắn lên ngôi Thiên Đế.

Chuyện này vừa truyền ra, cả thế giới xôn xao, tất cả mọi người trước tiên là khó hiểu, sau đó là bình thản.

Khó hiểu là, Nhân tộc vì sao lại đẩy một phàm nhân không có tu vi làm Thiên Đế, bình thản là, sau một hồi phân tích, đại đa số mọi người đều cho rằng Trương Bách Nhẫn chỉ là một con rối do Nhân

tộc đẩy ra, người thực sự nắm quyền là Đế Tân và Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nhưng cùng với việc Nhân Đạo đại thế viên mãn, các tộc đều cảnh giác và lo lắng, dù sao Nhân tộc bành trướng quá kinh khủng, lại ở trung tâm của Nhân Đạo.

Họ cũng là một phần của Nhân Đạo, nếu cứ để Nhân tộc như vậy tiếp tục, sau này chẳng phải đều thành phụ dung của Nhân tộc sao?

Điều này khiến nhiều chủng tộc không thể chấp nhận, như Long tộc, Phượng tộc, những chủng tộc viễn cổ như vậy.

Vu tộc thì không sao, nhưng Yêu tộc lại là người lo lắng nhất, hiện nay ở Hồng Hoang, cho dù Đế Tuấn mang theo tinh nhuệ Yêu tộc biến mất, Yêu tộc đã rút lui khỏi cuộc tranh bá Hồng Hoang, nhưng vẫn là chủng tộc lớn nhất Hồng Hoang.

Quan hệ giữa Nhân tộc và Yêu tộc vốn không tốt, yêu ăn thịt người, người giết yêu, chuyện như vậy thường xuyên xảy ra.

Vì vậy, Yêu tộc đặc biệt lo lắng sau khi Nhân tộc thực sự trỗi dậy, sẽ vung đồ đao về phía Yêu tộc.

Nhưng may mắn là các tộc phát hiện ra một chuyện, đó là Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, Phục Hy biến mất, Thần Nông và những người khác đều đến tinh vực Hỗn Độn, thăm dò di tích tiền sử.

Cứ như vậy, trong Nhân tộc chỉ có một mình Đế Tân trấn giữ, cho họ cơ hội thở dốc.

Tại Ly Sơn, có một đại năng tên là Lê Sơn Lão Mẫu, vô cùng kín đáo, là người của Nữ Oa thị trong Nhân tộc, nhưng lại ít khi ở Nữ Oa thị, ẩn cư tại Ly Sơn vô cùng kín đáo.

Một ngày, Lê Sơn Lão Mẫu tỉnh lại từ bế quan, sắc mặt hơi biến đổi.

“Mất liên lạc với bản thể, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Chư Thánh đều biến mất, ngay cả sư tôn cũng không ở Tam Tiên Đảo?” Sau một hồi thăm dò, Lê Sơn Lão Mẫu sắc mặt mờ mịt.

Nàng rời khỏi Ly Sơn, đến các thánh địa của Tử Tiêu Cung, nhưng phát hiện, bất luận là Tam Thanh, hay Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng đều biến mất không thấy.

Cuối cùng, nàng tiến vào Đại Tự Tại Thiên, phát hiện sư tỷ Ngũ Âm nương nương cũng không ở đó, khiến sắc mặt Lê Sơn Lão Mẫu càng thêm ngưng trọng.

Nàng lại quay về Nhân tộc, người tiếp đãi là Toại Nhân thị tam tổ, tam tổ Nhân tộc tự nhiên biết Lê Sơn Lão Mẫu là thiện thi của Nữ Oa, tự nhiên không dám thất lễ.

Lê Sơn Lão Mẫu hỏi han một hồi, từ miệng tam tổ Nhân tộc biết được Thần Nông và các Tam Hoàng Ngũ Đế khác đều đã đến tinh vực Hỗn Độn, căn bản không ở trong Nhân tộc.

Cứ như vậy, liền không có ai để hỏi.

“Có hỏi cũng e rằng không biết, Thần Nông trước khi rời đi, đã ẩn ý tiết lộ, chỉ suy đoán có thể là ý chí Đại Đạo thức tỉnh, đưa những người trên Thánh nhân vào Hỗn Độn, những thông tin khác cũng không biết!” Toại Nhân thị lắc đầu nói.

Điều này khiến Lê Sơn Lão Mẫu rơi vào trầm tư, điểm này nàng cũng có cảm giác, ý chí Đại Đạo mơ hồ đó hiện nay, cũng tồn tại trong Hồng Hoang.

Chỉ là không hiểu Đại Đạo làm vậy để làm gì?

Hiện nay bản tôn cùng huynh trưởng sư tôn và những người khác ở Hỗn Độn thế nào rồi.

Đúng lúc này, một thiếu niên Nhân tộc bước vào thánh địa, tam tổ Nhân tộc thấy người tới, lần lượt cúi người hành lễ.

Điều này khiến Lê Sơn Lão Mẫu kinh ngạc, đôi mắt đẹp nhìn sang, thiếu niên này tuổi không lớn, e rằng chưa đến trăm tuổi, tướng mạo thanh tú, toàn thân không có một chút tu vi.

Một thiếu niên Nhân tộc như vậy, lại khiến tam tổ Nhân tộc hành lễ, thật là kỳ quái.

Một thiếu niên Nhân tộc như vậy, lại khiến tam tổ Nhân tộc hành lễ, thật là kỳ quái.

Lê Sơn Lão Mẫu tò mò đánh giá thiếu niên Nhân tộc thanh tú này, nhưng, càng đánh giá càng cảm thấy không đúng, trên người thiếu niên thanh tú này, nàng lại cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc, nhưng cảm giác này lại không nói lên được.

Nhưng, thiếu niên Nhân tộc thanh tú đó bị Lê Sơn Lão Mẫu nhìn như vậy, không những không có chút căng thẳng nào, ngược lại, còn khẽ cười, và nói: “Sao vậy?

Chương 313

Gặp sư tôn ngược lại không nhận ra nữa à?" "Sư tôn?

Lại là ngài?

Ngài?

Tu vi của ngài?" Lê Sơn Lão Mẫu sững sờ, sắc mặt biến đổi, vô cùng kinh ngạc.

"Không có gì, chỉ là một cỗ hóa thân, được sinh ra trong Nhân tộc, cũng là người Nhân tộc!" Đạo Kiếp khẽ cười, nói: "Ngươi bận rộn xuôi ngược, có hỏi thêm nhiều người cũng vô ích, hiện nay Hồng Hoang và Hỗn Độn bên ngoài đã mất liên lạc, ngay cả ta cũng không thể liên lạc được với bản tôn!" "Sư tôn, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Lúc này, trong lòng Lê Sơn Lão Mẫu có một vạn câu hỏi tại sao.

Nhưng Đạo Kiếp lại lắc đầu nói: "Không cần quan tâm nhiều như vậy, chuyện trong Hỗn Độn ta cũng không quản, cũng không quản được, nếu đã như vậy, không bằng để Hồng Hoang cứ như vậy!" "Hiện nay, Hồng Hoang không có Thánh, những tồn tại mục nát tiền sử đó cũng đã rời khỏi Hồng Hoang, ngọn núi lớn đè trên đầu sinh linh Hồng Hoang đã biến mất, trong tinh vực Hỗn Độn xuất hiện rất nhiều di tích tiền sử, vì vậy, Hồng Hoang sắp tới sẽ là một thời đại quần hùng tranh bá!" Nói đến đây, Đạo Kiếp sắc mặt ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên trời, lạnh lùng nói: "Hiện nay điều khiến ta lo lắng nhất là Hồng Quân, Hồng Quân bị giam cầm trong dòng sông Thiên Đạo, nhưng dù sao nơi này cũng là Hồng Hoang, không chừng sẽ âm thầm làm ra hành động gì đó, vì vậy, ngươi phải chú ý!" "Hồng Quân ở Hồng Hoang?" Điều này khiến sắc mặt Lê Sơn Lão Mẫu biến đổi,

Chư Thánh đều biến mất, Hồng Quân lại ở lại, đây đối với họ không phải là tin tức tốt.

"Vậy sư tôn, chúng ta phải làm sao?" Lê Sơn Lão Mẫu nhìn về phía Đạo Kiếp, tin rằng Đạo Kiếp tuyệt đối có cách đối phó với Hồng Quân, mặc dù hiện nay thiếu niên trước mắt chỉ là một hóa thân của Đạo Kiếp, thậm chí là một phàm nhân, nhưng nàng vẫn tin tưởng.

"Tạm thời không động, chỉ cần giám sát những hóa thân do Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác để lại là được, lão già Hồng Quân đó hiện nay cũng bị mắc kẹt trong dòng sông Thiên Đạo, hắn muốn làm gì, tất phải để người khác làm, còn hắn mưu tính sau lưng!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói.

"Con hiểu rồi, theo con được biết, Lão Tử có một Thái Thượng, chắc là đã lưu lại ở Hồng Hoang, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng nên có hóa thân hoặc thiện thi lưu lại!" "Đệ tử đi giám sát!" Nói xong, Lê Sơn Lão Mẫu liền rời khỏi Nhân tộc, đến gần Thủ Dương Sơn, ở lại gần đó.

Quả nhiên, rất nhanh liền phát hiện không đúng, Thái Thượng ba người đang tụ tập cùng nhau, chắc chắn có chuyện mờ ám, thế là, nàng liền lặng lẽ theo sau.

Tiếp đó, Thái Thượng ba người bố trí một hồi, đều bị Lê Sơn Lão Mẫu nhìn thấy, khiến Lê Sơn Lão Mẫu càng thêm xác tín lời nói của sư tôn mình.

Nhưng nàng lại không có bất kỳ động tác nào, chỉ giám sát, xem xem ba người họ rốt cuộc muốn mưu tính điều gì, lại bố trí chí bảo xuất thế ở gần Bất Chu Sơn.

Cùng với thời gian trôi qua, rất nhanh, tin tức về chí bảo xuất thế liền truyền ra ngoài, chân núi Bất Chu Sơn cũng bảo quang rực rỡ, dị tượng liên miên, càng có khí tức công đức lan tràn.

Tình huống này vừa nhìn liền biết là chí bảo xuất thế, lại còn là công đức chí bảo.

Rất nhanh, rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang liền bị thu hút, thậm chí có đại năng bị kinh động.

Thấy vậy, trên mặt Thái Thượng ba người lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Lê Sơn Lão Mẫu thì hai mắt híp lại.

Mưu tính của Thái Thượng ba người không hề thông báo cho bất kỳ ai, ngay cả đệ tử Tam giáo cũng không biết, vì vậy, thậm chí cuối cùng, ngay cả Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Đa Bảo và các đệ tử Tam giáo khác cũng xuất hiện.

Điều này khiến sắc mặt Thái Thượng biến đổi, âm thầm truyền âm cho Huyền Đô, bảo Huyền Đô rời đi.

Huyền Đô trong lòng rùng mình, không ngờ sư tôn của mình lại ở đây, nơi này lại là do thiện thi của sư tôn mình bố trí, lập tức không dám chậm trễ, lui về phía xa, nhưng lại không rời đi, nếu không sẽ khiến Quảng Thành Tử và những người khác nghi ngờ.

Tiếp Dẫn Cổ Phật và Bồ Đề đạo nhân lại không để ý, ngược lại, càng nhiều đệ tử Tam giáo, họ càng vui.

Thực ra trên đường đi, họ giấu Thái Thượng, đã có một kế hoạch, kế hoạch vì Tây Phương giáo.

Đó là hiện nay Chư Thánh đã rời đi, nhưng Tam giáo vẫn vô cùng mạnh mẽ, Tây Phương giáo muốn lớn mạnh, không chỉ cần đối phó với Nhân tộc, còn cần đối phó với Tam giáo.

Nhân tộc không thể đối đầu trực diện, nhưng có thể thâm nhập, thậm chí lôi kéo Nhân tộc, đưa những đệ tử kiệt xuất của Nhân tộc vào Tây Phương giáo.

Nhưng Tam giáo thì khác, Tam giáo vẫn luôn rất bài xích Tây

Phương giáo, thường xuyên đàn áp, vì vậy, đối phó với Tam giáo, tất phải phân hóa.

Lần này chính là một cơ hội.

Nhân giáo của Lão Tử chỉ có một mình Huyền Đô, Tiếp Dẫn Cổ Phật và Bồ Đề đạo nhân tự nhiên trực tiếp bỏ qua, nhưng đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo lại khiến hai người động lòng.

Nếu có thể phân hóa, rồi độ hóa về Tây Phương giáo, không chỉ sẽ khiến Tây Phương giáo lớn mạnh, còn có thể suy yếu, tan rã Xiển giáo và Tiệt giáo.

Sự thật là, từ rất lâu trước đây, khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn ở Hồng Hoang, đã âm thầm lôi kéo Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, và phó giáo chủ Nhiên Đăng.

Chỉ là trong tình huống đó căn bản không lôi kéo được, nhưng hiện nay Tam Thanh đã rời đi, không còn lo ngại đó nữa.

Quan trọng nhất là, trong Tam Thanh, chỉ có Lão Tử lưu lại một cỗ thiện thi Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều không lưu lại hóa thân, cũng cho họ cơ hội.

Ba người ẩn mình trong bóng tối, quan sát những người không ngừng đến, nhìn từng Thái Ất, Đại La Kim Tiên.

Cuối cùng, thậm chí có Chuẩn Thánh xuất hiện, nhưng chỉ là Chuẩn Thánh bình thường, cho đến khi hai luồng khí tức kinh khủng giáng lâm.

"Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đại tiên!" "Hít, hai vị cũng đến rồi, xem ra pháp bảo sắp xuất thế không có duyên với ta!" "Ha ha, hiện nay Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đại tiên ở Hồng Hoang có thể nói là danh tiếng lẫy lừng, không chỉ tu vi đạt đến Chuẩn Thánh tuyệt đỉnh, thậm chí còn cùng Minh Hà lão tổ truy sát Côn Bằng Thánh

nhân!" "Những nhân vật hung hãn như vậy đều đến rồi, chúng ta làm gì có cơ hội!" Nhìn thấy Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, rất nhiều tu sĩ bắt đầu lui lại, đương nhiên, cũng không lui quá xa, dù sao có lúc đoạt bảo, không nhất định người có thực lực mạnh nhất sẽ có được, ngư ông đắc lợi không phải là số ít.

Đồng thời, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Quảng Thành Tử và Đa Bảo và những người khác cũng có sắc mặt ngưng trọng.

Nếu như lúc Tam Thanh còn ở, có lẽ không sợ Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, nhưng hiện nay Tam Thanh đã rời đi, họ mới phát hiện, không có Thánh nhân che chở, khi đi lại trong Hồng Hoang, lại có chút không tự tin.

"Lão hữu của ta, nơi này sao lại có chí bảo xuất thế?" Hồng Vân ánh mắt quét qua mọi người một vòng, không để ý, tự mình nói.

Hiện nay tâm cảnh của hắn đã xảy ra thay đổi lớn, sớm đã không còn như xưa, sau trận chiến với Côn Bằng, hắn sớm đã không đặt Chuẩn Thánh bình thường vào mắt.

"Ha ha, từ lúc khai thiên đến nay, không biết bao nhiêu người đã du lịch Bất Chu Sơn, Kỳ Lân tộc và Vu tộc trước đây cũng đã thống trị nơi này một thời đại, theo lẽ thường, nơi này sớm đã bị người ta tìm kiếm vô số lần, sao lại có chí bảo xuất thế?" Trấn Nguyên Tử cũng không hiểu.

Hai người nhìn sang, xuyên qua dị tượng, thăm dò, phát hiện đúng là chí bảo, nên là một kiện công đức linh bảo.

Kiện công đức linh bảo này không đến mức khiến họ động lòng, nhưng đã gặp rồi, cũng sẽ không từ bỏ, dù sao không ai chê pháp bảo của mình nhiều.

Cùng lúc đó, trong bóng tối, Thái Thượng ba người thấy Hồng

Vân và Trấn Nguyên Tử xuất hiện, trong lòng vui mừng, nhưng không đúng, chỉ hai người họ xuất hiện không đủ, tất phải có người tranh đoạt với họ, nếu không không thể ra tay với Bất Chu Sơn.

Quả nhiên, có lúc nghĩ gì được nấy.

"Ầm!" Đột nhiên, một bóng đen khổng lồ che trời lấp đất, trong nháy mắt trước mắt mọi người tối sầm lại, giống như mặt trời bị che khuất.

"Đi chết đi cho ta!" Tiếp đó, một móng vuốt đen sì khổng lồ từ trong hư không thò ra, chộp về phía đầu Hồng Vân.

Biến cố đột ngột khiến tất cả mọi người giật mình, không ai ngờ lúc này lại có người đánh lén, đánh lén Hồng Vân lão tổ.

Móng vuốt khổng lồ giáng lâm, đồng thời trên bầu trời một đôi mắt đỏ như máu to như lồng đèn xuất hiện, vô cùng đáng sợ, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Trên người con quái vật khổng lồ đó, lại tỏa ra một loại khí tức Thánh nhân, đó là dao động của bán bộ Hỗn Nguyên.

Chương 314

"Côn Bằng!" Ẩn mình trong bóng tối, Thái Thượng ba người kinh hô, không ngờ lại dụ được cả Côn Bằng đến, nhưng không phải họ dụ, mà là Hồng Vân dụ.

Chỉ là khí tức trên người Côn Bằng khiến họ kinh hãi, tựa Thánh phi Thánh, ở trong trạng thái đặc thù, nhưng tuyệt đối mạnh hơn họ rất nhiều.

Tương tự, ẩn mình trong bóng tối giám sát Thái Thượng ba người, Lê Sơn Lão Mẫu cũng sắc mặt biến đổi, không ngờ Côn Bằng lại ở Hồng Hoang.

"Không phải Minh Hà sư huynh đã chém giết hắn rồi sao?

Cho dù là Thánh nhân, phục sinh rồi, cũng nên bị Đại Đạo bài xích ra ngoài chứ!" Lê Sơn Lão Mẫu vô cùng khó hiểu, đặc biệt là dao động trên người Côn Bằng, khiến nàng cảm thấy kỳ quái.

Nàng tự nhiên không biết đó là thủ bút của Hồng Quân, vốn Côn Bằng sẽ giống như Hạo Thiên và Dao Trì, bị bài xích ra khỏi Hồng Hoang, nhưng lại bị Hồng Quân lợi dụng sức mạnh của Thiên Đạo áp chế cảnh giới của Côn Bằng xuống, mới có thể ở lại Hồng Hoang.

Nhưng dù vậy, thực lực của Côn Bằng vẫn kinh người, bán bộ Hỗn Nguyên, từng lĩnh ngộ sức mạnh Thánh nhân bán bộ Hỗn Nguyên.

Lúc này, Côn Bằng cũng bị bảo quang thu hút, vừa hay đụng phải Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, thế là đầu óc nóng lên liền xông lên.

Mối thù giết thân không đội trời chung, mối thù này tự nhiên phải báo.

Mọi người âm thầm kinh hãi, Đa Bảo và Quảng Thành Tử và những người khác vội vàng lui lại, không muốn tham gia vào ân oán của ba người.

Đồng thời, trong lòng cũng vui mừng, vốn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân xuất hiện, chắc chắn sẽ tranh đoạt chí bảo với họ, bây giờ có Côn Bằng giữ chân họ, tự nhiên là tốt nhất.

"Đi chết đi cho ta!" "Ầm!" Côn Bằng giết đến, móng vuốt khổng lồ màu xanh giống như thần kim đúc thành, lóe lên hàn quang, nơi đi qua hư không nứt vỡ từng tấc.

Hồng Vân lông tóc dựng đứng, vội vàng tế ra pháp bảo Hỏa Vân Cung phòng ngự, và điều khiển Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tiến hành công kích.

"Ầm!" Nhưng thực lực của Côn Bằng quá mạnh mẽ, một kích liền phá vỡ phòng ngự của Hỏa Vân Cung, lại thêm ra tay đánh lén, khiến Hồng Vân trực tiếp bay ngang phun máu, bị trọng thương.

Đương nhiên, một kích này không thể khiến Hồng Vân mất đi sức chiến đấu, dù sao Hồng Vân cũng là đại năng lão làng Chuẩn Thánh đỉnh phong, pháp lực hùng hậu vô cùng.

"Lão hữu cẩn thận!" Lúc này, Trấn Nguyên Tử phản ứng lại, vội vàng tế ra Địa Thư, bao phủ cả hắn và Hồng Vân, Địa Thư tỏa ra u quang, một luồng khí tức đại địa hùng hậu tụ tập dưới chân họ, hình thành một lớp phòng ngự vô địch.

"Hừ, không có Minh Hà ở đây, chỉ bằng hai ngươi làm sao là đối thủ của bần đạo, hôm nay liền chém giết hai ngươi ở đây!" Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, bản thể hóa thành đạo thể, một đạo nhân áo đen âm lãnh, và từng bước đi về phía hai người.

"Tốt, đánh đi, chỉ cần đánh nhau, kế hoạch của bần đạo liền có thể

thực hiện hoàn mỹ!" Trong bóng tối, Thái Thượng ba người mặt mày vui mừng, trong lòng cổ vũ cho Côn Bằng ba người.

Nhưng ẩn mình ở một bên khác, Lê Sơn Lão Mẫu lại đem tình hình ở đây truyền âm cho hóa thân của Đạo Kiếp ở Nhân tộc.

Cỗ hóa thân này chính là hiện tại thân của Đạo Kiếp, sau bao nhiêu năm cảm ngộ, cuối cùng cũng nghiên cứu ra được.

Chính là cái gọi là quá khứ không thể thay đổi, tương lai đa biến, hiện tại cũng đa biến.

Quá khứ thân Tô Minh, đứng ở hạ du của thời không, vị lai thân Đạo Vô Nhai, đứng ở thượng du của thời không, tên của vị lai thân này có ý nghĩa đặc biệt, đại đạo vô nhai, đặc biệt là vị lai, đại biểu cho vị lai vô hạn.

Nhưng bất luận là quá khứ thân hay vị lai thân, tu vi đều là Hỗn Nguyên cảnh, không thể ở lại Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại thân này thì khác, không có bất kỳ tu vi nào, nhưng lại có thể thiên biến vạn hóa, được Đạo Kiếp ký thác hy vọng lớn, cũng là mắt xích quan trọng nhất để triệt để chặt đứt thời không, đứng ngoài vòng thời không.

Vì vậy, hiện tại thân này không định tu hành tiên đạo, chuẩn bị đi con đường của riêng mình.

Sáng tạo một hệ thống tu hành, thích hợp nhất, trực tiếp đạt đến hệ thống Hỗn Độn cảnh không dễ dàng như vậy, vì vậy, hiện tại thân của Đạo Kiếp, cũng chính là Vô Cực, mới chưa bắt đầu tu luyện, đến nay vẫn chỉ là một phàm nhân.

Nhưng nếu thực sự coi hắn là một phàm nhân thì đã sai lầm lớn, cỗ hiện tại thân này có thể thiên biến vạn hóa, không chỉ có thể hóa thành Nhân tộc, cũng có thể hóa thành Yêu tộc, Vu tộc, thậm chí biến

thành Hồng Quân, cũng khó có ai phân biệt được.

Đây chính là đạo mà Đạo Kiếp mới lĩnh ngộ, mới chém ra được cỗ hiện tại thân Vô Cực này.

Đa biến, cũng đại biểu cho sự không cố định, tại sao không thể trở thành Hồng Quân, thay thế Hồng Quân, tại sao không thể trở thành Tam Thanh?

Tương tự cũng có thể trở thành Bàn Cổ.

Nhưng, đây không phải là thay thế, cũng không phải sao chép, không đơn giản chỉ là biến hóa, không chỉ có tư duy của đối phương, mà còn có đạo và bản nguyên của đối phương.

Đương nhiên, loại đạo này đối với hiện tại thân Vô Cực, chỉ mới lĩnh ngộ, đang ở giai đoạn đầu, hiện nay không thể làm được việc biến thành những tồn tại như Hồng Quân hay Bàn Cổ, ngay cả biến thành Hỗn Nguyên Thánh nhân bình thường cũng không làm được.

Hệ thống tu luyện mà Vô Cực muốn cảm ngộ, cũng nằm trên con đường này.

"Ừm?" Lúc này, Tây Vương Mẫu truyền âm, khiến Vô Cực hoàn hồn, tiếp đó, khí tức trên người biến đổi, hóa thành bộ dạng của bản tôn, ngay cả khí tức cũng y hệt, một thân áo đen, sắc mặt lạnh lùng.

"Mượn đạo quả của bản tôn, hiện nay căn bản không làm được, chỉ có thể mượn một tia sức mạnh mà bản tôn để lại trên Tam Tiên Đảo, nhưng một chút sức mạnh của bản tôn đủ để ta phát huy ra tu vi sánh ngang với Chuẩn Thánh!" "Chút tu vi này đủ rồi, vừa hay đi xem náo nhiệt, xem xem lão già Hồng Quân rốt cuộc lại đang giở trò gì!" Vô Cực khẽ cười, rất nhanh đã đến chân núi Bất Chu Sơn, vừa hay thấy Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử Hồng Vân đại chiến.

Nhưng trận chiến này lại là Côn Bằng chiếm thế thượng phong,

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân chỉ có thể dựa vào Địa Thư phòng ngự, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Vô Cực hai mắt híp lại, ánh mắt xuyên thấu hư không, nhìn thấy Lê Sơn Lão Mẫu ẩn mình trong bóng tối, khẽ cười, không để ý, lại nhìn về phía Thái Thượng, Tiếp Dẫn Cổ Phật, và Bồ Đề đạo nhân.

Ba người này là thiện thi của Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng là hóa thân, hiện đang ẩn mình trong bóng tối, cổ vũ cho Côn Bằng.

Vô Cực thản nhiên cười, không vạch trần ba người, lại đổ dồn ánh mắt về phía chí bảo sắp xuất thế.

Bên ngoài kiện chí bảo này được từng tầng cấm chế bảo vệ, bảo quang rực rỡ, các loại dị tượng liên miên, có cả sức mạnh công đức.

Hiển nhiên, đây là một kiện công đức linh bảo, nhưng Vô Cực lại liếc mắt một cái liền nhìn ra, kiện linh bảo này căn bản không phải tiên thiên, mà là hậu thiên luyện chế.

Tu vi của hắn không còn, nhưng lại có ký ức và cảm ngộ của bản tôn, nhãn giới tự nhiên không phải đám Đa Bảo, Quảng Thành Tử có thể so sánh.

"Thú vị, xem hành vi của mấy người Thái Thượng, lại thêm công đức linh bảo cố tình xuất hiện, e rằng là do Thái Thượng luyện chế, cố ý đặt ở đây, ha ha, nếu không có âm mưu mới là lạ!" "Nếu đã như vậy, ta liền xem xem, mấy người họ rốt cuộc muốn làm gì?" Vô Cực cười nói, dứt lời, trong tay xuất hiện một viên châu, viên châu này là pháp bảo của Thủy Kỳ Lân năm đó, Phá Cấm Châu, một kiện tiên thiên linh bảo đặc thù, chỉ có công năng phá cấm.

Năm đó bản tôn Đạo Kiếp liền trấn áp Thủy Kỳ Lân dưới chân núi Bất Chu Sơn, Thủy Kỳ Lân liền dùng viên châu này thoát khốn.

Ngay sau đó, Vô Cực tế ra viên châu, quang hoa lóe lên, từng tầng cấm chế do Thái Thượng và những người khác bố trí như không có, rất nhanh một cái chùy liền xuất hiện trong tay hắn.

Cái chùy này cổ xưa không hoa văn, nhưng lại được công đức bao bọc, chính là một kiện công đức linh bảo, nhưng không thể nói là quý giá, thứ quý giá là công đức, dù sao công đức ở Hồng Hoang là thứ được săn đón nhất, có thể nâng cao tu vi, ít có ai dùng để luyện bảo.

"Cái chùy này cũng được, sau này dùng để đập người vậy, nhưng cần phải đợi sau khi quay về luyện chế lại một phen, thêm nhiều công đức vào!" Vô Cực cười nói, công đức trong tay hắn không ít, phải biết ở Hồng Hoang, ai là người có công đức dư thừa nhiều nhất?

Chương 315

Tự nhiên là bản tôn Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp từ khi xuất thế đến nay, độ hóa oan hồn, ở khắp nơi trong Hồng Hoang bố trí Ngộ Đạo Thạch Bi, rồi Hậu Thổ hóa luân hồi, Nữ Oa tạo người, Phục Hy lập Nhân Đạo, những chuyện đó có chuyện nào Đạo Kiếp không có phần công đức?

Những công đức đó Đạo Kiếp chỉ dùng một phần Đại Đạo công đức để nâng cao tu vi, những công đức còn lại đều cất giữ, có thể nói, những công đức đó đủ để một phàm nhân thành Thánh.

Tùy tay lấy đi công đức linh bảo do Thái Thượng bố trí, Vô Cực liền tiếp tục xem kịch, đồng thời truyền âm cho Lê Sơn Lão Mẫu, bảo nàng đừng vội, cứ xem tình hình biến đổi là được.

Nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hắn quỷ dị cười một tiếng, từ dưới đất nhặt một cục phân chim, biến nó thành hình dạng cái chùy, ném vào trong cấm chế do Thái Thượng bố trí, cũng tỏa ra dị tượng.

Nghĩ đến lúc có người đoạt được "linh bảo", Vô Cực liền bật cười.

Nếu để Phục Hy, Nữ Oa và những người khác biết được, hiện tại thân của sư tôn kính yêu của họ lại nghịch ngợm như vậy, nhất định sẽ không biết nói gì cho phải.

"Sắp được rồi!" Thấy Côn Bằng ba người đánh càng lúc càng kịch liệt, Côn Bằng cũng càng lúc càng điên cuồng, Lão Tử biết thời cơ đã đến, lập tức điều khiển giả cấm chế, để nó từ từ tan biến.

"Ầm!" Cấm chế tan biến, bảo quang trực tiếp xông lên trời, đồng thời, khu vực linh bảo tọa lạc cũng một trận đất rung núi chuyển.

“Chí bảo xuất thế rồi!” “Nhanh, mau ra tay, kiện bảo vật này là của ta!” “Giết!” Linh bảo vừa xuất thế, tự nhiên có người tranh đoạt, nhưng người ra tay ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên, trong đó Chuẩn Thánh cũng không ít.

Đệ tử Tam giáo cũng đều lần lượt hành động, cuối cùng Xiển giáo dưới sự dẫn dắt của Quảng Thành Tử cũng lao vào đám đông.

Tương tự, Đa Bảo cũng dẫn theo đệ tử Tiệt giáo lao lên.

“Hửm?” Một bên khác, Côn Bằng ba người cũng phát hiện tình huống này, thế là ba người mặc dù đang chiến đấu, nhưng cũng đều muốn đoạt bảo.

Thế là, chiến trường của ba người cũng xảy ra thay đổi, tiến gần về phía khu vực chí bảo tọa lạc.

“Sư tôn, có cần ngăn cản không!” Thấy mọi người đều xông về phía chí bảo xuất thế, ngay cả Côn Bằng ba người cũng vừa đánh vừa tiến lại gần, Lê Sơn Lão Mẫu có chút lo lắng.

“Không cần, ta lại muốn xem xem, Hồng Quân đang tính kế gì!” Vô Cực cười lạnh, bảo Lê Sơn Lão Mẫu đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Quả nhiên, đúng lúc này, một luồng khí tức không tên lan tràn ở gần Bất Chu Sơn, vô cùng ẩn giấu, khó phát hiện, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh cũng không phát hiện được.

Nhưng Vô Cực là hiện tại thân của Đạo Kiếp, tự nhiên có thể cảm nhận được, đó là khí tức của Thiên Đạo.

“Khí tức Thiên Đạo xuất hiện gần Bất Chu Sơn, lẽ nào?” Giờ phút này, Vô Cực đột nhiên nghĩ ra một chuyện, đó là chuyện liên quan đến Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn, mặc dù Hồng Hoang này vì bản tôn xuất hiện, có Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, sớm đã khác xưa, nhưng

chuyện này Đạo Kiếp vẫn chưa quên.

Hắn cũng biết, Hồng Quân vẫn luôn mưu tính.

"Thì ra là thế, lão già Hồng Quân, muốn đẩy đổ Bất Chu Sơn sao, mới lợi dụng Thái Thượng ba người ở đây thiết lập cục, dụ Côn Bằng và những người khác vào bẫy, để họ gánh nhân quả này!" Nghĩ đến đây, ánh mắt Vô Cực lóe lên, suy nghĩ xem có nên ngăn cản không.

Cuối cùng, Vô Cực cười, không chuẩn bị ngăn cản, nếu Thiên Đạo thành công, liền sẽ suy yếu sức mạnh của Bàn Cổ, hiện nay Bàn Cổ chưa chết, hắn cũng muốn xem xem Bất Chu Sơn đổ sẽ có ảnh hưởng gì đến Bàn Cổ.

Có thể nói, bất luận là Hồng Quân, hay Bàn Cổ, đều là đối thủ cạnh tranh của bản tôn Đạo Kiếp, mặc dù lần trước ý thức Bàn Cổ phục hồi, đã tỏ ra thái độ hữu hảo với Đạo Kiếp, nhưng Đạo Kiếp sẽ không vì thế mà bị mê hoặc.

Đây cũng là lý do tại sao Đạo Kiếp bao nhiêu năm qua, rõ ràng có thể dung hợp Ngũ Đại Liên Đài nhưng lại không làm.

Đồng thời, Đạo Kiếp cũng hiểu rõ, e rằng Hồng Quân cũng nghĩ như vậy.

"Ha ha ha, chí bảo là của ta rồi!" Đúng lúc này, sau một hồi tranh đấu, chí bảo trong cấm chế đã rơi vào tay một vị đại năng Chuẩn Thánh.

Nhưng vừa vào tay, liền đón nhận một cái đại ấn, đánh ngã hắn, chí bảo lại rơi vào tay Quảng Thành Tử.

"Quảng Thành Tử, giao chí bảo ra đây!" Đa Bảo thấy vậy tự nhiên không cam lòng, liền dẫn theo đệ tử Tiệt giáo lao về phía Quảng Thành Tử.

“Hừ, ở trong tay bần đạo, ai có thể cướp đi?” Quảng Thành Tử cười lạnh, bên cạnh hắn, có Thái Ất chân nhân và những người khác giúp đỡ chống đỡ.

“Ầm!” Ngay sau đó, đệ tử hai giáo lao vào nhau, nhưng ra tay đều có chừng mực, về phần những người khác, một khi tham gia vào, liền sẽ bị liên thủ công kích.

Điều này khiến những đại năng tán tu bất đắc dĩ, chỉ có thể lui lại, họ đã nhìn ra, đệ tử Tam giáo có thể nội đấu, nhưng một khi có người ngoài ra tay, sẽ nhất trí đối ngoại, sự bài xích này khiến họ phẫn nộ, nhưng không có cách nào.

“Ầm!” Đúng lúc này, Côn Bằng đột nhiên không công kích Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nữa, mà chộp một cái về phía Quảng Thành Tử.

Côn Bằng là cường giả bán bộ Hỗn Nguyên cảnh, một khi ra tay, khí tức kinh khủng liền chấn động toàn trường, đệ tử Tam giáo đều sắc mặt đại biến, thân thể run rẩy.

Đệ tử Tam giáo tu vi cao nhất cũng chỉ có Đa Bảo, Quảng Thành Tử, Đa Bảo, còn Huyền Đô vẫn chưa ra tay, đang xem náo nhiệt, Quảng Thành Tử và Đa Bảo đều chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao có thể chống đỡ được cường giả bán bộ Hỗn Nguyên cảnh?

“Lui, lui về phía Bất Chu Sơn!” Nhưng đúng lúc này, một giọng nói mang theo sự mê hoặc đột nhiên truyền vào đầu Quảng Thành Tử và những người khác, khiến họ sững sờ, lúc này cũng không nghĩ nhiều, tưởng là có người giúp đỡ, thế là, liền trực tiếp né về phía Bất Chu Sơn.

Thấy vậy, Côn Bằng cười lạnh, trong thời đại không có Thánh này, hắn muốn ra tay, ai có thể né được?

Thế là, bàn tay của hắn hóa thành móng vuốt khổng lồ màu xanh, theo sau Quảng Thành Tử chộp tới.

Không biết vì sao, khi một chảo của Côn Bằng hạ xuống, Quảng Thành Tử lại cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự gia trì lên người hắn, trực tiếp dịch chuyển hắn đến nơi khác, khiến một chảo của Côn Bằng rơi vào khoảng không.

Nhưng cũng không phải là rơi vào khoảng không, một chảo đó đã đập lên Bất Chu Sơn.

"Ầm ầm!" Trời đất chấn động, thương khung biến sắc, Bất Chu Sơn phát ra một tiếng rung chuyển dữ dội, khiến sắc mặt Côn Bằng biến đổi, có chút không dám tin nhìn Bất Chu Sơn.

"Rắc!" Chỉ thấy Bất Chu Sơn vĩ ngạn đó dưới một chảo, lại nứt ra, rung chuyển càng thêm kịch liệt.

"Sao có thể?" Côn Bằng kinh hãi thất sắc, vội vàng lùi lại, và không thể tin nổi nhìn bàn tay của mình.

Hắn có thể thề, hắn thực sự không dùng sức, dù sao Quảng Thành Tử chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cũng không muốn đắc tội quá mức, chỉ đoạt bảo thôi, lại không phải sinh tử đại thù.

"..." Tương tự, bên cạnh cảm nhận được Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng sững sờ, vốn định ngăn cản Côn Bằng đoạt bảo, không ngờ lại xảy ra một màn như vậy.

Không chỉ họ, Quảng Thành Tử và các đệ tử Tam giáo khác cũng đều sững sờ.

"Bất Chu Sơn sắp đổ?" Trong bóng tối, Lê Sơn Lão Mẫu kinh hãi, tuyệt đối không thể tin nổi.

"Ha ha ha, thành công rồi!" Một bên khác, cũng ẩn mình trong

bóng tối, Thái Thượng ba người thì cười lớn, đồng thời khi nhìn về phía Côn Bằng, trong mắt đều lộ ra vẻ thương hại.

Chương 316

Đương nhiên, còn có một tia hả hê.

Trong Tử Tiêu Cung, trên mặt hóa thân của Hồng Quân lộ ra một nụ cười, không ngờ lần này đẩy đổ Bất Chu Sơn lại đơn giản như vậy, quả thực thuận lợi đến mức có chút ngoài dự liệu.

"Ha ha, lão già Đạo Kiếp, ngươi không ở Hồng Hoang thật quá tốt, bần đạo cảm thấy làm việc gì cũng thuận lợi như vậy!" Hóa thân của Hồng Quân cười nói, thuận lợi như vậy chỉ có thể quy kết cho việc Đạo Kiếp không ở Hồng Hoang, trước đây, mọi bố trí của hắn đều bị Đạo Kiếp phá hoại, hiện nay lần đầu tiên thành công, có cảm giác muốn cười lớn.

Lại không biết, gần Bất Chu Sơn, hiện tại thân của Đạo Kiếp, Vô Cực, đang lạnh lùng nhìn mọi thứ, căn bản không ngăn cản, nếu không muốn đẩy đổ Bất Chu Sơn, đó là mơ mộng hão huyền.

"Rắc!" Tiếp đó, trong ánh mắt chấn động của mọi người, vết nứt trên Bất Chu Sơn khổng lồ càng lúc càng lớn, sức mạnh rung chuyển càng làm chấn động cả Hồng Hoang.

"Cái gì?" "Bất Chu Sơn đang chấn động, dường như sắp sụp đổ!" "Sao có thể?" Trong khoảnh khắc, cùng với sự chấn động của Bất Chu Sơn, toàn bộ Hồng Hoang cũng rung chuyển, vô số tu sĩ kinh hãi thất sắc.

Bất kể đang ở đâu, bất kể là tu sĩ nào, cũng đều có thể thấy ngọn Bất Chu Sơn chống trời kia dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Sao có thể?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Tại U Minh Giới, Thập Nhị Tổ Vu cũng bị kinh động.

Bây giờ Hậu Thổ không có ở đây, Thập Nhị Tổ Vu chính là chúa tể U Minh Giới, tọa trấn U Minh.

Thế nhưng, vào lúc này khi Đế Giang và những người khác thấy Bất Chu Sơn sắp sụp đổ, ai nấy đều lửa giận ngút trời.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Khí tức kinh khủng càn quét Hồng Hoang, khiến bầu trời run rẩy.

Lực lượng khí huyết bàng bạc từ U Minh Giới cuồn cuộn trào ra, tựa như che phủ cả bầu trời.

Ngay sau đó, mười hai thân ảnh khổng lồ từ U Minh Giới bước ra, trong nháy mắt đã đến chân núi Bất Chu Sơn.

"Thập Nhị Tổ Vu!" Dưới chân núi Bất Chu Sơn, đám đệ tử Tam Giáo, Côn Bằng và những người khác đều ngây người, sắc mặt ai nấy đều đại biến.

Trong lúc mọi người còn đang sững sờ, Côn Bằng vừa nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu đã không nói một lời, trực tiếp hóa thành bản thể, độn chạy về phía Bắc Minh Hải.

"Côn Bằng?

Không muốn thành Thánh nữa sao?

Sao lại chạy khỏi Hồng Hoang?" "Khí tức của hắn hình như đã suy giảm!" Đế Giang nhíu mày, nhưng cũng không đuổi theo, mà nhìn về phía Bất Chu Sơn, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Tất cả các Tổ Vu cũng đều lửa giận ngút trời.

Bất Chu Sơn là biểu tượng của Bàn Cổ đại thần, cũng là tín ngưỡng của Vu tộc.

Nay nó sắp sụp đổ, đối với họ chẳng khác nào tín ngưỡng sụp đổ, sao có thể không giận.

"Ầm!" Một luồng hỏa diễm kinh khủng bộc phát từ người Chúc Dung, Hỏa chi đại đạo càn quét chư thiên, thiêu đốt hư không, trong nháy mắt khiến không gian hàng trăm triệu dặm xung quanh biến thành một thế giới lửa.

Ngay sau đó, hắn bước một bước đến trước mặt Quảng Thành Tử, một tay tóm lấy y.

"Chúc Dung, ngươi muốn làm gì?" Quảng Thành Tử sắc mặt đại biến, liên tục giãy giụa nhưng vô ích, chỉ có thể quát lên giận dữ.

"Dừng tay!" "Mau thả đại sư huynh của ta ra!" Thấy vậy, Thái Ất Chân Nhân và những người khác sắc mặt đại biến, muốn tiến lên nhưng lại không dám, chỉ có thể trừng mắt giận dữ nhìn Thập Nhị Tổ Vu.

Đương nhiên, những người như Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền thì ánh mắt lại lóe lên, bề ngoài phẫn nộ, nhưng thực ra trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Cách đó không xa, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng đều im lặng.

"Mau dừng tay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy?" Chúc Dung bóp cổ Quảng Thành Tử, toàn thân sát ý không chút che giấu.

Dường như nếu Quảng Thành Tử không giải thích rõ ràng chuyện hôm nay, hắn chắc chắn sẽ trực tiếp giết chết y.

Không, phải nói là Thập Nhị Tổ Vu sẽ giết hết tất cả những người có mặt tại đây.

"Hừ, chuyện đó nên đi hỏi Côn Bằng!" Quảng Thành Tử tuy bị

bóp đến có chút không thở nổi, nhưng vẫn rất cứng rắn.

"Côn Bằng?" Chúc Dung sững sờ.

Lúc này, Hồng Vân tiến lên nói: "Các vị đạo hữu Vu tộc xin hãy tạm dừng tay!" Hồng Vân thật sự sợ Thập Nhị Tổ Vu nổi điên, vội vàng khuyên can, rồi kể lại toàn bộ sự việc.

Điều này khiến Chúc Dung càng thêm phẫn nộ, nhưng cũng buông Quảng Thành Tử ra.

"Côn Bằng!" Lúc này, sát ý của Thập Nhị Tổ Vu không hề che giấu, sát khí vô biên cuồn cuộn bốn phía, khiến người khác kinh hồn bạt vía.

"Chúng ta đi!" Bị người uy hiếp, Quảng Thành Tử vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng không có cách nào, cho dù có bốc đồng đến đâu cũng không thể vào lúc này mà đối đầu với Thập Nhị Tổ Vu, y chỉ có thể mang theo Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên rời đi.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy linh bảo hình chiếc búa trong tay Quảng Thành Tử lại đột nhiên biến thành một bãi phân chim, khiến y sững sờ, ngay sau đó phát ra một tiếng gầm phẫn nộ.

"Ai, là ai làm, bần đạo phải giết ngươi!" Quảng Thành Tử ngửa mặt lên trời gào thét, ném bãi phân chim trong tay đi.

Nhưng đúng lúc đó, một cơn gió lạ thổi qua, trực tiếp cuốn bãi phân chim bay đi.

Bốp!

Một tiếng, nó đập vào một khoảng hư không không có người.

"Ai?" Sắc mặt mọi người biến đổi, ngay sau đó, một bóng người lảo đảo từ trong hư không rơi ra, chính là Thái Thượng.

Thái Thượng vừa xuất hiện, Tiếp Dẫn và Bồ Đề Đạo Nhân tự

nhiên cũng không thể ẩn mình được nữa.

“Đại sư bá, Tây phương Nhị Thánh?” Thấy vậy, đệ tử Tam Giáo đều biến sắc.

“Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?” Thập Nhị Tổ Vu, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng biến sắc.

Chương 317

Nhưng ngay sau đó họ phát hiện có điều không đúng, ba người này không phải là Tam Thánh, mà chỉ là hóa thân mà thôi.

"Ha ha!" Chẳng mấy chốc, khi mọi người nhìn thấy bãi phân chim trên mặt Thái Thượng, ai nấy đều có vẻ mặt kỳ quái.

Chúc Dung và những người khác càng không kiêng nể mà cười phá lên.

"Phân... phân chim, ha ha, ta đau bụng quá!" Cộng Công còn ôm bụng cười lớn.

"..." Đệ tử Tam Giáo nhìn nhau, cũng muốn cười nhưng không dám, chỉ có thể nhịn đến khổ sở.

Huyền Đô sờ sờ trán, lập tức quay người đi.

Thái Thượng sắc mặt âm trầm, mặt đỏ bừng, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, quét sạch bãi phân chim trên mặt, giận dữ nhìn Thập Nhị Tổ Vu.

"Rắc!" "Ầm ầm!" Đúng lúc này, Bất Chu Sơn không thể chống đỡ được nữa, ầm ầm nghiêng về phía dưới.

"Không hay rồi!" Sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng né sang nơi xa.

Nếu bị Bất Chu Sơn đè trúng, cho dù là Chuẩn Thánh cũng không chết thì cũng trọng thương.

Trong khoảnh khắc, cùng với sự sụp đổ của Bất Chu Sơn, toàn bộ Hồng Hoang rung chuyển, trời đất đảo lộn, núi lở đất nứt.

Ở khắp nơi, tai nạn không rõ nguyên nhân xảy ra.

Chỉ trong nháy mắt, cả Hồng Hoang đã rơi vào hỗn loạn.

Trong Thái Cổ tinh thần, các vì sao mờ mịt, dường như cũng bị ảnh hưởng.

Một số ngôi sao vốn đã chết, nay càng trực tiếp nổ tung, hóa thành vẫn thạch rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Hư không xuất hiện từng vết nứt lớn, đen kịt vô cùng, tựa như vực sâu nuốt chửng người.

Vô số tu sĩ cấp thấp căn bản không kịp phản ứng đã bỏ mạng trong tai nạn đột ngột này.

"Rắc!" Trong khoảnh khắc Bất Chu Sơn hoàn toàn sụp đổ, một cái hố khổng lồ hiện ra trên bầu trời, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, nhấn chìm Hồng Hoang.

Trên đường đi, nó làm sụp đổ Thiên Hà, khiến Nhược Thủy đổ xuống.

Tai nạn, một tai nạn chưa từng có trong lịch sử, không phải lượng kiếp, nhưng còn hơn cả lượng kiếp.

"Tại sao lại như vậy?

Tại sao Bất Chu Sơn lại sụp đổ!" "Trời sập rồi, hư không nứt rồi, ngay cả đại địa cũng đang nứt ra, đây là điềm báo Hồng Hoang sắp hủy diệt a!" "Xong rồi, Vô lượng lượng kiếp chưa đến, chẳng lẽ ta phải chết rồi sao?" Nhìn thấy tai nạn không ngừng ở khắp nơi, vô số tu sĩ vẻ mặt tuyệt vọng, điên cuồng gào thét.

Ở các nơi, từng vị đại năng cũng sắc mặt trắng bệch, cố gắng trấn áp tai nạn, nhưng cũng chỉ có thể che chở một phương, không cách nào ổn định được Hồng Hoang.

Hồng Hoang quá lớn, cho dù là đại năng Chuẩn Thánh cũng chỉ có

thể bảo vệ một khu vực, không thể nào bảo vệ được toàn bộ Hồng Hoang.

Trụ trời sụp đổ, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, sức mạnh này căn bản không phải Chuẩn Thánh có thể chịu được, chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân ra tay mới có thể chống đỡ.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đã trở về gần Ngũ Trang Quán.

Họ cũng không có cách nào, chỉ có thể bảo vệ mảnh đất một mẫu ba phân của mình.

Đệ tử Tam Giáo đều trốn trong đạo trường của mình.

Các thánh địa đều có trận pháp của Thánh Nhân gia trì, nên không đáng lo, nhưng sắc mặt đệ tử Tam Giáo vẫn khó coi.

Biến cố lần này không có điềm báo gì, quá đột ngột, cũng quá đáng sợ.

Họ cũng bất lực.

"Chết tiệt, tại sao lại như vậy?

Bất Chu Sơn sụp đổ, cứ thế này, cả Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt, đến lúc đó chúng ta đều là tội nhân!" Thập Nhị Tổ Vu ai nấy đều sắc mặt khó coi.

Họ đã thử dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng trong nháy mắt đã bị một luồng sức mạnh đại đạo vĩ ngạn đánh tan, căn bản không thể triệu hồi Bàn Cổ chân thân.

Hiện nay Hồng Hoang căn bản không cho phép tồn tại sức mạnh của Thánh Nhân.

Bàn Cổ chân thân tuy không phải Thánh Nhân, nhưng còn hơn cả Thánh Nhân, tự nhiên không thể triệu hồi ra được.

Vì vậy, trong sự bất đắc dĩ, Thập Nhị Tổ Vu chỉ có thể hiện ra chân thân, phân nhau đi đến các nơi ổn định Hồng Hoang.

Nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, căn bản không thể ngăn cản sự sụp đổ của Hồng Hoang.

Đồng thời, ba người Thái Thượng cũng sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt cay đắng.

Cục diện hôm nay cũng là do họ một tay tạo thành, nhưng họ cũng bất đắc dĩ.

Là sinh linh Hồng Hoang, không ai muốn Hồng Hoang tan vỡ, cho dù là các Thánh trong Tử Tiêu Cung.

Nhưng họ lại không thể không nghe lời Hồng Quân.

"Ha ha!" Trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân cười lớn, vẻ mặt kích động.

Hắn có thể cảm ứng rõ ràng, bản thể của hắn nơi Thiên Đạo bản nguyên đang giãy giụa, khí tức cũng đang yếu đi từng chút một.

Lúc này, bản thể của hắn đang dốc sức kìm hãm Thiên Đạo, không để nó đi ổn định Hồng Hoang.

Cứ như vậy, không có Thánh Nhân, không có Thiên Đạo, ai có thể ngăn cản Hồng Hoang hủy diệt?

Chương 318

Hồng Quân cảm thấy kế hoạch lần này vững như chó.

Chẳng mấy chốc, trên đại địa Hồng Hoang, ngày càng nhiều sinh linh gặp nạn.

Máu tươi, xương cốt, tựa như địa ngục trần gian.

Thiên Hà chi thủy gào thét, địa hỏa phong thủy tàn phá, nhấn chìm từng bộ lạc, từng chủng tộc.

Lúc này, giữa trời đất, khắp nơi, vang lên từng tiếng cầu nguyện và kêu gọi cao ngạo.

"Các Thánh đang ở đâu, tại sao không ra tay!" "Hồng Quân Đạo Tổ, xin ngài ra tay, cứu vớt Hồng Hoang!" "Đạo Tôn, ngài có thể nghe thấy tiếng gọi của chúng tôi không?

Xin Đạo Tôn ra tay, cứu vớt vạn dân!" Tiếng kêu gọi ngày càng lớn.

Thế nhưng, theo thời gian trôi đi, bất kể là Đạo Kiếp, Hồng Quân, hay các Thánh Hồng Hoang, không một ai hiện thân, khiến thế nhân tuyệt vọng.

Thậm chí, một số tu sĩ có tính nóng nảy đã bắt đầu lớn tiếng chửi rủa.

"Ha ha, đám Thánh Nhân kia cao cao tại thượng, nhìn xuống nhân gian.

Nhưng khi tai nạn thực sự ập đến, thì lại từng người một trốn đi không ra mặt.

Đây mà là Thánh Nhân!" "Không sai, Thánh Nhân gì chứ, ta thấy là

lũ rùa rụt cổ!" "Đạo Tôn, tộc của chúng tôi vẫn luôn tín ngưỡng ngài.

Bây giờ tộc nhân của tôi chết thảm, tại sao ngài không xuất hiện?" "Đạo Tổ, ngài thân hợp Thiên Đạo, hoàn thiện quy tắc Hồng Hoang.

Nhưng thân là Thiên Đạo, tại sao lại trơ mắt nhìn Hồng Hoang hủy diệt, vạn linh vẫn lạc?

Thánh Nhân?

Thiên Đạo?" Ngày càng nhiều sinh linh lên tiếng, từ lúc đầu còn kiêng dè, nhưng sau đó lại lớn tiếng chửi rủa.

Nếu là trước đây, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Thánh Nhân không thể bị sỉ nhục, càng không cần nói đến Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Nhưng lúc này, giữa trời đất lại không một ai đáp lại, dường như những vị Thánh Nhân cao cao tại thượng kia thật sự không còn ở đây.

Một số đại năng Chuẩn Thánh sớm đã có cảm ứng trong lòng lại càng tin tưởng hơn, rằng hiện nay Hồng Hoang thật sự không có Thánh.

Vốn dĩ đây là một chuyện tốt, ngọn núi lớn đè trên đầu đã biến mất.

Nhưng lúc này, họ mới phát hiện, Hồng Hoang không thể không có Thánh Nhân, càng không thể không có Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Trên phế tích Bất Chu Sơn, hiện tại thân Vô Cực của Đạo Kiếp hiện ra.

Bên cạnh hắn là Lê Sơn Lão Mẫu với vẻ mặt phức tạp.

"Sư tôn, tại sao?

Rõ ràng biết đây là âm mưu của Hồng Quân, biết hắn muốn lật đổ

Bất Chu Sơn, tại sao không ngăn cản?" Lê Sơn Lão Mẫu mang theo sự khó hiểu và oán khí nói: "Bây giờ Bất Chu Sơn đã sụp đổ, trời long đất lở, Hồng Hoang sắp bị hủy diệt, vạn linh sẽ tuyệt tích.

Sư tôn, chẳng lẽ ngài thật sự nhẫn tâm vậy sao?" Phải biết rằng, nếu Hồng Hoang bị hủy diệt, toàn bộ Hồng Hoang, thậm chí cả Thái Cổ tinh không, căn bản không ai có thể sống sót, chỉ có thể trốn đến Hỗn Độn tinh vực.

Nhưng Hỗn Độn tinh vực căn bản không phải nơi tu sĩ bình thường có thể đến, chỉ có Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh mới có thể đi.

Hồng Hoang có bao nhiêu Đại La và Chuẩn Thánh?

Cộng lại e rằng còn chưa đến một vạn.

Hiện nay, với làn sóng hủy thiên diệt địa bùng phát, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, việc đi đến Hỗn Độn tinh vực cũng trở nên khó khăn hơn.

"Ồ, thật sự xem sư tôn là đại anh hùng, che chở Hồng Hoang sao?

Ngươi nghĩ nhiều rồi." Vô Cực chậm rãi quay người, nhìn Lê Sơn Lão Mẫu, khẽ cười, lắc đầu nói: "Chưa nói ta chỉ là một hiện tại thân của sư tôn, căn bản không có sức mạnh của Thánh Nhân.

Cho dù bản tôn của sư tôn có ở đây, lần này cũng sẽ không ngăn cản Hồng Quân." "Hơn nữa, hãy nhìn xa hơn một chút.

Hồng Hoang sao có thể dễ dàng bị hủy diệt như vậy?

Chẳng bao lâu nữa lão già Hồng Quân sẽ ra tay thôi.

Nếu hắn không ra tay, vẫn sẽ có sức mạnh trong cõi u minh giáng xuống, ổn định Hồng Hoang!" "Có chuyện gì vậy, tại sao ta lại có cảm giác bất an không rõ?" "Chẳng lẽ Hồng Hoang có dị biến gì sao?"

Cùng lúc đó, các Thánh đang ở trong Hỗn Độn, bất kể là Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tam Thanh và những người khác, đều đột nhiên biến sắc, một cảm giác tim đập nhanh ập đến trong lòng.

Trong các di tích lớn, các Thánh đều ngừng thăm dò, lần lượt nhắm mắt cảm ứng.

Lúc này, trong đầu họ dường như có từng đạo âm thanh vang lên: tuyệt vọng, cầu nguyện, có cả chửi rủa.

Đó là âm thanh của vạn linh Hồng Hoang, báo hiệu rằng họ đang ở trong tai nạn.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ cần có người niệm danh hiệu, sẽ bị cảm ứng.

Cho dù lúc này đang ở trong Hỗn Độn, vẫn có thể cảm nhận được một cách mơ hồ, chỉ là không thể rõ ràng như khi ở Hồng Hoang.

Vì vậy, lúc này các Thánh đều biết, Hồng Hoang đã xảy ra biến cố, một biến cố lớn.

Chỉ là quá mơ hồ, không thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà cho dù biết cũng không có cách nào, không thể quay về Hồng Hoang.

Trong một di tích sử tiền, Đạo Kiếp đứng dưới một bức tượng tàn phế, nhíu mày.

Lúc này, hắn cũng cảm nhận được sự thay đổi của Hồng Hoang, và cảm nhận rõ ràng hơn Tam Thanh và những người khác.

Chương 319

"Bất Chu Sơn sụp đổ, xem ra Hồng Quân thật sự không đợi được nữa.

Các Thánh vừa rời đi đã bắt đầu tính kế.

Nhưng như vậy cũng tốt, có thể thử xem giới hạn của Bàn Cổ.

Nếu không, có một đại thần như vậy ẩn mình trong bóng tối, thực sự khiến người ta bất an!" Đạo Kiếp khẽ cười, không để ý.

Hắn có hiện tại thân ở Hồng Hoang, tin rằng hiện tại thân có thể xử lý tốt.

Hiện nay trong Hỗn Độn, từng di tích sử tiền xuất hiện, đều là cơ duyên, tự nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Những di tích này chứa đựng đại đạo của từng thời đại sử tiền, đó đều là tài nguyên quý giá nhất, hơn bất kỳ linh bảo, linh căn nào.

"Banh!" Lúc này, số người tụ tập bên ngoài di tích ngày càng nhiều, trong đó đại đa số là Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân.

Điều này khiến Đạo Kiếp nhíu mày, có chút không hiểu, tại sao di tích này lại thu hút nhiều người như vậy.

Ý niệm vừa động, thân hình hắn biến mất, ẩn mình vào trong bức tượng tàn phế.

Vừa bước vào bức tượng, sắc mặt hắn liền biến đổi, toàn thân có cảm giác lông tóc dựng đứng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

"Kiệt kiệt, lại có người xông vào, lá gan không nhỏ!" Tiếng cười âm sâm vang lên trong không gian tối tăm của bức tượng.

Ngay sau đó, một thanh niên mặc áo bào màu máu, trên mặt đầy

những đạo văn chi chít, ngồi trên một ngai vàng màu máu.

Nhưng thanh niên trên ngai vàng lại bị bốn sợi xích khóa lại.

Có thể thấy, bốn sợi xích này không phải thực thể, mà hoàn toàn do đạo tắc hóa thành.

"Sử Tiền Đạo Quân?" Đạo Kiếp sắc mặt hơi thay đổi, vẻ mặt ngưng trọng.

Đương nhiên, việc gặp phải Sử Tiền Đạo Quân trong di tích sử tiền, hắn sớm đã có chuẩn bị, cũng không hề sợ hãi.

Các Đạo Quân trong những di tích sử tiền này, cũng sẽ không mạnh đi đâu được, nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa, thậm chí không bằng những người ở Hồng Hoang.

"Đạo Quân không sai.

Nhưng ngươi lại gọi bản quân là Sử Tiền Đạo Quân, chẳng lẽ hiện tại đã qua rất lâu rồi sao?" Vị Đạo Quân này dường như đã lâu không thấy ánh mặt trời, thậm chí có thể còn không biết đã là thời đại nào.

"Hỗn Độn Cảnh, thực lực cũng tạm được.

Đã có thể xông vào đây, chứng tỏ khí vận của ngươi cũng rất nồng hậu.

Thiên tư, thực lực, khí vận đều có, có tư cách nhận được truyền thừa của bản quân!" Trên ngai vàng, vị Sử Tiền Đạo Quân này nhìn xuống từ trên cao.

Nếu những lời này để các tu sĩ Hồng Hoang khác nghe được, nhất định sẽ kích động không thôi.

Nhưng Đạo Kiếp là ai?

Cần truyền thừa của Sử Tiền Đạo Quân sao?

Hơn nữa, một Đạo Quân sắp chết sao lại có thể đem truyền thừa của mình cho người khác?

"Không tin bản quân?" Cảnh tượng trong tưởng tượng không xuất hiện, khiến vị Sử Tiền Đạo Quân này hơi sững sờ, cảm thấy có chút mất mặt.

Trong mắt hắn, một vị Đạo Quân đích thân hứa hẹn truyền thừa, đối phương không phải nên quỳ xuống bái lạy, kích động đến không thể tự chủ sao?

Tại sao hậu bối trước mắt này lại bình tĩnh như vậy.

Hắn đột nhiên hiểu ra, ho khan một tiếng, nói: "Khụ khụ, có lẽ ngươi không biết Đạo Quân là gì.

Hôm nay, bản quân sẽ nói cho ngươi biết, Đạo Quân là gì, bản quân là tồn tại như thế nào!" "Không cần đâu, ta biết Đạo Quân là gì, cũng đã gặp qua, không chỉ một vị!" Lần này không đợi vị Đạo Quân thần bí kia mở miệng, lời nói của hắn đã bị Đạo Kiếp cắt ngang.

"Lại còn gặp qua?

Không chỉ một vị?" Vị Đạo Quân thần bí kia đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cười lạnh nói: "Ngươi đang đùa với bản quân sao?

Một thời đại chỉ có thể xuất hiện một vị Đạo Quân.

Chưa nói thời đại này có xuất hiện Đạo Quân hay không, cho dù có, cũng nhiều nhất là một người.

Ngươi nói với bản quân là đã gặp không ít?" "Không đúng!" Nói đến đây, hắn đột nhiên nhớ ra đối phương vừa gặp đã nhận ra hắn là Sử Tiền Đạo Quân.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là tiểu tử này không chỉ gặp qua, mà còn có thể nhận ra ngay lập tức sao?

“Ngươi đã gặp Đạo Quân của các thời đại khác?

Bọn họ lại xuất thế rồi?” Hơi thở của hắn trở nên gấp gáp.

Đạo Kiếp gật đầu, cười như không cười nói: “Không sai, ta đã gặp ít nhất hai mươi người, trong đó có chín vị Đạo Quân là đồ tôn của ta!” “Tiểu tử, ngươi đang đùa bản quân sao?

Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?” Nghe vậy, vẻ mặt vị Đạo Quân thần bí kia lạnh xuống.

Theo hắn thấy, tiểu tử này đang trêu chọc mình, gan to bằng trời.

Hắn là ai?

Nguyên Chú Đạo Quân, một trong những Đạo Quân vĩ đại nhất thời sử tiền, ai dám bất kính với hắn?

Càng không cần nói đến trêu chọc.

“Ầm!” Đạo Quân nổi giận, trời đất biến sắc, một thời đại cũng sẽ run rẩy.

Chương 320

Mặc dù không còn được như xưa, nhưng uy áp của Đạo Quân vẫn còn đó.

Khí tức Đạo Quân vừa xuất hiện, lập tức khiến cả không gian bức tượng phong vân biến sắc.

"Ồ, lại có người đến rồi, sao lại nhiều người như vậy!" Nhưng chẳng mấy chốc, Nguyên Chú Đạo Quân thu lại khí tức trên người, xuyên qua bức tượng, rồi xuyên qua di tích nhìn ra bên ngoài.

Đối với tình hình bên ngoài, Đạo Kiếp sớm đã cảm ứng được.

Thấy Nguyên Chú Đạo Quân như vậy, trong lòng hắn càng thêm chắc chắn gã này chỉ là cáo mượn oai hùm, e rằng căn bản không còn bao nhiêu thực lực.

Những Đạo Quân hắn đã gặp không ít.

Nếu nói mạnh nhất, tự nhiên là Vạn Ma Chi Sơ, gã đó gần như sánh ngang với các Ma Thần đỉnh cấp thời kỳ đỉnh phong.

Thứ hai là Hắc Ám Đạo Quân, lúc trước khi giao chiến trong Tuế Nguyệt Trường Hà, hắn cần phải mượn một tia bản nguyên chi lực của Bàn Cổ mới có thể giao chiến với hắn.

Vì vậy, qua hai lần giao chiến với Sử Tiền Đạo Quân, Đạo Kiếp có thể cảm nhận rõ ràng sự mạnh yếu của những tồn tại mục nát này.

Đương nhiên, thời kỳ đỉnh phong của họ mạnh đến đâu tự nhiên không thể cảm ứng được, nhưng như vậy đã đủ rồi.

"Sao lại là sinh linh Hỗn Độn?

Tại sao lại có nhiều sinh linh Hỗn Độn như vậy, còn có, hít...

đám người kia, tiểu tử, quả nhiên ngươi không lừa bản quân, đám người kia lại thật sự xuất thế rồi.

Tại sao lại xuất thế vào thời đại này, còn đến nơi của bản quân?" Nguyên Chú Đạo Quân sắc mặt biến đổi.

"Sợ à?

Sợ bị bọn họ phát hiện, rồi đoạt lấy đạo quả của ngươi?" Đạo Kiếp nhìn về phía Nguyên Chú Đạo Quân.

Nguyên Chú Đạo Quân hừ lạnh một tiếng: "Hừ, bản quân sẽ sợ sao?

Cùng là Đạo Quân, bản quân trong số các Đạo Quân cũng là tồn tại đỉnh cấp, bọn họ mới phải sợ bản quân mới đúng, nhưng..." "Nhưng cái gì?

Nhưng ngươi quá suy yếu, bị người ta trấn áp ở đây!" "Câm miệng, tiểu bối ngươi biết cái gì?

Bản quân sao có thể bị người trấn áp?

Là bản quân tự phong ấn mình ở đây!" Nguyên Chú Đạo Quân thẹn quá hóa giận, dường như bị nhắc đến chuyện đau lòng, ngay sau đó cười lạnh nói: "Nhưng ngươi xuất hiện đúng lúc, Hỗn Độn thể, tư chất cũng không tệ, vừa hay có thể làm thân xác cho bản quân.

Có được thân xác của ngươi, cộng thêm bản nguyên của bản quân, chẳng bao lâu bản quân sẽ có thể khôi phục tu vi, một lần nữa chứng đắc Đạo Quân!" "Vậy sao?

Đoạt xá?

Vậy thì thử xem?" Nghe vậy, Đạo Kiếp sững sờ, không những không sợ hãi, ngược lại trên mặt còn xuất hiện vẻ chế giễu.

"Kiệt kiệt, đám người bên ngoài sắp vào rồi, bản quân không thể

đợi thêm nữa.

Tiểu bối, cùng bản quân hợp hai làm một đi, bản quân sẽ cho ngươi thấy thế nào mới là đỉnh cao của đại đạo!" Nói rồi, một đạo hồng quang từ trong cơ thể Nguyên Chú Đạo Quân bay ra, với thế sét đánh không kịp bưng tai, liền tiến vào trong cơ thể Đạo Kiếp.

"Ha ha, không tệ, thật sự không tệ, lại còn thân mang ba ngàn đại đạo, tiểu tử, dã tâm của ngươi cũng không nhỏ a!" "Ân, còn có Sáng Thế Đại Đạo, Lực Chi Đại Đạo, không tệ, những thứ này đều là của bản quân!" Chẳng mấy chốc, trong cơ thể Đạo Kiếp đã truyền ra một tiếng cười lớn phấn khích.

Thế nhưng, trên mặt Đạo Kiếp vẫn là vẻ chế giễu.

"Không đúng, đây là cái gì?

Tịch Diệt, trong cơ thể ngươi sao lại có Tịch Diệt chi lực nồng đậm như vậy, đây là cái gì?" "Không thể nào, Tịch Diệt là sức mạnh của Vô lượng lượng kiếp, không thể bị người khống chế, ngươi không thể nào khống chế được!" "Không, không đúng, Đại Đạo Thánh Nhân, ngươi lại là Đại Đạo Thánh Nhân, tiểu tử, ngươi lừa bản quân!" Trái ngược với tiếng cười phấn khích vừa rồi, lần này giọng nói của Nguyên Chú Đạo Quân lại mang theo sự kinh hãi, không thể tin nổi, thậm chí là sợ hãi.

"Sao?

Kinh ngạc vậy sao?

Chẳng phải ngươi muốn đoạt xá bản tôn sao?

Vậy thì đã vào rồi, thì đừng rời đi nữa.

Đúng như ngươi vừa nói, hãy để chúng ta hợp hai làm một, đưa ta đi kiến thức đỉnh cao của đại đạo!" Lúc này, Đạo Kiếp mở miệng, giọng nói bình tĩnh, nhưng nghe vào tai Nguyên Chú Đạo Quân lại là

sự chế giễu, tát vào mặt hắn ba ba.

Ngay sau đó, ý niệm Đạo Kiếp vừa động, khí tức của cả người đều thay đổi.

Bóng tối cuồn cuộn từ trong cơ thể và trên người hắn trào ra.

Tử vong, mục nát, trớ chú, ai thương, thiên nhân ngũ suy, thậm chí là hủy diệt cực hạn, đủ loại sức mạnh khiến vạn vật điêu tàn đang lan tỏa.

Thậm chí, trong khoảnh khắc này, ngay cả nguyên thần của hắn cũng hóa thành Tịch Diệt nguyên thần, một mảnh chết chóc.

Nguyên Chú Đạo Quân vốn xông vào thức hải của Đạo Kiếp, nhưng thứ hắn đối mặt lại là một bóng người ngồi trên ngai vàng tối tăm, tựa như Tịch Diệt Chi Thần.

Đồng thời, trên đầu nguyên thần của Đạo Kiếp, một vầng trăng khuyết tối tăm đang xoay chuyển.

Mỗi lần xoay chuyển, đều như mở ra một trận lượng kiếp, cho người ta cảm giác chư thiên tịch diệt, vạn vật điêu tàn.

"Cái gì?

Tịch Diệt Thiên Cổ?" Nguyên Chú Đạo Quân đồng tử co rụt lại, nhìn vầng trăng khuyết kia, trong đầu hắn hiện lên một mảng ký ức đau khổ.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn liền chặt đứt ký ức đó, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, ho khan một tiếng: "Khụ khụ, đạo hữu, đây là một trận hiểu lầm, ta chỉ đang thử đạo hữu thôi.

Bây giờ xem ra, đạo hữu quả nhiên thiên tư yêu nghiệt, tương lai tất nhiên sẽ là Đạo Quân của thời đại này!" "Tiếp tục đi!" Đạo Kiếp cũng bị sự thay đổi đột ngột của Nguyên Chú Đạo Quân làm cho sững

sờ, sau đó cười như không cười nhìn hắn.

"Khụ khụ, nếu đã là hiểu lầm, không bằng đạo hữu thả ta ra ngoài thế nào?" Vừa nói, Nguyên Chú Đạo Quân vừa lùi về phía sau, sợ bị Tịch Diệt chi lực dính vào.

Chương 321

Đồng thời, trong lòng hắn dấy lên sóng lớn ngập trời, thậm chí còn đoán đối phương căn bản không phải sinh linh bình thường, mà có liên quan đến Vô lượng lượng kiếp, giống như Tịch Diệt Thiên Cổ.

Tịch Diệt Thiên Cổ trông giống như vũ khí, nhưng theo hắn thấy căn bản không phải vũ khí, mà là được sinh ra để hủy diệt vạn vật.

Nếu Đại Đạo có thể thai nghén ra Tịch Diệt Thiên Cổ, tại sao không thể thai nghén ra một Tịch Diệt Đạo Nhân?

Hay là Tịch Diệt Thiên Luân?

Đối phương lại còn là Ngụy Đạo Thánh.

Phải biết rằng, trong các thời đại sử tiền, số người thành tựu Đại Đạo Thánh Nhân không ít.

Đồng thời, Đại Đạo Thánh Nhân cũng là một bước quan trọng để trở thành Đạo Quân.

Nhưng Ngụy Đạo Thánh lại chỉ xuất hiện một vị, có thể thấy, việc xuất hiện Ngụy Đạo Thánh khó khăn đến mức nào.

Một Ngụy Đạo Thánh lại còn khống chế Tịch Diệt chi lực, đủ để khiến Đạo Quân thời kỳ đỉnh phong phải trịnh trọng, thậm chí kiêng dè, càng không cần nói đến hắn suy yếu như bây giờ.

"Chết tiệt, vốn tưởng là một con mèo con, không ngờ lại là một con mãnh hổ.

Lần này bản quân thật sự bị mù rồi, sao lại ngốc nghếch đá phải tấm sắt như vậy chứ?" Hắn bây giờ lại biến thành mèo con, không, còn không bằng mèo con.

Tàn hồn của hắn như con chuột, đang chạy trốn khắp nơi khỏi Tịch Diệt chi lực cuồn cuộn.

Đạo Kiếp hiện tại là nhị nguyên Hỗn Độn Cảnh, Tịch Diệt chi lực ở cấp độ này vô cùng kinh khủng, đủ để khiến tồn tại đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh kiêng dè, càng không cần nói đến Nguyên Chú Đạo Quân chỉ là một tia tàn hồn.

"Dừng tay, mau dừng tay!" Thấy tàn hồn của mình từng chút một bị ăn mòn, trên người bắt đầu lan tỏa khí tức thiên nhân ngũ suy, Nguyên Chú Đạo Quân bắt đầu lo lắng.

Tàn hồn của hắn không nhiều.

Ngoài sợi này ra, trong cơ thể bên ngoài còn một tia, cũng là đường lui cuối cùng.

Nhưng tia tàn hồn đó vô cùng nhỏ, một khi sợi tàn hồn này bị diệt, muốn dựa vào tia tàn hồn đó để hồi sinh còn khó hơn lên trời.

"Chẳng phải muốn hợp hai làm một với bản tôn sao?

Bản tôn đang chờ cùng ngươi chứng kiến đỉnh cao của đại đạo đây, sao có thể dừng tay?" Giọng nói của Đạo Kiếp truyền đến, mang theo sự chế giễu, khiến Nguyên Chú Đạo Quân vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát.

Lời nói khoác lác quá sớm, cảm giác bị vả mặt thật không dễ chịu.

Nhưng hắn là người tiếc mạng, cầm được thì buông được.

Vì vậy, hắn cười gượng nói: "Đạo hữu, thật sự là hiểu lầm, bản quân... không, ta chỉ đang đùa với đạo hữu thôi.

Như vậy đi, ta nhận sai được không?" "Nhận sai?" Đạo Kiếp sững sờ, gã này sao lại dễ dàng nhận thua như vậy?

Khiến hắn nhất thời không kịp phản ứng.

Đây là Đạo Quân a, chúa tể của một thời đại, sao lại nhát gan như vậy?

Đánh không lại không sợ chết, lại còn cầu xin tha thứ?

Trong khoảnh khắc này, Đạo Kiếp chỉ cảm thấy sự hiểu biết của mình về Đạo Quân không đủ, cảm thấy nên định vị lại Đạo Quân.

Nhưng Đạo Kiếp lại lắc đầu nói: "Bản tôn cảm thấy diệt sát ngươi sẽ tốt hơn, đỡ bị ngươi ghi hận, như vậy sẽ mất nhiều hơn được!" "Không, không, ta sẽ không ghi hận!" Nghe vậy, Nguyên Chú Đạo Quân vội vàng lắc đầu, lập tức vẻ mặt trang trọng, rồi lớn tiếng nói: "Đại Đạo ở trên, ta, Nguyên Chú, xin thề, chỉ cần Đạo Kiếp đạo hữu lần này thả ta, sau này tuyệt đối sẽ không đối địch với Đạo Kiếp đạo hữu, và sẽ tặng Đạo Quân chi bảo của ta, Đạo Nguyên Thiên Chuông, cho Đạo Kiếp đạo hữu!" "Ầm ầm!" Cùng với lời nói của Nguyên Chú Đạo Quân, trong đầu hai người mơ hồ vang lên một tiếng sấm sét, đó là ý chí Đại Đạo đáp lại.

Đạo Kiếp kinh ngạc đến ngây người, gã này cũng quá thẳng thắn rồi.

Đây là lời thề Đại Đạo, không những không do dự, còn đem cả Đạo Quân chi bảo của mình ra.

Thậm chí, Đạo Kiếp còn có chút hoài nghi lời thề Đại Đạo có hiệu lực với gã này không.

Đương nhiên, hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Lời thề Đại Đạo đối với Sử Tiền Đạo Quân là có hiệu lực, nếu không Đạo Quân đã siêu thoát Đại Đạo, lăng giá trên cả Đại Đạo.

Bây giờ, chỉ cần Đạo Kiếp gật đầu, hắn có thể nhận được một kiện Đạo Quân chi bảo, khiến Đạo Kiếp động lòng.

Đạo Quân chi bảo có thể chứa đựng một vị Đại Đạo.

Từ một mức độ nào đó mà nói, tác dụng của nó còn hữu dụng hơn cả Hỗn Độn Chí Bảo.

"Dù sao trong Hồng Hoang có nhiều Sử Tiền Đạo Quân và chuyển thế Đạo Quân như vậy, số Đạo Quân có địch ý với ta cũng không ít, thêm một không nhiều, bớt một không ít!" Cuối cùng Đạo Kiếp đã quyết định.

Ý niệm vừa động, hắn thu hồi Tịch Diệt chi lực trong cơ thể.

Thấy vậy, Nguyên Chú Đạo Quân thở phào nhẹ nhõm, không dám chậm trễ, sợ Đạo Kiếp đổi ý, chỉ thấy hắn từ trong cơ thể Đạo Kiếp rời đi, trở về thân thể của mình.

Thân thể của hắn bị phong ấn, cộng thêm bản thân đã mục nát, có thể nói là vô cùng thê thảm, nhưng không ảnh hưởng đến việc tàn hồn ra vào.

"Đạo Quân chi bảo của ngươi đâu?" Đạo Kiếp vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu đối phương đã phát lời thề Đại Đạo, vậy tự nhiên hắn sẽ không khách khí.

"Cho ngươi!" Ý niệm Nguyên Chú Đạo Quân vừa động, một chiếc chuông lớn cổ xưa bay về phía Đạo Kiếp.

Đồng thời, hắn cảm thán một tiếng: "Đúng là quanh năm đi săn nhạn, nay lại bị nhạn mổ mù mắt.

Xem ra tu vi sa sút, ngay cả tâm cảnh cũng thay đổi, không còn được như tâm cảnh thời Đạo Quân năm xưa!" Trên chiếc chuông lớn kia đầy những văn lộ chi chít, bên trong có từng đạo đại đạo đang ẩn náu.

Nhưng những đại đạo này đều tàn khuyết, cả pháp bảo cũng không ở trạng thái đỉnh phong.

Chương 322

"Cái chuông của ngươi sao lại rách nát thế này?" Nhận lấy chiếc chuông lớn, Đạo Kiếp nhíu mày, dường như vô cùng khó chịu.

Thật sự là chiếc chuông lớn này vừa cũ vừa rách, nếu không phải cảm nhận được nó đúng là một kiện Đạo Quân chi bảo, hắn đã tưởng là một món đồ đồng nát sắt vụn nào đó.

Nhìn lại Hỗn Độn Chung của người ta, quả thực là một trời một vực.

"Lão huynh, như vậy là không tệ rồi.

Ngươi có biết Vô lượng lượng kiếp đáng sợ đến mức nào không?

Cái Nguyên Chú Thiên Chuông của ta đã trải qua từng trận lượng kiếp, có thể bảo tồn được đến bây giờ đã là không tệ rồi.

Nào có biết bao nhiêu pháp bảo của Sử Tiền Đạo Quân đã biến mất trong dòng sông lịch sử!" Nguyên Chú Đạo Quân trợn trắng mắt.

Đạo Kiếp cười lạnh, không phản bác.

Kỳ thực hắn sao có thể không nhìn ra gã này đang ngụy biện.

Hắn đâu phải chưa từng thấy Đạo Quân chi bảo.

Bất kể là chín mặt trời của Thái Dương Chúc Chiếu, hay giảo thỉ côn của Nguyên Mẫu Đạo Quân, hoặc là chí bảo của mấy vị đồ đệ Đạo Quân kia, đều còn nguyên vẹn, mặc dù có tổn thương, cũng không đến mức độ này.

Vì vậy, hắn đoán gã này là Sử Tiền Đạo Quân, e rằng cũng là loại yếu nhất trong số các Đạo Quân.

"Không hay rồi, bọn họ vào rồi, ta phải trốn đi, không thể để bọn

họ phát hiện!" Lúc này, xuyên qua bức tượng, có thể thấy rõ một đám Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân đã đi vào, khiến Nguyên Chú Đạo Quân sắc mặt biến đổi, khí tức trên người trong nháy mắt thu lại.

"Sợ vậy sao?" Đạo Kiếp ngạc nhiên.

Gã này không những sợ chết, mà gan cũng nhỏ đến đáng thương, động một chút là nhận thua.

Thật khó tin đây là một vị Sử Tiền Đạo Quân.

"Ngươi biết cái gì?

Giữa Đạo Quân và Đạo Quân không hề hữu hảo!" Nói xong kế hoạch của mình, Nguyên Chú Đạo Quân liền rơi vào im lặng.

Nếu không phải mắt thường có thể thấy hắn ở ngay trước mắt, có lẽ đã tưởng hắn không tồn tại.

Đạo Kiếp cũng không cố ý bộc lộ, dù sao gã này đã phát lời thề Đại Đạo, có lẽ sau này có thể đứng về phía mình.

Vì vậy, ý niệm Đạo Kiếp vừa động, hắn từ trong bức tượng đi ra, ngồi xếp bằng xuống.

Đám người kia có thể nói là đi lại nghênh ngang, phá vỡ từng tầng cấm chế và trận pháp, cuối cùng đã đến được nơi sâu trong di tích, xuất hiện trước bức tượng của Nguyên Chú Đạo Quân.

"Ồ?" Thế nhưng, khi nhìn thấy Đạo Kiếp đang ngồi xếp bằng dưới bức tượng, một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần đều sững sờ.

"Đạo Tôn!" "Đạo Kiếp?" Mọi người vô cùng ngạc nhiên, nhưng chẳng mấy chốc sắc mặt đã biến đổi, vẻ mặt không tốt.

"Đạo Kiếp, tại sao ngươi lại ở đây?

Chẳng lẽ tàn dư của Đạo Quân trong di tích này đã bị ngươi lấy được?" Một Sử Tiền Đạo Quân bị sương mù bao phủ mở miệng, giọng nói vô cùng lạnh lùng, trên người hắn lan tỏa khí tức mục nát.

"Không sai, không thấy sao?

Cái chuông này!" Đạo Kiếp thản nhiên cười, tế Nguyên Chú Thiên Chuông lên đỉnh đầu.

Ý niệm thúc đẩy, một luồng khí tức thuộc về Đạo Quân lan tỏa ra.

Điều này khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân biến sắc.

"Nguyên Chú Thiên Chuông, ngươi lại lấy được Nguyên Chú Thiên Chuông của gã Nguyên Chú Đạo Quân kia?

Tại sao nó lại ở trong di tích này?" "Nguyên Chú Đạo Quân chết rồi?" Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ chiếc chuông rách, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân đều nhận ra, sắc mặt lại một lần nữa thay đổi.

Ngay sau đó, họ bắt đầu quan sát xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bức tượng phía sau Đạo Kiếp.

"Quả nhiên là gã Nguyên Chú Đạo Quân!" Đối với khuôn mặt của bức tượng, một đám Sử Tiền Đạo Quân không thể quen thuộc hơn.

"Kiệt kiệt, gã giỏi trốn nhất lại cũng chết rồi, thật không thể tin nổi!" "Ha, bản quân còn tưởng hắn sẽ trốn đến thiên hoang địa lão, không ngờ lại chết nhanh như vậy!" "Phế vật quả nhiên là phế vật!" Nhìn khuôn mặt của bức tượng, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân liên tục chế giễu.

Ngay sau đó, mấy người trực tiếp vây lấy Đạo Kiếp, rồi nói: "Đạo Kiếp, nếu Nguyên Chú Đạo Quân đã chết, vậy Đạo Quân chi bảo tự nhiên trở thành vật vô chủ.

Vậy thì giao nó ra đi, Đạo Quân chi bảo, không phải thứ ngươi có

thể sở hữu!" "Không sai, mặc dù Nguyên Chú Đạo Quân là một phế vật, nhưng Đạo Quân chi bảo vẫn là Đạo Quân chi bảo, đưa ra đây!" Mấy vị Sử Tiền Đạo Quân vẻ mặt lạnh lùng, sát ý lẫm liệt, quanh thân một tia uy áp của Đạo Quân đang lan tỏa.

Một bên, mấy vị Hỗn Độn Ma Thần lại do dự một chút, lựa chọn không động thủ.

Rõ ràng, họ đang tính toán không giúp bên nào trước.

Ánh mắt của mấy vị Hỗn Độn Ma Thần cũng lóe lên trên Nguyên Chú Thiên Chuông trên đầu Đạo Kiếp.

Rõ ràng, họ cũng có hứng thú với Đạo Quân chi bảo.

Trong bức tượng, bị người ta gọi hết lần này đến lần khác là phế vật, Nguyên Chú Đạo Quân có thể nói là lửa giận ngút trời, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đồng thời, hắn thề trong lòng, sau này tuyệt đối sẽ cho mấy gã kia biết tay.

"Ồ, vậy là các vị muốn cướp đoạt?" Đạo Kiếp cười lạnh, chậm rãi đứng dậy, khí tức toàn thân chấn động.

Một bước bước ra, hắn rời khỏi di tích, xuất hiện trong Hỗn Độn.

"Đừng chạy!" Mấy vị chuyển thế Đạo Quân lần lượt đuổi theo.

Đồng thời, các Hỗn Độn Ma Thần nhìn nhau một cái, cũng lần lượt đuổi theo.

Chương 323

"Ầm ầm!" Vừa mới ra ngoài, hắn đã phải đối mặt với những cuộc tấn công như mưa rào bão táp.

Nguyên Chú Thiên Chuông tỏa sáng, khí tức Đạo Kiếp cuồn cuộn, khí tức đại đạo lan tỏa, cả người tựa như hóa thành Tịch Diệt chi thân, điên cuồng tấn công mấy vị Sử Tiền Đạo Quân.

"..." Điều này khiến mấy vị Hỗn Độn Ma Thần đuổi theo ai nấy đều kinh hãi vô cùng.

Đó là Sử Tiền Đạo Quân, lại bị Đạo Kiếp đuổi đánh, cũng quá kinh khủng rồi.

"Sao có thể?

Khí tức của Tịch Diệt, sao hắn có thể khống chế được loại sức mạnh đáng sợ này?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Đạo Kiếp, rốt cuộc là ai!" Mấy vị Sử Tiền Đạo Quân kinh hồn bạt vía.

Không phải là đòn tấn công của Đạo Kiếp có thể gây ra thương tổn lớn cho họ, mà là họ đã thấy được loại sức mạnh bị Đạo Quân gọi là cấm kỵ.

"Hừ, thật sự nghĩ bản tôn sợ những gã mục nát này sao?

Lúc ở Hồng Hoang dung túng các ngươi, chẳng phải vì các ngươi đều có Đạo Quân chi bảo sao?" Ánh mắt Đạo Kiếp lạnh như điện, tóc đen bay ngang vai, cả người tựa như hóa thành Tịch Diệt chi thân, mỗi một đòn đánh đều khiến đại đạo mục nát, hỗn độn sụp đổ, thời không không tồn tại.

Loại sức mạnh hủy diệt cực hạn này hắn chưa từng sử dụng ở Hồng Hoang.

Bây giờ một khi dùng ra, không chỉ khiến các Sử Tiền Đạo Quân kinh hãi, mà những Hỗn Độn Ma Thần kia càng lông tóc dựng đứng.

"Ta xem ra đã hiểu rồi, chúng ta thật sự có thể đoạt được Đạo Quân chi bảo từ tay một tồn tại như vậy sao?" "Ha, Đạo Kiếp là Đại Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, ít nhất đối với chúng ta là như vậy.

Một khi đắc tội, hậu quả khó lường!" Ở xa, các Hỗn Độn Ma Thần quan chiến bắt đầu từ bỏ ý định trước đó.

Lúc này, một bóng người bước ra, khí tức kinh khủng.

Xung quanh hắn là khí tức không gian, hóa thành từng vòng xoáy thời không, huyền diệu.

Hắn cười lớn một tiếng, nói: "Ha ha, Đạo Kiếp đạo hữu đừng vội, bần đạo đến tương trợ!" Nói xong, hắn liền trực tiếp xông lên, giơ tay đánh ra một lưỡi đao không gian, cắt ngang vô tận thương mang, chém về phía một Sử Tiền Đạo Quân.

"Dương Mi!" Một đám Hỗn Độn Ma Thần kinh hô một tiếng, không ngờ Dương Mi cũng đến rồi, và không hề do dự đứng về phía Đạo Kiếp.

"Chết tiệt, lại một Ma Thần nữa, Ma Thần khống chế không gian đại đạo!" Trong chiến trường, thấy Dương Mi xuất hiện, sắc mặt mấy vị Sử Tiền Đạo Quân khó coi.

Một mình Đạo Kiếp đã khiến họ khó đối phó, bây giờ lại xuất hiện thêm một Ma Thần kinh khủng.

Họ nhận ra vị Ma Thần này, thời kỳ đỉnh phong năm xưa còn có thể ngăn cản Bàn Cổ một hai.

"Hừ, đám phế vật, lại để cho một đám kẻ xâm lược ngoại lai ngang ngược như vậy.

Thân là Thánh Nhân của thế giới đương thời, thân là Ma Thần, sự kiêu ngạo của các ngươi đâu rồi?

Có cần mặt mũi nữa không!" Lúc này, lại một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Ngay sau đó, cả chiến trường như bị người ta thay đổi thời không, một thân ảnh vĩ ngạn chân đạp quang âm.

"Thời Thần!" Mọi người kinh hô.

Không chỉ một đám Hỗn Độn Ma Thần sắc mặt khó coi, mà mấy vị Sử Tiền Đạo Quân cũng sắc mặt vô cùng khó coi.

Vừa rồi là không gian Ma Thần, bây giờ lại là thời gian Ma Thần.

Hai người này rõ ràng là muốn giúp Đạo Kiếp, khiến họ cảm thấy tình thế không ổn.

Vừa rồi là không gian Ma Thần, bây giờ lại là thời gian Ma Thần.

Hai người này rõ ràng là muốn giúp Đạo Kiếp, khiến họ cảm thấy tình thế không ổn.

"Ha ha, nguyên lai là Dương Mi đạo hữu và Thời Thần đạo hữu!" Đạo Kiếp cười lớn.

Không ngờ hai vị Ma Thần đỉnh cấp này cũng đến rồi, và căn bản không hề do dự mà trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Hai vị Ma Thần này có thể nói là vô cùng quả quyết.

Nhìn lại mấy vị Ma Thần đang xem kịch vui ở xa xa kia, trong lòng Đạo Kiếp sao có thể không biết họ đang nghĩ gì.

"Đạo hữu, hôm nay ba người chúng ta cùng nhau ra tay, để cho những tồn tại mục nát này biết, thời đại này không còn là thời đại của bọn họ nữa!" "Không sai, để bọn họ cút về trong mộ đi!" Thời Thần và Dương Mi ý khí phong phát, coi thường thiên hạ, dường như đối

mặt không phải là Sử Tiền Đạo Quân, mà là một Đại La Kim Tiên.

Điều này khiến sắc mặt mấy vị Sử Tiền Đạo Quân càng ngày càng khó coi.

Bọn họ đã bao giờ bị người ta coi thường như vậy?

Bị coi thường đến thế này?

Bọn họ là Đạo Quân, hai vị Hỗn Độn Ma Thần trước mắt này ngay cả Đại Đạo Thánh Nhân cũng không phải, tu vi chỉ có Hỗn Độn Cảnh.

Đặt ở thời kỳ đỉnh thịnh của sử tiền, nhiều nhất cũng chỉ là một phương bá chủ, ngay cả tư cách tranh đoạt Đạo Quân chi chiến cũng không có.

"Ta cũng ra tay!" "Được!" Đồng thời, đám Hỗn Độn Ma Thần vẫn đang quan chiến, chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi, sau khi do dự một chút, cũng lần lượt ra tay.

Nếu chỉ có một mình Đạo Kiếp, họ tự nhiên vui vẻ xem kịch vui.

Nhưng bây giờ Dương Mi và Thời Thần đều đã xuất hiện, không chút do dự giúp đỡ Đạo Kiếp, kế hoạch của họ tự nhiên không thể thành công.

Thay vì như vậy, không bằng bán một cái nhân tình, ít nhất sẽ không để Đạo Kiếp có cớ tìm họ gây phiền phức sau này.

"Ầm!" Một luồng khí tức cổ xưa hoang lương lan tỏa.

Hơn mười vị Hỗn Độn Ma Thần ra tay, khí tức mênh mông, từng đạo đại đạo pháp tắc tỏa sáng, những đòn tấn công kinh khủng càn quét thương mang, phá vỡ hỗn độn, trấn áp về phía mấy vị Sử Tiền Đạo Quân.

"Các ngươi!" Điều này khiến sắc mặt mấy vị Sử Tiền Đạo Quân

tái mét.

Chương 324

Sao họ có thể không nhìn ra ý đồ của đám Hỗn Độn Ma Thần này?

Vừa rồi còn chuẩn bị ngư ông đắc lợi, dù họ không để vào mắt, nhưng bây giờ lại đổi thành thừa nước đục thả câu.

"Thật là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, không ngờ chúng ta cũng có ngày này!" Một vị chuyển thế Đạo Quân lạnh lùng nói.

"Không cần tức giận, vô nghĩa thôi, dù sao chúng ta cũng không ở trạng thái đỉnh phong!" "Không sai, đi thôi.

Vì một kiện Đạo Quân chi bảo tàn phá mà liều mạng với bọn họ căn bản không đáng.

Sức mạnh trên người gã kia quá nguy hiểm, vạn nhất bị trọng thương, khó đảm bảo không có người dòm ngó!" "Đi!" Cuối cùng, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân rời đi.

Đạo Kiếp, Thời Thần, Dương Mi, cộng thêm hơn mười vị Hỗn Độn Ma Thần, chỉ dựa vào mấy người bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Đối với điều này, Đạo Kiếp và những người khác cũng không đuổi theo.

Với tu vi hiện tại, căn bản không thể giữ lại những Sử Tiền Đạo Quân này.

Một khi dồn họ vào đường cùng, ai cũng không được lợi.

"Đa tạ hai vị đạo hữu tương trợ!" Ngay sau đó, Đạo Kiếp chắp tay với Thời Thần và Dương Mi, tỏ lòng cảm tạ.

Còn những Ma Thần khác, hắn ngay cả để ý cũng không thèm.

Điều này khiến sắc mặt những Hỗn Độn Ma Thần kia không tốt, nhưng họ cũng không nói gì.

Trong lòng ai cũng biết lý do.

Nhưng bây giờ đã làm như vậy rồi, họ cũng sẽ không để ý đến ánh mắt của Đạo Kiếp.

Vì vậy, họ đều mỉm cười, bắt chuyện với Đạo Kiếp.

Phần lớn lời nói đều là khen ngợi Đạo Kiếp hậu sinh khả úy, tương lai tất nhiên tiền đồ vô lượng.

Đạo Kiếp cũng không đi tìm phiền phức với những Hỗn Độn Ma Thần này.

Sau khi ứng phó qua loa, liền để họ rời đi.

"Đạo hữu, những Sử Tiền Đạo Quân này hiện nay đều đã liên hợp lại với nhau.

Nếu chúng ta còn đi một mình mà gặp phải họ sẽ nguy hiểm, không bằng cùng nhau đi thế nào?" Thời Thần đưa ra đề nghị của mình.

Dương Mi cũng gật đầu, cảm thấy đề nghị này không tồi.

Dù sao hiện nay trong Hỗn Độn họ không phải là vô địch, cần phải cẩn thận một chút, đặc biệt là vừa mới đắc tội với mấy vị Sử Tiền Đạo Quân.

"Cũng tốt!" Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không từ chối.

Vì vậy, ba người cùng nhau lên đường, đi đến di tích tiếp theo.

Hiện nay trong Hỗn Độn, cùng với sự xuất hiện của cổ lộ, di tích sử tiền không ít.

Di tích của Nguyên Chú Đạo Quân chỉ là một trong số đó, cũng là

nơi đầu tiên Đạo Kiếp gặp phải.

Chỉ là di tích đầu tiên đã gặp được Sử Tiền Đạo Quân còn sống, khiến hắn phải cẩn thận hơn.

Nguyên Chú Đạo Quân thực lực quả thực không ra sao, thậm chí còn yếu hơn mấy vị Sử Tiền Đạo Quân vừa rồi vây công hắn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Sử Tiền Đạo Quân còn sót lại trong các di tích khác cũng yếu.

Nếu gặp phải loại Sử Tiền Đạo Quân như Vạn Ma Chi Sơ, Đạo Kiếp cũng phải trịnh trọng đối đãi.

Nhưng trước khi đi, hắn đã truyền một tin tức vào di tích của Nguyên Chú, truyền cho Nguyên Chú Đạo Quân.

Một Đạo Quân sống sờ sờ như vậy không thể lãng phí, không chừng tương lai sẽ trở thành trợ thủ của hắn.

"Cuối cùng cũng đi rồi, mẹ nó, đám gia hỏa đáng ghét, lại còn mắng bản quân là phế vật.

Cứ chờ đấy, bản quân sẽ đi chuyển thế.

Đợi bản quân khôi phục tu vi, sẽ cho mấy lão bất tử kia biết tay!" Cùng lúc đó, trong di tích Nguyên Chú, bóng dáng Nguyên Chú Đạo Quân hiện ra, chửi rủa vào hư không một trận.

Ngay sau đó, sợi tàn hồn kia lại một lần nữa từ trong cơ thể bước ra, rồi thu lại thân thể và di tích, cả người hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Hồng Hoang.

Tốc độ của hắn rất nhanh.

Mặc dù chỉ là một sợi tàn hồn, nhưng thủ đoạn vẫn phi phàm.

Theo chỉ dẫn trong tin tức của Đạo Kiếp, hắn nhanh chóng đến được bên ngoài Hồng Hoang, rồi mượn khí tức của Đạo Kiếp trực

tiếp bước vào Hồng Hoang.

Sức mạnh của sợi tàn hồn bị chém xuống đỉnh phong Chuẩn Thánh, phong tỏa Đại Đạo bên ngoài Hồng Hoang tự nhiên không thể ngăn cản.

"Quả nhiên, tiểu tử âm hiểm kia không lừa bản quân.

Hồng Hoang quả nhiên khác biệt, đang không ngừng khai phá và lớn mạnh!" "Ồ, Dược Thần Đạo Quân, Đế Hồng Đạo Quân, Thái Cực Đạo Quân, còn có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Hồng Hoang này lại còn lưu lại khí tức của mấy chục vị Đạo Quân?" "Hít, chẳng lẽ thật như tiểu tử kia nói, đám người kia đều đã xuất thế vào thời đại này, đều đã chuyển thế?" Nguyên Chú Đạo Quân hít một hơi khí lạnh.

"Tiểu tử kia?

Không phải tiểu tử ngươi cũng mới chuyển thế sao, không cảm thấy muộn rồi à?" Trong lúc Nguyên Chú Đạo Quân đang thăm dò khắp nơi, quan sát Hồng Hoang này, một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Không biết vì sao, Nguyên Chú Đạo Quân khi nghe thấy giọng nói này, lại có một dự cảm không tốt, lại còn muốn chạy trốn.

Chương 325

Thế nhưng, một giây sau, không đợi hắn chạy thoát, một bàn tay ngọc ngà đã từ trong hư không thò ra, một tay tóm lấy cổ hắn, rồi xách lên.

"Ai, ai dám vô lễ với bản quân, bản quân tru cửu tộc nhà ngươi!" Nguyên Chú Đạo Quân đại nộ.

Nhưng khi quay đầu lại nhìn, một khuôn mặt tinh xảo xuất hiện trước mắt hắn.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc này, trong đầu Nguyên Chú Đạo Quân như có mười vạn tiếng sấm sét nổ vang, trời long đất lở.

Một đoạn ký ức không muốn nhớ lại trong nháy mắt ập đến trong lòng.

Đoạn ký ức đó thực sự quá sâu sắc, cũng là lúc thấp nhất trong cuộc đời hắn, là những ngày tháng không muốn nhớ lại nhất, chỉ sau những trận Vô lượng lượng kiếp.

"Thế nào?

Thấy bản cung không kinh hỉ, không bất ngờ sao?" Một thiếu nữ nhỏ nhắn, vóc người không cao, mặc một chiếc váy hoa, trong đôi mắt to tròn lấp lánh vẻ giảo hoạt.

Khóe miệng nàng cong lên, mang theo nụ cười nhàn nhạt, vô cùng tinh nghịch đáng yêu.

Thế nhưng, khuôn mặt như vậy trong mắt Nguyên Chú Đạo Quân, lại còn đáng sợ hơn cả ác ma.

"Giảo thỉ côn..." Nguyên Chú Đạo Quân kinh hô, nhưng vừa nói xong đã hối hận.

Hắn chỉ cảm thấy cổ mình đau nhói, có cảm giác không thở nổi.

"Hửm?" Nụ cười của ác ma, giọng nói của ác ma, quá đáng sợ rồi.

"Không, không...

Nguyên Mẫu Đạo Quân à, nguyên lai là ngài.

Tiểu nhân Nguyên Chú có lễ rồi!" Trên mặt Nguyên Chú Đạo Quân nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, trong lòng thầm mắng xui xẻo uống nước lã cũng bị nghẹn.

Không lâu trước gặp phải một tên yêu nghiệt, suýt chút nữa đã toi mạng.

Khó khăn lắm mới trả một cái giá cực lớn để thoát thân, bây giờ lại gặp phải cái đồ giảo thỉ côn thời sử tiền này.

Nếu đối với mấy vị Sử Tiền Đạo Quân đã vây công Đạo Kiếp trước đó, hắn còn có chút kiêng dè, thậm chí là phẫn hận, thì với Nguyên Mẫu Đạo Quân, hắn thật sự không hận nổi.

"Ừm, tiểu tử không tệ, nhụ tử khả giáo!" Nguyên Mẫu Đạo Quân gật gật đầu, buông Nguyên Chú Đạo Quân ra, rồi lại vỗ vỗ lên đầu Nguyên Chú Đạo Quân, ra vẻ trưởng bối.

Điều này khiến khóe miệng Nguyên Chú Đạo Quân co giật, nhưng chỉ có thể mỉm cười ứng phó.

Lúc này, Nguyên Chú Đạo Quân đột nhiên cảm thấy có điều không đúng: "Ồ, không đúng a, Nguyên Mẫu, tại sao ngươi có thể ở trong Hồng Hoang?

Tiểu tử Đạo Kiếp kia có nói, trong Hồng Hoang hiện nay Thánh Nhân không hiện, tất cả những người có tu vi trên Hỗn Nguyên Cảnh đều bị bài xích ra khỏi Hồng Hoang?" "Phóng tứ, Đạo Kiếp sao có thể gọi là tiểu tử được?

Ngươi gọi hắn là tiểu tử sao?" "Bốp!" Thế nhưng, một cái cốc đầu ập đến, cộng thêm một trận mắng mỏ, đánh cho Nguyên Chú Đạo Quân ngây người.

"Ta, ta..." "Hừ, ta cái gì mà ta?

Đạo Kiếp là sư tổ của bản cung, sau này không được phép bất kính, nếu để bản cung phát hiện, ngươi sẽ không dễ chịu đâu!" Nguyên Mẫu Đạo Quân hừ lạnh một tiếng, nhưng lời nói ra lại khiến Nguyên Chú Đạo Quân kinh ngạc đến ngây người.

"Nguyên lai là thật!" Lúc này, Nguyên Chú Đạo Quân mới nhớ lại lời nói của Đạo Kiếp trong di tích lúc đó: "Ta có chín người đồ tôn là Đạo Quân." Lúc đó hắn tưởng đối phương đang nói khoác, quy vào việc sỉ nhục, không ngờ lại là thật.

"Rốt cuộc thân phận hắn là gì, tại sao..." "Được rồi, không cần hỏi nhiều, hỏi rồi bản cung cũng không nói cho ngươi biết, tức chết ngươi đi!" Nguyên Chú Đạo Quân định hỏi thêm, nhưng bị Nguyên Mẫu Đạo Quân cắt ngang.

Ngay sau đó, nàng một cước đá ra, đá bay Nguyên Chú Đạo Quân, hóa thành một đạo lưu quang rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

"..." Nguyên Chú Đạo Quân vừa xấu hổ vừa tức giận, lại vừa bất đắc dĩ.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn đại biến, nhìn thấy cảnh tượng trời đất đảo lộn, tựa như hủy thiên diệt địa của Hồng Hoang.

"Mẹ kiếp, đùa à?" Nguyên Chú Đạo Quân kinh ngạc đến ngây người, mẹ nó đại lục Hồng Hoang đang hủy diệt?

Nhưng không đợi hắn thăm dò chuyện gì xảy ra, ý thức đã một trận mơ hồ, đi chuyển thế rồi.

"Giảo thỉ... côn..." Khi ý thức còn tỉnh táo, hắn đã lưu lại ba chữ

cuối cùng.

Lúc này, cùng với sự sụp đổ của Hồng Hoang, ngày càng nhiều sinh linh bỏ mạng, khắp nơi đều là tiếng bi thương và tuyệt vọng.

Từng vị đại năng dốc hết toàn lực bảo vệ một khu vực, trên trán họ đầy mồ hôi.

Thập Nhị Tổ Vu đội trời đạp đất, mỗi một vị Tổ Vu thực lực đều vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời trì hoãn, không thể ngăn cản sự lan rộng của vết nứt Hồng Hoang.

Thậm chí, theo thời gian trôi đi, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng tuyệt vọng.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại của họ, cho dù Hồng Hoang có hủy diệt, họ cũng không chết, nhưng đủ để khiến họ trọng thương, thậm chí đạo tâm bị đả kích.

"Đủ rồi!" Đúng lúc này, trong dòng sông Thiên Đạo, Hồng Quân cười lạnh một tiếng, khí tức thu lại, sức mạnh đối đầu với Thiên Đạo bị thu lại một phần.

Cùng với việc sức mạnh của hắn thu lại, khí tức Thiên Đạo lan tỏa, trực tiếp giáng lâm Hồng Hoang.

"Ầm ầm!" Thiên lôi cuồn cuộn, thiên uy lan tỏa, từng đạo đại đạo pháp tắc cuồn cuộn, hóa thành thần liên, xuyên qua các nơi ở Hồng Hoang, bắt đầu ổn định Hồng Hoang.

"Thiên Đạo, Thiên Đạo cuối cùng cũng ra tay rồi!" "Tốt quá rồi, Thiên Đạo ra tay, chúng ta được cứu rồi!" Cảm nhận được khí tức Thiên Đạo, vô số sinh linh hoan hô, từ trong tuyệt vọng đã thấy được một tia hy vọng.

"Có chuyện gì vậy?

Tại sao Thiên Đạo bây giờ mới xuất hiện, không nên a!" Nhưng có đại năng nhíu mày, luôn cảm thấy lần Hồng Hoang tan vỡ này không đơn giản như vậy.

Bởi vì theo họ thấy, nếu có người uy hiếp Hồng Hoang, hoặc Bất Chu Sơn đột nhiên sụp đổ, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ hiển hóa ngay lập tức.

Chương 326

Việc hiển hóa vào lúc này chắc chắn không bình thường.

Thế nhưng, dù nghĩ thế nào cũng không hiểu, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua.

Thiên Đạo xuất hiện, cũng khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có một số chuyển thế Đạo Quân cười lạnh liên tục.

Người khác không nhìn thấu tai nạn lần này, sao họ có thể không nhìn thấu?

Nhưng họ cũng không để ý.

Một Hồng Quân nhỏ nhoi họ không để vào mắt.

Chỉ cần đột phá Hỗn Nguyên, dựa vào nền tảng của kiếp trước, họ hoàn toàn không sợ hãi.

Việc cần làm nhất hiện nay chính là tìm kiếm cơ duyên trong những di tích sử tiền đã xuất thế, tranh thủ sớm ngày trưởng thành.

Đối với Sử Tiền Đạo Quân, Hỗn Độn Cảnh mới là trưởng thành, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng đang ở trong giai đoạn trưởng thành.

Trong thời đại mới này, phương pháp trưởng thành nhanh chóng, một là khí vận, hai là công đức, ba là thăm dò sử tiền, tìm kiếm di sản của Sử Tiền Đạo Quân.

Dù sao một phần bản nguyên của Đạo Quân đã chứa đựng sức mạnh khổng lồ, chứa đựng sự lý giải về Đạo của Sử Tiền Đạo Quân.

Hấp thụ xong hoàn toàn có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Còn việc tranh đoạt khí vận, trong thời đại này sẽ ngày càng khó

khăn.

Dù sao cường giả quá nhiều, hiện nay đã có hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, chưa kể những người kín tiếng, không lộ mặt.

Muốn mưu cầu công đức, cũng không hề dễ dàng.

Đương nhiên, những chuyển thế Đạo Quân này sẽ không từ bỏ bất kỳ phương pháp nào, chỉ cần có cơ hội, tất nhiên sẽ ra tay.

Giống như Thần Nông và bảy đại Đạo Quân khác, họ đã trực tiếp tìm đúng cơ hội trở thành đệ tử của Phục Hy, sau đó trở thành Nhân Hoàng, một lần giành được đại công đức, đại khí vận, đi trước các chuyển thế Đạo Quân khác rất nhiều.

Vô Cực Đạo Quân, Vạn Bảo Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân, và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng vậy.

Họ lựa chọn gia nhập giáo phái của Thánh Nhân khi còn yếu, không ngoài mục đích công đức và khí vận.

Cùng với việc Hỗn Độn tinh vực được khai phá, khí vận Hồng Hoang sẽ ngày càng nồng hậu, cũng có thể đẩy nhanh quá trình trưởng thành của họ.

Ở một bên khác, cùng với sự ra tay của Thiên Đạo, Hồng Hoang nhanh chóng được ổn định lại.

Thập Nhị Tổ Vu và một đám đại năng Hồng Hoang cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong khoảnh khắc này, họ cảm thấy Hồng Hoang có Thiên Đạo cũng không phải là chuyện quá xấu.

Ngay sau đó, Hồng Quân hiện thân, cũng giúp Thiên Đạo ổn định Hồng Hoang.

Đồng thời, hắn bắt đầu luyện chế lại đại lục Hồng Hoang.

Đại lục Hồng Hoang được luyện chế lại nhỏ hơn trước không ít, bị phân chia thành Thiên, Địa, Nhân tam giới.

Thiên giới tự nhiên là ba mươi sáu tầng trời, Địa giới chính là U Minh Giới.

Ba mươi sáu tầng trời và U Minh Giới không bị ảnh hưởng.

Vì vậy, trên thực tế Hồng Quân chỉ luyện chế lại một giới, đó là Nhân giới.

Nhân giới lại được đặt tên là Địa Tiên Giới, cũng là giới lớn nhất trong tam giới.

Nó bị phân chia thành bốn đại châu, lần lượt là Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Ngoài ra, còn có Tứ Đại Hải và Cực Bắc Cấm Địa.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là tạm thời.

Cùng với việc khu vực được khai phá, Địa Tiên Giới sẽ lại một lần nữa lớn mạnh, chẳng bao lâu sẽ khôi phục lại như lúc chưa tan vỡ.

Đối với điểm này, Hồng Quân không cho phép.

Ít nhất là tạm thời không cho phép, nếu không một khi Hồng Hoang lại một lần nữa mở rộng, Thiên Đạo sẽ khôi phục, thậm chí lại một lần nữa tăng cường, vậy thì tất cả những gì hắn làm đều là công cốc.

Muốn mở rộng Hồng Hoang cũng được, nhưng phải đợi hắn có thể thôn phệ Thiên Đạo, triệt để khống chế Thiên Đạo.

Như vậy, Hồng Hoang mở rộng, Thiên Đạo biến cường, cũng tương đương với việc hắn đang biến cường.

Đương nhiên, việc này cần thời gian dài để từng bước mưu hoạch, Hồng Quân muốn vội cũng không được.

Nhưng ít nhất lần này Thiên Đạo đã bị trọng thương, hắn có thể nhân cơ hội xâm chiếm Thiên Đạo, đó cũng là một bước đi tốt.

"Bây giờ Hồng Hoang đã ổn định, Thiên Đạo cũng bị ta áp chế xuống.

Cũng đã đến lúc ra ngoài đi một vòng.

Hỗn Độn tinh vực xuất hiện nhiều di tích sử tiền như vậy, tuyệt đối không thể để rơi vào tay những chuyển thế Đạo Quân kia.

Thời đại này là của bần đạo, ai cũng không thể ngăn cản.

Bất kể là Đạo Kiếp, Bàn Cổ, hay Sử Tiền Đạo Quân đều sẽ bị bần đạo giẫm dưới chân!" Trong Tử Tiêu Cung, hóa thân của Hồng Quân bước ra, bắt đầu tìm kiếm di tích sử tiền.

Bản thể của hắn vẫn không thể động đậy, nhưng hóa thân này lại có thể tự do hành động.

Chương 327

Nhưng hóa thân này chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể mượn một tia sức mạnh của Thánh Nhân, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra chiến lực nửa bước Hỗn Nguyên.

Vì vậy, hắn cũng không dám coi thường người khác.

Cùng lúc đó, một bóng người nhỏ nhắn đang đứng trong hư không, nhìn hóa thân của Hồng Quân bước ra, rồi biến mất trong Hỗn Độn tinh vực.

"Lão tiểu tử Hồng Quân này dã tâm cũng không nhỏ, chỉ là có chút tự không lượng sức.

Nếu hắn có thể thành công, vậy thì các Sử Tiền Đạo Quân khác chẳng phải là phế vật sao?

Không nói ai khác, chỉ riêng tiểu sư tổ của ta đã không qua được cửa ải này rồi!" "Nếu đổi lại là bất kỳ thời đại nào trong sử tiền, có lẽ thật sự có thể để hắn thành công, nhưng thời đại này thì không được!" "Lạc lạc, thôi thôi, bản cung vẫn xem trọng nhất vị tiểu sư tổ kia của bản cung.

Hồng Quân tuy có chút trí tuệ nhỏ, là một nhân tài, nhưng so với vị tiểu sư tổ kia thì còn kém không ít!" "Thật kỳ quái, một thời đại sao lại có thể sinh ra một người như vậy.

Mới đột phá Hỗn Độn Cảnh đã kinh khủng như thế, một khi để hắn trưởng thành, đó sẽ là ác mộng của tất cả Sử Tiền Đạo Quân!" Nguyên Mẫu Đạo Quân dường như nghĩ đến điều gì đó, trên khuôn mặt tinh nghịch xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Nàng lẩm bẩm: "Có lẽ, hắn có thể đối phó được với mấy người

kia!" Ngay sau đó, nàng quay đầu lại nhìn Hồng Hoang một lần nữa, rồi một bước đạp ra, thời không đảo ngược, vô tận hỗn độn bị bỏ lại phía sau, trong nháy mắt đã bước ra khỏi Hồng Hoang, đến được ngoại Hỗn Độn. .....

Tây phương, hiện nay lại được gọi là Tây Ngưu Hạ Châu, một tiểu sa di mặc đồ giản dị đang đi trên đại địa.

Trên mặt tiểu sa di mang theo nụ cười nhàn nhạt, hắn đi một vòng quanh cả Tây Ngưu Hạ Châu, cuối cùng trở về Tu Di Sơn, ngồi xếp bằng trên đỉnh núi.

Trăm năm sau, tiểu sa di đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lớn tiếng nói: "Ngô là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, hôm nay đổi Tây phương giáo thành Phật giáo.

Áo nghĩa của Phật giáo, chúng sinh bình đẳng, dẫn dắt con người hướng thiện, nguyện thế gian không còn sát lục!" "Ầm ầm!" Cùng với lời nói của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, trên bầu trời có tiếng sấm sét nổ vang.

Một đám mây công đức hạ xuống, trực tiếp bị Vương Phật đánh vào trong Tu Di Sơn.

Đồng thời, phía sau Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, một pháp tướng vàng khổng lồ xuất hiện, phật quang chiếu rọi cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Phật Đà màu vàng cao đến trăm vạn trượng, Phật quang chiếu rọi, trong khoảnh khắc, khắp nơi trong thiên địa đều vang lên tiếng Phạn, cả đất trời một mảnh tường hòa.

Dưới tiếng Phạn, vô số tu sĩ có tu vi yếu ớt đều có cảm giác bị độ hóa, muốn lập tức quy y ngã Phật.

"Hả?" "Phật giáo, Phật?" Vô số tu sĩ mờ mịt nhìn về phía Tây

phương, bởi vì Hồng Hoang căn bản chưa từng xuất hiện Phật, hoàn toàn không biết định nghĩa của Phật là gì.

Nhưng khi cảm nhận được sức mạnh độ hóa thế nhân kia, vô số đại năng Hồng Hoang đều cảnh giác, ai nấy đều phẫn nộ vô cùng.

"Lớn mật!" "Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật muốn làm gì?

Muốn đối địch với tu sĩ thiên hạ sao?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, từng luồng khí tức Chuẩn Thánh lan tỏa, hiển nhiên, hành động của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đã khiến các Chuẩn Thánh đại năng này nổi giận.

Nhưng không ai ra tay, dù sao Tây Phương giáo cũng không dễ chọc, không chỉ có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mà còn có Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân, hóa thân của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chỉ là họ không biết, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân cũng đang ngây người.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đột nhiên làm ra chuyện này, họ còn chưa kịp phản ứng, lúc này, đang tìm kiếm cơ duyên trong Hỗn Độn Tinh Vực, cũng bị kinh động.

"Chết tiệt, tên khốn đó muốn làm gì?" "Đổi Tây Phương giáo thành Phật môn là chuyện lớn như vậy, vậy mà không thương lượng với ta, một mình quyết định, có xem ta ra gì không?" Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân vừa kinh ngạc vừa tức giận, nào còn tâm tình đi thăm dò di tích, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang đại lục.

Cùng lúc đó, Huyền môn Tam giáo cũng bị kinh động, đệ tử Tam giáo ai nấy đều biến sắc, ngay sau đó, từng người bắt đầu bóp nát Truyền Âm Thạch, liên hệ với Đa Bảo, Quảng Thành Tử và những người khác.

Những tu sĩ như Đa Bảo, Quảng Thành Tử, và cả Huyền Đô đã

đột phá Chuẩn Thánh, hầu như đều không ở Hồng Hoang.

Rốt cuộc, Hồng Hoang vừa mới trải qua kiếp nạn, hơn nữa, họ cũng muốn đến Hỗn Độn Tinh Vực tìm kiếm di tích sử tiền, tranh thủ sớm ngày thành Hỗn Nguyên.

Bây giờ nhận được truyền âm của đệ tử Tam giáo, ai nấy sắc mặt đều thay đổi, vội vã từ Hỗn Độn Tinh Vực trở về.

Núi Côn Luân, Thái Thượng Lão Quân cũng thần sắc biến đổi, vẻ mặt ngưng trọng.

"Tây Phương giáo chuẩn bị nhân lúc chư Thánh vắng mặt, tranh đoạt khí vận trong Hồng Hoang sao?" Thái Thượng Lão Quân chính là thiện thi của Lão Tử, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu ý đồ của Tây Phương giáo, chỉ là điều khiến ông ta kỳ quái là, tại sao lần này chỉ có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thề với Thiên Đạo, mà không có Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân.

Nhưng điều này cũng đủ để Thái Thượng Lão Quân cảnh giác.

Hiện nay, phe Đông Hải thế lớn, nhưng không phải độc bá một phương.

Mạch Đông Hải còn chưa lập giáo, đệ tử ít ỏi, cộng thêm chư Thánh rời đi, có thể nói, hiện tại ở Hồng Hoang, phe Đông Hải chỉ còn lại Nhân tộc và Vu tộc.

Vu tộc cường đại, trong thời đại không có Thánh, Thập Nhị Tổ Vu chính là đại diện cho vô địch, nhưng Vu tộc không thể nào đi tranh bá Hồng Hoang nữa, hầu như đều trấn giữ U Minh, vì vậy, trong mắt Thái Thượng Lão Quân, uy hiếp không lớn.

Thứ hai là Nhân tộc, thế lực Nhân tộc lớn mạnh, thậm chí sau này sẽ ngày càng lớn mạnh, nhưng đối với Thái Thượng Lão Quân, cũng không phải là uy hiếp.

Bởi vì Nhân tộc phân tán, có Nhân tộc ở Địa Tiên giới, Nhân tộc ở Thiên giới, trong Tam giáo cũng đa số là Nhân tộc.

Thậm chí, đệ tử Tây Phương giáo cũng nhiều người là Nhân tộc, vì vậy, Nhân tộc dù lớn mạnh đến đâu cũng không ảnh hưởng đến các giáo phái.

Nhưng sự tranh đấu giữa các giáo phái lại khác.

Tây Phương giáo lại dám phản bội Huyền môn, như vậy, tất nhiên sẽ chia cắt khí vận của Huyền môn, theo sự lớn mạnh của Phật môn, khí vận Huyền môn sẽ trôi đi ngày càng nhiều.

Đây là điều Thái Thượng Lão Quân không cho phép.

"Tây Phương giáo đổi thành Phật môn, muốn lớn mạnh Phật môn tất nhiên phải bắt đầu từ Nhân tộc, bần đạo tạm thời tĩnh quan kỳ biến!" Nhưng Thái Thượng Lão Quân cũng không hoàn toàn không làm gì, ông ta lên Thiên giới, xin Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn một chức vị không có quyền hành, rồi ở lại Tam Thập Tam Thiên luyện đan.

Hành động này của Lão Quân khiến Trương Bách Nhẫn không hiểu, nhưng đối phương là Lão Quân, hắn cũng không thể từ chối, dù sao Lão Quân cũng là thiện thi của Lão Tử, mà Lão Tử lại là giáo chủ của Nhân giáo.

Trương Bách Nhẫn cũng có tâm tư riêng, dù sao ngồi trên vị trí Thiên Đế lâu ngày, khó tránh khỏi tham luyến quyền thế, càng không muốn bị Nhân Hoàng quản chế.

Không chỉ Trương Bách Nhẫn, kể từ khi Nhân tộc Thiên đình thành lập đến nay, Nhân tộc trên Thiên giới thường xuyên không hòa thuận với Nhân tộc ở Nhân giới, điểm này Trương Bách Nhẫn đều thấy trong mắt, nhưng lại mặc kệ không quản.

Lúc trước đều là những va chạm nhỏ, không ảnh hưởng đến đại cục, Nhân Hoàng Đế Tân cũng không để ý tới.

Chương 328

Sau khi Đế Tân thoái vị, ông ta liền ít quan tâm đến chuyện Nhân tộc, một lòng tham ngộ đạo Hỗn Nguyên, Nhân tộc ở Địa Tiên giới cũng phát triển rất nhanh, hiện tại đã đến thời đại Tùy Đường, Nhân Hoàng cũng đã thay đổi không ít.

Từng đời Nhân Hoàng hoàn toàn không thể so sánh với Đế Tân, càng không có năng lực đi quản lý Thiên giới.

Nhưng trước đây, Nhân Hoàng Đế Tân dường như đã sớm liệu đến ngày này, dù sao quyền lực sẽ khiến con người trầm luân.

Vì vậy ông ta đã mượn Phong Thần Bảng từ Đạo Kiếp, sắc phong cho các vị thần trên Thiên đình, trên danh nghĩa là nghe theo sự điều khiển của Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn, nhưng thực tế những vị thần tiên thật sự trong Phong Thần Bảng đều là do Đế Tân dùng để kiềm chế Trương Bách Nhẫn.

Ví như Trung Thiên Tử Vi Đại Đế, chính là một vị hoàng tử của Nhân tộc, tên là Bá Ấp Khảo, chưởng quản Chu Thiên Tinh Thần.

Còn có Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng, tên Lôi Chấn Tử, là tiên thiên sinh linh, giáng lâm vào Nhân tộc, khi sinh ra chỉ là một đứa trẻ, toàn thân tự mang sấm sét, vì vậy, được người đời gọi là Lôi Thần.

Còn có một vị Chân Võ Đại Đế, chính là một trong Ngũ Đế Chuyên Húc, càng là Sử Tiền Phong Liệt Đạo Quân chuyển thế.

Chức vị này là do Đế Tân đặc biệt đi cầu xin Chuyên Húc, Chuyên Húc mới đồng ý.

Vị cuối cùng cũng không phải tầm thường, chính là thiện thi của

Hậu Thổ nương nương ở U Minh giới, Bình Tâm nương nương.

Bình Tâm nương nương được phong là Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Đại Đế.

Trong đó Tử Vi, Câu Trần, Hậu Thổ, cộng thêm Ngọc Hoàng, trong Phong Thần Bảng được gọi là Tứ Ngự, địa vị Tứ Ngự ngang hàng nhau, trong đó Tam Ngự phụ trợ Ngọc Đế, đây đều là do Đế Tân sắp đặt, danh nghĩa là phụ trợ, thực chất là giám sát kiềm chế.

Còn về Chân Võ Đại Đế Chuyên Húc, chỉ là một danh hiệu, dùng để uy hiếp, Chuyên Húc thân là Sử Tiền Đạo Quân, không thể nào ngồi trấn thủ Thiên đình, càng không thèm để ý đến Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn.

Trong đó, nếu người của Tam giáo hoặc Yêu tộc muốn thâm nhập, hoặc gia nhập Thiên đình, Đế Tân cũng chưa bao giờ cấm cản.

Vì vậy, có thể nói Thiên đình hiện nay, tuy danh nghĩa là Thiên đình của Nhân tộc, nhưng lại không chỉ có Nhân tộc, mà là các phe phái cát cứ, kiềm chế lẫn nhau.

Cũng chính vì như vậy, thời gian lâu dần, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cũng nảy sinh bất mãn với Đế Tân.

"Phật môn đản sinh, Lão Quân vào Thiên đình, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn sinh lòng riêng, lẽ nào Tây Du sắp bắt đầu rồi sao?" Trên phế tích Bất Chu Sơn, hiện tại thân của Đạo Kiếp là Vô Cực nhìn thấy tất cả những điều này, thần tình trở nên cổ quái.

Không ngờ Hồng Hoang lại biến thành bộ dạng này, trong cõi u minh lại có một loại sức mạnh đang cố gắng uốn nắn lại quỹ đạo.

Ta dám khẳng định, tuyệt đối không phải do Thiên Đạo làm, Thiên Đạo không có năng lực lớn như vậy.

"Lẽ nào là Đại Đạo?" Vô Cực không khỏi lẩm bẩm.

“Tây Du, Tây Du, như vậy cũng có thể chơi một chút, hiện tại Hồng Hoang không có Thánh, nhưng lại có nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy, ta lại muốn xem xem Tây Du này sẽ ra sao!” Vô Cực cười, từng bước đi về phía hoàng triều trung ương của Nhân tộc, hiện tại hoàng triều trung ương đã đến thời Đại Tùy, nếu không có gì sai sót, Tây Du sẽ bắt đầu vào đầu thời Đại Đường.

Quả nhiên, không lâu sau, trong Hồng Hoang xảy ra một chuyện lớn, càng khiến Vô Cực khẳng định, tuyệt đối là kịch bản Tây Du không sai.

Sự kiện chấn động Hồng Hoang này chính là Xiển giáo phản loạn, do Nhiên Đăng cầm đầu, cùng với Từ Hàng đạo nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền chân nhân, Cụ Lưu Tôn, năm người này lại dám phản bội Xiển giáo, gia nhập Phật giáo.

Chuyện này có thể nói là chấn động cả Hồng Hoang, tu vi của năm người Nhiên Đăng không cao, nhưng địa vị trong Hồng Hoang lại không hề nhỏ, Nhiên Đăng là phó giáo chủ của Xiển giáo, một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, còn Từ Hàng đạo nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền chân nhân, Cụ Lưu Tôn, lại là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo.

Sự việc này vừa xảy ra, Quảng Thành Tử, Thái Ất chân nhân và những người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên ai nấy đều tức giận vô cùng.

Đặc biệt là Quảng Thành Tử, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ở đây, thân là đại đệ tử Xiển giáo, hắn phải chủ trì Xiển giáo.

Bây giờ lại để xảy ra chuyện như vậy trong tay mình, có thể tưởng tượng, nếu chuyện này để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được, hắn sẽ phải chịu hình phạt nặng nề đến mức nào?

Còn Nhân giáo và Tiệt giáo, vốn dĩ Xiển giáo xảy ra nội loạn, họ chỉ mong được xem náo nhiệt, thậm chí còn đứng ra vả mặt.

Nhưng mấy người Nhiên Đăng lại gia nhập Phật giáo, khiến cho khí vận Huyền môn tổn thất nặng nề, vì vậy, sắc mặt của đệ tử hai giáo cũng không tốt đẹp gì.

Ngược lại, các tu sĩ Hồng Hoang sau khi chấn kinh, ai nấy đều hứng thú xem náo nhiệt.

Thậm chí, có đại năng bắt đầu châm chọc Xiển giáo, dù sao đệ tử Xiển giáo vẫn luôn tự cho mình là phúc đức chân tiên, cao hơn người khác một bậc, cũng kế thừa tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giảng cứu tôn ti, biết lễ tiết.

Lần này có phải là bị vả mặt không?

Bị vả chan chát.

"Ha ha, nếu Nguyên Thủy lão tặc biết được, tuyệt đối sẽ tức đến hộc máu!" Biển Bắc Minh, một con Côn khổng lồ lao ra, hóa thành chim Bằng, dang cánh trên bầu trời, phát ra tiếng cười khoái trá.

Từ trước đến nay, Côn Bằng vẫn luôn không ưa Nguyên Thủy Thiên Tôn và đệ tử Xiển giáo, đặc biệt là năm đó, trong Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mắng hắn là kẻ khoác lông đội sừng, là súc sinh có lông.

Chuyện này, Côn Bằng vẫn luôn ghi hận, bây giờ cuối cùng cũng được hả giận một phen.

Thực ra không chỉ Côn Bằng, Xiển giáo phản loạn, trong Hồng Hoang rất nhiều người đều vui mừng khi thấy người khác gặp họa, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ biến mất chứ không chết, cộng thêm Xiển giáo có Quảng Thành Tử là Chuẩn Thánh đại năng, e rằng đã sớm có người nhảy ra chế nhạo rồi.

Nhưng dù không bị chế nhạo, Quảng Thành Tử và những người khác cũng cảm thấy mặt nóng ran.

"Ngọc Đỉnh, đi mời Đa Bảo sư đệ, Huyền Đô sư huynh!" Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử ngồi trên ghế chủ vị, thần sắc âm trầm nói.

Hắn quả thực tức giận, nhưng cũng biết trong tình huống này tức giận cũng vô dụng, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ không có ở đây, ngay cả hóa thân cũng không để lại, căn bản không phải là đối thủ của Phật giáo.

Phải biết rằng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy đã rời đi, nhưng lại để lại hóa thân là Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân trấn giữ, còn có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là Đạo Quân chuyển thế.

"Vâng!" Ngọc Đỉnh chân nhân gật đầu, xoay người rời đi, không lâu sau, liền mời được Đa Bảo và Huyền Đô đến.

Chỉ là ánh mắt Đa Bảo và Huyền Đô nhìn Quảng Thành Tử và những người khác lại vô cùng cổ quái, nói không ngoa, nếu không phải Từ Hàng và những người khác đã đến Tây Phương giáo, dẫn đến khí vận Huyền môn trôi đi, cần phải thương lượng, và liên hợp phản kích, thậm chí, họ sẽ mở miệng chế nhạo.

Nhìn biểu cảm của hai người, Quảng Thành Tử sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng họ, nhưng không có cách nào, chỉ có thể nén giận, cùng hai người thương lượng một phen.

Cuối cùng, Tam giáo quyết định tạm thời gác lại hiềm khích cũ, cùng nhau chinh phạt Phật giáo, xử trí phản đồ.

Thế là, không lâu sau, đệ tử Tiệt giáo như Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, cùng với Triệu Công Minh, Tam Tiêu và những người khác đều lần lượt đến.

Nhân giáo không có nhiều người, chỉ có Huyền Đô và Chu Trang.

Sau khi đệ tử Tam giáo tụ tập lại, liền dưới sự dẫn dắt của ba vị đại đệ tử, hùng hổ tiến về phía Tây phương.

Chương 329

Cảnh tượng này, cũng thu hút sự chú ý của vô số tu sĩ Hồng Hoang.

Rốt cuộc hiện tại Xiển giáo và Phật giáo là tâm điểm chú ý của thế nhân, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến tâm thần của rất nhiều người.

"Hả?

Huyền môn Tam giáo muốn liên hợp tấn công Phật giáo sao?" "Ha ha, nhất định là Quảng Thành Tử xấu hổ quá hóa giận rồi, nhưng Tiệt giáo không phải vẫn luôn không hợp với Xiển giáo sao?

Sao lại giúp Xiển giáo?" "Ngươi không biết rồi, Tây Phương giáo đổi tên thành Phật môn, phản bội Huyền môn, như vậy, sẽ chia cắt khí vận của Huyền môn, động đến lợi ích của Tam giáo, Tam giáo tự nhiên sẽ liên hợp lại!" "Không sai, đây không phải là tranh chấp nội bộ của Xiển giáo, mà là một cuộc chiến tranh giành khí vận, chỉ không biết kết quả của cuộc đấu tranh này sẽ ra sao!" Có đại năng thông suốt chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu ý đồ của Tam giáo.

Nhưng rất nhiều đại năng đều không lạc quan về Tam giáo, Tam giáo tuy mạnh, nhưng đó là quá khứ, hiện tại giáo chủ Tam giáo đã rời đi, ngay cả Đạo Quân chuyển thế cũng đều rời đi, chiến lực cao cấp căn bản không đủ.

Nhìn lại Phật môn, không chỉ có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là Đạo Quân chuyển thế, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều để lại một cỗ thiện thi, về mặt chiến lực đỉnh cấp hoàn toàn áp đảo Tam giáo.

Tất nhiên, trong Nhân giáo có Thái Thượng Lão Quân, nhưng điều khiến thế nhân không hiểu là, đối với sự kiện lần này, Thái Thượng

Lão Quân dường như không hề quan tâm, từ đầu đến cuối không nói một câu, cũng không hiện thân.

Đối với thái độ của Lão Quân, thế nhân đều không hiểu, ngay cả Thiên đình Ngọc Đế cũng không hiểu, chỉ biết Lão Quân cả ngày đều đóng cửa ở Đâu Suất Cung luyện đan, ít khi ra ngoài.

Rất nhanh, đệ tử Tam giáo dưới sự dẫn dắt của Huyền Đô, Đa Bảo, Quảng Thành Tử, hùng hổ tiến vào Tây phương, và thẳng tiến đến Phật giáo.

Dường như biết được Tam giáo sẽ đến, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, và Bồ Đề đạo nhân ba người đã sớm dẫn theo một đám đệ tử Phật môn đứng dưới chân núi Tu Di chờ đợi.

Lúc này, Nhiên Đăng, Từ Hàng đạo nhân mấy người cũng đều ở đó, chỉ là mấy người họ ai nấy thần tình phức tạp.

Thực ra trong lòng họ cũng rất áy náy, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn đối xử với họ không tệ, tuy so với Quảng Thành Tử có kém hơn, nhưng cũng không bạc đãi.

Rất nhanh, đệ tử Tam giáo đến, hai bên gặp nhau, lần này không chỉ có đệ tử Tam giáo, phía sau đệ tử Tam giáo còn có người đông như núi biển, càng có những luồng khí tức ẩn giấu đang ẩn náu trong hư không.

Hiển nhiên, những tu sĩ này và những đại năng ẩn náu trong hư không đều đến xem náo nhiệt.

Trong số những người này, có Nhân tộc, có Yêu tộc, Long tộc, thậm chí có cả các vị thần trên Thiên đình.

Trong đó có một con khỉ thân mặc tử kim tỏa tử giáp, đầu đội tử kim quan, chân đạp vân lũ ngoa, tay cầm một cây gậy lớn, vô cùng nổi bật.

Con khỉ này căn bản không hề che giấu, lại có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Không ai biết Hồng Hoang từ khi nào lại xuất hiện một con yêu hầu như vậy, lại là một vị đại năng.

Còn có một người, càng nổi bật hơn, một nam tử tuấn lãng mặc trường bào màu trắng, thần thái kiêu ngạo, khí chất phi phàm, quanh thân lượn lờ ngũ sắc chi quang, lại là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hai người đứng ở đó, dù chỉ là xem náo nhiệt, nhưng lại giống như nhân vật chính, vô cùng thu hút sự chú ý.

Ngay cả Quảng Thành Tử và những người khác, cũng như các đại năng của Phật giáo cũng đều liếc mắt nhìn, trong lòng rung động.

Các vị đại lão Phật môn này rung động tự nhiên không phải vì lý do gì khác, mà là giống như gặp được mầm tốt, muốn độ hóa, làm lớn mạnh Phật môn.

Nói lại, vốn dĩ Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tự ý đổi Tây Phương giáo thành Phật giáo, khiến Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân tức giận, trực tiếp từ Hỗn Độn Tinh Vực trở về.

Thế nhưng, miệng lưỡi của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật quả thực quá lợi hại, chỉ vài câu nói, liền khiến Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân hết giận, tha thứ cho Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Hiện tại trong Phật giáo, trên danh nghĩa, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là Phật Tổ, chưởng khống Phật giáo, nhưng thực tế khí vận của Phật giáo vẫn thuộc về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Hừ, Tây Phương giáo, mau mau giao ra phản đồ của Xiển giáo ta, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Vừa mới đến nơi, Quảng Thành Tử chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấy mấy người Nhiên Đăng đứng sau ba vị Phật, lập tức đại nộ, liền không nhịn được quát

lớn.

Một bên, Huyền Đô và Đa Bảo cũng thần tình lạnh lùng, khí tức ngưng tụ, hiển nhiên, đang biểu thị lập trường của mình.

"Hừ!" Tiếp Dẫn Cổ Cẩu lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Mấy tên tiểu bối các ngươi nói chuyện với sư thúc như vậy sao?" "Sư thúc?

Ngươi cũng xứng sao, chỉ là một cỗ thiện thi mà thôi!" Quảng Thành Tử thần tình khinh thường.

Đa Bảo cũng gật đầu: "Nếu Tiếp Dẫn Thánh nhân ở đây, chúng ta tự nhiên phải gọi một tiếng sư thúc, nhưng ngươi thì không phải, hiện tại Tây Phương giáo đổi tên thành Phật môn, phản bội Huyền môn, giữa chúng ta tự nhiên không còn quan hệ gì nữa!" Các đệ tử Tam giáo khác cũng cười lạnh liên tục.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu cũng không nổi giận, hai tay chắp lại, than một tiếng nói: "A di đà Phật, chư vị thí chủ xin hãy trở về, đừng quấy rầy sự yên tĩnh của tịnh thổ Phật môn!" "Giáo nghĩa của Phật môn ta là dẫn người hướng thiện, không thích sát lục, trong lòng chư vị sát ý quá nồng, hãy trở về trước đi, sau này nếu muốn nghe áo nghĩa của chúng ta, bần tăng tự nhiên sẽ không giữ lại gì!" "Mẹ nó, giả tạo!" "Ghê tởm!" "Ai thèm nghe áo nghĩa Phật môn!" "Chuyện này liên quan gì đến chuyện kia, nếu không thu nhận phản đồ của Xiển giáo, ai sẽ quấy rầy sự yên tĩnh của ngươi?" Thái độ của Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, không chỉ đệ tử Tam giáo, mà ngay cả những người xem náo nhiệt cũng ngẩn người, rồi ai nấy đều co giật khóe miệng.

"Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, đừng có đánh trống lảng!" Mũi của Quảng Thành Tử sắp bị tức đến méo, vừa rồi đang đòi người, tên này lại nói chuyện khác, dẫn người hướng thiện?

Không thích sát lục?

Sau này nghe áo nghĩa Phật môn?

Phi!

"Đừng nói nhảm nữa, giao Nhiên Đăng, Từ Hàng và những người khác ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Tiệt giáo Kim Linh Thánh Mẫu cũng tính tình nóng nảy, lời còn chưa nói xong đã trực tiếp động thủ, Tứ Tượng Tháp, Long Hổ Ngọc Như Ý hai kiện linh bảo trong tay trực tiếp được tế ra, hướng về phía đầu của Tiếp Dẫn Cổ Cẩu mà đập tới.

Cảnh tượng này khiến một đám người xem náo nhiệt kinh ngạc đến ngây người, tính tình này cũng quá nóng nảy rồi đi.

Ngay cả Quảng Thành Tử cũng ngẩn người, có chút cảm kích nhìn Kim Linh Thánh Mẫu một cái, trong lòng địch ý đối với Kim Linh Thánh Mẫu giảm đi rất nhiều.

Phải biết rằng, Xiển Tiệt hai giáo vẫn luôn không hòa thuận, Kim Linh Thánh Mẫu lại là phe chủ chiến của Tiệt giáo, tự nhiên và Quảng Thành Tử có không ít mâu thuẫn, vì vậy, lần này Kim Linh Thánh Mẫu chủ động ra tay, lại khiến đệ tử Xiển giáo kinh ngạc không thôi.

Đa Bảo một trận đau đầu, tính cách của sư muội này cũng thật khiến người ta cạn lời.

Nhưng không đợi Đa Bảo làm gì, lại có ba bóng người lao ra, ba bóng dáng xinh đẹp, mỗi người thân hình phiêu dật, thướt tha yêu kiều, chính là Tam Tiêu nương nương.

Tam Tiêu nương nương và Kim Linh Thánh Mẫu quan hệ rất tốt, Kim Linh Thánh Mẫu ra tay, tự nhiên sẽ không đứng nhìn.

"Ra tay!" Thấy đệ tử Tiệt giáo đều đã ra tay, Quảng Thành Tử tự nhiên cũng không thể đứng nhìn nữa, lập tức dẫn theo Thái Ất chân nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân và các đệ tử Xiển giáo khác xông lên.

“Nhớ kỹ, đừng liều mạng, đừng quên mục đích của chúng ta!” Hắn không quên nhắc nhở một câu.

Mục đích lần này, một là để gây áp lực cho Phật giáo, hai là xử trí phản đồ, còn về việc diệt Phật giáo, hoặc đánh tan Phật giáo, thì lại không có, dù sao hiện tại trong Phật giáo có thiện thi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, còn có một vị Sử Tiền Đạo Quân, không thể xem thường.

“A di đà Phật, xem ra tiểu tăng hôm nay phải đại khai độ giới!” Thấy đệ tử Tam giáo ra tay, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân sắc mặt khó coi, nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại một mặt tươi cười.

Chương 330

Hai tay chắp lại, một luồng khí tức khủng bố từ trên người bùng phát, cả người hóa thành một pho tượng Kim Phật khổng lồ.

Vô thượng Phật âm vang vọng, kim quang chiếu sáng thiên địa, trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều cảm giác cả Tây phương như hóa thành thế giới Phật.

"Tu vi của Vương Phật ngày càng khủng bố, e rằng không bao lâu nữa sẽ vượt qua chúng ta!" Thấy vậy, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu than một tiếng, không biết vì sao, trong lòng lại sinh ra một tia cấp bách.

Bồ Đề đạo nhân lại sinh lòng ghen tị, cảm giác bị người khác vượt qua đối với hắn thập phần không tốt.

Nhưng trước mắt không thể nghĩ nhiều, lần lượt bùng phát tu vi, cùng đệ tử Tam giáo giao chiến.

Trong số đệ tử Tam giáo, chỉ có Đa Bảo, Quảng Thành Tử, Huyền Đô là ba vị Chuẩn Thánh, căn bản không thể so sánh với Phật giáo hiện tại.

Ngay cả Tiệt giáo giỏi trận pháp, có Vạn Tiên Trận và Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận cũng chỉ có thể đối phó với đệ tử Phật giáo bình thường, căn bản không thể gây tổn thương cho ba vị Phật.

"Chết tiệt, tu vi của hắn quá cao, ta không phải đối thủ!" Bích Tiêu nương nương tức giận đến nhảy dựng lên, Kim Giao Tiễn của nàng vẫn luôn bách chiến bách thắng, cùng cảnh giới ít có người không bị miểu sát, thế nhưng, lại căn bản không thể lay động được Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Tu vi của Tam Tiêu đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngày

thường tế ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, cộng thêm Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu, Chuẩn Thánh nếu không cẩn thận, cũng sẽ đổ máu.

"A di đà Phật, ba vị nữ thí chủ, lẽ nào đã quên thân phận của bần tăng rồi, người có thể chứng đạo Đạo Quân trong một thời đại, ở bất kỳ cảnh giới nào cũng đều đi đến cực hạn, thậm chí vượt qua thế nhân, chỉ có Đạo Quân vượt cấp khiêu chiến, ba vị Đại La muốn chém bần tăng sao?" Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mặt mang ý cười, ung dung đi dạo, căn bản không có một chút vội vàng, mặc cho từng đạo công kích đánh lên người, đều bị Phật quang trên người ngăn cản bên ngoài.

"Ầm!" Bên kia, Quảng Thành Tử, Huyền Đô, Đa Bảo, cùng với Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu sáu người vây công Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân.

Nhưng hiển nhiên, đông người không nhất định sẽ thắng, ngược lại, bị Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân đánh cho liên tục lùi lại.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, một trăm lẻ tám hạt Phật châu trong tay hắn, mỗi một hạt Phật châu bên trong đều như một phương thế giới, vô cùng khủng bố.

Chuỗi Phật châu này không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, càng không phải Tiên Thiên Chí Bảo, mà là do Tiếp Dẫn Thánh nhân tham ngộ Mộng Trung Chứng Đạo, đặc biệt luyện chế thành Chứng Đạo Chi Bảo.

Chính cái gọi là một hạt cát một thế giới, một chiếc lá một bồ đề, Tiếp Dẫn Thánh nhân sáng thế trong mộng, giấc mộng của ông ta chính là chuyển hóa thế giới trong mộng thành thế giới thực, như vậy, Mộng Trung Chứng Đạo của ông ta sẽ đại thành.

Thế giới trong chuỗi Phật châu, chính là do mộng trung giới của

Tiếp Dẫn Thánh nhân hóa thành, ở giữa hư huyễn và chân thực.

Tất nhiên, Phật pháp trong tay Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và trong tay bản tôn Tiếp Dẫn Thánh nhân, chỉ là bản giản lược mà thôi, nhưng dù vậy, cũng vẫn vô cùng khủng bố, đánh cho Đa Bảo đạo nhân khổ sở trong lòng.

Đa Bảo có chút không hiểu, tại sao Tiếp Dẫn Cổ Cẩu lại chuyên nhằm vào hắn.

Nhưng cũng may có Quảng Thành Tử ở đó, Phiên Thiên Ấn trong tay Quảng Thành Tử là do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế, công kích lực vô cùng hung hãn, mới ngăn cản được Tiếp Dẫn Cổ Cẩu.

Còn bên kia, thủ đoạn của Bồ Đề đạo nhân lại quỷ dị hơn nhiều, một thân tu vi hầu như đều là công pháp của Huyền môn, giỏi nhất là ba mươi sáu Thiên Cương, hầu như không kế thừa đạo của Chuẩn Đề, vô cùng quái dị.

Các đệ tử Tam giáo còn lại, như Triệu Công Minh, Thái Ất chân nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, Chu Trang và những người khác thì lao về phía Nhiên Đăng.

Mục đích lần này chính là mấy tên phản đồ Nhiên Đăng, và nhân cơ hội này suy yếu Phật giáo, vì vậy, mỗi người đều ra tay tàn nhẫn, không có chút nào lưu tình.

Cuộc chiến này diễn ra vô cùng quái dị, chiến lực đỉnh cấp của Phật giáo vô cùng mạnh mẽ, áp đảo Quảng Thành Tử và những người khác.

Thế nhưng, ngoại trừ ba vị đại lão của Phật giáo, các Phật giáo đồ khác quả thực không được, căn bản không thể so sánh với Tam giáo.

Đặc biệt là khi đệ tử Tiệt giáo tế ra Vạn Tiên Đại Trận, trực tiếp đánh tan sức mạnh của Phật giáo.

“Tìm chết!” Nhìn một đất thi thể của đệ tử Phật giáo, ba người Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đại nộ, không còn trì hoãn nữa, cũng nổi điên, chỉ trong chốc lát, đã đánh tan Quảng Thành Tử và những người khác.

Đặc biệt là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, một thân khí tức Đạo Quân lan tỏa, trong nháy mắt áp chế đại đạo của tất cả mọi người.

“Đi chết đi!” Sự tồn tại sử tiền ra tay không có chút nào e dè, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây, hắn cũng không sợ.

Thấy ba chị em Tam Tiêu sắp hương tiêu ngọc vẫn, những người xem náo nhiệt cũng ai nấy sắc mặt hơi đổi.

“Ta ghét nhất là thấy có người bắt nạt phụ nữ!” Đúng lúc này, một đạo ngũ sắc thần quang quét qua, ngăn cản công kích của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, chỉ thấy một thanh niên áo trắng bước đi trên không trung.

“Đa tạ đạo hữu cứu giúp!” Ba chị em Tam Tiêu vốn đã tuyệt vọng, mặt mày cảm kích.

“Người nào?” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật sắc mặt hơi đổi.

“Ngô là Khổng Tuyên, đến từ Phượng tộc!” Thanh niên áo trắng chính là Khổng Tuyên, là con cái do Phượng Tổ năm đó cảm ngộ giao hợp chi khí mà sinh ra, chính là do tiên thiên ngũ hành chi khí hóa thành.

“Khổng Tuyên, không quen biết, ngươi muốn cản trở tiểu tăng?” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần tình lạnh lùng, không có chút nào cảm tình.

“Thật không biết xấu hổ, rõ ràng là lão bất tử, sống còn lâu hơn bất kỳ ai, lại tự xưng là tiểu tăng?

Ta Khổng Tuyên nhìn không thuận mắt, hôm nay phải dạy dỗ

ngươi một trận!" Khổng Tuyên một mặt kiêu ngạo, đối với vị tiểu sa di trước mắt vô cùng khinh thường, nói xong liền trực tiếp ra tay.

"Khổng Tuyên huynh lỗ mãng quá!" Cách đó không xa, Lục Nhĩ Mi Hầu một trận bất đắc dĩ, nhưng không thể không đi giúp Khổng Tuyên, hắn biết Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật không phải là Chuẩn Thánh bình thường, mà là một vị Sử Tiền Đạo Quân.

Hắn nhớ lời của vị tồn tại đã ban cho hắn tất cả ngày hôm nay, bất kỳ một vị Sử Tiền Đạo Quân nào cũng không thể xem thường, nếu không sẽ chết rất thảm.

Lục Nhĩ và Khổng Tuyên là bạn tốt, cũng là không đánh không quen biết, đều là người hiếu chiến, đánh qua đánh lại lại đánh ra tình cảm, cuối cùng kết bạn đồng hành, cùng nhau tìm kiếm cơ duyên.

Hiện tại tu vi của họ đều không kém chư Thánh, Khổng Tuyên sinh ra sớm, lại có nội tình của Phượng Hoàng tộc, tu vi dẫn trước Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu lần trước đến Tam Tiên Đảo, được Đạo Kiếp đưa đi rèn luyện, tìm kiếm cơ duyên, mấy vạn năm cũng không phụ lòng mong đợi của Đạo Kiếp, không chỉ tu vi tăng mạnh, càng chém giết thủy yêu Vô Chi Kỳ, đoạt lấy bản nguyên của nó, thức tỉnh một phần huyết mạch của Hỗn Độn Ma Viên, khiến thực lực tăng vọt.

Nhưng hắn vẫn chưa tìm được hai con khỉ còn lại, nếu không một khi hợp nhất bốn phần bản nguyên, Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ trực tiếp chứng đạo Hỗn Nguyên, và nhận được toàn bộ truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên.

"Khổng Tuyên huynh cẩn thận, tiểu đệ giúp huynh!" Thấy Khổng Tuyên và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đã đánh nhau, Lục Nhĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên giúp đỡ.

“Ầm!” Lục Nhĩ không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền cuồng bạo vô cùng, chiến ý khủng bố từ trên người bùng phát, hóa thành từng điều đại đạo pháp tắc lượn lờ trên cây gậy, liền hướng về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mà đập tới.

“Ồ, một người lĩnh ngộ Ngũ Hành đại đạo, một người lĩnh ngộ Chiến Chi đại đạo, không tệ, hai người thiên tư không tệ, mạnh hơn đám đệ tử Tam giáo kia nhiều!” Dù Khổng Tuyên và Lục Nhĩ liên thủ tấn công, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vẫn ung dung, và còn tấm tắc khen ngợi.

Tuy nhiên, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Bồ Đề đạo nhân lại sắc mặt khó coi, đối phương lại có thêm hai vị đại năng, không phải là Chuẩn Thánh đại năng bình thường, đối với họ không phải là chuyện tốt.

“Không thể chờ đợi nữa, bị một đám kiến hôi kéo chân không chỉ mất mặt, mà cứ như vậy tiếp tục, đệ tử môn hạ sẽ thương vong thảm trọng!” “Ầm!” Nói rồi, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu trực tiếp hiển hóa Lục Trượng Kim Thân, tám cánh tay xuất hiện trước người, mỗi một bàn tay đều cầm một kiện linh bảo, khuôn mặt của hắn cũng trở nên dữ tợn vô cùng, như Nộ Mục Kim Cương.

Chương 331

Bồ Đề đạo nhân cũng cắn răng, trên người bùng phát một luồng khí tức Thánh nhân, tu vi của hắn vẫn là Chuẩn Thánh, nhưng trong cơ thể lại lưu lại một tia Thánh nhân bản nguyên.

Ngày thường, Bồ Đề đạo nhân căn bản không nỡ sử dụng, để dành sau này khi thăm dò Hỗn Độn Tinh Vực mới dùng, nhưng bây giờ không thể không sử dụng.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa có một loại khí tức Thánh nhân lan tỏa, trên trấn cửu thiên, dưới trấn cửu u, thánh uy mênh mông, càn quét thương khung.

Dưới luồng thánh uy này, bất luận là Quảng Thành Tử và những người khác, hay Khổng Tuyên và Lục Nhĩ đang chiến đấu với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đều cảm thấy áp lực cực lớn.

Những đệ tử đang giao chiến với các đệ tử Phật giáo khác, càng không tự chủ được mà quỳ xuống.

"Không tốt, khí tức Thánh nhân!" "Khí tức của Chuẩn Đề Thánh nhân, trong cơ thể hắn có bản nguyên của Chuẩn Đề Thánh nhân!" Mọi người kinh hãi, ngược lại, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại sắc mặt biến đổi, thầm mắng ngu xuẩn, định mở miệng nhắc nhở nhưng đã muộn.

Chỉ thấy Bồ Đề đạo nhân mượn một tia sức mạnh của Thánh nhân bước lên không trung, thần thái lãnh đạm, như một vị thần cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Quanh thân từng điều đại đạo pháp tắc hiển hóa, đi kèm với dị tượng, rủ xuống quanh thân, từng đóa kim liên được giẫm dưới chân.

“Lũ kiến hôi, dám tấn công Phật giáo ta, khiêu khích tôn nghiêm của Thánh nhân, hôm nay bần đạo sẽ trấn áp toàn bộ các ngươi, để làm gương!” Bồ Đề đạo nhân mở miệng, âm thanh to lớn uy nghiêm, như chuông lớn lữ lớn, chấn động lòng người.

Nhìn sắc mặt tái nhợt, thần sắc khó coi của mọi người, Bồ Đề đạo nhân trong lòng vô cùng khoan khoái, đồng thời, thầm than sức mạnh của Thánh nhân?

Quả nhiên mạnh mẽ, không trách được mọi người đều nói dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Tuy là hóa thân của Chuẩn Đề Thánh nhân, là thiện thi, nhưng dù sao cũng không phải là Thánh nhân, hắn hiểu về Thánh nhân, nhưng bản thân chưa từng cảm nhận thánh uy.

“Sao lại như vậy?” “Chuẩn Đề chết tiệt, đã rời đi rồi, cũng để lại hậu thủ, quả nhiên âm hiểm!” Lúc này, sắc mặt Quảng Thành Tử và những người khác vô cùng khó coi, vốn dĩ Khổng Tuyên và Lục Nhĩ giúp đỡ, khiến họ mừng rỡ, nhưng không ngờ chớp mắt đã xảy ra biến hóa.

Bản nguyên của Thánh nhân, dù chỉ một tia cũng không phải là những Chuẩn Thánh như họ có thể chống đỡ, trừ khi là những đại thần thông giả kỳ cựu như Minh Hà, Trấn Nguyên Tử mới có thể.

Lục Nhĩ và Khổng Tuyên liếc nhau, lặng lẽ lùi về sau, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thấy vậy cũng không ngăn cản.

“Đứng lại, ai cho đi!” Nhưng Bồ Đề đạo nhân sao có thể để họ đi?

Hiện tại thân mang sức mạnh của Thánh nhân, tự nhiên phải thể hiện uy nghiêm của Thánh nhân, trấn áp toàn bộ những kẻ xâm phạm, không giết chết, cũng phải trấn áp đám người này vạn năm, và độ hóa một phần vào Phật môn.

“Nực cười, đường này là của nhà ngươi sao?

Không cho đi?” “Hừ, ta đi, ai có thể ngăn cản?

Ngươi có thể giữ ta lại được sao?” Bất luận Lục Nhĩ hay Khổng Tuyên, đều là những kẻ kiêu ngạo, dù đối mặt với Thánh nhân thật sự, cũng dám một trận chiến, tự nhiên không sợ uy hiếp của Bồ Đề đạo nhân.

“Tự nhiên phải giữ lại, ta thấy hai vị thí chủ có duyên với Phật ta, hãy ở lại Linh Sơn một vạn năm, nghe Phật ta giảng kinh!” Bồ Đề đạo nhân một mặt từ bi, như một vị đại thiện nhân, muốn phổ độ chúng sinh.

Thế nhưng, ra tay lại không có chút nào lưu tình, bàn tay lớn vươn ra, vô hạn biến lớn, trong nháy mắt che trời lấp đất, thánh uy mênh mông.

“Ầm!” Trong bàn tay lớn, như có một phương thế giới đang trôi nổi, bị nắm trong lòng bàn tay, mơ hồ có thể thấy nhật nguyệt tinh thần.

Quá khủng bố, uy của Thánh nhân, mọi người kinh hãi.

Lục Nhĩ và Khổng Tuyên gầm thét, toàn thân chiến ý bùng phát, bản nguyên đốt cháy, chuẩn bị chống cự.

Đối mặt với một đòn của Thánh nhân, dù không sợ hãi, cũng không dám khinh suất, nếu không kết cục sẽ vô cùng bi thảm.

“Dừng tay!” Nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại sắc mặt tái xanh, muốn ngăn cản, áp chế khí tức Thánh nhân của Bồ Đề đạo nhân, nhưng căn bản không ngăn cản được.

“Ầm!!!” Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều cho rằng Khổng Tuyên và Lục Nhĩ sẽ bị trấn áp, nhưng đúng lúc này, trong cõi u minh một luồng đại đạo chi uy giáng lâm, bàn tay lớn của Bồ Đề đạo nhân

trong nháy mắt vỡ nát, cùng với cả người hắn cũng biến mất không thấy.

Đúng vậy, biến mất không thấy, Bồ Đề đạo nhân vừa rồi còn khí thế bàng bạc, thánh uy mênh mông, muốn một mình trấn áp thiên hạ đã biến mất không thấy.

Đồng thời, thánh uy lan tỏa khắp thiên địa cũng triệt để biến mất.

"..." Lục Nhĩ và Khổng Tuyên đang chuẩn bị liều chết phản kháng cũng ngẩn người tại chỗ.

"Chuyện gì đã xảy ra?

Bồ Đề đạo nhân đâu?" Những người khác cũng đều ngẩn người.

"Bồ Đề đạo hữu!" Tiếp Dẫn Cổ Cẩu thần sắc đau khổ, lúc này, hắn sao còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra?

Năm đó bản tôn Tiếp Dẫn đạo nhân và sư đệ Chuẩn Đề đạo nhân cũng biến mất như vậy.

Đó là sức mạnh của Đại Đạo, bài xích sức mạnh của Thánh nhân, khiến Tiếp Dẫn Phật thầm mắng, quên mất chuyện này.

"Hừ, ta đã bảo ngươi dừng tay rồi, tên này lại coi như gió thoảng bên tai, giờ thì hay rồi, tự chơi mình đến mất tích, với tu vi của ngươi đến Hỗn Độn Tinh Vực e rằng khó mà trở về!" Một bên, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh.

"Ha ha!" Không đợi Quảng Thành Tử và những người khác phản ứng, bọn họ đã cười lớn, Bồ Đề đạo nhân biến mất, đối với họ là chuyện tốt.

"Giết cho ta!" "Giết!" Thế là, một đám đệ tử Tam giáo lại lần nữa lao về phía người của Phật môn, lần này không có Bồ Đề đạo nhân, công thế của một đám đệ tử Tam giáo chỉ có thể do Tiếp Dẫn Cổ Cẩu

chống đỡ, khiến áp lực của Tiếp Dẫn Cổ Cẩu tăng mạnh, Lục Trượng Kim Thân cũng bị đánh cho nứt ra.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu thần sắc càng khổ sở, nếu không chống đỡ được, e rằng sẽ là tai nạn của Phật môn.

Thực ra trong cơ thể hắn cũng có một tia Thánh nhân bản nguyên do Tiếp Dẫn Thánh nhân để lại, có thể khiến hắn trong thời gian ngắn bùng phát sức mạnh sánh ngang Thánh nhân, thế nhưng, có tiền lệ của Bồ Đề đạo nhân, hắn căn bản không thể dùng lại Thánh nhân bản nguyên, nếu không cũng sẽ bị bài xích khỏi Hồng Hoang.

Điều này khiến Tiếp Dẫn Cổ Cẩu cảm thấy thật quá khổ sở, có cục diện ngày hôm nay cũng là do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật gây ra.

Rốt cuộc nếu không phải tên này quá khoa trương, khiêm tốn một chút, từng bước mưu đồ, sẽ không có chuyện ngày hôm nay.

"Sợ gì, có tiểu tăng ở đây, hôm nay các ngươi nhất định công cốc trở về!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh, khi đối mặt với Khổng Tuyên và Lục Nhĩ quay trở lại vẫn ung dung.

Lúc này, Khổng Tuyên và Lục Nhĩ suýt nữa bị Bồ Đề đạo nhân trấn áp, đang kinh nộ, tự nhiên phải trút hết lửa giận lên người Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Hai người đều là phần tử hiếu chiến, khó khăn lắm mới có thể cùng một cao thủ đối đầu, tự nhiên phải đánh một trận cho đã.

Đặc biệt là thấy Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại có thể một chọi hai, càng kích thích tâm lý không chịu thua của hai người.

Chương 332

"Ầm!" Nhưng đúng lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại không có ý định dây dưa nữa, trực tiếp tế ra Đạo Quân Chi Bảo, trong nháy mắt hiện trường tràn ngập khí tức Đạo Quân, trấn áp vô tận thời không.

Khổng Tuyên và Lục Nhĩ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Đạo Quân Chi Bảo của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là một ngọn núi, tràn ngập khí tức tang thương cổ lão, như đã vượt qua từng thời đại sử tiền.

Ngọn núi Đạo Quân Chi Bảo này được tế ra liền nhanh chóng phóng đại, cuối cùng hóa thành lớn bằng núi Tu Di.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, khí tức Đạo Quân trấn áp thiên địa, ba ngàn đại đạo đều đang thần phục, bất luận là đệ tử Tam giáo, Khổng Tuyên và Lục Nhĩ, hay là các tu sĩ Hồng Hoang vẫn luôn xem náo nhiệt, đều cảm thấy đại đạo trong cơ thể bị áp chế, ngay cả pháp lực cũng vận chuyển không thông.

Đây chính là uy của Đạo Quân, dù Đạo Quân Chi Bảo của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật chỉ giải phóng một tia khí tức, chưa đạt đến cảnh giới của Thánh nhân, nhưng vẫn khiến người ta kinh hãi.

"Ầm!" Dưới sự trấn áp của kiện Đạo Quân Chi Bảo này, bất luận là Quang Thành Tử và những người khác, Khổng Tuyên và Lục Nhĩ, đều bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, căn bản không thể chống cự.

"Sao có thể mạnh như vậy, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không có uy lực này đâu!" Mọi người kinh hãi, ngọn núi này cũng quá khủng bố rồi.

“Tốt!” Tiếp Dẫn Cổ Cẩu lại vui mừng, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lúc Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tế ra Đạo Quân Chi Bảo, cuộc chiến này đã định cục, Đạo Quân Chi Bảo dù chỉ giải phóng một tia uy năng cũng không phải là người dưới Thánh nhân có thể chống cự.

Đám người này nếu biết điều thì mau cút đi, nếu không, hắn biết Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật không ngại đại khai sát giới.

Rốt cuộc người khác có thể e ngại Tam giáo, e ngại Tam Thanh, một khi động đến đệ tử Tam giáo, sợ Tam Thanh quay lại tìm phiền phức, nhưng sự e ngại này tuyệt đối không bao gồm Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Sử Tiền Đạo Quân sẽ e ngại người khác sao?

Nực cười.

Thế nhưng, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu không ngờ, tính tình của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật còn lớn hơn hắn tưởng tượng?

Chỉ thấy Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tay nâng thần sơn, nhìn xuống mọi người, và lạnh lùng nói: “Dám phạm Phật giáo ta, đều đáng chết, tiểu tăng bây giờ cho các ngươi một cơ hội, thần phục tiểu tăng, gia nhập Phật giáo ta, có thể tha cho các ngươi một mạng, nếu không hôm nay ai cũng đừng hòng rời đi!” “.....” Lời này lại khiến Tiếp Dẫn Cổ Cẩu ngẩn người, rồi hít một hơi khí lạnh, không ngờ Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại tàn nhẫn như vậy, muốn một lưới bắt hết sao!

Nhưng hắn lại không ngăn cản, lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần sắc uy nghiêm, quanh thân khí tức Đạo Quân, như một vị tồn tại vô thượng thực sự, khiến người ta không dám khinh nhờn.

“Bắt ta thần phục?

Gia nhập Phật giáo?

Không thể nào!" "Nực cười, ta Khổng Tuyên đỉnh thiên lập địa từ bao giờ sợ chết?

Càng không cần nói đến việc bắt ta thần phục, Phật giáo ta nhìn đã thấy ghê tởm!" Lục Nhĩ và Khổng Tuyên cười lạnh liên tục.

Cũng vậy, đệ tử Tam giáo càng tức giận ngút trời, bắt họ thần phục?

Vậy chẳng phải là phản bội Huyền môn?

Phản bội Tam Thanh sao?

Vậy thì có khác gì Từ Hàng, Nhiên Đăng và những người khác?

Vì vậy, lời của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vừa dứt, tại hiện trường không có một người nào thần phục, ngược lại, tiếng cười lạnh không ngớt.

Tiếp Dẫn Cổ Cẩu than một tiếng, hắn biết sẽ như vậy.

"Tốt, tốt, nếu đã như vậy, thì đi chết hết cho tiểu tăng đi!" Thấy vậy, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh, cũng không định lưu thủ nữa, chuẩn bị giết mấy người trước.

"Ầm!" Đúng lúc này, một tòa bảo tháp và một chiếc gương bỗng dưng xuất hiện, chắn trước mặt mọi người, chính là Hạo Thiên Tháp và Hạo Thiên Kính, không biết vì sao, hiện tại lại rơi vào tay Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn.

Ngay sau đó, một giọng nói to lớn uy nghiêm truyền đến: "Phật môn phản loạn, làm loạn trật tự Hồng Hoang, Thiên đình ta sao có thể không để ý?" "Hả?" "Nhân tộc Thiên Đế?" Mọi người kinh ngạc, giọng nói này phần lớn mọi người đều không nhận ra, nhưng cũng có người nhận ra, chính là giọng của Ngọc Hoàng Đại Đế Trương Bách

Nhẫn.

Chỉ là mọi người, bao gồm cả những người xem náo nhiệt đều không ngờ Thiên đình Nhân tộc lại nhúng tay vào.

Tất nhiên, Thiên đình Nhân tộc hiện tại đã sớm biến chất, không còn đơn thuần thuộc về Nhân tộc nữa.

Ngay sau đó, chỉ thấy Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn dẫn theo một đám thiên binh thiên tướng bước ra, trong đó lại có Câu Trần Đại Đế, Tử Vi Đại Đế và những người khác, đội hình vô cùng mạnh mẽ.

"Ồ?

Thiên đình Nhân tộc cũng ngồi không yên rồi, muốn quản chuyện của Phật môn ta sao?" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần tình lạnh lùng, một thân uy của Đạo Quân dao động.

Khác với Tiếp Dẫn Cổ Cẩu một mặt đau khổ, hắn dường như không có chút nào lo lắng.

"Hừ, những chuyện Tây Phương giáo làm bao nhiêu năm nay thật sự tưởng trẫm không biết sao?

Lén lút xây dựng chùa miếu trong khu vực Nhân tộc ta, mê hoặc con dân Nhân tộc ta, thật sự tưởng trẫm không biết sao?" Giọng nói của Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn to lớn, hóa thành đạo âm, vang vọng Hồng Hoang, càng vang vọng trên bầu trời Nhân tộc.

Khiến cho rất nhiều người trong Nhân tộc rơi vào mờ mịt.

Chỉ có các tu sĩ Nhân tộc ai nấy đều vui mừng, biết rằng Thiên Đế đã ra tay.

"Ngọc Đế, ý của ngài là sao, áo nghĩa của Phật môn ta là dẫn dắt người hướng thiện, khiến Hồng Hoang hòa bình, đây là đại công đức, sao có thể thành mê hoặc?" Tiếp Dẫn Cổ Cẩu không chịu, bắt đầu cãi

lý.

Ngọc Đế không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn một đám người của Phật môn, đồng thời, vô số thiên binh thiên tướng đã bao vây toàn bộ núi Tu Di.

Đệ tử Tam giáo thấy vậy mặt mày tươi cười, cũng không ngờ Ngọc Đế của Nhân tộc lại giúp đỡ vào lúc này, khiến họ không khỏi cảm thấy vị Ngọc Đế này dễ nhìn hơn Hạo Thiên ngày xưa nhiều.

"Làm sao bây giờ?" Tiếp Dẫn Cổ Cẩu thần sắc càng thêm đau khổ, thật sự không muốn vào lúc này đối địch với Thiên đình Nhân tộc, dù sao Thiên đình Nhân tộc nước rất sâu.

"Làm sao bây giờ?

Trước mặt Đạo Quân không có làm sao bây giờ?

Các ngươi cũng chỉ là kiến hôi!" Tuy nhiên, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh, không có chút nào để ý.

Nhưng lời của hắn nhanh chóng ngưng bặt.

Chương 333

"Ầm!" Ma khí cuồn cuộn lan tỏa, khí tức Đạo Quân lan tỏa, một cây đại kích đen kịt vạch ngang trời, phá nát thương mang, khiến thiên địa run rẩy.

"Hả?" "Khí tức của Sử Tiền Đạo Quân!" Mọi người sắc mặt đại biến, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng lần đầu tiên thần sắc xuất hiện dao động.

"Hét!" Hắn hét dài một tiếng, tế ra Đạo Quân Chi Bảo của mình, hóa thành một ngọn núi lớn, đón lấy đại kích.

"Ầm ầm!" Thiên địa chấn động, thời không vỡ nát, uy của Đạo Quân lan tỏa, năng lượng khủng bố bắn ra tứ phía, vô hạn tiếp cận sức mạnh của Thánh nhân khiến tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc, lần lượt lùi mạnh.

"Bốp!" Ngay sau đó, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vừa rồi còn một mặt bá khí, không xem ai ra gì đã trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đâm vào núi Tu Di một lỗ lớn.

Rất nhiều đệ tử Phật giáo tu vi thấp càng bị đập thành huyết vụ.

"Khổ quá, lại là ai nữa đây, không phải chỉ đổi cái tên Phật môn thôi sao?

Phiền phức không ngừng, đều tìm đến Phật môn ta!" Tiếp Dẫn Cổ Cẩu thần sắc bi khổ, lúc này, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Nhưng lần này hắn thật sự cảnh giác, kẻ địch lần này khác với trước, là một vị Đạo Quân chuyển thế, thuộc Ma đạo.

"Khụ khụ!" Lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật từ dưới chân núi Tu Di đứng dậy, vừa cảnh giác vừa giận dữ nhìn hư không.

“Ai, cút ra đây cho bản quân!” “Kiệt kiệt, tìm bản quân sao, bản quân ở đây này!” Trong hư không một giọng nói âm lãnh truyền đến, tiếp đó ma khí vô biên cuồn cuộn, ma vân cuồn cuộn, nhuộm đen cả bầu trời.

Trong ma vân, một thanh niên mặc hắc bào tay cầm đại kích ngạo nghễ đứng, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

“Ma giáo Vạn Sơ!” “Hít, lại là Sử Tiền Đạo Quân, Ma giáo Vạn Sơ lại là Sử Tiền Đạo Quân sao?” “Tại sao cây đại kích kia ta lại có chút quen thuộc?” Thấy dung mạo của người đến, mọi người sắc mặt đều biến đổi, có người nhận ra, chính là Thánh tử của Đại Tự Tại Thiên Ma giáo, Vạn Sơ.

Chỉ là điều khiến người ta kinh ngạc là, quanh thân vị Thánh tử Ma giáo này lại lan tỏa khí tức Đạo Quân, hiển nhiên là một vị Đạo Quân chuyển thế.

“Kích?

Vạn Ma Chi Sơ?” Tuy nhiên Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại nhìn chằm chằm vào cây đại kích trong tay Vạn Sơ, càng nhìn càng quen, cuối cùng đã nhận ra.

Nhớ lại năm đó, một tôn cự ma hoành không xuất thế, chấn kinh thiên hạ, suýt nữa hủy diệt Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo cũng khó mà áp chế, cuối cùng Đạo Kiếp ra tay, mới khó khăn lắm trục xuất được tôn cự ma đó.

Tôn cự ma đó liền tự xưng là Vạn Ma Chi Sơ, cây đại kích trong tay hắn chính là cây đại phương kích trong tay Vạn Sơ trước mắt.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật trong lòng dao động, chỉ có những tồn tại như hắn mới hiểu Vạn Ma Chi Sơ đáng sợ đến mức nào, ngay cả đặt ở thời sử tiền, trong số các Đạo Quân cũng là tồn tại đỉnh cấp,

đã đi rất xa trên con đường Đại Đạo.

Những tồn tại như vậy, vô hạn tiếp cận bất hủ, dẫn trước vô số Đạo Quân rất nhiều.

"Vạn Ma Chi Sơ!" Nghe lời của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, thân thể Tiếp Dẫn Cổ Cẩu run lên, tự nhiên biết Vạn Ma Chi Sơ là ai, chỉ là không ngờ Vạn Ma Chi Sơ lại chuyển thế, gia nhập vào Đại Tự Tại Thiên.

Nghe lời của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, thân thể Tiếp Dẫn Cổ Cẩu run lên, tự nhiên biết Vạn Ma Chi Sơ là ai, chỉ là không ngờ Vạn Ma Chi Sơ lại chuyển thế, gia nhập vào Đại Tự Tại Thiên.

"Vạn Ma Chi Sơ?" Không chỉ Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, ngay cả Quảng Thành Tử và các đệ tử Tam giáo khác cũng toàn thân run rẩy.

Tên của cự ma này trong mắt họ là cấm kỵ, nhớ lại năm đó, tôn cự ma đó ma uy ngút trời, trấn áp chư thiên, chư Thánh trong tay hắn ngay cả một đòn cũng không đỡ nổi, để lại ấn tượng sâu sắc cho đệ tử Tam giáo.

"Khí tức trên người, hắn cũng chuyển thế sao?" Nhưng rất nhanh mọi người phát hiện tôn ma đầu trước mắt không phải là Vạn Ma Chi Sơ của năm đó, tu vi cũng chỉ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

"Đã đến Đại Tự Tại Thiên, trở thành Thánh tử của Ma giáo, vậy chẳng phải là đầu quân cho phe Đông Hải sao?" Nghĩ đến đây, thần sắc của đệ tử Tam giáo lại không tốt.

"Bản quân ghét nhất là mấy tên đầu trọc, đặc biệt là nhìn một tên đầu trọc ra vẻ ta đây trước mặt thế nhân, thực sự nhìn không nổi, đặc biệt đến đây để giết!" Lúc này, Vạn Sơ mở miệng, giọng nói lạnh lùng, vừa mở miệng đã khiến người ta kinh ngạc.

Giết Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật?

Phải biết rằng hiện tại thế nhân đều biết Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, không còn ai dám xem thường nữa.

Đặc biệt là có Đạo Quân Chi Bảo hộ thân, hầu như là tồn tại vô địch.

Từ trước đến nay chưa từng có Đạo Quân nào lớn tiếng nói sẽ giết một vị Đạo Quân khác.

"Không hổ là Vạn Ma Chi Sơ, quả nhiên bá khí!" "Ha, dù đã chuyển thế, nhưng vẫn bá đạo như năm đó, coi thường đạo quân thiên hạ!" Nhiều đại năng quan chiến đều không khỏi cảm thán, thậm chí, một số đại năng cổ lão, biết La Hầu của năm đó, trong lòng thầm than, Ma là Ma, quả nhiên khác biệt.

Đúng vậy, hiện tại trong Hồng Hoang có không ít Đạo Quân chuyển thế, nhưng người có tính cách như Vạn Ma Chi Sơ thì không có.

"Giết ta?

Ha ha!" Nghe vậy, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lớn, rồi ánh mắt lạnh đi, lạnh lùng nói: "Ta sinh ra từ nơi hèn mọn, từng bước đi đến Đạo Quân, thậm chí để vượt qua vô lượng lượng kiếp, ta đã huyết tế cả một thời đại, hắc hắc, uy hiếp ta?" "Huyết tế cả một thời đại?" "Hít, thật sao?" "Quá đáng sợ, một thời đại có bao nhiêu sinh linh, e rằng ức vạn triệu cũng không đủ để hình dung, lại bị một người diệt sạch!" "Ác ma, ác ma thực sự, Phật dẫn người hướng thiện mới là ma đầu thực sự!" Lời của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, không chỉ khiến mọi người sắc mặt đại biến, ngay cả Cổ Cẩu cũng hít một hơi khí lạnh, khi nhìn lại Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, thần tình lộ ra vẻ e dè.

Từ trước đến nay, hắn đều cho rằng vị Đạo Quân chuyển thế này là một trí giả, nhưng không ngờ lại là một ác ma.

Ngay cả Vạn Sơ nghe xong cũng sững sờ, hắn biết mình độc ác, là Ma, tuy lạnh lùng coi thường chúng sinh, nhưng chưa từng làm chuyện như vậy.

"Vậy thì sao?

Con đường của Đạo Quân vốn được lát bằng xương khô, huống chi là Đạo Quân vì để sống sót, vì để leo lên đỉnh núi cao hơn!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh, trong khoảnh khắc, không hề che giấu nội tâm của mình.

"Hỏi lại nội tâm của các ngươi, các ngươi và bản quân có gì khác biệt?

Sẽ quan tâm đến kiến hôi sao?

Khi đối mặt với đại kiếp, các ngươi có chắc sẽ không vì sống sót mà không từ thủ đoạn không?", hắn chỉ vào Quảng Thành Tử và những người khác, rồi chỉ vào Khổng Tuyên và Lục Nhĩ, cuối cùng chỉ vào Vạn Ma Chi Sơ.

Mọi người đều im lặng, nếu hỏi họ có làm như vậy không, khẳng định là sẽ nói không, nhưng sự thật có phải như vậy không?

"Nói nhiều như vậy làm gì, những gì ngươi nói đều đúng thì sao, bản quân giết ngươi có quan tâm ngươi đã làm gì không?" Lúc này, Vạn Sơ đột nhiên mở miệng, và trực tiếp động thủ, đại kích vạch ngang trời, chém về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

"Ầm!" Ma khí cuồn cuộn lan tỏa khắp thiên địa, ma khí mà Vạn Sơ bùng phát là ma khí bản nguyên nhất của thiên địa, nơi nó đi qua, bất cứ ai bị ma vân bao phủ, toàn bộ đều hai mắt đỏ ngầu, như muốn mất đi lý trí.

“Không tốt, mau lui!” Mọi người sắc mặt đại biến, ngay cả mạnh như Khổng Tuyên và Lục Nhĩ cũng không dám dừng lại chút nào, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu cũng lùi lại rất xa, bảo vệ đệ tử Phật môn, thần tình ngưng trọng nhìn chiến trường.

“Sợ ngươi chắc?

Chương 334

Phật quang phổ độ!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại xông lên, ngọn núi lớn trong tay bùng phát kim quang chói lọi, chiếu sáng thiên địa.

Đồng thời, trên kiện Đạo Quân Chi Bảo này, từng phù văn sử tiền nở rộ, hóa thành từng chữ lớn, mỗi một chữ lớn đều có uy năng vô tận.

"Ầm ầm!" Hai người đánh nhau làm thiên địa chấn động, cả Tây phương như đang ở trong ngày tận thế, lúc thì ma vân cuồn cuộn, lúc thì Phật quang vạn trượng, vô số tu sĩ Hồng Hoang cảm nhận được luồng khí tức chiến đấu này, đều kinh ngạc vô cùng.

Nhưng cuộc chiến này không kéo dài lâu, khoảng một khắc sau, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật liền bị Vạn Sơ từ trên trời đánh xuống.

Đồng thời, đại kích màu đen vung ngang, phá nát tinh hà, phá diệt thời không, một đòn chém Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thành hai mảnh.

"A, Vương Phật!" Thấy vậy, rất nhiều đệ tử Phật môn đều kinh hô một tiếng, không ngờ nhanh như vậy, chân Phật của họ đã bại.

Nhưng hiển nhiên, Đạo Quân ở cảnh giới Chuẩn Thánh không dễ giết như vậy, thân thể của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tái tổ hợp trong hư không, nhưng thần sắc lại kinh hãi không thôi.

Đối phương quá mạnh, hoàn toàn không phải đối thủ.

"Chết!" Vạn Sơ không có ý định lưu thủ, đại kích lại lần nữa vạch ngang trời, sát ý cuồn cuộn, ngưng tụ vô biên sát khí, càng lan tỏa khí tức Đạo Quân khủng bố.

“Chết tiệt, lẽ nào thật sự phải phục sinh bản mệnh chi bảo sao?” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần sắc khó coi, một đòn này hắn không có cách nào chống đỡ, ý muốn giết hắn của đối phương không hề che giấu, một đòn này hắn có thể đỡ được, nhưng đối phương sẽ tiếp tục.

“Bản quân không cam tâm, lẽ nào thật sự phải từ bỏ thân thể này, chuyển thế lại từ đầu sao?” Nhưng trước mắt không thể nghĩ nhiều, đại kích vạch ngang trời, và giam cầm hư không.

Đại kích vạch ngang trời, giam cầm hư không, nơi nó đi qua như có vạn ma gầm thét, thiên địa đại đạo pháp tắc đều bị ma hóa.

Một đòn vô địch như vậy, khiến tất cả mọi người như nhìn thấy thời đại sử tiền vạn cổ, một vị ma tôn quật khởi, tay cầm một cây đại kích chiến khắp thiên hạ quần hùng, ma uy ngút trời, cuối cùng một đạo áp vạn đạo, thành Đạo Quân.

“Quá mạnh, một đòn này căn bản không giống một đòn của Chuẩn Thánh, hắn mới chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ!” Có đại năng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Tại hiện trường tất cả mọi người đều đang so sánh, nếu đổi thành họ đối mặt với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, có thể đỡ được một đòn này không.

Cuối cùng kết quả là, không ai có tự tin, ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Cẩu cũng không dám bảo đảm.

“Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cùng đồng quy vu tận đi!” Khi không thể chống cự, trong mắt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lóe lên một tia tàn nhẫn, bắt đầu đốt cháy bản nguyên Đạo Quân trong cơ thể, chuẩn bị phục sinh một phần uy năng của Đạo Quân Chi Bảo.

“Ầm!” Nhưng đúng lúc này, một luồng thiên uy mênh mông giáng

lâm, thiên uy mênh mông, trấn áp cửu thiên thập địa.

Tiếp đó, một lão đạo xuất hiện trên bầu trời, chính là Hồng Quân.

"Hồng Quân Đạo Tổ!" Mọi người kinh hô, phản ứng mỗi người khác nhau.

"Sao có thể, chư Thánh đều đã biến mất, Hồng Quân Đạo Tổ sao có thể ở Hồng Hoang?" "A, khí tức lan tỏa trên người Hồng Quân Đạo Tổ quả thực chính là Thiên Đạo, không, không đúng, lẽ nào Thiên Đạo chính là Hồng Quân?" Rất nhanh, các đại năng tại hiện trường đều phát hiện ra điều không đúng.

Vạn Sơ cũng dừng tay, nhìn Hồng Quân nhíu mày.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Kiến Đạo Tổ!" "Kiến Sư Tổ!" Ngay sau đó, ngoại trừ hai vị Đạo Quân chuyển thế, những người khác đều lần lượt hành lễ.

Nhưng phần lớn Chuẩn Thánh đều cho rằng Hồng Quân chính là Thiên Đạo.

Thế nhưng, lúc này, Hồng Quân lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng thản nhiên nói: "Một lượng kiếp này, Phật môn đương hưng, các ngươi đều trở về đi!" "Hả?

Phật môn đương hưng?" "Sao có thể, Tây Phương giáo phản bội Huyền môn, tự lập Phật môn, Đạo Tổ không phải nên đại nộ sao?

Sao lại để Phật môn đại hưng?" "...." Điều này khiến tất cả mọi người tại hiện trường không hiểu, thậm chí tức giận.

"Đa tạ lão sư!" "Đa tạ Đạo Tổ!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật và Tiếp Dẫn Cổ Cẩu trên mặt lộ ra nụ cười.

"Khốn kiếp, Phật môn đương hưng?

Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Bị Phật môn đoạt khí vận sao?" Đệ tử Tam giáo, cùng với Ngọc Đế thần sắc lại không tốt.

"A, Phật môn hưng hay không bản quân không quan tâm, tên đầu trọc này hôm nay bản quân giết chắc rồi!" Đối với lời của Hồng Quân, những người khác thần sắc đại biến, hoặc là vui mừng, hoặc là trong lòng phẫn nộ, nhưng đối với Vạn Sơ lại không có chút nào để ý, cười lạnh một tiếng, lại lần nữa lao về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

"Khi người quá đáng, thật sự tưởng bản quân sợ ngươi chắc, cùng lắm thì hủy diệt thân thể này, tu luyện lại từ đầu!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đại nộ, tên ma đầu này thật sự quá bắt nạt người.

Hắn cũng là một đại Đạo Quân vô địch, trấn áp một thời đại, hủy diệt một thời đại, sao có thể dễ bị bắt nạt?

"Nếu ngươi không muốn ở lại Hồng Hoang nữa, bần đạo sẽ thành toàn cho ngươi, nhưng đã chuyển thế, chắc hẳn phải có kế hoạch, ngươi chắc chắn thật sự muốn cá chết lưới rách?" Hồng Quân lạnh lùng nói.

"Sợ ngươi chắc, uy hiếp bản quân, bản quân từ trước đến nay không sợ uy hiếp, bởi vì ta là Ma!" Khí tức Đạo Quân lan tỏa, ma uy bao phủ thương khung, lần này, Vạn Sơ lại không lao về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nữa, mà lao về phía Thiên Đạo.

Cảnh tượng này khiến mọi người hít một hơi khí lạnh, không thể không bội phục dũng khí của Vạn Sơ, phải biết rằng, hiện tại hắn không phải là cự ma tuyệt thế của ngày xưa, mà đã chuyển thế, hiện tại chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, Đại Đạo giam cầm Hồng Hoang, khiến không ai có thể phát huy sức mạnh của Thánh nhân.

Trong tình huống này, Vạn Sơ làm sao là đối thủ của Hồng Quân?

“Tìm chết!” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại cười lạnh liên tục.

“Vạn Sơ trở về, không cần thiết phải cứng đối cứng với hắn, nhường hắn một lần thì sao?” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc với tất cả mọi người vang lên từ trong hư không.

“Ầm!” Sâu trong Đông Hải, Tam Tiên Đảo vốn bất động từ vạn cổ bỗng nhiên chấn động, tiếp đó, một hư ảnh khổng lồ từ từ bay lên.

Hư ảnh này đầu đội trời, chân đạp đất, thân cao không biết bao nhiêu vạn dặm.

“Ầm!” Hư ảnh này từ Tam Tiên Đảo bước ra, như bước trên dòng sông thời gian, một bước đã vượt qua vô tận thời không, giáng lâm dưới chân núi Tu Di.

Hư ảnh khổng lồ còn cao lớn hơn cả núi Tu Di, quanh thân từng điều đại đạo pháp tắc lượn lờ, mỗi một điều đại đạo pháp tắc đều hóa thành một đóa thần hỏa, trong thần hỏa có ba ngàn thần ma đang cúi đầu bái lạy.

Đồng thời, theo sự xuất hiện của hắn, khắp nơi trong thiên địa đều là dị tượng, có chân long gầm thét, tiên phượng bay lượn, huyền quy nâng biển, cảnh tượng kinh thế.

Hư ảnh này xuất hiện, như vạn đạo chí tôn giáng lâm, khí tức Đại Đạo lan tỏa.

Chương 335

Dưới luồng khí tức này, bất luận là Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, Khổng Tuyên Lục Nhĩ, hay là Quảng Thành Tử và các đệ tử Tam giáo khác, đều không tự chủ được mà quỳ lạy xuống.

Thánh uy, uy của Đại Đạo Thánh nhân.

Vạn Sơ và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng chỉ có thể lợi dụng Đạo Quân Chi Bảo mới có thể duy trì đứng vững.

"Đạo... ....Đạo Tôn?" "Lại là Đạo Tôn?" "Lẽ nào không chỉ Đạo Tổ không rời đi, mà ngay cả Đạo Tôn cũng ở đây?" Nhìn thân ảnh như thần linh kia, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

"Đạo Tôn, Đạo Tôn ở Hồng Hoang, quá tốt rồi, ta nhất định phải bái vào môn hạ của Đạo Tôn!" Lục Nhĩ Mi Hầu kích động đến run rẩy, có được ngày hôm nay, có thể nói đều nhờ một câu chỉ điểm của Đạo Kiếp, một bản công pháp, mới khiến hắn có niềm tin.

Hắn chưa bao giờ quên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, vị vô thượng Đạo Tôn này sẽ thu hắn làm đồ đệ.

"Đây chính là Đạo Tôn sao?" Khổng Tuyên trong lòng thì chấn động không thôi, tuy đã sinh ra nhiều năm, nhưng hắn chưa từng gặp Đạo Kiếp, chỉ nghe trong truyền thuyết về vị tồn tại vô thượng này.

Nhưng khi trong tộc đánh giá về vị Đạo Tôn này, thần sắc của Khổng Tuyên lại phức tạp.

"Đạo Tôn, là Đạo Tôn thật!" "Quả nhiên không hổ là Đạo Tôn, Đạo Tổ e rằng vì hợp đạo nên mới ở lại Hồng Hoang, không ngờ Đạo Tôn cũng có thể ở lại Hồng Hoang." "Chúng ta bái kiến Đạo Tôn!" "Bái kiến Đạo Tôn!" Sau cơn chấn kinh, vô số tu sĩ hiện thân bái kiến,

ngay cả những đại năng ẩn mình trong hư không cũng không còn ẩn náu nữa.

Vạn Sơ cũng nở một nụ cười, thu lại đại kích trong tay, khí tức Đạo Quân cũng thu liễm lại rồi đạp không rời đi.

Đồng thời, giọng nói của hắn cũng truyền đến: "Tên ngốc kia, hôm nay tha cho ngươi, liệu mà làm!" "Sợ ngươi chắc?" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lạnh lùng nói, nhưng trong lòng cũng cảnh giác.

Bị một tên điên như vậy để mắt đến không phải là chuyện tốt.

Có thể nói, trong thời đại ngày nay, trong số những Đạo Quân mục nát và những Đạo Quân chuyển thế, kẻ đáng kiêng dè nhất chính là Nguyên Mẫu Đạo Quân, bây giờ lại có thêm một Vạn Ma Chi Sơ.

"Đạo Kiếp?" Cùng lúc đó, Hồng Quân đang đứng trên thương khung quan sát chúng sinh cũng biến sắc.

"Không thể nào, sao có thể ở Hồng Hoang?

Tuyệt đối không thể!" Sắc mặt Hồng Quân khó coi, nhìn chằm chằm vào pháp tướng của Đạo Kiếp, dường như muốn nhìn thấu hư thực, nhưng căn bản không thể nhìn thấu.

Pháp tướng của Đạo Kiếp thần sắc lạnh lùng, thân thể khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất.

Chẳng biết bao lâu sau, hắn mới chậm rãi lên tiếng: "Phật môn có thể đại hưng hay không, cần phải xem tạo hóa.

Đã là lượng kiếp, sao có thể không có kiếp nạn.

Chúng sinh cần phải độ kiếp, Phật môn Tây Du, chúng sinh có thể ngăn cản!" "?" "Đáng ghét, ý của Đạo Tôn là cố ý gây khó dễ cho Phật môn ta sao?" Nghe những lời của Đạo Kiếp, người của Phật môn ai nấy đều sắc mặt khó coi.

Sắc mặt của Tiếp Dẫn Cổ Phật càng thêm sầu khổ.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng chấn động, cười khổ lắc đầu.

Nếu là người khác nói, cho dù đối phương là Thánh nhân, hắn cũng sẽ không quá để tâm.

Nhưng lời của vị này thì không thể không để tâm.

Vị Đạo Tôn này tuy là người đương thời, không phải là Sử Tiền Đạo Quân, nhưng năng lượng của ngài ở Hồng Hoang lại không ai sánh bằng.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ cần vị Đạo Tôn này mở miệng, đám người Hiên Viên tìm đến gây phiền phức cũng đủ cho họ uống một bình rồi.

Nếu Vạn Ma Chi Sơ được Đạo Tôn che chở, chẳng phải hắn có thể tung hoành ngang ngược ở Hồng Hoang hay sao?

"Thật khổ, nhưng cũng không sao.

Ta Tự Tại xưa nay chưa từng sợ bất kỳ khiêu chiến nào!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thở dài một tiếng, sắc mặt lại trở nên kiên định.

Trên bầu trời, thiên uy lan tỏa, Hồng Quân nhìn chằm chằm vào pháp tướng của Đạo Kiếp, cuối cùng gật đầu: "Được!" Không nhìn thấu được Đạo Kiếp, căn bản không thể xác định chân thân của đối phương có ở Hồng Hoang hay không, trong tình huống không nắm chắc, hắn không dám tùy tiện thử dò xét.

Ngay sau đó, thiên uy bao trùm Hồng Hoang biến mất, Hồng Quân cũng trực tiếp rời đi.

Chúng nhân thở dài một tiếng, trong lòng đều nghĩ Đạo Tổ cuối cùng vẫn không bằng Đạo Tôn, lần nào cũng bị Đạo Tôn đè đầu.

Thấy vậy, ánh mắt chúng nhân nhìn về phía pháp tướng của Đạo Kiếp càng thêm kính sợ.

"Chúng ta đi thôi!" "Đi thôi, ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Về chuẩn bị thôi, lần này suýt chết ở đây, món nợ này tuyệt đối không thể bỏ qua!" "Ha, Phật môn không phải muốn đại hưng sao?

Chúng ta cũng có thể để cho bọn chúng được như ý nguyện!" Có tu sĩ trong lòng cười lạnh, lời nói của Đạo Tôn khiến họ vô cùng phấn khích.

Sau đó, mọi người lần lượt rời đi.

Mặc dù đệ tử Tam giáo không cam lòng, nhưng cũng biết ở lại cũng chẳng làm được gì.

Lần này đã thất bại hoàn toàn, không những không trừ được kẻ phản đồ mà còn suýt bị người ta trấn áp.

May mà trước có Khổng Tuyên và Lục Nhĩ, sau có Vạn Ma Chi Sơ, cuối cùng ngay cả Đạo Tôn cũng xuất hiện.

Đồng thời, chuyện này cũng khiến cho Đa Bảo, Quảng Thành Tử và những người khác cảnh giác, Phật môn quá mạnh.

Nhìn mọi người rời đi, Tiếp Dẫn Cổ Phật cũng không ngăn cản, nhìn ngọn Tu Di Sơn đổ nát, thần tình khổ sở.

Lần này Phật môn cũng tổn thất nặng nề, không chỉ chết không ít đệ tử, mà điều quan trọng nhất là Bồ Đề đạo nhân bị Đại đạo bài xích ra ngoài, khiến Phật môn mất đi một tồn tại đỉnh cấp.

Trận chiến ở phương Tây nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang, chấn động thiên hạ.

Người đời không ngờ Phật môn lại trở nên mạnh mẽ đến vậy một cách âm thầm, chỉ với sức mạnh của một giáo phái đã có thể chống lại

Tam giáo, thậm chí suýt nữa trấn áp được đệ tử Tam giáo.

Thứ hai, Khổng Tuyên và Lục Nhĩ Mi Hầu cũng vang danh thiên hạ.

Chương 336

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là cự ma thời tiền sử Vạn Ma Chi Sơ lại chuyển thế, thực lực tuy giảm sút nhưng vẫn vô cùng bá khí.

Quan trọng nhất là Vạn Ma Chi Sơ lại chính là Đại Tự Tại Thiên Ma chủ Vạn Sơ.

Điều này có nghĩa là gì?

Điều này có nghĩa là phe của Đạo Tôn lại có thêm một Sử Tiền Đạo Quân, một cường giả chí tôn trong số các Đạo Quân.

Thế nhưng những chuyện này vẫn chưa phải là điều chấn động nhất.

Điều chấn động nhất chính là Đạo Tổ và Đạo Quân lần lượt hiện thân.

Điều này không nghi ngờ gì là chấn động nhất, đặc biệt là các tu sĩ của hai phe vốn đã im hơi lặng tiếng từ lâu, nay cũng lần lượt xuất động.

Lần này, các tu sĩ phe Đông Hải và phe Tử Tiêu Cung trực tiếp đến đảo Tam Tiên và Tử Tiêu Cung, không vì điều gì khác, chỉ để thỉnh giáo.

Tình hình Hồng Hoang hiện nay không ngừng biến hóa, khiến nhiều tu sĩ không nhìn thấu được tương lai, lòng đầy lo lắng, vì vậy đặc biệt muốn biết thêm một chút.

Đảo Tam Tiên, một mảnh tĩnh lặng, chỉ có một con hung thú khổng lồ đang say ngủ, khí tức kinh khủng khiến người ta không dám đến gần.

Đại điện Vô Cực vẫn luôn đóng chặt, bất kể ai đến bái kiến cũng không có hồi đáp.

"Xin Đạo Tôn hiện thân!" "Chúng con có việc cần hỏi, xin Đạo Tôn chỉ bảo!" Bên ngoài đảo Tam Tiên, các tu sĩ tụ tập ngày càng đông, nhưng Đạo Kiếp vẫn không hề xuất hiện.

Cuối cùng, khi mọi người đang thất vọng, chuẩn bị giải tán thì một giọng nói từ trong đảo Tam Tiên truyền ra: "Đều trở về đi, tương lai biến hóa khôn lường, ngay cả bản tôn cũng không nhìn thấu được.

Tương lai của các ngươi đều nằm trong tay các ngươi!" "Đạo Tôn, Đạo Tôn đã trả lời ta rồi!" "Ha ha, ta biết Đạo Tôn có thể sẽ không để ý đến chúng ta, nhưng ý của Đạo Tôn là gì, ta nghe không hiểu?" "Tương lai biến hóa khôn lường, tương lai nằm trong tay mình?

Ý là sao?" "Lời của Đạo Tôn tất có thâm ý, chúng ta không cần hỏi nhiều, về tự mình lĩnh ngộ đi!" "Không sai, đi thôi, chúng ta đều về đi, đừng làm phiền Đạo Tôn nữa!" Sau đó, mọi người lần lượt rời đi.

Trên đảo Tam Tiên, hai bóng người đứng sóng vai, lặng lẽ nhìn mọi người rời đi.

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ nhận ra, hai người này chẳng phải là Vạn Ma Chi Sơ và một người khác là thiên kiêu Nhân tộc Vô Cực sao?

"Thủ đoạn này chỉ có thể dùng ba lần, e rằng không lừa được Hồng Quân bao lâu." Vạn Sơ lắc đầu, trong lòng vô cùng bội phục vị Đạo Tôn kia.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, chém đi tam thân, để hiện tại thân thay thế, còn bản tôn thì siêu thoát ra ngoài Đại đạo.

Thủ đoạn như vậy khiến cho những Sử Tiền Đạo Quân như hắn

cũng phải tán thán không thôi.

"Trong hệ thống Tiên đạo, Đại La siêu thoát thời không và vận mệnh, nhưng lại không thể hoàn toàn thoát khỏi thời không và vận mệnh.

Ngay cả chúng ta cũng chưa làm được bước này.

Không phải là không thể, mà là chưa từng có ai nghĩ đến.

Vì vậy, con đường này tương lai sẽ ra sao, ai cũng không nói chắc được!" Vạn Sơ lại nói.

"Chỉ có không ngừng biến hóa mới càng thú vị, không phải sao?" Vô Cực mỉm cười: "Cũng vì bản tôn của ta không ở Hồng Hoang, nên Hồng Hoang mới tràn đầy biến số.

Nếu không, bản tôn tất nhiên sẽ thao túng mọi thứ, để Hồng Hoang phát triển theo ý tưởng của ngài." "Ngươi thật kỳ lạ, người ta đều theo đuổi việc nắm giữ mọi thứ, còn ngươi lại muốn có biến số!" "Đi đây, ta không thể so sánh với ngươi và Hỗn Độn được.

Bất kỳ một vị Đạo Quân nào cũng không thể xem thường.

Ta chuẩn bị đến Hỗn Độn tinh vực, tăng cường nội tình, không thể để tu vi tụt lại phía sau!" Vạn Sơ rời đi, đến Hỗn Độn tinh vực, bước lên con đường chinh chiến.

Trên đảo Tam Tiên chỉ còn lại một mình Vô Cực.

Vô Cực cũng không ở lại lâu, hắn phải đến Nhân tộc.

Cuối cùng trên đảo Tam Tiên chỉ còn lại con hung thú Hỗn Độn đang say ngủ.

Tu vi của Hỗn Độn hiện nay đã là Bán bộ Hỗn Nguyên, một khi tỉnh lại tất nhiên sẽ đột phá...

So với những trận chiến nhỏ lẻ, tranh đoạt khí vận ở Hồng Hoang,

trong Hỗn Độn lại vô cùng tàn khốc.

Cùng với việc ngày càng nhiều di tích thời tiền sử xuất hiện, cuộc tranh đoạt cũng ngày càng kịch liệt.

Không chỉ các Thánh nhân, Sử Tiền Đạo Quân, mà còn có cả Hỗn Độn Ma Thần tham gia tranh đoạt.

Điều kỳ lạ là, trên cổ lộ xuất hiện từng đàn Hỗn Độn hung thú.

Những con Hỗn Độn hung thú này thực lực mạnh mẽ, tu vi kém nhất cũng sánh ngang Hỗn Nguyên, thân thể gần như sánh ngang Ma Thần, nhưng lại có sự khác biệt lớn so với Hỗn Độn Ma Thần.

Trong cơ thể những con Hỗn Độn hung thú này không có bản nguyên Đại đạo, không có linh trí, chỉ biết giết chóc và nuốt chửng, hơn nữa số lượng lại vô cùng đông đảo.

Sự xuất hiện của những con Hỗn Độn hung thú này tự nhiên trở thành đối tượng săn lùng của các Thánh nhân, Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân.

Có thể nói, sự xuất hiện của Hỗn Độn hung thú quả thực là món quà của Đại đạo, giúp cho những người bước vào Hỗn Độn nhanh chóng tăng cường tu vi.

Đương nhiên, cũng có người vẫn lạc trong Hỗn Độn.

Rốt cuộc, bất kể là di tích thời tiền sử hay Hỗn Độn hung thú đều rất nguy hiểm.

Trong khoảng thời gian đó, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng chết mấy vị.

Trong đó, mấy vị Đạo Quân bị buộc phải đến Hồng Hoang chuyển thế tu luyện lại.

Trong số các Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa vẫn

lạc.

Trong lúc tuyệt vọng đã kích hoạt được ấn ký Bàn Cổ trong nguyên thần, không chỉ hóa nguy thành an mà tu vi còn tăng mạnh, nhận được truyền thừa bản nguyên của một vị Sử Tiền Đạo Quân.

So với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề đạo nhân lại xui xẻo hơn nhiều.

Chương 337

Sau khi cảm ứng được thiện thi của mình đã đến Hỗn Độn, hắn liền đi tìm kiếm.

Xui xẻo thay, thiện thi Bồ Đề đạo nhân vừa mới bị Hồng Hoang bài xích ra ngoài, lại tình cờ tiến vào một di tích thời tiền sử, bị nhốt ở trong đó.

Chuẩn Đề đạo nhân đến giải cứu, cứu được Bồ Đề đạo nhân ra ngoài, nhưng bản thân lại bị trận pháp của di tích thời tiền sử giết chết.

May mắn là trước khi vẫn lạc, Chuẩn Đề đạo nhân đã lưu lại một tia nguyên thần trong cơ thể Bồ Đề đạo nhân, nếu không thì thật sự đã chết hoàn toàn.

Nhưng dù vậy, Chuẩn Đề đạo nhân cũng chỉ có thể tồn tại bằng thân thể của thiện thi, mất đi tu vi Thánh nhân, muốn khôi phục lại không dễ dàng như vậy.

Cuối cùng, Chuẩn Đề đạo nhân chỉ có thể chuyển thế về Hồng Hoang, thật sự không dám ở lại Hỗn Độn nữa.

Hỗn Độn thực sự quá nguy hiểm, vẫn là Hồng Hoang tốt hơn.

Nhưng người bị bài xích muốn trở về Hồng Hoang, bắt buộc phải chém bỏ tu vi, hoặc là chuyển thế.

Chuẩn Đề đạo nhân chỉ còn lại thiện thi và một tia nguyên thần.

Nếu đoạt xá thiện thi thì thành tựu tương lai có hạn, nếu không đoạt xá, một tia nguyên thần căn bản không chống đỡ được bao lâu, đến lúc đó thiện thi cũng khó mà bảo toàn.

Cuối cùng chỉ có thể trở về Hồng Hoang chuyển thế, rồi quay lại

Phật môn từng chút một khôi phục.

Nhưng có một điểm đối với Chuẩn Đề lại là chuyện tốt, đó là lần này Hồng Mông tử khí đã hoàn toàn biến mất, không còn bất kỳ ẩn họa nào nữa.

Khi Chuẩn Đề vẫn lạc, trời đất xuất hiện dị tượng, pháp tắc Thiên Đạo bi ai, khắp nơi trong Hồng Hoang đổ mưa máu, dị tượng lần này còn kinh người hơn.

Chúng sinh đều biết, Thánh nhân đã vẫn lạc, vẫn lạc triệt để, không thể nào sống lại từ trong dòng sông dài của Thiên Đạo được nữa.

Điều này khiến thế nhân chấn động, đây là lần đầu tiên có Thánh nhân thật sự vẫn lạc.

Chỉ là không hiểu, Thánh nhân không phải đều đã đến Hỗn Độn rồi sao?

Rốt cuộc Hỗn Độn đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến Thánh nhân cũng vẫn lạc.

Không ai biết rằng, Chuẩn Đề Thánh nhân đã lặng lẽ chuyển thế vào Nhân tộc và ẩn mình, chứ không lập tức quay về Phật giáo.

Nhưng hắn đã liên lạc được với Tiếp Dẫn Cổ Phật, kể lại những chuyện xảy ra trong Hỗn Độn cho Tiếp Dẫn Cổ Phật.

Tiếp Dẫn Cổ Phật vô cùng chấn động.

Một cái cấm chế có thể giết chết Thánh nhân trong nháy mắt, ngay cả Hồng Mông tử khí cũng biến mất, đó là sức mạnh gì?

"Yên tâm, ta đã để Bồ Đề liên lạc với sư huynh, bảo huynh ấy cẩn thận!" Chuẩn Đề nói: "Ta tạm thời ở lại Nhân tộc, chưa vội trở về.

Lượng kiếp này chúng ta nhất định phải làm cho khí vận Phật giáo

tăng mạnh, mới có thể nhanh chóng khôi phục tu vi.

Ta không tin Đại đạo sẽ mãi mãi giam cầm Hồng Hoang!" Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã ngàn năm.

Kể từ trận chiến ở phương Tây lần trước, ngàn năm qua Hồng Hoang khá yên bình.

Nhưng cùng với sự phát triển trong ngàn năm, Phật giáo quả thực có xu thế đại hưng.

Điều khiến nhiều người bất lực là, Đạo Tổ lại ủng hộ Phật môn.

Mặc dù không hiểu, nhưng cũng không có cách nào.

Đặc biệt là đệ tử Huyền môn, ai nấy đều bất mãn với Hồng Quân, ngược lại ấn tượng về Đạo Kiếp ngày càng tốt hơn.

Ngày càng nhiều tu sĩ Hồng Hoang ở nhà thờ phụng tượng điêu khắc của Đạo Tôn.

Một ngày nọ, trên Thiên Đình, cửa lớn của Đâu Suất Cung mở ra, một lão đạo mặc đạo bào bát quái bước ra.

"Ngàn năm rồi, lão đạo cũng nên ra ngoài xem sao!" Lão đạo chính là Thái Thượng Lão Quân, thiện thi của Lão Tử.

Ngay sau đó, Thái Thượng Lão Quân rời Thiên Đình đi chu du Hồng Hoang.

Việc Lão Quân xuất quan nhanh chóng thu hút sự chú ý của thế nhân, đặc biệt là trong tình hình mâu thuẫn giữa Huyền môn và Phật môn ngày càng gay gắt.

Lão Quân lại là hóa thân Thánh nhân duy nhất của Tam giáo Huyền môn hiện nay.

Sau khi biết tin Lão Quân xuất quan, Huyền Đô, Quảng Thành Tử và những người khác đều lần lượt hành động, tìm đến Lão Quân.

Đối với sự cấp bách của đệ tử Tam giáo, Lão Quân tự nhiên hiểu rõ, thực ra hắn đã sớm biết, nhưng lại có kế hoạch của riêng mình.

"Nếu Đạo Tổ đã nói Phật môn đại hưng, chúng ta tự nhiên không có cách nào ngăn cản.

Nhưng Đạo Tôn lại nói, vạn sự đều có biến số, có thể gây trở ngại cho Phật môn, vậy thì ta tự nhiên cũng phải làm theo." Lão Quân mở miệng, lời nói lại có vẻ nước đôi.

"Xin sư tôn, đại sư bá chỉ thị!" Huyền Đô và mấy người khác nhìn nhau, đều biết Lão Quân e rằng đã có kế hoạch.

Lão Quân mỉm cười, nói: "Đạo Tổ nói, Phật môn đương hưng, nhưng không nói là Phật môn nào!" "Ặc!" Mọi người ngẩn ra, có chút không hiểu ý trong lời nói của Lão Quân.

Lão Quân nhìn về phía Đa Bảo, nói: "Đa Bảo, ngươi có nguyện ý đảm đương trọng trách này không?" "Xin đại sư bá chỉ rõ!" Đa Bảo có chút không hiểu, mình có thể làm gì.

Thế là Lão Quân liền đem kế hoạch của mình nói ra, khiến mọi người hít một hơi khí lạnh.

Hóa Hồ Vi Phật, dùng Đại Thừa Phật Giáo thay thế Phật môn hiện tại, trộm rồng đổi phượng, đoạt lấy khí vận của Phật môn.

Chiêu này quả thực âm hiểm đến cực điểm.

Mọi người không ngờ Lão Quân, một người luôn vô vi, lại có thể nghĩ ra cách thức âm hiểm như vậy.

Nhưng mọi người đều phải thừa nhận, kế hoạch này một khi thành công, không tốn một binh một tốt, là có thể hóa giải đại thế của Phật môn hiện tại.

Chương 338

Thế là đệ tử Tam giáo đều nhìn về phía Đa Bảo.

Tuy nhiên, Đa Bảo lại có vẻ mặt khổ sở, nói: "Đại sư bá, nếu làm vậy chẳng phải là phản bội Tiệt giáo sao.

Như vậy không được, cho dù là giả, không có sự cho phép của lão sư, ta cũng không thể làm vậy!" "Đúng vậy, đại sư bá, Đa Bảo sư huynh dù sao cũng là đại sư huynh của Tiệt giáo chúng ta, để huynh ấy đi không thích hợp lắm!" Các đệ tử Tiệt giáo khác cũng nói.

"Không sao, lại không phải thật sự bảo Đa Bảo sư huynh phản bội Tiệt giáo, Thông Thiên sư thúc ở đây cũng sẽ đồng ý!" "Đúng vậy, chuyện này một khi hoàn thành, còn có lợi ích lớn.

Đoạt lấy khí vận của Phật môn đủ để tu vi của Đa Bảo sư huynh tăng vọt, có hy vọng đạt đến Hỗn Nguyên!" "Đại sư bá, nếu Đa Bảo sư huynh không muốn đi thì đừng miễn cưỡng, chúng ta cũng có thể!" "Đúng vậy, đại sư bá, xem con thế nào, nhiệm vụ nhẫn nhục chịu đựng như vậy đệ tử đương nhiên không nhường!" Đa Bảo và các đệ tử Tiệt giáo không muốn đi, nhưng các đệ tử Xiển giáo lại tranh nhau giành giật.

Có thể nói, ngoài Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, các Thập Nhị Kim Tiên khác đều không quan tâm đến những chuyện này.

Dù sao trước đây cũng có đám Từ Hàng phản giáo, hơn nữa, đây cũng không phải là phản giáo thật, lại có thể nhận được lợi ích, hà cớ gì mà không làm?

Ngay cả Huyền Đô cũng động lòng, chỉ là trong lòng thở dài một tiếng, biết rằng Lão Quân tuyệt đối sẽ không để mình đi.

“Tất cả đều muốn đi?” Lão Quân cười lạnh, nói: “Các ngươi tưởng nhiệm vụ này ai cũng có thể hoàn thành sao?

Tưởng rằng áo nghĩa Phật môn dễ lĩnh ngộ như vậy sao?” “Nếu đã vậy, bần đạo sẽ đem áo nghĩa Phật môn mà ta đã lĩnh ngộ được sau khi xuất quan giảng thuật cho các ngươi, xem ai có thể lĩnh ngộ!” Nói rồi, Lão Quân liền ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu giảng đạo.

Lão Quân là hóa thân của Thánh nhân, cho dù mới tiếp xúc với áo nghĩa Phật môn, cũng nhanh chóng lĩnh ngộ được tinh túy.

Áo nghĩa Phật môn cũng bác đại tinh thâm.

Mọi người lúc đầu không để ý, nhưng càng nghe càng nhập tâm, nhanh chóng như si như say.

Đặc biệt là Đa Bảo, không biết có phải do Lão Quân cố ý dẫn dắt hay không, lại rơi vào trạng thái cảm ngộ, thân thể phát quang, có phạn âm vang vọng.

Cả người hắn giống như một vị Cổ Phật, bảo tướng trang nghiêm, thần thánh vô cùng.

Điều này khiến cho nhiều đệ tử Tam giáo không cảm ngộ được vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Huyền Đô, Quảng Thành Tử và những người khác sau khi tỉnh lại, cũng đều kinh ngạc không thôi.

“Hít, Đa Bảo sư huynh chẳng lẽ thật sự có duyên với Phật, lại có thể lĩnh ngộ sâu như vậy?” “Xem ra đại sư bá nói không sai, Đa Bảo sư huynh quả thực là người thích hợp nhất để hoàn thành trọng trách này.” Mọi người thở dài, không còn ai tranh giành với Đa Bảo nữa.

Ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu và các đệ tử Tiệt giáo khác cũng không biết nói gì cho phải.

Mọi người đều chờ đợi.

Chẳng biết qua bao lâu, Lão Quân ngừng giảng đạo, Đa Bảo cũng từ từ tỉnh lại, lại thấy mọi người đều đang nhìn mình, vẻ mặt mờ mịt.

"Mọi người đều nhìn ta?" Không biết vì sao, Đa Bảo có một dự cảm không tốt, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Kim Linh, Vô Đương và những người khác.

"Đại sư huynh, ta thấy huynh còn giống một vị Phật hơn cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!" Bích Tiêu cười hì hì nói.

"Im miệng, không được nói bậy!" Sắc mặt Đa Bảo khó coi, lúc này hắn đâu còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Quả nhiên, chỉ nghe Lão Quân nhàn nhạt nói: "Đa Bảo, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Vì Huyền môn Tam giáo chúng ta, Đa Bảo hy sinh một chút đi.

Đợi Thông Thiên trở về, ta sẽ giải thích với nó!" Lão Quân trực tiếp quyết định, giọng điệu không cho phép từ chối, căn bản không cho Đa Bảo cơ hội nói chuyện, khiến sắc mặt Đa Bảo khó coi.

Cuối cùng Đa Bảo thở dài một tiếng, chỉ có thể chấp nhận số phận.

Trong lòng hắn cũng động tâm với cơ duyên của Phật môn, chỉ là không vượt qua được rào cản trong lòng.

Sau khi Đa Bảo chấp nhận số phận, liền cùng Lão Quân thương nghị.

Sau đó Lão Quân dẫn Đa Bảo đi khắp nơi trong Hồng Hoang, cảm ngộ trời đất, đồng thời tham ngộ áo nghĩa Phật môn, lĩnh ngộ áo nghĩa Phật giáo.

Đặc biệt là ở Nhân tộc, trong thời gian đó Đa Bảo hóa danh là

Thích Già Ma Ni, đi lại trong Nhân tộc, vừa lĩnh ngộ, vừa truyền đạo.

Chuyện này được đệ tử Tam giáo giữ bí mật.

Cuối cùng, một trăm năm sau, ở phương Tây, dưới một gốc cây Bồ Đề, Đa Bảo một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, cao giọng hô: "Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn." "Bắt đầu đi!" Thấy Đa Bảo đại thế đã thành, Lão Quân gật đầu, ra hiệu cho Đa Bảo thời cơ đã đến.

Đa Bảo gật đầu, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, lớn tiếng nói: "Ta là Thích Già Ma Ni, hôm nay sáng lập Đại Thừa Phật Giáo, Thiên Đạo chứng giám!" "Ầm ầm!" Thiên Đạo chấn động, trên Cửu Tiêu sấm sét vang dội, đó là Thiên Đạo hồi ứng.

Ngay sau đó, công đức giáng xuống, rơi vào người Đa Bảo.

Dưới lượng công đức Thiên Đạo khổng lồ, khí tức trên người Đa Bảo tăng vọt, một bước đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Đồng thời, khí chất của hắn cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trở nên thần thánh vô cùng, bảo tướng trang nghiêm.

Cùng lúc đó, dưới sự gia trì của Thiên Đạo, giọng nói của Đa Bảo cũng vang vọng khắp Tam giới, thậm chí truyền vào Hỗn Độn tinh vực.

Vô số tu sĩ bị kinh động, từng vị đại năng Hồng Hoang chấn động vô cùng, sau đó trở nên vẻ mặt cổ quái.

"Thích Già Ma Ni là ai?" "Không phải đã có một Phật giáo rồi sao?

Thích Già Ma Ni lại lập thêm một cái nữa?" "Không đúng, nhìn kìa, khí vận của Phật môn Tu Di Sơn đang bị thất thoát, có một phần đang chảy về phía Đại Thừa Phật Giáo!" "Hít, Thích Già Ma Ni này có thù oán gì lớn với Phật môn, lại dám làm như vậy?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, từng vị đại năng chấn động vô cùng.

Ngay cả những Đạo Quân chuyển thế đang tìm kiếm cơ duyên trong Hỗn Độn tinh vực cũng có vẻ mặt cổ quái.

Những Đạo Quân chuyển thế này tự nhiên biết Phật môn là do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tạo ra.

Bây giờ có người đối đầu với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, tự nhiên họ cũng có hứng thú.

"Ha, tên lừa ngốc đó thích chơi trò này, lần này gặp phải đối thủ rồi!" Bên ngoài một di tích không người, Vạn Sơ đột nhiên có hứng thú.

"Chết tiệt, là ai, Thích Già Ma Ni này là ai?" "Đáng ghét, lại dám trộm khí vận của Phật ta, quả thực là tìm chết!" Trên Tu Di Sơn, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Tiếp Dẫn Cổ Phật, và Chuẩn Đề đạo nhân vội vã chạy về đều nhìn về phía phát ra âm thanh, ai nấy đều sắc mặt khó coi.

Chương 339

"Thú vị!" Trong hoàng triều Nhân tộc, quá khứ thân của Đạo Kiếp nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt kỳ dị.

Hắn tự nhiên biết Thích Già Ma Ni là ai, chỉ không ngờ, kịch bản của Hồng Hoang lại biến thành như vậy, Lão Tử Hóa Hồ Vi Phật lại xuất hiện.

"Như Lai Phật Tổ xuất hiện rồi, chậc chậc, không biết Đại Thừa Phật Giáo và Tiểu Thừa có hợp nhất không, nếu không thì Tôn Ngộ Không sẽ không xuất hiện?" "Tây Du là kiếp cuối cùng, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Thời đại mạt pháp giáng lâm, nghênh đón sự huy hoàng thực sự?

Thật đáng mong đợi!" Vô Cực đối với tương lai ngày càng mong đợi.

Lúc này, pháp tướng của Đa Bảo hiển hóa, cao đến mấy vạn dặm, Phật quang chiếu rọi Tam giới, giống như một vị Cự Phật chúa tể Hồng Hoang.

"Đa Bảo sư huynh, không ngờ Đa Bảo sư huynh thật sự đã đi bước này!" Trên đảo Kim Ngao, Kim Linh Thánh Mẫu và các đệ tử Tiệt giáo khác kinh hô liên tục.

Mặc dù Đa Bảo đã hóa thành Đại Phật, nhưng họ vẫn nhận ra ngay lập tức.

"Khí tức thật đáng sợ, đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Đáng ghét, tại sao chúng ta không có cơ duyên như vậy!" Trong Xiển giáo, nhiều đệ tử sắc mặt khó coi, đủ loại ghen tị, đố kỵ, hận thù.

“Lại là Đa Bảo!” “Đáng ghét, Đa Bảo đang tìm chết!” Thấy pháp tướng cự phật, sắc mặt của Tiếp Dẫn Cổ Phật và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật càng thêm khó coi.

Họ không ngờ kẻ trộm khí vận Phật môn lại là Đa Bảo.

“Hừ, Đa Bảo tuyệt đối không có năng lực làm chuyện này, chắc chắn có người đứng sau mưu hoạch.” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật hừ lạnh một tiếng.

Tiếp Dẫn Cổ Phật và Chuẩn Đề đạo nhân cũng gật đầu, tự nhiên cũng hiểu rõ điểm này.

“Bất kể đối phương là ai, chỉ cần giết chết Đa Bảo trước, Đại Thừa Phật Giáo này tự nhiên sẽ không tồn tại!” Chuẩn Đề đạo nhân cười lạnh, chuẩn bị động thủ, nhưng lại bị Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật ngăn lại và nói: “Sư tôn, trong mắt thế nhân, ngài đã vẫn lạc rồi.

Sư tôn bây giờ không còn là Thánh nhân nữa, làm sao chém giết được Đa Bảo?” “Ta không phải Thánh nhân?” Sắc mặt Chuẩn Đề đạo nhân biến đổi, hắn lúc này mới nhận ra mình không còn là Thánh nhân.

“Ha, bần đạo đã chết rồi, không thể xuất hiện nữa.

Bây giờ ta là Bồ Đề đạo nhân!” Thần sắc Chuẩn Đề đạo nhân tối sầm lại.

“Sư đệ không cần lo lắng, đồ nhi của ta chắc chắn sẽ có cách!” Tiếp Dẫn Cổ Phật tuy không phải là Tiếp Dẫn Thánh nhân, nhưng cũng là sư huynh của Chuẩn Đề đạo nhân, tự nhiên phải an ủi.

Hơn nữa, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thật sự có cách.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cười lạnh nói: “Chút mưu mẹo nhỏ sao có thể làm khó được bản quân?

Bản quân đã sống vạn cổ, kế sách nào mà chưa từng thấy?

Chuyện này giao cho ta!" Nói xong, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật trực tiếp rời khỏi Tu Di Sơn, giáng lâm Đại Thừa Phật Giáo.

Không lâu sau, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật quay lại, nhưng lại mang theo một người, người này chính là Đa Bảo, giáo chủ của Đại Thừa Phật Giáo hiện nay, Thích Già Ma Ni.

"Đồ nhi, con bắt được hắn rồi?" Thấy vậy, mắt Chuẩn Đề đạo nhân sáng lên, Tiếp Dẫn Cổ Phật cũng kinh ngạc không thôi.

"Không, Thích Già đạo hữu là do ta mời đến!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mỉm cười nói, lời vừa nói ra lại khiến hai người biến sắc.

Nhưng không đợi họ hỏi, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đã truyền âm.

Cuối cùng hai người cũng gật đầu.

Mấy ngày sau, Thái Thượng Lão Quân và các đệ tử Tam giáo đang xem náo nhiệt cảnh khí vận Phật giáo thất thoát, hai Phật tranh phong, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi.

Họ phát hiện khí vận của Phật môn Tu Di Sơn không còn thất thoát nữa, ngược lại, khí vận của Đại Thừa Phật Giáo lại hợp nhất với khí vận của Tiểu Thừa Phật Giáo, thậm chí còn có xu hướng tăng vọt.

"Xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại như thế này?" "Không đúng a, chuyện gì thế này?" Thế nhân đều không hiểu, Lão Quân cũng nhíu mày, không biết vì sao, trong lòng lại có một dự cảm không tốt.

Ngay sau đó, giọng nói của Tiếp Dẫn Cổ Phật vang lên: "Từ hôm nay, Đại Thừa Phật Giáo và Tiểu Thừa Phật Giáo chính thức hợp nhất, gọi chung là Phật môn, và bổ nhiệm Thích Già Ma Ni làm Phật

môn Thế Tôn, Vạn Phật Chi Tổ Như Lai, quản lý mọi việc lớn nhỏ của Phật môn.

Đồng thời, Tu Di Sơn chính thức đổi tên thành Linh Sơn, là thánh địa của Phật môn!" Giọng nói vang vọng khắp Hồng Hoang.

Ngay sau đó, pháp tướng của Đa Bảo lại một lần nữa hiển hóa, nhưng lần này là trên Linh Sơn.

"Chúng con bái kiến Thế Tôn!" "Tham kiến Như Lai!" Lúc này, khác với lần trước, vô số tu sĩ tu hành Phật pháp, tín ngưỡng Phật môn đều hướng về Đa Bảo, bây giờ là Như Lai, cúi đầu bái lạy.

Cùng với việc đệ tử Phật môn quỳ bái, Phật quang trong cõi u minh càng thêm rực rỡ, tôn lên Đa Bảo Như Lai giống như một vị Thánh nhân Phật môn thực sự.

"Đáng ghét, sao lại như vậy!" "Không nên a, Đa Bảo sư huynh tại sao lại làm như vậy?" "Chẳng lẽ Đa Bảo sư huynh cũng giống như Từ Hàng đạo nhân, thật sự quy y Phật môn?" Sắc mặt các đệ tử Tam giáo vô cùng khó coi.

Kim Linh, Vô Đương, Tam Tiêu và những người khác càng không dám tin.

Đối với các đệ tử Tiệt giáo, Đa Bảo sư huynh là người vô cùng từ thiện, bất kể là đối với sư tôn Thông Thiên giáo chủ, hay đối với những sư đệ sư muội này, đều giống như người thân.

Bất kể thế nào, họ cũng không thể tin Đa Bảo sẽ thật sự phản bội Tiệt giáo.

"Đi, chúng ta đến phương Tây, đi hỏi Đa Bảo sư huynh, tại sao lại làm như vậy?" "Không sai, chuyện này không nên chỉ nhìn bề ngoài, đi tìm Đa Bảo sư huynh hỏi cho rõ!" Một đám đệ tử Tiệt giáo không chịu tin, liền chuẩn bị đến phương Tây.

Nhưng lúc này, giọng nói của Thái Thượng Lão Quân truyền đến: "Không cần nữa, Đa Bảo không còn là người của các ngươi nữa.

Đi rồi không những không niệm tình cũ, ngược lại, thậm chí sẽ bị hắn trấn áp, giữ lại ở Phật môn!" "Không thể nào, ta không tin!" "Đại sư huynh, Đa Bảo sư huynh sao có thể như vậy?" Một đám đệ tử Tiệt giáo sắc mặt khó coi, nhưng cuối cùng cũng không đến phương Tây.

Lão Quân cũng không có hành động gì, khiến cho nhiều tu sĩ Hồng Hoang đang quan tâm đến Phật môn và Tam giáo đều ngơ ngác nhìn nhau.

Màn thao tác của Đa Bảo thật sự làm họ choáng váng.

Trước thì chia rẽ khí vận Phật môn, sau đó lại hợp nhất hai Phật, rốt cuộc là đang chơi trò gì?

Chương 340

Còn có, Đa Bảo làm vậy chẳng phải đã phản bội Tiệt giáo, phản bội Thông Thiên giáo chủ sao?

"Đạo Tôn tuy không cho phép Phật môn đại hưng, nhưng lại nói là có thể.

Tại sao Tam giáo không ngăn cản, Đa Bảo thân là đại đệ tử của Tiệt giáo lại làm ra chuyện như vậy?" "Ha, rốt cuộc là chuyện gì thế này, bần đạo càng xem càng mơ hồ?" "Còn Thiên Đình, chẳng lẽ Thiên Đình cũng không thể ngăn cản Phật môn đại hưng sao?" Nhiều tu sĩ không ưa Phật môn sắc mặt không tốt.

"Ai!" Lúc này, một tiếng thở dài truyền đến, chỉ nghe một giọng nói bình hòa nho nhã vang lên giữa trời đất.

"Nếu Đạo Tôn đã nói, có thể ngăn cản Phật môn đại hưng, vậy thì hãy để Nhân tộc Vô Cực ta đây đánh tiên phong!" Ngay sau đó, trong mắt tất cả mọi người, một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng của Nhân tộc từ hư không bước ra, mấy bước đã đạp vào phương Tây, đến dưới chân Linh Sơn.

Nam tử áo trắng trông chỉ như một người Nhân tộc bình thường, trên người không có bất kỳ khí tức nào, càng giống một phàm nhân hơn.

Hắn đạp vào chân núi Linh Sơn, từng bước một đi lên Linh Sơn.

"Người này là ai?

Chưa từng thấy?" "Ha, trông không giống đại năng, một kẻ vô danh tiểu tốt sao dám khiêu chiến Phật môn?" "Nhân tộc Vô Cực, ta hình như có nghe nói, là thiên kiêu của Nhân tộc, nhưng là một trí giả,

chứ không phải là thiên kiêu trên con đường tu luyện!" "Cái gì?

Một trí giả của Nhân tộc?

Không có tu vi lại dám khiêu khích Phật môn?

Đùa sao?" "Không có tu vi?

Mắt ngươi có vấn đề rồi, không có tu vi mà có thể một bước từ phương Đông vượt sang phương Tây?

Nhân tộc Vô Cực rõ ràng là một vị đại thần thông giả!" Đối với sự xuất hiện của Vô Cực, thế nhân đều chấn động, đặc biệt là những người nhận ra Vô Cực.

"Vô Cực, ngươi đi làm gì vậy, mau, mau gọi Vô Cực trở về!" "Hồ đồ, Phật môn ngọa hổ tàng long, lần trước Tam giáo đi thảo phạt đều suýt bị trấn áp, một mình ngươi đi chẳng phải là tìm chết sao!" "Mau, mau đi thông báo cho Nhân Hoàng Đế Tân, nếu không thì muộn rồi!" Trong Nhân tộc, vô số tu sĩ Nhân tộc sắc mặt đại biến, không ngờ Vô Cực lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Vô Cực là thiên kiêu của Nhân tộc, là trí giả, tuyệt đối không cho phép Vô Cực xảy ra chuyện.

Đặc biệt là hoàng triều Nhân tộc đương thời.

Nhưng trong thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân Thị và các Nhân tộc Tam tổ khác lại mỉm cười.

Trong Nhân tộc, chỉ có họ biết vị Vô Cực này là ai.

Vô Cực là hiện tại thân của Đạo Tôn, khi Đạo Tôn không ra mặt, hắn gần như đại diện cho Đạo Tôn, sao có thể bị Phật môn trấn áp được?

Họ biết, hóa thân của Đạo Tôn giáng lâm Phật môn, tự nhiên có dụng ý của mình.

Cùng lúc đó, trong bản nguyên Thiên Đạo, Hồng Quân vẫn đang đối đầu với Thiên Đạo cũng bị kinh động, ánh mắt của hắn xuyên thấu thời không, nhìn về phía Linh Sơn.

"Vô Cực?

Không đúng, Vô Cực rốt cuộc là ai?

Tại sao mệnh cách của hắn bần đạo không thể suy tính ra được?" Sắc mặt Hồng Quân biến ảo, trước đây hắn căn bản không chú ý đến người Nhân tộc này, bây giờ nhìn lại, trong lòng kinh hãi.

Người này trong mắt hắn giống như một màn sương mù, căn bản không nhìn rõ quá khứ vị lai, càng không thể nhìn thấu bản nguyên.

Thậm chí, không biết vì sao, có phải là ảo giác hay không, Hồng Quân thậm chí còn nhìn thấy bóng dáng của Đạo Kiếp trên người Vô Cực này.

Phát hiện này khiến hắn kinh hãi, sắc mặt ngưng trọng.

Thế là, ánh mắt của Hồng Quân chăm chú nhìn vào Linh Sơn, muốn xem Vô Cực này tiếp theo sẽ làm gì, để xác định người này và tên tử địch của hắn là Đạo Kiếp rốt cuộc có quan hệ gì.

"Nhân tộc Vô Cực?

Thánh địa Phật môn há là nơi ai cũng có thể đến, mau mau lui đi, nếu không đừng trách bần tăng không khách khí!" Trên Linh Sơn, một vị Cổ Phật bước ra, mặt vàng, gầy như que củi, chính là Nhiên Đăng.

Lúc này, tất cả mọi người trong trời đất đều đang chú ý đến phương Tây, chú ý đến Linh Sơn.

Đối với Vô Cực đột nhiên xuất hiện, đại đa số tu sĩ đều không nhận ra, có nhiều người Nhân tộc còn đang lo lắng không thôi.

Chỉ là điều mọi người không ngờ tới là, trên Linh Sơn, Tiếp Dẫn

Cổ Phật, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật và những người khác đều không hiện thân, ngay cả Đa Bảo Như Lai cũng không xuất hiện, mà người ra mặt lại là kẻ phản đồ của Xiển giáo, Nhiên Đăng đạo nhân.

Ừm, Nhiên Đăng đạo nhân bây giờ được Phật môn gọi là Nhiên Đăng Cổ Phật, được phong là Quá Khứ Phật, địa vị ở Phật môn rất cao.

Khí thế của Nhiên Đăng cũng khác xưa, lại đột phá đến Chuẩn Thánh, khiến người ta kinh ngạc, nhưng phần lớn vẫn là khinh bỉ.

"Phật môn xem thường Vô Cực này, lại chỉ phái ra một Nhiên Đăng Cổ Phật!" "Bình thường thôi, dù sao ngay cả chúng ta cũng không nhận ra Vô Cực này, nếu Phật môn toàn bộ xuất động, cũng quá mất giá.

Nhiên Đăng bây giờ địa vị ở Phật môn không thấp, cũng coi như là coi trọng rồi!" Mọi người bàn tán xôn xao.

"Vô Cực, chưa từng nghe qua người này, cho dù Vô Cực này là đại năng Chuẩn Thánh, cũng không có tư cách khiêu chiến Phật môn!" "Đúng vậy, chúng ta Tam giáo liên hợp, đều suýt nữa thất bại, chỉ bằng một Chuẩn Thánh của Nhân tộc đi khiêu khích Phật môn, kết cục đã định rồi!" Các đệ tử Tam giáo đều lắc đầu, không thể không tin.

Nếu thật sự để một Chuẩn Thánh của Nhân tộc quét sạch Phật môn, chẳng phải là tự vả mặt sao?

Cho dù toàn thân trở lui cũng là vả mặt.

"Mau mau lui đi, Phật môn há là nơi ai cũng có thể khiêu khích, nếu không lui đi, đừng trách bần tăng không khách khí!" Nhiên Đăng đứng trên bậc thang dẫn lên đỉnh Linh Sơn, thần tình lạnh lùng, nhìn xuống Vô Cực đang từng bước đi lên.

Vô Cực không để ý, vẫn từng bước tiến về phía trước, không nhanh không chậm, thần tình thản nhiên, giống như đang đi dạo trong sân sau nhà mình.

Điều này khiến cho nhiều đại năng Hồng Hoang đang quan sát ở đây đều phải tán thưởng.

Không nói đến thực lực của vị Nhân tộc này ra sao, chỉ riêng sự bình tĩnh này thôi đã khiến người ta tự thấy không bằng.

Rốt cuộc, Phật môn bây giờ đã trở thành một thế lực khổng lồ, cho dù không có Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân, vẫn khó có thể lay chuyển.

"Tìm chết!" Tuy nhiên, Nhiên Đăng thấy vậy lại nổi giận.

Chương 341

Đây quả thực là coi thường hắn.

Hắn bây giờ cũng có địa vị cao trong Phật môn, tu vi cũng đã đột phá Chuẩn Thánh, bất kể là thân phận địa vị hay thực lực đều đã được nâng cao rất nhiều, càng thêm quan tâm đến thể diện.

"Ầm!" Thế là, Nhiên Đăng bộc phát, trực tiếp tế ra Thập Nhị Chư Thiên đã được diễn hóa, đồng thời, lại tế ra Linh Thứu Đăng tiên thiên, hướng về Vô Cực trấn áp.

Vừa ra tay đã dùng toàn lực, tu vi Chuẩn Thánh không hề che giấu.

Thăng cấp Chuẩn Thánh, trở thành Quá Khứ Phật, trận chiến đầu tiên, trước mặt toàn thiên hạ, nhất định phải toàn thắng, như vậy mới có thể củng cố uy danh của Quá Khứ Phật.

"…" Tuy nhiên, Nhiên Đăng nhanh chóng ngây người.

Không chỉ Nhiên Đăng ngây người, mà các đại năng Hồng Hoang đang quan sát ở đây, các đệ tử Tam giáo, thậm chí cả Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật và Tiếp Dẫn Cổ Phật trong đại điện Linh Sơn cũng đều sững sờ.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Thủ đoạn gì vậy, lại quỷ dị như thế?" Căn bản không ai nhìn thấy Nhân tộc Vô Cực ra tay, hắn chỉ chậm rãi duỗi ra một bàn tay trắng hơn cả tay phụ nữ, không có bất kỳ khí tức nào tiết lộ, ngay cả không gian dao động cũng không có.

Thế nhưng, trong mắt tất cả mọi người, Nhiên Đăng Cổ Phật giống như chủ động đưa mặt lên, ngay sau đó, dưới vẻ mặt co giật của mọi người, bị một cái tát tát vào mặt, rồi bị ấn xuống đất.

"...

Trong truyền thuyết là ấn xuống đất mà chà xát?" "Hít, cũng quá kinh khủng rồi.

Mặc dù Nhiên Đăng Cổ Phật chỉ là Chuẩn Thánh mới tấn cấp, nhưng nội tình sâu dày, thực lực căn bản không yếu hơn các đại năng lão làng bao nhiêu, lại không có chút sức phản kháng nào!" "Không ngờ Nhân tộc lại có tồn tại đáng sợ như vậy, chẳng lẽ Vô Cực cũng là một vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế?" "...

Có khả năng, nếu không thật không thể giải thích được một người Nhân tộc bình thường lại có thể sinh ra tồn tại đáng sợ như vậy!" Các đại năng đang quan sát Linh Sơn đều kinh ngạc không thôi.

Tương tự, các đệ tử Tam giáo cũng kinh ngạc, đương nhiên, có một số người lại bị vả mặt.

Sắc mặt Quảng Thành Tử lúc xanh lúc trắng, vừa mới khoác lác xong, bây giờ chớp mắt đã bị vả mặt.

"Hừ, chỉ đánh bại một Nhiên Đăng thôi, có gì đáng tự hào?

Phật môn còn có Tiếp Dẫn Cổ Phật, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, bần đạo không tin ngươi có thể ấn hai người họ xuống đất mà chà xát được sao?" Quảng Thành Tử cười lạnh.

Các đệ tử Xiển giáo khác cũng phụ họa, cảm thấy quả thực như vậy.

Tiếp Dẫn Cổ Phật là thiện thi của Tiếp Dẫn Thánh nhân, bản thân thực lực sánh ngang đại thần thông giả.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, dưới Thánh nhân, ai dám nói có thể chiến thắng hai người họ.

Trong thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân Thị và Tam tổ khác, cùng với một số tiên thiên Nhân tộc cổ xưa lại mỉm cười.

“Phật môn thật đáng cười, Vô Cực là hóa thân của Đạo Tôn, lại chỉ phái ra một Nhiên Đăng.

Nếu để họ biết thân phận của Vô Cực, không biết có bị dọa chết không?” “Ha, chúng ta cũng không cần ra tay, cứ ngồi chờ bị vả mặt thôi!” Mấy vị tiên thiên Nhân tộc cười nói.

“Cực hạn nhập vi?

Vô Cực rốt cuộc là ai?

Sử Tiền Đạo Quân sao?” Cùng lúc đó, trong dòng sông dài của Thiên Đạo, sắc mặt Hồng Quân ngưng trọng.

Người khác không nhìn rõ Vô Cực trấn áp Nhiên Đăng, nhưng hắn lại nhìn thấy rõ ràng, đó là cực hạn nhập vi.

Cực hạn nhập vi, căn bản không tiết lộ bất kỳ khí tức, bất kỳ sức mạnh nào, nhưng sức mạnh lại kinh khủng vô cùng.

Khi bàn tay của Vô Cực đến gần Nhiên Đăng, loại sức mạnh cực hạn nhập vi này trực tiếp áp chế không gian, giam cầm toàn bộ không gian.

Trừ khi có thể làm được nhập vi hơn, hoặc vượt qua sức mạnh gấp mấy lần, nếu không căn bản khó có thể phá vỡ loại giam cầm này.

Không biết vì sao, Hồng Quân bỗng nhiên nhớ lại trận chiến giữa Đạo Kiếp và Thái Dương Chúc Chiếu trên Thái Dương Tinh năm đó.

Trận chiến đó chính là trận chiến của cực hạn nhập vi.

Khi chiến đấu, căn bản không có cảnh tượng hủy thiên diệt địa, càng giống như một võ giả Nhân tộc bình thường đang đánh nhau, nhưng mức độ kinh khủng trong đó Hồng Quân lại hiểu rõ.

“Chẳng lẽ là Đạo Kiếp?

Không, cũng không đúng, Đạo Kiếp có hai hóa thân, Quá Khứ và Vị Lai, Vô Cực tuyệt đối không phải.

Hai cỗ hóa thân đó đều có tu vi Thánh nhân, không thể tồn tại ở Hồng Hoang!" Hồng Quân lắc đầu, cảm thấy khả năng Vô Cực là Đạo Kiếp không đúng.

Rốt cuộc, người có thể làm được cực hạn nhập vi không chỉ có một mình Đạo Kiếp.

Nhưng dù vậy, Vô Cực vẫn khiến hắn phải coi trọng, rất có khả năng là một vị Đạo Quân chuyển thế.

Trên Linh Sơn, sau khi trấn áp Nhiên Đăng trên bậc thang, Vô Cực ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, giống như đối mặt với một con kiến, sau đó, tiếp tục đi lên trên.

Lần này, toàn bộ Phật môn đều bị kinh động.

Rốt cuộc Nhiên Đăng Cổ Phật không phải là kẻ yếu, đối mặt với một tồn tại có thể nhấc tay là trấn áp được Nhiên Đăng Cổ Phật, đủ để khiến Phật môn phải coi trọng.

Ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Phật và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, cùng với Đa Bảo Như Lai lần này cũng từ đại điện bước ra, dẫn theo mấy ngàn đệ tử Phật môn chặn trước mặt Vô Cực.

Phật môn bây giờ đệ tử không nhiều, không giống như hậu thế vạn Phật triều bái, chỉ có mấy ngàn người, nhưng các tồn tại đỉnh cấp đã thành hình, đội hình này đủ để khiến bất kỳ đại thần thông giả nào cũng phải kiêng dè.

"Đạo hữu là ai, tại sao lại muốn đối địch với Phật môn chúng ta?" Đa Bảo Như Lai mở miệng.

Hắn bây giờ là người chủ sự của Phật môn, là Thế Tôn, là Hiện Tại Phật, tự nhiên phải đứng ra.

“Nhân tộc Vô Cực, ra mắt chư vị đạo hữu Phật môn!” Vô Cực dừng bước, ngẩng đầu nhìn các vị Phật, nhàn nhạt nói: “Không có ân oán gì, chỉ muốn lĩnh giáo Phật pháp của Phật môn!” “Lĩnh giáo Phật pháp?

Đạo hữu có phải là cố nhân không?” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mở miệng, muốn thử dò xét.

Chương 342

Rốt cuộc Vô Cực cho hắn cảm giác rất thần bí, cộng thêm việc vừa rồi khi trấn áp Nhiên Đăng, dùng chính là cực hạn nhập vi.

Cực hạn nhập vi không phải là tu sĩ bình thường có thể làm được, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh nhân cũng khó mà làm được.

Vì vậy, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nghi ngờ Vô Cực này cũng là một vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế.

"Không phải cố nhân, bần đạo chỉ là người Nhân tộc, cũng là sinh linh bản thổ!" Câu trả lời của Vô Cực khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Hắn cũng không nói dối, tuy là hiện tại thân của Đạo Kiếp, nhưng quả thực là sinh linh của thời đại này, cũng là người bản thổ của Hồng Hoang.

Không phải là Đạo Quân chuyển thế, chỉ là một thiên kiêu bản thổ, hắn căn bản không để tâm, trừ khi là tồn tại nghịch thiên như Đạo Kiếp, nhưng Hồng Hoang làm sao có thể xuất hiện Đạo Kiếp thứ hai?

Chỉ là một người Nhân tộc tài năng hơn một chút, chỉ cần giao cho Đa Bảo Như Lai là được, thậm chí, ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Phật cũng không cần ra tay.

Đương nhiên, có thể làm được cực hạn nhập vi cũng không tồi, khiến Hỗn Độn Tự Tại phải thán phục, thậm chí, hắn còn quyết định lôi kéo Vô Cực này vào Phật môn.

"Nếu đã như vậy, vậy thì hãy để bần tăng và đạo hữu luận đạo một phen, nhưng bần tăng có một điều kiện!" Đa Bảo mở miệng,

không có vẻ kiêu ngạo như Nhiên Đăng, nhưng các đại năng đang quan sát ở đây đều hiểu, Đa Bảo cũng muốn lập uy.

Đa Bảo lập uy còn được quan tâm hơn Nhiên Đăng.

Rốt cuộc bây giờ Đa Bảo là Như Lai Thế Tôn của Phật giáo, đại diện cho Phật môn.

Nếu thua, không chỉ là đả kích lớn đối với Phật môn, mà ngay cả khí vận cũng sẽ thất thoát.

"Điều kiện cứ tùy ý đưa ra, bởi vì bản tôn sẽ không thua!" Vô Cực mỉm cười, để lộ một hàm răng trắng như tuyết, vô cùng tự tin, khiến thế nhân động dung.

Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ bị mọi người chế giễu là không biết lượng sức mình.

Trong Hồng Hoang, ai dám nói mình bất bại?

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo cũng đã thất bại nhiều lần.

Muốn nói bất bại, cũng chỉ có Đạo Tôn.

Nhưng lúc này không ai chế giễu, không biết vì sao, khi các đại năng Hồng Hoang này nhìn thấy nụ cười thản nhiên và sự tự tin của Vô Cực, họ bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng của vị kia trên đảo Tam Tiên, vị Vô Thượng Đạo Tôn kia.

Khí chất sao mà tương tự, ngay cả Hồng Quân cũng nảy sinh một ý niệm này, khiến Hồng Quân không hiểu, không hiểu tại sao lại liên quan đến Đạo Kiếp nữa rồi.

Ngay cả Đa Bảo cũng sắc mặt ngưng trọng, hít sâu một hơi, nói: "Được, chúng ta luận đạo một phen.

Nếu bần tăng thua, sẽ từ bỏ vị trí Thế Tôn của Phật môn.

Nếu đạo hữu thua, phải ở lại Linh Sơn năm trăm năm!" "Hít, một trận cược lớn a!" "Ha, Đa Bảo lại nói nếu thua sẽ từ bỏ vị trí Thế Tôn của Phật môn, đối với Phật môn có ảnh hưởng lớn đấy!" "Còn nếu Đa Bảo thắng, ha, ở lại Phật môn năm trăm năm, ta thấy là muốn độ hóa vị đại năng Nhân tộc này, mánh khóe của Phật môn ai mà không biết!" "Ha, thật đáng tiếc cho Đa Bảo, lại cũng học được thủ đoạn âm hiểm như vậy!" Các đại năng thở dài, có người lắc đầu, có người cười lạnh.

"Tốt nhất là có thể trấn áp Đa Bảo, thậm chí đánh chết hắn là tốt nhất!" "Không sai, nếu tên phản đồ Đa Bảo này thua, Phật môn chắc chắn khí vận đại tổn.

Nhưng đáng tiếc, khả năng này không lớn!" So với các tu sĩ khác, các đệ tử Xiển giáo và Nhân tộc lại hy vọng Đa Bảo bại.

Ngay cả các đệ tử Tiệt giáo, Kim Linh, Vô Đương và những người khác, cũng hy vọng Đa Bảo thua.

Như vậy, Đa Bảo không còn là Như Lai nữa, có lẽ có thể khuyên Đa Bảo quay về Tiệt giáo.

Chỉ có Nhân tộc Tam tổ và một đám tiên thiên Nhân tộc trong thánh địa Nhân tộc đều có vẻ mặt khinh thường.

Trận đấu này trong mắt họ căn bản không có ý nghĩa.

Vô Cực là ai?

Hóa thân của Đạo Tôn.

Mặc dù không phải chân thân của Đạo Tôn, nhưng ở cùng cảnh giới vẫn là vô địch.

Cho dù là Đạo Quân chuyển thế và Hồng Quân Đạo Tổ đến cũng vô dụng, huống chi là một Đa Bảo nhỏ nhoi.

“Được!” Nghe lời của Đa Bảo, Vô Cực gật đầu, vẻ mặt vẫn thản nhiên, dường như trận đấu này đối với hắn chỉ là tùy ý, căn bản không có chút nào trịnh trọng.

“Đáng ghét, thật quá kiêu ngạo!” “Không coi Như Lai của Phật môn chúng ta ra gì!” “Cuồng vọng, tự đại, cứ chờ xem, xem Thế Tôn trấn áp ngươi!” Thái độ thản nhiên của Vô Cực lại khiến một đám đệ tử Phật môn nổi giận.

Kể từ khi Tam giáo tấn công Linh Sơn nhưng vô công trở về, Phật giáo cũng một bước thành danh, thu hút rất nhiều người gia nhập.

Bây giờ, có thể trở thành đệ tử Phật môn, trên người đều mang một loại vinh quang, đó là ta là người của Phật môn, tự nhiên cao hơn người khác một bậc.

Đồng thời, những đệ tử Phật môn này cũng hết sức bảo vệ Phật môn.

Bây giờ thấy có người coi thường Phật môn, sao có thể không tức giận?

“Được, chúng ta đến Hỗn Độn tinh vực một trận!” Đa Bảo Như Lai mặc dù trong lòng cũng tức giận, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, một bước bước ra, đứng dậy từ trên đài sen, chuẩn bị đến Hỗn Độn tinh vực.

“Không cần, không cần phải đến đó, ở đây là đủ rồi!” Nhưng Vô Cực lại lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Chưa nói đến việc bản tôn ra tay căn bản sẽ không phá hoại Hồng Hoang, lần này chúng ta luận đạo một phen trước đã!” “Ồ?

Luận đạo thế nào?” Đa Bảo nhíu mày, nhưng không từ chối.

Bây giờ đối phương đưa ra bất kỳ khiêu chiến nào hắn cũng không thể từ chối, nếu không thì về khí thế đã thua trước một bậc.

“Ngươi sáng lập Đại Thừa Phật Giáo, có thể đoạt lấy khí vận của Tiểu Thừa Phật Giáo, tất có điểm hơn người.

Vậy thì hôm nay bản tôn sẽ dùng Phật pháp để phân cao thấp với ngươi!” Đạo Kiếp cười nói.

Nhưng lời này vừa nói ra, không chỉ Đa Bảo Như Lai kinh ngạc, ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Phật, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng đều kinh ngạc không thôi.

Thậm chí, các đại năng Hồng Hoang đang quan sát ở đây cũng đều có vẻ mặt cổ quái.

“Cái gì?

Chương 343

Ngươi cho rằng bản tôn đang nói đùa?" Thấy Đa Bảo Như Lai không mở miệng, Đạo Kiếp lại nói: "Bản tôn không xứng?" "Đúng là không xứng!" "Không sai, tự tìm lấy nhục!" "Nếu dựa vào thực lực, có thể chiến thắng Nhiên Đăng Cổ Phật, quả thực sẽ khiến Phật môn chúng ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Nhưng nếu muốn luận Phật pháp với Thế Tôn, quả thực là chuyện cười!" "Ha ha, mèo chó gì cũng xứng luận Phật pháp sao?

Nếu Phật pháp dễ luận như vậy, chẳng phải ai cũng có thể lập Phật giáo sao!" Đa Bảo không nói gì, nhưng có nhiều đệ tử Phật môn không nhịn được bắt đầu chế giễu.

Trong mắt những đệ tử Phật môn này, Vô Cực này không biết lượng sức mình, tự đại, cuồng vọng, cậy mình có chút thực lực mà không biết trời cao đất rộng.

"Người trẻ tuổi a!" Có một vị đại năng Hồng Hoang thế hệ trước đang quan sát ở đây lắc đầu, cũng cảm thấy hoang đường.

"Ha, Đa Bảo phản bội Tiệt giáo, đầu nhập Phật môn quả thực khiến người ta khinh thường, nhưng ta không thể không thừa nhận, Đa Bảo quả thực có đại trí tuệ!" "Vô Cực này quá trẻ, nếu công bằng một trận, có lẽ có cơ hội, rốt cuộc thủ đoạn trước đó quả thực quỷ dị.

Nhưng nếu muốn luận Phật với Đa Bảo?

Thật sự coi mình là toàn năng sao?" Những đại năng Hồng Hoang thế hệ trước này đều cảm thấy cử chỉ này không lý trí, càng khiến cho những người không thích Phật môn, hy vọng Vô Cực có thể vả mặt Phật môn phải lắc đầu thở dài.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng và các đại thần thông giả khác cũng không cho rằng Vô Cực thật sự có thể so sánh với Đa Bảo về Phật pháp.

"Sự lĩnh ngộ của Đa Bảo về áo nghĩa Phật giáo ngay cả bần đạo cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Nhân tộc Vô Cực này cũng có nghiên cứu về áo nghĩa Phật giáo, và có lĩnh ngộ và quan điểm của riêng mình?" Thiên Đình, Đâu Suất Cung, Lão Quân lẩm bẩm.

Hắn là người tạo ra kế hoạch Hóa Hồ Vi Phật, không ai hiểu Đa Bảo hơn hắn.

Vì vậy, việc Nhân tộc Vô Cực này muốn luận Phật với Đa Bảo mới khiến hắn kinh ngạc.

Nếu không phải vì biểu hiện trước đó của Vô Cực khiến hắn cũng kinh ngạc, thậm chí là cực hạn nhập vi khó mà hiểu được, nếu không hắn tuyệt đối chỉ có thể lắc đầu.

Có thể nói, trong Hồng Hoang hiện nay, chỉ có Hồng Quân và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là có vẻ mặt ngưng trọng.

"Được, nếu đạo hữu cũng có kiến giải riêng về áo nghĩa Phật giáo, bần tăng sao có thể không phụng bồi?" Đa Bảo Như Lai gật đầu, không có lý do gì để không đồng ý.

Như vậy càng tốt, nếu dùng Phật pháp để thắng đối phương, thì càng có thể tăng thêm uy vọng của mình.

"Mời!" "Mời!" Hai người lần lượt làm một thủ thế mời, sau đó mỗi người bay lên không.

Dưới chỗ ngồi của Đa Bảo Như Lai hiện ra một đóa kim liên, toàn thân kim quang rực rỡ, sau đầu có vòng hào quang bảy màu bao quanh, cả người trông thần thánh vô cùng.

Mọi người đều nhìn về phía Vô Cực.

Vô Cực mỉm cười, chỉ thấy dưới chỗ ngồi của hắn xuất hiện một đóa hắc liên, sau đầu cũng hiện ra một vòng hào quang, nhưng lại là hào quang màu đen, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu tím sẫm, cả người trông yêu dị vô cùng.

Bất kể là trang phục, khí chất, khí tức, đều hoàn toàn trái ngược với trên người Đa Bảo Như Lai.

"Đó đâu phải là Phật, rõ ràng là Ma!" "Không sai, không phải muốn luận Phật với Thế Tôn sao?

Ý gì đây?

Hối hận, ăn vạ?" Thấy vậy, nhiều đệ tử Phật môn biến sắc, tức giận mắng.

"Đạo hữu, ngươi?" Đa Bảo Như Lai lại biến sắc, ngay sau đó, nổi giận.

Trong mắt hắn, đối phương đang ăn vạ.

Đó đâu phải là Phật, rõ ràng là Ma.

Ngay cả các đại năng ở các nơi đang quan sát trận luận đạo này cũng nhíu mày, nhưng nhanh chóng liền hiểu ra.

"Ta đã nói rồi, làm sao có người lại đi luận Phật với một vị Phật Tổ sáng lập Phật giáo, quả nhiên là giả!" "Không đúng, nhìn kìa!" Lúc này, khí tức trên người Vô Cực lại thay đổi.

Mặc dù vẫn yêu dị vô cùng, nhưng xung quanh thân thể lại hiện ra từng mai phù văn kỳ dị.

Những phù văn này nghe vào tai của nhiều đệ tử Phật môn, lại giống như kinh Phật thực sự, khiến họ như si như say.

Cuối cùng, xung quanh thân thể Vô Cực, hiện ra ba ngàn đóa ma hỏa, trong mỗi đóa ma hỏa đều có một vị Cổ Phật đang bái lạy, đối

tượng bái lạy chính là Vô Cực.

"Ta là Vô Cực Phật Tổ!" Vô Cực mở miệng, giọng nói ầm ầm, chấn động trời đất, khiến khắp nơi trong trời đất đều vang lên phạn âm, giống như quy tắc Đại đạo trong cõi u minh cũng đang giúp hắn xiển thuật áo nghĩa Phật môn.

"Sao có thể?" Lần này không chỉ Đa Bảo Như Lai biến sắc, ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Phật cũng thần sắc biến đổi.

"Ma Phật, tên này…" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật kinh ngạc, khi nhìn lại Vô Cực, trong mắt dường như có một dòng sông thời gian hiển hóa.

Trong đầu hắn hiện ra từng mảnh ký ức đã qua.

Trong thời đại đó, quả thực đã xuất hiện Ma Phật, không ít.

Ma Phật, bây giờ các đại năng và Phật môn đang quan sát trận chiến này cũng đã hiểu ra.

Nhưng lúc này, dị tượng đột biến.

Chỉ thấy Vô Cực vừa rồi không cảm nhận được khí tức, không cảm nhận được tu vi, lúc này trên người lại lan tỏa khí tức đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Điều khiến người ta kinh ngạc và không thể tin được nhất là, khí tức đó lại giống hệt như Đa Bảo Như Lai.

"Sao có thể?" "Không đúng, khí tức của hắn sao lại như vậy?" Thế nhân sao có thể không kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang, bất kỳ tu sĩ nào cũng biết, khí tức của mỗi người đều không giống nhau.

Cho dù tu vi tương đương, bản nguyên tương tự, thậm chí công pháp tu hành cũng giống nhau, nhưng vẫn có sự khác biệt.

“Khí tức của hắn?” Ngay cả Đa Bảo Như Lai đang đối đầu với Vô Cực cũng đồng tử co lại.

“Ầm!” Lúc này, Vô Cực ra tay, khí tức chấn động, hướng về Đa Bảo Như Lai trấn áp.

Lần ra tay này, không giống như lần trước, không dùng cực hạn nhập vi, mà khí tức bộc phát, chấn động hư không, mang theo đủ loại dị tượng, giống như u minh, lại giống như mặt trời chói lọi.

Chương 344

Trong một chưởng, dường như có vạn ngàn Ma Phật đang hát vang phạn âm, niệm động Phật âm, diễn hóa Vô Thượng Phật quốc.

Đa Bảo Như Lai sắc mặt ngưng trọng, thậm chí, đồng tử của hắn cũng co lại, vội vàng ra tay chống đỡ.

Uy lực của một chưởng này không mạnh, nhưng lại ẩn chứa Phật lý chí cao.

Thôi cũng được, rốt cuộc đối phương dám khiêu chiến hắn, không thể nào không biết Phật lý.

Điều khiến Đa Bảo Như Lai không thể tin được nhất là, Phật lý này rõ ràng là Phật lý của hắn, chỉ là bị đảo ngược, nên mới trở nên yêu dị như vậy.

"Ầm ầm!" Hai bên giao thủ, chấn động thương khung, năng lượng kinh khủng quét ra, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Những người quan chiến đều bị một đòn tinh diệu này thu hút, ai nấy đều khen ngợi, đặc biệt là khen ngợi Vô Cực.

Họ không hiểu, ngay cả những đại năng lão làng của Hồng Hoang cũng không hiểu nhiều về Phật lý.

Nhưng các đại năng của Phật môn, cùng với Lão Quân đang đứng ngoài Đâu Suất Cung quan chiến lại sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

Phật lý mà Vô Cực sử dụng, họ tự nhiên cảm nhận được, lại giống hệt như Đa Bảo Như Lai, thậm chí trong sự giống nhau đó, còn mang theo sự tương khắc.

"Lại đến!" Sau một đòn, Đa Bảo Như Lai nghiến răng, lần này chuẩn bị ra tay trước.

Hắn không tin Phật lý, áo nghĩa Phật đối phương đều biết.

Chỉ thấy hắn bảo tướng trang nghiêm, phạn âm vang vọng, từng dải Đại đạo Phật môn từ trên người hiển hóa, diễn hóa đủ loại dị tượng, có Cổ Phật, Bồ Tát, La Hán, Kim Cương, từng vị Phật Đà cấp bậc khác nhau xuất hiện, thiện và ác, an tường và phẫn nộ, càng có một loại sức mạnh giống như phổ độ chúng sinh.

Dưới sức mạnh như vậy, vô số tu sĩ đang quan chiến không tự chủ được rơi vào mê mang, thậm chí có người tu vi thấp, còn có cảm giác muốn quy y ngã Phật.

"Tốt!" Tiếp Dẫn Cổ Phật cười lớn.

Trên mặt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng nở nụ cười.

Tuy nhiên, lúc này, khí tức trên người Vô Cực bỗng nhiên đại biến, trở nên càng thêm âm u kinh khủng.

Ma diễm cuồn cuộn lan tỏa trên người hắn, nhuộm cả bầu trời thành màu đen, ma khí và Phật lực đan xen, đồng thời, từng dải ma đạo từ trên người lan tỏa, trời đất xuất hiện những ma đầu cấp bậc khác nhau.

"Không thể nào!" "...

Ngươi đang tu luyện theo cách của Phật môn ta!" Chỉ thấy từng tôn ma đầu xuất hiện trong trời đất, những ma đầu này giống hệt như Cổ Phật, Bồ Tát mà Đa Bảo Như Lai diễn hóa, chỉ có khí tức là hoàn toàn khác biệt.

"Ta là Quá Khứ Phật!" "Ta là Hiện Tại Phật!" "Ta là Vị Lai Phật!" Trong đó có ba vị Phật Đà không nhìn rõ diện mạo lại mở miệng, niêm hoa mỉm cười, ngay sau đó lộ ra diện mạo, diện mạo của ba người lại chính là Nhiên Đăng, Đa Bảo, Di Lặc.

Điều này khiến sắc mặt của Nhiên Đăng và Di Lặc vô cùng khó

coi.

Hai người quả thực rất giống, khí tức và thần thái cũng rất tương tự, nhưng không biết vì sao, nhìn không thuận mắt, thậm chí trong lòng không khỏi nảy sinh một tia chán ghét.

"Quả nhiên là ma, ma biến hóa vô cùng, khó trách!" Đa Bảo Như Lai thần tình lạnh lùng, nhấc tay đánh về phía Vô Cực, đồng thời mở miệng nói, giọng nói vang dội, Vô Thượng Phật âm truyền khắp Hồng Hoang.

"Đúng là ma, nhìn đây, bản tôn một niệm thành Phật, một niệm thành Ma!" Vô Cực mỉm cười, cũng ra tay.

Cùng với việc hắn ra tay, ba ngàn Phật Ma trong dị tượng sau lưng cũng theo đó ra tay.

Cổ Phật, Bồ Tát, Kim Cương, thậm chí cả Quá Khứ, Hiện Tại, Vị Lai Tam Phật được diễn hóa ra cũng lần lượt ra tay.

"Ầm!" Nhưng ngay khoảnh khắc ra tay, khí chất trên người ba người đại biến, ma khí trong nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là bảo tướng trang nghiêm, thần thánh vô cùng, toàn thân Phật quang rực rỡ, giống như từng vị Phật Đà thực sự.

Ba ngàn Ma Phật, không, phải là ba ngàn Chân Phật cùng với Phật quốc mà Đa Bảo diễn hóa ra chém giết lẫn nhau.

Trời đất xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị, vô số Cổ Phật chém giết trong Phật quốc, mỗi thời mỗi khắc đều có Cổ Phật, Bồ Tát chết thảm, giống như một trận nội loạn của Phật môn.

Trong đó, cùng với việc các Cổ Phật này chém giết, thần thái trên mặt họ được thế nhân nhìn thấy rõ ràng.

Trong phút chốc, họ căn bản không phải là Cổ Phật, mà là từng tên sát thủ, đồ tể.

Điều này khiến sắc mặt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật biến đổi, hét lớn một tiếng: "Đa Bảo!" Đa Bảo bị kinh tỉnh, vội vàng thu chiêu, nhưng chỉ một lúc thất thần, Vô Cực ở đối diện cũng hét lớn một tiếng.

Một tiếng hét này lại giống hệt như tiếng hét của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, trên bầu trời diễn hóa thành một hư ảnh khổng lồ.

Một vị Cổ Phật đang đi trong Hỗn Độn, thân thể khổng lồ, trấn áp Hỗn Độn.

Ngạo nghễ đứng trong Hỗn Độn, nơi hắn đi qua, trời đất sụp đổ, Hỗn Độn phá diệt.

Đồng thời, giọng nói của hắn cũng truyền khắp Hỗn Độn.

"Ta là Phật môn Đạo Quân, hôm nay, Phật đạo sẽ trấn áp tất cả, chư thiên vạn đạo thần phục!" Giọng nói ầm ầm, khiến cho những tu sĩ Hồng Hoang đang quan chiến sắc mặt tái nhợt, trong mắt không khỏi lóe lên vẻ kinh hãi.

Ngay cả Đa Bảo cũng sắc mặt đại biến.

Lúc này, giọng nói của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật biến thành giọng nói của Vô Cực.

"Đa Bảo, đòn cuối cùng, bản tôn sẽ xiển thuật cho ngươi áo nghĩa thực sự của Phật môn, đó là trấn áp tất cả những kẻ không phục, độ hóa tất cả những kẻ không phục, trấn áp tất cả những kẻ không phục, vạn kiếp bất phục tất cả những kẻ không phục.

Ta là Phật, phải tin ta.

Phật bảo ngươi hướng thiện, ngươi phải tin.

Phật bảo ngươi buông đồ đao, ngươi phải buông.

Phật nói thiên địa là bể khổ, muốn độ hóa ngươi.

Phật bảo ngươi quay đầu, không quay đầu, chính là Ma!" "Ma…" "Ma…" "Ma…" "Ma…" Trong khoảnh khắc này, trong đầu Đa Bảo Như Lai chỉ còn lại một âm thanh duy nhất.

Lời của Vô Cực dùng ma âm truyền khắp trời đất, nhưng trong lòng Đa Bảo lại hóa thành Phật âm.

Chương 345

"Ta là ma?

Ta là ma?" Đa Bảo Như Lai lẩm bẩm.

"Không ổn!" Người trong cuộc còn đang mê mang, nhưng bên ngoài đại điện Linh Sơn, Tiếp Dẫn Cổ Phật và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại sắc mặt đại biến.

"Như Lai, tỉnh lại!" Hai người đồng thanh quát lớn.

Thế nhưng, giữa thiên địa lại vang lên một giọng nói khác của hai người.

"Ma…" Giữa trời đất, lời của hai người lại biến thành một câu nói ma quái, đại đạo quỷ dị này khiến vô số tu sĩ dựng cả tóc gáy.

"Phụt!" Cuối cùng, Đa Bảo Như Lai phun ra một ngụm máu tươi, nhưng lại không hề để tâm, thần sắc trở nên hung tợn.

Từng luồng ma khí từ trên người hắn lan tỏa, ma khí càng lúc càng nhiều, khiến vị Đại Phật bảo tướng trang nghiêm vừa rồi dần dần biến thành một tôn Đại Ma sừng sững giữa đất trời.

"Đa Bảo thành ma!" "Hít, Đa Bảo vậy mà thành ma, Vô Cực quá đáng sợ rồi, trong lúc luận Phật lại có thể biến Đa Bảo thành ma!" "Thủ đoạn quỷ dị, vậy mà có thể dẫn dắt giáo chủ Đại thừa Phật giáo thành ma!" Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa vang lên vô số tiếng hít khí lạnh.

Vô Cực và Đa Bảo luận Phật, chẳng ai nghe hiểu chuyện gì, hai bên cũng chỉ giao thủ đơn giản hai lần, mà Đa Bảo đã thành ma.

"Ha ha, tên Đa Bảo kia bại rồi?" "Không, là Phật môn bại rồi, Thế Tôn của Phật môn đều thành ma, cũng chứng tỏ áo nghĩa của Phật

môn không bằng ai, không chịu nổi một đòn!" "Không chịu nổi một đòn, vị Vô Cực tiền bối này quá đáng sợ rồi!" Những tu sĩ có ác cảm với Phật môn đều cất tiếng cười to.

"Đa Bảo vậy mà bại?" "Đa Bảo sư huynh bại rồi, tốt quá!" Cùng lúc đó, các đệ tử Tam giáo cũng kinh ngạc vô cùng, đám đệ tử Tiệt giáo thì ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

"Thủ đoạn…" Ngoài Đâu Suất Cung, Lão Quân co rụt đồng tử.

Trong Thiên Đạo Cung, thần sắc Hồng Quân càng thêm ngưng trọng, thậm chí trong mắt còn lóe lên một tia sát ý.

"Ha ha, ta biết ngay Vô Cực sẽ thắng mà!" "Ha, không hổ là hóa thân của Đạo Tôn, cho dù chỉ là một cỗ hóa thân cũng vẫn vô địch, xem đi, Thế Tôn của Phật giáo, Như Lai cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, vậy mà thành ma!" "Đạo Tôn vô địch, Vô Cực uy vũ!" "Ha ha!" Trong thánh địa Nhân tộc, vang lên một tràng hoan hô.

Thậm chí, ở các nơi trong Nhân tộc, trong hoàng triều Nhân tộc, những người vốn đang lo lắng cũng đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng chấn động không thôi.

Nhân Hoàng đương thời cùng các quan viên hoàng triều cũng vô cùng kinh ngạc, không ai là không kinh hãi trước thủ đoạn khủng bố của vị trí giả Nhân tộc này.

Cũng vậy, những người Nhân tộc trên Thiên Đình cũng thế, vì Vô Cực, vì Nhân tộc mà cảm thấy kiêu ngạo.

Dù sao lần này khiêu chiến Phật môn, Vô Cực dùng thân phận Nhân tộc, vậy nên khi chiến thắng Phật môn, tất cả người của Nhân tộc đều cảm thấy có thể diện.

"Ranh con!" "Ma đầu, chớ có mê hoặc!" Thế nhưng người của

Phật môn lại đại nộ.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, ừm, bây giờ đã thay thế Bồ Đề Đạo Nhân, trở thành tân Bồ Đề Đạo Nhân, Chuẩn Đề không thể nhịn được nữa, trực tiếp ra tay từ trong bóng tối.

Chuẩn Đề Thánh Nhân mặc dù bây giờ không còn là Thánh Nhân, nhưng kinh nghiệm và cảm ngộ vẫn còn đó, một kích vẫn khủng bố như vậy, vượt qua Chuẩn Thánh, có thể sánh với một kích của Bán bộ Hỗn Nguyên.

"Sư đệ lỗ mãng!" Tiếp Dẫn Cổ Phật sắc mặt biến đổi, muốn ngăn cản, lại bị Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật chặn lại.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật trầm giọng nói: "Người này rất quỷ dị, nghi là Sử Tiền Đạo Quân, để Chuẩn Đề sư tôn thử một chút cũng được!" "Ầm!" Một kích Bán bộ Hỗn Nguyên chấn động thiên địa, khiến thương khung biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Một kích như vậy đột nhiên xuất hiện giữa đất trời, dọa tất cả mọi người giật nảy mình.

Ánh sáng kinh khủng xuyên thấu đất trời, nghiền nát vô số tinh thần, khiến pháp tắc vỡ vụn, thời không vặn vẹo, trong nháy mắt giáng xuống đầu Vô Cực.

"A, có người đánh lén!" "Vô Cực đạo hữu cẩn thận!" "Thật không biết xấu hổ!" Các đại năng kinh hô, cũng không ngờ lúc này lại có người đánh lén, trong nháy mắt liền nghĩ đến Phật môn.

Chỉ là hiện tại ngoài đại điện Linh Sơn, Tiếp Dẫn Cổ Phật và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đều ở đó, căn bản không ra tay, vậy thì là ai?

Uy lực của đòn tấn công vậy mà mơ hồ đạt đến trình độ Bán bộ Hỗn Nguyên, khiến thế nhân kinh hãi.

"Đánh lén bản tôn?

Trò vặt!" Thế nhưng, đối mặt với cú đánh lén của Chuẩn Đề, Vô Cực chỉ mỉm cười, mở miệng nói: "Nhất sa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề!" Theo tiếng nói của hắn, một chuỗi Phật châu từ trong tay bay ra, Phật châu vừa đúng một trăm linh tám hạt.

Khi Phật châu bay ra, từng hạt Phật châu nhanh chóng hóa lớn bằng tinh thần, rồi trên tinh thần lại diễn hóa thế giới, sinh linh, chư thần Phật Đà.

"Ầm ầm!" Một trăm linh tám hạt tinh thần tựa như thế giới va chạm với đòn tấn công lén lút, đánh nát từng mảng hư không, từng mảng thời không bị hủy diệt.

Ngay sau đó, một bóng người chật vật từ trong hư không ngã ra.

"Bồ Đề Đạo Nhân, ra tay đánh lén!" "Quả nhiên là người của Phật môn, thật không biết xấu hổ!" "Vô sỉ!" Thấy vậy, sắc mặt vô số tu sĩ trở nên khó coi.

Sắc mặt khó coi tương tự còn có người của Phật môn, bao gồm cả Tiếp Dẫn Cổ Phật.

Sắc mặt khó coi là vì Chuẩn Đề đánh lén thì cũng thôi đi, nhưng đánh lén bị bại lộ, lại không làm đối phương bị thương một chút nào, chẳng phải là lấy đá ghè chân mình sao?

Điều khiến Tiếp Dẫn Cổ Phật kinh ngạc nhất là, một trăm linh tám hạt Phật châu mà Vô Cực vừa nhận ra, rồi diễn hóa thế giới, rõ ràng là thủ đoạn của hắn, tại sao đối phương lại biết?

Mộng trung chứng đạo, diễn hóa một trăm linh tám thế giới là do bản tôn Tiếp Dẫn Thánh Nhân độc sáng, chưa từng truyền cho bất kỳ ai.

Tiếp Dẫn Cổ Phật không hiểu, nhưng lúc này cũng không còn cách nào để ý, điều nên để ý là, lần này mất mặt quá lớn rồi.

Chuẩn Đề đánh lén không thành, bị đánh bay ra ngoài, trước mặt toàn thiên hạ, e rằng giờ phút này đang bị vô số đại năng Hồng Hoang và Tam giáo cười nhạo.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Lúc này Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật không thể không đứng ra, bây giờ cơ bản đã xác định Vô Cực này là một vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nếu không tuyệt đối sẽ không quỷ dị như vậy.

Chỉ là hắn sống đã quá lâu, gần như biết hết các Sử Tiền Đạo Quân từ thời đại này đến thời đại khác, nhưng hắn khẳng định, tuyệt đối không quen biết đối phương.

Hoặc có thể là quen biết, nhưng đã thay hình đổi dạng.

Còn một điểm, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng rất lạ, đó là đối phương đã là Đạo Quân chuyển thế, nhưng trên người lại không có chút khí tức Đạo Quân nào.

Mặc dù Đạo Quân chuyển thế cũng giống như sinh linh bình thường, nhưng bản nguyên Đạo Quân khắc sâu trong chân linh sẽ không biến mất, người khác, dù là Thánh Nhân cũng khó phát hiện, nhưng không thể giấu được những Đạo Quân chuyển thế khác.

"Nhân tộc Vô Cực, là ta!" Vô Cực từ trên trời từng bước đi xuống, con sư tử đen dưới tọa hạ đã biến mất không thấy, ma khí và Phật quang trên người cũng từ từ tiêu tán, một lần nữa khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Chương 346

Hắn đi thẳng đến trước mặt Đa Bảo, nhàn nhạt nói: "Chịu cược chịu thua, hôm nay bản tôn sẽ mang ngươi đi, trấn áp năm trăm năm, năm trăm năm này, mượn vị trí Thế Tôn Như Lai của ngươi một chút vậy!" Nói xong, hắn liền một tay tóm lấy Đa Bảo đã nhập ma, chuẩn bị rời đi, mặc cho Đa Bảo giãy giụa cũng không hề sợ hãi.

Lúc này, các đại năng vẫn luôn quan sát trận luận Phật mới hoàn hồn.

"Hay!" "Hít, vị này quá mạnh rồi, không những trấn áp Đa Bảo, mà còn dễ dàng phá được cú đánh lén của Bồ Đề Đạo Nhân!" "Hình như, hắn muốn trấn áp Đa Bảo năm trăm năm, Phật môn có cho phép không?" "Ta thấy e rằng sẽ có xung đột, dù sao Đa Bảo cũng là Như Lai của Phật môn, đại diện cho thể diện của Phật môn, một khi bị trấn áp, Phật môn không chỉ tổn hại thể diện, mà khí vận cũng sẽ trôi đi!" Các đại năng đều cảm khái không thôi, nếu để họ biết người vừa đánh lén Vô Cực không phải là Bồ Đề Đạo Nhân thật sự, mà là bản tôn Chuẩn Đề Thánh Nhân, thì không biết sẽ thế nào?

"Ha ha, ta đã nói rồi, một tên Đa Bảo quèn, sao có thể tranh phong với hóa thân của Đạo Tôn?" "Đích thực, Đạo Tôn là vô địch, dù là hóa thân của Đạo Tôn cũng vô địch như vậy!" "Nếu không phải Vô Cực muốn che giấu thân phận, ta đã đến cổ vũ cho Vô Cực rồi!" Tại thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân Thị và những người khác đều tươi cười, so với họ thì những người quan chiến là bình tĩnh nhất.

Ai nấy đều uống linh trà, ăn linh quả, thật là khoái hoạt, căn bản không cần lo ai thắng ai thua, đúng vậy, căn bản là chuyện không có gì hồi hộp.

“Đa Bảo sư huynh bại rồi, sắp bị trấn áp?” “Thật không ngờ, Vô Cực của Nhân tộc lại mạnh đến thế, ngay cả Đa Bảo sư huynh thực lực đại tăng, ngưng tụ khí vận Phật môn cũng không phải đối thủ!” “Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ cần Đa Bảo sư huynh bị trấn áp, ta liền có cơ hội khuyên huynh ấy quay về Tiệt giáo!” Một đám đệ tử Tiệt giáo thần sắc phức tạp, cũng không biết nên vui hay nên giận.

“Đứng lại!” Nhưng quả thật như các đại năng đã đoán, Vô Cực tóm lấy Đa Bảo, muốn rời đi, Phật môn tự nhiên sẽ không cho phép.

Tiếng quát lớn là do Tiếp Dẫn Cổ Phật phát ra.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn Cổ Phật, Chuẩn Đề, còn có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, thậm chí cả Nhiên Đăng, Từ Hàng và một đám cường giả Phật môn khác lần lượt chặn trước mặt Vô Cực.

“Phi, ta đã đoán rồi, Phật môn thật không biết xấu hổ!” “Đoán à, ta còn không cần đoán, Phật môn hoàn toàn kế thừa tính nết của Chuẩn Đề Thánh Nhân, sao có thể cho phép chịu thiệt!” “Lần này có trò hay để xem rồi, cũng không biết Vô Cực của Nhân tộc có thể đối phó được cả Phật môn hay không!” Các đại năng cười lạnh liên tục, đối với hành vi của Phật môn thì châm chọc không thôi.

“Ầm!” Nhưng đúng lúc này, một cỗ khí tức kinh khủng từ trên không trung Nhân tộc bộc phát, khí tức hung mãnh, lay động thương khung, khiến thiên địa phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Ngay sau đó, một tôn đế ảnh vĩ ngạn hiện hóa trên bầu trời, đầu đội trời, chân đạp đất, đại đế chi uy lan tỏa.

“Nhân Hoàng Đế Tân!” Các đại năng kinh hô, mặc dù chỉ là pháp tướng, nhưng đều có thể nhận ra, chính là Nhân Hoàng Đế Tân đã nhiều năm không xuất hiện.

Nhân Hoàng Đế Tân, là một vị tồn tại vĩ đại của Nhân tộc sau Tam

Hoàng Ngũ Đế, đã lãnh đạo hoàng triều Nhân tộc quật khởi, rồi công lên Thiên Đình, đuổi Hạo Thiên Đại Đế ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, phù trì Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn lên ngôi.

Nhiều người nghi ngờ Nhân Hoàng Đế Tân là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nhưng vẫn luôn không có chứng cứ, Nhân Hoàng Đế Tân cũng không rời khỏi Nhân tộc để đến Hỗn Độn tinh vực, mà vẫn luôn tọa trấn trong Nhân tộc.

Hiện tại, khí tức mà Đế Tân thể hiện ra rõ ràng là Bán bộ Hỗn Nguyên, khiến vô số đại năng Hồng Hoang thần tình vô cùng kiêng kỵ.

Lúc này, Đế Tân hiện hóa pháp tướng, uy áp thiên địa, khí tức lại hướng về phía tây bao trùm, rõ ràng, là đang biểu thị thái độ của mình.

"Nhân Hoàng Đế Tân!" Tiếp Dẫn Cổ Phật và Chuẩn Đề sắc mặt hơi biến đổi.

Nếu là trước đây, Chuẩn Đề sẽ không để một vị Bán bộ Hỗn Nguyên vào mắt, nhưng bây giờ thánh nhân đạo quả đã rơi rụng, chỉ còn Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên không dám coi thường một vị Bán bộ Hỗn Nguyên, huống chi đối phương còn là Nhân Hoàng.

"Đế Tân!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng thần sắc ngưng trọng, tại đây chỉ có hắn biết, Đế Tân xác thực là Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nhưng lại không biết thân phận cụ thể của đối phương.

Đế Tân xuất hiện, đã cho thấy hắn đứng sau lưng Vô Cực, tự nhiên khiến một đám người Phật môn thần sắc ngưng trọng.

Thế nhưng, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

"Ầm!" Đúng lúc này, trên bầu trời Huyết Hải đột nhiên bùng phát vô tận sát lục chi khí, một cây huyết sắc trường thương xé rách hư không, từ vô tận Huyết Hải bay ra, cắm xuống dưới chân Linh Sơn.

Trường thương chỉ cao hơn một người, thân thương đen kịt, mũi

thương màu máu, bị cắm dưới chân Linh Sơn, từ trên đó tỏa ra sát cơ kinh khủng, dù cách rất xa, vẫn có vô số đệ tử Phật môn phun máu, bị sát lục chi khí làm bị thương.

"Thí Thần Thương?" "Minh Hà…" Tiếp Dẫn Cổ Phật và những người khác sắc mặt vô cùng khó coi, tự nhiên biết Thí Thần Thương là pháp bảo của Đạo Kiếp, sau đó đã ban cho Minh Hà.

Hiện tại Huyết Hải bạo động, Thí Thần Thương giáng lâm, hiển nhiên, Minh Hà Lão Tổ cũng đã nhắm vào Phật môn.

"Thật khổ, vì sao đều nhắm vào Phật môn của ta!" Tiếp Dẫn Cổ Phật thần sắc đau khổ.

Chuẩn Đề cũng nắm chặt hai tay, sắc mặt vô cùng khó coi, chủ yếu nhất là uất ức.

Trước đây, sao hắn lại để những kẻ này vào mắt, bây giờ rơi rụng thánh vị, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người này kiêu ngạo.

Đế Tân và Minh Hà, hai vị này bây giờ đều là những đại thần thông giả lừng lẫy trong Hồng Hoang, tồn tại ở cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên.

Có hai vị đứng sau lưng, tất cả mọi người đều biết, Phật môn muốn giữ lại Vô Cực hiển nhiên là không thể được nữa.

Trừ phi Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại một lần nữa bùng nổ, sử dụng Đạo Quân chi bảo?

Nhưng có chuyện lần trước, không ai tin Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật sẽ làm như vậy, dù sao cái giá phải trả quá lớn, mà trong Hồng Hoang cũng không chỉ có một vị Đạo Quân chuyển thế.

Quan trọng nhất là, Đạo Tổ và Đạo Tôn đều ở đây.

Đối với việc Đế Tân và Minh Hà đứng ra, Vô Cực chỉ mỉm cười,

quay đầu nhìn về phía ba vị đại lão của Phật môn, nói: "Đừng vội, sau này có khối thời gian để chơi đùa.

Hồng Hoang đang mở rộng, khí vận đang mạnh lên, không chỉ Phật môn cần khí vận, mà bất kỳ ai cũng cần!" "Hôm nay, bản tôn chỉ mở màn cho lượng kiếp khí vận mới, ngày tháng sau này còn dài!" Nói xong, Vô Cực liền tóm lấy Đa Bảo đã nhập ma rồi đạp không rời đi.

Lần này, ba vị đại lão của Phật môn không ngăn cản, không phải không muốn, mà là không dám.

Hiện tại Phật môn đang ở đầu sóng ngọn gió, một chút sơ sẩy, có thể sẽ bị người ta vây công, đặc biệt là câu nói cuối cùng của Vô Cực, hiển nhiên là dụng tâm khó lường.

Câu nói đó vừa thốt ra, những người vốn không tranh đoạt khí vận, e rằng cũng sẽ động lòng.

"Chúng ta đi!" Cuối cùng, ba vị đại lão Phật môn lạnh lùng liếc nhìn một cái, rồi dẫn theo một đám đệ tử Phật môn rời đi.

Ngay sau đó, khắp nơi trong Hồng Hoang bùng nổ một trận hoan hô.

Những người hoan hô này, tự nhiên đều là những người xem Phật môn không vừa mắt, hoặc đã đắc tội với Phật môn, và còn có người của Huyền môn.

Trong Tam giáo, đại đa số đệ tử đều hả giận, chỉ có một số ít thần sắc phức tạp.

Trong những ngày tới, thế nhân có thể tưởng tượng, Phật môn tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng bị người ta chế nhạo.

Dù sao lần này thể diện của Phật môn mất quá lớn, bị một người đánh lên tận núi, đem Phật môn ấn xuống đất ma sát, ngay cả Thế Tôn Như Lai cũng bị bắt đi.

Đương nhiên, ảnh hưởng lớn nhất là khí vận của Phật môn.

Thế Tôn Như Lai bị bắt đi trấn áp, đủ để khí vận Phật môn tổn thất nặng nề, nếu không thể nhanh chóng vãn hồi, Phật môn đại hưng sẽ càng thêm khó khăn.

Chương 347

Không lâu sau, chuyện này liền truyền khắp cả Hồng Hoang.

Trước đó, những người ở hiện trường, hoặc có thể quan sát trận chiến ở Linh Sơn, chỉ có các đại năng Hồng Hoang, dù sao Hồng Hoang quá lớn, tu sĩ bình thường căn bản không biết.

Bây giờ tin tức lan truyền, chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi, cả Hồng Hoang đều biết, đồng thời, đại danh của Vô Cực Nhân tộc cũng vang dội khắp Hồng Hoang, được thế nhân ca tụng là một thế hệ đại thần thông giả đỉnh cấp mới.

Đối với Nhân tộc, họ càng thêm phấn khích.

Nhân tộc xuất hiện một vị đại thần thông giả như vậy, tự nhiên là vui mừng.

"Ầm ầm!" Một ngày nọ, một ngọn núi có hình dạng năm ngón tay từ trên trời giáng xuống, trấn áp một vị Phật Đà thân hình béo mập dưới chân núi.

Vị Phật Đà bị trấn áp chính là Đa Bảo Như Lai, ngọn núi năm ngón tay đè lên hắn là do pháp lực của Vô Cực hóa thành.

Hồng Hoang lại một lần nữa chấn động, vô số tu sĩ kinh ngạc, đều lần lượt tán thán đại thần thông và sự gan dạ của Vô Cực.

Trấn áp Thế Tôn Như Lai, Vô Cực đã triệt để đắc tội với Phật môn.

Nhưng đối với Phật môn, việc Thế Tôn Như Lai bị trấn áp, quả thực là một sự sỉ nhục, khiến một đám đệ tử Phật môn lửa giận ngút trời.

Nhiều đệ tử Phật môn thỉnh nguyện, xuất động sức mạnh của

Phật môn để diệt sát Vô Cực, nhưng lại bị ba vị đại lão của Phật môn từ chối.

Không phải không muốn, mà là không có năng lực.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật kiêng kỵ một khi ra tay, sẽ có những Đạo Quân chuyển thế khác xuất hiện, giống như Vạn Ma Chi Sơ lần trước.

Hơn nữa, vị ở trên Tam Tiên Đảo kia, cũng vô cùng kiêng kỵ.

Cứ như vậy, Như Lai bị trấn áp, Phật môn lại không có động tĩnh gì, khiến các tu sĩ Hồng Hoang cho rằng Phật môn thật sự đã sợ, chỉ cần thực lực đủ mạnh, đủ để khiến Phật môn phải nhún nhường.

Đương nhiên, họ không có thực lực và khí phách như Vô Cực, nhưng làm khó Phật môn một chút thì không thành vấn đề.

Thế là, trong năm trăm năm tiếp theo, không ngừng có các tộc, và các tu sĩ của các thế lực lớn gây sự với Phật môn, đặc biệt là đệ tử Huyền môn, các tu sĩ nhất mạch Tử Tiêu Cung.

Nhưng không thể không nói, một lượng kiếp Phật môn đại hưng không phải chuyện đùa, mặc dù Phật môn không ngừng bị các tu sĩ Hồng Hoang đả áp, nhưng vẫn phát triển nhanh chóng.

Đặc biệt là trong giới phàm nhân và tu sĩ cấp thấp, những phàm nhân và tu sĩ cấp thấp này, ai cho họ lợi ích, ai cho họ trường sinh thì họ tín phụng người đó.

Phật môn giỏi nhất là lừa gạt, tự nhiên tín đồ ngày càng nhiều.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong Hồng Hoang đang tranh đoạt, trong ngoại Hỗn Độn cũng đang tranh đấu, tàn khốc vô cùng, cả ngoại Hỗn Độn gần như đã trở thành một bãi thí luyện cỡ lớn.

Di tích, cổ lộ, Hỗn Độn hung thú đều là đối tượng thí luyện.

Từ mấy trăm năm trước, khí tức đại đạo lan tỏa trong Hỗn Độn ngày càng nồng đậm, đại đạo pháp tắc cũng ngày càng rõ ràng, khiến việc tu luyện trở nên dễ dàng hơn.

Đồng thời, những người tham gia thí luyện sau nhiều năm cũng dần dần phân chia thành ba đại trận doanh.

Thứ nhất là trận doanh Sử Tiền Đạo Quân, trận doanh này lớn nhất, trong đó không chỉ có các Đạo Quân mục nát, mà còn có các Đạo Quân chuyển thế.

Thứ hai là Ma Thần nhất mạch, Ma Thần nhất mạch lấy Thời Thần và Dương Mi làm tôn, quy tụ rất nhiều Hỗn Độn Ma Thần.

Thứ ba là Hồng Hoang nhất mạch, nhất mạch này cũng phức tạp nhất, trong đó có Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, Ngũ Âm nương nương, Đông Hải nhất mạch.

Tiếp theo là Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Bồ Đề, Hạo Thiên, Dao Trì.

Vì Chuẩn Đề vẫn lạc, chuyển thế Hồng Hoang, Bồ Đề đã thay thế Chuẩn Đề.

Đương nhiên, Bồ Đề vốn là hóa thân của Chuẩn Đề, nên cũng như nhau.

Hạo Thiên và Dao Trì không quay về Hồng Hoang, nhiều năm như vậy đi theo Tam Thanh tu hành, tìm kiếm cơ duyên, cũng đã thành công đột phá Hỗn Nguyên.

Đương nhiên, cái giá phải trả là từ nay về sau lấy Tam Thanh làm chủ, chính xác hơn là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trận doanh Hồng Hoang khá phức tạp, lúc hợp lúc tan, một khi gặp nguy hiểm, hoặc đối mặt với Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma

Thần, liền sẽ liên hợp, lúc đó sẽ không còn Đông Hải nhất mạch và Tử Tiêu Cung nhất mạch.

Khi không có ngoại địch, cũng sẽ tranh phong tương đối.

Điều duy nhất khiến người ta kỳ quái là, nhiều năm như vậy, kể từ lần trước, Đạo Kiếp lại biến mất không thấy, từ đó về sau không bao giờ xuất hiện, không ai biết đã đi đâu.

Thậm chí, để tìm kiếm Đạo Kiếp, Phục Hy và những người khác đã tìm đến Vọng Thư, để Vọng Thư nhờ các vị Sử Tiền Đạo Quân giúp tìm kiếm.

Thế nhưng, ngay cả Vọng Thư cũng không thể suy tính ra, nhưng có thể khẳng định, Đạo Kiếp chưa chết.

Điều này cũng khiến Đông Hải nhất mạch vừa lo lắng, vừa thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần chưa chết, mọi thứ đều có hy vọng.

Nhưng họ không biết rằng, những năm qua, Đạo Kiếp vẫn luôn bị nhốt ở một nơi.

Nơi này không phải là di tích sử tiền, cũng không phải là cấm địa trong Hỗn Độn, mà là một nơi đặc thù.

Năm đó, khi ở Hồng Hoang, Đạo Kiếp vô tình chạm vào một điểm yếu thời không, thông đến mặt tối của Hỗn Độn, cuối cùng đã mưu tính đưa Đế Tuấn và Thái Nhất vào đó.

Lần này, bản thân Đạo Kiếp định đi xem thử, nhưng tại điểm yếu thời không đó, đã xảy ra biến cố, rơi vào một không gian kỳ dị.

Một không gian màu đỏ như máu, không có đại đạo, không có quy tắc, càng không có Hỗn Độn chi khí và linh khí.

Ở đây chỉ có máu tươi, tịch diệt và thiên nhân ngũ suy, còn có từng

chiếc quan tài khủng bố.

Không gian này tựa như mê cung, Đạo Kiếp bị nhốt nhiều năm như vậy, gần đây mới tìm được vị trí trung tâm của không gian huyết sắc.

Chương 348

Lúc này, Đạo Kiếp thần sắc ngưng trọng đứng ngoài một tế đàn, trên tế đàn trước mắt là một chiếc quan tài đen kịt.

Chiếc quan tài này vô cùng to lớn, so với những chiếc quan tài nhỏ khác, không chỉ lớn hơn, mà màu sắc cũng khác.

Đạo Kiếp không dám đến gần, bởi vì trên chiếc quan tài này hắn cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm.

Khí tức này nguy hiểm hơn những chiếc quan tài huyết sắc khác gấp bội.

Đạo Kiếp phát hiện, đại đạo bên trong chiếc quan tài này tương liên với cả không gian huyết sắc, muốn ra ngoài, phải bắt đầu từ chiếc quan tài này.

Tròn một nghìn năm, Đạo Kiếp không hề chạm vào quan tài, vẫn luôn quan sát, cuối cùng phát hiện, những chiếc quan tài này căn bản không phải bị người ta trấn áp, mà là có người đang tự mình phong ấn.

Thật kinh khủng, chiếc quan tài này đang tự phong ấn một tồn tại đáng sợ.

"Ông~!" Đúng lúc này, chiếc quan tài khổng lồ trên tế đàn đột nhiên chấn động một cái, từ từ mở ra một khe hở.

Điều này khiến Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, vội vàng lùi lại.

"Có người xâm nhập, lẽ nào qua vô số thời đại rồi, mấy lão bất tử trong Hỗn Độn Hải kia vẫn chưa từ bỏ ý định sao?" Một giọng nói tang thương xa xưa từ trong quan tài cổ truyền ra, tựa như vượt qua vạn cổ thời không, trải qua bao biến thiên của năm tháng.

Ngay sau đó, một bóng ảnh hư ảo từ trong quan tài khổng lồ bước ra, đứng trên quan tài, nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Hử, vậy mà chỉ là một con kiến Hỗn Độn Cảnh, ngay cả Đạo Quân cũng không phải?" Nhưng khi bóng ảnh hư ảo cảm nhận được khí tức trên người Đạo Kiếp, thì vô cùng kinh ngạc và khó hiểu.

"Con kiến?

Ngươi là ai?" Đạo Kiếp cười lạnh một tiếng, cũng không để ý, đám người sử tiền này ai nấy đều tự đại quen rồi, hắn đã quen từ lâu.

"Bản quân là ai, sinh linh của vùng đất tội ác các ngươi không có tư cách biết!" Bóng ảnh lắc đầu, rồi đưa đại thủ ra tóm về phía đầu Đạo Kiếp, lạnh lùng nói: "Để bản quân xem ký ức của ngươi, xem bây giờ là thời đại nào, ai đang thống trị Hỗn Độn Hải, còn mấy lão quái vật kia bây giờ ra sao rồi!" Người tàn nhẫn không nói nhiều, bóng ảnh hư ảo này hiển nhiên không có ý định nói chuyện với Đạo Kiếp, vậy mà trực tiếp động thủ sưu hồn.

Đạo Kiếp tức đến bật cười, hắn đã gặp kẻ kiêu ngạo, như Vạn Ma Chi Sơ, nhưng chưa từng gặp kẻ kiêu ngạo đến thế này.

Đối với loại lão bất tử này, Đạo Kiếp sẽ không khách khí, trực tiếp hóa thân Tịch Diệt, ném Tịch Diệt Thiên Luân ra, trong nháy mắt phá diệt đại thủ của đối phương.

"Tịch diệt chi lực, sao có thể?" "Tịch Diệt Lão Quỷ…" Trong khoảnh khắc, bóng ảnh kinh hô, Đạo Kiếp rõ ràng cảm ứng được tàn niệm này đang bất ổn.

"Nhớ kỹ, bản tôn là Đạo Kiếp, không phải Tịch Diệt Lão Quỷ!" "Ầm!" Ngay sau đó, Đạo Kiếp lại ra tay, hắn không có thói quen bị động chịu đòn.

Sức mạnh Tịch Diệt cuồn cuộn lan tỏa, sức mạnh thiên nhân ngũ

suy hung mãnh, tử vong, trớ chú, hủy diệt, hỉ nộ ai lạc, đủ loại cảm xúc tiêu cực bùng nổ trong không gian huyết sắc.

Theo sự bùng nổ của sức mạnh Tịch Diệt, cả không gian vang lên từng tiếng bi ca, như hoàng hôn của chư thần, thế giới hủy diệt, vô số thần Phật tọa hóa.

"Tịch diệt, bản quân căm hận nhất là tịch diệt!" "Hống, chết đi cho ta!" Đối mặt với công kích của Đạo Kiếp, hư ảnh gào thét, vậy mà biến lớn vô hạn, cuối cùng hóa thành một con quái vật huyết sắc.

"Ầm!" Ngay sau đó, một cỗ khí tức kinh khủng từ trên người nó bộc phát, cỗ khí tức này chí cường, vĩ ngạn, cho người ta một loại ý chí vô địch, dù là Đạo Kiếp trong nhất thời cũng không thể phân biệt được cỗ khí tức này thuộc về đại đạo nào.

"Chư thiên vĩnh hằng!" "Tịch Diệt, ngươi tưởng bản quân tự mình phong ấn ở đây mà không có chuẩn bị sao?

Từng thời đại, Chư Thiên Vạn Giới của ta đã bỏ ra vô số nỗ lực, cuối cùng đã để ta sáng tạo ra sức mạnh khắc chế tịch diệt, xem đây!" Tiếng nói vừa dứt, bóng ảnh quái vật kia đột nhiên đứng yên bất động, tựa như hóa thành cõi chết, nhưng ngay sau đó, từ trên người nó lại lan tỏa một cỗ khí tức, tựa như thiên địa vĩnh hằng, vạn vật bất hủ.

Vạn vật bất hủ, chư thiên vĩnh hằng, trong khoảnh khắc, bóng ảnh quái vật đầu kia tựa như hóa thành sinh linh vĩnh hằng thật sự, thiên địa không thể diệt, đại đạo không thể phá, thế gian không có bất kỳ sự vật, bất kỳ đại đạo nào có thể hủy diệt nó.

Đạo Kiếp cảm giác được, điều này khiến hắn kinh ngạc, cũng là lần đầu tiên sức mạnh Tịch Diệt bị vô hiệu.

Phải biết rằng, dù là khi đối mặt với Sử Tiền Đạo Quân, sức

mạnh Tịch Diệt vẫn vô cùng khủng bố, khiến Sử Tiền Đạo Quân kiêng kỵ, thậm chí là sợ hãi.

"Rốt cuộc là tồn tại dạng gì?

Vĩnh hằng, thật sự có vĩnh hằng sao?

Không, bản tôn không tin!" Đạo Kiếp lắc đầu, ngay lập tức phủ định cách nói này, hắn chưa bao giờ cho rằng thế gian thật sự có vĩnh hằng.

Thiên địa có luân hồi, Đạo Quân cũng sẽ mục nát, ngay cả đại đạo, hắn cũng không cho rằng có thể trường tồn.

Cũng chính vì như vậy, đạo của hắn trở thành Luân hồi đại đạo, chư thiên luân hồi, vạn vật luân hồi, đại đạo luân hồi, thậm chí là Hỗn Độn luân hồi.

Sinh và tử là sinh linh luân hồi, chư thiên đản sinh và hủy diệt là thiên địa luân hồi, hắn cũng định nghĩa là tiểu luân hồi và đại luân hồi.

Tịch diệt chi đạo chỉ là một phần của đại luân hồi, phần còn lại là sáng sinh.

Sáng sinh và tịch diệt tạo thành một đại luân hồi, đó chính là đạo của Đạo Kiếp.

Thế nhưng, một khi thế gian thật sự có vĩnh hằng, vậy thì đối với đạo tâm của Đạo Kiếp sẽ là một đả kích chưa từng có.

Phủ định đạo của hắn.

Nếu có vĩnh hằng, sáng sinh và tịch diệt, thậm chí là đại luân hồi căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Cho nên, dù thế nào đi nữa Đạo Kiếp cũng sẽ không tin thế gian thật sự có vĩnh hằng, nếu có, hắn cũng sẽ hủy diệt, đem vĩnh hằng tịch diệt.

“Kiệt kiệt!” Lúc này, quái vật huyết sắc phát ra tiếng cười lạnh hung tợn, nói: “Thấy chưa, đây chính là thành quả nỗ lực của Chư Thiên vô số thời đại, bản quân gọi nó là vĩnh hằng chi lực, vạn vật không thể tổn thương, dù là Tịch diệt khiến vô số Đạo Quân và Nguyên Quân kiêng kỵ, cũng có thể khắc chế!” “Bản quân không biết ngươi không phải Tịch Diệt Lão Quỷ, hay là người thừa kế của hắn, nhưng hôm nay, ngươi đã định thất bại.

Cút đi, trở về chờ đợi, đợi đến tương lai không xa, bản quân từ trong phong ấn bước ra, tất nhiên sẽ dẫn dắt Chư Thiên Vạn Giới bước vào Hỗn Độn Hải, triệt để hủy diệt đám ác ma các ngươi, trả lại cho Chư Thiên một sự yên bình!” Mỗi một câu nói của quái vật huyết sắc, đều khiến Đạo Kiếp ngẩn người, những lời này hiển nhiên chứa đựng rất nhiều thông tin, những bí mật kinh người, có thể ngay cả đại đa số Sử Tiền Đạo Quân cũng không biết.

Đạo Kiếp thử lùi lại, thế nhưng, quái vật huyết sắc lại mặc cho hắn lùi lại, khiến Đạo Kiếp nheo mắt, rồi dừng bước.

Hắn cười lạnh nói: “Nếu ngươi tự cho mình lợi hại như vậy, thành quả của Chư Thiên vĩ đại như vậy, vì sao không ra tay diệt sát bản tôn?

Lẽ nào ngươi không nhìn ra bản tôn hiện tại đang trong kỳ suy yếu?” Câu nói này là thăm dò, hắn tự nhiên không biết Chư Thiên, càng không biết cái gọi là thành quả vĩnh hằng mạnh đến đâu.

“Hừ, ngươi quá yếu rồi.

Nếu là ở thời kỳ đỉnh phong, bản quân tự nhiên sẽ phá phong cùng ngươi một trận, thậm chí là diệt sát ngươi, nhưng bây giờ ngươi không có tư cách để bản quân ra tay!” Quái vật hư ảnh bĩu môi, thần sắc khinh thường nói.

Chương 349

Thế nhưng, những lời này lọt vào tai Đạo Kiếp, lại đều cảm thấy là hư trương thanh thế.

Đối mặt với kẻ địch, kẻ đại địch từ sử tiền, vô số thời đại đều chưa diệt được, sao có thể tìm kiếm một trận chiến công bằng?

Gặp phải tình huống này, một khi có cơ hội, tự nhiên sẽ không chút do dự mà diệt sát, để trừ hậu hoạn.

"Ồ, đích thực là nhân từ, có phong phạm của cường giả, so với ngươi, bản tôn ngược lại có chút hổ thẹn!" Đạo Kiếp tiếp tục thăm dò, nhưng sẽ không hỏi trực tiếp.

"Đó là tự nhiên, ác ma hủy diệt Chư Thiên của ta hết thời đại này đến thời đại khác, bao nhiêu sinh linh yếu đuối bị thôn phệ, tịch diệt?

Bao nhiêu Chư Thiên Nguyên Quân vì thế mà chết, kẻ như ngươi không nên tồn tại." "Bây giờ ngươi cảm thấy hổ thẹn rồi à?

Đích thực nên hổ thẹn, nhưng, ngươi cho rằng bản quân sẽ tin Tịch Diệt Lão Quỷ ư?" Quái vật hư ảnh cười lạnh.

"Ồ, vậy là ngươi đang trách bản tôn ức hiếp các ngươi, ức hiếp Chư Thiên?" Đạo Kiếp vẫn tiếp tục thăm dò, đồng thời, thông tin trong đầu ngày càng nhiều, thậm chí lúc này, hắn đã hiểu được người và việc mà đối phương nói đến.

Hỗn Độn Hải trong miệng đối phương chính là thế giới Hỗn Độn hiện tại.

Thế giới mà đối phương đang ở lại không thuộc về mảnh Hỗn Độn này, được gọi là Chư Thiên Vạn Giới.

Đạo Kiếp suy đoán, có thể đó là thế giới mà Đế Tuấn và Thái Nhất

đã đến.

Còn một người, đó là Tịch Diệt Lão Quỷ, sinh linh khủng bố này đã coi hắn là Tịch Diệt Lão Quỷ.

Tịch Diệt Lão Quỷ cũng nắm giữ sức mạnh Tịch Diệt, cũng chính vì như vậy, đối phương mới nhận nhầm người.

Thông tin cuối cùng là, Tịch Diệt Lão Quỷ này có tính xâm lược rất mạnh, có thể đã phát hiện ra Chư Thiên, muốn xâm nhập, thậm chí có thể đã xâm nhập nhiều lần.

Con quái vật huyết sắc này e rằng là một trong những tồn tại mạnh nhất của Chư Thiên, cũng là chủ lực chống lại Tịch Diệt Lão Quỷ.

"Ức hiếp, ngươi đang đùa sao?

Ta là Tịch Diệt Lão Quỷ, lời của ngươi hình như hơi nhiều, lẽ nào ngươi đã rơi vào kỳ suy yếu, khiến tính cách lạnh lùng của ngươi đã thay đổi?" Lần này quái vật huyết sắc không trả lời, mà châm chọc cười lạnh.

"Bản tôn nói nhiều?

Lẽ nào lời của ngươi ít sao?

Lẽ nào ngươi không ở trong trạng thái suy yếu?

Đang cùng bản tôn hư trương thanh thế?

Nếu không phải Tịch Diệt Thiên Cổ của bản tôn không ở đây, há lại cùng ngươi ở đây nói nhảm?" Đạo Kiếp lắc đầu, thần tình mang theo tiếc nuối và không cam lòng.

Cũng là thăm dò, đối phương một khi trả lời, liền có thể xác định được thân phận của Tịch Diệt Lão Quỷ này.

Nói xong, Đạo Kiếp chăm chú nhìn vào hai mắt của quái vật huyết

sắc, muốn từ trong mắt nó nhìn ra một tia dao động.

"Tịch Diệt Thiên Cổ!" Quả nhiên, khi nghe đến Tịch Diệt Thiên Cổ, con ngươi của quái vật huyết sắc hơi co lại, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Ánh mắt Đạo Kiếp lóe lên, từ phản ứng của đối phương, trong nháy mắt đã hiểu được Tịch Diệt Lão Quỷ này là ai.

Năm đó Thần Nông và những người khác, thậm chí cả Vọng Thư đều từng nói, từng kỷ nguyên sử tiền bị vô lượng lượng kiếp hủy diệt, thế nhưng, trong những vô lượng lượng kiếp đó lại có một loại sức mạnh Tịch Diệt là khủng bố nhất.

Đặc biệt mỗi khi vô lượng lượng kiếp sắp kết thúc, đều sẽ xuất hiện Tịch Diệt Thiên Cổ, phóng thích sức mạnh Tịch Diệt để quét sạch những sinh linh còn sống sót sau lượng kiếp, cuối cùng chôn vùi từng thời đại.

Chiếc Tịch Diệt Thiên Cổ này không có chủ nhân, vì vậy, hết vị Sử Tiền Đạo Quân này đến vị khác đều suy đoán chiếc cấm kỵ chi cổ này là thánh khí hủy diệt do đại đạo diễn hóa.

Cho đến khi Lục Nhận Đạo Quân phát hiện ra một số dấu vết trong một di tích, Lục Nhận Đạo Quân suy đoán chiếc cấm kỵ chi cổ này căn bản không phải là thánh khí hủy diệt của đại đạo, mà là có sinh linh đang âm thầm thao túng, hủy diệt Chư Thiên, diệt sát Đạo Quân.

Chuyện này Lục Nhận Đạo Quân chưa từng nói với các Sử Tiền Đạo Quân khác, bởi vì hắn biết, nói ra, người khác cũng sẽ không tin.

Bây giờ từ miệng tồn tại thần bí biết được Tịch Diệt Lão Quỷ, lại từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra điều bất thường, Đạo Kiếp suy đoán, e rằng suy đoán của Lục Nhận Đạo Quân là thật.

“Nếu thật sự như vậy, e rằng Tịch Diệt Lão Quỷ này là một vị tồn tại siêu việt Sử Tiền Đạo Quân, đó là cảnh giới gì?” Đạo Kiếp thần sắc ngưng trọng, cảnh giới Đạo Quân đến nay hắn vẫn không hiểu rõ, dù sao cho đến nay các Sử Tiền Đạo Quân xuất hiện đều không còn ở cảnh giới Đạo Quân, hắn có được Đạo Quân chi bảo của Nguyên Chú Đạo Quân, nhưng chưa kịp nghiên cứu.

Cảnh giới Đạo Quân còn chưa lĩnh ngộ, huống chi là trên cả Đạo Quân.

Con quái vật hư ảnh trước mắt, hắn suy đoán e rằng cũng không đơn giản như vậy, dù không sánh được với vị Tịch Diệt Lão Quỷ kia, cũng nên tương đương, nếu không những Sử Tiền Đạo Quân như Thần Nông hiển nhiên không có tư cách làm địch với Tịch Diệt Lão Quỷ.

“Không đúng, ngươi không phải Tịch Diệt Lão Quỷ, ngươi đang gài bẫy bản quân!” Trong lúc Đạo Kiếp đang trầm tư, sắc mặt quái vật hư ảnh biến đổi, thần tình đại nộ.

Vậy mà bị lừa, bị một tên có thể chỉ là một tên nhóc ranh, ngay cả Đạo Quân cũng không phải, một con kiến lừa gạt.

“Ồ, bị phát hiện rồi, nhưng vậy thì sao?

Bây giờ ngươi không phải cũng đang trong trạng thái suy yếu sao?

Nếu là một vị Đạo Quân ở trạng thái đỉnh phong, bản tôn liền tự vẫn tại đây, dù sao cũng không thoát được, nhưng ngươi có thể sao?” Đạo Kiếp cười lạnh, đã bị phát hiện, hắn cũng không che giấu, cũng đã có được thông tin cần thiết.

“Chết đi!” Quái vật hư ảnh giải trừ hình thái vĩnh hằng, hóa thành một thanh niên mặc áo bào đen, lao về phía Đạo Kiếp.

“Ầm ầm!” Quan tài khổng lồ chấn động, lan tỏa ra một khí tức

khác với tam thiên đại đạo, vô cùng quỷ dị, cũng vô cùng cường đại, trong nháy mắt gia trì lên người hư ảnh, khiến hư ảnh trở nên ngưng thực hơn.

Lần này nó không sử dụng vĩnh hằng chi lực nữa, mà trực tiếp sử dụng sức mạnh bản nguyên để giết Đạo Kiếp.

"Chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi, cũng muốn giết bản tôn?

Thật nực cười!" Đạo Kiếp tự nhiên không sợ, cả người hóa thành một Tịch Diệt đạo nhân, giơ tay liền là Chư Thiên Vô Đạo, Chư Thần Hoàng Hôn, vô tận sức mạnh Tịch Diệt hung mãnh, cả người hóa thành một hố đen khổng lồ.

"Ầm!" Hai người chiến đấu với nhau.

Thực lực mà tồn tại thần bí thể hiện ra cũng không mạnh, chỉ ở giữa Hỗn Độn Cảnh tứ ngũ nguyên, mạnh hơn Đạo Kiếp, nhưng dưới sức mạnh Tịch Diệt cũng khó mà chiếm được thế thượng phong.

Chương 350

Không sử dụng vĩnh hằng chi lực, tự nhiên không thể khắc chế sức mạnh Tịch Diệt, vì vậy, trong chiến đấu bị áp chế khắp nơi.

Vừa chiến đấu, Đạo Kiếp vừa phân tích đạo của đối phương, phát hiện, đạo mà đối phương sử dụng căn bản không phải tam thiên đại đạo, mà giống một trong vạn thiên hậu thiên đại đạo hơn.

Điều này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc.

Trong Hồng Hoang, hoặc trong Hỗn Độn Ma Thần, không phải không có người tu hành hậu thiên đại đạo, nhưng dùng nó để chứng đạo thì gần như không có.

Ở Hồng Hoang, đừng nói là chứng Đạo Quân, ngay cả chứng Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không có ai sử dụng hậu thiên đại đạo.

Thông Thiên giáo chủ si mê kiếm đạo, nhưng lại không phải dùng kiếm đạo để thành Hỗn Nguyên.

"Lẽ nào hệ thống tu luyện của Chư Thiên Vạn Giới khác sao?

Dùng hậu thiên đại đạo để thành Đạo Quân?" Đạo Kiếp nghĩ thầm, cảm thấy có khả năng này.

"Hừ, bản tôn không chỉ có sức mạnh Tịch Diệt, cũng biết tam thiên tiên thiên đại đạo!" Nghĩ đến đây, Đạo Kiếp đột nhiên rút đi sức mạnh Tịch Diệt, sức mạnh trong cơ thể trong nháy mắt chuyển hóa thành tam thiên đại đạo.

Chỉ thấy hắn giơ tay, địa hỏa phong thủy hung mãnh, diễn hóa thiên địa huyền hoàng, một đại thế giới được sáng tạo ra, hướng về phía người thần bí trấn áp tới.

"Ồ, loại đạo này bản quân đã thấy rồi, tiên thiên đại đạo đích thực

được trời ưu ái, nhưng tu hành quá thuận lợi, vì vậy, trong lĩnh ngộ cực hạn căn bản không bằng bọn ta, càng không nên sử dụng sức mạnh tạp nham như vậy!" Thấy Đạo Kiếp không sử dụng sức mạnh Tịch Diệt nữa, mà sử dụng tam thiên đại đạo, một lần sử dụng liền bốn loại, khiến tồn tại thần bí châm chọc.

Hắn từng chiến đấu với nhiều Sử Tiền Đạo Quân, tự nhiên hiểu rõ tam thiên đại đạo.

"Bản quân tu luyện là Vô Địch Đại Đạo, ngưng tụ vô địch chi tâm, có thể phá diệt tam thiên đại đạo!" Người thần bí lắc đầu, theo tiếng nói của hắn, trong cõi u minh tựa như có một cỗ ý chí vô thượng giáng lâm, trực tiếp phá diệt thế giới địa hỏa phong thủy do Đạo Kiếp diễn hóa.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại không biến sắc, ngược lại, lại cười lạnh nói: "Vô Địch Đại Đạo?

Lấy vô địch thành đạo, ngươi đang đùa với bản tôn sao?

Thế gian làm gì có vô địch thật sự, không có vô địch tuyệt đối, lại làm sao thành đạo?" Lúc này, Đạo Kiếp thậm chí cảm thấy gã này không phải tự đại, mà là quá tự tin, vừa vĩnh hằng, vừa vô địch.

Giản trực như là chúa tể của trời đất, nếu thật sự như vậy, cần gì phải kiêng kỵ Tịch Diệt Lão Quỷ?

Cần gì phải tự mình phong ấn ở đây, lại còn không hạ được cả hắn?

"Coi thường tam thiên đại đạo, ngươi sẽ vĩnh viễn không chiến thắng được Tịch Diệt Lão Quỷ!" Đạo Kiếp cười lạnh, ý niệm vừa động, địa hỏa phong thủy trên người biến mất, thay vào đó là sinh và tử, sinh sinh bất tức, luân hồi không ngừng.

"Tiểu Luân Hồi Thuật!" Sau lưng hắn, sáu cái hố đen khổng lồ

hiện ra, đen kịt vô cùng, tỏa ra ánh sáng thôn phệ linh hồn.

Nhân đạo, thiên đạo, địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo, tu la đạo, lục đạo tạo thành một luân hồi hoàn chỉnh.

"Ầm!" Trong sát na đó, tựa như U Minh Giới giáng lâm, trấn áp Chư Thiên Đại Đạo, tồn tại thần bí chỉ cảm thấy ký ức của mình đang tiêu tán, pháp lực đang suy yếu.

"Luân hồi?

Hỗn Độn Hải từ trước đến nay chưa có ai lấy luân hồi thành đạo, nó vốn không hoàn chỉnh, luân hồi quèn sao có thể làm gì được bản quân?" Tồn tại thần bí gầm lên, Vô Địch Đại Đạo toàn thân căng trướng, thoát khỏi luân hồi, nhưng đón lấy hắn lại là một chỉ của Đạo Kiếp.

Một chỉ tịch diệt, một chỉ chư thiên sụp đổ, một chỉ chư thần vẫn lạc.

"Bành!" Một chỉ đột ngột, trực tiếp đánh bay tồn tại thần bí, khiến hư ảnh của hắn suýt nữa sụp đổ.

"Ngươi…" Vị tồn tại thần bí vừa kinh vừa giận, không ngờ đối phương lại thay đổi đại đạo tạm thời, trên người không có bất kỳ khí tức nào.

"Ranh con!" "Ầm!" Ngay sau đó, chiếc quan tài khổng lồ trên tế đàn lại mở ra một góc, một cỗ lực lượng kinh khủng hơn vừa rồi lan tỏa ra, rồi gia trì lên người hư ảnh thần bí.

"Mẹ nó, sức mạnh vô cùng vô tận hay sao?" Thấy vậy, Đạo Kiếp chửi thầm, đồng thời trong lòng cũng sốt ruột, cứ thế này thì thất bại là không thể tránh khỏi.

Dù sao trong quan tài kia có thể phong ấn bản thể của đối phương, căn bản không biết đối phương hiện tại có thể dùng được bao nhiêu

sức mạnh.

Không nói đâu xa, bản thể của đối phương mà tỉnh lại, dù chỉ có thể sử dụng một tia Đạo Quân chi lực, hắn cũng không phải đối thủ.

"Chết đi cho ta!" Hư ảnh lại một lần nữa ngưng thực, đồng thời, khí tức trên người cũng bắt đầu thay đổi, một cỗ sát khí kinh khủng dâng lên, diễn hóa ra từng đạo hư ảnh.

Trọn vẹn một trăm linh tám đạo hư ảnh, những hư ảnh này đều là sinh linh, có cái tựa như mặt trời, có cái tựa như ma đầu, cũng có cái tựa như thiên đế.

Những hư ảnh này mỗi một cái đều thể hiện ra chiến lực khủng bố, sát lục ngút trời, tựa như cường giả quật khởi từ trong đống xương cốt.

Mỗi một hư ảnh đều có chiến lực Hỗn Độn Cảnh, khiến người ta kinh hãi.

Một trăm lẻ tám cường giả Hỗn Độn Cảnh, dù đều chỉ là Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ, nhưng cũng dị thường khủng bố.

Trong nháy mắt, khiến Đạo Kiếp tựa như lúc thiên địa sơ khai, Bàn Cổ đối mặt với tam thiên ma thần vây công.

"Chiến!" Nhưng Đạo Kiếp lại không hề sợ hãi, cùng cảnh giới vô địch, bao nhiêu người cũng vô dụng.

"Ầm!" Hỗn Độn khí tức lan tỏa, chỉ thấy khí tức trên người Đạo Kiếp tăng vọt, thân thể cũng bắt đầu phình to, hiện hóa Hỗn Độn chân thân.

Đồng thời, mặt của hắn hóa thành bốn cái, cánh tay cũng hóa thành tám cái.

Hỗn Độn Tứ Diện Thần, trạng thái Hỗn Độn thể của Đạo Kiếp.

“Chết đi!” Trong khoảnh khắc, Đạo Kiếp hỏa lực toàn khai, một quyền oanh ra, thiên thượng địa hạ vô địch, một loại khí thế một đi không trở lại, không chỉ có lực chi đại đạo gia trì, mà còn có chiến chi đại đạo gia trì.

Trong khoảnh khắc, dường như giữa trời đất không có bất kỳ sự vật nào có thể khiến hắn sợ hãi, không có bất kỳ ai có thể khiến hắn lùi bước.

Hiện hóa Hỗn Độn thể, Đạo Kiếp có thể cảm nhận rõ ràng chiến ý của bản thân, đó là ý chí bất diệt, chiến thần bất hủ.

Đồng thời, hắn cuối cùng cũng hiểu được Hỗn Độn Ma Thần.

Cái gọi là Hỗn Độn Ma Thần, không chỉ kế thừa một đạo pháp tắc đại đạo hoàn chỉnh, không chỉ hung mãnh bạo lệ, mà còn có ma thần ý chí.

Loại ma thần ý chí này tương liên với Hỗn Độn thể, không phân biệt đôi bên, một khi mất đi một bên, liền không còn là ma thần.

Chương 351

Điều này cũng khiến Đạo Kiếp hiểu ra, tại sao năm đó Hỗn Độn Ma Thần và Bàn Cổ có thể tử chiến không lùi, chính là nhờ cỗ ý chí này.

Hiện hóa Hỗn Độn thể, hóa thành Hỗn Độn Tứ Diện Thần, Đạo Kiếp tự nhiên cũng sinh ra loại ý chí này.

"Sát!" Đối mặt với sự vây công của một trăm linh tám hư ảnh Hỗn Độn Cảnh, Đạo Kiếp vung quyền, sức mạnh cuồng bạo hung mãnh, phấn toái thời không, phá diệt hỗn độn.

Dưới một quyền này, dường như giữa trời đất không có bất kỳ ai có thể chống cự, một quyền không có chút hoa mỹ nào, những đòn tấn công của từng đạo hư ảnh đều bị phá diệt, ngay cả bản thân chúng cũng bị đánh nát.

"Hỗn Độn thể?" Sắc mặt tồn tại thần bí biến đổi, hiển nhiên, hắn rất quen thuộc với Hỗn Độn thể.

Rất nhanh, một trăm linh tám đạo hư ảnh toàn bộ bị Đạo Kiếp đánh nát.

Lúc này, Đạo Kiếp sừng sững trong hư không, tựa như một tôn chiến thần thật sự.

"Sát!" Chiến ý bị kích hoạt, Đạo Kiếp căn bản không có ý định dừng tay, trực tiếp lao về phía hư ảnh thần bí.

"Ầm!" Một quyền kinh khủng lực lượng đánh nát nó.

Nhưng, Đạo Kiếp lại sững sờ, dễ dàng như vậy sao?

"Con kiến, ngươi đã triệt để chọc giận bản quân!" Đúng lúc này, trong quan tài khổng lồ truyền ra một giọng nói khàn khàn, tựa như

vượt qua thời không xa xôi.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức có thể sánh với Đạo Quân, nhưng lại không phải Đạo Quân từ trong quan tài khổng lồ lan tỏa ra.

Trong chớp mắt, cả thời không như bị trấn áp, vô tận đại đạo đang bi ai.

"Không phải khí tức Đạo Quân, nhưng lại dị thường tương tự!" Đạo Kiếp co rụt đồng tử, thần tình cảnh giác, cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra.

"Rắc!" Giây tiếp theo, quan tài khổng lồ từ từ được mở ra, một cỗ khí tức mục nát nồng nặc lan tỏa ra, tử vong, thiên nhân ngũ suy, trớ chú, ai thương, thống khổ.

"Là khí tức của sức mạnh Tịch Diệt, tồn tại trong quan tài bị thương bởi Tịch Diệt, đã mục nát!" Đối với sức mạnh Tịch Diệt, không ai hiểu rõ hơn Đạo Kiếp, nắp quan tài vừa mở ra, hắn liền cảm ứng được cỗ khí tức quen thuộc này.

Ngay sau đó, một bàn tay xương đen kịt từ trong quan tài khổng lồ thò ra, đặt lên thành quan tài.

Sức mạnh Tịch Diệt nồng nặc lan tỏa trên bàn tay xương này, khiến Đạo Kiếp hít một hơi khí lạnh.

Sức mạnh Tịch Diệt vậy mà đã hủy diệt nhục thân của tồn tại này, căn bản không thể tái sinh, chỉ còn lại xương cốt, mà trên xương cốt hiển nhiên cũng không thể xua tan được.

"Là Tịch Diệt Lão Quỷ làm?" Hiển nhiên, người có thể làm được điều này, e rằng chính là Tịch Diệt Lão Quỷ trong miệng tồn tại thần bí kia.

Nhanh chóng, một bộ xương khô đen kịt khổng lồ từ trong quan tài khổng lồ đứng dậy, toàn thân bị khí tức tịch diệt mục nát nồng nặc

quấn quanh.

Nhưng dù như vậy, vẫn cho người ta một loại uy nghiêm trấn áp chư thiên, chúa tể vạn giới.

"Bản quân Hồng Cổ, nhớ kỹ tên của bản quân, có thể chết trong tay bản quân là vinh diệu của ngươi!" "Ầm ầm!" Theo tiếng nói của Hồng Cổ, cả không gian huyết sắc đều đang oanh minh, một loại khí tức kinh khủng mà Đạo Kiếp chưa từng cảm nhận được đang lan tỏa.

Dưới cỗ khí tức này, thiên địa vạn vật đều bị trấn áp.

Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ xuất hiện, xuyên qua năm tháng, nắm giữ chư thiên, đánh về phía Đạo Kiếp.

"Không đỡ nổi!" Cảm nhận được khí tức trên bàn tay khô lâu, Đạo Kiếp thầm nghĩ.

Thế là, ý niệm định lại, một chiếc đại chung hiện ra, vang vọng vạn cổ tang thương.

Trên thân chuông, những phù văn dày đặc lấp lánh, khí tức Đạo Quân lan tỏa, đồng thời một cỗ sức mạnh trớ chú cực hạn bùng nổ, dưới hình thái quỷ dị trực tiếp rơi lên bàn tay lớn.

Đối với loại pháp bảo này, Đạo Kiếp không thích, hắn thích vũ khí hơn, vì vậy, hắn trực tiếp cầm Nguyên Chú Thiên Chuông đập lên.

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, thiên địa bùng nổ dao động kinh khủng, có khí tức Đạo Quân lan tỏa, tiếng chuông vang vọng vạn cổ thương khung.

Dao động kinh khủng đó ngay cả không gian huyết sắc này cũng khó che giấu, xuyên thấu ra ngoài, truyền vào Hỗn Độn.

"Hử?

Khí tức Đạo Quân chi bảo, ai đang hồi phục Đạo Quân chi bảo?"

“Cỗ sức mạnh này rõ ràng vượt qua Hỗn Độn Cảnh, vô hạn tiếp cận Đại Đạo Thánh Nhân, rốt cuộc là ai đang chiến đấu!” Trong Hỗn Độn, từng vị Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt biến đổi.

Còn Hỗn Độn Ma Thần và Hồng Hoang Chư Thánh thì càng sắc mặt đại biến, đồng tử co rút.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều ma thần ngay lập tức nghĩ đến Bàn Cổ, phải biết rằng, trong ba nghìn ma thần, chỉ có Bàn Cổ là tồn tại siêu việt Hỗn Độn Cảnh.

Cùng lúc đó, ở nơi sâu nhất trong Hỗn Độn, một cánh cửa huyền diệu sừng sững, người thường khó có thể nhìn thấy.

Nếu có người có thể nhìn thấy cánh cửa này, tất nhiên sẽ phát hiện, sau cánh cửa đó, có một dòng sông mênh mông hung dữ, ba nghìn đại đạo pháp tắc hóa thành phù văn bay lượn, từng sợi thần liên trật tự nối liền vô tận thời không, xuyên qua dòng sông năm tháng.

Trên dòng sông đó, một bóng người bị sương mù đen bao phủ đang ngồi xếp bằng, căn bản không thể nhìn ra là sinh linh gì, nam hay nữ.

Đúng lúc này, hắn đột ngột mở mắt.

“Khí tức của Hồng Cổ, ai đã vào không gian phong ấn, đang chiến đấu với Hồng Cổ?” Giọng nói đó lúc nam lúc nữ, lúc tựa như tiếng trời, lúc lại tựa như tiếng ác ma.

Ngay sau đó, hắn một bước bước ra, từ trong đó đi ra, xuyên qua cánh cửa huyền diệu vào trong Hỗn Độn.

“Ầm!” Khoảnh khắc hắn bước vào Hỗn Độn, một khí tức hủy diệt, vạn vật mục nát lan tỏa khắp cả Hỗn Độn.

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh tu sĩ, Sử Tiền Đạo Quân, cho đến Hỗn Độn Ma Thần đều sắc mặt đại biến.

“Khí tức của vô lượng lượng kiếp!” “Sao có thể?

Thời đại này còn chưa đạt đến đỉnh phong, sao có thể có khí tức của vô lượng lượng kiếp lan tỏa!” “Hắn… đã ra rồi!” Trong khoảnh khắc, ở các nơi trong Hỗn Độn, những Sử Tiền Đạo Quân và Đạo Quân chuyển thế đang tu luyện, chém giết, thậm chí là tranh đoạt cơ duyên đều lần lượt sắc mặt đại biến, thần tình thất sắc.

Trên mặt một số Đạo Quân còn lộ ra vẻ kinh hoàng.

Trong thoáng chốc, một chiếc trống lớn đen kịt hiện ra trên bầu trời, tiếng trống chấn động, vạn vật mục nát, chư thiên tịch diệt, từng sinh linh vẫn lạc, cuối cùng vạn vật trở về Hỗn Độn.

Chương 352

Trong thoáng chốc, từng Sử Tiền Đạo Quân của từng thời đại bị chôn vùi trong cấm khu, kinh hoàng nhìn từng thời đại bị phá diệt.

"Tịch Diệt Đạo Nhân, sao lại xuất hiện vào lúc này.

Không được, phải đi xem thử, tuyệt đối không thể để gã này làm loạn.

Thời đại này là một thời đại đặc thù, sẽ đón nhận một thời kỳ thịnh vượng chưa từng có, bản cung tuyệt đối không thể để bất kỳ ai phá hoại!" Tại một nơi nào đó trong Hỗn Độn, một nữ tử mặc áo trắng nhỏ nhắn đang yên lặng đứng trước một di tích, sau đầu cô là một cây côn khổng lồ màu xanh.

Nếu có tu sĩ Hồng Hoang ở đây, nhất định sẽ kinh hô, bởi vì nữ tử nhỏ nhắn này chính là người được gọi là Sử Tiền Giảo Thỉ Côn, Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Giây tiếp theo, Nguyên Mẫu Đạo Quân trực tiếp biến mất trong Hỗn Độn, thuận theo khí tức đến nơi giao giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn.

Hỗn Độn bị xé rách, vô biên tịch diệt bao trùm, nơi đi qua Hỗn Độn tiêu tán, đại đạo không còn.

Ngay sau đó, một bóng người thon dài bị sương mù đen bao phủ bước ra.

"Tịch Diệt Lão Quỷ, đã lâu không gặp!" Nhưng Tịch Diệt Đạo Nhân vừa xuất hiện, liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo như thiếu nữ vang lên, khiến sắc mặt hắn hơi biến đổi.

"Nguyên Mẫu?

Ngươi vậy mà đã tỉnh lại vào thời đại này?" Tịch Diệt Đạo Nhân dừng bước, giọng nói lúc nam lúc nữ vang lên.

"Là ta đây, lão bằng hữu của ta!" Nguyên Mẫu Đạo Quân đạp không bước tới, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng không biết là vô tình hay hữu ý, vị trí của cô, lại chặn trước mặt Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Hừ, lão bằng hữu?

Không dám nhận, ai mà làm lão bằng hữu của ngươi, kết cục sẽ vô cùng thê thảm!" Đối với vị Nguyên Mẫu Đạo Quân này, Tịch Diệt Đạo Nhân vô cùng kiêng kỵ.

Thậm chí, nếu không phải nơi phong ấn truyền ra dao động, hắn căn bản không muốn gặp mặt nữ điên này.

Nguyên Mẫu Đạo Quân lại không tức giận, ngược lại còn cười khanh khách: "Lạc lạc, ngươi đang khen bản cung sao?

Thật vinh hạnh quá!" "Không biết lão bằng hữu muốn đi đâu?

Vừa hay bản cung mới tỉnh lại, đang chán, hay là đi cùng nhau thế nào?" "Đi cùng ngươi?

Không có hứng thú!" Tịch Diệt Đạo Nhân lắc đầu, đi cùng nữ điên này?

Đùa sao?

Hắn xoay người bỏ đi, trong lúc xoay người, phương vị Hỗn Độn biến đổi, đại đạo pháp tắc nghịch chuyển, thời không bị đảo lộn.

Nhưng đúng lúc này, Nguyên Mẫu Đạo Quân lại một lần nữa chặn đường đi của hắn.

"Ầm!" Đúng lúc này, cỗ khí tức siêu việt Hỗn Độn Cảnh lại xuất hiện, tiếng chuông vang vọng, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Đồng thời, còn có một cỗ khí tức khác, dị vực không thuộc mảnh Hỗn Độn này, nhưng lại càng thêm mãnh liệt.

"Có người đang chiến đấu với Hồng Cổ!" Nguyên Mẫu Đạo Quân thần tình ngưng trọng nói.

"Hừ!" Tịch Diệt Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, một bước bước ra, xé rách vô tận thời không, trên người hắn những phù văn dày đặc tỏa sáng, rồi lập tức biến mất trong Hỗn Độn.

Nguyên Mẫu Đạo Quân mỉm cười, cũng đi theo.

Cùng lúc đó, ở các nơi trong Hỗn Độn, từng tôn Hỗn Độn Ma Thần, từng vị Sử Tiền Đạo Quân đều bị cỗ khí tức chiến đấu này thu hút, bay về phía biên giới giữa Hồng Hoang và ngoại Hỗn Độn.

Thậm chí, bao gồm cả Hồng Hoang Chư Thánh cũng bay đến.

Rất nhanh, ngày càng nhiều người tụ tập tại đây, mỗi một tôn đều là tồn tại vô cùng khủng bố, tu vi ở cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thậm chí là trên cả Hỗn Độn Cảnh.

Trong chốc lát, ba phe chia thành ba trận doanh, và đề phòng lẫn nhau.

Trong đó đại bộ phận Sử Tiền Đạo Quân là một trận doanh, tiếp theo là Hỗn Độn Ma Thần, số lượng của họ nhiều nhất, lấy Thời Thần và Dương Mi cầm đầu.

Cuối cùng là hơn mười vị Hồng Hoang Chư Thánh, nhưng Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư lại đứng cùng Hậu Thổ, Nữ Oa và những người khác.

Trong ba trận doanh, Hồng Hoang Chư Thánh có thể nói là yếu nhất, tiếp theo là Hỗn Độn Ma Thần, mạnh nhất tự nhiên là trận doanh Sử Tiền Đạo Quân.

Nhưng những Sử Tiền Đạo Quân này ai nấy đều cô ngạo vô cùng, khó mà liên hợp lại với nhau, đều có ý đồ riêng.

Hơn nữa, một khi Sử Tiền Đạo Quân liên hợp, Hỗn Độn Ma Thần liền sẽ đứng về phía Hồng Hoang Chư Thánh.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều năm như vậy trong Hỗn Độn, Hỗn Độn Ma Thần và Hồng Hoang Chư Thánh không bị Sử Tiền Đạo Quân diệt sát thôn phệ.

Hơn nữa, nhiều Sử Tiền Đạo Quân kiêng kỵ Đạo Kiếp và Hồng Quân, không muốn trở mặt hoàn toàn với Hồng Hoang, vì vậy, khi tranh đoạt cơ duyên, cũng không cố ý nhằm vào Hồng Hoang Chư Thánh.

Quan trọng nhất là, Sử Tiền Đạo Quân nếu không chuyển thế, trong thời đại này sẽ bị đại đạo áp chế, vì vậy, không có Sử Tiền Đạo Quân nào nguyện ý dùng toàn lực.

"Khí tức ở đây, mọi người hãy tìm kiếm xung quanh!" Một vị Sử Tiền Đạo Quân lên tiếng, giọng nói của hắn lạnh lùng, tựa như u minh, toàn thân bị hắc ám nồng nặc bao trùm.

Chính là Hắc Ám Đạo Quân năm đó bị Bàn Cổ đánh thức, và chiến đấu trong dòng sông thời không, một đại ác sử tiền.

Thái Dương Chúc Chiếu ánh sáng tứ phía, tựa như một tôn thái dương chi thần, chiếu sáng bát phương, kim quang trong mắt quét qua, dường như có thể nhìn thấu vô tận thời không, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Từng vị Sử Tiền Đạo Quân triển khai thần thức khổng lồ, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Đồng thời, một đám Hỗn Độn Ma Thần và người Hồng Hoang cũng đang tìm kiếm.

Thế nhưng, điều khiến những tồn tại chí cường này nhíu mày là, khí tức rõ ràng vẫn còn đó, thỉnh thoảng lại bùng nổ khí tức Đạo Quân và khí tức dị giới, nhưng lại căn bản không tìm được vị trí.

"Ầm!" Trong không gian phong ấn, Đạo Kiếp và Hồng Cổ đang chém giết.

Vị tồn tại vạn giới cổ lão này vô cùng cường đại, dù chân thân mục nát, linh hồn không trọn vẹn, tay không tấc sắt vẫn có thể bùng nổ sức mạnh sánh ngang Bán bộ Đại Đạo Cảnh.

Chương 353

Trên người hắn lan tỏa một loại sức mạnh kỳ dị, vậy mà không bị Nguyên Chú Thiên Chuông, món Đạo Quân chi bảo này áp chế.

Hai người trông có vẻ ngang tay, đánh qua đánh lại, từ một mảnh thời không đánh sang một mảnh thời không khác, thế nhưng, thần tình Đạo Kiếp không tốt.

Nếu không mượn Đạo Quân chi bảo, hắn căn bản không phải là đối thủ của bộ xương đen này.

Theo cuộc chiến, cả không gian huyết sắc, vô số quan tài huyết sắc dày đặc đang chấn động, mỗi lần chấn động, sức mạnh của Hồng Cổ lại mạnh lên.

Đạo Kiếp thật sự sợ rằng cứ mạnh lên như vậy, e rằng không bao lâu nữa, sẽ bùng nổ ra sức mạnh của Đại Đạo Thánh Nhân thật sự.

Hắn không cảm thấy mình có thể đối kháng với Đại Đạo Thánh Nhân thật sự.

"Làm sao bây giờ?

Lẽ nào phải triệu hoán Vô Cực Đại Thế Giới?

Nhưng như vậy, những nỗ lực trước đó chẳng phải là uổng phí sao?" Sắc mặt Đạo Kiếp khó coi, Vô Cực Đại Thế Giới là lá bài tẩy cuối cùng, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không dùng.

Vô Cực Đại Thế Giới đã dung hợp Vô Cực Luân Hồi Châu, Vô Cực Luân Hồi Châu hiện tại ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu.

Thậm chí, hắn còn nghi ngờ việc xuyên việt đến Hồng Hoang chính là do Vô Cực Luân Hồi Châu giở trò quỷ.

Chứng đắc Ngụy Đạo Thánh, cũng là tác dụng của Vô Cực Luân Hồi Châu, nếu không Vô Cực Đại Thế Giới chỉ là một Đại Thiên Thế Giới quèn, làm sao có thể giúp hắn chống đỡ được đại đạo kiếp phạt?

Khiến hắn thành công chứng đạo.

Hiện tại Đạo Kiếp không còn là người mới, thông qua những Sử Tiền Đạo Quân kia, hắn đã biết được rất nhiều bí mật của các thời đại sử tiền.

Trong từng thời đại sử tiền, Đại Đạo Thánh Nhân đích thực không ít, nhưng Ngụy Đạo Thánh lại chỉ xuất hiện một người.

Điều này cũng cho thấy muốn thành Đại Đạo Thánh Nhân trước Bán bộ Đại Đạo Cảnh gần như là không thể.

Điều này càng khiến Đạo Kiếp xem trọng Vô Cực Luân Hồi Châu.

Hơn nữa, sau khi Vô Cực Đại Thế Giới đản sinh, hoàn toàn khác với các thế giới khác, giống một loại đạo lý, một loại căn nguyên đang đản sinh hơn.

Loại đạo lý này, loại căn nguyên này khác với tam thiên đại đạo, cũng là lý do Đạo Kiếp vẫn luôn không động đến Vô Cực Đại Thế Giới.

Hắn muốn xem thử, một thế giới dung hợp Vô Cực Luân Hồi Châu món chí bảo này, lại dung hợp Hỗn Độn Châu và Diệt Thế Đại Ma, cuối cùng sẽ diễn hóa thành dạng gì.

Đạo Kiếp có thể khẳng định, chỉ cần tế ra Vô Cực Đại Thế Giới, tuyệt đối có thể trấn áp Hồng Cổ Nguyên Quân này.

Cảm giác này, mặc dù trấn áp một tôn có thể sánh ngang Đạo Quân, thậm chí siêu việt Đạo Quân có chút không thể tin được, nhưng hắn tin vào cảm giác của mình.

“Đại Phá Diệt Luân Hồi!” “Ầm!” Một kích, Đạo Kiếp sử dụng cả sáng sinh và tịch diệt, sinh sinh tử tử, hủy diệt và trọng sinh, trực tiếp đánh bay bộ xương đen ra ngoài, hung hăng đập vào quan tài khổng lồ.

“Kiệt kiệt!” Thế nhưng, trong miệng bộ xương đen phát ra tiếng cười băng lãnh, cả người lại một lần nữa đứng dậy, khí tức bị đánh tan trên người lại tụ lại.

Đồng thời, từng chiếc quan tài huyết sắc chấn động, mỗi lần chấn động, khí tức trên người bộ xương đen đều sẽ mạnh lên.

Cùng lúc đó, từng chiếc quan tài màu máu chấn động, mỗi một lần chấn động, khí tức trên người bộ xương khô màu đen lại biến cường.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Đạo Kiếp dám chắc chắn, tuyệt đối không thể rời khỏi đây.

Quan trọng nhất là, trong không gian bị phong ấn này, hắn không cảm ứng được trường hà Đại đạo, không thể mượn dùng sức mạnh Đại đạo, Đại đạo Thánh nhân ở đây cũng vô dụng.

“Chết đi!” Móng vuốt khổng lồ vồ xuống, móng vuốt của bộ xương khô đen kịt mang theo khí tức kinh khủng, trong khoảnh khắc đó, tựa như vạn thiên Đại đạo bị nắm trong tay, hóa thành ức vạn đạo thần thông.

“Thôi vậy, thời cũng vận mệnh, đã như vậy, chỉ có thể dùng đến Vô Cực Đại Thế Giới!” Đạo Kiếp than nhẹ một tiếng, chuẩn bị kết nối với Vô Cực Luân Hồi Châu, nhưng đúng lúc này… “Ầm!” Một luồng sức mạnh tựa như tà ác nhất thế gian từ bên ngoài tràn vào, tử vong, mục nát, trớ chú, một luồng sức mạnh hủy diệt cực hạn cuộn trào, hóa thành một chiếc trống lớn đen kịt trên đầu Đạo Kiếp.

“Đông!” Tiếng trống chấn động, trong khoảnh khắc, hư không dường như bị đình chỉ lại, rồi lập tức sụp đổ từng tầng, ngay cả sức

mạnh phong ấn cũng phải chịu sự hủy diệt cực hạn, từng lá phù văn lấp lóe, chống lại sức mạnh của tiếng trống.

"Chư Thiên Vô Đạo!" Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng vô tình truyền đến từ trong hư không.

"A… Tịch Diệt Đạo Nhân!" Tiếng trống chấn động, khiến sức mạnh Tịch Diệt trên người bộ xương khô màu đen bùng nổ dữ dội, trong nháy mắt bị trọng thương.

Ngược lại Đạo Kiếp lại không bị tổn thương chút nào, trái lại, tiếng trống kia còn khiến sức mạnh Tịch Diệt trong cơ thể hắn trở nên sôi nổi, bản nguyên Tịch Diệt trong nháy mắt lại có xu hướng tăng trưởng.

"Ồ?" Trong hư không, Tịch Diệt Đạo Nhân bước ra, liếc nhìn bộ xương khô màu đen, sau đó lòng có cảm ứng, đột nhiên nhìn về phía Đạo Kiếp, vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng cả người hắn đều bị sương mù bao phủ, không thể nhìn rõ dung mạo và thần sắc.

"Tịch Diệt Đạo Nhân!" Bộ xương khô màu đen gầm lên, trong đôi mắt màu máu mang theo phẫn nộ và sát ý vô biên, loại oán hận đó khiến Đạo Kiếp cũng phải kinh hãi, cần bao nhiêu hận ý mới được như vậy?

"Tịch Diệt Đạo Nhân?" Nhưng khi nghe đối phương xưng hô, sắc mặt Đạo Kiếp biến đổi, người này lại là vị tồn tại cấm kỵ kia, hiển nhiên, bộ xương khô này và vị tồn tại cấm kỵ kia có duyên nguyên rất lớn.

Từ ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của đối phương, Đạo Kiếp liền hiểu ra, đối phương đã nhìn thấu, biết hắn cũng tu luyện sức mạnh Tịch Diệt.

“Ầm!” Đúng lúc này, tế đàn trên cao rung động dữ dội, thậm chí, toàn bộ quan tài trong không gian này đều chấn động.

Sự chấn động vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt hơn trước đó vô số lần.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cổ xưa kinh khủng từ những chiếc quan tài đó cuộn trào, gia trì lên người bộ xương khô màu đen.

Chỉ thấy trên người bộ xương khô màu đen lại mọc ra huyết nhục, cuối cùng hóa thành một người đàn ông trung niên mặc áo giáp cổ xưa.

Người đàn ông trung niên này trông rất giống Nhân tộc, nhưng rõ ràng không phải Nhân tộc, trên người hắn tỏa ra một loại khí chất duy ngô độc tôn, khinh miệt thiên hạ.

“Tịch Diệt lão quỷ, chết cho ta!” Người đàn ông trung niên không nói hai lời, trực tiếp lao về phía Tịch Diệt Đạo Nhân.

Trong khoảnh khắc, khí tức bùng nổ trên người hắn tựa như núi lửa, khiến thời không sụp đổ, khiến Đại đạo bi thương, đó là thực lực vượt xa Hỗn Độn Cảnh, không, phải nói là vượt xa Bán bộ Đại Đạo, là thực lực Đại Đạo Cảnh.

“Hồng Cổ, ngươi lại tỉnh lại vào lúc này, còn bại lộ ra ngoài, thật ngu xuẩn, bản quân vốn còn đang lo lắng, bây giờ xem ra đúng là trời cũng giúp ta!” Tịch Diệt Đạo Nhân cười lạnh, ý niệm vừa động, trong tay xuất hiện một chiếc trống lớn, chiếc trống đen kịt, bị ném ra, nhanh chóng biến lớn.

Chương 354

"Đông!

Đông!" Tiếng trống chấn động, chư thần vẫn lạc, Đại đạo mục nát, vạn vật quy khư.

Khí tức biểu hiện trên người hắn cũng chỉ ở Đại Đạo Cảnh, chưa đạt đến cảnh giới Đạo Quân, hiển nhiên, bất luận là hắn hay Hồng Cổ, đều đang ở trong trạng thái suy yếu.

"Ầm ầm!" Hai người trực tiếp lao vào chiến đấu, Đạo Kiếp vội vàng lùi lại, trận chiến đấu này hắn không thể xen vào, trừ phi dùng đến Vô Cực Đại Thế Giới.

"Tiểu sư tổ, đây không phải là nơi ngươi nên ở bây giờ, mau theo ta đi, nếu còn tiếp tục xem nữa, e rằng hai tên kia sẽ nảy sinh ác ý với ngươi!" Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên bên tai Đạo Kiếp, khiến hắn động lòng.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng như ngọc từ trong hư không thò ra, lại có thể phớt lờ cấm chế của không gian phong ấn, một tay tóm lấy Đạo Kiếp.

"Nguyên Mẫu?" "Là ta, có gì về rồi nói, đi!" Lập tức, thân ảnh Đạo Kiếp liền theo Nguyên Mẫu Đạo Quân rời đi, khi xuất hiện lần nữa, đã ở bên ngoài.

Điều này khiến Đạo Kiếp kinh hãi, không ngờ Nguyên Mẫu Đạo Quân lại có thực lực như vậy.

"Đạo Kiếp?

Ngươi, còn có Nguyên Mẫu!" "Đạo Tôn?" "Sư tôn, Nguyên Mẫu!" Đạo Kiếp và Nguyên Mẫu vừa xuất hiện, đám người đang tìm

kiếm khắp nơi đều ngẩn ra, ngay sau đó, kẻ thì nhíu mày, người thì vui mừng.

"Nguyên Mẫu Đạo Quân!" "Đồ giảo thỉ côn, chết cho bản quân!" "Ầm!" Không đợi đám Sử Tiền Đạo Quân kịp hoàn hồn, tất cả đều lao về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân, khiến Đạo Kiếp ngẩn ra, vội vàng né sang một bên.

Nếu là trước kia, có lẽ hắn sẽ ra tay giúp Nguyên Mẫu Đạo Quân, nhưng bây giờ hắn sẽ không ra tay.

Vị Nguyên Mẫu Đạo Quân này tuyệt đối không phải Đạo Quân bình thường, thậm chí có khả năng là tồn tại cùng cấp bậc với Tịch Diệt Đạo Nhân, một vị cấm kỵ.

Dù không bằng Tịch Diệt Đạo Nhân, cũng tất nhiên là cấp bậc như Hồng Cổ, nếu không tuyệt đối không thể dễ dàng đưa hắn ra khỏi không gian phong ấn.

"Hừ, tiểu sư tổ, thật không có lương tâm, người ta vừa mới cứu ngươi, quay mắt đã để người ta một mình đối mặt với đám lão quái vật này!" Nguyên Mẫu Đạo Quân hừ nhẹ một tiếng, nói xong, liền trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang, biến mất không thấy.

Ân, chạy rồi.

Điều này khiến Đạo Kiếp ngẩn người, Nữ Oa cũng ngẩn người, còn đám Sử Tiền Đạo Quân thì ai nấy đều phẫn nộ.

"Sư tôn, Nguyên Mẫu?" Nữ Oa đến bên cạnh Đạo Kiếp, khó hiểu hỏi.

"Không cần lo lắng, nữ nhân đó lợi hại lắm, đám người này không phải đối thủ của nàng!" Đạo Kiếp cười lạnh, Nguyên Mẫu Đạo Quân này căn bản không phải là thứ mà đám Sử Tiền Đạo Quân hiện chỉ có tu vi Hỗn Độn Cảnh có thể so bì.

Đạo Kiếp cười lạnh, Nguyên Mẫu Đạo Quân này căn bản không phải là thứ mà đám Sử Tiền Đạo Quân hiện chỉ có tu vi Hỗn Độn Cảnh có thể so bì.

"Hả?

Đạo Kiếp, ngươi cho rằng chúng ta không phải đối thủ của nàng?" "Kiệt kiệt, Hồng Hoang Đạo Tôn, bản quân sớm đã ngứa mắt ngươi rồi, nay lại cấu kết với con mụ Nguyên Mẫu ác ôn kia, hôm nay chính là cơ hội tốt để trừ khử ngươi luôn!" "Đúng vậy, không thể giữ lại, giữ lại cũng là một tai họa!" "Nếu chư vị đạo hữu đều đã nói vậy, vậy thì giết đi!" Lời của Đạo Kiếp, tự nhiên bị chúng Sử Tiền Đạo Quân nghe thấy, ai nấy đều đại nộ, ngay sau đó, trong mắt chúng Đạo Quân đều nảy sinh sát ý.

"Các ngươi muốn làm gì?" "Hừ, muốn làm hại sư tôn, phải qua ải của bản cung trước đã!" "Không sai, đừng quên còn có ta!" Nghe vậy, Đạo Kiếp vẻ mặt thản nhiên, nhưng Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác lại đại nộ, lần lượt đứng bên cạnh Đạo Kiếp.

Thậm chí, còn có một người cũng đứng ra, lạnh lùng nhìn về phía chúng Sử Tiền Đạo Quân, chính là Vọng Thư.

"Giết Đạo Tôn?

Trước hết hỏi xem Hỗn Độn Ma Thần chúng ta có đồng ý không!" Hiển nhiên, các Hỗn Độn Ma Thần cũng đứng về phía Đạo Kiếp, đặc biệt là Thời Thần và Dương Mi, lập trường của họ vô cùng kiên định.

Đạo Kiếp thấy vậy lại lắc đầu, từ trong đám người bước ra, đến trước mặt chúng Sử Tiền Đạo Quân.

Hắn lạnh lùng nói: "Bản tôn vừa mới đánh một trận với một vị tồn tại thần bí, suýt chút nữa đã gục ngã, vô cùng uất ức, đang không có chỗ xả giận, nay các ngươi lại tự tìm đến, vừa hay, để bản tôn dạy

dỗ các ngươi một chút, cho các ngươi biết, thời đại này không phải của các ngươi!" "Đạo Tôn!" "Sư tôn!" Chư thánh và các Hỗn Độn Ma Thần sắc mặt đều biến đổi.

"Ầm!" Không nói nhiều, Đạo Kiếp ra tay, một bước đạp ra, trực tiếp hiện hóa Hỗn Độn Chân Thân, hóa thành Hỗn Độn Tứ Diện Thần, đồng thời, ý niệm kết nối với trường hà Đại đạo, khiến khí tức trên người tăng vọt.

Trong khoảnh khắc, Đại đạo gầm vang, kim long bay lượn, tiên phượng hót vang, từng sợi, từng dải pháp tắc Đại đạo rủ xuống, lơ lửng quanh thân Đạo Kiếp.

Trong không gian phong ấn không thể mượn sức mạnh Đại đạo, nhưng bây giờ ở trong Hỗn Độn tự nhiên không có hạn chế này.

"Ầm!" Nhưng vẫn chưa kết thúc, Nguyên Chú Thiên Chuông cũng bị Đạo Kiếp tế ra, cầm trong tay, xem như vũ khí, vung lên.

"Đang!" Tiếng chuông lớn chấn động, vang vọng vạn cổ thương tang, một luồng sức mạnh trớ chú cực hạn gia trì, dù cách rất xa, cũng khiến sắc mặt chúng Sử Tiền Đạo Quân biến đổi, cảm giác được một luồng sức mạnh quỷ dị đang xâm thực nguyên thần và bản nguyên của mình.

"Nguyên Chú Thiên Chuông, phong nó lại!" Chúng Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt đại biến, tiếp đó, một thân ảnh bị đánh bay, là một danh Đạo Quân, trực tiếp bị đập trúng.

Nguyên Chú Thiên Chuông trong tay Đạo Kiếp không chỉ là pháp bảo, mà còn là vũ khí, hắn càng thích dùng nó như vũ khí, mặc dù uy lực sẽ giảm đi không ít, nhưng lại dùng rất sảng khoái.

"Giết…" "Một mình hắn, dù thiên tư yêu nghiệt, có gì đáng sợ?" "Không sai, chúng ta đâu phải không có Đạo Quân chi bảo, ra tay đi,

đánh nát mảnh Hỗn Độn này, để Hỗn Độn tái tổ, kết thúc một thời đại thì đã sao?" "Giết!" Thấy Đạo Kiếp lại ra tay trước, một mình lao về phía một đám Sử Tiền Đạo Quân, khiến họ tức giận, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị khiêu khích.

Sự dũng mãnh của Đạo Kiếp khiến họ kinh ngạc, nhưng họ lại không sợ, Sử Tiền Đạo Quân không sợ bất kỳ khiêu chiến nào.

"Ầm!" Một trận đại chiến bắt đầu từ đây, sóng năng lượng kinh khủng càn quét Hỗn Độn, phá nát thương mang, từng luồng Sử Tiền Đại Đạo cuộn trào, hóa thành thần liên, diễn hóa vô thượng đạo thần thông.

Sức mạnh cực hạn, sức mạnh Nhập Vi, còn có khí tức Đạo Quân áp chế vạn đạo.

Ánh sáng Đại đạo ngũ sắc lục quang chiếu sáng Hỗn Độn mịt mờ, ức vạn vạn dặm Hỗn Độn đều đang vỡ vụn, địa hỏa phong thủy cuộn trào, diễn hóa thiên địa ngũ hành.

"…" Điều này khiến chúng Hỗn Độn Ma Thần và Hồng Hoang chư thánh ngây người.

Trận chiến đấu này diễn ra quá đột ngột, đột ngột đến mức họ không kịp phản ứng, càng kinh ngạc hơn là sự dũng mãnh của Đạo Kiếp, lại một mình đối đầu với mấy chục danh Sử Tiền Đạo Quân.

Thật bá khí, thật kiêu ngạo.

Ý chí vô địch đó khiến họ động lòng, đặc biệt là Thời Thần, Dương Mi và các Hỗn Độn Ma Thần khác, trong khoảnh khắc đó, nhiệt huyết trong lòng họ sôi trào, dường như đã quay trở lại thời đại chiến Bàn Cổ.

"Đây mới là Đạo Tôn sao?

Dù đối mặt với Sử Tiền Đạo Quân, cũng một mình độc chiến,

thậm chí là khinh miệt!" Tru Tiên Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ đang kêu vang, chiến ý trong lòng bị kích phát.

Đây mới là sự theo đuổi của hắn, một trận chiến thống khoái, bất luận kẻ địch như thế nào, cũng không thể lùi bước.

Chương 355

"Kiếm giả, thà gãy chứ không cong, Đạo Tôn không dùng kiếm, nhưng lại có thể làm được điều đó, ta Thông Thiên có gì không làm được?" Thông Thiên lẩm bẩm, ánh mắt trở nên kiên định.

"Không hổ là Đạo Tôn, đệ nhất nhân Hồng Hoang, sự cường đại của ngài không phải không có lý do, bần đạo tự thấy không bằng!" Lão Tử cũng than nhẹ một tiếng, bên cạnh ngài, Tiếp Dẫn Thánh nhân và Bồ Đề Đạo nhân cũng gật đầu, vẻ mặt phức tạp.

"Sư tôn…" Nữ Oa, Hậu Thổ và các nữ nhân khác thì trong đôi mắt đẹp lại ánh lên những tia sáng kỳ lạ.

Trong trận chiến, chúng Đạo Quân kinh nộ không thôi, bởi vì người này quá hung mãnh, khiến họ kinh hãi.

Chỉ thấy trong trận chiến, Tứ Diện Thần tựa như một tôn chiến thần vô địch, một thân khí tức Hỗn Độn lan tỏa, pháp tắc Đại đạo gia thân, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm, thân thể Hỗn Độn kinh khủng chỉ cần húc một cái, liền húc bay một vị Sử Tiền Đạo Quân.

Mở miệng gầm một tiếng, liền khiến chư thiên tịch diệt, làm thân thể một vị Sử Tiền Đạo Quân vỡ nát.

"Quá kinh khủng, quả thực là một con hung thú hình người!" Chúng Hỗn Độn Ma Thần đều kinh ngạc không thôi, đặc biệt là thân thể của Đạo Kiếp, quả thực còn kinh khủng hơn cả Hỗn Độn thể, gần như có thể sánh ngang với Bàn Cổ.

"Sao có thể mạnh như vậy?" Mấy danh Sử Tiền Đạo Quân bị đánh nát thân thể rồi lại tái tổ chức, kinh ngạc không thôi.

Họ là ai?

Là Đạo Quân, là chúa tể của từng thời đại, lại bị một người khiêu chiến nhiều người như vậy.

Mà người này lại là một thổ dân, ngay cả Đạo Quân cũng không phải.

"Tại sao?

Thân là Đạo Quân của từng thời đại, lại ngay cả điều này cũng không nhìn thấu?

Chẳng lẽ tu vi sa sút, đạo tâm cũng tiêu thất?" Đạo Kiếp cười lạnh, một bước đạp ra, đến trước mặt Hắc Ám Đạo Quân, giơ tay liền là một chỉ Tịch Diệt.

Hắc Ám Đạo Quân gầm lên, gắng sức chống cự, Sử Tiền Hắc Ám Đại Đạo tỏa sáng, muốn biến Hỗn Độn thành hắc ám, để vạn vật không tồn tại.

Hắc Ám Đạo Quân gầm lên, gắng sức chống cự, Sử Tiền Hắc Ám Đại Đạo tỏa sáng, muốn biến Hỗn Độn thành hắc ám, để vạn vật không tồn tại.

Nhưng, dưới một chỉ Tịch Diệt, trong sát na, hắc ám vô biên sụp đổ, ngay cả cả người Hắc Ám Đạo Quân cũng bị tử tịch, trớ chú, mục nát bao vây.

"Tịch diệt…" Hắc Ám Đạo Quân đồng tử co rút lại, lại không nói hai lời, xoay người bỏ chạy.

Các Đạo Quân khác ngẩn ra, đúng lúc này, công kích của Đạo Kiếp lại đến, giơ tay liền là một con đại long, do pháp tắc diễn hóa, địa hỏa phong thủy bao quanh, tựa như một tôn thế giới chi long.

Một vị Đạo Quân hét dài, khí tức Đạo Quân lan tỏa, đánh ra đại đạo của mình, diễn hóa ức vạn đại thần thông, nhưng lại bị một đòn đánh bay.

Đồng thời, bốn khuôn mặt của Đạo Kiếp hướng về bốn phương gào thét, lại mô phỏng ra Hỗn Độn Chung, trấn áp Hỗn Độn Hồng Mông, cấm cố hằng vũ thời không.

"Chư Thiên Luân Hồi!" Sinh và tử, diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, một hắc động khổng lồ hiện ra, tựa như ác ma nuốt chửng lòng người, trực tiếp hút sáu danh Sử Tiền Đạo Quân vào trong hắc động.

"Đi!" Khi sáu danh Sử Tiền Đạo Quân từ trong hắc động đi ra, ai nấy đều chật vật không thôi, không nói hai lời, xoay người rời đi.

"Ta cũng đi!" Bảy danh Đạo Quân lui đi, các Đạo Quân khác cũng kinh hãi thất sắc, không còn dừng lại, từng người một biến mất trong Hỗn Độn.

Một trận chiến kinh thiên hạ, Đạo Kiếp dùng sức một người, độc chiến hai mươi mấy danh Sử Tiền Đạo Quân, và thành công đẩy lùi họ.

Chiến tích này khiến Hồng Hoang chư thánh, cho đến Hỗn Độn Ma Thần kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Ngay cả Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư, một vị tồn tại đỉnh cấp trong số các Sử Tiền Đạo Quân, cũng kinh ngạc vô cùng, không dám tin vào mắt mình.

Trong khoảnh khắc đó, Đạo Kiếp ngạo nghễ đứng trên thương mang, Tứ Diện Thần phủ khám Hỗn Độn, mặc dù dáng vẻ vô cùng chật vật, toàn thân rạn nứt, nhưng lại cho người ta cảm giác trấn áp Hỗn Độn, khinh miệt thiên hạ.

Trong thoáng chốc, mọi người như thấy một tôn Đạo Quân vô địch sắp trỗi dậy, không ai có thể ngăn cản, sắp quân lâm thiên hạ.

"Đó là Sử Tiền Đạo Quân đó, không phải Hỗn Nguyên, cũng không phải Hỗn Độn!" Vọng Thư lẩm bẩm, trong khoảnh khắc, nàng

phát hiện mình càng ngày càng không nhìn thấu người này.

Trong thoáng chốc nhớ lại quá khứ, vị tồn tại độc chiến hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân này, chỉ là một danh Đại La Kim Tiên.

Mới qua mấy nghìn vạn năm, đối phương lại trưởng thành đến mức độ này.

"Thời đại này thuộc về ngươi, dù là Sử Tiền Đạo Quân cũng phải lu mờ, những Sử Tiền Đạo Quân đó muốn tái chứng đạo, khôi phục tu vi Đạo Quân, ngươi sẽ là trở ngại lớn nhất…" Vọng Thư cười khổ một tiếng, bản thân nàng cũng đâu phải ngoại lệ?

Nàng cũng là Đạo Quân chuyển thế, chiếu theo quy tắc một thời đại chỉ có thể có một Đạo Quân đản sinh, vậy thì thời đại này ngay cả nàng cũng không có cơ hội chứng đạo, trừ phi người này… Muốn người đàn ông này vẫn lạc, trừ phi những Sử Tiền Đạo Quân kia không hề giữ lại chút nào, thậm chí phục hồi Đạo Quân chi thể và Đạo Quân chi bảo.

"Sư tôn!" "Quả nhiên sư tôn là vô địch!" "Ha ha, hại ta lo lắng nửa ngày, thật có lỗi, sao có thể không tin tưởng sư tôn chứ!" "Đúng vậy, sư tôn lão nhân gia từ trước đến nay chưa từng khiến người ta thất vọng, bất luận đối mặt với kẻ địch nào cũng có thể dễ dàng chiến thắng, dù là Sử Tiền Đạo Quân!" Phục Hy và đám đệ tử của Đạo Kiếp sau khi hoàn hồn, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kích động và hưng phấn.

Sư tôn của họ, là tồn tại thực sự vô địch, Sử Tiền Đạo Quân, trước mặt sư tôn cũng chẳng là gì.

"Thời đại này thuộc về ngài ấy, dù Bàn Cổ sống lại, cũng chưa chắc có thể tranh phong!" "Ha, quá biến thái, đó là Sử Tiền Đạo Quân đó, mỗi một tôn ở thời kỳ đỉnh phong đều siêu việt Đại Đạo Cảnh, là tồn tại chúa tể một thời đại, ngay cả Bàn Cổ cũng chưa đạt đến độ

cao đó!" "Cùng sinh ra trong một thời đại với ngài ấy, cũng không biết là may mắn hay bi ai!" Không xa, Thời Thần, Dương Mi và đám Hỗn Độn Ma Thần đều vẻ mặt phức tạp.

Hồng Hoang chư thánh, Tam Thanh và những người khác càng vẻ mặt u ám, trừ Thông Thiên Giáo Chủ ra, những người còn lại đã hoàn toàn mất đi tâm tư tranh phong.

Người ta đi một bước, đã siêu việt Sử Tiền Đạo Quân, còn họ thì sao?

Bây giờ ngay cả Hỗn Độn Cảnh cũng chưa đột phá.

"Chúng ta đi thôi, đi tìm cơ duyên của mình, mặc dù chênh lệch quá lớn, như trời với đất, nhưng bần đạo sẽ không từ bỏ, bần đạo sẽ để Tru Tiên Kiếm trong tay mình tỏa sáng rực rỡ, như vậy mới không uổng một đời cầu đạo!" Thông Thiên ánh mắt kiên định, xoay người bước đi.

Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác nghe lời của Thông Thiên, ai nấy đều tinh thần chấn động, tâm trạng bị đả kích lại bắt đầu hồi phục.

Đúng vậy, bất luận có thể tranh phong với vị kia hay không, nhưng ít nhất phải nỗ lực, cũng không uổng công sinh ra trong thời đại này một lần.

Sử Tiền Đạo Quân còn đang thoi thóp, không cam lòng từ bỏ, muốn tranh đoạt một đời nữa, thân là người trẻ tuổi của thời đại này có gì phải sợ.

Nghĩ thông suốt rồi, chư thánh đều hướng về phía Thông Thiên đưa tới ánh mắt cảm kích, rồi lần lượt bước đi.

Di tích sử tiền, thời đại này cũng đang không ngừng biến hóa, tương lai ai biết được?

Có lẽ họ cũng sẽ một bước lên trời.

Chương 356

"Thông Thiên không tệ, tương lai tất có đại thành!" Nhìn ánh mắt của chư thánh rời đi, đặc biệt là nhìn Thông Thiên, Đạo Kiếp tán thưởng nói.

Thật lòng mà nói, Đạo Kiếp từ trước đến nay không cho rằng thành công nhất thời đại biểu cho vĩnh viễn, cũng không cho rằng mạnh yếu nhất thời đại biểu cho thành tựu cuối cùng.

Theo hắn thấy, trong giới tu sĩ, từ Đại La trở lên, những thứ như tư chất, huyết mạch, thể chất không còn quan trọng, quan trọng nhất là một đạo tâm kiên định.

Chỉ cần có một đạo tâm kiên định, tất sẽ có đại thành.

Thể chất, huyết mạch những thứ này, chỉ cần đạo tâm đủ, liền có thể sáng tạo ra.

Giống như hắn, mượn một tia bản nguyên của Bàn Cổ, đã sáng tạo ra Hỗn Độn thể độc nhất vô nhị, Hỗn Độn Tứ Diện Thần.

Theo hắn thấy, Thông Thiên nếu có thể đi thông kiếm đạo, cũng có thể sáng tạo ra Hỗn Độn Kiếm Thể, Hỗn Độn Kiếm Đạo thuộc về mình, thậm chí, một lần chứng đắc Đạo Quân.

Không, đến lúc đó, không nên gọi là Đạo Quân, nên gọi là Nguyên Quân, bởi vì Hỗn Độn Hải, trong phiến Hỗn Độn này chứng đều là Tiên Thiên Đại Đạo.

Hậu Thiên Đại Đạo chứng đạo, liền là Nguyên Quân, thuộc về Chư Thiên Đại Đạo, như Hồng Cổ và những người khác.

"Xem ra Đạo Quân của đời này tất nhiên thuộc về ngươi!" Vọng Thư khôi phục nụ cười, chậm rãi đi đến trước mặt Đạo Kiếp, dường

như trong lòng nàng đã không còn để ý nữa, hoặc có lẽ là thật sự mệt mỏi rồi.

"Tỷ tỷ nhận thua rồi sao?" "Hả, tỷ tỷ, ngươi từng nói, đời này nhất định phải tái chứng Đạo Quân!" Lời này của Vọng Thư, khiến Hi Hòa và Thường Hi kinh ngạc không thôi.

"Ừm, nhận thua rồi, vị sư tôn của các ngươi quá đáng sợ, lại có thể một mình đẩy lùi hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân!" Vọng Thư gật đầu, không hề phủ nhận, cũng không ghen tị.

Thân là Đạo Quân từng trải, chút lòng dạ này nàng vẫn có, đồng thời, cũng vô cùng chấn động.

Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác đều gật đầu, đối với điều này, họ có cảm xúc sâu sắc, đúng vậy, vị sư tôn nhà mình thật sự quá đáng sợ, dường như trên đời này bất luận xuất hiện đối thủ nào, ngài cũng đều có thể chiến thắng.

Từ Tam Tổ thời Long Hán, Hồng Quân, La Hầu thời Đạo Ma đại chiến, đến bây giờ là Sử Tiền Đạo Quân càng kinh khủng hơn.

Đối mặt với từng kẻ địch kinh khủng, sư tôn nhà mình không những không bị đào thải, ngược lại còn từng lần một đuổi kịp những người đó, thậm chí siêu việt.

"Không, đừng xem thường người trong thiên hạ, đặc biệt là Sử Tiền Đạo Quân!" Nhưng, Đạo Kiếp lại đột nhiên lắc đầu, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Một mình đẩy lùi hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân cùng cảnh giới?

Đừng đùa nữa, bản tôn không làm được!" Hít một hơi thật sâu, hắn nhìn sâu vào Vọng Thư, tiếp tục nói: "Đạo Quân là quân chủ Đại đạo của một thời đại, lĩnh ngộ một con đường Đại đạo đến cực hạn, hóa thành bản nguyên, trấn áp một thời đại.

Tồn tại như vậy, bất luận là lĩnh ngộ Đại đạo, hay tâm trí, đều đã sớm siêu thoát Vô Thượng, sao có thể dễ dàng chiến bại như vậy?" "Bản tôn lần này có thể đẩy lùi họ, là vì những Sử Tiền Đạo Quân đó đều có những lo ngại riêng, không thể dốc toàn lực.

Hơn nữa, có một điểm quan trọng nhất, Sử Tiền Đại Đạo đã mục nát, ở thời đại này đại đạo của bản thân họ sẽ bị áp chế, nếu không bản tôn muốn chiến thắng một vị Sử Tiền Đạo Quân cũng khó!" "Chiến thắng một vị Sử Tiền Đạo Quân cũng khó, nhưng…" "Sao có thể?" Phục Hy và những người khác kinh ngạc, không dám tin, vừa rồi Đạo Kiếp càn quét chư Đạo Quân họ đều nhìn thấy, tư thế vô địch đó quả thực chấn động lòng người.

Hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, mỗi người thể hiện ra sức chiến đấu đều khiến người ta kinh hãi, nhưng lại bị Đạo Kiếp dễ dàng đẩy lùi.

Nay vị sư tôn nhà mình lại nói, thực sự chiến đấu, bại một người cũng khó.

"Ngay cả ngươi cũng không nhìn thấu điểm này, cố ý tâng bốc ta sao?" Câu này Đạo Kiếp nói với Vọng Thư.

"Ta tự nhiên có thể nhìn thấu, nhưng ta vẫn cho là như vậy!" Vọng Thư lắc đầu, nói: "Đạo Kiếp, ngươi nói không sai, nhưng ngươi lại đánh giá thấp bản thân mình, tại sao ư, phân tích của ngươi quả thực chính xác, nhưng lại thiếu một điểm…" "Ồ?

Điểm nào?" Không chỉ Đạo Kiếp kinh ngạc, đám đệ tử của hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

"Chính như ngươi nói, chúng ta là Đạo Quân của từng thời đại, mặc dù tu vi Đạo Quân không còn, nhưng kinh nghiệm, đạo tâm, cho đến thể ngộ Đại đạo vẫn còn.

Còn ngươi, lại từng bước trưởng thành, không hề có bất kỳ thể ngộ nào của Đạo Quân, vì vậy, trận chiến đấu này vốn đã không công bằng!" "Trong tình huống như vậy, ngươi đẩy lùi được chúng Sử Tiền Đạo Quân, bản thân đã có tư chất Đạo Quân, thậm chí siêu việt tư chất Đạo Quân, một khi ngươi trưởng thành bước cuối cùng, ưu thế của ngươi cũng sẽ thực sự triển khai!" Lời của Vọng Thư cũng khiến Phục Hy và những người khác gật đầu.

Đúng vậy, ví như một vị Thánh nhân, dù tu vi sa sút, cũng không phải Chuẩn Thánh có thể so bì, bởi vì mặc dù không còn là Thánh nhân, nhưng lại có thể ngộ và đạo tâm của Thánh nhân.

Từ Tam Thi của Thánh nhân có thể thấy được điều này.

Huống chi là Đạo Quân, hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân.

Vì vậy, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác đều rất đồng tình với lời của Vọng Thư, sư tôn nhà mình vẫn là vô địch, có thể, có thể làm được điều này, trước nay chưa từng có ai.

Đạo Kiếp tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại không cho là vậy.

Bởi vì hắn biết, giữa thiên địa có quá nhiều bí ẩn, trong đám Sử Tiền Đạo Quân kia cũng tồn tại bí ẩn.

Thậm chí, giữa thiên địa còn ẩn giấu những tồn tại kinh khủng hơn, như Tịch Diệt Đạo Nhân, Hồng Cổ Nguyên Quân, hai người đó mỗi người nếu thật sự muốn giết hắn, hắn căn bản không thể thoát.

Còn có Nguyên Mẫu Đạo Quân, cũng là một vị tồn tại kinh khủng.

Nhưng những điều này, Đạo Kiếp lại không nói ra, dù là với người thân cận nhất, dù sao những tồn tại cấm kỵ này liên quan quá lớn, một khi công khai, không chừng sẽ dẫn họ đến, như vậy sẽ là đại khủng bố.

Hơn nữa, qua lần gặp Hồng Cổ và Tịch Diệt Đạo Nhân, Đạo Kiếp

quyết định, trước khi chưa thành Đại đạo Thánh nhân chân chính, tuyệt đối không tiếp xúc với họ.

"Đi đi, các ngươi đều đi tìm cơ duyên, tương lai không ngừng biến hóa, ai biết được tương lai sẽ ra sao?

Có lẽ thời đại này sẽ không chỉ có một vị Đạo Quân xuất hiện, bản tôn thật sự không hy vọng khi ta đi đến đỉnh cao, lại cô gia quả nhân!" Đạo Kiếp suy đoán, cũng là cảm giác.

"Sẽ xuất hiện không chỉ một vị Đạo Quân?" Lời này vừa ra, không chỉ Phục Hy và những người khác tinh thần chấn động, ngay cả Vọng Thư cũng mắt đẹp lóe lên, trong sát na, ánh sáng rực rỡ.

Tiếp đó, Vọng Thư mỉm cười nói: "Người ta nói Đạo Tôn biết quá khứ, có thể nhìn thấu tương lai, quá khứ vị lai không chút ngăn cách, cũng không biết là thật hay giả, nhưng ta hy vọng suy đoán của ngươi là thật, dù sao ai mà không muốn trở thành Đạo Quân?" "A, ai mà không hy vọng trở thành Đạo Quân, ta càng hy vọng các ngươi cùng ta trở thành Đạo Quân, như vậy những ngày tháng sau này sẽ không cô tịch, càng không để ta một mình đối mặt với…" Lời phía sau, Đạo Kiếp không nói ra.

Không ai biết, tại nơi giao giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn, đang xảy ra một trận chiến kinh khủng, trận chiến này hoàn toàn bị sức mạnh phong ấn ngăn cản, một khi truyền ra ngoài, đủ để khiến Sử Tiền Đạo Quân kinh hãi.

Nhưng dù vậy, suốt trăm năm, cả Hỗn Độn đều lan tỏa một luồng sức mạnh Đại Đạo Cảnh, khiến từng vị Sử Tiền Đạo Quân kinh ngạc và khó hiểu.

Đồng thời, cũng khiến các Hỗn Độn Ma Thần kinh hãi khôn tả.

Nhưng, cũng giống như trăm năm trước, bất luận tìm kiếm thế

nào, cũng không thể tìm ra nguồn gốc của luồng khí tức Đại Đạo Cảnh kia, cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc.

Thậm chí, luồng sức mạnh Đại Đạo Cảnh kia còn truyền vào trong Hồng Hoang, suốt trăm năm, sinh linh Hồng Hoang, dưới là Thiên Tiên, trên là Chuẩn Thánh, cho đến các đại thần thông giả đều run rẩy lo sợ.

Ngay cả những Đạo Quân chuyển thế đang tìm kiếm cơ duyên, tăng cường nội tình trong Hỗn Độn tinh vực, cũng ai nấy đều kinh hãi khôn tả.

Chương 357

Phải biết rằng, bây giờ ở Hồng Hoang ai mà không biết Đại đạo đã phong tỏa Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang không có Thánh, bất luận là Hỗn Nguyên Thánh nhân, hay Sử Tiền Đạo Quân Hỗn Độn Cảnh, đều không thể ở lại Hồng Hoang.

Thậm chí, sau khi bị cách ly, bất luận ai cũng không thể cảm ứng được thế giới bên ngoài.

Tu sĩ Hồng Hoang, dù là Đạo Quân chuyển thế cũng không thể cảm ứng được Hỗn Độn, căn bản không biết Hỗn Độn đã xảy ra chuyện gì.

Tương tự, những Sử Tiền Đạo Quân và Hồng Hoang chư thánh ở trong Hỗn Độn cũng không biết Hồng Hoang đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, cùng với khí tức vô thượng của Đại Đạo Cảnh lan tỏa, trong sát na, những Đạo Quân chuyển thế vốn không cảm ứng được Hỗn Độn bên ngoài, đều có thể cảm ứng được Hỗn Độn bên ngoài.

Ngay sau đó, từng đạo tin tức xuất hiện trong đầu họ.

Cả thế giới đều kinh ngạc, trong lòng từng vị Đạo Quân chuyển thế chấn động, trên mặt mỗi vị Đạo Quân chuyển thế đều lộ ra vẻ không thể tin nổi và kinh hãi.

Tin tức kia quả thực khiến những Đạo Quân chuyển thế này kinh ngạc, nhưng đối với họ, những người đã trải qua vạn cổ, đó chỉ là một lần đại đạo tranh phong, những Đạo Quân chưa chuyển thế và Hỗn Độn Ma Thần đã đi trước trên con đường tranh phong cổ xưa.

Đợi họ tích lũy đủ, một lần thành Hỗn Nguyên, cũng sẽ bước lên

con đường đó.

Vì vậy, đại đa số chuyện xảy ra trong Hỗn Độn, những Đạo Quân chuyển thế này chỉ hơi kinh ngạc, và có chút cấp thiết hơn.

Chỉ có một chuyện, khiến lòng họ cũng không thể bình tĩnh, thậm chí là kinh khủng.

Đó chính là hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân vây công Đạo Kiếp, lại bị Đạo Kiếp một mình đẩy lùi.

Thật đáng sợ, thật không thể tin nổi.

Trong ấn tượng của những Đạo Quân chuyển thế này, chuyện như vậy gần như không tồn tại, nếu không phải chuyện này là thật, đổi lại là họ, ai mà nói với họ, một người có thể ở cùng cảnh giới độc chiến hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, họ tuyệt đối sẽ cho rằng người đó điên rồi.

Chuyện như vậy sao có thể?

Đạo Quân là tồn tại gì?

Là chúa tể của một thời đại, là tồn tại vô địch.

Dù không phải tu vi Đạo Quân, cảnh giới đó cũng là vô địch, không ai có thể chiến thắng.

Càng không cần nói đến một người chiến thắng hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân.

"Tiểu sư tôn…" "Chính ta cũng không thể tin được, một mình độc chiến hai mươi mấy lão quái vật mục nát, đây là muốn nghịch thiên sao?

Từ sử tiền đến từng thời đại, những tồn tại sống lâu nhất, cũng không thể làm được điều này!" "Ha, ai có thể tin, ai dám tin?

Nếu chuyện này là thật, thời đại này chúng ta tu luyện còn có ích

gì?

Đại đạo chi tranh ai có thể tranh được?" Trong một di tích sử tiền, Thần Nông và những người khác tụ tập lại, ai nấy đều vẻ mặt phức tạp.

Chuyện này thực sự quá chấn động, chấn động đến mức họ không thể chấp nhận.

"Cũng không phải là không thể, từng có người có thể làm được, chỉ là…" Nhưng so với Tam Hoàng Ngũ Đế, Lục Nhận Đạo Quân, đệ tử của Minh Hà lại nói, vẻ mặt ngưng trọng.

"Này mặt lạnh, có thể nói hết lời không!" "Hả, từng xuất hiện tồn tại như vậy, ta đã sống trọn vẹn bảy thời đại, chưa từng nghe qua chuyện này?" Thần Nông và những người khác đều nhìn về phía Lục Nhận Đạo Quân.

"Đừng hỏi ta, ta cũng không biết!" Lục Nhận Đạo Quân lắc đầu, lập tức ngậm miệng, có những thứ hắn không dám nói ra.

Mấy danh Đạo Quân chuyển thế đều liếc mắt một cái, tên này lúc nào cũng vậy, khiến người ta bực mình.

Mấy vị Đạo Quân chuyển thế của Nhân tộc đang thương nghị chuyện này, tương tự, các Đạo Quân chuyển thế khác cũng đang thảo luận.

Thậm chí, không biết ai cố ý hay vô tình, lại đem chuyện này truyền ra ngoài.

Rất nhanh, toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang đều biết chuyện này.

Cả thế giới chấn động.

"Đạo Tôn lại một mình độc chiến hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, thật…" "Thật không?

Mặc dù bần đạo luôn kính ngưỡng Đạo Tôn, nhưng chuyện này cũng quá khó tin!" "Ha ha, Đạo Tôn uy vũ!" "Đạo Tôn lão nhân gia đến Hỗn Độn vẫn vô địch, thật đáng kính sợ!" "Không hổ là Đạo Tôn, xem đi, chiến tích này, không cần nói nữa, thời đại này thuộc về Đạo Tôn, ai đến cũng không được!" "Không sai, bất luận là Chuẩn Thánh, hay Hỗn Độn Ma Thần, Sử Tiền Đạo Quân, đều sẽ bị Đạo Tôn đạp dưới chân, bần đạo quyết định rồi, sau này phải theo sát bước chân của Đạo Tôn, chứng kiến một tồn tại vĩ đại đản sinh!" Đặc biệt là các tu sĩ một mạch Đông Hải, đều điên cuồng hoan hô.

Không chỉ như vậy, trong Hồng Hoang, các đại chủng tộc, cho đến Nhân tộc, càng ngày càng nhiều tu sĩ gia nhập một mạch Đông Hải.

Không chỉ gia nhập, khi hành tẩu Hồng Hoang, họ cũng đều tự xưng là người của một mạch Đông Hải, dường như như vậy có thể nhận được vinh quang vô thượng.

Thậm chí, không biết ai khi hành tẩu Hồng Hoang, trên người lại mang theo một bức tượng Đạo Tôn màu vàng, và còn được tế luyện thành pháp bảo.

Pháp bảo này vừa ra, uy lực không mạnh, nhưng lại trực tiếp dọa lui đối thủ.

Chuyện này vừa truyền ra, vô số tu sĩ bắt chước, thế là, trong Hồng Hoang, các loại pháp bảo Đạo Tôn xuất hiện.

Dù là pháp bảo được luyện chế từ dược liệu kém nhất, một khi tế ra, cũng có thể dọa lui kẻ địch.

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì pháp bảo là tượng Đạo Tôn, ai dám đánh nát?

Đó là đắc tội với Đạo Tôn.

Bây giờ ở Hồng Hoang, ai dám đắc tội với Đạo Tôn?

Đó quả thực là sống không kiên nhẫn nữa, dù Đạo Tôn không ở Hồng Hoang, thậm chí không tính toán, những tín đồ cuồng tín của một mạch Đông Hải cũng có thể xé những tu sĩ tiết độc Đạo Tôn thành phấn vụn.

Trong một thời gian, pháp bảo Đạo Tôn trở thành thứ nóng bỏng nhất Hồng Hoang, khiến nhiều đại năng Hồng Hoang đều không nói nên lời.

Trong một thời gian, pháp bảo Đạo Tôn trở thành thứ nóng bỏng nhất Hồng Hoang, khiến nhiều đại năng Hồng Hoang đều không nói nên lời.

Chương 358

Nhưng ngay sau đó, một chuyện, lại khiến nhiều đại năng Hồng Hoang gỡ rối.

Đó chính là Đạo Tôn thật sự không ở Hồng Hoang, lần trước xuất hiện chỉ là pháp tướng, là hậu thủ do Đạo Tôn để lại.

Nhưng điều này cũng khiến một mạch Tử Tiêu Cung, Tam Giáo và Phật môn thở phào nhẹ nhõm.

Đạo Tôn ở quá xa, không có sức tranh phong, ngược lại, họ càng để ý đến hiện tại.

Nếu Đạo Tôn không ở đây, đối với họ là chuyện tốt lớn.

Về phần một mạch Đông Hải, cho đến ngày càng nhiều người tín ngưỡng Đạo Kiếp, thì trực tiếp phớt lờ chuyện này.

Theo những người này thấy, Đạo Tôn là người vô sở bất năng, không ở Hồng Hoang thì đã sao?

Hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại, nếu Hồng Quân có thể lưu lại hậu thủ, Đạo Tôn lẽ nào lại không thể lưu lại ở Hồng Hoang?

Vì vậy, những người này không lo lắng.

Đồng thời, chuyện xảy ra ở Hỗn Độn, tự nhiên cũng không giấu được người đang khống chế Hồng Hoang hiện nay là Hồng Quân.

Khi biết được tin tức này, sắc mặt Hồng Quân vô cùng khó coi, thậm chí, đôi mắt vốn luôn bình tĩnh của Hồng Quân lại lóe lên vẻ sợ hãi.

Tin tức này thực sự quá kinh người, kinh người đến mức khiến hắn căn bản khó mà chịu đựng được.

Từ trước đến nay, Hồng Quân luôn coi Đạo Kiếp là đại địch, đại địch này luôn áp hắn một bậc, nhưng ít nhất hắn cho rằng mình nhiều nhất cũng chỉ kém Đạo Kiếp một chút.

Một chút này không phải là không thể đuổi kịp, đặc biệt là sau khi hắn hoàn toàn khống chế Thiên Đạo, mượn Thiên Đạo để lớn mạnh, hoàn toàn có thể siêu việt Đạo Kiếp, thậm chí sánh vai với Sử Tiền Đạo Quân.

Không sai, Hồng Quân có tham vọng lớn, luôn muốn sánh vai với Sử Tiền Đạo Quân, thậm chí trong thời đại này lực áp Sử Tiền Đạo Quân, trở thành chúa tể thời đại.

Hơn nữa, hắn cũng luôn nỗ lực theo hướng này.

Chỉ là hắn không ngờ, khi hắn đang nỗ lực, đại địch của hắn là Đạo Kiếp lại có thể lực áp Sử Tiền Đạo Quân, ẩn ẩn có xu thế trở thành chủ của thời đại.

Hồng Quân không thể chấp nhận.

Vì vậy, dù đang ở trong trường hà Thiên Đạo, đang từng chút từng chút thôn phệ luyện hóa Thiên Đạo, Hồng Quân cũng không thể giữ được bình tĩnh.

"Không được, bần đạo tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, thôn phệ Thiên Đạo quá chậm, dù bần đạo cuối cùng có thể thành công, cũng khó mà theo kịp bước chân của Đạo Kiếp lão nhi!" Trong trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân sắc mặt bất định, cuối cùng cắn răng một cái, từng đạo thân ảnh từ trong cơ thể bước ra, chính là Tam Thi.

Cộng thêm nguyên thần hóa thân đã phân ra trước đó, tổng cộng bốn tôn, toàn bộ được phái ra ngoài.

"Đi thăm dò di tích sử tiền, tìm kiếm cơ duyên.

Ta không tin, không tìm được cách khắc chế Đạo Kiếp lão nhi!"

“Còn nữa, Tây Du Lượng Kiếp phải tăng tốc, để Phật môn lớn mạnh, đoạt khí vận, như vậy một khi thành công, bần đạo mới có thể tăng tốc thôn phệ Thiên Đạo!” Hồng Quân sắc mặt lạnh lùng.

Nói xong, Tam Thi rời đi, đồng thời, một đạo ý niệm truyền đi, truyền vào trong đầu Tiếp Dẫn cổ cẩu và Chuẩn Đề Đạo nhân.

Khiến Tiếp Dẫn cổ cẩu và Chuẩn Đề Đạo nhân tinh thần chấn động, ngay sau đó đều vui mừng.

Đồng thời, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng nhận được truyền âm của Hồng Quân, chỉ là so với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, hắn lại cười lạnh một tiếng, không để ý.

Tiếp Dẫn cổ cẩu và Chuẩn Đề Đạo nhân có thể nhận uy hiếp và dụ dỗ của Hồng Quân, nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thì không, ngược lại, lời của Hồng Quân hắn trực tiếp phớt lờ.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lẽ nào không nhìn ra kế của Hồng Quân?

Nhưng tuy khinh thường, nhưng hắn cũng không vạch trần, cũng không đối đầu với Hồng Quân.

Đối với hắn, bây giờ cần nhất là tín ngưỡng chi lực, chỉ cần có tín ngưỡng chi lực, liền có thể nhanh chóng tăng cường nội tình, còn Hồng Quân muốn làm gì, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng đến hắn là được.

Hơn nữa, ở Hồng Hoang không có Thánh như bây giờ, có một Hồng Quân ở sau lưng ủng hộ, là chuyện tốt.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mấy trăm năm.

Mấy trăm năm đối với đại bộ phận tu sĩ Hồng Hoang, quá ngắn, đặc biệt là trong tu luyện, quả thực như một hơi thở.

Nhưng đối với kế hoạch và mưu đồ của các đại năng, mấy trăm năm đủ để bày ra một đại cục.

Giống như những ngày gần đây, Chuẩn Đề Đạo nhân, không, bây giờ Chuẩn Đề Đạo nhân hóa thành Bồ Đề Đạo nhân, thường xuyên hành tẩu Hồng Hoang, hành tung quỷ dị, không ai biết hắn đang mưu đồ gì.

Thậm chí, ngay cả Thiên Đình cũng đi mấy lần, khiến nhiều người Nhân tộc cảnh giác.

Dù sao bây giờ Thiên Đình tuy rất phức tạp, nhưng trên danh nghĩa là Thiên Đình của Nhân tộc, không nên và Phật môn dính líu quá nhiều.

Nhưng, phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ, có những người vì lợi ích có thể làm bất cứ chuyện gì.

"Ầm ầm!" Một ngày, tại Địa Tiên Giới, Đông Thắng Thần Châu, một khối thần thạch đột nhiên nổ tung, một con thạch hầu đột nhiên nhảy ra.

Con thạch hầu này toàn thân mọc đầy lông vàng, một đôi mắt có thể nhìn thấu thương khung.

Vừa xuất thế, hai đạo ánh mắt lại xuyên thấu ba mươi sáu tầng trời, thẳng đến Thiên Đình.

Chuyện này tự nhiên kinh động cả Thiên Đình, khiến chư thần sắc mặt biến đổi.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, rồi giả vờ không biết nói: "Ai đó, tra xem, kẻ nào đang náo sự!" "Vâng, bệ hạ!" Rất nhanh, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đã báo cáo rõ chuyện xảy ra ở hạ giới.

Chúng thần kinh ngạc, không ngờ lại là một con thạch hầu, sinh ra

đã có đại thần thông.

Ngọc Đế mỉm cười, nói: "Nguyên lai là một con yêu hầu trời sinh, không cần để ý, nếu làm ác, trừ khử là được!" Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại biết, mưu đồ của Đạo Tổ đã bắt đầu.

Không sai, con thạch hầu này chính là do Hồng Quân sắp xếp, vì Tây Du Lượng Kiếp, vì suy yếu khí vận Bàn Cổ, Hồng Quân có thể nói là đã tốn không ít tâm sức.

Đại thế Hồng Hoang vốn đã bị Đạo Kiếp và một đám Đạo Quân chuyển thế thay đổi gần hết, ngay cả Bất Chu Sơn cũng bị Hồng Quân cố ý làm đổ.

Chương 359

Năm đó Nữ Oa rời đi, tự nhiên không có Nữ Oa vá trời, nhưng Hồng Quân lại vẫn tạo ra một khối thần thạch, thai nghén ra một con thạch hầu.

Chuyện này nếu để Đạo Kiếp ở Hỗn Độn biết được, nhất định sẽ cảm khái, vận mệnh vô thường, đại đạo luân hồi.

Tây Du Lượng Kiếp tự nhiên không đơn giản như vậy, nếu bình thường, theo quy hoạch của Hồng Quân, một trận lượng kiếp này là lúc hắn hoàn toàn khống chế Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ Hồng Hoang có quá nhiều ẩn hoạn, Đạo Quân chuyển thế, còn Đạo Kiếp có để lại hậu thủ hay không, hắn đều không rõ.

Vì vậy, lượng kiếp lần này tất nhiên vô cùng kinh khủng.

Phật môn truyền bá tín ngưỡng, không chỉ có thể chia rẽ Nhân tộc, suy yếu khí vận Nhân tộc, mà còn có thể mượn Phật môn lớn mạnh, triệt để hủy đi di trạch của Bàn Cổ trong Hồng Hoang.

Nhưng Hồng Quân có thể khẳng định, một khi phát động Tây Du Lượng Kiếp, tất sẽ bị các đại thế lực Hồng Hoang cản trở nhiều mặt, phải có một kế sách vẹn toàn.

Đối sách đầu tiên chính là lôi kéo một bộ phận người của Thiên Đình, dù sao Thiên Đình là chính thống tam giới, là Thiên Đình của Nhân tộc.

Một khi Thiên Đình và Phật môn ngầm liên thủ, sẽ khiến Tây Du Lượng Kiếp thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhưng chuyện này lại cần giao cho ba vị đại lão của Phật môn đi

làm, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không làm hắn thất vọng, đã thành công lôi kéo được nhiều chúng thần Thiên Đình, ngay cả Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cũng bị lôi kéo.

Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn tự nhiên không dám phản bội Nhân tộc, nhưng ngầm làm một số chuyện thì có thể, dù sao điều kiện Phật môn đưa ra quá tốt, khiến hắn không thể không động lòng.

Có những lúc quyền lực và lợi ích sẽ làm hủ hóa lòng người, đặc biệt là Nhân tộc.

Cùng với việc thạch hầu xuất thế, thiên cơ bắt đầu trở nên hỗn loạn, một luồng khí tức không rõ ràng lan tỏa, trên bầu trời ẩn ẩn có một tầng sát khí đản sinh.

"Hả?

Kiếp sát chi khí, lượng kiếp đản sinh rồi!" "Lượng kiếp?

Chẳng lẽ lại có đại thế lực muốn tranh bá, phạm phải sát kiếp hay sao?" Trong khoảnh khắc, các đại năng trong thiên địa sắc mặt biến đổi, đặc biệt là những đại năng cổ lão đã trải qua mấy lần lượng kiếp, nhíu mày.

Những đại năng cổ lão đã trải qua từng lần lượng kiếp này hiểu rất rõ về lượng kiếp trong thiên địa, nhưng lần này lại khiến họ vô cùng khó hiểu.

Thời gian trôi qua, lại trăm năm nữa, một ngày, Đông Thắng Thần Châu, một tiếng nổ lớn truyền ra, chấn động tam giới.

Một tôn cẩu đà từ dưới Ngũ Hành Sơn lao ra, vẻ mặt mang theo niềm vui.

"Như Lai, Như Lai thoát khốn rồi!" "Năm trăm năm, phong ấn của Đạo Tôn đã biến mất!" Đa Bảo Như Lai thoát khốn, thu hút sự chú ý của vô số đại năng, ai nấy đều cảm thán không thôi.

Phật môn thì đại hỉ, trực tiếp phái người đến đón Đa Bảo Như Lai.

Tương tự, các đệ tử Tiệt Giáo cũng lần lượt đến.

Mục đích của hai bên là như nhau, Phật môn là để nghênh đón Như Lai, các đệ tử Tiệt Giáo thì muốn khuyên Đa Bảo trở về Tiệt Giáo.

Rất nhanh, hai bên gặp nhau ở Ngũ Chỉ Sơn, sắc mặt ai cũng không tốt, nhưng lần này lại không ra tay đánh nhau.

Dù sao lần này hai bên đều đến tìm Đa Bảo, không cần thiết phải ra tay đánh nhau.

Ngay sau đó, hai bên bắt đầu khuyên giải, tốn không ít nước bọt, cuối cùng Đa Bảo từ chối Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác, đồng ý trở về Phật giáo.

Khiến một đám đệ tử Tiệt Giáo đại nộ, thậm chí, đối với Đa Bảo triệt để tuyệt vọng.

"Đa Bảo, ngươi thật tuyệt tình, thật vong ân phụ nghĩa, xem ngươi về sau làm sao ăn nói với sư tôn!" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng để lại một câu, liền mang theo một đám đệ tử Tiệt Giáo rời đi.

Đa Bảo than nhẹ một tiếng, há miệng, cuối cùng không nói ra lời, theo Quan Âm và Di Lặc và những người khác trở về Tây phương.

Không thể không nhắc đến một câu, từ khi gia nhập Phật môn, mấy trăm năm, Từ Hàng Đạo nhân và bốn danh Xiển Giáo Kim Tiên khác đều lần lượt đột phá Chuẩn Thánh, và trở thành sức mạnh trung gian của Phật môn, được mệnh danh là Tứ Đại Bồ Tát của Phật môn.

Cùng với Nhiên Đăng và Tứ Đại Sĩ của Phật môn đều trở thành đại năng Chuẩn Thánh, cũng một lần khiến khí vận Phật môn tăng vọt.

Đồng thời, mượn khí vận Phật môn, tu vi của Tiếp Dẫn Đạo nhân cũng khôi phục đến Bán bộ Hỗn Nguyên.

Nhưng cũng chỉ đến đó thôi, dù sao bây giờ Hồng Hoang không có Thánh, dù có trở lại Thánh vị cũng không thể, chỉ có thể tạm thời dùng thân phận Bồ Đề ở lại Hồng Hoang.

Về phần đi ra Hỗn Độn bên ngoài, Chuẩn Đề không có cách nào, ít nhất là tạm thời không có, Hỗn Độn quá đáng sợ, đến Hỗn Độn, dù trở lại Thánh vị, cũng khó mà đứng vững trong Hỗn Độn.

Thay vì như vậy, không bằng nghe lời của Hồng Quân, như vậy có thể đôi bên cùng có lợi.

Sau khi Đa Bảo trở về Phật môn, một lần nữa trở thành Hiện Tại Phật của Phật môn, Thế Tôn Như Lai.

Ân, chuyện này vốn không phải chuyện lớn, dù sao đổi lại là ai cũng biết chọn thế nào.

Nhưng Đa Bảo từng đánh cược thua Vô Cực, tiền cược chính là từ bỏ vị trí Thế Tôn Như Lai, mới qua năm trăm năm, lại ngồi lên vị trí này, đây không phải là không tôn trọng tiền cược sao?

Không giữ lời hứa sao?

Từ bề ngoài mà xem, tự nhiên không phải, dù sao lúc đó đánh cược cũng không nói thời gian.

Nhưng ai mà biết, chỉ từ bỏ năm trăm năm, lại ngồi lên vị trí này, không nghi ngờ gì là một loại qua loa.

Người đời đều đang xem Vô Cực xử lý thế nào, có nổi giận, lại một lần nữa sát hướng Phật môn hay không.

Bây giờ các đại thế lực đều kiêng kỵ sự trưởng thành của Phật môn, tự nhiên rất hy vọng có người gây rối một chút, đả áp Phật môn.

Nhưng, lần này Vô Cực lại không có bất kỳ tiếng nói nào, khiến người đời đều thất vọng.

Nhưng có người dường như đã hiểu ra, cảm thấy Vô Cực không đứng ra lần nữa, cũng có lý do của nó.

Dù sao lần trước Đạo Tôn để lại hậu thủ, trong Nhân tộc có Đế Tân ủng hộ, trong U Minh Huyết Hải có Minh Hà ủng hộ, Phật môn không dám khinh suất.

Quan trọng nhất là, người đời đều biết Hồng Quân Đạo Tổ kiêng kỵ nhất chính là vị Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo.

Chương 360

Vì vậy, chỉ cần Đạo Tôn một ngày còn ở Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo Tổ không dám làm loạn.

Nhưng bây giờ đã khác, người đời biết vị Vô Thượng Đạo Tôn kia bây giờ không ở Hồng Hoang, đang chinh chiến Hỗn Độn.

Mặc dù tin tức truyền về lần trước, khiến người đời càng kính sợ sùng bái Đạo Tôn, nhưng dù sao nước xa không cứu được lửa gần, Đạo Tôn không ở Hồng Hoang, các tu sĩ một mạch Đông Hải trong lòng cũng có chút lo lắng, khó mà lay động được Phật môn có Hồng Quân Đạo Tổ ủng hộ.

Nhưng cũng chính vì vậy, một mạch Tử Tiêu Cung, và các tu sĩ Phật môn ngày càng kiêu ngạo, thậm chí bắt đầu đứng ra trào phúng Vô Cực.

Nhưng cũng chính vì vậy, một mạch Tử Tiêu Cung, và các tu sĩ Phật môn ngày càng kiêu ngạo, thậm chí bắt đầu đứng ra trào phúng Vô Cực.

Nhân tộc hoàng triều chấn nộ, Vô Cực là trí giả của hoàng triều Nhân tộc, trên biết thiên văn dưới tường địa lý, còn có thể dự đoán tương lai, cũng thông hiểu khoa kỹ Nhân tộc, đối với Nhân tộc có cống hiến lớn.

Vì vậy, hoàng triều Nhân tộc lẽ nào có thể cho phép có người hủy hoại Vô Cực?

Lập tức có quan viên hoàng triều đứng ra tẩy chay tín ngưỡng Phật môn, trong một thời gian khiến tín ngưỡng Phật môn ở Nhân tộc tổn thất không ít.

Đương nhiên, những quan viên hoàng triều này tự nhiên không đấu lại được người trong Phật môn.

Thời đại này, thế lực của trung ương hoàng triều không lớn như vậy, cả Nhân tộc bị chia thành nhiều quốc gia, những quốc gia này đều tự trị, có những chuyện trung ương hoàng triều cũng không tiện xen vào.

"Khởi động Tây Du Lượng Kiếp, triệt để công hãm Nhân tộc!" Một ngày, trên Linh Sơn truyền ra giọng nói của Phật Tổ Như Lai, sau đó, một đám đệ tử Phật môn xuất động, bắt đầu hành động.

Đối với nhân vật quan trọng trong trận lượng kiếp này là Nhân tộc, Phật môn, không, phải nói là Hồng Quân đã sớm sắp xếp ổn thỏa.

Trong đó quan trọng nhất là thạch hầu trời sinh, một người khác là đệ tử Phật môn Kim Thiền Tử.

Kim Thiền Tử là đệ tử do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thu nhận, cũng không phải là đệ tử ruột, nhưng lại ở dưới trướng Như Lai nghe đạo.

Kim Thiền Tử này tính cách kiệt ngạo bất tuân, nhiều lần phản bác Như Lai, Như Lai đều không để ý, cho đến một ngày, Như Lai chấn nộ, muốn đày Kim Thiền Tử vào luân hồi.

Nhưng Tây Du Lượng Kiếp lần này khác với nguyên tác, U Minh Giới là cấm địa của sinh linh, chỉ cần là sinh linh còn sống, dù là đại năng Chuẩn Thánh cũng không thể vào.

Địa Đạo cường đại vô cùng, một khi vào luân hồi, trừ phi đời sau có thể chứng đạo thành Thánh, nếu không khó mà thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Đối mặt với nơi khủng bố như U Minh Giới, Như Lai tự nhiên không ném Kim Thiền Tử vào đó, nếu không thật sự là thịt bao tử

đánh chó, một đi không trở lại.

Hắn sử dụng đại thần thông, trực tiếp vượt qua Địa Đạo, phong ấn ký ức của Kim Thiền Tử, để hắn trực tiếp giáng sinh vào Nhân tộc do trung ương hoàng triều thống trị.

Muốn khởi động Tây Du, muốn truyền bá tín ngưỡng ở Nhân tộc, tất nhiên không thể bỏ qua ải trung ương hoàng triều, để đệ tử Phật môn trực tiếp đến Nhân tộc truyền bá tín ngưỡng Phật môn tự nhiên không được.

Vậy thì chỉ có người sinh ra ở Nhân tộc mới không bị bài xích, cộng thêm mưu đồ của Phật môn, mới có thể thực thi.

Kim Thiền Tử chuyển thế vào Nhân tộc, Phật môn làm rất kín đáo, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tự mình ra tay, và do Hồng Quân che giấu thiên cơ.

Hai vị ra tay, dù là đại thần thông giả Hồng Hoang, cho đến Thập Vu của U Minh Giới cũng không thể phát hiện ra manh mối.

Bên này Kim Thiền Tử chuyển thế, và theo sự sắp xếp của Phật môn thuận lợi trưởng thành, giống như trong nguyên tác, bị mẹ bỏ rơi, được một lão hòa thượng nuôi dưỡng lớn lên.

Đương nhiên, lão hòa thượng này tự nhiên không phải là Quan Âm Bồ Tát, dù sao Quan Âm giáng lâm Nhân tộc, dù có làm kín đáo đến đâu cũng không thể không bị phát hiện.

Vì vậy, lão hòa thượng này là một người tin Phật bản địa của Nhân tộc, chỉ là ngầm bị Quan Âm Bồ Tát ảnh hưởng tâm thần.

Bên Kim Thiền Tử đã sắp xếp xong, chỉ chờ trải qua từng kiếp nạn, liền có thể khởi động Tây Du Lượng Kiếp.

Thế là, Phật môn bắt đầu sắp xếp một nhân vật chính khác của lượng kiếp, chính là con thạch hầu trời sinh kia.

Đối với việc sắp xếp thạch hầu, Phật môn càng cẩn thận hơn, việc sắp xếp thạch hầu khó khăn hơn Kim Thiền Tử rất nhiều, cần các thế lực các phương bố cục diễn kịch.

Thế là, Phật môn đối với các thế lực các phương, cho đến các tán tiên đại năng, và nhiều tu sĩ Yêu tộc hứa hẹn, mới khiến những thế lực và tu sĩ này đồng ý giúp đỡ Phật môn.

Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều ghét Phật môn, ghét Phật môn chỉ là một bộ phận, trong đó một mạch Đông Hải là nhiều nhất.

Về phần các tu sĩ một mạch Tử Tiêu Cung, mặc dù cũng có nhiều người ghét Phật môn, nhưng có Hồng Quân ở đó, chỉ cần Hồng Quân một câu, không giúp cũng phải giúp.

Hơn nữa, thân là tu sĩ, đại đa số đều tự tư tự lợi, chính cái gọi là không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn.

Chỉ cần có đủ lợi ích, kẻ thù cũng có thể trong nháy mắt hóa địch thành bạn.

Giống như Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn, và nhiều chư thần Thiên Đình, mặc dù đại bộ phận đều là Nhân tộc, nhưng lại không chống lại được sự cám dỗ của lợi ích.

Nhưng, Hồng Quân và Phật môn lại không biết, tưởng rằng mình làm thiên y vô phùng, nhưng tất cả đều bị một người nhìn thấy.

Người này chính là trí giả Nhân tộc Vô Cực.

Chỉ là Vô Cực không để ý đến thôi, hiện tại thân do Đạo Kiếp để lại ở Hồng Hoang, mục đích là ngăn cản Hồng Quân triệt để khống chế Thiên Đạo, và giám sát các Đạo Quân chuyển thế ở Hồng Hoang, một Phật môn nhỏ bé hắn không đặt vào mắt.

Hơn nữa, Đạo Kiếp cũng muốn xem Hồng Quân có thể giày vò Hồng Hoang đến mức độ nào.

Theo suy đoán của Đạo Kiếp, cộng thêm ý chí của Bàn Cổ và động tác của Khai Thiên Tam Bảo, Hồng Hoang này còn lâu mới đạt đến đỉnh phong.

Nhưng, những việc Hồng Quân làm lại khiến Hồng Hoang sớm tiến vào thời đại mạt pháp.

Hai bên mâu thuẫn, dù là Đạo Kiếp cũng không biết cuối cùng sẽ ra sao.

Đặc biệt là hiện tại thân của Đạo Kiếp là Vô Cực, Vô Cực bản thân tồn tại là biến, đạo cũng là biến, sở dĩ đặt tên cho hiện tại thân này là Vô Cực, là để thử nghiệm để hiện tại thân lĩnh ngộ thủy nguyên chi đạo trong truyền thuyết, Tiên Thiên Ngũ Thái.

Tiên Thiên Ngũ Thái là quá trình Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn, quá trình này sẽ sinh ra năm loại biến hóa, năm loại biến hóa này cũng có thể gọi là đạo, nhưng lại khác với đạo, siêu thoát trên tam thiên đại đạo, tồn tại mơ hồ trong thiên địa, nhưng lại khó mà nắm bắt.

Thử nghiệm này đối với Đạo Kiếp vô cùng quan trọng, có thể liên quan đến tương lai chứng đạo, cho đến con đường sau khi chứng đạo.

Cũng chính vì vậy, Vô Cực với tư cách là hiện tại thân của Đạo Quân, mới cố ý thả lỏng, không cố ý đi phá hoại bố cục của Hồng Quân và Phật môn.

Hồng Quân và Phật môn sắp xếp cho Tôn Ngộ Không tuyệt đối không cho phép xảy ra sai sót, vì vậy, lần này Chuẩn Đề Đạo nhân tự mình ra trận.

Chương 361

Đương nhiên, Bồ Đề ở trong Hỗn Độn, đã trở thành Bồ Đề, tự nhiên do hắn ra trận.

Tự xưng là Bồ Đề Đạo Tổ, ở Đông Thắng Thần Châu, diễn hóa một động thiên, đặt tên là Tà Nguyệt Tam Tinh Động, và tùy ý thu một đám đệ tử, sau đó liền chờ đợi Tôn Ngộ Không.

Thực tế, có Hồng Quân nhúng tay, sự sắp xếp của Phật môn có thể nói là vạn vô nhất thất, đặc biệt là trong tình huống Vô Cực thả lỏng không quản.

Thế là, hầu tử từ khi xuất thế, qua sự dẫn dắt của người Phật môn biến thành hầu tử, liền xuất sơn bước lên con đường tầm tiên.

Hồng Hoang lớn biết bao?

Hầu tử lại không có tu vi, muốn tìm tiên nhân, quả thực là si nhân nói mộng.

Nhưng không sao, có người sắp xếp, đại lão Phật môn ra tay, gấp không gian, rút ngắn lộ trình của hầu tử, và suốt đường ngầm bảo vệ, trên đường hầu tử không gặp bất kỳ nguy nan nào, liền đến được Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Nếu không thì, hầu tử ở nước Ngạo Lai, muốn qua Đông Hải mênh mông?

Chưa nói đến Đông Hải lớn biết bao, chỉ cần một con hải yêu bất kỳ trong biển cũng có thể ăn thịt hầu tử.

Nhưng tất cả những điều này hầu tử lại không biết, hắn vui mừng vì tìm được tiên nhân, không nói hai lời liền muốn bái sư.

Chuẩn Đề Đạo nhân cũng ra vẻ khảo nghiệm một phen, liền thu

nhận hầu tử, và đặt tên cho hầu tử là Tôn Ngộ Không.

Trong mấy chục năm tiếp theo, Tôn Ngộ Không liền ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tu luyện pháp thuật, tu vi tăng trưởng rất nhanh.

Có thể nói, thân là nhân vật chính của lượng kiếp này, lại có Hồng Quân và cả Phật môn ủng hộ, Tôn Ngộ Không tu luyện, một năm có thể bằng người khác trăm năm.

Tất cả đều bị Vô Cực nhìn thấy, nhưng khi biết con hầu tử đó được Chuẩn Đề đặt tên là Tôn Ngộ Không, trong lòng hắn khẽ động, một đôi mắt xuyên thấu vô tận hư không, quét qua thương mang đại địa, nhìn hết vô tận tinh không.

Trong khoảnh khắc đó, dường như hắn đã nắm bắt được điều gì đó trong cõi u minh, cảm giác huyền diệu đó vô cùng kỳ quái.

Nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua, rồi biến mất không thấy, căn bản không tìm được căn nguyên.

"Vận mệnh?

Không, tuyệt đối không phải vận mệnh!" Không phải vận mệnh, Vô Cực lắc đầu, cảm giác vừa rồi càng giống như sáng tạo, thêm vào đó là biến hóa.

Không nghĩ nhiều nữa, ý niệm vừa động, truyền âm cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Rất nhanh, một con hầu tử mặc áo giáp tử kim, chân đạp giày mây, đầu đội mũ tử kim, uy phong lẫm liệt xé rách hư không bước ra.

"Tiểu hầu Lục Nhĩ bái kiến Đạo Tôn!" Thấy Vô Cực, Lục Nhĩ vô cùng kích động, thậm chí có thể thấy được sự cuồng nhiệt trên mặt hắn.

Người khác không biết thân phận của vị này, tưởng rằng chỉ là trí giả của Nhân tộc, đại năng Chuẩn Thánh, nhưng Lục Nhĩ lại biết, vị này chính là hóa thân của Đạo Tôn, thay mặt Đạo Tôn hành tẩu Hồng Hoang.

Chính xác mà nói, ý chí của Đạo Kiếp chính là ý chí của hắn, không giống như Tam Thi, tựa như một người khác.

Thậm chí, có thể nói, Vô Cực chính là Đạo Kiếp.

"Lục Nhĩ, lần này bản tôn tìm ngươi, có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ này, không chỉ có thể nhận được lợi ích to lớn, bản tôn cũng sẽ thu ngươi làm đệ tử!" Vô Cực nhàn nhạt nói.

"Hả?

Đạo Tôn muốn thu tiểu hầu làm đệ tử?" Nghe vậy, Lục Nhĩ tâm thần chấn động, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng kích động, hắn đã đợi bao nhiêu năm, từ thời Vu Yêu, rồi trải qua thời Phong Thần của Nhân tộc, đến bây giờ thời đại này, đã đợi bao nhiêu năm?

Có thể bái nhập môn hạ của Đạo Tôn đã trở thành chấp niệm của hắn, dù bây giờ tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, chấp niệm này vẫn không biến mất, ngược lại, càng ngày càng sâu.

Bây giờ, nghe lời của Vô Cực, tâm trạng của Lục Nhĩ có thể biết được.

"Yên tâm, tiểu hầu nhất định hoàn thành nhiệm vụ, dù có lên núi đao xuống biển lửa, thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán, tiểu hầu cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này!" Hoàn hồn, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng bảo đảm.

"Không nghiêm trọng đến vậy!" Vô Cực bật cười, nói: "Nguy hiểm có, nhưng có bản tôn ở đây, không đến mức trí mạng, ngược lại,

lần này cũng là cơ duyên thành đạo của ngươi, đợi sau lượng kiếp lần này, bản tôn sẽ đưa ngươi đến Hỗn Độn, giúp ngươi chứng đạo Hỗn Nguyên, và một lần trở thành Hỗn Độn Ma Viên mới!" "Hả?

Chứng đạo?

Trở thành Hỗn Độn Ma Viên mới?" Lần này Lục Nhĩ thật sự không bình tĩnh được nữa, thực tế trước đó hắn đã không bình tĩnh rồi, nhưng cũng không ngờ cơ duyên mà Vô Cực nói lại lớn đến vậy.

"Đạo Tôn, chẳng lẽ đã có tin tức của con hầu thứ tư rồi sao?" Lục Nhĩ thăm dò hỏi, con đường chứng đạo của hắn đơn giản, mà cũng khó khăn, đơn giản là dung hợp Hỗn Độn Tứ Hầu, triệt để kích hoạt huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên là được.

Khó khăn là một khi Tứ Hầu có thiếu sót, tu vi của hắn sẽ dừng lại không tiến, trừ phi từ bỏ con đường này, nếu không cả đời chỉ có thể như vậy.

"Đã xuất hiện, bây giờ đang ở trong kiếp, bị Phật môn tính kế, lần này bản tôn gọi ngươi đến, chính là vì chuyện này!" Nói xong, Vô Cực đem sự sắp xếp lần này nói cho Lục Nhĩ, cuối cùng đặc biệt nhắc nhở, không được làm hại tính mạng của Tôn Ngộ Không.

Đối với con hầu tử đó, hắn có dụng ý khác.

Lục Nhĩ bên này tự nhiên không có vấn đề, Phật môn tuy bây giờ thế lớn, nhưng hắn không sợ, dù Phật môn sau lưng có Hồng Quân, thì đã sao?

Hắn sau lưng có Đạo Tôn.

Hơn nữa, cùng với huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên phục hồi, tính cách của Lục Nhĩ cũng thay đổi lớn, có một loại trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ Đạo Tôn.

Sau khi Lục Nhĩ đi, liền liên hệ với Khổng Tuyên, nhiệm vụ lần

này quan trọng, không thể không cẩn thận, vì vậy, hắn tìm đến hảo hữu của mình là Khổng Tuyên giúp đỡ.

Khổng Tuyên là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, có Khổng Tuyên giúp đỡ, tự nhiên lợi ích rất lớn.

Khổng Tuyên cũng không từ chối, đặc biệt là khi biết là tìm phiền phức cho Phật môn, càng không nói hai lời liền đồng ý.

Hơn nữa, mấy ngày trước, bào đệ của hắn là Kim Sí Đại Bàng bị Đa Bảo Như Lai trấn áp, khiến hắn lửa giận ngút trời, nếu không phải một mình không phải đối thủ của Phật môn, sớm đã sát thượng Linh Sơn.

Bây giờ nghe Lục Nhĩ muốn tính kế Phật môn, Khổng Tuyên lẽ nào không vui?

Tiếp theo vẫn là mưu đồ của Phật môn, chủ yếu nhằm vào Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không sau mấy chục năm học nghệ, cuối cùng cũng viên mãn xuất sư, đạt được quả vị Kim Tiên.

Chương 362

Hắn học được bảy mươi hai phép biến hóa của Huyền môn từ Chuẩn Đề, lại có Cân Đẩu Vân, một thân võ lực bất phàm.

Đương nhiên, đối với tu sĩ bình thường mà nói, đối với đệ tử Tam giáo, thậm chí rất nhiều thiên kiêu Nhân tộc mà nói, chút thần thông mà Tôn Ngộ Không học được cũng chẳng ra gì.

Sau khi bị Chuẩn Đề đuổi khỏi động Tà Nguyệt Tam Tinh, Tôn Ngộ Không liền trở về Hoa Quả Sơn.

Học được một thân bản lĩnh, hắn lại càng thêm không kiêng nể gì, suốt ngày tiêu dao khoái hoạt.

Trong mấy năm ngắn ngủi, hắn đã kết giao với rất nhiều yêu tộc gần đó, dĩ nhiên, tuyệt đại đa số trong đó đều là do Phật môn sắp xếp.

Nhưng cũng có ngoại lệ, như Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Mi Hầu Vương, Giao Ma Vương, Ngu Nhung Vương, Sư Đà Vương.

Trong đó, Ngu Nhung Vương và Sư Đà Vương là do Phật môn sắp xếp, cố ý dẫn dắt Tôn Ngộ Không.

Về phần Ngưu Ma Vương, tự nhiên là do Tiệt giáo sắp xếp, đệ tử Tiệt giáo từ sau chuyện lần trước đã bắt đầu ghi hận Đa Bảo, cũng chính là Như Lai hiện nay.

Ban đầu tự nhiên không biết mưu đồ của Phật môn, nhưng Tôn Ngộ Không lại vô tình bị phát hiện.

Mặc dù không biết vì sao Phật môn lại coi trọng Tôn Ngộ Không như vậy, sắp xếp người nằm vùng bên cạnh hắn, nhưng cũng không cản trở việc truy tra một phen.

Cùng chung suy nghĩ còn có Côn Bằng lão tổ.

Côn Bằng lão tổ từ sau khi bị Thập Nhị Tổ Vu truy sát, vẫn luôn trốn ở Bắc Minh Hải, không dám ra ngoài, càng không dám đến Hỗn Độn để đột phá Hỗn Nguyên lần nữa.

Nhưng Côn Bằng tuyệt đối không phải là kẻ chịu ngồi yên, nhìn Phật môn không ngừng gây sự, hắn cũng nhúng một chân vào.

Về phần đứng bên nào?

Đối với Côn Bằng đều không quan trọng, quan trọng là ai cho nhiều lợi ích nhất.

Rõ ràng, Phật môn cho nhiều lợi ích nhất, Côn Bằng tự nhiên phái con trai mình là Bằng Ma Vương đi.

Giao Ma Vương còn lại cũng là người của Côn Bằng, duy chỉ có Mi Hầu Vương, chính là Lục Nhĩ Mi Hầu hóa thành, giấu diếm được tất cả mọi người.

Đương nhiên, tu vi của Lục Nhĩ Mi Hầu mặc dù cao, có thể giấu được tuyệt đại đa số người, nhưng tuyệt đối không thể giấu được Chuẩn Đề đạo nhân cùng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, càng không thể nào giấu được Hồng Quân.

Vì vậy, sau khi Lục Nhĩ Mi Hầu nghĩ ra kế hoạch này, liền liên hệ với Vô Cực, để Vô Cực giúp che giấu thân phận.

Có hóa thân của Đạo Tôn ra tay, tự nhiên có thể thần không biết quỷ không hay mà làm một yêu vương.

Đồng thời, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng áp chế tu vi ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Bảy người kết bái thành huynh đệ, tự xưng Thất Đại Thánh, tiêu dao khoái hoạt, trời không sợ đất không sợ.

Trong một khoảng thời gian, nơi họ đi qua không ai có thể ngăn

cản, bất luận là sơn thần hay dã thần, các lộ yêu vương đều phải lùi bước.

Đương nhiên, trong đó gần như mọi sự nổi bật đều do Tôn Ngộ Không chỉ có cảnh giới Kim Tiên gây ra.

Kẻ làm chuyện này lại không hề hay biết, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không nhận ra, cứ tưởng mình tu vi cao nhất, đánh nhau hung hãn nhất, thực ra mấy vị huynh đệ kết bái đều tỏ ra khinh thường.

Thất Đại Thánh đều không biết ý nghĩa tồn tại của Tôn Ngộ Không, ngay cả Sư Đà Vương và những người khác do Phật môn phái tới cũng không biết, chỉ hành động theo mệnh lệnh.

Sau một thời gian ngang ngược, bọn họ cũng không đụng phải yêu quái mạnh mẽ nào.

Phải biết rằng, mặc dù Thiên đình của Đế Tuấn đã biến mất, ngay cả Thập Đại Yêu Thánh cũng biến mất cùng Đế Tuấn, nhưng Yêu tộc vẫn là đại tộc số một Hồng Hoang, làm sao có thể thiếu đại yêu?

Đại yêu cảnh giới Đại La Kim Tiên không phải là ít, thậm chí còn không ít thượng cổ Yêu Thánh cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng có Phật môn ngầm ra tay, những đại năng Yêu tộc này dù phẫn nộ cũng chỉ có thể nén giận.

Ai bảo Yêu tộc Hồng Hoang hiện nay không có chỗ dựa?

Nhưng chuyện này cũng gây xôn xao trong giới yêu, khiến cho các Chuẩn Thánh đại yêu bất mãn.

Phật môn chống lưng cho mấy tên tiểu yêu vương tác loạn ở Hồng Hoang?

Mấy tên tiểu yêu tu vi cao nhất chỉ có Thái Ất Kim Tiên lại gây náo loạn Hồng Hoang?

Một con khỉ cảnh giới Kim Tiên dám xông vào Long cung, cướp đi Định Hải Thần Châm?

Đây là một chủ đề rất sôi nổi ở Hồng Hoang gần đây, khiến nhiều người vô cùng khó hiểu, nhưng lại thu hút sự chú ý của nhiều đại năng Hồng Hoang, đặc biệt là Tam giáo.

Đối với việc sắp xếp Tôn Ngộ Không gây sự, Phật môn cũng không hề để tâm, tất cả đều biết thì đã sao?

Lẽ nào có thể biết được mưu đồ cuối cùng của Phật môn chắc?

Hơn nữa, hiện nay, Tây Du sắp bắt đầu, chỉ cần chờ thêm mấy trăm năm nữa là được, ai có thể ngăn cản sao?

Có Hồng Quân chống lưng, Phật môn từ trước đến nay không hề coi Tam giáo, thậm chí là những đại năng trong Hồng Hoang vào mắt.

Duy chỉ có điều khiến họ lo lắng chính là Nhân tộc, dù sao nội tình tích lũy của Nhân tộc hiện nay đã quá sâu dày.

Không chỉ có Nhân Hoàng Đế Tân, còn có trí giả Vô Cực, hơn nữa hai người này đều qua lại rất thân thiết với phe Đông Hải.

Phe Đông Hải tuy không còn Thánh nhân, ngay cả Vô Thượng Đạo Tôn cũng không ở Hồng Hoang, nhưng vẫn không thể xem thường.

Không nói gì khác, chỉ riêng Thập Nhị Tổ Vu và Minh Hà một khi xuất thế, đã có thể càn quét thiên hạ.

Hơn nữa, trong Hỗn Độn Tinh Vực, còn có bảy vị trong Tam Hoàng Ngũ Đế, cộng thêm đệ tử của Minh Hà là Lục Nhẫn Đạo Quân, là tám vị Sử Tiền Đạo Quân.

Thậm chí, mấy vị đại lão của Phật môn còn chưa quên một người, đó chính là Vạn Sơ, chuyển thế của Vạn Ma Chi Sơ, một kẻ càng điên cuồng và không kiêng nể gì hơn.

Vì vậy, Phật môn muốn đại hưng, Nhân tộc mới là trở ngại lớn nhất.

Chương 363

May mà có Hồng Quân ở sau lưng chống đỡ, khiến họ yên tâm hơn nhiều, dù sao Hồng Quân đại diện cho Thiên Đạo, cũng là Thánh nhân duy nhất của Hồng Hoang hiện nay, thậm chí có thể là tồn tại trên cả Thánh nhân.

Nói tiếp, Tôn Ngộ Không sau khi tung hoành ở Hồng Hoang một trận, trở nên ngày càng kiêu ngạo, không coi bất kỳ ai vào mắt.

Lúc này, Phật môn biết đã đến lúc, bèn sắp xếp người mai phục ở Hoa Quả Sơn, do Tiếp Dẫn Cổ Cẩu diễn hóa ra một địa phủ hư ảo, câu hồn phách của Tôn Ngộ Không đi.

Đại náo Địa Phủ, chính là một vở kịch của Phật môn, sau đó còn có đại náo Thiên Đình, sau khi xong việc là có thể trấn áp Tôn Ngộ Không, chờ đợi người đi lấy kinh.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân sáng tạo ra Mộng Trung Chứng Đạo, thiện thi Tiếp Dẫn Cổ Cẩu tự nhiên cũng biết, việc tạo ra một địa phủ đơn giản trong mộng, rồi kéo một Kim Tiên vào thế giới trong mộng quả thực quá dễ dàng.

Thế là, nhân lúc Tôn Ngộ Không say rượu, hai đệ tử Phật môn hóa thành Hắc Bạch Vô Thường, kéo hồn phách của Tôn Ngộ Không vào địa phủ trong mộng.

Tiếp đó liền diễn ra một màn Tôn Hầu Tử đại náo Địa Phủ, xé hủy sổ sinh tử.

Chuyện này sau khi bị tu sĩ Hồng Hoang biết được, ai nấy đều khinh bỉ Phật môn, và vô cùng đồng tình với Tôn Ngộ Không.

Đúng là một con khỉ bị lừa, chỉ là con khỉ bị xoay như chong

chóng mà thôi.

Chuyện Địa Phủ kết thúc, tiếp theo chính là đại náo Thiên Cung.

Bước này vô cùng quan trọng, chỉ cần bước này hoàn thành, Phật môn là có thể bắt đầu kế hoạch lớn thực sự.

Thế là, tiếp theo theo đúng kế hoạch đã thương lượng tốt giữa Phật môn và Ngọc Đế, chuẩn bị một vở kịch.

Thế nhưng, Phật môn lại không biết, Thiên Đình từ trước đến nay không phải là một khối thống nhất, Phật môn muốn ở Thiên Đình lừa khỉ, cũng phải hỏi xem những người khác có đồng ý không.

Ví dụ như, Phật môn giả mạo Diêm Vương, có Long Vương lên trời cáo trạng, lại bị U Minh Địa Phủ thật sự biết được.

"Ầm!" Nam Thiên Môn của Thiên Đình bị một chiếc rìu bổ nát, ngay sau đó, một thân ảnh vĩ ngạn bước lên Thiên Đình.

"Phóng túng, Thiên Đình là nơi trọng yếu, yêu nghiệt nào dám tự tiện xông vào, tìm chết!" Nam Thiên Môn do Tứ Đại Thiên Vương, bốn huynh đệ họ Ma trấn giữ, thấy vậy liền đại nộ.

Bốn huynh đệ trấn giữ Nam Thiên Môn mấy ngàn năm, chưa từng có ai dám xông vào, càng đừng nói là bổ nát Nam Thiên Môn gây sự.

Quái vật trước mắt này quả thực không coi Thiên Đình vào mắt, càng không coi bốn huynh đệ họ vào mắt.

"Chết cho ta!" Bốn huynh đệ họ Ma tự nhiên không nhận ra Hình Thiên, họ mới thành tiên mấy trăm năm, còn Hình Thiên từ sau Vu Yêu Lượng Kiếp đã dẫn một số Vu tộc trấn thủ điện Bàn Cổ, đã lâu không xuất thế, khiến cho một số tu sĩ Nhân tộc đã sớm quên lãng.

Đương nhiên, nếu Hình Thiên báo danh, bốn huynh đệ họ Ma tự nhiên không dám động thủ, nhưng Hình Thiên tính tình nóng nảy, sao

có thể báo tên cho mấy con kiến hôi?

"Cút!" Một chưởng vỗ ra, bốn huynh đệ họ Ma trực tiếp bay ngang phun máu, ai nấy đều kinh hãi nhìn về phía Hình Thiên.

"Hừ, nếu không phải Tổ Vu dặn dò cố gắng không làm hại tu sĩ Nhân tộc, bằng mấy con kiến hôi các ngươi dám động thủ với bản tọa, một chưởng đã hồn bay phách tán rồi!" Hình Thiên lạnh lùng nói, nói xong, liền sải bước tiến lên.

"Tổ Vu?" Thế nhưng, bốn huynh đệ họ Ma nghe vậy lại ai nấy đều kinh hãi thất sắc, hít một hơi khí lạnh, không còn để ý đến vết thương trên người, trực tiếp bay xuống hạ giới.

Vu tộc đánh lên Thiên Đình là đại sự, phải đi bẩm báo.

Dĩ nhiên không phải đi bẩm báo Ngọc Đế, mà là đi bẩm báo Nhân Hoàng.

Sau khi bốn huynh đệ họ Ma rời đi, Hình Thiên liền từng bước từng bước lên trời, xuyên qua từng tầng trời, nơi hắn đi qua không ai có thể ngăn cản, bất luận bao nhiêu thiên binh thiên tướng, thậm chí thiên thần, đều bị một chưởng vỗ bay, khí thế vô địch thể hiện không thể nghi ngờ.

"Báo!" "Khải bẩm Ngọc Đế, có một quái vật đánh lên Thiên Đình, thiên binh thiên tướng tử thương vô số!" Ngoài điện Lăng Tiêu, một thị vệ mặc giáp bạc vội vã chạy vào.

"Quái vật?" "Quái vật nào lợi hại như vậy?" Trong đại điện, các thần đều ngẩn ra, Tứ Hải Long Vương, cùng Diêm La do đệ tử Phật môn hóa thành cũng hơi ngẩn người.

Mọi người đều nhìn về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế nhíu mày, tế ra Hạo Thiên Kính, món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo này, từ khi Thập Nhị Tổ Vu truy sát Côn Bằng mà có

được, sau tặng cho Nhân Hoàng Đế Tân, nay lại rơi vào tay hắn.

Hạo Thiên Kính vừa chiếu, chỉ thấy một gã khổng lồ vĩ ngạn tay cầm cự phủ từng bước từng bước tiến về phía điện Lăng Tiêu, nơi hắn đi qua không ai có thể cản được.

"Vu tộc cảnh giới Chuẩn Thánh?" "Tổ Vu, không, là Đại Vu!" "Ta nhớ ra rồi, là Đại Vu Hình Thiên uy danh hiển hách thời thượng cổ!" Các vị thần thông qua Hạo Thiên Kính, khi nhìn thấy gã khổng lồ bên trong, trước tiên là sững sờ, ngay sau đó sắc mặt ai nấy đều đại biến.

"Đại Vu Hình Thiên?" Ngọc Đế đồng tử co rụt, hắn chưa từng gặp Hình Thiên, nhưng uy danh của Hình Thiên thì đã nghe qua.

Hắn vội vàng đứng dậy, gấp gáp nói: "Mau, mau đi chặn Hình Thiên ở ngoài điện Lăng Tiêu, đừng để hắn tiến vào, còn nữa, hỏi hắn, vì sao lại xông vào Thiên Đình của ta!" "..." Thế nhưng, các vị thần bên dưới ai nấy sắc mặt biến hóa, không một ai nhúc nhích.

Thấy vậy, Ngọc Đế đại nộ: "Còn không mau đi, đều đứng ngây ra đó làm gì?

Các ngươi muốn kháng chỉ sao?" "Bệ hạ!" Chúng thần mặt mày khổ sở, đó là Đại Vu Hình Thiên a, đi thì làm được gì?

Đi nộp mạng sao?

Đánh không lại thì thôi, mà đánh thắng thì sao?

Đằng sau Hình Thiên còn có cả Vu tộc, cả U Minh Giới, là thứ mà họ có thể đắc tội sao?

Đừng nói họ, cả Nhân tộc sợ rằng cũng không đắc tội nổi.

Chuyện về Thập Nhị Tổ Vu đến nay vẫn còn lưu truyền ở Hồng Hoang, mười hai tên điên đó, dám chiến Thiên Đạo, dám ra tay với Sử Tiền Đạo Quân.

Nhưng Ngọc Đế đang nổi giận, họ cũng chỉ có thể đi, Ngọc Đế cũng không đắc tội nổi.

Nhưng các vị thần này đều để lại một con mắt, trước khi rời đi đều truyền âm ra ngoài, bảo người đi mời Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế, và Trường Sinh Đại Đế.

Thậm chí, còn phái người đến thánh địa Nhân tộc ở Địa Tiên Giới, đi thông báo chuyện này cho Nhân Hoàng Đế Tân.

Rất nhanh, các vị thần dẫn người chặn trước mặt Hình Thiên, Hình Thiên cũng dừng bước, lạnh lùng nhìn các vị thần, ánh mắt quét qua đâu, ai nấy đều rùng mình, không ai dám đối mặt với Hình Thiên.

"Các ngươi cũng muốn cản bản tọa?" Hình Thiên lạnh lùng nói.

"Xin hỏi có phải là Hình Thiên Đại Vu không?" Trong số các vị thần, một lão giả tóc bạc râu bạc, tướng mạo khá hiền hòa bước ra, hỏi.

Chương 364

Đó là Thái Bạch Kim Tinh, xuất thân từ Nhân tộc, nguyên danh Lý Thái Bạch, ở Thiên Đình rất được Ngọc Đế tin tưởng, có thể xem là sứ giả của Ngọc Đế.

Bây giờ, các vị thần đều sợ hãi vị Hình Thiên Đại Vu này, lúc này Thái Bạch Kim Tinh chỉ có thể cứng rắn đứng ra.

"Ta nghe nói có kẻ mạo xưng là Diêm La Tần Quảng Vương của Địa Phủ ta, hiện đang ở Thiên Đình cáo ngự trạng, không biết có chuyện này không?" Hình Thiên lạnh lùng nói.

"Sao có thể, Tần Quảng Vương lại là giả?" "Không thể nào, ai dám ở Thiên Đình ta giả mạo Diêm La Địa Phủ?

Phải biết Nam Thiên Môn có Chiếu Yêu Kính, bệ hạ còn có Hạo Thiên Kính, trừ phi là Thánh nhân, nếu không bất kỳ ai cũng không thể vô hình độn trạc!" Nghe vậy, các vị thần đều vô cùng kinh ngạc, Diêm Vương quả thực đang ở điện Lăng Tiêu, nhưng họ chưa từng nghĩ Diêm Vương này lại là giả.

Họ không dám tin, nhưng rõ ràng, vị Hình Thiên Đại Vu này không thể nói dối.

"Hỏng rồi!" "Lần này xong rồi, không ngờ vị Hình Thiên Đại Vu này lại vì chuyện này mà đến!" Thế nhưng, so với những người khác, Thái Bạch Kim Tinh lại biết mánh khóe giữa Ngọc Đế và Phật môn, lập tức sắc mặt biến đổi.

Ánh mắt lóe lên, vội vàng tiến lên, giả vờ kinh ngạc nói: "Hình Thiên Đại Vu, lời ngài nói là thật sao?

Vừa rồi quả thực có một Diêm Vương đến Thiên Đình, hình như

có việc tìm Ngọc Đế.

Chỉ là Diêm Vương này là giả, chúng thần cũng không biết, với địa vị của Diêm Vương Địa Phủ, Thiên Đình chúng ta cũng không dám tự ý tra xét!" "A, không ngờ lại có kẻ to gan lớn mật như vậy, lại dám giả mạo Diêm Vương!" Các vị thần khác cũng phụ họa, Thái Bạch Kim Tinh cố ý ngụy trang, ra vẻ thực sự không biết, dù sao mánh khóe giữa Ngọc Đế và Phật môn làm cũng khá kín đáo.

Thái Bạch Kim Tinh không thừa nhận Tần Quảng Vương giả đang ở điện Lăng Tiêu, nhưng không thừa nhận cũng không được, rõ ràng đang ở đó, nếu không thừa nhận, một lát nữa bị Hình Thiên phát hiện, tuyệt đối sẽ nổi giận.

Vị Đại Vu này một khi nổi giận sẽ làm ra chuyện gì không ai dám đảm bảo.

Vì vậy, chỉ có thể phủi sạch trách nhiệm, nói là không liên quan đến Thiên Đình.

"Hừ, lượng các ngươi cũng không dám, Diêm Vương Địa Phủ ta có địa vị thế nào, đừng nói Thập Đại Diêm La, Tần Quảng Vương, kẻ bị đẩy ra chủ trì các sự vụ bề mặt, cũng đại diện cho Địa Phủ ta!" Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lại tốt hơn nhiều.

"Đúng, đúng!" Các vị thần cười làm lành, vị này là thượng cổ đại thần, không thể đắc tội, chỉ có thể nói lời hay ý đẹp.

"Dẫn đường!" Tiếp đó, Hình Thiên phất tay áo, liền đi về phía điện Lăng Tiêu.

Các vị thần cười khổ, chỉ có thể cười tươi đi cùng, và do Thái Bạch Kim Tinh đích thân dẫn đường.

Một đám người rầm rộ bước vào điện Lăng Tiêu, thấy vậy, Ngọc Đế đang ngồi trên chính điện sắc mặt cứng đờ.

Hắn chỉ vào Thái Bạch Kim Tinh và những người khác định nổi giận.

Chuyện gì thế này?

Trẫm mới là Ngọc Đế, bây giờ một đám thần linh lại vây quanh Hình Thiên, không biết còn tưởng Hình Thiên mới là Ngọc Đế chứ.

Nhưng chưa đợi Ngọc Đế nổi giận, Thái Bạch Kim Tinh đã quát lớn trước, chỉ vào Diêm Vương giả đang đứng giữa đại điện, nói: "Nghiệt súc, dám mạo xưng Diêm Vương Địa Phủ, xông vào Thiên Đình ta, lừa gạt Ngọc Đế, người đâu, bắt hắn lại cho ta!" "Bắt!" Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt lời, chưa đợi Ngọc Đế phản ứng, các vị thần Thiên Đình đứng bên cạnh đã xông ra.

Trong đó bao gồm cả Na Tra, Lý Tĩnh, Dương Tiễn và những người khác, trong nháy mắt đã khống chế được Diêm La giả.

"..." "Ngọc Đế..." Tên đệ tử Phật môn biến thành Diêm La giả đại kinh thất sắc, định gọi Ngọc Đế.

"Bốp!" Nhưng đúng lúc này, Thái Bạch Kim Tinh một cước bay tới, đá vào miệng hắn đến chảy máu, và dùng pháp lực trực tiếp phong ấn lại, trong nháy mắt khiến hắn câm miệng.

"...." Ngọc Đế có chút ngơ ngác, đám này định tạo phản sao?

Lại nghe thấy Thái Bạch Kim Tinh truyền âm.

Điều này khiến sắc mặt Ngọc Đế biến đổi, kinh hãi liếc nhìn Hình Thiên một cái, sau đó đột nhiên đứng dậy, quát giận một tiếng: "Yêu nghiệt to gan, dám mạo xưng Diêm Vương Địa Phủ, lừa gạt trẫm, thật đáng chết." Nói rồi, hắn trực tiếp bước xuống đài, hành lễ với Hình Thiên, vẻ mặt cung kính nói: "Hóa ra là Hình Thiên Đại Vu giá lâm Thiên Đình, thật khiến vãn bối vừa mừng vừa sợ!" Thân thể Hình Thiên vô cùng cao lớn, cũng không có ý định thu nhỏ lại, cả đại điện

các vị thần, ngay cả Ngọc Đế trước mặt hắn, cũng giống như kiến hôi.

Hắn cúi đầu nhìn xuống Ngọc Đế, vẻ mặt lộ ra sự khinh thường, đối với tâm tư của Thái Bạch Kim Tinh và Ngọc Đế sao hắn có thể không biết.

Nhưng lúc này lại giả vờ không biết, cũng không liếc nhìn Diêm La giả một cái, nhàn nhạt nói với Ngọc Đế: "Để yêu nghiệt giả mạo thành Diêm La, nghênh ngang đi vào điện Lăng Tiêu, Ngọc Đế, chuyện này là ngươi thất trách!" "Đúng, đúng, là vãn bối thất trách!" Ngọc Đế vội vàng gật đầu, thái độ nhận lỗi vô cùng tốt, khiến một đám thần linh Thiên Đình nhìn nhau ngơ ngác.

Rất nhiều thần linh há to miệng, đều có thể nhét vừa một quả táo.

Họ đã bao giờ thấy Ngọc Đế khúm núm như vậy, trong lòng họ, vị Ngọc Đế này luôn luôn bá đạo, sao có thể thấp hèn như thế?

Ngay cả Thái Bạch Kim Tinh cũng khóe miệng giật giật, trong lòng thầm nghĩ không ngờ Ngọc Đế cũng là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Trong nháy mắt, hình tượng của Ngọc Đế trong lòng các vị thần đã bị hủy hoại.

Đương nhiên, đối với Ngọc Đế điều này không là gì, hắn có được địa vị hôm nay, không phải dựa vào trí tuệ và thủ đoạn, có thể co có thể duỗi sao?

Cuối cùng được Nhân Hoàng Đế Tân vô cùng tán thưởng.

Nhưng đối với thái độ của Ngọc Đế, Hình Thiên lại rất hưởng thụ, hài lòng gật gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, tên yêu nghiệt kia giao cho Ngọc Đế xử lý đi, nhớ kỹ, sau này không được phép xảy ra chuyện như vậy nữa, nếu không lần sau bản tọa sẽ không dễ nói

chuyện như vậy đâu!" Nói xong, Hình Thiên trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Sau khi Hình Thiên rời đi, Ngọc Đế trở về bảo tọa, vẻ nịnh nọt trên mặt biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt âm trầm.

"Đáng ghét, đều tại Phật môn không chịu khiêm tốn, cứ phải lên trời cáo trạng, bây giờ thì hay rồi, chọc cho Vu tộc xuất hiện, còn liên lụy đến trẫm!" Nói rồi, Ngọc Đế nhìn xuống Diêm La giả đang bị Thái Bạch Kim Tinh đè dưới chân, trong mắt lóe lên sát ý.

Tên đệ tử Phật môn hoàn toàn không nhận ra sát ý trong mắt Ngọc Đế, tức giận quát với Thái Bạch Kim Tinh và những người khác: "Hình Thiên đi rồi, còn không mau thả bần tăng ra!" "Thả ngươi?

Mơ đi!" "Yêu nghiệt, giả mạo Diêm Vương Địa Phủ vốn là đại tội, tự tiện xông vào Thiên Đình càng là tội thêm tội, lại dám bảo ta thả ngươi!" "Bệ hạ, yêu nghiệt này xử trí thế nào?" Các vị thần cười lạnh, trước tiên không nói tuyệt đại đa số người không biết mánh khóe giữa Ngọc Đế và Phật môn, như Thái Bạch Kim Tinh và một số thân tín của Ngọc Đế, khi nhìn thấy sát ý trong mắt Ngọc Đế, cũng hiểu được tiếp theo nên xử lý thế nào.

"Yêu nghiệt, các ngươi có biết bần tăng là ai không?

Bần tăng là Phật môn..." "Kéo ra Trảm Yêu Đài chém đi!" Nhưng chưa đợi hắn nói xong, trên cao, Ngọc Đế đã lên tiếng, giọng nói lạnh lùng, trực tiếp phán tử hình cho tên đệ tử Phật môn này.

"Ngọc Đế..." "Sao ngươi dám, ta..." "Kéo xuống!" "Vâng, bệ hạ!" Ngay lập tức, hai Hoàng Kim Lực Sĩ bước ra, kéo tên đệ tử Phật môn giả mạo Diêm La ra khỏi điện Lăng Tiêu, không lâu sau, một tiếng kêu thảm thiết mang theo lời chửi rủa và oán độc truyền đến, rồi im bặt.

Cảnh này, khiến Tứ Hải Long Vương cũng đến Thiên Đình cáo

trạng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Từ đầu đến cuối, Tứ Hải Long Vương không dám thở mạnh, trốn sau đám người, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình.

Nay thấy Diêm Vương giả bị chém, càng kinh hãi, đặc biệt là khi Ngọc Đế nhìn về phía họ.

Chương 365

"Bệ hạ, thần... thần..." Lão Long Vương Đông Hải vẻ mặt thảm thương, không biết nên làm gì.

"Cút!" Lúc này Ngọc Đế đâu có tâm tình để ý, may mà Hình Thiên không để mắt đến Tứ Hải Long Vương, nếu không hắn thật không biết giải thích thế nào.

Nghe vậy, Tứ Hải Long Vương như được đại xá, vội vàng chạy trốn khỏi Thiên Đình, khiến các vị thần một phen khinh bỉ.

Cùng lúc đó, chuyện này nhanh chóng truyền khắp Hồng Hoang, khiến tu sĩ thiên hạ xôn xao.

Lại có kẻ giả mạo Diêm Vương Địa Phủ, trong mắt tu sĩ Hồng Hoang thật là to gan lớn mật.

Địa Phủ, thậm chí U Minh Giới là cấm địa của Hồng Hoang, ai dám động vào?

Không ai dám mạo xưng Diêm La.

Đặc biệt là việc Hình Thiên đánh lên Thiên Đình, ép các vị thần không dám thở mạnh, ngay cả Ngọc Đế cũng phải nhận thua, khiến thế nhân một phen xì xào bàn tán.

Nhưng trong Nhân tộc lại có nhiều ý kiến khác nhau, cho rằng Vu tộc khinh người quá đáng, cho dù có người xúc phạm Địa Phủ, ít nhất cũng nên bàn bạc với Nhân tộc trước, sao lại trực tiếp đánh lên Thiên Đình?

Hoàn toàn không nể mặt, dù sao Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cũng là người của họ.

Đương nhiên, cũng có người không vừa mắt Trương Bách Nhẫn,

cười lạnh, cho rằng Hình Thiên làm rất tốt.

Trương Bách Nhẫn gần đây quả thực quá bá đạo, khiến nhiều người Nhân tộc không vừa mắt, đặc biệt là ngàn năm gần đây, quan hệ giữa Thiên Đình và hoàng triều Nhân tộc không hòa thuận, tự nhiên có người muốn xem Trương Bách Nhẫn gặp chuyện vui.

Vốn chuyện này chỉ là một yêu nghiệt giả mạo Diêm La đi lừa gạt Ngọc Đế, sau không biết ai truyền ra, yêu nghiệt này lại là đệ tử Phật môn.

Lập tức khiến cả Hồng Hoang xôn xao, lại là âm mưu của Phật môn.

"Phật môn cũng quá không yên tĩnh, toàn gây sự!" "Đúng vậy, từ khi các Thánh nhân biến mất, Phật môn vốn khiêm tốn lại liên tục gây sự, xem ra dã tâm không nhỏ a!" "Lần trước bị Vô Cực giáo huấn một trận mà vẫn chưa chừa, đám gia hỏa này thật sự bản tính khó dời, lại đi chọc Thiên Đình và Địa Phủ!" "Đúng vậy, Thiên Đình thì thôi, không biết lần này Địa Phủ xử lý thế nào!" Thế là tiếp theo, Hồng Hoang đều đang nghị luận, tuyệt đại đa số người đều đang cười lạnh, hy vọng Địa Phủ Vu tộc có thể đứng ra, đả kích Phật môn.

Quả nhiên, không lâu sau, U Minh Giới truyền ra giọng nói của Tổ Vu: "Hạn cho kẻ cầm đầu Phật môn trong vòng ba ngày đến U Minh Giới xin lỗi, nếu không đại quân Vu tộc sẽ giáng lâm Tây phương Linh Sơn!" "Ha ha, Vu tộc bá khí!" "Quả nhiên, ta biết mà, với tính cách của Vu tộc sẽ không dung thứ cho kẻ khiêu khích!" "Lần này xem Phật môn xử lý thế nào đây, đến cửa xin lỗi, hay là cứng rắn chống lại?

Đến cửa xin lỗi, tất nhiên sẽ khiến Phật môn mất hết mặt mũi, nếu không xin lỗi, chậc chậc, ta lại hy vọng Phật môn cứng rắn một chút!" Lần này Tổ Vu lên tiếng, càng khiến thiên hạ xôn xao, ai nấy đều chờ

xem trò cười của Phật môn.

Ngay cả đệ tử Huyền Môn Tam Giáo nghe tin này, cũng ai nấy đều lộ ra nụ cười trên mặt.

"Đáng ghét!" "Chết tiệt, Vu tộc quả thực khinh người quá đáng!" Linh Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự, các vị Phật vẻ mặt vô cùng khó coi.

Vu tộc bắt họ đến cửa xin lỗi, chuyện này quá mất mặt, một khi làm vậy, sau này làm sao ngẩng đầu lên được?

Ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, Chuẩn Đề đạo nhân, và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, mấy vị cầm đầu thực sự của Phật môn cũng ai nấy sắc mặt khó coi.

Điều kiện của Vu tộc thực sự khiến họ quá khó xử, đánh lên Vu tộc, nhưng lại không dám.

Có Thập Nhị Tổ Vu ở đó, hiện nay Hồng Hoang không có bất kỳ ai có thể đánh bại Vu tộc.

"Đồ nhi, ngươi thấy sao?" Cuối cùng Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Chuẩn Đề đạo nhân nhìn về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Thật ra, mặc dù không thừa nhận, nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại là nội tình duy nhất của Phật môn, cũng là người duy nhất có thể trấn áp được cục diện.

"Nhìn ta làm gì?

Ta có cách gì sao?

Thập Nhị Tổ Vu vốn là một đám điên, liên thủ lại, Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng phải lùi bước!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lắc đầu.

"Vậy phải làm sao?" "Lẽ nào thật sự phải nhận thua, đi đến cửa xin lỗi, như vậy mặt mũi của Phật môn ta còn đâu?" Thấy Hỗn Độn

Tự Tại Vương Phật cũng không có cách nào, sắc mặt của Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Chuẩn Đề đạo nhân càng thêm âm trầm.

"Xin lỗi, xin lỗi là không thể nào!" Thế nhưng, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại lắc đầu, sau đó cười lạnh nói: "Sợ cái gì?

Tây Du Lượng Kiếp là do Hồng Quân Đạo Tổ mở ra, mưu đồ lần này cũng có một nửa là chủ ý của hắn, lúc này sao hắn có thể lùi bước không quản?" Ba ngày thời gian rất ngắn, thoáng chốc đã qua, trong ba ngày này, cả Hồng Hoang đều đang chờ đợi, chờ đợi quyết định của Phật môn.

Thậm chí có tu sĩ còn đặt cược, cược xem Phật môn có đến U Minh Giới xin lỗi hay không.

Trong mắt tuyệt đại đa số tu sĩ, Phật môn lần này sợ rằng sẽ phải nhận thua, dù sao Vu tộc không phải Tam giáo, không chỉ đại diện cho cả Địa Đạo, Thập Nhị Tổ Vu càng uy chấn thiên hạ, từng làm chủ cả một thời đại.

Nay sau bao nhiêu năm hưởng thụ khí vận Địa Đạo, một đám người sợ rằng đã vô hạn tiếp cận Thánh nhân, mỗi một vị Tổ Vu chiến lực đều không phải bán bộ Hỗn Nguyên bình thường có thể so sánh.

Một khi Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng phải lùi bước, trong Hồng Hoang, hiện nay là tồn tại duy nhất có thể thể hiện ra chiến lực sánh ngang Thánh nhân.

Thế nhưng, ba ngày đã qua, Phật môn lại không có bất kỳ động tĩnh nào, suốt một ngày, cũng không thấy có đại biểu Phật môn đến U Minh Giới xin lỗi.

Điều này khiến cả Hồng Hoang lại một lần nữa xôn xao, tất cả mọi người đều biết, ý của Phật môn rất rõ ràng, đó là không nhận

thua.

“Lẽ nào Phật môn thật sự có đủ tự tin để đối kháng Vu tộc sao?” Thiên Đình, trong điện Lăng Tiêu, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn lẩm bẩm, mày nhíu chặt.

Trước mặt hắn, Hạo Thiên Kính vẫn luôn lơ lửng, trên đó hiển thị hình ảnh bên ngoài Phật môn và U Minh Giới.

Cùng lúc đó, trong cung Đâu Suất ở tầng trời thứ ba mươi ba của Thiên Đình, Thái Thượng Lão Quân cũng đang chú ý đến Phật môn và U Minh Giới.

Nhưng Lão Quân lại đoán rằng lần này sợ rằng Phật môn đã mời được Hồng Quân, nếu không tuyệt đối không dám đối đầu với Vu tộc.

Cùng lúc đó, tại núi Côn Luân, đệ tử Tam giáo toàn bộ tập trung lại một chỗ, cũng đang chú ý mọi việc.

Đối với họ, lần này là một cơ hội, một cơ hội để hủy diệt Phật môn, chỉ cần Vu tộc ra tay, họ sẽ hưởng ứng.

Mặc dù không có quan hệ gì với Vu tộc, thậm chí thuộc về phe Đông Hải và phe Tử Tiêu Cung, không đối địch đã là tốt lắm rồi.

Nhưng đối với đệ tử Tam giáo, Phật môn hiện nay còn đáng ghét hơn phe Đông Hải.

Đặc biệt là gần đây, Phật môn thỉnh thoảng lại đánh lén đệ tử môn hạ, trong mấy trăm năm ngắn ngủi, đã có không ít đệ tử Tiệt giáo, và đệ tử ngoại môn Xiển giáo bị Phật môn độ hóa, trở thành người của Phật môn.

Chương 366

Duy chỉ có Nhân giáo người ít, không bị Phật môn ra tay độc ác.

Có thể nói, chuyện này khiến Quảng Thành Tử và Kim Linh, Vô Đương và những người khác vô cùng phẫn nộ, nhưng lại tự biết Phật môn thế lớn, chỉ có thể nén giận.

Nay Phật môn lại đi khiêu khích Vu tộc, cũng khiến họ nhìn thấy cơ hội.

"Tốt nhất là Thập Nhị Tổ Vu có thể ra tay, diệt Linh Sơn, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội ra tay, trấn áp Đa Bảo sư huynh, mang về chờ sư tôn trở lại xử trí!" Vô Đương Thánh Mẫu thở dài một tiếng nói.

"Hừ, Vô Đương sư muội, sau này đừng gọi là sư huynh, hắn không xứng làm sư huynh của ta!" Kim Linh lạnh lùng nói.

Còn về Tam Tiêu và những người khác, thì vẻ mặt phức tạp, họ nhập môn muộn, nhưng Đa Bảo lại rất chăm sóc họ.

Họ luôn rất kính trọng vị đại sư huynh này, không ngờ cuối cùng lại đi đến bước này.

Bên cạnh, Huyền Đô không nói gì, vẫn luôn im lặng, nhưng lại ngầm liên lạc với Lão Quân, nghe xem ý kiến của Lão Quân.

Lão Quân cũng trả lời, đó là tĩnh quan kỳ biến, không được manh động.

Cùng lúc đó, ở các nơi khác trong Hồng Hoang, như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Minh Hà và một đám đại thần thông giả khác cũng đều đang chú ý.

"Ầm!" Khi ngày thứ ba sắp qua đi, từ U Minh Giới bùng phát một luồng khí tức kinh khủng, khiến tất cả mọi người tinh thần chấn

động, bao gồm cả Phật môn, cũng vẻ mặt ngưng trọng.

"Động rồi, Vu tộc có động tĩnh!" "Ta biết mà, Vu tộc tuyệt đối sẽ không để yên như vậy, lần này có kịch hay xem rồi!" "Chậc chậc, Phật môn sắp gặp xui xẻo rồi, tuyệt đối không thể chịu nổi lửa giận của Vu tộc!" Chúng sinh Hồng Hoang tinh thần chấn động, ai nấy đều kích động, thậm chí, không ít người còn hả hê.

Đặc biệt là Yêu tộc, dạo này Phật môn vẫn luôn bắt nạt họ, cục tức này đã nén lâu, nay cuối cùng cũng có thể xả ra.

Mặc dù Vu tộc là kẻ thù cũ, nhưng trong lòng vẫn thấy hả dạ.

"Đến rồi!" Đệ tử Tam giáo, thậm chí Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn, và Thái Thượng Lão Quân đang ở cung Đâu Suất cũng đều ngưng tụ tinh thần, ánh mắt nhìn chằm chằm U Minh Giới.

Xem xem lần này rốt cuộc cử đi bao nhiêu người.

Chẳng mấy chốc, trên bầu trời U Minh Huyết Hải sát khí tràn ngập, tự động tách ra một con đường, ba thân ảnh vĩ ngạn từ U Minh Giới bước ra.

"Đó là Chúc Dung, Cộng Công, và Chúc Cửu Âm!" "Lại là ba vị Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu không hề xuất hiện toàn bộ!" "Đạo hữu, ngươi thật ác, nếu Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ xuất hiện, Phật môn sợ rằng sẽ bị diệt tuyệt, ngươi có thù oán gì lớn với Phật môn sao?" "Ha ha, thù thì không có, chỉ là không ưa thôi!" Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng đội hình xuất hiện của Vu tộc lại khiến họ có chút thất vọng, chỉ xuất hiện ba vị Tổ Vu, theo người đời xem ra, sợ rằng ba vị Tổ Vu muốn diệt Phật môn sẽ có chút khó khăn.

Duy chỉ có Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, và Hồng Vân không nghĩ như vậy.

Chỉ có họ mới biết sự kinh khủng của Thập Nhị Tổ Vu, bây giờ

các Tổ Vu, mỗi một vị đều sánh ngang ngụy Thánh nhân, tuyệt không phải Chuẩn Thánh và bán bộ Hỗn Nguyên bình thường có thể so sánh.

Ba vị Tổ Vu hiện thân, trực tiếp hiển hóa chân thân Tổ Vu, dưới chân Chúc Cửu Âm hiển hóa một dòng sông thời không, ba vị Tổ Vu bước lên dòng sông, một bước bước ra, thời không đảo ngược, trực tiếp giáng lâm Tây phương, đứng dưới chân núi Linh Sơn.

"Phật môn mạo phạm Địa Phủ, không biết hối cải, hôm nay ắt có Phật vẫn!" Chúc Cửu Âm mở miệng, giọng nói lạnh lùng, không có chút tình cảm nào, giống như một vị thẩm phán, đang thẩm phán tội lỗi của Phật môn.

"Hừ, Chúc Cửu Âm Tổ Vu, tội danh này Phật ta không gánh nổi!" Một tiếng hừ lạnh truyền đến, một tòa kim sắc liên hoa hiển hóa trên bầu trời Phật môn, Đa Bảo Như Lai ngồi xếp bằng trên kim liên, một tay niêm hoa.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, Chuẩn Đề đạo nhân, Tứ Đại Bồ Tát của Phật môn, cùng Thập Bát La Hán và các vị Phật khác lần lượt hiện thân.

Rõ ràng, họ đã sớm chờ đợi, đã sớm chuẩn bị xong.

"Hít, xem ra Phật môn đã sớm có chuẩn bị, với đội hình này, có thể đánh một trận với Vu tộc không?" "Nếu Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ xuất động, Phật môn căn bản không có sức chống cự, bây giờ thật khó nói!" "Đúng vậy, thật không biết Vu tộc nghĩ gì!" Lúc này, cả Hồng Hoang đều đang chú ý đến Linh Sơn, giống như lần trước, nhưng lần này kẻ địch mà Phật môn đối mặt còn kinh khủng hơn.

Chỉ là trong mắt nhiều đại năng, Vu tộc có chút tự đại, chỉ phái ba vị Tổ Vu đi trấn áp Phật môn.

"Chuyện gì vậy?

Lẽ nào Thập Nhị Tổ Vu bây giờ đã tự đại đến mức độ này rồi sao?" "Đúng vậy, nếu Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ xuất động, trận chiến này căn bản không có gì hồi hộp, nhưng lại chỉ xuất hiện ba vị Tổ Vu, Vu tộc quá tự tin rồi, xem thường Phật môn đến vậy sao?" Đệ tử Tam giáo lúc này cũng đã đến Tây phương, nhưng lại ẩn mình trong bóng tối không xuất hiện, đang chờ đợi.

Chỉ là bây giờ Vu tộc chỉ xuất hiện ba vị Tổ Vu, khiến họ không dám tùy tiện hiện thân.

Cùng lúc đó, Thiên Đình của Nhân tộc và hoàng triều Nhân tộc cũng đều đang chú ý Phật môn.

Hoàng triều Nhân tộc, hậu viện hoàng cung, Nhân Hoàng bước vào một đại điện, hành lễ với một thanh niên áo trắng đang ngồi xếp bằng trong đại điện.

"Gặp qua Thánh Sư!" Đối với vị trí giả Nhân tộc trước mắt này, đương đại Nhân Hoàng vô cùng tò mò, rất muốn biết vị trí giả Nhân tộc này rốt cuộc là ai, vì sao trong thánh địa Nhân tộc, Tam Tổ Nhân tộc và một đám tiên thiên cổ lão đối với vị này đều khách khí như vậy, còn đặc biệt dặn dò, phàm là chuyện gì đều phải nghe theo vị này.

Điều này khiến đương đại Nhân Hoàng vô cùng khó hiểu, không phải chỉ là một vị trí giả Nhân tộc sao?

Thời gian trước đây thể hiện ra tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng không đến mức như vậy chứ?

Trên thực tế, không chỉ một đời Nhân Hoàng này không hiểu, từ sau Tam Hoàng Ngũ Đế, Đế Tân, mỗi một đời Nhân Hoàng đều không rõ.

"Nguyên lai là Nhân Hoàng bệ hạ, bệ hạ có việc gì?" Vô Cực mỉm cười: "Bệ hạ có thể là vô sự bất đăng tam bảo điện a!" "Thánh Sư nói

đùa rồi, không có việc gì không thể đến thăm Thánh Sư sao?" Nhân Hoàng cũng mỉm cười, ngồi xuống đối diện Vô Cực, tế ra một mặt gương, trên đó đang hiển thị chuyện dưới chân núi Linh Sơn.

Và hỏi: "Phật môn gần đây vẫn luôn không an phận, thỉnh thoảng lại đến Nhân tộc ta kiếm chác, độ hóa không ít thiên kiêu của Nhân tộc ta, trẫm cảm thấy lần này có thể nhân lúc Vu tộc công đả Phật môn, Nhân tộc ta cũng ra một ít sức, đả kích Phật môn!" "Thánh Sư cảm thấy thế nào?" "Hoàn toàn vô nghĩa!" Thế nhưng, Vô Cực lại lắc đầu, hỏi ngược lại: "Bệ hạ cho rằng sức mạnh của Phật môn so với Vu tộc thế nào?" "Tự nhiên không bằng, thậm chí còn kém xa!" Nhân Hoàng không chút do dự nói.

"Vậy bệ hạ cảm thấy lần này Vu tộc tấn công, kết quả sẽ thế nào?" Vô Cực lại hỏi.

"Kết quả tự nhiên là Vu tộc thắng, chỉ là nếu Vu tộc chỉ xuất động ba vị Tổ Vu..." Lần này Nhân Hoàng do dự.

"Cuối cùng sẽ không giải quyết được gì, bởi vì Hồng Quân Đạo Tổ không cho phép Phật môn thất bại!" "Nhưng bản tôn cũng sẽ không cho phép Vu tộc bại!" Đạo Kiếp lắc đầu, lời nói lại khiến Nhân Hoàng không hiểu, liên quan gì đến Hồng Quân Đạo Tổ?

Lại liên quan gì đến ngươi?

Vô Cực lần này không nói tiếp, bước ra khỏi đại điện, từng bước từng bước đi lên Thiên Đình.

Cứ như vậy từ một tầng trời đi đến một tầng trời khác, đi qua bên cạnh các vị thần, nhưng không ai nhìn thấy.

Cuối cùng, Vô Cực đến tầng trời thứ ba mươi sáu Đại La Thiên, ngay sau đó, thân ảnh của hắn biến mất không thấy nữa.

Dưới chân núi Linh Sơn, thấy Phật môn cứng rắn như vậy, Chúc

Cửu Âm cũng không nói nữa, người Vu tộc từ trước đến nay không thích nói nhảm.

"Ầm!" Giây tiếp theo, ba đại Tổ Vu bùng phát khí tức của bản thân, huyết khí ngút trời bao trùm bầu trời, cho người ta một cảm giác cổ xưa hoang lương.

Chương 367

Khí tức trên người ba đại Tổ Vu toàn bộ đều là bán bộ Hỗn Nguyên đỉnh phong, nhục thân vô hạn tiếp cận Cửu Chuyển Huyền Công đệ cửu chuyển.

Ba luồng uy áp khổng lồ giáng lâm, và lan tỏa ra, cho dù chỉ nhắm vào Phật môn, cũng khiến những tu sĩ Hồng Hoang đang ẩn mình quan chiến, thậm chí các đại năng ai nấy đều sắc mặt đại biến.

"Khí tức thật mạnh, đây chính là Tổ Vu sao?" "Bần đạo Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại cảm thấy thân thể đang run rẩy, đối mặt với Tổ Vu, cho dù chỉ một vị, bần đạo cũng tuyệt không phải đối thủ!" Một vị lại một vị Chuẩn Thánh đại năng, thậm chí đại thần thông giả đều hít một hơi khí lạnh.

Trên Linh Sơn, một chúng đệ tử Phật môn càng sắc mặt trắng bệch.

Ba đại Tổ Vu chỉ giải phóng khí tức đã khiến họ khó có thể chống cự, cho dù là Tứ Đại Bồ Tát của Phật môn, cũng đều cảm thấy hô hấp khó khăn, cho dù đã đột phá Chuẩn Thánh, cũng không hề sinh ra ý chiến.

Duy chỉ có Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, Chuẩn Đề đạo nhân, và Đa Bảo Như Lai ba người là bình thản, chỉ là vẻ mặt ngưng trọng hơn một chút.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật không hiện thân, ở tại hậu sơn Linh Sơn, trong tay hắn, một pháp bảo hình chữ vạn hiện ra, tỏa ra từng tia khí tức Đạo Quân.

"Hồng Quân, hy vọng lần này ngươi có thể xử lý tốt, nếu không bản quân sẽ phải thay đổi bố trí, đến lúc đó Hồng Hoang xảy ra

chuyện gì, đừng trách bản quân!" Nhìn pháp bảo Đạo Quân trong tay, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lạnh lùng nói.

"Ầm!" Bên ngoài, dưới chân núi Linh Sơn, theo sau khi ba đại Tổ Vu ra tay, đã chiến đấu với Tiếp Dẫn Cổ Cẩu, Chuẩn Đề đạo nhân, và Đa Bảo Như Lai.

Sáu tồn tại mạnh nhất dưới Thánh nhân giao thủ, chỉ riêng dao động chiến đấu, đã khiến chúng sinh run rẩy.

Sát khí và trọc khí đang cuồn cuộn, càng có Huyền Môn Tam Thập Lục Đại Thần Thông bùng phát, cũng có phật quang phổ chiếu tam giới.

Nhưng vừa giao thủ chưa đầy một khắc, ba người Tiếp Dẫn Cổ Cẩu đã bị đánh bay ra ngoài mấy lần.

Mặc dù trận chiến này không hình thành sự áp đảo, nhưng người có mắt đều hiểu, đây căn bản không phải là một trận chiến công bằng, chênh lệch quá lớn.

Công kích của Tổ Vu thực ra không cao, cũng không sử dụng pháp bảo lợi hại, nhưng thân thể chính là pháp bảo kinh khủng nhất, tùy tiện một đòn, đã khiến ba người Chuẩn Đề chật vật không thôi.

Mà công kích của ba vị đại lão Phật môn lại căn bản không thể đột phá phòng ngự của Tổ Vu.

Chân thân Tổ Vu cộng thêm Cửu Chuyển Huyền Công bát chuyển đỉnh phong, loại phòng ngự này quá kinh khủng, căn bản không phải là thứ có thể phá vỡ dưới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

"Hít, bần đạo cuối cùng cũng biết vì sao Vu tộc chỉ xuất động ba vị Tổ Vu, nhìn bộ dạng này, ba vị Tổ Vu là có thể càn quét cả Phật môn!" "Đúng vậy, thật không ngờ Tổ Vu lại mạnh mẽ như vậy, ba vị đại lão Phật môn lại không phá được phòng ngự của Tổ Vu, nhục

thân quả thực vô địch rồi!" "Đây chính là Thập Nhị Tổ Vu, quả thực như thần thoại, ai có thể địch lại?" "Bại rồi, Phật môn lần này thật sự bại rồi, sợ rằng tất cả tăng lữ đều lên, và tổ thành Vạn Phật Đại Trận, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của ba vị Tổ Vu!" "Cũng không biết ba đại Tổ Vu sẽ xử lý Phật môn thế nào, chỉ giáo huấn một phen, hay là diệt Phật môn?" Sự mạnh mẽ của Tổ Vu, khiến tất cả tu sĩ và đại năng quan chiến đều hít một hơi khí lạnh.

Trước đó còn không hiểu vì sao Vu tộc chỉ xuất động ba vị Tổ Vu, nhiều người cho rằng Vu tộc đang tự đại, nay thấy cảnh này, đâu phải tự đại, là tự tin, có thực lực tuyệt đối, căn bản không cần Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ xuất động.

"Đám gia hỏa này lại mạnh lên rồi!" Trên bầu trời Bắc Minh Hải, Côn Bằng vẻ mặt vô cùng âm trầm, hắn và Thập Nhị Tổ Vu vốn là quan hệ địch đối, nhiều lần bị Thập Nhị Tổ Vu truy sát, nay thấy thực lực của Thập Nhị Tổ Vu tăng cường, tự nhiên vô cùng lo lắng.

"Tốt!" Nhưng đệ tử Tam giáo lại vô cùng hưng phấn, trước đó họ cũng lo lắng, nay thấy Vu tộc chỉ xuất động ba vị Tổ Vu là có thể áp chế Phật môn, khiến họ yên tâm.

"Đợi thêm chút nữa, trước tiên xem ba đại Tổ Vu muốn đối đãi Phật môn thế nào!" Đệ tử Tam giáo không vội hiện thân, đang chờ đợi, chờ đợi ba đại Tổ Vu đối với Phật môn sinh ra sát ý, chỉ cần ba đại Tổ Vu hạ sát thủ với Phật môn, đó chính là lúc họ ra tay.

Quả nhiên, Phật môn tế ra Vạn Phật Đại Trận, khiến thực lực của ba người Tiếp Dẫn Cổ Cẩu tăng vọt, nhưng vẫn không phải là đối thủ của ba đại Tổ Vu, bị đánh cho tan tác.

Đồng thời, ba đại Tổ Vu cũng không hề hạ thủ lưu tình, ra tay, tàn nhẫn diệt sát không ít đệ tử Phật môn, khiến trên Linh Sơn máu chảy thành sông.

Lúc này, tiếng kêu bi thương, ai oán, cầu nguyện của các tăng lữ vang lên, nhưng không có chút tác dụng nào.

Ba người Tiếp Dẫn Cổ Cẩu cũng gầm lên liên tục, lúc này, thậm chí bắt đầu hoài nghi lời nói của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, bây giờ Hồng Quân vẫn chưa ra tay, rốt cuộc có ra tay không.

"Phật môn xong rồi, xem ra, ba đại Tổ Vu muốn hủy diệt Linh Sơn, đối với Phật môn đuổi cùng giết tận!" "Không hổ là Tổ Vu, quả nhiên đủ ác!" Thấy cảnh này, các đại năng thở dài, một đời Phật môn vừa mới quật khởi, lại kết thúc như vậy.

"Ra tay!" Quảng Thành Tử và Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác nhìn nhau một cái, thế là không còn ẩn mình, lần lượt từ trong hư không bước ra.

"Phật môn, các ngươi cũng có ngày hôm nay!" "Phật môn, tận thế của các ngươi, hôm nay đã đến, hôm nay ta phải trừng trị kẻ phản đồ, diệt Phật môn!" Đệ tử Tam giáo hiện thân, ai nấy đều vô cùng cuồng ngạo, ngạo khí lẫm liệt, sát ý đối với Phật môn không hề che giấu.

"Huyền Môn Tam Giáo, lại cũng đến rồi!" "Chậc chậc, xem ra, đệ tử Tam giáo đến kiếm chác, muốn đối với Phật giáo bỏ đá xuống giếng!" "Chuyện bình thường, mâu thuẫn giữa Phật môn và Huyền môn ngày càng lớn, Phật môn lại không ngừng xâm chiếm khí vận của Huyền môn, đệ tử Huyền môn mà không oán hận Phật môn mới lạ!" "Lần này Phật môn có thể nói là tuyết thượng gia sương rồi!" Tu sĩ Hồng Hoang quan chiến thấy Huyền Môn Tam Giáo xuất hiện, ai nấy đều không kinh ngạc, ngược lại, đối với Phật môn lại tỏ ra đồng tình và hả hê.

"Đệ tử Xiển giáo, giết cho ta, bắt Nhiên Đăng, Từ Hàng và một đám phản đồ lại!" Quảng Thành Tử cười lạnh trực tiếp, trực tiếp hạ lệnh, sau đó liền dẫn theo mười hai Kim Tiên còn lại, và đệ tử ngoại

môn Xiển giáo đánh lên Linh Sơn.

"Giết, trước tiên giết sạch đám đầu trọc này, sau đó đi trấn áp Đa Bảo!" Kim Linh Thánh Mẫu cũng hạ lệnh, và dẫn đệ tử Tiệt giáo đánh lên.

Duy chỉ có trong Nhân giáo, hai vị đệ tử của Lão Quân là Huyền Đô và Chu Trang không có sát tâm lớn như vậy, chỉ tùy ý ra tay.

"!" Thấy vậy, đệ tử Phật môn ai nấy đều sắc mặt đại biến.

Ngay cả ba vị đại lão Phật môn đang bị ba đại Tổ Vu áp chế, nhìn đệ tử Tam giáo đánh lên Linh Sơn, cũng căm giận đến mức sắp nứt cả mắt.

"Đủ rồi!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm từ trên bầu trời truyền xuống.

"Ầm!" Ngay sau đó, thiên uy mênh mông, càn quét cả Hồng Hoang, dưới luồng thiên uy kinh khủng này, bất luận là hai bên đang giao chiến, hay các bên tu sĩ quan chiến, ai nấy đều sắc mặt đại biến, bị luồng thiên uy này ép đến không thở nổi.

"Hồng Quân, Hồng Quân Đạo Tổ!" "Chúng thần bái kiến Đạo Tổ!" Rất nhiều tu sĩ, bao gồm cả tu sĩ Phật môn và Tam giáo, đều quỳ lạy.

Cho dù đệ tử Tam giáo trong lòng không cam tâm, sắc mặt khó coi, nhưng cũng không dám chống đối Hồng Quân.

Duy chỉ có ba đại Tổ Vu không hành lễ với Hồng Quân, lạnh lùng nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, một lão giả mặc đạo bào từng bước từng bước đi xuống, chính là Hồng Quân.

Lúc này, Hồng Quân mang theo thiên uy kinh khủng, giống như

Thiên Đạo cao cao tại thượng, lạnh lùng coi thường chúng sinh.

Hồng Quân giáng lâm trên bầu trời Linh Sơn, ánh mắt quét qua tất cả mọi người, phàm là tu sĩ bị ánh mắt quét qua, đều không tự chủ được mà rùng mình.

Cuối cùng, Hồng Quân định ánh mắt vào ba người Chúc Cửu Âm, và lạnh lùng nói: "Tổ Vu là thần linh của Địa Đạo, nên duy trì sự vận chuyển của Địa Đạo, đều lui đi, chuyện hôm nay đến đây là hết, còn nữa, trước khi một lượng kiếp này kết thúc, Tổ Vu không được rời khỏi U Minh Giới!" Giọng điệu của hắn mặc dù không bá đạo, nhưng lại cho người ta một cảm giác không thể từ chối.

Điều này khiến mọi người đều sắc mặt biến đổi, lần lượt nhìn về phía ba đại Tổ Vu.

Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và các chúng tăng Phật môn thì thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng, Hồng Quân đang giúp họ.

Chỉ là trong lòng vẫn có oán khí, dù sao bây giờ Phật môn đã chết không ít người, nếu Hồng Quân ra tay sớm hơn, không phải đã không có chuyện gì rồi sao?

Đương nhiên, trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng lại không dám nói ra.

Chương 368

"Tổ Vu ta có rời khỏi U Minh Giới hay không, đó là chuyện của ta?

Hồng Quân, ngươi có phải quản chuyện thừa thãi quá nhiều rồi không!" Chúc Dung cười lạnh nói, trực tiếp đáp trả, người khác sợ Hồng Quân, Vu tộc từ trước đến nay đều không sợ.

"Thiên Đạo có quy tắc của Thiên Đạo, Địa Đạo có quy tắc của Địa Đạo, Thiên Đạo không quản được Địa Đạo, hơn nữa, Hồng Quân, ngươi bây giờ không phải là Thiên Đạo thực sự!" Chúc Cửu Âm cũng lạnh lùng nói, không hề nể mặt Hồng Quân.

"Hít, lợi hại!" "Vu tổ bá khí!" "Thập Nhị Tổ Vu quả nhiên như trong truyền thuyết, trời không sợ đất không sợ, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng dám đối đầu, sợ rằng chỉ có Đạo Tôn mới có thể khiến họ nghe lời một chút!" "Nhưng Thập Nhị Tổ Vu sợ rằng không phải là đối thủ của Hồng Quân Đạo Tổ, có Đạo Tôn ở, có thể không kiêng nể gì, nay Đạo Tôn không ở, sợ rằng..." Thế nhân đều kinh ngạc trước sự bá đạo của Tổ Vu, nhưng rất nhanh nhiều người lại lo lắng.

Tổ Vu tuy mạnh, trong thời đại không có Thánh nhân này, quả thực vô địch, nhưng lại không bao gồm Hồng Quân Đạo Tổ.

Ở Hồng Hoang, từ trước đến nay, chỉ có Đạo Tôn mới có thể áp đảo Hồng Quân Đạo Tổ một bậc, nay Đạo Tôn không ở, có ai dám vi phạm chỉ lệnh của Đạo Tổ?

"Nếu đã như vậy, vậy thì bần đạo chỉ có thể trấn áp các ngươi!" Quả nhiên, sau khi nghe lời của ba đại Tổ Vu, sắc mặt Hồng Quân lạnh đi, thậm chí, không nói thêm lời thừa thãi nào, giơ tay lên liền trấn áp về phía ba đại Tổ Vu.

"Ầm!" Nhìn như một chưởng tùy ý, lại khiến trời đất chấn động, thiên uy mênh mông, đại đạo pháp tắc rủ xuống, vô số tu sĩ đều cảm thấy ngạt thở.

"Lão già Hồng Quân ngươi dám!" Một tiếng gầm giận dữ từ U Minh Giới truyền đến, ngay sau đó, từng đạo thân ảnh từ U Minh Giới bay ra, mỗi một đạo thân ảnh đều khổng lồ vô cùng, khí thế ngút trời.

Một khắc này, sát khí ngút trời cuồn cuộn, khí tức cổ xưa hoang lương lan tỏa, phong vân lôi điện, địa hỏa phong thủy, từng đại đạo đang cộng hưởng.

"Các Tổ Vu còn lại!" "Hít, Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ xuất hiện rồi, lẽ nào muốn...?" Thấy Đế Giang và những người khác từ U Minh Giới bước ra, trực tiếp giáng lâm Tây phương, các đại năng Hồng Hoang đều hít một hơi khí lạnh.

Lại nhìn bàn tay mà Hồng Quân vỗ xuống, rõ ràng là muốn trấn áp ba người Chúc Cửu Âm, như vậy...

"Lão già Hồng Quân khinh người quá đáng!" "Giết!" Quả nhiên, đúng như dự đoán của một đám đại năng, bọn Đế Giang trực tiếp đánh về phía Hồng Quân.

"Ầm!" Một khắc này, mười hai gã khổng lồ vĩ ngạn của Tổ Vu đứng sừng sững giữa trời đất, đầu đội trời, chân đạp đất, giống như mười hai vị ma thần viễn cổ.

Khí tức tỏa ra từ trên người họ vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Thánh Nhân, huyết khí ngút trời ngay cả thánh khu của Thánh nhân cũng không thể sánh bằng.

Điều này khiến một đám đại năng của thời đại này đều hít một hơi khí lạnh, quả thực quá kinh khủng, giống như mười hai đầu hung thú viễn cổ, sợ rằng Chuẩn Thánh đến, trong nháy mắt sẽ bị xé xác.

Thậm chí, họ đoán rằng, Thánh nhân bình thường, đối mặt với mười hai con quái vật khổng lồ này cũng phải kinh hãi.

“Bốp!

Bốp!” Thế nhưng, giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến thế nhân kinh hãi xuất hiện, vừa mới kinh ngạc, tán thưởng sự mạnh mẽ của Thập Nhị Tổ Vu, thế mà, khi bàn tay lớn của Hồng Quân hạ xuống, Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ bay ngang ra ngoài.

Thậm chí, ngay cả chân thân Tổ Vu vững như bàn thạch cũng xuất hiện vết nứt.

“Sao có thể?” “Hít, đây là sức mạnh của Đạo Tổ sao?

Tổ Vu mạnh mẽ như vậy, lại ngay cả sức chống cự cũng không có?” “Quá kinh khủng, sợ rằng không phải là sức mạnh của Thánh nhân bình thường, lẽ nào là sức mạnh siêu việt Thánh nhân?” Một khắc này, vô số tu sĩ Hồng Hoang đều vẻ mặt kinh hãi, nhiều đại năng càng bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

“Sức mạnh Hỗn Độn Cảnh!” “Không sai, tuyệt đối là sức mạnh Hỗn Độn Cảnh, nếu không tuyệt không thể nào một đòn đã đánh bại Thập Nhị Tổ Vu!” “Không chỉ không bị Đại Đạo bài xích, còn có thể phát huy ra sức mạnh Hỗn Độn Cảnh, lẽ nào Thiên Đạo...” Dưới chân núi Linh Sơn, Tiếp Dẫn Cổ Cẩu và Chuẩn Đề đạo nhân hai người nhìn nhau một cái, đều từ trên mặt đối phương nhìn thấy sự ngưng trọng.

Thập Nhị Tổ Vu bị Hồng Quân Đạo Tổ một đòn trấn áp, vốn nên cao hứng, nhưng thực lực mà Hồng Quân thể hiện ra lại khiến họ không cao hứng nổi.

Dù sao bây giờ họ và Hồng Quân chỉ là quan hệ hợp tác, không, chính xác mà nói, là Hồng Quân đang lợi dụng họ, họ cũng từ đó mà

được lợi.

Trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Hồng Quân từ trước đến nay không phải là thứ tốt lành gì, từ lần trước khi các Thánh nhân chưa rời đi, Hồng Quân uy hiếp hủy diệt Hồng Hoang là có thể biết.

Đây là một kẻ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Vì vậy, thực lực mà Hồng Quân thể hiện càng mạnh, họ càng lo lắng.

Không chỉ hai người họ như vậy, như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Minh Hà và một đám đại thần thông giả khác vẻ mặt cũng không tốt.

Hóa thân của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân, hóa thân của Nữ Oa là Lê Sơn Lão Mẫu, đều vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Tây phương.

"Đáng ghét, lại mạnh như vậy?" "Vì sao có thể phát huy tu vi Hỗn Độn Cảnh, lẽ nào Thiên Đạo...?" Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt vô cùng khó coi, không ngờ tu vi của họ bây giờ đã tăng mạnh, chỉ riêng một đối một đã dám chiến Thánh nhân, huống chi là liên thủ.

Thế mà, liên thủ lại không đỡ nổi một đòn của Hồng Quân, chênh lệch cũng quá lớn rồi.

"Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, các ngươi chưa bước vào tầng thứ Thánh nhân, dưới Thiên Đạo cũng là kiến hôi." Hồng Quân mặt không biểu cảm nói: "Thập Nhị Tổ Vu kiệt ngạo bất tuân, tùy ý phá hoại quy tắc Hồng Hoang, hôm nay bần đạo liền đại diện Thiên Đạo, trấn áp Thập Nhị Tổ Vu một vạn năm, để làm gương!" "Ầm!" Lời vừa dứt, Hồng Quân trực tiếp ra tay, lần này vẫn là một bàn tay lớn, nhưng khí tức so với vừa rồi còn kinh khủng hơn.

Bàn tay che trời, che lấp cả mặt trời, bao trùm cả bầu trời, mơ hồ

có thể thấy trong lòng bàn tay khổng lồ đó có nhật nguyệt tinh thần lượn lờ, dòng sông thời không đảo ngược.

"Hít, trấn áp Tổ Vu một vạn năm?

Hồng Quân Đạo Tổ cũng quá ác rồi!" "Quả thực rất lâu, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ đã nhân từ, không trực tiếp xóa sổ Thập Nhị Tổ Vu!" "Đúng vậy, với thực lực của Hồng Quân Đạo Tổ, muốn diệt sát Thập Nhị Tổ Vu sợ rằng cũng chỉ là chuyện giơ tay, nhưng lại không làm vậy!" "Xem ra, Đạo Tổ nhân từ!" "Không sai, Đạo Tổ quả thực không lạnh lùng như lời đồn của thế nhân, nhưng vì sao lại giúp Phật môn?" Thế nhân đều đang nghị luận, có người kinh ngạc vì Thập Nhị Tổ Vu bị trấn áp một vạn năm, có người thì thảo luận về nhân phẩm của Hồng Quân Đạo Tổ.

Chỉ có một số đại năng cổ lão biết rằng, tâm tư của vị Đạo Tổ này rất sâu, không diệt sát Thập Nhị Tổ Vu tất nhiên có nguyên nhân.

Thử nghĩ xem, đối mặt với kẻ địch, ngay cả tu sĩ bình thường cũng biết diệt cỏ tận gốc mới có thể loại bỏ nhân quả, huống chi là Đạo Tổ đã sống từ khi khai thiên lập địa.

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ thật sự nhân từ, trong Hồng Hoang tàn khốc này sao có thể sống đến hiện tại, lại sao có thể có thành tựu hôm nay?

Đương nhiên, nghĩ như vậy đều là một số tu sĩ sống lâu.

Phe Đông Hải ai nấy đều phẫn nộ vô cùng, Thập Nhị Tổ Vu là người của phe Tử Tiêu Cung, nay mắt thấy bị trấn áp, sao không giận?

Sao không lo lắng?

Nhưng lúc này, phàm là tu sĩ phe Đông Hải có tu vi trên Chuẩn Thánh toàn bộ đều im lặng.

Như Nhân Hoàng Đế Tân, Huyết Hải Minh Hà, và Lê Sơn Lão Mẫu, thậm chí Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân toàn bộ đều im lặng.

Không phải không giúp Thập Nhị Tổ Vu, mà là biết giúp cũng vô dụng, thực lực mà Hồng Quân thể hiện ra đã sớm siêu việt Thánh nhân, toàn bộ lên, cũng sẽ bị giơ tay trấn áp.

Trừ phi Nhân Hoàng Đế Tân vị Đạo Quân chuyển thế kia phục hồi pháp bảo Đạo Quân, nhưng chuyện Nhân Hoàng Đế Tân là Đạo Quân chuyển thế chỉ là lời đồn, chưa được chứng thực, Đế Tân cũng không thừa nhận.

Nay ai mà không biết, Đạo Quân chuyển thế ở Hồng Hoang cũng không phải là không có gì kiêng kỵ, muốn phục hồi nội tình của kiếp trước cái giá phải trả quá lớn, thông thường sẽ không làm vậy.

Chương 369

Cùng thuộc phe Đông Hải còn có Thần Nông, Hiên Viên và những người khác, cũng không ai cho rằng họ sẽ ích kỷ vì Thập Nhị Tổ Vu mà phục sinh pháp bảo Đạo Quân.

Quả nhiên, cả Hồng Hoang một mảnh tĩnh lặng, thật sự không ai giúp đỡ Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có thể nhìn Thập Nhị Tổ Vu bị bàn tay lớn của Hồng Quân bao phủ.

"Đáng ghét, cứ như vậy bị trấn áp sao?" "Ta không cam tâm, nếu có thể tế ra chân thân Bàn Cổ, tuyệt đối sẽ không bị động như vậy, đáng tiếc..." Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt vô cùng khó coi, lần đầu tiên đánh trận mà cảm thấy vô cùng uất ức, không thể sử dụng át chủ bài.

Bỗng nhiên, họ nghĩ đến Đạo Tôn, nếu có Đạo Tôn ở đây, tuyệt đối sẽ không bị động như vậy, lão già Hồng Quân cũng không dám tùy ý trấn áp họ.

"Thập Nhị Tổ Vu ta từ khi nào phải dựa vào người khác rồi?" "Không sai, tài nghệ không bằng người bị trấn áp là chuyện của ta, bây giờ ta chỉ có thể chờ đợi vạn năm sau, chính tay báo thù này!" "Vu tộc không sợ trời đất, không sợ bất kỳ ai!" "Thề chết không khuất phục!" Thập Nhị Tổ Vu gào thét, một luồng đại chiến ý xông thẳng lên trời, ý chí không sợ trời đất, chiến thiên động địa đó, khiến thế nhân động lòng.

Thế nhưng, cuối cùng cũng không thay đổi được kết quả bị trấn áp.

Không phải Thập Nhị Tổ Vu không mạnh, là đối thủ quá mạnh, chênh lệch cảnh giới căn bản khó có thể bù đắp.

"Xong rồi, lại thất bại rồi!" Xa xa, Quảng Thành Tử và các đệ tử

Tam giáo khác ai nấy sắc mặt khó coi.

Lần này là cơ hội tốt biết bao, thế mà, theo sau sự xuất hiện của Hồng Quân Đạo Tổ, tất cả đều tan vỡ.

"Đáng ghét, lão gia hỏa này là Đạo Tổ của Huyền môn, lại đi giúp một giáo phái phản đồ!" Kim Linh Thánh Mẫu trong lòng gào thét, nếu không phải lý trí còn tồn tại, nàng cũng hận không thể giống như Thập Nhị Tổ Vu, đánh về phía Hồng Quân.

Thiên Đình, điện Lăng Tiêu, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, trước mặt Hạo Thiên Kính hiện ra một cảnh tượng.

Lúc này, nỗi lo lắng trong lòng hắn toàn bộ biến mất, thay vào đó là một nụ cười trên mặt.

"Trẫm là minh trí nhất, nay Đạo Tôn không ở, có thể mang lại lợi ích thực sự cho trẫm chỉ có Phật môn và Đạo Tổ!" "Hình Thiên của Vu tộc chết tiệt, trước đó lại dám uy hiếp trẫm, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả Tổ Vu cũng bị trấn áp, xem ngươi còn kiêu ngạo không!" Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cười lạnh liên tục, trong lòng thật sảng khoái, thật hả giận.

Đồng thời, trong lòng càng kiên định hơn việc hợp tác với Phật môn.

Theo hắn thấy, mặc dù làm như vậy có thể bị người đời sau lưng chỉ trích, bị nhiều người Nhân tộc khinh bỉ, thậm chí phẫn nộ, nhưng vậy thì đã sao?

Thân là tu sĩ, thân là người cầu đạo ai mà không vì bản thân?

Huống chi là kẻ nắm trong tay đại quyền, thân mang đại khí vận.

Không nói gì khác, Hồng Quân Đạo Tổ không ích kỷ sao?

Vị Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo kia không ích kỷ sao?

Nếu hai vị tồn tại vô thượng này không ích kỷ, sao có thể đi đến ngày hôm nay?

Sử Tiền Đạo Tôn không ích kỷ sao?

Không ích kỷ sao có thể sống hết thời đại này đến thời đại khác?

"Ầm ầm!" Trong lúc Ngọc Đế đang cười lạnh liên tục, đột nhiên Thiên Đình, không, nên nói là cả Tam Thập Lục Trọng Thiên đều chấn động một cái.

Biến cố đột ngột khiến Ngọc Đế không kịp phản ứng, trực tiếp từ trên đế tọa ngã xuống, một mông ngồi xuống đất.

"Ai, ai dám ở Thiên Đình gây sự!" "Người đâu!" Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn đại nộ, lúc này lại có người ở Thiên Đình gây sự, khiến hắn mất mặt, nhất định phải ngược đãi kẻ gây sự, và đánh vào luân hồi.

Thế nhưng, lại không có ai trả lời.

"A!" "?" Lúc này, các vị thần Thiên Đình, thiên binh thiên tướng lúc này đều kinh hãi nhìn Tam Thập Lục Trọng Thiên đang chấn động, ai nấy đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Không chỉ Thiên Đình như vậy, các nơi khác trong Hồng Hoang đều có cảm ứng, lần lượt nhìn về phía Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Trong mắt vô số sinh linh, Tam Thập Lục Thiên vốn lơ lửng trên Địa Tiên Giới, luôn bị sương mù bao phủ, lại động đậy.

Chấn động ngày càng kịch liệt, cuối cùng, tầng trời thứ ba mươi sáu, cũng là Đại La Thiên, lại biến hóa thành một cái đầu lâu khổng lồ.

Ngay sau đó, mỗi một tầng trời, đều đang diễn hóa, hóa thành cánh tay và chân, cuối cùng, trong ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh, Tam

Thập Lục Trọng Thiên lại hóa thành một gã khổng lồ, và đứng dậy.

"Ba Mươi Sáu Tầng Trời lại biến thành một người khổng lồ!" "Hít, chuyện gì thế này?

Thiên giới lại biến thành người khổng lồ, chẳng lẽ bản nguyên Thiên giới đã sinh ra linh trí rồi sao?" "Yêu quái thành tinh à!" Ba Mươi Sáu Tầng Trời lớn đến nhường nào, vậy mà giờ đây lại hóa thành một người khổng lồ đứng sừng sững, thật đáng sợ biết bao.

Thân thể khổng lồ đó dù ở bất cứ nơi nào trong Hồng Hoang cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngay cả năm đó Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán Bàn Cổ chân thân cũng không thể so sánh với cả Thiên giới.

Sự biến hóa trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của vô số đại năng Hồng Hoang từ phía Tây tới.

Cảnh tượng này khiến các đại năng Hồng Hoang, thậm chí cả những đại thần thông giả cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Cuối cùng, ngay cả Hồng Quân cũng dừng tay, không tiếp tục ra tay với Thập Nhị Tổ Vu.

"Sao có thể?

Thiên giới sao có thể xảy ra biến hóa như vậy?" Hồng Quân thần sắc bất định, kinh ngạc vô cùng.

Cách đó không xa, Tiếp Dẫn Cổ Phật, Chuẩn Đề Đạo Nhân, cho đến các đệ tử Tam giáo đều ngây người tại chỗ.

Tương tự, Thập Nhị Tổ Vu cũng sững sờ.

Có thể nói, toàn bộ Hồng Hoang, từ phàm nhân bên dưới đến Chuẩn Thánh đại năng bên trên, tất cả đều ngẩn ngơ.

Người khổng lồ do ba mươi sáu tầng trời hóa thành sừng sững

giữa đất trời, sự chấn động mà nó mang lại cho chúng sinh Hồng Hoang thực sự quá lớn.

"Chết tiệt, rốt cuộc là chuyện gì?" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế còn chưa kịp phản ứng, đang nổi trận lôi đình, tưởng có kẻ gây rối thì bỗng nhiên bị một luồng sức mạnh không thể chống cự đẩy ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, thậm chí bị đẩy ra khỏi Thiên Đình, từ trên trời rơi xuống Địa Tiên giới.

May mà tu vi của hắn không tệ, nếu không chắc chắn sẽ bị té chết.

Ngọc Đế đang nổi giận chửi mắng thì lại thấy chư thần Thiên Đình, vô số thiên binh thiên tướng cũng giống như hắn, lần lượt bị ném ra ngoài.

Chương 370

"..." Khiến vô số tu sĩ Địa Tiên giới trợn mắt há mồm chính là cảnh tượng hàng trăm triệu thiên binh thiên tướng rơi từ trên trời xuống Địa Tiên giới như mưa sa.

May là không có ai thương vong, ngay cả những thiên binh thiên tướng, nô bộc và thị nữ của Thiên Đình tu vi còn thấp, chưa thành tiên, khi rơi xuống cũng được một luồng sức mạnh vô hình bảo vệ, nếu không chắc chắn đã bị té chết.

Thậm chí, có người còn phát hiện ra Thái Thượng Lão Quân trong số những người bị rơi xuống.

Phải biết, Thái Thượng Lão Quân chính là thiện thi của Thánh nhân, vậy mà cũng bị ném ra ngoài như rác rưởi.

Có đại năng mắt tinh có thể thấy được gương mặt tái mét của Thái Thượng Lão Quân, rõ ràng đây là một sự sỉ nhục đối với Lão Quân.

"Oanh!" Tại Thánh địa Nhân tộc, một luồng khí tức khổng lồ bùng lên, khí tức hoàng đạo bao trùm, Nhân Hoàng Đế Tân bước ra, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía ba mươi sáu tầng trời.

Hắn vừa định giơ tay, khí tức Bán bộ Hỗn Nguyên cảnh bộc phát, thì bỗng nhiên sững người.

"Oanh!" Chỉ thấy người khổng lồ do Ba Mươi Sáu Tầng Trời hóa thành đột nhiên bộc phát một luồng khí tức kinh khủng, còn có một luồng ý chí vô thượng đang thức tỉnh.

Một bàn tay khổng lồ vắt ngang hư không, phá vỡ vô tận thương khung, trong nháy mắt đã đến phía Tây.

“Đó là một tầng trời!” “Hít, hắn muốn làm gì?” Vô số tu sĩ đều hít một ngụm khí lạnh, đó không phải là pháp tướng hóa thành, càng không phải pháp lực hóa thành, bàn tay khổng lồ kia chính là một tầng trời chân thực.

Một tầng trời lớn đến mức nào?

Điều đó không thể dùng trượng và dặm để đo lường.

“...

Hắn muốn ra tay với Hồng Quân Đạo Tổ?” “Hít!” Ngay sau đó, mọi người phát hiện, bàn tay chỉ do một tầng trời hóa thành lại đang đánh về phía Hồng Quân Đạo Tổ.

“...” Phật môn một đám đại năng cũng đều ngơ ngác, đệ tử Tam giáo, cho đến Thập Nhị Tổ Vu cũng đều ngây ngốc tại chỗ.

“Đang giúp chúng ta?” Thập Nhị Tổ Vu trong lòng nảy ra suy nghĩ này, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao bọn họ cũng không có quan hệ gì với Thiên giới, bản nguyên Thiên giới dù có sinh ra ý chí, hình như cũng không có lý do gì để giúp bọn họ?

“Chẳng lẽ sau khi Thiên giới sinh ra ý chí, liền muốn đối kháng Thiên Đạo?” Rất nhanh, có đại năng suy đoán, cảm thấy có khả năng này.

Dù sao thì vào lúc này, mọi người đều cho rằng Ba Mươi Sáu Tầng Trời hóa thành người khổng lồ là vì đã sinh ra linh trí.

“Hừ!” Hồng Quân cũng kinh ngạc, thấy người khổng lồ lại ra tay với mình, hắn hừ lạnh một tiếng, giơ tay đón đỡ.

Hiện tại, Hồng Quân và Thiên Đạo đang ở thế cân bằng, nhưng hắn lại có thể thực sự mượn sức mạnh của Thiên Đạo, không, phải

nói hắn chính là một nửa Thiên Đạo, tu vi toàn thân đã đạt đến Hỗn Độn Cảnh tứ trọng thiên đáng sợ.

Đối với việc ba mươi ba tầng trời hóa thành sinh linh, hắn tuy kinh ngạc, nhưng cũng không để tâm.

Hắn có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình, hoàn toàn có thể trấn áp mọi biến động trong Hồng Hoang.

"Oanh long!" Một đòn này không phải chuyện đùa, tựa như Hồng Hoang xảy ra một trận động đất cấp một trăm tám mươi, bất kể là thiên địa linh khí hay đại đạo pháp tắc đều bị chấn vỡ dưới một đòn.

Nếu không có Thiên Đạo chi lực bảo vệ Hồng Hoang, và người khổng lồ kia dường như cũng không có ý định làm hại Hồng Hoang, e rằng chỉ một đòn này, phía Tây đã bị đánh nát.

Đến lúc đó, tu sĩ Tam giáo, Phật môn, cùng những tu sĩ và đại năng đến phía Tây quan chiến đều sẽ không còn tồn tại.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu với sức phòng ngự biến thái cũng khó lòng thoát nạn.

Nhưng rất nhanh, thế nhân đều kinh hãi, bởi vì sau một đòn, bàn tay của ba mươi sáu tầng trời tan vỡ, sau đó lại tái tổ hợp, còn bàn tay do Hồng Quân Đạo Tổ diễn hóa cũng bị đánh tan, cả người hắn bị đánh bay ra ngoài.

"Hít, sao lại lợi hại như vậy?" "Không thể nào, ngay cả Bàn Cổ Đại Thần khi vừa sinh ra linh trí cũng không thể mạnh như vậy?

Ba mươi sáu tầng trời sinh ra linh trí, sao có thể đánh bay Hồng Quân Đạo Tổ được?" Cảnh tượng này khiến vô số tu sĩ và đại năng phải trợn mắt há mồm.

Nhưng rất nhanh, thần sắc mọi người đều chấn động, chỉ thấy vì một trận va chạm, lớp sương mù bao phủ trên người người khổng lồ

ba mươi sáu tầng trời trực tiếp bị chấn tan.

Đầu lâu do Đại La Thiên hóa thành hiện ra, bị thế nhân nhìn thấy rõ ràng.

"...

Dung mạo sao càng nhìn càng giống Đạo Tôn?" "Hình như là thật!" "Không sai, là Đạo Tôn, bần đạo từng có may mắn gặp qua Đạo Tôn lão nhân gia một lần, chính là dung mạo này!" "Không sai, là Đạo Tôn, bần đạo từng có may mắn gặp qua Đạo Tôn lão nhân gia một lần, chính là dung mạo này!" "Chẳng lẽ Ba Mươi Sáu Tầng Trời...?" Rất nhiều người thần sắc chấn động, dường như đã có suy đoán, chỉ là rất nhiều người đều không dám tin.

"Kia là ai, mau nhìn xem?" "Người đó là ai?" "Vô Cực, Nhân tộc Thánh sư Vô Cực!" "Tại sao Vô Cực lại đứng trên Đại La Thiên?

Chẳng lẽ biến cố của ba mươi sáu tầng trời là do hắn thao túng?

Nhưng tại sao khuôn mặt do Đại La Thiên hóa thành lại là của Đạo Tôn!" Rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều kinh ngạc không thôi, chuyện này quá quỷ dị, cũng quá chấn động lòng người.

"Lão già Đạo Kiếp, ngươi, ngươi lại luyện hóa Ba Mươi Sáu Tầng Trời, ngươi làm được như thế nào, và từ khi nào?" Thế nhưng, Hồng Quân lại toàn thân chấn động, người khác có thể không nhận ra, nhưng thân là một nửa Thiên Đạo, hắn chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu mọi chuyện.

Giờ khắc này, sắc mặt Hồng Quân trở nên vô cùng khó coi.

"Không sai, Hồng Quân, ngươi đoán không sai, Ba Mươi Sáu Tầng Trời đích xác là do Đạo Tôn luyện hóa, nhưng người đang thao túng Ba Mươi Sáu Tầng Trời hiện nay lại là ta!" Người khổng lồ ba mươi sáu tầng trời không mở miệng, ngược lại, người mở miệng lại là Vô

Cực.

Chỉ thấy trên mặt Vô Cực treo một nụ cười nhàn nhạt, dù đối mặt với Hồng Quân, thần sắc vẫn bình tĩnh.

"Ngươi và Đạo Kiếp có quan hệ gì?" Hồng Quân nhíu mày, hắn sớm đã cảm thấy Vô Cực này vô cùng kỳ quái, từng hoài nghi đối phương là một vị Đạo Quân chuyển thế, giống như Đế Tân, ẩn giấu cực sâu.

Giờ xem ra, hắn phát hiện suy đoán trước đây hoàn toàn không đúng.

"Có quan hệ cũng là có quan hệ, không có quan hệ cũng là không có quan hệ, tương lai chưa thể nói chắc!" Vô Cực mỉm cười, nói: "Được rồi, Hồng Quân, chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, Thập Nhị Tổ Vu, bản tôn không thể để ngươi trấn áp được!" "Hừ, nếu là lão già Đạo Kiếp nói những lời này, bần đạo còn có thể suy xét, còn ngươi thì sao?

Chỉ dựa vào cái hóa thân Thiên giới mà hắn luyện hóa này?" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, trong thần sắc mang theo vẻ khinh thường.

Nói rồi, hắn lại lần nữa chộp về phía Thập Nhị Tổ Vu.

"Vậy thì thử xem!" Vô Cực lắc đầu, ý niệm vừa động, người khổng lồ do ba mươi sáu tầng trời hóa thành lại lần nữa đánh về phía Hồng Quân.

Chương 371

Nhưng vào lúc này, trên đầu Hồng Quân xuất hiện một cái ngọc điệp tàn phá, tỏa ra khí tức đại đạo kinh khủng, chặn lại công kích của người khổng lồ ba mươi sáu tầng trời.

"Muốn dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp để cản bản tôn sao?" Vô Cực cười lạnh, ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, một thanh cự kiếm cao đến mức không thể hình dung nổi xuất hiện trong tay người khổng lồ ba mươi sáu tầng trời.

"Oanh!" Khoảnh khắc thanh cự kiếm xuất hiện, cả Hồng Hoang đều khẽ chấn động, một luồng khí tức cổ xưa hoang sơ lan tỏa ra, khiến thế nhân như quay về thuở khai thiên.

"Đó là?" "Khí tức Bất Chu Sơn, sao có thể?" Từng vị đại năng Hồng Hoang đều kinh hãi vô cùng, khí tức này quá quen thuộc, chính là khí tức lan tỏa từ Bất Chu Sơn thời thượng cổ, trước khi nó sụp đổ.

"Oanh long!" Cự kiếm được vung lên, tựa như khai thiên tích địa, mơ hồ như có một người khổng lồ vĩ ngạn chém mở hỗn độn, diễn hóa thế giới Hồng Hoang.

Dưới sức mạnh như vậy, Tạo Hóa Ngọc Điệp trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, lực lượng kinh khủng trực tiếp xé rách hư không, diễn hóa địa hỏa phong thủy, trong nháy mắt đã giáng xuống đầu Hồng Quân.

Dưới thanh cự kiếm, Hồng Quân tựa như một con kiến hôi.

Vô số đại năng Hồng Hoang đều không khỏi rùng mình, dưới một kiếm như vậy, nếu là bọn họ thì căn bản không thể chống cự, chắc chắn sẽ bị chém thành thịt nát.

“Quá kinh khủng, một kiếm này, dù ta ở thời kỳ đỉnh phong, chưa rơi khỏi vị trí Thánh nhân, e rằng cũng không thể chống cự!” Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt trắng bệch, một kiếm này đã vượt qua Thánh nhân, Hỗn Nguyên Thánh nhân bình thường căn bản không có sức chống đỡ.

Ngay cả Hồng Quân, trong khoảnh khắc đó cũng cảm nhận được nguy cơ, hắn hét dài một tiếng, khí tức toàn thân triệt để bùng nổ.

“Oanh!” Khí tức thuộc về Hỗn Độn Cảnh tứ trọng thiên không chút giữ lại mà phóng ra, hai tay nâng trời, trong tay pháp tắc Thiên Đạo dày đặc đan xen, diễn hóa thành từng sợi thần liên, tạo thành trật tự pháp tắc.

“Oanh!” Thế nhưng, dưới một kiếm, hắn vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Vào lúc này, thiên uy mênh mông, trên thương khung mơ hồ có ngọn lửa giận kinh khủng, dường như ý chí vô thượng đang thức tỉnh, khiến sắc mặt Hồng Quân đại biến.

“Không ổn!” “Thiên Đạo thức tỉnh, cứ tiếp tục như vậy, e rằng Thiên Đạo mà bần đạo khó khăn lắm mới áp chế được sẽ lại thức tỉnh!” Giờ khắc này, Hồng Quân không thể bình tĩnh được nữa, thậm chí cả người bị chém đến nứt toác cũng không quan tâm, thân hình lóe lên liền biến mất không thấy.

Không phải hắn sợ, mà là nếu cứ đánh tiếp, một khi Thiên Đạo thực sự thức tỉnh, liên thủ với người khổng lồ ba mươi sáu tầng trời, thì kế hoạch vạn cổ của hắn sẽ đổ sông đổ bể.

“Trốn... trốn rồi?” “Hồng Quân Đạo Tổ lại lui rồi?” “Hít, một kiếm kia cũng quá kinh khủng, lại đánh lui cả Hồng Quân Đạo Tổ?” Thế nhưng, sự rời đi của Hồng Quân trong mắt thế nhân lại trở thành Hồng Quân bị dọa chạy mất.

“Không hổ là Đạo Tôn, không những luyện hóa Ba Mươi Sáu Tầng Trời thành hóa thân, lại còn đánh lui cả Hồng Quân Đạo Tổ!” “Haizz, thật khiến người ta cảm thán, Đạo Tôn quá vĩ đại, dù chân thân không ở Hồng Hoang, trong Hồng Hoang vẫn còn vô số thủ đoạn!” “Đâu chỉ là vô số thủ đoạn, mỗi một thủ đoạn đều kinh thế hãi tục, khiến người ta kinh ngạc đến rớt cằm!” “Đừng quên Vô Cực, Ba Mươi Sáu Tầng Trời là do Vô Cực đang thao túng!” Nhắc đến đây, thế nhân mới nhớ đến Vô Cực, ai nấy đều không hiểu.

Vô Cực là đại năng Nhân tộc, sao lại có quan hệ với Đạo Tôn, lại có thể thao túng hậu thủ mà Đạo Tôn để lại.

“Vô Cực này rốt cuộc là ai?” “Lúc trước hắn nói có quan hệ với Đạo Tôn, cũng không có quan hệ, lời đó có ý gì?” “Bất kể ý gì, tóm lại, Vô Cực đều không phải là người chúng ta có thể đắc tội!” “Không những thế, e rằng lần này Phật môn sắp gặp xui xẻo rồi!” Thế nhân vừa chấn động vừa cảm thán, Vô Cực quá thần bí, hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự liệu, lần trước một mình xông lên Phật môn, lần này lại thao túng ba mươi sáu tầng trời đánh chạy cả Hồng Quân Đạo Tổ, quả thực kinh người, căn bản không giống một Chuẩn Thánh Nhân tộc có thể làm được.

E rằng Đạo Quân chuyển thế cũng khó làm được.

Vô Cực nhàn nhạt quét mắt về phía Linh Sơn ở phía Tây, ánh mắt quét đến đâu, đệ tử Phật môn đều run rẩy, ngay cả Tiếp Dẫn Cổ Phật, Chuẩn Đề Đạo Nhân, cho đến Đa Bảo Như Lai cũng đều thần sắc cảnh giác.

Bọn họ cũng không ngờ vị Nhân tộc Thánh sư này lại có lá bài tẩy như vậy.

Không, không nên gọi là lá bài tẩy, đối phương chắc chắn có quan hệ với vị Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo kia, nếu không

tuyệt đối không thể quỷ dị như vậy.

Thậm chí, trong Hồng Hoang, đã có đại năng bắt đầu nghi ngờ, Vô Cực chính là hóa thân của Đạo Tôn, giống như Tiếp Dẫn Cổ Phật là thiện thi của Tiếp Dẫn Thánh nhân vậy.

Đặc biệt là phe Đông Hải, ai nấy đều hoan hô.

Có thể nói, hiện tại Đạo Tôn chính là tín ngưỡng của đại bộ phận tu sĩ phe Đông Hải, chỉ cần có bất kỳ dấu vết nào của Đạo Tôn, đều sẽ dẫn đến hoan hô.

Nhưng đệ tử Tam giáo, Quảng Thành Tử, Huyền Đô, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác lại đều trầm mặc.

Lần trước công kích Phật môn, người ra mặt cuối cùng là pháp tướng của Đạo Tôn, lần này lại nhân cơ hội công kích Phật môn, cuối cùng cũng là người của phe Đạo Tôn ra tay.

Ngược lại, hai lần phá hỏng chuyện tốt lại là Hồng Quân, sư tổ của bọn họ.

Điều này khiến đệ tử Tam giáo hoang mang nhận ra, bọn họ căn bản không biết mình thuộc về phe nào.

Rõ ràng là người của Tử Tiêu Cung, nhưng hiện tại xem ra lại giống người của phe Đông Hải hơn.

Điều này khiến thần sắc bọn họ phức tạp.

May mà lúc này, Thái Thượng Lão Quân truyền âm, bảo bọn họ rời đi.

Thập Nhị Tổ Vu cũng không tiếp tục ở lại đây, bọn họ quả thực có thể nhân cơ hội này diệt Phật môn, nhưng điều đó lại không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Thua là thua, dù là thua trong tay Hồng Quân, sự kiêu ngạo của Tổ

Vu vẫn không cho phép bọn họ thừa lúc người ta gặp khó khăn.

Không có năng lực diệt Phật môn là do bản thân không có năng lực, chỉ trách thực lực không đủ, nếu không căn bản không cần Đạo Tôn lộ ra lá bài tẩy để cứu.

Bọn họ cúi đầu bái lạy hóa thân ba mươi sáu tầng trời đang ngạo nghễ đứng giữa đất trời như trung tâm của Hồng Hoang, sau đó liền lần lượt trở về U Minh giới.

Sau khi Thập Nhị Tổ Vu rời đi, mọi người trong Phật môn đều thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng vừa rồi đã dọa cho đại đa số đệ tử Phật môn sợ chết khiếp.

Chỗ dựa lớn nhất là Hồng Quân đã bị đánh chạy, còn ba mươi sáu tầng trời lại ngạo nghễ đứng giữa đất trời, quân lâm thiên hạ.

Sau khi mất đi chỗ dựa, bọn họ căn bản không có sức chống lại Thập Nhị Tổ Vu, lúc đó nếu Thập Nhị Tổ Vu ra tay, Phật môn dù không bị diệt cũng sẽ tử thương thảm trọng, trong thời gian ngắn khó mà hồi phục, càng đừng nói đến đại hưng.

May mà Tổ Vu không giống tu sĩ Hồng Hoang bình thường, vì sự kiêu ngạo mà không ra tay với bọn họ.

Sau khi Thập Nhị Tổ Vu rời đi, Tiếp Dẫn Cổ Phật và Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không yên tâm, hai người nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Lập tức, bọn họ lần lượt cúi đầu bái lạy hóa thân ba mươi sáu tầng trời của Đạo Kiếp.

Không còn cách nào khác, Hồng Quân đã đi rồi, bọn họ chỉ có thể cúi đầu trước Đạo Kiếp, hy vọng Đạo Kiếp sẽ không ra tay với bọn họ.

Hiển nhiên, bọn họ đã lo xa, Vô Cực chỉ nhàn nhạt liếc nhìn một

cái, liền biến mất trên Đại La Thiên.

Cùng lúc đó, ba mươi sáu tầng trời cũng lại một lần nữa hóa thành Thiên giới, trở về vị trí ban đầu, khí tức kinh khủng cũng biến mất không thấy, giống như chưa từng di động, vẫn là Thiên giới như cũ, ngay cả kiến trúc của Thiên Đình cũng không có một chút hư hại.

Chương 372

Chỉ có thanh cự kiếm trong tay hắn là cắm ở vị trí phế tích của Bất Chu Sơn, giống như một tòa kiếm sơn, tỏa ra khí tức cổ xưa hoang sơ.

Trong thoáng chốc, thế nhân như lại một lần nữa nhìn thấy Bất Chu Sơn, khiến cho nhiều đại năng cổ lão thổn thức.

"Đạo Tôn thật quá kinh khủng, lại có thể luyện chế Bất Chu Sơn đã vỡ nát thành một thanh kiếm, e rằng uy lực của thanh kiếm này đã vượt qua bất kỳ pháp bảo nào trong Hồng Hoang!" "Haizz, mặc dù là luyện chế hậu thiên, không phải Tiên thiên pháp bảo, nhưng Bất Chu Sơn là xương sống của Bàn Cổ Đại Thần, nay lại được Đạo Tôn luyện chế thành pháp bảo, uy lực của nó một khi được phóng ra, e rằng Tiên thiên chí bảo cũng không bằng!" Rất nhanh, từng vị đại năng Hồng Hoang xuất hiện dưới Bất Chu Sơn, nhìn tòa kiếm sơn, trong lòng chấn động không thôi.

Tất cả những điều này, đều bị Tôn Ngộ Không, người bị cuốn vào sự kiện lần này, nhìn thấy.

Tôn Ngộ Không ngây ngốc đứng trên một tảng đá ở Hoa Quả Sơn, những chuyện xảy ra mấy ngày nay, đối với hắn là một cú sốc quá lớn.

Từ Đại Vu Hình Thiên của U Minh Địa Phủ xông lên Thiên Đình, rồi đến Thập Nhị Tổ Vu xông lên Linh Sơn, đệ tử Tam giáo nhân cơ hội báo thù, cuối cùng Hồng Quân Đạo Tổ hiện thân.

Mỗi một chuyện đều khiến Tôn Ngộ Không cảm thấy chấn động.

Hắn phát hiện, trước mặt những đại năng này, hắn chỉ là một trò cười, trước đây tự cho mình là thiên hạ vô địch, bây giờ xem ra, ha ha,

quả thực nực cười.

Càng không cần nói đến cuối cùng, ngay cả toàn bộ ba mươi sáu tầng trời cũng hóa thành hóa thân của một người, mức độ chấn động đó suýt nữa đã dọa Tôn Ngộ Không chết khiếp.

"Hóa ra nước ở Hồng Hoang sâu như vậy, những gì Lão Tôn ta đã trải qua trước đây, tất cả đều là giả tượng, hóa ra Lão Tôn ta chỉ là một trò cười!" Tôn Ngộ Không cười khổ, thần sắc lúc này trông vô cùng sa sút.

"Hóa ra tất cả đều là kế của Phật môn, bọn họ đang lợi dụng Lão Tôn ta, nhưng kế của bọn họ đã sai, chọc phải U Minh Địa Phủ thật sự, cuối cùng gặp xui xẻo, hừ, đáng đời!" Kế của Phật môn thất bại, lại thêm lần này Phật môn suýt bị diệt, Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại một trận khoái trá.

"Nhưng, vị Đạo Tôn đó là ai?

Tại sao lại kinh khủng như vậy?

Lại có thể luyện hóa ba mươi sáu tầng trời, khiến cả Thiên giới trở thành hóa thân, cũng quá kinh khủng, rốt cuộc là tu vi gì?" "Nếu Lão Tôn ta có thể có tu vi của vị Đạo Tôn đó thì sao?

Không, nếu Lão Tôn ta có thể bái vào môn hạ của vị Đạo Tôn đó?" Đột nhiên, trong đầu Tôn Ngộ Không xuất hiện suy nghĩ này, suy nghĩ này vừa xuất hiện liền không thể xua đi.

Tôn Ngộ Không đã biết, Phật môn không muốn nhìn thấy điều đó nhất, có thể nói, mọi bố cục trước đây đều uổng phí.

"Vu tộc chết tiệt, đã làm đảo lộn toàn bộ bố cục của ta!" "Không được, phải có cách, nếu không Phật môn đại hưng tất sẽ bị trì hoãn!" Tại Đại Lôi Âm Tự, mấy vị đại năng của Phật môn đều tụ tập ở đây, không những thế, còn có Đa Bảo Như Lai, Nhiên Đăng Cổ Phật, Quan

Âm Bồ Tát và một đám cao tầng Phật môn.

Có thể thấy, sắc mặt của chư Phật đều rất không tốt, chuyện xảy ra lần này thực sự quá đột ngột, khó hiểu.

Theo bọn họ, bọn họ căn bản không khiêu khích U Minh giới, việc tạo ra một mộng cảnh U Minh giới chỉ để lừa Tôn Ngộ Không, việc Diêm Vương lên trời cũng chỉ là hợp tác với Ngọc Đế để tính kế Tôn Ngộ Không.

Có thể nói, Phật môn từ đầu đến cuối đều không đi đắc tội U Minh giới, chỉ mượn danh U Minh giới một chút, căn bản không ảnh hưởng gì.

Thế nhưng, vì một chút chuyện nhỏ, Vu tộc liền cho rằng Phật môn đang khiêu khích, không những Hình Thiên xông lên Thiên Đình, ép Ngọc Đế phải chém giết một vị đệ tử Phật môn, sau đó còn bắt bọn họ đến cửa xin lỗi.

Xin lỗi?

Sao có thể, một khi thực sự đến cửa xin lỗi, thì thể diện của Phật môn ở đâu, mặt mũi cũng không cần nữa, còn nói gì đến đại hưng?

Càng không ngờ, Vu tộc vì bọn họ không đến xin lỗi, lại xông đến cửa, muốn huyết tẩy Phật môn, đây không phải là chuyện mà kẻ bị bắt nạt có thể hiểu được, hoàn toàn là Vu tộc đang cố ý gây sự, nhắm vào Phật môn.

Nhưng không có cách nào, bọn họ không phải là đối thủ của Vu tộc, chỉ có thể nhịn.

Nhưng bây giờ, Tôn Ngộ Không đã biết chân tướng, không cần nghĩ cũng biết, con khỉ đó tuyệt đối đã bắt đầu oán hận Phật môn, làm sao còn có thể đi Tây du thỉnh kinh?

“Tại sao ta cảm thấy Vô Thượng Đạo Tôn của Tam Tiên Đảo

đang cố ý nhắm vào Phật môn chúng ta?" Đa Bảo Như Lai lên tiếng, vô cùng không hiểu.

Tiếp Dẫn Cổ Phật và Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng gật đầu, bọn họ cũng cảm thấy như vậy, luôn có cảm giác trong bóng tối có một bàn tay lớn đang thao túng tất cả ở Hồng Hoang, và chủ nhân của bàn tay lớn đó đang cố ý nhắm vào Phật môn.

Nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại lắc đầu: "Không phải, ngài ấy đang nhắm vào Hồng Quân, dù đã rời đi, nhưng vẫn để lại vô số hậu thủ, để không cho Hồng Quân làm mưa làm gió ở Hồng Hoang!" Thân là Đạo Quân chuyển thế, hắn nhìn thấu nhất, dù sao ở thời đại Sa môn, hắn cũng từ từng bước tính kế mà trở thành Phật Đạo Đạo Quân.

Chỉ là từng thủ đoạn của Đạo Kiếp khiến hắn kinh hãi, quả thực không phải là điều một tu sĩ bản địa bình thường có thể làm được, càng giống một lão quái vật sử tiền đã tính kế vạn cổ.

Quá đáng sợ, dù người không ở đây, nhưng vẫn tính kế Hồng Quân, người đang bắt đầu thôn phệ Thiên Đạo, đến chết, khiến cho mỗi lần Hồng Quân ra tay đều thất bại trở về.

"Đúng vậy, có lẽ chúng ta đã nghĩ nhiều, tồn tại như Đạo Tôn sao lại nhắm vào Phật môn chúng ta?

E rằng nhắm vào Phật môn chúng ta cũng là vì Hồng Quân lão sư!" Tiếp Dẫn Cổ Phật gật đầu, nhưng thần sắc vẫn vô cùng khổ sở, vốn tưởng rằng có Hồng Quân chống lưng, Phật môn tất sẽ không ai bì nổi, rất nhanh sẽ đại hưng, bây giờ xem ra đã nghĩ nhiều.

Có vị Vô Thượng Đạo Tôn kia ở đây, dù bản tôn của đối phương không có mặt, hắn vẫn cảm thấy Phật môn muốn đại hưng, e rằng sẽ gặp nhiều khó khăn.

“Trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta nên làm gì tiếp theo?

Con khỉ đó đã vượt khỏi tầm kiểm soát, tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện chịu sự khống chế của chúng ta!” “Haizz, với sự thông minh của con khỉ đó, e rằng sẽ báo thù Phật môn chúng ta!” Chư Phật đều trầm mặc, nhưng rất nhanh đã đạt được nhất trí, đó chính là nếu không nghe lời, thì bắt nó phải nghe lời.

Cưỡng ép độ hóa, nếu Tôn Ngộ Không không còn cam tâm tình nguyện nhập Phật môn, vậy thì biến nó thành một con rối.

“Còn nữa, danh tiếng của Phật môn chúng ta ở Hồng Hoang hiện tại không tốt, cứ thế này sẽ rất bất lợi cho việc truyền bá tín ngưỡng của Phật môn chúng ta, vì vậy, chúng ta phải thay đổi cách hành xử!” Tiếp Dẫn lại nói: “Gieo nhân lành, được quả thiện, tiếp theo hãy để đệ tử dưới trướng hành sự khiêm tốn một chút, cố gắng kết thiện duyên với người khác, để tu sĩ Hồng Hoang, nên là tu sĩ cấp thấp và phàm nhân đều biết, Phật môn chúng ta mới là tịnh thổ nhân gian, mới có thể được vui vẻ!” “Chuyện này giao cho Quan Âm Đại Sĩ đi làm đi!” “Bần tăng tuân theo ý chỉ của Ngã Phật!” Quan Âm vui mừng, vội vàng đáp ứng, đối với nàng đây là chuyện tốt, rất phù hợp với đạo của mình, tự nhiên rất sẵn lòng.

“Còn lại, về chuyện Tây du, vẫn do Như Lai chủ trì!” Tiếp Dẫn lại nói.

Như Lai gật đầu, cũng không có ý kiến.

Sau khi tan họp, Như Lai và Quan Âm liền bắt đầu hành động.

Quan Âm sau khi rời Linh Sơn, trực tiếp đến Đông phương đại địa, hóa thân thành ngàn vạn, đem những hóa thân này phân tán khắp nơi, bắt đầu đi lại trong nhân gian, truyền bá đại từ đại bi của mình.

Như Lai cũng rời Linh Sơn, chuẩn bị đi tìm Tôn Ngộ Không, trực tiếp trấn áp hắn năm trăm năm, sau đó lại độ hóa, như vậy là có thể bắt đầu Tây du.

Quan Âm bên kia thì không gặp trở ngại gì, dù sao cũng ít có đại năng nào để ý đến phàm nhân giới.

Nhưng Như Lai bên này lại vô cùng phiền muộn, bởi vì hắn không tìm thấy Tôn Ngộ Không.

Hắn không biết, lúc này Tôn Ngộ Không không ở Hoa Quả Sơn, mà đã đến phế tích Bất Chu Sơn.

Tôn Ngộ Không cũng là nghe người qua đường nói chuyện mới biết được nơi này.

Chương 373

Nhìn thanh thần kiếm cao chót vót trước mắt, như một tòa kiếm sơn, Tôn Ngộ Không trong lòng chấn động không thôi.

Hắn nhận ra, thanh kiếm sơn này chính là thanh kiếm trong tay người khổng lồ ba mươi sáu tầng trời lúc trước.

Xung quanh kiếm sơn có không ít người, đều đang quan sát kiếm sơn, cảm ngộ uy thế của Đạo Tôn.

Có tu sĩ còn ngồi xếp bằng dưới kiếm sơn, thu thập khí tức mà kiếm sơn phóng ra, bắt đầu luyện bảo.

Điều này khiến Tôn Ngộ Không kinh ngạc, thế là hắn bắt đầu hỏi thăm những người này, hỏi thăm về câu chuyện của tòa kiếm sơn này, chủ yếu nhất là hỏi thăm về câu chuyện của vị Vô Thượng Đạo Tôn kia.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không đã thu hoạch không nhỏ, từ miệng người qua đường hắn hiểu ra, tòa kiếm sơn này là thiên trụ, Bất Chu Sơn, xương sống của Bàn Cổ Đại Thần.

Điều này khiến Tôn Ngộ Không chấn động không thôi, chỉ một cái xương sống đã có thể hóa thành cột chống trời, vậy thì thân thể của Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa kia phải to lớn đến mức nào, thực lực của ngài phải kinh khủng đến mức nào?

"Vị Vô Thượng Đạo Tôn kia thật quá kinh khủng, nếu có thể được truyền thừa của Đạo Tôn, Lão Tôn ta còn sợ Phật môn sao?

Càng không phải sợ Phật môn tính kế Lão Tôn ta!" Tôn Ngộ Không nghĩ, lại không chú ý xung quanh, nói ra thành lời.

"Hừ, muốn được truyền thừa của Đạo Tôn?

Vị yêu tộc đạo hữu này, cũng quá viển vông rồi đi!" "Ha ha, đừng nói vậy chứ, biết đâu hắn thực sự có thể nhận được truyền thừa của Đạo Tôn!" "Truyền thừa của Đạo Tôn ai mà không muốn, đạo hữu, đừng nghĩ nữa, ngay cả những đại thần thông giả đỉnh cấp nhất trong Hồng Hoang cũng muốn, nhưng cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi!" Bên cạnh, mọi người nghe thấy lời Tôn Ngộ Không tự nói thì hoặc là lắc đầu, hoặc là chế giễu, hoặc là cảm khái.

Một con khỉ nhỏ cảnh giới Kim Tiên quèn mà cũng muốn được truyền thừa của Đạo Tôn?

Quả thực là trò cười.

"Ủa, con khỉ này trông quen quen!" "A, ta cũng thấy quen mắt, ta nhớ ra rồi, chẳng phải là Tôn Ngộ Không, một trong Thất Đại Thánh đang gây xôn xao trong Hồng Hoang gần đây sao?" "Hình như là thật, hắn chính là Tôn Ngộ Không?

Cũng quá yếu rồi đi, không phù hợp với lời đồn, bần đạo cảm thấy một bạt tai là có thể đánh chết hắn!" "Ngươi không biết rồi, Thất Đại Thánh của Yêu tộc danh tiếng tuy lớn, nhưng đều là con rối của các thế lực, là quân cờ mà thôi.

Đặc biệt là con khỉ này, trông tu vi thì thấp, nhưng lại có Phật môn làm chỗ dựa sau lưng, mới dám ngang ngược như vậy, còn có Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương kia, đều là có bối cảnh sâu xa!" Hiển nhiên, Tôn Ngộ Không hiện tại là người nổi tiếng, chẳng mấy chốc đã có người nhận ra, gây ra một trận xôn xao trong đám đông.

Nghe những lời bàn tán của đám đông xung quanh, có loại trào phúng, có loại thương hại, sắc mặt Tôn Ngộ Không càng lúc càng âm trầm.

Hắn nắm chặt Kim Cô Bổng trong tay, nhưng lại nhịn xuống.

Nếu là Tôn Ngộ Không của trước đây, ai dám nói vậy, tuyệt đối sẽ vác gậy lên đánh.

Nhưng bây giờ hắn không còn là tiểu bạch, biết nước ở Hồng Hoang sâu đến mức nào, hiểu rõ tu vi của mình ở vị trí nào trong Hồng Hoang.

Không nói đâu xa, chỉ riêng những tu sĩ đang quan sát kiếm sơn trước mắt, đã có hơn một nửa hắn không nhìn thấu.

"Lão Tôn ta không phải là con rối, cũng sẽ không đi làm quân cờ của Phật môn, các ngươi đều nghe cho rõ, hôm nay Lão Tôn ta ở đây lập lời thề, sẽ có một ngày, Lão Tôn ta sẽ để trời không còn che được mắt ta, để đất không còn chôn được tim ta, để chư Phật đầy trời tan thành mây khói!" Tôn Ngộ Không gầm lên.

"Oanh long!" Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, trên bầu trời một trận sấm chớp vang dội, như chư Phật đầy trời đang nổi giận, lại như Thiên Đạo đang chứng giám lời thề.

"..." Khiến cho các tu sĩ gần đó đều biến sắc, trong lòng chấn động không thôi.

"Chư Phật đầy trời tan thành mây khói?

Đùa sao, ngươi tưởng ngươi là ai?" "Thật là trò cười, đừng nói ngươi là một Kim Tiên nhỏ bé, dù có thành đại thần thông giả cũng không làm được điều đó!" "Không sai, con khỉ này, lời thề được chứng giám quả là nực cười, lấy đạo đồ của mình ra đùa sao!" "Ha, trừ phi ngươi trở thành người sánh ngang với Đạo Tôn, nhưng điều đó có thể sao?

Đạo Tôn vạn cổ không có người thứ hai, không ai sánh bằng!" Sau khi hoàn hồn, các tu sĩ xung quanh đều cười lạnh liên tục, cũng khiến Tôn Ngộ Không thấy được sự lạnh lùng giữa các tu sĩ.

“Oanh long!” Thế nhưng, vào lúc này, Ba Mươi Sáu Tầng Trời đang lơ lửng cao trên bầu trời Địa Tiên giới đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm truyền ra: “Chuẩn!” “Hả?” “...

Hình như là giọng của Đạo Tôn!” “Truyền ra từ Đại La Thiên, chẳng lẽ lời thề của con khỉ này đã kinh động ý chí của Đạo Tôn, khiến ngài ấy đặc biệt chú ý?” “Hít, quá không thể tin được, con khỉ này có gì đặc biệt, đáng để vị tồn tại vĩ đại vô thượng kia chú ý?” Mọi người đều toàn thân run lên, lần lượt hít một ngụm khí lạnh, khi nhìn lại Tôn Ngộ Không thì ánh mắt đã khác, đó là sự không thể tin được và kiêng kỵ.

Thân là tu sĩ Hồng Hoang có mấy ai ngốc, một con khỉ nhỏ lại có thể được Vô Thượng Đạo Tôn chú ý, tuyệt đối không bình thường, rất có thể con khỉ này khác biệt với những người khác, có điểm đặc thù.

“Ha ha, nói hay lắm, Thất đệ, hãy nhớ lấy lời này, Lục ca chờ ngày đó!” Vào lúc này, một tiếng cười ngông cuồng truyền đến, chấn động hư không, khiến phong vân trên trời biến sắc.

Ngay sau đó, một con khỉ mặc chiến giáp tử kim, đầu đội tử kim quan, chân đạp vân lũ ngoa xé rách hư không, từ trong hư không bước ra.

Con khỉ này bề ngoài có bảy phần tương tự Tôn Ngộ Không, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác, cho người ta một loại khí chất chiến thiên chiến địa, coi thường chúng sinh.

Trên người hắn lan tỏa một luồng khí tức kinh khủng, đó là khí tức của Chuẩn Thánh hậu kỳ đại năng, vừa mới giáng lâm, liền khiến các tu sĩ gần đó biến sắc, cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Chuẩn Thánh đại năng!” “Hít, vị Chuẩn Thánh đại năng này là ai, khí tức quả thực sánh ngang với đại thần thông giả đỉnh cấp của Hồng Hoang!” Nhưng khi mọi người nhìn thấy tướng mạo của người này, liền khẽ sững sờ, ngay sau đó đều hít một ngụm khí lạnh.

Lại là một con khỉ, lại là một con khỉ tương tự Tôn Ngộ Không như vậy.

“...

Lục ca, sao có thể?” Tôn Ngộ Không cũng sững sờ, ngay sau đó sắc mặt biến đổi, người này lại là huynh đệ kết nghĩa của hắn, một trong Thất Đại Thánh, Mi Hầu Vương.

Nhưng con khỉ trước mắt này so với Lục ca của hắn khác biệt quá lớn, không nói đến tu vi một trời một vực, chỉ riêng khí chất kia đã không phải là Lục ca mà hắn quen biết có thể so sánh.

“Là ta, trước đây ta đã ẩn giấu tu vi, ta của bây giờ mới là ta thực sự!” Lục Nhĩ Mi Hầu gật đầu, không còn che giấu thân phận của mình.

Lập tức, hắn một tay tóm lấy Tôn Ngộ Không, rồi bước vào hư không biến mất không thấy, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Vừa rồi đó là Mi Hầu Vương?

Sao có thể?” “Chẳng phải Mi Hầu Vương đều là một đám nhị đại sao?

Dựa vào bối cảnh lớn mà không coi ai ra gì trong Hồng Hoang, nhưng vị này rõ ràng là một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ đại năng!” “Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ lời đồn đều là giả?” Sau khi hai con khỉ đi, mọi người nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ không hiểu.

Hai con khỉ vừa đi, dưới kiếm sơn liền có Phật quang chiếu rọi, một vị Đại Phật ngồi trên kim liên giáng lâm, chính là Đa Bảo Như Lai.

Chương 374

Khiến mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng Phật môn bọn họ không dám đắc tội, thế là tất cả đều ngậm miệng không nói.

Đa Bảo Như Lai nhíu mày, sau khi tìm kiếm một vòng, liền trực tiếp rời đi.

Một nơi khác, cách kiếm sơn không xa, có một sơn cốc, từng là địa bàn của Vu tộc, dù hiện tại đại bộ phận Vu tộc đều đã lui về U Minh giới, nơi này vẫn không ai dám chiếm.

Lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu đã đưa Tôn Ngộ Không đến đây.

"Lục ca, ngươi rốt cuộc là ai?" Đối với vị Lục ca vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, Tôn Ngộ Không vô cùng cảnh giác.

Hiện tại hắn đã biết ý nghĩa của Thất Đại Thánh rồi, trong bảy vị đại thánh, chỉ có mình hắn ngốc nghếch, sao có thể không phẫn nộ.

"Thất đệ, không cần cảnh giác, từ trước đến nay ta đối với ngươi đều không có ác ý, càng là phụng mệnh một vị tiền bối mà ở lại bên cạnh bảo vệ ngươi!" Lục Nhĩ Mi Hầu trịnh trọng nói.

"Phụng mệnh một vị tiền bối?

E là tiền bối của Phật môn đi?" Tôn Ngộ Không nghe vậy cười lạnh liên tục, hắn không hiểu trong Hồng Hoang có ai lại đặc biệt bảo vệ mình, chỉ có Phật môn, Phật môn đang lợi dụng hắn.

"Tự nhiên không phải, ta Lục Nhĩ là ai?

Phật môn cũng xứng ra lệnh cho ta?" Lục Nhĩ cười lạnh, trong giọng nói đối với Phật môn toát ra vẻ khinh thường không nói nên lời.

"Vậy là ai?" Điều này khiến Tôn Ngộ Không ngây người.

“Không thể nói!” Lục Nhĩ lắc đầu, sau đó hít sâu một hơi, thần sắc trịnh trọng nói: “Thất đệ, Lục ca hỏi ngươi, có muốn báo thù Phật môn không, có muốn hoàn thành lời thề mà ngươi đã phát trước đó không?” “Nói nhảm, tự nhiên là muốn, Lão Tôn ta nói được làm được!” Tôn Ngộ Không bĩu môi nói.

“Vậy ngươi cần phải nghe theo ta!” Sau đó, Lục Nhĩ đem một kế hoạch kể lại một lần, nghe xong Tôn Ngộ Không vừa phẫn nộ, lại vừa hưng phấn.

Phẫn nộ vì từ miệng Lục Nhĩ biết được kế hoạch của Phật môn đối với mình, hưng phấn vì kế hoạch của Lục Nhĩ.

Theo kế hoạch của Lục Nhĩ, chính là để Tôn Ngộ Không phân ra một luồng nguyên thần, cùng một chút bản nguyên để luyện chế thành hóa thân, rồi để hóa thân đó ứng phó với kế hoạch của Phật môn, còn bản tôn thì trốn trong bóng tối.

Để không cho Phật môn nhìn ra manh mối, Lục Nhĩ cũng lấy ra một luồng bản nguyên, dung hợp vào trong cơ thể hóa thân của Tôn Ngộ Không.

Như vậy, kế thừa bản nguyên của hai thần hầu, khí tức của luồng hóa thân này của Tôn Ngộ Không tuy có chút khác biệt với bản tôn, nhưng huyết mạch lại càng thêm nồng đậm.

Dù bị người trong Phật môn nhìn ra không đúng, cũng không nhìn ra được chỗ nào không đúng, chỉ có thể cho rằng có thể Tôn Ngộ Không trong mấy ngày mất tích đã gặp được một chút cơ duyên.

Tình huống này trong lượng kiếp vô cùng thích hợp, thiên cơ hỗn loạn, căn bản không thể suy tính, hơn nữa hiện tại Hồng Hoang không có Thánh nhân, Chuẩn Thánh suy tính căn bản không thể so sánh với Thánh nhân.

Cuối cùng thiếu chính là tu vi, về phần tu vi, điều đó dễ làm, Lục Nhĩ hiện tại là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, chiến lực toàn thân sánh ngang với đại thần thông giả lão làng, đem một tên hóa thân đẩy lên cảnh giới Kim Tiên không dễ dàng sao?

Rất nhanh, một hóa thân thần hầu giống hệt Tôn Ngộ Không, kế thừa hai phần bản nguyên thần hầu xuất hiện.

Tôn Ngộ Không hứng thú nhìn hóa thân, cảm giác này vô cùng kỳ quái.

Đồng thời, trong ý thức của hóa thân cũng kế thừa một bộ phận ký ức truyền thừa của Lục Nhĩ.

"Lục ca?" Tôn Ngộ Không thân thể chấn động, bằng trí tuệ của mình, hắn liếc mắt đã nhìn ra phần truyền thừa này kinh khủng đến mức nào, căn bản không phải truyền thừa của sư phụ Bồ Đề Đạo Nhân có thể so sánh.

"Phần ký ức truyền thừa này, đến từ Hỗn Độn Ma Viên!" Lục Nhĩ đem lai lịch của Hỗn Độn Tứ Hầu kể cho Tôn Ngộ Không, cũng không có nhiều che giấu.

"Hỗn Độn Ma Viên?" Câu chuyện này khiến Tôn Ngộ Không chấn kinh không thôi, không ngờ mình lại có lai lịch lớn như vậy, lại là một phần tư bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên.

Phải biết, đó là tồn tại kinh khủng dám vung gậy đối với Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng với sự thông minh của Tôn Ngộ Không, rất nhanh hắn liền nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu với vẻ mặt phức tạp cảnh giác, và thử hỏi: "Lục ca chưa từng thử thôn phệ ba phần tư bản nguyên còn lại sao?

Hơn nữa, Lục ca đã thôn phệ rồi?

Nếu không tại sao Lục ca lại kích hoạt được huyết mạch của Hỗn

Độn Ma Viên?" "Ngươi nói không sai, bản nguyên của Thông Tí Viên Hầu và Xích Kháo Mã Hầu đã bị ta thôn phệ, ngay cả hai con khỉ đó cũng bị ta diệt sát!" Lục Nhĩ Mi Hầu không phủ nhận, rất thản nhiên nói.

"Vậy Lục ca tại sao không thôn phệ ta?

Với tu vi của Lục ca hoàn toàn có thể giết chết ta mà không ai hay biết, đoạt lấy bản nguyên của ta!" Giờ khắc này, Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy lông tơ của mình đều dựng đứng.

"Không!" Thế nhưng, Lục Nhĩ Mi Hầu lại lắc đầu, nói: "Hai tên kia bản tính kiệt ngạo bất tuân, khắp nơi làm ác, còn ngươi thì đặc thù, không giống chúng.

Ta tuy cũng muốn thôn phệ bản nguyên của ngươi để hoàn thiện huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên, nhưng sẽ không giết ngươi, ngược lại sẽ giúp ngươi, đến lúc đó hỏi ngươi một phần bản nguyên là được!" "Vậy thì không khó!" Tôn Ngộ Không nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ cần một phần bản nguyên của hắn, cũng không khó khăn, nhiều nhất là khiến hắn nguyên khí đại thương, tu dưỡng một thời gian là được.

Hơn nữa, nếu Lục Nhĩ Mi Hầu không lừa hắn, bố cục tiếp theo sẽ có sự trợ giúp lớn đối với hắn.

Sau đó, hai con khỉ trực tiếp ẩn mình, đem hóa thân của Tôn Ngộ Không thả ra.

Quả nhiên, không bao lâu, hóa thân liền bị Đa Bảo Như Lai tìm thấy, và tùy tiện tìm một lý do vô cớ, đem hóa thân của Tôn Ngộ Không trấn áp dưới một ngọn núi.

Cũng không biết là hữu ý hay vô ý, ngọn núi trấn áp hóa thân của Tôn Ngộ Không lại được Đa Bảo Như Lai gọi là Ngũ Hành Sơn.

Trong nháy mắt, khiến thế nhân nhớ đến cảnh tượng mấy trăm năm trước, Đa Bảo Như Lai bị Vô Cực trấn áp, ngọn núi đó được gọi là Ngũ Chỉ Sơn.

Ngũ Chỉ Sơn, Ngũ Hành Sơn, không thể không khiến thế nhân suy đoán, Đa Bảo Như Lai không phải là cố ý, để con khỉ nếm thử mùi vị bị trấn áp năm đó.

Hơn nữa, thời hạn trấn áp cũng là năm trăm năm.

Năm trăm năm tuế nguyệt, năm trăm năm thương tang, Tôn Ngộ Không bị trấn áp năm trăm năm, nhưng Phật môn lại không biết, Tôn Ngộ Không thật sự đã sớm tu luyện thành Đại La Kim Tiên trong năm trăm năm, và vẫn luôn ở cùng Lục Nhĩ và Khổng Tuyên.

Nhưng trong năm trăm năm này, Quan Âm Bồ Tát lại thu được rất nhiều tín ngưỡng trong phàm nhân, được người đời xưng là Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát.

Đồng thời, Phật môn cũng biết, thời cơ Phật môn đại hưng đã đến.

"Năm trăm năm đã qua, Phật môn nên đại hưng!" Một ngày nọ, từ Linh Sơn phía Tây truyền ra giọng nói của Như Lai Phật Tổ.

Cùng lúc đó, Quan Âm và các đệ tử Phật môn khác lần lượt hành động, những người này đã bố cục ở Nhân tộc nhiều năm, bây giờ cuối cùng đã đến lúc thu lưới.

Chương 375

Thời đại này, hoàng triều của Nhân tộc quốc hiệu là Đường, Đại Đường Nhân Hoàng là Lý Thế Dân, vừa mới đăng cơ không lâu, vì vậy Phật môn cảm thấy đây là thời cơ tốt.

Sau một phen bố trí, Kim Thiền Tử chuyển thế Đường Tam Tạng ở thành Trường An của Đại Đường tuyên truyền Phật pháp, và có Quan Thế Âm phụ trợ.

Đương nhiên, mê hoặc chỉ là bách tính Đại Đường bình thường, về phần mê hoặc Nhân Hoàng, tự nhiên không dám.

Trong hoàng cung Đại Đường, Lý Thế Dân đứng ở nơi cao nhất, nhìn Đường Tam Tạng cưỡi bạch mã trong sự ủng hộ của nhiều bách tính, từng bước đi ra ngoài thành.

Lý Thế Dân quay đầu nhìn thanh niên áo trắng bên cạnh: "Thánh sư, nhiều năm như vậy ngài tại sao lại buông lỏng cho Phật môn truyền giáo ở Nhân tộc chúng ta, ngay cả Đường Tam Tạng phô trương như vậy muốn đi Tây phương thỉnh kinh cũng không ngăn cản?" Lý Thế Dân quả thực không hiểu, theo hắn, Phật môn đáng ghét như vậy, nên trực tiếp bóp chết, căn bản không nên để Phật môn truyền giáo ở Nhân tộc.

Như mấy trăm năm trước bắt đầu, Quan Thế Âm hóa thân ngàn vạn, thu thập tín ngưỡng ở Nhân tộc, thân là Nhân Hoàng sao có thể không biết?

Không những biết, mấy trăm năm qua các đời Nhân Hoàng đều nhìn thấy.

Cũng là vì vị Thánh sư này cố ý buông lỏng, nếu không các đời Nhân Hoàng đã sớm phái người đi ngăn cản, thậm chí diệt sát tu sĩ

Phật môn.

“Thiên địa sắp có một trường đại kiếp, Đường Tam Tạng thỉnh kinh chính là ngòi nổ của trường kiếp nạn này, bản tôn của ta, Đạo Kiếp, đang làm một thí nghiệm, để nghiệm chứng một điều, vì vậy, trường kiếp nạn này bắt buộc phải xảy ra!” Vô Cực nhàn nhạt nói.

“Đạo Tôn?” Nghe đến cái tên Đạo Kiếp, sắc mặt Lý Thế Dân biến đổi, thần tình lập tức trở nên nghiêm túc.

Đối với Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo, không cần nói hắn, các đời Nhân Hoàng đều vô cùng sùng bái thậm chí kính trọng.

Vị Vô Thượng Đạo Tôn này không những là sư tôn của Nữ Oa, người sáng tạo ra Nhân tộc, mà còn là Thánh tổ của Nhân tộc.

Cũng chính vì có vị Thánh tổ này, Nhân tộc mới có thể phát triển lớn mạnh như vậy, trở thành đại tộc số một Hồng Hoang.

Vì vậy, vị Vô Thượng Đạo Tôn này chính là tín ngưỡng, là chân thần trong lòng tất cả mọi người của Nhân tộc, không ai dám không tôn kính.

Bây giờ nghe vị Nhân tộc Thánh sư này nói lượng kiếp này liên quan đến Vô Thượng Đạo Tôn, vậy thì Lý Thế Dân tự nhiên không dám nói thêm gì.

Nhưng hắn tò mò hỏi: “Dám hỏi Thánh sư, chẳng lẽ trường kiếp nạn này sẽ cuốn sạch cả Hồng Hoang, bao gồm cả Nhân tộc chúng ta?” “Ha ha!” Vô Cực mỉm cười: “Bệ hạ, đừng nghĩ nhiều quá, tương lai không ngừng biến đổi, đừng nói là ta, ngay cả bản tôn của ta, Đạo Kiếp, cũng không thể biết được tương lai.

Nhưng bệ hạ phải nhớ, bất luận tương lai biến đổi thế nào, đều phải nắm trong tay mình, nếu để Thiên Đạo nắm giữ, hoặc bị người khác tính kế, vậy sẽ chết rất thảm!” Lý Thế Dân nghe vậy thân thể

chấn động, lập tức cúi đầu thật sâu với Vô Cực: "Đa tạ Thánh sư chỉ điểm, Thế Dân ghi nhớ!" "Được rồi, Phật môn Tây du đã bắt đầu, cả Hồng Hoang e rằng đều đang chú ý, bản tôn cũng phải ra tay rồi, kiếp nạn phải có dáng vẻ của kiếp nạn, một kiếp không bằng một kiếp sao được?" Vô Cực mỉm cười, một bước bước ra, biến mất trong hư không.

Thế nhưng, nụ cười của hắn lại khiến Lý Thế Dân cảm thấy rợn tóc gáy, trong lòng không khỏi thương hại cho Phật môn.

Hắn sinh ra quá muộn, chưa từng gặp Vô Thượng Đạo Tôn, không biết vị Vô Thượng Đạo Tôn kia là tồn tại như thế nào, nhưng hắn lại biết, vị Thánh sư này đáng sợ.

Đôi mắt của vị Thánh sư này như tinh không vô tận, bao la vạn tượng, chiếu rọi tất cả vào trong con ngươi của hắn, dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Cùng lúc đó, trong tam giới, từng vị đại năng Hồng Hoang đều có cảm ứng, lần lượt nhìn về phía Nhân tộc Đại Đường.

"Mưu đồ của Phật môn đã bắt đầu rồi sao?" Thiên đình, Đâu Suất Cung trên tầng trời thứ ba mươi ba, Thái Thượng Lão Quân chậm rãi mở đôi mắt già nua của mình.

"Kim Thiền Tử chuyển thế, muốn truyền bá tín ngưỡng ở Nhân tộc, cướp đoạt khí vận của Nhân tộc, Phật môn thật là kế hay, chỉ là tại sao Đế Tân và các đời Nhân Hoàng không ngăn cản?

Không chỉ các đời Nhân Hoàng, Nhân tộc Vô Cực Thánh sư lại cũng không ngăn cản, Nhân tộc này rốt cuộc đang làm gì?

Lại mặc cho Phật môn tính kế?" "Bất kể Nhân tộc thế nào, bần đạo tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Phật môn cướp đoạt khí vận của Nhân tộc và Huyền môn chúng ta!" "Huyền Đô, Trang Chu, mau đến

Đâu Suất Cung!" Khắp nơi, từng vị đại năng đều vô cùng không hiểu, đến bây giờ, ai mà không hiểu mưu đồ của Phật môn.

Rõ ràng, có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng sau lưng, Phật môn đứng ở ngoài sáng truyền bá tín ngưỡng ở Nhân tộc và các tộc khác, cướp đoạt khí vận.

Hơn nữa, hiện tại thiên cơ hỗn loạn, sát khí lan tràn, việc Phật môn cướp đoạt khí vận này rõ ràng đại biểu cho một lượng kiếp, giống như Long Hán kiếp, Vu Yêu kiếp, cũng là cướp đoạt khí vận.

Trong Tam giáo, từng đệ tử Tam giáo nắm chặt song quyền, toàn thân sát khí đằng đằng.

Rất nhanh, Quảng Thành Tử, Kim Linh Thánh Mẫu và các đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo khác lại tụ tập cùng nhau, nhưng lần này lại không có đệ tử Nhân giáo.

Đệ tử Nhân giáo chỉ có hai người, đó là Huyền Đô và Trang Chu, dường như hai người đã được Lão Quân triệu đến Đâu Suất Cung.

"Chư vị, đều ngồi xuống thương thảo đi, làm thế nào mới có thể ngăn cản mưu đồ của Phật môn, nếu không một khi để chúng hoàn thành Tây du lượng kiếp, Huyền môn chúng ta sẽ triệt để suy tàn!" Quảng Thành Tử với tư cách là đại sư huynh của Xiển giáo lên tiếng trước tiên.

Trong khi nhiều tu sĩ ở Hồng Hoang đang tính kế ngăn cản Tây du, hoặc một số thần tiên yêu quái muốn mưu đồ công đức, Đường Tam Tạng đã đến dưới Ngũ Hành Sơn.

Và như đã được sắp xếp từ trước, hắn trèo lên Ngũ Hành Sơn, xé phong ấn của Như Lai Phật Tổ, cứu Tôn Ngộ Không đang bị đè dưới Ngũ Hành Sơn ra.

Tôn Ngộ Không cũng như Phật môn đã liệu, rất ngoan ngoãn bảo

vệ Đường Tam Tạng lên đường.

Thấy cảnh này, đệ tử Phật môn canh giữ dưới Ngũ Hành Sơn thở phào nhẹ nhõm, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chư Phật ở Linh Sơn vẫn luôn quan sát cảnh này cũng đều mỉm cười, đây cũng là một khởi đầu tốt.

Nhưng tiếp theo, một đám đại năng Phật môn lại thần sắc ngưng trọng, bọn họ không ngốc, biết hiện tại e rằng cả Hồng Hoang đều đang nhìn chằm chằm vào Phật môn, không biết có bao nhiêu người muốn nhúng tay vào Tây du lượng kiếp lần này.

Người khác có thể không để ý, ngay cả đệ tử Tam giáo cũng không đặt vào mắt, nhưng duy chỉ có Nhân tộc khiến bọn họ không thể không cẩn thận.

Năm trăm năm qua, Phật môn truyền bá tín ngưỡng ở Nhân tộc, bố cục Tây du, các đời Nhân Hoàng lại không ngăn cản, điều này khiến họ kiêng kỵ nhất, ngay cả Vô Cực Thánh sư, người bị nghi ngờ có liên quan đến Vô Thượng Đạo Tôn của Tam Tiên Đảo, cũng không ngăn cản.

Điều này quá kỳ quái, bọn họ không tin những cường giả Nhân tộc này lại tốt bụng đến vậy, sẽ mặc cho Phật môn cướp đoạt khí vận của Nhân tộc.

Theo suy đoán của mấy vị đại lão Phật môn, Nhân tộc tất nhiên đang có mưu đồ, bắt buộc phải cẩn thận.

Vì vậy, dù Tây du đã bắt đầu, Đường Tam Tạng và Tôn Ngộ Không đã lên đường, Phật môn vẫn không buông lỏng cảnh giác, luôn phái người giám thị Thánh địa Nhân tộc và hoàng triều Đại Đường.

Hơn nữa, Đa Bảo Như Lai còn âm thầm liên lạc với Ngọc Đế, để Ngọc Đế phái người làm nội ứng trong Nhân tộc, để dò xét động tĩnh

của Nhân tộc.

Thế nhưng, điều khiến bọn họ kinh ngạc là, bất kể hoàng triều Nhân tộc hay Thánh địa Nhân tộc đều không có chút động tĩnh nào, vẫn như thường lệ.

Quỷ dị, quá quỷ dị.

Nhưng không có chuyện gì vẫn tốt hơn là có chuyện, mấy vị đại lão của Phật môn hiện đang muốn nhanh chóng hoàn thành Tây du, tự nhiên không hy vọng có biến cố xảy ra.

Trên một ngọn núi phía trước không xa nơi Đường Tam Tạng và Tôn Ngộ Không đang đi, một đạo nhân áo xám hiện ra, nhìn hai thầy trò cách đó không xa, lắc đầu cười lạnh.

Chương 376

"Thức thời vụ vi tuấn kiệt, bản quân là người như vậy, ở thời đại này, hợp tác với Đạo Tôn là có lợi nhất cho bản quân!" "Phật môn, cho đến Hồng Quân sau lưng chúng không thể đấu lại vị Đạo Tôn kia, bản quân sẽ là kiếp nạn đầu tiên, giúp vị Đạo Tôn kia một việc nhỏ, tất nhiên sẽ được lợi ích lớn hơn!" Thanh niên áo xám mỉm cười, lập tức từ trên núi đi xuống, từng bước nghênh đón hai thầy trò.

"Dám hỏi thí chủ là ai?

Tại sao lại cản đường đi của bần tăng?" Thấy người đến là một đạo nhân, Đường Tam Tạng thở phào một hơi, nhưng đối phương lại cản đường đi của mình, khiến hắn vô cùng không hiểu.

"Người đó là ai?" Cùng lúc đó, nhiều đại năng ở Hồng Hoang, cho đến Phật môn ở phía Tây đều biến sắc.

"Trước có Hồng Quân sau có trời, Lục Áp Đạo Quân còn ở trước hơn.

Sinh ra đến nay chỉ mới mười tám tuổi, một hỗn độn là một năm, bần đạo Lục Áp, ra mắt hai vị đạo hữu!" Tiếng ca dao lanh lảnh vang lên trong hư không, không chỉ truyền vào tai hai thầy trò, mà còn truyền vào tai các đại năng Hồng Hoang đang dòm ngó nơi này.

"Hít, khẩu khí thật lớn, sinh ra trước cả Đạo Tổ, lấy hỗn độn làm năm?" "Không đúng, hắn tự xưng là Lục Áp Đạo Quân?

Chẳng lẽ là một vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế?" "Sao có thể?

Kiếp nạn đầu tiên lại là một vị Sử Tiền Đạo Quân?

Còn để Phật môn tiếp tục Tây du được không?" "Kinh khủng như vậy, quả thực là hình thức địa ngục!" "Nhưng cũng quá kỳ quái, tại

sao lâu như vậy, chúng ta từ trước đến nay không biết có một vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế như vậy?" "Ha, vị Đạo Quân chuyển thế này tại sao lại gây khó dễ cho Phật môn, chẳng lẽ cũng giống như chúng ta, muốn ngăn cản Tây du lượng kiếp?

Điều này có lợi gì cho hắn?" Lúc này, các đại năng đang quan sát đều hít một ngụm khí lạnh, có chấn động, cũng có không hiểu.

Chấn động là vì, không có ai sắp xếp kiếp nạn, lại đột nhiên xuất hiện một vị Đạo Quân chuyển thế.

Không hiểu là vì, theo họ, Đạo Quân chuyển thế không nên để ý đến Tây du của Phật môn, vị Đạo Quân xa lạ này lại là người đầu tiên ra mặt ngăn cản.

"Lục Áp Đạo Quân?" Tại Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự, một đám đại lão Phật môn sắc mặt vô cùng khó coi.

Thần sắc của Tiếp Dẫn Cổ Phật trở nên khổ sở vô cùng.

Ngay cả Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng nhíu mày, lục tìm trong ký ức, phát hiện mình chưa từng nghe qua người tên Lục Áp Đạo Quân.

"Lục Áp Đạo Quân?

Không nên a, nếu là Sử Tiền Đạo Quân, bần đạo không quen biết, cũng nên nghe qua danh hiệu của đối phương, chẳng lẽ là Đạo Quân của thời đại vô cùng cổ xưa?

Càng không thể, nếu lão quái vật như vậy còn sống, e rằng sẽ vô cùng kinh khủng, căn bản không để ý đến chút tranh đoạt khí vận này!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần sắc biến ảo, hắn cũng không hiểu.

"Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu là Sử Tiền Đạo Quân, e rằng đồ nhi của ta không phải là đối thủ, cần phải tự mình ra tay rồi!" Chuẩn

Đề khổ sở nói.

Tiếp Dẫn Cổ Phật và Đa Bảo Như Lai cũng một trận bất đắc dĩ, kiếp nạn đầu tiên lại khiến Đạo Quân chuyển thế của Phật môn phải tự mình ra tay, còn để Phật sống không?

Về phần Quan Âm Bồ Tát thì sắc mặt càng thêm không tốt.

Trong nhiệm vụ Tây du của Phật môn, nàng là người dẫn đường cho Đường Tam Tạng suốt chặng đường, nhưng kiếp nạn đầu tiên đã không giải quyết được, khiến nàng cảm thấy một trận thất bại.

"Không sao, có thể là tình huống đặc thù, chẳng lẽ trong cửu cửu tám mươi mốt nạn đều có tồn tại như vậy sao?

Bản quân đi một chuyến thì sao?

Vừa hay gặp gỡ vị đạo hữu này, xem xem rốt cuộc là thần thánh phương nào!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần sắc lạnh lùng, nói xong, một bước bước ra, liền rời khỏi Đại Lôi Âm Tự.

"Lục Áp?

Lại xuất hiện, trong ký ức của bản thể, Lục Áp này dường như xuất hiện vào thời kỳ Hạo Thiên, lúc đó chính là thời đại Nhân tộc phát triển khoa kỹ, chỉ là sau đó không còn xuất hiện nữa, không ngờ lại xuất hiện vào thời kỳ này!" "Hắn muốn làm gì?

Tại sao lại gây khó dễ cho Phật môn, trở thành kiếp nạn đầu tiên?" Cách đó không xa, thân ảnh của Vô Cực ẩn hiện trong hư không, đối với sự xuất hiện của Lục Áp, hắn cũng vô cùng kinh ngạc, có chút không hiểu suy nghĩ của đối phương.

Trong ký ức kiếp trước của hắn, có các loại thần thoại Hồng Hoang, có giới thiệu về Lục Áp, nhưng đều không rõ ràng.

Trong Phong Thần Truyện kiếp trước, lần đầu tiên Lục Áp hiện

thân khẩu khí đã phi thường lớn, chấn kinh vô số đại năng.

Thế nhưng, vị Lục Áp Đạo Quân này chỉ là một vị Chuẩn Thánh, mặc dù trong Phong Thần đại triển phong thái, một tay Đinh Đầu Thất Tiễn Thư khiến vô số đại năng kiêng kỵ, nhưng lại không thể so với chư Thánh, càng không cần so với Hồng Quân, hoàn toàn không tương xứng với khẩu khí của hắn.

Có một cách nói, đó là vị Lục Áp Đạo Quân này là con trai út của Đế Tuấn, tiểu Kim Ô duy nhất sống sót dưới thần tiễn của Hậu Nghệ.

Trong Tây Du, vị Lục Áp Đạo Quân này lại hóa thành Đại Nhật Như Lai, một hóa thân thành Ô Sào thiền sư.

Loại cuối cùng, cũng là loại truyện thần thoại không đáng tin nhất là Lục Áp, Hỗn Côn, Hồng Quân là sư huynh đệ, toàn bộ đều là đệ tử của Sáng Thủy Nguyên Linh, cách nói này cũng là hoang đường nhất, làm gì có Sáng Thế Nguyên Linh.

Tóm lại, trong các loại thần thoại kiếp trước, thân phận của vị Lục Áp Đạo Quân này luôn thần bí, nhưng trong hiện thực này, Vô Cực nhìn ra được, hiển nhiên, vị Lục Áp Đạo Quân này tuyệt đối không phải là con trai út của Đế Tuấn, càng không thể là sư huynh đệ của Hồng Quân.

Càng giống một vị Sử Tiền Đạo Quân, nhưng không biết tại sao, Vô Cực lại chưa từng cảm ứng được khí tức Đạo Quân trên người vị Lục Áp Đạo Quân này, điều này khiến Vô Cực không hiểu.

"Cũng đỡ phiền, đỡ cho bản tôn phải sắp xếp kiếp nạn đầu tiên, kiếp nạn đầu tiên xuất hiện một tồn tại nghi là Sử Tiền Đạo Quân, cũng là vinh hạnh của Phật môn!" Vô Cực mỉm cười, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Chỉ thấy một bóng người đạp không mà đến, là một thiếu niên đầu

trọc mặc đồ mộc mạc, vóc người không cao, trông chỉ có mười mấy tuổi.

"Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, ha, quả nhiên, Phật môn sốt ruột rồi, người đầu tiên đăng đàn cứu trợ lại là Đạo Quân chuyển thế của Phật môn!" Vô Cực cười như không cười, cũng không rời đi, thân hình lóe lên, xuất hiện trên ngọn núi không xa nơi đám người đang đứng, ngồi xếp bằng xuống, tĩnh lặng quan sát.

"Hử?" Lục Áp Đạo Quân đang cản đường tâm có cảm ứng, mạnh mẽ quay người, khi thấy Vô Cực thì đồng tử co rụt lại.

"Ra mắt đạo hữu, không biết đạo hữu đến đây có việc gì?" Đối với vị Nhân tộc Thánh sư này, Lục Áp không dám coi thường, thậm chí, đến nay vẫn chưa nhìn thấu thân phận của đối phương.

Đối phương rốt cuộc là Đạo Quân chuyển thế, hay là hóa thân của Đạo Kiếp, hắn không biết, nhưng bất kể là cái nào, đều đủ để hắn coi trọng.

"Không có việc gì, chỉ xem náo nhiệt!" Vô Cực mặt mang nụ cười, thần tình nho nhã, khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Lục Áp gật đầu, không hỏi nhiều nữa, ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Phía xa, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật khí thế hùng dũng, khí tức như vực sâu, khí tức Đạo Quân lan tỏa, thế nhưng, vốn đang khóa chặt mục tiêu vào Lục Áp, bỗng nhiên thần tình hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh một ngọn núi phía trước.

"Vô Cực..." Điều này khiến sắc mặt Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật biến đổi, không ngờ Vô Cực cũng đến.

Chương 377

"Tiểu hòa thượng, yên tâm, bản tôn chỉ tiện đường đi dạo, kiếp nạn đầu tiên đã có người lo, bản tôn tự nhiên sẽ không ra tay!" Không đợi Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nói, Vô Cực đã mỉm cười nói.

"Tiểu hòa thượng?" Lời này khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lảo đảo một cái, suýt nữa từ trên không trung rơi xuống.

Hắn là ai?

Đạo Quân chuyển thế của thời đại Sa môn sử tiền, đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, là lão quái vật trong các lão quái vật, ai dám gọi hắn là tiểu hòa thượng?

Điều này khiến hắn có chút tức giận, nhưng lại biết lúc này không phải là lúc xung đột với đối phương, thế là chỉ có thể nhịn xuống.

"Vậy thì tốt, hy vọng ngươi đừng giở trò!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật hừ lạnh một tiếng, rồi từ trên không trung hạ xuống.

Lập tức nhìn về phía Lục Áp Đạo Quân thần sắc trịnh trọng hỏi: "Dám hỏi đạo hữu, là Đạo Quân thời đại nào, với Phật môn chúng ta có nhân quả gì?

Hay là có lợi ích gì, tại sao lại gây khó dễ cho Phật môn chúng ta?" "Tất cả đều không có, về phần thân phận của bản quân, ngươi cũng không cần biết, tương lai tự nhiên sẽ biết!" Lục Áp Đạo Quân lắc đầu, nhưng lời này nghe vào tai Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, tựa như nói nhảm, chẳng khác gì không nói.

Điều này khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tức giận, một bước bước ra, khí tức ép về phía Lục Áp, và lạnh lùng nói: "Tốt, xem ra thế nhân thật sự cho rằng bản quân dễ bắt nạt, ai cũng muốn xen vào một

chân, nếu đạo hữu muốn làm kiếp nạn đầu tiên, vậy hãy ra chiêu đi, bản quân tiếp!" Lục Áp mỉm cười, ánh mắt quét qua Tôn Ngộ Không đang một mặt ngơ ngác, một mặt thần tình điềm nhiên, như thể chuyện không liên quan đến mình, sau đó nói: "Bản quân có một pháp, nhưng là đối với người thỉnh kinh mà ra, nếu ngài có thể hóa giải, bản quân tự nhiên sẽ lui đi!" "Đối với người thỉnh kinh ra chiêu?" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, thân phận của hắn không cho phép từ chối.

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng đối phương có thể dưới sự bảo vệ của mình mà làm tổn thương Đường Tam Tạng.

"Mời!" "Tốt!" Lục Áp cười lớn một tiếng, bay lên không, thế nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc là, hắn lại không ra tay với Đường Tam Tạng, mà bay về hướng ngược lại, trực tiếp đáp xuống đỉnh núi nơi Vô Cực đang ở.

"Ủa, vị Lục Áp Đạo Quân này muốn làm gì?

Chẳng phải muốn ra chiêu với Đường Tam Tạng sao?" "A, căn bản không giống dáng vẻ ra chiêu, chạy đến bên cạnh Vô Cực Thánh sư làm gì?" Các đại năng quan sát cảnh này vô cùng không hiểu.

Ngay cả Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng nhíu mày, không hiểu đối phương muốn làm gì, nhưng lại không dám sơ suất, trực tiếp đến bên cạnh Đường Tam Tạng, thần thức mở ra, cảnh giác lên.

Ngay cả Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng nhíu mày, không hiểu đối phương muốn làm gì, nhưng lại không dám xem thường, trực tiếp đứng dậy, thần thức tản ra, cảnh giác xung quanh.

Lúc này, cả Hồng Hoang đều đang chú ý đến Lục Áp Đạo Quân, muốn xem vị tồn tại thần bí này định làm gì.

Chỉ có Vô Cực bên cạnh là thần sắc thản nhiên, vẻ mặt không hề

thay đổi.

“Không tò mò Bản quân muốn làm gì sao?” Lục Áp cũng kinh ngạc, thấy biểu cảm của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, càng đoán được chắc chắn các đại năng chư thiên cũng vậy.

Nhưng vị này ở ngay bên cạnh lại bình thản như thế, khiến hắn thấy bất ngờ.

“Cứ xem là được, đạo hữu mời ra tay đi, cũng để ta được mở mang kiến thức!” Vô Cực mỉm cười, khiến Lục Áp ngẩn ra, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy đối phương dường như biết chút gì đó.

“Tuyệt đối không thể, Bản quân ở Hồng Hoang chưa từng ra tay, không ai có thể biết thủ đoạn của Bản quân!” Lục Áp lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, rồi vung tay, một tế đàn xuất hiện.

Khi tế đàn này xuất hiện, tâm thần của các đại năng chư thiên chấn động, gần như đã đoán ra được phần nào.

“Trớ chú?” Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật càng thêm cảnh giác.

Công kích chính diện thì còn dễ phòng bị, chỉ xem đạo pháp mạnh yếu, nhưng trớ chú thì khác, vô cùng quỷ dị, khó lòng phòng bị.

Thậm chí, đối với người tinh thông trớ chú, có thể bất ngờ khiến người cao hơn một, thậm chí hai đại cảnh giới dính chiêu.

Trớ chú vô cùng khó giải.

“Đúng là trớ chú, trớ chú này của Bản quân gọi là Đinh Đầu Thất Tiễn, còn về công hiệu, mời Vương Phật lĩnh giáo!” Lục Áp Đạo Quân mỉm cười, hai tay bắt quyết, không dưng nặn ra một người cỏ, chính là dáng vẻ của Kim Thiền Tử.

“Kim Thiền Tử?” Không biết vì sao, khi nhìn thấy người cỏ đó, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại có cảm giác rợn tóc gáy, khiến sắc

mặt hắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Chưa hết, chỉ thấy Lục Áp cắn rách đầu ngón tay, một giọt đạo huyết óng ánh rơi lên người cỏ, hóa thành ba chữ lớn màu đỏ tươi.

"Kim Thiền Tử!" Ba chữ lớn vừa xuất hiện, liền tỏa ra huyết quang ngút trời, khiến nhiều đại năng Hồng Hoang kinh hô.

Tại Linh Sơn Đại Lôi Âm Tự, Tiếp Dẫn cổ phật, Chuẩn Đề đạo nhân đều đồng loạt biến sắc.

Bọn họ không hiểu về trớ chú, nhưng một vị có khả năng là Đạo Quân chuyển thế dùng đạo huyết để trớ chú, uy lực của nó không cần nói cũng biết, tất nhiên là vô cùng đáng sợ.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên đầu Lục Áp hiện ra một ngọn đèn, hắn thắp đèn, rồi liên tục vái người cỏ ba vái.

"Ầm ầm!" Khi ba vái hoàn tất, thiên địa chấn động, đại đạo nổi giận, trên bầu trời sấm sét cuồn cuộn.

"Không hay rồi, Kim Thiền Tử căn bản không chịu nổi ba vái này!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật sắc mặt đại biến, không nói hai lời, khí tức Đạo Quân trên người lan tỏa, sử tiền đại đạo trong cơ thể cuồn cuộn, hóa thành phòng ngự, tạo thành một lớp kim quang Phật môn bao bọc quanh thân.

Cùng lúc đó, mọi người lại phát hiện, gương mặt vốn trắng nõn của Kim Thiền Tử lại bắt đầu đen lại, từng luồng hắc khí lượn lờ quanh người.

Rõ ràng, sau ba vái của Lục Áp, trớ chú đã giáng xuống, vô cùng quỷ dị, khiến mọi người đều không nhận ra.

"Nhắm vào nguyên thần!" Một đám đại lão Phật môn đều biến sắc.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng thần sắc ngưng trọng.

Chỉ có Vô Cực bên cạnh Lục Áp, chỉ kinh ngạc một chút, rồi lại bình thản.

"Được rồi, Bản quân đã thi pháp xong, mời Vương Phật thi pháp cứu chữa!" Lục Áp mỉm cười, vung tay thu lại tế đàn và người cỏ, nhưng lại nhìn về phía Vô Cực, nói: "Đạo hữu nhìn ra rồi sao?" "Người của thời đại Chú Đạo sử tiền?

Có quen biết Nguyên Chú Đạo Quân không?" Vô Cực cười như không cười nói, lại khiến đồng tử Lục Áp co rút.

"Nguyên Chú Đạo Quân?

Hừ, không quen!" Hừ lạnh một tiếng, Lục Áp Đạo Quân vốn thần tình thản nhiên, mặt mang nụ cười bỗng nhiên sắc mặt đại biến, sau đó không hề dừng lại, trực tiếp xé rách hư không rời đi.

"Ồ, thú vị đấy!" Nhìn Lục Áp Đạo Quân rời đi, Vô Cực cười.

Nhưng Phật môn lại không chịu, từ trên Linh Sơn bộc phát ra từng luồng khí tức kinh khủng.

"Lục Áp, đi đâu!" Tiếp Dẫn cổ phật, Chuẩn Đề đạo nhân đồng thời ra tay, muốn chặn Lục Áp Đạo Quân lại.

Chương 378

Không biết Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật có thể giải được trớ chú này không, vì vậy, tốt nhất là bắt Lục Áp Đạo Quân này trước.

Tuy nhiên, khi hai người đến nơi, lại không tìm thấy Lục Áp Đạo Quân đâu cả.

Lục Áp Đạo Quân này hành tung bí ẩn, bao nhiêu năm qua không ai phát hiện, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị tìm thấy.

Hơn nữa, dù có tìm thấy, chỉ bằng Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân cũng khó mà bắt được hắn, thậm chí còn có thể bị thiệt.

"Vương Phật, cứ từ từ cứu chữa đi, nếu ngay cả kiếp nạn đầu tiên mà Phật môn cũng không qua được, thì thật khiến người ta thất vọng, đây không phải là điều bản tôn hy vọng thấy!" Đối diện, trên đỉnh núi, Vô Cực cười như không cười nói, rồi thân ảnh của hắn cũng biến mất.

"Không phiền ngươi lo, không ai có thể ngăn cản kế hoạch của Phật môn, cũng không ai có thể ngăn cản Bản quân!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lạnh lùng nói.

Hắn vung tay, mang theo Kim Thiền Tử đến một nơi yên tĩnh, rồi ngồi xếp bằng, bắt đầu cứu chữa.

Cứ như vậy, tại chỗ chỉ còn lại hóa thân của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không nhún vai, vẻ mặt bất cần, trực tiếp nhảy lên một cái cây, bắt đầu ngủ gật, hoàn toàn không có vẻ gì là lo lắng.

Bản tôn của Tôn Ngộ Không lúc này đang ở cùng Lục Nhĩ Mi Hầu và Khổng Tuyên, ba người nhìn nhau, mồ hôi lạnh trên trán Tôn Ngộ Không chảy ròng ròng.

“May mà Lục ca nghĩ ra đối sách, nếu không theo tính cách lão Tôn thì phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, nạn đầu tiên đã kinh khủng như vậy, thật không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ thế nào!” Nhìn bộ dạng thê thảm của Kim Thiền Tử, Tôn Ngộ Không trong lòng một trận sợ hãi, hắn dám chắc, nếu trớ chú đó giáng lên hóa thân của hắn, tuyệt đối không chống đỡ nổi.

Các đại năng Hồng Hoang đang quan sát cảnh này lúc này cũng đều căng thẳng, dĩ nhiên, họ không căng thẳng cho tính mạng của Kim Thiền Tử.

Bọn họ chỉ mong Kim Thiền Tử toi mạng, ngã xuống trong kiếp nạn đầu tiên, không chỉ có thể trực tiếp kết thúc Tây Du lượng kiếp, mà còn khiến Phật môn mất mặt.

Điều họ căng thẳng là thủ đoạn của Lục Áp, và liệu Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật có thể giải được trớ chú hay không.

Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, lỡ sau này gặp phải loại trớ chú này thì sao?

Nếu có biện pháp giải quyết thì không còn gì tốt hơn.

Thực tế, Lục Áp Đạo Quân cũng không mong một lần có thể kết thúc Tây Du lượng kiếp, hắn cũng không làm như vậy.

Gây thêm phiền phức cho Phật môn là hắn nguyện ý, có thể bán cho vị Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo một cái nhân tình, nhưng nếu thật sự chú sát Kim Thiền Tử thì sẽ đắc tội triệt để với Phật môn.

Lúc đó thì sao?

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật và cả Phật môn sẽ truy sát hắn khắp thế giới.

Hắn không có Đạo Quân chi bảo, càng không có Đạo Kiếp và

Hồng Quân làm chỗ dựa, hắn không dám thật sự đối đầu với Phật môn.

Quả nhiên, không bao lâu sau, dưới sự nỗ lực của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, cuối cùng cũng cứu được Kim Thiền Tử.

Tuy đã cứu được, khiến Phật môn thở phào nhẹ nhõm, nhưng ai cũng thấy được, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng vì thế mà nguyên khí đại thương, tiếp theo khó mà ra tay được nữa.

Điều này khiến Phật môn càng thêm nặng nề, kiếp nạn đầu tiên đã khó như vậy, vậy những kiếp nạn tiếp theo thì sao?

Liệu có kinh khủng hơn không.

"Tiếp tục để hắn lên đường!" Mấy ngày sau, Đa Bảo Như Lai phát ra phật âm, dù có nặng nề đến đâu, Tây Du vẫn phải tiếp tục.

Hơn nữa, hắn tin rằng, những kiếp nạn tiếp theo tuy chắc chắn không đơn giản, nhưng tuyệt đối sẽ không khó như trong tưởng tượng.

Dù sao trong Hồng Hoang hiện nay, tồn tại như Lục Áp Đạo Quân không nhiều, nếu chỉ là Chuẩn Thánh bình thường ra tay, Phật môn lật tay là có thể giải quyết.

Tiếp theo là nạn thứ hai, các đại năng Hồng Hoang đều đang chờ đợi nạn thứ hai, thậm chí, có những đại năng không ưa Phật môn và muốn kiếm chút công đức đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu nạn thứ hai không ai sắp xếp, họ sẽ ra tay gây khó dễ cho Phật môn.

Còn về việc thật sự dám đắc tội triệt để với Phật môn, trong Hồng Hoang hiện nay, người như vậy thật không nhiều.

Thực ra Ngộ Không đã gặp nạn thứ tám rồi, những tiểu ma nạn trước đó các đại năng Hồng Hoang căn bản không để ý.

Dù sao muốn gom đủ chín chín tám mươi mốt nạn cũng khó, ngay cả Vô Cực, cũng không thể làm như vậy.

Rất nhanh, hai thầy trò đến Ưng Sầu Giản ở Xà Bàn Sơn, lần này, để tránh kiếp nạn đột ngột, Phật môn trực tiếp phái cả ba vị Bồ Tát là Quan Âm, Phổ Hiền, Văn Thù ra để bảo vệ Đường Tam Tạng.

Tứ đại Bồ Tát của Phật môn chỉ thiếu Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Nhưng ba vị này đã là một đội hình tương đối mạnh.

Ba vị Bồ Tát hiện nay đều có tu vi Chuẩn Thánh, Quan Thế Âm là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, chiến lực phi thường.

Ba người liên thủ, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có thể chiến một trận, vì vậy, trừ phi có đại thần thông giả hoặc sử tiền Đạo Quân đến, nếu không đều có thể ung dung đối phó.

Kiếp nạn này là do Phật môn sắp xếp, bạch mã bị bạch long trong sông nuốt chửng, sau đó Tôn Ngộ Không ra tay, hàng phục bạch long, cuối cùng Quan Thế Âm Bồ Tát hiện thân, thu phục tiểu bạch long, hóa thành bạch long mã, trở thành một thành viên trong đội ngũ thỉnh kinh.

Kiếp nạn này trong dự liệu của Phật môn có thể diễn ra rất thuận lợi, dù sao trước đó đã thương lượng xong với Bắc Hải Long Vương, sau khi Tây Du kết thúc, sẽ cho tiểu bạch long thành Bồ Tát quả vị, hưởng thụ khí vận Phật môn.

Đối với Long tộc đã sa sút, đây là chuyện tốt, Bắc Hải Long Vương không cần nghĩ cũng đã đồng ý.

Trong cuộc thương lượng trước đó, tiểu bạch long cũng đã đồng ý, dù sao thân phận của hắn quá nhạy cảm, nếu không được Phật môn che chở, Ngọc Đế tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Lại không biết, tất cả đều là kế của Phật môn và Ngọc Đế, Ngọc

Đế cũng đã nhận được lợi ích từ Phật môn.

Dĩ nhiên, có biết cũng vô dụng, đừng nói chỉ là một con tiểu bạch long, cả Bắc Hải cũng không dám đắc tội với Thiên Đình và Phật môn.

"Tốt!" Thấy tiểu bạch long bị Tôn Ngộ Không trấn áp, Quan Âm và những người khác thở phào nhẹ nhõm, hiện tại không có gì bất ngờ xảy ra, kiếp nạn này đã ổn.

"Không đúng, kiếp nạn này sao lại đơn giản như vậy?

Không có ai ra tay?" "Chết tiệt, lại không có ai ra tay, sớm biết như vậy bần đạo đã ra tay rồi!" "Thật hối hận, không nên do dự, nếu vừa rồi bần đạo đứng ra, đánh một trận với Quan Âm và những người khác, sau đó để họ rời đi, là có thể nhận được một ít công đức, đáng tiếc bần đạo lại do dự!" Thấy cảnh này, nhiều đại năng Hồng Hoang đều đấm ngực, trong lòng hối hận không thôi.

Đặc biệt là một số đại yêu của Yêu tộc, lúc này ruột gan đều hối hận xanh cả ra.

Tại Côn Luân Sơn, nơi tụ tập của đệ tử Tam Giáo, thông qua kính thiên, đệ tử Tam Giáo đều đang xem cảnh này.

Chương 379

"Không đúng, Nhân tộc sao lại không đứng ra gây khó dễ?

Sao lại để chúng dễ dàng qua một kiếp như vậy?" Vô Đương Thánh Mẫu nhíu mày.

"Hừ, Nhân tộc lại làm rùa rụt cổ, cũng không biết nghĩ gì, có Vô Cực Thánh Sư kia, kiếp nạn đầu tiên thì nhảy ra, nói mấy câu ngoan thoại rồi lại không ra tay, chỉ là hư trương thanh thế!" Kim Linh Thánh Mẫu cũng rất khó chịu nói.

"Mấy vị sư muội, cần gì để ý đến Nhân tộc, một khi Nhân tộc không động thủ, những người khác cũng không động thủ, Huyền Môn Tam Giáo chúng ta lại không thể không động thủ, đi, chúng ta bây giờ đi ngay!" Lúc này, Quảng Thành Tử thần sắc lạnh lùng, vẻ mặt sát ý nói: "Nhân cơ hội này, bất ngờ, trấn áp ba người Từ Hàng, bắt về xử trí!" "Đại sư huynh nói không sai, ba kẻ phản đồ hiện đang đi cùng Kim Thiền Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác căn bản không ở bên cạnh, chính là cơ hội cho chúng ta hạ thủ!" "He he, chúng ta không đi cản kiếp, mà đi báo thù, giết phản đồ!" Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và các đệ tử Xiển Giáo khác cũng cười lạnh liên tục, sát ý trên người không hề che giấu.

Tuy nhiên, khi họ vừa chuẩn bị xuất động thì ở Ưng Sầu Giản lại xảy ra biến cố.

Chỉ thấy tiểu bạch long vốn đã bị thuần phục lại gầm lên một tiếng, lại thoát khỏi sự trấn áp của Tôn Ngộ Không, hơn nữa, trên người hắn còn bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng.

"Ủa, tiểu bạch long?" Quảng Thành Tử và các đệ tử Tam Giáo vốn đang chuẩn bị đích thân đến hiện trường đều dừng bước, tiếp tục

quan sát màn hình giám sát.

Không sai, là giám sát, khoa kỹ của Nhân tộc, hiện nay cả Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ đều đã sử dụng khoa kỹ của Nhân tộc, các loại vệ tinh lơ lửng ở khắp nơi trên đại lục Hồng Hoang.

Hơn nữa, khoa kỹ của Nhân tộc đã phát triển hàng ngàn năm, vô cùng phát triển, cộng thêm các tu sĩ cũng dần dần chấp nhận, và sử dụng trên lãnh địa tu hành của mình, khoa kỹ của họ đã đạt đến trình độ đa chiều.

Dĩ nhiên, loại giám sát này không phải tùy ý, chỉ có thể đặt ở những nơi công cộng và nơi không có người.

"Khí tức thật mạnh, tiểu bạch long sao vậy?" Đồng thời, ở các nơi khác cũng đang xem màn hình giám sát, thậm chí một số đại năng dùng đại thần thông thủy kính để xem, đều ngẩn ra.

Tại Ưng Sầu Giản, tiểu bạch long gầm lên liên tục, khí tức trên người không ngừng tăng lên, có một luồng khí tức cổ xưa tang thương đang thức tỉnh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy tiểu bạch long vốn chỉ có ba móng, lại từ từ mọc ra thêm một móng, ngay cả khí tức trên người cũng trở nên thần thánh cao quý, còn mang theo một tia khí tức cổ lão.

Thậm chí, tiểu bạch long đã hóa thành bản thể, lớp vảy vốn màu bạc trên người lại bắt đầu lấp lánh ánh vàng.

"Tiểu bạch long đang lột xác, lột xác thành Ngũ Trảo Kim Long!" "Không đúng, khí tức trên người hắn..." Thấy cảnh này, chúng đại năng Hồng Hoang đều kinh ngạc không thôi, đồng thời, có một chút chấn kinh.

Một con rồng nhỏ lột xác tự nhiên không khiến các đại năng Hồng

Hoang chấn kinh, điều khiển những đại năng này chấn kinh, là khí tức đang lan tỏa trên người tiểu bạch long lúc này.

Luồng khí tức cổ xưa tang thương đó khiến thế nhân như quay về thời viễn cổ.

Đặc biệt là những tồn tại cổ lão sống sót từ Long Hán kiếp, từ trên người tiểu bạch long lại cảm nhận được khí tức quen thuộc, đó là khí tức của Long tộc viễn cổ.

"Huyết mạch phản tổ, là...." Quan Âm ngây người, hóa thân của Tôn Ngộ Không cũng ngây người, hai người nhất thời không biết nên làm gì.

"Chờ?" Rõ ràng, hiện tại chỉ có thể chờ đợi, không thể nào cắt ngang quá trình thăng cấp huyết mạch của tiểu bạch long được?

Đặc biệt đối với Phật môn, sau khi Tây Du kết thúc, tiểu bạch long sẽ là người của họ, một khi tiểu bạch long thăng cấp huyết mạch, không nghi ngờ gì sẽ khiến Phật môn có thêm một vị Bồ Tát, thậm chí là Phật Đà có tiềm lực vô tận.

Trên Linh Sơn, Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân, cùng với Đa Bảo Như Lai ba người đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mỗi người đều lộ ra một nụ cười.

Vừa rồi tiểu bạch long đột nhiên bộc phát, làm họ giật mình, tưởng rằng kiếp nạn thật sự đã xuất hiện, lại không ngờ tiểu bạch long đột nhiên phản tổ.

"Phản tổ thì tốt, dù có tiềm lực thành Thánh, cũng chung quy là người của Phật môn chúng ta!" "Không sai, lúc đó dù tiểu bạch long có tâm lý phản nghịch, chỉ cần trấn áp, dùng Phật môn độ hóa một phen, là có thể khiến hắn một lòng một dạ phục vụ cho Phật môn chúng ta!" Trong Đại Lôi Âm Tự, một chúng đại lão Phật môn mặt

mang nụ cười.

Cùng lúc đó, cách Ưng Sầu Giản không xa, thân ảnh Vô Cực hiện ra, ngẩng đầu nhìn về phía Đại La Thiên ở tầng trời thứ ba mươi sáu.

Hắn mỉm cười, hai tay bắt quyết, một luồng sức mạnh huyền ảo bắt đầu câu thông với Đại La Thiên.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, Đại La Thiên chấn động, chỉ là một cái rung nhẹ, cũng đã khiến cả Hồng Hoang cảm nhận được.

Những vị thần vừa trở về Thiên Đình, ngay cả Ngọc Đế và những người khác cũng thân thể rung lắc, suýt chút nữa ngã xuống đất.

"Sao vậy?" "Lại nữa, lẽ nào hóa thân của Đạo Tôn lại sắp tỉnh lại?" Ngọc Đế và chư thần Thiên Đình sắc mặt tái mét, run rẩy, vội vàng bước ra khỏi thần điện của mình, ngẩng đầu nhìn về phía Đại La Thiên.

Tương tự, vô số tu sĩ Hồng Hoang cũng sắc mặt biến đổi, đồng loạt nhìn về phía Đại La Thiên.

Nhiều đệ tử Phật môn càng sắc mặt trắng bệch, lúc này ba mươi sáu tầng trời chấn động, sao có thể không khiến họ căng thẳng?

Nhưng điều họ căng thẳng lại không xảy ra, ba mươi sáu tầng trời không biến thành người khổng lồ.

Tuy nhiên, chưa đợi Phật môn và chư thần Thiên Đình thở phào, một tiếng rồng gầm từ trên Đại La Thiên truyền ra.

"Ngao!" Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp Hồng Hoang, trong thanh âm mang theo sự bá đạo và ngông cuồng, có một loại khí thế coi thường thiên hạ.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cổ xưa tang thương từ trên Đại La Thiên lan tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang.

“Ầm!” Giây phút này, thiên địa như có một vị tồn tại chí cường vượt qua viễn cổ, khí thế của hắn không ngừng tăng lên, rất nhanh đã vượt qua cảnh giới đại thần thông, thánh uy mênh mông, bao trùm Hồng Hoang, trấn áp thiên địa hằng vũ.

“Thánh nhân, khí tức thánh nhân?” “Sao có thể, trên Đại La Thiên sao có thể tồn tại thánh nhân?” “Không đúng, không chỉ là thánh nhân, còn có khí tức của Long tộc, lẽ nào?” “Hít...

Không lẽ nào?” Thánh uy đột nhiên bộc phát, khiến vô số đại năng biến sắc, nhiều đại năng cổ lão trong nháy mắt chìm vào hồi ức, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Trong Phật môn, Tiếp Dẫn cổ phật, Chuẩn Đề đạo nhân, ngay cả Đa Bảo Như Lai đều đồng loạt đứng dậy, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Long Vương!” Không biết vị đại năng nào đã hô lên một tiếng, khiến mọi người đều nhớ đến vị bá chủ của thời đại Long Hán năm đó.

“Đại huynh!” Tại hải nhãn của Đông Hải, một con cự long đen kịt trong lòng có cảm ứng, đột nhiên mở mắt, một đôi đồng tử như có năm tháng hiển hiện, có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai.

Hắn nhìn thấy trong Đại La Thiên, một con cự long chín móng màu vàng dài không biết bao nhiêu vạn dặm đang thức tỉnh, và từ từ mở đôi đồng tử như mặt trời.

“Ngao!” Tiếng rồng gầm chấn động thiên địa, cự long màu vàng bay lượn, từ trong Đại La Thiên bay ra, thân thể khổng lồ che trời lấp đất, ngao du trong tầng mây.

Quanh thân con cự long này, có thiên địa đại đạo rủ xuống, trong lúc ngao du có đại đạo pháp tắc lượn lờ quanh thân, các loại dị tượng

đua nhau xuất hiện.

Dị tượng thánh nhân, đã nhiều năm rồi Hồng Hoang không xuất hiện.

Đồng thời, khí tức cổ lão lan tỏa quanh thân cự long, cùng với thánh uy không hề che giấu, trong nháy mắt, bao trùm Hồng Hoang, trấn áp cửu thiên.

Đồng thời, khí tức cổ lão lan tỏa quanh thân cự long, cùng với thánh uy không hề che giấu, trong nháy mắt, bao trùm Hồng Hoang, trấn áp cửu thiên.

Chương 380

“Long Vương, là Long Vương!” “Sao có thể?

Long Vương không phải đã chết rồi sao?

Tại sao lại còn sống, mà lại ở trong Đại La Thiên!” “Không thể nào, năm đó ta rõ ràng thấy Long Vương...

Ủa, ta nhớ ra rồi, năm đó... lẽ nào?” Nhìn con cự long màu vàng đang ngao du trên cửu thiên, cảm nhận thánh uy kinh khủng được phóng ra từ trên người nó, trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ kinh hãi, từng vị đại năng cổ lão đều cảm thấy không thể tin nổi.

“Long Vương?” Quảng Thành Tử và các đệ tử Tam Giáo vốn đang chuẩn bị động thủ đều thân thể chấn động, đồng tử co rút.

Không chỉ vậy, một chúng đại lão Phật môn càng biến sắc.

“Long Vương, tiểu bạch long, không hay rồi!” Chuẩn Đề đạo nhân dường như nghĩ ra điều gì đó, thần tình trong nháy mắt biến sắc, không nói hai lời, trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Tiếp Dẫn cổ phật cũng không nói gì, theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, trong Tứ Hải, cảm nhận được khí tức của Long Vương, từng con cự long từ trong biển lao ra, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Bọn chúng đang hoan hô, hoan hô Long Vương trở về.

Tứ Hải Long Vương càng kích động đến run rẩy, lão tổ tông Long Vương lại còn sống.

Thật quá tốt rồi, uy thế mà Long Vương thể hiện lại là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, không bị Hồng Hoang bài xích, điều này có nghĩa

là gì?

Có nghĩa là Long Vương một khi xuất thế, trong Hồng Hoang hiện nay, chính là vô địch.

"Long tộc ta sắp đại hưng rồi!" Đông Hải Long Vương gầm thét.

Cùng lúc đó, sự xuất hiện của Long Vương, cùng với thánh uy mênh mông lan tỏa trên người hắn, cũng đã kinh động đến Hồng Quân trong trường hà Thiên Đạo.

"Long Vương, lại sống lại, sống lại trong Đại La Thiên?" Hồng Quân đồng tử co rút, trong đầu trong nháy mắt đã hiểu ra.

"Đại La Thiên, Long Vương, tốt cho một Đạo Kiếp, e rằng đã sớm tính kế, như vậy, trong Đại La Thiên có cả Phượng Tổ và ba tộc Thần Thú?" Hồng Quân nghĩ rất nhiều, trong đầu hồi tưởng lại năm đó Long Vương và những người khác công đánh Thiên Đình của Yêu tộc, cuối cùng toàn bộ biến mất trong Đại La Thiên.

Năm đó thế nhân đều cho rằng Long Vương và Phượng Tổ đã vẫn lạc trong Đại La Thiên, chỉ có Hồng Quân là biết, chỉ là Đại La Thiên không thể nhìn thấu, lúc đó hắn lại đang ở giai đoạn mấu chốt hợp đạo, căn bản không để ý đến chuyện này.

Lại không ngờ, sự sơ suất năm đó, đã cho Đạo Kiếp cơ hội bố cục.

"Ngao!" Cùng với tiếng rồng gầm lần nữa của Long Vương, khắp nơi trong Hồng Hoang, phàm là sinh linh có vảy đều cảm thấy linh hồn đang run rẩy, huyết mạch bị áp chế, thân thể không tự chủ được mà hướng về phía Long Vương trên trời triều bái.

"Lão tổ tông!" Tại Ưng Sầu Giản, tiểu bạch long đang lột xác càng kích động không thôi, trước đó chính là vì cảm ứng được khí tức của Long Vương, mới khiến bản thân bắt đầu lột xác, nay thấy tổ tông

còn sống, tự nhiên vô cùng kích động.

"Ồ?

Khí tức huyết mạch của ta?" Lúc này, đôi đồng tử uy nghiêm như mặt trời của Long Vương đang lượn lờ trên bầu trời bỗng nhiên nhìn về phía Ưng Sầu Giản, ánh mắt dừng lại trên người tiểu bạch long.

"Không hay rồi!" Thấy cảnh này, Quan Âm và những người khác kinh hãi thất sắc, không nói hai lời, vội vàng độn tẩu về phía xa.

Bọn họ vừa mới trấn áp hàng phục tiểu bạch long, nay lão tổ tông của người ta lại đến, mà vị lão tổ tông này lại là một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân có thể tồn tại lâu dài trong Hồng Hoang.

"Mẹ ơi!" Hóa thân của Tôn Ngộ Không cũng sợ đến mặt mày tái mét, hắn từng thấy con rồng nào kinh khủng như vậy?

Hắn có ký ức của bản thể, tự nhiên biết Long tộc hiện nay trong Hồng Hoang yếu đuối đến mức nào, tùy tiện một đại yêu cũng có thể bắt nạt.

Hơn nữa, Kim Cô Bổng của bản thể chính là cướp được từ Đông Hải Long Cung, cộng thêm vừa rồi còn đánh tiểu bạch long một trận, lúc này, hắn vô cùng chột dạ.

"Chạy?

Chạy được sao?" Thấy ba vị Bồ Tát Quan Âm chạy trốn, Long Vương hừ lạnh một tiếng, vươn ra một móng rồng, móng rồng màu vàng che trời lấp đất, phá vỡ hư không.

Dưới móng rồng này, dường như thời không đều bị thu nhỏ lại, dù Quan Âm và những người khác chạy nhanh đến đâu, vẫn bị móng rồng bao phủ.

"Phật tổ cứu mạng!" "Vương Phật cứu mạng!" Ba vị Bồ Tát gào

thét, khi thấy Long Vương ra tay, họ biết căn bản không thể thoát được, vì vậy chỉ có thể kêu cứu với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

"Dừng tay!" "Long Vương đạo hữu chậm đã!" Mấy vị đại lão của Phật môn, bao gồm cả Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật tự nhiên đã sớm chú ý đến đây, khi thấy Long Vương ra tay với Quan Âm và những người khác, liền đồng loạt hiện thân.

Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn cổ phật tế ra một trăm linh tám hạt phật châu, diễn hóa thành một trăm linh tám đại thiên thế giới hư ảo.

Chuẩn Đề đạo nhân thì tế ra chứng đạo chi bảo của mình, Thất Bảo Diệu Thụ, từ trên Thất Bảo Diệu Thụ tỏa ra từng luồng khí tức thánh nhân.

Món chứng đạo chi bảo này không phải vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không dùng, lần trước Tổ Vu công đánh Phật môn hắn cũng không dùng đến.

Dù sao một khi dùng, sẽ bại lộ thân phận của hắn, hắn sẽ không còn là Bồ Đề đạo nhân, mà là Chuẩn Đề thánh nhân.

"Ầm ầm!" Hai món chí bảo va chạm với móng rồng của Long Vương, giây phút đó, như trời sập, hư không từng tầng vỡ nát, sơn hà trong phạm vi hàng ức vạn dặm đều đang run rẩy, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đây chính là uy lực của thánh nhân, đã có sự kiềm chế, nếu không chỉ dư ba thôi, cũng đủ khiến tiểu bạch long, hóa thân của Tôn Ngộ Không, ngay cả Quan Âm và những người khác hồn bay phách tán.

Nhưng Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân dù đã tế ra bản mệnh chi bảo, vẫn không thể chống lại một kích của Long Vương, trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Hít, đây là Long Vương, bá chủ Long Hán trong truyền thuyết sao?

Quá kinh khủng!” “Một móng vuốt hạ xuống, không ai có thể cản, kinh khủng đến vậy!” “Ha ha, lão tổ tông vô địch, là thủy tổ của Long tộc ta!” Giây phút này, vô số tu sĩ Hồng Hoang chấn kinh đến không nói nên lời, đặc biệt là các tu sĩ cận đại, chưa từng thấy Long Vương, chỉ nghe truyền thuyết về Long Vương.

Long tộc của Tứ Hải thì từng người hoan hô, từng tiếng rồng gầm vang vọng khắp Tứ Hải, dường như cảm xúc bị kìm nén bao năm cuối cùng cũng có thể giải tỏa.

Long tộc của Tứ Hải thì từng người hoan hô, từng tiếng rồng gầm vang vọng khắp Tứ Hải, dường như cảm xúc bị kìm nén bao năm cuối cùng cũng có thể giải tỏa.

Những đại năng cổ lão kia hoảng hốt như quay về thời đại Long Hán, thấy lại bá chủ Hồng Hoang năm nào.

“Phụ thân!” “Ngao!” “Ô ngao!” Đúng lúc này, ở khắp nơi trong Hồng Hoang, trong từng góc khuất, từng đạo thân ảnh khổng lồ lao lên trời, cuối cùng hóa thành chín thanh niên.

Chương 381

Tu vi của chín thanh niên này đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không phải Đại La đỉnh phong bình thường, khí tức trên người ngút trời, long uy mênh mông, trên người mỗi người đều có khí tức đại đạo pháp tắc lan tỏa.

"Họ là?" "Long Vương cửu tử, lại còn sống!" Có đại năng cổ lão nhận ra những người này, từng người lại một lần nữa chấn động.

Long sinh cửu tử, mỗi người một khác, nhưng mỗi long tử đều có huyết mạch cao quý, tư chất không thua kém tiên thiên đại năng.

Chỉ là vì ảnh hưởng của nghiệp lực từ Long Hán kiếp, Long Vương cửu tử căn bản không trưởng thành, sau khi Long Vương hợp đạo, liền ẩn mình, sớm đã bị thế nhân lãng quên.

Nay Long Vương cửu tử lại xuất hiện, thật sự khiến người ta chấn động.

Nhưng những đại năng cổ lão này thấy được, mặc dù Long cửu tử có tu vi thâm hậu, huyết khí ngút trời, nhưng trên người vẫn có nghiệp lực vô biên quấn thân, căn bản không thể đột phá Chuẩn Thánh, nếu không với thiên tư và huyết mạch của họ, bao nhiêu năm qua sớm đã đột phá Chuẩn Thánh, trở thành đại thần thông giả cũng không có gì lạ.

"Các con của ta!" Thấy chín đứa con, Long Vương cũng kích động không thôi, thực ra ý thức của hắn vẫn luôn tỉnh táo, chỉ là không thể rời khỏi Đại La Thiên.

Dù biết các con mình vẫn còn sống, cũng khó mà gặp mặt, nay lại gặp lại, dù với tâm tính của một kiêu hùng như hắn, cũng vui mừng không thôi.

“Lẽ nào là tiểu tổ?” “Thật sự là chín vị tiểu tổ, không ngờ chín vị tiểu tổ của Long tộc ta còn sống, thật quá tốt rồi!” Tứ Hải Long Vương và những người khác cũng kích động không thôi.

“Con xin ra mắt phụ thân!” “Ra mắt phụ thân!” Long cửu tử từng người kích động quỳ xuống dưới chân Long Vương, nước mắt tuôn rơi, đó là những giọt nước mắt kích động.

Bao nhiêu năm rồi, kể từ khi Long tộc suy tàn.

Tu vi của họ cũng không tiến thêm được chút nào, phải trốn tránh kẻ thù, lại sợ một số đại năng Hồng Hoang có ý đồ xấu với mình, chỉ có thể ngày ngày trốn trong bóng tối.

Cuộc sống như vậy ai có thể hiểu?

Thậm chí, còn thảm hơn cả ba tộc Thần Thú năm đó, ba tộc Thần Thú vì sợ hãi, nên mới trốn tránh Đạo Kiếp.

Nhưng ba tộc Thần Thú vẫn có thể tu luyện, còn họ thì sao?

Vì bị ảnh hưởng bởi nghiệp lực lượng kiếp, ngay cả tu vi cũng không thể tăng trưởng, ngay cả tu luyện cũng không làm được, có thể thấy, tâm trạng đó như thế nào.

Thân là tu sĩ, thân là người cầu đạo, ngay cả tu luyện cũng không làm được, sống quả thực còn khó chịu hơn chết.

Nay Long Vương tái hiện, cuối cùng cũng có thể thấy lại ánh mặt trời.

Nhìn bộ dạng của mấy đứa con, Long Vương cũng một trận đau lòng, đồng thời trong mắt lóe lên một tia sát ý kinh khủng.

Nhưng sát ý đó nhanh chóng bị dập tắt, việc chính trước mắt mới quan trọng, hắn chưa quên hiệp nghị đã đạt được với vị tồn tại vô thượng kia.

“Trước tiên về Long Cung, đợi vi phụ xử lý xong chuyện ở đây rồi sẽ đến ôn chuyện với các con!” Long Vương ôn hòa nói, tiện tay đưa Long cửu tử vào Đông Hải, rồi quay người nhìn về phía Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân đang thần tình cảnh giác và khó coi ở phía dưới, rồi lắc mình một cái, hóa thành một người trung niên thân hình cao lớn, tướng mạo uy nghiêm.

“Tiếp Dẫn?

Không đúng, chỉ là một hóa thân, còn ngươi là Chuẩn Đề tiểu nhi, thật giống bản tôn, bao nhiêu năm không gặp, lại từ thánh vị rơi xuống, chậc chậc, thật có tiền đồ!” Với tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Long Vương hiện nay, một mắt liền nhìn ra hư thực của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn cổ phật thì không sao, thiện thi của Tiếp Dẫn Thánh Nhân thế nhân đều biết.

Nhưng Chuẩn Đề lại sắc mặt khó coi, hắn vốn không muốn bại lộ thân phận, ai ngờ, một câu nói của Long Vương, trực tiếp phơi bày hắn ra ánh sáng.

Dĩ nhiên, dù Long Vương không phơi bày, hắn đã sử dụng Thất Bảo Diệu Thụ, đợi lúc đó thế nhân phản ứng lại, suy nghĩ một phen, cũng sẽ đoán ra.

“Cái gì?

Bồ Đề đạo nhân lại là bản tôn của Chuẩn Đề?” “Sao có thể?

Bản tôn của Chuẩn Đề không phải đã vẫn lạc rồi sao?

Lại còn sống?” “Mẹ kiếp, chúng ta thật ngốc, đáng lẽ nên đoán ra sớm, nếu bản tôn đã vẫn lạc, thiện ác nhị thi sao có thể tồn tại, Chuẩn Đề nếu thật sự chết rồi, căn bản sẽ không còn Bồ Đề đạo nhân nữa!” Một câu nói của Long Vương lại một lần nữa chấn động thế nhân,

không ai ngờ Bồ Đề đạo nhân trong Phật môn lại là bản tôn của Chuẩn Đề.

Phải biết, trong dị tượng Hồng Hoang lần trước, thế nhân đều cho rằng Chuẩn Đề đã chết, không ai ngờ lại còn sống, trộm long tráo phụng.

"Ồ, sao vậy, Chuẩn Đề không còn là thánh nhân nữa?" Điều này lại khiến nhiều đại năng Hồng Hoang ánh mắt lóe lên, như Côn Bằng, Hồng Vân và những người khác càng trong mắt tỏa ra hung quang.

Phải biết, Chuẩn Đề ở Hồng Hoang bao nhiêu năm, đã đắc tội không ít người, nếu không cũng không bị gọi là người vô sỉ nhất Hồng Hoang.

Chỉ là Chuẩn Đề là thánh nhân, không ai có biện pháp, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhưng nay đã khác, Chuẩn Đề còn sống, lại rơi khỏi thánh vị, khó đảm bảo có người sẽ nảy sinh ý đồ.

"Khổ rồi!" Dường như cảm nhận được từng luồng ác ý từ thiên địa truyền đến, Chuẩn Đề rùng mình một cái, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở.

Nhưng trước mắt quan trọng nhất là đối phó với Long Vương.

"Long Vương, ngươi muốn thế nào?" Chuẩn Đề thần sắc ngưng trọng nói.

Thân phận đã bại lộ, vậy thì Phật môn đương nhiên do hắn chủ trì, dù sao thân phận của hắn cao nhất, Tiếp Dẫn cổ phật chỉ là thiện thi của Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

"Hừ!" Nghe vậy, Long Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi khi nhục Long tộc của ta, còn muốn trấn áp hậu duệ huyết mạch của Bản tọa, làm tọa kỵ cho đệ tử Phật môn, ngươi nói Bản tọa phải làm

thế nào?" Nghe vậy, Chuẩn Đề sắc mặt biến đổi, hắn biết chuyện này, nhưng trong lòng càng hiểu rõ, mẹ kiếp đây tuyệt đối là kiếp nạn Tây Du do có người cố tình sắp xếp.

Chỉ là kiếp nạn này cũng quá kinh khủng rồi, Long Vương đó, Long Vương cấp Hỗn Nguyên Thánh Nhân, muốn dọa chết Phật môn sao?

Ai sắp xếp?

Cần phải hỏi sao?

Không phải Đạo Kiếp, thì chính là Nhân tộc Vô Cực Thánh Sư có quan hệ không rõ ràng với Đạo Kiếp.

Nếu không ai có thể thao túng Đại La Thiên?

Càng không ai biết trong Đại La Thiên ẩn giấu những gì.

Hơn nữa, Long Vương có thể ẩn náu trong Đại La Thiên, đến tận bây giờ mới phục sinh, khẳng định không phải thủ đoạn của Vô Cực, mà là thủ đoạn của vị Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo.

Chương 382

E rằng đã bố cục từ nhiều năm trước.

Thực ra không chỉ Chuẩn Đề nghĩ vậy, các đại năng Hồng Hoang sau khi hoàn hồn, phân tích một phen, từng người đều rợn tóc gáy.

Hoảng hốt nhớ lại một câu nói của vị Vô Thượng Đạo Tôn kia: "Quá khứ và tương lai, hai hai không liên quan!" "Hít, nếu sự xuất hiện của Long Vương, là để gây thêm kiếp nạn cho Phật môn, vậy thì Đạo Tôn thật quá kinh khủng!" "Ôi, quả thực thông hiểu quá khứ và tương lai, có thể bố cục trước hàng ức vạn năm, người không ở Hồng Hoang, nhưng vẫn chưởng khống quá khứ và tương lai của Hồng Hoang, mẹ ơi!" Lúc này, trong thiên địa vang lên từng đạo thanh âm hít khí lạnh, quả thực khiến người ta kinh hãi.

Hồng Quân đang ở trong trường hà Thiên Đạo quan sát cảnh này thì sắc mặt vô cùng khó coi.

"Đạo Kiếp lão nhi, lại là ngươi, có hết hay không, rốt cuộc ngươi đã để lại bao nhiêu thủ đoạn trong Hồng Hoang!" Hồng Quân siết chặt hai tay, lúc này hận không thể lập tức lao ra, phá hủy hết tất cả thủ đoạn mà Đạo Kiếp đã bố trí trong Hồng Hoang.

Nhưng hắn không thể, cũng không dám.

Chưa nói gì khác, chỉ một hóa thân ba mươi sáu tầng trời đã khó đối phó.

Dĩ nhiên, nếu toàn lực bộc phát, hắn quả thực có thể đánh tan hóa thân ba mươi sáu tầng trời của Đạo Kiếp, nhưng hắn không thể.

Ba mươi sáu tầng trời là một phần cấu thành quan trọng của Hồng Hoang, một khi đánh tan, tất nhiên sẽ bị đại đạo thiên phạt.

Giống như U Minh Giới vậy, lẽ nào hắn không muốn trừ đi Thập Nhị Tổ Vu, chưởng khống Địa Đạo sao?

Hắn muốn, nhưng không thể, ít nhất là bây giờ không thể.

"Làm sao đây?

Nếu bần đạo không ra tay, với thực lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Long Vương, trong Hồng Hoang không ai có thể cản, Phật môn liên thủ cũng không phải đối thủ, trừ phi Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật sử dụng át chủ bài của sử tiền Đạo Quân, nhưng hiển nhiên là không thể!" Hồng Quân trong lòng vô cùng lo lắng, không ngờ cục diện lại biến thành như vậy, hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Thực tế không ai ngờ được, dù sao hiện nay Hồng Hoang không có Thánh, gây thêm phiền phức cho Tây Du cũng nhiều nhất là cấp Chuẩn Thánh và đại thần thông.

Như lần trước Lục Áp Đạo Quân, nghi là Đạo Quân chuyển thế đã là kiếp nạn vô cùng kinh khủng rồi.

Lại không ngờ lần này lại xuất hiện một Hỗn Nguyên cảnh Long Vương.

"Hừ, Bản tọa thân là tiền bối, cũng không gây khó dễ cho tiểu bối, nhưng không thể cứ thế cho qua." Lúc này Long Vương mở miệng, cũng khiến Chuẩn Đề thở phào một hơi.

Ít nhất nghe khẩu khí của Long Vương không giống như muốn diệt Phật môn.

Hắn đang chuẩn bị mở miệng, trước tiên ổn định vị tổ tông này, lại thấy Long Vương bỗng nhiên động.

"Long Vương ngươi định làm gì?" Bao gồm Tiếp Dẫn cổ phật, Đa Bảo Như Lai và những người khác đều kinh hãi thất sắc, đồng loạt bộc phát tu vi của mình, lao về phía Long Vương.

“Muộn rồi!” Long Vương cười lạnh, lúc này, hắn đã đến trước mặt ba vị Bồ Tát Quan Âm, một tay tóm lấy cổ Phổ Hiền Bồ Tát, mặc cho Phổ Hiền Bồ Tát giãy giụa cũng vô dụng.

Trước sức mạnh của Long Vương, dù Phổ Hiền Bồ Tát đã sớm đột phá Chuẩn Thánh, cũng vẫn không thể phản kháng.

Đây chính là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Chuẩn Thánh vẫn là con kiến.

“Dừng tay!” “Long Vương có gì từ từ nói, Phật môn chúng ta nguyện ý bồi thường!” Chuẩn Đề và những người khác sắc mặt đại biến, nhưng căn bản vô dụng.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cổ của Phổ Hiền Bồ Tát liền bị Long Vương bẻ gãy, sau đó Long Vương một móng đập nát đầu lâu của hắn, nguyên thần bị nắm trong tay.

“Không!” Một chúng đại lão Phật môn trừng mắt muốn rách, Tứ Đại Bồ Tát đối với Phật môn vô cùng quan trọng, không thể có chuyện gì a.

Tuy nhiên, Long Vương sau khi diệt sát Phổ Hiền Bồ Tát, căn bản không có ý định dừng tay, càng giống như không nghe thấy thanh âm của Chuẩn Đề và những người khác, trực tiếp dùng sức một cái, liền bóp nát nguyên thần của Phổ Hiền Bồ Tát, khiến hắn hồn bay phách tán, ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không có.

“A!” “Thú vật ngươi dám!” Cảnh này, khiến Chuẩn Đề và những người khác nộ hỏa ngút trời, đồng loạt lao về phía Long Vương.

“Hừ, hai vị nếu là thánh nhân bản tôn hoặc là bản tọa sẽ trịnh trọng một chút, nhưng hiện tại, ha ha?” Long Vương cười lạnh, chỉ nhẹ nhàng vung tay, liền đánh bay Chuẩn Đề và những người khác ra ngoài, giống như quét một con kiến, ý tứ coi thường không hề che

giấu.

"Tiểu tử, chúng ta đi thôi, về Long tộc!" Sau đó Long Vương liền tóm lấy tiểu bạch long đang mặt mày ngơ ngác xé rách hư không rời đi, để lại một đám người Phật môn mặt mày bi phẫn.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, thế nhưng, một vị Bồ Tát của Phật môn đã vẫn lạc như vậy.

"Hít!" "Phổ Hiền lại chết rồi?

Hồn bay phách tán rồi?" "Không hổ là Long Vương, quả nhiên bá đạo, Tứ Đại Bồ Tát của Phật môn nói giết là giết!" "Chậc chậc, Phật môn lần này tổn thất thảm trọng rồi!" "Ha ha, không chỉ chết một người quan trọng, mà còn mất mặt, sao bần đạo lại cảm thấy sảng khoái như vậy nhỉ?" Thế nhân sau khi hoàn hồn, từng người đều hít một hơi khí lạnh, chấn động trước sự bá đạo của Long Vương, đồng thời, càng có nhiều tu sĩ bắt đầu hả hê.

"Tốt, tốt, ít nhất lão già Long Vương này làm việc không quá đáng, nếu không bần đạo chỉ có thể hiện thân ngăn cản!" Trong trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân vốn chuẩn bị ra tay thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ Long Vương chỉ điểm đến là dừng, cũng bớt cho hắn phiền phức, nếu không Long Vương mà đại khai sát giới, hắn không hiện thân cũng phải hiện thân ngăn cản.

Lúc đó ai biết Đạo Kiếp có thủ đoạn gì nhắm vào hắn hay không.

Hồng Quân ngay cả mình cũng không phát hiện, hắn đối với Đạo Kiếp có chút e dè.

"A, Long Vương, khinh người quá đáng!" Tại Ưng Sầu Giản, Chuẩn Đề gầm lên một tiếng, thanh âm vang vọng khắp thiên địa.

Các đại lão Phật môn khác cũng từng người thần sắc bi thương, không phải vì có hữu nghị với Phổ Hiền Bồ Tát, mà là có cảm giác

thỏ chết cáo buồn.

Đặc biệt Quan Âm Bồ Tát và Văn Thù Bồ Tát, quan hệ với Phổ Hiền vô cùng tốt, năm đó ở Xiển Giáo đã vậy, nay ở Phật môn càng vậy.

Nay Phổ Hiền thân tử, khó tránh khiến họ cảm thấy bi thương.

Nhưng có biện pháp nào?

Ngay cả Chuẩn Đề, vị từng là thánh nhân cũng không có biện pháp, họ lại có thể làm gì?

"Phổ Hiền chết rồi!" "Ha ha, chết hay lắm, thật quá tốt rồi!" "Không sai, chỉ tiếc không chết trong tay ta!" "Hừ, phản đồ nên có kết cục như vậy, chỉ tiếc chỉ chết một người!" Tại Côn Luân Sơn, chứng kiến Long Vương giết chết Phổ Hiền Bồ Tát, Quảng Thành Tử và một chúng đệ tử Xiển Giáo đều thần tình chấn động, ngay sau đó, một trận hưng phấn.

Nhưng như Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân lại thần sắc phức tạp.

Khác với Quảng Thành Tử và Thái Ất Chân Nhân, họ đối với Từ Hàng, Phổ Hiền và những người khác trong lòng có một tia tình nghĩa, nay sư huynh đệ từng thân tử, khó tránh trong lòng có chút không dễ chịu.

Bên phía đệ tử Tiệt Giáo, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Tam Tiêu và những người khác đều phát ra từng tiếng cảm khái.

Chương 383

Họ và Phổ Hiền Bồ Tát cũng là đối thủ cũ, nhiều lần giao phong, nay đối phương hồn bay phách tán, lại khiến họ thổn thức không thôi.

Một trận kiếp nạn Tây Du cứ thế trôi qua, khiến thế nhân cảm khái và chấn kinh.

Đồng thời, tin tức Long Vương phục sinh cũng truyền khắp thiên hạ, khiến thiên hạ đều kinh hãi.

Đặc biệt là những tộc và tu sĩ đã đắc tội với Long tộc, từng người đều run rẩy lo sợ, có người còn cứng rắn, mang theo lễ vật, đến Long tộc phụ kinh thỉnh tội.

Cũng có người tự biết đã đắc tội với Long tộc quá nặng, đến cửa thỉnh tội, e rằng Long tộc cũng không tha, vì vậy độn nhập Thái Cổ Tinh Không, hoặc là trốn ở những nơi không người trong Hồng Hoang.

Ngược lại, Long tộc từng người trở nên cao ngạo, không chỉ ở Tứ Hải, ngay cả ở Địa Tiên Giới cũng liên tiếp có Long tộc hiện thân.

Nếu là trước kia, tất nhiên sẽ có người không vừa mắt giáo huấn một trận, hoặc là giết mấy con rồng nếm thử mùi vị.

Nhưng nay ai dám?

Dù là một con giao long, cũng không ai dám đắc tội.

Tất cả đều là vì có Long Vương ở đó, là tồn tại duy nhất có thể thể hiện tu vi thánh nhân, có thể ở lại Hồng Hoang kể từ khi chư thánh Hồng Hoang biến mất.

Thử hỏi ai dám đắc tội?

Còn có chuyện thứ hai, cũng một lần nữa chấn động Hồng Hoang, đó chính là Bồ Đề đạo nhân của Phật môn chính là bản tôn của Chuẩn Đề Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân lại không chết, chỉ là rơi khỏi thánh vị.

Tin tức này lại một lần nữa chấn động Hồng Hoang, đối với tu sĩ bình thường mà nói, chỉ là chấn kinh, đối với họ ảnh hưởng không lớn.

Nhưng đối với những đại năng Hồng Hoang đã từng chịu thiệt từ Chuẩn Đề, có một số đỉnh cấp đại thần thông giả ý nghĩa lại khác.

Vì vậy, mấy ngày tiếp theo, liền có số danh đại thần thông giả sát thượng Phật môn, muốn đòi Chuẩn Đề nhân quả.

Nếu là đại thần thông giả bình thường, Phật môn tự nhiên không sợ, nhưng mấy vị đại thần thông giả này Phật môn lại không dám xem thường.

Chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, có Côn Bằng, thậm chí có thiện thi của Nữ Oa là Lê Sơn Lão Mẫu.

Cuối cùng Phật môn phải trả giá cực lớn, mới giải quyết được một số nhân quả.

Dĩ nhiên, nhân quả của Hồng Vân lại không dễ dàng giải quyết như vậy, dù sao đó là thánh vị.

Nhưng những đại thần thông giả này cũng biết không làm gì được Phật môn, chỉ có thể thấy tốt thì thu, đợi sau này từ từ tìm lại lợi tức.

Còn về những người khác đã chịu thiệt từ Chuẩn Đề, muốn đòi nhân quả, nhưng lại không dám sát thượng Phật môn, vì vậy chỉ có thể ở các nơi, trút giận lên các đệ tử Phật môn, đập phá miếu vũ, khiến Phật môn chấn nộ không thôi, nhưng cũng không có biện pháp.

May mà tổn thất không lớn, Phật môn cũng cứng rắn chịu đựng.

Nhưng dù có khổ, có khó khăn, Tây Du của Phật môn vẫn phải tiếp tục, bây giờ mà không tiếp tục, e rằng Hồng Quân cũng không đồng ý.

Vì vậy, trong Phật môn, trừ Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật là bình tĩnh, Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân, cùng với Đa Bảo và những người khác từng người đều mặt mày rầu rĩ.

Tiếp tục thì có thể, nhưng những kiếp nạn tiếp theo đối phó như thế nào?

Trận kiếp nạn đầu tiên xuất hiện Lục Áp Đạo Quân, khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật phải đích thân ra tay, lần này miễn cưỡng cứu được Kim Thiền Tử.

Trận kiếp nạn thứ hai càng kinh khủng, Long Vương phục sinh, với uy thế của Hỗn Nguyên Thánh Nhân quân lâm Hồng Hoang, chém giết Bồ Tát của Phật môn.

Vậy trận thứ ba thì sao?

Trong chín chín tám mươi mốt nạn, không phải trận nào cũng là kiếp nạn thật sự, nhưng nay một khi xuất hiện kiếp nạn thật sự, sẽ dọa chết Phật môn.

"Hai vị giáo chủ, ta thấy hay là chúng ta đi tìm Nhân tộc Vô Cực Thánh Sư bàn bạc đi!" Cuối cùng, Đa Bảo Như Lai không nhịn được đề xuất ý kiến.

Ý kiến này vừa ra, nhiều đệ tử Phật môn đều gật đầu liên tục.

Nay thế nhân ai mà không thấy, Long Vương phục sinh có liên quan đến hóa thân ba mươi sáu tầng trời của Đạo Tôn, Đạo Tôn lại không ở Hồng Hoang, ba mươi sáu tầng trời có khả năng là do Vô Cực đang thao túng.

Vô Cực thân là Nhân tộc, từng nói muốn tăng thêm kiếp nạn cho

Tây Du, vậy thì rõ ràng, đối phương tất nhiên sẽ ra tay.

"...." Lời này của Đa Bảo vừa ra, Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân lại do dự.

Một khi đồng ý, chẳng phải đại biểu cho Phật môn nhận thua sao?

Như vậy, e rằng sẽ bị chế giễu.

Nhưng nếu không nhận thua thì sao?

Cảm giác vị Vô Cực Thánh Sư kia sẽ lại ra tay.

Hơn nữa, sự việc đến nước này, họ thật sự sợ rồi.

Lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật vẫn luôn không mở miệng bỗng nhiên nói: "Như Lai, ngươi và Quan Thế Âm hai người đích thân đến Nhân tộc, hội kiến Vô Cực Thánh Sư, trước tiên hòa đàm, xem đối phương thế nào, nếu có thể hòa giải, trả giá một chút, chúng ta cũng nhận.

Nếu đối phương quyết tâm muốn đối đầu với Phật môn chúng ta, vậy thì không cần quan tâm nữa, do Bản quân đích thân xử lý!" "Đồ nhi, ngươi thấy Vô Cực sẽ đồng ý không?" Chuẩn Đề nhìn về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Nhiệm vụ này Như Lai và Quan Âm thật sự không muốn nhận, đặc biệt là Đa Bảo Như Lai, lần trước so đấu với Vô Cực, bị trấn áp năm trăm năm, đối với hắn là sỉ nhục.

Nay thù chưa báo, lại phải đi tìm người cầu hòa, phải hạ mình, khiến Đa Bảo Như Lai cảm thấy uất ức.

Nhưng lại không thể không đi, ai bảo hắn là người thế giới của Phật môn, là người cầm lái trên danh nghĩa.

Quan Âm, thì là người chỉ dẫn Tây Du lần này, cũng không thể không đi.

Quan Âm là một trong những người hy vọng nhất lần cầu hòa này thành công, dù sao hắn phải đi cùng người thỉnh kinh, âm thầm bảo vệ, chuyện này tương đối nguy hiểm.

Quan Âm trong lòng thầm than, sớm biết như vậy, đã không nhận nhiệm vụ này.

Chương 384

Ban đầu, cũng là vì công đức và khí vận, một khi Tây Du kết thúc, người dẫn đường và âm thầm bảo vệ này tất nhiên sẽ nhận được lượng lớn công đức và khí vận, sẽ đẩy tu vi của hắn lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong, một bước trở thành đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang.

Đến lúc đó, hắn cũng không cần sợ đệ tử Xiển Giáo nữa, trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về, nếu không không ai làm gì được hắn.

Nhưng hắn cũng không ngờ kiếp nạn Tây Du lại kinh khủng như vậy, kinh khủng đến mức khiến hắn cảm giác như có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Nhưng hiện tại hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể cứng rắn cùng Đa Bảo Như Lai đến Nhân tộc.

Lần này hai người vô cùng khiêm tốn, ẩn giấu thân phận, biến thành hai người tộc bình thường, đến Trung Ương Hoàng Triều.

Nhưng đến Trung Ương Hoàng Triều hai người lại đau đầu, làm sao để gặp Vô Cực Thánh Sư đây.

Phải biết, Vô Cực Thánh Sư ở Trung Ương Hoàng Triều địa vị không hề tầm thường, người bình thường căn bản không gặp được.

Hai người nếu lộ diện, không, chỉ cần bằng tu vi của mình là có thể gặp, nhưng dám sao?

Không dám.

Không chỉ sợ, mà còn sợ chuyện này bị cả Hồng Hoang biết, phải biết, trình độ khoa kỹ Hồng Hoang hiện nay, tốc độ truyền bá không thể so với thượng cổ.

Những quả vệ tinh nhỏ kia, từng thiết bị viễn thông, trong nháy mắt có thể truyền đi hàng ức vạn năm ánh sáng.

Vì vậy, sợ mất mặt, không muốn để người khác biết Phật môn nhận thua.

Thực ra khi Đa Bảo và Quan Âm vừa bước vào trong thành Đại Đường, Vô Cực đã cảm ứng được, lúc này, Vô Cực đang cùng Lý Thế Dân đánh cờ trong ngự hoa viên.

"Không hổ là Thánh Sư, lại từng bước ép sát, khiến trẫm không biết đi đâu!" Một tay cầm quân cờ, không biết nên đặt ở đâu, Lý Thế Dân cười khổ liên tục.

Thực ra điều hắn không thích nhất, là đánh cờ với vị Vô Cực Thánh Sư này, đánh không lại không nói, còn khó lòng phòng bị.

"Hôm nay đến đây thôi, bệ hạ, ngươi thua rồi!" Vô Cực mỉm cười, một nước cờ hạ xuống, trực tiếp chiếu bí Lý Thế Dân.

"Có khách đến?" Lý Thế Dân kinh ngạc, có thể được Thánh Sư gọi là khách, tuyệt đối không đơn giản.

Vô Cực vung tay, một màn thủy kính xuất hiện trước mắt, trên đó hiện ra hai người tộc mặc đồ giản dị.

Trong đó một người là nam, tướng mạo vô cùng phúc hậu, thân hình to lớn, mặt vuông, người còn lại là một cô thôn nữ, vô cùng xinh đẹp.

"Ủa, Thánh Sư, hai người này lẽ nào là khách trong miệng ngài?" Lý Thế Dân kinh ngạc, không nhìn ra hai người có gì đặc biệt, căn bản không giống đỉnh cấp đại năng Hồng Hoang.

"Bệ hạ cần gì vội, cứ chờ là được, họ tự có biện pháp vào cung!" Vô Cực vẫn mặt mang nụ cười, không giải thích.

Cứ thế, hai người liền ở trong ngự hoa viên chờ đợi.

Thực ra Vô Cực đã đoán ra Đa Bảo Như Lai và Quan Âm đến làm gì, chỉ là hắn cũng tò mò, hai người định vào cung như thế nào.

"Phật môn phương Tây muốn nhận thua, để bản tôn không tham dự Tây Du lượng kiếp, không được, ý chí của bản thể không thể thay đổi, lượng kiếp càng ồn ào, tu vi của bản thể tăng trưởng càng nhanh, khẳng định càng không thể để trận lượng kiếp này kết thúc dễ dàng như vậy?" Vô Cực lắc đầu.

Lý Thế Dân không biết suy nghĩ trong lòng Vô Cực, chỉ tò mò hai người rốt cuộc là ai.

Nhưng với trí tuệ của hắn cũng có thể đoán ra, hai người e rằng không phải là bạn bè của Vô Cực Thánh Sư, hoặc là người quen, nếu không hoàn toàn có thể quang minh chính đại bái phỏng, không cần lén lút như vậy.

Ngoài hoàng cung, Đa Bảo Như Lai và Quan Âm chần chừ, nhất thời không nghĩ ra biện pháp, vì vậy, liền ở lại hoàng thành, vào một tửu điếm, quyết định chờ Vô Cực ra ngoài.

Đã không vào được, vậy thì chờ, chỉ cần đối phương không bế quan, sẽ có lúc ra ngoài.

Tửu điếm ở hoàng thành không tệ, đã phải chờ, không bằng vào tửu điếm hưởng thụ một phen.

Hơn nữa, họ biết, vị Nhân tộc Vô Cực Thánh Sư này khẳng định sẽ gây khó dễ cho Tây Du của Phật môn, không thể nào đi bế quan tu luyện được.

Đừng nói, phương pháp này thật sự không tệ, ngay cả Vô Cực cũng tán thưởng không thôi.

Nhưng hắn không ra ngoài, cứ để hai người chờ, xem có thể chờ

đến lúc nào.

Còn về kiếp nạn Tây Du, Vô Cực lần này không định ra tay, dù sao hắn biết, dù hắn không ra tay, vẫn sẽ có người ra tay.

Màn ảnh chuyển sang một bên khác, Kim Thiền Tử và Tôn Ngộ Không lại lên đường, vì tiểu bạch long bị Long Vương mang đi, Phật môn chỉ có thể tìm một con ngựa mới cho Kim Thiền Tử, con ngựa này là do Phật môn lấy từ Thiên Đình, là ngự mã mà Ngọc Đế nuôi.

Một phàm nhân cưỡi ngự mã, cũng coi như trong họa có phúc, khiến hóa thân Tôn Ngộ Không cười toe toét.

Kim Thiền Tử cưỡi ngựa, Tôn Ngộ Không mang hành lý?

Chạy trên đường?

Không thể nào, một đi một về, con khỉ này trực tiếp mua một chiếc phi thuyền nhỏ, bay ở tầm thấp, theo sau ngự mã, khiến Kim Thiền Tử tức đến trợn mắt.

Tâm trạng của Kim Thiền Tử cũng không tốt, hắn quả thực không có ký ức kiếp trước, nhưng lại không phải kẻ ngốc, từng lần kiếp nạn, đặc biệt là Lục Áp Đạo Quân, rồi đến Long Vương, khiến hắn hiểu ra, muốn bình an đến Linh Sơn sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí có khả năng không đến được.

Hơn nữa, lần trước Long Vương đánh một đám đại lão Phật môn, cũng khiến tâm hướng Phật trong lòng hắn không còn kiên định như vậy.

Phật bị rồng đánh, Bồ Tát bị giết, ngay cả một con rồng cũng không bằng, làm sao cứu vớt chúng sinh, cứu khổ cứu nạn?

Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn, nhưng lại ngay cả đồng bạn bên cạnh cũng không cứu được, làm sao giải cứu thế nhân?

Suốt đường đi, Kim Thiền Tử đều tâm trạng trầm thấp, trầm mặc ít nói, may mà Văn Thù Bồ Tát đang âm thầm bảo vệ đã hiện thân, dẫn dắt, mới khiến tâm trạng hắn tốt hơn nhiều.

Suốt đường đi, Kim Thiền Tử đều tâm trạng trầm thấp, trầm mặc ít nói, may mà Văn Thù Bồ Tát đang âm thầm bảo vệ đã hiện thân, dẫn dắt, mới khiến tâm trạng hắn tốt hơn nhiều.

Rất nhanh, hai thầy trò đến Quan Âm Viện, đây cũng là một kiếp nạn, là do Phật môn sắp xếp.

Đến đây, Phật môn lại căng thẳng, Văn Thù Bồ Tát đang âm thầm bảo vệ cũng cảnh giác.

Theo sắp xếp của Phật môn, lão hòa thượng ở Quan Âm Viện vô cùng tham lam, sau khi Tôn Ngộ Không khoe áo cà sa, đã chiếm làm của riêng, cùng với hắc hùng quái ở hậu sơn bàn bạc, muốn thiêu chết thầy trò Đường Tăng.

Chương 385

Sau đó Tôn Ngộ Không đi mượn Tị Hỏa Tráo, một kiếp nạn cứ thế qua đi.

Tuy nhiên, sự việc thật sự đơn giản như vậy sao?

Ngay cả Văn Thù Bồ Tát cũng không tin, thậm chí, Kim Thiền Tử cũng không tin.

Đốt lửa thiêu Kim Thiền Tử, để hắn yên tâm ngủ trong Tị Hỏa Tráo?

Đùa sao, hắn dám sao?

Nay tâm cảnh giác của Kim Thiền Tử rất mạnh, ngủ cũng nông, chỉ cần có chút động tĩnh là tỉnh.

Nhưng tỉnh không bằng không tỉnh, bên ngoài Tị Hỏa Tráo toàn là lửa, suýt chút nữa dọa chết hắn.

Tôn Ngộ Không diễn kịch đến cùng, đã tỉnh rồi, vậy thì tự nhiên không cần phải bảo vệ Kim Thiền Tử ngủ nữa, trực tiếp dập lửa, sau đó đi diệt lão hòa thượng kia, cướp lại cà sa rồi tiếp tục lên đường.

Văn Thù Bồ Tát cũng nghĩ như vậy, thậm chí, còn truyền âm cho Tôn Ngộ Không, bảo Tôn Ngộ Không mau chóng đánh chết lão hòa thượng và hắc hùng tinh kia.

Nhưng sự việc thật sự xảy ra bất ngờ, khi Tôn Ngộ Không dập lửa, không biết từ đâu lao ra một con quái vật lửa to lớn, phun một ngụm lửa về phía Tị Hỏa Tráo, sau đó nhanh chóng rời đi.

"Chết tiệt?" Tôn Ngộ Không ngẩn ra, buột miệng chửi thề.

"Nghiệt súc!" Văn Thù Bồ Tát đang ẩn nấp trong bóng tối cũng

biến sắc, định đuổi theo con quái vật lửa kia, nhưng lại lo lắng cho Kim Thiền Tử, vì vậy chỉ có thể bỏ cuộc.

Nhưng cảnh này, lại khiến Phật môn đang chú ý đến đây thần sắc ngưng trọng, thậm chí nhiều tu sĩ Hồng Hoang thì cười.

Họ biết, lại có người gây thêm phiền phức cho Phật môn.

Ngay cả Lão Quân, cũng đứng ở cửa Đâu Suất Cung, vuốt râu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Cũng không biết lần này ra tay là ai?

Có phải Vô Cực Thánh Sư không!" "E rằng không phải, Vô Cực Thánh Sư lần này hình như không có động tĩnh, vẫn luôn ở trong hoàng cung Đại Đường!" "Nhưng con linh thú lửa vừa rồi trông quen quen?" "Ồ, bần đạo cũng thấy quen mắt, à, đúng rồi, bần đạo nhớ ra rồi" "Hỏa Kỳ Lân?

Hít, lẽ nào Thần Nông Thánh Hoàng ra tay?

Cũng không đúng, Thần Nông Thánh Hoàng đáng lẽ không ở Hồng Hoang, đã đến Hỗn Độn Tinh Vực, lẽ nào là của thời đại Long Hán?" "Hít, Kỳ Lân nhất tộc, đó là một trong những bá chủ Long Hán, lẽ nào Kỳ Lân nhất tộc đã biến mất từ lâu sắp xuất thế?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, các tu sĩ và đại năng đang chú ý đến kiếp nạn này đều bàn luận, rất nhanh liền có người nhận ra con quái vật lửa vừa đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên rời đi.

"Hỏa Kỳ Lân, lẽ nào thật sự là Kỳ Lân nhất tộc sao?" Trong Phật môn, Tiếp Dẫn cổ phật và Chuẩn Đề đạo nhân thần sắc khó coi.

Tâm trạng của họ lúc này vô cùng thấp thỏm, nếu thật sự là Kỳ Lân nhất tộc, e rằng lại là một đại kiếp.

Phải biết, Thủy Kỳ Lân vẫn còn sống, năm đó tam tổ chân linh hợp đạo, cộng thêm nguyên thần của Bắc Hải Huyền Quy, chỉ có Long

Vương và Phượng Tổ đi công đánh Thiên Đình, cuối cùng bị lưu lại trong Đại La Thiên.

Thủy Kỳ Lân và Bắc Hải Huyền Quy vẫn luôn trấn áp tứ cực Hồng Hoang, căn bản không chết.

Nếu là trước kia, dù là Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, đều không để ý đến một Thủy Kỳ Lân ngay cả nhục thân cũng không có.

Nhưng nay không được, Tiếp Dẫn cổ phật chỉ là thiện thi của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại rơi khỏi thánh vị, e rằng thật sự không phải là đối thủ của Thủy Kỳ Lân.

Nhưng điều khiến họ thở phào là, Hỏa Kỳ Lân xuất hiện chỉ phun một ngụm lửa rồi rời đi, sau đó không có động tĩnh gì.

Điều này cũng khiến nhiều người cho rằng có thể chỉ là một trò đùa ác ý, cố tình hù dọa Phật môn.

Tuy nhiên, rất nhanh liền không phải như vậy, vì dù là hóa thân của Tôn Ngộ Không, hay Văn Thù Bồ Tát, đều dùng hết sức cũng không thể dập tắt được ngọn lửa lớn.

Kỳ lân hỏa vô cùng kinh khủng, thậm chí Tị Hỏa Tráo bên trong cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, e rằng không trụ được bao lâu.

"Chết tiệt, làm sao đây?" Văn Thù Bồ Tát lo lắng đến nhảy dựng lên, chỉ có thể đích thân đi tìm người giúp.

Thậm chí, vì sợ Tôn Ngộ Không chân ngắn, còn không để Tôn Ngộ Không đi, mà đích thân đi.

Hắn tìm Thủy Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân trực tiếp từ chối, việc này không giúp.

Cuối cùng, Ngọc Đế hạ chỉ, Thủy Đức Tinh Quân mới đi giúp.

Tuy nhiên, pháp bảo của Thủy Đức Tinh Quân căn bản không có

tác dụng, bất đắc dĩ, Văn Thù Bồ Tát chỉ có thể đổi người.

Lần lượt mời mấy người, nhưng không một ai có thể làm gì được Kỳ Lân hỏa.

Cuối cùng Văn Thù Bồ Tát chỉ có thể truyền âm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không còn cách nào nữa rồi.

Tiếp Dẫn cổ phật than một tiếng, lần này đích thân ra tay, đã không dập được lửa, vậy thì dùng đại pháp lực dập tắt nó.

Dù sao cũng là thiện thi của thánh nhân, Hỏa Kỳ Lân chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, ngọn lửa có mạnh đến đâu, tu vi không đủ cũng vô dụng.

Tiếp Dẫn cổ phật đích thân đến, khiến thế nhân đang chú ý cảnh này một trận kinh ngạc, nhiều tu sĩ đều thần tình khinh bỉ, và chế giễu Phật môn không có người.

Quả thực, mỗi lần kiếp nạn, thân là giáo chủ Phật môn đều đích thân ra tay, trông quá mất phong độ, càng cho thấy Phật môn không có người.

Tiếp Dẫn cổ phật cũng không muốn, nhưng không có cách nào, ai bảo lần nào kiếp nạn cũng khó như vậy, mất mặt thì mất mặt một chút vậy.

Tiếp Dẫn cổ phật đến, lại khiến Văn Thù Bồ Tát thở phào nhẹ nhõm, cũng có nghĩa là không cần phải chạy vặt nữa.

Còn Kim Thiền Tử đang bị ngọn lửa bao vây thì thần sắc vô cùng phức tạp.

“Một kiếp nạn không khó!” “A, e rằng chỉ dọa được Phật môn thôi, hỏa diễm của kỳ lân tuy vô cùng đáng sợ, nhưng tuyệt đối không cản được đại thần thông giả!” Thấy Tiếp Dẫn Cổ Phật hiện thân, dù cho nhiều đại năng trào phúng, nhưng họ đều biết ngọn lửa đáng sợ kia sẽ nhanh chóng bị dập tắt.

“Hừ, toàn là người khác ra tay, hôm nay lão đạo sẽ ra tay một lần.

Tiếp Dẫn Cổ Phật, hãy xem Tam Muội Chân Hỏa của lão đạo đây!” Ngay khi Tiếp Dẫn Cổ Phật sắp ra tay, từ trong Đâu Suất Cung trên thiên đình truyền ra một giọng nói tang thương mà lạnh nhạt.

“Ầm!” Ngay sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của thế nhân, chỉ thấy Lão Quân đạp một cước lên Bát Quái Lô, đá lò Bát Quái từ trên trời rơi xuống, vừa vặn đáp xuống Quan Âm viện.

Chương 386

Ngọn lửa trong lò Bát Quái gầm thét tuôn ra, trong nháy mắt bùng cháy dữ dội.

Tam Muội Chân Hỏa không phải lửa thường, mà là một trong những thần hỏa đáng sợ nhất Hồng Hoang, ngang danh với Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, ngay cả hỏa diễm của kỳ lân cũng không thể sánh bằng.

Huống chi còn do chính Thái Thượng Lão Quân điều khiển.

"Ầm!" Ngọn lửa vừa bùng lên, toàn bộ Quan Âm viện trong phạm vi vạn dặm chìm trong biển lửa, ngay cả bầu trời cũng hóa thành màu đỏ rực.

Nhiệt độ nóng hổi ập vào mặt, hóa thân của Tôn Ngộ Không và Văn Thù Bồ Tát kinh hãi thất sắc, không còn quan tâm được gì nữa, vội vàng độn tẩu ra ngoài.

"Đáng ghét, Thái Thượng Lão Quân, thật không phải người!" Tiếp Dẫn Cổ Phật mắng to, sắc mặt tái xanh.

Lão Quân đột nhiên ra tay, ngay cả ngài cũng giật nảy mình.

Ngài định né tránh, nhưng lại nghe thấy tiếng "rắc" từ bên trong, như âm thanh của một cái lồng bị vỡ, khiến ngài kinh hãi thất sắc.

"Không ổn!" Nghiến răng một cái, Tiếp Dẫn Cổ Phật tung ra từng lớp phòng ngự, lao thẳng vào trong biển lửa.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tiếp Dẫn Cổ Phật đã bị thiêu cháy đen, nhưng dù sao cũng là thiện thi của Thánh nhân, Tam Muội Chân Hỏa không thể thiêu chết được ngài.

Cuối cùng, ngài đã cứu được người đang hôn mê ra ngoài.

Lão Quân không tiếp tục ra tay, đứng trên bầu trời, ánh mắt nhìn xuống đám người Tiếp Dẫn Cổ Phật, lạnh lùng nói: "Phật môn, tiếp theo đến lượt Huyền môn chúng ta ra tay rồi, chuẩn bị cho tốt đi!" "Hừ, Phật môn ta không sợ bất kỳ khiêu chiến nào!" Tiếp Dẫn Cổ Phật với bộ dạng nhếch nhác hừ lạnh một tiếng, xoay người mang người rời đi.

"Lão Quân và Huyền môn Tam giáo cũng muốn ra tay sao?" "Chậc chậc, trận Tây Du này ngày càng náo nhiệt, liệu cuối cùng toàn bộ Hồng Hoang có ra tay với Phật môn không?" "Ha ha, thế thì thú vị rồi!" Nhiều tu sĩ và đại năng Hồng Hoang đều hứng thú theo dõi cảnh này.

Đệ tử Tam giáo thì ai nấy đều mỉm cười, Lão Quân đã ra tay, khiến cho lòng tin của họ tăng mạnh.

Cùng lúc đó, trên Thiên Đình, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cũng ánh mắt lóe lên, trong lòng suy tính có nên ra tay hay không.

Đúng là hắn đã đạt thành hiệp nghị với Phật môn, trợ giúp Phật môn Tây Du, nhưng trợ giúp thì trợ giúp, âm thầm gây chút chuyện, mưu đoạt chút công đức cũng là chuyện có thể.

Dù sao giữa họ cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Ở một nơi khác, tại hoàng thành Đại Đường, Như Lai và Quan Âm đang tận hưởng trong một tửu điếm mười sao bỗng bắt đầu lo lắng.

Lại qua một kiếp, Vô Cực không ra tay, người ra tay bất ngờ lại là Hỏa Kỳ Lân và Lão Quân.

Lão Quân đã lên tiếng, Huyền môn bắt đầu chính thức vào kiếp, ngăn cản Tây Du.

Đối với Huyền môn Tam giáo, Như Lai và Quan Âm không hề lo

lắng, dù sao hiện tại Huyền môn Tam giáo mạnh nhất cũng chỉ có Lão Quân, cũng chỉ có chiến lực của đại thần thông giả, bất luận là Tiếp Dẫn Cổ Phật hay Chuẩn Đề Đạo Nhân đều có thể đối phó.

Huyền Đô, Quảng Thành Tử, cho đến các đệ tử Tam giáo khác hiện nay tu vi nhiều nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, đại bộ phận đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ và Đại La Kim Tiên, quan trọng nhất là, thủ đoạn của họ đều bày ra trên mặt bàn, không khó đối phó.

Điều khiến họ lo lắng là, có Huyền môn Tam giáo đảm nhiệm kiếp nạn, Vô Cực sẽ không xuất hiện.

Vô Cực không xuất hiện, làm sao tìm đối phương đàm phán?

"Về đi, trận Tây Du lượng kiếp này cuối cùng sẽ diễn biến thành một trận thiên địa đại kiếp thật sự.

Về sớm mà chuẩn bị đi!" Đúng lúc này, giọng nói của Vô Cực truyền vào trong đầu Như Lai và Quan Âm, khiến hai người biến sắc, không dám nán lại một khắc nào, lập tức rời đi.

"Ầm ầm!" Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn tinh vực, một pháp tướng khổng lồ trỗi dậy, thánh uy mênh mông, khí tức kinh khủng chấn động chư thiên, khiến ức vạn sinh linh run rẩy.

Không chỉ vậy, còn có từng luồng uy áp của Sử Tiền Đạo Quân lan tỏa.

"Ầm!" Ngay sau đó, lại một luồng thánh uy khác dâng trào, cũng lan tỏa uy áp của Đạo Quân.

"Chuyện gì vậy?" "Có người thành Thánh?" "Không, không chỉ thành Thánh, luồng khí tức kia cổ lão tang thương, là Sử Tiền Đạo Quân đang đột phá, không chỉ một vị!" Trong khoảnh khắc này, khắp nơi trong Hồng Hoang, chỉ cần là sinh linh đều có thể cảm nhận được luồng uy áp chấn động thiên địa kia.

Vô số đại năng, đại thần thông giả đều kinh hãi thất sắc.

"Ầm!" Chưa kết thúc, ngay sau đó, thiên địa dị tượng hiển hóa, có tường hòa, có sát lục, có vui mừng, có bi thương, còn có từng thiên văn minh sử thi cổ lão hiển hiện trên bầu trời Hồng Hoang.

Đó là hình ảnh của từng thời đại từ thời tiền sử, chấn động thế nhân.

Hồng Quân từ trong trường hà Thiên Đạo bước ra, thần sắc vô cùng ngưng trọng, ánh mắt của ngài xuyên thấu trường hà thời không vô tận, nhìn về khắp nơi trong Hỗn Độn tinh vực.

Tại những nơi đó trong Hỗn Độn tinh vực, từng vị Sử Tiền Đạo Quân đã nâng tu vi lên cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng họ không lạc ấn Thiên Đạo, cũng không đi chứng Đại Đạo Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù mới đột phá, nhưng mỗi một vị Đạo Quân đều cường đại vô cùng, khí tức sánh ngang Hỗn Nguyên hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong, khiến cả Hồng Quân cũng cảm thấy kinh hãi.

"Đây chính là Đạo Quân sao?

Dưới tình huống không bị Đại Đạo áp chế, cảnh giới Hỗn Nguyên lại có thể phát huy ra thực lực đáng sợ như vậy!" Hồng Quân thần sắc vô cùng khó coi, ngài cảm thấy sự tình có chút vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình.

Tây Du lượng kiếp chưa hoàn thành, những Đạo Quân này lại thoát khỏi ràng buộc, khiến ngài nhất thời không biết phải làm sao.

Phải biết rằng cảnh giới Hỗn Nguyên vô cùng đặc thù, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể ràng buộc Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhiều nhất chỉ có thể bài xích, trấn áp.

"Ầm!" Đúng lúc này, một luồng khí tức còn mạnh hơn, đáng sợ

hơn, nguyên thủy hơn, tựa như vạn đạo đang thức tỉnh trong Hồng Hoang, uy áp của Đại Đạo lan tỏa.

Ngay sau đó, cấm chế Đại Đạo bao trùm Hồng Hoang lại bắt đầu từ từ tiêu tan.

Tốc độ tiêu tan này vô cùng chậm chạp, nhưng có thể tưởng tượng, trong tương lai không xa, phong ấn Đại Đạo bao trùm Hồng Hoang sẽ biến mất, thời đại vô Thánh sắp kết thúc. *** "Nền tảng cuối cùng cũng tích lũy đủ rồi, Ngoại Hỗn Độn, bản quân đến đây!" "Ha ha, thời cơ đã đến, con đường chứng đạo đã mở, các vị, chờ bản quân giáng lâm đi!" "Hồng Hoang này không có ý nghĩa, trước khi nó tiếp tục mở rộng, không đáng để dừng lại nữa.

Ta muốn đến Ngoại Hỗn Độn, tiếp tục khám phá cổ tích, nâng cao tu vi!" Trong Hỗn Độn tinh vực, từng tiếng cười sảng khoái truyền ra, giọng nói của họ hóa thành đạo âm, truyền khắp Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ sắc mặt trắng bệch.

Giọng nói của Sử Tiền Đạo Quân cảnh giới Hỗn Nguyên, ngay cả đại thần thông giả nghe thấy cũng phải run rẩy.

"Sử Tiền Đạo Quân!" Đông Hải Long Cung, Long Vương ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu hư không, nhìn về phía Hỗn Độn tinh vực, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Chương 387

Nhưng ngay sau đó, trong mắt ông ta lóe lên sự tự tin kiên định: "Thời Long Hán, Long Vương ta cũng tham vọng bừng bừng, không cam chịu thua kém người, muốn làm chủ cả Hồng Hoang.

Thời đại này dù đã trở nên thần bí hơn, nhưng Long Vương ta đã phục sinh, cũng không cam chịu lạc hậu." "Ngao!" Tiếng nói vừa dứt, đầu lâu khổng lồ của Long Vương từ Đông Hải từ từ bay lên, hướng về phía Hỗn Độn tinh vực phát ra một tiếng gầm thét, dường như đang tuyên thệ Long Vương không thua kém ai.

"Ồ, một con rồng nhỏ?" Một đám Đạo Quân chuyển thế kinh ngạc, không ngờ trong Hồng Hoang lại có sinh linh bản địa dám khiêu khích, lại còn là một long tộc cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

"Không cần để ý, trong nội Hỗn Độn tồn tại sự bài xích của Đại Đạo, tuy sự bài xích đang dần biến mất, nhưng cũng rất khó chịu, phải nhanh chóng đến Ngoại Hỗn Độn!" "Không sai, Ngoại Hỗn Độn cơ duyên lớn hơn, những tên kia đã đi trước chúng ta một bước, phải nhanh chóng đuổi kịp, nếu không trên con đường chứng đạo vị lai khó mà tranh phong với chúng!" Ngay sau đó, Thần Nông cùng một đám Đạo Quân chuyển thế bay về phía Ngoại Hỗn Độn.

Bên trong hoàng cung Đại Đường của Nhân tộc hoàng triều, Vô Cực đang đánh cờ cùng Lý Thế Dân đột nhiên biến mất, khiến Lý Thế Dân ngẩn ra, có chút không hiểu chuyện gì.

Giây tiếp theo, Vô Cực đã ở trong hư không, nhìn cấm chế ở biên duyên Hồng Hoang đang dần dần tan rã, nhắm mắt lại, cảm ngộ Ngoại Hỗn Độn, rất nhanh, mắt hắn sáng lên.

"Có thể liên lạc được với bản thể rồi!" Trong khoảnh khắc này,

hắn lại cảm nhận được sự tồn tại của Đạo Kiếp, khiến trong lòng vui mừng.

"Nếu bản thể quay về, ta liền có thể yên tâm đi sáng tạo con đường thuộc về ta, không cần phải mỗi thời mỗi khắc giám sát Hồng Hoang nữa!" "Ha ha!" Nhưng đúng lúc này, khi đám người chuyển thế triệt để rời đi, liền có từng tiếng cười lớn truyền đến: "Ta lại có thể tiến vào Hồng Hoang?" "Ha ha, từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay, bọn ta căn bản không thể tiến vào Hồng Hoang, bây giờ lại có thể tiến vào?" Khí tức cổ lão mà tang thương lan tỏa, mơ hồ có thể thấy từng bóng người khổng lồ cao ức vạn trượng đứng ở biên giới giữa Hỗn Độn tinh vực và Ngoại Hỗn Độn.

Trên người mỗi người đều lan tỏa khí tức hỗn độn đáng sợ.

"Hỗn Độn Ma Thần?" Một đám Đạo Quân chuyển thế đồng tử co rụt lại.

Họ không sợ Hỗn Độn Ma Thần, nhưng những Hỗn Độn Ma Thần này rõ ràng vẫn đang ở trạng thái đỉnh phong, tu vi Hỗn Độn Cảnh.

Chênh lệch cả một đại cảnh giới, dù là Sử Tiền Đạo Quân cũng không dám xem thường những Hỗn Độn Ma Thần này.

"Hỗn Độn Ma Thần?" Hồng Quân cũng biến sắc.

Một khi Hỗn Độn Ma Thần cảnh giới Hỗn Độn Cảnh bước vào Hồng Hoang, ngay cả ngài cũng không khống chế được.

Nhưng may là cấm chế Đại Đạo vẫn chưa hoàn toàn biến mất, còn có một chút thời gian xoay sở.

"Không được, một khi cấm chế Đại Đạo biến mất, giữa thiên địa sẽ có biến cố lớn không lường trước được, bần đạo không thể ngồi chờ chết!" Hồng Quân cấp thiết nói, đồng thời, bắt đầu liên lạc với mấy hóa thân đã được phái đi.

Mấy hóa thân được phái đi tìm kiếm cơ duyên, xem có thể tìm được phương pháp khắc chế Thiên Đạo, thậm chí là phương pháp nhanh chóng thôn phệ hoàn toàn Thiên Đạo hay không.

Chỉ là từ trước đến nay vẫn chưa có kết quả.

Nhưng lần này liên lạc, lại khiến ngài mừng rỡ, không ngờ lại thật sự tìm được.

"Mau mau trở về!" Vui mừng khôn xiết, Hồng Quân từ trong trường hà Thiên Đạo bước ra, mang tất cả mấy hóa thân về Tử Tiêu Cung.

"Hỗn Độn Ma Thần?

Tạm thời không vào được, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ vào, những Sử Tiền Đạo Quân mục nát kia cũng sẽ quay về!" "Bản tôn và một đám đệ tử cũng sẽ trở về, đến lúc đó không những không phải thời đại vô Thánh, mà thời đại Thánh nhân sẽ kết thúc, thời đại của các đại năng Hỗn Độn Cảnh sẽ giáng lâm.

Một đại thế như vậy, cũng không biết cách Vô lượng lượng kiếp còn bao xa!" Vô Cực lẩm bẩm, rồi thân ảnh hắn biến mất.

Biến cố thiên địa như vậy, chỉ có Chuẩn Thánh trở lên mới có thể nhận ra, đối với tu sĩ bình thường mà nói hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Tây Du vẫn tiếp tục, chỉ là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, cho đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt đầu bất an.

"Chết tiệt, phong ấn Đại Đạo lại sắp biến mất nhanh như vậy, mưu đồ của bản quân chưa hoàn thành, một khi những tên kia quay về, tuyệt đối sẽ gây phiền phức cho ta, chắc chắn không cho bản quân tiếp tục thu thập tín ngưỡng!" Lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thần sắc dữ tợn, tựa như một ác quỷ, khiến Tiếp Dẫn Cổ Phật và

Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh ngạc không thôi.

Vị đệ tử Đạo Quân này từ trước đến nay đều vô cùng điềm nhiên, dù xảy ra chuyện lớn đến đâu, chịu thiệt thòi lớn đến đâu, cũng có thể giữ vững tâm cảnh.

Bộ dạng như bây giờ là lần đầu tiên xuất hiện.

"Ngươi định làm gì?" Tiếp Dẫn Cổ Phật hỏi.

"Không thể nghe lời Hồng Quân nữa, Hồng Quân có thể thất bại, ta không thể thất bại, ít nhất bản quân không thể thất bại, nếu không cuộc tranh đoạt thành đạo của thế hệ này bản quân căn bản không thể tham gia!" Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lạnh lùng nói: "Vậy thì không cần để ý đến Tây Du nữa, làm cho có lệ là được rồi, nếu có thể hoàn thành Tây Du, thì không còn gì tốt hơn, nếu không thể hoàn thành, cũng có con đường khác để đi!" Nói rồi, hắn ta lập tức truyền âm cho từng đệ tử Phật môn, bảo những đệ tử Phật môn đó rời khỏi Linh Sơn, và trà trộn vào các nơi.

"Làm như vậy có ổn không, khó đảm bảo có người lấy cớ này làm khó dễ!" Tiếp Dẫn Cổ Phật biến sắc, đoán ra được ý đồ của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật. *** Cùng lúc đó, tại Ngoại Hỗn Độn, theo sự biến đổi lớn của Hồng Hoang, phong ấn Đại Đạo bắt đầu tiêu tan, tất cả sinh linh đều có cảm ứng trong lòng.

Những con Hỗn Độn hung thú bắt đầu điên cuồng lao về phía Hồng Hoang, như thể Hồng Hoang có sức hấp dẫn đặc biệt.

Chúng lao đến biên giới Hỗn Độn tinh vực, bắt đầu điên cuồng công kích phong ấn, nhưng chỉ có một số Hỗn Độn hung thú tu vi thấp mới vào được, những con vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên căn bản không thể tiến vào.

Phong ấn Đại Đạo vẫn còn đó, tuy đang tiêu tan, nhưng quá trình

tiêu tan rất chậm, vẫn còn áp chế, đặc biệt là từ ngoài vào trong.

"Hồng Hoang giải phong!" "Tốt quá rồi, ta có thể trở về rồi!" "Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng có thể trở về, không biết đệ tử của bần đạo thế nào rồi?" Cùng lúc đó, chư Thánh Hồng Hoang cũng cảm ứng được khí tức Hồng Hoang, ai nấy đều tinh thần chấn động, không nói lời nào, lao về phía Hồng Hoang, thậm chí, ngay cả cổ tích trước mặt cũng không thèm khám phá nữa.

Một số Thánh nhân Hồng Hoang đang săn giết Hỗn Độn hung thú, nâng cao tu vi cũng đều từ bỏ việc săn giết, trực tiếp lao về phía Hồng Hoang.

"Ha ha, ta về rồi!" "Hồng Hoang, khí tức đã lâu không gặp, bần đạo cuối cùng đã trở về!" Chẳng mấy chốc, chư Thánh đã bước vào Hỗn Độn tinh vực, cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc, dù đã là tâm cảnh của Thánh nhân, cũng không kìm được kích động.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Cùng lúc đó, từng luồng thánh uy bàng bạc cổ xưa cuồn cuộn tuôn ra, thánh uy mênh mông.

"Là... khí tức của chư Thánh!" "Về rồi, về rồi!" "Khí tức của sư tôn, sư tôn lão nhân gia đã trở về!" "Ha ha, sư tôn cuối cùng cũng về, chúng ta không cần phải nhìn sắc mặt người khác nữa rồi!" Cảm nhận được khí tức của chư Thánh, đệ tử các giáo ai nấy đều phấn khích.

"Khí tức của Phục Hy Nhân Hoàng, còn có khí tức của Nữ Oa nương nương, ha ha, cuối cùng cũng về rồi!" Trong Nhân tộc, rất nhiều tu sĩ Nhân tộc cũng kích động.

Trong khoảnh khắc này, Tam giáo, Phật môn, Nhân tộc thánh địa,

Đại Tự Tại Thiên, đều đồng loạt bùng nổ ánh sáng rực rỡ, từng con đường lớn bằng vàng hiển hiện, thẳng đến Hỗn Độn tinh vực.

Đó là đang nghênh đón Thánh nhân.

"Đồ nhi của bần đạo!" "Hậu bối Nhân tộc của ta!" "Đệ tử của ngô, ha ha!" Bất luận là Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, hay Ngũ Âm nương nương đều cười lớn sảng khoái.

Chương 388

Cảm nhận được đệ tử môn nhân từng người một bước lên con đường vàng, trở về các giáo phái chủng tộc của mình.

"Tây Phương giáo của ta không còn nữa, lại bị đổi thành Phật môn?" Chỉ có Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhíu mày, trong thần thức bao trùm, Tây Phương giáo lại đổi thành Phật môn, khí vận tăng vọt.

Thiện thi của ngài và sư đệ Chuẩn Đề đều ở đó, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng ở đó.

Bên cạnh, Bồ Đề Lão Tổ mỉm cười, liên lạc với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề đã sớm chờ đợi, Bồ Đề là thiện thi của hắn, nay vừa về, lập tức bản nguyên hợp nhất, khiến khí tức của hắn tăng vọt.

"Ầm!" Thánh uy mênh mông, chẳng mấy chốc, Chuẩn Đề lại lần nữa khôi phục cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng lần này không có Hồng Mông Tử Khí, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng là phá rồi lại lập, trong họa có phúc.

"Đạo quả cuối cùng cũng trở về!" Chuẩn Đề hét dài, kìm nén đã lâu, cuối cùng lại lần nữa trở về cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng khi nhìn thấy chư Thánh trở về từ Hỗn Độn, vẻ phấn khích trên mặt hắn lập tức biến mất.

Bởi vì lúc này tu vi của chư Thánh Hồng Hoang đã sớm không còn như xưa, kém nhất cũng đã là Hỗn Nguyên hậu kỳ, thậm chí có mấy người đã vô hạn tiếp cận Hỗn Độn Cảnh.

Điều này khiến thần sắc Chuẩn Đề trở nên cay đắng, thần tình của Tiếp Dẫn từ trước đến nay lại hiện lên trên mặt hắn.

Chư Thánh trở về không hề phô trương, đều rất kín tiếng, ai về

chủng tộc, giáo phái của người nấy.

Phục Hy và Nữ Oa trở về Nhân tộc, Hi Hòa và Thường Hi thì trở về Thái Âm Tinh.

Vọng Thư không về, Đạo Kiếp cũng không về, chỉ có thể ở lại Thái Âm Tinh.

Tây Vương Mẫu trở về Côn Luân Sơn, Ngũ Âm nương nương trở về Đại Tự Tại Thiên.

Tam Thanh cũng đều trở về giáo phái của mình, nhưng khi Tam Thanh biết được những gì Tây Phương giáo, không, bây giờ là Phật môn đã làm, ai nấy đều nổi giận lôi đình.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử của ông ta lại phản bội, điều này Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không thể chịu đựng được.

"Ầm!" Do đó, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn biết chuyện này, ngay lập tức bùng nổ thánh uy kinh khủng, và sát phạt lên Linh Sơn.

Nhưng lại bị Tiếp Dẫn chặn lại, cuối cùng Nguyên Thủy lui về.

Nhưng dù vậy, cũng dọa Quan Âm, Văn Thù, và Nhiên Đăng sợ chết khiếp.

"Ầm!" Ngày thứ hai, một thanh trường kiếm màu máu vắt ngang trời, nhuộm đỏ cả Tây phương, sát khí ngút trời, sát ý bao trùm Hồng Hoang.

"Là ai?" "Tru Tiên Kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ ra tay rồi!" "Hít, sát ý thật đáng sợ, hôm qua là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay là Thông Thiên Giáo Chủ, Phật môn cũng đủ khổ rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, khiến vô số đại năng chấn động.

"Thông Thiên!" "Có xong chưa!" Trên Linh Sơn, Tiếp Dẫn và

Chuẩn Đề thần tình cay đắng, nhưng không thể không đứng ra chống đỡ.

Nhưng rõ ràng, tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không thể so sánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tru Tiên Kiếm càng đã sớm trải qua vô số lần lột xác.

Do đó, một kiếm chém xuống, Tiếp Dẫn trực tiếp bay ngược ra ngoài thổ huyết, Chuẩn Đề càng thảm hơn, bị một kiếm chém nát, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cứu hắn lại, thế nhân không hề nghi ngờ, Chuẩn Đề sẽ vẫn lạc dưới một kiếm này.

Nhưng dù vậy, một kiếm của Thông Thiên cũng chém bay mất một nửa Linh Sơn.

"Trừng phạt nhỏ cảnh cáo, nếu có lần sau, diệt Linh Sơn!" Ngay sau đó, từ Kim Ngao Đảo truyền ra giọng nói lạnh như băng của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Khinh người quá đáng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phẫn nộ, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, nhưng lại đưa mắt nhìn về phía Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, vẻ oán giận trong mắt không hề che giấu.

Rõ ràng, kế hoạch của Phật môn, mưu đồ Tây Du đều do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật bày ra, bây giờ chuyện gì cũng chưa thành, lại gây thù chuốc oán khắp Hồng Hoang, sao có thể không phẫn nộ?

Tất nhiên, Tiếp Dẫn càng phẫn nộ với Hồng Quân hơn, bởi vì ngay khi Tiếp Dẫn trở về, đã biết được, chuyện này không chỉ có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật mưu đồ, mà còn có Hồng Quân nhúng tay vào sau lưng. *** "Thả hết đệ tử của bần đạo ra, nếu không chuyện này chưa xong đâu!" Giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên Giáo Chủ truyền ra, vang vọng ở Tây phương, khiến nhiều đệ tử Phật môn sắc mặt trắng bệch.

Nhiều đệ tử Tiệt giáo bị Phật môn cưỡng ép độ hóa đều kích động, nếu không phải cấm chế của Phật môn trên người áp chế, họ đã hận không thể lao ra ngoài.

Tuy nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ từ đầu đến cuối không hề nhắc đến Đa Bảo, dường như đã quên mất vị đại đệ tử Tiệt giáo này.

Hiện tại Đa Bảo đang ở Nhân tộc, cùng Quan Âm ở trong tửu điếm chờ cơ hội vào hoàng cung Đại Đường gặp Vô Cực.

Bây giờ Hồng Hoang xảy ra biến cố lớn như vậy, Đa Bảo đâu có tâm tư đi tìm Vô Cực đàm phán, thậm chí ngay cả Phật môn cũng không dám về, chỉ có thể co ro trong hoàng thành.

Quan Âm cũng run rẩy lo sợ, trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh lên Linh Sơn sao nàng có thể không biết?

Có thể tưởng tượng, một khi bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt được, hậu quả đó quả thực khiến người ta sởn gai ốc.

"Không được, tuyệt đối không thể để sư tôn bắt về, ta phải về Phật môn, bây giờ chỉ có Phật môn mới có thể che chở cho ta!" Quan Âm nói rồi, định bỏ lại Đa Bảo Như Lai, rời khỏi Nhân tộc.

Nhưng vừa rời khỏi Nhân tộc, liền bị một luồng ý chí kinh khủng khóa chặt.

"Nghiệt súc, không mau theo vi sư về chịu phạt!" Một tiếng quát giận dữ, ngay sau đó, một bàn tay lớn vắt ngang trời, che trời lấp đất, thánh uy mênh mông.

"Sư tôn tha mạng!" Quan Âm kinh hãi thất sắc, sợ đến mặt mày tái nhợt, căn bản không dám phản kháng, trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Hừ, Nguyên Thủy sư huynh, có hơi quá rồi!" Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ Linh Sơn Tây phương truyền đến, Tiếp

Dẫn một bước bước ra, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Quan Âm, và chặn lại bàn tay lớn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ngươi muốn che chở cho kẻ phản đồ này?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng từ hư không bước ra, lạnh lùng liếc nhìn Quan Âm, rồi nhìn về phía Tiếp Dẫn.

"Nguyên Thủy sư huynh, chuyện đã qua rồi, bây giờ nàng không phải môn hạ Từ Hàng của ngài, mà là Tứ Đại Bồ Tát của Phật môn ta, xin Nguyên Thủy sư huynh thủ hạ lưu tình!" Lời của Tiếp Dẫn khá khách sáo, nhưng thần sắc của ngài lại vô cùng kiên định, rõ ràng, nhất định phải bảo vệ Quan Âm.

"A, thủ hạ lưu tình?

Khi Phật môn ra tay với Xiển giáo của ta, có thủ hạ lưu tình không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy cười lạnh, nói: "Nhân lúc bần đạo không có ở đây, làm ra những chuyện vô sỉ như vậy, còn có mặt mũi bảo bần đạo thủ hạ lưu tình?" "Một nhân quả!" Chuẩn Đề thở dài một tiếng, thần sắc cay đắng.

"Thành giao!" Nguyên Thủy rời đi.

Có Tiếp Dẫn cản trở, khó mà bắt được mấy tên phản đồ, nếu để Tiếp Dẫn nợ một nhân quả, cũng không phải là không thể chấp nhận.

Chương 389

Cảnh này, chư Thánh Hồng Hoang đều nhìn thấy, ai nấy đều lắc đầu không nói gì.

Lão Tử thần tình điềm nhiên, không tỏ thái độ, Thông Thiên lại bĩu môi, vô cùng khinh thường.

Theo Thông Thiên thấy, nếu là ông ta, tuyệt đối sẽ không vì một nhân quả mà thôi.

Còn chư Thánh thuộc phe Đông Hải thì không tỏ thái độ.

Tiếp theo, Phật môn yên ổn được vài ngày, cũng không có ai đi gây phiền phức.

Vốn Nữ Oa sau khi biết những việc Phật môn đã làm, định đến Phật môn đòi lại công đạo cho Nhân tộc, nhưng lại bị Phục Hy ngăn cản.

Phục Hy nhìn xa hơn Nữ Oa, mơ hồ đoán ra được thân phận Vô Cực Thánh sư của Nhân tộc.

Nếu hóa thân của sư tôn nhà mình ở Nhân tộc mà không ngăn cản, tất nhiên có tính toán, đương nhiên không thể phá hoại bố cục của sư tôn.

Đồng thời, sau khi chư Thánh trở về, cũng không quan tâm đến Tây Du của Phật môn, đối với họ Tây Du căn bản chỉ là trò trẻ con.

Trước đây, có lẽ sẽ để Phật môn thành công, nhưng bây giờ đã trở về, các giáo đều có Thánh nhân tọa trấn, khí vận căn bản sẽ không thất thoát, Phật môn không đoạt được.

Nhân tộc càng như vậy, có Nhân Đạo chi chủ Phục Hy trấn áp, có Nữ Oa, Phật môn muốn thành công quả thực khó hơn lên trời.

Ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng hiểu rõ điều này, do đó, Tây Du này chỉ là đi cho có lệ, có thể hoàn thành là được, cũng không kỳ vọng quá nhiều.

Đặc biệt là khi liên lạc với Hồng Quân, Hồng Quân lại căn bản không hồi âm, khiến hai Thánh cho rằng có lẽ thấy chư Thánh trở về, Hồng Quân cũng đã từ bỏ kế hoạch của mình.

Tuy nhiên, chuyện này không dễ dàng kết thúc như vậy.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật trở nên vô cùng điên cuồng, lại trực tiếp phái một đám đệ tử Phật môn đi khắp nơi, bắt đầu thu thập tín ngưỡng.

Còn việc phạm phải sự phẫn nộ của mọi người, đệ tử Phật môn bị tu sĩ Hồng Hoang diệt sát, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật chẳng thèm quan tâm.

Không chỉ vậy, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật còn trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang, đi đến Ngoại Hỗn Độn, không lâu sau, lại trở về.

Nhưng lần này trở về, lại mang theo không ít người thần bí, những người thần bí này ai nấy khí tức ẩn giấu, căn bản không thể xác định thân phận.

Điều này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảnh giác.

Tuy nhiên, sau chuyến đi Hỗn Độn này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, uy áp Đạo Quân ngày càng nặng, ngay cả Tiếp Dẫn cũng không thể áp chế.

Sau khi Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật trở về lần này, lại thay đổi thủ đoạn điên cuồng trước đó, trở nên càng điên cuồng hơn.

Không còn truyền bá tín ngưỡng nữa, mà phái đệ tử Phật môn cưỡng ép độ hóa tu sĩ và phàm nhân.

Trong một thời gian, số lượng tu sĩ bị độ hóa giống như quả cầu tuyết lăn, ngày càng lớn mạnh.

Nhưng điều này lại khiến vô số tu sĩ, thậm chí cả đại năng Hồng Hoang chấn nộ, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật còn tà ác hơn cả ma.

Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa thuộc phe Đông Hải cũng chấn nộ, giáng lâm Tây phương.

Đồng thời, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân... cũng tập kết cùng mấy chục vị đại năng Hồng Hoang xuất hiện ở Tây phương.

Nhân Hoàng Đế Tân hiện thân, Nhân tộc thánh địa bùng nổ khí tức kinh khủng, dưới sự dẫn dắt của Đế Tân, từng vị tiên thiên Nhân tộc xuất thế, cũng tiến đến Tây phương.

Ngay sau đó, trên Kim Ngao Đảo, bùng nổ một luồng thánh uy chí cường, Thông Thiên Giáo Chủ bước trên không trung mà đi.

Lão Tử và Nguyên Thủy cũng định ra tay, nhưng lại nhận được một đạo truyền âm, bèn im lặng một lúc, không giáng lâm Phật môn như Thông Thiên. *** Lão Tử và Nguyên Thủy cũng định ra tay, nhưng lại nhận được một đạo truyền âm, bèn im lặng một lúc, không giáng lâm Phật môn như Thông Thiên.

Bọn họ nhận được truyền âm của Hồng Quân, nên chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Khác với Thông Thiên Giáo Chủ, dù đã ở trong Hỗn Độn một thời gian dài, giải quyết được nguy cơ từ Hồng Mông Tử Khí, và thực lực đại tăng, nhưng họ vẫn kiêng dè Hồng Quân.

Thông Thiên Giáo Chủ kiếm tâm thông minh, dù đối mặt với kẻ địch mạnh đến đâu, cũng dám liều mạng, trừ khi giết được ông ta, nếu không không thể uy hiếp.

Đó cũng là nguyên nhân Hồng Quân ngăn cản Lão Tử và Nguyên

Thủy, nhưng lại không ngăn cản Thông Thiên.

Nhưng dù vậy, cũng khiến cả Phật môn rơi vào nguy cấp.

Phục Hy, Nữ Oa, Thông Thiên, cộng thêm Đế Tân, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, còn có hai mươi mấy vị đại năng Chuẩn Thánh.

Sức mạnh này trong Hồng Hoang hiện nay, không có thế lực nào có thể chống đỡ được.

"Bảo Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cút ra đây!" Nữ Oa tính tình luôn nóng nảy, giọng nói lạnh lùng truyền vào thánh địa Linh Sơn, khiến vô số Phật tử hộc máu.

Cuối cùng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thần tình cay đắng bước ra.

"Chư vị đạo hữu, chuyện này không liên quan đến Phật môn ta, tất cả đều do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật gây ra!" Tiếp Dẫn với vẻ mặt đau khổ nói.

"Đệ tử của ngươi!" Nữ Oa thần tình khinh thường, Phục Hy và Thông Thiên thì không nói một lời, nhưng khí thế trên người lại đang ngưng tụ, dường như có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng với vẻ mặt lạnh lùng hoặc phẫn nộ nhìn chằm chằm vào đám người Phật môn.

"Thật sự không liên quan đến chúng ta, Vương Phật sau khi gây ra chuyện này, chưa từng về Linh Sơn, chúng ta cũng không biết hắn ở đâu!" Lúc này Tiếp Dẫn không thể không nhún nhường, và trực tiếp bán đứng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Không phải cố ý bán đứng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, thực ra trong lòng họ cũng phẫn nộ với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, tên đó đã bán họ trước.

Làm xằng làm bậy, gây ra nhiều đại địch như vậy, lại chạy mất,

ném nồi cho họ.

Điều này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phẫn nộ, tuyệt đối không gánh cái nồi này, nếu không sau này ở Hồng Hoang, chắc chắn sẽ bị chư Thánh trấn áp không ngóc đầu lên được.

Chương 390

Lúc này phải nhún nhường, càng nhún nhường càng tốt.

"Đúng là như vậy, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thật sự không có ở đây!" "Bần đạo cũng không tìm thấy!" Thông Thiên và Phục Hy liếc nhìn nhau, đều lắc đầu.

"Hừ, hắn may mắn!" Nữ Oa nghe vậy hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rời đi.

Phục Hy và Thông Thiên theo sát phía sau, Tiếp Dẫn đã thấp giọng như vậy, tiếp tục cũng không có tác dụng.

Chư Thánh đều đã rời đi, Trấn Nguyên Tử và những người khác tự nhiên cũng không ở lại, nhưng họ đã quyết định, sau khi trở về sẽ thanh lý những đệ tử Phật môn bị Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật độ hóa còn lại.

Thực ra không chỉ họ, sau khi họ rời đi, Tiếp Dẫn liền hạ lệnh, toàn bộ Phật tử Linh Sơn đều xuất động, thanh lý tà Phật.

Không sai, Tiếp Dẫn cũng là người có đại nghị lực, trực tiếp hạ lệnh quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, và dùng chiêu này để thay đổi cách nhìn của Hồng Hoang đối với Phật môn.

Tất nhiên, làm như vậy, khí vận của Phật môn chắc chắn sẽ thất thoát, dù sao Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng là một trong những giáo chủ của Phật giáo.

Thêm nữa, Tiếp Dẫn để thiện thi Tiếp Dẫn Cổ Phật, cùng với thiện thi của Chuẩn Đề là Bồ Đề Đạo Nhân hóa thành hai người hướng Phật bình thường, đi theo bên cạnh Huyền Trang, trực tiếp gia

nhập vào đoàn người Tây Du.

Làm như vậy tự nhiên có mục đích, ban đầu chiến lược Tây Du thay đổi, không còn cướp đoạt khí vận Nhân tộc nữa, mà biến thành trừ ma vệ đạo, tuyên dương đại thiện của Phật môn.

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ.

Tất cả những điều này, khiến thế nhân thổn thức không thôi.

Nhưng cũng chính vì điểm này, không còn ai đi gây khó dễ cho đoàn Tây Du, cũng khiến hành trình của họ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn tinh vực, một bóng người xuất hiện từ hư không.

Đó là một đạo nhân trẻ tuổi tóc bạc áo đen, ánh mắt sâu thẳm, thần tình lạnh lùng, tựa như một vị Tịch Diệt Chi Thần bước ra từ trong hủy diệt.

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ nhận ra, vị đạo nhân áo đen này chẳng phải là Đạo Kiếp sao?

Vị Vô Thượng Đạo Tôn trong lòng vô số tu sĩ.

"Hồng Hoang, phong ấn Đại Đạo đang từ từ tiêu tan, đã có thể dung nạp chiến lực của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tốc độ tiêu tan này và tốc độ mở rộng của Hồng Hoang lại hình thành sự cân bằng?

Rốt cuộc dụng ý của Bàn Cổ là gì, dụng ý của Đại Đạo là gì?

Bàn Cổ thật sự có thể tính xa đến vậy sao?" Đạo nhân tóc bạc áo đen lẩm bẩm, trong mắt hắn dường như có trường hà thời gian hiển hiện, những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang những năm qua đều hiện ra trước mắt.

"Tây Du không thể kết thúc đơn giản như vậy, đây là lượng kiếp, lượng kiếp mà không phải sơn hà vỡ nát, xương chất như núi thì sao

gọi là lượng kiếp?" "Bây giờ chư Thánh Hồng Hoang trở về, trong tối có Sử Tiền Đạo Quân, còn có Hỗn Độn Ma Thần hổ thị đam đam, đây chính là một đại thế giáng lâm." "Nếu đã như vậy, bản tôn hãy bắt đầu lượng kiếp thật sự đi, đẩy kiếp nạn này lên đến đỉnh phong.

Một khi thành công, tu vi của bản tôn sẽ thẳng tiến đến Bán bộ Đại Đạo!" Giọng nói lạnh lùng vô tình vang vọng trong Hỗn Độn tinh vực, nhưng không có ai nghe thấy.

Ngay sau đó, bóng người áo đen liền biến mất trong tinh vực mênh mông.

"Hống!

Hống!" Không lâu sau, từng tiếng gầm thét như từ địa ngục truyền đến từ Ngoại Hỗn Độn, từng con Hỗn Độn hung thú khổng lồ từ Ngoại Hỗn Độn bước vào Hỗn Độn tinh vực.

Vốn chỉ có những Hỗn Độn hung thú dưới Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới có thể bước vào Hỗn Độn tinh vực.

Tuy nhiên lúc này, lại có cả Hỗn Độn hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên xuất hiện, phong ấn Đại Đạo lại không hề bài xích những Hỗn Độn hung thú này.

Những Hỗn Độn hung thú này căn bản không dừng lại ở Hỗn Độn tinh vực, mà trực tiếp sát phạt về phía Hồng Hoang.

Biến cố như vậy, tự nhiên chấn động cả Hồng Hoang, nhìn những Hỗn Độn hung thú dày đặc giáng lâm từ Thái Cổ tinh không, vô số tu sĩ sắc mặt trắng bệch.

"Hỗn Độn hung thú sao có thể sát phạt vào Hồng Hoang?

Còn có cả cấp bậc Hỗn Nguyên?" "Không thể nào, có phong ấn Đại Đạo ở đó, những Hỗn Độn hung thú này sao có thể vào được?

Thêm nữa, Thiên Đạo sao lại không diệt sát những Hỗn Độn hung thú này?" Chư Thánh nhân Hồng Hoang chấn kinh và khó hiểu.

Phải biết rằng, trong dự tính của họ, hung thú có thể từ Ngoại Hỗn Độn tiến vào Hỗn Độn tinh vực nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, và không thể tiến vào Hồng Hoang.

Tuy nhiên, bây giờ không chỉ hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên cũng tiến vào, thậm chí còn bước qua Hỗn Độn tinh vực, tiến vào Hồng Hoang. *** Hỗn Độn hung thú không có bao nhiêu linh trí, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Tiên thiên hung thú thời kỳ đầu khai thiên, gần như ngay khi bước vào Hồng Hoang, chúng liền bắt đầu hủy diệt và sát lục.

Điều này khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang kinh hãi thất sắc, không cần tổ chức, các tộc liền bắt đầu lần lượt tụ tập, chống lại những Hỗn Độn hung thú này.

Tuy nhiên, thế nhân đã xem thường Hỗn Độn hung thú, những Hỗn Độn hung thú có thể từ Hỗn Độn bước vào Hồng Hoang, tu vi kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên, trong đó chỉ riêng số lượng Chuẩn Thánh đã lên đến hàng vạn, một con số vô cùng đáng sợ.

Trong lịch sử Hồng Hoang cũng chưa từng xuất hiện nhiều đại năng Chuẩn Thánh như vậy.

Tất nhiên, những Hỗn Độn hung thú này dù có sức mạnh sánh ngang Chuẩn Thánh, nhưng lại không có phương pháp tu luyện, chỉ có nhục thân và sát khí đơn thuần, cộng thêm không có linh trí, tự nhiên không thể là đối thủ của các đại năng Chuẩn Thánh thực sự.

Nhưng số lượng nhiều, vẫn khiến người ta kinh hãi, tuyệt vọng.

Thiên đình là nơi đầu tiên bị hung thú tấn công, dù sao muốn bước vào Địa Tiên giới, phải vượt qua Thiên giới.

Đối mặt với Hỗn Độn hung thú cuồn cuộn, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn chỉ có thể dẫn dắt chư thần chống cự, ngay cả Tử Vi Đại Đế ít khi xuất hiện cũng từ Tử Vi tinh bước ra, dẫn dắt tinh quân tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kháng cự.

Không lâu sau, Câu Trần Đại Đế hiện thân, dẫn dắt thủ hạ tham chiến.

Nhưng chỉ sức mạnh của Thiên giới căn bản không thể chống lại Hỗn Độn hung thú.

Thiên đình tự nhiên cần cầu viện, đối với lời cầu viện của Thiên đình, Nhân tộc hoàng triều, Huyền môn Tam giáo, thậm chí cả Phật môn cũng đều phái người đến chi viện.

Lần này chống lại Hỗn Độn hung thú, có thể nói các giáo đều đã gạt bỏ ân oán xưa, bắt đầu đồng lòng nhất trí.

Thậm chí, ngay cả những đại thần thông giả đỉnh cấp của Hồng Hoang như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Hồng Vân cũng đều lần lượt tham chiến.

Chương 391

Minh Hà dẫn theo Tứ Đại A Tu La Vương, cùng vô số A Tu La từ trong huyết hải bước ra.

Cổng Đại Tự Tại Thiên mở rộng, tu sĩ Ma tộc cuồn cuộn tuôn ra.

Trong Tứ hải, Long Vương gầm thét, chín người con của Long Vương suất lĩnh tu sĩ Long tộc và sinh linh có vảy của Tứ hải giáng lâm Thiên đình.

Không chỉ vậy, Phượng Hoàng nhất tộc ít khi xuất thế, cũng từ Bất Tử Hỏa Sơn bước ra.

Thậm chí có người còn nhìn thấy từng con kỳ lân đủ màu sắc đạp không mà đi, bay về phía Thái Cổ tinh không.

Cuối cùng, dưới sự liên hợp của toàn bộ Hồng Hoang, vạn tộc, đã chặn được Hỗn Độn hung thú ở ngoài Thiên giới, trong Thái Cổ tinh không.

Nhưng lần Hỗn Độn hung thú xâm nhập này, cũng vô cùng thảm liệt, vượt qua bất kỳ lượng kiếp nào trước đây, mỗi thời mỗi khắc đều có tu sĩ nhuộm máu tinh không, đại năng vẫn lạc, các loại thiên địa dị tượng hiện ra.

Trong vòng ngàn năm ngắn ngủi, tinh không đã hóa thành huyết sắc, ngay cả ánh sáng của mặt trời cũng khó xuyên qua sát khí chiếu rọi Hồng Hoang.

Vốn chỉ là một trận Tây Du lượng kiếp, bây giờ theo sự xuất hiện của Hỗn Độn hung thú, đã diễn biến thành một lượng kiếp thật sự, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể khống chế.

Nhưng trong cuộc chiến chống lại Hỗn Độn hung thú xâm nhập

này, nhiều tu sĩ phát hiện ra, săn giết Hỗn Độn hung thú, thôn phệ bản nguyên có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi, thậm chí còn có thể tăng cường thể chất.

Phát hiện này khiến những tu sĩ Hồng Hoang vốn bị động tham chiến bắt đầu điên cuồng.

Tu sĩ cả đời vì cái gì?

Chẳng phải vì cầu đạo biến cường sao?

Bây giờ có cơ hội như vậy, sao có thể không nắm bắt.

Cứ như vậy, chiến tranh càng trở nên kịch liệt, số người chết và số Hỗn Độn hung thú chết cũng dần tăng lên.

"Ầm ầm!" Một ngày nọ, liên tiếp ba tiếng nổ lớn chấn động thế nhân, ngay cả Hỗn Độn hung thú đang điên cuồng tàn phá cũng đều tạm thời dừng lại.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh Đại Đạo kinh khủng giáng lâm, ngay sau đó, Khai Thiên Tam Bảo vốn vẫn đang hoạt động không ngừng, lại bùng nổ ánh sáng còn kinh khủng hơn, và hóa thành ba đạo lưu quang, dung hợp lại với nhau.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc này, khí tức thuộc về Hỗn Độn chí bảo lan tỏa, trên trấn Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, chiếc rìu khổng lồ dù chỉ là một kiện pháp bảo, nhưng lại cho người ta cảm giác như một vị Sáng Thế Thần đang thức tỉnh.

Khí tức Đại Đạo lan tỏa, tựa như Vạn Đạo Chí Tôn giáng lâm, khí tức tỏa ra từ Khai Thiên Phủ, lại vượt qua cả Hỗn Độn Cảnh, đạt đến Đại Đạo Cảnh.

"Khí tức của Đại Đạo Thánh Nhân, sao có thể?" "Khai Thiên Phủ lại dung hợp lại, dường như đã hoàn toàn thức tỉnh, lẽ nào Bàn Cổ phục sinh rồi sao?" "Không thể nào, không phải Bàn Cổ, cũng không

phải khí tức đáng sợ như vậy, đây là khí tức của Đại Đạo Cảnh thực sự!" Trong khoảnh khắc này, khắp nơi trong Hỗn Độn, cho đến trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ, Hỗn Độn Ma Thần, cho đến Đạo Quân chuyển thế đều kinh ngạc không thôi.

Ngay cả Sử Tiền Đạo Quân đã khôi phục tu vi Bán bộ Đại Đạo Cảnh, cũng cảm nhận được áp lực cực lớn từ Khai Thiên Phủ.

"Căn bản không phải khí tức của Bàn Cổ, ai đang điều khiển Khai Thiên Phủ?

Lẽ nào là Đại Đạo?

Nhưng..." Cùng lúc đó, tại một hành tinh không người trong Hỗn Độn tinh vực, Vô Cực vốn đang yên lặng theo dõi trận hung thú lượng kiếp, âm thầm hấp thu tạo hóa trong lượng kiếp.

Tuy nhiên, lúc này sau khi cảm nhận được khí tức của Khai Thiên Phủ, hắn cũng biến sắc.

Phải biết rằng, năm đó thực lực thực sự của Bàn Cổ dù sánh ngang Đại Đạo Cảnh, thậm chí là đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, nhưng vì kế hoạch của Sử Tiền Đạo Quân, chưa từng thể hiện ra thực lực của cảnh giới Đại Đạo.

Khai Thiên Phủ trong tay Bàn Cổ cũng chưa từng thể hiện ra sức mạnh như bây giờ.

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, Khai Thiên Phủ lại tự động, không có ai điều khiển, hóa thành ức vạn hư ảnh, trực tiếp chém ra một nhát.

Dưới một nhát chém này, một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện, trước ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, cho đến chư Thánh Hồng Hoang.

Chỉ thấy Hỗn Độn tinh vực bao quanh Hồng Hoang đại lục và Thái Cổ tinh không lại toàn bộ bắt đầu tan rã, hỗn độn chi khí cuồn

cuộn, tiêu tan, cuối cùng địa hỏa phong thủy tuôn ra, diễn hóa thiên địa huyền hoàng.

Từng khối đại lục, tinh thần, cuối cùng dung nhập vào Địa Tiên giới, cho đến Thiên giới, thậm chí cả U Minh giới.

"...." Điều này khiến đại năng Hồng Hoang, cho đến chư Thánh ngây người, cảnh tượng này quả thực quá kinh khủng.

Trước đó Khai Thiên Tam Bảo cũng mỗi thời mỗi khắc khai thiên, nhưng chỉ là từng chút một, nhưng bây giờ một nhát chém của Khai Thiên Phủ, trực tiếp khai mở toàn bộ Hỗn Độn tinh vực, tốc độ và sức mạnh của nó, sao chỉ là ức vạn lần so với trước? *** Chỉ trong một thời gian ngắn, Hỗn Độn tinh vực liền triệt để biến mất, toàn bộ Hồng Hoang trong nháy mắt mở rộng ra mấy vạn lần, và trực tiếp nối liền với Ngoại Hỗn Độn.

Lúc này, Khai Thiên Phủ triệt để ẩn đi, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng không thể biết được Khai Thiên Phủ đã đi đâu.

"Ầm ầm!" Theo sự mở rộng của Hồng Hoang, sơn hà biến đổi, vị trí địa lý, thiên địa linh khí đều đang thay đổi, đại đạo pháp tắc cũng ngày càng rõ ràng.

Lúc này, tu sĩ không chỉ có thể cảm nhận được thiên đạo pháp tắc, mà còn có thể cảm nhận được đại đạo pháp tắc.

Toàn bộ môi trường tu luyện của Hồng Hoang trong nháy mắt trở nên tốt hơn, nhiều tu sĩ cấp thấp căn bản không cần tu luyện, tu vi liền trực tiếp đột phá cảnh giới hiện tại, khiến họ vui mừng khôn xiết.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là hung thú, Hồng Hoang mở rộng, Hỗn Độn tinh vực tiêu tan, Hỗn Độn hung thú cũng nhiều hơn, khiến cho liên quân chống cự càng thêm gian nan.

"Hống ~!" Một tiếng gầm giận dữ, khí tức Hỗn Nguyên lan tỏa,

một con hung thú khổng lồ, vô cùng to lớn, thân thể đè sập cả tinh không.

"Không ổn, hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên!" Chư Thánh biến sắc, Thông Thiên Giáo Chủ là người đầu tiên ra tay, Tru Tiên Kiếm xuất ra, trực tiếp chém con hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên này, thu lấy bản nguyên của nó.

"Sư tôn, sư tôn ra tay rồi!" "Hít, lại một kiếm chém chết một con hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên!" Các đại năng chấn kinh không thôi.

Ngay sau đó, Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác cũng đều lần lượt ra tay, sát phạt về phía Thái Cổ tinh không.

Trong Hỗn Độn, những Hỗn Độn hung thú này chính là đối tượng săn giết của họ.

Tu vi sở dĩ có thể tăng lên nhanh như vậy, tự nhiên có liên quan đến những Hỗn Độn hung thú này.

Bây giờ có hung thú cảnh giới Hỗn Nguyên tiến vào Hồng Hoang, tự nhiên phải chém giết chúng, thôn phệ bản nguyên.

"Ầm!" Tại Tây Ngưu Hạ Châu, một ngày nọ, một luồng khí tức bàng bạc xông thẳng lên trời, khí tức trên người một hòa thượng trẻ tuổi mặc cà sa tăng vọt, nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh, tu vi thẳng tiến đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 392

"Ta lại trở về rồi!" Hòa thượng trẻ tuổi lẩm bẩm, thần sắc mang theo vẻ kích động.

Chỉ thấy trên bầu trời, khí vận vô biên bao trùm về phía hắn, luồng khí tức bàng bạc đó khiến thế nhân kinh hãi.

Không chỉ vậy, trong khoảnh khắc này, trên bầu trời Linh Sơn cũng tụ tập lượng lớn khí vận, luồng khí tức mạnh mẽ đó, ngay cả đại năng Hỗn Độn Cảnh cũng phải động dung.

"Huyền Trang?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩn ra, có chút không dám tin, nhưng ngay sau đó như hiểu ra điều gì, trong nháy mắt trở nên kinh hỉ liên miên.

"Huyền Trang!" "Hít, tu vi của hắn!" "Không đúng, vì sao Huyền Trang và Phật môn lại đột nhiên ngưng tụ khí vận lớn như vậy?" Sự thay đổi của Huyền Trang và Phật môn, cũng kinh động đến các đại năng và Chuẩn Thánh đang ngăn cản Hỗn Độn hung thú, ai nấy đều nhìn về phía Tây phương, vừa nhìn, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi.

Trải qua bao nhiêu năm gian nan, Tây Du cuối cùng cũng hoàn thành.

Trên thực tế, thế nhân đã sớm quên mất việc thỉnh kinh, dù sao Hồng Hoang liên tiếp xảy ra đại sự, chư Thánh trở về, lại có Hỗn Độn hung thú xâm nhập, cho đến Khai Thiên Phủ tái hiện, Hồng Hoang mở rộng.

So với từng chuyện này, Tây Du quả thực chẳng là gì.

Tuy nhiên, thế nhân, bao gồm cả chư Thánh, đều không phát hiện

ra sự thay đổi khí vận của Hồng Hoang, càng không phát hiện ra sự thay đổi của Phật môn.

Hồng Hoang mở rộng vạn lần, khí vận cũng tăng vọt vạn lần, Tây Du của Phật môn vốn thế nhân, thậm chí cả Phật môn cũng không còn để ý, chỉ để Huyền Trang dẫn người đi cứu vớt chút danh tiếng của Phật môn mà thôi.

Nhưng ai ngờ, lại xảy ra biến hóa như vậy.

"Ầm!

Ầm!" Cùng lúc đó, trong Phật môn, tu vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng lại lần nữa tăng vọt, Tiếp Dẫn một bước bước vào Hỗn Độn Cảnh, tu vi của Chuẩn Đề cũng tăng vọt đến Hỗn Nguyên Cảnh đỉnh phong.

"Ha ha!" Trên Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười lớn, thần sắc kích động chưa từng có, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Không chỉ vậy, dưới ánh mắt của họ, tu vi của Đa Bảo Như Lai, Nhiên Đăng Cổ Phật, Quan Âm và những người khác cũng bắt đầu tăng vọt.

Đa Bảo Như Lai còn một bước đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thánh uy mênh mông, bao trùm Hồng Hoang.

"Không thể nào, thực lực tổng thể của Phật môn sao có thể tăng vọt nhiều như vậy?" "Đa Bảo lại thành Thánh? ...." "Còn tu vi của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?" Trong Thái Cổ tinh không, chư Thánh biến sắc, đều hít một hơi khí lạnh.

Ngay sau đó, nhìn về nơi khí vận của Phật môn, lại nhìn về khí vận của các tộc Hồng Hoang, thần sắc trong nháy mắt trở nên khó coi.

Lại sơ suất điểm này, bị Phật môn nhặt được một món hời.

“Ha ha!” Trong trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân kinh tỉnh, vốn ngài đang tham ngộ bí pháp tiền sử thu được từ di tích tiền sử, sẽ không tỉnh lại.

Tuy nhiên, đột nhiên, Hồng Quân phát hiện tu vi của mình lại tăng vọt, như có thần trợ, khiến ngài kinh tỉnh.

Ý niệm quét qua Hồng Hoang, Hồng Quân thần sắc trong nháy mắt đại chấn.

“Hồng Hoang lại biến hóa lớn như vậy, Hỗn Độn tinh vực biến mất rồi?

Toàn bộ khí vận Hồng Hoang lại tăng vọt vạn lần?

Bị Phật môn nhặt được một món hời?” Khi hiểu rõ tất cả, khóe miệng Hồng Quân giật giật, đây không phải là niềm vui bất ngờ sao?

“Ha ha, như vậy, cũng thành toàn cho bần đạo, cộng thêm thủ đoạn bần đạo thu được, Thiên Đạo chắc chắn trong tay, ha ha!” Hồng Quân cười lớn sảng khoái, áp lực bao nhiêu năm dường như trong nháy mắt biến mất.

“Đạo Kiếp lão nhi, không có ở đây sao?

Bây giờ e rằng đang ở Ngoại Hỗn Độn, đợi khi ngươi trở về, sẽ phát hiện, bần đạo không còn là bần đạo nữa, mà là chúa tể thật sự của Hồng Hoang, chư Thánh, Hỗn Độn Ma Thần, Sử Tiền Đạo Quân, chỉ cần mưu đồ của bần đạo thành công, tất cả đều bị bần đạo giẫm dưới chân!” Trong khoảnh khắc này, trên mặt Hồng Quân lộ ra vẻ tự tin.

Ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn, nơi có trường hà Đại Đạo, ngài bắt đầu cảm thấy, mình mới là người mang thiên mệnh, là con của Đại Đạo, ngay cả Đại Đạo cũng đang giúp mình.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng cười lạnh vượt qua thời không

vô tận, truyền vào trong trường hà Thiên Đạo: "Con của Đại Đạo?

Hồng Quân, ngươi nghĩ nhiều rồi, đây mới là đại thế, đây mới là lúc lượng kiếp thật sự bắt đầu, trước đó chỉ là màn dạo đầu!" *** "Đạo Kiếp, ngươi lại trở về rồi?" Hồng Quân kinh hãi, lão đối thủ này lại trở về, mà ngài lại không hề phát hiện.

"Bây giờ tu vi của ngươi là gì?" Hồng Quân không khỏi hỏi, đồng thời, thần thức của ngài triển khai, sức mạnh Thiên Đạo lan tràn khắp Hồng Hoang, tuy nhiên, vẫn không phát hiện được chân thân của Đạo Kiếp ở đâu.

"Hồng Quân, bàn cờ cuối cùng, bàn cờ kết thúc, thắng bại giữa chúng ta cũng đã phân định.

Lần này, bản tôn sẽ dùng chư Thánh Hồng Hoang, Hỗn Độn Ma Thần, cho đến cả Sử Tiền Đạo Quân làm quân cờ, mở ra đại thế cuối cùng trước Vô lượng lượng kiếp, không biết ngươi có thể tiếp được không!" Giọng nói của Đạo Kiếp lại lần nữa truyền đến, càng khiến Hồng Quân biến sắc.

"Ngươi muốn làm gì?" Hồng Quân quả thực không dám tưởng tượng, đối phương lại muốn dùng Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân làm quân cờ.

Hỗn Độn Ma Thần thì thôi, Sử Tiền Đạo Quân là tồn tại cỡ nào?

Đó là những chúa tể của từng thời đại, bất luận tâm trí, nền tảng, trí mưu, đều không ai có thể địch lại.

Dùng tồn tại như vậy làm quân cờ?

Ngài cảm thấy Đạo Kiếp điên rồi.

"Điên rồi, ngươi đang chơi với lửa tự thiêu, cuối cùng sẽ trở thành kẻ thù của cả thế gian!" Hồng Quân lạnh lùng nói, đồng thời trong lòng cảm thấy chua xót.

Mục tiêu của ngài luôn là nắm giữ Thiên Đạo, rồi dùng Thiên Đạo làm bàn đạp, mưu đồ Đại Đạo, để vượt qua Sử Tiền Đạo Quân.

Ngài từng cho rằng mục tiêu này vĩ đại, vượt qua bất kỳ tu sĩ bản địa nào, nhưng không ngờ mục tiêu của đối phương còn cao hơn.

Không, nên gọi là dã tâm, dã tâm quá lớn.

"Tương lai Hồng Hoang sẽ mở rộng ra Ngoại Hỗn Độn, sẽ có khí vận vô biên ngưng tụ, ai có thể trong đại thế ngưng tụ khí vận vào một thân, sẽ trở thành con cưng của vận mệnh thời đại này, cuối cùng trở thành Đạo Quân của thời đại này." "Cướp đoạt khí vận tự nhiên phải phân chia phe phái, Hồng Quân, ta sắp bắt đầu rồi đấy!" Tiếng cười nhẹ truyền vào trường hà Thiên Đạo, khiến Hồng Quân tinh thần chấn động, định nói gì đó, nhưng lại phát hiện thần niệm của Đạo Kiếp đã biến mất.

"Ầm!" Tuy nhiên, không lâu sau, trên Tam Tiên Đảo, bùng nổ một luồng khí tức Đại Đạo kinh khủng, luồng khí tức mạnh mẽ đó, vượt qua Thánh nhân, vượt qua Hỗn Độn Cảnh, vô hạn tiếp cận Đại Đạo Cảnh.

Trong khoảnh khắc này, giữa thiên địa từng đóa kim liên nở rộ, kim long quấn quanh, tiên phượng bay lượn, kỳ lân gầm thét.

Chương 393

Một dải tử khí dài ức vạn trượng từ trong Hỗn Độn vắt ngang Hồng Hoang, giáng lâm Tam Tiên Đảo.

Từ trên Tam Tiên Đảo vang lên đạo âm vô thượng, vang vọng khắp thiên địa, cùng với đại đạo pháp tắc trong Hồng Hoang hình thành cộng hưởng.

Trong nháy mắt, vô số tu sĩ chìm vào trong cảm ngộ.

"Luồng khí tức này?" "Đạo Tôn, Đạo Tôn trở về rồi!" "Hít, là vị Vô Thượng Đạo Tôn trên Tam Tiên Đảo sao?" "Không sai, nhất định là ngài rồi, cũng chỉ có vị Vô Thượng Đạo Tôn đó mới có uy áp Đại Đạo lớn như vậy!" Trong khoảnh khắc này, vô số đại năng trong Hồng Hoang bị kinh tỉnh, trong Thái Cổ tinh không, từng vị đại thần thông giả đang chém giết hung thú thần tình chấn động.

Phục Hy và những người khác càng kích động hơn.

"Sư tôn, sư tôn lão nhân gia đã trở về!" "Ha ha, sư tôn cuối cùng cũng trở về, đi, chúng ta đến Tam Tiên Đảo!" Ngay sau đó, Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà và những người khác trong nháy mắt đều rời khỏi Thái Cổ tinh không, đến Đông Hải.

"Ầm!" Trên Thái Âm Tinh, hai luồng khí tức băng hàn lan tỏa, thánh uy mênh mông, khí tức hỗn độn lan tỏa, hai vị Thái Âm nữ thần bước ra, trong nháy mắt biến mất trên Thái Âm Tinh.

"Đạo Tôn lại trở về vào lúc này, lẽ nào là vì dị biến của Hồng Hoang sao?" "...Vị Đạo Tôn này trở về, tương lai của Hồng Hoang e rằng..." Tam Thanh thần sắc phức tạp, cuối cùng ba người nhìn nhau, thân hình bay về phía Đông Hải.

Bây giờ Hồng Hoang đã mở rộng vạn lần, địa vực bao la, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không thể trong nháy mắt đến được bất kỳ nơi nào.

Tại Tây phương, vốn vì ngưng tụ được lượng lớn khí vận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang vui mừng khôn xiết, trong khoảnh khắc này, tiếng cười của họ đột ngột dừng lại.

"Đạo Tôn..." "Đạo Tôn lại trở về?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng tử co rụt lại, thần sắc lại trở nên cay đắng.

Bất ngờ đột ngột, khiến khí vận Phật môn tăng mạnh, cũng khiến tu vi hai người tăng vọt.

Vốn tưởng rằng tương lai có thể mưu đồ một phen, để Phật môn thật sự đại hưng, nhưng không ngờ lúc này, vị tồn tại đáng sợ nhất lại trở về.

"Ha ha, Đạo Tôn trở về, chúng ta mau đi bái kiến Đạo Tôn!" "Đạo Tôn quy vị, phe Đông Hải của ta sẽ lại lần nữa trỗi dậy!" Không chỉ Phục Hy và những người khác, sau khi hoàn hồn, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang điên cuồng bay về phía Đông Hải.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong Hồng Hoang, từng bức tượng và thần vị của Đạo Tôn được dựng lên, vô số tu sĩ tu vi thấp, không có cách nào đến Tam Tiên Đảo thì lại ở đạo trường của mình bái lạy Đạo Kiếp.

Trong một thời gian, toàn bộ Hồng Hoang chấn động, ngay cả việc chống lại Hỗn Độn hung thú dường như cũng bị gạt sang một bên.

"Ân?

Hắn cũng trở về Hồng Hoang?" "Không ở trong Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên, lại trở về Hồng Hoang, ý gì đây, lẽ nào tương lai Hồng Hoang sẽ có biến hóa, có cơ duyên lớn hơn sao?" "Không đúng,

tu vi của hắn rõ ràng đã đạt đến Bán bộ Đại Đạo, lại có thể tiến vào Hồng Hoang, sao có thể?" Từng vị Đạo Quân chuyển thế, cho đến từng vị Sử Tiền Đạo Quân trong Hỗn Độn, thậm chí, cả Hỗn Độn Ma Thần cũng đều có cảm ứng, nhìn về phía Hồng Hoang.

Không phải họ không muốn vào Hồng Hoang, bây giờ phong ấn Đại Đạo vẫn chưa hoàn toàn giải trừ, trừ khi áp chế tu vi, do đó mới bồi hồi ở ranh giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn.

"Để ta thử!" Một Hỗn Độn Ma Thần bước vào Hồng Hoang, trong nháy mắt liền cảm nhận được áp lực vô biên, tu vi của hắn là Hỗn Độn Cảnh hậu kỳ, trong nháy mắt bị áp chế xuống Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ.

Điều này khiến vị Ma Thần này biến sắc, vội vàng lui về.

"Không thể dung nạp Hỗn Độn Cảnh!" Tất cả mọi người đều nhíu mày.

"E rằng Đạo Tôn là tu sĩ bản địa của Hồng Hoang, nên mới không bị bài xích, giống như chư Thánh Hồng Hoang!" Thời Thần nói.

"Cũng có khả năng vì là Đại Đạo Thánh Nhân, Đại Đạo tự nhiên sẽ không bài xích.

Thôi, bần đạo thử một lần!" Dương Mi nói, cũng lao vào trong Hồng Hoang.

Bây giờ tu vi Dương Mi đã khôi phục đỉnh phong, Không Gian Ma Thần Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, chiến lực vô cùng nghịch thiên.

Hiện tại tu vi của Dương Mi đã khôi phục đến đỉnh phong, một Không Gian Ma Thần Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, chiến lực toàn thân vô cùng nghịch thiên.

Một đám Hỗn Độn Ma Thần lắc đầu, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân ở cách đó không xa thì thần sắc lạnh lùng, yên lặng nhìn Dương Mi.

Thế nhưng, khi Dương Mi bước vào Hồng Hoang trong nháy mắt, lại không có chuyện gì xảy ra, căn bản không có Đại Đạo áp chế. "Sao có thể?" Cảnh tượng này khiến cho các Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân chấn kinh vô cùng. "Dương Mi, không bị Đại Đạo hạn chế?" Ngay cả Thời Thần, người có quan hệ tốt nhất với Dương Mi, cũng nhíu mày. "Ha ha!" Dương Mi mỉm cười, nói: "Ta hiểu rồi, phong ấn Đại Đạo quả thực đã được giải trừ, nhưng chỉ đối với tu sĩ bản thổ Hồng Hoang, còn đối với Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân vẫn tồn tại, chỉ có thể chờ phong ấn từ từ tiêu tán!" "Tiểu bối, ngươi cũng bị bài xích, vậy mà cũng là Hỗn Độn Ma Thần!" Hắc Ám Đạo Quân lạnh lùng nói. "Bần đạo từng là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng hiện nay là tu sĩ bản thổ Hồng Hoang, Dương Mi Đại Tiên!" Đối với vị tồn tại cổ xưa luôn bị bóng tối bao phủ này, Dương Mi thần sắc thản nhiên đáp. "Thì ra là vậy, Dương Mi đạo hữu từng trùng tu ở Hồng Hoang, quả thực là sinh linh bản thổ Hồng Hoang!" Một đám Hỗn Độn Ma Thần gật đầu, đối với điểm này bọn họ đều biết, giờ phút này cũng chợt tỉnh ngộ. "Bản quân cũng thử xem!" Một vị Sử Tiền Đạo Quân bị sương mù bao phủ, không rõ thân phận bước vào Hồng Hoang, nhưng ngay lập tức liền bị áp chế xuống, khiến sắc mặt y biến đổi. "Ầm!" Khí tức Đạo Quân lan tỏa, vị Sử Tiền Đạo Quân này không tin vào tà ma, muốn đối kháng với phong ấn Đại Đạo, nhưng cuối cùng vẫn không thể nghịch thiên, vẫn bị áp chế ở Hỗn Nguyên đỉnh phong. "Chết tiệt, nếu bản quân ở thời kỳ đỉnh cao, chút áp chế của Đại Đạo này là gì?

Ai có thể áp chế bản quân?" Vị Sử Tiền Đạo Quân này dường như có tính khí nóng nảy.

Chỉ nhận được ánh mắt cạn lời của Hắc Ám Đạo Quân và những người khác.

Trong lòng thầm nói nhảm nhí, ai mà không biết?

Mọi người đều từng là Đạo Quân, nhưng bây giờ không phải, đã không còn là Đạo Quân thì đừng nói những lời của Đạo Quân nữa, kẻo mất mặt. "Tiểu tử Đạo Kiếp kia đã trở về, với sự giảo hoạt của tiểu tử đó, trong Hồng Hoang tất nhiên có đại cơ duyên, bản quân quyết định đi xem thử!" Hắc Ám Đạo Quân nói xong, nghiến răng một cái, chống lại sự áp chế của Đại Đạo, tiến vào Hồng Hoang, trong nháy mắt liền biến mất không thấy. "Kiệt kiệt, Hắc Ám, ta thấy ngươi thua thiệt quá nhiều rồi, đến nỗi nghi thần nghi quỷ!" Cự Linh Đạo Quân mỉa mai, nhưng lời vừa dứt, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân bên cạnh toàn bộ đều bước vào Hồng Hoang, rồi cũng biến mất trong chớp mắt.

Điều này làm cho Cự Linh Đạo Quân thần sắc cứng đờ, có chút lúng túng. "Các ngươi..." Nhìn về phía Thời Thần, Dương Mi và những người khác, đám Hỗn Độn Ma Thần lại chẳng thèm để ý, cũng lần lượt lao vào trong Hồng Hoang. "Mẹ kiếp, từng tên một, lão tử cũng đi!" Cuối cùng, Cự Linh Đạo Quân cũng lao vào trong Hồng Hoang.

Nhưng sau khi tất cả Sử Tiền Đạo Quân, cho đến Hỗn Độn Ma Thần toàn bộ tiến vào Hồng Hoang, một bóng người từ trong Hỗn Độn bước ra.

Chương 394

Khoác một thân hắc bào, trên người không hề để lộ bất kỳ khí tức nào, nhưng nơi y đi qua, Đại Đạo dường như đang bi thương, Hỗn Độn chi khí cũng đang tiêu tán, mục ruỗng. "Thời đại này gọi là Hồng Hoang sao?

Hình như có chút khác biệt, không biết vì sao, ý chí Đại Đạo đối với thời đại này lại coi trọng đến thế, lại còn tự mình ra tay!" Giọng nói của y khàn khàn, nửa nam nửa nữ, vô cùng quái dị.

Ngay sau đó, y từng bước một tiến vào Hồng Hoang, biến mất không thấy.

Nếu như đám Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân vừa rồi còn ở đây, nhất định sẽ chấn kinh và kinh hãi.

Bởi vì khi tồn tại thần bí này bước vào Hồng Hoang, phong ấn Đại Đạo căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, càng không hề tiến hành áp chế y. "Khanh khách, Tịch Diệt vào Hồng Hoang, Vô Lượng Lượng Kiếp chưa đến, tên này lại nhập thế, thật không thể tưởng tượng nổi, đã như vậy, bản cung cũng chỉ có thể về Hồng Hoang xem một chút, lẽ nào thời đại này thật sự có ý nghĩa phi phàm sao?" Đúng lúc này, lại có một bóng người bước ra, là một nữ tử thân hình nhỏ nhắn, trông giống như một thiếu nữ, vô cùng tinh nghịch đáng yêu.

Sau lưng nàng lại vác một cây côn lớn màu xanh, vô cùng kỳ dị.

Tương tự, sau khi nàng bước vào Hồng Hoang, phong ấn Đại Đạo cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng tất cả những điều này, đều bị Đạo Kiếp đang trở về Tam Tiên Đảo nhìn thấy hết. "Tịch Diệt Đạo Nhân và Nguyên Mẫu Đạo Quân, cũng đến Hồng Hoang?

Đây không phải chuyện tốt, hai người này căn bản không thể khống chế, sắp loạn rồi, e rằng bố cục của bản tôn sẽ bị đảo lộn, cần phải tính toán kỹ lưỡng!" Trong Vô Cực Đại Điện, thần tình Đạo Kiếp biến ảo bất định.

Nếu nói cho đến nay, trong số những tồn tại sử tiền xuất hiện, kẻ mà hắn kiêng kỵ nhất, vậy thì chỉ có Tịch Diệt Đạo Nhân và Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Tịch Diệt Đạo Nhân là tồn tại cấm kỵ mà gần như tất cả các Sử Tiền Đạo Quân đều sợ hãi, mức độ kinh khủng của y căn bản không thể hình dung.

Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng thần bí vô cùng, có thể dễ dàng đùa giỡn với các Sử Tiền Đạo Quân, càng có thể âm thầm theo dõi Tịch Diệt Đạo Nhân.

Từ trước đến nay, Nguyên Mẫu Đạo Quân đều tỏ ra đứng về phía hắn, nhưng suy nghĩ trong lòng của những tồn tại như vậy ai mà biết được?

Do đó, Đạo Kiếp không thể không cảnh giác.

Lần này hắn vốn chuẩn bị chơi một ván cờ lớn, một khi thành công, tu vi của hắn sẽ được đẩy thẳng lên Đại Đạo Cảnh, hóa thân thành Đại Đạo Thánh Nhân chân chính, không còn là Ngụy Đạo Thánh, đặt nền móng cho việc chứng đạo Đạo Quân sau này.

Nhưng ván cờ lớn như vậy nếu có Tịch Diệt Đạo Nhân và Nguyên Mẫu Đạo Quân tham gia, thì không ổn rồi. "Còn nữa, Bàn Cổ cũng phải cảnh giác, những Sử Tiền Đạo Quân kia đều xem nhẹ Bàn Cổ, nhưng ta thì không thể, Bàn Cổ một khi hiện thân, tuyệt đối là một biến số, cũng phải sớm có chuẩn bị!" "Muốn cảnh giác, thậm chí theo dõi ba nhân tố không xác định này, với tu vi và thủ đoạn hiện tại của ta căn bản không đủ, vậy thì phải bắt đầu từ Trường hà Đại Đạo.

Nhưng, từ khi trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, ta chưa từng cảm ngộ Trường hà Đại Đạo một cách tử tế, cũng đến lúc phải đi tranh một phen rồi!" Đạo Kiếp nghĩ thầm, nhưng bản tôn lại không thể động, phải ở lại Hồng Hoang, hiện tại Hồng Hoang biến hóa quá lớn, có lẽ chỉ vài nghìn năm, thậm chí vài vạn năm sẽ trở nên vô cùng xa lạ, không thể dễ dàng rời đi.

Vì vậy, hắn chỉ có thể đưa một luồng ý thức vào Trường hà Đại Đạo.

Từ khi Tịch Diệt Đạo Nhân và Nguyên Mẫu Đạo Quân bước vào Hồng Hoang, lần đầu tiên hắn cảm thấy kế hoạch của mình không còn nắm chắc.

Cảm giác này đối với Đạo Kiếp mà nói, vô cùng không tốt, hắn không thích cảm giác này.

Nhưng hiện tại lại không có cách nào, chỉ có thể tĩnh tâm suy nghĩ, chờ đợi đại thế mở ra, rồi từng bước tính toán.

Đại thế này Hồng Quân tự nhiên không thể mở ra, các Sử Tiền Đạo Quân cũng căn bản không có tư cách này, càng không cần nói đến chư thánh Hồng Hoang, vì vậy, chỉ có thể do hắn mở ra. "Sau vạn năm, bản tôn sẽ mở giảng Đại Đạo tại Đại La Thiên, hướng về toàn thể Hồng Hoang, người có duyên đều có thể đến nghe!" Một ngày nọ, thanh âm của Đạo Kiếp truyền khắp Hồng Hoang, sau vô số năm, lần đầu tiên hắn lên tiếng.

Lời này vừa ra, Hồng Hoang chấn động. "Là... giọng của Đạo Tôn?" "Không sai, là giọng của Đạo Tôn, Đạo Tôn muốn mở giảng Đại Đạo?" "Bao nhiêu năm rồi, e rằng đã mấy nguyên hội rồi nhỉ, Đạo Tôn cuối cùng lại giảng đạo, bần đạo nhớ lần trước Đạo Tôn giảng đạo là ở thời Thượng cổ, thời đại Yêu tộc!" "Đạo Tôn giảng đạo, là cơ duyên, đại cơ duyên, bần đạo nhất định phải đến!" "Đi thôi, bây

giờ xuất phát, đến Thiên Giới!" Theo tiếng nói của Đạo Kiếp hạ xuống, trong nháy mắt, toàn bộ Hồng Hoang chấn kinh, vô số tu sĩ đại năng đều điên cuồng.

Một số đại năng cổ lão nhớ lại những lợi ích thu được khi nghe Đạo Kiếp giảng đạo năm đó, càng kích động đến run rẩy.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, các đại thần thông giả đỉnh cấp cũng từng người một hưng phấn. "Sư tôn muốn giảng đạo?

Lại có dụng ý gì?" "Hả, đột nhiên muốn giảng đạo?" Thế nhưng, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa cùng một đám đệ tử của Đạo Kiếp lại vô cùng khó hiểu.

Họ không tìm ra bất kỳ lý do nào cho việc Đạo Kiếp giảng đạo.

Mang theo sự khó hiểu, từng người một đến Tam Tiên Đảo, nhưng không nhận được hồi đáp của Đạo Kiếp. "Đạo Tôn giảng đạo?

Có dụng ý gì?" Không chỉ Phục Hy và những người khác không hiểu, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng càng không hiểu.

Hiện tại ai mà không biết Đạo Tôn tuyệt đối là người không lợi không ra tay sớm, chuyện không có lợi ích gần như sẽ không làm.

Đột nhiên giảng đạo tuyệt đối có dụng ý.

Tương tự, Hồng Quân cũng híp mắt lại, đang suy đoán dụng ý của Đạo Kiếp. "Lão già Đạo Kiếp, ngươi muốn bố cục, lẽ nào bắt đầu từ lần giảng đạo này sao?

Nhưng bước tiếp theo ngươi định đi thế nào?" "Khốn kiếp, mỗi lần đều không thể nhìn thấu ngươi, nhất thiết phải làm ra vẻ thần bí như vậy sao?" Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân vô cùng khó coi.

Không chỉ Hồng Quân, ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân đã trở về,

các Đạo Quân chuyển thế, cho đến các Hỗn Độn Ma Thần, cũng từng người một nhìn về phía Tam Tiên Đảo, suy đoán dụng ý của Đạo Kiếp.

Nhưng, bất luận là Hỗn Độn Ma Thần hay Sử Tiền Đạo Quân, đều không thể suy đoán ra ý nghĩa của lần giảng đạo này của Đạo Kiếp.

Tuyên dương danh tiếng?

Ngưng tụ khí vận?

Chương 395

Đều không phải, danh tiếng của Đạo Kiếp ở Hồng Hoang không hề nhỏ, thậm chí uy vọng của hắn còn vượt qua cả Hồng Quân và Thiên Đạo, căn bản không cần tuyên truyền danh tiếng.

Một lần giảng đạo lại có thể mang đến cho hắn bao nhiêu khí vận?

Rõ ràng, cũng không đúng.

Còn về, hoàn toàn làm việc tốt, truyền đạo cho chúng sinh?

Càng không thể, không ai tin Đạo Kiếp lại tốt bụng đến vậy.

Không, phải nói là trong Hồng Hoang tàn khốc, gần như không có người tốt, ít nhất Đạo Kiếp tuyệt đối không phải.

Vùng cực bắc của Hồng Hoang, quanh năm bị băng tuyết bao phủ, nhiệt độ ở đây luôn ở dưới âm mười vạn độ C, có thể nói là lạnh lẽo dị thường, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không muốn ở đây.

Dù cho hiện tại Hồng Hoang đã lớn hơn vạn lần, nơi này vẫn như cũ, dường như từ lúc khai thiên đến nay chưa từng thay đổi.

Lúc này, một cây Nguyên Mộc tĩnh lặng trong băng tuyết vươn lên từ mặt đất, cành lá sum suê, lá cây long lanh xanh biếc, trông lạc lõng không hợp với cả thế giới băng tuyết. "Tiểu sư tổ này lại giở trò gì đây, Hồng Hoang thật không đủ cho ngài ấy giày vò!" Một thiếu nữ nhỏ nhắn đứng trên cành cây, thần tình đầy ý vị.

Chính là Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Cùng lúc đó, vùng không người của Hồng Hoang, từ khi Hỗn Độn Tinh Vực hoàn toàn biến mất, diễn hóa thành đại lục dung nhập vào Hồng Hoang, vùng không người liền nhiều hơn.

Có thể nói, Hồng Hoang hiện tại, hơn chín mươi phần trăm đều là vùng không người.

Lúc này, trên một vùng đất đen kịt, từng ngọn núi đen kịt cao chót vót, hùng vĩ.

Ánh mặt trời trên bầu trời khu vực này không thể chiếu vào, người có tu vi thấp nếu bước vào đây, sẽ cảm thấy bóng tối vô biên.

Ở đây, có một vực sâu tối tăm, kinh khủng đến rợn người, có khí tức cổ xưa đang lan tỏa, đó là khí tức của Đại Đạo sử tiền.

Đây là đạo trường của Hắc Ám Đạo Quân, cũng là di tích của thời đại Hắc Ám sử tiền, bị Hắc Ám Đạo Quân luyện chế thành đạo trường, lần này khi quay lại Hồng Hoang, y đã dung nhập đạo trường của mình vào vùng không người này.

Thế nhưng, lúc này, lại có một bóng người gầy yếu khoác hắc bào, toàn thân không có bất kỳ khí tức nào đang dẫm Hắc Ám Đạo Quân dưới chân.

Nếu có người ở đây, nhất định có thể thấy được, sắc mặt Hắc Ám Đạo Quân lúc này trắng bệch, trong mắt càng mang theo vẻ kinh hãi. "Yên tâm, bản quân sẽ không giết ngươi, trước khi Vô Lượng Lượng Kiếp của thời đại mới này chưa đến, bản quân sẽ không giết bất kỳ ai!" Giọng nói khàn khàn không phân biệt được nam nữ từ miệng người mặc hắc bào phát ra. "Ồ?" Đúng lúc này, y đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Đông Hải, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Tiểu tử này cũng thú vị, thân mang lực lượng Tịch Diệt, xông vào vùng đất phong ấn, lại được nữ nhân Nguyên Mẫu kia coi trọng, có ý tứ, bản quân lại muốn xem xem, ngươi có gì đặc biệt!” Bóng người dưới hắc bào nói đầy hứng thú.

Nói xong, y mạnh mẽ đá một cước, đạp Hắc Ám Đạo Quân xuống

vực sâu, rồi lạnh lùng nói: "Ở đây chờ đi, sau này bản quân sẽ có lúc cần dùng đến ngươi, chỉ cần ngươi nghe lời, qua một lần Vô Lượng Lượng Kiếp, bản quân sẽ thả ngươi!" Trăm năm sau, Đại La Thiên, Đạo Tôn giảng đạo, đối với toàn bộ Hồng Hoang là một chuyện thiên đại, tuyệt đại bộ phận tu sĩ sau khi hoàn hồn, liền trực tiếp bay về phía Thiên Giới.

Đương nhiên, Thiên Giới không dễ đi như vậy, tu sĩ bình thường căn bản không bay lên được, đặc biệt là sau khi Hồng Hoang mở rộng, trời trở nên cao hơn, không gian trở nên vững chắc hơn.

Trước kia, muốn lên Thiên Giới, ít nhất cần tu vi Thiên Tiên, bây giờ thì cần tu vi Kim Tiên, và cần bay một khoảng thời gian khá dài.

Nhưng Thiên Giới là khu vực thống trị của Thiên Đình, sao có thể tùy ý cho người khác tiến vào, chỉ riêng Nam Thiên Môn đã chặn được tuyệt đại bộ phận tu sĩ.

Đương nhiên, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cũng không dám chặn hoàn toàn, như vậy tất sẽ phạm phải sự phẫn nộ của quần chúng, những tu sĩ đến nghe đạo lần này có không ít đại năng.

Vì vậy, y trực tiếp đặt ra một quy tắc, vào Thiên Giới có thể, nhưng cần phải đăng ký, và tuân thủ quy tắc của Thiên Đình.

Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên tự nhiên có thể lên Đại La Thiên nghe đạo, còn về Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên, ha ha, xin lỗi, ở các tầng trời khác nghe đi, với điều kiện có chỗ.

Dù sao đại năng Hồng Hoang không nhiều, nhưng Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên lại nhiều như lông trâu.

Ngọc Đế sợ Đạo Tôn trách tội, nếu không trừ mạch Đông Hải ra, một người y cũng không cho vào.

Nhưng như vậy, những tu sĩ đang chinh chiến ở Hỗn Độn Tinh

Không lại phiền lòng.

Người ta đi nghe đạo, mình thì đang đánh trận, căn bản không thể đi nghe, thật không công bằng.

Nhưng nếu toàn bộ rút lui, những Hỗn Độn hung thú kia sẽ xông vào Thiên Đình, thậm chí xông vào Hồng Hoang.

Đương nhiên, chuyện đó không cần lo nhiều, trăm năm sau, Đạo Kiếp bước vào Đại La Thiên, đồng thời, vung tay một cái, vô số Hỗn Độn hung thú gầm nhẹ một tiếng, lần lượt lui đi.

Khiến thế nhân chấn kinh, chỉ một tia khí tức tỏa ra, liền trấn áp thiên địa, khiến cho Hỗn Độn hung thú đang hoành hành Hồng Hoang phải lui đi, đây là vĩ lực cỡ nào? "Đạo Tôn nhân từ!" "Chúng ta tạ ơn Đạo Tôn!" Cứ như vậy, những tu sĩ đang chinh chiến, bảo vệ Hồng Hoang tự nhiên cảm kích không thôi, lập tức lần lượt giáng lâm Đại La Thiên, chuẩn bị nghe đạo.

Những người có thể chinh chiến ở Thái Cổ Tinh Không, và chiến đấu với Hỗn Độn hung thú, tu vi kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên, tự nhiên có tư cách nghe đạo ở Đại La Thiên. "Ầm!

Ầm!" Đúng lúc này, khắp nơi trong thiên địa, có thánh uy mênh mông, Đại Đạo pháp tắc oanh minh, chính là chư thánh mạch Đông Hải giáng lâm.

Ngay sau đó, một tiếng gầm giận dữ, xen lẫn khí sát lục vô tận, một bóng người màu máu mang theo một đầu hung thú to lớn giáng lâm Đại La Thiên. "Minh Hà lão tổ!" "Minh Hà lão tổ lại xuất quan rồi!" "Hít, khí tức trên người ông ta, là khí tức thánh nhân, Minh Hà lão tổ lại thành thánh!" Minh Hà giáng lâm, tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, rõ ràng là sát lục thành đạo, một vị Sát Thánh.

Hơn nữa, bên cạnh Minh Hà, đầu hung thú tuyệt thế kia khiến thế

nhân kinh hãi, ngay cả đại thần thông giả khi đối diện với ánh mắt của đầu hung thú đó, cũng không khỏi rùng mình. "Hỗn Độn?" Phục Hy và những người khác kinh ngạc.

Đầu hung thú này lại là một trong tứ đại hung thú, Hỗn Độn, từ khí tức trên người nó xem ra, lại cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân. "Hừ!" Hung thú Hỗn Độn lắc mình một cái, hóa thành một tiểu loli mà Phục Hy và những người khác quen thuộc.

Khóe miệng chư thánh co giật, bao nhiêu năm qua, tu vi đều đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bộ dạng của nha đầu này vẫn không đổi, ánh mắt vẫn đỏ như máu, vô cùng hung lệ.

Chương 396

"Chúc mừng Minh Hà sư huynh, Hỗn Độn sư tỷ thành đạo!" Lập tức, một đám đệ tử của Đạo Kiếp lần lượt cúi đầu chúc mừng.

Gọi Hỗn Độn là sư tỷ là chuyện bình thường, dù sao Hỗn Độn là tọa kỵ của Đạo Kiếp, theo Đạo Kiếp sớm nhất, có lẽ không có danh phận, nhưng hiện tại đối phương cũng đã thành đạo, tự nhiên không dám chậm trễ. "Con đường của ta không dễ dàng gì, bao nhiêu năm sát lục, lại thêm bế quan bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đột phá rồi!" Minh Hà cảm khái, phải biết rằng, y là đại sư huynh của mạch Đông Hải.

Thế mà, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa và những người khác đều lần lượt thành đạo, bây giờ càng sắp đột phá Hỗn Độn Cảnh, y mới thành đạo, đâu chỉ là không dễ dàng?

Nhưng may mắn là khổ tận cam lai, sau khi đột phá Hỗn Nguyên, con đường sau này của y sẽ dễ đi hơn nhiều.

Một đám đại năng trên Đại La Thiên sau khi chấn kinh, cũng đều lần lượt tiến lên chúc mừng, Minh Hà mỉm cười đối đáp.

Còn những người của mạch Đông Hải, thì thần sắc có chút phức tạp.

Trong đó, như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và những người khác, trong lòng càng không phải tư vị.

Xem xem Minh Hà, mấy người năm xưa bái Đạo Kiếp làm thầy đều đã thành đạo, ngay cả Minh Hà, người không có duyên thành đạo này cũng đã thành đạo, còn họ thì sao?

Bị kẹt ở Bán bộ Hỗn Nguyên, mãi không thể đột phá.

Côn Bằng chột dạ, không dám tiến lên, nhưng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thì không.

Minh Hà cười nói: "Chư vị đạo hữu không cần ngưỡng mộ, hiện tại Hồng Hoang đại biến, môi trường tu luyện đã sớm không thể so với năm xưa, e rằng không lâu nữa chư vị đạo hữu cũng có thể đột phá.

Như bần đạo, lần này đột phá, căn bản không gây ra dị tượng thiên địa, cũng đại biểu cho Hồng Hoang hiện tại, Hỗn Nguyên Thánh Nhân không còn là gì!" Quả thực, Nữ Oa và những người khác nghe vậy cũng gật đầu, ngay cả họ cũng cảm thấy như vậy. "Ầm!

Ầm!" Đúng lúc này, lại có mấy luồng thánh uy cổ xưa giáng lâm, chính là Thông Thiên giáo chủ, theo sát phía sau là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lại khiến cho các tu sĩ và đại năng đến nghe đạo phải ngẩn người. "Hả?

Chư thánh của Tử Tiêu Cung cũng đến?" "Có phải đi nhầm chỗ rồi không?" Một đám đại năng kinh ngạc, Phục Hy và các thánh nhân mạch Đông Hải cũng nhíu mày.

Theo lý, Đạo Kiếp giảng đạo, Tam Thanh và những người khác căn bản không nên đến, giống như lúc Hồng Quân muốn giảng đạo, họ cũng sẽ không đi.

Thế nhưng, Tam Thanh lại đến, thật kỳ lạ.

Không chỉ Tam Thanh đến, theo sát phía sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng mỉm cười bước đến, căn bản không có chút xa lạ, khiến nhiều tu sĩ khóe miệng co giật. "Hừ, đám người này thật không biết xấu hổ!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, trông vô cùng khó chịu. "Đúng vậy, không biết xấu hổ!" Tây Vương Mẫu gật đầu phụ họa, trong

thần tình mang theo vẻ khinh thường. "Chậc chậc, nói thừa, tự nhiên là Hồng Quân toi rồi, không thể tranh phong với Đạo Tôn lão nhân gia, mấy tên này đã thay đổi tâm tư rồi!" "Ầm!" Lời của Tây Vương Mẫu vừa dứt, một luồng khí tức tuyên cổ tang thương hùng dũng ập đến, huyết khí ngút trời, che lấp cả bầu trời, chính là Thập Nhị Tổ Vu giáng lâm.

Thập Nhị Tổ Vu nói chuyện rất lớn tiếng, sợ người khác không biết, căn bản không hề che giấu.

Khiến cho Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề sắc mặt vô cùng khó coi. "Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi đừng nói bậy, người cầu đạo không phân phe phái, Đạo Tôn giảng đạo, tại sao chúng ta không thể nghe?" Thông Thiên lại không chịu, toàn thân kiếm ý bộc phát, có ý một lời không hợp liền rút kiếm. "Ha ha, Thông Thiên đạo hữu hiểu lầm rồi, ta đang nói một số người!" Đế Giang ha ha cười lớn, ánh mắt liếc qua Lão Tử, Nguyên Thủy, cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đối với Thông Thiên, Thập Nhị Tổ Vu ấn tượng rất tốt, còn về mấy người kia, họ xem thường. "Được rồi, đừng cãi nữa, sư tôn đã giảng đạo cho thiên hạ, tự nhiên cũng hoan nghênh mạch Tử Tiêu Cung, chư vị đừng cãi nữa!" Hậu Thổ tiến lên giảng hòa, trong những ngày ở Hỗn Độn, họ cũng mấy lần liên hợp với Tam Thanh và những người khác để đối kháng với Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn hung thú, quan hệ cũng không còn căng thẳng như vậy. "Hừ, rắn chuột một ổ, đều như nhau cả thôi!" Nhưng đúng lúc này, từng bóng người khí tức ẩn giấu bước không mà đến, tổng cộng mười mấy người, mỗi người đều bị sương mù bao phủ, trên người lan tỏa khí tức cổ xưa, cũng khiến người khác không nhìn rõ mặt mũi. "Sử Tiền Đạo Quân..." "Sao họ lại đến?" Điều này khiến chư thánh sắc mặt biến đổi, trong nháy mắt thần tình cảnh giác.

Những kẻ này không phải là Đạo Quân chuyển thế, mà là những

tồn tại mục ruỗng, trước giờ không hợp với họ. "Tại sao chúng ta không thể đến?

Bản quân cũng muốn nghe xem, tiểu tử Đạo Kiếp có gì lợi hại, dám truyền đạo thiên hạ khi chúng ta đều ở đây?" Một vị Sử Tiền Đạo Quân không rõ danh tính lạnh lùng nói. "Ha, truyền đạo thiên hạ, Hỗn Loạn Đạo Quân, ngươi thật sự cho rằng hắn đang truyền đạo thiên hạ sao?

Tính kế thiên hạ thì đúng hơn!" "Không sai, vô cớ giảng đạo, tiểu tử Đạo Kiếp tuyệt đối có dụng ý lớn!" "Nói tính kế thiên hạ thật buồn cười, hắn có tư cách tính kế thiên hạ sao?" Bên cạnh, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân khác bị sương mù bao phủ cười lạnh nói.

Các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng thần sắc lạnh lùng.

Chỉ có điều khiến người ta kỳ quái là, Hắc Ám Đạo Quân, người trước nay nói nhiều nhất, và không hợp với Đạo Kiếp nhất, lúc này lại không nói một lời. "Ha ha, thật buồn cười!" Khi Nữ Oa và các thánh khác định phản bác, một tiếng cười lớn đầy mỉa mai truyền đến.

Ngay sau đó, hư không nứt ra, tám bóng người từ trong khe nứt hư không bước ra, là tám thanh niên khí chất phi phàm, mỗi người trên người đều lan tỏa khí tức Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Hỗn Nguyên đỉnh phong.

Là tám vị Sử Tiền Đạo Quân, nhưng so với Hắc Ám Đạo Quân, trên người họ lại không có chút khí tức mục ruỗng cổ xưa nào. "Là các ngươi!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân mục ruỗng sắc mặt biến đổi, tự nhiên nhận ra người đến. "Tu vi của các ngươi lại khôi phục nhanh như vậy, Hỗn Nguyên đỉnh phong?" Hỗn Loạn Đạo Quân đồng tử co rụt lại.

Hắc Ám Đạo Quân và những người khác thần sắc cũng vô cùng không tốt.

Đều là Sử Tiền Đạo Quân sống sót từ thời đại đã qua, khi đến thời đại này, hai bên đã đưa ra hai lựa chọn, một trong số đó là tiếp tục ngủ say, chờ đợi thời cơ khôi phục.

Họ không cam lòng từ bỏ thân phận Đạo Quân.

Chương 397

Một bộ phận Sử Tiền Đạo Quân khác thì quyết định chuyển thế trùng tu, vứt bỏ quá khứ, sống lại một đời.

Chỉ là Hắc Ám Đạo Quân và những người khác lại cho rằng thời đại này có quá nhiều Đạo Quân tỉnh lại, chuyển thế trùng tu căn bản không sáng suốt, một khi thất bại, không thể chứng đạo lần nữa, thì căn bản không thể vượt qua Vô Lượng Lượng Kiếp của thời đại tiếp theo.

Một thời đại chỉ có thể có một vị Đạo Quân ra đời, mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, đại biểu cho việc trừ một người trong số đó, những người còn lại đều sẽ bị đào thải.

Đây cũng là nguyên nhân Hắc Ám Đạo Quân và những người khác không chuyển thế. "Không sai, chính là chúng ta, chư vị, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ!" Thiếu Hạo mỉm cười, thần sắc nho nhã, như gặp lại bạn cũ.

Thần Nông cũng mang theo nụ cười.

Ngược lại là Hiên Viên, mỉa mai nói: "Nghe nói chư vị đạo hữu ở ngoại Hỗn Độn bị Đạo Tôn một mình càn quét?

Thật không?

Hiện tại đến nghe đạo, là thua tâm phục khẩu phục, quyết định đầu nhập môn hạ Đạo Tôn?" "Đế Hồng Đạo Quân, ngươi cũng đừng trào phúng chúng ta, chúng ta quả thực đã bại, nhưng đó là do Đại Đạo áp chế, nếu không có Đại Đạo áp chế, chúng ta ở cùng cảnh giới đều là vô địch, nếu không cũng không thể trở thành Đạo Quân của một thời đại!" Trật Tự Đạo Quân lắc đầu, tính tình y ôn hòa, cũng không vì Hiên Viên trào phúng mà tức giận.

Nhưng Cự Linh Đạo Quân lại đại nộ, phản trào phúng: "Chúng ta bại là có nguyên nhân, ngược lại các ngươi từng người một không biết xấu hổ, thân là Sử Tiền Đạo Quân đã sống qua hết thời đại này đến thời đại khác, lại bái dưới môn một tiểu bối, không chỉ nhận hắn làm sư phụ, còn gọi tiểu tử Đạo Kiếp một tiếng sư tổ.

Bản quân còn thấy mất mặt thay cho các ngươi!" "Hỗn đản, Cự Linh, ngươi là ai?

Có gan nói lại lần nữa!" Cự Linh Đạo Quân trước giờ không nhường ai, trong số các Sử Tiền Đạo Quân, miệng của y cũng là miệng thối nhất.

Lời này vừa ra, Thần Nông, Hiên Viên và những người khác không để ý, nhưng Lục Nhận Đạo Quân lại nổi giận. "Vút!" Một luồng huyết sát chi quang giáng lâm, vô thanh vô tức, nhưng lại cho người ta một cảm giác rùng mình, không ít người có mặt đều cảm thấy toàn thân phát lạnh. "Ầm!" Huyết sắc kiếm quang trong nháy mắt rơi xuống đầu Cự Linh Đạo Quân, và không hề lưu tình chém xuống. "Cự Linh cẩn thận!" Hỗn Loạn Đạo Quân sắc mặt biến đổi, nhưng lại không ra tay, chiến đấu giữa các Sử Tiền Đạo Quân không cho phép người khác xen vào, trừ phi tình huống đặc biệt. "Hừ!" Cự Linh Đạo Quân hừ lạnh một tiếng, toàn thân cơ bắp căng phồng, từng luồng Đại Đạo pháp tắc quấn quanh cánh tay, khiến cho cả cánh tay như rồng cuộn, rồi đấm thẳng lên trời. "Rắc!" Một quyền đánh ra, huyết sắc kiếm quang trực tiếp vỡ tan, trên nắm đấm của Cự Linh Đạo Quân, chỉ xuất hiện một vệt máu, rồi trong nháy mắt biến mất.

Một quyền đánh ra, huyết sắc kiếm quang trực tiếp vỡ tan, trên nắm đấm của Cự Linh Đạo Quân, chỉ xuất hiện một vệt máu, rồi trong nháy mắt biến mất.

Cự Linh Đạo Quân bĩu môi, nói: "Lục Nhận, ngươi bây giờ vội

vàng ra tay với bản quân còn sớm, Sát Lục Chi Đạo của ngươi không tệ, nhưng tu vi quá thấp, căn bản không thể làm bản quân bị thương!" Rõ ràng, lời nói của y tràn đầy sự khinh thường. "Lực Chi Đại Đạo!" "Lại là pháp tắc Lực Chi Đại Đạo!" Thế nhưng, Cự Linh Đạo Quân vừa ra tay, lại khiến cho chư thánh Hồng Hoang, và một đám đại năng kinh hô một tiếng.

Vị Sử Tiền Đạo Quân này lại tu luyện Lực Chi Đại Đạo, chẳng phải là cùng một con đường với Bàn Cổ sao? "Hừ, đợi bản quân bước vào Hỗn Độn Cảnh, sẽ tái chiến!" Lục Nhận Đạo Quân hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục ra tay, y biết Cự Linh Đạo Quân nói sự thật, hai người tuy cùng là Sử Tiền Đạo Quân, dù cho đối phương vẫn bị Đại Đạo áp chế, nhưng tu vi cũng cao hơn y, căn bản không phải đối thủ. "Được rồi, đừng đấu nữa, chúng ta tranh đấu vào lúc này không có ý nghĩa gì, muốn chiến cũng phải đợi đến lúc chứng đạo Đạo Quân!" Trật Tự Đạo Quân ra mặt giảng hòa.

Ngay sau đó, một đám Sử Tiền Đạo Quân không ai nói gì, yên lặng chờ đợi.

Nhưng có nhiều Sử Tiền Đạo Quân ở đây như vậy, cũng khiến cho các đại năng Hồng Hoang từng người một không dám thở mạnh, sợ gây chú ý của vị Đạo Quân nào đó.

Cho đến khi các Hỗn Độn Ma Thần giáng lâm, tình thế trong trường lập tức đạt đến đỉnh điểm.

Hỗn Độn Ma Thần vốn không hòa hợp với Sử Tiền Đạo Quân, vừa gặp mặt, liền bắt đầu đối đầu.

Lúc này, cả Đại La Thiên đều đang run rẩy, dường như không chịu nổi khí tức của những cường giả này, họ còn chưa động thủ, nếu không trong khoảnh khắc, Đại La Thiên sẽ sụp đổ.

Thậm chí, cả Thiên Giới ba mươi sáu tầng trời cũng sẽ không còn

tồn tại. "Nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy, còn có Hỗn Độn Ma Thần, Hồng Hoang hiện tại thật khó khống chế, nhưng lão già Đạo Quân, lần này để xem ngươi đối phó thế nào!" Trong Trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân cũng đang chú ý đến Đại La Thiên, thấy ngày càng nhiều tồn tại kinh khủng giáng lâm, cũng kinh hãi, nhưng ngay sau đó, lại cười lạnh liên tục.

Nhiều Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Đây không phải là buổi giảng đạo ở Đông Hải năm xưa, cũng không phải buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, thân phận và tu vi của những người nghe đạo cao đến đáng sợ.

Hồng Quân tự hỏi nếu là mình, tuyệt đối sẽ căng thẳng.

Lúc này, hắn chỉ muốn xem Đạo Kiếp xấu mặt, bị làm khó, còn về mục đích của Đạo Kiếp, ha ha, có kế hoạch gì có thể thực hiện trước mặt nhiều vị Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần như vậy chứ? "Lão già Đạo Kiếp, không phải ngươi muốn lấy Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền làm con cờ sao?

Bây giờ hình như đúng như ý ngươi, họ đều đến rồi, bần đạo ở trong Trường hà Thiên Đạo, ngồi xem ngươi rơi đài!" Mỉm cười một cái, Hồng Quân khoanh chân ngồi xuống, cũng không làm gì, cứ thế yên lặng quan sát. "Ầm!" Mấy năm sau, từ Tam Tiên Đảo bộc phát một luồng dao động mênh mông kinh khủng, khí tức Đại Đạo lan tỏa, đó là khí tức vượt qua Hỗn Độn Cảnh.

Dưới luồng khí tức này, dù cho Hồng Hoang hiện tại đã mở rộng vạn lần, vẫn có thể cảm nhận được luồng dao động chí cường đó ở khắp nơi.

Một khắc này, Đại Đạo hiển hóa, dị tượng muôn màu, cả thiên địa vang lên âm thanh Đại Đạo huyền ảo, như chư thần đang cúi đầu bái

lạy.

Ngay sau đó, một con đường bảy màu từ Tam Tiên Đảo trải ra, trực tiếp vượt qua ba mươi lăm tầng trời, đến thẳng Đại La Thiên. "Là... khí tức Bán bộ Đại Đạo, hắn đột phá từ lúc nào?" "Sao có thể?

Tu vi của hắn lại nhanh hơn ta, đã bước vào ngưỡng cửa Vô Thượng Đại Đạo Cảnh Giới!" Một khắc này, những Sử Tiền Đạo Quân trước đó còn mặt mũi thản nhiên, các loại trào phúng, từng người một sắc mặt đại biến.

Sương mù trên người mười mấy vị Đạo Quân mục ruỗng kia suýt chút nữa vỡ tan, có thể thấy tâm tình bất ổn đến mức nào.

Tương tự, ngay cả Thần Nông và một đám Đạo Quân chuyển thế cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. "Tốc độ tu luyện thế này..." Tu vi của họ đã tăng lên đủ nhanh rồi, là sinh linh bản thổ Hồng Hoang không thể so sánh được, ngay cả chư thánh cũng không được.

Chương 398

Tư chất của Tam Thanh đủ tốt rồi chứ?

Nhưng vẫn bị người đến sau vượt mặt, không lâu nữa sẽ bị vượt qua.

Phục Hy, Hậu Thổ càng là chủ nhân của một đạo, hiện tại cũng chỉ vừa mới đạt đến Hỗn Độn Cảnh.

Thế nhưng, vị tồn tại mà họ vẫn luôn không nhìn thấu, lại vô thanh vô tức đạt đến Bán bộ Đại Đạo. "Bán bộ Đại Đạo a, đó là cảnh giới của Bàn Cổ năm xưa, hắn làm sao đạt được?" "Hoàn toàn vượt qua chúng ta rồi, vậy thì với thân phận Đại Đạo Thánh Nhân, việc chứng đắc Đại Đạo căn bản không có bình cảnh!" Tâm tình của Dương Mi, Thời Thần và một đám Hỗn Độn Ma Thần vừa chấn kinh vừa phức tạp.

Họ chưa từng xem nhẹ vị Đạo Tôn này, thế nhưng, mới bao lâu, hắn đã sắp hoàn toàn vượt qua họ. "Sư tôn lão nhân gia đột phá Bán bộ Đại Đạo?" "Hít, quá chấn động, đó là Bán bộ Đại Đạo, cảnh giới của Bàn Cổ đại thần năm xưa!" "Cứ như vậy xem ra, thành tựu của sư tôn lão nhân gia e rằng sẽ vượt qua Bàn Cổ đại thần!" "Thật không hổ là sư tôn, vĩnh viễn là tồn tại mà chúng ta ngưỡng vọng!" Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng từng người một chấn động không thôi, vừa vui mừng, vừa phức tạp.

Không ai không muốn thanh xuất vu lam, họ kính trọng Đạo Kiếp, nhưng không có nghĩa là không muốn đuổi kịp.

Thế nhưng, một khắc này họ phát hiện, mục tiêu này dường như vĩnh viễn không thể hoàn thành.

Đặc biệt là Minh Hà, càng cười khổ liên tục, vừa mới đột phá Hỗn

Nguyên Thánh Cảnh, đang vì điều đó mà vui mừng, lại không ngờ sư tôn nhà mình sắp chứng Đại Đạo. "Khoảng cách..." Minh Hà cũng không biết nói gì cho phải, nhớ lại năm xưa, khi Đạo Kiếp thu phục y, y chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, còn từng nói một câu, muốn thu ta Minh Hà làm đệ tử, ít nhất phải trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thế nhưng bây giờ người ta đâu chỉ là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Thánh Nhân trước mặt vị sư tôn nhà mình này có khác gì con kiến đâu? "Quả nhiên, thời đại này thuộc về ngươi, ánh sáng của ngươi đã che lấp cả những Sử Tiền Đạo Quân như chúng ta!" Trên Thái Âm Tinh, Vọng Thư yên lặng đứng dưới ánh trăng, thần sắc phức tạp.

Nàng không đến Đại La Thiên, nhưng không có nghĩa là không chú ý, lúc này, trong lòng có thể nói là cảm khái không thôi. "Thú vị thú vị, tiểu tử này thật sự tỏa sáng vạn trượng, che lấp cả ánh sáng của những Sử Tiền Đạo Quân kia!" Trong một vùng hư không, một bóng người gầy gò bị hắc bào bao phủ kinh ngạc nhìn về phía Đại La Thiên. "Mười mấy tên tàn phế, còn có mười mấy tên chuyển thế, lẽ nào những tên này cũng cảm thấy thời đại hiện tại có chút khác biệt sao?" "Còn có Nguyên Mẫu, nữ nhân điên đó, dường như cũng đang âm thầm không ngừng gây sóng gió, có ý tứ, xem ra bản quân không thể tiếp tục ngủ say nữa rồi, nếu không bỏ lỡ thì không hay.

Không chỉ vậy, ngay cả bên phía phong ấn dường như cũng đang rục rịch, bắt đầu không yên phận, tất cả đều cho thấy, thời đại này thật sự có thể sẽ xuất hiện biến số." Bóng người dưới hắc bào lẩm bẩm, nói xong, ngay sau đó, từ trong cơ thể y bước ra một thiếu nữ mặc váy dài màu đen.

Thiếu nữ có tướng mạo tuyệt mỹ, làn da như ngọc dương chi, mái tóc bạc xõa vai, cũng mặc một thân y phục màu đen, nhưng lại không che khuất dung mạo.

Chân trần đạp không, quanh thân quấn quanh khí tức Hỗn Độn Cảnh, một bước bước ra, từ trong hư không đi ra, chỉ vài bước, liền tiến vào Đại La Thiên. "Hửm?" Dường như có cảm ứng trong lòng, ánh mắt Đạo Kiếp nhìn qua, vừa lúc đối diện với thiếu nữ kia.

Thiếu nữ trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, vốn là một nữ thần tuyệt thế mang theo nụ cười, cái nhìn đầu tiên sẽ khiến người ta sinh lòng hảo cảm, thậm chí ái mộ.

Nhưng thiếu nữ này không biết vì sao, lại cho người ta một cảm giác quái dị.

Đặc biệt là đôi đồng tử đen kịt kia, lại lấp lánh ánh sáng của thiên địa phá diệt, vạn vật tịch diệt. "Là ai?" Cùng lúc đó, các Sử Tiền Đạo Quân cũng nhìn về phía thiếu nữ đang đi tới, từng người một đồng tử co rụt lại.

Thiếu nữ đang đi tới này, khiến cho những Sử Tiền Đạo Quân này theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Thực lực mà đối phương thể hiện ra không cao, chỉ có Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ, nhưng cảm giác này, lại là điều mà những Sử Tiền Đạo Quân này chưa từng cảm nhận được.

Giống như một con hung thú tuyệt thế đang khoác da cừu. "Người này là ai?" Nữ Oa, Hi Hòa, Hậu Thổ, cùng Tây Vương Mẫu mấy người cũng đều sắc mặt biến đổi, không biết vì sao, vào một khắc này, đối mặt với nàng ta lại sinh ra tâm lý đố kỵ.

Loại tâm lý này không có lý do, khiến họ, những người căn bản không nên có, lại nảy sinh. "Dám hỏi đạo hữu, xưng hô thế nào?" Thần Nông tiến lên, chắp tay hỏi. "Ta là Thiên Mẫu, Đạo Quân của thời đại Vô Đạo!" Khóe miệng thiếu nữ vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt, lời nói cũng ôn hòa nho nhã.

Thế nhưng, lời nói của nàng lại khiến Thần Nông, cho đến một đám Sử Tiền Đạo Quân đều phải hít một hơi khí lạnh. "Thời đại Vô Đạo, lẽ nào là Hỗn Độn sơ khai, thời đại đầu tiên của sử tiền, thời đại Vô Đạo?" "Sao có thể?" "Thời đại trong truyền thuyết lại có Đạo Quân còn sống?" Một khắc này, bất luận là Đạo Quân chuyển thế, hay những Đạo Quân chưa chuyển thế, đều thần tình kinh hãi. "Ầm!" Đúng lúc này, ma diễm cuồn cuộn, ma uy ngút trời, một vị đại ma đạp không mà đến, trực tiếp giáng lâm Đại La Thiên, và một mắt liền dán chặt vào thiếu nữ. "Thiên Mẫu Thánh Hậu trong truyền thuyết, vị Đạo Quân đầu tiên của sử tiền?" Người đến chính là Vạn Ma Chi Sơ chuyển thế Vạn Sơ, điều khiến một đám đại năng Hồng Hoang kinh hãi là, vị đại ma chuyển thế muộn nhất này, hiện tại lại cũng có tu vi Hỗn Độn Cảnh.

Ngay cả Thần Nông và những người khác cũng đều sắc mặt biến đổi.

Họ chuyển thế sớm hơn Vạn Ma Chi Sơ, hiện tại mới chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đối phương trong thời gian ngắn lại đạt đến Hỗn Độn Cảnh. "La Hầu?" Duy chỉ có Đạo Kiếp thần tình khẽ động, đồng tử đen kịt nhìn về phía Vạn Ma Chi Sơ. "La Hầu?" "Sao có thể?" "La Hầu là Sử Tiền Đạo Quân?

Không thể nào, rõ ràng là Hỗn Độn Ma Thần, do Đại Đạo dựng dục sinh ra, sao có thể là Sử Tiền Đạo Quân?

Lời này của Đạo Kiếp vừa ra, Thời Thần, Dương Mi và một đám Hỗn Độn Ma Thần đều thân thể run lên, từng người một không dám tin. "Ma Tổ La Hầu?" Không chỉ vậy, Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh và các thánh Hồng Hoang khác, cho đến Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và một đám đại năng Hồng Hoang cũng kinh hãi thất sắc.

Mặc dù đã qua vô số năm, nhưng uy danh của Ma Tổ La Hầu vẫn

còn tồn tại ở Hồng Hoang.

Đó là tồn tại kinh khủng năm xưa tranh phong cùng Đạo Tôn và Đạo Tổ.

Thậm chí, trong ánh mắt của Ngũ Âm nương nương còn lóe lên vẻ sợ hãi, trực tiếp nép mình bên cạnh Đạo Kiếp. "Ngươi lại nhìn ra rồi?" Vạn Ma Chi Sơ kinh ngạc, nhưng cũng không che giấu, giải thích: "Năm xưa bản quân đang ngủ say, một vị Hỗn Độn Ma Thần bị trọng thương rơi xuống nơi bản quân ngủ say, bản quân lúc đó cũng không để ý, chỉ tùy ý tách ra một luồng nguyên thần, nhập vào cơ thể vị Ma Thần kia, du ngoạn trong Hồng Hoang!" Nói đến đây, y nhìn về phía Đạo Kiếp, thở dài một tiếng, nói: "Tiểu sư tổ thật yêu nghiệt, hóa thân La Hầu kia của bản tôn, cùng với lão đạo Hồng Quân đều không đấu lại ngươi, nhưng lúc đó hóa thân của bản quân không có ký ức, cũng không biết thân phận thật sự, chỉ tưởng mình là Hỗn Độn Ma Thần trùng tu." "Nếu không, cũng chưa chắc sẽ bại bởi ngươi, nhưng như vậy cũng tốt, cụ hóa thân đó sau bao nhiêu năm ngủ say, cũng đã khôi phục được một ít tu vi, vừa lúc bị bản quân dung hợp, tăng cường tu vi!" "Nguyên lai là vậy, thật là một bí mật lớn của Hồng Hoang!" Đạo Kiếp nghe vậy cảm khái không thôi, không ngờ Ma Tổ La Hầu đường đường, lại chỉ là một luồng nguyên thần của Sử Tiền Đạo Quân trùng tu.

Những người khác cũng đều hiểu ra, đồng thời trong lòng cũng cảm khái.

Chương 399

"La Hầu lại là hóa thân của Vạn Ma Chi Sơ..." Cùng lúc đó, Hồng Quân vẫn luôn nhìn trộm ở đây cũng sắc mặt không ngừng biến ảo, trước đó khi Đạo Kiếp gọi ra tên La Hầu, hắn đã kinh ngạc rồi, lại không ngờ lại moi ra được một bí mật lớn như vậy.

Đương nhiên, đây chỉ là một đoạn chen ngang nhỏ, mọi người quan tâm nhất vẫn là Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Phải biết rằng, đây là vị Đạo Quân đầu tiên của sử tiền, chỉ riêng thân phận này đã đủ dọa chết người rồi.

Vạn Ma Chi Sơ hiện thân, và bộc lộ thân phận La Hầu cũng chỉ khiến mọi người kinh ngạc, sau đó ánh mắt của tất cả mọi người lại lần nữa tập trung vào Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Vạn Ma Chi Sơ hiện thân, và bộc lộ thân phận La Hầu cũng chỉ khiến mọi người kinh ngạc, sau đó ánh mắt của tất cả mọi người lại lần nữa tập trung vào Thiên Mẫu Thánh Hậu. "Hỗn Độn Cảnh sơ kỳ, ngươi cũng tu luyện sức mạnh của thời đại này, đã cùng cảnh giới, vậy thì bản quân không khách khí nữa, vừa lúc chứng kiến xem, truyền thuyết có bao nhiêu mạnh!" "Ầm!" Lời vừa dứt, một cây đại kích đen kịt vạch ngang trời, xé rách hư không, phá nát thương mang, nghiền nát toàn bộ Đại Đạo pháp tắc xung quanh, trực tiếp giáng xuống đầu Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Nhưng đại kích trong tay y hiển nhiên không phải là Đạo Quân Chi Bảo, cũng không hề có bất kỳ khí tức Đạo Quân nào lan tỏa. "Hít~!" "Tư!" Vạn Ma Chi Sơ đột nhiên ra tay, khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân đều phải hít một hơi khí lạnh, càng khóe miệng co giật.

Tên này cũng quá hung hãn rồi, thậm chí một chút kiêng dè cũng

không có, lại trực tiếp ra tay.

Phải biết rằng, đó là truyền thuyết, vị Đạo Quân đầu tiên của sử tiền, ngay cả những tồn tại cổ xưa sống qua hết thời đại này đến thời đại khác như họ, cũng chỉ mơ hồ nghe được truyền thuyết này. "Khanh khách, tiểu ma đầu cũng sốt ruột nhỉ, nhưng bản cung lần này chỉ đến để kiến thức Đạo Quân của thời đại này, chứ không phải để chỉ giáo tiểu ma đầu!" Lời vừa dứt, thân hình lóe lên, Thiên Mẫu Thánh Hậu liền biến mất không thấy, khi xuất hiện lại, đã đứng sau lưng Đạo Kiếp.

Khiến cho Đạo Kiếp mặt mày khẽ động, chỉ có thể giơ tay, đỡ lấy một kích hủy thiên diệt địa của Vạn Ma Chi Sơ. "Được rồi, Vạn Ma, muốn giao lưu, sau này có cơ hội, nơi này là Đại La Thiên, không chịu nổi các ngươi giày vò đâu!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói, ngữ khí tuy bình thản, nhưng lại cho người ta một cảm giác không thể nghi ngờ.

Vạn Ma Chi Sơ nhìn sâu vào mắt Đạo Kiếp, thu hồi đại kích, xoay người tìm một vị trí, tế ra một cái bồ đoàn ngồi xuống.

Không nói gì, nhưng hiển nhiên cũng nể mặt Đạo Kiếp.

Khiến cho Ngũ Âm nương nương thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng vị Sử Tiền Đạo Quân có nhân quả lớn với mình này sẽ đánh nhau với Đạo Kiếp.

Từng là chủ thượng Ma Tổ La Hầu, sau lại trở thành đệ tử của mình Vạn Sơ, lại còn là Sử Tiền Đạo Quân, thân phận này khiến Ngũ Âm nương nương cảm thấy vô cùng khó xử. "Vậy mới đúng chứ?

Chúng ta đều là khách, sao có thể làm chủ nhân khó xử!" Thiên Mẫu Thánh Hậu trên mặt vẫn treo nụ cười đầy ý vị, nhưng những lời nói ra, lại khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân suy tư. "Đạo Quân của thời đại này sao?" Câu nói này thì không sao, nhưng câu nói trước đó lại khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân không thể không để ý.

Câu nói của Thiên Mẫu Thánh Hậu không nghi ngờ gì là đang khẳng định, Đạo Kiếp chính là Đạo Quân của thời đại này.

Nếu là người khác, hoặc là một Sử Tiền bình thường, họ sẽ không để ý, nhưng Thiên Mẫu Thánh Hậu lại là truyền thuyết.

Nữ nhân này là người khai sáng con đường Đạo Quân, lời nói của nàng không thể không khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân để ý.

Do đó, những Sử Tiền Đạo Quân này đối với Đạo Kiếp càng thêm cảnh giác.

Bởi vì họ đều hiểu, Đạo Quân đương thời khác với Sử Tiền Đạo Quân, trong niên đại tồn tại của Đạo Quân đương thời, Sử Tiền Đạo Quân bắt buộc phải ngủ say, một khi hiện thân, tất nhiên sẽ bị Đại Đạo của Đạo Quân đương thời áp chế.

Trừ phi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, thiên địa Đại Đạo bắt đầu mục ruỗng, họ mới có thể xuất hiện.

Mà, hiện tại Đạo Kiếp quỷ dị như vậy, mạnh mẽ như vậy, khiến họ kiêng dè, một khi thật sự trở thành Đạo Quân của thời đại này, họ căn bản không thể tưởng tượng đối phương sẽ mạnh đến mức nào. "Tuyệt đối không thể để hắn chứng đạo, nếu không chúng ta sẽ không có ngày lành!" "Không sai, lúc cần thiết dù phải trả giá nhất định cũng phải bóp chết hắn trong trứng nước!" Có mấy vị Sử Tiền Đạo Quân trong lòng nghĩ, ngay cả Thần Nông và những người khác vẫn luôn đứng bên cạnh Đạo Kiếp, cũng nảy sinh nhiều suy nghĩ.

Dù sao Thần Nông và những người khác chuyển thế ở Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng, và lúc còn yếu ớt đã dựa vào Đạo Kiếp, cũng chỉ vì lợi ích.

Trên con đường Đạo Quân, không ai sẽ nhượng bộ, huống chi là những lão quái vật đã sống vạn cổ, ngủ say qua các thời đại.

Họ chuyển thế cũng là vì lợi ích, không phải để có thể trùng tu chứng đạo, đi xa hơn trên con đường Đại Đạo.

Do đó, bất kỳ vị Sử Tiền Đạo Quân nào cũng sẽ không nhượng bộ, dù cho ngày thường có đi gần với Đạo Kiếp đến đâu.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, như Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư. "Không ổn, nữ nhân này thật âm hiểm, một phen nói chuyện hoàn toàn đẩy sư tôn ra đầu sóng ngọn gió!" Phục Hy sắc mặt biến đổi.

Nữ Oa, Tây Vương Mẫu và những người khác cũng sắc mặt âm trầm xuống, nhìn về phía Thiên Mẫu Thánh Hậu ánh mắt càng thêm không thiện ý.

Ngay cả Đạo Kiếp, cũng nhìn sâu vào mắt Thiên Mẫu Thánh Hậu, phen nói chuyện của đối phương, sao hắn có thể không nghe ra?

Đối với nữ nhân này, Đạo Kiếp có thể nói là vô cùng cảnh giác, truyền thuyết, Đạo Quân đầu tiên của sử tiền, những điều này hắn đều không để ý, hắn cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc trên người nữ nhân này, nhưng lại nhất thời không nhớ ra. "Vậy sao?

Bản quân nói không đúng sao?

So với đám phế vật các ngươi, bản quân càng xem trọng Đạo Kiếp đạo hữu hơn!" Thiên Mẫu Thánh Hậu cười như không cười, dường như căn bản không đặt hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân có mặt vào mắt. "Khốn kiếp!" "Nữ nhân này!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân bị lời nói của nàng làm cho hai mắt phun lửa.

Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh, nói: "Hừ, Thiên Mẫu Thánh Hậu, tồn tại trong truyền thuyết, cũng chỉ là một vị Đạo Quân mà thôi, đó là đã từng, hiện tại và ta có gì khác biệt?

Ngươi có tư cách nói ta là phế vật?" "Không sai, vị Đạo Quân đầu tiên của sử tiền không sai, nhưng không có nghĩa là Đạo Quân mạnh

nhất sử tiền, ít nhất, ta Cự Linh không sợ ngươi!" Cự Linh Đạo Quân cũng lạnh lùng nói.

Thế nhưng, Thiên Mẫu Thánh Hậu chưa trả lời, Đạo Kiếp lại lắc đầu nói: "Chư vị đạo hữu nói không sai, có thể trở thành Đạo Quân, đều là người mạnh nhất một thời đại, sao có thể là phế vật?" Lời này lại khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân thần sắc tốt hơn nhiều, nhưng ngay sau đó đều phải đại nộ. "Nhưng!" Đạo Kiếp tiếp tục nói: "Nhưng Thiên Mẫu đạo hữu cũng không hoàn toàn sai, thời đại này là thời đại của bản tôn, Đạo Quân của thời đại này cũng tất nhiên là bản tôn!" "Tiểu tử Đạo Kiếp, nói thế không phải quá sớm sao?" "Thật là lời nói cuồng vọng, thật không biết tự tin từ đâu mà nói ra những lời như vậy?" "Ngươi xem chúng ta, những Sử Tiền Đạo Quân, như không có gì sao, thật không biết ai cho ngươi sự tự tin này!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân tức giận đến bật cười, đã thấy kẻ cuồng vọng, chưa thấy ai cuồng vọng đến mức này, trước mặt hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, lại dám nói thời đại này thuộc về hắn.

Ngay cả họ cũng không dám nói những lời như vậy, dù sao thời đại này khác biệt, những tồn tại mạnh nhất sử tiền đều lần lượt xuất thế, không ai còn dám tự xưng vô địch.

Ngay cả Vạn Ma Chi Sơ, vị Đạo Quân kinh khủng này, cũng không dám nói mình vô địch.

Chương 400

"Ha, lão già Đạo Kiếp, tự tìm đường chết!" Cùng lúc đó, trong Trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân cũng đầu tiên là chấn động, vì sự bá khí và cuồng vọng của Đạo Kiếp mà chấn động, nhưng ngay sau đó lại cười lớn, mỉa mai liên tục.

Theo Hồng Quân xem ra, dù có bản lĩnh và tự tin cũng không nên nói ra, một khi nói ra, chẳng phải là đang tự tạo kẻ địch sao? "Lão già Đạo Kiếp, xem ra những trận thắng liên tiếp, đã khiến ngươi đầu óc mê muội rồi!" Hồng Quân trào phúng, nhưng đối với hắn đó là chuyện tốt, kẻ địch của Đạo Kiếp càng nhiều, đối với hắn càng có lợi. "Tốt nhất là những Sử Tiền Đạo Quân này và lão già Đạo Kiếp đánh nhau, như vậy bần đạo có thể ngồi thu ngư lợi!" Hồng Quân cười lạnh, nhưng hiển nhiên, điều đó khiến hắn thất vọng rồi, đám Sử Tiền Đạo Quân cũng không ra tay.

Đám Sử Tiền Đạo Quân này không ngốc, lúc này ra tay với Đạo Kiếp căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Trước tiên không nói có đánh thắng được không, dù đánh thắng cũng không giết được.

Bán bộ Đại Đạo Cảnh Ngụy Đạo Thánh gần như bất tử bất diệt, không khác gì Đại Đạo Thánh Nhân, trừ phi là Đạo Quân chân chính, nếu không căn bản không giết được.

Muốn một trận chiến, cũng phải đợi đến lúc tranh đoạt Đạo Quân, lúc đó mọi người đều sẽ dùng toàn lực, không ai sẽ giữ lại. "Quá bá khí, đó là hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, vẫn bị xem thường!" "Không hổ là Đạo Tôn, trách không được có thể có thành tựu như vậy, chỉ riêng sự tự tin đó, không phải chúng ta có được!" Trước tiên

không nói đến những Sử Tiền Đạo Quân đó, trên Đại La Thiên, chư thánh Hồng Hoang cho đến một đám đại năng Hồng Hoang thì đối với lời nói của Đạo Kiếp chấn động không thôi. "Ta tin tưởng sư tôn, bất luận đối thủ là ai, đều sẽ bị ngài ấy đạp dưới chân, và đứng trên đỉnh cao!" "Ha, thành tựu của sư tôn lão nhân gia tất nhiên sẽ tiền cổ vô nhân, vượt qua bất kỳ Sử Tiền Đạo Quân nào!" Nữ Oa, Hậu Thổ và mấy nữ nhân khác từng người một ánh mắt đẹp dịu dàng liên tục. "Đây mới gọi là bá khí, đây mới là tín ngưỡng mà Vu tộc chúng ta nên có, nên như vậy, không sợ mọi kẻ địch, xem thường quần hùng!" Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu càng nhiệt huyết sôi trào, lời nói của Đạo Kiếp quả thực đi vào lòng họ.

Lúc này, tình cảm của Thập Nhị Tổ Vu đối với Đạo Kiếp càng nồng đậm hơn.

Những tu sĩ thuộc mạch Tử Tiêu Cung đều từng người một im lặng, nếu được lựa chọn lại, tuyệt đối sẽ không chọn gia nhập mạch Tử Tiêu Cung nữa.

Nhìn xem Đạo Tôn người ta?

Rồi nhìn lại Hồng Quân Đạo Tổ, hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ ở đâu?Đúng là con rùa rụt đầu.

Trước tiên không nói đến việc mỗi lần đấu với Đạo Tôn đều bại, nhiều lần mất mặt, gần đây càng biến mất không dấu vết, ngay cả người cũng không thấy.

Ngay cả tu sĩ mạch Tử Tiêu Cung, cũng không khỏi đoán, có phải Đạo Tổ nhà mình bị vị Vô Thượng Đạo Tôn kia đánh sợ rồi, không dám ra ngoài nữa. "Quả nhiên đủ tự tin, bản cung xem trọng ngươi!" Trong đôi mắt đẹp của Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng lóe lên một tia kinh ngạc. "Tiểu sư tôn, cẩn thận nữ nhân này, thân phận của nàng không đơn giản, đừng bị bề ngoài của nàng lừa gạt!" Đúng lúc này,

một giọng nói quen thuộc truyền vào trong đầu Đạo Kiếp. "Nguyên Mẫu?" Đạo Kiếp thần tình khẽ động, trên mặt không đổi sắc.

Nhàn nhạt nói: "Được rồi, bắt đầu giảng đạo, chư vị đạo hữu nếu muốn ở lại nghe, có thể tìm chỗ ngồi, nhưng, chút đạo hạnh của bản tôn, không lọt vào pháp nhãn của chư vị!" Nói xong, Đạo Kiếp liền bước lên đạo đài, khoanh chân ngồi xuống, một luồng khí tức huyền ảo trên người lưu chuyển, hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Khiến người ta bất ngờ là, một đám Sử Tiền Đạo Quân lại không một ai rời đi, toàn bộ đều tự tế ra bồ đoàn, khoanh chân ngồi xuống.

Ngay cả vị tồn tại trong truyền thuyết, Thiên Mẫu Thánh Hậu, cũng ngồi cạnh Nữ Oa, khiến Nữ Oa mày nhíu chặt, thần tình cảnh giác.

Cùng lúc đó, toàn bộ Đại La Thiên hàng chục triệu tu sĩ toàn bộ ngồi ngay ngắn, và im lặng như tờ.

Ánh mắt Đạo Kiếp quét qua toàn bộ Đại La Thiên, từ trên người mọi người quét qua, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, và nhàn nhạt nói: "Bản tôn lần này giảng đạo khác với trước đây, lần này cũng là do bản tôn có cảm ngộ trong lòng, chia sẻ những cảm ngộ trong thời gian qua ra ngoài!" "Ra đi!" Lời vừa dứt, một bóng người mà các tu sĩ Hồng Hoang đều vô cùng quen thuộc từ trong hư không bước ra, đến bên cạnh Đạo Kiếp. "Vô Cực?" "Lại là hắn?

Quả nhiên, có liên quan đến Đạo Tôn!" "Lẽ nào?" Đối với sự xuất hiện của Vô Cực, mọi người đều thần tình kinh ngạc, nhưng nghĩ lại những thủ đoạn của Vô Cực, rồi nhìn về phía Đạo Kiếp, cũng trong nháy mắt hiểu ra.

Nhưng những tu sĩ chưa từng nghĩ đến phương diện đó, thì từng người một chấn động không thôi.

Đạo Kiếp mỉm cười, nói: "Giới thiệu lại một chút, hắn tên Vô Cực, là hiện tại thân của bản tôn!" "Quả nhiên!" "Lại thật sự là hóa thân của Đạo Tôn!" "Trách không được!" Mặc dù đã có suy đoán, nhưng khi Đạo Kiếp nói ra, vẫn có nhiều đại năng Hồng Hoang chấn kinh.

Đặc biệt là Phật môn, như Lai và những người khác, từng người một cười khổ không thôi. "Bị đánh không oan, chỉ là bần đạo không hiểu, vì sao Đạo Tôn lại nhắm vào Phật môn chúng ta!" Hóa thân của Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn Cổ Phật thần tình khổ sở nói. "Ta lại đang đánh cược với hóa thân của Đạo Tôn?

Thua thật không oan!" Trái ngược với Tiếp Dẫn Cổ Phật, tâm tình của Đa Bảo Như Lai đột nhiên tốt lên.

Vốn bị người ta trấn áp năm trăm năm, đối với y là một sự sỉ nhục, cả đời khó rửa sạch, lại không ngờ, người trấn áp mình lại là hóa thân của vị Vô Thượng Đạo Tôn kia.

Nếu bị người khác trấn áp, dù là thánh nhân, Đa Bảo cũng sẽ ghi hận, thậm chí cảm thấy sỉ nhục.

Nhưng một khắc này, Đa Bảo Như Lai thậm chí cảm thấy, có thể bị hóa thân của Đạo Tôn trấn áp, có thể là một loại vinh diệu vô thượng.

Quả nhiên, nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Nhiên Đăng, Quan Âm, cho đến một đám Bồ Tát, La Hán của Phật môn, Đa Bảo Như Lai thần tình chấn động, ưỡn ngực ngẩng đầu.

Quả nhiên, nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Nhiên Đăng, Quan Âm, cho đến một đám Bồ Tát, La Hán của Phật môn, Đa Bảo Như Lai thần tình chấn động, ưỡn ngực ngẩng đầu.

Cảnh tượng này, lọt vào mắt các đệ tử Phật môn khác, khiến cho

từng đệ tử Phật môn nghiến răng nghiến lợi.

Thế nhưng, càng như vậy, thần thái của Đa Bảo Như Lai càng cao ngạo, dường như lúc này, thân phận của y đã được nâng cao lên rất nhiều.

Ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều nhíu mày. "Hừ!" Chỉ có Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, Đa Bảo Như Lai lúc này mới thu liễm, đồng thời cúi đầu, không dám nhìn Thông Thiên giáo chủ. "Bản tôn lần này giảng, là Vô Cực Chi Đạo!" Đúng lúc này, Vô Cực mở miệng, chỉ là vừa mở miệng, mọi người đều thần sắc khó hiểu, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng đều nhíu mày. "Dám hỏi đạo hữu, thế nào là Vô Cực Chi Đạo?" Từ 'Vô Cực' này, đối với Sử Tiền Đạo Quân không hề xa lạ, nhưng từ ngữ này lại quá xa vời. "Truyền thuyết, Hỗn Độn sơ khai, thiên địa là một vùng hư vô, chỉ có một điểm, trong hư vô bắt đầu sinh ra Hỗn Độn, giai đoạn trước khi Hỗn Độn ra đời, bản tôn gọi là giai đoạn Vô Cực!" Vô Cực mở miệng, vừa mở miệng, liền chấn động thế nhân. "Khoan đã!" Đúng lúc này, một tiếng cười lạnh truyền đến, cắt ngang lời nói của Vô Cực.

Mọi người nhìn qua, lại là một vị Sử Tiền Đạo Quân bị sương mù bao phủ, không rõ danh hiệu.

Chương 401

Y mở miệng nói: "Những điều ngươi nói chúng ta đều biết, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, căn bản không ai có thể chứng thực quá trình diễn hóa của Vô Cực, ngươi lại lấy ra giảng đạo, là lừa gạt chúng sinh sao?" "Đúng vậy, đạo giảng tốt hay xấu không quan trọng, nhưng nếu lấy thứ hư vô mờ mịt đó ra giảng, có chút quá đáng rồi!" Cự Linh Đạo Quân cũng phụ họa. "...." "Sao lại như vậy?

Lẽ nào đạo mà Đạo Tôn giảng thật sự không có gì xác định sao?" "Ta không tin, Đạo Tôn là tồn tại như thế nào?

Sao có thể lừa gạt chúng ta?" "...Bần đạo cũng không tin, nhưng hai vị kia là Sử Tiền Đạo Quân, chắc sẽ không nói dối đâu!" "Chờ xem, xem Đạo Tôn nói thế nào!" Lời nói của vị Đạo Quân thần bí và Cự Linh Đạo Quân, cũng gây ra một trận xôn xao trong trường, nhiều người bắt đầu bàn tán nhỏ.

Khiến cho Phục Hy, Nữ Oa và những người khác sắc mặt vô cùng khó coi. "Hừ, sư tôn nhà ta giảng đạo sao có thể không có căn cứ, ta thấy các ngươi đang gây rối thì có!" Nữ Oa cười lạnh nói. "Không sai, không đợi người ta giảng đạo đã vội vàng cắt ngang, có dụng ý khác sao!" "Đúng vậy, các ngươi không biết, chẳng lẽ tất cả mọi người đều không biết sao?" Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu và những người khác cũng đều từng người một lớn tiếng phản bác.

Nhưng một đám Sử Tiền Đạo Quân lại căn bản không để ý, từng người một cười lạnh nhìn Vô Cực và Đạo Kiếp.

Cùng lúc đó, trong Trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân cũng đang chú ý đến cảnh tượng này thì ha ha cười lớn. "Bần đạo đã nói rồi, lão già Đạo Kiếp lần này giảng đạo tuyệt đối là tự rước lấy nhục, có

nhiều Sử Tiền Đạo Quân ở đây như vậy, sao có thể để hắn thuận lợi giảng xuống?" Khóe miệng Hồng Quân lộ ra vẻ mỉa mai, hứng thú nhìn Đạo Kiếp, muốn xem xem sắc mặt của Đạo Kiếp.

Thế nhưng, điều khiến hắn thất vọng là, Đạo Kiếp vẫn thần sắc thản nhiên, trong thần tình căn bản không có phẫn nộ, ngay cả hóa thân Vô Cực cũng vậy, mặt mang nụ cười.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Đạo Kiếp hoặc Vô Cực.

Có người chuẩn bị xem trò cười, có người mặt đầy lo lắng, cũng có người như Thập Nhị Tổ Vu, đối với Đạo Kiếp vẫn tràn đầy tự tin. "Không có bất kỳ căn cứ nào!" Thế nhưng, lời nói tiếp theo của Vô Cực lại một lần nữa làm bùng nổ toàn trường. "Sao có thể?

Lẽ nào lời của hai vị Sử Tiền Quân là thật?" "Không thể nào, Đạo Tôn không thể phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy?" "Ta không tin, ta tuyệt đối không tin, Đạo Tôn vĩ đại như vậy sao có thể lừa gạt chúng ta?" "Sư tôn..." Có thể nói, một câu của Vô Cực, khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang sắc mặt trở nên trắng bệch, đặc biệt là tu sĩ mạch Đông Hải, và Vu tộc.

Trong một khoảnh khắc, như tín ngưỡng sụp đổ, ngay cả Đạo Kiếp cũng có thể cảm ứng rõ ràng, nhưng thần sắc vẫn không đổi.

Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng đều từng người một không dám tin, trên mặt lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Các Sử Tiền Đạo Quân trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, có mỉa mai, có trào tiếu, cũng có nhíu mày. "Ha ha, tự vả mặt rồi, xem ra lão già Đạo Kiếp nếu không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, e rằng danh tiếng thật sự sẽ bị hủy hoại!" Trong Trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân cười lớn, tâm tình lúc này vô cùng thư thái.

Xem xem, Đạo Kiếp tự hủy trường thành rồi, sau này làm sao gầy dựng lại.

Trên đạo đài, Đạo Kiếp thần sắc vẫn thản nhiên, nhắm mắt lại, Vô Cực thì lắc đầu, tiếp tục nói: "Cũng chính vì không có bất kỳ căn cứ nào, mới cần đi tìm tòi, nếu thật sự đã được chứng thực, vậy thì những Sử Tiền Đạo Quân này e rằng đã sớm đi tu luyện rồi!" "Nói những điều đó có ý nghĩa gì?" Cự Linh Đạo Quân cười lạnh nói. "Nói những điều đó không có ý nghĩa, con đường cầu đạo vốn là kiên định, Đại Đạo vô biên, thần bí khó lường, nếu đều đã biết cả rồi, đó còn gọi là cầu đạo sao?

Đó chỉ là lĩnh ngộ đạo một cách đơn thuần.

Chỉ có những điều chưa biết mới đáng để thế nhân đi tìm tòi, nếu chỉ giới hạn ở tiền nhân, làm sao có thể tiến bộ?" "Có lý!" "Nguyên lai là vậy, nguyên lai Đạo Tôn có ý này!" Lời này của Vô Cực vừa ra, thần tình mọi người mới tốt hơn một chút, nhiều người bắt đầu cho rằng có lẽ mình đã thật sự hiểu lầm Vô Cực. "Nói hay lắm, những điều chưa biết mới hấp dẫn nhất, quan điểm của ngươi bản quân tán đồng!" "Tốt!" Đúng lúc này, một tiếng cười trong trẻo như chuông bạc từ bên cạnh Nữ Oa truyền ra, Thiên Mẫu Thánh Hậu vỗ tay, ánh mắt nhìn về phía Vô Cực và Đạo Kiếp lộ ra vẻ tán thưởng.

Đồng thời, nhàn nhạt nói: "Bản quân năm xưa khi cầu đạo, cũng là từng bước một tìm tòi, căn bản không ai chỉ điểm, cũng không có kinh nghiệm của tiền nhân, mới khai sáng ra con đường Đạo Quân!" "Khốn kiếp, nữ nhân chết tiệt này!" "Nữ nhân trong truyền thuyết này hôm nay xuất hiện lẽ nào là để chống đối ta?" "E rằng nữ nhân này là do tiểu tử Đạo Kiếp mời ra nhỉ!" Lời của Thiên Mẫu Thánh Hậu, khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt vô cùng khó coi.

Đạo Kiếp kinh ngạc, một nữ nhân lại có thể nói giúp hắn, lại liên

tưởng đến những lời trước đó của nữ nhân này, trước sau vô cùng mâu thuẫn.

"Không, không đúng, không hề mâu thuẫn, là đang nâng ta lên để giết!" Trong lòng, Đạo Kiếp cảnh giác, nhưng bề ngoài vẫn mỉm cười gật đầu với Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Hai người cứ thế nhìn nhau, lọt vào mắt kẻ khác lại biến thành một ý vị khác.

"Hừ, quả nhiên là cấu kết với nhau làm việc xấu!" "E rằng nữ nhân này là do tiểu tử Đạo Kiếp tìm đến, mục đích là để đối phó chúng ta!" Một vài Sử Tiền Đạo Quân bắt đầu tự suy diễn.

Đồng thời trong lòng chấn động, Đạo Kiếp vậy mà lại mời được vị Đạo Quân đầu tiên của thời tiền sử ra mặt.

Trong từng thời đại tiền sử, truyền thuyết về Thiên Mẫu Thánh Hậu vẫn luôn tồn tại, nhưng căn bản chưa ai từng gặp.

Năm xưa, bọn họ cũng từng tìm kiếm di tích liên quan đến thời đại đầu tiên, thế nhưng, thời đại Vô Đạo bị hủy diệt quá triệt để, căn bản không có di tích nào được truyền thừa lại.

Thậm chí, bọn họ còn đang nghi ngờ thân phận của nữ nhân này là thật hay giả.

Đương nhiên, bất luận thật giả, bọn họ đều không dám tùy ý thăm dò, không phải ai cũng là Vạn Ma Chi Sơ, dám càn rỡ như vậy.

Thăm dò, cũng là người khác thăm dò, cuối cùng mới ra tay.

Có thể trở thành Đạo Quân của một thời đại, ai mà không phải là lão cáo già?

Chờ người khác ra tay, chờ người khác ra tay, cuối cùng hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, trừ Vạn Ma Chi Sơ lúc ban đầu, cuối cùng

chẳng ai động thủ.

"Không có ý nghĩa, vậy bản tôn sẽ tiếp tục!" Tiếp đó, Vô Cực tiếp tục nói: "Trong suy diễn của bản tôn, hoặc có lẽ đã sớm có tiền bối thời tiền sử suy diễn ra, quá trình Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn, được chia thành năm giai đoạn là Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực!" "Vậy thì, bản tôn sẽ giảng giải một chút về Tiên Thiên Ngũ Thái, cái gọi là Thái Dịch..." Lần này không có ai ngắt lời Đạo Kiếp, vì vậy liên quan đến Tiên Thiên Ngũ Thái, các Sử Tiền Đạo Quân cũng nghe thử một chút.

Dù sao từ xưa đến nay trong từng thời đại, đã có người truy tìm Tiên Thiên Ngũ Thái.

Loại nguyên thủy chi đạo siêu thoát khỏi Đại Đạo này không ai là không tò mò, không ai là không đi lĩnh ngộ, chỉ là từ xưa đến nay, dù là Đạo Quân, sự lĩnh ngộ đối với Tiên Thiên Ngũ Thái cũng lác đác không có mấy, căn bản không thể hình thành Đại Đạo.

"Vô Cực đạo hữu, giảng Vô Cực chi đạo quả thực huyền diệu, khiến người ta sinh lòng hướng tới, dù là đám Sử Tiền Đạo Quân chúng ta cũng cảm ngộ được rất nhiều.

Nhưng, loại đạo này quá hư vô mờ mịt, nếu đạo hữu mời một vài Sử Tiền Đạo Quân chúng ta luận đạo, thì không sao cả, chúng ta cũng hoan nghênh, nhưng đạo hữu lại truyền đạo cho cả Hồng Hoang như vậy, hiện tại tu sĩ đang nghe ở đây, đạo hữu cho rằng có mấy người có thể hiểu được?" Lần này người mở miệng không phải là Cự Linh Đạo Quân nữa, mà là một vị Đạo Quân trông có vẻ bình thường.

Nhưng tất cả mọi người đều nghe ra, vị Trật Tự Đạo Quân này tuy giọng điệu khách khí, nhưng ý tứ trong lời nói vẫn là khiêu khích.

Đồng thời cũng khiêu khích mối quan hệ giữa Đạo Kiếp và các tu sĩ tại Hồng Hoang.

“Ha, đạo hữu, lần giảng đạo này không có ý nghĩa gì cả!” “Các đạo hữu Hồng Hoang muốn nghe là tiên đạo, Đại La chi đạo, Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên chi đạo, chứ không phải Tiên Thiên Ngũ Thái loại hư vô mờ mịt, đến cả Sử Tiền Đạo Quân chúng ta còn khó mà truy tìm được đại đạo!” “Không sai, hay là mọi người đều giải tán đi, chỉ có đám Sử Tiền Đạo Quân chúng ta ở lại, cùng Đạo Kiếp đạo hữu luận đạo một phen, bàn luận về đại đạo Tiên Thiên Ngũ Thái!” Lời của Trật Tự Đạo Quân vừa dứt, các Đạo Quân khác cũng lần lượt phụ họa, hiểm ác trong giọng nói không hề che giấu.

Chương 402

Quả nhiên, vừa nói như vậy, một đám đại năng Hồng Hoang có mặt, thậm chí cả những tu sĩ Hồng Hoang đang nghe đạo ở xa tận Đại La Thiên đều nhíu mày.

Lại có người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Quả thực, lý niệm của Đạo Tôn khiến người ta kính phục, cũng muốn tham gia, nhưng nghe không hiểu chẳng phải là lãng phí công sức sao?

"Đáng ghét, đám Sử Tiền Đạo Quân này quá đáng ghét, căn bản là đến để gây rối!" "Thật muốn đuổi bọn chúng đi hết!" Thấy vậy, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác đều nghiến răng nghiến lợi, sát ý trên người Minh Hà lẫm liệt.

Nhưng lại không có cách nào, số lượng Sử Tiền Đạo Quân quá đông, tu vi và thực lực đều cao hơn bọn họ.

"Ta tin Đạo Kiếp đạo hữu sẽ cho chư vị một lời giải thích!" Chỉ có Thiên Mẫu Thánh Hậu vẫn giữ nguyên dáng vẻ, dường như vẫn tràn đầy lòng tin với Đạo Kiếp.

Điều này càng khiến cho một đám Sử Tiền Đạo Quân cho rằng hai người có gian tình.

"Hừ!" Thế nhưng, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, đối mặt với sự bức ép của một đám Sử Tiền Đạo Quân và sự nghi ngờ của tất cả tu sĩ Hồng Hoang có mặt, Đạo Kiếp chỉ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Giải thích?

Bản tôn làm việc cần gì phải giải thích với bất kỳ ai?" "Lần này giảng đạo, là bản tôn muốn giảng, cả Hồng Hoang, người có duyên

đều có thể nghe, nếu cho rằng có duyên với bản tôn, tự nhiên sẽ không để ý bản tôn giảng cái gì, nếu không muốn nghe, vậy là vô duyên với bản tôn, có thể tùy ý rời đi!" "Ầm!" Lời này vừa thốt ra, như vạn tiếng sét đánh vang trong đám người, tức khắc gây nên một trận xôn xao.

Có thể nói, bất luận là Sử Tiền Đạo Quân, Hỗn Độn Ma Thần, hay tu sĩ Hồng Hoang, đều không ngờ Đạo Kiếp lại nói như vậy.

"Ha ha ha, Đạo Tôn chính là Đạo Tôn, không sai, thích nghe thì nghe, không thích thì thôi, Vu tộc chúng ta vĩnh viễn ủng hộ Đạo Tôn!" Thập Nhị Tổ Vu là những người đầu tiên hoàn hồn, tức thì từng người cười lớn, thần tình cuồng nhiệt nói.

Lời của Đạo Kiếp quả thực nói đúng tâm ý bọn họ, bá khí, nên bá khí như vậy, làm việc, cần gì phải đi giải thích với người khác?

Quá phù hợp với tác phong của Vu tộc.

"Không sai, A Tu La tộc ta và Đạo Tôn có duyên, bất luận Đạo Tôn giảng gì, A Tu La tộc ta đều sẽ nghiêm túc cảm ngộ!" Người tiếp theo đứng ra là Đế Thích Thiên, một trong Tứ Đại A Tu La Vương của U Minh Huyết Hải, hắn mở miệng tự nhiên là ý của Minh Hà.

"Kết duyên cùng Đạo Tôn là vinh dự vô thượng của chúng ta, ai dám kén cá chọn canh?" Nhân tộc thánh địa nguyện làm người lắng nghe cho Đạo Tôn!" Toại Nhân thị cũng đứng ra, đại diện cho Nhân tộc thánh địa.

Nhân tộc thánh địa đều đã đứng ra, Nhân tộc hoàng triều tự nhiên cũng không ngoại lệ, đương kim Nhân Hoàng cũng theo sát sau đó.

Theo càng lúc càng nhiều tu sĩ Nhân tộc đứng ra, khiến cho sắc mặt của bảy vị Nhân Hoàng Chuyển Thế Đạo Quân như Thần Nông biến ảo không ngừng.

Cuối cùng, mấy vị Chuyển Thế Đạo Quân cắn răng, lần lượt bày tỏ nguyện ý lắng nghe Đạo Kiếp giảng đạo.

Không còn cách nào khác, bây giờ họ là Nhân Hoàng, trừ phi triệt để thoát ly Nhân tộc, quan trọng nhất là, hiện tại tuy bọn họ kiêng dè Đạo Kiếp, nhưng lại không muốn trở mặt với Đạo Kiếp vào lúc này.

Dù sao sự tồn tại của Đạo Kiếp, đối với việc đả kích các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng có chỗ hữu dụng.

"Một đám gia hỏa!" Thấy Thần Nông và những người khác nháy mắt phản bội, Cự Linh Đạo Quân, Trật Tự Đạo Quân và những người khác sắc mặt đều âm trầm.

Cứ như vậy, các tu sĩ Hồng Hoang khác, cũng dưới sự dẫn dắt của một đám đại năng, lần lượt bày tỏ nguyện ý nghe Đạo Tôn giảng đạo.

Nhất là, thần tình, lời nói của một số người có tâm, có thể nói là vô cùng thành khẩn, khiến khóe miệng nhiều người co giật.

Tu sĩ có thể đến Đại La Thiên không ai là kẻ ngốc, ở đây nghe đạo, dù nghe không hiểu, cũng không có tổn thất gì.

Ngược lại, nếu lúc này đứng ra hát ngược, hoặc là rút lui, vậy không nghi ngờ gì là đã đắc tội với vị Vô Thượng Đạo Tôn này.

Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa và các thánh nhân khác thuộc phe Đông Hải cũng đều đắc tội.

Hơn nữa, thân là tu sĩ Hồng Hoang, nếu đi chung với Sử Tiền Đạo Quân, không nghi ngờ gì là tương đương với phản bội.

Đừng nói tu sĩ bình thường, Đại La Kim Tiên, thậm chí là đại năng Chuẩn Thánh cũng không dám làm như vậy.

Đương nhiên, Hỗn Nguyên Thánh Nhân là ngoại lệ, nhưng Hỗn

Nguyên Thánh Nhân đều có suy nghĩ của mình, há có thể dễ dàng đứng về phe nào?

Như Long Vương, Tam Thanh, còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đa Bảo Như Lai, những Hỗn Nguyên Thánh Nhân này đều ngậm miệng không nói, hoàn toàn xem như xem náo nhiệt.

Tương tự, Thời Thần và Dương Mi cùng một đám Hỗn Độn Ma Thần, từ đầu đến cuối cũng không ai mở miệng.

"Lão già Đạo Kiếp này thật khó đối phó!" Trong trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân đang quan sát Đại La Thiên sắc mặt cũng không tốt lắm, không ngờ Sử Tiền Đạo Quân hai lần liên tiếp gây khó dễ, vậy mà vẫn không làm gì được Đạo Kiếp.

Ông ta cũng đã ngầm cổ động Tam Thanh và những người khác, còn có các đại năng thuộc phe Tử Tiêu Cung, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Không tệ, tâm tính như vậy mới có tư cách thành Đạo Quân, mới có tư cách tham gia vào mưu hoạch của bản quân!" Lần này Thiên Mẫu Thánh Hậu không mở miệng, nhưng trong đôi mắt đẹp của nàng lại lóe lên vẻ tán thưởng.

"Chẳng trách con điên Nguyên Mẫu kia lại coi trọng như vậy, quả nhiên bất phàm, xem ra bản quân phải chú ý nhiều hơn!" Ngay sau đó, Thiên Mẫu Thánh Hậu thầm nghĩ.

Cảnh tượng lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, thế là Vô Cực tiếp tục giảng đạo, nói về sự lý giải của mình đối với Tiên Thiên Ngũ Thái.

Có thể nói, lần này giảng về Tiên Thiên Ngũ Thái, hắn không hề giữ lại chút nào, đem toàn bộ cảm ngộ của mình giảng ra.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng hắn, càng không ai biết kế hoạch

của hắn.

Lần này, hắn giảng một mạch đến khi xong, đám Sử Tiền Đạo Quân kia cũng không chen vào nữa.

"Được rồi, ba nghìn năm đã qua, lần giảng đạo này kết thúc tại đây, có một chuyện cần nói với chư vị đạo hữu, đó là lần này bản tôn không bằng nói là giảng đạo, không bằng nói là chia sẻ cảm ngộ của mình với chư vị đạo hữu." "Nhân đây, bản tôn quyết định sáng lập một thế lực, tên là Vô Cực Cung, chuyên dùng để nghiên cứu đại đạo Tiên Thiên Ngũ Thái, trăm năm sau, Vô Cực Cung sẽ chính thức thành lập tại Tam Tiên Đảo ở Đông Hải, nếu chư vị đạo hữu có mặt ở đây ai muốn cùng bản tôn thảo luận chuyên nghiên cứu Tiên Thiên Ngũ Thái chi đạo, bản tôn vỗ tay hoan nghênh!" Nói xong, Đạo Kiếp liền từ trên đài giảng đạo bước xuống, và một bước bước ra, biến mất tại Đại La Thiên.

"Vô Cực Cung?" "Đạo Tôn muốn thành lập thế lực rồi?" "Nói nhảm?

Bần đạo phải đến Đông Hải!" Hồi lâu sau, mọi người mới hoàn hồn.

Chưa nói đến Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân, ngay khoảnh khắc Đạo Kiếp nói xong và rời đi, các đại năng Hồng Hoang trên Đại La Thiên đều kinh hô, nhao nhao đòi gia nhập.

Nhưng hiển nhiên, những đại năng Hồng Hoang này vừa nảy sinh ý nghĩ này, liền cảm thấy không ổn.

Căn bản không hiểu Tiên Thiên Ngũ Thái, căn bản không thể gia nhập.

"Đáng tiếc, ta một câu cũng không hiểu, nếu không thật muốn gia nhập Vô Cực Cung của Đạo Tôn!" Có đại năng lắc đầu cười khổ.

“Ha, phải biết rằng, Đạo Tôn chưa từng thành lập thế lực, một khi thành lập, tất nhiên là thế lực bất hủ, căn bản sẽ không giống như Long Phượng tam tộc, hay Vu Yêu nhị tộc, tất nhiên sẽ vĩnh cửu truyền thừa, đáng tiếc bần đạo không thể gia nhập!” “Ta hận a, sớm biết vừa rồi lúc Đạo Tôn giảng đạo, đã nghe cho kỹ, đáng tiếc ta lại ngủ gật!” “Bần đạo lại có chút lĩnh ngộ, không biết có tư cách gia nhập không!” Có người hối hận, có người hưng phấn, những người tự nhận mình đã lĩnh ngộ được một chút lý niệm Tiên Thiên Ngũ Thái, tự nhiên không chút do dự rời khỏi Đại La Thiên, bay về phía Đông Hải.

Chương 403

"Hừ, nhanh như vậy đã lộ ra dã tâm?

Bản quân đã nói rồi mà, tiểu tử này lần này giảng đạo tuyệt đối không có ý tốt!" "Vô Cực Cung, e rằng là nhân cơ hội này lôi kéo lòng người, sau đó thành lập thế lực để tụ tập khí vận!" "Hồng Hoang sớm muộn gì cũng sẽ thôn phệ cả Hỗn Độn, đến lúc đó khí vận sẽ lại một lần nữa tăng vọt, không thể để chúng ta coi thường nữa rồi!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lạnh, suy nghĩ trong lòng tự nhiên khác với đám tu sĩ Hồng Hoang kia.

Có thể nói, từ đầu đến cuối bọn họ đều đang suy đoán mục đích giảng đạo của Đạo Kiếp, bây giờ Đạo Kiếp thành lập Vô Cực Cung, tự nhiên sẽ không nghĩ theo hướng tốt.

Thậm chí, Thời Thần, Dương Mi và một đám Hỗn Độn Ma Thần, sau khi nghe lời của Sử Tiền Đạo Quân, cũng không khỏi nghĩ đến vấn đề khí vận.

Nhân tính bản ác, nhân tính ích kỷ, đặc biệt là tu vi càng cao, ánh mắt nhìn thế gian càng mang theo ác ý.

"Vô Cực Cung, hay lắm, chuyên nghiên cứu Tiên Thiên Ngũ Thái, một lòng cầu đạo, nếu thật sự như vậy, vậy thì bản quân sẽ là người đầu tiên gia nhập!" Thế nhưng, khi một đám Sử Tiền Đạo Quân đang mang theo ác ý cười lạnh, Thiên Mẫu Thánh Hậu lại mỉm cười, tung ra một tin tức kinh người.

Ngay sau đó, ngọc túc đạp không, thân hình rời đi, phương hướng rời đi chính là Tam Tiên Đảo ở Đông Hải.

Sau khi buổi giảng đạo ở Đại La Thiên kết thúc, không lâu sau, chuyện Vô Thượng Đạo Tôn muốn thành lập Vô Cực Cung, đã truyền

khắp cả Hồng Hoang.

Dù sao người có thể nghe đạo, đối với cả Hồng Hoang chỉ là một phần nhỏ.

Bây giờ tin tức này vừa truyền ra, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Rất nhiều tu sĩ căn bản không nghĩ nhiều, không nói hai lời, trực tiếp lên đường đến Tam Tiên Đảo, chuẩn bị gia nhập Vô Cực Cung.

Về phần có thể gia nhập hay không, cứ đến xem rồi nói.

Chính cái gọi là "lâu đài gần nước được trăng trước", tích cực nhất, cũng cho rằng có hy vọng nhất, tự nhiên là tu sĩ thuộc phe Đông Hải, đặc biệt là các đại năng phe Đông Hải.

Như Nhân tộc tam tổ và một đám Tiên Thiên Nhân tộc của Nhân tộc thánh địa.

Tứ Đại A Tu La Vương dưới trướng Minh Hà, thậm chí là Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế của Thiên Đình.

Ngay cả một số đại thần thông giả của Hồng Hoang, như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, thậm chí, Côn Bằng cũng mặt dày mày dạn chạy đến, khiến Trấn Nguyên Tử và những người khác châm chọc một trận.

Thậm chí, điều khó tin nhất là Hạo Thiên và Dao Trì, hai người từ khi trở về Hồng Hoang đã vô cùng khiêm tốn, không khoe khoang, chuyện gì cũng không tham gia.

Ngay cả buổi giảng đạo ở Đại La Thiên, cũng trốn ở rìa ngoài cùng của Đại La Thiên, chen chúc cùng đám đại năng tán tu kia.

Không ngờ bây giờ vị cựu Thiên Đế này cũng đã đến Tam Tiên Đảo.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, tu vi hiện tại của Hạo

Thiên và Dao Trì lại là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, không phải ngụy thánh, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự.

Nhưng cũng không kỳ lạ, Hạo Thiên và Dao Trì cùng với Côn Bằng, ba người năm đó vốn bị Hồng Quân Đạo Tổ cưỡng ép đề thăng thành ngụy thánh.

Sau khi đến Hỗn Độn, mặc dù tu vi tụt dốc, không còn là thánh nhân, nhưng cảm ngộ vẫn còn, lại trải qua bao nhiêu năm, có thể sống sót ở ngoại Hỗn Độn, tự nhiên không thể nào không có chút tu vi nào đề thăng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, tính tình của Hạo Thiên và Dao Trì hiện tại không còn ngang ngược như xưa.

Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì tuy rất khiêm tốn, nhưng vừa hiện thân ở Tam Tiên Đảo, lại khiến Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn kinh hãi, trong lòng sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Đồng thời, Hạo Thiên và Dao Trì đến Tam Tiên Đảo, lại khiến sắc mặt Hồng Quân vô cùng khó coi.

Đây là sự phản bội trắng trợn, Hạo Thiên và Dao Trì không giống Tam Thanh và những người khác, mà là tâm phúc, tay sai thực sự.

Bây giờ lại phản bội.

Nhưng Hồng Quân nhịn xuống, ánh mắt của ông ta gắt gao nhìn chằm chằm Tam Tiên Đảo, mày nhíu lại.

"Lão già Đạo Kiếp rốt cuộc lại muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự như những Sử Tiền Đạo Quân kia nói, đang mưu đồ khí vận Hồng Hoang?" "Không biết vì sao, bần đạo luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy!" Hồng Quân thầm nghĩ, ông ta không tin vào suy đoán của Sử Tiền Đạo Quân, đây là cảm giác của ông ta, dựa vào nhiều năm hiểu biết về Đạo Kiếp.

“Cứ xem trước đã, xem đám tiểu quân kia làm gì!” Cuối cùng Hồng Quân quyết định án binh bất động.

Lúc này, trên Tam Tiên Đảo, một tòa đại điện cổ kính tang thương từ trên đảo từ từ bay lên, rất nhanh liền sừng sững trên không trung Tam Tiên Đảo.

Khí tức thuộc về Tiên Thiên Ngũ Thái lan tỏa, từ xa nhìn lại, trong thoáng chốc, người ta như thấy được cảnh tượng trời đất chưa mở, hỗn độn chưa sinh, quá trình Vô Cực diễn hóa.

“Đây chính là đại đạo Tiên Thiên Ngũ Thái mà Đạo Tôn cảm ngộ sao?

Quả nhiên huyền ảo!” “Ha, bần đạo cũng là đại năng Chuẩn Thánh có chút danh tiếng ở Hồng Hoang, vậy mà căn bản một chút cũng không hiểu, nếu loại đạo này hóa thành công kích, bần đạo căn bản không biết làm sao để hóa giải!” Mặc dù chỉ là ảo ảnh, nhưng cảnh tượng này không nghi ngờ gì đã khiến các tu sĩ và đại năng đến đây chấn động.

Đồng thời, Minh Hà, Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, Ngũ Âm Nương Nương, những đệ tử này của Đạo Kiếp lúc này đều đứng trước Vô Cực Cung, từng người cũng chấn động không thôi.

Không thể không thừa nhận, dù bọn họ đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thậm chí là vô thượng đại năng Hỗn Độn Cảnh, cũng vẫn không nhìn thấu đại đạo lan tỏa bên ngoài Vô Cực Cung.

Chỉ có Phục Hy, mơ hồ có thể hiểu một chút, nhưng cũng chỉ là biết sơ sơ.

“Sư tôn thật là tiền cổ vô nhân a, nếu sư tôn lão nhân gia có thể khai sáng ra đại đạo Tiên Thiên Ngũ Thái, vậy sẽ siêu việt thời tiền

sử, siêu việt bất kỳ vị Đạo Quân nào, chân chính siêu thoát đại đạo!" Phục Hy cảm khái nói.

Nữ Oa và những người khác nghe vậy đều gật đầu.

Ngay sau đó, mấy người đều hoàn hồn, chuẩn bị tiếp khách.

Hiện tại Vô Cực Cung sắp thành lập, tất nhiên sẽ có rất nhiều người đến, thậm chí có khả năng có Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân đến, không thể không nghiêm túc đối đãi.

Trăm năm sau, Đạo Kiếp từ trong Vô Cực Cung bước ra, từng bước đạp lên trời cao, đồng thời cao giọng nói: "Đại Đạo tại thượng, ngô là Đạo Kiếp, hôm nay lấy lý niệm truy cầu Đại Đạo, tìm tòi bí mật của trời đất, lập ra Vô Cực Cung, Vô Cực Cung lập!" "Oanh long!" Tiếng nói vừa dứt, khí tức Đại Đạo lan tỏa, một luồng ý chí vô thượng giáng lâm, ngay sau đó một đạo kim quang hạ xuống, gia trì lên Vô Cực Cung.

"Oanh!" Giây tiếp theo, từ trên Vô Cực Cung bộc phát ra một luồng uy áp chí cường, không chỉ như vậy, ba nghìn đại đạo pháp tắc hiển hóa, hóa thành từng lá bùa, gia trì lên Vô Cực Cung.

"Hả?" "Hóa thành công đức linh bảo rồi?

Không, không đúng, căn bản không phải công đức linh bảo, hình như cũng khác với công đức chí bảo?" Uy áp bộc phát từ Vô Cực Cung khiến một đám thánh nhân Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần đều kinh ngạc, ngay sau đó hóa thành khó hiểu.

Lão Tử còn so sánh với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của mình, phát hiện bảo tháp bất luận khí tức hay uy áp, đều không thể so với tòa Vô Cực Cung này.

"Đại Đạo Công Đức Chí Bảo!" "Tòa cung điện này vậy mà lại hóa thành Đại Đạo Công Đức Chí Bảo?

Chương 404

Kế hay!" Cùng lúc đó, các Sử Tiền Đạo Quân ẩn nấp trong hư không quan sát cảnh này đều biến sắc.

Sinh linh bản thổ của thời đại này không hiểu tòa cung điện này đại biểu cho cái gì, nhưng bọn họ sao có thể không biết?

Thân là Đạo Quân, chúa tể của từng thời đại, kiến thức uyên bác, tự nhiên hiểu rõ Đại Đạo Công Đức Chí Bảo.

Cái gọi là Đại Đạo Công Đức Chí Bảo, chính là được Đại Đạo công nhận, và bị hạn chế chỉ có thể làm những việc có lợi cho Đại Đạo, có lợi cho Hỗn Độn.

Trong từng thời đại tiền sử, cũng từng xuất hiện loại chí bảo này, nhưng rất ít người luyện chế, càng không dễ được Đại Đạo công nhận.

Dù là Sử Tiền Đạo Quân, cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì làm đi tạo ra loại pháp bảo này.

Không phải vì uy lực của Đại Đạo Công Đức Chí Bảo không mạnh, ngược lại, phòng ngự của Đại Đạo Công Đức Chí Bảo có thể nói là vô địch, gần như thế gian khó có ai phá vỡ được, trừ phi Đại Đạo Thánh Nhân, hoặc Đạo Quân ra tay.

Quan trọng nhất là, Đại Đạo Công Đức Chí Bảo không thể tự chủ công kích, càng sẽ không tùy ý che chở cho ai.

Tác dụng của nó chỉ có một, đó là dùng để bảo vệ những người cầu đạo, loại người cầu đạo thuần túy nhất, kiên trì nhất, chuyên tìm tòi bí mật của trời đất, hoàn thiện quy tắc Đại Đạo.

Thử hỏi, trong từng thời đại tiền sử, các tộc tu sĩ tranh đoạt không

phải đều là vị trí Đạo Quân, vì để chúa tể thời đại, chúa tể Hỗn Độn, ai rảnh rỗi đi tìm tòi trời đất, hoàn thiện Đại Đạo?

Dù là Đạo Quân cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi làm như vậy, chỉ có ở thời kỳ đỉnh cao của Đạo Quân, vô địch thiên hạ, mới có nhàn tâm đi làm chuyện này.

Nhưng đám Sử Tiền Đạo Quân này, dù ở thời kỳ đỉnh cao, làm nhiều nhất, cũng là vì Vô Lượng Lượng Kiếp mà chuẩn bị, còn phải phòng bị những Sử Tiền Đạo Quân ẩn nấp trong bóng tối.

Cũng chính vì vậy, khi Vô Cực Cung hóa thành Đại Đạo Công Đức Chí Bảo, một đám Sử Tiền Đạo Quân mới cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Chẳng lẽ ta nghĩ nhiều rồi?

Tiểu tử Đạo Kiếp này thật sự chỉ muốn làm một khổ tu sĩ, chỉ tìm tòi bí mật trời đất, cảm ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái, từ không tranh không đoạt, không đánh không quậy?

"Xem ra là như vậy, nhưng sao lại quái dị thế, tiểu tử Đạo Kiếp tuyệt đối không phải loại người như vậy, có thể từ bỏ tất cả sao?" "Ha, phải biết lúc trước ở Đại La Thiên, hắn còn nói ngông cuồng, Đạo Quân của thời đại này không ai khác ngoài hắn, chớp mắt đã luyện chế ra một kiện đại đạo chí bảo, rốt cuộc là muốn làm gì?" Hành vi của Đạo Kiếp, khiến cho các Sử Tiền Đạo Quân không thể hiểu nổi.

Dù là với trí tuệ đã sống vạn cổ, cũng có chút mông lung.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ nháy mắt hiểu ra, chỉ thấy một thanh niên áo trắng một bước bước ra, tiến vào trong Vô Cực Cung.

Có thể thấy được, trên người thanh niên áo trắng này vậy mà lại lan tỏa khí tức Tiên Thiên Ngũ Thái, trong lúc bước đi, liền sinh ra

cộng hưởng với Vô Cực Cung.

"Vô Cực!" "Hóa thân của Đạo Kiếp, vậy mà lại đi vào!" "Bản quân hiểu rồi, Đạo Kiếp quả nhiên không phải là một kẻ ngốc, hắn muốn dùng hóa thân để thay thế, bản thân vẫn muốn ở lại Hồng Hoang, cùng chúng ta tranh đoạt vị trí Đạo Quân!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân nháy mắt hiểu ra mọi chuyện.

Những tu sĩ Hồng Hoang chạy đến cũng ngẩn người, nhưng lại không để ý, lần này đến xem, trừ phần lớn người đến quan lễ, trong đó rất nhiều người muốn thử vận may.

Nếu có thể gia nhập Vô Cực Cung, vậy từ nay về sau chính là người của Đạo Tôn, bất luận thân phận địa vị đều sẽ nháy mắt xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Về phần người tiến vào Vô Cực Cung là Đạo Kiếp hay Vô Cực thì có gì khác biệt, dù sao cũng là một người, bất luận là bản tôn Đạo Kiếp hay hóa thân Vô Cực, đều đại biểu cho Đạo Tôn.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều hiểu, số người Vô Cực Cung thu nhận tất nhiên sẽ không nhiều, nhưng dù sao đây cũng là một cơ hội một bước lên trời, vì vậy, hàng người xếp hàng vẫn dài như rồng.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân cảm thấy vô vị, cũng không tiếp tục quan tâm nữa.

Nhưng hành động lần này của Đạo Kiếp, lại khiến bọn họ nảy sinh tâm tư.

Sau khi trở về, không lâu sau, tiếng nói đầu tiên liền vang lên trong Hồng Hoang.

"Ngô là Trật Tự Đạo Quân, hôm nay thành lập một giáo, tên là Trật Tự Môn, cái gọi là trật tự, chính là nắm giữ trật tự, lập ra quy tắc, kiến lập sự cân bằng.

Nhân đây, Trật Tự Môn chiêu thu người có duyên trong Hồng Hoang, phàm là người có duyên với Trật Tự Môn ta đều có thể gia nhập!" Một ngày nọ, tiếng nói của Trật Tự Đạo Quân vang lên, tiếng nói ầm ầm, chấn động Hồng Hoang, vô thượng đạo âm lan tỏa.

Cả Hồng Hoang nháy mắt xôn xao.

Sử Tiền Đạo Quân lập giáo, đây là đại sự, tất cả mọi người đều không ngờ, Đạo Tôn vừa lập một giáo, Sử Tiền Đạo Quân vậy mà cũng bắt đầu lập giáo.

Chỉ là điều khiến người ta kinh ngạc là, Trật Tự Đạo Quân lập giáo, vậy mà không có phản ứng từ Đại Đạo, hiển nhiên, Đại Đạo không thừa nhận.

Đương nhiên, mặc dù Đại Đạo không thừa nhận, Thiên Đạo càng không có phản ứng, nhưng cũng không ngăn cản.

Nhưng một số đại năng Hồng Hoang rất nhanh liền hiểu ra, Trật Tự Đạo Quân không giống như Thần Nông, Hiên Viên và những người khác, không phải là chuyển thế chi thân, mặc dù trời đất đại biến, nhưng vẫn không được Đại Đạo thừa nhận, lập giáo, Đại Đạo tự nhiên lười để ý.

Các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng hiểu, may là như vậy, nếu đặt ở thời đại tiền sử, đừng nói Đại Đạo không thừa nhận, thậm chí sẽ ngay lập tức giáng xuống thiên phạt.

Hiện tại trời đất đại biến, thời đại này dường như có điểm khác biệt, Đại Đạo cũng trở nên bao dung hơn nhiều, mặc dù vẫn áp chế Sử Tiền Đạo Quân, nhưng lại không còn cố ý nhắm vào nữa.

Nhưng mặc dù Đại Đạo không thừa nhận, nhưng Trật Tự Môn dù sao cũng là do Sử Tiền Đạo Quân thành lập, là vô thượng đạo giáo, vượt xa giáo phái của thánh nhân.

Vì vậy, nhất thời cũng gây ra không ít chấn động trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ lũ lượt kéo đến, thậm chí, số người đi còn nhiều hơn cả số người đến Tam Tiên Đảo.

Dù sao Đạo Kiếp lập Vô Cực Cung, điều kiện gia nhập quá hà khắc, tuyệt đại bộ phận tu sĩ mặc dù có lòng, nhưng lại không có sức.

Ngược lại, vị Sử Tiền Đạo Quân này lập giáo, lại không có điều kiện, chỉ cần có duyên, tự nhiên phải đi thử một lần.

Ngay cả một số đại năng Hồng Hoang cũng động lòng, đó là Sử Tiền Đạo Quân a, mặc dù tu vi không còn, nhưng kinh nghiệm vẫn còn, nếu có thể được một vài chỉ điểm, tất nhiên có thể thu hoạch được rất nhiều.

Đương nhiên, rất nhiều tu sĩ cũng do dự, mặc dù động lòng, nhưng lại không mạo muội đi.

Không vì gì khác, chỉ vì thân phận Sử Tiền Đạo Quân, từ trước đến nay, Sử Tiền Đạo Quân đều đứng ở phía đối lập với Hồng Hoang.

Chuyển Thế Đạo Quân thì còn được, nhưng Trật Tự Đạo Quân căn bản không phải Chuyển Thế Đạo Quân, dùng lời của một số người, đó chính là kẻ vượt biên.

Nhưng theo thời gian trôi đi, càng lúc càng nhiều tu sĩ gia nhập, ngay cả những tu sĩ luôn bài xích Sử Tiền Đạo Quân, cũng không còn do dự.

Dù sao đám Sử Tiền Đạo Quân này cũng không muốn hủy diệt Hồng Hoang, cớ gì phải bài xích?

Bài xích, đó cũng là chuyện của Thiên Đạo và các thánh nhân Hồng Hoang, chuyện của Đạo Tôn và Đạo Tổ, căn bản không tham gia được.

Chương 405

Ngược lại, nếu bái vào môn hạ của Sử Tiền Đạo Quân lại có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng Trật Tự Đạo Quân thành lập giáo phái lại khiến Huyền Môn Tam Giáo và Tây Phương Giáo cảnh giác, đây là đang cướp đoạt khí vận, làm sao có thể chấp nhận.

Lão Tử thì còn được, Lão Tử chỉ có hai đệ tử, cũng không định mở rộng Nhân Giáo, chỉ cần không xâm phạm lợi ích của ông ta, thì cũng sẽ không quá kích động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng phẫn nộ, đối với giáo môn xem cực kỳ trọng, mặc dù không cố chấp như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng cũng vô cùng để ý đến tranh đoạt khí vận.

Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ tuy người đông nhất, nhưng từ khi một lòng chuyên nghiên cứu kiếm đạo, liền không còn quá để ý đến tranh đoạt khí vận.

Nhưng không tranh thì không tranh, cũng phải vì đệ tử mà suy nghĩ, Sử Tiền Đạo Quân thành lập giáo phái, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến Tiệt Giáo.

Mà đau đầu nhất, không ai khác ngoài Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nếu có Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật ở đây, thì còn được, bây giờ Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đã chạy mất, vậy thì vị trí của Phật Môn chỉ có thể do hai người bọn họ gánh vác.

Hồng Hoang không lớn, có thể đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tranh đoạt chút khí vận ở Hồng Hoang cũng không mang lại quá nhiều lợi ích, huống chi Tiếp Dẫn đã đột phá Hỗn Độn Cảnh, chút khí vận

kia càng có thể có hoặc không.

Nhưng bây giờ thì khác, với trí tuệ của Tiếp Dẫn sao có thể không nhìn ra, vị Hồng Hoang này e rằng thật sự sẽ thôn phệ cả Hỗn Độn, đến lúc đó sẽ có vô biên khí vận tụ tập.

Khí vận lúc đó sẽ vô cùng quan trọng, nếu một giáo độc đại, chiếm cứ đại thế của Hồng Hoang, sẽ đưa tu vi của giáo chủ đó lên một tầm cao mới, thậm chí vô hạn tiếp cận Đại Đạo.

Vậy thì theo Tiếp Dẫn thấy, rõ ràng, Trật Tự Đạo Quân đã nhìn ra điểm này, chuẩn bị hành động rồi.

Thậm chí, ông ta còn lo lắng cho các Sử Tiền Đạo Quân khác.

Quả nhiên, không lâu sau, lại có một vị Sử Tiền Đạo Quân hiện thân tại Hồng Hoang, lập ra đại giáo, tên là Tạo Hóa Thánh Giáo, do Sử Tiền Tạo Hóa Đạo Quân lập ra.

Đối với vị Tạo Hóa Đạo Quân này, thế nhân đều rất xa lạ, chưa từng nghe tên của ông ta, nhưng đối với Sử Tiền Đạo Quân, Tạo Hóa Đạo Quân lại không xa lạ.

Ông ta tu luyện Tạo Hóa chi đạo đến cực hạn, trở thành Đạo Quân, sinh mệnh lực có thể nói là vô cùng ngoan cường, gần như có thể xưng là bất tử bất diệt.

Vì vậy, vị Tạo Hóa Đạo Quân này sống vô cùng lâu, là tiền bối của rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân.

Tạo Hóa Đạo Quân lập giáo, cũng bắt đầu chiêu thu đệ tử, liền tuyên bố sẽ truyền thụ chi đạo của mình.

Lời này vừa thốt ra, lại một lần nữa thu hút vô số tu sĩ Hồng Hoang gia nhập, thậm chí số người gia nhập Tạo Hóa Thánh Giáo còn nhiều hơn số người gia nhập Trật Tự Môn.

Dù sao Trật Tự chi đạo rất hiếm, Tạo Hóa chi đạo lại khiến rất nhiều tu sĩ thèm thuồng.

Thế nhưng, Tạo Hóa Thánh Giáo thành lập, lại khiến Nữ Oa đại nộ, bà tu luyện Tạo Hóa chi đạo, ở Hồng Hoang có tiếng, Nhân tộc chính là dùng Tạo Hóa chi đạo tạo ra, bây giờ Tạo Hóa Thánh Giáo thành lập là có ý gì?

Nhưng chưa đợi Nữ Oa lên tiếng, lại có Sử Tiền Đạo Quân lập giáo, lần này không chỉ một vị.

Dường như đám Sử Tiền Đạo Quân này đều đã có ngầm hiểu, lần lượt lập giáo.

Trong đó bao gồm Hắc Ám Đạo Quân, Hỗn Loạn Đạo Quân, Cự Linh Đạo Quân, thậm chí, đám Sử Tiền Đạo Quân này vừa mới lập giáo, liền có Chuyển Thế Đạo Quân cũng hiện thân lập giáo.

Vạn Bảo Đạo Quân, Thái Cực Đạo Quân, Phù Trận Đạo Quân ba vị Huyền Môn Đạo Quân lần lượt thoát ly Tam Giáo, tự mình lập ra đại giáo.

Cứ như vậy, lại một lần nữa gây ra chấn động ở Hồng Hoang, Huyền Môn Tam Giáo lại ngẩn người, Tam Thanh đều đại nộ.

Ba vị Chuyển Thế Đạo Quân thoát ly Tam Giáo, trực tiếp khiến khí vận Tam Giáo thất thoát, sao có thể không phẫn nộ?

Thế nhưng, vẫn chưa kết thúc, dường như đã có phản ứng dây chuyền, trong Nhân tộc, bảy vị Tam Hoàng Ngũ Đế cũng đều bắt đầu lần lượt lập giáo.

Nhưng Thần Nông và những người khác lại không thoát ly Nhân tộc, đại giáo mà họ lập ra vẫn liên kết với Nhân tộc.

Điều này khiến chúng sinh Hồng Hoang ngẩn người, tổng cộng hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân và Chuyển Thế Đạo Quân lập giáo,

khiến Hồng Hoang có thêm hai mươi mấy đại giáo.

Lúc này, phàm là đại năng có tu vi trên Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang, đều có thể thấy rõ khí vận Hồng Hoang bị phân chia thành mấy chục phần.

Đồng thời, tất cả mọi người đều cảm giác, e rằng một đại thế sắp đến.

"Đây chính là đại thế trong lời của Đạo Kiếp sao?

Mấy chục vị Đạo Quân lập giáo, e rằng không lâu sau, sẽ bắt đầu tranh đoạt khí vận!" Trong trường hà Thiên Đạo, Hồng Quân thần sắc ngưng trọng, lúc này, cuối cùng ông ta cũng hiểu ra kế hoạch của Đạo Kiếp.

Thật như lời Đạo Kiếp nói, không biết không hay, đám Sử Tiền Đạo Quân này đã bước lên bàn cờ của hắn.

"Chỉ là, những quân cờ này không dễ nghe lời như vậy, lão già Đạo Kiếp, không biết ngươi sẽ làm thế nào?" Hồng Quân lẩm bẩm, đúng lúc này, thần tình của ông ta chấn động, ánh mắt hướng về phía Tây.

"Oanh!" Phía Tây, ma khí cuồn cuộn lan tỏa, một luồng ma uy khủng bố quét sạch chư thiên, chỉ thấy một ma ảnh khổng lồ ngạo nghễ đứng trên đại địa phía Tây.

Đồng thời, Đại Tự Tại Thiên chấn động, hiển hóa thế gian, Ngũ Âm Nương Nương từ Đại Tự Tại Thiên bước ra, và cao giọng nói: "Ngô là Ngũ Âm Thiên Ma của Đại Tự Tại Thiên, từ hôm nay, rút khỏi Ma Giáo, từ nay về sau giáo chủ Ma Giáo là Vạn Sơ!" "Hả?

Ma Giáo đổi chủ?" "Vạn Sơ?

Vạn Ma Chi Sơ, không phải là La Hầu sao?" "Ý là tuyên cáo với Hồng Hoang, Ma Tổ La Hầu đã trở lại hay sao?" Cả Hồng Hoang lại

một lần nữa chấn động, hiện tại thế nhân đều biết Vạn Sơ là chuyển thế của Vạn Ma Chi Sơ, đồng thời, cũng là bản tôn của Ma Tổ La Hầu.

Hiện tại Ngũ Âm Nương Nương thoái vị, nhường Ma Giáo cho Vạn Sơ, trong thoáng chốc thế nhân dường như thấy được Ma Tổ sừng sững ở phía Tây năm đó.

Sau đó, suốt trăm năm, phía Tây đều bị bao phủ bởi ma uy khủng bố, tiếng ma gào vang vọng trời cao.

"Không đúng a, Ngũ Âm Nương Nương sao lại nhường vị trí giáo chủ Ma Giáo ra ngoài?" "Đúng vậy, dù Vạn Ma Chi Sơ là Sử Tiền Ma Đạo Đạo Quân, dù là La Hầu, cũng không nên như vậy, hiện tại không phải là thời Long Hán!" "Nghe nói Ngũ Âm Nương Nương không chỉ là giáo chủ Ma Giáo, mà còn là đệ tử của Đạo Tôn, thời đại này Đạo Tôn chúa tể thiên hạ, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng kiêng dè, căn bản không cần phải sợ Vạn Ma Chi Sơ!" Đối với việc Ma Giáo đổi chủ, thế nhân đều không hiểu.

Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà và những người khác cũng đều không hiểu, lần lượt đến cửa, tìm Ngũ Âm Nương Nương.

Nhưng sau khi được Ngũ Âm Nương Nương giải thích một phen, cũng đều lần lượt thông suốt, không hỏi thêm về chuyện này nữa.

Về phần Ngũ Âm Nương Nương và Phục Hy đã nói gì, không ai biết.

Đồng thời, một đám Sử Tiền Đạo Quân cũng đều rơi vào trầm tư.

Chương 406

Tương tự vô cùng không hiểu, theo bọn họ thấy, với sự bá đạo của Đạo Kiếp, có thể cho phép môn hạ của mình giao cho người khác sao?

Hoàn toàn không thể hiểu được.

Nhưng mà đau đầu nhất, không ai khác ngoài Hồng Quân.

Nếu Vạn Ma Chi Sơ giống như các Sử Tiền Đạo Quân khác, có lẽ ông ta sẽ không để ý, chỉ cho rằng Vạn Ma Chi Sơ đang đối đầu với Đạo Kiếp.

Nhưng Vạn Ma Chi Sơ là La Hầu, không thể không khiến Hồng Quân lo lắng.

La Hầu là người như thế nào, Hồng Quân rõ hơn ai hết, giữa ông ta và hắn có nhân quả cực lớn tồn tại.

La Hầu ở Hồng Hoang sẽ yên phận sao?

Tuyệt đối không thể nào, thậm chí, còn điên cuồng hơn cả các Sử Tiền Đạo Quân khác.

Thậm chí liên tưởng đến hiện tại trong Hồng Hoang, có Đạo Kiếp, Dương Mi, ông ta, La Hầu, đặc biệt không phải là quay trở lại thời trước Long Hán sao?

Thậm chí, lại thêm Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần, tình hình Hồng Hoang hiện tại, còn hỗn loạn hơn cả thời trước Long Hán vô số lần.

"Phải nhanh chóng luyện hóa món đồ kia, chỉ cần bần đạo có thể hoàn toàn luyện hóa món đồ kia, vậy thì bần đạo sẽ triệt để nắm giữ Thiên Đạo, đến lúc đó bất kỳ ai cũng sẽ không còn là đối thủ của bần

đạo nữa!" Hồng Quân hung hăng nói, không chuẩn bị nhiều như vậy, suy nghĩ không chắc chắn, không bằng làm tốt bản thân.

"Oanh!" Nhưng đúng lúc chuẩn bị bế quan tiếp tục luyện hóa món đồ kia, phía Tây, từ trên người ma ảnh khổng lồ kia bộc phát ra một luồng khí tức càng khủng bố hơn.

Ngay sau đó, ma ảnh thu nhỏ, hóa thành kích thước người thường, lộ ra một bóng người.

Một thanh niên mặc áo bào đen, một mái tóc đen, trên mặt có ma văn.

"La Hầu!" Có đại năng cổ lão từng gặp La Hầu kinh hô.

"La Hầu?

Vạn Ma muốn làm gì?

Biến thành dáng vẻ của La Hầu?" Đồng thời, bao gồm cả Đạo Kiếp, các thánh nhân Hồng Hoang, Sử Tiền Đạo Quân đều nhíu mày.

Hồng Quân vốn đang chuẩn bị đi bế quan cũng dừng bước.

Đúng lúc này, tiếng nói của La Hầu truyền đến: "Hồng Quân, nhân quả giữa ta và Đạo Kiếp đã xong, nhưng nhân quả giữa ta và ngươi vẫn còn, hôm nay bản tọa sẽ thu một chút lãi trước!" "Oanh!" Ngay sau đó, một luồng khí tức thuộc về Hỗn Độn Cảnh bộc phát, và đi kèm với một tia khí tức của Đạo Quân cổ lão.

Một khắc này, ma diễm cuồn cuộn, ma uy ngập trời, đại đạo trời đất dường như cũng bị luồng ma uy này chấn động, bị La Hầu đạp dưới chân.

Ngay sau đó, một cây trường thương đen kịt hoành không, mang theo sát lục khí vô tận, trực tiếp phá vỡ hư không vô tận, xé rách bầu trời một lỗ hổng khổng lồ.

Ngay sau đó, thân ảnh La Hầu trực tiếp bước vào.

"..." Cảnh tượng này, có thể nói là chấn động thế nhân.

"Vạn Ma đang làm gì vậy, vậy mà lại xông vào trường hà Thiên Đạo, đi tìm Hồng Quân rồi!" "Một Sử Tiền Đạo Quân, thật sự coi mình là La Hầu?

Chẳng lẽ ý chí của cụ hóa thân kia đã ảnh hưởng đến hắn?" "Không thể nào, ý chí của Đạo Quân sao có thể bị ảnh hưởng!" "Không sai, không ai có thể ảnh hưởng đến ý chí của Đạo Quân, càng không cần nói đến sự tồn tại như Vạn Ma Chi Sơ đã đi rất xa trên con đường Đạo Quân!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân đều không hiểu, nhưng lại không nghĩ ra.

Ngay cả Đạo Kiếp cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền thông suốt.

"Sư tôn, rốt cuộc là chuyện gì?

Hiện tại ý thức là do ý thức của Vạn Sơ chủ đạo, hay là ý thức của La Hầu?" Trong Vô Cực Cung, Phục Hy hỏi.

Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác cũng đều nhìn về phía Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp mỉm cười nói: "Vạn Ma Chi Sơ chính là La Hầu, khi La Hầu trở về bản thể, hắn chính là một người, căn bản không tồn tại ý thức thứ hai.

Có thể hiểu như thế này, Vạn Ma Chi Sơ chính là La Hầu đã thức tỉnh ký ức tiền thế, hành vi của Vạn Ma Chi Sơ, chính là vì để kế thừa nhân quả từng có của La Hầu, một khi kết thúc nhân quả, tu vi của hắn có thể lại một lần nữa đề thăng!" "Nguyên lai là như vậy!" Nghe vậy, mọi người cũng hiểu ra.

"Thực ra vi sư cũng không ngờ thân phận thật sự của La Hầu lại

là Vạn Ma Chi Sơ, nhưng bất luận hắn có thân phận gì, phần nhân quả này, vi sư cũng phải nhận!" "Có lúc nhân quả có thể không để ý, nhưng lời hứa thì không thể không tuân thủ, điều này liên quan đến đạo tâm của ngươi, một khi thất tín, chính là phản bội đạo tâm của mình." Nói đến đây, Đạo Kiếp nhìn về phía Ngũ Âm Nương Nương, nói: "Nếu không, vi sư không trả nhân quả của La Hầu, vậy thì phần nhân quả này sẽ bị ngươi kế thừa!" "Sư tôn..." Ngũ Âm Nương Nương thần tình đại động, trong lòng vô cùng cảm động.

"Oanh long!" Đúng lúc này, trường hà Thiên Đạo chấn động, khí tức hung hãn, khiến cả không gian Thiên Đạo rung chuyển, thậm chí ngay cả Hồng Hoang cũng bị ảnh hưởng, pháp tắc trời đất bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Hiển nhiên, La Hầu và Hồng Quân đã khai chiến.

Nhưng có thể từ các nơi trong Hồng Hoang, nhìn thấy trường hà Thiên Đạo, cũng chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân trở lên đến cường giả Hỗn Độn Cảnh, tu sĩ bình thường, dù là đại năng Chuẩn Thánh cũng không thể nhìn trộm trường hà Thiên Đạo.

Một trận chiến đấu ở cấp độ Hỗn Độn Cảnh, không phải là Hỗn Độn Cảnh bình thường, mức độ kịch liệt của nó khiến các thánh nhân kinh hãi, Hỗn Độn Ma Thần chấn động.

Nhưng trận chiến này không kéo dài bao lâu, La Hầu liền từ trong trường hà Thiên Đạo trở về.

Về phần kết cục của trận chiến, lại chấn động không ít người.

Kết cục của trận chiến này vậy mà là hai bên không ai làm gì được ai, kết thúc bằng một trận hòa.

Trận chiến ở trường hà Thiên Đạo, thân là La Hầu do Sử Tiền Đạo Quân Vạn Ma Chi Sơ hóa thành, vậy mà lại đánh hòa với Hồng

Quân.

Mặc dù Hồng Quân đã mượn một phần sức mạnh của Thiên Đạo, nhưng vẫn khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân kinh ngạc.

Cả Thời Thần, Dương Mi và các Hỗn Độn Ma Thần khác, cũng đều chấn động không thôi.

Lúc này, tất cả mọi người mới phát hiện, vậy mà đã xem nhẹ Hồng Quân, Hồng Quân này vậy mà lại ẩn giấu sâu như vậy.

Cùng với sự trưởng thành của Sử Tiền Đạo Quân, vị tu sĩ bản thổ này vậy mà không hề tụt lại phía sau.

Trong nháy mắt, đám Sử Tiền Đạo Quân này đã nâng Hồng Quân lên thành tu sĩ Hồng Hoang thứ hai khiến họ cảnh giác, sau Đạo Kiếp.

"Đáng chết ma đầu, đều tại ngươi, khiến bần đạo bị bại lộ!" Trong trường hà Thiên Đạo, mặc dù đánh hòa với một vị Sử Tiền Đạo Quân, nhưng Hồng Quân lại không vui chút nào.

Chương 407

Từ sau lần thất bại trước, ông ta đã trở nên vô cùng khiêm tốn, sở dĩ làm như vậy, là vì để ẩn nấp sau màn, chờ đợi cơ hội.

Thế nhưng, Vạn Ma Chi Sơ lần này trực tiếp khiến ông ta bại lộ.

Nhưng không bại lộ lại không được, trước mặt cả Hồng Hoang chẳng lẽ lại thua Vạn Ma Chi Sơ?

Vạn Ma Chi Sơ chính là La Hầu, một khi thua, Hồng Quân dám chắc, đối phương tuyệt đối sẽ nhân cơ hội hạ sát thủ, không hề có chút do dự nào.

"A, bàn cờ đã bày xong, các quân cờ đã vào vị trí, đến lúc bắt đầu hạ cờ rồi!" Cùng lúc đó, trong Vô Cực Cung, Đạo Kiếp mỉm cười, trước mặt hắn hiện ra một bàn cờ, đúng khoảnh khắc Vạn Ma Chi Sơ hóa thân La Hầu xông vào trường hà Thiên Đạo, một quân cờ trên bàn cờ trước mặt hắn đột nhiên động.

Đó là quân cờ thuộc về Ma Giáo.

"Phục Hy!" "Đệ tử có mặt!" Rất nhanh, Phục Hy nhận được truyền âm liền chạy đến.

"Bây giờ ngươi hãy trở về Nhân tộc, tiếp quản vị trí Nhân Hoàng!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói.

"Sư tôn?

Vì sao?" Điều này khiến Phục Hy vô cùng không hiểu, phải biết rằng trong Nhân tộc hiện tại đang có Nhân Hoàng, sao lại đường hoàng đuổi người đó xuống, rồi mình lại ngồi vào vị trí đó?

"Hả?

Ngươi muốn làm trái mệnh lệnh của vi sư sao?

Ánh mắt Đạo Kiếp lạnh đi, con ngươi đen kịt nhìn về phía Phục Hy, nháy mắt dọa Phục Hy sắc mặt tái nhợt.

"Không, đệ tử hiểu rồi!" Phục Hy trong lòng run lên, không dám hỏi thêm, thân hình rời đi.

Vừa rời khỏi Vô Cực Cung, Phục Hy liền phát hiện trên người mình đầy mồ hôi.

"Sư tôn sao vậy?

Vì sao lại trở nên đáng sợ như vậy, như một con cự thú nuốt chửng hồn phách người khác!" Phục Hy dám đảm bảo, chưa từng thấy Đạo Kiếp như vậy.

Dáng vẻ đó, dường như chỉ cần hắn hỏi thêm một câu, vị sư tôn nhà mình sẽ giết hắn ngay.

Nhưng đối với sự thay đổi của sư tôn, Phục Hy không dám nói với Nữ Oa, càng không nói với người khác, một mình đến Nhân tộc.

Đến Nhân tộc, Phục Hy lại đau đầu, làm sao, để đuổi đương kim Nhân Hoàng xuống.

Bắt đối phương nhường ngôi?

Rồi nhân cơ hội lên ngôi?

Vậy thì phải để đương kim Nhân Hoàng phạm lỗi, nếu không lấy lý do gì để đối phương chủ động nhường ngôi?

Phục Hy biết, chuyện này phải làm nhanh, nếu không sư tôn tuyệt đối sẽ nổi giận.

Cuối cùng, Phục Hy nghĩ ra một cách, đó là phát động chiến tranh trong Nhân tộc, chỉ cần có chiến tranh, Nhân tộc chia rẽ, vậy thì có thể trị tội đương kim Nhân Hoàng.

Không thể không nói, Phục Hy không hổ là một trong những người thông minh nhất Hồng Hoang.

Nói làm là làm, với thân phận và địa vị của Phục Hy trong Nhân tộc, muốn ngầm giở trò, cổ động một số người tự nhiên vô cùng dễ dàng.

Đương nhiên, muốn chia rẽ Nhân tộc, tự nhiên không thể làm trong Nhân tộc ở Địa Tiên Giới, như vậy sẽ làm hỏng khí vận của Nhân tộc, cho người khác có cơ hội lợi dụng.

Sự chia rẽ này, là chia rẽ Nhân tộc ở Địa Tiên Giới và Nhân tộc ở Thiên Giới.

Từ trước đến nay, Nhân tộc ở Địa Tiên Giới chịu sự thống trị của Nhân tộc hoàng triều, Nhân tộc ở Thiên Giới thì bị Thiên Đình thống trị.

Lúc ban đầu, Thiên Đình chỉ là phụ thuộc của Nhân tộc hoàng triều, nhưng cùng với sự lớn mạnh của Thiên Đình, và việc thu nạp rất nhiều tu sĩ các tộc, cộng thêm dã tâm của Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn nảy sinh, Thiên Đình đã không còn phục Nhân tộc hoàng triều nữa.

Chỉ là từ trước đến nay, Nhân Hoàng Đế Tân trấn giữ Nhân tộc Địa Tiên Giới, khiến Thiên Đình không thể không nhẫn nại.

Nhưng bây giờ có Phục Hy khiêu khích, Thiên Đình tự nhiên sẽ không còn do dự nữa, bắt đầu công khai thoát ly Nhân tộc, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn còn đổi tên gọi của Nhân tộc ở Thiên Giới, tự xưng là Thần Tộc.

Kể từ đó, Thần Tộc lần đầu tiên xuất hiện trong Hồng Hoang.

Nhân tộc chia rẽ, đây là đại sự, căn bản không thể che giấu được, sự kiện này vừa xảy ra, lập tức chấn động cả Hồng Hoang.

Các tộc đều vô cùng kinh ngạc, ngay cả các đại giáo phái cũng kinh ngạc không thôi.

Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần đều cảm thấy kỳ quái.

Bọn họ không hiểu, hiện tại các thánh nhân và Chuyển Thế Đạo Quân đã trở về, cộng thêm Đế Tân, Nhân tộc tổng cộng có chín vị Nhân Hoàng khủng bố trấn giữ.

Trong tình huống này, sao có thể cho phép Nhân tộc chia rẽ.

Quả nhiên, Địa Hoàng Thần Nông nổi giận, từ Dược Thần Thánh Địa bước ra, đạp lên Thiên Đình.

Thần Nông vừa hiện thân, Hiên Viên, Thiếu Hạo và các Tam Hoàng Ngũ Đế khác, trừ Phục Hy, toàn bộ đều giáng lâm Thiên Đình.

Điều này làm Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn sợ hãi, vội vàng truyền âm cho Phục Hy, muốn Phục Hy giải vây.

Dù sao chuyện này sau lưng là do Phục Hy chống lưng, lúc mấu chốt không tìm Phục Hy thì tìm ai?

Nhưng Phục Hy lại không hiện thân, trong kế hoạch của Phục Hy, một khi Thần Nông và những người khác đứng ra, tất nhiên sẽ có người thích đối đầu ra tay ngăn cản.

Đặc biệt là việc chia rẽ Nhân tộc, là điều mà rất nhiều người vui mừng thấy.

Quả nhiên, đúng khoảnh khắc Thần Nông và những người khác vừa giáng lâm Thiên Đình, Trật Tự Đạo Quân, Cự Linh Đạo Quân, Tạo Hóa Đạo Quân và một đám Sử Tiền Đạo Quân cũng đến Thiên Đình, chặn trước mặt bảy đại Nhân Hoàng.

"Thú vị, Phục Hy không hổ là Phục Hy, vậy mà có thể bày ra một ván cờ như vậy!" Trong Vô Cực Cung, đối với kế hoạch của Phục

Hy, Đạo Kiếp vừa kinh ngạc vừa chấn kinh, Phục Hy quả thực đã học được chân truyền của hắn, vì để chia rẽ Nhân tộc, để có thể lại một lần nữa ngồi lên vị trí Nhân Hoàng, vậy mà ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng lợi dụng.

Chương 408

Điều này khiến Đạo Kiếp càng ngày càng tán thưởng Phục Hy.

Cứ như vậy, Đạo Kiếp không vội, liền ngồi trong Vô Cực Cung xem kịch.

Quả nhiên, có Trật Tự Đạo Quân và những người khác ngăn cản, Thần Nông và bảy đại Nhân Hoàng khác đều không làm gì được, chỉ có thể đứng nhìn.

Nhưng bảy đại Nhân Hoàng tự nhiên không thể để yên như vậy, khí vận Nhân tộc và họ có liên quan mật thiết, vô cùng quan trọng đối với họ, tuyệt đối không cho phép Nhân tộc chia rẽ.

Nếu đã không thể động thủ, vậy thì để Nhân tộc hoàng triều ra tay.

Thế nhưng, làm như vậy, lại chính là trúng kế của Phục Hy, thấy Nhân tộc hoàng triều xuất binh, Phục Hy cười.

Thế là, dưới sự chú ý của cả Hồng Hoang, đại quân của Nhân tộc hoàng triều giáng lâm Thiên Đình, bắt đầu công đánh Thiên Đình.

Thiên Đình tự nhiên phải phản kháng, dưới sự dẫn dắt của Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn, Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế lần lượt hiện thân.

Đồng thời, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế khiêm tốn nhất cũng ra tay.

Tử Vi Đại Đế và Câu Trần Đại Đế căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không hiểu tại sao Trương Bách Nhẫn lại phát điên, lại vào lúc này chia rẽ Nhân tộc, tự lập Thần Tộc.

Nhưng lúc này căn bản không có thời gian để hỏi nhiều, họ là Đại Đế của Thiên Đình, tự nhiên phải đứng về phía Thiên Đình.

Về phần Nam Cực Trường Sinh Đại Đế là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử của Xiển Giáo, không thể mong chờ hắn không muốn Nhân tộc nội loạn.

Đồng thời, trong các vị thần của Thiên Đình, thuộc về Yêu tộc và các chủng tộc khác cũng đều lần lượt ra tay, Nhân tộc chia rẽ, Thiên Đình lập Thần Tộc, đối với họ là một cơ hội.

Một khi thành công, họ cũng có thể thuận lợi dung nhập vào Thần Tộc.

Không chỉ như vậy, ở các nơi, rất nhiều tu sĩ và đại năng cũng có tâm tư, họ không hiểu vì sao Nhân tộc lại đột nhiên chia rẽ, càng không hiểu ai cho Trương Bách Nhẫn lá gan lớn như vậy.

Nhưng lúc này, đối với họ, đây là một cơ hội tốt, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Thực tế, nhìn khắp Hồng Hoang, không ai hy vọng Nhân tộc lớn mạnh, ngay cả Vu tộc, cũng không muốn Nhân tộc quá lớn mạnh.

Bất kỳ sinh linh nào cũng đều ích kỷ, ai hy vọng bị người khác đạp dưới chân?

Vì vậy, Nhân tộc lần này nội loạn, mặc dù không dám nói là "tường đổ mọi người xô", nhưng cũng không khác là bao.

Nếu không phải vì quá kiêng dè Đạo Kiếp, và Phục Hy, Nữ Oa hai người vẫn luôn không hiện thân bày tỏ thái độ, e rằng rất nhiều đại năng Hồng Hoang, thậm chí các tộc đều sẽ ra tay, nhân cơ hội làm suy yếu Nhân tộc.

Nhưng theo thời gian trôi đi, bất luận là Đạo Kiếp hay Phục Hy đều không lên tiếng, khiến tâm tư của nhiều người trở nên khó đoán.

Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không để ý, chỉ xem kịch, Nhân tộc đối với hắn cũng giống như Vu tộc, Yêu tộc, chỉ là đối tượng lợi dụng, không

tồn tại tình cảm gì.

Kiếp trước hắn là người của Nhân tộc, nhưng chỉ có mấy chục năm tuổi thọ, hiện tại ở Hồng Hoang đã sống hàng ức vạn năm, ký ức mấy chục năm ngắn ngủi, không thể quên, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn.

Nhưng điều khiến Đạo Kiếp tán thưởng là, lần này Phục Hy quả thực đã vượt ngoài dự liệu của hắn, thậm chí, còn giúp hắn đi thêm một bước trên bàn cờ.

Phục Hy không biết, hắn chỉ cần hoàn thành đại sự, chứ không thực sự muốn chia rẽ Nhân tộc.

Ngược lại Nữ Oa lại nổi giận, tìm đến Phục Hy.

"Huynh trưởng, rốt cuộc là chuyện gì?" Thần tình Nữ Oa vô cùng không tốt, Nhân tộc đang yên đang lành, vậy mà đột nhiên bắt đầu chia rẽ, dù là bà cũng vô cùng không hiểu.

"Là kế của vi huynh!" Lần này Phục Hy không che giấu, bởi vì hắn biết, nếu không cho một lời giải thích hợp lý, Nữ Oa tuyệt đối sẽ ra tay.

Mặc dù lúc này ra tay cũng không thay đổi được gì, nhưng dù sao ảnh hưởng cũng không tốt.

"Kế của huynh trưởng?

Huynh trưởng muốn chia rẽ Nhân tộc?

Sao có thể?" Nghe vậy Nữ Oa kinh ngạc không thôi, không thể tin được nhìn Phục Hy.

Phục Hy lắc đầu, cười khổ kể lại nhiệm vụ Đạo Kiếp giao cho Nữ Oa, đương nhiên, có che giấu một chút, không nói với Nữ Oa suy đoán của mình về Đạo Kiếp.

Hắn không dám.

“Sư tôn bảo huynh đi làm Nhân Hoàng, vì sao?” Điều này khiến Nữ Oa không hiểu, đang yên đang lành sao lại bảo Phục Hy làm Nhân Hoàng?

Tâm tình của Nữ Oa lúc này đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất cũng biết nguyên nhân.

Nhưng lại không nói nên lời với Phục Hy: “Ta nói này huynh trưởng, hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao cũng không cần phải làm ra động tĩnh lớn như vậy chứ?

Chỉ là một vị trí Nhân Hoàng mà thôi, chỉ cần huynh mở miệng, đương kim Nhân Hoàng căn bản không dám từ chối!” “Sao có thể được?

Không có nguyên nhân mà bắt Nhân Hoàng thoái vị, người khác sẽ nghĩ sao?” Phục Hy lắc đầu, nếu đơn giản như vậy, hắn có cần phải tốn công tính kế như vậy không?

“Huynh trưởng, huynh có biết không?

Trí tuệ của huynh ở Hồng Hoang có thể nói là số một số hai, không có mấy người có thể so sánh được với huynh, nhưng huynh lại quá do dự không quyết đoán, nếu có thể bá khí như sư tôn, thành tựu của chúng ta hiện tại tuyệt đối không chỉ có thế này!” Đối với tính cách của Phục Hy, Nữ Oa thật sự bất đắc dĩ, lo lắng quá nhiều, bà lại thích như Đạo Kiếp miệt thị thiên hạ, ta làm việc của ta, không cần phải giải thích với ai.

Như buổi giảng đạo ở Đại La Thiên trước đó, Đạo Kiếp một mình miệt thị một đám Sử Tiền Đạo Quân, còn bá khí đáp lại cả Hồng Hoang.

Câu nói đó, khí chất miệt thị thiên hạ đó, đã khắc sâu vào tâm thần

của Nữ Oa.

So với sư tôn nhà mình, Nữ Oa cảm thấy huynh trưởng của mình kém quá xa, không phải vấn đề thực lực, mà là tâm cảnh.

Như chuyện này, Nữ Oa dám chắc, nếu đổi lại là sư tôn nhà mình, căn bản không cần phiền phức như vậy, trực tiếp ép đương kim Nhân Hoàng thoái vị.

Về phần thế nhân nghĩ sao, có thực lực còn sợ người khác nói sao?

"Vi huynh hiểu, thế nhưng, sư tôn chung quy là sư tôn, người khác không thể so sánh được với ngài ấy!" Phục Hy than thở, hắn há lại không hiểu lời của Nữ Oa, há lại không muốn học tập Đạo Kiếp, nhưng hắn biết, với thiên tính của mình căn bản không làm được.

Chương 409

Nếu đã như vậy, không bằng làm tốt bản thân.

"Thôi vậy, không nói nữa huynh trưởng, hiện tại bạo loạn ngày càng nghiêm trọng, thậm chí các tộc, các đại thế lực ở Hồng Hoang cũng đã ngầm tham gia vào, huynh có chắc là có thể xử lý tốt không?" Nữ Oa lại hỏi, hiển nhiên, mặc dù đã biết kế hoạch của Phục Hy, nhưng vẫn lo lắng.

Bà cảm giác Phục Hy chơi hơi lớn, sợ Phục Hy cuối cùng không thể kết thúc được.

"Thứ ta muốn chỉ là vị trí Nhân Hoàng, về phần những thứ khác, không lo được nhiều như vậy!" Phục Hy than thở, thực ra trong lòng hắn cũng lo lắng.

Cứ như vậy, Phục Hy và Nữ Oa đều không đứng ra, khiến thần sắc của rất nhiều đại năng Hồng Hoang trở nên khó đoán.

Cuối cùng, Huyền Môn Tam Giáo cũng gia nhập vào cuộc tranh đấu.

Huyền Môn Tam Giáo vừa gia nhập, Phật Môn cũng bắt đầu rục rịch, dù sao Tam Giáo đều đã ra tay, cũng không thấy Đạo Kiếp hay Phục Hy, Nữ Oa ra tay ngăn cản, vậy thì chẳng phải họ cũng có thể ra tay sao.

Thế là, cục diện ngày càng hỗn loạn, bất luận là phe Nhân tộc hoàng triều hay phe Thiên Đình, đều khó có thể giành được thắng lợi trong một thời gian ngắn.

Vì vậy, trận chiến này chỉ có thể đánh trường kỳ.

"Phong Thần Lượng Kiếp?" Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Đạo

Kiếp càng lúc càng sáng, đột nhiên cười lớn, tiếng cười chấn động Vô Cực Cung, khiến rất nhiều đệ tử mới gia nhập Vô Cực Cung đều ngơ ngác nhìn nhau.

"Không cần để ý, chúng ta tiếp tục luận đạo!" Vô Cực bĩu môi, đại thủ vung lên, ngăn cách không gian nơi đây, tiếp tục cùng mọi người chuyên nghiên cứu Vô Cực chi đạo.

Một bên khác, Đạo Kiếp phá tan toàn bộ bàn cờ trước mặt, bắt đầu bố trí lại.

Lần này Phục Hy đã giúp hắn một việc lớn, vậy mà lại sớm làm loạn cục diện, theo Đạo Kiếp thấy, đây quả thực là một trận Phong Thần Lượng Kiếp phiên bản nâng cấp.

Phong Thần Lượng Kiếp năm đó không xảy ra, dù sao Nhân tộc vẫn luôn nằm trong sự kiểm soát của hắn, căn bản không có chuyện của Hồng Quân và Tam Thanh.

Vì vậy, Đại Thương và Đại Chu không như ý nguyện mà ra đời, chỉ là Nhân tộc hoàng triều vẫn tiếp tục, mỗi một đời Nhân Hoàng đều đặt một quốc hiệu hoàng triều mà thôi.

Hiện tại trong mắt Đạo Kiếp, cuộc chiến giữa Nhân tộc hoàng triều và Thiên Đình, các phương tu sĩ đại năng, thậm chí là Sử Tiền Đạo Quân lần lượt tham gia, không phải là cuộc chiến giữa Đại Thương và Đại Chu sao?

Kế hoạch ban đầu của hắn là để Phục Hy làm Nhân Hoàng, sau đó do Nhân tộc gây chiến ở Hồng Hoang, cuốn các thế lực khác vào.

Nhưng bây giờ Phục Hy ngẫu nhiên làm được, căn bản không cần phiền phức như vậy nữa, đám đại thế lực này vậy mà lại chủ động cuốn vào trong đó.

Vậy thì, Đạo Kiếp còn tốn công làm gì?

“Lão già Hồng Quân, lượng kiếp lần này lại do bản tôn mở ra, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Nếu không thể trở thành người cầm cờ của lượng kiếp này, sau lượng kiếp, chính là lúc ngươi bị đào thải!” “Mau đến Vô Cực Cung!” .....

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn ngồi ngay ngắn trên ghế chủ, xung quanh toàn là người của các đại thế lực.

Trong đó có Đa Bảo Như Lai của Phật Môn, Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Kim Linh Thánh Mẫu của Huyền Môn Tam Giáo.

Còn có mười mấy tu sĩ từ thế lực của Đạo Quân, những tu sĩ từ thế lực của Đạo Quân này cũng là tu sĩ Hồng Hoang, đa số danh tiếng không lớn, nhưng hiện tại lại từng người vênh váo tự đắc, khiến sắc mặt của Đa Bảo và những người khác vô cùng khó coi.

Đám người này tụ tập ở đây, tự nhiên là để thương nghị đối kháng Nhân tộc hoàng triều.

Điều khiến Ngọc Đế khó chịu nhất là, hắn vậy mà không phải là người chủ trì.

Bất luận là môn nhân của Sử Tiền Đạo Quân hay đệ tử của Tứ Giáo, đều căn bản không nghe hắn.

Đám người này tụ tập ở đây, vậy mà lại công khai phân chia khí vận của Thiên Đình, khiến Ngọc Đế vừa tức vừa giận.

Nhưng Ngọc Đế lại không có cách nào, có thể làm gì?

Hắn chỉ là một Chuẩn Thánh, có thân phận nhưng không có thực lực, lại không có bối cảnh.

“Ta nói, chúng ta nên chủ động xuất kích, bị động phòng thủ làm

sao có thể giành thắng lợi?" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng nói, bà vốn là người nóng tính, vô cùng không thích bị động chịu đòn.

Lời này vừa thốt ra, Quảng Thành Tử tán đồng, hai người vốn là tử đối đầu, bây giờ vậy mà lại đứng chung một chiến tuyến.

"Chủ động?

Chủ động thế nào, đại bộ phận khí vận của Nhân tộc ở bên Nhân tộc hoàng triều, chúng ta chủ động công vào Địa Tiên Giới, sẽ bị khí vận của Nhân tộc áp chế!" "Không sai, không thể loạn, sư tôn từng nói, thôn phệ khí vận của Nhân tộc phải từng bước, từng chút một, nếu nóng vội, sẽ bị khí vận phản phệ!" Hiển nhiên, ý kiến của Tam Giáo, giáo phái của Sử Tiền Đạo Quân không đồng ý.

"Hừ, sợ khí vận phản phệ thì cút về đi, cái này cũng sợ, cái kia cũng sợ, nói gì đến thành sự?" "Giáo phái của Đạo Quân, còn không bằng giáo phái bản thổ của chúng ta, thật không biết rốt cuộc là truyền thừa của Sử Tiền Đạo Quân, hay là của con chó nào?" "Hả?" "Càn rỡ, Sử Tiền Đạo Quân há là các ngươi có thể sỉ nhục?" Trong đại điện, vì ý kiến bất đồng, rất nhanh đã loạn thành một nồi cháo, nhưng lần này Ngọc Đế lại không lên tiếng ngăn cản, ngồi trên cao xem náo nhiệt.

Cùng lúc đó, một bên khác, trong Nhân tộc thánh địa, Toại Nhân thị, Nhân tộc tam tổ và một đám Tiên Thiên Nhân tộc toàn bộ đều tụ tập ở đây.

Đồng thời, Thần Nông, Hiên Viên, Thiếu Hạo và bảy đại Chuyển Thế Đạo Quân cũng ở đây.

Cũng đang thảo luận về trận chiến này.

Chỉ là so với Thiên Đình, cuộc thảo luận giữa bọn họ không kịch liệt như vậy, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

"Phục Hy Nhân Hoàng và Nữ Oa nương nương vẫn chưa đến

sao?" Cũng không biết qua bao lâu, Hiên Viên cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hỏi một vị Tiên Thiên Nhân tộc.

Vị Tiên Thiên Nhân tộc đó cười khổ: "Ta đã phái người đi mời Phục Hy Nhân Hoàng và Nữ Oa nương nương, chắc cũng sắp về rồi!" Lời của hắn vừa dứt, một tu sĩ Nhân tộc tiến vào đại điện, mọi người liền hỏi.

Vị tu sĩ Nhân tộc đó cười khổ: "Xin các vị Nhân Hoàng, Nhân Tổ thứ tội, văn bối căn bản không gặp được Phục Hy Nhân Hoàng và Nữ Oa nương nương!" "Rốt cuộc là chuyện gì, nói rõ ràng!" Hiên Viên lạnh lùng hỏi.

Vị tu sĩ Nhân tộc đó liền kể lại rằng mình đã đi qua rất nhiều nơi, thậm chí, còn đến Tam Tiên Đảo, cũng không gặp được Phục Hy và Nữ Oa, dường như hai người đã biến mất khỏi trời đất.

"Hơn nữa, các loại thiết bị thông tin đều đã thử, căn bản không có hồi âm." "Không có ở đây?" Mọi người nhíu mày.

"Hay là, ta đi tìm thử?" Toại Nhân thị không khỏi nói.

Thế nhưng, một đám Chuyển Thế Đạo Quân lại lắc đầu, Thần Nông cười lạnh nói: "Không cần, tìm thì sao?

Nếu họ không muốn tham gia, chúng ta có tìm, cũng sẽ không ra tay!" "Xem ra vị sư tôn này của ta, còn có sư thúc cố ý trốn chúng ta rồi!" Hiên Viên cũng cười lạnh.

Chương 410

Bên trong thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân thị cùng các vị Tam tổ Nhân tộc, và một đám đại năng Tiên thiên Nhân tộc đều nhíu mày.

Không biết vì sao, họ luôn cảm giác Thần Nông và những người khác dường như đã không còn giống như xưa.

Ngay cả khi nhắc đến Phục Hy, Nữ Oa, thậm chí là Đạo Kiếp, ngữ khí của họ cũng vô cùng lãnh đạm.

Mặc dù không nói lời xấu, nhưng tuyệt đối không có chút tôn kính nào.

Điều này khiến Toại Nhân thị cảm thán, Sử Tiền Đạo Quân cuối cùng vẫn là Sử Tiền Đạo Quân, chứ không phải Nhân tộc thực sự.

Tương tự, Phục Hy thu nhận bảy người đệ tử cũng chỉ là trên danh nghĩa, đôi bên lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Phục Hy và Nữ Oa không hề xuất hiện, cũng khiến Thần Nông và những người khác có những suy nghĩ khó dò.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, sống qua hết thời đại này đến thời đại khác, trí tuệ có thể nói là như yêu nghiệt, dù không thể nhìn thấu kế hoạch của Phục Hy ngay lập tức, nhưng cũng có thể đoán được đôi chút.

"Hừ, bất kể sau lưng có âm mưu gì, một khi cuộc chiến này đã bắt đầu, cuộc tranh đoạt khí vận một khi đã mở ra, sẽ không kết thúc cho đến phút cuối cùng!" Thiếu Hạo lạnh lùng nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chiến thôi.

E rằng hiện giờ đã có không ít người tụ tập tại Thiên Đình, chúng ta có muốn dừng tay cũng không thể.

Cuộc chiến phân liệt Nhân tộc đã biến thành cuộc chiến tranh giành khí vận của các giáo phái, chúng ta tuyệt đối không thể nương tay!" Đế Khốc gật đầu.

"Vậy thì mấy người chúng ta sẽ tự mình ra tay, đi lôi kéo một vài minh hữu, không có minh hữu mà chỉ dựa vào chín người chúng ta thì không được!" Nói rồi, Thần Nông liền đứng dậy, sải bước rời khỏi thánh địa Nhân tộc.

Tiếp sau đó, Hiên Viên, Thiếu Hạo cũng lần lượt rời khỏi thánh địa Nhân tộc.

Từ đầu đến cuối, họ đều không hề hỏi ý kiến của Toại Nhân thị và các vị Tiên thiên Nhân tộc khác.

"Thật sự đã thay đổi, trở nên lạnh lùng vô tình!" Sắc mặt Toại Nhân thị âm trầm.

Hữu Sào thị lắc đầu: "Không, từ đầu đến cuối họ đều không thay đổi.

Sử Tiền Đạo Quân vốn là như vậy, chỉ là năm đó vì muốn lợi dụng Nhân tộc để đoạt lấy quả vị Nhân Hoàng nên mới bất đắc dĩ dung nhập vào Nhân tộc mà thôi." "Không sai, bây giờ họ đã trưởng thành rồi, đại thế Hồng Hoang sắp đến, cộng thêm càng nhiều Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần giáng lâm Hồng Hoang, họ liền không cần che giấu nữa!" Toại Nhân thị gật đầu, đồng tình với lời của Hữu Sào thị.

"Vậy chúng ta phải làm sao?

Lẽ nào cứ mặc cho họ lợi dụng Nhân tộc để khởi động nội chiến?

E rằng bên Thiên Đình kia, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn cũng bị người ta thao túng, hắn không có lá gan lớn đến mức dám chia rẽ Nhân tộc!" Truy Y thị là một nữ Nhân tổ, ít khi phát biểu ý kiến, lần

này cũng lên tiếng.

"Có thể làm gì được?

Ít nhất thì mấy vị Nhân Hoàng kia, lời của họ chúng ta không nghe không được.

Trong Nhân tộc, người có thể áp chế được mấy người họ, chỉ có Phục Hy Nhân Hoàng và Nữ Oa nương nương.

Nhưng mà, bây giờ Phục Hy Nhân Hoàng và Nữ Oa nương nương hoàn toàn không có tin tức, rõ ràng không định quản chuyện này, càng không cần nói đến Thánh tổ!" Toại Nhân thị cười khổ, lời này vừa nói ra, Hữu Sào thị, Truy Y thị, cùng tất cả Tiên thiên Nhân tộc đều chìm vào im lặng.

Trong mắt mọi người đều lộ vẻ không cam lòng, không cam lòng bị người khác thao túng, nhưng lại bất lực.

"Nhân tộc chúng ta quật khởi từ trong yếu đuối, lúc ban đầu phải chiến đấu với dã thú, chỉ là một tiểu tộc không đáng chú ý trong Hồng Hoang, nhưng bây giờ đã trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Vốn tưởng rằng Nhân tộc chúng ta đã thực sự quật khởi, trở thành chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng bây giờ ta mới phát hiện, Nhân tộc chúng ta vẫn còn rất yếu nhỏ.

Cái gọi là quật khởi, cái gọi là bá chủ Hồng Hoang, chỉ là được xây dựng trên nền tảng của người ngoài!" Truy Y thị đa sầu đa cảm lần đầu tiên nói ra những lời như vậy, tâm tư của nàng khiến Toại Nhân thị chấn động.

Đúng vậy, bị Truy Y thị nhắc nhở như thế, Nhân tộc trông có vẻ cường đại, nhưng thực chất lại là hư danh.

Ngoài một số Tiên thiên Nhân tộc và một vài vũ khí khoa học kỹ thuật cao ra, căn bản không có nội tình gì.

Tam Hoàng Ngũ Đế?

Nhân Hoàng Đế Tân?

Căn bản không phải là Nhân tộc thực sự.

Họ chỉ là chuyển thế thành Nhân tộc, mang theo ký ức kiếp trước, chỉ có thân xác của Nhân tộc, còn bất luận là nguyên thần hay chân linh căn bản nhất đều không phải là Nhân tộc.

Ngay cả Phục Hy và Nữ Oa cũng như vậy.

Mấy người họ vốn luôn được xem là trụ cột cho sự quật khởi của Nhân tộc, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, những trụ cột này căn bản không phải là Nhân tộc, thậm chí đại bộ phận đều chỉ lợi dụng Nhân tộc để đạt được mục đích của mình, còn sống chết của Nhân tộc thì họ chẳng hề quan tâm.

Thậm chí, một số Tiên thiên Nhân tộc còn nghi ngờ cả Đạo Kiếp, dĩ nhiên, những lời này họ không dám nói ra.

Ngược lại, chúa tể Thiên Đình Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn lại là Nhân tộc thực sự, nhưng hắn lại là một kẻ phản phúc, chỉ quan tâm đến dã tâm của mình, cũng chưa bao giờ để tâm đến Nhân tộc.

"Đáng ghét, tại sao lại như vậy?" Trong lòng, một đám Tiên thiên Nhân tộc vừa phẫn nộ, vừa suy sụp.

Biết thì có ích gì?

Bây giờ tỉnh ngộ rồi, nhưng lại chẳng làm được gì.

"Nhân tộc đương tự cường", câu nói này vẫn luôn lưu truyền trong Nhân tộc, nhưng bây giờ nghe vào tai Toại Nhân thị và những người khác, lại giống như một câu chuyện cười.

"Ha ha, Nhân tộc đáng buồn thay!" Hữu Sào thị cười lớn, nhưng tất cả mọi người đều nghe ra được, trong tiếng cười của ông tràn đầy

bi thương.

Toại Nhân thị thở dài: “Ai cũng có thể từ bỏ, duy chỉ có chúng ta không thể từ bỏ.

Chúng ta là những Tiên thiên Nhân tộc duy nhất của Nhân tộc, nếu ngay cả chúng ta cũng từ bỏ, thì còn ai có thể cứu vớt Nhân tộc?” “Bây giờ đừng nghĩ nhiều quá, hãy chờ đợi thời cơ.

Ta tin rằng, Nhân tộc chúng ta cuối cùng sẽ có một ngày có thể thực sự quật khởi, do Nhân tộc chúng ta làm chủ, không còn chịu sự thao túng của bất kỳ ai!” “Được rồi, chuẩn bị chiến đấu đi, mọi người thu lại cảm xúc, đừng để Thần Nông phát hiện!” Nói xong câu đó, Toại Nhân thị sải bước đi ra ngoài.

Chương 411

Trong khoảnh khắc này, cả người ông dường như già đi rất nhiều, thân thể cao lớn có vẻ có chút tang thương.

Hữu Sào thị và Truy Y thị thở dài, cũng dẫn theo một đám Tiên thiên Nhân tộc rời khỏi đại điện.

Sau khi họ rời đi, một bóng người hiện ra trong đại điện thánh địa, chính là Đạo Kiếp.

"Bây giờ mới giác ngộ sao?

Nhưng có ích gì?

Hồng Hoang chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh làm vua.

Thân phận Tiên thiên gần như đã quyết định thành tựu cuối cùng.

Nhân tộc muốn thực sự làm chủ vận mệnh của mình, trừ phi chư thần hoàng hôn!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, những lời của Toại Nhân thị và những người khác, hắn đều nghe không sót một chữ, khiến hắn hiểu ra rất nhiều điều.

"Thần Nông đi tìm minh hữu rồi.

Huynh trưởng, xem ra cục diện đã mất kiểm soát, huynh không khống chế được nữa rồi!" Cách thánh địa Nhân tộc không xa, hai bóng người hiện ra, chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Lúc này, sắc mặt Phục Hy mang theo vẻ bất lực, lời Nữ Oa không sai, cục diện quả thực đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn, bây giờ có hiện thân cũng vô dụng.

"Không chỉ cục diện mất kiểm soát, e rằng muốn hoàn thành

nhiệm vụ của sư tôn cũng khó.

Ta muốn kế nhiệm Nhân Hoàng, e rằng Thần Nông cũng sẽ ngăn cản!" Phục Hy cảm thán, trong lòng bị đả kích.

"Không, ngươi làm rất tốt!" Đúng lúc này, Đạo Kiếp từ trong hư không bước ra, xuất hiện trước mặt hai người một cách vô thanh vô tức.

Điều này khiến Nữ Oa vui mừng, nhưng Phục Hy lại kinh hãi, trực tiếp quỳ xuống giữa hư không, nói: "Đệ tử xấu hổ, không thể hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao phó, còn làm loạn Nhân tộc, xin sư tôn trách phạt!" "Huynh trưởng…" Sắc mặt Nữ Oa biến đổi, có chút lo lắng nhìn Phục Hy.

Nhưng Đạo Kiếp lại lắc đầu nói: "Không, tuy ngươi không hoàn thành nhiệm vụ vi sư giao phó, nhưng cục diện hiện tại còn tốt hơn nhiều so với kỳ vọng của vi sư.

Ngươi là vô tình, nhưng kết quả lại giống nhau, vi sư sao có thể trách tội ngươi?" Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm, còn Phục Hy thì ngẩn ra, vẻ mặt có chút mờ mịt.

"Kỳ vọng của sư tôn?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, có những chuyện biết được đối với ngươi không có bất kỳ lợi ích nào.

Tóm lại, đối với cục diện hiện tại, không cần lo lắng, tiếp theo chỉ cần tĩnh quan kỳ biến, chờ lệnh của vi sư là được!" Nói rồi, Đạo Kiếp phất tay, một bức tranh hiện ra trước mắt ba người.

Trong tranh, hai quân đội bắt đầu giao chiến, địa điểm giao chiến là tại di chỉ Bất Chu Sơn cũ, gần Kiếm Sơn ngày nay.

Kiếm Sơn là thanh cự kiếm do Vô Cực năm xưa thu thập các mảnh vỡ của Bất Chu Sơn, lại được hóa thân Ba Mươi Sáu Trọng Thiên ra tay luyện chế thành.

Thanh cự kiếm này tuy là luyện chế hậu thiên, nhưng uy lực lại không hề yếu, vượt qua cả tiên thiên chí bảo thông thường, thậm chí có thể sánh ngang với Hỗn Độn linh bảo.

Bao nhiêu năm qua, kể từ lần trước hóa thân Ba Mươi Sáu Trọng Thiên ra tay, thanh kiếm này liền cắm tại di chỉ Bất Chu Sơn cũ, hóa thành một tòa Kiếm Sơn.

Hơn nữa, vì danh tiếng của Đạo Kiếp, tòa Kiếm Sơn này thậm chí đã trở thành thánh địa tham quan của rất nhiều tu sĩ.

Hiện tại đại quân Thiên Đình và đại quân Nhân tộc Hoàng triều liền đối đầu ở đây, lúc chiến lúc nghỉ, đều đóng trại ở gần đó.

Kể từ khi Hỗn Độn tinh vực dung nhập vào Hồng Hoang, khiến cho Hồng Hoang mở rộng vạn lần, không gian Hồng Hoang trở nên kiên cố hơn rất nhiều, không còn sợ bị phá hoại trên diện rộng nữa.

Ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể đánh vỡ hư không, Hỗn Nguyên Thánh Nhân giao chiến tại Hồng Hoang cũng không cần lo lắng hủy diệt Hồng Hoang.

Vì vậy, đại quân hai bên không chút e dè mà ra tay trong Hồng Hoang, đánh mệt thì nghỉ.

Mỗi một lần chiến đấu, đều có thể thấy được khí vận của Nhân tộc đang biến hóa.

Ví dụ, Thiên Đình thắng, sẽ cướp đoạt một phần khí vận của Nhân tộc Hoàng triều, Nhân tộc Hoàng triều thắng, sẽ cướp đoạt một phần khí vận của Thiên Đình.

Ban đầu, cuộc chiến chỉ có tu sĩ của Nhân tộc Hoàng triều và chư thần Thiên Đình, sau đó, đánh đến đỏ mắt, chiến cục liền mở rộng.

Nhân tộc Hoàng triều mang vũ khí công nghệ cao ra, từng chiếc chiến hạm khổng lồ, từng món cơ giáp có thể bộc phát ra tu vi sánh

ngang Đại La Kim Tiên, đánh cho chư thần Thiên Đình tổn thương thảm trọng.

Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn chấn nộ, cũng mang công nghệ cao của Thiên Đình ra.

Thiên Đình cũng là Thiên Đình của Nhân tộc, tự nhiên không thiếu những thứ này.

Chiến hỏa trong nhất thời càng thêm kịch liệt, khiến các tộc kinh hãi không thôi.

Nhưng rõ ràng, nội tình của Thiên Đình căn bản không bằng Nhân tộc Hoàng triều.

Dù sao Trương Bách Nhẫn trở thành Ngọc Đế mới bao nhiêu năm, còn Nhân tộc Hoàng triều đã tồn tại từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, tự nhiên không đánh lại.

Nhưng không sao, Thiên Đình có viện quân, đó chính là Huyền môn Tam giáo, Phật môn, và các giáo phái của Đạo Quân.

Có viện quân gia nhập, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn lòng tin tăng mạnh, trong cuộc chiến với Nhân tộc Hoàng triều, liên tiếp thắng ba trận, khiến Trương Bách Nhẫn có chút lâng lâng.

Nhưng lần thứ tư lại đánh thành hòa, vì viện quân của Nhân tộc cũng đã đến.

Viện quân của Nhân tộc là do Thần Nông và những người khác tìm đến, gần đó có Long tộc, Phượng tộc, và một bộ phận Vu tộc.

Trong số các đại năng Chuẩn Thánh, Thần Nông đã tìm đến Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Khổng Tuyên, Tôn Ngộ Không.

Không sai, có cả Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không dưới sự dạy dỗ của Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng đã đột

phá Chuẩn Thánh.

Về phần Lục Nhĩ Mi Hầu, sau khi dung hợp một phần bản nguyên của Tôn Ngộ Không, đã triệt để thức tỉnh huyết mạch Hỗn Độn Ma Viên, đã đi vào Hỗn Độn để đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân rồi, chưa trở về.

Khổng Tuyên hiện thân, đại biểu cho Phượng tộc.

Bên Long tộc, Long Vương thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân tự nhiên sẽ không ra tay, nhưng lại phái chín người con trai của mình đi.

Chương 412

Long Vương cửu tử hiện nay cũng đã lần lượt đột phá, bước vào Chuẩn Thánh, khiến Long tộc có thêm chín vị đại năng Chuẩn Thánh, thực lực tăng vọt.

Vốn dĩ, Long Vương cửu tử vẫn luôn bị nghiệp lực của Long Hán kiếp năm đó ảnh hưởng, tu vi không thể đột phá, bây giờ nghiệp lực tiêu trừ, một khi đột phá, nội tình tích lũy nhiều năm trực tiếp bùng nổ, không chỉ đột phá Chuẩn Thánh, mà còn đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, khiến Long tộc một lần nữa trở thành đại tộc Hồng Hoang.

Long Vương cũng không phải là người cam chịu tịch mịch, khi Thần Nông mời, tự nhiên không nói hai lời liền đồng ý kết minh.

Về phần Khổng Tuyên và Tôn Ngộ Không, hai người không có cách nào khác, cùng với Lục Nhĩ bao nhiêu năm qua vẫn luôn đứng về phía Nhân tộc Hoàng triều, bây giờ Nhân Hoàng tìm đến giúp đỡ, tự nhiên đồng ý.

Hơn nữa, một tước một hầu cũng đều là người thẳng thắn, sớm đã không vừa mắt với tác phong của Thiên Đình.

Về phần Vu tộc, thì chỉ có mấy vị Đại Vu, trong đó có Hình Thiên, Xi Vưu, Cửu Phượng, Khoa Phụ.

Tổ Vu một người cũng không có, khiến cho Thần Nông và mấy vị Đạo Quân chuyển thế có chút bất mãn.

Có viện quân, phe Nhân tộc Hoàng triều tự nhiên chuyển bại thành thắng, nhưng hai bên muốn một trận quyết thắng bại hiển nhiên là không thể.

Hơn nữa, không ai đi liều mạng, vậy thì chỉ có thể mở rộng chiến cục, chiếm lĩnh địa bàn, dùng binh tướng quyết thắng bại.

Đương nhiên, việc các đại năng ra tay cũng là cần thiết.

Lần này, chính là Nhân tộc Hoàng triều phát động tấn công, muốn thắng lợi, tất phải công lên Thiên giới, vậy tự nhiên không thể ngồi chờ chết.

Nhưng đại quân Nhân tộc chưa kịp đặt chân lên đệ nhất trọng thiên, liền bị đại quân Thiên Đình chặn lại.

Lần này chặn đường là đệ tử Tứ giáo, trong đó Đa Bảo Như Lai dẫn đầu, Quảng Thành Tử, Huyền Đô và những người khác tuy không phục, nhưng cũng chỉ có thể đi theo sau.

Không còn cách nào khác, hiện tại Đa Bảo Như Lai là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, ngồi trên liên đài, thánh uy mênh mông, khiến đại quân Nhân tộc đều biến sắc.

"Thánh nhân xuất động rồi?" "Lại là Đa Bảo!" Các tộc Hồng Hoang đang quan sát đều biến sắc, ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, Thiên Đình lại xuất động Thánh nhân, chẳng phải là muốn mở rộng chiến cục sao?

"Bần tăng sẽ không ra tay!" Đa Bảo Như Lai chắp hai tay lại, bảo tướng trang nghiêm.

Lần này hắn thực sự không định ra tay, chỉ chuẩn bị uy hiếp, thăm dò giới hạn của đối phương.

Dù sao cùng với việc các liên minh gia nhập Thiên Đình, dã tâm của hắn tự nhiên bành trướng, không thể dễ dàng dừng tay, một đám giáo chủ đang nhắm đến việc phân chia Nhân tộc.

Muốn chia cắt Nhân tộc, thì phải tiêu diệt Nhân tộc Hoàng triều và thánh địa Nhân tộc.

Cho đến nay, Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Nhân tộc Hoàng triều và thánh địa Nhân tộc chỉ có Thần Nông, cộng thêm minh hữu Long Vương.

Rõ ràng, Long Vương không thể nào thật tâm giúp đỡ Nhân tộc.

Bên phía Thiên Đình, lại có mười mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, có Ngũ Đại Thánh Nhân, cùng Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới tấn thăng là Đa Bảo Như Lai.

Về chiến lực cao cấp, đủ để nghiền ép Nhân tộc Hoàng triều.

Đương nhiên, tiền đề là chư thánh phe Đông Hải và Đạo Kiếp sẽ không ra tay.

Vì vậy, Sử Tiền Đạo Quân và Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã đạt thành hiệp nghị, bắt đầu thăm dò.

Nói là thăm dò Nhân tộc Hoàng triều, thực ra không bằng nói là thăm dò thái độ của Đạo Kiếp.

Dù sao Phục Hy và Nữ Oa vẫn luôn không hiện thân, chuyện này có chút quỷ dị, mà Phục Hy và Nữ Oa lại là người thân cận nhất với Đạo Kiếp, Sử Tiền Đạo Quân tự nhiên muốn thăm dò một phen.

Sâu trong Thiên Đạo trường hà, Hồng Quân tuy đang bế quan luyện hóa thứ kia, nhưng vẫn phân ra một luồng tâm thần quan sát trận chiến này.

Cục diện hiện tại, Hồng Quân căn bản không nhìn thấu, nhưng hắn cũng đã liều mạng, không quản nhiều như vậy nữa.

Kể từ lần trước, Đạo Kiếp hiện thân, lấy thiên địa làm bàn cờ, Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần làm quân cờ, Hồng Quân liền cảnh giác.

Đặc biệt là Đạo Kiếp hiện nay là Bán bộ Đại Đạo, trong lòng

Hồng Quân, mức độ nguy hiểm của hắn đã vượt qua cả Sử Tiền Đạo Quân.

Vì vậy, Hồng Quân quyết định, cho dù liên thủ với Sử Tiền Đạo Quân, cũng phải áp chế, thậm chí diệt trừ Đạo Kiếp.

Trận chiến Nhân tộc này, Hồng Quân đã quyết định vào thời khắc mấu chốt, một khi Đạo Kiếp ra tay, hắn sẽ lập tức giúp đỡ Sử Tiền Đạo Quân.

Lúc này Đa Bảo Như Lai hiện thân, khiến cho sắc mặt những người bên phía Nhân tộc Hoàng triều vô cùng khó coi.

Lần công đả Thiên Đình này, Thần Nông và các Đạo Quân chuyển thế cũng không ra trận, mà là Tôn Ngộ Không, Khổng Tuyên, Xi Vưu, Hình Thiên, do Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai vị đại thần thông giả Bán bộ Hỗn Nguyên cảnh áp trận.

Nhưng bây giờ Đa Bảo Như Lai xuất hiện, rõ ràng đã tạo áp lực cực lớn.

"Như Lai lão nhi, có đánh hay không?" Tôn Ngộ Không đối với Như Lai vô cùng khó chịu, hắn vẫn chưa quên kế của Như Lai, mặc dù đã được Lục Nhĩ hóa giải, nhưng kế đó chỉ là một cỗ hóa thân của Như Lai.

"Bần tăng đã nói, sẽ không ra tay!" Đối với Tôn Ngộ Không, Như Lai thở dài liên tục, bây giờ hắn sao có thể không biết con khỉ đi thỉnh kinh năm đó chỉ là hóa thân của Tôn Ngộ Không?

Mặc dù Đa Bảo Như Lai không ra tay, nhưng trên người hắn vẫn tỏa ra thánh uy, tuy không mãnh liệt, nhưng lại có ảnh hưởng lớn đến hư không xung quanh.

Điều này khiến Tôn Ngộ Không và những người khác tức giận, căn bản không dám ra tay.

Bị thánh uy áp chế, có ra tay, cũng không phải là đối thủ của đối phương.

"Vô sỉ!" Ngay lập tức, bên phía Nhân tộc Hoàng triều đều mắng Đa Bảo Như Lai vô sỉ.

Ngay cả các tu sĩ Hồng Hoang đang quan chiến từ xa cũng đều phàn nàn, Phật môn quả thực quá vô sỉ, không ra tay, nhưng lại phóng thích thánh uy để ảnh hưởng đến trận chiến.

Trên thực tế, Đa Bảo Như Lai cũng bất đắc dĩ, thực sự không muốn, là bị ép.

Ai bảo hắn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân yếu nhất trong liên minh Thiên Đình, vừa mới đột phá Hỗn Nguyên, chỉ là Hỗn Nguyên sơ kỳ, ngay cả Chuẩn Đề từng yếu nhất, cũng vì khí vận Phật môn tăng vọt, không chỉ khôi phục tu vi Hỗn Nguyên, mà còn một bước bước vào Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Những người khác, Tam Thanh trừ Nguyên Thủy ra, Lão Tử và Thông Thiên rất có khả năng đã đột phá Hỗn Độn cảnh.

Về phần Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần, thì không cần phải nói.

Chương 413

Cho nên, trong trận doanh liên minh Thiên Đình, Đa Bảo Như Lai là Hỗn Nguyên Thánh Nhân yếu nhất, mọi người đều đã lên tiếng, hắn có thể không làm sao?

Đa Bảo Như Lai cũng biết làm như vậy, chắc chắn rất mất mặt, bị người ta mắng là vô sỉ, nhưng lại không có cách nào.

"Chuyện mất mặt đều do ta làm, ai, thực lực không đủ a!" Đa Bảo Như Lai trong lòng cảm khái.

"Giết!" Đứng sau lưng Đa Bảo, là đệ tử Tứ giáo, Kim Linh, Vô Đương, Tam Tiêu và những người khác, còn có Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Thái Ất chân nhân, thậm chí là mấy chục đệ tử của Đạo Quân.

Những người này cũng vô cùng khinh thường Đa Bảo, nhưng trước mắt là cơ hội tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua, trực tiếp mượn thánh uy của Đa Bảo, xông vào trận doanh đối phương.

"Mau, phòng thủ!" Thấy vậy, các tướng lĩnh bên Nhân tộc Hoàng triều sắc mặt ngưng trọng.

Tôn Ngộ Không, Khổng Tuyên, Hình Thiên, Xi Vưu, Khoa Phụ, cùng Long Vương cửu tử lần lượt đứng ra, bắt đầu nghênh chiến.

"Ầm!" Hai bên lần này xuất chiến đều là đại năng Chuẩn Thánh, mỗi bên đều có mười mấy vị Chuẩn Thánh, vì vậy, vừa giao thủ, liền đánh đến trời long đất lở, ba động kinh khủng lan tràn.

"Giết!" Chiến đấu tự nhiên không chỉ là cuộc chiến của tầng lớp cao tầng hai bên, mọi người đều là đại năng Chuẩn Thánh, số lượng tương đương, muốn phân thắng bại cũng không dễ dàng.

Vì vậy, yếu tố quyết định chiến thắng nằm ở đại quân hai bên.

Nhưng rõ ràng, có Đa Bảo Như Lai ở đây, có thánh uy áp chế, hai bên trông có vẻ chiến lực không chênh lệch nhiều, nhưng một khi giao thủ, sự khác biệt liền hiện rõ.

Cuộc chiến của cao tầng hai bên ảnh hưởng không lớn, dù sao mọi người đều là Chuẩn Thánh, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân muốn dùng khí tức áp chế, cũng không dễ dàng, huống chi là mấy chục vị Chuẩn Thánh.

Nhưng thánh uy áp chế, đối với đại quân Nhân tộc Hoàng triều lại có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Gần như vừa giao thủ, phe Nhân tộc Hoàng triều liền bị đại quân Thiên Đình đánh cho liên tiếp bại lui, trong nháy mắt tử thương thảm trọng.

"Đáng ghét, Đa Bảo chết tiệt!" "Đang bắt nạt chúng ta không có Thánh nhân sao?" "Không ổn, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng!" Bên phía Nhân tộc Hoàng triều, ai nấy đều mặt mày khó coi, trận này đánh thế nào?

Bị khí tức của một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân áp chế, ngay cả ba phần thực lực cũng không dùng ra được.

Tương tự, Khổng Tuyên, Tôn Ngộ Không và những người khác cũng sắc mặt khó coi.

Ngay cả các tu sĩ quan chiến cũng đều lắc đầu, quá bắt nạt người rồi, trận chiến này căn bản không công bằng, không thể nào đánh được.

"E rằng Thần Nông Nhân Hoàng và những người khác cũng sắp ngồi không yên rồi!" "Không biết sẽ phái ai ra!" "Ha, nếu không phái người thì chỉ có thể rút lui, nếu phái người, chậc chậc, e rằng sẽ biến

thành cuộc chiến của Thánh nhân!" Người có mắt đều nhìn ra, ai nấy đều hứng thú quan sát.

Đương nhiên, lúc này có thể hứng thú xem náo nhiệt, đều không phải là tu sĩ bình thường.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức kinh khủng từ xa ập đến, khí tức Hỗn Độn lan tràn, một bóng người cao lớn bước đi trên không.

Khi bóng người đó bước tới, một cỗ chiến ý vô biên bao trùm toàn trường, tiếp đó, một cây gậy đen kịt phá vỡ hư không, đập về phía Đa Bảo Như Lai.

"Có người ra tay rồi!" "Chẳng biết vị này là ai, không nói lời nào đã ra tay với Đa Bảo Như Lai, thật là bá đạo!" "Khí tức thật kinh khủng, cảm giác như một vị Hỗn Độn Ma Thần!" Mọi người đều bị người đột ngột ra tay làm chấn động.

Ngay cả Thần Nông và những người khác đang ở thánh địa Nhân tộc, chuẩn bị ra tay cũng ngạc nhiên.

Tất cả các cường giả tối cao đều nhìn sang, thấy một thân hình cao lớn toàn thân lông đen như kim thép, khí tức cuồng bạo, hai mắt đỏ như máu.

Một con ma viên, thân cao mấy vạn dặm, kinh khủng vô biên.

"Hỗn Độn Ma Viên?" "Sao có thể?

Hỗn Độn Ma Viên không phải đã chết rồi sao?" Chấn động nhất là các Hỗn Độn Ma Thần như Thời Thần, Dương Mi, bởi vì ngoại hình và khí tức này, chẳng phải là người quen cũ, tên điên trong Hỗn Độn năm đó, Hỗn Độn Ma Viên sao?

Hơn nữa, chiến ý vô biên bao trùm toàn bộ chiến trường, chính là chiến chi đại đạo pháp tắc.

“Không, không đúng, hình như không phải Hỗn Độn Ma Viên!” Nhưng rất nhanh, một đám Hỗn Độn Ma Thần lại nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Là hắn!” Ngược lại, Tam Thanh và chư thánh Hồng Hoang lại kinh ngạc không thôi, Hỗn Độn Ma Thần nhất thời không nhận ra, nhưng họ lại nhận ra.

Bởi vì ngoại hình và khí tức của người này có thay đổi lớn, nhưng sáu cái tai trên đầu lại không thay đổi.

“Lục Nhĩ Mi Hầu!” Sắc mặt Đa Bảo Như Lai khó coi, nhưng đối mặt với đòn tấn công của Lục Nhĩ Mi Hầu, hắn không dám khinh suất, hét dài một tiếng, toàn thân phật quang phổ chiếu, từng dải đại đạo quấn quanh thân, giơ tay diễn hóa thành một bàn tay vàng khổng lồ, đánh về phía cây gậy của Lục Nhĩ.

Một chưởng này vô cùng kinh khủng, ẩn hiện có một phương vũ trụ chìm nổi trong bàn tay vàng, là một thức đại thần thông do Đa Bảo Như Lai sáng tạo sau khi thành đạo, gọi là Như Lai Thần Chưởng.

Ngay cả chư thánh và Hỗn Độn Ma Thần cũng đều tán thưởng một chưởng này.

“Ầm ầm!” Dưới một đòn, trời đất chấn động, thời không vặn vẹo, ba động kinh khủng lan ra bốn phía.

Ngay cả các đại năng Chuẩn Thánh cũng đều nhanh chóng lùi lại, các tu sĩ đang chém giết trên chiến trường cũng đều dừng lại.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người bay ngang ra ngoài, đâm vỡ từng ngọn thần sơn, cuối cùng đâm vào Kiếm Sơn tại phế tích Bất Chu Sơn mới dừng lại.

“Ầm!” Dường như bị kích thích, Kiếm Sơn tự chủ phục hồi, một cỗ sát ý kinh khủng bùng nổ, không đợi Đa Bảo Như Lai phản ứng,

liền bị luồng kiếm ý sắc bén kia đánh bay lần nữa, và phun ra một ngụm máu tươi.

"...." Một loạt cảnh tượng này, khiến mọi người đều ngây người, tiếp đó, khóe miệng đều co giật.

"Phụt!" Có đại năng trực tiếp không nhịn được cười, suýt nữa cười phun ra, vị đại năng đó chính là Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu vừa cười, các đệ tử Tiệt giáo khác cũng không nhịn được, thậm chí Quảng Thành Tử, Thái Ất chân nhân của Xiển giáo cũng đều cười.

"Lục Nhĩ Mi Hầu lại mạnh đến vậy sao?

Khí tức e rằng đã thành Thánh, còn mạnh hơn cả Đa Bảo!" "Đừng nói Lục Nhĩ nữa, Đa Bảo cũng đủ xui xẻo, lại đâm vào Kiếm Sơn, ha ha, ta không nhịn được nữa rồi!" Không chỉ Kim Linh, Quảng Thành Tử, mà ngay cả chư thánh, Sử Tiền Đạo Quân cũng không nhịn được cười.

Ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng co giật mặt mày, muốn cười nhưng ngại thân phận, chỉ có thể nén lại.

Vốn dĩ Lục Nhĩ Mi Hầu xuất hiện, thể hiện tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân, và một đòn đánh bay Đa Bảo, quả thực khiến thế nhân chấn động.

Nhưng Đa Bảo lại đâm vào như vậy, lại biến chủ đề nghiêm túc thành hài hước.

Chương 414

Không thể không nói là xui xẻo.

Đâm vào đâu không đâm, lại cứ đâm vào Kiếm Sơn, đó là một món pháp bảo kinh khủng, dựng ở đó, đến nay không ai dám động vào, có thể thấy được.

Ngay cả Đạo Kiếp đang quan sát cũng co giật khóe miệng, vội vàng khống chế Kiếm Sơn, thu liễm khí tức.

"Đáng ghét!" Lúc này, Đa Bảo từ dưới đất bò dậy, lúc này, hắn cảm giác cả trời đất đều đối với hắn tràn đầy ác ý.

Thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Đa Bảo sao có thể không cảm nhận được sự chế giễu từ các phía?

Đặc biệt là đệ tử Tam giáo, căn bản không hề che giấu, ngay trước mặt hắn.

Nhìn Kiếm Sơn với vẻ kiêng dè, Đa Bảo liền nhìn về phía con cự viên đang từng bước đi tới.

Thân thể cự viên bắt đầu thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một con khỉ có bảy phần tương tự Tôn Ngộ Không, đáp xuống bên cạnh Tôn Ngộ Không và Khổng Tuyên.

"Lục ca!" Thấy người đến, Tôn Ngộ Không vô cùng kích động, không ngờ vào thời khắc mấu chốt này, Lục ca lại kịp đến.

"Lục Nhĩ đạo huynh!" Khổng Tuyên cũng mỉm cười gật đầu, đồng thời, trong lòng chấn động, nhiều năm không gặp, Lục Nhĩ vốn tu vi kém mình một chút, bây giờ lại đột phá Hỗn Nguyên, chiến lực rõ ràng mạnh hơn Hỗn Nguyên Thánh Nhân bình thường.

Nhìn lại mình, bây giờ vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, khiến nụ

cười của Khổng Tuyên đằng sau lại có chút chua xót.

"Lục Nhĩ Mi Hầu?" Nhưng Đa Bảo Như Lai lại sắc mặt âm trầm.

Đồng thời, trong lòng cũng chấn động không thôi, con khỉ nhỏ năm đó không thèm để vào mắt, bây giờ lại thành Hỗn Nguyên, hơn nữa, một đòn vừa rồi còn phá vỡ Như Lai Thần Chưởng, khiến hắn chịu thiệt lớn.

"Không sai, là ta, Như Lai lão nhi, không sao chứ!" Lục Nhĩ thần sắc lạnh lùng: "Ta không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại gây ra đại chiến, nhưng nếu thất đệ của ta ở đây, ta tự nhiên phải giúp!" "Bá khí!" "Lợi hại!" "Không cần biết ba bảy hai mốt, cứ đánh trước đã!" Lời này của Lục Nhĩ vừa nói ra, lại khiến mọi người co giật mặt mày.

"Quả nhiên có liên quan đến con bạo viên kia, ngay cả tính cách cũng giống hệt!" "Bao nhiêu năm rồi, vẫn khiến người ta cạn lời như vậy!" Ngay cả Thời Thần và Dương Mi cùng các Hỗn Độn Ma Thần nghe xong cũng đều cạn lời.

Năm đó, Hỗn Độn Ma Viên cũng có tính cách như vậy, làm việc căn bản không theo ngoại vật biến hóa, càng không phân biệt trường hợp.

"Nếu Lục ca đã đến, vậy thì không có gì phải sợ, Lão Tôn ta tiếp tục chiến!" Tôn Ngộ Không ha ha cười một tiếng, cầm cây gậy lại xông lên.

Trận chiến trước đó đánh vô cùng uất ức, phải lo cho đại quân phía dưới.

Quan trọng nhất, bên cạnh có một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân đang rình rập, căn bản không thể phát huy toàn lực.

"Ha ha, Ngộ Không đạo hữu nói đúng, Lục Nhĩ đạo huynh áp trận

là được, bần đạo lên chiến một trận!" Khổng Tuyên cũng cười lớn một tiếng, xông lên.

Hai người lần này có thể nói là hỏa lực toàn khai, còn hung mãnh hơn lúc nãy.

"Ra tay!" Thấy vậy, Hình Thiên, Xi Vưu, thậm chí Long Vương cửu tử cũng đều ra tay.

"Nghênh chiến!" Quảng Thành Tử gầm lớn một tiếng, nghênh chiến, ngay sau đó, Quan Âm, Phổ Hiền, các tiên nhân Tiệt giáo cũng đều ra tay.

"Giết!" Đại quân Nhân tộc Hoàng triều đang bại lui cũng lại xông lên.

Không còn thánh uy của Đa Bảo Như Lai áp chế, đại quân Hoàng triều càng chiến càng dũng, đem hết uất ức lúc nãy phát tiết ra ngoài.

Lần này có thể nói là một trận chiến công bằng, binh đối binh, tướng đối tướng, hai bên chém giết vô cùng kịch liệt, chẳng mấy chốc đã máu chảy thành sông, xương chất như núi, khiến người ta kinh hãi.

"Ầm!" Đúng lúc này, một cái vòng vàng từ Tam Thập Tam Thiên bay xuống, đập về phía Tôn Ngộ Không, khiến Tôn Ngộ Không kinh hãi.

"Lớn mật!" Lục Nhĩ đại nộ, định ra tay, nhưng đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử đứng ra, ném Địa Thư trong tay ra, chặn lại một đòn.

"Lão quân, nếu tay ngứa ngáy, bần đạo nguyện ý cùng ngài một trận!" Trấn Nguyên Tử nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, từ Tam Thập Tam Thiên đi xuống một lão đạo, chính là Thái Thượng Lão Quân, hóa thân của Thái Thanh Lão Tử.

Lão Quân lại không tiếp tục ra tay, sau khi thu lại Kim Cương

Trác, liền xoay người rời đi.

Nhưng Thiên Đình lại thỉnh thoảng có người ra tay, nhưng đều bị chặn lại.

Trận chiến này, chiến lực đỉnh cấp của hai bên đều khắc chế, đến nay chưa có một vị Sử Tiền Đạo Quân nào ra tay.

Cũng chính vì vậy, trận chiến này đã biến thành một cuộc chiến kéo dài, bất kể bên nào thất bại, đối phương cũng sẽ không truy kích.

Bởi vì thế nhân đều biết, người thực sự quyết định thắng bại, là chư thánh và Sử Tiền Đạo Quân, mà chư thánh và Sử Tiền Đạo Quân hiển nhiên sẽ không vào lúc này đánh đến sống chết.

Nhưng cùng với việc chiến tranh kéo dài, phạm vi lan rộng lại ngày càng lớn, cuối cùng gần như bao trùm cả Hồng Hoang, không có bất kỳ một chủng tộc nào có thể may mắn thoát khỏi.

"Ầm!" Đến một ngày, Hồng Hoang dường như không thể chịu đựng được sát khí vô biên, trên bầu trời bắt đầu lan tràn sát khí màu máu, thiên cơ bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Điều này khiến vô số đại năng Hồng Hoang biến sắc, kinh hãi.

Ngay cả Tam Thanh và chư thánh cũng tâm thần chấn động, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Sau Tây Du, Hồng Hoang vốn không còn kiếp nạn, bây giờ lại bị Nhân tộc đánh ra thành Lượng kiếp.

"Cuối cùng cũng đến rồi sao?" Trong Vô Cực cung, Đạo Kiếp lộ ra nụ cười, lúc này, hắn lại cảm giác được tu vi của mình bắt đầu tăng trưởng.

Kiếp nạn đối với hắn chính là cơ duyên, có kiếp nạn là có thể nâng cao tu vi.

Hơn nữa, Đạo Kiếp biết, đây chỉ là bắt đầu, trước mắt chỉ là những cuộc chiến nhỏ, đại kiếp thực sự còn chưa đến.

Nó nằm ở những Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần kia, chỉ có đợi những tồn tại tối cường này ra tay, Lượng kiếp mới đạt đến đỉnh phong.

Đồng thời, đó cũng là ngày hắn chứng đạo.

"Đại Đạo cảnh, không xa nữa rồi!" Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Đạo Kiếp, tiến hành một cách có trật tự.

"Nhưng, Hồng Hoang bị giày vò như vậy, Hồng Quân lão nhi tại sao không có động tĩnh, lẽ nào đã từ bỏ, một lòng chỉ muốn thôn phệ Thiên Đạo?" Đối với Hồng Quân, Đạo Kiếp không hề xem nhẹ, lão già này rất âm hiểm, cho dù bỏ qua một vị Sử Tiền Đạo Quân, hắn cũng sẽ không bỏ qua Hồng Quân.

Chương 415

Nhìn sang, chỉ thấy trong Thiên Đạo trường hà, Hồng Quân yên tĩnh ngồi tại nơi bản nguyên của Thiên Đạo, toàn thân bị một tầng Thiên Đạo bản nguyên chi lực che phủ, ngay cả Đạo Kiếp cũng khó mà nhìn rõ.

"Gã này rốt cuộc đang làm gì, lúc này lẽ nào có thể an tâm bế quan cảm ngộ Đại Đạo được sao?" Đạo Kiếp nghĩ thầm, nhưng cũng không đi thăm dò Hồng Quân, muốn xem Hồng Quân rốt cuộc đang giở trò gì.

"Bần đạo đã kín đáo như vậy rồi, lão già này vẫn đang nhìn chằm chằm bần đạo!" Sau khi Đạo Kiếp vừa thu lại ánh mắt, Hồng Quân chậm rãi mở mắt ra, trong lòng thầm mắng một câu, sau đó tiếp tục luyện hóa.

Nhưng lần này hắn còn bố trí thêm tầng tầng trận pháp bên ngoài, cùng với Thiên Đạo chi lực nồng đậm, để phòng người khác dòm ngó.

Người này không ai khác, tự nhiên là Đạo Kiếp.

Hồng Hoang không tính năm tháng, cùng với việc chiến đấu kéo dài, phạm vi ảnh hưởng cũng ngày càng rộng, cả Hồng Hoang đều chìm trong chiến loạn.

Trong thời gian này, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân cũng đều ra tay.

Cuộc chiến phân liệt Nhân tộc kéo dài một nghìn năm, Cự Linh Đạo Quân ra tay, cùng Hiên Viên một trận, hai bên bất phân thắng bại.

Năm thứ năm nghìn, Vạn Ma Chi Sơ xuất quan, xông vào Tây phương giáo, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghênh chiến, cuối cùng bại lui,

Phật giáo bị diệt.

Sau khi Phật môn diệt vong, Ma tộc bao trùm toàn bộ Tây phương, ma uy ngút trời, khí vận Ma giáo tăng vọt, tu vi Vạn Ma Chi Sơ một bước đột phá đến Hỗn Độn cảnh đỉnh phong.

Cả thế giới chấn kinh, tất cả mọi người đều không ngờ Ma giáo lại đột nhiên tấn công Tây phương giáo, Vạn Ma Chi Sơ càng tàn nhẫn vô cùng, trực tiếp diệt Phật môn.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang hiện nay, khí vận của Phật môn rất kinh khủng, muốn diệt nó không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, trong Phật môn có ba vị Thánh nhân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Như Lai, Tiếp Dẫn càng là cường giả Hỗn Độn cảnh.

Thực lực như vậy, Sử Tiền Đạo Quân cũng không muốn trêu chọc, dù sao Sử Tiền Đạo Quân hiện nay đại bộ phận đều là Hỗn Độn cảnh, bị Đại Đạo áp chế, lại kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng không ai ngờ, Vạn Ma Chi Sơ lại bá đạo như vậy.

"Không hổ là Ma tổ La Hầu, bản tôn này còn bá khí hơn!" "Ha, ai có thể ngờ khi tất cả mọi người đều chú ý đến Nhân tộc, Vạn Ma Chi Sơ lại đi tấn công Phật môn!" "Chậc chậc, diệt hay lắm, sớm đã không vừa mắt đám lừa trọc kia rồi, bây giờ không còn, đỡ chướng mắt!" "Hà, đạo hữu nói đúng rồi, Ma tộc cũng không phải là hạng tốt lành gì, có lẽ còn tệ hơn Phật môn!" Đối với việc Ma giáo diệt Phật môn, rất nhiều đại năng Hồng Hoang vừa chấn kinh vừa cảm khái, có người hả hê, có người kinh hãi, có người xem náo nhiệt.

Nhưng những tán tu và các tộc không tham gia vào đại kiếp, càng vội vàng lẩn trốn.

Nhưng, trốn có thể trốn được sao?

Cùng với việc Vạn Ma Chi Sơ ra tay, dường như đã khuấy động

cục diện Hồng Hoang.

Phật môn bị diệt, khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật ẩn mình trong bóng tối đại nộ, từ trong bóng tối bước ra.

Nhưng Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại không đi tìm Vạn Ma Chi Sơ báo thù, mà bắt đầu dẫn người đi độ hóa sinh linh trên diện rộng.

Bất kể là Nhân tộc, Yêu tộc, Vu tộc, thậm chí là Tiên thiên tam tộc, hễ gặp phải, đều bị độ hóa.

Hơn nữa, thủ đoạn của Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật càng kinh khủng hơn, căn bản không cần độ hóa từng người một, chỉ trong vòng trăm năm, đã có mấy chục triệu sinh linh bị độ hóa, trở thành con rối của Hỗn Độn Tự Tại Vương.

Những sinh linh bị độ hóa vẫn tự xưng là đệ tử Phật môn, chiến đấu gần như không sợ chết, những đệ tử Phật môn này bị Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đặt ở khắp nơi, không lâu sau, liền tăng lên như quả cầu tuyết.

Việc này tự nhiên khiến các tu sĩ Hồng Hoang cảnh giác, các giáo phái cũng đều đại nộ.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật điên cuồng như vậy quả thực đã động đến lợi ích của họ, đặc biệt là Nhân tộc, bị độ hóa nhiều nhất, cũng khiến Thần Nông và những người khác đại nộ.

Thế là, Thiếu Hạo Nhân Hoàng tự mình ra tay, tìm đến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Hai người đại chiến một trận trong hư không, bất phân thắng bại, nhưng Thiếu Hạo Nhân Hoàng tự nhiên không cam tâm, trực tiếp gọi Đế Khốc đến.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật một chọi hai, tự nhiên không phải

là đối thủ, bị đánh bị thương phải bỏ chạy.

Thiếu Hạo và Đế Khốc chuẩn bị truy kích, lại bị Thái Cực Đạo Quân và Phù Trận Đạo Quân chặn lại, hai bên lại đại chiến một trận, cuối cùng không giải quyết được gì.

Đây là lần thứ hai Sử Tiền Đạo Quân ra tay, kịch liệt hơn lần trước.

Những ngày sau đó, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật quả thực hóa thân thành một cây gậy khuấy phân, không ngừng gây chuyện trong Hồng Hoang, khiến nhiều cường giả phẫn nộ không thôi.

Nhưng tên này lại không có nơi ở cố định, cũng không tái lập Phật môn, tụ tập khí vận, vì vậy, cho dù các Đạo Quân chuyển thế phẫn nộ, cũng không làm gì được hắn.

Thời gian trôi qua, lại vạn năm nữa, các giáo phái lớn đều phát triển mạnh mẽ.

Môi trường tu luyện Hồng Hoang hiện nay đã thay đổi lớn, tốt hơn thời kỳ viễn cổ vô số lần, chỉ cần tu sĩ có chút thiên tư, đều có thể dễ dàng đột phá Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cũng không phải là giấc mơ.

Thậm chí, chỉ trong vạn năm, trong Hồng Hoang đã liên tiếp xuất hiện Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Điều này trước kia không dám tưởng tượng.

Phải biết rằng, trước kia, thành Hỗn Nguyên gọi là chứng đạo, đừng nói là vạn năm, trăm vạn năm, Hỗn Nguyên Thánh Nhân căn bản không phải là thứ có thể đột phá bằng thời gian.

Bây giờ, cửa ải từ Chuẩn Thánh đến Hỗn Nguyên, trở nên dễ dàng lạ thường.

Đương nhiên, nói là dễ dàng, đó cũng là đối với những đại năng có căn cơ sâu dày, đối với tu sĩ bình thường vẫn rất khó.

Thực ra đây là chuyện bình thường, Hồng Hoang đại biến, thiên địa linh khí trở nên nồng đậm, đại đạo pháp tắc hiển hóa, dễ lĩnh ngộ, muốn đột phá tự nhiên dễ dàng.

Hơn nữa, bây giờ thành Hỗn Nguyên lại không có Thiên Đạo áp chế.

Vì vậy, những người như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đều lần lượt đột phá, Côn Bằng cũng một lần nữa khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lần này là tu vi thật, không phải ngụy thánh.

Cùng với ngày càng nhiều Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thậm chí là đại năng Chuẩn Thánh xuất hiện, cộng thêm Hồng Hoang vẫn luôn trong tình trạng hỗn loạn chinh chiến.

Vì vậy, thế nhân gọi thời đại này là Cao Cổ thời đại.

Danh xưng này là do Đạo Kiếp đề xuất, ý là cao hơn cả thượng cổ, viễn cổ, thậm chí là sử tiền.

Thời đại này đại biểu cho một đại thế, một đại thế chưa từng có.

Chương 416

Cách nói này cũng được Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần tán đồng, từ đó, thế nhân liền gọi thời kỳ từ khi Đạo Kiếp giảng đạo trở về sau là Cao Cổ niên đại.

Kỷ nguyên Hồng Hoang, Cao Cổ niên đại, Cao Cổ lịch.

Cao Cổ lịch mười vạn năm, Lượng kiếp vẫn chưa kết thúc, thậm chí cả Hỗn Độn hung thú cũng tham gia vào, tự nhiên là thủ đoạn của Đạo Kiếp.

Chiến đấu thời gian dài như vậy, thế nhân sớm đã quên đi cuộc chiến phân liệt Nhân tộc, bây giờ, không ai còn để ý đến chuyện của Nhân tộc nữa.

Trận Lượng kiếp này cũng đã trở thành cuộc chiến tranh đoạt khí vận của các giáo phái.

Hơn nữa, mười vạn năm qua, phong ấn Đại Đạo cũng gần như đã được giải trừ hoàn toàn, Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân cũng có thể phát huy ra tu vi Hỗn Độn cảnh.

Đồng thời, Hồng Hoang lại một lần nữa mở rộng, thôn phệ Hỗn Độn.

Cao Cổ lịch mười ba vạn năm, U Minh giới bùng nổ một cỗ khí tức kinh khủng, thánh uy mênh mông, khí tức Hỗn Độn lan tràn.

"Ầm!" Một bóng người cao lớn hiện ra trên bầu trời U Minh giới, khí tức mênh mông, chấn động thời không, thời không pháp tắc trước mặt hắn trùng điệp, vặn vẹo.

"Đế Giang!" Thế nhân kinh hô, bóng người cao lớn đó lại là Đế Giang.

Lúc này, khí tức tỏa ra trên người Đế Giang lại là khí tức của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng không phải Hỗn Nguyên Thánh Nhân bình thường, vừa đột phá, đã trực tiếp tiếp cận đỉnh phong.

Toàn thân khí tức Hỗn Độn lan tràn, sát khí bàng bạc hung hãn, còn tỏa ra một cỗ khí tức tuyên cổ tang thương.

"Lại ngưng tụ được Hỗn Độn thể?

Trở thành Ma Thần?" Chư thánh và các đại năng Hồng Hoang chấn động không thôi.

Không sai, sau bao nhiêu năm tích lũy, Đế Giang cuối cùng đã đột phá Huyền Công Cửu Chuyển, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Chỉ là không ngờ, Huyền Công Cửu Chuyển lại khiến huyết mạch của hắn phản tổ, trực tiếp trở thành Hỗn Độn thể.

Nhưng việc Đế Giang đột phá trong thời đại này cũng không gây ra chấn động quá lớn, đây là một đại thế, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là hiếm.

Nhưng trong mấy vạn năm tiếp theo, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt đột phá, đều trở thành Hỗn Độn thể, bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Điều này không thể không khiến người ta chấn động.

Một hai vị Tổ Vu đột phá, cũng không sao, nhưng cả mười hai Tổ Vu đều đột phá, đó là điều không thể tưởng tượng được.

Năm đó Bán bộ Hỗn Nguyên cảnh Tổ Vu, tổ thành Bàn Cổ chân thân, chiến lực đã vô hạn tiếp cận Hỗn Độn cảnh.

Bây giờ Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ đột phá Hỗn Nguyên, vậy Bàn Cổ chân thân sẽ mạnh đến mức nào?

Ngay cả Đạo Kiếp cũng mong chờ, đồng thời, trong lòng cũng cảnh giác.

Không vì gì khác, bởi vì ý thức Bàn Cổ từng có thể mượn Bàn Cổ chân thân để thức tỉnh, bây giờ thực lực Thập Nhị Tổ Vu đại tăng, ai biết Bàn Cổ có xuất hiện lần nữa hay không?

Đừng để đến cuối cùng Thập Nhị Tổ Vu lại trở thành áo cưới cho Bàn Cổ.

Còn có Tam Thanh, Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Đạo Kiếp cũng vẫn luôn theo dõi.

Đối với Bàn Cổ, Đạo Kiếp vẫn luôn kiêng dè, vị này chỉ cần chưa chết hẳn, không thể xem thường.

Hơn nữa, những năm này, hắn vẫn chưa phát giác được ý thức của Bàn Cổ ở đâu, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng không phát giác được, điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng Bàn Cổ hoặc là đã chết thật, hoặc là thủ đoạn cao siêu, đến cả Sử Tiền Đạo Quân cũng không tìm ra được.

Bàn Cổ nếu còn sống, muốn trùng tu, tất phải ẩn giấu, và vô cùng kín đáo, hoặc là, có thân phận khác.

Nếu Bàn Cổ không trùng tu, ẩn mình trong bóng tối, lợi dụng tất cả trong Hồng Hoang để lột xác, chứng đạo, vậy thì Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu tất định là mấu chốt.

Vì vậy, những năm này Đạo Kiếp vẫn chưa từ bỏ việc quan sát Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh.

Còn một điều nữa, chính là quan sát Thiên Đạo.

Đối với Thiên Đạo, Đạo Kiếp vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, nói Thiên Đạo có ý chí của mình ư?

Hình như không có, nếu có, Hồng Quân căn bản không có cơ hội đi mưu đồ Thiên Đạo.

Nói là không có, nhưng lại vô cùng cổ quái, tóm lại, hiện tại, Đạo Kiếp cũng chưa hoàn toàn nhìn thấu Thiên Đạo.

"Sư tôn, Vu tộc của con có thể rời khỏi U Minh, một lần nữa tranh bá Hồng Hoang không?" Một ngày, Hậu Thổ đến Vô Cực cung, thỉnh giáo Đạo Kiếp.

Rõ ràng, Thập Nhị Tổ Vu đã thương lượng xong.

Hồng Hoang bây giờ không như xưa, vô hạn rộng lớn, khí vận hùng hậu, thêm vào đó các đại giáo đang tranh bá, tranh đoạt khí vận.

Với tính cách của Vu tộc, sao có thể chịu ở một góc tối tăm?

Phải biết rằng, Vu tộc đều là những kẻ hiếu chiến.

Đặc biệt là sau khi Thập Nhị Tổ Vu đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sớm đã không thể chờ đợi được nữa muốn rời khỏi U Minh giới, cùng chư thánh và Sử Tiền Đạo Quân một trận.

"Có thể!" Đạo Kiếp gật đầu, tự nhiên không có lý do gì để ngăn cản.

"Đa tạ sư tôn!" Hậu Thổ vui mừng, vốn tưởng rằng Đạo Kiếp sẽ không cho phép, không ngờ lại cho phép.

Sau khi Hậu Thổ trở về, không lâu sau, U Minh giới mở ra, Thập Nhị Tổ Vu dẫn theo vô số người Vu tộc từ U Minh giới đi ra.

"Ha ha, Hồng Hoang ta lại trở về rồi!" "Không khí quen thuộc, Hồng Hoang thật tốt a!" "A, nghẹn chết ta rồi, lần này Vu tộc ta trở lại Hồng Hoang, nhất định phải đại triển hoành đồ!" Vừa đặt chân vào Hồng Hoang, người Vu tộc ai nấy đều hưng phấn không thôi.

Những người Vu tộc này kể từ khi tiến vào U Minh giới, đại bộ

phận chưa từng ra ngoài.

Chương 417

Chỉ có số ít, như Hình Thiên, Xi Vưu, Khoa Phụ mấy người ở lại Bàn Cổ điện.

Vu tộc xuất thế, cũng chấn động thế nhân.

Dù sao đây cũng là một đại tộc vô thượng, cho dù trong đại thế huy hoàng này, tu vi thế nhân đều tăng vọt, cũng không ai dám xem thường Vu tộc.

Đặc biệt là bây giờ Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ đột phá, càng khiến thế nhân kiêng dè không thôi.

Vu tộc trở về, tự nhiên muốn về lại địa bàn cũ, nhưng bây giờ trừ một khu vực nhỏ gần Bàn Cổ điện ra, các khu vực khác đều bị Nhân tộc chiếm cứ.

Địa bàn bị người ta chiếm, tự nhiên phải giành lại.

Nhưng Vu tộc và Nhân tộc quan hệ không tệ, vì vậy, Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp giáng lâm thánh địa Nhân tộc, cùng Thần Nông và những người khác thương nghị.

Nhưng, ngoài dự liệu, bảy vị Nhân Hoàng do Thần Nông đứng đầu lại trực tiếp từ chối.

Đặc biệt là Hiên Viên Nhân Hoàng, địa giới cũ của Vu tộc, có rất nhiều là địa bàn của Đế Hồng thánh giáo, không thể nhường.

Trong niên đại tranh đoạt khí vận này, một khi lùi bước, sẽ khiến khí vận bản thân suy giảm, đặc biệt nhạy cảm.

Phục Hy ở một bên thở dài một tiếng, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Bây giờ bảy vị Nhân Hoàng căn bản không nghe hắn, thực lực của bất kỳ một vị Nhân Hoàng nào cũng không yếu hơn hắn, cho dù liên thủ với Nữ Oa, cũng không thể áp chế.

Điều này khiến Thập Nhị Tổ Vu phẫn hận rời đi, và triệu tập Hình Thiên, Xi Vưu đang giúp Nhân tộc Hoàng triều chinh chiến trở về.

Mọi người đều biết, Vu tộc e rằng sắp quyết liệt với Nhân tộc rồi.

Nhưng chuyện này đối với các giáo phái, lại là chuyện tốt, đặc biệt là liên minh các giáo phái ở Thiên Đình.

Vốn đang lo lắng Vu tộc xuất thế, sẽ liên hợp với Nhân tộc Hoàng triều, không ngờ lại quyết liệt.

"Chậc chậc, bảy vị Nhân Hoàng thật ngu xuẩn, lại đẩy một minh hữu mạnh mẽ như vậy ra ngoài!" "A, thật không biết họ nghĩ gì!" "Có lẽ người ta tự tin, căn bản không cần Vu tộc giúp đỡ!" Rất nhiều người đều hả hê, ngay cả Tam Thanh và chư thánh cũng không hiểu được cách làm của Thần Nông và những người khác.

Một minh hữu mạnh mẽ như vậy sao lại đắc tội?

Vì một chút địa bàn?

Phải biết rằng, Hồng Hoang bây giờ lớn đến mức nào, khu vực Nhân tộc chiếm cứ càng rộng lớn vô cùng, nhường cho Vu tộc một ít thì có mất miếng thịt nào không?

Chỉ có các Sử Tiền Đạo Quân khác mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Con đường Đạo Quân không cho phép lùi bước, đặc biệt là khi đã lập giáo chuẩn bị tranh đoạt khí vận.

Hiên Viên thành lập Đế Hồng thánh giáo, địa phương chính là ở nơi cũ của Vu tộc, một khi nhường ra, tất nhiên sẽ khiến khí vận của

Đế Hồng thánh giáo giảm mạnh.

Nếu là lúc khác thì không sao, nhưng bây giờ không giống, đại thế giáng lâm, khí vận tụ tập, tu sĩ tu luyện như giếng phun, lúc này một bước lạc hậu, sẽ là bước bước lạc hậu.

Vì vậy, Hiên Viên tuyệt đối không thể nhường địa bàn, nếu là nơi khác thì có thể, nhưng Vu tộc chỉ muốn khu vực xung quanh Bàn Cổ điện.

Về phần Thần Nông và những người khác, tự nhiên phải giúp Hiên Viên.

Bây giờ bảy vị Nhân Hoàng Đạo Quân đều buộc chung một chỗ, một người vinh thì tất cả đều vinh.

Cho dù Phục Hy khuyên bảo, muốn tìm một biện pháp trung hòa cũng vô dụng, hai bên đều cứng rắn, căn bản không ai nghe.

"Ầm!" Một ngày, một cỗ ba động ngút trời truyền đến, tiếng chém giết vang lên, huyết khí hung hãn, sát khí lan tràn.

Chính là Vu tộc đã xông vào địa giới Nhân tộc, trực tiếp tàn sát mấy thành trì dưới sự thống trị của Đế Hồng thánh giáo.

Hành động đột ngột của Vu tộc đã chấn động các thế lực lớn, thế nhân không ngờ Vu tộc lại bá đạo như vậy, nói ra tay là ra tay, nói lật mặt là lật mặt.

"Chậc chậc, đánh đi, đánh đi, đánh càng ác, đối với chúng ta càng có lợi!" "Thần Nông liên hợp lại với nhau, nắm chặt khí vận Nhân tộc, chiêu mộ minh hữu, bao nhiêu năm qua chúng ta đều không được lợi ích lớn, bây giờ xem ra, bọn họ bay cao rồi!" "Lại là một cơ hội tốt!" Rất nhiều người đều có những suy nghĩ khó dò.

Thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân thị và một đám Tiên thiên Nhân tộc thở dài một tiếng, bây giờ họ cảm giác mình chẳng có chút tác dụng

nào, không làm được gì.

Họ nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa, những năm này, Phục Hy và Nữ Oa vẫn luôn ở thánh địa Nhân tộc.

Chỉ là hai người họ cũng không làm được gì.

Thấy Toại Nhân thị và những người khác nhìn sang, hai huynh muội cũng khẽ thở dài, vẻ mặt bất lực.

"Ai, huynh trưởng, chúng ta mau chóng tu luyện đi, đừng để ý nữa, dù sao huynh là Nhân Đạo chi chủ, khí vận liên miên không dứt, tiểu muội ta cũng là Thánh mẫu Nhân tộc, chiếm ba tầng khí vận của Nhân tộc, chỉ cần Nhân tộc không diệt, chúng ta có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi!" Nữ Oa thần sắc phức tạp nói.

"Ầm!" Đúng lúc này, hai người đột nhiên ngẩng đầu.

Không chỉ họ, mà Thần Nông và những người khác, thậm chí là Trật Tự chi chủ đang trấn giữ Thiên Đình, các Hỗn Độn Ma Thần đang định cư ở khắp nơi đều bị kinh động, nhìn về phía Nhân tộc ở Địa Tiên giới, hướng của Đế Hồng thánh giáo.

"Ầm!" Bên ngoài Đế Hồng thánh sơn, một cỗ khí tức kinh khủng bao trùm bầu trời, chấn động Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, thiên địa đại đạo ai oán, thời không đều vặn vẹo, Địa Tiên giới đều run rẩy.

"Ông ~!" Kiếm Sơn sừng sững ở Bất Chu Sơn đã một nguyên hội, tuyên cổ bất động cũng run rẩy, dường như đang cộng hưởng.

Tiếp đó, một cỗ khí tức tuyên cổ tang thương lan tràn Hồng Hoang, một người khổng lồ cao mấy chục vạn dặm hiện ra giữa trời đất.

"Đó là...

Bàn Cổ chân thân?" "Hít, Bàn Cổ chân thân thật kinh khủng, quả thực như Bàn Cổ đại thần tái sinh!" "Thập Nhị Tổ Vu tế ra Bàn Cổ chân thân, lẽ nào muốn công đả Đế Hồng thánh giáo sao?

Hít, bọn họ muốn ra tay với Sử Tiền Đạo Quân!", nhìn người khổng lồ cao ngất trời kia, thế nhân đều chấn động không thôi.

Thời Thần và Dương Mi cùng một đám Hỗn Độn Ma Thần cũng đồng tử co lại, nhìn tòa cự nhân kia, khiến họ như quay về năm đó, đối mặt với tồn tại bất khả chiến bại kia.

Chương 418

"Hiên Viên, ra đây một trận, hôm nay diệt Đế Hồng thánh giáo!" Một tiếng gầm chấn động tam giới lục đạo, đó là tiếng của Đế Giang.

"Hít, quả nhiên như vậy!" "Không hổ là Tổ Vu, quả nhiên bá đạo!" Mọi người cảm thán.

"Chậc chậc, lần này có kịch hay xem rồi!" Thiên Đình, Trật Tự Đạo Quân và những người khác sắc mặt đầy hứng thú, tiếp đó, mấy người họ nhìn nhau một cái, lần lượt biến mất khỏi Lăng Tiêu bảo điện, khi xuất hiện lần nữa, đã ở cách Đế Hồng thánh giáo không xa.

Nhưng họ không hiện thân, mà quan sát Bàn Cổ chân thân trong bóng tối.

Lần này, tự nhiên không chỉ là xem náo nhiệt, mà chuẩn bị nhúng tay vào, đương nhiên, tiền đề là Hiên Viên không phải là đối thủ của Bàn Cổ chân thân.

Đến lúc đó, Thần Nông và những người khác sẽ ra tay giúp đỡ, bọn họ ở đây chính là để ngăn cản Thần Nông và những người khác.

Rõ ràng, những Sử Tiền Đạo Quân này vô cùng hy vọng Thập Nhị Tổ Vu có thể diệt Đế Hồng thánh giáo, hủy đi khí vận của Hiên Viên.

Chỉ cần Đế Hồng thánh giáo bị diệt, Hiên Viên tất nhiên khí vận tổn thất, muốn đuổi kịp sẽ rất khó.

"Đáng ghét, đám gia hỏa này điên rồi sao?" Cùng lúc đó, Hiên Viên đang trấn giữ Nhân tộc Hoàng triều vừa kinh vừa nộ, Thần Nông và mấy người khác cũng sắc mặt khó coi.

Tổ Vu quả thực không chơi theo bài, khiến họ trở tay không kịp.

Theo họ thấy, dù có lật mặt, cũng không nên trực tiếp như vậy

chứ?

Chẳng phải nên thăm dò trước, sau đó hợp tung liên hoành, giống như các thế lực lớn ở Thiên Đình sao?

Đâu có ai như vậy, trực tiếp tổ thành Bàn Cổ chân thân, giáng lâm trước cửa nhà người ta, dương ngôn muốn diệt người ta.

Bao nhiêu năm qua, cuộc tranh đoạt khí vận ở Hồng Hoang, đã hình thành một bộ trật tự trong các giáo phái lớn.

Đó là, tranh đoạt địa bàn, đả áp đối phương, lôi kéo lòng người, tính kế lẫn nhau, cứ như vậy từng chút một gặm nhấm kẻ địch, lớn mạnh bản thân.

Giống như Thập Nhị Tổ Vu, căn bản không tồn tại.

Nếu các thế lực lớn đều giống như Thập Nhị Tổ Vu, Hồng Hoang sớm đã máu chảy thành sông, xương chất như núi, thậm chí các giáo phái lớn không ai còn lại, Sử Tiền Đạo Quân cũng phải vẫn lạc, còn tranh cái gì khí vận?

Bây giờ, Thập Nhị Tổ Vu vừa hiện thân, đã phá vỡ quy tắc này, không chỉ khiến Hiên Viên và những người khác kinh nộ, mà còn trấn trụ rất nhiều người.

"Tìm chết!" Bị đánh tới tận cửa nhà như vậy, Hiên Viên có thể nhịn được không?

Hắn là ai?

Là Sử Tiền Đạo Quân, là Nhân Hoàng của Nhân tộc hiện tại.

Thế là, Hiên Viên trực tiếp xuất hiện bên ngoài Đế Hồng thánh giáo.

Lúc này, Hiên Viên nhỏ bé như con kiến đứng trong hư không, lạnh lùng nhìn người khổng lồ cao ngất trời kia, lạnh lùng nói: "Thập

Nhị Tổ Vu, các ngươi có ý gì?

Chẳng phải chỉ là không đồng ý nhường vị trí cho các ngươi sao?

Có đến mức này không?

Địa bàn của Nhân tộc ta rất nhiều, những nơi khác không thể tùy ý chọn sao!" Mặc dù Hiên Viên vô cùng phẫn nộ, nhưng hắn đã nén lại cơn giận trong lòng.

Thật lòng mà nói, hắn thực sự không muốn khai chiến với Thập Nhị Tổ Vu, dù sao hai bên đã trở mặt, nhưng Vu tộc không phải là tiểu tộc, không thể xem thường trong Hồng Hoang.

Tuy vậy, nhưng muốn hắn lùi bước thì tuyệt đối không thể.

"Nơi này vốn là địa bàn của Vu tộc ta, trước đây Vu tộc ta lui về U Minh giới, nơi này cũng chỉ là cho Nhân tộc mượn, bây giờ Vu tộc ta tái xuất thế, muốn lấy lại địa bàn của mình có gì không ổn?

Ngược lại là Nhân tộc các ngươi, lại không muốn trả, vậy thì đừng trách Vu tộc ta không khách khí!" Bên trong Bàn Cổ chân thân, truyền ra giọng nói của Tổ Vu Đế Giang.

"Thật không trách Vu tộc được, hóa ra mảnh đất đó là mượn!" "Nhân tộc thật bá đạo, mượn đất không trả!" "Ta thấy không phải vấn đề của Nhân tộc, mà là vấn đề của Hiên Viên, Đế Hồng thánh giáo xây dựng trên địa bàn của Vu tộc, không di chuyển được rồi!" Nghe lời của Đế Giang, các tu sĩ và đại năng đang quan sát đều ngạc nhiên, sau đó bắt đầu khinh thường Hiên Viên và Nhân tộc.

Ở Hồng Hoang, có thể bá đạo, cũng có thể tính kế, càng có thể bắt nạt người khác, nhưng không thể không có tín nghĩa.

Một khi một người mất đi tín nghĩa, vậy thì không ai muốn giao du, danh tiếng của hắn liền thối nát.

Đặc biệt là tu vi càng cao, càng để ý đến danh tiếng.

Một phen lời nói của Đế Giang, Hiên Viên không phủ nhận, lại không nhường đất, trong mắt các tu sĩ Hồng Hoang, liền trở thành kẻ thất tín.

Vì vậy, một số đại năng Chuẩn Thánh, thậm chí là Hỗn Độn Ma Thần trong liên minh Nhân tộc cũng đều cảnh giác.

Trong lòng thầm nghĩ, sau này đối với Hiên Viên phải cảnh giác hơn, kẻo bị đối phương gài bẫy.

Hiên Viên tự nhiên có thể cảm nhận được những lời bàn tán trong trời đất, nhưng hắn không thể lùi bước.

Bất kể là Đế đạo thành đạo ở kiếp trước, hay tranh đoạt khí vận ở kiếp này, hắn đều sẽ không lùi bước.

"Nếu đã tìm chết, vậy bản quân sẽ thành toàn cho các ngươi!" Thân là Sử Tiền Đạo Quân, tự nhiên có tôn nghiêm của Sử Tiền Đạo Quân, nói lại, đối với Thập Nhị Tổ Vu, hắn căn bản không để vào mắt.

Điều khiến hắn cảm thấy phiền phức, là sợ giống như Hắc Ám Đạo Quân năm đó, dẫn ra ý thức của Bàn Cổ.

Hơn nữa, vị Tổ Vu thứ mười ba, Hậu Thổ cũng chưa gia nhập Bàn Cổ chân thân, nàng còn là đệ tử của vị trong Vô Cực cung kia.

Đó mới là điều Hiên Viên lo lắng, nếu chỉ đơn thuần là Thập Nhị Tổ Vu, hắn căn bản không thèm để vào mắt.

Dù sao nhìn khắp Hồng Hoang, người có thể khiến Sử Tiền Đạo Quân để vào mắt không nhiều, Tam Thanh và chư thánh đều không nằm trong số đó.

Thậm chí, nếu Hồng Quân không hợp đạo, họ cũng sẽ không thèm

liếc mắt một cái.

"Vậy thì một trận, hôm nay diệt Đế Hồng thánh giáo!" Thấy đến lúc này, Hiên Viên vẫn không nhường, Thập Nhị Tổ Vu không còn nương tay, trực tiếp vung Khai Thiên Phủ, liền chém về phía Hiên Viên.

Một đòn này, khiến thế nhân chấn kinh, Bàn Cổ chân thân lại thể hiện ra sức mạnh của Hỗn Độn cảnh hậu kỳ.

Chương 419

Hiên Viên căn bản không địch lại, trực tiếp bị một búa chém bay ra ngoài.

Đối với điều này, thế nhân không hề ngạc nhiên, dù sao Hiên Viên chỉ vừa đột phá Hỗn Độn cảnh.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, nội tình sâu dày, nếu đổi lại là tu sĩ bản địa, một cường giả Hỗn Độn cảnh sơ kỳ, căn bản không thể chống đỡ một đòn của Bàn Cổ chân thân Hỗn Độn cảnh hậu kỳ.

Hiên Viên cũng không tức giận, dường như biết sẽ như vậy, nhưng hắn có Đạo Quân chi bảo, tu vi bước vào Hỗn Độn cảnh, có thể kích hoạt một chút uy năng, cho dù là Hỗn Độn cảnh hậu kỳ thì đã sao?

Đạo Quân chi bảo là một thanh trường kiếm, Đế đạo pháp tắc lan tràn, được hắn giơ cao, như một vị Thiên Đế lâm thế.

"Ầm!" Khoảnh khắc này, khí tức Đạo Quân lan tràn, cả trời đất đều bị kim quang chiếu rọi, Đế đạo pháp tắc bao trùm chư thiên.

"Giết!" Thập Nhị Tổ Vu không sợ, điều khiển Bàn Cổ chân thân liền xông lên.

Đối với Thập Nhị Tổ Vu, cường giả Hỗn Độn cảnh, Sử Tiền Đạo Quân, đều giống nhau, nên giết thì giết.

"Ầm!" Hai bên trực tiếp đại chiến, có Đạo Quân chi bảo gia trì, Hiên Viên cũng thể hiện ra thực lực sánh ngang Hỗn Độn cảnh hậu kỳ.

Trong nhất thời hai bên thực sự không làm gì được nhau.

Nhưng rõ ràng, bên Vu tộc có Hậu Thổ, thân là người chưởng

khống Địa Đạo, cùng với việc Hồng Hoang mở rộng, Địa Đạo trưởng thành, tu vi bản thân Hậu Thổ đã đạt tới Hỗn Độn cảnh trung kỳ đỉnh phong.

Cùng với việc Hậu Thổ ra tay, Hiên Viên tự nhiên rơi vào thế hạ phong.

Cứ như vậy, Thần Nông và những người khác cũng không thể đứng nhìn, định đi giúp đỡ, lại bị Trật Tự Đạo Quân và Cự Linh Đạo Quân chặn lại.

Vì vậy, trận chiến này Hiên Viên trực tiếp bại trận, bị đánh chạy, khiến thế nhân xì xào không thôi.

Vu tộc như ý nguyện đoạt lại địa bàn của mình.

Đúng lúc này, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật lại ra gây sự, mục đích của hắn vẫn là Nhân tộc.

Điều này khiến Thần Nông và những người khác tức giận ngút trời, bắt đầu truy sát Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Nhưng, nhân cơ hội này, liên minh Thiên Đình cũng lại bắt đầu công đả Nhân tộc, khiến cả Nhân tộc bắt đầu lâm vào cảnh tuyết thượng gia sương.

Trong nhất thời, Nhân tộc không ngừng lùi bước, ngay cả địa bàn cũng thu hẹp một phần ba, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Lúc này, Phục Hy đứng ra, dẫn đầu một đám Tiên thiên Nhân tộc, đuổi Nhân Hoàng đương nhiệm xuống khỏi hoàng vị, một lần nữa ngồi lên vị trí Nhân Hoàng.

Phục Hy muốn làm Nhân Hoàng, Thần Nông và những người khác tự nhiên không đồng ý, nhưng trước mắt tự lo không xong, căn bản không có cách nào ngăn cản Phục Hy.

Dù sao Phục Hy có Nữ Oa ủng hộ, có Toại Nhân thị tam tổ, uy vọng trong Nhân tộc quá cao.

Nếu như, bảy người họ liên hợp, tự nhiên có thể bài xích Phục Hy, thậm chí đả áp.

Nhưng bây giờ Hiên Viên mất mặt lớn, bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho khí vận sụp đổ, Thần Nông và mấy người khác phải cảnh giác Trật Tự Đạo Quân và những người khác.

Vì vậy, Phục Hy như ý nguyện leo lên ngôi vị Nhân Hoàng, và bắt đầu chỉnh đốn lại Nhân tộc.

Phục Hy leo lên ngôi vị Nhân Hoàng, vốn tưởng rằng Phục Hy sẽ chấm dứt chiến loạn của Nhân tộc.

Nào ngờ, điều khiến người ta kinh ngạc là, chiến loạn của Nhân tộc không những không dừng lại, mà Phục Hy còn dẫn theo cường giả Nhân tộc, trực tiếp bắt đầu tàn sát đệ tử Phật môn trên quy mô lớn.

Kể từ lần trước Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật đánh du kích, Nhân tộc đã có không ít người bị độ hóa.

Sau đó, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật thỉnh thoảng lại phái người đến gây rối, nhưng Thần Nông và những người khác chỉ lo tranh đấu với các Sử Tiền Đạo Quân trong liên minh với Thiên Đình, căn bản không để ý tới.

Nhưng Phục Hy thì khác, Phục Hy đã nhắm vào Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Lần này, Phục Hy có thể nói là đã thể hiện ra thủ đoạn tàn nhẫn, thậm chí còn nhân danh hoàng triều Nhân tộc, mời cả Minh Hà và tộc A Tu La ra tay.

Minh Hà cùng đám A Tu La vốn là những kẻ hiếu sát nhất, đi theo

Sát Lục chi đạo.

Đối với chuyện này, Minh Hà tự nhiên vô cùng vui lòng, bởi sát lục sẽ giúp hắn đề thăng tu vi.

Hơn nữa, lần này hắn lờ mờ nghe được Phục Hy là do sư tôn Đạo Kiếp ra lệnh.

Có sư tôn đứng sau chống lưng, Minh Hà tự nhiên không còn kiêng dè gì nữa.

Có chỗ dựa, Minh Hà dám huyết sát thiên hạ.

Thậm chí, để tăng hiệu suất, Minh Hà còn mời cả tọa kỵ của Đạo Kiếp đến.

Hung thú Hỗn Độn, ngày nay sau khi thôn phệ lượng lớn hung thú Hỗn Độn, đã trở nên kinh khủng dị thường, một thân thực lực có thể sánh ngang đại năng Hỗn Độn Cảnh.

Hung uy ngút trời, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng phải kiêng dè không thôi.

Thế là, Phục Hy và Minh Hà lại một lần nữa dấy lên cuộc tàn sát ở Hồng Hoang.

Nhưng đối với hành vi của Phục Hy, thế nhân lại cho rằng hắn đang phát điên, ngay cả Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu và những người khác cũng vô cùng khó hiểu.

Trong mắt họ, Phục Hy không giống loại người như vậy, sao đột nhiên lại điên cuồng thế?

Kỳ thực Phục Hy cũng rất bất đắc dĩ, nhưng không còn cách nào khác, sư tôn đã giao phó, chỉ có thể làm theo.

Một ngày nọ, Phục Hy, Minh Hà, Hỗn Độn, cùng với Thời Thần và Dương Mi, cộng thêm hơn mười vị Hỗn Độn Ma Thần đột nhiên

giáng lâm Hỗn Loạn Thánh Giáo.

Ngay sau đó, một trận chiến kinh khủng đã bùng nổ.

"Đang!" Tiếng chuông vang vọng khắp Hồng Hoang, kinh động thế nhân.

"Ầm!" Ngay sau đó, khí tức Đạo Quân bùng nổ, càn quét thiên địa, khiến Hồng Hoang run rẩy.

Chương 420

Trên bầu trời, tất cả mọi người đều có thể thấy, một chiếc chuông lớn và một khối đá khổng lồ đang đối đầu, va chạm vào nhau, mỗi một lần va chạm đều khiến hư không sụp đổ, đại đạo vỡ nát.

Phía dưới, cũng đang diễn ra một trận chiến kinh khủng, đó là Phục Hy, Minh Hà và những người khác đang vây công Hỗn Loạn Đạo Quân.

Trận chiến này không kéo dài bao lâu, một luồng sức mạnh tịch diệt tất cả ầm ầm giáng xuống, ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm không cam lòng.

Một luồng sáng bay vút lên trời, cuốn theo khối đá khổng lồ đó rồi biến mất không thấy tăm hơi.

“Cái gì?

Hỗn Loạn Đạo Quân, Hỗn Loạn Đạo Quân vẫn lạc rồi?” “Sao có thể?

Một vị Sử Tiền Đạo Quân lại bị giết?” “Hít, thật không thể tưởng tượng nổi, Sử Tiền Đạo Quân vậy mà lại vẫn lạc?” Vô số đại năng, Thánh Nhân, cho đến các Sử Tiền Đạo Quân đều bị kinh động, ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Hỗn Loạn Đạo Quân chưa chết hẳn, nhưng không nghi ngờ gì chỉ còn lại một luồng tàn hồn và Đạo Quân chi bảo, đã biến mất không thấy đâu.

Nhưng chuyện này vẫn chấn động cả Hồng Hoang, đặc biệt là các Sử Tiền Đạo Quân khác, ai nấy đều không thể tin nổi.

Đạo Quân lại có thể bị giết?

Chuyện này ngay cả ở thời tiền sử cũng hiếm khi xảy ra.

"Món chí bảo kia, hình như là Nguyên Chú Thiên Chuông!" "Nguyên Chú Thiên Chuông vẫn luôn nằm trong tay Đạo Kiếp, lẽ nào Đạo Kiếp đã ra tay, giết Hỗn Loạn Đạo Quân?" Các Sử Tiền Đạo Quân khác sắc mặt đều biến đổi.

Nhưng có Sử Tiền Đạo Quân lắc đầu, Vô Cực Cung vẫn luôn bị giám sát, không hề có chút lơi lỏng nào, bất kể là Đạo Kiếp, hóa thân Vô Cực, hay là ba mươi sáu tầng trời hóa thân đều không có động tĩnh.

Còn về việc Phục Hy và những người khác giết Hỗn Loạn Đạo Quân, họ tuyệt đối sẽ không tin, cho dù có thêm Thời Thần và Dương Mi cũng vậy.

Đạo Quân há dễ giết như vậy sao?

Vì vậy, mọi người vẫn quy kết chuyện này cho Đạo Kiếp.

Là Đạo Kiếp đã điều khiển Nguyên Chú Thiên Chuông, khống chế Hỗn Loạn Thần Thạch.

"Giết!" Nào ngờ, chuyện này còn chưa thảo luận ra kết quả, một trận chiến khác lại bùng nổ.

Lần này vẫn là Thập Nhị Tổ Vu, tế ra Bàn Cổ chân thân tìm đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thậm chí không hề nương tay, trực tiếp đánh nổ Tây Phương Nhị Thánh.

May mà Tiếp Dẫn đã đột phá Hỗn Độn Cảnh, lại có không ít thủ đoạn, mới bảo vệ được Chuẩn Đề chạy vào khu vực không người, nhưng cũng đã trọng thương hấp hối.

Vẫn chưa kết thúc, Bàn Cổ chân thân sau khi đánh nổ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại tìm đến Hiên Viên, đại chiến một trận với Hiên Viên, lại lần nữa đánh cho Hiên Viên phải bỏ chạy, lúc này mới mãn nguyện

trở về Bàn Cổ Điện.

Đám Sử Tiền Đạo Quân còn chưa hoàn hồn từ chuyện của Hỗn Loạn Đạo Quân, lại xảy ra chuyện như vậy.

Khiến họ nhất thời không biết phải làm sao?

Cảm giác trận chiến này thật khó hiểu, có chút hỗn loạn.

Nhưng trọng tâm vẫn đặt trên người Đạo Kiếp.

Nào ngờ, đúng lúc này, một tiếng cười lớn từ trên Cửu Tiêu truyền xuống, Thiên Đạo trường hà chấn động, một tấm lưới lớn che trời lấp đất giáng xuống Hồng Hoang.

Tấm lưới lớn này tựa như được dệt từ đại đạo pháp tắc, vừa giáng xuống liền dung nhập vào quy tắc của Hồng Hoang.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng thành công rồi, từ hôm nay, Thiên Đạo tại ngã, Đại Đạo tại ngã, ta, Hồng Quân, chính là thiên mệnh chi tử thực sự!" Hồng Quân cười lớn, vào khoảnh khắc này, vẻ đạm nhiên trên mặt hắn đã biến mất, thay vào đó là sự ngông cuồng và khinh miệt thiên hạ.

"Ầm!" Hồng Quân trực tiếp tung tấm lưới trật tự về phía Hồng Hoang, mỗi khi tấm lưới bao phủ một khu vực, khí tức trên người Hồng Quân lại tăng cường.

Rất nhanh, khi tấm lưới bao phủ một phần ba Hồng Hoang, khí tức trên người Hồng Quân đã đột phá Bán bộ Đại Đạo Cảnh.

"Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Vì sao ta cảm thấy tu vi bị áp chế, như có một tầng gông xiềng đè lên người?" Vào khoảnh khắc này, ở khắp nơi tại Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ, đại năng đều biến sắc, cảm thấy có điều không ổn.

“Chết tiệt!” “Hồng Quân đáng ghét!” “Tìm chết!” Việc làm của Hồng Quân tự nhiên khiến đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần chấn nộ.

Ngay cả các Thánh Nhân Hồng Hoang cũng kinh nộ không thôi.

“Hồng Quân, ngươi muốn làm gì!” “Càn rỡ, Hồng Quân, quy tắc Hồng Hoang há để ngươi thao túng!” Thế nhân đều phẫn nộ, mấy chục vị Hỗn Độn Ma Thần, hơn mười vị Sử Tiền Đạo Quân đồng loạt xông về phía Thiên Đạo trường hà.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng sắc mặt âm trầm, nhưng không hề động thủ.

“Ầm!” Nhưng đúng lúc này, bên trong Thiên Đạo trường hà, một luồng dao động đại đạo mênh mông truyền ra, thiên uy cuồn cuộn, trực tiếp đẩy lui các Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân ra ngoài, căn bản không thể tiến vào.

“Sao có thể?

Thiên Đạo từ khi nào lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy?” Những Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân này ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

Lúc này họ mới phát hiện, Thiên Đạo và Hồng Quân mà họ vẫn luôn xem nhẹ, lại mạnh mẽ đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

“Chư vị tạm thời đừng nóng nảy, bần đạo chỉ đang hoàn thiện quy tắc Thiên Đạo, sẽ không ảnh hưởng đến chư vị, cũng sẽ không tranh đoạt khí vận thiên địa với chư vị!” Thân ảnh Hồng Quân từ trong Thiên Đạo trường hà bước ra, chỉ là lúc này thân ảnh của hắn phiêu diêu bất định, trông vô cùng quái dị.

Ngay cả nụ cười trên mặt cũng lúc như khóc, lúc như cười.

“Hồng Quân...” Đối với Hồng Quân, đám cường giả này ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, không ngờ kẻ mà họ vẫn luôn xem nhẹ lại trở thành đại họa.

Nhưng lúc này cũng đành chịu, Thiên Đạo trường hà căn bản không thể công phá, chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Tuy vậy, nhưng nếu Hồng Quân làm quá đáng, cho dù phải trả một cái giá nhất định, họ cũng tuyệt đối không để Hồng Quân được như ý.

Cùng lúc đó, trong Vô Cực Cung, Đạo Kiếp từ từ mở mắt, nhìn về phía Hồng Quân, nhíu mày.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy Hồng Quân lúc này vô cùng kỳ quái.

Chương 421

Hơn nữa, tấm lưới kia, còn mang lại cho hắn một loại khí tức tiền sử.

"Thiên Võng thời đại Thiên Đạo, pháp bảo của Tiệt Thiên Đạo Quân!" Lúc này, giọng nói của Thiên Mẫu Thánh Hậu truyền đến, khiến Đạo Kiếp ngẩn ra.

"Pháp bảo thời đại Thiên Đạo?

Đạo Quân chi bảo?" "Không sai, nhưng Hồng Quân không phải là chuyển thế của Tiệt Thiên Đạo Quân, chỉ là có được tàn bảo của Tiệt Thiên Đạo Quân mà thôi.

Bây giờ xem ra hắn dùng Thiên Võng dung hợp quy tắc thiên địa, từ đó triệt để hóa thân thành Thiên Đạo!" "Ha ha, ngu xuẩn!" Thiên Mẫu Thánh Hậu từ trong hư không bước ra, khóe miệng lại treo một nụ cười giễu cợt.

"Vì sao?" Đạo Kiếp nhìn về phía người phụ nữ đang bước tới.

"Thời đại này vượt xa bất kỳ thời đại tiền sử nào, Thiên Võng của Tiệt Thiên Đạo Quân không thể dung hợp triệt để quy tắc thiên địa.

Theo sự mở rộng của Hồng Hoang, quy tắc thiên địa sẽ ngày càng mạnh hơn, thôn phệ Thiên Võng.

Hơn nữa, món Thiên Võng này vốn không hoàn chỉnh, Hồng Quân làm vậy, tạm thời xem ra không có vấn đề gì, hắn bắt đầu dung hợp Thiên Đạo, và lấy mình làm chủ, nhưng sau này tất nhiên sẽ bị Thiên Đạo cắn trả, cuối cùng mất đi ý thức!" Thiên Mẫu Thánh Hậu trào phúng nói, tựa như giữa thiên địa, bất luận là Thiên Đạo hay Đại Đạo, đối với bà ta đều không có bất kỳ bí mật nào.

Lại liên tưởng đến việc vừa rồi đám Sử Tiền Đạo Quân xông vào Thiên Đạo trường hà, trong lòng Đạo Kiếp không khỏi rùng mình.

"Đáng sợ, quả thật đáng sợ.

Thiên Mẫu, rốt cuộc người là ai, vì sao lần đầu tiên gặp mặt, ta liền cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người người!" Đạo Kiếp nói ra nghi vấn trong lòng.

Vị Đạo Quân đầu tiên của thời đại Vô Đạo, người khai sáng ra Đạo Quân, nhưng Đạo Kiếp lại cảm thấy đối phương không đơn giản như vậy.

"Khặc khặc, cảm giác của ngươi thật nhạy bén.

Ngươi quả thật đã từng gặp bản quân, nhưng tạm thời không thể nói cho ngươi biết, sau này ngươi sẽ biết thôi!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nghe vậy liền cười khúc khích.

Trong Hồng Hoang, Hồng Quân thấy các Sử Tiền Đạo Quân cũng không làm gì được mình, liền càng thêm ngông cuồng, ra sức triển khai Thiên Võng, dung nhập vào quy tắc thiên địa.

Nhưng đối với khu vực gần đạo trường của các Sử Tiền Đạo Quân, Hồng Quân lại không dám quá phận, sợ những Sử Tiền Đạo Quân này nổi giận, hồi sinh Đạo Quân chi bảo.

Dù vậy, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là các tu sĩ Hồng Hoang vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng vô dụng.

Nhưng để dung hợp triệt để quy tắc thiên địa, thời gian cần thiết không hề ngắn, nhưng Hồng Quân lại không hề vội vã.

Hiện tại hắn đã là Bán bộ Đại Đạo, đi trước các Sử Tiền Đạo

Quân, vượt qua cả Thời Thần và Dương Mi, tiếp theo chỉ cần chờ đợi Thiên Võng dung hợp là được.

Hơn nữa, trong kế hoạch của Hồng Quân, chỉ cần Thiên Võng dung hợp hoàn thành, tu vi của hắn tất nhiên sẽ một bước đạt tới đỉnh phong Bán bộ Đại Đạo.

Khi đó lại thôn phệ Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, hắn có lòng tin tuyệt đối, có thể trực tiếp chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Đây chính là kế hoạch của Hồng Quân, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, về cơ bản là ổn thỏa.

Còn về việc đánh cờ với Đạo Kiếp?

Hiện tại Hồng Quân vô cùng khinh thường, thầm nghĩ: Đợi Thiên Võng của ta đại thành, cả Hồng Hoang đều nằm trong tay ta, còn đánh cờ cái gì nữa?

Nhưng Hồng Quân cũng không làm quá đáng, sau khi tung Thiên Võng ra, làm thiên hạ khó chịu một phen rồi cũng không có động thái gì khác.

Thiên Võng dung hợp quy tắc thiên địa, khiến sự trói buộc của thiên địa tăng cường, nhưng tạm thời ảnh hưởng cũng không lớn, thế nhân cũng đều nhẫn nhịn.

Đương nhiên, không nhẫn nhịn cũng không được, Thiên Đạo trường hà lại công không vào.

Nhưng các Sử Tiền Đạo Quân lại ghi hận Hồng Quân, đợi tu vi của họ hồi phục thêm một chút, tuyệt đối sẽ xử lý lão già này.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã một triệu năm qua.

Một triệu năm, Hồng Hoang vẫn không thay đổi, thay đổi là tu vi của mọi người.

Một triệu năm, các đại năng Hồng Hoang lần lượt đột phá, Hỗn Nguyên Thánh Nhân mọc lên như nấm sau mưa.

Ngay cả đệ tử tứ giáo Huyền Môn, cũng có không ít người đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhân Giáo có Huyền Đô, Trang Chu, Xiển Giáo có Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Tiệt Giáo nhiều nhất, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, cho đến Tam Tiêu Nương Nương đều lần lượt chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị.

Ngay cả Nhiên Đăng, Quan Âm của Phật Môn cũng đột phá Hỗn Nguyên.

Trong Nhân tộc, Nhân tộc thánh hiền Thương Hiệt, Toại Nhân Thị tam tổ lần lượt đột phá.

Trong Thiên Đình Nhân tộc, Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế, Ngọc Đế Đại Đế đều lần lượt đạt đến ngôi vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Trong giới tán tu, Khổng Tuyên, Tôn Ngộ Không cũng lần lượt đột phá.

Trong Đông Hải Long tộc, Chúc Long vẫn luôn ẩn mình nay hiện thân, một sớm bộc phát, đạt thẳng tới Hỗn Nguyên đỉnh phong.

Long Vương còn nghịch thiên đột phá, bước vào Hỗn Độn Cảnh, chấn động thế nhân.

Đây chỉ là những người lộ diện, hiện tại Hồng Hoang rộng lớn vô hạn, đại đạo pháp tắc rõ ràng, trong bóng tối không biết có bao nhiêu người đột phá.

Trong suốt một triệu năm, Hồng Hoang gần như nằm dưới quy tắc của Hồng Quân, nhưng Hồng Quân lại không hề ngăn cản chiến tranh,

cũng không cố ý gây rối, dường như lại khôi phục vẻ khiêm tốn.

Thậm chí, trong suốt một triệu năm, ý chí Thiên Đạo một lần cũng chưa từng hiển hóa.

Nhưng việc dung hợp Thiên Võng lại chưa từng gián đoạn, chỉ là tránh xa địa bàn của các Sử Tiền Đạo Quân mà thôi.

Vì vậy, trong thời gian này, tu sĩ Hồng Hoang tuy đang mạnh lên, gần như đạt đến cảnh giới Đại La nhiều như chó, Chuẩn Thánh nhiều như lông, nhưng vẫn chinh chiến không ngừng.

Chương 422

Khí vận Nhân tộc cũng gần như bị các đại giáo phái phân chia hết, chỉ có thánh địa Nhân tộc do Nhân tộc Tam tổ đứng đầu, thu nạp một số tinh anh Nhân tộc, cất giấu đi, không tham gia bất kỳ tranh đấu nào.

Thời gian vội vã, chớp mắt lại mười triệu năm qua.

Cao Cổ lịch năm thứ mười một triệu ba trăm vạn, mười triệu năm là một khoảng thời gian dài, ngay cả đối với toàn bộ lịch sử Hồng Hoang.

Mười triệu năm, tu vi của các Sử Tiền Đạo Quân gần như đều đã hồi phục đến Bán bộ Đại Đạo Cảnh.

Các Hỗn Độn Ma Thần, tu vi của họ cũng đã đạt đến đỉnh phong, chỉ là trừ Thời Thần và Dương Mi cùng một số ít Ma Thần khác, các Ma Thần còn lại căn bản không thể đột phá Bán bộ Đại Đạo.

Trong thời gian này, rất nhiều Thánh Nhân Hồng Hoang đã đột phá Hỗn Độn Cảnh, chỉ là những người như Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, tu vi cũng đều bị kẹt ở Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, căn bản không thể đột phá Bán bộ Đại Đạo.

"Ầm ầm!" Một ngày nọ, thiên địa chấn động, hỗn độn bi ai, pháp tắc hỗn độn triệt để tiêu tán, thay vào đó là ba ngàn đại đạo pháp tắc lan tràn xuống.

"Cái gì?" Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con sông dài mênh mông hiện ra trên bầu trời, con sông dài vô biên vô tế, căn bản không nhìn thấy điểm cuối, tu vi chỉ có đạt đến Hỗn Độn Cảnh, mới có thể mơ hồ thấy được bên trong con sông dài đó, có từng tòa môn hộ huyền diệu.

“Huyền Môn Chi Môn, Đại Đạo Trường Hà!” Các Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân kinh hô.

“Hỗn Độn đã biến mất, thế giới này đã triệt để đạt đến đỉnh phong, con đường Đạo Quân đã mở ra!” “Ha ha ha, cuối cùng cũng đợi được ngày này, Đạo Quân của thế giới này tất nhiên là ta!” Cả Hồng Hoang, vô số sinh linh toàn bộ đều cảm ứng được, một số tu sĩ có dã tâm cực lớn, thậm chí là Đạo Quân đều hét dài.

Đúng lúc này, một tiếng cười lớn từ trên Cửu Tiêu truyền xuống: “Ha ha ha, hôm nay chính là ngày Hồng Quân ta chứng đạo, Đại Đạo Cảnh, phá cho ta!” Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo nhân bước ra, vô cùng già nua, nhưng ánh mắt lại sáng ngời vô cùng.

Một bước bước ra, xông về phía Đại Đạo Trường Hà.

Đồng thời, theo động tác của hắn, toàn bộ không gian Thiên Đạo đều chấn động, đi cùng với hắn bay về phía Đại Đạo Trường Hà.

Không chỉ vậy, quy tắc Hồng Hoang đã dung hợp Thiên Võng cũng đang cộng hưởng.

“Ầm!” Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa có một luồng khí tức đại đạo lan tràn, trên trấn Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, khiến chư thần kinh hãi, các Sử Tiền Đạo Quân biến sắc.

“Lão già Hồng Quân!” “Ngươi muốn làm gì?” “Không ổn, hắn muốn chứng Đại Đạo Thánh Nhân, mau ngăn cản hắn!” Cảnh này khiến vô số tu sĩ đại năng, cho đến các Sử Tiền Đạo Quân đều biến sắc, đồng loạt lao về phía Hồng Quân.

Trong Vô Cực Cung, Đạo Kiếp cũng bị kinh động, sắc mặt hơi biến đổi, nói: “Thiên Mẫu, lời dự đoán của người chẳng lẽ đã sai?” Phải biết rằng, mười triệu năm trước, Thiên Mẫu đã thề thốt đảm bảo, Hồng Quân đang chơi với lửa, cuối cùng chắc chắn sẽ tự chơi

chết mình.

Nào ngờ, mười triệu năm qua, Hồng Quân không những không biến mất, tu vi còn đột phá Bán bộ Đại Đạo đỉnh phong, bây giờ còn muốn chứng Đại Đạo.

Điều này khiến sắc mặt Đạo Kiếp khó coi.

"Đạo hữu không cần vội, Đại Đạo Thánh Nhân há dễ chứng như vậy?

Có nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy ở đây, Hồng Quân lần này chắc chắn sẽ chết!" Thân ảnh Thiên Mẫu Thánh Hậu nhanh chóng xuất hiện, mỉm cười nói, dường như không hề coi chuyện này ra gì.

Ánh mắt Đạo Kiếp u ám, từ lần đầu tiên gặp mặt, đến nay, người phụ nữ này đã ở bên cạnh hắn mười triệu năm, nhưng chưa từng tu luyện.

Nhưng từ đầu đến cuối, hắn đều chưa từng nhìn thấu tu vi của người phụ nữ này.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đã là Bán bộ Đại Đạo đỉnh phong, nếu không cố ý áp chế, đã sớm trở thành Đại Đạo Cảnh.

Vì vậy, nếu nói bà ta là một cường giả Đại Đạo Cảnh cũng không ngoa.

Nào ngờ, người phụ nữ này hắn vẫn không nhìn thấu.

Như vậy, Đạo Kiếp thậm chí cảm thấy người phụ nữ thần bí này là một vị Đạo Quân, không phải chuyển thế Đạo Quân, cũng không phải Đạo Quân mục nát có tu vi sa sút, mà là một vị Đạo Quân đỉnh phong.

Trên bầu trời, Hồng Quân xông về phía Đại Đạo Trường Hà, đồng thời, dẫn động sức mạnh của Thiên Võng, khiến khí tức trên người

tăng vọt.

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, sức mạnh chung quy vẫn còn thiếu một chút.

"Không được, nếu đã như vậy, vậy thì chỉ có thể trách bần đạo không khách khí!" Thấy một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần lao đến, Hồng Quân trong lòng căng thẳng.

Ý niệm vừa động, trong nháy mắt dẫn động Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần của Tam Thanh, cùng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cho đến Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng.

Mấy người vốn đang âm thầm kinh hãi, chấn động vì Hồng Quân sắp chứng đạo, đều đồng loạt biến sắc.

"Không thể nào, uy hiếp từ Hồng Mông Tử Khí bần đạo đã sớm giải quyết, sao có thể còn tồn tại..." "Không ổn, ta bị lừa rồi, Hồng Mông Tử Khí căn bản chưa được giải quyết triệt để!" "Rốt cuộc là chuyện gì, Hồng Mông Tử Khí rõ ràng đã bị ta giải quyết rồi!" Mấy vị Đại Thánh Nhân đều thần sắc kinh khủng, sắc mặt tái nhợt.

Không ngờ Hồng Quân lại âm hiểm như vậy, hiện tại đã rõ, Hồng Quân đang lợi dụng Hồng Mông Tử Khí để thôn phệ nguyên thần và bản nguyên trong cơ thể họ.

"Lão sư tha mạng!" "Đạo Tổ tha mạng!" Hạo Thiên, Dao Trì, cùng Côn Bằng càng sợ hãi đến mức quỳ xuống đất cầu xin, hy vọng Hồng Quân có thể tha cho họ.

"Hít, Hồng Quân thật tàn nhẫn!" "Thật âm hiểm, lại muốn thôn phệ người khác để thành toàn cho mình!" Thấy cảnh này, Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác đều hít một hơi khí lạnh.

Nhưng họ lại nhìn về phía Vô Cực Cung, không hiểu vì sao lúc này, Đạo Kiếp vẫn chưa ra tay, lẽ nào cứ thế nhìn Hồng Quân chứng

đạo sao?

Trong Vô Cực Cung, Thiên Mẫu Thánh Hậu mỉm cười, dường như tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của bà.

Nào ngờ, Đạo Kiếp đã động, một bước bước ra.

"Ngươi đi đâu?" Sắc mặt Thiên Mẫu Thánh Hậu biến đổi, theo sau.

"Bản tôn xưa nay không bao giờ gửi gắm hy vọng vào người khác.

Hồng Quân sẽ thất bại, có lẽ vậy, bản tôn cũng tin như thế, nhưng bản tôn cảm thấy, tự mình ra tay vẫn tốt hơn!" Giọng nói của Đạo Kiếp u ám truyền đến, giây tiếp theo, khí tức toàn thân hắn bùng nổ, cũng xông về phía Đại Đạo Trường Hà.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc Đạo Kiếp hiện thân, khí tức toàn thân bùng nổ, khí tức đại đạo mênh mông lan tràn, đó là khí tức đỉnh phong Bán bộ Đại Đạo.

Hắn vừa hiện thân, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm, uy áp kinh khủng càn quét toàn bộ Hồng Hoang, khiến thời không và đại đạo đều phải run rẩy.

"Đạo Kiếp?" "Hắn xuất hiện rồi, quả nhiên không ngồi yên được!" "Khí tức này thật khiến người ta kinh hãi!" Đạo Kiếp hiện thân, các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần không hề bất ngờ, nhưng lại chấn động, chấn động vì khí tức trên người Đạo Kiếp, lại còn đáng sợ hơn cả Hồng Quân.

"Lão già Đạo Kiếp, ngươi muốn ngăn cản bần đạo?" Hồng Quân cũng biến sắc, nhưng bước chân không hề dừng lại, hắn biết, lúc này phải nắm chặt thời gian, không thể để người khác vây hãm.

Hắn tiếp tục hấp thu nguyên thần và bản nguyên của Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác.

Chương 423

Mấy vị Đại Thánh Nhân gào thét, dốc sức chống cự, nhưng vô ích.

Ngay cả Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng cầu xin cũng vô dụng, ba người tu vi yếu, bản nguyên trôi đi càng nhanh.

"Trấn!" Nhưng đúng lúc này, một bàn tay lớn vắt ngang trời, cắt đứt nhân quả, thay đổi vận mệnh, giam cầm thời không.

Tam Thanh và những người khác trong nháy mắt cảm thấy bản nguyên không còn trôi đi nữa.

Mấy người đều hướng về Đạo Kiếp với ánh mắt cảm kích.

"Thừa thãi!" Không xa, Thiên Mẫu Thánh Hậu thấy vậy, lắc đầu, vẻ mặt khinh thường.

"Giết!" "Chỉ là một sinh linh bản địa, lại muốn chứng đạo trước mặt chúng ta, đúng là trò cười!" "Giết hắn thành toàn cho chúng ta!" Thấy Đạo Kiếp ra tay, các Sử Tiền Đạo Quân mừng rỡ, thế là, đồng loạt ra tay với Hồng Quân.

"Ầm!" Trong nháy mắt, uy lực Đạo Quân mịt mù, từng món Đạo Quân chi bảo được tế ra, hóa thành vạn đạo, càn quét bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, từng dòng sông ngân hà đại đạo cuồn cuộn, đều là do thần thông hóa thành, càn quét vạn giới thời không, đập tan tinh hà mênh mông.

"Lão già Đạo Kiếp chết tiệt!" Thấy vậy, Hồng Quân phẫn hận không thôi, chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút sức mạnh nữa là đủ, có thể trực tiếp đột phá bình cảnh.

Khi đó, ý chí Đại Đạo giáng lâm, chính là lúc khảo nghiệm, cho dù các Sử Tiền Đạo Quân cũng không thể ngăn cản.

Nào ngờ, lúc này chỉ thiếu một chút, lại phải đối mặt với sự tấn công của các Sử Tiền Đạo Quân.

Với tu vi hiện tại, cộng thêm sức mạnh của Thiên Võng, hắn tự nhiên không sợ những Sử Tiền Đạo Quân ngay cả Bán bộ Đại Đạo Cảnh cũng chưa đột phá này.

Nhưng như vậy, hắn không thể chứng đạo, tất cả sẽ đổ sông đổ bể.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cưỡng ép đột phá, mặc dù có thiếu sót, chỉ có thể từ từ bù đắp!" Hồng Quân trong lòng quyết tâm, trực tiếp bắt đầu đốt bản nguyên, xông phá bình cảnh.

Đồng thời, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay ra, rủ xuống từng dải đại đạo pháp tắc, bao bọc toàn thân, chống lại sự tấn công của các Sử Tiền Đạo Quân.

"Bành!" Nào ngờ, đúng lúc này, một lưỡi dao sắc bén kinh khủng vượt qua thời không, trực tiếp chém lên người hắn, tốc độ nhanh đến mức, hắn căn bản không phản ứng kịp, liền bị chém bay ra ngoài.

Đó chính là một đòn liên thủ của Thời Thần và Dương Mi, thời không đại đạo kết hợp, kinh khủng vô biên, khiến các Sử Tiền Đạo Quân cũng phải kinh hãi.

Hắn vừa vặn rơi vào Vạn Bảo Trường Hà của Vạn Bảo Đạo Quân.

"Hắc!" Vạn Bảo Đạo Quân cười một tiếng, Vạn Bảo Trường Hà chấn động, đánh cho Hồng Quân thổ huyết bay ngang.

"Ầm!" Ngay sau đó, một khối đá khổng lồ mang theo uy lực Đạo Quân từ trên trời giáng xuống, lại nện bay Hồng Quân ra ngoài.

"Chết!" Kim quang rực rỡ, đế đạo pháp tắc lan tràn, Hiên Viên giáng lâm, tay cầm Đế Hồng Kiếm chém về phía Hồng Quân.

Vẫn chưa kết thúc, một viên đan dược tỏa ra mùi hương thoang thoảng, nơi nó đi qua, vô số sinh linh rơi vào giấc ngủ say, đó là Thần Nông ra tay.

Trong khoảnh khắc, Hồng Quân gần như trở thành bao cát hình người, bị các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần vây đánh, khiến thế nhân hít khí lạnh liên tục.

"Đám khốn kiếp, muốn giết bần đạo, không dễ như vậy đâu, sức mạnh Thiên Đạo gia trì cho ta!" Hồng Quân gầm lên, lúc này toàn thân đẫm máu, nguyên thần cũng không ngừng chấn động, nhưng tu vi của hắn quá mạnh, vô hạn tiếp cận Đại Đạo.

Vì vậy, cho dù Đạo Quân chi bảo không ngừng tấn công, hắn vẫn chỉ bị thương nhẹ, không hề tổn thương đến bản nguyên.

Nhưng hắn không thể phản kháng, một khi ra tay, chắc chắn sẽ đột phá thất bại.

"Hít, Hồng Quân cũng quá mạnh rồi, nhiều Sử Tiền Đạo Quân ra tay như vậy, lại không chết!" "Không hổ là Đạo Tổ!" "Nhưng cũng thảm quá rồi, cũng không biết có thể thành công không!" Lúc này, các đại năng trong thiên địa đều đang theo dõi cảnh này, Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng ra ngoài.

Có một số Hỗn Nguyên Thánh Nhân hậu kỳ, lúc này đều chấn động nhìn cảnh tượng này.

Lúc này, thế nhân mới hiểu ra, họ đã luôn xem thường vị Hồng Quân Đạo Tổ này.

Nếu nghĩ lại, cũng đúng, từ xưa đến nay, từ thuở khai thiên, hắn đã có thể tranh phong với vị Vô Thượng Đạo Tôn của Vô Cực Cung, mặc dù mỗi lần đều thất bại, nhưng lại không chết, tất nhiên có lý do của nó.

Đạo Tôn từng một mình độc chiến một đám Sử Tiền Đạo Quân, và đã chiến thắng.

Vậy thì vị Đạo Tổ này sống sót dưới tay một đám Sử Tiền Đạo Quân, dường như cũng không có gì lạ.

"Mọi người đừng giấu nghề nữa, tuyệt đối không thể để hắn thành công, một khi để hắn trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, triệt để nắm giữ Thiên Đạo, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động!" "Không sai, đều hồi sinh một phần sức mạnh Đạo Quân chi bảo, cho dù phải trả giá lớn, cũng phải đánh hắn rơi xuống!" Đám Sử Tiền Đạo Quân sốt ruột rồi.

Còn các Hỗn Độn Ma Thần, tuy không lên tiếng, nhưng trên mặt ai nấy đều hiện ra vẻ bạo ngược.

Bất chợt, họ như quay lại cảnh tượng mọi người vây công Bàn Cổ thuở khai thiên.

Chỉ là so với Bàn Cổ, Hồng Quân căn bản không thể phản kháng.

"Hồng Quân, muốn thành đạo, đã hỏi qua La Hầu ta chưa?" "Ầm!" Đúng lúc này, Đại Tự Tại Thiên, đột nhiên bùng nổ một luồng ma uy kinh khủng, một cây Bàn Long Đại Kích vắt ngang trời, hóa thành ma quang ức vạn dặm, trực tiếp nện về phía Hồng Quân.

"Bành!" Một đòn này vô cùng kinh khủng, khí tức Bán bộ Đại Đạo không hề che giấu, thân thể Hồng Quân trực tiếp bị một kích này đánh tan thành bột mịn.

"Hít!" Điều này khiến các Sử Tiền Đạo Quân khác hít một hơi khí lạnh, không khỏi cảnh giác nhìn về phía Tây.

"Bán bộ Đại Đạo Cảnh!" "Vạn Ma Chi Sơ, lại hồi phục đến Bán bộ Đại Đạo, sao có thể?" "Vì sao tu vi của ngươi tăng trưởng nhanh như vậy?

Ta vẫn luôn không hề lười biếng, lại bị tụt hậu so với ngươi?" Cảm nhận được khí tức của cây đại kích, các Sử Tiền Đạo Quân khác đều đồng loạt biến sắc, hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Đạo Kiếp cũng kinh ngạc không thôi, Vạn Ma Chi Sơ cũng quá kinh khủng rồi.

Nhìn Hồng Hoang điên cuồng, lại nhìn Thời Thần và Dương Mi không ngừng đánh lén Hồng Quân, cùng với Vạn Ma Chi Sơ ngạo nghễ đứng ở phương Tây, khiến Đạo Kiếp bất chợt như quay lại trận đại chiến Đạo Ma.

"Đạo Tổ vẫn lạc rồi?" "Hồng Quân chết rồi?" "..." Hồng Quân bị một kích đập nát, chuyện này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, khiến người ta kinh hãi và không dám tin.

Nhưng các Sử Tiền Đạo Quân không hề dừng tay, vẫn điều khiển Đạo Quân chi bảo điên cuồng oanh tạc vào hư không.

Quả nhiên, Hồng Quân không dễ chết như vậy, thân thể hắn được tái tạo lại ở một nơi không xa.

Chương 424

"Vạn Ma, La Hầu..." Hồng Quân phẫn hận nhìn về phía Tây, hắn biết, hắn đã thất bại, điều này khiến đôi mắt hắn đỏ ngầu.

"Các ngươi đều đáng chết!" Tất cả đều là do đám người này, còn có Đạo Kiếp và Vạn Ma Chi Sơ, hắn tuyệt đối không tha thứ.

Bây giờ đột phá thất bại, lại bị thương, Hồng Quân cũng liều mạng rồi, muốn trút giận một phen, cũng phải giết chết, hoặc làm bị thương mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, giết mấy tên Hỗn Độn Ma Thần.

"Ầm!" Khí tức vô hạn tiếp cận Đại Đạo lan tràn, thiên địa đại đạo vì nó mà chấn động, hư không từng tầng sụp đổ, Hồng Quân vừa bùng nổ, ngay cả thời không cũng không chịu nổi, hóa thành từng cái hố đen.

"Chết cho bần đạo!" Tiếp theo chính là thời gian biểu diễn của Hồng Quân, không thể không nói, Hồng Quân thật sự rất mạnh, chỉ thấy từng vị Sử Tiền Đạo Quân bay ngang ra ngoài.

Từng tên Hỗn Độn Ma Thần bị đánh nổ, ngay cả Thời Thần và Dương Mi, cũng chỉ có thể chống đỡ được vài chiêu trong tay Hồng Quân, liền bại lui.

"Hít ~!" "Sao lại kinh khủng như vậy?" "Không hổ là Đạo Tổ, với tu vi này, e rằng ngay cả Đạo Tôn cũng không làm gì được!" "Không ngờ Hồng Quân Đạo Tổ ẩn nhẫn nhiều năm, một sớm bùng nổ, lại có thể xưng là vô địch!" Chiến lực của Hồng Quân khiến thế nhân chấn kinh, các đại năng của Tử Tiêu Cung càng có thần sắc phức tạp.

Nhiều năm như vậy, vì Hồng Quân liên tục thất bại, cộng thêm nhiều năm không xuất hiện, đại bộ phận mọi người không còn tự xưng là đại năng của Tử Tiêu Cung nữa.

Có người gia nhập phe Đông Hải, có người lại gia nhập giáo phái của Sử Tiền Đạo Quân.

Có thể nói, nếu không phải Hồng Quân gây ra chuyện Thiên Võng, thế nhân đã sắp quên mất hắn rồi.

Ai ngờ, bây giờ Hồng Quân vừa bùng nổ, lại kinh khủng đến vậy.

"Kiệt kiệt, không hổ là Hồng Quân, có phong thái năm xưa, chỉ là lần này lại đảo ngược, đến lượt ngươi bị vây công!" Ở phương Tây, ma ảnh ngạo nghễ trên bầu trời đột nhiên động, một bước bước ra, vượt qua từng tầng không gian, trực tiếp giáng lâm chiến trường, lao về phía Hồng Quân.

"La Hầu!" Sắc mặt Hồng Quân khó coi, lúc này cảm giác mà Vạn Ma mang lại cho hắn chính là La Hầu.

"Ầm ầm!" Hai bên đối đầu một đòn, đồng thời lùi lại.

Dưới một đòn này, từng dải tinh hà sụp đổ, đại vũ trụ sụp đổ.

Nếu không phải Hồng Hoang hiện tại đủ vững chắc, trật tự đại đạo hoàn thiện, một đòn này, e rằng có thể đánh nát nửa cái Hồng Hoang.

"Nếu đã như vậy, vậy thì giết Hồng Quân đi!" Đúng lúc này, giọng nói của Đạo Kiếp truyền đến, hắn cũng giáng lâm chiến trường.

Đạo Kiếp vừa đến, trong nháy mắt tất cả mọi người đều cảnh giác, bởi vì khí tức trên người Đạo Kiếp, bất kể là Hồng Quân hay La Hầu, đều không thể sánh bằng.

Không phải Đại Đạo Cảnh, nhưng lại có thể sánh với Đại Đạo.

Các Sử Tiền Đạo Quân âm thầm kinh hãi.

"Lui!" Trong nháy mắt, hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân, mấy chục tên Hỗn Độn Ma Thần toàn bộ đều rời xa chiến trường, tốc độ

của họ khiến các Thánh Nhân kinh ngạc, càng thêm cạn lời.

"Đám người này thật biết quý mạng." Minh Hà lão tổ trong lòng thầm phàn nàn.

"Khặc khặc, quý mạng?

Họ đều là những con gián không thể chết, muốn đánh chết họ không dễ đâu.

Đám người này đều là cáo già, sẽ không có ai dốc toàn lực đâu!" Một thân ảnh nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Minh Hà, phát ra tiếng cười trong như chuông bạc.

Nhưng Minh Hà nghe thấy giọng nói này, lại cảm thấy lông tóc dựng đứng.

"Ngươi!" Minh Hà kinh hô.

"Đồ nhi?" Nữ Oa ở không xa cũng ngẩn ra, ngơ ngác nhìn người đó.

"Khặc khặc, sư phụ, là con!" Thân ảnh nhỏ bé trực tiếp xuất hiện bên cạnh Nữ Oa, ôm lấy cánh tay Nữ Oa, vô cùng thân mật.

Thần sắc Nữ Oa phức tạp, bây giờ, nàng đâu thể không biết vị đệ tử bảo bối này không đơn giản.

Đâu chỉ là không đơn giản, căn bản không phải là đám chuyển thế Đạo Quân như Thần Nông có thể so sánh.

"Nguyên Mẫu!" Nhìn thấy thân hình nhỏ bé này, sắc mặt Thiên Mẫu Thánh Hậu hơi biến đổi, vẻ mặt xem kịch vui trong nháy mắt biến mất.

Trong thời đại này, người có thể khiến bà không bình tĩnh, chỉ có Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Tên này, lại dùng thân phận đó để lừa người, nhưng cũng đã lâu

rồi chưa thấy chuyện này!" Đôi mắt to của Nguyên Mẫu Đạo Quân đảo tròn, trên dưới đánh giá Thiên Mẫu Thánh Hậu.

"Tiểu tiện nhân, câm miệng, không được tiết lộ thân phận của bản quân, nếu không ngươi sẽ không yên đâu!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nhỏ giọng nói, rồi lại cảm thấy không đúng, bĩu môi nói: "Bản quân với thân phận này, còn sợ sao?" "Hai người quen nhau?" Thấy hai người đang nói thầm, Nữ Oa kinh ngạc không thôi, nàng biết rõ thân phận của Thiên Mẫu Thánh Hậu, vị Đạo Quân đầu tiên của thời tiền sử, tồn tại cổ xưa nhất.

Không ngờ vị đệ tử tiện nghi này lại quen biết đối phương, xem ra, Thiên Mẫu Thánh Hậu dường như còn có chút kiêng dè vị đệ tử tiện nghi này.

"Tự nhiên, là người quen cũ rồi!" Nguyên Mẫu Đạo Quân mỉm cười, một tay ôm lấy Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Thiên Mẫu Thánh Hậu đại nộ, ngọc túc đạp ra, trực tiếp đá bay Nguyên Mẫu Đạo Quân, lạnh lùng nói: "Ai quen với ngươi!" "Ầm!" Đúng lúc này, Đạo Kiếp, La Hầu, Hồng Quân ba người đã chiến đấu cùng nhau.

Vừa giao thủ, đã có uy lực đại đạo kinh khủng cuồn cuộn, chấn động chư thiên.

Trong chiến trường của ba người, thời gian không gian không tồn tại, pháp tắc tiêu tán, ngay cả hỗn độn chi khí cũng bị xua tan.

Ba người đều có tu vi Bán bộ Đại Đạo Cảnh, lúc ra tay, bản thân họ gần như đã đại diện cho đại đạo, căn bản không cần sức mạnh bên ngoài.

Mỗi một đòn của ba người đều là công kích vi mô, công kích căn bản không tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chút, nhưng một khi có người

tiến vào chiến trường của ba người, cho dù là đại năng Hỗn Độn Cảnh, cũng sẽ trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

So với La Hầu, khí tức trên người Hồng Quân không ngừng tăng vọt, sức mạnh Thiên Đạo không ngừng gia trì.

Đạo Kiếp cũng vậy, thậm chí, đánh đến giữa chừng, tựa như trực tiếp vượt qua một tầng thứ khác, sức mạnh đại đạo cuồn cuộn, gần như hình thành sự áp chế.

Đạo Kiếp hiện tại tuy là Bán bộ Đại Đạo, nhưng nếu toàn lực bùng nổ, dẫn động sức mạnh đại đạo, gần như đã vượt qua tầng thứ đó.

Hơn nữa, bất kể là Đạo Kiếp hay La Hầu, đối tượng công kích của họ đều là Hồng Quân, khiến Hồng Quân khổ không thể tả, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Bây giờ Hồng Quân cuối cùng cũng trải nghiệm được tâm tình của La Hầu năm xưa.

Chương 425

Thậm chí, tình hình hiện tại còn không bằng La Hầu.

“Ha ha, Đạo Kiếp, lần trước ngươi cùng Hồng Quân liên thủ, lần này lại cùng ta liên thủ, thật là thế sự vô thường!” Một kích đánh bay Hồng Quân, La Hầu cười lớn.

Đạo Kiếp lóe thân, thời không xoay chuyển, xuất hiện sau lưng Hồng Quân, bàn tay lớn chụp xuống, phá vỡ vạn đạo, một chưởng đánh vào sau lưng Hồng Quân, khiến Hồng Quân thổ huyết.

Đồng thời, hắn thản nhiên nói: “Vạn Ma, xem ra La Hầu của kiếp này ảnh hưởng sâu sắc đến ngươi, dường như ngươi đã tự coi mình là La Hầu rồi!” “Không sai, quả thực rất sâu sắc.

Thậm chí, đôi khi bản quân còn cảm thấy, làm La Hầu cũng rất tốt, dù sao Vạn Ma Chi Sơ đã là quá khứ!” Vạn Ma Chi Sơ không hề phủ nhận, lúc nói, trong giọng nói cũng mang theo sự cảm khái.

“Hai người các ngươi...” Hồng Quân lúc này, vừa kinh vừa nộ, không ngờ lại có kết quả như vậy, thất bại rồi, còn bị người ta vây công.

Quan trọng nhất là, không ngờ Vạn Ma Chi Sơ, cũng chính là La Hầu sẽ xuất hiện, còn thể hiện ra tu vi Bán bộ Đại Đạo Cảnh.

“Ra tay thôi, kết thúc tính mạng lão già Hồng Quân!” La Hầu lạnh lùng nói, lần này hắn không ra tay, nhưng cây đại kích trong tay lại khác với trước đó, không còn sắc bén và sát khí ngút trời, mà tỏa ra một luồng uy lực Đạo Quân, như muốn hồi sinh.

Đạo Kiếp gật đầu, cũng tế ra Đạo Quân chi bảo, Nguyên Chú Thiên Chuông.

Nguyên Chú Thiên Chuông là bản mệnh chi bảo của Nguyên Chú Đạo Quân, không phù hợp với Đạo Kiếp, nhưng dù sao cũng là Đạo Quân chi bảo, Đạo Kiếp vẫn có thể thúc đẩy được một tia uy năng.

"Mạng ta xong rồi!" Hai món Đạo Quân chi bảo, được hai cường giả Bán bộ Đại Đạo Cảnh thúc đẩy, Hồng Quân lập tức tuyệt vọng.

"Hồng Quân xong rồi!" "Đạo Tổ sắp vẫn lạc!" Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người, không có ai cho rằng Hồng Quân có thể sống sót.

Hai vị tồn tại Bán bộ Đại Đạo Cảnh, thúc đẩy Đạo Quân chi bảo, trừ phi là Đại Đạo Thánh Nhân thực sự, nếu không ai cũng không thể thoát khỏi.

Ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng phải lui tránh, huống chi là Hồng Quân.

"Ầm ầm!" Ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng hư không, vô số đại đạo phù văn bay múa, vỡ nát rồi tái tạo.

Trong phạm vi vô số năm ánh sáng, từng cái đại thế giới bị đánh ra, trong nháy mắt lại tan thành tro bụi.

Thậm chí ngay cả dòng sông thời gian cũng bị một đòn đánh bật ra, rồi bị đập nát.

Nếu không có ý chí Đại Đạo bao phủ, e rằng một đòn này sẽ hủy diệt vô số thời không.

"Hít, quá kinh khủng!" "Quả thực là một đòn của Đại Đạo Thánh Nhân!" Thế nhân đều hít một hơi khí lạnh, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng kinh ngạc không thôi, chỉ có các Sử Tiền Đạo Quân là bình tĩnh.

Một đòn của Đại Đạo Thánh Nhân, ngay cả lúc Bàn Cổ khai thiên, các Hỗn Độn Ma Thần cũng chưa từng trải nghiệm.

Khi đó Bàn Cổ bị các Sử Tiền Đạo Quân tính kế, thực lực bản thân tối đa chỉ có thể phát huy ra thực lực vô hạn tiếp cận Đại Đạo.

Hiện tại, một đòn liên thủ của Đạo Kiếp và La Hầu, thậm chí còn vượt qua cả Bàn Cổ năm xưa.

Không ai có thể nhìn rõ chiến trường, ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng chỉ có thể mơ hồ thấy được một chút.

Ánh sáng tan đi, chỉ có hai thân ảnh lặng lẽ đứng trên bầu trời, nhưng không còn thấy bóng dáng Hồng Quân đâu nữa.

"Hồng Quân chết rồi?" "Thật sự chết rồi!" "Không thể tin được, Đạo Tổ lại vẫn lạc?" Mặc dù tình hình hiện tại cho thấy, Hồng Quân đã chết, nhưng thế nhân vẫn khó có thể tin.

Dù sao trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, Hồng Quân là trời, là bất tử bất diệt.

Cũng chỉ có Đạo Kiếp có thể áp chế một bậc, nhưng cũng chỉ là áp chế một bậc, khó có thể giết chết.

Bây giờ Hồng Quân triệt để biến mất, ngay cả khí tức cũng không còn, khiến nhiều người nhất thời khó có thể chấp nhận.

"Chết hay lắm, kẻ dã tâm bừng bừng, thứ gì cũng dám tính kế chúng ta!" "Ha ha, đạo hữu cũng không thể nói như vậy, Hồng Quân cũng là một nhân tài, có thể đi trước một bước trong đại thế, cũng là người có tư chất Đạo Quân!" "Hừ, có tư chất Đạo Quân thì sao?

Nếu đổi lại là thời đại tiền sử khác, có lẽ còn có thể có một phen thành tựu, có lẽ có thể sánh với chúng ta.

Nhưng thời đại này?

Đạo Quân cũng không còn hiếm hoi nữa, huống chi là người có tư chất Đạo Quân!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân lạnh lùng nhìn nơi ánh

sáng vừa tan đi, ai nấy đều cười lạnh không thôi.

Đương nhiên, cũng có Sử Tiền Đạo Quân than thở, cảm thấy tiếc nuối cho sự vẫn lạc của một nhân tài.

"Con đường Đạo Quân đầy máu và xương, đây chỉ mới bắt đầu, e rằng sau này ngay cả chúng ta cũng có khả năng vẫn lạc!" Một thân ảnh bước ra, là một nam tử thanh niên, mặc một bộ đạo bào màu xanh, toàn thân trên dưới được phù văn bao quanh, những phù văn này tạo thành những đường chỉ quỷ dị, khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Nguyên Chú Đạo Quân?" "Ngươi, ngươi lại còn sống, cũng chuyển thế rồi?" Đám Sử Tiền Đạo Quân biến sắc, người này họ không nhận ra, nhưng Chú Đạo đại đạo lưu chuyển quanh thân thì không thể quen thuộc hơn.

Ở thời tiền sử, chỉ có một thời đại lấy văn minh Chú Đạo, Đạo Quân của thời đại đó chính là Nguyên Chú Đạo Quân.

Thực lực của Nguyên Chú Đạo Quân trong số các Sử Tiền Đạo Quân không mạnh, thậm chí có thể xếp ở phía sau.

Nhưng Chú Đạo quỷ dị, ngay cả các Đạo Quân đỉnh cấp, cũng vô cùng kiêng dè Nguyên Chú Đạo Quân.

"Tự nhiên là bản quân, bản quân đâu có dễ chết như vậy!" Nguyên Chú Đạo Quân mỉm cười, cùng một đám Sử Tiền Đạo Quân nói cười vui vẻ, nhưng ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Nguyên Chú Thiên Chuông trên đầu Đạo Kiếp.

Đối với Đạo Kiếp, Nguyên Chú Đạo Quân có thể nói là nghiến răng nghiến lợi.

Năm đó, hắn vốn tưởng kẻ xông vào di tích chỉ là một tu sĩ bản địa, tư chất không tệ, vừa hay thích hợp để đoạt xá.

Ai ngờ, đúng là tu sĩ bản địa, nhưng lại là một tu sĩ bản địa còn kinh khủng hơn cả Sử Tiền Đạo Quân.

Không những đoạt xá không thành công, còn bị mất cả vốn lẫn lời, để giữ mạng, hắn còn phải cống nạp cả Đạo Quân chi bảo của mình ra.

"Tên khốn kiếp này tu vi ngày càng mạnh, gần như đã bước vào Đại Đạo Cảnh, tên này rốt cuộc ăn gì mà lớn, sao lại kinh khủng như vậy?" "Hắn còn nắm giữ sức mạnh Tịch Diệt, một khi..." Nguyên Chú Đạo Quân hung hăng chửi thầm.

"Ồ, đạo hữu, xem ra ngươi và Đạo Kiếp có duyên phận a!" "A, ta vốn tưởng ngươi đã vẫn lạc, Nguyên Chú Thiên Chuông mới bị Đạo Kiếp có được, bây giờ xem ra không phải như vậy?" "Kiệt kiệt, thần sắc của Nguyên Chú đạo hữu có vẻ không tốt lắm a!" Thần tình của Nguyên Chú Đạo Quân, các Sử Tiền Đạo Quân khác làm sao không phát hiện, ai nấy đều nhìn nhìn Đạo Kiếp, rồi lại nhìn Nguyên Chú Đạo Quân, thần sắc khó dò.

"Tự nhiên có duyên phận, bản quân nợ hắn một ân tình, vì vậy tạm thời cho hắn mượn Nguyên Chú Thiên Chuông!" Nguyên Chú Đạo Quân tự nhiên sẽ không nói thật, chuyện mất mặt như vậy mà tuyên dương ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười.

"Thì ra là vậy!" Các Sử Tiền Đạo Quân gật đầu, cũng không nghi ngờ, dù sao ai có thể nghĩ, thân là Sử Tiền Đạo Quân lại chịu khuất phục cầu toàn, chủ động dâng lên Đạo Quân chi bảo của mình?

Chương 426

Chuyện này đánh chết họ cũng không tin, nhưng nó lại thật sự đã xảy ra.

"Ồ, không phải là Nguyên Chú sao?" Đúng lúc này, ánh mắt của Nguyên Mẫu Đạo Quân đột nhiên nhìn qua, khiến Nguyên Chú Đạo Quân biến sắc.

"Nguyên...

Nguyên Mẫu!" Nguyên Chú Đạo Quân trong nháy mắt không còn bình tĩnh, trước đó hắn căn bản không cảm ứng được người phụ nữ này, cũng không nghĩ rằng người phụ nữ điên này cũng ở đây.

"Chư vị, hẹn gặp lại!" Nguyên Chú Đạo Quân lập tức buông lại một câu, trực tiếp chuồn mất, để lại Thần Nông và những người khác ngơ ngác nhìn nhau.

"Đến mức đó sao?" "Sao lại sợ Nguyên Mẫu Đạo Quân như vậy?" Đám Sử Tiền Đạo Quân đều ngẩn ra, họ thấy thực lực của Nguyên Mẫu Đạo Quân quả thực rất mạnh, tính cách cũng điên cuồng, còn là một kẻ chuyên gây rối, rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân đều tránh không kịp, nhưng cũng không đến mức sợ thành như vậy chứ?

"Khặc khặc, Nguyên Mẫu, ngươi lại dọa tên nhóc đó thành ra thế này?" Bên cạnh Nguyên Mẫu, Thiên Mẫu Thánh Hậu cười khanh khách.

"Đâu có, ta chỉ thấy hắn đáng thương, giúp hắn chuyển thế thôi mà!" Nguyên Mẫu Đạo Quân bĩu môi.

"Hử?" Đúng lúc này, sắc mặt hai người biến đổi, đồng loạt nhìn về phía nơi vừa giao đấu.

Đồng thời, Thần Nông và các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng cảm ứng được.

"Lui!" Đạo Kiếp và La Hầu ở trung tâm chiến đấu cảm ứng càng rõ ràng hơn, vào khoảnh khắc này, hai người chỉ cảm thấy một luồng ý chí vô cùng to lớn đang hồi sinh.

Hai người đồng thời lùi lại.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía trước.

Ngay cả các Thánh Nhân Hồng Hoang ở xa hơn cũng cảm nhận được, đặc biệt là Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

"Cái gì?" "Vì sao lại có cảm giác này?" Vào khoảnh khắc này, họ cảm thấy nguyên thần, cho đến huyết dịch đều đang sôi trào, cảm giác quen thuộc đó trong nháy mắt khiến trong đầu họ hiện lên một bóng người.

"Hồng Quân?" Điều khiến người ta ngẩn ra là, một lão đạo hiện ra, lão đạo này không phải là Hồng Quân sao?

"Không, không đúng, không phải Hồng Quân!" Nhưng rất nhanh, mọi người liền cảm thấy không đúng, thân ảnh đột nhiên xuất hiện trông giống Hồng Quân, nhưng căn bản khác với Hồng Quân trước đó.

Lão đạo này nhắm mắt, khí tức trên người không ngừng tăng vọt, chỉ trong nháy mắt, đã vượt qua khí tức trên người Hồng Quân trước đó.

Đồng thời, một luồng khí tức tuyên cổ tang thương lan tỏa ra.

Đúng lúc này, lão đạo đột nhiên mở mắt, đó là một đôi mắt như thế nào?

Lạnh lùng, bá đạo, duy ngã độc tôn, khinh miệt thiên hạ.

Loại bá đạo này, loại duy ngã độc tôn này, ngay cả một số Sử Tiền Đạo Quân cũng không có.

Nhìn cảnh này, mọi người dám khẳng định, người này tuyệt đối không phải Hồng Quân.

"Rắc!" Biến cố chưa kết thúc, trong lúc mọi người đang ngẩn ra, thân thể lão đạo bắt đầu nứt ra, thân thể bắt đầu phình to.

Bình thường, Hồng Quân vẫn luôn ở hình thái đạo thể, lúc đánh nhau, cũng chỉ hiển hóa ra pháp tướng.

Nhưng lúc này, thân thể Hồng Quân nứt ra, rồi phình to, rõ ràng không phải pháp tướng, mà là chân thân.

Hắn trở nên ngày càng cao lớn, ngày càng vĩ ngạn, thậm chí chiều cao của hắn sắp vượt qua cả Đạo Kiếp.

Điều này khiến mọi người đều hít một hơi khí lạnh, phải biết rằng, hỗn độn thể mà Đạo Kiếp ngưng tụ không hề yếu, ngược lại, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng không thể so bì.

"Ầm!" Khi người bí ẩn hiển hóa chân thân, một cảm giác quen thuộc ập đến tâm trí của tất cả mọi người.

Đồng thời, theo sự hiển hóa của chân thân, một luồng ý chí vô thượng bắt đầu thức tỉnh.

"Ầm!" Thiên Đạo chấn động, như đang bi ai, lại như đang hoan hô.

Ngay sau đó, thiên uy cuồn cuộn, càn quét tám phương, chấn động càn khôn.

"Ý chí của Ngô, không quay về, còn đợi đến khi nào!" Người khổng lồ đó đột nhiên mở miệng, giọng nói như sấm sét, chấn động

thiên địa, bất kể ở nơi nào trong Hồng Hoang đều có thể nghe thấy.

"Ầm ầm!" Theo lời nói của hắn hạ xuống, khắp nơi trong Hồng Hoang, bất kể là Đông phương, Tây phương, Thiên giới, Địa Tiên giới, cho đến U Minh giới, thậm chí ngay cả khu vực không người cũng đang oanh minh.

Cả Hồng Hoang như xảy ra một trận động đất mười tám tầng.

Thiên Đạo trường hà càng chấn động, một vầng nguyệt luân hiển hóa ra, thiên uy cuồn cuộn, trực tiếp hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi Thiên Đạo trường hà, chui vào trong đầu người khổng lồ.

Đồng thời, khí tức trên người người khổng lồ lại một lần nữa tăng vọt.

Trong khoảnh khắc, một luồng uy lực đại đạo từ trên người hắn lan tràn ra, ba ngàn đại đạo pháp tắc gia thân, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm.

"Bàn Cổ!" "Bàn Cổ!" Lúc này, mọi người đều nhận ra, đó không phải ai khác, chính là người đã sống lại.

Người khổng lồ Bàn Cổ.

Thế nhân càng kinh hô liên tục, như Thập Nhị Tổ Vu thì kích động vô cùng, Tam Thanh thần sắc âm trầm, thân thể run rẩy.

"Không thể nào, sao có thể?" "Lại là Bàn Cổ đại thần, Bàn Cổ đại thần không phải đã vẫn lạc khi khai thiên rồi sao?

Sao có thể còn sống?" "Khí tức này, quá kinh khủng, vượt qua Hỗn Độn Ma Thần, vượt qua Sử Tiền Đạo Quân, đây chính là Bàn Cổ sao?" Lúc này, cả Hồng Hoang, ức ức vạn sinh linh đều có thể thấy được thân ảnh chống trời đạp đất đó.

Thế nhân ngoài chấn động, còn có kinh hãi, nhiều hơn là không thể

tin được.

Bàn Cổ lại sống lại.

"Bàn Cổ!" Đám Hỗn Độn Ma Thần, cùng các Sử Tiền Đạo Quân đều đồng tử co rút lại.

"Lại dùng hình thái này để sống lại, lừa gạt tất cả chúng ta, Bàn Cổ giỏi lắm!" Ngay cả Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng kinh ngạc không thôi, nhìn về phía Bàn Cổ, thần sắc ngưng trọng.

Chương 427

"Thì ra là vậy, ý chí Thiên Đạo của thế giới này căn bản là ý chí của Bàn Cổ.

Đám người này, vẫn luôn bị lừa, mà không ai phát hiện, thật đáng cười!" Thiên Mẫu Thánh Hậu cười lạnh liên tục, với nhãn lực của bà, tự nhiên một mắt liền nhìn ra hư thực của Bàn Cổ, và mưu đồ trước đây của hắn.

"Hừ, chỉ là không chú ý thôi!" Nguyên Mẫu Đạo Quân không phục, đối với Bàn Cổ chỉ kiêng dè, không đến mức sợ hãi.

Phải biết Bàn Cổ thời kỳ đỉnh phong cũng chưa phải là Đạo Quân, cho dù hắn chứng đắc Đạo Quân, cũng chỉ tối đa khiến bà coi trọng mà thôi.

"Thật không ngờ!" Ngay cả Đạo Kiếp cũng không nghĩ tới, hắn vẫn luôn chú ý Bàn Cổ, nhưng lại chưa từng phát hiện ra.

Bây giờ mới biết, lại bị lừa rồi, hắn cứ tưởng chân linh của Bàn Cổ giấu trong Bàn Cổ Điện, hoặc là gửi gắm vào Đại Đạo Trường Hà, chờ đợi trọng sinh.

Thậm chí, từ trước đến nay, ngay cả Tam Thanh, và Thập Nhị Tổ Vu đều nằm trong sự giám sát của hắn, chính là để giám sát Bàn Cổ.

Nhưng vạn vạn không ngờ, chân linh của Bàn Cổ lại gửi gắm vào trong Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo vốn là do Bàn Cổ hóa thành.

"Nếu vậy, tất cả những gì Hồng Quân làm đều là làm áo cưới cho Bàn Cổ, kế hay, thật là kế hay!" Đến đây, ngay cả Đạo Kiếp, người tinh thông mưu kế nhất, cũng không khỏi chấn động trước kế hoạch của Bàn Cổ.

"Ầm!" Đúng lúc này, Bàn Cổ động, một bước bước ra, khí tức trên người lại một lần nữa tăng vọt.

Trong khoảnh khắc, vô biên đại đạo gia trì, giữa thiên địa vang lên tiếng đại đạo u u, kim long bay lượn, tiên phượng xòe cánh, kỳ lân gào thét, huyền quy đội biển.

Một dải tử khí dài ức vạn dặm vắt ngang, giáng xuống trên đầu Bàn Cổ.

Dưới chân hắn, từng đóa kim liên nở rộ, lan ra bốn phía, chẳng mấy chốc đã nở đầy cả Hồng Hoang.

"Đại Đạo Thánh Nhân!" "Không những sống lại, mà còn trực tiếp bước vào cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân!" "Đáng ghét, thật không ngờ, chúng ta đều bị tính kế rồi!" Cảm nhận được khí tức trên người Bàn Cổ, cùng với dị tượng thiên địa, đại đạo cộng minh, các Sử Tiền Đạo Quân thần sắc vô cùng khó coi.

Họ ngăn cản Hồng Quân thành đạo, Hồng Quân cuối cùng cũng biến mất, nhưng không ngờ Bàn Cổ lại sống lại, vừa sống lại liền bước vào Đại Đạo Cảnh, ngăn cản cũng không kịp.

Có thể nói, lúc này, mọi người căn bản không biết làm thế nào để đối mặt với Bàn Cổ.

Các Sử Tiền Đạo Quân kiêng dè, không dám ra tay, dù sao Bàn Cổ từng là tồn tại mà họ kiêng dè, bây giờ lại khôi phục Đại Đạo Cảnh, thực lực có thể biết.

Còn các Hỗn Độn Ma Thần, đối với Bàn Cổ vẫn vô cùng oán hận, nhưng bây giờ tu vi chênh lệch quá lớn, cũng không dám trực tiếp hô đánh hô giết.

Đạo Kiếp cũng không biết làm thế nào để đối mặt với Bàn Cổ.

Giao hảo?

Không thể nào, vị này và hắn tất nhiên sẽ có một trận chiến.

Bây giờ ra tay?

Cũng không thể, trước không nói có đánh thắng được không, cho dù đánh thắng được, có nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy đang nhìn chằm chằm, hắn cũng không thể ra tay.

Vì vậy, tình hình vô cùng quỷ dị.

Còn về Bàn Cổ, cũng tương tự, càng thêm ngơ ngác.

Ý chí của hắn vẫn luôn ngủ say, tuy đang tính kế Hồng Quân, nhưng lúc đó đều ở trong trạng thái mơ hồ.

Bây giờ vừa tỉnh lại, nhờ cái chết của Hồng Quân, thôn phệ đạo quả của Hồng Quân, được trọng sinh, và bước vào Đại Đạo Cảnh, vốn tưởng sẽ quân lâm thiên hạ, không ngờ lại có nhiều tồn tại kinh khủng như vậy đang nhìn mình.

Bàn Cổ cũng thấy được không ít kẻ thù trong số những người này, như Thời Thần, Dương Mi và các Hỗn Độn Ma Thần khác, chỉ là thứ yếu.

Những người như Hắc Ám Đạo Quân, Trật Tự Đạo Quân mới là kẻ thù thực sự.

Năm đó hắn bị tính kế, đến nỗi lúc khai thiên, chỉ có thể phát huy ra tu vi Bán bộ Đại Đạo Cảnh, đều là do những người này giở trò.

Nếu không phải những Sử Tiền Đạo Quân này âm thầm giở trò, năm đó khai thiên tất nhiên sẽ thành công, sáng tạo ra một đại thế giới vĩnh hằng.

Sau đó lại mượn sức mạnh của đại thế giới, từng chút một thôn phệ hỗn độn, phản hồi lại bản thân, chứng đắc Đạo Quân.

Nào ngờ, tất cả đều bị những Sử Tiền Đạo Quân này phá hoại,

Bàn Cổ sao có thể không hận?

Lúc này Bàn Cổ không hề sợ hãi, bây giờ hắn đã sống lại, và hồi phục đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, còn có thể tùy thời triệu hồi Khai Thiên Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, sau khi Hồng Quân chết, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng đã trở lại trong tay hắn.

Đại Đạo Thánh Nhân, cộng thêm ba món Hỗn Độn Chí Bảo, Bàn Cổ không sợ bất kỳ ai.

Thậm chí Bàn Cổ tự tin rằng hiện tại, hắn có thể giết Sử Tiền Đạo Quân.

Nhưng điều khiến Bàn Cổ ngơ ngác lúc này là, sao lại có nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy, đều xuất hiện rồi?

Những Sử Tiền Đạo Quân này không phải nên trốn trong bóng tối, tính kế lẫn nhau sao?

Đều chạy ra ngoài cả rồi.

Hơn nữa, hắn quét mắt nhìn, lại có hơn mười vị Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế trùng tu, tu luyện đến Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong.

Quan trọng nhất là, có hai người phụ nữ mà ngay cả hắn cũng không nhìn thấu, trên người hai người phụ nữ này hắn còn cảm nhận được sự nguy hiểm.

Hơn nữa, tên tiểu bối mà hắn vẫn luôn coi trọng, nhưng cũng chỉ là tiểu bối thôi, Đạo Kiếp, lại có tu vi vô hạn tiếp cận hắn, dường như có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Mẹ nó, đây còn là Hồng Hoang mà ta biết sao?

Bàn Cổ bất lực thầm than.

"Phụ thần, thật sự là ngài sao?

Ngài còn sống, thật tốt quá!" Chính là Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện,

phá vỡ sự tĩnh lặng trên sân.

Thập Nhị Tổ Vu đối với Bàn Cổ có thể nói là tín ngưỡng như thần, chưa từng thay đổi, và cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Chương 428

Điều này là tận gốc rễ, không thể thay đổi.

Ngay cả Đạo Kiếp, địa vị trong lòng Thập Nhị Tổ Vu, cũng xa xa không thể so sánh với Bàn Cổ.

Nhưng Tam Thanh thì khác xa, lúc này trong lòng Tam Thanh vô cùng lo lắng, lo lắng Bàn Cổ sẽ thu hồi họ, dù sao họ cũng là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

Nếu đổi lại là Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Cổ muốn khống chế, họ sẽ không nói hai lời, hiến dâng tính mạng của mình cho Bàn Cổ.

May mà Bàn Cổ không làm vậy, chỉ thản nhiên liếc nhìn Tam Thanh một cái, rồi cười nói với Thập Nhị Tổ Vu: "Các ngươi là hậu duệ của ngô, có thể có thành tựu hôm nay, ngô rất vui.

Còn về trái tim của ngô trong Bàn Cổ Điện, các ngươi luyện hóa đi, có thể tăng thêm tu vi của các ngươi, ngô không cần dùng nữa!" Lời của Bàn Cổ là nói với Thập Nhị Tổ Vu, nhưng lại khiến Tam Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Đạo Kiếp tiến lên, mỉm cười nói: "Bàn Cổ đạo huynh, đã lâu không gặp.

Lần trước gặp nhau, đạo huynh chỉ là một luồng ý thức, không lâu sau liền tiêu tán.

Bây giờ chúc mừng đạo huynh quay về, giành lại tân sinh!" Đương nhiên, trong lời nói này có mấy phần chân tâm, thì không rõ.

"Giả tạo!" Các Sử Tiền Đạo Quân đều bĩu môi, quá giả rồi, Đạo Kiếp sẽ thật tâm chúc mừng người khác?

Một đối thủ cạnh tranh trên con đường Đạo Quân?

Bàn Cổ lại không rõ về Đạo Kiếp.

Hắn và Đạo Kiếp không quen thuộc, lần trước một luồng ý thức hồi sinh, là cố ý diễn kịch, để thế nhân càng không nghi ngờ mối quan hệ giữa hắn và Thiên Đạo.

Còn về giữa hắn và Đạo Kiếp, có một chút ký ức, nhưng cũng chỉ có vậy, căn bản không hiểu đối phương là người thế nào.

Đương nhiên, ký ức trong đầu cuồn cuộn, đó là những gì ý chí Thiên Đạo ghi lại, rất nhanh, cuộc đời của Đạo Kiếp liền hiện ra trong đầu hắn.

Càng xem càng chấn động, thậm chí cuối cùng đồng tử của Bàn Cổ cũng co rút lại một cách khó nhận ra.

"Không thể tưởng tượng được, Hồng Hoang bản địa lại xuất hiện một tồn tại như đạo hữu, thật là được Đại Đạo ưu ái a!" Hít sâu một hơi, Bàn Cổ cảm thán.

Hắn quả thực rất chấn động, trong nháy mắt ngắn ngủi đã hiểu được cuộc đời của Đạo Kiếp, cuộc đời này đối với Bàn Cổ, quả thực là một kỳ tích.

Biểu hiện của đối phương trước Long Hán kiếp chỉ là kinh diễm, không khiến hắn chấn động, nhưng trong Vu Yêu lượng kiếp, các loại mưu kế, đã vượt qua phạm trù trí tuệ của sinh linh bản địa.

Còn về sau này, khiến Bàn Cổ cảm thấy kinh sợ, dẫm các Sử Tiền Đạo Quân dưới chân, cho dù trong đại thế huy hoàng này, vị này cũng có thể độc tôn Hồng Hoang, kinh diễm đến mức khiến các Sử Tiền Đạo Quân cũng phải ảm đạm thất sắc.

Thực ra Hồng Quân đã khiến Bàn Cổ cảm thấy kinh diễm rồi, nhưng vị này còn kinh diễm hơn Hồng Quân rất nhiều.

Hiểu được cuộc đời của Đạo Kiếp, cho dù Bàn Cổ có tự cao đến

đâu, cũng không dám tự đại.

"Bàn Cổ kiến qua đạo hữu!" Là địch nhân, hay chiến hữu, bây giờ không rõ, nhưng ít nhất lúc này, Đạo Kiếp xứng đáng để Bàn Cổ đối đãi một cách trịnh trọng.

Đạo Kiếp mặt mang nụ cười, tùy ý trò chuyện vài câu với Bàn Cổ, liền trực tiếp rời đi.

Bây giờ Bàn Cổ đã sống lại, có thể thấy, các Sử Tiền Đạo Quân đều rất kiêng dè Bàn Cổ, không dám tùy ý ra tay.

Bàn Cổ hiển nhiên cũng kiêng dè những Sử Tiền Đạo Quân này, vì vậy, hai bên tạm thời căn bản không đánh được, ở lại nữa cũng không có ý nghĩa.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu, Đạo Kiếp lười để ý, ngay cả Hậu Thổ, bây giờ Bàn Cổ đã sống lại, cũng trở nên cố chấp như vậy.

Sau khi Đạo Kiếp rời đi, La Hầu lạnh lùng cười một tiếng, cũng xoay người rời đi.

Hắn và Bàn Cổ không quen, cũng không có gì để nói.

Đối phương có tu vi Đại Đạo Cảnh, lại có mấy món chí bảo bên người, Đạo Kiếp đã đi, chỉ bằng một mình hắn cũng không đánh thắng được.

Ngay sau đó, một đám Sử Tiền Đạo Quân cũng lần lượt rời đi.

Còn các Hỗn Độn Ma Thần càng không dám ở lại, sợ Bàn Cổ cho một rìu, dù sao hai bên năm xưa là kẻ thù.

Thậm chí, Thời Thần và Dương Mi trực tiếp liên hợp thi triển thời không đại đạo, mang theo một số Hỗn Độn Ma Thần đầu hàng bước vào dòng sông thời không, biến mất không thấy đâu.

Chỉ còn lại Nguyên Mẫu Đạo Quân, cùng Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Hai người phụ nữ hiếu kỳ đánh giá Bàn Cổ, có thể nói là không kiêng dè gì, căn bản không có một chút kính sợ và tôn kính nào đối với vị Sáng Thế Thần của thời đại này, thậm chí, còn hoàn toàn phớt lờ tu vi Đại Đạo Cảnh của Bàn Cổ.

Điều này khiến Bàn Cổ có chút tức giận, nhưng cuối cùng cũng không phát tác.

"Bàn Cổ kiến qua hai vị tiền bối!" Đối với hai vị này, Bàn Cổ không dám có chút sơ suất nào, vừa rồi khi tra xét cuộc đời của Đạo Kiếp, ký ức trong dấu ấn Thiên Đạo, khiến hắn biết hai người này tuyệt đối không phải là người hắn có thể trêu chọc hiện tại.

Vị Nguyên Mẫu Đạo Quân này thần bí vô cùng, căn bản không thể biết được căn cước và tu vi của bà.

Còn về Thiên Mẫu Thánh Hậu, trong dấu ấn Thiên Đạo, đối phương gần đây mới xuất hiện, được các Sử Tiền Đạo Quân khác gọi là vị Đạo Quân đầu tiên của thời cổ.

Không nói gì khác, chỉ riêng danh xưng, và số năm đã sống đủ để dọa chết người.

Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu đối với Bàn Cổ cũng mang một tia kiêng kỵ, nhưng nhiều hơn là hiếu kỳ.

Phát hiện ra căn bản không thể suy tính ra được căn cước của Bàn Cổ, giống như Hỗn Độn Ma Thần, được thai nghén trong Hỗn Độn, sau đó khai thiên chứng đạo, nhưng lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Thời Sử Tiền Đạo Quân ám toán Bàn Cổ, hai người vẫn chưa thức tỉnh, căn bản không rõ chuyện gì đã xảy ra vào thuở khai thiên.

Giờ đây nhìn Bàn Cổ, ý thức của hai nàng tức thì tiến vào trường hà thời không, tìm hiểu quá khứ, đồng thời cắt lấy dấu ấn thiên địa

trong quá khứ.

“Không tệ!” “Bàn Cổ đạo hữu, người được Đạo Kiếp Đại Đạo quyến luyến, bản quân xem trọng ngươi!” “Chậc chậc, ta hối hận rồi!” Hai nàng cũng không có ý định nói chuyện phiếm với Bàn Cổ, cắt lấy dấu ấn đại đạo xong liền chuẩn bị quay về nghiên cứu.

Vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện hai chỗ kỳ quái, vì vậy, nhất định phải làm cho rõ.

Đồng thời, qua việc tìm hiểu Đạo Kiếp trước đó, trong mắt các nàng, Đạo Kiếp cũng có một điểm kỳ quái, cần phải làm rõ, nếu không trong lòng sẽ bất an.

Chương 429

Bàn Cổ có chút không hiểu ra sao, lắc đầu rồi quay về trong Thiên Đạo trường hà.

Sau khi thôn phệ Hồng Quân và ý chí Thiên Đạo, hắn đã triệt để nắm giữ Thiên Đạo Hồng Hoang, tu vi mạnh mẽ chưa từng có.

Nhưng hiện tại Đại Đạo đã thức tỉnh, vẫn luôn chưởng quản Hồng Hoang, Thiên Đạo chỉ phụ trợ, hắn cũng không cách nào lợi dụng quyền hành Thiên Đạo để hạn chế Đạo Kiếp và các Sử Tiền Đạo Quân.

Giống như Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu, giờ đây hắn thức tỉnh, Hồng Hoang và Hỗn Độn xưa kia có rất nhiều nơi bí ẩn và sự việc cần phải thăm dò suy ngẫm.

Có thể nói, thân là đại năng của thiên địa, bất luận là Sử Tiền Đạo Quân hay Bàn Cổ, khi tư duy còn mờ mịt, việc đầu tiên chính là sắp xếp lại dòng suy nghĩ, tìm hiểu thiên địa, sau đó bắt đầu bố cục.

Vì vậy, trong một khoảng thời gian dài tiếp theo, Hồng Hoang đều vô cùng bình tĩnh.

Bàn Cổ phục sinh, ở Hồng Hoang gây ra chấn động rất lớn, đặc biệt là sinh linh bản thổ Hồng Hoang, Sáng Thế Thần phục sinh, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Đối với Sử Tiền Đạo Quân ảnh hưởng lại không lớn, kẻ tranh đoạt khí vận vẫn cứ tranh đoạt, nhưng tất cả Sử Tiền Đạo Quân đều cảnh giác với Bàn Cổ.

Thậm chí để phòng bị Bàn Cổ ra tay, hoặc liên hợp với kẻ địch của mình, có Sử Tiền Đạo Quân đã âm thầm liên hợp, lôi kéo đồng

minh.

Trong tình huống này, kẻ khó xử nhất không ai khác ngoài chư thánh Hồng Hoang.

Bất luận là chư thánh nhất mạch Đông Hải, Phục Hy, Nữ Oa, hay nhất mạch Tử Tiêu Cung như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều phát hiện ra, ở Hồng Hoang hiện tại, họ căn bản không còn địa vị gì, chỉ là kẻ ngoài lề.

Sử Tiền Đạo Quân tranh đấu quá kịch liệt, một chút khí vận cũng không buông tha, đừng nói đến lập giáo, các giáo phái hiện có đều bị bắt nạt đến mức chỉ có thể hoạt động trong một mẫu ba phần đất của mình.

Phục Hy và Hậu Thổ khá hơn một chút, với vị trí Nhân Đạo Chi Chủ và Địa Đạo Chi Chủ, cho dù không tu luyện, không tranh đoạt khí vận, tu vi cũng không ngừng tăng lên, các Sử Tiền Đạo Quân cũng không theo kịp.

Nhưng những người khác thì khó khăn rồi.

Trong tình huống này càng không cần nói đến các Hỗn Nguyên Thánh Nhân về sau như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Khổng Tuyên, càng thêm gian nan.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tái lập Phật môn, nhưng không chọn Tây phương mà chọn một khu không người.

Bọn họ không dám quay về Tây phương, có La Hầu ở đó, quay về chẳng khác nào tìm chết, càng đừng nói đến việc thành lập Phật môn.

May mà khu không người đủ lớn, La Hầu cũng lười đi tìm phiền phức.

Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật muốn quay về, lại bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề từ chối ngoài cửa.

Hai người họ không dám thu nhận vị này nữa, vị này quả thực là sao chổi, đều tai họa đến mức này rồi, còn rước thêm tai họa sao?

Có thể nói, hiện tại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thà thu lưu một ma đầu, cũng không muốn thu lưu Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật.

Hỗn loạn, quần hùng cát cứ, chính là Hồng Hoang hiện tại.

Bất luận thế lực nào cũng không thể chưởng quản Hồng Hoang, Thiên Đình, Địa Phủ, cũng chỉ là một trong các thế lực lớn mà thôi.

Về phần cái gọi là Thiên Đạo vận chuyển, đại thế quy về một mối, đã sớm biến mất không thấy đâu.

Hiện tại Bàn Cổ là Thiên Đạo, càng thả lỏng quản chế đối với Hồng Hoang, thậm chí đối với tu sĩ bình thường cũng thả lỏng quản chế.

Nói nhảm, không thả lỏng được sao?

Sử Tiền Đạo Quân hắn quản được sao?

Nếu muốn quản, người ta dám nghịch thiên, sẽ liên hợp lại.

Sử Tiền Đạo Quân không quản được, quản tu sĩ bình thường có ích gì?

Thay vì như vậy, không bằng không quản ai cả, để Hồng Hoang tự do phát triển, các thế lực lớn thích tranh thì tranh.

Dù sao hắn cũng không cần đi tranh đoạt nữa, là Đại Đạo Thánh Nhân, đợi đến khi Hồng Hoang đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh nhất, hắn sẽ đưa tu vi lên đến đỉnh phong, chuẩn bị chứng đắc Đạo Quân là được.

Có thể nói, Bàn Cổ hiện tại, thực sự là vững ngồi núi Thái Sơn, chỉ cần chờ đợi là được.

Chỉ cần cảnh giác mấy người, những kẻ khác căn bản không cần để ý.

Lại nói về Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu, hai người cũng biến mất không thấy, không ai biết đã đi đâu, ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu vốn vẫn luôn ở Vô Cực Cung cũng không quay về nữa.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thoáng chốc tuế nguyệt hóa vạn cổ, chớp mắt một cái, lại mười triệu năm trôi qua.

Lịch Cao Cổ năm thứ hai mươi triệu, trong mười triệu năm này, Hồng Hoang phát triển có trật tự, tranh đoạt khí vận kịch liệt.

Trong cuộc tranh đoạt khí vận, vô số tu sĩ và đại năng vẫn lạc, nhưng những người sống sót, tu vi đều tăng vọt.

Trong mười triệu năm, số lượng Hỗn Nguyên Thánh Nhân trong Hồng Hoang đã vượt qua ngàn vị, một con số đáng sợ, khiến người ta kinh hãi.

Nếu là trước kia, thế nhân tuyệt đối không dám tưởng tượng.

Vào thời xa xưa, Hồng Quân Đạo Tổ từng nói, chín là số cực, Thánh Nhân nên có chín vị.

Nhưng mà, ai có thể ngờ, sau ức vạn năm, Thánh Nhân trong thiên địa không phải chín vị, mà suýt soát chín ngàn vị rồi.

Nhưng điều này cũng bình thường, Hồng Hoang năm đó chỉ lớn như vậy, dưới sự vận chuyển của Thiên Đạo, chỉ có thể sinh ra chín vị Thánh Nhân.

Sau này Đạo Kiếp quật khởi, nghịch cải Thiên Đạo, Thánh Nhân cũng chỉ có mười mấy vị.

Nhưng hiện tại cả Hỗn Độn đã bị Đại Đạo dung nhập vào, Hồng Hoang khuếch đại nào chỉ vạn lần?

Có thể xuất hiện mấy ngàn Thánh Nhân cũng không nhiều, còn xa

mới đạt đến đỉnh phong.

Mặc dù số lượng Hỗn Nguyên Thánh Nhân khiến người ta kinh ngạc, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, số lượng lên đến vạn người căn bản không thành vấn đề.

Lý do khẳng định như vậy là vì Hồng Hoang hiện tại còn xa mới đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh nhất.

Chương 430

Thịnh cực tất suy, đạo lý này ai cũng hiểu, chỉ cần chưa xuất hiện hiện tượng suy tàn, liền đại biểu vẫn còn không gian trưởng thành.

Không chỉ Hỗn Nguyên Thánh Nhân, mà chí cường giả Hỗn Độn Cảnh, hiện tại cũng đã đạt tới trên trăm vị, trong đó những Thánh Nhân lão làng kia hiện tại gần như đều là cường giả Hỗn Độn Cảnh.

Như Phục Hy, Hậu Thổ, Lão Tử, Thông Thiên, còn có Lục Nhĩ, tu vi của mấy người đều đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu dưới sự giúp đỡ của Bàn Cổ, cũng đều đột phá Hỗn Độn Cảnh, lại có thể ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, chiến lực của họ càng thêm vô cùng khủng bố.

Về phần Sử Tiền Đạo Quân, tu vi của họ vẫn kẹt ở đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh, trừ Vạn Ma Chi Sơ La Hầu đã đột phá từ những năm đầu, các Sử Tiền Đạo Quân khác không ai đột phá.

Mọi người dường như đều hình thành một sự ăn ý ngầm, cố ý áp chế.

Nhưng trong mười triệu năm này, tất cả Sử Tiền Đạo Quân đều nhìn chằm chằm vào Vô Cực Cung và Thiên Đạo trường hà.

Nhìn chằm chằm Thiên Đạo trường hà là để cảnh giác Bàn Cổ, dù sao Bàn Cổ hiện tại là tồn tại Đại Đạo Cảnh duy nhất của cả Hồng Hoang, không thể không khiến người ta cảnh giác.

Bàn Cổ đột nhiên phục sinh, trực tiếp trở thành Đại Đạo, các Sử Tiền Đạo Quân không ai ngờ tới, cũng không kịp phản ứng, căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng nếu Bàn Cổ muốn trở thành Đạo Quân thì họ không cho

phép, một khi Bàn Cổ xung kích cảnh giới Đạo Quân, cho dù phải kích hoạt át chủ bài, phục sinh Đạo Quân chi bảo, và thiêu đốt Đạo Quân chi thân cũng không tiếc, tuyệt đối phải ngăn cản.

Đương nhiên, đó là chuyện của sau này, hiện tại thiên cơ ổn định, cũng không có khí cơ Đạo Quân xuất hiện.

Chỉ là nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, tự nhiên cũng là để ngăn cản y chứng đạo.

Đạo Kiếp là tồn tại có tu vi chỉ sau Bàn Cổ trong Hồng Hoang, bản thân là Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân.

Bọn họ lại không sợ Đạo Kiếp trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, vì việc đó là tất nhiên, không có bất kỳ bình cảnh nào, cũng không thể ngăn cản.

Đã là Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân, bản thân Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân đã có quả vị Đại Đạo Thánh Nhân, chỉ thiếu tu vi, chỉ cần tu vi đề thăng lên, mọi chuyện sẽ nước chảy thành sông.

Vì vậy, điều mà các Sử Tiền Đạo Quân này cảnh giác không phải là Đạo Kiếp đột phá, mà là cảnh giác Đạo Kiếp lại bày trò gì đó.

Dù sao hiện tại Đạo Kiếp chưởng khống Tịch Diệt Chi Lực đã là chuyện người người đều biết, đó là sức mạnh mà ngay cả Đạo Quân cũng phải kinh sợ.

Mười triệu năm trước, Đạo Kiếp lại bắt đầu nghiên cứu Tiên Thiên Ngũ Thái, tuy không ai cho rằng y sẽ thành công, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Vạn nhất thật sự bị Đạo Kiếp nghiên cứu ra thì sao?

Vì vậy, bất luận là Bàn Cổ hay Đạo Kiếp, dù họ có tranh đoạt khí vận hay không, các Đạo Quân đều phải phân ra một phần tâm thần để theo dõi.

Bị người khác theo dõi tư vị tự nhiên không dễ chịu, nhưng bất luận là Bàn Cổ hay Đạo Kiếp, đều có sự ăn ý ngầm giữ im lặng, vô cùng khiêm tốn.

Bàn Cổ vững ngồi câu cá, chờ đợi thời cơ, thuận tiện bồi dưỡng Thập Nhị Tổ Vu, thỉnh thoảng du ngoạn Hồng Hoang, hóa thành phàm nhân và tu sĩ bình thường.

Hắn từng làm một người bình thường của Nhân tộc, bận rộn cả đời, sống đến trăm tuổi, cũng từng làm binh sĩ, xông pha trên chiến trường, càng từng làm vương gia của một hoàng triều Nhân tộc, tiêu sái một đời.

Hắn cũng từng làm nhà khoa học, nhà giáo dục, mỗi một kiếp đều vô cùng nghiêm túc, khiến thế nhân cạn lời.

Dùng lời của Bàn Cổ, đó là hóa thân vào hồng trần, thể ngộ trăm thái nhân sinh, đề cao tâm cảnh.

Đừng nói, hiệu quả vô cùng rõ rệt, sau mấy trăm lần hóa phàm, khí chất ngạo nghễ và bá đạo trên người Bàn Cổ đã biến mất, cho người ta một cảm giác phản phác quy chân, khí tức cũng ngày càng phiêu miểu.

Điều này cũng bình thường, Bàn Cổ sinh ra đã mạnh mẽ, thân phận tôn quý, thậm chí từng trải qua những trận chiến thảm liệt nhất.

Nhưng hắn lại thiếu sự thấu hiểu đối với kẻ yếu, thiếu sự cảm ngộ về nỗi gian truân cầu đạo của tu sĩ tầng dưới chót.

Giờ đây hóa thân vào hồng trần, đã bù đắp những thiếu sót này, khiến đạo quả của hắn càng thêm viên mãn.

Chính vì hắn là Thiên Đạo chưởng quản chúng sinh, chỉ có thể đi xem xét, quan sát, nhìn xuống nhân gian, nhưng lại không thể dung nhập vào nhân gian, chỉ có thể làm một người ngoài cuộc và người

quản lý.

Nhưng khi Bàn Cổ hóa thân vào hồng trần, lại khiến Thiên Đạo càng thêm hoàn thiện, thậm chí cho người ta một cảm giác của Đại Đạo.

Chỉ là trong khoảng thời gian Bàn Cổ hóa thân hồng trần, đã xảy ra một chuyện, khiến Bàn Cổ sau khi thức tỉnh phải nghiến răng nghiến lợi.

Bởi vì khi Bàn Cổ hóa thân hồng trần, cũng có một người khác đang hóa thân hồng trần, lại mỗi một kiếp đều đối đầu với hắn.

Bàn Cổ nhớ rất rõ, những năm tháng làm giáo sư, có một học sinh vô cùng nghịch ngợm, không những không nghe quản giáo, mà còn luôn dẫn theo một đám học sinh, trêu chọc hắn.

Những năm tháng làm nhà khoa học, giới khoa học cũng xuất hiện một nhà khoa học khác, danh tiếng không thua kém hắn, và luôn đối đầu với hắn, cuối cùng hắn lại không đấu lại, chết dưới thủ đoạn khoa học kỹ thuật của đối phương.

Thê thảm nhất là, năm đó hoàng triều Nhân tộc có một tiểu quốc phàm nhân nội loạn, hắn thân là đại tướng quân lĩnh binh xuất chiến, lại bị quân địch bắt làm tù binh.

Tướng lĩnh đối phương là một thanh niên anh tuấn lạnh lùng, thanh niên này vô cùng tàn nhẫn, lại ra lệnh ngũ mã phanh thây hắn, rồi ném đầu lâu của hắn xuống sông.

Khi thân xác của Bàn Cổ ở kiếp đó chết đi, ký ức hiện về, hắn gầm lên một tiếng: "Đạo Kiếp, ta... của ngươi!" Từ đó, Bàn Cổ không tiếp tục chuyển thế nữa, quay về bản thể, tức đến mức thất khiếu bốc khói, trực tiếp xông đến Vô Cực Cung.

Bàn Cổ từ trong Thiên Đạo trường hà bước ra, xông về phía Vô

Cực Cung, không nghi ngờ gì đã chấn động cả Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều không hiểu, vị Vô Thượng Đạo Tôn của Vô Cực Cung đã chọc giận Bàn Cổ thế nào, nhìn bộ dạng của Bàn Cổ, tóc tai dựng đứng, tức đến mức nào vậy?

Thế nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, từ trong Vô Cực Cung bộc phát ra một luồng uy thế Đại Đạo khủng bố, thánh uy hạo hãn lan tỏa, đó là khí tức của Đại Đạo Thánh Nhân.

Song phương giao thủ một trận trên không Vô Cực Cung, cuối cùng Bàn Cổ rời đi.

Cả thế giới chấn kinh, khí tức Đại Đạo Thánh Nhân bộc phát từ Vô Cực Cung, không nghi ngờ gì đại biểu cho việc, vị Vô Thượng Đạo Tôn của Vô Cực Cung đã đột phá, chính thức trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, không còn là Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân nữa.

Kiểu đột phá âm thầm lặng lẽ này, mặc dù các Sử Tiền Đạo Quân đã biết trước, nhưng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao tiềm lực của Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân là đối với người khác, đột phá Đại Đạo Thánh Nhân là bước đầu tiên của chứng đạo, cần được Đại Đạo thừa nhận, thiên địa dị tượng.

Trong tình huống đó không thể nào giấu được thế nhân, dù có khiêm tốn đến đâu, cũng nhất định sẽ cả thế gian đều biết.

Chương 431

Nhưng mà, Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân đột phá lại khác, tu sĩ khi đột phá Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân, đã được Đại Đạo thừa nhận, thiên địa dị tượng hiển hóa, nguyên thần đã khắc dấu ấn lên Đại Đạo trường hà, căn bản không cần lần thứ hai.

Vì vậy, Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân đột phá Đại Đạo Thánh Nhân, giống như Thiên Tiên đột phá Chân Tiên, căn bản sẽ không gây ra chấn động.

"Cung bái Đạo Tôn!" "Đạo Tôn vô địch, vĩnh hằng bất hủ!" Sau khi Bàn Cổ lui đi, tin tức Đạo Kiếp trở thành Đại Đạo Thánh Nhân lan ra, khắp Hồng Hoang, vô số tu sĩ bắt đầu cung bái Đạo Kiếp.

Luồng tín ngưỡng chi lực bàng bạc đó hóa thành trường hà, chảy vào Vô Cực Cung.

Cảnh tượng này, khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, thậm chí cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đủ loại ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận.

Tín ngưỡng tăng, khí vận tự nhiên tăng.

Các Sử Tiền Đạo Quân trừ loại như Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, những người khác căn bản không quan tâm tín ngưỡng, nhưng lại quan tâm khí vận.

Nhìn người ta Đạo Kiếp, ngồi nhà hưởng lộc, khí vận tự đến, còn mình phải tranh đấu đến chết đi sống lại, quả thực tức chết người.

Người thật sự không thể so với người.

Các Sử Tiền Đạo Quân này căn bản không hiểu, rõ ràng Đạo Kiếp đã không xuất thế mười triệu năm rồi, vì sao lại có nhiều tín ngưỡng như vậy, không phải nên bị thế nhân lãng quên rồi sao?

Phải biết rằng, mười triệu năm không phải là ngắn, tu sĩ đã thay đổi không biết bao nhiêu lứa.

Nhưng mà, họ lại không biết, sớm từ trước khi thời đại Cao Cổ đến, Đạo Kiếp đã bố cục khắp Hồng Hoang.

Khiến cho mỗi một chủng tộc, mỗi một địa vực đều có tín ngưỡng của y.

Hiện tại mấy chục triệu năm trôi qua, mặc dù tu sĩ đã thay đổi hết thế hệ này đến thế hệ khác, nhiều chủng tộc cũng biến mất trong dòng sông thời gian, nhưng chỉ cần có người sống sót, tín ngưỡng vẫn còn.

Hơn nữa, những người sống sót kia, sớm đã thành thánh làm tổ, dưới tín ngưỡng của họ, con cháu chủng tộc của họ tất nhiên cũng sẽ tín ngưỡng.

Vì vậy, cho dù Đạo Kiếp không xuất thế, thế nhân vẫn nhớ đến y.

Dùng một câu nói thông tục, ta không ở chốn giang hồ, nhưng giang hồ vẫn lưu truyền huyền thoại về ta.

Đạo Kiếp vừa đột phá, cũng khiến các Sử Tiền Đạo Quân sốt ruột, vì vậy, trong trăm vạn năm tiếp theo, hết vị Sử Tiền Đạo Quân này đến vị khác lần lượt đột phá Bán Bộ Đại Đạo Cảnh.

Đương nhiên, đối với Đạo Quân chuyển thế, hay đối với những cường giả từng là Đạo Quân, đây gọi là khôi phục.

Thực ra khôi phục nhanh hơn đột phá rất nhiều, nhiều năm qua Đại Đạo áp chế mãi không tiêu tan, tuy rằng áp chế đang giảm bớt, nhưng vẫn ảnh hưởng đến việc khôi phục.

May mà hiện tại áp chế cũng sắp hết rồi, nếu cứ tiếp tục áp chế, những Sử Tiền Đạo Quân không chuyển thế kia thật sự chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Bây giờ thì tốt rồi, đợi đến khi kỷ nguyên Hồng Hoang đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh nhất, cuộc chiến tranh đoạt Đạo Quân bắt đầu, nếu lúc đó vẫn chưa khôi phục, vậy thì không phải chỉ muốn khóc mà không có nước mắt nữa rồi.

Nhưng cùng với việc Đại Đạo áp chế dần dần tiêu tan, khiến cho rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân xác nhận suy đoán ban đầu đã thành sự thật.

Đặc biệt là câu nói tùy ý của Đạo Kiếp năm đó.

Đó chính là một đại thế chưa từng có, đã là đại thế, tự nhiên sẽ khác với từng thời đại trong sử tiền.

Thế hệ này có khả năng xuất hiện không chỉ một vị Đạo Quân tại thế, mà có khả năng nhiều Đạo Quân cùng tồn tại trên đời.

Đương nhiên, mặc dù các Sử Tiền Đạo Quân suy đoán như vậy, nhưng vẫn cho rằng Đạo Quân đương thời chỉ có thể xuất hiện một vị, dù sao đó là lẽ thường, vạn cổ không ai phá vỡ.

Về phần nhiều Đạo Quân cùng tồn tại, đó là khi Đại Đạo không còn áp chế, các Sử Tiền Đạo Quân có thể khôi phục đến đỉnh phong.

Người duy nhất cho rằng Đạo Quân đương thời có thể xuất hiện không chỉ một vị chỉ có Đạo Kiếp mà thôi.

Cùng với việc tu vi của các Sử Tiền Đạo Quân hoặc đột phá, hoặc khôi phục, không khí Hồng Hoang ngày càng căng thẳng.

Tranh đoạt khí vận cũng ngày càng kịch liệt, các giáo phái lớn cả ngày tàn sát lẫn nhau, nếu muốn tìm một lý do, thì hiện tại căn bản không cần lý do.

Đệ tử các giáo phái lớn hiện tại có thể trực tiếp đến tận cửa khiêu chiến, thua, khí vận giảm bớt, thắng tự nhiên khí vận đại tăng, cũng đi kèm với tu vi đại tăng.

Có lúc đánh ra thù hận, không chỉ phân thắng bại, mà còn quyết sinh tử.

Nhưng trong mười triệu năm, bất luận các giáo phái lớn tàn sát lẫn nhau thế nào, cũng không có lượng kiếp nào sinh ra, dường như lượng kiếp đã triệt để biến mất.

Nhưng mà, thật sự là như vậy sao?

Có đại năng cảm giác được đây là khúc dạo đầu trước cơn bão.

Đặc biệt là các Sử Tiền Đạo Quân hiểu rõ, đây là khúc dạo đầu của Vô Lượng Lượng Kiếp.

Trong từng thời đại của sử tiền, khi tiểu lượng kiếp triệt để biến mất, mấy chục triệu năm không giáng lâm nữa, liền báo hiệu rằng lượng kiếp tiếp theo chính là Vô Lượng Lượng Kiếp.

Đương nhiên, khoảng thời gian này rất dài, dùng ức vạn năm để hình dung cũng không quá.

Trong thời đại dài nhất của sử tiền, từ đỉnh thịnh đến suy yếu, rồi đến Vô Lượng Lượng Kiếp, khoảng thời gian đó thậm chí còn được tính bằng đơn vị Hỗn Nguyên niên.

Vào năm thứ bảy mươi hai triệu của lịch Cao Cổ, số lượng Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Hồng Hoang đạt đến mười vạn.

Các giáo phái lớn bình thường tranh đoạt khí vận, xuất động gần như đều là Hỗn Nguyên đại quân.

Đương nhiên, lúc này Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể được gọi là Thánh Nhân, chỉ có thể gọi là Đại Năng, cường giả Hỗn Độn Cảnh lại được gọi là Thái Vô Thượng Đại Năng.

Về phần Bán Bộ Đại Đạo Cảnh thì được gọi là Giáo Chủ.

Các Sử Tiền Đạo Quân hiện tại toàn bộ đã bước vào Bán Bộ Đại

Đạo Cảnh, càng gần như đều đứng ở đỉnh phong của một lĩnh vực.

Nhiều năm như vậy, trong số các Thánh Nhân cổ xưa bản thổ của Hồng Hoang, cũng có rất nhiều người đã trở thành cấp bậc Giáo Chủ.

Phục Hy, Hậu Thổ, hai người lần lượt đột phá Bán Bộ Đại Đạo, và bước lên đỉnh phong.

Chương 432

Tam Thanh cũng tương tự đột phá Bán Bộ Đại Đạo, chỉ là tu vi so với Phục Hy và Hậu Thổ còn kém hơn một chút.

Về phần Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu, Ngũ Âm Nương Nương, thì toàn bộ đều kẹt ở đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh không thể đột phá.

Rõ ràng, lúc này kẹt ở đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh, đại biểu cho tiềm lực đã cạn kiệt, cho dù có đại trí tuệ đại nghị lực, không có đại cơ duyên cũng không thể đột phá Bán Bộ Đại Đạo.

Tiềm lực cạn kiệt thì ai cũng không có cách nào, trừ phi có cơ duyên nghịch thiên, nếu không khó mà phá vỡ bình cảnh.

Đương nhiên, có thể tu luyện đến bước này đã không tệ rồi, nếu không phải đại thế mở ra, các Sử Tiền Đạo Quân lần lượt giáng lâm, đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh đủ để chưởng quản một kỷ nguyên.

Dù sao Thập Đại Hỗn Độn Ma Thần thời kỳ đỉnh phong năm đó, cũng chỉ có tu vi này, chỉ kém Bàn Cổ lúc khai thiên một bậc.

Nhưng mà, trong đại thời đại này, đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh tuy cũng có thể xưng là một phương bá chủ, nhưng lại căn bản không có tư cách tranh đoạt vị trí Đạo Quân.

Sẽ trở nên mờ nhạt trong cuộc chiến chứng đạo Đạo Quân.

Nữ Oa và những người khác lúc này chỉ có thể âm thầm than thở, thậm chí, lúc này, họ không tu luyện nữa, mà đi du ngoạn các nơi, bước vào khu không người, thăm dò di tích sử tiền, tìm kiếm một tia cơ hội.

Vì vậy, sau năm thứ bảy mươi hai triệu của lịch Cao Cổ, cuộc

tranh đoạt khí vận trong Hồng Hoang cũng dần dần ít đi rất nhiều.

Sau năm thứ một trăm ba mươi triệu của lịch Cao Cổ, trong Hồng Hoang, chỉ có các giáo phái của Sử Tiền Đạo Quân, và một số đại năng bản thổ không chịu thua cuộc đang tranh đoạt khí vận.

Kể từ lần tập kích của Bàn Cổ lần trước, sau khi Đạo Kiếp thể hiện tu vi Đại Đạo Cảnh, y liền không xuất hiện nữa.

Thời gian trôi qua không thể nắm bắt, người và việc của quá khứ trở nên cổ lão và tang thương.

Cho dù vị Vô Thượng Đạo Tôn trong Vô Cực Cung năm đó danh chấn Hồng Hoang, danh tiếng bất hủ, nhưng dần dần, tên của y cũng bị dòng sông tuế nguyệt lãng quên.

Sau năm thứ một trăm ba mươi triệu của lịch Cao Cổ, Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang gần như có thể nói là đi đầy đất, nếu phải thống kê một con số, có thể tính bằng triệu.

Chuẩn Thánh cũng nhiều không đếm xuể, về phần Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đã đạt đến con số khủng bố là một triệu.

Một triệu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là một con số khủng bố đến mức nào?

Đại năng Hỗn Độn Cảnh cũng tăng vọt lên đến vạn người, chỉ có Bán Bộ Đại Đạo Cảnh, vẫn không tăng thêm mấy người.

Dường như Bán Bộ Đại Đạo Cảnh là một cửa ải, kẹt lại tất cả mọi người, có thể nói, bất luận hoàn cảnh tu luyện trở nên tốt đến đâu, huyết mạch căn cước của tu sĩ trở nên tôn quý đến đâu, đều không thể bước qua cửa ải này.

Đồng thời, trong khoảng thời gian này, số lượng Sử Tiền Đạo Quân cũng đang tăng lên, từ hai mươi mấy vị ban đầu, biến thành gần trăm vị hiện tại.

Rõ ràng, những Sử Tiền Đạo Quân vẫn luôn khiêm tốn, ẩn mình, cũng đã từ trong bóng tối bước ra.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, số lượng lại nhiều đến như vậy.

Tuế nguyệt tiếp tục trôi đi, lịch Cao Cổ năm thứ bốn trăm ba mươi triệu, vị Sử Tiền Đạo Quân đầu tiên không còn áp chế tu vi, trực tiếp xung kích Đại Đạo Thánh Nhân.

Vị Sử Tiền Đạo Quân này chính là Vạn Ma Chi Sơ, La Hầu của thời đại này.

Ngày La Hầu thành đạo, thiên địa Đại Đạo cộng minh, từng luồng, từng dải rủ xuống khắp nơi Hồng Hoang.

Đồng thời, ma vân dày đặc, cả Hồng Hoang đều bị bao phủ trong ma uy, tựa như chúc mừng cho việc ma đạo cực hạn đản sinh.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" "Giết!" Cùng lúc đó, mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân tiến đến ngăn cản, xông lên Đại Tự Tại Thiên ở Tây phương.

La Hầu một mình độc chiến mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân, một trận đánh trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, sơn hà vỡ nát, ngay cả thời không cũng xuất hiện hỗn loạn.

La Hầu hung mãnh, không hổ là Ma Đạo Đạo Quân của sử tiền, cho dù bị mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân vây công, vẫn làm trọng thương mấy vị.

Nhưng chung quy quả không địch chúng, quan trọng nhất là, trong số các Sử Tiền Đạo Quân này, những Đạo Quân không chuyển thế chiếm phần lớn, khôi phục tu vi không có bình cảnh, rất nhiều người tu vi đã gần như khôi phục đến Đại Đạo Cảnh.

Cuối cùng, La Hầu quả không địch chúng, mắt thấy sắp đột phá thất bại, chỉ có thể chọn lựa từ bỏ, và bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, cửa lớn Vô Cực Cung đột nhiên mở ra, một bàn tay khổng lồ xuất hiện, đánh bay mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân.

Nhân cơ hội này, La Hầu một lần chứng đạo, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

"Đạo Kiếp..." "Đáng ghét, lại dám giúp đỡ Vạn Ma Chi Sơ!" Các Sử Tiền Đạo Quân gầm lên giận dữ, từng người tế ra Đạo Quân chi bảo, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Nhưng chung quy họ vẫn nhẫn nhịn, không chọn khai chiến với Đạo Kiếp.

Bảy mươi triệu năm trước, Đạo Kiếp đã là Đại Đạo Thánh Nhân, hiện tại e rằng đã đi rất xa trên con đường Đại Đạo, nếu không cũng không thể một chưởng đánh bay bọn họ.

Lúc này khai chiến với Đạo Kiếp rõ ràng không phải là hành động khôn ngoan, quan trọng nhất là, Vạn Ma Chi Sơ đã đột phá Đại Đạo Cảnh, tu vi tăng vọt.

Cuối cùng, các Sử Tiền Đạo Quân này chỉ có thể lui đi.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!" Vạn Ma Chi Sơ hướng về Vô Cực Cung hành lễ, thần sắc phức tạp.

Không ngờ rằng, cuối cùng lại là người này ra tay giúp mình.

Ngay sau đó, ánh mắt y lạnh đi, đại kích trong tay vung lên, chỉ về phía các Sử Tiền Đạo Quân đang rời đi, lạnh lùng nói: "Tốt lắm, lần này các ngươi ngăn cản bản quân chứng đạo, lần sau các ngươi đột phá, bản quân tự nhiên sẽ đến đạo trường!" Điều này khiến sắc mặt một đám Đạo Quân chuyển thế không tốt, lần này có thể nói là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không những không ngăn cản thành

công, mà còn rước lấy nhân quả.

Gây ra kết cục như vậy tự nhiên là do Đạo Kiếp, hiển nhiên, các Đạo Quân chuyển thế này có thể nói là hận Đạo Kiếp đến chết.

Đương nhiên, lời của Vạn Ma Chi Sơ, đối với những Sử Tiền Đạo Quân không chuyển thế kia cũng không quan tâm.

Họ chỉ khôi phục tu vi, không cần đột phá Đại Đạo Cảnh, khôi phục cảnh giới Đạo Quân cũng không tồn tại bình cảnh, căn bản không sợ có người ngăn cản.

Cùng lúc đó, lần Vạn Ma Chi Sơ thành đạo, quần hùng ngăn cản, cuối cùng Đạo Kiếp ra tay, một lần nữa chấn động cả Hồng Hoang, chấn động thế nhân.

Chương 433

Vị tồn tại cổ xưa của Vô Cực Cung lại ra tay, danh xưng Đạo Tôn lại một lần nữa vang dội Hồng Hoang.

Quá khủng bố, một bàn tay khổng lồ đánh ra, lại đánh lui mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân.

Không ai biết vị Vô Thượng Đạo Tôn này đã đạt đến cảnh giới nào, thậm chí có người hoài nghi thực lực của vị Vô Thượng Đạo Quân này đã vô hạn tiếp cận Đạo Quân.

Ngay cả Bàn Cổ vẫn luôn quan chiến, xem náo nhiệt, cũng đều thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Lần ra tay này của Đạo Kiếp, khiến hắn lại một lần nữa chấn động, lần trước hắn xông lên Vô Cực Cung, cùng Đạo Kiếp giao thủ một chiêu, song phương đều không dùng toàn lực, một chiêu dưới tay cũng ngang tài ngang sức.

Nhưng lúc này, Bàn Cổ rõ ràng cảm giác được, tu vi của vị tồn tại trong Vô Cực Cung kia rõ ràng đã trở nên sâu không lường được so với bảy mươi triệu năm trước.

Kiêng kỵ thì kiêng kỵ, nhưng Bàn Cổ vẫn tự tin vào bản thân.

Hiện tại tu vi của hắn đã đạt đến đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, chỉ cần chờ thời cơ là có thể xung kích cảnh giới Đạo Quân.

Những năm này hắn cũng không phải không làm gì, Khai Thiên Phủ đã thu hồi, Hỗn Độn Thanh Liên cũng đã tổ hợp lại hoàn thành, ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng sắp tu phục xong rồi.

Đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, cộng thêm ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo, Bàn Cổ hiện tại đã vượt qua thời kỳ đỉnh phong của mình, thậm chí có

tự tin có thể cùng Đạo Quân chân chính một trận.

Không chỉ như vậy, hắn còn chuẩn bị luyện chế Hỗn Độn Thanh Liên thành pháp bảo bản mệnh, cùng hắn đồng thành đạo, đến lúc đó nó sẽ trở thành Đạo Quân chi bảo.

Vì sao lại chọn Hỗn Độn Thanh Liên, mà không chọn Khai Thiên Phủ, về điểm này, Bàn Cổ đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Bởi vì hắn biết, khi tranh đoạt vị trí Đạo Quân, tất nhiên sẽ vô cùng kịch liệt, các Sử Tiền Đạo Quân kia tuyệt đối sẽ không tùy ý như những trận chiến trước đó.

Thậm chí, các Sử Tiền Đạo Quân này sẽ liều mạng, vì vậy, lúc đó công kích lực có mạnh đến đâu cũng vô dụng, chủ yếu là phòng ngự.

Khai Thiên Phủ là chí bảo sát phạt cực hạn, Hỗn Độn Thanh Liên lại là chí bảo phòng ngự cực hạn.

Tranh đoạt chiến Đạo Quân không thể so với lúc khai thiên năm đó, khi Hỗn Độn Ma Thần ngăn cản, sự khủng bố khi thành đạo sẽ vượt qua năm đó ức vạn lần.

Bàn Cổ cũng không cho rằng mình có thể như lần đó, một búa bổ xuống, từng tôn Hỗn Độn Ma Thần đổ máu.

Vì vậy, trong trận chiến Đạo Quân, phòng ngự là chính, công kích là phụ mới là thượng sách.

Nhưng muốn luyện chế Hỗn Độn Chí Bảo thành bảo vật bản mệnh, chuẩn Đạo Quân chi bảo là vô cùng khó khăn.

Ít nhất trong số các Sử Tiền Đạo Quân xuất hiện hiện tại, chưa nghe nói Đạo Quân chi bảo của ai là Hỗn Độn Chí Bảo, đại đa số đều là tự luyện chế, một bộ phận là Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Hỗn Độn Linh Bảo cũng vô cùng ít.

Nói nhảm, còn phải nói sao, Hỗn Độn Chí Bảo là do thừa hưởng khí vận của Đại Đạo mà sinh ra, cho dù là ở sử tiền cũng ít lại càng ít, rất nhiều thời đại căn bản không xuất hiện, càng đừng nói đến luyện hóa thành bảo vật bản mệnh.

Phải thừa nhận, Bàn Cổ thật sự may mắn, được trời ưu ái, quả thực là con cưng của Đại Đạo.

Cũng chính điều này đã khiến các Sử Tiền Đạo Quân kiêng kỵ, năm đó không thể không từ trong bóng tối bước ra, tính kế hắn đến chết.

Bởi vì các Sử Tiền Đạo Quân đều biết, một tồn tại như vậy, một khi thành đạo, sẽ vô cùng khủng bố, vượt qua họ, trở thành một trong những tồn tại khủng bố nhất trong sử tiền.

Bàn Cổ cũng tương tự biết ưu thế của mình, cũng biết các Sử Tiền Đạo Quân vẫn luôn theo dõi mình, vì vậy, sau khi phục sinh, cho dù trở thành vị Đại Đạo Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang, hắn vẫn vô cùng khiêm tốn.

Phải cẩu, cẩu đến khi thành đạo.

Hiện tại thì tốt rồi, hắn vốn là tiêu điểm của Hồng Hoang sau khi phục sinh, là tín ngưỡng của vô số tu sĩ.

Dù sao cũng là Sáng Thế Thần mà?

Thế nhân sao có thể quên, huống chi là một vị thần đang sống.

Nhưng bảy mươi triệu năm trôi qua, Bàn Cổ cuối cùng đã cẩu đến mức bị thế nhân lãng quên, ngược lại, Đạo Kiếp ra tay, chấn động thế gian, lại một lần nữa trở thành tiêu điểm.

Đối với việc Đạo Kiếp ra tay, Bàn Cổ vừa kinh vừa mừng.

Mừng là, thực lực Đạo Kiếp biểu hiện ra càng khủng bố, càng thu

hút ánh mắt của các Sử Tiền Đạo Quân, họ sẽ càng bỏ qua hắn.

Kinh là thực lực của Đạo Kiếp tăng trưởng quá nhanh, khiến trong lòng hắn sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Hắn và Đạo Kiếp không có thù oán, nhưng trong cuộc tranh đoạt Đại Đạo, cho dù là người thân nhất cũng sẽ không nhượng bộ, thậm chí cuối cùng sẽ sinh tử đối đầu.

Quả thực, đúng như Bàn Cổ mong muốn, Vô Cực Cung lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của Hồng Hoang.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân đều chuyển ánh mắt từ Thiên Đạo trường hà sang Vô Cực Cung.

Có thể nói, sự chấn động mà Đạo Kiếp lần này mang lại quá lớn, khiến họ nhận ra, không chỉ có một Bàn Cổ là kình địch, mà vị này e rằng còn đáng sợ hơn.

Đương nhiên, cách nhìn của các Sử Tiền Đạo Quân cũng khác nhau.

Có một số Sử Tiền Đạo Quân vẫn coi Bàn Cổ là kẻ địch lớn nhất, dù sao xuất thân của Bàn Cổ quá tốt rồi, nếu không năm đó cũng sẽ không tính kế Bàn Cổ.

Thứ hai, Bàn Cổ cũng là người có tu vi cao nhất Hồng Hoang hiện tại, vô hạn tiếp cận Đạo Quân, chỉ còn thiếu chứng đạo, và chưởng khống ba đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Ngược lại, Đạo Kiếp tuy mạnh, nhưng bất luận là căn cước hay pháp bảo đều không thể so với Bàn Cổ.

Điều khiến họ kiêng kỵ là trí tuệ của Đạo Kiếp.

Dùng lời của Sử Tiền Đạo Quân, tên này căn bản không giống một sinh linh bản thổ, mà càng giống một lão quái vật sống còn lâu hơn cả

họ.

Nhưng bất luận như thế nào, bất luận là Đạo Kiếp hay Bàn Cổ, một khi có người thành đạo, tất nhiên sẽ bị các Sử Tiền Đạo Quân vây giết, sẽ không giống như lần vây công Vạn Ma Chi Sơ này.

Các Sử Tiền Đạo Quân gần như sẽ không khai hỏa toàn lực, cho dù là Hỗn Loạn Đạo Quân bị chém giết, cho dù nhục thân hủy diệt, nguyên thần bị đánh nát một nửa, cũng vẫn có giữ lại.

Bởi vì phàm là Sử Tiền Đạo Quân đều biết, chỉ cần còn một tia chân linh, liền có thể trọng sinh.

Ở thời đại này mất đi cơ hội, cũng có thể chịu đựng đến thời đại tiếp theo.

Chương 434

Nhưng một khi khai hỏa toàn lực, vậy thì có khả năng vẫn lạc, không thể chịu đựng được.

Dùng lời thông tục, các Sử Tiền Đạo Quân này sợ chết, phải biết rằng, nếu không sợ chết, họ có cẩu hết thời đại này đến thời đại khác không?

Có thể từ thời đại sử tiền cẩu đến hôm nay, tự nhiên có thể nhẫn nhịn những nỗi khổ mà người thường khó có thể chịu đựng.

Nếu là một tên lỗ mãng, như tính cách của Thập Nhị Tổ Vu, cho dù tu vi có mạnh đến đâu, cũng không thể sống hết thời đại này đến thời đại khác.

Vô Lượng Lượng Kiếp không phải chuyện đùa, không cẩu mà đối đầu, thử hỏi, có thể đối đầu với Đại Đạo sao?

Không đối đầu được thì cẩu, không cẩu thì đi chết, hiện thực tàn nhẫn như vậy.

Cho nên, một đám Sử Tiền Đạo Quân vây công Vạn Ma Chi Sơ, sẽ không khai hỏa toàn lực, tương tự, bị Đạo Kiếp một chưởng đánh bay, mất mặt, cũng có thể nhẫn.

Đạo Kiếp chính vì hiểu rõ điểm này, mới không sợ các Sử Tiền Đạo Quân, thậm chí khinh thường, coi họ như quân cờ.

Nếu các Sử Tiền Đạo Quân này cứng đầu như Thập Nhị Tổ Vu, xin lỗi, Đạo Kiếp cũng phải cẩu.

Đừng nói đánh bay một đám Sử Tiền Đạo Quân, một người y cũng không dám đánh, nếu không đối phương liều mạng, Đạo Quân chi bảo một khi phục sinh, hoặc nhục thân kiếp trước thiêu đốt bản

nguyên, vậy có thể bộc phát ra sức mạnh của Đạo Quân chân chính.

Bất luận là Đạo Kiếp hay Bàn Cổ, cho dù đã thành Đại Đạo Thánh Nhân, cũng không dám đối mặt với sức mạnh của Đạo Quân chân chính.

Hai người tự tin, có thể chống đỡ, nhưng không chết cũng sẽ bị trọng thương, được không bù mất.

Một vị Đạo Quân liều mạng, nếu là hai vị, hoặc nhiều hơn, vậy thì bất luận là Đạo Kiếp hay Bàn Cổ, đều sẽ thảm.

Cứ như vậy, Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào bình tĩnh, các Sử Tiền Đạo Quân nhẫn, Bàn Cổ cẩu, Đạo Kiếp cũng tự giam mình trong Vô Cực Cung không ra.

Ngược lại, các Hỗn Nguyên Thánh Nhân kia lại vô cùng hoạt bát, hiện tại Hỗn Nguyên Thánh Nhân trong Hồng Hoang không ít, đa số đều là đệ tử các giáo phái lớn, cũng có một số tán tu có thiên tư xuất chúng.

Các đại năng lão làng Hỗn Độn Cảnh tu vi đề thăng chậm, còn có bình cảnh Bán Bộ Đại Đạo Cảnh, vì vậy, họ không tranh nữa.

Tranh nhiều nữa có ích gì?

Lại không thể đột phá, vì vậy, các đại năng Hỗn Độn Cảnh này chỉ có thể du ngoạn, tìm kiếm cơ duyên sử tiền.

Cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Tuế nguyệt trôi đi, dường như đang tăng tốc, chớp mắt một cái, lại mấy ức năm trôi qua.

Trong mấy ức năm, không ngừng có Đạo Quân chuyển thế đột phá, cũng có Sử Tiền Đạo Quân khôi phục tu vi.

Cường giả Đại Đạo Cảnh bắt đầu trở nên nhiều hơn.

Chuyện ngăn cản chứng đạo thỉnh thoảng xảy ra, nhưng kể từ lần mọi người vây công Vạn Ma Chi Sơ, sau này các Sử Tiền Đạo Quân đột phá, người ngăn cản không còn nhiều, cũng không còn kịch liệt như vậy.

Đương nhiên, cũng có người đột phá thất bại, không phải do người khác, mà bị Vạn Ma Chi Sơ ghi nhớ.

Vạn Ma Chi Sơ trong số các Sử Tiền Đạo Quân cũng là chí cường giả, sau khi đột phá Đại Đạo Cảnh càng khủng bố vô cùng.

Tự nhiên phải tìm lại nhân quả ngăn cản năm đó, vì vậy, một số Đạo Quân chuyển thế đã gặp xui xẻo.

Trong đó có Vạn Bảo Đạo Quân, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, còn có Hiên Viên và Thiếu Hạo.

Nhưng Vạn Ma Chi Sơ cũng chỉ ngăn cản, không giết chết mấy người họ, vì sợ họ liều mạng.

Hiện tại Vạn Ma Chi Sơ sau khi hấp thu La Hầu, không còn như lúc mới thức tỉnh, không coi ai ra gì, không kiêng nể gì, cũng cần phải tính toán, nếu không một mực cứng rắn, ở thời đại này chung quy sẽ bị đào thải.

Nhưng cho dù như vậy, cũng khiến mấy đại Đạo Quân chuyển thế trọng thương, muốn khôi phục, e rằng không biết cần bao nhiêu năm.

Có thể nói, mấy người họ đã hết duyên với cuộc tranh đoạt Đạo Quân, lần này trọng thương, cho dù dưỡng thương xong, cũng không theo kịp người khác nữa.

Thời gian trôi đi, lại mấy chục ức năm trôi qua, ngày càng nhiều Sử Tiền Đạo Quân trở thành Đại Đạo Cảnh.

Đồng thời, các đại năng lão làng của Hồng Hoang, cũng từng người tìm được cơ duyên, trở thành Bán Bộ Đại Đạo.

Trong số các đại năng lão làng này, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Tam Thanh đều toàn bộ đột phá, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng bằng vào đại nghị lực, đột phá Bán Bộ Đại Đạo.

Nhưng Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Hạo Thiên thì vẫn kẹt ở đỉnh phong Hỗn Độn Cảnh.

Phải kể đến, Phục Hy và Hậu Thổ lại đột phá đến đỉnh phong Bán Bộ Đại Đạo.

Vào năm thứ bảy mươi ba ức của lịch Cao Cổ, một luồng đạo khí lan tỏa, chấn động thiên địa, địa hỏa phong thủy trong thiên địa hung hãn, thời không vặn vẹo, Đại Đạo trường hà hiển hiện.

Một ngày, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm, mấy luồng khí tức Đại Đạo Cảnh giáng lâm Vô Cực Cung.

Có Sử Tiền Đạo Quân ra tay với Đạo Kiếp, hiển nhiên, cảm thấy tu vi đã đủ, chuẩn bị thăm dò một phen.

Cùng lúc đó, trong Thiên Đạo trường hà cũng vang lên những dao động chiến đấu khủng bố.

Một kế hoạch có dự mưu, các Đạo Quân chuyển thế đã đột phá Đại Đạo Cảnh, thậm chí cả các Đạo Quân đã khôi phục một phần tu vi, muốn thăm dò tu vi của Đạo Kiếp và Bàn Cổ, nếu có thể, sẽ trực tiếp trừ khử hai người.

Nếu đối phương có thể chống cự, cũng ít nhất có thể thăm dò được hư thực.

"Ầm!" "Ầm!" Nhưng, chiến đấu không lâu, hai luồng khí tức càng khủng bố hơn hung hãn tuôn ra, trên trấn cửu thiên, dưới trấn cửu u, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Ở Vô Cực Cung, tổng cộng bảy bóng người, bị một chiếc đại chung chấn bay ra ngoài.

Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ xuất hiện, tay nắm chư thiên vạn giới, cánh tay quấn quanh Đại Đạo trường hà, trực tiếp trấn áp bảy vị Sử Tiền Đạo Quân Đại Đạo Cảnh tại khu không người của Hồng Hoang.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, một ngọn núi năm ngón tay từ trên trời giáng xuống, trấn áp bảy vị Sử Tiền Đạo Quân ở bên dưới.

"Phong!" Từ trong Vô Cực Cung, truyền ra một giọng nói băng lãnh uy nghiêm, các Sử Tiền Đạo Quân đang giãy giụa tức thì cảm giác một luồng sức mạnh không thể kháng cự cấm cố thân thể và nguyên thần của họ, khiến họ không thể động đậy.

Chương 435

Trong ánh mắt kinh ngạc của thế nhân, một tờ giấy ngưng tụ từ phù văn từ trên trời giáng xuống, rơi lên ngọn núi năm ngón tay.

Khoảnh khắc tờ giấy phù văn rơi lên ngọn núi, mặc cho mấy vị Sử Tiền Đạo Quân giãy giụa thế nào, cũng vô ích, căn bản không thể thoát ra.

"Đạo Kiếp tiểu nhi!" Mấy vị Sử Tiền Đạo Quân gầm lên giận dữ, thần sắc không cam lòng, và kinh hãi.

"Hít, một tờ giấy trấn áp bảy vị Sử Tiền Đạo Quân Đại Đạo Cảnh!" "Đây chính là thực lực của vị Vô Thượng tồn tại trong Vô Cực Cung sao?" "Quá khủng bố, quả thực có thể sánh với Đạo Quân trong truyền thuyết!" Cảnh tượng này, khiến thế nhân đều hít một hơi khí lạnh, cho dù là đại năng Hỗn Độn Cảnh, thậm chí là Bán Bộ Đại Đạo Cảnh, cũng cảm thấy kinh hãi, thân thể run rẩy.

"Sư tôn lại mạnh đến vậy sao?

Chẳng lẽ đã thành Đạo Quân rồi?" "Sư tôn không hổ là sư tôn, vĩnh viễn vô địch, chúng ta e rằng không thể theo kịp bước chân của sư tôn!" Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cảm khái, đồng thời trong lòng cũng vô cùng chua xót.

Có mấy người đệ tử nào không muốn đuổi kịp sư phụ, và vượt qua.

Đặc biệt là loại đại năng tiên thiên, căn cước thâm hậu như họ.

"Khí tức Đạo Quân, đột phá Bán Bộ Đạo Quân, thật sự đã đi trước một bước!" "Xem ra chúng ta đều đã xem nhẹ hắn rồi, trước cuộc chiến tranh đoạt Đạo Quân, cho dù là ta cũng không thể địch lại

hắn!" Các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng từng người chấn động không thôi, không ngờ lần thăm dò này, đối phương lại đi trước một bước.

Phải biết rằng, cho dù là ở sử tiền, cảnh giới Bán Bộ Đạo Quân cũng không phải ai cũng có thể đột phá.

Trong từng thời đại của sử tiền, chỉ có một số ít Đạo Quân, trước khi chứng đạo đã bước vào lĩnh vực này.

Bán Bộ Đạo Quân cũng không phải là một cảnh giới, lĩnh vực này vô cùng đặc thù, đó là trước khi chứng đạo, đã lĩnh ngộ trước Đạo của Đạo Quân, vì vậy, ở cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo, đã có được một phần uy thế của Đạo Quân, nhưng lại không phải là Đạo Quân.

Tuyệt đại bộ phận Sử Tiền Đạo Quân khi thành đạo, đều từ đỉnh phong Đại Đạo Cảnh trực tiếp đột phá, được Đại Đạo thừa nhận, cùng Đại Đạo cộng minh, khoảnh khắc chân mệnh hợp nhất với Đại Đạo, mới lĩnh ngộ được Đại Đạo của Đạo Quân.

Vì vậy, sau khi cảm nhận được khí tức bộc phát từ Vô Cực Cung, một đám Sử Tiền Đạo Quân biết rằng, không thể địch lại Đạo Kiếp nữa, chỉ có thể ra tay vào thời khắc cuối cùng.

"Ầm!" Lúc này, Thiên Đạo trường hà chấn động, lại có mấy vị Sử Tiền Đạo Quân bay ra, nặng nề rơi xuống đại địa.

"Cút!" Ngay sau đó, một giọng nói băng lãnh cuồng dã từ trong Thiên Đạo trường hà truyền ra.

Mơ hồ, thế nhân có thể thấy trên Thiên Đạo trường hà, đứng một bóng người vĩ ngạn, toàn thân khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Trong tay hắn, một chiếc búa khổng lồ tỏa ra vô tận sát lục chi khí.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Mấy vị Sử Tiền Đạo Quân trực tiếp rơi xuống đại địa Hồng Hoang, va nát vô tận sơn hà.

"Bàn Cổ!" Mấy vị Sử Tiền Đạo Quân từng người sắc mặt âm trầm, không ngờ Bàn Cổ lại mạnh đến vậy, cũng đã thành Bán Bộ Đạo Quân.

"Bán Bộ Đạo Quân, không ngờ ngay cả Bàn Cổ cũng đột phá Bán Bộ Đạo Quân!" Các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng từng người đồng tử co rút, chấn động không thôi.

"Hít, Bàn Cổ đại thần ra tay rồi sao?" "Không ngờ các Sử Tiền Đạo Quân này không chỉ đi công kích Đạo Tôn, mà còn đi đến cả Thiên Đạo trường hà!" "Không hổ là Sáng Thế Thần, không để Đạo Tôn một mình chiếm hết sự chú ý!" Các đại năng Hồng Hoang chấn động, lập tức từng người hả hê.

Đặc biệt là các chư thánh Hồng Hoang lão làng, và các Hỗn Độn Ma Thần, những năm này bị các Sử Tiền Đạo Quân chèn ép không chịu nổi, hiện tại cuối cùng cũng trút được một hơi giận.

Về phần các tu sĩ bình thường, và các đệ tử các giáo phái, thì chấn kinh và kinh hãi còn nhiều hơn.

Lần này, Đạo Kiếp và Bàn Cổ ra tay, lại một lần nữa thể hiện thực lực chấn động lòng người.

Đặc biệt là Đạo Kiếp, đã ra tay lần thứ hai, lần đầu một chưởng phế các Sử Tiền Đạo Quân, hiện tại lại một chưởng, còn trấn áp bảy đại Đạo Quân.

Ấn tượng để lại cho thế nhân là, trong mắt vị Vô Thượng Đạo Tôn này, Sử Tiền Đạo Quân cũng chỉ như vậy.

Trước một di tích sử tiền, Đa Bảo Như Lai thần sắc phức tạp, da mặt co giật.

Ngũ Chỉ Sơn, là ác mộng hắn vĩnh viễn không thể quên, năm đó Vô Cực đã trấn áp hắn như vậy.

Sau này, hắn mới biết Vô Cực chính là hóa thân của Đạo Kiếp.

Hiện tại, thấy bảy vị Sử Tiền Đạo Quân cũng bị trấn áp như vậy, khiến trong lòng hắn có một cảm giác không nói nên lời.

Cảm giác đó vừa hưng phấn, cũng vừa kinh khủng.

Một cuộc thăm dò, cứ như vậy kết thúc trong sự chấn động của thế nhân, khiến người ta lâu lâu không thể bình tĩnh.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Hồng Hoang e rằng sắp đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh nhất, cách ngày Đạo Quân xuất thế không còn xa nữa.

Ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng không còn đối đầu nhau, mà tranh thủ thời gian chuẩn bị.

Hiện tại gần như toàn bộ đều là Đại Đạo Cảnh, trừ một số cá biệt bị trọng thương trong các cuộc tranh đấu trước đó, mất đi cơ hội, tuyệt đại bộ phận Sử Tiền Đạo Quân, đều vội vàng đưa tu vi lên đỉnh phong, để nghênh đón cuộc chiến Đạo Quân.

Thời gian trôi đi, hết nguyên hội này đến nguyên hội khác trôi qua.

Trong năm thứ một trăm bốn mươi sáu tỷ của lịch Cao Cổ, trên Thái Âm Tinh bộc phát một luồng dao động khủng bố, uy thế Đại Đạo lan tỏa, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm, chấn động Hồng Hoang.

Lại là Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư thành đạo, đột phá Đại Đạo Cảnh, và tích lũy dồn nén, trên Đại Đạo Cảnh lại bước thêm một bước, nhưng vẫn chưa đạt đến đỉnh phong.

Vọng Thư có thể là người cuối cùng đột phá trong số các Sử Tiền Đạo Quân.

Những năm này, nàng không tranh không đoạt, một lòng tĩnh tu trên Thái Âm Tinh, tốc độ tu luyện tự nhiên không thể so với các Sử Tiền Đạo Quân khác.

Nhưng lần này Vọng Thư đột phá Đại Đạo Cảnh, lại không có ai ngăn cản, ngay cả vị tồn tại trên Thái Dương Tinh cũng đều im lặng, không tiến đến ngăn cản.

Hiện tại thế nhân ai mà không biết, vị Sử Tiền Đạo Quân này vô cùng khác biệt, không tranh không đoạt, lại dồn hết tâm tư vào người Đạo Kiếp.

Dường như từ đầu đã không có ý định tranh đoạt vị trí Đạo Quân ở thế hệ này.

Phải biết rằng, các Sử Tiền Đạo Quân đều phục sinh ở thế hệ này, tự nhiên là để chứng lại Đạo Quân một lần nữa, nếu không căn bản không cần thiết phải phục sinh.

Chương 436

Nhưng cách làm của vị này lại khiến người ta không hiểu.

Đã không tranh, vậy ta ngăn cản ngươi đột phá làm gì?

Đây là suy nghĩ trong lòng các Sử Tiền Đạo Quân khác.

Quan trọng nhất là, họ biết rằng, ngăn cản cũng vô dụng, nếu họ đứng ra ngăn cản, vị trong Vô Cực Cung kia tất nhiên sẽ ra tay giúp đỡ.

Vì vậy, Vọng Thư đột phá, trở thành người dễ dàng nhất trong số các Sử Tiền Đạo Quân.

Nhưng lúc này, các cường giả đều cảm giác được, khoảng cách đến ngày Đại Đạo diễn hóa ngày càng gần, cuộc chiến Đạo Quân e rằng không còn xa nữa.

Cứ như vậy lại mấy trăm ức năm trôi qua, trong thiên địa bắt đầu lan tỏa một luồng uy áp không rõ.

Trên thương khung, Đại Đạo trường hà vắt ngang cả Hồng Hoang bắt đầu trở nên ngày càng rõ ràng, từng luồng đại đạo pháp tắc như đang sôi trào.

Vô số phù văn pháp tắc bay lượn, diễn hóa các loại dị tượng, càng có cả cổ kim vị lai.

"Bắt đầu rồi sao?" "Quả vị Đạo Quân đang ngưng tụ!" Tất cả Sử Tiền Đạo Quân, và các cường giả trên Hỗn Nguyên Thánh Nhân vào khoảnh khắc này toàn bộ đều kinh tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên thương khung.

Tu sĩ bản thổ Hồng Hoang của thời đại này tự nhiên không hiểu vì sao Đại Đạo lại biến hóa như vậy, ngay cả Đạo Kiếp và Bàn Cổ, cũng

chỉ mơ hồ đoán được.

Nhưng các Sử Tiền Đạo Quân lại từng người thần tình chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kích động và mong chờ.

Có đại năng Hồng Hoang bay về phía thương khung, muốn đến gần Đại Đạo trường hà, nhưng, chưa kịp đến gần, đã bị khí tức lan tỏa từ Đại Đạo trường hà chấn thành huyết vụ.

Một vị đại năng đỉnh phong Hỗn Nguyên cứ như vậy vẫn lạc, khiến những người đang rục rịch trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Ngu xuẩn, trong lúc quả vị Đạo Quân hình thành, Đại Đạo trường hà cho dù chúng ta cũng không thể đến gần, lại dám quan sát ở cự ly gần!" Có Sử Tiền Đạo Quân cười lạnh.

Tốc độ hình thành quả vị Đạo Quân rất nhanh, theo suy đoán của các Sử Tiền Đạo Quân, e rằng ít nhất cần mấy ức năm mới có thể diễn hóa thành công.

Đương nhiên, hiện tại Hồng Hoang phát triển đến đỉnh phong, mấy ức năm thời gian cũng không dài.

Trong khoảng thời gian này, không có một vị Sử Tiền Đạo Quân nào đi làm việc khác, ngay cả bế quan tu luyện cũng không, từng người đều chọn lựa dừng lại trong hư không, chờ đợi quả vị Đạo Quân hình thành.

"Ầm!" Một ngày, không gian Thiên Đạo nằm bên dưới Đại Đạo trường hà đột nhiên mở ra, Bàn Cổ bước ra.

Đại Tự Tại Thiên, ma uy ngập trời, Vạn Ma Chi Sơ tay cầm đại kích từng bước đạp không đi lên.

Thái Cực Thánh Giáo, Phù Trận Thánh Giáo, Trật Tự Thánh Giáo, Cự Linh Thánh Giáo, và mấy chục giáo phái lớn của Hồng Hoang đều

bộc phát dao động khủng bố, các giáo chủ Sử Tiền Đạo Quân dẫn theo một đám đệ tử Hỗn Độn Cảnh từ các thánh địa của mình bước ra.

"Ầm!" Có Đạo Quân cổ lão từ trong bóng tối bước ra, không chỉ một vị, khí tức của họ vô cùng hùng hậu, trên người có vị của Đạo Quân đang lan tỏa.

"Chúng ta không thể tranh đoạt vị trí Đạo Quân, nhưng Đại Đạo diễn hóa, đối với chúng ta cũng là đại cơ duyên, không thể bỏ lỡ!" "Không sai, có lẽ có thể nhân cơ hội này, phá vỡ bình cảnh, để chúng ta chứng đắc Đại Đạo!" Ngay sau đó, Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tam Thanh và các đại năng lão làng khác cũng lần lượt bước ra.

Hiện tại họ đã hết hy vọng với đạo, hiện tại quả vị Đạo Quân bắt đầu diễn hóa, họ còn chưa đột phá Đại Đạo Cảnh, làm sao có thể tranh?

Vì vậy, họ lùi một bước, đã không có tư cách tranh Đạo Quân, vậy thì trở thành một vị Đại Đạo Thánh Nhân cũng không tệ.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo nhất, sau bao nhiêu năm mài giũa, tâm cảnh cũng đã trở nên tĩnh lặng như mặt giếng cổ, không còn kiêu ngạo như vậy nữa.

Có thể thấy, hiện tại cả hư không, đều ngồi đầy tu sĩ, những tu sĩ này kém nhất cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Từng luồng khí tức cường đại chấn động thiên địa, những đạo khí này đan xen vào nhau, dường như hình thành một tấm lưới lớn, bao phủ Hồng Hoang.

Cứ như vậy, cả Hồng Hoang bình tĩnh lạ thường, đại lục Hồng Hoang rộng lớn, ức ức triệu nhân khẩu, lạ kỳ là không có một cuộc tranh đấu nào.

Người tu vi cao, đều học theo các đại năng quan sát Đại Đạo diễn hóa, hy vọng có thể cảm ngộ được chút gì đó.

Người tu vi thấp thì trực tiếp tự giam mình trong đạo trường, bế môn không ra.

Những ngày như vậy kéo dài mấy ức năm, cuối cùng, vào một ngày, một tiếng nổ lớn vang vọng thiên địa, chấn động cả Hồng Hoang.

Ngay sau đó, xé toạc một tiếng, trên thương khung ở một nơi trong khu không người, nứt ra một cái miệng khổng lồ.

Từng luồng khí tức cổ lão tang thương lan tỏa ra.

"Ha ha, phong ấn cuối cùng cũng đã mở!" "Tốt quá rồi, Hỗn Độn Hải của thời đại này đang diễn hóa quả vị Đạo Quân, Đạo Quân đương thời chưa xuất hiện, chính là cơ hội tốt để ta báo thù!" "Không có Đạo Quân đương thời, Hỗn Độn có tư cách gì đấu với ta?

Mối thù oán bao năm cuối cùng cũng có thể báo!" "Không thể xem thường Hỗn Độn Hải, trong lịch sử xâm nhập Chư Thiên của chúng ta, kẻ địch chưa bao giờ là Đạo Quân đương thời, mà là những tồn tại mục nát ẩn mình trong bóng tối!" "Hừ, vậy thì sao, hiện tại đại thế của Chư Thiên chúng ta giáng lâm, chỉ riêng Nguyên Quân đương thời xuất hiện đã có mấy vị, lẽ nào lại sợ những lão quái vật bị thời đại đào thải đó?" Những giọng nói không hề che giấu truyền vào Hồng Hoang.

Cả thế giới chấn kinh, vô số tu sĩ Hồng Hoang kinh hãi.

Từ lời của những người này, tất cả mọi người đều nghe ra, những người này căn bản không phải là tu sĩ Hồng Hoang.

Dường như có thù với các Sử Tiền Đạo Quân?

"Ừm?

Người của Chư Thiên Hải?" "Đám gia hỏa này lại đột phá kết giới vào lúc này?

Không thể tin được!" "Báo thù, trò cười, thứ gì chứ, cũng dám tìm ta báo thù, chỉ là một đám chủng tộc hạ tiện mà thôi!" Trong hư không, các Sử Tiền Đạo Quân đang chờ đợi Đại Đạo diễn hóa sắc mặt đều biến đổi, nhưng ngay sau đó, các Sử Tiền Đạo Quân này đều cười lạnh, trong thần tình mang theo vẻ khinh thường.

Đương nhiên, cũng có Sử Tiền Đạo Quân thần tình mang theo vẻ mơ hồ.

Quá khứ đã qua, không phải tất cả các thời đại sử tiền đều mở ra cuộc chiến hai giới.

Có thể xâm nhập Chư Thiên Hải, đều là những chí cường giả trong số các Đạo Quân, chuyện này là một bí mật, rất ít Sử Tiền Đạo Quân biết được.

Đương nhiên, hiện tại như vậy, những Sử Tiền Đạo Quân không biết có sự tồn tại của Chư Thiên Hải từng người đều thần tình chấn động.

"Lại có một giới?

Chương 437

Không yếu hơn Hỗn Độn?" "Bản quân đã sống bảy thời đại, lại không biết chuyện này, thật không thể tin được!" "Ý là, năm đó tồn tại đại bí mật, có người bên ta đã xông vào bên kia, hiện tại họ đến báo phục?" "Tốt, tốt, lại có chuyện như vậy, phát hiện ra đại lục mới, sao có thể không đi xem thử?" Các Sử Tiền Đạo Quân không biết chuyện này từng người đều toàn thân chấn động, từ trong hư không đứng lên.

Những Sử Tiền Đạo Quân cổ xưa hơn, từng tham gia xâm nhập Chư Thiên Hải, cũng không còn ẩn mình, từ trong đám người bước ra.

Trong đó có Hắc Ám Đạo Quân, và Vạn Ma Chi Sơ.

"Khà khà, một đám tiểu bối báo thù?" Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh, y nhớ năm đó y đã từng đồ sát người của giới kia.

"Không thể xem thường, lần này e rằng có chuẩn bị, chỉ riêng Nguyên Quân có thể sánh với Đạo Quân của chúng ta đã đến ba vị!" Trật Tự Đạo Quân bước ra, cũng là một vị Đạo Quân cổ xưa, mặc dù thực lực trong số các Sử Tiền Đạo Quân không phải là nhóm mạnh nhất, nhưng bí mật y biết lại không ít.

Tiếp tục nói: "Chẳng lẽ các ngươi quên rồi sao, bảy mươi hai Hỗn Độn kỷ nguyên trước, cũng là lần cuối cùng chúng ta công đả Chư Thiên Hải, lúc đó, phe ta, có tới ba mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, và tu vi đều ở lĩnh vực Bán Bộ Đạo Quân, nếu không phải cuối cùng một vị tồn tại cấm kỵ xuất hiện, e rằng lần đó chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng!" "Tự nhiên nhớ, vị đó..." Nghe vậy, Vạn Ma Chi Sơ chìm vào hồi ức, về vị tồn tại cấm kỵ đó, thần tình của y trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Vị tồn tại đó rốt cuộc là cảnh giới gì, quá đáng sợ, chỉ dùng một

bàn tay, đã diệt sát mười mấy vị Nguyên Quân của đối phương!" Nhớ lại một chưởng năm đó, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Mơ hồ nhớ rằng, đó là một bàn tay ngọc thon dài, giống như bàn tay của một nữ tử, vô cùng xinh đẹp, càng giống như hóa thân của Đại Đạo, cao quý, thần thánh, khiến người ta không dám khinh nhờn.

"Cũng may là có vị đó, nếu không lần đó thật sự lật thuyền trong mương, ta nhớ lần đầu tiên và lần thứ hai bản quân công đả Chư Thiên Hải, cướp đoạt tài nguyên của giới đó, giới đó căn bản không có năng lực phản kháng, tu vi cao nhất cũng chỉ có Đại Đạo Cảnh, không ngờ đến lần cuối cùng, giới đó lại mạnh đến vậy!" Vạn Ma Chi Sơ cảm thán nói.

"Phải, thật kỳ lạ, bản quân tham gia hai lần, nhưng hai lần đó thực lực tổng thể của giới kia chênh lệch quá lớn, đặc biệt là người xuất hiện cuối cùng, quả thực khủng bố như vậy!" Trật Tự Đạo Quân cũng gật đầu.

"Ta nhớ người đó tên là Hồng Cổ, thật đáng sợ a!" Nếu Đạo Kiếp ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, người mà hai vị Sử Tiền Đạo Quân đang bàn luận, không phải chính là bộ xương khô màu đen bị nhốt trong không gian phong ấn năm đó sao?

"Ầm ầm!" Theo từng bước chân của cường giả dị giới, ba luồng khí tức thuộc về cấp bậc Đạo Quân lan tỏa ra.

Ngay lập tức, uy áp khổng lồ chấn động cửu thiên, khiến trường hà Thời Không run rẩy, Thiên Địa Đại Đạo cũng phải bi thương.

Cường giả của dị giới không phải là Đạo Quân, hệ thống tu luyện của họ khác biệt, lĩnh ngộ cũng không phải là pháp tắc Đại Đạo, cường giả ở lãnh địa của họ được gọi là Nguyên Quân.

Mặc dù không phải Đạo Quân, nhưng khí tức trên người họ không

hề yếu hơn Đạo Quân chút nào.

Ngoài ba vị này, còn có bảy sinh linh khí tức yếu hơn một chút, tuy không phải Nguyên Quân nhưng cũng đã vô hạn tiếp cận.

"Tất cả đều ở đây sao?" Người dẫn đầu trông giống một tu sĩ Nhân tộc, trên người mặc chiến giáp cổ xưa, chiến giáp không biết được chế tạo từ loại dược liệu gì, toàn thân khắc họa những phù văn huyền ảo chi chít.

Hai vị Nguyên Quân bên cạnh cũng ở hình thái Tiên thiên đạo thể, nhưng rõ ràng không phải Nhân tộc, có lẽ là sinh linh tiên thiên.

Ba người lạnh lùng nhìn về phía một đám Sử Tiền Đạo Quân trong hư không, những Sử Tiền Đạo Quân này họ cũng không nhận ra, đều là Nguyên Quân sinh ra trong Chư Thiên ở kỷ nguyên này.

Còn về thời đại tiền sử, Hỗn Độn Hải xâm nhập, lúc đó họ vẫn chưa tồn tại, những chuyện này cũng đều là nghe từ một số tiền bối mới biết được.

Trong lời kể của những vị tiền bối tiền sử đó, Đạo Quân của Hỗn Độn Hải ai nấy cũng giống như hung thần, lạnh lùng vô tình, xem chúng sinh như con kiến, động một chút là tàn sát vạn linh, thôn phệ thiên hạ.

Hơn nữa, số lượng Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải vô cùng nhiều, cực kỳ đáng sợ.

"Quá yếu rồi!" Thế nhưng, khi ba người nhìn thấy đám Sử Tiền Đạo Quân trước mắt, lại lần lượt lắc đầu, thật sự quá yếu, ngay cả một Đạo Quân chân chính cũng không có, hoàn toàn không khớp với lời đồn.

"Ha, sớm biết như vậy, ta đã không cần phải tìm đúng thời cơ, cứ để Đại Đạo của thế giới này diễn hóa hoàn thành, cùng lắm cũng chỉ

xuất hiện một vị Đạo Quân, sao có thể là đối thủ của ba người chúng ta!" Ánh mắt khinh miệt của ba người không hề che giấu.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lần này chúng ta đến để báo thù, một khi thế giới này đã yếu ớt như vậy, thì hãy để các vị đạo hữu đều ra tay đi, những gì thời đại tiền sử đã gây ra cho chúng ta, lần này phải bắt chúng trả lại gấp mười!" Vị Nguyên Quân dẫn đầu lên tiếng, giọng nói lạnh lùng vô tình.

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp tung ra một chiếc chiến chu, chiến chu nhanh chóng biến lớn, một luồng khí tức chí bảo lan tỏa.

"Giết!" Giây tiếp theo, tiếng chém giết vang lên, vô số sinh linh, vô số tu sĩ, vô số sinh linh mà tu sĩ Hồng Hoang không nhận ra chủng tộc đã từ trong chiến chu lao ra, và giết về các nơi trong Hồng Hoang.

"Tìm chết!" "Ngươi dám!" Thấy cảnh này, những Sử Tiền Đạo Quân từng xâm nhập Chư Thiên Hải, và các đại năng Hồng Hoang đều chấn nộ.

Tu sĩ Hồng Hoang trải qua nhiều năm chiến tranh, sớm đã nuôi dưỡng tính cách hiếu sát và sự bình tĩnh khi đối mặt với âm mưu của nhau.

Bây giờ thấy người dị giới lại dám xâm nhập, tự nhiên khiến họ vô cùng tức giận.

Đặc biệt là các đại giáo phái, những người có thể trở thành đệ tử của các đại giáo phái, ai mà không tâm cao khí ngạo, chỉ có họ đi bắt nạt người khác, làm gì có chuyện để người khác bắt nạt mình?

"Một đám sinh linh dị giới cỏn con, nhà ngươi ta không biết đến từ đâu, nhưng lại dám đến Hồng Hoang, quả thực là tìm chết!" "Giết sạch chúng!" Nơi đầu tiên bùng nổ lại là U Minh Giới, Thập Nhị Tổ Vu dẫn theo một đám Đại Vu lao ra.

Nếu nói trong Hồng Hoang ai có tính khí nóng nảy nhất, vậy thì tự nhiên là Vu tộc.

Đặc biệt sau khi Bàn Cổ phục sinh, thực lực của Vu tộc đã được tăng cường đáng kể.

Hiện tại Thập Nhị Tổ Vu yếu nhất cũng là Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, trong đó Đế Giang, Chúc Cửu Âm đã đột phá Bán bộ Đại Đạo, càng không cần nói đến Hậu Thổ, đã vô hạn tiếp cận Đại Đạo.

"Ầm!" Không chút do dự, Bàn Cổ Chân Thân hiện ra, khí tức Đại Đạo Cảnh lan tỏa, tay cầm cự phủ chém về phía sinh linh dị giới, dưới một rìu, trăm vạn sinh linh dị giới hóa thành sương máu.

Kinh khủng đến mức này.

"Hừ, dùng bí pháp tạm thời phát huy thực lực Đại Đạo Cảnh mà cũng dám càn rỡ!" Bên bờ Chư Thiên Hải, người dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không ra tay, sau lưng hắn, một cường giả Đại Đạo Cảnh đã đón lấy Bàn Cổ Chân Thân.

Ngay sau đó, lại có thêm mấy cường giả Đại Đạo Cảnh của Chư Thiên Hải xuất hiện ở các nơi, giơ tay chém về phía đại lục dưới chân.

Ra tay tàn độc, rõ ràng là muốn hủy diệt Hồng Hoang, chứ không đơn thuần chỉ muốn giết người.

Đúng lúc này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Phục Hy Nữ Oa... cũng lần lượt ra tay.

Nhưng rõ ràng, những vị thánh nhân lão làng này hoàn toàn không phải đối thủ của cường giả Đại Đạo Cảnh, đối phương chỉ một đòn đã khiến họ trọng thương, suýt chút nữa bị giết.

Trong đó có mấy cường giả Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong bị đánh thành sương máu.

Ở trước mặt cường giả Đại Đạo Cảnh, Hỗn Độn Cảnh cũng như con kiến.

"Thật yếu!" Một cường giả Đại Đạo Cảnh của dị giới thần sắc lạnh lùng, mặt mang vẻ khinh miệt.

"Chết!" Ngay khi hắn vừa dứt lời, một cây đại kích quét ngang trời, uy thế Đạo Quân lan tỏa, trực tiếp đánh hắn thành huyết khí, ngay cả linh hồn và chân linh cũng bị khí tức Đạo Quân trên đại kích nghiền thành bột mịn.

Chương 438

"Ở trước mặt bản quân mà cũng dám càn rỡ!" Một tôn cự ma đạp không mà đến, ma uy ngút trời, chính là Vạn Ma Chi Sơ đã ra tay.

"Sử Tiền Đạo Quân, ngươi là ai?" Ba vị Nguyên Quân dị giới lập tức khóa chặt Vạn Ma Chi Sơ, khí tức kinh khủng ép về phía Vạn Ma Chi Sơ.

Mặc dù bị khí tức của ba vị Nguyên Quân áp bức, nhưng thần sắc Vạn Ma Chi Sơ không đổi, nghiến răng nói một cách lạnh lùng: "Loại tồn tại như các ngươi, lúc bản quân ở đỉnh phong chỉ cần một tay là có thể đập chết!" "Chuyện cười!" Một người trung niên mặc đạo bào của dị giới cười lạnh: "Bọn ta một đường chém giết, tranh bá Chư Thiên, trải qua vô số gian khổ, sớm đã nuôi dưỡng một trái tim vô địch, bây giờ có thể đứng trên đỉnh cao, không phải chỉ dựa vào vận khí, cho dù là người mạnh nhất Hỗn Độn Hải đến, bản quân cũng dám một trận chiến.

Một bàn tay đập chết bản quân?

Đúng là chuyện cười!" "Ha ha, thì ra sinh linh của Hỗn Độn Hải đều tự đại như vậy, chỉ là một Đạo Quân chuyển thế, ngay cả tu vi Bán bộ Đạo Quân còn chưa khôi phục, mà cũng dám cuồng ngôn?" Rõ ràng, ba vị Nguyên Quân trẻ tuổi vô cùng khinh miệt lời nói của Vạn Ma Chi Sơ.

Một bàn tay đập chết?

Chuyện cười, người có thể chứng được Nguyên Quân, ai mà không trải qua ngàn cay vạn đắng, ai mà không có thiên tư nghịch thiên?

Ai mà đạo tâm không cứng như bàn thạch?

Họ đã đứng trên đỉnh cao, trở thành một trong những người mạnh nhất Chư Thiên Hải, quân lâm Chư Thiên vạn giới.

Đừng nói là một bàn tay đập chết, cho dù có người có thể đánh bại họ, họ cũng không tin.

Ta là vô địch, không yếu hơn người, đó chính là Nguyên Quân của Chư Thiên Hải.

"Rác rưởi, đúng là rác rưởi, Vạn Ma nói không sai, thật sự cho rằng chứng được Nguyên Quân là có thể ở Hỗn Độn Hải này làm càn, đúng là chuyện cười!" "Ha ha, vẫn luôn là một trò cười, có chút thực lực đã không biết mình là ai, dám đến thế giới của chúng ta?" Đúng lúc này, hai bóng người đạp không mà đến, một trong số đó chính là Hắc Ám Đạo Quân, người còn lại bị sương mù bao phủ, thân phận là một bí ẩn.

Ngay cả Vạn Ma Chi Sơ cũng nhíu mày, Hắc Ám Đạo Quân hắn quen thuộc, nhưng người thứ hai này tựa như đã xuất hiện ở Hồng Hoang từ nhiều năm trước, không ai biết thân phận thực sự của hắn.

"Vị Đạo Quân nào vậy?" Vạn Ma Chi Sơ không khỏi hỏi.

"Đạo hữu, đã cùng chung chiến tuyến, cần gì biết thân phận?

Đợi ta giải quyết xong mấy tên không biết trời cao đất rộng này đã!" Vị Đạo Quân thần bí kia khẽ cười.

Ngay lập tức, ba người đứng cùng một chỗ, khí tức toàn thân bắt đầu lan tỏa.

Khí tức của ba người rất mạnh, nhưng đối với ba vị Nguyên Quân của Chư Thiên Hải mà nói, vẫn quá yếu.

Kẻ mạnh nhất trong đó cũng chỉ là Bán bộ Đạo Quân, so với họ còn kém xa.

Phải biết rằng, giữa Đạo Quân và Đại Đạo Cảnh đỉnh phong có một cái hố sâu không thể vượt qua, dùng trời và đất để hình dung cũng không quá.

Cho dù ở thế giới Hỗn Độn Hải này, không thể phát huy uy lực chân chính của Đạo Quân, nhưng thực lực cũng có thể phát huy đến mức Bán bộ Đạo Quân đỉnh phong.

Mà những Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải ở đây, ngay cả một Bán bộ Đạo Quân cũng không có, làm sao có thể chống lại?

"Xem thường ta?" Cuộc đối thoại của hai bên, tự nhiên truyền vào trong đầu của tất cả Sử Tiền Đạo Quân có mặt, không nghi ngờ gì đã chọc giận những vị Sử Tiền Đạo Quân này.

Họ là ai?

Là những Đạo Quân từng làm chủ hết thời đại này đến thời đại khác, vẫn luôn coi thường thiên hạ, bao giờ từng bị người khác coi thường?

Cho dù là Nguyên Quân có thể sánh với Đạo Quân thì sao?

Chẳng phải cũng là những Nguyên Quân bị Đại Đạo áp chế sao, Đạo Quân đương thời họ cũng không phải chưa từng giết, chưa từng diệt sạch.

"Kiệt kiệt, các ngươi sẽ chết rất thảm!" "Nguyên Quân chính là một thân bảo vật, bây giờ có người để diệt sát, đủ để chúng ta khôi phục rất nhiều!" "Ha ha, chư vị, con mồi chỉ có ba, chúng ta phải chia thế nào đây!" Theo sau ngày càng nhiều Sử Tiền Đạo Quân xuất hiện, từng tiếng nói giễu cợt vang vọng tại hiện trường.

Những đôi mắt đỏ như máu kia nhìn chằm chằm vào ba vị Nguyên Quân của Chư Thiên Hải, quả thực như đang nhìn con mồi.

"Câm miệng!" "Càn rỡ, lại dám xem chúng ta là con mồi, tội không

thể tha!" "Ai dám một trận chiến, không, tất cả cùng lên!" Họ tức giận rồi, hoàn toàn bị chọc giận rồi, một đám kiến hôi lại dám coi thường loài rồng khổng lồ như họ.

Đúng vậy, từ khi bước vào Hỗn Độn Hải, ngay cả một Đạo Quân cũng không thấy, ba người liền bắt đầu coi thường thế giới này.

Những Sử Tiền Đạo Quân này có lẽ ở cùng cảnh giới với họ, nhưng lúc này lại ngay cả Bán bộ Đạo Quân cũng không bằng, có khác gì kiến hôi đâu.

Kiến hôi lại đòi tàn sát rồng khổng lồ, còn muốn phân chia?

"Cùng lên, tất cả cùng lên!" Trật Tự Đạo Quân ánh mắt lóe lên, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, tu vi của chúng ta vẫn chưa khôi phục, không cần thiết phải một chọi một với chúng, nếu không cho dù giết được cũng sẽ phải trả một cái giá rất lớn, vô duyên lại chứng Đạo Quân, cùng lên giết chúng, đạo quả Nguyên Quân chúng ta chia đều!" "Không vấn đề!" "Chúng ta không phải người trẻ tuổi, không cần thiết phải nói chuyện công bằng một trận chiến!" "Kiệt kiệt, thật giả tạo, thật đáng xấu hổ, nhưng bản quân thích!" "Ha ha, giết!" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Theo tiếng nói hạ xuống, hơn trăm Sử Tiền Đạo Quân toàn bộ ra tay.

"Ầm ầm!" Trong nháy mắt, thiên địa chấn động, toàn bộ Hồng Hoang đều rung chuyển, tựa như không chịu nổi luồng khí tức này, cả bầu trời đều chìm vào trong bóng tối.

"Vãi!" Cảnh này, khiến ba vị Nguyên Quân của Chư Thiên Hải ngây người, trực tiếp chửi ầm lên.

Có cần phải vô sỉ như vậy không?

Dù sao cũng là Sử Tiền Đạo Quân, mặc dù tu vi không còn, nhưng

trái tim vô địch đâu?

Khí phách đâu?

Toàn bộ đều không còn.

Ba vị Nguyên Quân của Chư Thiên Hải chỉ có thể oán thầm trong lòng, cũng không ngờ Đạo Quân của thế giới này lại không cần mặt mũi đến thế.

Ai nấy đều coi việc vô sỉ là chuyện đương nhiên.

“.....” Ngay cả các tu sĩ khác, các đại năng của Hồng Hoang cũng đều trợn mắt há mồm.

“Lão sư...”, “Sư tôn lại nói ra những lời như vậy?”, “Đây là giáo chủ nhà ta sao?” Đệ tử của các đại giáo phái do các Đạo Quân lập ra càng thêm như bị đảo lộn tam quan.

Ngay cả Đạo Kiếp ở Vô Cực Cung, và Bàn Cổ đang chú ý đến cảnh này, cũng khóe miệng co giật.

Chương 439

Họ đã hiểu rõ mức độ vô sỉ của đám Sử Tiền Đạo Quân.

"Chẳng trách có thể từ từng thời đại tiền sử mà 'cẩu' đến hiện tại, đáng để bản thần học tập!" Bàn Cổ gật đầu, dường như đã học được kiến thức mới, bây giờ hắn đối với 'cẩu đạo' đặc biệt có nghiên cứu.

Chiến ý ngút trời, dũng mãnh tiến lên, chiến trời đấu đất không sợ chết?

Chuyện cười, kẻ không sợ chết cứ một mạch xông lên là tên man tử, là con khỉ, không phải Bàn Cổ.

Hắn cũng không lùi bước, nhưng từ khi ăn quả đắng một lần mới biết, 'cẩu' mới là vương đạo, ẩn mình trong bóng tối bày mưu tính kế, mới có thể đi đến cuối cùng.

Nếu không, dù có ngầu đến đâu, lợi hại đến đâu, có trái tim vô địch đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là phong quang nhất thời, chỉ có sống sót mới có hy vọng, mới có thể thực hiện bất hủ.

Sử Tiền Đạo Quân chính là ví dụ, những Đạo Quân một bước không lùi đều đã chết, những kẻ biết 'cẩu' đều còn sống.

"Thật không ngờ lại có ẩn mật như vậy, phiến Hỗn Độn này trong miệng Sử Tiền Đạo Quân lại được gọi là Hỗn Độn Hải, bên ngoài Hỗn Độn Hải lại có một Chư Thiên Hải, thật không thể tin nổi!" "Còn có Nguyên Quân, lại là tồn tại sánh ngang Đạo Quân, nhưng tại sao lại yếu như vậy?" Bàn Cổ nhíu mày, đứng trong trường hà Thiên Đạo, cảm nhận khí tức trên người ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải, cảm giác một rìu là có thể chém chết.

"Cứ để đám Sử Tiền Đạo Quân này thăm dò trước, bản thần tạm

thời không ra tay, tiện thể thăm dò át chủ bài của đám Sử Tiền Đạo Quân này, hắc hắc, đám lão quái vật này ai nấy cũng ẩn giấu sâu như vậy, lần này đối phó ba vị Nguyên Quân, xem các ngươi còn ẩn giấu không!" Bàn Cổ cười lạnh, ánh mắt đầy tính toán.

Nếu để tu sĩ Hồng Hoang nghe được những lời này của Bàn Cổ, nhất định sẽ trợn tròn mắt, đây là Bàn Cổ trong ấn tượng của họ sao?

Là vị Sáng Thế Thần độc chiến ba ngàn Ma Thần, một bước không lùi sao?

Quả thực so với Hồng Quân còn giống Hồng Quân hơn.

Đạo Kiếp nếu nghe được, cũng nhất định sẽ thay đổi lớn ấn tượng về Bàn Cổ.

Lúc này, Đạo Kiếp cũng đang đứng trong Vô Cực Cung quan sát, cũng không có ý định ra tay, đối với sự tồn tại của Chư Thiên Hải, hắn đã sớm biết, cũng không kinh ngạc như những người khác.

Chỉ có điều hắn kinh ngạc là, người của Chư Thiên Hải lại dám tấn công Hồng Hoang.

"Phong ấn đã vỡ, chẳng lẽ Hồng Cổ Nguyên Quân đã triệt để thức tỉnh?

Khôi phục đỉnh phong, nếu không tuyệt đối không dám làm như vậy!" Trong huyết quan, bộ xương khô màu đen, thần sắc Đạo Kiếp lạnh đi.

Năm đó hắn vô tình lạc vào không gian phong ấn đó, suýt chút nữa bị vị Hồng Cổ Đạo Quân kia giết chết, nếu cuối cùng không phải Tịch Diệt Đạo Nhân và Nguyên Mẫu Đạo Quân xuất hiện, hắn chỉ có thể dùng đến át chủ bài cuối cùng.

Nghĩ đến đây, một quả cầu hai màu đen trắng xuất hiện trong tay Đạo Kiếp.

Trên quả cầu đen trắng lan tỏa lực Tịch Diệt và lực Sáng Thế nồng đậm, hai bên tựa như đã đạt đến một sự cân bằng, tạo thành một vòng luân hồi.

Bên trong quả cầu này, có cảnh tượng chư thiên hủy diệt, vạn vật sinh ra, không phải ảo ảnh, mà là tồn tại chân thực.

Đúng vậy, quả cầu này chính là Vô Cực Đại Thế Giới được hình thành khi Đạo Kiếp khai thiên trong Hỗn Độn, cuối cùng dung hợp Vô Cực Luân Hồi Châu và Hỗn Độn Châu, cùng Diệt Thế Đại Ma Bàn.

Đồng thời, hắn có được thành tựu như ngày hôm nay, cũng không thể tách rời khỏi Vô Cực Đại Thế Giới này.

Năm đó, Vô Cực Đại Thế Giới, khi chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đã có thể giúp hắn chống đỡ khảo nghiệm của Đại Đạo, chứng được Đại Đạo Thánh Nhân, có thể thấy được sự đáng sợ của nó.

Hơn nữa, bao nhiêu năm qua, Vô Cực Đại Thế Giới mỗi thời mỗi khắc đều đang thôn phệ lực Hỗn Độn và lực pháp tắc Đại Đạo, trở nên càng thêm kinh khủng.

Nâng Vô Cực Đại Thế Giới trong tay, Đạo Kiếp dám cam đoan, nếu ném Vô Cực Đại Thế Giới ra, tuyệt đối có thể chống đỡ được bất kỳ công kích nào trên thế gian, thậm chí có khả năng ném một thế giới xuống, có thể đập chết một vị Đạo Quân.

"Nếu ta ném quả cầu này ra, có thể đập chết hơn trăm Sử Tiền Đạo Quân kia và ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải không?" Đạo Kiếp nóng lòng muốn thử, nhưng vẫn nhịn được.

Làm như vậy tuy rất hấp dẫn, nhưng một khi thất bại, đó sẽ là cuộc vây công của hơn trăm Đạo Quân.

Cho dù Đạo Kiếp hiện tại tự nhận có thể một trận chiến với Đạo Quân chân chính, cũng không dám triệt để chọc giận hơn trăm Sử Tiền

Đạo Quân.

Không nói gì khác, chỉ riêng hơn trăm Đạo Quân Chi Bảo hoàn toàn thức tỉnh, liên hợp lại, hắn cũng không chống đỡ nổi, chắc chắn phải chết.

Hơn nữa, ai biết trong đám Sử Tiền Đạo Quân này, có ai ẩn giấu thực lực, như sự tồn tại của Nguyên Mẫu Đạo Quân hay không.

Còn về những cường giả dị giới này, Đạo Kiếp căn bản không thèm để ý, nội tình của Hồng Hoang hiện tại sâu đến mức nào, ẩn giấu bao nhiêu tồn tại kinh khủng, chính hắn cũng không biết.

Tạm không nói đến những tồn tại như Nguyên Mẫu Đạo Quân và Tịch Diệt Đạo Nhân, chỉ riêng Thiên Mẫu Thánh Hậu, thậm chí là Bàn Cổ, đều có thể dễ dàng diệt sát những người dị giới này.

Quả nhiên, ba vị Nguyên Quân Hỗn Độn Hải kia căn bản không mạnh như vậy, chỉ là khí tức cường đại, sánh ngang Đạo Quân, tu vi căn bản không phát huy ra được.

Hơn trăm vị Sử Tiền Đạo Quân, mặc dù không ai có thể phát huy sức mạnh Đạo Quân chân chính, nhưng vẫn có thể dễ dàng chống đỡ công kích của ba vị Nguyên Quân Hỗn Độn Hải.

Họ chỉ kích hoạt một tia sức mạnh của Đạo Quân Chi Bảo, căn bản không dùng toàn lực.

"Nguyên Quân của Chư Thiên, ở trong Hỗn Độn Hải, Đại Đạo sẽ không thừa nhận, ở đây căn bản không thể mượn lực Đại Đạo, nhiều nhất chỉ có thể phát huy tu vi Bán bộ Đạo Quân!" "Ha, tương đương với ba Bán bộ Đạo Quân, làm sao có thể là đối thủ của đám lão quái vật này?" Đạo Kiếp cười lạnh, ngay sau đó, một bước đạp ra, biến mất tại Vô Cực Cung, trực tiếp xuất hiện trong hư không.

Nhưng hắn không tham chiến, trận chiến này hắn không tham gia,

hắn đến đây, chỉ để đòi một thi thể Nguyên Quân.

"Sư tôn!" "Sư tôn đến rồi, tốt quá rồi!" Phục Hy, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu... thấy Đạo Kiếp hiện thân, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Họ không biết tu vi của Đạo Kiếp hiện tại mạnh đến đâu, nhưng lại biết rằng, có vị sư tôn nhà mình ở đây, không có kẻ địch nào không thể chiến thắng, cho dù là Nguyên Quân sánh ngang Đạo Quân.

"Đạo Tôn!" "Ha ha, Đạo Tôn đến rồi, đám man di dị giới này, các ngươi có biết Đạo Tôn là ai không?

Là thần, không thể chiến thắng, từ trước đến nay đều vô địch, các ngươi chết chắc rồi!" "Không thấy thần sắc Đạo Tôn bình thản sao?

Căn bản không thèm để mắt đến các ngươi, xâm lược chúng ta, cứ chờ đó, giết sạch các ngươi, chúng ta sẽ giết vào Chư Thiên Hải!" "Cách nghĩ của đạo hữu này không tệ, vừa hay tài nguyên Hồng Hoang không đủ, chúng ta đi Chư Thiên Hải!" "Nói như vậy, bần đạo dường như đã thấy được hy vọng thành đạo, ở Hồng Hoang ta bị kẹt ở Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, có lẽ đến Chư Thiên Hải có thể nhận được cơ duyên, phá vỡ bình cảnh!" Có thể nói, Đạo Kiếp vừa xuất hiện, dù chưa động thủ, cũng đã khiến cho các tu sĩ trên từng chiến trường tinh thần phấn chấn, chiến ý tăng mạnh.

Đặc biệt nhìn thấy thần sắc bình thản của Đạo Kiếp, càng thêm tự tin, căn bản không còn lo lắng bọn họ sẽ bại.

"Đạo Kiếp?" "Tên này lại cũng hiện thân rồi, không tiếp tục 'cẩu' nữa sao?" "Chậc chậc, tâm tư tên này thâm sâu, e rằng bây giờ cũng không ngồi yên được nữa, nhưng Bàn Cổ tên kia vẫn tiếp tục 'cẩu', cũng không biết có thể 'cẩu' đến lúc nào!" "Hắc, hai người này càng ngày càng giống chúng ta, có tiềm lực trở thành Sử Tiền!" "Tiềm lực thì có, nhưng lại không có cơ hội, Đạo Quân đời này tất nhiên là bản quân, thành không được Đạo Quân, ngay cả Vô Lượng Lượng Kiếp

cũng không qua được, có ‘cẩu’ nữa cũng vô dụng!” “Đạo Quân đời này?

Ha ha!” “Ngữ khí của đạo hữu có hơi quá lớn rồi nhỉ, đặt chúng ta ở đâu?” Đối với sự xuất hiện của Đạo Kiếp, một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lạnh liên tục, nhưng khi nhắc đến Đạo Quân đời này, ai nấy đều mỉa mai châm chọc.

Chương 440

Trong mắt họ, bất luận là Đạo Kiếp hay Bàn Cổ, đều quá giỏi 'cẩu', động một chút là mấy trăm triệu năm không xuất thế, cũng không tranh, không đoạt, ngay cả khí vận cũng không tranh đoạt.

Đương nhiên, họ không cho rằng hai người thật sự sợ hãi, 'cẩu' cũng là một loại đại đạo, vô thượng đại đạo. 'Cẩu' trong mắt Sử Tiền Đạo Quân là ẩn mình sau màn, tung ra các loại âm mưu quỷ kế, lấy thiên địa làm bàn cờ, mưu hoạch vị lai vô tận.

Như vậy mới có thể khiến mình đi xa hơn, có nhiều cơ hội hơn.

Đồng thời, cũng không có nghĩa là hèn nhát, mất đi trái tim vô địch.

Vô địch?

Không có ai vô địch, không có tướng quân thường thắng, sống sót mới có tất cả khả năng.

Những người từng là Đạo Quân đương thời càng hiểu rõ, một đường thẳng tiến căn bản vô dụng, dù anh dũng, dù hiếu chiến, đạo tâm dù vô địch, cũng chỉ có thể lừa được người khác, không lừa được Đại Đạo.

Ở trong trường hà Đại Đạo, ý chí vô địch của ngươi có ích gì?

Không sợ chết, có thể lĩnh ngộ cảnh giới cao hơn sao?

Lĩnh ngộ dựa vào trí tuệ, đạp người khác dưới chân dựa vào mưu kế.

Tranh đoạt khí vận, tranh đoạt công đức, thăm dò bí mật của từng thời đại tiền sử mà dựa vào sức mạnh cơ bắp?

Dựa vào không sợ chết?

Không, dựa vào mưu kế, dựa vào âm mưu, biết 'cẩu', giỏi 'cẩu'.

Có lẽ Đạo Quân đương thời sẽ không làm những chuyện này, nhưng những Sử Tiền Đạo Quân sống qua hết thời đại này đến thời đại khác căn bản sẽ không đi làm, chỉ coi như chuyện cười.

Không có ai là vô địch, người không biết 'cẩu' chỉ cần bại một lần, liền vạn kiếp bất phục.

Những Sử Tiền Đạo Quân này đã chứng kiến quá nhiều, hết thời đại này đến thời đại khác, hết vị Đạo Quân đương thời này đến vị khác, trong Vô Lượng Lượng Kiếp cứng rắn chống lại lượng kiếp, bảo vệ chúng sinh.

Thế nhưng, kết cục thì sao?

Hàng trăm, thậm chí có thể là hàng ngàn thời đại tiền sử, không có một ai thành công.

Hỗn Độn Hải là nơi Đại Đạo làm chủ, tu sĩ cầu cái gì?

Cầu Đạo, cầu Đạo, cần đạo tâm kiên định, đạo tâm không phải là trái tim vô địch.

Nếu Đạo Kiếp biết được tâm tư của những Sử Tiền Đạo Quân này, nhất định sẽ tán thưởng, nói quá đúng.

Những năm này hắn quả thực cũng đang chuyên nghiên cứu 'cẩu đạo', kinh nghiệm bản thân nói cho hắn biết, không ai là vô địch, một đường thẳng tiến chỉ có đâm đầu vào tường.

Từ khi xuyên việt đến Hồng Hoang, chứng kiến Bàn Cổ khai thiên, một đường thẳng tiến, ngạo khí lăng thiên Bàn Cổ đã chiến tử.

Tên điên như Hỗn Độn Ma Viên không sợ trời không sợ đất kia cũng bị chém thành nhiều mảnh.

Ngược lại, những Hỗn Độn Ma Thần như Thời Thần, Dương

Mi... vẫn luôn ‘cẩu’ đến hiện tại, bây giờ chẳng phải vẫn là cường giả Đại Đạo Cảnh và Bán bộ Đại Đạo Cảnh sao?

Trong Hung Thú Lượng Kiếp, Thần Nghịch lợi hại không?

Dẫn dắt Hung Thú hoàng triều dám chiến với tất cả đại năng tiên thiên và chủng tộc của toàn bộ Hồng Hoang.

Thần Nghịch lúc đó quả thực vô địch, ngay cả Hồng Quân và La Hầu cũng không phải đối thủ, nhưng rồi sao?

Đơn đấu vô địch, có chịu nổi quần ẩu không?

Thời Long Hán kiếp, Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân cũng bá khí lẫm liệt, chẳng phải cũng bị tính kế đến chết sao?

La Hầu thực lực mạnh không?

Đủ hung ác không, nhưng chẳng phải cũng bị Hồng Quân tính kế sao?

Đơn đấu Hồng Quân có phải đối thủ của La Hầu không?

Tự nhiên là không, nhưng Hồng Quân lại biết lôi kéo lòng người, tìm người giúp đỡ.

Vu Yêu Lượng Kiếp cũng vậy, đám đầu sắt Thập Nhị Tổ Vu, nếu không có Đạo Kiếp ở đó, sớm đã bị Thiên Đạo và Thánh Nhân tính kế đến chết rồi.

Hồng Hoang đã như vậy, càng không cần nói đến những Sử Tiền Đạo Quân này.

Cho nên, biết ‘cẩu’ không nhất định có thể đi đến cuối cùng, không nhất định đứng trên đỉnh Đại Đạo, nhưng người đứng trên đỉnh Đại Đạo tuyệt đối biết ‘cẩu’.

Chư Thiên Hải như thế nào Đạo Kiếp không biết, hắn chưa từng đến, nhưng lại hiểu rõ phiến Hỗn Độn Hải này là như vậy, âm mưu,

mưu kế, bố cục, biết ‘cẩu’ mới là vương đạo.

Đương nhiên, không phải trái tim vô địch vô dụng, trái tim vô địch đối với tu luyện một số pháp tắc Đại Đạo vô cùng hữu dụng, đặc biệt là trước Đại Đạo Cảnh, chiến lực cường hãn, hầu như đồng cảnh giới vô địch.

Nhưng Đạo Kiếp lại không đi con đường này, bởi vì hắn không tin có vô địch chân chính, bất luận là trái tim vô địch, hay đồng cảnh giới vô địch, đều không phải vô địch chân chính.

Chỉ có người đi đến cuối cùng mới là vô địch, lúc đó mới đặt chân lên Vĩnh Hằng.

Đó là kinh nghiệm mà Đạo Kiếp tổng kết được.

Đồng thời, hắn cũng vẫn luôn chú ý đến Bàn Cổ, Bàn Cổ bây giờ càng khiến Đạo Kiếp kiêng kỵ.

Một Bàn Cổ một đường thẳng tiến, ngạo khí lăng nhân khiến người ta kính sợ, một Bàn Cổ biết ‘cẩu’ thì khiến người ta khủng hoảng.

Đạo Kiếp ánh mắt nhìn về phía ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải đang bị một đám Sử Tiền Đạo Quân vây công, lắc đầu.

Chương 441

Không nói gì khác, chỉ cần liếc mắt một cái hắn liền nhìn ra ba vị này tuyệt đối là Nguyên Quân đương thời, phong mang tất lộ, ý chí vô địch ngút trời, cho dù bị thương, cho dù lấy thương đổi thương, cũng tuyệt đối không lùi bước.

Cùng Bàn Cổ năm đó giống nhau đến nhường nào.

"Cuối cùng cũng sẽ vẫn lạc, nếu không có thực lực tuyệt đối, thể hiện loại ý chí vô địch này chỉ đưa mình vào mộ!" Đạo Kiếp lắc đầu, từng bước một đi về phía chiến trường.

"Hít, Đạo Tôn động rồi!" "Đạo Tôn chẳng lẽ cũng muốn gia nhập chiến đấu sao?" "Ha ha, Đạo Tôn ra tay rồi, man di dị giới tất nhiên phải cúi đầu!" Thấy Đạo Kiếp động, từng vị đại năng Hồng Hoang thân thể chấn động, ngay sau đó kích động.

Cách bao nhiêu năm, lại một lần nữa được thấy vị Vô Thượng Đạo Tôn của Vô Cực Cung ra tay.

Lần trước vị Đạo Tôn này ra tay, một chưởng trấn áp bảy vị Sử Tiền Đạo Quân, lần này ra tay thì sao?

Sẽ trực tiếp trấn áp man di dị giới không?

Sẽ lại một lần nữa chấn động Hồng Hoang không?

"Hắn muốn ra tay sao?" Cùng lúc đó, các Sử Tiền Đạo Quân, và Bàn Cổ đang ẩn mình trong trường hà Thiên Đạo cũng thần sắc khẽ động, nhìn về phía Đạo Kiếp.

"A!" Thế nhưng, điều khiến tất cả mọi người ngoài ý muốn, kinh ngạc và mặt mày co giật là, Đạo Kiếp căn bản không lao về phía ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải, mà lao về phía các tu sĩ khác của Chư

Thiên Hải.

"Chư thiên tịch diệt, chư thần hoàng hôn!" Chỉ nghe Đạo Kiếp hét dài một tiếng, sau lưng hắn một hư ảnh khổng lồ hiện ra, một bóng người màu hỗn độn hiện ra, dáng vẻ của bóng người này tương tự Đạo Kiếp, nhưng trên đầu lại mọc một đôi sừng cong chín khúc, một đôi mắt hiện ra hai màu đen trắng, bốn cánh tay, một cái đuôi rắn.

Đạo hư ảnh này giống như một đồ đằng, trong đó hai cánh tay giống như vuốt thú, hai cánh tay còn lại là tay của người thường, lần lượt nâng một cái cối xay màu đen và một cái màu trắng.

Khi đạo hư ảnh này xuất hiện trong nháy mắt, liền che lấp cả bầu trời, khiến vũ trụ trở nên tối đen vô tận.

Ngay sau đó, một luồng khí tức khiến người ta sởn gai ốc lan tỏa ra, tử vong, mục nát, trớ chú, tà ác, bi thương, ai oán, hỗn loạn, hắc ám, thiên nhân ngũ suy.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang tựa như chìm vào tịch diệt, tựa như Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, thiên địa cũng giống như đang mục nát.

"Khí tức của Vô Lượng Lượng Kiếp, hắn muốn làm gì?" "Tên này rốt cuộc đã nhận được sức mạnh cổ xưa kinh khủng này từ đâu!" Khi khí tức tịch diệt lan tỏa khắp thiên địa Hồng Hoang, tất cả Sử Tiền Đạo Quân đều thần tình chấn động, đồng tử co rút.

"Sức mạnh của Tịch Diệt Đạo Nhân!" Có mấy vị Đạo Quân xuất thế ở thời kỳ sau, nhưng lại vô cùng thần bí và đáng sợ, càng kinh hô một tiếng, ai nấy mặt đều lộ vẻ kinh hãi và sát ý.

Trong thời đại tiền sử, tuyệt đại đa số Sử Tiền Đạo Quân đều không biết sự tồn tại của Tịch Diệt Đạo Nhân, như Thần Nông, Hiên Viên, Thái Cực Đạo Quân...

đều không biết.

Nhưng không có nghĩa là tất cả Sử Tiền Đạo Quân đều không biết.

Chỉ là Tịch Diệt Đạo Nhân là một sự tồn tại cấm kỵ, là kẻ thù chung của hết thời đại này đến thời đại khác, cho dù những Sử Tiền Đạo Quân biết đến vị cấm kỵ này cũng không dám nói ra.

Bây giờ lại hiện ra lực Tịch Diệt, sao có thể không chấn kinh?

Trong thoáng chốc, ý thức của họ như trở về quá khứ, về thời đại họ còn là Đạo Quân đương thời.

Một chiếc quan tài Tịch Diệt Thiên Cổ xuất hiện trong Vô Lượng Lượng Kiếp, thu gặt tính mạng của hết sinh linh này đến sinh linh khác.

Rất nhiều người thân, sư tôn, đệ tử của Sử Tiền Đạo Quân đều chết dưới lực Tịch Diệt.

Vì thế, đối với Tịch Diệt Đạo Nhân, những Sử Tiền Đạo Quân này có thể nói là căm thù vô cùng, nhưng lại không dám căm thù.

Bây giờ thấy Đạo Kiếp sử dụng lực Tịch Diệt, tự nhiên không còn bình tĩnh được nữa.

“Lực Tịch Diệt?” “Khí tức thật đáng sợ, tựa như là cội nguồn của vạn ác, cội nguồn của hắc ám, cội nguồn của hủy diệt trên thế gian, giữa thiên địa lại có loại sức mạnh này sao?” Cảm nhận khí tức mục nát truyền đến từ trên người, ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải cũng đều biến sắc, vừa chống đỡ công kích của Sử Tiền Đạo Quân, vừa cảnh giác.

“A!

A!” “Không!” “Sao lại như vậy?

Nguyên Quân cứu mạng!" Đúng lúc này, dưới lực Tịch Diệt vô biên, vô số tu sĩ Chư Thiên Hải thân thể bắt đầu mục nát, bản nguyên tựa như bị một loại sức mạnh vô hình quỷ dị thôn phệ.

Sự ăn mòn này không nhanh, nhưng lại không thể phòng ngự, bất luận sử dụng thủ đoạn nào, đều không thể xua tan, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình mục nát, cuối cùng tử vong.

Cảm giác này, tựa như tu sĩ gặp phải thiên nhân ngũ suy, nhưng thiên nhân ngũ suy chỉ có tu sĩ cấp thấp mới gặp phải.

Trong số tu sĩ Chư Thiên Hải xâm nhập Hồng Hoang ở đây không có người yếu, kém nhất cũng sánh ngang Đại La Kim Tiên.

Có lúc cái chết không đáng sợ, rất nhiều tu sĩ đều không sợ chết, đặc biệt là tu sĩ Chư Thiên Hải.

Tu sĩ của Chư Thiên vạn giới và tu sĩ Hồng Hoang không giống nhau, tu sĩ Hồng Hoang tu đạo, mài giũa đạo tâm, còn nhiều thế giới của Chư Thiên vạn giới lại tu trái tim vô địch.

Tu sĩ có trái tim vô địch tự nhiên không sợ chết, nhưng trơ mắt nhìn mình mục nát từng chút một, cuối cùng mới từ từ tử vong, cảm giác đó mới thật sự đáng sợ.

Có lẽ đương sự không cảm thấy quá đáng sợ, nhưng người khác nhìn vào lại càng khủng bố.

"Dám lắm, thân là Bán bộ Đạo Quân, lại ra tay với kẻ yếu, ngươi không cảm thấy đáng xấu hổ sao?" "Có gan thì cùng bản quân một trận chiến, bắt nạt kẻ yếu làm gì?" Ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải đang chiến đấu với Sử Tiền Đạo Quân ai nấy đều sắc mặt đại biến, tức đến nứt cả tròng mắt.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại không thèm để ý, trực tiếp lờ đi ba vị Nguyên Quân, tiếp tục diệt sát sinh linh của Chư Thiên Hải.

Dưới pháp tướng Tịch Diệt, dường như toàn bộ Hồng Hoang đều đang mục nát, đang tịch diệt, thời không không tồn tại, Đại Đạo hủy diệt, nhật nguyệt tinh thần khô héo, trường hà Vận Mệnh tiêu tan.

Thế nhưng, điều kỳ lạ nhất là, những tu sĩ Hồng Hoang đang giao chiến với sinh linh Chư Thiên Hải lại không bị một chút tổn hại nào.

Điều này khiến cho những sinh linh Hồng Hoang ban đầu cũng chìm vào hoảng sợ đều thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, ai nấy trong mắt đều mang vẻ cuồng nhiệt.

Bắt đầu hoan hô, gào thét.

"Đạo Tôn!

Đạo Tôn!" "Đạo Tôn quả nhiên vô địch, những kẻ xâm lược dị giới này ở trước mặt Đạo Tôn chỉ là con kiến, giơ tay là có thể diệt!" "Ha, Đạo Tôn ra tay, tất phải thắng lợi, đó là lẽ thường!" "Nhưng mà nói thật, thủ đoạn này, cũng quá kinh khủng, quả thực như là tận thế, hoàng hôn của trời đất!" Mặc dù tu sĩ Hồng Hoang chấn kinh và cuồng nhiệt, nhưng đồng thời, trong lòng cũng mang theo sự sợ hãi.

Giống như phàm nhân đối mặt với uy trời đất.

Chương 442

Mặc dù không bị chút tổn hại nào, nhưng giống như một người bình thường, trơ mắt nhìn người bên cạnh bị một tia sét đánh chết, có sợ không?

Hiện tại, toàn bộ Hồng Hoang đều như vậy, rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang tham chiến trơ mắt nhìn đối thủ của mình thân thể bắt đầu mục nát, bản nguyên bắt đầu trôi đi, nhưng không thể thay đổi được gì, chỉ có thể gào thét trong tuyệt vọng.

Tiếng kêu thảm thiết không cam lòng đó khiến cho tu sĩ Hồng Hoang cũng trong lòng run lên.

Giờ khắc này, trong mắt tất cả tu sĩ Hồng Hoang, Đạo Kiếp là thần, đồng thời cũng là ma.

Tại sao là thần?

Vì đó là đối tượng để kính sợ và tín ngưỡng, lại tại sao là ma?

Vì lạnh lùng vô tình, xem chúng sinh như con kiến.

"Xuất hiện rồi, xuất hiện rồi, cảm giác này, khí tức này, tựa như trời đất hủy diệt, tất cả sinh linh trên thế gian đều triệt để biến mất!" Ở một chiến trường, tận mắt thấy một cường giả Đại Đạo Cảnh của Chư Thiên Hải mục nát tịch diệt ngay trước mặt, trong mắt Phục Hy lộ ra vẻ sợ hãi.

Trong khoảnh khắc này, hắn nhớ lại năm đó, năm đó khi Đạo Kiếp để hắn làm Nhân Hoàng, ánh mắt đó, đã cho hắn cảm giác như vậy.

Phục Hy đương thời vốn tưởng là ảo giác, không ngờ lại thật sự như vậy.

Trong cơ thể sư tôn nhà mình, ẩn chứa một luồng sức mạnh hủy

diệt vạn vật.

Vị sư tôn mà hắn vẫn luôn kính sợ, là một ác ma, thậm chí có khả năng vượt qua tất cả ác ma.

Đương nhiên, Phục Hy không dám nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Lại là luồng sức mạnh này, nhưng so với trước đây, lại mạnh hơn ức vạn lần!" Cùng lúc đó, Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, và các đại năng lão làng của Hồng Hoang như Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi... cũng thân thể chấn động.

Họ tự nhiên biết Đạo Kiếp mang trong mình loại sức mạnh hủy diệt tất cả đó, không chỉ họ, chỉ cần là tu sĩ biết đến truyền thuyết thời Long Hán đều biết.

Tiếng gào thét, tiếng kêu thảm, sự tuyệt vọng, vang vọng khắp Hồng Hoang.

Giờ khắc này, trừ ba vị Nguyên Quân và các Sử Tiền Đạo Quân, tất cả mọi người đều ngừng chiến đấu.

Tu sĩ Hồng Hoang ai nấy đều ngẩn người tại chỗ, ngơ ngác nhìn những kẻ xâm lược từ Chư Thiên Hải mục nát đến chết, nhất thời thần tình phức tạp.

Cứ như vậy, trong vòng trăm năm ngắn ngủi, đội quân ức triệu tỷ của Chư Thiên Hải do ba vị Nguyên Quân dẫn đầu đã bị Đạo Kiếp một chiêu "Chư Thiên Vô Đạo" tiêu diệt.

Có thể thấy, lúc này thiên địa vô cùng nghiệp lực và sát khí hướng về Đạo Kiếp tập kích, đối với điều này, Đạo Kiếp lại thần sắc không đổi, mở miệng hít một hơi, đem toàn bộ nghiệp lực và sát khí này thôn phệ, dung nhập vào Vô Cực Đại Thế Giới.

Vô Cực Đại Thế Giới vẫn đang luân hồi, những sát khí và nghiệp lực này một khi tiến vào Vô Cực Đại Thế Giới, liền sẽ bị đại luân hồi

kinh khủng hấp thu, cường hóa năng lượng của chính nó.

"Chư Thiên Vô Đạo, Chư Thần Hoàng Hôn, sức mạnh của Vô Lượng Lượng Kiếp, hắn lại có thể nắm giữ sức mạnh đáng sợ như vậy?" Trong trường hà Thiên Đạo, Bàn Cổ cũng đồng tử co rút.

Hắn cũng biết Đạo Kiếp khống chế loại lực Tịch Diệt này, chỉ là năm đó Đạo Kiếp tu vi yếu ớt, cho dù khống chế loại sức mạnh khiến hắn cũng kiêng kỵ này, nhưng lại không quá để ý.

Không ngờ, bây giờ luồng sức mạnh này lại trở nên đáng sợ như vậy.

"Một người phát động một trận Vô Lượng Lượng Kiếp!" Trong khoảnh khắc này, trong đầu Bàn Cổ, hiện lên mấy từ này.

Nhưng ngay sau đó, thần sắc của hắn trở nên sắc bén: "Lực Chi Đại Đạo của ta mới là vô địch nhất, bất luận là tịch diệt, thời không, hay bất kỳ thứ gì khác, đều sẽ bị ta một lực phá vỡ!" Hắn đã học được 'cẩu đạo', nhưng không có nghĩa là sẽ thừa nhận thực lực yếu, không có nghĩa là sẽ thừa nhận Lực Chi Đại Đạo không bằng người.

Trong vòng trăm năm ngắn ngủi, toàn bộ Hồng Hoang một mảnh tĩnh lặng.

Trừ ba vị Nguyên Quân của Chư Thiên Hải, tất cả tu sĩ từ Chư Thiên Hải đều đã chết sạch, không còn một ai.

Ngay lúc Hồng Hoang không có một tiếng động nào, ngay cả tiếng gào thét của tu sĩ Hồng Hoang đối với Đạo Kiếp cũng đã ngừng lại.

Đúng vậy, đã ngừng lại, không thể hét lên được nữa, tín ngưỡng, sùng bái, cuồng nhiệt, đều đã bị sự sợ hãi thay thế.

Ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng đã ngừng vây công.

Không chỉ như vậy, trong số đó có hơn hai mươi Sử Tiền Đạo

Quân lại trực tiếp vây lấy Đạo Kiếp.

Hơn hai mươi Sử Tiền Đạo Quân này đều là những người xuất thế sau, trong đó có mấy người khí tức vô cùng ẩn giấu, khiến người ta căn bản không nhìn thấu đạo hạnh, rõ ràng không phải Sử Tiền Đạo Quân bình thường.

"Giết hắn!" "Người này phải chết!" Ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải thấy các Đạo Quân ngừng vây công, và trong đó có một bộ phận vây lấy hung thủ đã diệt sát Chư Thiên Hải, ý tứ của họ không cần nói cũng rõ.

Rõ ràng, thân là Nguyên Quân Chư Thiên Hải, tự nhiên có đại trí tuệ, trong nháy mắt liền hiểu ra.

Người thần bí xuất hiện sau này, khiến những Sử Tiền Đạo Quân này kiêng kỵ, thậm chí, sức mạnh hắn thể hiện lần này, đã khiến những Sử Tiền Đạo Quân này kiêng kỵ đến mức không thể không ra tay diệt sát hắn.

Ba người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên trường hà Đại Đạo trải dài khắp Hồng Hoang, đạo quả Đạo Quân đang diễn hóa.

"Nếu không giết người này, e rằng những Sử Tiền Đạo Quân này căn bản khó có thể an tâm đi tranh đoạt vị trí Đạo Quân!" Ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải nhìn nhau, lần lượt lao ra, gia nhập vào trận doanh vây giết Đạo Kiếp.

Những Sử Tiền Đạo Quân không ra tay, như Thần Nông, Thiếu Hạo, Trật Tự Đạo Quân, Cự Linh Đạo Quân...

định ngăn cản, nhưng lại do dự, cuối cùng đều không động thủ, mặc cho ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải gia nhập vào trận doanh vây giết Đạo Kiếp.

Rõ ràng, tuy họ không ra tay, nhưng trong lòng cũng kiêng kỵ Đạo

Kiếp, cũng không hy vọng Đạo Kiếp tồn tại, nếu có cơ hội có thể trừ khử Đạo Kiếp, tự nhiên rất vui lòng.

Đương nhiên, so với những Sử Tiền Đạo Quân xuất thế sau này, họ đã nhiều lần chịu thiệt từ Đạo Kiếp, vì thế không dám tùy tiện ra tay.

Nhưng có thể tưởng tượng, một khi Đạo Kiếp có xu hướng thất bại, họ cũng không ngại thừa thắng xông lên.

"Hỏng rồi!" "Không ổn, sư tôn đã khiến tất cả Sử Tiền Đạo Quân kiêng kỵ!" Thấy cảnh này, Phục Hy và những người khác sắc mặt đại biến.

Rõ ràng, họ có thể thấy được nguyên nhân trong đó.

So với Phục Hy và những người khác, Tam Thanh và các tu sĩ Hồng Hoang ở Hỗn Độn Cảnh, thậm chí Bán bộ Đại Đạo Cảnh, lại ai nấy thần sắc phức tạp, có người lo lắng cho Đạo Kiếp, nhưng nhiều hơn là hy vọng những Sử Tiền Đạo Quân này có thể diệt Đạo Kiếp.

Chương 443

Đạo Kiếp ở Hồng Hoang quả thực là cấm kỵ vô thượng, là đối tượng để tu sĩ mô bái, tín ngưỡng.

Nhưng hắn lại giống như một ngọn núi lớn đè trên Hồng Hoang, từ sau Long Hán kiếp, vẫn luôn trấn áp trên đầu chúng sinh, khiến nhiều người không thở nổi.

Ngay cả tu sĩ của Đông Hải nhất mạch trước đây cũng vậy, có lẽ khi tu vi còn yếu, sẽ sùng bái cường giả, sùng bái vị Vô Thượng Đạo Tôn đó.

Nhưng theo tu vi tăng lên, theo những bí mật biết được ngày càng nhiều, dã tâm cũng ngày càng lớn, dần dần, vị Vô Thượng Đạo Tôn trong lòng sùng bái cũng trở thành một ngọn núi lớn trên đầu.

"Thật không ngờ a, chậc chậc, đạo hữu, xem ra ngươi đã không 'cẩu' được nữa, đã đặt mình vào nơi nguy hiểm!" "Tốt nhất là đám gia hỏa này đánh cho lưỡng bại câu thương, lúc đó ta sẽ giải quyết tất cả!" Trên trường hà Thiên Đạo, trên mặt Bàn Cổ lộ ra một nụ cười lạnh, thậm chí, Khai Thiên Phủ trong tay hắn cũng đã rục rịch, tựa như muốn lao ra, đại chiến một trận.

Nhưng Bàn Cổ không hề xúc động, vẫn giữ vững 'cẩu đạo', hắn phải chờ, chờ hai bên đánh, đánh đến lúc kịch liệt nhất, mới quyết định.

Bất luận là Đạo Kiếp bị đánh chết, hay những Sử Tiền Đạo Quân kia bị đánh chết, đều có lợi cho hắn.

Đương nhiên, Bàn Cổ không cho rằng Đạo Kiếp có thể đánh chết hết những Sử Tiền Đạo Quân kia, đặc biệt là còn có ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải.

Hai bên có khả năng lưỡng bại câu thương, Đạo Kiếp sẽ vẫn lạc, Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân cũng sẽ chết và bị thương một số.

"Lực Tịch Diệt thật đáng sợ, tiểu gia hỏa này rốt cuộc lĩnh ngộ được từ đâu?

Mặc dù không thể so sánh với lực Tịch Diệt mà bản quân nắm giữ, nhưng cũng đủ kinh người!" Cùng lúc đó, ở một nơi trong hư không, một bóng hình xinh đẹp đứng yên lặng, nhìn trận động loạn này, chính là Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Đối với cuộc tấn công của Chư Thiên Hải, thần sắc Thiên Mẫu Đạo Quân chỉ lóe lên một tia khinh miệt, thậm chí ba vị Nguyên Quân kia nàng còn không thèm liếc mắt.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn đặt trên mấy vị Sử Tiền Đạo Quân xuất thế sau này, cho đến khi Đạo Kiếp hiện thân, và sử dụng "Chư Thiên Vô Đạo, Chư Thần Hoàng Hôn".

Lần bộc phát này của Đạo Kiếp, quả thực khiến nàng chấn kinh, điều chấn kinh tương tự là hành động của Đạo Kiếp.

Diệt sát sinh linh vô tận mà không có chút dao động tình cảm nào, giống như một chân giẫm chết một ổ kiến.

Hơn nữa, hắn căn bản không tham gia vây công ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải, binh đối binh, tướng đối tướng?

Không tồn tại, hiếu sát và vô sỉ đến cực điểm.

Hoàn toàn có thể sánh ngang với cụ hóa thân kia của nàng.

"Nếu không phải bản quân không hề lưu lại truyền thừa, thật sẽ cho rằng ngươi chính là truyền nhân của bản quân!" "Nhưng cục diện trước mắt này phải đối phó thế nào?

Liệu có thể hóa giải được nguy cấp lần này?

Phải biết rằng, lực Tịch Diệt hắn triển lộ lần này đã khiến những Sử Tiền Đạo Quân kia không thể nhẫn nại được nữa, đồng thời, còn có Bàn Cổ đang như hổ rình mồi.

Quan trọng nhất là, bản quân có thể cảm giác được, tên gia hỏa Hồng Cổ kia e rằng sắp giáng lâm!" "Đối mặt với trùng trùng nguy cấp, liệu có thể vượt qua một kiếp này, nếu thật sự có thể vượt qua, vậy thì Đạo Quân đời này chính là của ngươi rồi, cũng đáng để bản quân bồi dưỡng!" Trên mặt Thiên Mẫu Thánh Hậu treo một nụ cười nhàn nhạt, tựa như đang xem náo nhiệt.

"Giết!" Đúng lúc này, một đám Sử Tiền Đạo Quân và ba vị Nguyên Quân từ Chư Thiên Hải đã ra tay.

Hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân, cộng thêm ba vị tồn tại đỉnh cấp của dị giới, vừa ra tay liền là tuyệt sát.

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc này, uy thế Đạo Quân lan tỏa, Thiên Địa Đại Đạo bi thương, đầy trời phù văn nở rộ, diễn hóa ức vạn thần thông.

Mỗi một phù văn đều mang theo tuyệt sát đáng sợ, xé rách chư thiên, nơi nó đi qua, từng thế giới như hạt cát diễn hóa ra, sau đó lại bị sức mạnh kinh khủng ép vỡ.

Mỗi một phù văn, đều có thể xuyên thủng vô tận thời không, bất luận là thời không nào, thế giới nào, bất luận là vũ trụ đa chiều, trường hà Thời Không, đều dưới từng phù văn mà trở nên hỗn loạn, từ sinh đến tử, kinh khủng đến mức này.

Từng kiện Đạo Quân Chi Bảo được tế ra, và kích hoạt một phần, mang theo uy thế đại đạo cực hạn của thời tiền sử oanh kích về phía Đạo Kiếp.

“Chết!” Còn về ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải, nhất cử nhất động đều mang theo uy năng vô cùng to lớn, một hơi thở, đều có vô số thế giới diễn hóa sinh ra.

Hơn nữa, mỗi người đều có đại đạo của riêng mình, loại đại đạo này không phải Đại Đạo, mà là Hậu Thiên Chi Đạo do họ sáng tạo, cuối cùng khắc sâu vào Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải.

Loại đại đạo này ở Hồng Hoang không được thừa nhận, nhưng theo ba người ra tay, Đạo Kiếp phát hiện, ba loại đại đạo này lại đang từng chút một được khắc sâu vào trong trường hà Đại Đạo.

“Đại Đạo có năng lực học tập, đạo vô chỉ cảnh!” Đạo Kiếp cũng không biết vì sao, lại đột nhiên có cảm ứng như vậy, nhưng cảm giác này lại khiến hắn sinh ra áp lực to lớn.

Áp lực này không phải đến từ người khác, mà là đến từ Đại Đạo.

Nhưng trước mắt không dung hắn nghĩ nhiều, đối mặt với từng đạo tuyệt sát kinh khủng, và sức mạnh của ức vạn Đại Thiên Thế Giới đập tới, Đạo Kiếp hét dài một tiếng.

“Tam Thập Lục Thiên Hóa Thân gia trì ngô thân, Tịch Diệt Thiên Luân mau ra đây cho bản tôn!” “Ầm ầm!” Theo tiếng nói của Đạo Kiếp hạ xuống, Tam Thập Lục Trọng Thiên vẫn luôn lơ lửng trên bầu trời Hồng Hoang bắt đầu chấn động, ngay sau đó ba mươi sáu khối đại lục bắt đầu biến hình.

“Hả?” “Tam Thập Lục Thiên lại động rồi!” “Nhớ không lầm Tam Thập Lục Thiên đã sớm bị Đạo Tôn luyện hóa thành hóa thân, cách bao nhiêu năm, Đạo Quân lại một lần nữa sử dụng nó sao?” Tam Thập Lục Trọng Thiên biến hóa, toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động, vô số sinh linh bị khí tức mà Tam Thập Lục Trọng Thiên tỏa ra áp bức đến không thở nổi.

Đặc biệt là bị cái đầu lâu do Đại La Thiên hóa thành quét qua, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng biến sắc.

Phải biết rằng, Tam Thập Lục Trọng Thiên hiện tại lớn đến mức nào?

Vốn là Thiên Giới của đại lục Hồng Hoang, chiếm một phần mười.

Hiện tại Hỗn Độn dung nhập vào Hồng Hoang, Hồng Hoang khuếch đại ức vạn lần, vậy thì tự nhiên, thân là Thiên Giới của Hồng Hoang, tự nhiên cũng biến lớn ức vạn lần.

Điều đó cũng có nghĩa là hóa thân của Đạo Kiếp đã khổng lồ hơn ức vạn lần.

Đó là khái niệm gì, nếu đứng trong Hỗn Độn trước đây, tương đương với một phần mười Hỗn Độn lớn như vậy.

Ngay cả Bàn Cổ đang đứng trên trường hà Thiên Đạo, chuẩn bị ngồi thu ngư lợi cũng hít một hơi khí lạnh.

Thân thể của hắn đủ lớn, nếu không trước đây cũng sẽ không thân hóa Hồng Hoang.

Hiện tại tu vi của hắn tăng vọt, đã là Bán bộ Đạo Quân, thân thể lại một lần nữa bành trướng, biến lớn mấy vạn lần.

Nhưng cho dù thân thể biến lớn mấy vạn lần, vẫn không lớn bằng Tam Thập Lục Trọng Thiên.

"Ầm ầm!" Theo một tiếng chấn động của trời đất, hóa thân Tam Thập Lục Trọng Thiên cuối cùng cũng đứng lên, đồng thời, những sinh linh ở trong Tam Thập Lục Thiên cũng lần lượt bị ném ra ngoài.

Chương 444

Khiến cho Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn thầm mắng một tiếng, đây là lần thứ hai bị ném ra.

Thiên Giới của ta, Thiên Đình của ta, Trương Bách Nhẫn đang gào thét.

Đương nhiên, hắn không dám có chút bất mãn nào, đứng tại chỗ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Giết!" Lúc này, hóa thân Tam Thập Lục Trọng Thiên của Đạo Kiếp đã động, vung bàn tay lớn chém về phía một đám Sử Tiền Đạo Quân đang vây công Đạo Kiếp.

Tam Thập Lục Trọng Thiên lớn đến mức nào, một bàn tay của nó đã là một siêu cấp đại thế giới, so với Hồng Hoang trước đây còn lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Đồng thời, trong bàn tay này, có ba ngàn pháp tắc Đại Đạo quấn quanh, diễn hóa nhật nguyệt tinh thần.

Không chỉ có công kích sức mạnh, đồng thời mang theo quy tắc của Tam Thập Lục Trọng Thiên, một phần mười bản nguyên chi lực của Hồng Hoang.

Càng dùng ba ngàn pháp tắc Đại Đạo quấn quanh, ức vạn thần thông tự động diễn hóa trong lòng bàn tay lớn này.

Cảnh tượng quá kinh người, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng bị dọa đến hai chân mềm nhũn.

Bao giờ từng thấy cảnh tượng như vậy?

Phải biết rằng, sinh linh dù có hình thể lớn đến đâu cũng có giới hạn, Bàn Cổ đủ lớn, nhưng so với người khổng lồ Tam Thập Lục

Thiên, lại là kiến nhỏ so với voi lớn.

Thử hỏi, ví như đang sống trên Trái Đất, đột nhiên, châu Nam Mỹ bay ra khỏi Trái Đất, lại từ trên trời giáng xuống, đập xuống, có sợ không?

"Tên gia hỏa này!" "Mưu kế hay, chúng ta đều không ngờ tới!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cũng ai nấy đều nghiêm nghị, không dám có chút lơ là, giơ lên phòng ngự, chống lại một đòn này.

Sống vô cùng cổ lão, đối với những thứ chấn động đối với tu sĩ bản địa Hồng Hoang, không nhất định cũng chấn động đối với họ.

Ví dụ như Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, trước đây vì để vượt qua Vô Lượng Lượng Kiếp, đã huyết tế cả thời đại Sa Môn, toàn bộ một thế giới bị huyết tế.

Cuối cùng còn đem thế giới tàn phá của thời đại Sa Môn luyện chế thành di tích tiền sử.

Vì thế, việc Đạo Kiếp đem Tam Thập Lục Thiên luyện chế thành hóa thân không có gì kỳ lạ, chỉ khiến họ tức giận và hối hận là, Tam Thập Lục Thiên lại đang trưởng thành, hiện tại đã khiến họ không thể xem thường.

Một phần mười Hỗn Độn Hải lớn nhỏ, đáng sợ đến mức nào?

Rốt cuộc thế giới đang phát triển, ai cũng không biết Đại Đạo đột nhiên nổi cơn điên gì, lại đem toàn bộ Hỗn Độn khai tịch ra, dung hợp vào Hồng Hoang.

Cứ như vậy, lại thành toàn cho một hóa thân thế giới không đáng chú ý.

"Ầm ầm!" Một đòn hạ xuống, hơn hai mươi Sử Tiền Đạo Quân bị đánh lui, ngay cả ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải cũng biến sắc, chấn kinh không thôi.

“Hầu như tương đương với sức mạnh của một nửa nhỏ Chư Thiên Hải, hắn làm thế nào được?

Làm sao có thể luyện hóa được?” Ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải kinh hãi không thôi.

Ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải lần lượt tên là Tạp Nga Tư, Diệp Thần, Nguyên Chi Chủ.

Ba người đều là cường giả đỉnh phong mới nổi của thời đại này, đem đại đạo của mình khắc sâu vào Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải, trở thành Nguyên Quân.

Hiện tại, Chư Thiên vạn giới tuy rằng ẩn giấu một số Sử Tiền Nguyên Quân, nhưng lại hầu như không xuất thế, cho nên toàn bộ Chư Thiên Hải, ức vạn đại thiên thế giới, trung thiên thế giới, và vô số thế giới nhỏ đều do họ làm chủ.

Đứng trên đỉnh cao của thời đại, phủ khám chúng sinh, toàn bộ Chư Thiên không có bí mật nào mà họ không biết.

Thế nhưng, cảnh này vẫn khiến họ biến sắc.

Luyện hóa thế giới đối với họ không có gì kỳ lạ, nhưng cũng phải xem luyện hóa cái gì?

Ở Chư Thiên Hải, luyện hóa một thế giới nhỏ, không ai để ý, chỉ chứng tỏ ngươi mạnh.

Luyện hóa trăm, ngàn cái, cũng chứng tỏ ngươi mạnh, không ai để ý.

Nhưng nếu muốn luyện hóa toàn bộ Chư Thiên Hải, trước không nói các tu sĩ khác có đồng ý không, Đạo Nguyên cũng sẽ không đồng ý.

Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải tương đương với Đại Đạo của Hỗn Độn Hải, là nguồn của quy tắc trật tự.

Người khổng lồ trước mắt này, mặc dù không luyện hóa toàn bộ Hỗn Độn Hải, nhưng cũng tương đương với một phần mười, đã quá khổng lồ rồi.

Phải biết rằng, địa vực của Chư Thiên Hải không lớn bằng Hỗn Độn Hải, một phần mười Hỗn Độn Hải tương đương với một nửa nhỏ Chư Thiên Hải.

Thử hỏi ba vị Nguyên Quân từ Chư Thiên Hải có thể không chấn kinh sao?

Đương nhiên, một chưởng của người khổng lồ Tam Thập Lục Thiên cũng chỉ đánh lui họ, không thể gây ra thương tổn.

Rốt cuộc tu sĩ tham gia vây công Đạo Kiếp đều là những tồn tại thần bí nhất trong đám Sử Tiền Đạo Quân, sống còn cổ lão hơn cả Thần Nông.

Không chỉ có họ, còn có ba vị Nguyên Quân, mặc dù không thể phát huy sức mạnh đỉnh phong, nhưng vẫn có chiến lực Bán bộ Đạo Quân đỉnh phong.

Nhưng điểm này đã đủ rồi, đã cho Đạo Kiếp thời gian.

"Dung hợp!" Chỉ thấy Đạo Kiếp đang bị vây công nhân cơ hội này, một cái lướt người thoát khỏi vòng vây, với thế nhanh như chớp không kịp bịt tai bay vào hóa thân Tam Thập Lục Thiên.

"Không ổn!" "Mau ngăn hắn lại!" Các cường giả sắc mặt đều biến đổi, nhưng muốn ngăn cản đã muộn.

"Ầm ầm!" Theo sau sự dung hợp của bản tôn Đạo Kiếp và hóa thân Tam Thập Lục Thiên, hóa thân Tam Thập Lục Thiên vốn ngây ngô, hành động cứng nhắc đột nhiên thân thể chấn động, khí tức trở nên càng thêm kinh khủng.

Cùng lúc đó, động tác cơ thể của nó cũng trở nên không còn chậm

chạp, tựa như sinh linh chân chính.

Đồng thời, hình thái của người khổng lồ Tam Thập Lục Thiên cũng lại một lần nữa xảy ra biến hóa, toàn thân Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn lan tỏa, ba ngàn pháp tắc Đại Đạo hóa thành thần hỏa, mỗi một đóa thần hỏa đều tựa như một mặt trời, trong đó có chư thần đang mô bái.

Gương mặt của nó hóa thành bốn mặt, chính là Hỗn Độn Tứ Diện Thần mà Đạo Kiếp đã hiển hóa năm đó.

"Kiếm!" Đạo Kiếp hét dài, âm thanh ầm ầm, đại đạo chi âm vang vọng, ngọn núi kiếm vẫn đứng sừng sững tại di chỉ Bất Chu Sơn, đã trở thành cổ tích, đột nhiên chấn động.

Chương 445

"Rắc!" Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngọn núi kiếm vẫn không ngừng trưởng thành này bắt đầu lột vỏ từ bề mặt, cuối cùng lộ ra một thanh cự kiếm tỏa ra khí tức tuyên cổ thương tang.

"Ong~!" Theo sau tiếng chấn động của cự kiếm, toàn bộ Hồng Hoang đều run rẩy, cuối cùng cự kiếm hóa thành một đạo lưu quang, xé rách vô tận thương mang, rơi vào trong tay người khổng lồ Tam Thập Lục Thiên.

"Chết!" Cự kiếm được vung lên, nơi nó đi qua hư không tầng tầng vỡ nát, địa hỏa phong thủy diễn hóa, thiên địa ngũ hành sinh ra, ức vạn đại thiên thế giới, trung thiên thế giới, và vô số tiểu thế giới sinh ra, tiếp đó lại một lần nữa hủy diệt.

Từng điều thiên địa pháp tắc cũng theo đó diễn hóa ra, trường hà Vận Mệnh, trường hà Thời Không, trường hà Nhân Quả sinh ra, nhưng dưới một kiếm này, tất cả đều hủy diệt.

Một kiếm này, tựa như một kiếm kinh khủng nhất giữa trời đất, tuy rằng không có kiếm ý, cũng không có kiếm đạo pháp tắc, nhưng lại không ai có thể cản được.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc này, uy thế thuộc về Đạo Quân đang lan tỏa, một luồng khí tức trấn áp cửu thiên, phá nát cửu u, khiến trời đất đều phải bi thương đã sinh ra dưới một kiếm này.

"Sức mạnh Đạo Quân?

Sao có thể?" "Không thể nào, một kiếm này lại vượt qua bình cảnh Bán bộ Đạo Quân, đạt đến một đòn của Đạo Quân chân chính!" "Không ổn!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt đại biến, khi Đạo Kiếp thoát khỏi chiến trường, bay về phía Tam Thập Lục Thiên, họ đã

có dự cảm không lành.

Không ngờ hai bên vừa dung hợp, thực lực lại tăng vọt nhiều như vậy.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, họ tự nhiên biết sức mạnh của Đạo Quân chân chính, về bản chất vượt xa Bán bộ Đạo Quân, một đòn có thể trấn áp một thời đại, có thể trấn áp sức mạnh của toàn bộ Hỗn Độn Hải.

Đạo Quân là vô địch, trong một thời đại không có đối thủ, là bởi vì có đạo quả Đạo Quân.

Đạo quả Đạo Quân này là do Đại Đạo diễn hóa ra, thừa tái một phần bản nguyên của Đại Đạo.

Có thể nói, một khi trở thành Đạo Quân, liền tương đương với việc thừa tái một phần Đại Đạo, nói Đạo Quân là Đại Đạo cũng không quá, đương nhiên, có thể là Đại Đạo không hoàn chỉnh, một phần mấy của Đại Đạo.

Dù vậy, cũng là vô địch, khi Đạo Quân đương thời, có thể ngang hàng với Đại Đạo, không giống Hồng Quân hợp đạo, ngày thường, Đại Đạo căn bản sẽ không đi chế ước Đạo Quân, vì thế, trong trường hợp ý chí Đại Đạo không thức tỉnh, Đạo Quân tương đương với Đại Đạo.

Khi Đạo Quân đương thời, những Sử Tiền Đạo Quân đã mất đạo quả Đạo Quân căn bản không thể chống lại, chỉ có thể trốn trong bóng tối, rốt cuộc cho dù ở đỉnh phong, cũng chỉ tương đương với Đạo Quân không hoàn chỉnh, một chọi một, chỉ sẽ bị Đạo Quân đương thời trấn áp, hoặc là diệt sát.

Muốn chống lại, hoặc là diệt sát Đạo Quân đương thời, chỉ có thể đợi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, ý chí Đại Đạo thức tỉnh, đạo

quả Đạo Quân biến mất.

Hơn nữa, nếu không phải bất đắc dĩ, hoặc là những Đạo Quân đương thời muốn cứng rắn chống lại ý chí Đại Đạo, cũng sẽ không đi dễ dàng chọc vào Sử Tiền Đạo Quân.

Rốt cuộc Sử Tiền Đạo Quân sống quá lâu, thủ đoạn và nội tình sâu không lường được, khó giết, quan trọng nhất là số lượng đông.

Hơn nữa, tuyệt đại bộ phận Đạo Quân đương thời muốn sống sót, chỉ có thể như Sử Tiền Đạo Quân mà ẩn mình, đi theo 'cẩu đạo', trở thành Sử Tiền Đạo Quân mới.

Vì thế, những Sử Tiền Đạo Quân này tự nhiên hiểu rõ, lúc này Đạo Kiếp và hóa thân Tam Thập Lục Trọng Thiên dung hợp, sức mạnh bộc phát dưới một đòn, hầu như tương đương với sức mạnh của một Đạo Quân tàn khuyết không có đạo quả Đạo Quân ở thời kỳ đỉnh phong.

Kinh khủng, những Sử Tiền Đạo Quân này đều hiểu rõ thời kỳ đỉnh phong của mình mạnh đến đâu, ngay cả Đạo Quân đương thời cũng phải kiêng kỵ.

"Sức mạnh Đạo Quân?" "Đây chính là sức mạnh của Đạo Quân chân chính sao?

Quả nhiên kinh khủng, nhưng bản quân không sợ!" "Sợ cái gì, thực lực đỉnh phong thật sự cũng chỉ ngang bằng với chúng ta mà thôi, huống chi còn sử dụng thủ đoạn đặc thù, chỉ có thể tạm thời bộc phát sức mạnh Đạo Quân!" Tạp Nga Tư, Diệp Thần, Nguyên Chi Chủ trước tiên là chấn kinh, sau đó cười lạnh.

Trong khoảnh khắc này, chiến ý trên người ba người cuồn cuộn, trái tim vô địch được kích phát.

Thân là Nguyên Quân, họ đều có sự tự tin vô địch, từ trước đến

nay không cho rằng mình yếu hơn người, cho dù bại, cũng chỉ cho rằng mình chưa đủ mạnh, sau khi bù đắp tự nhiên có thể giết chết kẻ địch.

Bị Sử Tiền Đạo Quân vây công, cho dù vất vả, nhưng cũng nhiều nhất là chửi ầm lên đám Sử Tiền Đạo Quân vô sỉ, căn bản không lay động được trái tim vô địch, kích phát không được chiến ý.

Bây giờ thấy Đạo Kiếp mạnh mẽ như vậy, tự nhiên kích phát chiến ý của ba người.

"Ta muốn cùng ngươi công bằng một trận chiến!" Diệp Thần tóc đen bay phấp phới, mắt như điện lạnh, toàn thân Hỗn Độn khí tức lan tỏa, thương thế trên người nhanh chóng hồi phục.

"Đợi đã!" Nguyên Chi Chủ ngăn cản hắn và Tạp Nga Tư.

Trong khoảnh khắc này, ba người đã bình tĩnh lại, chuẩn bị để hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân kia thăm dò trước.

"Ầm!

Ầm!" Hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân tự nhiên không dám giữ lại nữa, tu vi của họ hiện tại chưa hoàn toàn khôi phục, căn bản không thể một người hoặc mấy người chống lại một đòn sánh ngang Đạo Quân của Đạo Kiếp.

Vì thế, họ trực tiếp phục hồi một nửa sức mạnh của Đạo Quân Chi Bảo, mới miễn cưỡng đỡ được một đòn của Đạo Kiếp.

"Thật kinh khủng a!" Hắc Ám Đạo Quân lẩm bẩm, nghiến răng nghiến lợi, hắn phát hiện ra, vị này mỗi lần đều có thể mang đến cho hắn những biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Có thể nói, trong mắt những Sử Tiền Đạo Quân này, ân oán giữa Hắc Ám Đạo Quân và Đạo Kiếp là sâu nhất.

Nhiều lần giao thủ, nhiều lần chịu thiệt, nhưng từ trước đến nay chưa từng từ bỏ, chỉ cần chờ đợi cơ hội, sẽ dồn Đạo Kiếp vào chỗ chết.

Đương nhiên, Đạo Kiếp hiện tại không phải một mình hắn có thể đối phó, hắn cũng không dám.

"Ầm!" Lúc này, cự kiếm lại một lần nữa vung lên, phá nát thời không.

"Giết!" Một vị Đạo Quân được thánh quang bao phủ đột nhiên bộc phát, một luồng khí tức vượt qua Bán bộ Đại Đạo Cảnh cuồn cuộn, chấn động chư thiên, cuốn sạch vô tận thời không.

"Mẹ kiếp, lão Quang Minh!" Thấy vậy, Hắc Ám Đạo Quân thần sắc biến đổi, nhận ra người này.

Quang Minh Đạo Quân, Đạo Quân của thời đại Quang Minh, thời đại Quang Minh là thời đại sau thời đại Hắc Ám.

Vì thế, Hắc Ám Đạo Quân đối với vị Quang Minh Đạo Quân này vô cùng hiểu rõ, chỉ là sau thời đại Quang Minh, vị Quang Minh Đạo Quân này liền biến mất không thấy, sau mấy thời đại sau mới xuất hiện, trở thành một vị Sử Tiền Đạo Quân.

Hơn nữa, trong lần xâm nhập Chư Thiên Hải thứ hai, vị Quang Minh Đạo Quân này cũng tham gia.

Chỉ là Hắc Ám Đạo Quân không ngờ tu vi của Quang Minh Đạo Quân khôi phục nhanh hơn hắn, hiện tại lại có thể bộc phát ra sức mạnh Đạo Quân.

"Kiệt kiệt, tiểu nhi Đạo Kiếp, chẳng lẽ ngươi không biết biểu hiện càng mạnh, ở thời điểm hiện tại này, càng nguy hiểm sao?" Lại một vị Sử Tiền Đạo Quân lên tiếng, âm thanh ầm ầm, pháp tắc Đại Đạo bi thương.

Cũng là một vị Đạo Quân không biết danh hiệu, ẩn giấu cực sâu, đem 'cẩu đạo' phát huy đến cực điểm, hiện tại cảm ứng được nguy cơ, muốn diệt sát Đạo Kiếp.

Ngay sau đó, hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân xuất thế sau này lần lượt bộc phát, mặc dù thực lực như Quang Minh Đạo Quân chỉ có lác đác vài người, những người còn lại bộc phát, cũng chỉ là khí tức Bán bộ Đại Đạo đỉnh phong, nhưng vẫn trấn áp cả Hồng Hoang.

Chương 446

"Sử Tiền Đạo Quân cảnh giới đỉnh phong, sao có thể phát huy ra thực lực khủng bố như vậy?" "Chết tiệt, xương sống của ngô, vậy mà lại bị luyện chế thành pháp bảo!" Các Sử Tiền Đạo Quân chấn kinh, nhưng kẻ chấn kinh hơn cả lại là Bàn Cổ.

Thân thể khổng lồ của hắn không ngừng run rẩy trong trường hà Thiên Đạo, cho thấy nội tâm bất ổn của hắn.

Bỏ qua các Sử Tiền Đạo Quân khác, Đạo Kiếp chính là đối thủ cạnh tranh duy nhất của hắn ở Hồng Hoang, nay đối phương lại thể hiện ra thực lực như vậy, sao có thể không chấn động?

Đặc biệt là thanh cự kiếm trong tay Đạo Kiếp, đó rõ ràng là Bất Chu Sơn do xương sống của hắn hóa thành, khiến Bàn Cổ siết chặt song quyền, hận không thể xông ra đại chiến một trận với Đạo Kiếp.

Nhưng Bàn Cổ cuối cùng vẫn nhẫn nhịn được, bây giờ không phải lúc đi ra, nếu không chắc chắn cũng sẽ giống như Đạo Kiếp, bị các Sử Tiền Đạo Quân nhắm vào.

Có thể nói, sau khi Bàn Cổ phục sinh, đã hoàn toàn thay thế Hồng Quân, ngay cả Thiên Đạo cũng không hề phát hiện.

"Chư vị, còn muốn giữ lại thực lực sao?

Hôm nay chúng ta đã bại lộ, nếu không thể diệt sát hắn, sau này tất nhiên sẽ bị nhắm vào!" Quang Minh Đạo Quân vừa lao về phía Đạo Kiếp, vừa không quên cổ vũ những người khác.

"Đạo hữu nói không sai, thôi vậy, bại lộ thì bại lộ đi, dù sao đợi đến khi Đạo Quân quả vị hình thành thì cũng sẽ bại lộ, chẳng bằng sớm hơn một chút!" Cùng với một tiếng thở dài, một bóng người đột

nhiên dừng công kích, ngay sau đó, khí tức trên người tăng vọt, nhanh chóng vượt qua Bán bộ Đạo Quân, thẳng tiến đến cảnh giới Đạo Quân.

"Ầm!" Cùng lúc đó, một luồng khí tức thuộc về Nhân Quả đại đạo lan tỏa, cổ xưa mà tang thương.

Khoảnh khắc Nhân Quả đại đạo xuất hiện, toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh đều cảm giác được trong cõi u minh dường như có một tấm lưới lớn bao phủ.

Không nhìn thấy, không chạm tới được, nhưng lại cho người ta một cảm giác trói buộc khó chịu.

"Ta là Nhân Quả Đạo Quân, chúa tể thời đại Nhân Quả sử tiền!" Thanh âm lạnh lùng truyền ra, vị Đạo Quân bí ẩn không rõ tên đã báo ra danh hiệu của mình.

Thực ra khi hắn bộc phát khí tức của bản thân, các Sử Tiền Đạo Quân khác đã cảm ứng được, tự nhiên biết hắn là ai.

"Lại là Nhân Quả Đạo Quân, một trong những Đạo Quân bí ẩn nhất thời đại sử tiền!" "Hít, vậy mà lại là hắn?" "Lão quái vật này vậy mà cũng xuất thế trong thời đại này!" Khoảnh khắc khí tức Nhân Quả đại đạo sử tiền lan tràn khắp Hồng Hoang, một đám Sử Tiền Đạo Quân đều lần lượt biến sắc.

Đặc biệt là Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Vạn Bảo Đạo Quân, Trật Tự Đạo Quân và những người khác, trong thần sắc lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Từ đó có thể thấy được địa vị của Nhân Quả Đạo Quân ở thời sử tiền, vừa mới hiện thân đã khiến cho đại bộ phận Sử Tiền Đạo Quân kiêng dè.

Chỉ có số ít mấy người, chỉ kinh ngạc một chút rồi thần sắc liền

khôi phục vẻ lãnh đạm.

Trong đó có Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân.

Bọn họ đều là những Đạo Quân đỉnh cấp, thực lực thời kỳ đỉnh phong vượt xa Đạo Quân bình thường, cho dù Nhân Quả Đạo Quân có bí ẩn đến đâu, cũng không cần phải kiêng kỵ.

"Hắc, lão già Vận Mệnh, bản quân đã bại lộ rồi, ngươi còn muốn ẩn giấu sao?" Nhân Quả Đạo Quân cười lạnh một tiếng, ánh mắt khóa chặt vào một vị Đạo Quân vô danh hết sức khiêm tốn, đang đi theo sau chúng Đạo Quân tập kích Đạo Kiếp.

"Nhân Quả, tính tình ngươi nóng nảy như vậy, khắp nơi dính nhân quả, tu luyện Nhân Quả chi đạo, nhưng lại không hiểu ý nghĩa của nhân quả, sớm muộn cũng sẽ bị phản phệ mà vẫn lạc!" Một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền ra, sương mù quanh thân vị Sử Tiền Đạo Quân vô cùng khiêm tốn kia dần dần tan đi, lộ ra một thanh niên tóc trắng với ánh mắt tang thương.

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị là, quanh thân thanh niên chảy xuôi từng dòng sông mờ ảo, trên mỗi dòng sông dài dường như có vô số sinh linh đang giãy giụa, hiển hóa quá khứ và tương lai.

Cảnh tượng đó khiến thế nhân đồng tử co rụt lại, rõ ràng là Vận Mệnh trường hà, khắc ghi vận mệnh của sinh linh thế gian.

Chỉ là khác với Vận Mệnh trường hà chân chính mà các đại năng nhìn thấy, Vận Mệnh trường hà quanh thân Vận Mệnh Đạo Quân lại vô cùng ảm đạm.

"Vận Mệnh Đạo Quân?" "Một trong những Đạo Quân mạnh nhất sử tiền, vậy mà cũng ở đây?" "Hít, những lão quái vật này còn sống?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân đều hít một hơi khí lạnh, thần tình trở

nên càng thêm cảnh giác.

Có thể nói, trong từng thời đại sử tiền, danh tiếng của Vận Mệnh Đạo Quân còn lớn hơn cả Nhân Quả Đạo Quân, cũng bí ẩn hơn.

Vận Mệnh Đạo Quân còn được xưng là hắc thủ sử tiền, từng nhiều lần tham gia vào thế cục đương thời, mưu đồ hết thời đại này đến thời đại khác, rất nhiều Đạo Quân đương thời đều bị hắn tính kế, thậm chí có người còn bị tính kế đến chết.

Ngay tại đây cũng có Sử Tiền Đạo Quân năm xưa khi còn là Đạo Quân đương thời, đã bị Vận Mệnh Đạo Quân tính kế, chịu không ít thiệt thòi, có người còn bị tính kế vô cùng thê thảm.

"Hừ, bản quân sẽ bị Vận Mệnh phản phệ mà chết sao?

Chưa biết chừng lão quỷ Vận Mệnh nhà ngươi mới bị Vận Mệnh đại đạo phản phệ mà chết!" Nhân Quả Đạo Quân hừ lạnh một tiếng.

"Sẽ không." Vận Mệnh Đạo Quân mỉm cười, thẳng thắn nói: "Đợi giải quyết xong tên này, sau đó tìm Vận Mệnh Ma Thần của thời đại này thôn phệ, đại đạo của bản quân sẽ khôi phục, lại đoạt lấy Đạo Quân quả vị, liền sẽ viên mãn.

Đến lúc đó bản quân sẽ không sợ Vô Lượng lượng kiếp, càng không cần lo lắng bị Vận Mệnh đại đạo phản phệ!" "Ồ, ý tưởng không tồi, đáng tiếc có một số người sẽ không để ngươi thành công đâu!" Nhân Quả Ma Thần cười lạnh, ít nhất hắn sẽ ngăn cản.

Bởi theo hắn được biết, Vận Mệnh Ma Thần năm đó đã chết dưới rìu của Bàn Cổ, đối phương căn bản không có cơ hội thôn phệ.

Giống như hắn vừa mới xuất thế, liền đi tìm Nhân Quả Ma Thần, cũng muốn thôn phệ bản nguyên nhân quả của đối phương, nhưng lại phát hiện, toàn bộ Hồng Hoang hỗn độn căn bản không có khí tức của Nhân Quả Ma Thần.

Hai người cũng không tiếp tục ra tay với Đạo Kiếp, mà đang đối đầu nhau, nhìn như đang nói chuyện phiếm, nhưng lời nói lại không chút khách khí.

Dường như căn bản không xem những người khác vào mắt, khiến cho các Sử Tiền Đạo Quân khác sắc mặt đều không tốt.

Ngay cả Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân cũng thần sắc âm trầm.

Hai vị Đạo Quân Vận Mệnh và Nhân Quả, dường như cũng không để hai người họ vào mắt.

"Thú vị, lại có Sử Tiền Đạo Quân khủng bố hơn xuất thế, nhưng như vậy cũng tốt, bản tôn đã vậy cũng dốc toàn lực, xem thử mấy kẻ được các Đạo Quân kiêng kỵ rốt cuộc có thủ đoạn gì!" "Thú vị, lại có Sử Tiền Đạo Quân khủng bố hơn xuất thế, nhưng như vậy cũng tốt, bản tôn đã vậy cũng dốc toàn lực, xem thử mấy kẻ được các Đạo Quân kiêng kỵ rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Đấu với hơn hai mươi vị Đạo Quân, nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, Đạo Kiếp lúc này chẳng khác nào một tôn Chiến Thần.

Khi cảm nhận được hai luồng sức mạnh Vận Mệnh và Nhân Quả khủng bố, ánh mắt Đạo Kiếp lóe lên, lại chủ động lao về phía Nhân Quả Đạo Quân và Vận Mệnh Đạo Quân.

"Tìm chết!" "Bản quân chưa tìm ngươi, ngươi lại dám chủ động công kích bản quân!" Điều này khiến Nhân Quả Đạo Quân và Vận Mệnh Đạo Quân đại nộ, hai luồng khí tức đại đạo khủng bố hơn vừa rồi từ trên người họ quét ra.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang đều run rẩy, một dòng sông dài chảy xuôi khí tức vận mệnh hiển hóa giữa thời không, đồng thời bộc phát ra khí tức chúa tể vận mệnh chúng sinh.

Chỉ là dòng Vận Mệnh trường hà này cho người ta một cảm giác mục nát, tu sĩ Hồng Hoang cũng không cảm nhận được vận mệnh của mình trên đó.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc dòng Vận Mệnh trường hà này xuất hiện, một tấm lưới lớn từ hư không hiện ra, những ô lưới dày đặc chìm vào hư không, dường như muốn bao trùm cả thiên địa, cả ức ức triệu sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng tấm lưới lớn này cuối cùng lại thu nhỏ lại, bao phủ về phía thân thể khổng lồ của Ba Mươi Sáu Trọng Thiên của Đạo Kiếp.

"Không hổ là Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân!" "Tuy có kiêng kỵ, nhưng hiện tại diệt sát Đạo Kiếp mới là quan trọng nhất!" "Không sai, giết!" "Ầm!

Chương 447

Ầm!

Ầm!" Mượn lúc Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân ra tay, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân cũng lần lượt bộc phát, trong chốc lát, Đạo Kiếp liền bị hơn hai mươi đạo đại đạo sử tiền bao phủ.

Những đại đạo sử tiền này, mỗi một đạo đều có uy lực cấp Đạo Quân, thậm chí là vô hạn tiếp cận Đạo Quân.

Trong khoảnh khắc, thiên địa rung chuyển, thời không vỡ nát, âm dương đảo lộn, đại đạo pháp tắc không còn tồn tại, ức ức vạn thời không được khai tịch ra, rồi sau đó bị hủy diệt, hóa thành hỗn độn.

Luồng công kích khủng bố này dường như xuyên suốt cổ kim, hủy diệt vô số kỷ nguyên, lại xuyên thấu cả tương lai, khiến tương lai không tồn tại.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ vang vọng trong đầu mỗi sinh linh, tất cả mọi người đều thấy, người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên to lớn như một phần mười Chư Thiên Hải trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Đồng thời, đại đạo trên thân thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên đang vỡ vụn, pháp tắc đang sụp đổ, thân thể do từng thế giới tạo thành bắt đầu bong ra từng mảnh vỡ.

"A!" "Sao có thể?

Đạo Tôn bị đánh bay?" "Không, ta tuyệt đối không tin, Đạo Tôn sao có thể thất bại, Đạo Tôn phải là vô địch!" Nhìn thấy người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên bị đánh bay, thân thể còn bị đánh nát rất nhiều, khoảnh khắc đó khiến vô số tu sĩ kinh hãi thất sắc, rất nhiều tu sĩ tín

ngưỡng Đạo Kiếp căn bản không thể chấp nhận.

"Sư tôn..." Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng sắc mặt đại biến, không dám tin.

Trong mắt những người này, từ Long Hán kiếp bắt đầu, Đạo Tôn dương danh, chưa từng bại, đã tạo nên một thần thoại vô địch.

Nay lại bị đánh bay, ngay cả hóa thân Ba Mươi Sáu Thiên dung hợp cũng xuất hiện vỡ nát, khiến họ nhất thời không thể chấp nhận.

"Bại rồi, lại bại rồi sao?" Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, còn có Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng và những người khác, cũng đều ngây người.

Dù họ chưa bao giờ thuộc về phe Đạo Kiếp, nhưng trong lòng họ, Đạo Kiếp cũng là thần thoại bất bại.

Nay lại bại, đương nhiên, chưa hoàn toàn bại, nhưng cứ tiếp tục như vậy, e rằng kết cục sẽ không tốt đẹp.

"Ngọn núi lớn đè trên đầu ta cuối cùng cũng sắp bị dời đi sao?" "Nếu ngọn núi lớn này thật sự bị dời đi, chúng ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm!" Có người không dám tin, nhưng cũng có đại năng thần tình phấn khởi.

Ngọn núi lớn Đạo Kiếp đã đè trên Hồng Hoang ức vạn năm, trở thành bóng ma trong lòng một số tu sĩ.

Nay ngọn núi lớn này bị dời đi, tự nhiên vui mừng, mặc dù các Sử Tiền Đạo Quân cũng sẽ đè lên đầu họ.

"Vận Mệnh, Nhân Quả, lại khủng bố đến vậy?

Một kích đã khiến Đạo Kiếp thất bại?" Người kinh ngạc tương tự còn có Bàn Cổ, đối với Vận Mệnh đại đạo và Nhân Quả đại đạo, hắn tự nhiên vô cùng hiểu rõ.

Năm đó khai thiên, Vận Mệnh Ma Thần và Nhân Quả Ma Thần đều bị hắn chém giết.

Nhưng trong mắt Bàn Cổ, đại đạo của Vận Mệnh Ma Thần và Nhân Quả Ma Thần so với hai vị Sử Tiền Đạo Quân này quả thực là một trời một vực.

Đồng thời, thần sắc của Bàn Cổ cũng không tốt, bắt đầu lo lắng cho Đạo Kiếp.

Hắn hy vọng Đạo Kiếp bị diệt đi, để bớt một đối thủ cạnh tranh, nhưng lại không thích Đạo Kiếp bị diệt đi một cách dễ dàng như vậy.

Điều hắn muốn là đôi bên lưỡng bại câu thương, để hắn đứng ra tọa thu ngư ông chi lợi, thậm chí liên hợp với các Sử Tiền Đạo Quân khác, diệt đi Đạo Kiếp và các Sử Tiền Đạo Quân bị trọng thương.

Nhưng tình hình hiện tại, có Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân ra tay, còn có Hắc Ám và Quang Minh Đạo Quân cũng không yếu.

Trong tình huống này, chỉ một kích, Đạo Kiếp lại trực tiếp thất bại, tuyệt đối không phải điều Bàn Cổ muốn thấy.

"Không được, Đạo Kiếp không thể chết, nếu Đạo Kiếp chết, vậy ngô chẳng phải trở thành mục tiêu duy nhất của những lão quái vật này sao?" Ánh mắt Bàn Cổ lóe lên, nhanh chóng có quyết định.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời khỏi trường hà Thiên Đạo để đi giúp Đạo Kiếp, trên Thái Âm Tinh, một luồng uy áp đại đạo lan tràn, khí tức lạnh lẽo đến cực hạn cuồn cuộn, dường như muốn đóng băng cả Hồng Hoang, vô tận thời không.

Ngay sau đó, một bóng người mặc bạch y, tóc xanh lam, như một tiên tử dưới ánh trăng bước ra từ hư không, chắn trước mặt một đám Sử Tiền Đạo Quân.

“Thái Âm U Huỳnh!” “Hừ, Thái Âm U Huỳnh, ngươi muốn làm gì?” Hai mươi mấy vị Sử Tiền Đạo Quân thần tình sững sờ, rồi trở nên lạnh lùng.

Còn về phần tứ đại Đạo Quân Vận Mệnh, Nhân Quả, Hắc Ám, Quang Minh, họ chỉ liếc nhìn Vọng Thư một cái rồi trực tiếp làm lơ.

Cũng là bình thường, đối với những người như Vận Mệnh Đạo Quân, những Sử Tiền Đạo Quân như Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư căn bản không lọt vào mắt họ.

Cũng chỉ có những tồn tại như Vạn Ma Chi Sơ mới được họ coi trọng.

“Lấy nhiều đánh ít?

Xứng là Đạo Quân sao!” Vọng Thư lên tiếng châm chọc, trực tiếp biểu thị mình đứng về phía đối lập với một đám Sử Tiền Đạo Quân.

“Châm chọc?

Chế giễu chúng ta?

Ha ha.” Đối với sự châm chọc của Vọng Thư, một đám Sử Tiền Đạo Quân căn bản không để ý, trừ mấy vị Sử Tiền Đạo Quân như Nhân Quả, Vận Mệnh thần sắc vẫn lãnh đạm, các Sử Tiền Đạo Quân khác đều lộ vẻ khinh thường.

“Thái Âm U Huỳnh, ngươi bị tiểu tử Đạo Kiếp kia chuốc mê hồn dược rồi sao?

Lời như vậy cũng nói ra được?” “Một chọi một, đơn đấu, đó là chuyện của bọn trẻ tuổi mới làm, bắt bọn lão quái vật chúng ta đi học theo bọn trẻ sao?” “A, người trẻ tuổi, nói trắng ra là kẻ ngu, trên con đường cầu đạo, mục tiêu là quét sạch trở ngại, chỉ cần có thể quét sạch trở ngại, phương pháp nào mà không thể dùng?” “Đạo hữu nói không sai, Thái Âm U Huỳnh, ngươi cũng là Sử Tiền Đạo Quân đã

sống qua mấy thời đại, vậy mà lại nói ra lời nực cười như vậy!" Hiển nhiên, lời nói của Vọng Thư không những không có tác dụng, ngược lại, những Sử Tiền Đạo Quân này còn chế giễu lại Vọng Thư.

Thế nhưng, lời nói của những Sử Tiền Đạo Quân này lại khiến ba vị Nguyên Quân từ Chư Thiên Hải là Diệp Thần, Tạp Nga Tư, Nguyên Chi Chủ đại nộ.

"Lũ khốn kiếp các ngươi nói ai là kẻ ngu?" Ánh mắt Diệp Thần lạnh như điện, sát ý lẫm liệt.

Nguyên Chi Chủ cũng lạnh lùng nói: "Vị đạo hữu này nói không sai, một đám gia hỏa bỉ ổi vô sỉ, chỉ biết vây công, không dám một chọi một, ngay cả một chút vô địch chi tâm cũng không có, thật không biết làm sao mà thành được Đạo Quân!" "Ha, hai vị không nhìn ra sao?

Đạo Quân của Hỗn Độn Hải căn bản không tu vô địch chi tâm, Đạo Quân của họ e rằng là do tính kế mà ra!" Tạp Nga Tư cười châm chọc nói.

Hiển nhiên, một đám Sử Tiền Đạo Quân chế giễu Vọng Thư, cũng đã kéo cả họ vào.

Người trẻ tuổi, nhiệt huyết bồng bột, một chọi một, đơn đấu, cùng cảnh giới vô địch?

Chương 448

Những từ này chẳng phải là để hình dung họ sao?

Không chỉ hình dung, mà phàm là ở Chư Thiên Hải, có mấy ai thành đại năng mà không phải một đường chinh chiến, tu luyện vô địch chi thế.

Một chọi một, đơn đấu, ở Chư Thiên Hải là chuyện thường, một chọi một chiến bại cường giả cùng cảnh giới là vinh quang của họ.

Ngược lại, ở Chư Thiên Hải, không có vô địch chi tâm, không dám đối mặt với nguy cấp sinh tử thì căn bản không thể thành đạo.

Một khi lùi bước, vô địch chi tâm sẽ vỡ nát, cả người coi như phế đi.

Ngược lại, trong mắt họ, cường giả chân chính đều không thèm dùng âm mưu quỷ kế, âm mưu quỷ kế cũng không khiến người ta tiến bộ.

Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải khác nhau.

Đương nhiên, cũng không thể nói ai đúng ai sai, chỉ là đạo bất đồng.

Nhưng lời nói của một đám Sử Tiền Đạo Quân đối với ba người từ Chư Thiên Hải lại là một sự sỉ nhục.

Ngược lại, Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư lại khiến họ tán thưởng.

Họ cũng biết, vị Sử Tiền Đạo Quân khác biệt này rõ ràng đang giúp Đạo Kiếp.

"A a, người trẻ tuổi, không chịu nổi kinh ngạc như vậy sao.

Đời người ai mà không có một lần thất bại, người có vô địch chi

tâm thì có, nhưng người thật sự vô địch thì căn bản không tồn tại.

Giống như đánh bạc vậy, luôn có lúc thua!" Quang Minh Đạo Quân mỉm cười, nói một cách đầy thâm ý.

Dung mạo hắn hòa ái từ tường, lời nói cũng ôn hòa, nhưng không biết vì sao, luôn cho người ta một cảm giác âm hiểm.

"Người trẻ tuổi hành sự, nói trắng ra là ngu ngốc, nếu không cũng sẽ không tùy tiện dẫn người xông vào giới của ta, cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, vô địch chi tâm, nhiệt huyết, đều sẽ không còn tồn tại!" Lời của Hắc Ám Đạo Quân không ôn hòa như Quang Minh Đạo Quân, lời vừa nói ra, trực tiếp khiến ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải lửa giận ngút trời.

"Cút ngay, còn cản đường bản quân sẽ diệt cả ngươi!" Đúng lúc này, Vận Mệnh Đạo Quân vốn luôn thần sắc lãnh đạm đột nhiên quát lớn, ngay sau đó, Vận Mệnh trường hà quanh thân lại lần nữa gầm vang, một luồng khí tức chúa tể chúng sinh từ trên người hắn bộc phát, cả dòng sông dài được hắn vung lên, coi như vũ khí, quật về phía người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên do Đạo Kiếp hóa thành.

Vận Mệnh Đạo Quân ra tay, Nhân Quả Đạo Quân cũng đồng dạng ra tay, Nhân Quả đại võng bao phủ người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên, những nhân quả sử tiền dày đặc cưỡng ép trói buộc lên thân thể Ba Mươi Sáu Thiên.

Tất cả mọi người đều có thể mơ hồ nghe thấy, dường như có vô số oan hồn đang gào thét, trong thời đại sử tiền, những đại đạo mục nát kia đang không cam lòng, dường như coi Đạo Kiếp là kẻ đã gây ra cái chết của chúng trong Vô Lượng lượng kiếp.

Oán niệm khủng bố, sức mạnh đại đạo khủng bố điên cuồng chui vào trong cơ thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên của Đạo Kiếp.

"..." Vọng Thư sắc mặt đại biến, lập tức tế ra Đạo Quân chi bảo của mình là Thái Âm Thần Luân, hóa thành chín vầng trăng, bộc phát khí tức Đạo Quân, đập về phía Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân.

"Đối thủ của ngươi là ta!" Nhưng đúng lúc này, chín mặt trời rực rỡ từ hư không từ từ mọc lên, khí tức Đạo Quân lan tỏa, một nam tử trẻ tuổi mặc kim sắc trường bào bước ra, ngăn cản công kích của Vọng Thư.

"Thái Dương Chúc Chiếu, tìm chết!" Điều này khiến Vọng Thư đại nộ, trực tiếp vung Đạo Quân chi bảo, liền oanh tới.

Thái Dương Chúc Chiếu mỉm cười, tiến lên nghênh chiến, lúc này trong lòng hắn vô cùng sảng khoái.

Bấy lâu nay, Vọng Thư vẫn luôn nhằm vào hắn, sau này Vọng Thư đi theo Đạo Kiếp, càng nhiều lần đả áp hắn, khiến hắn mấy lần muốn bộc phát, cuối cùng đều nhịn xuống.

Nay Đạo Kiếp thất bại, một đám Sử Tiền Đạo Quân muốn giết Đạo Kiếp, hắn tự nhiên hy vọng Đạo Kiếp thân tử.

Lúc này Vọng Thư lại nhảy ra, sao hắn có thể không chọc tức đối phương một chút?

"Ầm ầm!" Hai người trực tiếp giao chiến, đối mặt với công kích điên cuồng của Vọng Thư, Thái Dương Chúc Chiếu lại thần sắc lãnh đạm, mặt mang nụ cười, không vội không hoãn.

Bên kia, Vọng Thư bị ngăn cản, mắt thấy Vận Mệnh trường hà và Nhân Quả đại võng sắp diệt sát Ba Mươi Sáu Thiên chi thân của Đạo Kiếp, một bóng người đột nhiên giáng lâm.

"Ma Lâm Vạn Cổ!" Một tiếng ma gào chấn động thương khung, quét sạch bát phương, rung chuyển cửu thiên thập địa.

“Ầm!” Trong khoảnh khắc, ma uy ngút trời, một tôn cự ma cao lớn từ xa bước tới, giơ tay lên, đại kích hoành không, phá nát chư thiên, nghiền nát thời không, ma lâm vạn cổ.

“Ầm ầm!” “Ầm ầm!” Đại kích trực tiếp hóa thành ức vạn trượng, chắn ngang trước thân thể Ba Mươi Sáu Thiên của Đạo Kiếp, ngăn cản Vận Mệnh trường hà giáng lâm.

“Vạn Ma Chi Sơ, ngươi làm gì?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn giúp tiểu tử Đạo Kiếp?” Vận Mệnh Đạo Quân sắc mặt hơi biến đổi, thần tình sắc bén.

“Rắc!” Vạn Ma Chi Sơ vung đại kích, hư không vỡ nát, diễn hóa địa hỏa phong thủy, ngạo nghễ đứng đó, quanh thân ma khí cuồn cuộn, lạnh lùng nói: “Bản quân nợ hắn một ân tình, ân tình chưa trả, sao có thể để hắn bị giết?” Nhân Quả Đạo Quân cũng dừng bước, lắc đầu nói: “Vạn Ma, tồn tại như chúng ta nào có để ý đến thứ này?

Cái gọi là ân tình chính là nhân quả, nhưng trừ phi tu luyện Nhân Quả chi đạo như bản quân, khống chế được nhân quả, nếu không nhân quả đối với tồn tại như chúng ta có tác dụng gì?” “Nực cười, nhân quả là nhân quả, ân tình là ân tình, sao có thể gộp làm một?” Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh: “Như các ngươi vô tình vô nghĩa, đối với những kẻ không quan tâm đến ai có lẽ là giống nhau, nhưng đối với bản quân lại khác!” Khi một đời hóa thân thành La Hầu, hắn tu luyện chính là Thất Tình Lục Dục ma đạo, tự nhiên không thể tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Đại bộ phận Sử Tiền Đạo Quân làm việc không có giới hạn, nhưng hắn lại không thể, tu luyện Thất Tình Lục Dục ma đạo không thể không có giới hạn.

Chính cái gọi là ma tùy tâm sở dục, nếu trái với lòng mình, khiến mình khó chịu, thì làm sao thành đạo?

Sau khi Vạn Ma Chi Sơ dung hợp với La Hầu, cũng không định từ bỏ ma đạo này.

"Cũng đúng, mỗi người khác nhau, lý giải khác nhau!" "Tùy ngươi vậy, nhưng chỉ bằng một mình ngươi muốn ngăn cản chúng ta, thì không thể nào, không khéo, hôm nay cả ngươi cũng phải chết ở đây!" "Tránh ra, nếu không chết!" Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân không tiếp tục nói nhảm với Vạn Ma Chi Sơ, khí tức toàn thân hướng về phía Vạn Ma Chi Sơ áp chế.

"Kiệt kiệt, Vạn Ma, bản quân sớm đã không thuận mắt ngươi!" "Bình thường chúng ta đều không muốn trêu chọc ngươi, nhưng hôm nay ngươi tự nhảy ra, vậy đừng trách bản quân không khách khí!" "Ầm!" Hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân đồng thời bộc phát, uy áp khổng lồ bao phủ về phía Vạn Ma Chi Sơ.

Vạn Ma Chi Sơ rất mạnh, trong các Sử Tiền Đạo Quân cũng thuộc hàng đầu, là tồn tại chỉ sau Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân.

Nhưng hiện tại một mình hắn căn bản không thể đối mặt với hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân, đặc biệt là trong số họ có mấy vị Sử Tiền Đạo Quân căn bản không thể so sánh với Thần Nông, Hiên Viên, Vạn Bảo Đạo Quân.

"Đạo hữu của ta, ngươi không phải là kẻ đã tính kế vạn cổ, luôn giữ vững thế bất bại sao?

Bản quân tuyệt không tin ngươi chỉ có chút thực lực này!" "Nếu ngươi thật sự không có hậu thủ, chúng ta e rằng phải bỏ mạng ở đây rồi!" Thấy vậy, Vạn Ma Chi Sơ nghiến răng, nhìn về phía người khổng lồ Ba Mươi Sáu Trọng Thiên vẫn không nhúc nhích, trên người không ngừng rơi xuống những mảnh đá, nói.

"Ầm!" Công kích vô tận giáng xuống, Vận Mệnh trường hà lại lần

nữa quét tới, Nhân Quả đại võng bao phủ, những sợi tơ nhân quả dày đặc xuyên qua vô tận thời không, dường như muốn trói buộc quá khứ, hiện tại, tương lai của Vạn Ma Chi Sơ.

Đồng thời, còn có cực hạn hắc ám và cực hạn quang mang, cộng thêm hai mươi mấy đạo công kích vô hạn tiếp cận Đạo Quân.

Chương 449

Đối mặt với công kích như vậy, Vạn Ma Chi Sơ chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

"Mẹ kiếp, liều mạng, cùng lắm thì triệt để phục sinh Đạo Quân chi bảo và Đạo Quân chi thân tiền thế, liều chết cũng kéo theo vài tên!" Bây giờ hối hận muốn rút lui cũng không kịp, vì vậy, chỉ có thể nghiến răng liều mạng.

"Ầm!" Vạn Ma Bàn Long Kích trong tay hắn bắt đầu phục tô, khí tức thuộc về Đạo Quân lan tỏa.

Chỉ thấy một dòng sông dài mênh mông xuất hiện trên đầu Vạn Ma Chi Sơ, dòng sông dài này không phải Vận Mệnh trường hà của Vận Mệnh Ma Thần, mà là thời không trường hà xuyên suốt thời đại Ma đạo sử tiền.

Chỉ là giống với Vận Mệnh trường hà, thời không trường hà này hoàn toàn khác với thời không trường hà mênh mông hiện tại, cũng ảm đạm vô quang, hình ảnh thời không mơ hồ, thậm chí có chỗ còn tan nát.

"Ầm!" Nhưng giây tiếp theo, ở hạ du thời không trường hà, một luồng ma uy cực hạn khủng bố cuồn cuộn, trong nháy mắt gia trì lên người Vạn Ma Chi Sơ.

Trong ánh mắt kinh ngạc và không thể tin nổi của mọi người, chỉ thấy khí tức trên người Vạn Ma Chi Sơ tăng vọt, nhanh chóng vượt qua tầng thứ Đạo Quân, thậm chí còn đang tiếp tục tăng lên.

"Hắn?" "Hắn đang làm gì?

Triệt để phục tô sao?

Hắn đang tìm chết!" "Triệt để phục tô sức mạnh đã từng có, chỉ cần thời gian qua đi là có khả năng vẫn lạc, chân linh thượng thuần, cũng không biết bao nhiêu kỷ nguyên sau mới có thể phục tô!" "Bao nhiêu kỷ nguyên?

Căn bản không thể sống qua một kỷ nguyên, đừng quên Vô Lượng lượng kiếp, cũng từ xưa đến nay, Sử Tiền Đạo Quân triệt để phục tô chưa từng có ai sống sót, ít nhất bản quân chưa thấy!" Ở xa, cảm nhận được khí tức trên người Vạn Ma Chi Sơ, Thần Nông, Hiên Viên, Cự Linh Đạo Quân, Trật Tự Đạo Quân và những người khác đều sắc mặt biến đổi.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, tự nhiên biết Vạn Ma Chi Sơ đang làm gì.

Từ năm tháng vô tận triệu hoán sức mạnh đã từng có, triệt để phục tô bản mệnh chi bảo và tiền thế chi thân, khiến mình trong thời gian ngắn đạt đến đỉnh phong.

Nhưng cái giá phải trả quá lớn, nặng thì trực tiếp vẫn lạc, nhẹ thì chân linh rơi vào giấc ngủ say.

Đó cũng là lý do vì sao Hỗn Loạn Đạo Quân năm xưa khi còn yếu, bị Phục Hy và những người khác tính kế đến chết, lại không phục tô.

Sau này Hỗn Loạn Đạo Quân lại lần nữa chuyển thế, hiện tại đang ở trong đám người, cũng không dám tin nhìn Vạn Ma Chi Sơ bộc phát.

"Gia hỏa này!" Trong trường hà Thiên Đạo, Bàn Cổ cũng chấn kinh, lúc này, khí tức bộc phát từ trên người Vạn Ma Chi Sơ khiến hắn kinh hãi.

"La Hầu lại vì sư tôn mà liều mạng sao?..." "Thật không thể tin nổi, ai cũng không ngờ, lúc mấu chốt ra tay giúp sư tôn lại là La Hầu!" Đồng thời, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác cũng đều thần sắc

chấn động.

Tu vi của họ thấp, ngay cả Đại Đạo cảnh cũng chưa đột phá, không thể giúp đỡ Đạo Kiếp, chỉ có thể đứng nhìn lo lắng, nay thấy La Hầu lại đứng ra, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đương nhiên, lo lắng vẫn là lo lắng, dù sao La Hầu chỉ có một mình, đối phương có quá nhiều Sử Tiền Đạo Quân.

"Ngay cả Vạn Ma còn dám triệt để phục tô, ta sợ gì?" Ở một chiến trường khác cách đó không xa, Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư bị Thái Dương Chúc Chiếu ngăn cản trong lòng thầm than, cũng có một dòng thời không trường hà tương tự xuất hiện trên đầu.

"Ngươi muốn làm gì?" Cảnh tượng này khiến Thái Dương Chúc Chiếu sắc mặt đại biến, không nói hai lời, trực tiếp lùi lại.

Hắn đang kinh ngạc vì Vạn Ma Chi Sơ bộc phát, còn đang chế giễu kẻ đó, không ngờ, đối thủ cũ của mình lại cũng muốn triệt để phục tô.

Đối mặt với một vị Sử Tiền Đạo Quân triệt để phục tô, Thái Dương Chúc Chiếu căn bản không dám ngăn cản, trừ phi hắn muốn chết, hoặc là hắn cũng phục tô.

Nhưng dù là loại nào, kết cục cũng không tốt đẹp.

"Ầm!" Từ thời không trường hà triệu hoán sức mạnh đã từng có, trong sát na, một luồng khí tức lạnh lẽo đến cực hạn bắt đầu đóng băng hư không, lan tràn về phía toàn bộ Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, uy áp của Đại Đạo Quân lan tỏa, thiên địa đại đạo cộng hưởng, như thể một vị vạn đạo chí tôn sắp giáng lâm.

Đồng thời, khí tức trên người Vọng Thư cùng với Vạn Ma Chi Sơ đều đang không ngừng tăng lên, dường như không có điểm dừng.

“Chết tiệt, lại thêm một người nữa!” Một đám Sử Tiền Đạo Quân đang tham gia vây công sắc mặt đại biến, chỉ có Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân thần sắc không đổi, chỉ hơi ngưng trọng một chút, nhưng cũng không hề sợ hãi, thần sắc vẫn lạnh lùng.

“Cả ta nữa!” Đúng lúc này, một tôn cự nhân vĩ ngạn bước ra, quanh thân khí tức hỗn độn lan tỏa, theo bước chân của cự nhân, sát khí vô biên cuồn cuộn, lan tràn khắp chư thiên.

Chính là Thập Nhị Tổ Vu, cuối cùng không thể nhịn được nữa, tế ra Bàn Cổ chân thân bước ra.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu dù có mượn sức mạnh của Bàn Cổ, cộng thêm tu vi Bán bộ Đại Đạo đỉnh phong của Hậu Thổ, Bàn Cổ chân thân cũng chỉ miễn cưỡng đột phá Đại Đạo cảnh, đi lên như vậy chẳng khác nào tìm chết.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu là những kẻ cứng đầu, căn bản không sợ chết.

“Hỗn trướng, tự không lượng sức, trận chiến này là các ngươi có thể nhúng tay vào sao?” Bàn Cổ mắng lớn, điều khiển Thiên Đạo, tuôn ra một luồng thiên uy khổng lồ, định trụ Bàn Cổ chân thân tại chỗ.

“Phụ thần, Đạo Tôn đối với chúng ta có ơn tri ngộ và cứu mạng, chúng ta sao có thể ngồi yên không quan tâm?” Đế Giang hét lớn về phía trường hà Thiên Đạo.

Hậu Thổ càng dùng sức giãy giụa, nhưng cũng vô dụng, tu vi của nàng và Bàn Cổ chênh lệch quá xa.

“Không cần lo lắng, ngô sẽ không để Đạo Kiếp thân tử!” Bàn Cổ truyền âm, ngược lại khiến Thập Nhị Tổ Vu trong lòng vui mừng.

Chỉ cần Bàn Cổ ra tay, cộng thêm Đạo Kiếp, Vọng Thư, là có hy vọng.

“Được rồi, tất cả đều đã nhìn rõ, vở kịch này cũng đến lúc kết thúc.” Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng thở dài từ trên thân thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên truyền ra.

“Ầm!” Ngay sau đó, trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, những mảnh vỡ thế giới tách ra từ thân thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên nhanh chóng tái tổ hợp, rất nhanh, người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên lại lần nữa sừng sững giữa hư không, khí tức trên người tăng vọt.

“Ầm!” Không chỉ như vậy, lúc này, ba ngàn đại đạo pháp tắc quấn quanh thân thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên biến mất, thay vào đó là sự tịch diệt vô biên.

Thân thể hắn trở nên đen kịt vô cùng, tràn đầy hủy diệt, khí tức tỏa ra quanh thân khiến thời không mục nát, thiên địa đại đạo khô héo.

“Tốt quá rồi, sư tôn lão nhân gia không sao!” “Hù chết bần đạo, xem ra sư tôn đang diễn kịch, cố ý bị trọng thương, thực ra căn bản không bị thương!” Phục Hy, Nữ Oa và những người khác trước hết sững sờ, rồi sau đó đồng loạt vô cùng vui mừng, Hy Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu mấy nữ tử thì khinh bỉ liếc một cái.

“Ha ha, ta đã nói mà, Đạo Tôn sao có thể dễ dàng bại như vậy, hóa ra là cố ý!” “Mẹ nó, suýt nữa làm tín ngưỡng trong lòng ta sụp đổ, không ngờ Đạo Tôn lại bày ra một màn kịch như vậy!” “Đạo Tôn vẫn là vô địch, chúng ta vốn nên tin tưởng, không nên dao động!” Những tu sĩ vẫn luôn sùng bái Đạo Kiếp cũng đều cảm thấy cạn lời, nhưng tín ngưỡng sắp sụp đổ kia nhanh chóng được tái lập.

“Hắn?

Lại là loại sức mạnh này!” Một đám Sử Tiền Đạo Quân đồng tử co rụt lại, còn Vạn Ma Chi Sơ và Vọng Thư khi thấy Đạo Kiếp không sao, còn đang trở nên mạnh hơn, trên mặt lộ vẻ vui mừng, thở phào

nhẹ nhõm, cũng dừng việc phục tô tu vi.

"Quả nhiên không đơn giản, chẳng trách nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy kiêng kỵ!" "Đích xác như vậy, nhưng vô dụng, dù có giãy giụa thế nào cũng không đáng sợ!" "Hắn biểu hiện ra càng quỷ dị, sát tâm của chúng ta càng kiên định." Đạo Kiếp đột nhiên bộc phát, thương thế trên người trong nháy mắt lành lại, khiến Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân hai người vô cùng kinh ngạc, nhưng sát ý lại càng thêm nồng đậm.

Chương 450

"Vậy sao?

Vận Mệnh, Nhân Quả, hai loại chí cao đại đạo, hãy để bản tôn kiến thức, những người tu luyện hai loại đại đạo này đến cực hạn!" "Xem thử Vận Mệnh Nhân Quả đại đạo của các ngươi mạnh, hay Luân Hồi đại đạo của bản tôn mạnh?" Giọng nói của Đạo Kiếp từ trong cơ thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên truyền ra.

"..." Ngay sau đó, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, bóng dáng Đạo Kiếp lại từ trên thân thể người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên tách ra.

Người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên thì trực tiếp lao về phía Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân.

Đại kiếm vung lên, mang theo công kích sắc bén vô cùng, như một dải ngân hà giáng lâm, vô tận tinh thần quấn quanh, nghiền nát vô tận thời không, trong nháy mắt bao phủ tất cả những kẻ tham gia vây công ngoại trừ Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân.

"Phóng tứ!" "Lớn mật!" "Bản tôn phân ly, một cỗ hóa thân quèn lại dám ra tay với chúng ta, tìm chết!" Điều này khiến Hắc Ám Đạo Quân và những người khác vô cùng tức giận, lần lượt tế ra Đạo Quân chi bảo, điên cuồng lao về phía người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên, muốn phá diệt hóa thân của Đạo Kiếp.

Bản tôn của Đạo Kiếp thì hiển hóa Hỗn Độn chân thân, hình thái tứ diện thần, lao về phía Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân.

"Ha ha, không hổ là Đạo Tôn, quả nhiên bá khí, đã như vậy, vậy bản quân giúp ngươi một tay!" Thấy vậy, Vạn Ma Chi Sơ cười lớn,

ma uy ngút trời, một bước bước ra cũng đi theo.

Nhưng lần này hắn không phục tô sức mạnh đã từng có, tay cầm đại kích, chỉ kích hoạt một phần sức mạnh Đạo Quân, chém về phía Nhân Quả Đạo Quân.

Nhưng lần này hắn không phục tô sức mạnh đã từng có, tay cầm đại kích, chỉ kích hoạt một phần sức mạnh Đạo Quân, chém về phía Nhân Quả Đạo Quân.

"Cả ta nữa!" Vọng Thư ngọc túc đạp không từ từ bước tới, như một tiên tử dưới ánh trăng, nơi nàng đi qua vạn vật đóng băng, cũng đồng dạng ngừng việc phục tô, nhưng Thái Dương Chúc Chiếu vẫn không dám ngăn cản, chỉ có thể mặc cho nàng lao về phía Nhân Quả Đạo Quân.

Đối với người phụ nữ này, Thái Dương Chúc Chiếu thật sự sợ rồi, người phụ nữ này khi đối đầu với hắn căn bản không như vậy, nay lại vì Đạo Kiếp mà điên cuồng đến thế.

"Hai người các ngươi cùng lên, cũng không phải đối thủ của bản quân!" Nhân Quả Đạo Quân thần sắc lãnh đạm, căn bản không vì Vạn Ma Chi Sơ và Vọng Thư liên thủ mà kiêng kỵ, ra tay, sức mạnh nhân quả bộc phát, các loại thần liên quỷ dị trong tay hắn tùy ý nhào nặn, mỗi một đạo thần liên đều như một loại đại thần thông, vô cùng quỷ dị.

Vừa mới giao thủ, đã dễ dàng áp chế Vạn Ma Chi Sơ và Vọng Thư.

Nhưng đúng lúc này, Nhân Quả Đạo Quân đột nhiên xoay người, sắc mặt biến đổi.

Lần đầu tiên động dung.

"Ầm!" Chỉ thấy, một luồng ba động chiến đấu mênh mông vang

lên, âm thanh như rồng gầm, đại đạo chi âm cuồn cuộn, một vòng luân hồi phôi thai màu đen trắng hiện ra trên bầu trời, tỏa ra khí tức hủy diệt và sáng tạo, không chỉ vậy, còn tỏa ra một loại khí tức sinh sôi không ngừng, vĩnh hằng bất diệt.

Vận Mệnh trường hà của Vận Mệnh Đạo Quân trực tiếp bị vòng luân hồi này nghiền thành phấn vụn, Vận Mệnh Đạo Quân cũng bị phản phệ, bay ngang ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

"..." "Sao có thể?" Trong khoảnh khắc, cả thế gian xôn xao, chiến trường một mảnh tĩnh lặng.

Ngay cả hơn hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân đang vây công người khổng lồ Ba Mươi Sáu Thiên cũng đều sững sờ, đồng tử co rút lại.

"Không thể nào!" Thái Dương Chúc Chiếu thân thể run lên, trợn to mắt.

Người bay ra là ai?

Vận Mệnh Đạo Quân, tồn tại được coi là cấm kỵ trong các Sử Tiền Đạo Quân, từng thao túng vận mệnh của vô số thời đại, thậm chí một số Đạo Quân đương thời cũng bị hắn âm thầm khống chế.

Nay vị Vận Mệnh Đạo Quân này lại bị một kích đánh bay, còn bị trọng thương.

"Mạnh đến vậy sao?" Trong trường hà Thiên Đạo, Bàn Cổ cũng thân thể run lên, có chút không dám tin.

Hắn không ngờ Đạo Kiếp mạnh đến vậy, đặc biệt là vòng luân hồi do tịch diệt và sáng sinh tạo thành, cho hắn một cảm giác nguy hiểm đến cực hạn.

Nhưng Bàn Cổ cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra những Sử Tiền Đạo Quân này muốn giết Đạo Kiếp cũng không dễ dàng như vậy, như vậy hắn cũng không cần ra tay.

“Tịch diệt và sáng sinh?

Lại cũng khống chế được sao?

Thật không thể tin nổi!” Cùng lúc đó, Thiên Mẫu Thánh Hậu vốn luôn hứng thú quan sát trận chiến này sắc mặt biến đổi, cuối cùng cũng động dung.

Trong khoảnh khắc, trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên một tia hồi ức, về những năm tháng xa xôi vô cùng, một bóng người vĩ ngạn ngạo nghễ đứng trong thời đại Vô Đạo.

Từng đạo Sáng Sinh đại đạo quét sạch cả Hỗn Độn Hải, nơi hắn đi qua như một đấng tạo vật, cả thời đại Vô Đạo, thiên địa vạn vật liền được sáng tạo ra.

Hồi tưởng lại bóng hình đó, trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên vẻ phức tạp, có cả cừu hận, có cả tư niệm.

Nếu để các Sử Tiền Đạo Quân khác đọc được ánh mắt của nàng, nhất định sẽ kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Tịch diệt và sáng sinh lại cấu thành một vòng luân hồi, chẳng lẽ thật sự có luân hồi sao?

Vì sao chưa từng xuất hiện?” Nàng lẩm bẩm những lời khiến người ta nghe không hiểu.

Bên kia, Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng đang xem náo nhiệt, đôi mắt đẹp sáng lên, thần tình kinh ngạc, dường như đã thấy chuyện không thể tin nổi.

“Tiểu sư tổ lại giấu một tay, ẩn giấu sâu thật, ngay cả bản quân cũng lừa được!” Dường như kẻ luôn ra vẻ bất cần đời này cũng lần đầu tiên động dung.

“Hình như năm đó vị kia chính là tu luyện Sáng Sinh đại đạo, cũng

là kẻ đã sớm hơn Tịch Diệt đạo nhân xuất hiện, không biết Thiên Mẫu nữ nhân kia thấy cảnh này, sẽ cảm thấy thế nào!" Nói xong, hắn nhìn về một phía hư không, chính là nơi có một bóng hình xinh đẹp đang ngẩn ngơ.

"Rút!" Vận Mệnh Đạo Quân thất bại, tuy bị thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không còn ý định đánh tiếp, thân hình lóe lên, trực tiếp rời khỏi chiến trường.

"Chúc ngươi may mắn!" Vận Mệnh Đạo Quân rời đi, Nhân Quả Đạo Quân cũng không còn ý định chiến đấu tiếp, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng quét mắt qua Vạn Ma Chi Sơ và Vọng Thư, cũng trực tiếp rút lui.

"Chết tiệt, hai gia hỏa này!" Thấy hai người rời đi, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân mặt mày lập tức xanh mét, đây chẳng phải là bán đứng họ sao?

Đặc biệt là nhìn Đạo Kiếp từng bước đi về phía mình, vòng luân hồi vô tận sau lưng hắn từng chút một khuếch đại, uy áp thương khung, chỉ nhìn thôi đã khiến đầu óc choáng váng.

"Đi!" Cuối cùng, hai mươi vị Sử Tiền Đạo Quân không dám đánh tiếp, trừ phi họ cũng học theo Vạn Ma Chi Sơ và Vọng Thư, phục tô sức mạnh đã từng có, nếu không e rằng sẽ bị đánh chết.

"Thật lợi hại!" "Đích xác lợi hại, nhưng những Sử Tiền Đạo Quân này thật phế vật, căn bản không dám thật sự huyết chiến!" Thấy một người đã đánh lui một đám Sử Tiền Đạo Quân, Diệp Thần, Nguyên Chi Chủ, và Tạp Nga Tư vẫn luôn đứng xem náo nhiệt, không ra tay, một trận cạn lời và khinh bỉ.

Nhưng họ cũng không thể không chấn động trước sự mạnh mẽ của Đạo Kiếp, đồng thời, cũng kích phát chiến ý trong lòng.

“Ngô danh Diệp Thần, có dám một trận!” Thấy một đám Sử Tiền Đạo Quân rút lui, người đầu tiên đứng ra, cường giả Chư Thiên Hải tên là Diệp Thần, chắn trước mặt Đạo Kiếp.

Chương 451

"Một chọi một, cùng cảnh giới, công bình một trận, không vì mục đích gì khác, không phân hai giới, chỉ vì chứng minh!" Diệp Thần lại bổ sung.

"Ồ!" Lũ gia hỏa Chư Thiên Hải này, tuy một đám Sử Tiền Đạo Quân đã rời đi, nhưng vẫn đang quan sát nơi này, thấy vậy đều cười lạnh không thôi.

"Một trận?

Không có hứng thú!" Thế nhưng, Đạo Kiếp lại lắc đầu, lãnh đạm nói: "Ba người các ngươi hiện tại ở Hỗn Độn Hải của ta như dê vào miệng cọp, không nghĩ cách trốn đi, lại muốn tìm bản tôn một trận, trong đầu các ngươi rốt cuộc nghĩ gì?" "Ha ha!" "Đầu óc người Chư Thiên Hải e rằng có vấn đề!" "Cùng cảnh giới công bình một trận, thế gian này làm gì có công bình?" Lời này của Đạo Kiếp vừa nói ra, đã gây ra tiếng cười lớn của vô số tu sĩ Hồng Hoang.

"Đáng ghét, sao có thể như vậy!" Diệp Thần bị tiếng cười xung quanh làm cho mặt đỏ bừng, khiến hắn hoàn toàn không hiểu.

Một trận chiến công bình như vậy, cường giả tranh phong, chẳng phải nên được thế nhân tôn sùng, chẳng phải nên là một việc thần thánh, vĩ đại sao?

Đặc biệt là lời nói của Đạo Kiếp, khiến hắn trực tiếp không biết phải nói gì.

Vừa rồi, vị cường giả Chư Thiên Hải này đã thể hiện ra uy lực chấn động thiên địa, một mình độc chiến các Sử Tiền Đạo Quân, còn đánh Vận Mệnh Đạo Quân đến hộc máu.

Cũng chính vì vậy, mới khiến Diệp Thần cảm thấy kính phục, thậm chí, cảm giác này, khiến hắn liên tưởng đến cảnh tượng năm đó thành đạo, một mình độc chiến những kẻ cản đường.

Trong mắt hắn, tồn tại như vậy, nên giống như hắn, có một trái tim vô địch, dám ngạo thị thiên địa, không sợ bất kỳ ai.

Tồn tại như vậy mới xứng đáng cùng hắn công bình một trận, đôi bên trong chiến đấu thăng hoa đến cực hạn, tìm tòi đại đạo cao cấp hơn.

Thậm chí, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận tử chiến, nếu là một trận chiến công bình, dù có chiến tử, đó cũng là một loại vinh quang.

Thế nhưng, hắn cũng không ngờ, đối phương lại từ chối, thậm chí, ngay cả nhìn hắn một cái cũng không, trên người không có một chút chiến ý?

Coi thường hắn sao?

Trong khoảnh khắc, Diệp Thần cảm thấy thất bại sâu sắc.

"Diệp Thần!" Nguyên Chi Chủ quát lớn một tiếng, gọi Diệp Thần tỉnh lại, rồi nhanh chóng đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: "Chúng ta đã xem nhẹ giới này rồi, dù Đạo Quân quả vị chưa hình thành, giới này vẫn sâu không lường được, chúng ta mau rút lui, nếu không đi, đợi những Sử Tiền Đạo Quân kia phản ứng lại, chúng ta khó mà rời đi được!" "Không sai, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt, đợi sau khi trở về, chúng ta chuẩn bị kỹ lưỡng rồi lại đến!" Tạp Nga Tư cũng gật đầu nói.

"Nhưng, khó khăn lắm mới tìm được một đối thủ, cứ đi như vậy, khiến bản quân không cam lòng!" Diệp Thần thần sắc giãy giụa, dường như không muốn rời đi.

“Nhưng hắn căn bản không muốn đánh với ngươi, người của giới này đều hèn hạ như vậy, căn bản không xứng làm đối thủ của ta!” “Ai, được rồi, chúng ta đi!” Dưới sự khuyên nhủ của Tạp Nga Tư và Nguyên Chi Chủ, Diệp Thần chỉ có thể thôi, sau đó ba người nhìn nhau một cái, khí tức cuồn cuộn, trực tiếp diễn hóa một thông đạo, thẳng đến vết nứt lúc đến.

“Đi?” Thế nhưng, muốn đi, phải hỏi các Sử Tiền Đạo Quân có đồng ý hay không.

Những Sử Tiền Đạo Quân này tuy thất bại trong việc giết Đạo Kiếp, nhưng không có nghĩa là họ sẽ thả ba người dị giới này đi.

Không chỉ vì quan hệ địch đối giữa hai giới, mà ba vị Nguyên Quân Chư Thiên Hải, bản nguyên của họ đối với các Sử Tiền Đạo Quân có tác dụng rất lớn, vì vậy, tự nhiên sẽ không thả Diệp Thần đi.

“Ngăn chúng ta lại sao?” Ba người sắc mặt biến đổi, chỉ trong nháy mắt, đã bị mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân vây lại, ngay sau đó là từng món Đạo Quân chi bảo oanh sát tới.

Không thể không nói, ba người không hổ danh là Nguyên Quân, dù ở Hồng Hoang không phát huy được toàn lực, vẫn khó bị giết chết.

Nhưng kết cục đã định, dù có thể trốn thoát, cũng phải trả một cái giá nhất định.

Cái giá này là cái giá của việc xem nhẹ nội tình của Hỗn Độn Hải.

Tạp Nga Tư trực tiếp vẫn lạc, Diệp Thần và Nguyên Chi Chủ trọng thương, Nguyên Chi Chủ điên cuồng chạy trốn.

Lúc này, vô địch chi tâm của hắn hoàn toàn không còn, không, cũng không thể nói là vô địch chi tâm không còn, mà là trong lòng có cảm ngộ, loại cảm ngộ này có chút giống Bàn Cổ năm đó.

Chỉ có Diệp Thần, giống như Thập Nhị Tổ Vu, đầu sắt, tử chiến

không lùi.

"Bản quân muốn một người!" Đúng lúc này, Vận Mệnh Đạo Quân lại lần nữa ra tay, Vận Mệnh trường hà cuồn cuộn, trực tiếp nhốt Nguyên Chi Chủ đang chạy trốn vào trong.

Cùng lúc đó, lại một bàn tay lớn giáng xuống, che khuất chư thiên, tay nắm nhật nguyệt tinh thần, trên cánh tay có tuế nguyệt trường hà quấn quanh, lại là Đạo Kiếp ra tay.

Nguyên Quân Chư Thiên Hải cũng phải lấy một người, tham ngộ bản nguyên của hắn, dùng để đề thăng tu vi.

"Hắn!" Diệp Thần sắc mặt đại biến, ngay cả người này cũng ra tay.

"Ta Diệp Thần chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở đây?" Diệp Thần gầm dài, tu vi toàn bộ bộc phát, thậm chí đốt cháy bản nguyên trong cơ thể.

Thế nhưng, hắn đã bị các Sử Tiền Đạo Quân đánh thành trọng thương, làm sao có thể chống đỡ được công kích của Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp hiện tại, sau trận chiến với Vận Mệnh Đạo Quân, gần như đã toàn lực, trạng thái tứ diện thần, quanh thân khí tức sáng sinh và tịch diệt lan tỏa, nơi hắn đi qua sinh sôi không ngừng, luân hồi không dứt, ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng phải tránh xa, không dám đối đầu.

"Hừ, thiên tài của Chư Thiên Hải ta sao có thể để ngươi giết dễ dàng như vậy?" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang vọng khắp thiên địa, một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, tỏa ra uy áp khiến người ta ngạt thở.

Đồng thời, truyền ra một luồng khí tức cổ xưa tang thương.

"Hắn?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt đại biến, trong nháy

mắt như lâm đại địch.

Loại khí tức áp đảo này, họ đã từng cảm nhận được ở thời sử tiền.

"Về đi, hấp thụ bài học lần này, lần sau đừng phạm sai lầm như vậy nữa!" Thanh âm lạnh lùng từ khuôn mặt khổng lồ truyền ra, ngay sau đó, há miệng một hơi, hút Diệp Thần và Nguyên Chi Chủ đang sắp bị trấn áp vào miệng, biến mất không thấy.

"Hắn, Hồng Cổ!" Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, đồng tử co rụt lại, luồng khí tức và giọng nói này hắn nhận ra, chẳng phải là bộ xương khô trong quan tài khổng lồ ở không gian phong ấn sao?

Khi đó, Tịch Diệt đạo nhân đã đến, gọi người này là Hồng Cổ, là một vị Nguyên Quân cổ xưa trong Chư Thiên Hải, sâu không lường được, ngay cả Tịch Diệt đạo nhân cũng không giết được.

"Hồng Cổ, lại còn sống!" Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân cũng sắc mặt biến đổi.

"Tiểu bối, chúng ta lại gặp nhau rồi, thật không ngờ ngươi trưởng thành nhanh như vậy, quả thực là lão quỷ Tịch Diệt thứ hai!" "Còn có Vận Mệnh, Nhân Quả hai tiểu quỷ, lại còn sống!" Trong khuôn mặt khổng lồ, đôi mắt như đèn lồng trước hết nhìn về phía Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân, thần tình kinh ngạc, sau đó chuyển ánh mắt về phía Đạo Kiếp, đồng tử lại co rụt lại, một tia sát ý lóe lên.

"Gặp lại ta?

Đã gặp lại, bản tôn tự nhiên phải đòi lại nhân quả lần trước!" "Ầm!" Trong khoảnh khắc, sát ý cuồn cuộn lan tràn khắp chư thiên, khí tức Vô Thượng đại đạo lan tỏa, như một tôn vạn đạo chí tôn tỉnh lại, ngay cả Đại Đạo trường hà cũng rung động, một luồng sức mạnh Vô Thượng đại đạo gia trì lên người Đạo Kiếp, khiến khí tức trên

người Đạo Kiếp lại lần nữa tăng vọt.

"Mạnh quá, lại có thể đề thăng tu vi!" "Gia hỏa này dường như không có điểm dừng!" Đạo Kiếp tiếp tục đề thăng tu vi, khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân đồng tử co rụt lại.

Chương 452

Ngay cả Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân cũng không còn bình tĩnh được nữa.

"Chẳng phải bình thường sao?

Thân là vị Đại Đạo cảnh đầu tiên của thời đại này, mới là Thánh nhân chân chính, như chúng ta những kẻ thành đạo sau này, chỉ có thể là Đại Đạo cảnh, không phải Thánh nhân, đãi ngộ tự nhiên không giống!" Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh nói.

"Chết!" "Ầm!" Khi khí tức của Đạo Kiếp tăng lên đến đỉnh điểm, một quyền đấm về phía khuôn mặt khổng lồ bao trùm bầu trời.

Dưới một quyền này, vạn đạo hóa thành hỗn độn chi nhận, thời không chi nhận, nhân quả vận mệnh chi nhận, đồng thời, còn có một luồng sức mạnh cực hạn cuồn cuộn, muốn phá nát vạn vật, nghiền nát vạn giới.

"Vận Mệnh pháp tắc!" "Nhân Quả pháp tắc!" "Lại còn có Lực chi pháp tắc?" Một quyền này, không chỉ khiến Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân thần sắc biến đổi, Bàn Cổ vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối cũng sắc mặt biến đổi.

Đạo Kiếp lại đồng thời dùng ra mấy loại đại đạo pháp tắc, mỗi một loại đều đã lĩnh ngộ đến cảnh giới cực cao.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, những pháp tắc này cuối cùng lại dung hợp làm một, hóa thành hỗn độn.

Trong phút chốc, mọi người dường như đã thấy được thuở sơ khai của vạn vật, tất cả đều quy về hỗn độn.

"Quy Khư!" Một kích này được Đạo Kiếp đặt tên là Quy Khư, ý

là vạn vật tịch diệt, không có đản sinh, không tồn tại luân hồi, giữa thiên địa chỉ còn lại hỗn độn.

"Phanh!" Một kích này trực tiếp oanh lên khuôn mặt khổng lồ của Hồng Cổ.

"Sao có thể?" "Lại không hề hấn gì, không thể nào!" Thế nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc là, khuôn mặt khổng lồ kia lại không hề hấn gì.

Ngay sau đó, khuôn mặt khổng lồ của Hồng Cổ cười một cách quỷ dị, lại cho Đạo Kiếp một cảm giác quen thuộc.

"Đạo Kiếp, chúng ta sẽ gặp lại!" Nói xong, khuôn mặt quái dị kia liền từ từ tiêu tán, cùng với Diệp Thần và Nguyên Chi Chủ biến mất không thấy.

"Chỉ là một đạo thần niệm, sớm đã mang tiểu bối kia đi rồi!" Vận Mệnh Đạo Quân lắc đầu, sau đó nhìn về phía Đạo Kiếp thần sắc âm trầm, kinh ngạc nói: "Xem ra ngươi biết một chút gì đó!" "Cái nên biết sớm muộn cũng sẽ biết, cái không nên biết, có hỏi cũng vô dụng!" Lúc này Đạo Kiếp thu lại Hỗn Độn chân thân, ngay cả Ba Mươi Sáu Thiên hóa thân cũng lại lần nữa hóa thành Thiên giới, lơ lửng trên Hồng Hoang.

Ánh mắt hắn quét qua một đám Sử Tiền Đạo Quân, bao gồm cả Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Tôn, lạnh lùng nói: "Một trăm bảy mươi hai tỷ năm sau, đại đạo diễn hóa hoàn thành, trận chiến Đạo Quân sẽ thanh toán nhân quả hôm nay.

Đến lúc đó, vừa phân thắng bại, cũng phân sinh tử, hy vọng các ngươi đừng có giữ lại gì nữa, nếu không sẽ triệt để tịch diệt trong tay bản tôn!" Lời vừa dứt, Đạo Kiếp vung tay, xuyên thủng hư không, lộ ra dị thứ nguyên hỗn độn cuồng bạo, ngay sau đó một bước bước ra, biến mất không thấy.

“Vừa phân thắng bại, cũng phân sinh tử sao?

Đạo Kiếp, chẳng lẽ ngươi cũng học theo cái trò của Chư Thiên Hải sao?” “Hừ, cứ như thể Đạo Quân quả vị đã thuộc về hắn vậy!” Một đám Sử Tiền Đạo Quân bị Đạo Kiếp uy hiếp như vậy, ai nấy đều vô cùng khó chịu.

“Như ngươi mong muốn!” Thế nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc là, Vận Mệnh Đạo Quân lại vô cùng trịnh trọng.

Nhân Quả Đạo Quân thì không nói một lời, xoay người rời đi.

“Chúng ta cũng đi thôi, có lẽ đây là lần cuối cùng ta ở đây quan chiến!” “Ha, tu vi của ta đều đã gặp bình cảnh, một trăm bảy mươi hai tỷ năm căn bản không đủ để thành Đại Đạo đỉnh phong, cũng vô duyên với vị trí Đạo Quân!” “Đi thôi!” Tức thì, Phục Hy và các đại năng Hồng Hoang đều lựa chọn rời đi, đồng thời, hơn một trăm tỷ năm tiếp theo cũng không còn thấy họ nữa.

Những đệ tử của Đạo Kiếp, trừ Minh Hà và Lục Nhĩ, đều lựa chọn tiến vào Vô Cực Cung.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều trầm lặng, cũng không tu luyện nữa, giống như một phàm nhân, một tu sĩ bình thường, trải qua hồng trần trong nhân thế.

Không chỉ họ, những ngày tiếp theo, rất nhiều đại năng lão làng của Hồng Hoang toàn bộ biến mất, hoặc là đi xa, hoặc là ẩn cư ở Hồng Hoang, sống những ngày bình phàm.

Hỗn độn vô hạn lớn, đại đạo dung nhập vào Hồng Hoang hỗn độn chỉ là một phần nhỏ trong đó, bao gồm cả Chư Thiên Hải, cũng chỉ là một hạt cát trong vô tận hỗn độn.

Không ai biết hỗn độn lớn đến đâu, biên giới của hỗn độn ở đâu.

Liệu có tồn tại những thế giới như đại đạo trong Hỗn Độn Hải,

đạo nguyên trong Chư Thiên Hải, thậm chí, những thế giới cao cấp hơn không?

Điểm này không ai biết.

Minh Hà đã đi, rời khỏi Hồng Hoang, bước vào vô tận hỗn độn, xa rời quy tắc đại đạo.

Tam Thanh cũng đã đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng biến mất, không ai biết họ đi đâu.

Nhưng ở Hồng Hoang, trong Thiên giới Đâu Suất Cung, Thái Thượng Lão Quân lại ở lại, thường đứng trên Tam Thập Tam Thiên, ngước nhìn phương xa.

Không ai biết Lão Quân đang nhìn gì, chỉ có thể nghe thấy, thỉnh thoảng sẽ phát ra một tiếng thở dài.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vẫn ở lại Vạn Thọ Sơn, hai người thường ở trong Ngũ Trang Quán uống trà luận đạo, vô cùng nhàn nhã.

Hai người ở Hồng Hoang cũng có chút danh vọng, ít khi đắc tội người khác, vì vậy, sống khá yên bình, cũng không ai đi tìm phiền phức.

Chính cái gọi là tiêu dao thần tiên, không gì hơn thế.

Cuối cùng, Côn Bằng ẩn cư ở Bắc Minh Hải cũng không chịu nổi tịch mịch, rời khỏi Hồng Hoang, cùng rời đi với hắn, còn có Hạo Thiên và Dao Trì.

Nhưng ba người họ không giống như Tam Thanh, không có mục đích mà đi, họ đã đến Chư Thiên Hải.

Nay phong ấn giữa Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải đã bị phá vỡ, những Sử Tiền Đạo Quân này cũng không đi phong ấn lại, mặc cho nó mở ra.

Chỉ là sau khi trải qua chuyện lần trước, Chư Thiên Hải tổn thất ba vị Nguyên Quân, không dám có ai bước vào Hồng Hoang nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là khúc dạo đầu của chiến tranh, không, tương lai, đợi những Sử Tiền Đạo Quân này khôi phục đỉnh phong, cũng tất nhiên sẽ lại lần nữa chinh chiến Chư Thiên Hải.

Cường giả Chư Thiên Hải, e rằng hiện tại cũng đang chuẩn bị nghênh chiến.

Năm tháng trôi qua, kể từ khi cường giả Chư Thiên Hải xâm nhập, đã qua ba mươi sáu tỷ năm, thời đại này được gọi là Gia Quân Lịch, ngụ ý thời đại Cao Cổ kết thúc, Hồng Hoang nghênh đón thời đại Đạo Quân.

Thời kỳ này hoàn toàn khác với trước đây khi các Sử Tiền Đạo Quân lần lượt xuất hiện.

Trong thời kỳ này, sinh linh bản thổ của Hồng Hoang bị đào thải, chư thánh không hiện, các đại năng lão làng của Hồng Hoang biến mất, cả Hồng Hoang triệt để trở thành thời đại của một đám Đạo Quân.

Gia Quân Lịch ba mươi sáu tỷ năm, đại năng thế hệ thứ hai của Hồng Hoang cũng lần lượt rời đi.

Trong Huyền môn tam giáo, Tiệt giáo tứ đại thánh mẫu, Tam Tiêu nương nương, Nhân giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, Xiển giáo Quảng Thành Tử và các kim tiên khác đều lần lượt rời khỏi Hồng Hoang.

Chương 453

Họ không lựa chọn tranh đoạt vị trí Đạo Quân, thậm chí, ngay cả việc quan sát thịnh thế đệ nhất cổ kim này cũng không có.

Họ lựa chọn đi theo bước chân của tiên hiền, tìm kiếm Tam Thanh đã rời đi.

Sau đó, vào Cao Cổ Lịch ba mươi tám tỷ năm, Đa Bảo Như Lai dẫn theo một đám đại năng Phật môn rời khỏi Hồng Hoang.

Từ đó, thời đại tiền Hồng Hoang kết thúc, nghênh đón thời đại hậu Hồng Hoang, cả Hồng Hoang, những đại năng Hồng Hoang từ trước Phong Thần lượng kiếp, gần như toàn bộ đã rời đi, chỉ còn lại Vu tộc, vẫn trấn giữ U Minh.

Thập Nhị Tổ Vu sẽ không rời đi, họ muốn tận mắt chứng kiến Đạo Kiếp hoặc Bàn Cổ trở thành Đạo Quân đương thời.

Họ muốn tận mắt chứng kiến hai vị tồn tại vĩ đại này lực áp Sử Tiền Đạo Quân.

Năm tháng trôi qua, thời đại biến đổi, đại đạo vẫn đang diễn hóa, sự diễn hóa này chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng có thời hạn.

Gia Quân Lịch thứ một trăm bảy mươi mốt tỷ năm, Đại Đạo trường hà không còn yên tĩnh, mỗi giờ mỗi khắc đều có đại đạo pháp tắc cuồn cuộn, trên cả trường hà phù văn biến bố, rơi vãi khắp Hồng Hoang.

Những phù văn này đều là đại đạo pháp tắc tinh thuần nhất, vượt qua cả tiên thiên linh khí, hỗn độn linh khí, thậm chí cả công đức và khí vận, là năng lượng bản nguyên nhất của đại đạo, mỗi một mảnh đều có thể khiến tu vi của tu sĩ tăng mạnh.

Trong một tỷ năm này, tu sĩ Hồng Hoang như bùng nổ, tu vi tăng trưởng nhanh chóng, ngay cả cửa ải Đại Đạo cảnh cũng không còn hạn chế nữa.

Trong một tỷ năm này, cả Hồng Hoang đạt đến đỉnh phong, hiện ra cảnh tượng thịnh vượng nhất.

Cho đến một tỷ năm sau, cũng là Chư Thiên Lịch thứ một trăm bảy mươi hai tỷ năm, Đại Đạo trường hà ngừng phun ra đại đạo phù văn.

"Ầm!" Trong năm này, Đạo Quân quả vị cuối cùng cũng diễn hóa hoàn thành.

Chỉ thấy trên bầu trời, trung tâm Đại Đạo trường hà, một quả đạo quả vô hạn khổng lồ lơ lửng trong Đại Đạo trường hà, trên đạo quả phù văn dày đặc, huyền diệu vô biên, dường như là tập hợp của vô tận đại đạo pháp tắc.

Đồng thời, quả đạo quả này còn phóng ra từng sợi trật tự thần liên, nối liền Đại Đạo trường hà.

"Ầm ầm!" Ngay khoảnh khắc Đạo Quân quả vị diễn hóa hoàn thành, toàn bộ Hồng Hoang rung động, thiên địa đại đạo gầm vang, giữa thiên địa từng luồng, từng dải đại đạo pháp tắc hiển hóa, hóa thành thiên địa dị tượng, cả Hồng Hoang một mảnh rực rỡ.

Thậm chí, những dị tượng này còn xuyên suốt vô tận thời không, bất kể là quá khứ, hiện tại, hay tương lai, đều bị ảnh hưởng.

"Đạo Quân quả vị hình thành rồi!" "Cuối cùng cũng đợi được ngày này!" "Ha ha, khí tức của Đạo Quân quả vị thời đại này lại mạnh mẽ như vậy, vượt qua bất kỳ thời đại sử tiền nào, một khi thành Đạo Quân, sẽ trở thành Đạo Quân đệ nhất cổ kim!" "Vạn cổ chờ đợi, cuối cùng cũng đến trong một đời này, Đạo Quân đương thời

tất thuộc về bản quân!" Khắp nơi trong thiên địa, trong khoảnh khắc này, vang lên từng tiếng đại đạo chi âm như sấm sét, ngay sau đó, từng bóng người vĩ ngạn bước ra, đi về phía Đại Đạo trường hà.

Một vị, hai vị, mười vị, trăm vị, mỗi một bóng người vĩ ngạn quanh thân đều chảy xuôi khí tức Đạo Quân, những Sử Tiền Đạo Quân này lại toàn bộ đều là Bán bộ Đạo Quân.

"Ầm!" Sau đó, lại có mấy bóng người bước ra, khí tức vượt qua các Sử Tiền Đạo Quân trước đó, như thể Đạo Quân chân chính giáng lâm, khí tức rung chuyển chư thiên, khiến vô tận thời không phá diệt, tam thiên đại đạo ai minh.

Hắc Ám Đạo Quân, Quang Minh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Vận Mệnh Đạo Quân.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh thời gian khủng bố lan tỏa, khiến tất cả mọi người đều cảm giác thời gian như rơi vào hỗn loạn.

Vẫn chưa kết thúc, sau đó, lại một vị Đạo Quân bước ra, đứng trên một đỉnh núi, nhưng giây tiếp theo người đó lại xuất hiện ở một nơi khác.

Không, không nên nói là giây tiếp theo, thân ảnh của hắn lại đồng thời xuất hiện ở rất nhiều nơi.

Giống như một hàng ảo ảnh, mỗi một cái đều là thật, ngay cả mỗi một điểm thời gian trong thời không trường hà cũng đều có thân ảnh của hắn.

"Thời Gian Đạo Quân và Không Gian Đạo Tôn!" Hai người xuất hiện, khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân đồng tử co rụt lại, sắc mặt đại biến, ngay cả Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân cũng thần sắc biến đổi.

Hai vị Đạo Quân cổ xưa này, giống như Vận Mệnh Đạo Quân và

Nhân Quả Đạo Quân, tuy khiêm tốn, nhưng trong các Sử Tiền Đạo Quân lại được coi là tồn tại cấm kỵ.

Không ngờ khi Đạo Quân quả vị hình thành, hai vị này cũng xuất hiện.

Thời Gian Đạo Quân và Không Gian Đạo Quân thần sắc lãnh đạm, quanh thân bị Thời Không đại đạo bao phủ, xiển thuật vô tận huyền bí.

Đứng ở đó, như hai pho sử thi, chứng kiến sự biến thiên của vô tận tuế nguyệt và vô tận thời không.

Hai người đối với các Sử Tiền Đạo Quân khác trực tiếp làm lơ, cũng chỉ đối với Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân gật đầu, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sắc bén.

Tia sắc bén này tự nhiên khiến Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân hiểu ý.

"Đạo Quân quả vị chỉ có một, chúng ta nhiều năm như vậy cuối cùng cũng chỉ có một người có thể giành được!" Vận Mệnh Đạo Quân cười nói.

"Thời Không, hai người các ngươi mới xuất hiện, trong đại thời đại này, đã bỏ lỡ không ít màn kịch hay!" Nhân Quả Đạo Quân nói một cách đầy thâm ý.

"Có thể có gì hay, chẳng lẽ mấy vị kia xuất thế rồi?" Thời Gian Đạo Tôn nhíu mày.

"Mấy vị kia?

Nhìn như không xuất thế, dù cho đại đa số Sử Tiền Đạo Quân đều không biết, nhưng lại không giấu được chúng ta, gần như hoạt động ở mỗi một đời, e rằng hiện tại đang nhìn chúng ta!" Không Gian Đạo Quân thần sắc lãnh đạm, dường như sớm đã dự liệu, ánh mắt hắn

xuyên thấu vô tận hư không, dường như đã thấy hai bóng hình xinh đẹp thấp thoáng, nhưng lại không nhìn rõ.

Không Gian Đạo Quân thần sắc đạm nhiên, tựa hồ sớm đã có dự liệu, ánh mắt của hắn xuyên qua hư không vô tận, dường như nhìn thấy hai đạo thiến ảnh như ẩn như hiện, nhưng lại không thể thấy rõ.

"Quả nhiên!" Không Gian Đạo Quân con ngươi co rụt lại, sau đó trầm mặc không nói.

Chẳng mấy chốc, các Cấm Kỵ Đạo Quân khác cùng với gần trăm vị Sử Tiền Đạo Quân đã giáng lâm trước trường hà, nhưng không thể bước thêm một bước nào nữa.

Đạo Quân quả vị đang chấn động, rủ xuống từng luồng từng luồng khí tức đại đạo, mỗi một luồng đại đạo đều trấn áp cả một vùng thiên địa.

"Đem đại đạo của bản thân dung nhập vào trong Đạo Quân quả vị, liền sẽ được thăng hoa, từ đó một đạo áp vạn đạo!" Một vị Sử Tiền Đạo Quân thần sắc kích động nói, chỉ thấy đại đạo trong cơ thể hắn đang sôi trào, tựa như có thể xông ra bất cứ lúc nào để nhập vào Đạo Quân quả vị.

Các Đạo Quân khác cũng như vậy, đều là những người đã từng trải qua cảnh này.

Đúng vậy, đây là cơ hội chứng đạo lần thứ hai, một khi thành công, không chỉ có thể khôi phục đỉnh phong trong nháy mắt, mà còn vượt xa đỉnh phong, một bước đạt tới cấp bậc Đạo Quân đỉnh cấp, thậm chí là Cấm Kỵ Đạo Quân.

Chỉ là giờ phút này không ai dám động, mọi người đều đang cảnh giác lẫn nhau.

Đạo Quân quả vị chỉ có một, nhưng lại có đến hàng trăm người,

cuộc tranh đấu này đã định trước rằng tuyệt đại bộ phận đều sẽ thất bại, bị đào thải, cuối cùng chỉ thành toàn cho một người.

Nhưng không một ai từ bỏ, chuyển thế suốt một thời đại là vì cái gì?

Chương 454

Chẳng phải là để có thể trùng tu một đời, đè bẹp các Đạo Quân của từng thời đại sử tiền, một bước đặt chân lên đỉnh phong hay sao.

Vì vậy, dù cho Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, thậm chí cả Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân đều xuất thế, bọn họ cũng sẽ không từ bỏ.

"Ra tay!" "Oanh!" Không biết là ai hô lên một tiếng, mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân trong nháy mắt ra tay.

Thế nhưng, điều khiến người ta chấn kinh là, công kích của mấy chục vị Đạo Quân lại trực tiếp nhắm vào trên người Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân.

Đồng thời, có một bộ phận Sử Tiền Đạo Quân lao về phía Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân, Quang Minh Đạo Quân và các Đạo Quân đỉnh cấp khác.

"Muốn chết!" Biến cố đột ngột khiến Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác vô cùng tức giận.

Bọn họ cũng không ngờ, trận chiến còn chưa bắt đầu mà đám Sử Tiền Đạo Quân này đã liên thủ lại với nhau.

Mục đích của đám người này ai mà không rõ?

Tất nhiên là ai mạnh nhất thì sẽ đào thải kẻ đó trước.

Trong mắt của gần trăm vị Đạo Quân có mặt tại đây, tự nhiên là mấy người họ mạnh nhất.

Thế nhưng, thân là một trong những Đạo Quân mạnh nhất sử tiền, Thời Gian, Không Gian, Vận Mệnh, Nhân Quả, dù cho đối mặt với mấy chục Đạo Quân vây công, họ cũng không hề sợ hãi.

“Oanh!” Mấy vị Cấm Kỵ Đạo Quân bùng nổ, thời không cuộn trào, diễn hóa vô tận, trong nháy mắt ngăn cách phần lớn công kích.

Cùng lúc đó, Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân cũng tế ra Đạo Quân chi bảo của mình, Vận Mệnh Trường Hà và Nhân Quả Đại Võng.

Thủ đoạn của hai vị Cấm Kỵ Đạo Quân vô cùng khủng bố, Vận Mệnh Đại Đạo và Nhân Quả Đại Đạo thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả tâm thần của các Sử Tiền Đạo Quân.

Rất nhiều Đạo Quân chỉ cảm thấy vận mệnh của mình bị thay đổi, tâm thần bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, bọn họ tự nhiên biết thủ đoạn của Vận Mệnh Đạo Quân, bèn dùng đại đạo của bản thân để trấn áp.

Nhân Quả Đại Đạo của Nhân Quả Đạo Quân lại càng thêm quỷ dị, Nhân Quả Đại Võng vừa xuất hiện, trong cõi u minh tựa như có một cỗ sức mạnh quấy nhiễu chúng Sử Tiền Đạo Quân, cưỡng ép để các Sử Tiền Đạo Quân và những Sử Tiền Đạo Quân khác sinh ra nhân quả.

Loại nhân quả này vừa sinh ra, chúng Sử Tiền Đạo Quân tự nhiên phải cảnh giác, vì vậy, dù có liên thủ cũng không yên tâm giao lưng cho địch nhân, thậm chí, trong lòng không khỏi nảy sinh ác niệm muốn ngầm hại người khác.

Do đó, cảnh tượng bị các Sử Tiền Đạo Quân vây công đến bại trận như trong tưởng tượng đã không xuất hiện.

Cấm Kỵ Đạo Quân quả không hổ là Cấm Kỵ Đạo Quân, dù bị vây công vẫn ung dung tự tại.

Nhưng tình hình của Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân thì không ổn lắm, ba người không mạnh bằng

Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân, tự nhiên bị áp chế đến gắt gao.

Trong lúc chiến đấu, liên tục có Sử Tiền Đạo Quân thoát ly khỏi trận chiến, muốn nhân cơ hội đem đại đạo của bản thân dung nhập vào trong Đạo Quân quả vị.

Tình huống này sao các Sử Tiền Đạo Quân khác có thể cho phép, vì vậy, trận hỗn chiến này kéo dài ròng rã một nguyên hội, mà vẫn chưa có ai thành Đạo Quân.

Trong suốt thời gian đó, Đạo Kiếp và Bàn Cổ đều không xuất hiện.

Hai người một người đứng trên không trung Vô Cực Cung, một người đứng trên Thiên Đạo Trường Hà, cứ thế lẳng lặng quan sát, cũng không vội vã.

Thực ra, có vội cũng không có cách nào, một khi hiện thân, cũng sẽ bị vây công, cũng không thể đoạt được Đạo Quân quả vị.

Bọn họ cũng giống như các Sử Tiền Đạo Quân kia, không có chút biện pháp nào.

Suy cho cùng, tình huống này chưa từng tồn tại ở sử tiền.

Trong từng thời đại sử tiền, trước khi Đạo Quân quả vị hình thành, gần như đã phân định thắng bại, người thắng cuối cùng chỉ cần đợi Đạo Quân quả vị hình thành là được.

Thế nhưng, thời đại này quá khủng bố, các Đạo Quân cổ xưa từ từng thời đại sử tiền đều lựa chọn xuất thế vào thời đại này, vì vậy, cuộc tranh đoạt vô cùng kịch liệt.

Tình huống này ngay cả Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân cũng không có cách nào, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Thế là, một trận chiến tranh đoạt Đạo Quân đánh đến thiên băng

địa liệt, nhật nguyệt vô quang, từng mảng từng mảng tinh vực vỡ nát, thời không vô tận tiêu vong.

Suốt một nguyên hội, toàn bộ Hồng Hoang ngay cả đại đạo pháp tắc cũng không còn tồn tại.

Cảnh tượng này khiến các tu sĩ Hồng Hoang nhìn đến chết lặng, đồng thời, vô số sinh linh kinh hồn bạt vía, chỉ sợ cứ tiếp tục thế này, đám Sử Tiền Đạo Quân kia sẽ đánh nát cả Hồng Hoang.

Thậm chí, ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân vẫn luôn âm thầm xem trận hỗn chiến này với vẻ hứng thú cũng bắt đầu nhíu mày.

Cứ tiếp tục như vậy hoàn toàn không phải là cách.

Trận hỗn chiến của các Sử Tiền Đạo Quân không giống với đại năng tu sĩ bình thường, có thể từ từ mài chết những người khác, kẻ kiên trì đến cuối cùng chính là người thắng lợi.

Sử Tiền Đạo Quân rất khó giết chết, trận chiến kéo dài một nguyên hội, không có một vị Sử Tiền Đạo Quân nào vẫn lạc.

Nếu số lượng Sử Tiền Đạo Quân ít, Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác hoàn toàn có năng lực diệt sát các Sử Tiền Đạo Quân khác, ngay cả Vạn Ma Chi Sơ La Hầu, cũng có thể diệt sát Đạo Quân bình thường.

Nhưng đó là trong tình huống một chọi một, một chọi mấy, hiện tại số lượng Sử Tiền Đạo Quân quá nhiều, căn bản không thể diệt sát bất kỳ một vị nào.

Cứ như vậy, chỉ khiến cho sự phá hoại đối với Hồng Hoang ngày càng nghiêm trọng, dù cho hiện tại Hỗn Độn đã dung nhập vào Hồng Hoang, nhưng thực lực của đám Sử Tiền Đạo Quân này là hạng gì?

Một trăm bảy mươi hai tỷ năm, bọn họ sớm đã khôi phục đỉnh

phong, mỗi người đều có thể bộc phát ra tu vi Đạo Quân tàn khuyết, đó là Đạo Quân chân chính, mặc dù không có Đạo Quân quả vị, nhưng cũng vô cùng đáng sợ.

Như Vạn Ma Chi Sơ và những người khác, dù không có Đạo Quân quả vị, dựa vào nội tình sâu dày, cũng không yếu hơn Đạo Quân hoàn chỉnh.

Càng không cần phải nói đến Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân.

Thực ra đối với Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Tôn như Vận Mệnh Đạo Quân, Đạo Quân quả vị đối với bọn họ có cũng được, không có cũng không sao.

Bọn họ sớm đã siêu thoát khỏi ảnh hưởng của Đạo Quân quả vị, thậm chí siêu thoát khỏi ảnh hưởng của đại đạo.

Nếu là các thời đại khác, Tứ đại Cấm Kỵ căn bản sẽ không hiện thân, nhưng thời đại này khác, thời đại này là thời đại huy hoàng nhất kể từ thời Vô Đạo, chỉ riêng Đạo Quân quả vị đã diễn hóa hơn hai trăm tỷ năm.

Chương 455

Một khi dung hợp Đạo Quân quả vị này, thậm chí có khả năng giúp bọn họ nhìn thấy con đường siêu thoát.

Theo thời gian chiến đấu càng kéo dài, chúng Sử Tiền Đạo Quân cũng lo lắng, thế là, bộc phát ra lực lượng càng kinh khủng hơn.

Dù sao cũng không ai biết Đạo Quân quả vị sẽ tồn tại bao lâu, nếu không ai thành đạo, Đạo Quân quả vị biến mất thì làm sao?

Nhưng như vậy, sự phá hoại đối với Hồng Hoang lại càng lớn hơn, khắp nơi đều là địa hỏa phong thủy, sơn hồng hải khiếu, từng vết nứt thời không xuất hiện.

Vô số tinh thần vỡ nát, từ trên trời rơi xuống, lúc đầu còn đỡ, Thiên Đạo pháp tắc đang tu phục Hồng Hoang, Bàn Cổ cũng đang bảo vệ chúng sinh, dù sao Bàn Cổ hiện tại chính là Thiên Đạo.

Nhưng theo trận chiến leo thang, lực lượng Đạo Quân bùng nổ, ngay cả Bàn Cổ, ngay cả Thiên Đạo pháp tắc cũng không còn tác dụng.

Do đó, ngày càng nhiều sinh linh gặp kiếp nạn.

Điều này khiến cho ngày càng nhiều tu sĩ Hồng Hoang, thậm chí là đại năng cũng kinh hãi, thậm chí tuyệt vọng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Hồng Hoang thật sự sẽ bị hủy diệt, tất cả mọi người đều sẽ vẫn lạc.

"Oanh!" Đúng lúc này, Tam Thập Lục Thiên chấn động, một lần nữa hóa thành Tam Thập Lục Thiên Cự Nhân, khí tức đại đạo bao trùm, hóa thành một lớp màn bảo vệ.

"Tam Thập Lục Thiên Cự Nhân, là hóa thân của Vô Thượng Đạo

Tôn!" "Ta biết mà, Đạo Tôn sẽ không bỏ rơi chúng ta!" "Đạo Tôn ra tay, cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi!" Thấy Tam Thập Lục Thiên Cự Nhân ra tay, chúng sinh vô cùng vui mừng.

Nhưng, chẳng bao lâu sau đã không thể vui mừng nổi nữa, Tam Thập Lục Thiên Cự Nhân mặc dù thực lực vô cùng khủng bố, nhưng lại căn bản không thể ngăn cản được dư ba từ trận chiến của hàng trăm Đạo Quân.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân thấy hóa thân của Đạo Kiếp xuất hiện bảo vệ chúng sinh, thần tình lại tỏ ra khinh thường, không thèm để ý.

Đương nhiên, không để ý thì không để ý, nhưng bọn họ cũng không dám xem nhẹ Đạo Kiếp.

Đây là một kình địch, mặc dù không phải Đạo Quân, chưa từng dung hợp Đạo Quân, nhưng đã trở thành một người cùng cấp bậc, thậm chí, có thể so sánh với Cấm Kỵ.

Bọn họ tuyệt đối không tin Đạo Kiếp không có hứng thú với Đạo Quân quả vị, điều đó là không thể.

Nếu có Cấm Kỵ Đạo Quân không có hứng thú với Đạo Quân quả vị thì cũng thôi, dù sao Cấm Kỵ Đạo Quân cũng đã từng gánh chịu Đạo Quân quả vị, làm Đạo Quân của thời đại đó.

Nhưng Đạo Kiếp căn bản chưa từng thành Đạo Quân, mặc dù thực lực khủng bố, nhưng không phải Đạo Quân thì vẫn không phải Đạo Quân, điểm này không thể thay đổi được.

Còn có Bàn Cổ, bọn họ cũng không quên, Bàn Cổ cũng không thể xem thường, vị Sáng Thế Thần của kỷ nguyên Hồng Hoang này mạnh đến mức nào, không ai biết.

Dù sao Bàn Cổ cũng là kẻ gánh vác khí vận của kỷ nguyên Hồng

Hoang mà sinh ra, là con cưng của số phận, trời sinh đã nắm giữ ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, Lực Chi Đại Đạo sinh ra đã áp đảo vạn đạo.

Có thể nói, Bàn Cổ là sinh ra đã là Thánh, nếu không phải thời gian không đủ, Bàn Cổ sớm đã có thể so sánh với Đạo Quân.

"Oanh!" Khi chúng sinh một lần nữa tuyệt vọng, trên bầu trời Đông Hải, Vô Cực Cung chấn động, một cỗ lực lượng sáng sinh mênh mông cuồn cuộn, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Cỗ lực lượng sáng sinh này cũng không thể chống lại dư ba từ trận chiến của trăm vị Đạo Quân, nhưng loại đại đạo này lại có một loại sức mạnh sinh sôi không ngừng.

Giống như sức mạnh tạo vật, khiến cho Hồng Hoang bị phá hoại trong nháy mắt được tu phục, ngay cả những sinh linh bị dư ba hủy diệt cũng có thể phục hồi trong chớp mắt.

Quá khủng bố.

"Là Đạo Tôn, lần này là bản tôn của Đạo Tôn ra tay, bái tạ Đạo Tôn!" "Đạo Tôn, Đạo Tôn. ..." Giờ phút này, vô số sinh linh Hồng Hoang cao hô, một lần nữa nhìn thấy hy vọng.

"Tên này!" Bị mấy chục danh Sử Tiền Đạo Quân vây công, Vận Mệnh Đạo Tôn vẫn chưa từng bại lui nhíu mày.

Bên kia, Thời Gian Đạo Tôn và Không Gian Đạo Tôn cũng nhíu mày.

"Thế gian này lại xuất hiện nhân vật như vậy, loại Sáng Sinh Đại Đạo này ngay cả bản quân cũng chỉ từng thấy một lần trong ghi chép sử tiền!" Không Gian Đạo Quân nói.

"Thời Vô Đạo, thời đại đầu tiên của sử tiền, sức mạnh mà Hồng Mông Đạo Quân nắm giữ.

Năm đó khi bản quân thành đạo, từng bước chân vào dòng chảy quang âm, nghịch chuyển tuế nguyệt, tận mắt nhìn thấy loại đại đạo này!" Thời Gian Đạo Quân thần sắc trịnh trọng nói: "Thời đại này lại xuất hiện tồn tại như vậy, không phải Đạo Quân, nhưng lại vượt xa Đạo Quân bình thường, gần như có thể so sánh với chúng ta, lại nắm giữ đại đạo trong truyền thuyết!" "Hai vị cẩn thận, tên hậu bối này rất khủng bố, hiện tại chưa ra tay, e rằng đang chờ chúng ta lưỡng bại câu thương!" "Bây giờ, lại ở trong Hồng Hoang làm người tốt, che chở chúng sinh, che chở Hồng Hoang, e rằng là để gây mê chúng ta!" Nhân Quả Đạo Quân cười lạnh.

Thế nhưng, Không Gian Đạo Quân lắc đầu, thản nhiên nói: "Tồn tại như chúng ta, muốn làm ngư ông đắc lợi nào có dễ dàng như vậy, nếu tầm mắt của hắn thiển cận như thế, cũng không thể có thành tựu như vậy!" "Không sai, Nhân Quả, ngươi chấp tướng rồi!" Vận Mệnh Đạo Quân cũng rất đồng tình với lời của Không Gian Đạo Tôn.

"Chết tiệt, đúng là tồn tại cấm kỵ, bị chúng ta liên thủ vây công, không những không bại trận, lại còn có tâm tư cảnh giác Đạo Kiếp!" "Cũng không có cách nào, cấm kỵ chính là cấm kỵ, sâu không lường được, hiện tại chúng ta chỉ có thể kéo dài, nếu không một khi từ bỏ, thế liên hợp này sụp đổ, ai có thể ngăn cản bọn họ?" Thấy mấy người Vận Mệnh Đạo Quân vừa chiến đấu, vừa có thể bàn luận, cảnh giác Đạo Kiếp, khiến các Sử Tiền Đạo Quân khác sắc mặt không tốt.

"Ngô là Bàn Cổ, cũng là Thiên Đạo, sao có thể để ngươi một mình trổ hết tài năng?" Thấy hành động của Đạo Kiếp, Bàn Cổ mặc dù không hiểu, nhưng nghĩ ngợi một lúc, cũng đứng ra.

Hiện tại Đạo Kiếp là tồn tại duy nhất của thời đại này có thể tranh phong với các Sử Tiền Đạo Quân, cũng có thể che chở cho Hồng Hoang.

Đạo Kiếp không ra ngoài tranh đoạt, trong mắt Bàn Cổ, e rằng cũng giống như mình, đang chờ đợi cơ hội mà thôi.

Nhưng hành động che chở Hồng Hoang này khiến hắn không hiểu, nhưng không hiểu thì không hiểu, tự nhiên không thể để Đạo Kiếp một mình đứng ra.

"Oanh!" Thế là, bên trong Thiên Đạo Trường Hà, một cỗ thiên uy mênh mông cuồn cuộn, trong nháy mắt tràn ngập Hồng Hoang.

Trật tự Thiên Đạo vốn tự chủ tu phục Hồng Hoang vỡ nát, che chở cho chân linh vẫn lạc tiến vào U Minh Giới, nhưng đó là không có Bàn Cổ thao túng.

Hiện tại có khí tức của Bàn Cổ gia trì, quy tắc Thiên Đạo Hồng Hoang trở nên càng thêm khủng bố, giống như Đại Đạo lâm thế.

"Ông ~!" Ngay sau đó, một đóa thanh liên tràn ngập khí tức Hỗn Độn hiện ra trên bầu trời Hồng Hoang.

Đóa thanh liên này có ba mươi sáu cánh hoa, mỗi một cánh hoa đều có hoa văn huyền ảo, và tỏa ra khí tức sáng thế.

Khí tức thuộc về Hỗn Độn Chí Bảo tràn ngập, ổn định vũ trụ tám phương, trấn áp càn khôn Hồng Hoang.

"Là Hỗn Độn Thanh Liên, Bàn Cổ Đại Thần cũng ra tay rồi!" "Tốt quá rồi, không chỉ Đạo Tôn không từ bỏ chúng ta, Bàn Cổ Đại Thần cũng không từ bỏ chúng ta!" "Trước đó bần đạo còn lo lắng Đạo Tôn một mình ứng phó không nổi, hiện tại có Bàn Cổ Đại Thần giúp đỡ, tất nhiên có thể bảo vệ chúng ta, bảo vệ Hồng Hoang ~!" "Lễ kính Đạo Tôn, lễ kính Bàn Cổ Đại Thần!" Hỗn Độn Thanh Liên hiện thế, cũng đại biểu cho việc Bàn Cổ ra tay, khiến sinh linh Hồng Hoang vô cùng vui mừng.

Đương nhiên, bất kể là Đạo Kiếp hay Bàn Cổ, hành động của bọn

họ chỉ khiến các Sử Tiền Đạo Quân cười lạnh một tiếng, ngoài việc cảnh giác hai người có âm mưu, còn về việc bảo vệ Hồng Hoang, bọn họ căn bản không thèm để ý.

Thế là, trận chiến lại kéo dài thêm một nguyên hội, có thể nói, từ khi Đạo Quân quả vị hình thành, trận chiến của các Sử Tiền Đạo Quân đã trôi qua hai nguyên hội.

Chương 456

Thời gian dài như vậy mà không có kết quả, thậm chí vẫn không có một vị Sử Tiền Đạo Quân nào vẫn lạc.

Điều này khiến cho đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt lo lắng, vô cùng lo lắng.

Hai nguyên hội, ai biết Đạo Quân quả vị có tồn tại vĩnh cửu không?

Một khi Đạo Quân quả vị biến mất, chẳng phải là công cốc sao?

"Rốt cuộc phải kéo dài đến bao giờ?" "Chết tiệt, mệt chết người a!" Cùng lúc đó, Đạo Kiếp ở Vô Cực Cung, và Bàn Cổ ở trên trời, lúc này hai người trán đều đổ mồ hôi, khí tức trên người không ổn định.

Đạo Kiếp đang thầm oán thán, trận chiến tranh đoạt này quả thực không có hồi kết, hắn tuy không tham gia tranh đoạt, nhưng cũng mệt chết người a.

Các ngươi tưởng duy trì Hồng Hoang dễ dàng sao, vừa phải ngăn cản dư ba từ trận chiến của hàng trăm vị Sử Tiền Đạo Quân, vừa phải tu phục Hồng Hoang.

Còn Bàn Cổ, hắn lại không oán thán, hiện tại hắn chỉ mong đám Sử Tiền Đạo Quân này tiếp tục đánh, kéo dài đến chết thì thôi, để hắn có thêm thời gian.

Ròng rã hai nguyên hội, các ngươi không mệt sao?

"Chết tiệt, nếu không phải không nắm chắc, hiện tại ta đã ra tay, hút lấy Đạo Quân quả vị kia, trực tiếp thôn phệ luyện hóa!" Lúc này, một đôi mắt của Đạo Kiếp đang nhìn chằm chằm vào Đạo Quân quả vị trong Đại Đạo Trường Hà, trong tay hắn, Vô Cực Đại Thế Giới do

Vô Cực Luân Hồi Châu hóa thành đang biến thành một quả cầu ánh sáng đen trắng lơ lửng.

Hắn đã cầm quả cầu ánh sáng này hai nguyên hội, nếu không phải không nắm chắc, hắn đã ném quả cầu ánh sáng ra, thôn phệ Đạo Quân quả vị rồi.

Đối với việc có thể thôn phệ được hay không, Đạo Kiếp có lòng tin, dù sao Vô Cực Luân Hồi Châu này quá thần bí, đối mặt với kiếp nạn Đại Đạo Thánh Nhân, nó lại không hề lay động.

Thậm chí, nó có thể giúp người ta tham ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái, cội nguồn của đại đạo, vì vậy, trong mắt Đạo Kiếp, viên Vô Cực Luân Hồi Châu này tất nhiên vượt qua Đại Đạo Chí Bảo.

Chỉ là hiện tại không thể làm như vậy, một khi làm vậy, sẽ phải đối mặt với sự vây công của hàng trăm Sử Tiền Đạo Quân, Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân, thậm chí cả Bàn Cổ và những người khác.

Vì vậy, hắn đang đợi, nhưng, chờ đợi như vậy hai nguyên hội, chờ đến mức sốt ruột.

Cùng lúc đó, người sốt ruột còn có Bàn Cổ, chính xác mà nói, Bàn Cổ hiện tại còn mệt hơn Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp đang đợi, chỉ phân ra một phần sức mạnh để duy trì Hồng Hoang, nhưng hắn thì đang đem Thiên Võng dung nhập vào Đại Đạo Trường Hà, hấp thụ quy tắc Đại Đạo, dung nhập vào quy tắc Thiên Đạo.

Việc này Bàn Cổ làm vô cùng bí mật, đương nhiên, chủ yếu là thời cơ nắm bắt tốt, các Sử Tiền Đạo Quân đều đang nhìn chằm chằm vào Đạo Quân quả vị, không ai ngờ lúc này lại có người nhắm vào Đại Đạo Trường Hà.

Không, phải nói là từ sử tiền, từ thời đại này đến thời đại khác,

chưa từng có ai làm vậy.

Nhưng Bàn Cổ cảm thấy thật sự mệt, nhưng mệt cũng phải kiên trì.

Thế là, cứ như vậy, lại một nguyên hội nữa trôi qua.

"Oanh long!" Không biết vào một ngày nọ, Đại Đạo Trường Hà đột nhiên chấn động một cái, một cỗ khí tức vô thượng lăng giá trên tất cả lan tỏa ra, mênh mông, thương tang, chúa tể.

Giống như một pho sử thi được mở ra, truyền kỳ tái hiện thế gian.

"Phụt!" Đại Đạo Trường Hà đột nhiên chấn động, trực tiếp cắt đứt sự thôn phệ luyện hóa của Bàn Cổ, dưới sự phản phệ, Bàn Cổ phun ra một ngụm máu tươi, thần tình đại biến.

"Chuyện gì vậy?" Cùng lúc đó, trận chiến của các Sử Tiền Đạo Quân cũng tạm thời dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Đại Đạo Trường Hà.

"Không ổn, lẽ nào?" "Không, không đúng, có biến hóa!" Chúng Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt biến đổi, tưởng rằng Đạo Quân quả vị sắp biến mất, nhưng chẳng bao lâu sau đã phát hiện không đúng, Đạo Quân quả vị không những không biến mất, mà còn trở nên rực rỡ hơn, khí tức càng thêm hùng vĩ mênh mông.

"Đạo Quân quả vị đang mạnh lên?" Trong chốc lát, tất cả các Sử Tiền Đạo Quân ánh mắt đều cuồng nhiệt, khí tức mà Đạo Quân quả vị hiện tại tỏa ra, khiến cho Vận Mệnh Đạo Quân và Tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân khác cũng thần tình chấn động, trong ánh mắt lộ ra vẻ kích động.

"Ồ?" Cùng lúc đó, Đạo Kiếp cũng thần tình chấn động, nhìn Vô Cực Đại Thế Giới trong tay, cẩn thận cảm nhận một chút, lại thở phào một hơi.

“Giết!” Như vậy, các Sử Tiền Đạo Quân tự nhiên phải tranh đoạt, cuộc tranh đoạt trở nên càng thêm kịch liệt.

Đạo Quân quả vị mạnh lên, đại biểu cho việc một khi dung hợp đạo quả này trở thành Đạo Quân của thời đại này, thực lực sẽ càng mạnh hơn, tự nhiên càng khiến họ kích động.

Thế là, trận chiến lại bắt đầu, chỉ có Bàn Cổ sắc mặt khó coi.

Đại Đạo chấn động khiến hắn bị phản phệ, hắn cảm nhận được, việc thôn phệ luyện hóa một lần nữa trở nên vô cùng gian nan.

Thậm chí, Thiên Võng vốn là môi giới trung gian, hiện tại lại ẩn ẩn bị Đại Đạo bài xích.

Một khi Thiên Đạo Trường Hà bị Đại Đạo bài xích, Bàn Cổ dám khẳng định, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Oanh!” Nhưng, điều khiến Bàn Cổ hai mắt phun lửa là, Đại Đạo Trường Hà lại chấn động một lần nữa, lại khiến hắn bị phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này, sức mạnh của Thiên Võng hoàn toàn mất hiệu lực, may mà quy tắc Đại Đạo dường như không để ý đến quy tắc Thiên Đạo và Thiên Võng xâm nhập.

“Tại sao lại như vậy!” Bàn Cổ gầm lên, âm thanh vang vọng khắp không gian Thiên Đạo, kết cục này hắn không thể chấp nhận được.

Một lát sau, hắn thở dài một tiếng: “Ngô thất bại rồi, nếu đã như vậy, vậy thì chỉ có thể tranh đoạt Đạo Quân quả vị, sau đó tìm cách mưu đoạt Đại Đạo!” Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị bước vào Thiên Đạo Trường Hà, tham gia tranh đoạt, Đại Đạo Trường Hà lại chấn động một lần nữa, khiến Bàn Cổ nghiến răng nghiến lợi, nhưng chẳng bao lâu sau đã sững sờ.

Không chỉ Bàn Cổ sững sờ, các Sử Tiền Đạo Quân cũng sững sờ,

ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân vẫn ẩn mình trong hư không, luôn quan chiến cũng đều sững sờ.

"Oanh!" Lúc này, Đại Đạo Trường Hà vắt ngang cả thiên địa đột nhiên trở nên vô cùng phiêu miểu, trong cõi u minh tựa như có từng tòa từng tòa môn hộ hiện ra, xiển thuật vô tận huyền bí.

"Huyền Diệu Chi Môn!" Các Sử Tiền Đạo Quân kinh hô, tòa môn hộ này họ không hề xa lạ, trong từng thời đại sử tiền, Huyền Diệu Chi Môn luôn thuộc về truyền thuyết, là cánh cửa dẫn đến đỉnh cao của Đại Đạo.

Huyền Diệu Chi Môn ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng khó mà dò xét, trước đây cũng chỉ có khi dung hợp Đạo Quân quả vị, trở thành Đạo Quân của thời đại đó trong chốc lát, nguyên thần thăng hoa đến cực hạn, dung nhập vào Đại Đạo, mới có thể nhìn thấy.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc, rồi sẽ biến mất.

Vì vậy, Huyền Diệu Chi Môn dù đối với Sử Tiền Đạo Quân, cũng là tồn tại chỉ có thể mong mà không thể cầu.

Vận Mệnh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, Thập đại Cấm Kỵ Đạo Quân cũng không thấy được mấy lần.

Bọn họ được xưng là tồn tại có thể dòm ngó đỉnh cao của Đại Đạo, nhưng cũng chỉ là dòm ngó một chút, cách đỉnh cao Đại Đạo chân chính còn một khoảng cách.

Hiện tại Huyền Diệu Chi Môn tái hiện, xuất hiện như vậy, sao có thể không kích động?

Chương 457

Không nói gì khác, chỉ cần lại dòm ngó một chút Huyền Diệu Chi Môn, đạo hạnh của họ sẽ lại tăng vọt.

Đối với những Sử Tiền Đạo Quân đã vô số thời đại tu vi không tăng trưởng, điều này quan trọng đến mức nào, các ngươi có biết không?

"Không đúng, nhìn số lượng Huyền Diệu Chi Môn kìa!" Đột nhiên một vị Sử Tiền Đạo Quân kinh hô một tiếng, trong nháy mắt bị các Sử Tiền Đạo Quân khác chú ý.

"Đúng một trăm hai mươi cánh cửa, chúng ta ở đây có một trăm lẻ tám người, ủa, tại sao, mỗi vị Sử Tiền Đạo Quân đều có thể dòm ngó một cánh cửa, còn dư?" "Còn dư?

Sao có thể, trong bóng tối vẫn luôn có người mà!" Thời Gian Đạo Quân nhìn về phía hư không, nhìn về phía hai đạo thiến ảnh khiến hắn kiêng kỵ kia.

Cộng thêm Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân vẫn luôn xem náo nhiệt, đúng là một trăm mười vị Sử Tiền Đạo Quân.

"Còn hai người?

Lẽ nào là Đạo Kiếp và Bàn Cổ?" "Cũng đúng, bọn họ đích xác có tư cách ngồi ngang hàng với chúng ta!" Ngoài ba vị Cấm Kỵ khác, các Sử Tiền Đạo Quân còn lại đều cho rằng Thời Gian Đạo Quân đang nói về Đạo Kiếp và Bàn Cổ.

"Hừ!" Trong hư không, Thiên Mẫu Thánh Hậu liếc nhìn Thời Gian Đạo Quân đang lén lút dò xét, hừ lạnh một tiếng, sau đó tự nhủ: "Đại Đạo quả nhiên thần bí, thảo nào trong bao nhiêu kỷ nguyên, bản quân

không thể dòm ngó bản nguyên chân chính của Đại Đạo!" "Tại sao phải đi dòm ngó?

Đại Đạo tồn tại tự nhiên có lý do của nó, nhất định phải truy tận gốc rễ sao?

Có lẽ kết cục nhận được sẽ khiến ngươi thất vọng!" Nguyên Mẫu Đạo Quân lắc đầu, lúc này trên mặt nàng không còn vẻ tinh nghịch và giảo hoạt, ngược lại, mang đến cho người ta một loại uy nghiêm không thể khinh nhờn.

"Tại sao à!" Thiên Mẫu thở dài.

"Hồng Mông. ..." .....

"Ông!" Lúc này, Huyền Diệu Chi Môn phun ra vô tận phù văn, cuối cùng hóa thành một cây cầu vàng khổng lồ, và từ bên trong Đại Đạo Trường Hà vươn ra, trải thẳng đến dưới chân mỗi Sử Tiền Đạo Quân.

"Hả?" Chúng Sử Tiền Đạo Quân sững sờ, ngay sau đó vô cùng vui mừng, không nói hai lời, bước lên Đại Đạo Kim Kiều.

Nhưng điều khiến Thời Gian Đạo Quân nhíu mày là, hai cây cầu vàng cuối cùng lại không đến thẳng dưới chân Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân, ngược lại, có một cây đến ngoài Vô Cực Cung, một cây chìm vào hư không, đi vào không gian Thiên Đạo.

"Sao có thể?" Thời Gian Đạo Quân không hiểu, nhưng hiện tại không có thời gian để ý đến vấn đề này, việc cấp bách là phải nhanh chóng tiến vào Huyền Diệu Chi Môn.

Đây là cơ hội hiếm có, Đại Đạo Kim Kiều xuất hiện, tất nhiên là ý chí Đại Đạo dẫn dắt chúng Đạo Quân bước vào Huyền Diệu Chi Môn, nếu không không cần phải làm chuyện thừa thãi này.

"Còn có ta?" Cùng lúc đó, Đạo Kiếp trong Vô Cực Cung, và Bàn

Cổ trong Thiên Đạo Trường Hà cũng sững sờ, hai người do dự một chút, cuối cùng đều không bước lên cây cầu đó.

Không biết tại sao, Đạo Kiếp luôn cảm thấy có gì đó không đúng, hành vi của Đại Đạo có chút cổ quái, giống như đang dụ dỗ, dụ dỗ các Sử Tiền Đạo Quân.

Mặc dù không thể tin được, nhưng hắn cảm thấy như vậy, trước là Đạo Quân quả vị, hiện tại lại là Huyền Diệu Chi Môn.

Huyền Diệu Chi Môn hắn cũng đã từng thấy, năm đó khi chứng Đại Đạo Thánh Nhân đã thoáng thấy qua.

Đối với tòa môn hộ thần bí này, Đạo Kiếp tự nhiên cũng động lòng, nhưng nghĩ ngợi một lúc, hắn đã nhịn xuống.

Hắn là một người tự tư, cũng là một người chưa từng tin tưởng bất kỳ ai, ngay cả Thiên Đạo được xưng là chí cao chí công, hắn cũng không tin.

"Vận mệnh phải được nắm giữ trong tay mình, ta tuyệt đối sẽ không gửi gắm hy vọng vào tay người khác, cho dù đó là Đại Đạo!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, thần sắc kiên định, nhìn cây cầu vàng Đại Đạo bên ngoài Vô Cực Cung, cứng rắn không động.

Bên kia, Bàn Cổ cũng không rời khỏi Thiên Đạo Trường Hà, bước lên Đại Đạo Kim Kiều.

Giống như Đạo Kiếp, giờ phút này, Bàn Cổ cũng nảy sinh nghi ngờ đối với hành động của Đại Đạo.

Thậm chí, các hành động của Đại Đạo khiến Bàn Cổ nhớ lại lúc khai thiên năm đó, không khỏi hoài nghi, năm đó Sử Tiền Đạo Quân ám toán hắn, trong đó rốt cuộc có sự can thiệp của Đại Đạo hay không.

Nếu không, một đám Sử Tiền Đạo Quân nửa sống nửa chết làm

sao có thể ám toán được hắn, người có thực lực sánh ngang với đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, khống chế ba đại Hỗn Độn Chí Bảo?

"Ủa, hai người kia sao lại không lên?" Điều này khiến Thiên Mẫu Đạo Quân và Nguyên Mẫu Thánh Hậu ngạc nhiên, chẳng bao lâu sau trên mặt hai người đã lộ ra vẻ tán thưởng.

Đạo Kiếp và Bàn Cổ tự nhiên không biết hai người phụ nữ này tán thưởng hành vi của mình, lúc này, bọn họ cũng đang không chớp mắt quan sát Đại Đạo Kim Kiều.

Không đi lên, là vì lo lắng có âm mưu, nhưng không có nghĩa là không quan tâm.

Chỉ thấy, khoảnh khắc một đám Sử Tiền Đạo Quân bước lên Đại Đạo Kim Kiều, từng tiếng từng tiếng đại đạo chi âm mênh mông truyền đến, âm thanh ầm ầm, một cỗ uy áp khủng bố đột nhiên ập đến, giống như hàng tỷ siêu cấp đại thế giới đè xuống, khiến cho bước chân của chúng Sử Tiền Đạo Quân không khỏi dừng lại.

"Quả nhiên, muốn đến Huyền Diệu Chi Môn không dễ dàng như vậy!" Đối với áp lực này, đám Sử Tiền Đạo Quân không hề bất ngờ, nếu có thể dễ dàng đến Huyền Diệu Chi Môn mới là chuyện lạ.

Áp lực cũng đồng thời đại biểu cho lợi ích, tự nhiên họ sẽ không kháng cự.

Thế là, hỗn chiến kết thúc, cuộc tranh đấu của các Sử Tiền Đạo Quân lại biến thành cuộc leo núi, ai có thể đến Huyền Diệu Chi Môn đầu tiên, người đó chính là người chiến thắng.

Đương nhiên, hiện tại các Sử Tiền Đạo Quân đều mờ mịt, không hiểu Huyền Diệu Chi Môn và Đạo Quân quả vị có quan hệ gì.

Lẽ nào thật sự ai bước vào Huyền Diệu Chi Môn đầu tiên, là có thể dung hợp Đạo Quân quả vị sao?

Không biết, không ai biết, nhưng chỉ có thể làm như vậy, ít nhất người đầu tiên bước vào Huyền Diệu Chi Môn cũng phải mạnh hơn những người sau chứ?

Thế là, trong thời gian tiếp theo, có thể thấy từng vị từng vị Sử Tiền Đạo Quân lần lượt bùng nổ, đối mặt với áp lực, từng bước từng bước đi lên.

Đại Đạo Kim Kiều không dài, nhưng, đối với đám Sử Tiền Đạo Quân này lại giống như cách nhau vô tận thời không.

Mỗi bước đi đều vô cùng gian nan, nhưng Sử Tiền Đạo Quân đều là người có đại nghị lực, không một ai từ bỏ, cũng không một ai tụt lại phía sau.

Từ đây, cũng có thể thấy được nội tình của vị Sử Tiền Đạo Quân nào sâu dày hơn.

Người đi nhanh nhất tự nhiên là Tứ đại Cấm Kỵ, dẫn đầu là Thời Gian Đạo Quân, dưới chân Thời Gian Đại Đạo cuồn cuộn, hóa thành phù văn, vô số phù văn đan dệt, không ngừng biến hóa, mỗi một bước, đều giống như diễn hóa vô tận quá khứ và tương lai, người đang đi, nhưng lại giống như đang đi trong quá khứ và tương lai cùng một lúc.

Nhưng dù cho Thời Gian Đại Đạo nắm trong tay, dưới sự áp chế của Đại Đạo, hắn cũng chỉ có thể chậm rãi tiến lên.

Thứ hai là Không Gian Đạo Quân, sau đó là Vận Mệnh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân.

Chương 458

Tiếp theo nữa là Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân và những người khác.

Các Sử Tiền Đạo Quân này mỗi người đều bùng nổ tu vi đại đạo của bản thân, từng luồng từng luồng đại đạo từ bản nguyên tỏa sáng, chống lại uy áp của Đại Đạo.

Có thể thấy, hư không quanh người họ có địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, mỗi một giây đều có hàng tỷ thế giới sinh ra trong hư không và dưới sự chèn ép của Đại Đạo, sau đó lại hủy diệt.

Ánh mắt Đạo Kiếp lướt qua mỗi vị Sử Tiền Đạo Quân, lướt qua cây cầu vàng Đại Đạo dưới chân họ.

Hắn phát hiện ra, cây cầu vàng dưới chân các Sử Tiền Đạo Quân hoàn toàn không giống nhau, tuy rằng đều do phù văn huyền diệu tạo thành, nhưng thuộc tính của phù văn lại không hoàn toàn tương đồng.

Như Thời Gian Đạo Quân, cây cầu vàng Đại Đạo dưới chân hắn lại tỏa ra một cỗ lực lượng thôn phệ.

Thôn Phệ Đại Đạo vốn có tác dụng khắc chế Thời Gian Đại Đạo.

Lại ví dụ như Không Gian Đạo Quân, cây cầu vàng Đại Đạo dưới chân hắn lại tỏa ra một cỗ lực lượng phá toái, lực lượng phá toái trong giới tu sĩ, cũng là sức mạnh khắc chế pháp tắc thời không.

Sau đó, Đạo Kiếp lại dò xét dưới chân Vạn Ma Chi Sơ và những người khác, quả nhiên, đều như vậy.

Càng nhìn càng khiến Đạo Kiếp cảm thấy kinh hãi, trước đó hắn đã hoài nghi Đại Đạo có ý thức trực tiếp, hiện tại lại càng thêm hoài nghi.

Hắn nghĩ ngợi, liền truyền âm cho Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư: "Vọng Thư, cẩn thận cạm bẫy, đừng quá tiến lên phía trước!" "Đạo Kiếp?" Vọng Thư sững sờ, quay đầu nhìn về phía Vô Cực Cung, bên ngoài Vô Cực Cung, cũng có một cây cầu vàng Đại Đạo, nhưng không có ai đi trên đó.

Điều này khiến đôi mắt đẹp của Vọng Thư lóe lên, không hiểu tại sao Đạo Kiếp không bước lên Đại Đạo Kim Kiều, tại sao ngay cả cơ duyên như Huyền Diệu Chi Môn cũng từ bỏ.

Nhưng nàng lựa chọn tin tưởng, thế là, nàng đi chậm lại.

Hành động nhỏ của Vọng Thư, các Sử Tiền Đạo Quân khác không để ý, dù sao Vọng Thư vốn xếp hạng ở phía sau, tự nhiên không gây chú ý.

Nhưng hành động nhỏ của Vọng Thư lại bị Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân phát hiện, hai người nhìn sâu một cái về phía Vô Cực Cung.

"Hắn phát hiện ra rồi?" Nguyên Mẫu Đạo Quân lẩm bẩm.

"Bản quân còn chưa phát hiện, hắn làm sao có thể phát hiện?" Thiên Mẫu Thánh Hậu lắc đầu, trong từng thời đại sử tiền, toàn bộ Đại Đạo Trường Hà đã bị dòm ngó hết, chỉ còn lại khu vực trung tâm Đại Đạo Trường Hà, nơi bản nguyên nhất không thể bước vào.

Vì vậy, nàng tuyệt đối không tin Đạo Kiếp có thể phát hiện.

Nguyên Mẫu Đạo Quân gật đầu, cũng nghĩ như vậy, cũng không cho rằng Đạo Kiếp có thể dò xét ra được.

Thực ra bọn họ chỉ đoán đúng một nửa, việc Đạo Kiếp cách ly khỏi Đại Đạo Trường Hà không có gì lạ, hắn có thể phát hiện ra không liên quan gì đến bọn họ, hắn là dựa vào tư duy khi còn ở Địa Cầu kiếp trước để suy nghĩ, phân tích Đại Đạo.

Ở kiếp trước, khi Đạo Kiếp còn học đại học trên Địa Cầu, hắn đã đọc không ít tiểu thuyết huyền huyễn, thần thoại.

Trong những tiểu thuyết như vậy, thuyết âm mưu không thiếu, không chỉ tu sĩ đại năng chơi âm mưu, ngay cả Thiên Đạo, Đại Đạo cũng chơi, điều này khiến cho Đạo Kiếp dù biết đây không phải là thế giới tiểu thuyết, nhưng vẫn đa nghi.

Điểm này, bất kể là tu sĩ bản thổ Hồng Hoang, hay các Sử Tiền Đạo Quân đều không như vậy.

Lúc này, toàn bộ Hồng Hoang chỉ có một khung cảnh, đó là Đại Đạo Kim Kiều, và hàng trăm Sử Tiền Đạo Quân đang tiến lên.

Khung cảnh hùng vĩ, dưới Đại Đạo Kim Kiều, thiên địa đại đạo đang thần phục, quy tắc trật tự đều thay đổi, bất kể tu sĩ ở nơi nào, đều có thể nhìn thấy.

Thậm chí, bất kể tu sĩ nào, dù chỉ là một phàm nhân, cũng có thể thấy rõ bầu trời, thấy trên thương khung có hơn một trăm cây cầu vàng Đại Đạo, và hơn một trăm thân hình vĩ ngạn của các Sử Tiền Đạo Quân.

Sử Tiền Đạo Quân bùng nổ toàn lực, thân thể của họ lớn hơn mười vạn tinh vực, nếu đặt trong một thế giới nhỏ hơn một chút, có thể trong nháy mắt đè sập thời không, ngay cả thời không trường hà cũng không thể chịu đựng được thân thể của họ, sẽ gây ra hỗn loạn thời không, vạn vật không tồn tại.

Sử Tiền Đạo Quân khôi phục cảnh giới đỉnh phong, tầng thứ sinh mệnh của họ đã siêu thoát khỏi vĩ độ, chỉ có Hồng Hoang hoặc Hỗn Độn hiện tại mới có thể dung nạp, các Hồng Hoang khác cũng không được.

Thế nhưng, dưới Đại Đạo Kim Kiều, từng vị từng vị Sử Tiền

Đạo Quân vĩ ngạn lại trông vô cùng nhỏ bé, từng bước gian nan leo lên, hy vọng có thể đi đến Huyền Diệu Chi Môn sừng sững ở phía trên cùng của Đại Đạo Kim Kiều.

Một nguyên hội, hai nguyên hội. ...mười nguyên hội trong chớp mắt, đã trôi qua một nghìn ba trăm tỷ năm.

Một nguyên hội là mười ba tỷ chín nghìn chín trăm vạn năm.

Một nghìn ba trăm tỷ năm, ròng rã hàng trăm nguyên hội, thời gian dài đằng đẵng biết bao, ngay cả đối với đại năng Hồng Hoang, cũng là thương hải tang điền.

Nếu Thiên Đạo Hồng Hoang đang diễn hóa lượng kiếp, năm mươi sáu tỷ năm một kiếp, cũng đã qua mấy chục lượng kiếp.

Đương nhiên, sau khi Bàn Cổ khống chế Thiên Đạo, đã không còn phát động lượng kiếp nữa, có sự tồn tại của các Sử Tiền Đạo Quân ở Hồng Hoang, lượng kiếp cũng không thể phát động được.

Ngay cả Hồng Hoang từ khi khai thiên đến nay, Đạo Quân quả vị hình thành cũng chưa trải qua thời gian dài như vậy.

Thời gian dài đằng đẵng, trên đại địa Hồng Hoang, một thế hệ người mới thay thế người cũ, rất nhiều đại năng thế hệ cũ qua đời, thế hệ tu sĩ mới nổi lên.

Thậm chí, đại lục Hồng Hoang đã trải qua mấy lần tuế nguyệt biến thiên, từ đỉnh thịnh đến mạt pháp, thậm chí đại phá diệt, rồi lại đến thời kỳ man hoang, thời kỳ hung thú, lại một lần nữa diễn hóa thành thời kỳ tam giới.

Một thời kỳ lại một thời kỳ trôi qua, thế nhưng, Đại Đạo Kim Kiều vắt ngang thương khung, và các Sử Tiền Đạo Quân đang đi trên đó đã trở thành thần thoại.

Truyền thuyết cổ xưa lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác,

đến thời đại này, không ai còn nhớ đến pho sử cổ xưa đó.

Có ai còn nhớ, tiên thiên tam tộc từng thịnh cực nhất thời, lại có ai còn nhớ đạo ma đại chiến, lại có ai còn nhớ Hồng Quân thành thánh, truyền đạo thiên hạ, lục thánh trị thế?

Có ai còn nhớ Hậu Thổ hóa luân hồi, để chúng sinh có thể đầu thai chuyển thế?

Lại có ai còn nhớ nhân tộc đã ra đời như thế nào.

Thời đại hiện tại, trong thần thoại tuế nguyệt đó, chỉ còn lại hai cái tên, Đạo Tôn, Bàn Cổ.

Bàn Cổ là ai?

Không ai biết, lịch sử về Bàn Cổ không ai biết, thế nhân chỉ có thể biết được từ cổ tịch, là người khai mở Hồng Hoang, là Sáng Thế Thần.

Đạo Tôn là ai?

Chương 459

Cũng không ai biết, lịch sử cũng rất ít, chỉ có hai chữ đơn giản, cấm kỵ.

Ai có thể ngờ, một đôi mắt vẫn luôn treo lơ lửng trên bầu trời Đông Hải, nhìn xuống tuế nguyệt thăng trầm.

Ai có thể biết, trên cửu tiêu thương khung, có một không gian thần bí, chúa tể trật tự Hồng Hoang, cũng có một đôi mắt, đang nhìn tuế nguyệt biến thiên.

"Hàng trăm nguyên hội đã qua, vẫn chưa thể bước vào Huyền Diệu Chi Môn!" Trong Vô Cực Cung, thân ảnh tóc bạc áo đen lẳng lặng nhìn thương khung, không biết đã đứng ở đây bao nhiêu năm.

Thậm chí, đôi chân của hắn đã dung nhập vào đại địa.

"Đã nhìn rõ chưa?" Lúc này, lại một thân ảnh nữa xuất hiện, một thân ảnh kỳ dị, dung mạo của hắn lại rất giống với thân ảnh áo đen, nhưng thân thể của hắn lại lúc hư ảo, lúc ngưng thực, cả thân thể không ngừng biến hóa.

Trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã biến thành thiên địa ngũ hành, nhật nguyệt tinh thần, Hồng Hoang vạn linh, thậm chí biến thành Hỗn Độn Ma Thần.

Giống như tất cả mọi thứ trên thế gian, giống như sự khởi đầu của Hỗn Độn.

"Xuất quan rồi!" Thanh niên áo đen quay đầu, mỉm cười.

"Đúng vậy, ta thành công rồi, từ bây giờ, ta là Vô Cực, Vô Cực chân chính!" Hắn hóa thành một thân áo trắng, lộ ra dung mạo, nếu là ở một nghìn ba trăm tỷ năm trước, tất nhiên sẽ có người nhận ra, đây

chẳng phải là thánh hiền của nhân tộc, hóa thân của Đạo Kiếp, Vô Cực sao?

"Thành công rồi sao?

Gánh vác tất cả của ta ngoài Tịch Diệt và Sáng Sinh, cuối cùng đã thành công rồi!" Giờ phút này, Đạo Kiếp cười, nhưng căn bản không cảm thấy vui vẻ.

"Không vui sao?

Cũng đúng, tuế nguyệt trôi đi sẽ khiến người ta chết lặng, chỉ cần có ý thức, có tình cảm, cuối cùng cũng sẽ bị tuế nguyệt mài mòn!" Vô Cực thở dài, hắn và bản tôn tâm ý tương thông, tự nhiên hiểu rõ.

"Sao?

Ta sống được bao nhiêu năm đâu, ngay cả một diễn kỷ (sáu mươi nghìn tỷ năm) cũng chưa có, so với những Sử Tiền Đạo Quân đã sống không biết bao nhiêu diễn kỷ, bao nhiêu hỗn độn niên (năm mươi sáu tỷ năm là một lượng kiếp, bốn trăm tám mươi triệu năm là một vô lượng lượng kiếp, cũng là một hỗn độn kỷ nguyên) thì có là gì?" Đạo Kiếp cười khổ: "Ta bây giờ cuối cùng cũng hiểu vì sao đám Sử Tiền Đạo Quân kia căn bản không có ai có tâm thái đạm nhiên, vì sao lại có biến động tình cảm lớn, dễ sinh ra hỉ nộ ai lạc, đặc biệt là người phụ nữ Nguyên Mẫu kia." "Bởi vì họ đang ngụy trang, chỉ có ngụy trang mới cảm thấy mình đang sống!" "Đồng thời, ta cũng hiểu vì sao Thiên Mẫu Thánh Hậu lại hóa thành Tịch Diệt Đạo Nhân!" Vô Cực tiếp lời Đạo Kiếp, nói ra một bí mật kinh người.

Lời của hắn chỉ có Đạo Kiếp nghe được, một khi để các Sử Tiền Đạo Quân nghe thấy, nhất định sẽ chấn động đến không nói nên lời.

Thiên Mẫu Thánh Hậu, người được các Sử Tiền Đạo Quân gọi là truyền thuyết, người khai mở thời đại đầu tiên, thời Vô Đạo, lại chính

là kẻ đứng sau hủy diệt tất cả trong từng thời đại, từng vô lượng lượng kiếp, Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Tất cả mọi thứ trong trời đất đều do Vô Cực diễn hóa, đều không thoát khỏi mắt của Vô Cực, ngay cả Sáng Sinh và Tịch Diệt của bản tôn!" Đạo Kiếp nhìn Vô Cực, thản nhiên nói: "Trở về đi!" "Vốn nên như thế!" Vô Cực mỉm cười, bước một bước, dung làm một thể với Đạo Kiếp, thân thể Đạo Kiếp chấn động, một cỗ khí tức không tên lưu chuyển quanh người.

Giờ phút này, cả người hắn giống như độc lập ngoài thời không, siêu thoát ngoài đại đạo.

Ánh mắt của hắn xuyên qua Hồng Hoang, xuyên qua Đại Đạo Trường Hà, thậm chí xuyên qua Huyền Diệu Chi Môn, nhìn về nơi sâu thẳm không tên.

Hắn đã thấy gì?

Đó là một vầng trăng khuyết, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khí tức đại đạo tràn ngập.

Không biết tại sao, Đạo Kiếp luôn cảm thấy vầng trăng khuyết này có khuyết điểm, không hoàn chỉnh.

Phía sau vầng trăng khuyết, cũng có một cánh cửa, một cánh cửa lớn hơn cả Huyền Diệu Chi Môn, nhưng trong cánh cửa đó có gì, ngay cả Đạo Kiếp hiện tại đã dung hợp hóa thân Vô Cực, khống chế được huyền bí Vô Cực, khiến tu vi tăng mạnh, cũng vẫn không thể nhìn rõ.

"Đạo vô nhai, thiên địa quả nhiên thần bí, Vô Cực Chi Đạo của ta chỉ mới bước qua ngưỡng cửa, không đủ!" Đạo Kiếp thở dài, giây tiếp theo, ánh mắt của hắn nhìn về một hướng, ở đó có hai người phụ nữ cũng đang lẳng lặng nhìn Đại Đạo Kim Kiều.

"Hả?" Tựa như có cảm ứng, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên

Mẫu Đạo Quân quay đầu, đối diện với ánh mắt của Đạo Kiếp.

"Sao có thể?" Ngay sau đó, hai người phụ nữ con ngươi co rụt lại, thần tình kinh hãi.

Giây tiếp theo, hai người trực tiếp xuất hiện trong Vô Cực Cung, Đạo Kiếp cũng không ngăn cản, cứ thế lẳng lặng nhìn.

"Tu vi của ngươi. ..." "Tuyệt đối không thể, ngươi không tranh đoạt Đạo Quân quả vị, chỉ ở trong Vô Cực Cung một nghìn ba trăm tỷ năm thôi, tu vi của ngươi sao có thể khiến bản quân không nhìn thấu!" Thiên Mẫu Thánh Hậu chấn kinh nói, ngay lập tức, ngọc thủ đưa ra, đánh về phía Đạo Kiếp.

Rõ ràng, một chưởng này là để thăm dò, nhưng dù chỉ là một chưởng thăm dò, cũng vô cùng khủng bố, sức mạnh của một chưởng này đã vượt qua Đạo Quân, có thể diệt sát Đạo Quân.

"Thiên Mẫu, dừng tay!" Nguyên Mẫu Đạo Quân sắc mặt biến đổi, muốn ngăn cản nhưng không kịp.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại mỉm cười, chỉ thấy thân thể của hắn đột nhiên hóa thành trong suốt, giống như không tồn tại trong thời không.

Một chưởng của Thiên Mẫu Thánh Hậu trực tiếp xuyên qua thân thể Đạo Kiếp, công kích lại vô hiệu.

"Sao có thể?" Điều này khiến Thiên Mẫu Thánh Hậu càng thêm kinh hãi, một chưởng của nàng mặc dù không dùng hết toàn lực, nhưng cũng không phải dễ dàng chống đỡ như vậy.

"Đạo lý gì đây?" Nguyên Mẫu cũng ngạc nhiên.

"Thái Thủy!" Đạo Kiếp mỉm cười nói: "Thái Thủy mà ta đang ở là giai đoạn thứ ba khi Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn, đạo lý này là hữu hình vô chất, có thể miễn nhiễm mọi tổn thương từ đại đạo!" "Không thể nào, thế gian căn bản không tồn tại miễn nhiễm tất cả, xem ta Tịch

Diệt đây" "Oanh!" Thiên Mẫu Thánh Hậu tự nhiên không tin, hồn thân khí tức bùng nổ, một cỗ khí tức chư thiên hủy diệt, vạn vật không tồn tại lan tỏa ra.

Bàn tay như ngọc trắng của nàng trở nên đen kịt vô cùng, lại một lần nữa đánh về phía Đạo Kiếp, nơi đi qua vạn vật điêu tàn, đại đạo mục nát, chư thần hủy diệt.

"Thiên Mẫu. ..." Ngay cả Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng chấn kinh, không ngờ đối phương lại bị Đạo Kiếp kích thích đến mức không tiếc bại lộ thân phận Tịch Diệt Đạo Nhân.

Thế nhưng, điều khiến hai người phụ nữ chấn kinh và không thể tin được là, ngay cả một chưởng Tịch Diệt do Tịch Diệt Đạo Nhân đánh ra, vẫn không thể làm tổn thương Đạo Kiếp một phân một hào.

"Không thể nào, rốt cuộc là chuyện gì?

Sức mạnh Tịch Diệt của bản quân có thể tịch diệt vạn vật, ngay cả đại đạo cũng phải mục nát, hỗn độn cũng sẽ biến mất, sao có thể không làm tổn thương ngươi!" Thiên Mẫu kinh hô, đột nhiên nghĩ ra điều gì, bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi, tiểu tử ngươi cũng khống chế sức mạnh Tịch Diệt, đối với sức mạnh Tịch Diệt có miễn dịch nhất định." "Sai rồi, Thiên Mẫu Thánh Hậu, ngươi cho rằng bản tôn không biết thân phận của ngươi sao?

Bản tôn sớm đã nhìn ra, ngươi chính là Tịch Diệt Đạo Nhân.

Còn nữa, ngươi căn bản không hiểu Vô Cực, cái gọi là Vô Cực căn bản không phải đại đạo, mà là một loại đạo lý nguyên thủy nhất, siêu thoát ngoài đại đạo, sức mạnh Tịch Diệt có thể tịch diệt vạn vật, nhưng Vô Cực không phải vật, cũng không phải đạo, không thể tịch diệt!" Lúc này, Đạo Kiếp thần thái bình tĩnh, giải thích về Vô Cực Chi Đạo, càng nói, hai người phụ nữ càng chấn kinh.

Thiên Mẫu Thánh Hậu cuối cùng hít sâu một hơi, cũng bình tĩnh lại, khi nhìn lại Đạo Kiếp, thần tình lại mang theo vẻ phức tạp.

Chương 460

Nàng cười khổ một tiếng, nói: "Đúng là một dị số, bản quân từ thời Vô Đạo sống đến tận bây giờ, yêu nghiệt như ngươi chưa từng thấy, nhưng lại chưa từng thấy tồn tại như ngươi.

Dùng chưa đến một hỗn độn kỷ thời gian, đã đi ra một con đường vượt qua tất cả các Đạo Quân sử tiền, càng thực sự lĩnh ngộ ra Vô Cực trong truyền thuyết, bản quân không thể không thừa nhận, ngươi đã vượt ra khỏi sự khống chế của bản quân!" "Không, ngươi chưa từng khống chế hắn, hắn cũng chưa từng là quân cờ của ngươi!" Lúc này, Nguyên Mẫu Đạo Quân mỉm cười, nói: "Từ khi bản quân tỉnh lại, lần đầu tiên gặp vị tiểu sư tổ này, đã cảm thấy không đơn giản, trên người hắn có một loại sức mạnh mà ngay cả bản quân cũng không thể nhìn thấu, sự tồn tại của loại sức mạnh này đã nói lên tất cả, dù cho lúc đó hắn chỉ là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chưa trưởng thành." Nghe vậy, Thiên Mẫu Thánh Hậu trầm mặc, nàng vô địch một đời, tung hoành hết thời đại này đến thời đại khác, lại không ngờ thần thoại vô địch lại kết thúc ở thời đại này.

Nhưng đối với nàng cũng không sao, dù sao tâm của nàng sớm đã chết lặng, có thể hết thời đại này đến thời đại khác hóa thành đại khủng bố, cũng chỉ để tìm kiếm một người, hoặc là ép người đó ra.

Bởi vì nàng tin rằng, người đó sẽ không chết.

"Ha ha!" Đúng lúc này, một tiếng cười lớn từ trên một cây cầu vàng Đại Đạo truyền đến, thu hút ánh mắt của ba người.

Chỉ thấy một thân ảnh ngạo nghễ đứng trong trường hà tuế nguyệt, nhìn xuống cổ kim tương lai.

Trước mặt hắn là một tòa môn hộ huyền ảo, tỏa ra khí tức đại đạo

nồng đậm.

"Thời Gian Đạo Quân, quả nhiên là người đầu tiên đến!" Đối với việc Thời Gian Đạo Quân là người đầu tiên đến Huyền Diệu Chi Môn, ba người Đạo Kiếp đều không bất ngờ, chính xác mà nói, ba người họ đều không có hứng thú với Huyền Diệu Chi Môn.

Như Thiên Mẫu Thánh Hậu, trước khi tỉnh lại còn đặt chân thân của mình vào trong Huyền Diệu Chi Môn, ngủ say mấy thời đại, cho đến khi khí tức Hồng Cổ kinh tỉnh, mới rời đi.

"Thời đại này thuộc về bản quân, đợi bản quân bước vào Huyền Diệu Chi Môn, lại đoạt lấy Đạo Quân quả vị, bản quân sẽ siêu việt cổ kim, ha ha!" Tiếng cười lớn vang vọng, sau đó Thời Gian Đạo Quân không chút do dự bước vào Huyền Diệu Chi Môn.

"Khốn kiếp, lại để hắn đi trước rồi!" "Lẽ nào cứ trơ mắt nhìn hắn đoạt lấy Đạo Quân quả vị sao?" "Không, chưa chắc, Huyền Diệu Chi Môn không phải Đạo Quân quả vị, ai biết bên trong có gì, chúng ta cũng mau đuổi theo!" Thấy Thời Gian Đạo Quân đã bước vào Huyền Diệu Chi Môn, Không Gian Đạo Quân, Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác lo lắng.

Chỉ cần Đạo Quân quả vị chưa biến mất, họ sẽ không từ bỏ.

Thế là, tiếp theo, từng vị từng vị Sử Tiền Đạo Quân bước vào Huyền Diệu Chi Môn, từ đó, không bao giờ xuất hiện nữa.

Lại một nghìn tỷ năm trôi qua, cả một khoảng thời gian dài gần nửa diễn kỷ, khi vị Sử Tiền Đạo Quân cuối cùng bước vào Huyền Diệu Chi Môn, tất cả Huyền Diệu Chi Môn đột nhiên đóng lại.

Nhưng trong số đó, Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư lại rời đi giữa chừng, nàng nhìn sâu một cái về phía Vô Cực Cung, lựa chọn tin tưởng, nhưng lại không đi tìm Đạo Kiếp, mà trở về Thái Âm Tinh.

“Ngươi thật sự không tò mò sao?” Trong Vô Cực Cung, Nguyên Mẫu Đạo Quân quay đầu nhìn Đạo Kiếp.

“Có gì đáng tò mò đâu, họ bị nhốt ở bên trong, ý chí Đại Đạo tuy không có linh trí, nhưng ý chí tự hành diễn hóa, lại cần những Sử Tiền Đạo Quân này, cho nên thời đại này mới mở ra.” “Mà, thời đại này cũng là thời đại cuối cùng!” Câu cuối cùng, Đạo Kiếp đầy thâm ý nhìn hai người phụ nữ một cái.

“Vô Cực Chi Đạo thật thần bí khó lường, lại có thể nhìn xuyên qua Huyền Diệu Chi Môn!” Hai người phụ nữ thở dài, thần tình ngưỡng mộ không chút che giấu.

Nhưng họ cũng biết, chỉ ngưỡng mộ không có tác dụng, không thể lĩnh ngộ.

Đối với Vô Cực Chi Đạo, Đạo Kiếp có thể không chút bảo lưu giảng giải, nhưng căn bản không có tác dụng.

Các nàng xác thực lĩnh ngộ được một chút da lông, nhưng giống như có một giới hạn vô hình, khiến các nàng không thể lĩnh ngộ sâu hơn, càng không thể ứng dụng.

“Oanh!” Đúng lúc này, một cỗ thiên uy mênh mông cuốn ra, từ trong Thiên Đạo Trường Hà xông ra một thân ảnh cao lớn.

Giờ phút này, khí tức tuyên cổ thương lương lan tỏa, một vị cự nhân vĩ ngạn đạp không từng bước đi về phía Đại Đạo Trường Hà.

“Bàn Cổ!” Đạo Kiếp ánh mắt lóe lên, tiến lên một bước, nhưng lại dừng bước.

Cùng lúc đó, Bàn Cổ cũng dừng bước, quay đầu nhìn về phía Vô Cực Cung, ngay sau đó, từng bước đi về phía Thiên Đạo Trường Hà, đứng trước mặt Đạo Quân quả vị.

Nhìn Đạo Quân quả vị, Bàn Cổ lẩm bẩm: “Tuy có chút bất ngờ,

không phải dùng thực lực để giành được, khiến người ta có chút tiếc nuối, nhưng kết cục cuối cùng vẫn như nhau!" Nhưng hắn lại không lập tức dung hợp Đạo Quân quả vị, đối diện với cửa Vô Cực Cung, cũng không đoạt Đạo Quân quả vị, lẽ nào từ bỏ rồi?

Đây không phải tính cách của hắn!

Đột nhiên, Bàn Cổ cười lạnh, nói: "Nếu là bình thường, ngô sẽ ở đây chờ ngươi, cùng ngươi một trận, nhưng hiện tại Đạo Quân quả vị ở ngay trước mắt, ngươi không ra, vậy thì ngô không chờ nữa!" "Oanh!" Lời vừa dứt, Bàn Cổ trực tiếp bùng nổ, pháp tắc Lực Chi Đại Đạo cuồn cuộn, sức mạnh cực hạn khiến thương khung run rẩy, thời không vặn vẹo, vô tận vĩ độ sụp đổ, ngay cả pháp tắc đại đạo cũng tạm thời bị giẫm dưới chân.

Chưa kết thúc, còn có từng luồng từng luồng các loại pháp tắc đại đạo khác nhau quấn quanh người, bảo vệ Lực Chi Đại Đạo.

"Từ nay, lấy lực làm tôn, ngô là Bàn Cổ Thiên Vương!" Bàn Cổ hét dài, không chút do dự, Lực Chi Đại Đạo thống ngự tam thiên đại đạo pháp tắc, hóa thành một con cự long hỗn độn, xông về phía Đạo Quân quả vị.

Chỉ cần con cự long hỗn độn này xông vào Đạo Quân quả vị, và dung hợp đạo quả này, vậy thì đó là lúc Bàn Cổ chứng đắc Đạo Quân, sẽ chúa tể kỷ nguyên Hồng Hoang, trở thành Đạo Quân của thời đại này, cũng là một trong những Đạo Quân mạnh nhất sử tiền.

"Tại sao không ngăn cản hắn?" Lúc này, ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng không còn bình tĩnh, lần lượt nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Tại sao phải ngăn cản, một cái Đạo Quân quả vị mà thôi, hãy xem thủ đoạn của bản tôn!" Đạo Kiếp mỉm cười, giơ tay lên, một viên cầu màu hỗn độn, lưu chuyển năm loại khí tức khác nhau nhưng lại đan

dệt vào nhau xuất hiện trong tay.

"Hả?" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân thần sắc biến đổi, lại không thể nhìn thấu quả cầu giống như pháp bảo này.

Quả cầu giống như một kiện pháp bảo, lại giống như một đại thế giới, điều khiến họ kinh hãi là, bên trong còn lưu chuyển khí tức Tiên Thiên Ngũ Thái.

Hoảng hốt, hai người phụ nữ thấy trong quả cầu có cảnh Hỗn Độn sơ khai, quá trình Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn.

Nhưng, chưa kết thúc, còn có Hỗn Độn diễn hóa thế giới, thế giới phá diệt trở về Hỗn Độn, rồi lại nghịch chuyển Ngũ Thái, trở về Vô Cực.

Điều này khiến hai người phụ nữ kinh hãi.

"Đi!" Đạo Kiếp không giải thích về viên Vô Cực Luân Hồi Châu, trực tiếp ném nó ra.

Vô Cực Luân Hồi Châu rời khỏi Vô Cực Cung, trực tiếp như dịch chuyển tức thời, xuất hiện tại Đại Đạo Trường Hà, trước khi đại đạo của Bàn Cổ xông vào Đạo Quân quả vị, trực tiếp đâm vào Đạo Quân quả vị.

"Không!" Thấy cảnh này, Bàn Cổ vốn tự tin tràn đầy tức đến nứt cả khóe mắt, gầm lên một tiếng, đại đạo quanh người điên cuồng lao tới.

Nhưng, lại không có chút tác dụng nào, Vô Cực Luân Hồi Châu giống như có thể miễn nhiễm tất cả, trực tiếp va chạm vào Đạo Quân quả vị.

Cảnh tượng như trong tưởng tượng không xuất hiện, cả Đạo Quân quả vị lẫn Vô Cực Luân Hồi Châu đều không vỡ nát, ngược lại, hai thứ lại dung hợp vào nhau.

Quá trình vô cùng thuận lợi, giống như vốn nên như vậy.

Rõ ràng, sức mạnh của Vô Cực Luân Hồi Châu áp chế Đạo Quân quả vị, thế là, Vô Cực Luân Hồi Châu trong nháy mắt thay thế Đạo Quân quả vị, lơ lửng trên Đại Đạo Trường Hà.

"Thứ gì vậy?

Đạo Kiếp, lẽ nào là ngươi giở trò?" Bàn Cổ gầm lên, lúc này không còn nghĩ được nhiều như vậy, trước mắt Đạo Quân quả vị biến mất, thay vào đó là một thứ kỳ dị.

Chương 461

Vì vậy, Bàn Cổ chỉ có thể tế ra đại đạo, xông về phía viên cầu kỳ dị đó.

"Bành!" Nhưng, giây tiếp theo, khí tức Tiên Thiên Ngũ Thái bùng nổ, một sức mạnh nguyên thủy mênh mông, thần thánh, không tên cuồn cuộn, trực tiếp đánh bay Lực Chi Đại Đạo và tam thiên đại đạo thống ngự của Bàn Cổ.

Lực lượng kinh khủng, ngay cả bản thân Bàn Cổ cũng bị hất văng ra ngoài.

"Ông ~!" Vô Cực Luân Hồi Châu không để ý đến Bàn Cổ, trực tiếp hóa thành một luồng u quang, xé rách hư không, rơi xuống trên bầu trời Vô Cực Cung.

"Đạo Kiếp, quả nhiên là ngươi, kế hay, quả nhiên là kế hay!" Bàn Cổ thần sắc âm trầm, lúc này, sao hắn còn không biết đây đều là kế của Đạo Kiếp.

Hắn nhẫn nại, Đạo Kiếp cũng nhẫn nại, hai bên đều không biết thủ đoạn của đối phương.

Hiện tại xem ra, đối phương cao tay hơn một bậc, đối phương rõ ràng có thể trực tiếp đoạt lấy Đạo Quân quả vị, chứng đắc Đạo Quân, nhưng lại ẩn giấu đến bây giờ mới ra tay, ý tứ là gì?

Rõ ràng, ra tay sớm sẽ bị các Sử Tiền Đạo Quân vây công.

Hiện tại các Sử Tiền Đạo Quân đều đã bước vào Huyền Diệu Chi Môn, hai người tự nhiên không còn cố kỵ gì mà đoạt lấy Đạo Quân quả vị.

Chỉ là điều khiến hắn không hiểu, cũng không nhìn thấu, viên châu

tử giống như quả cầu đó rốt cuộc là thứ gì, lại có thể thôn phệ Đạo Quân quả vị.

"Đúng là kỳ tích a!" "Không chỉ khiến người ta cảm thấy chấn động, giống như lúc ta chứng Đạo Quân năm xưa!" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cười khổ một tiếng, mặc dù đã nhìn ra Đạo Kiếp có kế hoạch, Bàn Cổ tất nhiên không phải là đối thủ, nhưng lại không ngờ đơn giản như vậy.

Đây là chứng Đạo Quân sao?

Chứng Đạo Quân là đem đại đạo của bản thân dung nhập vào Đạo Quân quả vị, nhận được sự công nhận của Đại Đạo.

Thế nhưng, Đạo Kiếp lại tế ra một kiện dị bảo trực tiếp thôn phệ Đạo Quân quả vị.

Đây là cái quái gì vậy?

Giây tiếp theo, Đạo Kiếp bước một bước, từ trong Vô Cực Cung đi ra, vung tay, thu Vô Cực Luân Hồi Châu vào trong cơ thể, hóa thành một đạo quả, dung hợp vào trong bản nguyên của hắn.

Nhưng lại không có cảnh tu vi tăng vọt, đại đạo cộng minh như trong tưởng tượng, không có bất kỳ dấu hiệu thành đạo nào.

Đối với điểm này, Đạo Kiếp không bất ngờ, đạo của hắn sớm đã từ sau khi nhìn thấy ngưỡng cửa của Vô Cực Đại Đạo, đã siêu thoát khỏi phạm trù của đại đạo, mặc dù toàn lực ra tay, chưa chắc là đối thủ của ý chí Đại Đạo, nhưng Đại Đạo đối với hắn vô dụng.

Đạo Quân quả vị này cũng chỉ là món khai vị mà thôi, không thể tăng thêm gì, có cũng được, không có cũng không sao.

"Bàn Cổ đạo hữu, biệt lai vô dạng, Đạo Quân quả vị này, ta xin nhận vậy!" Đạo Kiếp nhìn Bàn Cổ, mỉm cười, lại không biết, nụ cười của hắn chọc tức người ta đến mức nào.

“Đạo Kiếp, ngươi thắng rồi, ngô mưu kế không bằng ngươi, nhưng ngô không cam tâm, mưu đồ vạn cổ, suýt nữa thân tử đạo tiêu, mới phục sinh, chuẩn bị đăng lâm đỉnh phong, lại không ngờ gặp phải ngươi!” Lúc này, thân thể Bàn Cổ run rẩy, cố gắng kiềm chế sự thôi thúc, nói xong câu đó.

“Một trận chiến?” Đạo Kiếp tự nhiên hiểu ý của Bàn Cổ.

“Không sai, thời đại này đặc thù, vị lai đã định, hoặc có lẽ thời đại này kết thúc, Hỗn Độn sẽ không còn mở ra thời đại mới nữa, tiếp tục sống tạm bợ cũng không có ý nghĩa, vì vậy, ngô chuẩn bị cùng ngươi một trận, vừa phân thắng bại, cũng quyết sinh tử!” Bàn Cổ lạnh lùng nói.

“Vừa phân thắng bại, cũng quyết sinh tử?” Đạo Kiếp lắc đầu, đối với hắn, trận đấu này căn bản không có ý nghĩa, cuộc tranh đấu với Bàn Cổ cũng chỉ là tranh đấu trên con đường cầu đạo, không tồn tại ân oán.

Năm đó khi mới xuyên việt đến Hồng Hoang, hắn còn rất kính trọng Bàn Cổ.

“Oanh!” Nhưng không chiến không được, Bàn Cổ sẽ không lùi bước, lúc này, khí tức trên người Bàn Cổ lại tăng vọt, dao động mênh mông cuốn khắp thương khung.

Dưới chân hắn, từng luồng từng luồng đại đạo đang thần phục, đang ai oán.

Ngay sau đó, một đóa thanh liên nở ba mươi sáu đóa hoa hiện ra dưới chân, dung làm một thể với tam thiên đại đạo dưới chân.

Cùng lúc đó, một chiếc ngọc điệp xuất hiện trên đầu, cũng rủ xuống tam thiên đại đạo pháp tắc.

“Oanh!” Chưa kết thúc, một vệt hàn quang lóe lên, tựa như bổ đôi

trời đất, sát khí vô biên cuồn cuộn, một chiếc rìu lớn xuất hiện trong tay Bàn Cổ, chính là Khai Thiên Phủ.

Giờ phút này, ba đại Hỗn Độn Chí Bảo đều được Bàn Cổ tế ra, rõ ràng, là muốn toàn lực khai hỏa.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Bàn Cổ cũng tăng vọt đến cực hạn, mặc dù không phải Đạo Quân, nhưng khí tức cũng có thể so sánh với đỉnh phong Đạo Quân, thân thể khổng lồ đè sập hư không, khiến thiên địa run rẩy.

"Trận chiến vô nghĩa!" "Bàn Cổ, dừng tay đi, Đạo Quân quả vị đã bị Đạo Kiếp thôn phệ, ngươi giết hắn cũng vô dụng, không bằng theo chúng ta khám phá thiên địa mới đi!" "Không sai, hai người chúng ta đã chờ đợi thời đại này vô số kỷ nguyên, hiện tại Đạo Quân của thời đại này xuất hiện, thời cơ đã chín muồi!" Lúc này, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân đi ra.

Từ trên người hai người tuôn ra một cỗ khí tức áp đảo, ngay cả Bàn Cổ, với tu vi sánh ngang với đỉnh phong Đạo Quân, cũng bị áp đến khó có thể động đậy.

"Các ngươi là Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân?" Bàn Cổ con ngươi co rụt lại.

"Không sai, chính là chúng ta!" Đối với việc Bàn Cổ nhận ra hai người, hai người không hề kỳ quái.

Thế nhưng, Bàn Cổ lại lắc đầu, lạnh lùng nói: "Hai vị tiền bối định giúp Đạo Kiếp sao?

Nếu ngô từ chối thì sao?" Hai người phụ nữ trầm mặc, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi giúp Đạo Kiếp, đặc biệt là Thiên Mẫu Thánh Hậu, vốn là Tịch Diệt Đạo Nhân, thích nhất là hủy diệt thời đại để nâng cao tu vi, chưa từng giúp đỡ ai.

Chỉ là bọn họ không muốn Đạo Kiếp và Bàn Cổ khai chiến lúc này mà thôi.

"Ha ha!" Nghe vậy, Bàn Cổ cười, nhưng là cười giận, tiếp theo, lạnh lùng nói: "Ngô đã nói trước đó, ta đã nhìn thấy một góc của tương lai, thiên địa không cho phép xuất hiện kỷ nguyên mới, căn bản không thể sống tạm bợ được nữa, lúc này lại bảo ngô lùi bước?

Quả thực là chuyện cười!" "Đạo Kiếp, lẽ nào ngươi chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ sao?

Cùng ngô một trận!" Nói xong, Bàn Cổ nhìn thẳng vào Đạo Kiếp.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chiến thôi, nhưng địa điểm chiến đấu, do bản tôn chọn!" Đạo Kiếp thở dài một tiếng, gật đầu đồng ý.

Thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, giây tiếp theo, xuất hiện bên ngoài bức tường chắn giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, trong không gian phong ấn lần trước.

"Đến đây, ngươi muốn làm gì?" Thiên Mẫu Thánh Hậu ngạc nhiên, có chút không hiểu nhìn Đạo Kiếp.

"Ngươi không phải thích nhất là tịch diệt tất cả, hóa kiếp cho thiên địa, cho chúng sinh sao?" Đạo Kiếp mỉm cười, đầy thâm ý nói.

"Ngươi muốn tấn công vào Chư Thiên Hải, nhưng Sử Tiền Đạo Quân bên phe ta bây giờ đều đã tiến vào Huyền Diệu Chi Môn!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nhíu mày.

Chương 462

Kỳ thực đối với việc Sát nhập Chư Thiên Hải, Thiên Mẫu Thánh Hậu đã không còn hứng thú nữa.

Tại thời Sử Tiền, nàng đã từng ba lần Sát nhập Chư Thiên Hải, âm thầm thao túng.

Nàng đã nhận được lợi ích cực lớn ở Chư Thiên Hải, cũng thành công tạo ra hóa thân Tịch Diệt Đạo Nhân.

Có thể nói, trong từng thời đại của Sử Tiền, nàng chính là bóng tối lớn nhất, ác ma lớn nhất, là hắc thủ sau màn.

Về phần Nguyên Mẫu Đạo Quân, nàng chỉ thích du hí nhân gian, vì vậy mới có cái danh xưng "giảo thỉ côn" thời Sử Tiền.

Đương nhiên, đừng thấy hai nữ nhân này hiện tại hòa bình, bao nhiêu năm nay vẫn luôn ở cùng nhau, thực chất cả hai đều có thực lực không hề tầm thường, nếu không sao có thể khiến Thiên Mẫu Thánh Hậu dễ nói chuyện như vậy.

Điểm này, Đạo Kiếp nhìn rõ rành rành, chỉ không hiểu, tại sao nữ nhân này bao năm qua vẫn không động thủ với đối phương, cũng không ra tay diệt sát các Sử Tiền Đạo Quân khác.

Một tồn tại kinh khủng trong truyền thuyết, bóng tối lớn nhất thời Sử Tiền, giờ đây lại giống như một Đạo Quân bình thường, chẳng phải là chuyện đùa hay sao?

Không để ý đến Thiên Mẫu Thánh Hậu, Đạo Kiếp và Bàn Cổ đối mặt nhau, đứng ngay trên không gian phong ấn.

Không gian phong ấn này do Hồng Cổ tập hợp mấy chục vị Sử Tiền Nguyên Quân phong ấn lại, nhằm ngăn chặn sự xâm nhập của

Hỗn Độn Hải.

Chỉ là đã quá lâu rồi, phong ấn sớm đã không còn ổn định, lại thêm lần trước Tịch Diệt Đạo Nhân xông vào, khiến cho phong ấn càng thêm lỏng lẻo.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Thần ba người có thể dẫn người tiến vào Hồng Hoang.

Nhưng Bàn Cổ lại không biết bí mật này, tuy rằng kỳ quái tại sao Đạo Kiếp lại dẫn mình đến nơi đây, nhưng cũng chẳng sao cả, với tu vi hiện tại của hắn, ở đâu cũng như nhau.

"Khai Thiên Nhất Kích!" Lần này Bàn Cổ không hề giữ lại chút sức nào, toàn thân đại đạo pháp tắc cuồn cuộn, hóa thành thần liên, gia trì lên trên Khai Thiên Phủ.

Dưới sự gia trì của Lực Chi Đại Đạo cực hạn, Khai Thiên Phủ chưa xuất ra, phong mang của nó đã xé rách vô tận hư không, khiến thời không vỡ nát.

"Oanh!" Một búa hạ xuống, khiến Đạo Kiếp như quay về quá khứ, lúc vừa mới xuyên việt, nhìn thấy Bàn Cổ khai thiên.

Một kích hạ xuống, hỗn độn vỡ nát, ức vạn thời không đản sinh rồi hủy diệt, vô số vĩ độ như bong bóng khí, trong sát na từ khai tịch đến hủy diệt.

Năm đó một kích liền có mấy trăm Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc.

Lúc đó Bàn Cổ, tu vi chỉ có Bán bộ Đại Đạo đỉnh phong, thế nhưng, Bàn Cổ hiện tại, thực lực có thể sánh với Đạo Quân đỉnh phong, một búa này còn kinh khủng hơn một búa năm đó ức vạn lần.

"Thái Thủy, Thái Tố!" Đối mặt với một kích có thể diệt sát Đạo Quân của Bàn Cổ, sắc mặt Đạo Kiếp vẫn thản nhiên, thân thể của hắn bắt đầu biến hóa, từ vật chất hữu hình hóa thành hữu chất vô hình, từ

Vô Cực trung, quá trình diễn hóa từ giai đoạn Thái Thủy đến giai đoạn Thái Tố.

Khai Thiên Nhất Kích là Khai Thiên Phủ hữu hình, thế nhưng, Lực Chi Đại Đạo lại vô hình, là công kích bằng đại đạo pháp tắc chân chính, vì vậy, đối mặt với một kích như vậy, Đạo Kiếp bắt đầu chuyển hóa thành Thái Tố.

Tương sinh tương khắc, khiến cho một búa của Bàn Cổ rơi vào trên người Đạo Kiếp trong nháy mắt.

"Thái Thủy, Thái Tố lại kinh khủng đến vậy, mài mòn một kích có thể sánh với Đạo Quân đỉnh phong!" Ở xa, Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Thánh Hậu đều đồng tử co rụt lại.

Dù là các nàng, cũng không dám nói có thể dễ dàng chống lại một kích của Đạo Quân đỉnh phong.

Trong lòng Bàn Cổ càng thêm chấn động, một kích này tuy không phải là một kích mạnh nhất, nhưng dám thử hỏi, giữa thiên địa không ai có thể chống đỡ mà hoàn hảo không tổn hại, dù là Đạo Quân.

Hắn cũng không ngờ, Đạo Kiếp lại cường đại đến vậy.

Không khỏi hỏi: "Ngươi ở trong Vô Cực Cung, vẫn luôn chuyên nghiên cứu Vô Cực Đại Đạo sao?" "Không sai, đây chỉ là hai loại biến hóa, còn có ba loại!" Đạo Kiếp gật đầu, lời nói ra, khiến Bàn Cổ càng thêm chấn động.

"Tốt, vậy để ngô kiến thức ba loại biến hóa khác của Vô Cực!" "Oanh!" "Khai Thiên Nhị Phủ!" Lại một búa hạ xuống, không khác mấy so với một búa trước đó, nhưng khí tức lại tăng lên mấy lần, chỉ thấy Hỗn Độn Thanh Liên bùng phát ánh sáng rực rỡ, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng rủ xuống ba ngàn đại đạo, toàn bộ gia trì lên Khai Thiên Phủ.

Khiến cho một búa này nhìn như chỉ một búa, nhưng lại trong nháy mắt chém ra ức vạn búa.

Một búa này là biểu hiện cực hạn của Lực Chi Đại Đạo, chuyên nhằm vào những tồn tại bất tử bất diệt.

Trong nháy mắt mạt sát ức vạn lần, dù có bất tử bất diệt, dù có siêu thoát thời không, siêu thoát vận mệnh, cũng đủ để xóa đi bất kỳ dấu ấn nào trong thiên địa.

Đây chính là lấy lực phá vạn pháp, ngay cả Đạo Kiếp cũng không khỏi tán thưởng, ít nhất điểm này hắn không làm được.

"Thái Dịch, Thái Sơ!" Đối mặt với một búa này, Đạo Kiếp sử dụng Thái Dịch và Thái Sơ, Thái Dịch là giai đoạn đầu tiên Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn, giai đoạn hư vô, hư vô đản sinh ra năng lượng nguyên thủy nhất trong vũ trụ, loại năng lượng này chính là Tiên Thiên Nhất Khí.

Tiên Thiên Nhất Khí siêu việt bất kỳ đại đạo nào, bất kỳ sức mạnh nào trên thế gian, đi đến đâu, phủ quang của Khai Thiên Phủ tầng tầng sụp đổ, Lực Chi Đại Đạo cũng đang tan rã, ba ngàn đại đạo bị Lực Chi Đại Đạo thống ngự càng như đang bi ai.

"Oanh!" Cuối cùng, Tiên Thiên Nhất Khí trực tiếp oanh lên người Bàn Cổ, thân thể khổng lồ của Bàn Cổ trực tiếp bay ngang ra ngoài, đâm vỡ tầng tầng không gian.

"Rắc!" Không gian phong ấn ẩn giấu trong hư không, sớm đã bị Hồng Cổ phá phong, trực tiếp bị thân thể khổng lồ của Bàn Cổ đâm xuyên.

Ngay sau đó, thân ảnh của Bàn Cổ biến mất không thấy.

"Ngươi đánh hắn vào Chư Thiên Hải rồi?" Lúc này, Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu bay tới, kinh ngạc nhìn không

gian phong ấn vỡ nát.

"Không sai, ở Hỗn Độn Hải đã đủ rồi, sớm muộn cũng phải đến Chư Thiên Hải dạo một vòng, để Bàn Cổ đi tiên phong cũng không tệ!" Đạo Kiếp mỉm cười, nhưng nụ cười lại cho hai nữ nhân một cảm giác âm mưu.

"Chúc mừng ngươi, chiến thắng đối thủ cuối cùng, từ nay về sau, kỷ nguyên Hồng Hoang, ngươi là chúa tể, cũng có thể xưng là Sử Tiền Đạo Quân mạnh nhất!" Thiên Mẫu Thánh Hậu sắc mặt phức tạp, nhưng miễn cưỡng nở một nụ cười.

"Lạc Lạc, Thiên Mẫu, đối mặt với Đạo Quân mạnh nhất lịch sử ngươi có cảm nghĩ gì?

Sau khi kỷ nguyên Hồng Hoang kết thúc, Vô Lượng Kiếp đến, ngươi có hóa thân thành Tịch Diệt không?

Ta thấy rồi nhé, đối mặt với Đạo Quân mạnh nhất lịch sử, ngươi mà hóa thân thành Tịch Diệt, e rằng kết cục cuối cùng sẽ rất thê thảm!" Lúc này Nguyên Mẫu Đạo Quân không quên trêu chọc một phen, đương nhiên, có lẽ lời nói này đại hữu thâm ý.

"Ngươi biết đấy, mục đích ta hóa thân Tịch Diệt là gì!" Thiên Mẫu Thánh Hậu sắc mặt thản nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu, kỳ thực nàng không phải là người tà ác thật sự, chỉ là tìm kiếm sự trở về của người đó, chỉ là đã dùng biện pháp cực đoan nhất thế gian.

Nhưng bây giờ đã thấy được hy vọng, nam nhân trước mắt này có lẽ có thể giúp nàng.

"Nếu ngươi muốn tìm cội nguồn của mình, hãy đem Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải dung nhập vào Đại Đạo Trưởng Hà, dung hợp với Đại Đạo bản nguyên!" Đạo Kiếp nói ra một bí mật kinh người.

"Tại sao?" Điều này khiến Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu

Đạo Quân vô cùng không hiểu.

Chương 463

Đạo Kiếp không giải thích, tiếp tục, thản nhiên nói: "Tiếp theo, bản tôn của ta sẽ trấn giữ Đại Đạo Trưởng Hà, sẽ phân ra một cỗ hóa thân đến Chư Thiên Hải, đồng thời, lại phân ra một cỗ hóa thân đến bên ngoài Vô Tận Hỗn Độn, tìm kiếm cố nhân đã từng, thăm dò bí mật của thiên địa!" "Hóa thân đến đó thì có ích gì?

Phải biết rằng, Chư Thiên Hải hiện nay có Nguyên Quân trấn giữ, thậm chí không chỉ một vị, đám lão già Hồng Cổ đó còn sống!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nhíu mày, càng thêm không hiểu.

"Muốn đem Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải dung nhập vào Đại Đạo Trưởng Hà của Hỗn Độn Hải, phải biết mình biết ta, mạo muội đi đến, ngươi cho rằng bằng ba người chúng ta có thể lay động được một vị tồn tại tuyên cổ sánh ngang Đại Đạo sao?" Đạo Kiếp hỏi ngược lại.

"...." "Tự nhiên không thể!" Hai nữ nhân ngẩn ra, rồi lắc đầu, hiển nhiên cho rằng không thể.

"Vậy là được rồi, con đường cầu đạo từ từ, đây cũng là một con đường cầu đạo!" Nói rồi, một đạo thân ảnh từ trong cơ thể Đạo Kiếp bước ra, chỉ là một luồng nguyên thần, căn bản không có tu vi, cũng không có thân thể, nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra thực lực sánh ngang Kim Tiên cảnh.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp ý niệm khẽ động, Sáng Sinh Đại Đạo cuồn cuộn, giúp luồng hóa thân này ngưng tụ một cỗ thân thể.

Cỗ thân thể này không phải thân thể nhân tộc, mà là do Hỗn Độn Ngoan Thạch cứng rắn nhất hóa thành, có ba đầu sáu tay, giống như một vị Tiên Thiên Ma Thần.

“Một hóa thân yếu ớt như vậy có thể làm được gì?” Hai nữ nhân lại nhíu mày, kinh ngạc nhìn Đạo Kiếp, hóa thân đi đến cũng được, nhưng ít nhất cũng phải tạo ra một cỗ hóa thân Hỗn Độn cảnh chứ, tệ nhất cũng phải là Hỗn Nguyên Thánh Nhân chứ?

Hóa thân yếu ớt như vậy, chỉ là Kim Tiên, lỡ bị người ta không cẩn thận một chưởng đánh chết thì sao?

Kim Tiên cảnh, e rằng ngay cả dư ba của cường giả cũng không chịu nổi.

“Đi đi, đến Chư Thiên Hải tàn phá, hóa thành hắc ám, thôn phệ.

Khi ngươi thôn phệ cả Chư Thiên Hải, một cái Đạo Nguyên cỏn con thì có là gì?” Đạo Kiếp mỉm cười, không giải thích, trực tiếp ném luồng hóa thân này vào Chư Thiên Hải.

Phân ra hóa thân yếu ớt như vậy một là để không bị đại năng thiên địa phát hiện, hai là hắn sớm đã chuẩn bị hậu thủ, hậu thủ này chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Năm đó hắn đã ném Đế Tuấn và Thái Nhất vào Chư Thiên Hải, bao nhiêu năm trôi qua, tu vi của hai người ra sao cũng không biết.

Nhưng hắn biết, bao nhiêu năm qua, với thiên tư và năng lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, chỉ cần chưa chết, dù không thành Nguyên Quân, cũng là nhóm người mạnh nhất dưới Nguyên Quân, giống như Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ.

“Nếu đã như vậy, vậy bản quân....” Thiên Mẫu Thánh Hậu gật đầu, vừa định nói, Nguyên Mẫu Đạo Quân lại bĩu môi, nói: “Đừng đi nữa, lão già Hồng Cổ đó đang nhìn ngươi chằm chằm, e rằng sớm đã nghiên cứu khí tức của ngươi thấu triệt, dù ngươi phân ra một cỗ hóa thân phàm nhân, cũng sẽ bị phát hiện!” “Hừ, bản quân cũng không định đi!” Nghe vậy, Thiên Mẫu Thánh Hậu hừ lạnh một tiếng, một cái

lóe thân, trực tiếp lao về phía Đại Đạo Trưởng Hà, đồng thời giọng nói của nàng lại truyền đến: "Bản quân trấn giữ Đại Đạo Trưởng Hà, chờ đạo hữu dung hợp Đạo Nguyên vào." Nguyên Mẫu cười khúc khích, cũng đi theo, nhưng lại để lại một gốc nguyên mộc màu xanh lục tại chỗ.

Gốc nguyên mộc này không lớn, chỉ cao hơn một người, trên đó đột nhiên hiện ra một đôi mắt to, láo liên đảo quanh.

Nàng cười nói: "Gốc nguyên mộc hóa thân này coi như vũ khí của ngươi, tuy cũng không mạnh, nhưng tuyệt đối có thể đánh chết một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" "Bài tẩy?

Bài tẩy thì tốt!" Đạo Kiếp cũng cười, không từ chối, thu lấy nguyên mộc, ném vào Chư Thiên Hải, hắn biết, Nguyên Mẫu phu nhân đi đến Chư Thiên Hải gây rối rồi.

"Ông~!" Đúng lúc này, trên Thái Âm Tinh, bùng phát ánh sáng rực rỡ, một cỗ sức mạnh băng hàn cực hạn lan tỏa, uy áp của Đạo Quân cuồn cuộn.

Ngay sau đó, trên Thái Âm Tinh, một bóng hình xinh đẹp hiện ra, như Nguyệt Quang Nữ Thần giáng lâm.

Nàng cứ thế tĩnh lặng đứng trên Thái Âm Tinh, nhìn Đạo Kiếp trầm mặc không nói, rồi, từ từ đưa tay ngọc ra, đánh một đạo u quang vào vết nứt hai giới.

"Mang theo ta một phần!" Giọng nói trong trẻo như tiếng trời vang lên.

"Vọng Thư..." Đạo Kiếp sắc mặt phức tạp, nhưng không ngăn cản.

Vọng Thư mỉm cười, nói: "Không cần nói nhiều, những ngày tiếp theo của ngươi còn dài, ngươi trấn giữ Đại Đạo Trưởng Hà, ta liền ở

trên Thái Âm Tinh nhìn ngươi!" Lời này vừa ra, tâm thần Đạo Kiếp xúc động, giơ tay lên, cuối cùng lại hạ xuống...

Vô tận thương mang, vô tận hỗn độn, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, từng mảng tàn phá lơ lửng, từng quy tắc hoàn toàn khác biệt với Hỗn Độn Hải lan tràn trong hỗn độn.

Nơi đây là Chư Thiên Hải, một nơi luôn liên kết với Hỗn Độn Hải, nhưng lại có phần khác biệt.

Trong hỗn độn xám xịt, một dòng sông mênh mông lơ lửng, ẩn mình trong hư không, tu sĩ bình thường căn bản khó mà thấy được.

Cách dòng Đại Đạo Trưởng Hà này không xa, một tòa cung điện nguy nga sừng sững trong hỗn độn, tỏa ra khí tức tuyên cổ thương tang.

Một ngày nọ, tòa đại điện đột nhiên chấn động, ánh sáng vàng kim quét qua hỗn độn, chấn động chư thiên.

Trong đại điện, hai đạo thân ảnh như đế vương đột nhiên mở mắt.

"Khí tức của Đạo Tôn, là Đạo Tôn sao?" "Ta cảm nhận được ý chí của Đạo Tôn, đang kêu gọi chúng ta!" Hai đạo thân ảnh vĩ ngạn như đế vương đứng dậy, một cỗ khí tức thuộc về Đạo cảnh đỉnh phong lan tỏa, mênh mông vô cùng, chấn động chư thiên, quét qua vô số thời không.

Khoảnh khắc này, trong Chư Thiên Hải, vô số đại thế giới, tiểu thế giới, sinh linh đều cảm nhận được cỗ khí tức kinh khủng này.

Bất kể là Đại Đế, Tiên Vương, hay thậm chí Tiên Đế, đều lộ ra vẻ kinh hãi trong mắt.

Nhưng may là cỗ khí tức Đạo cảnh này chỉ lóe lên rồi biến mất, mới không gây ra hỗn loạn.

Nhưng dù vậy, cũng kinh động đến các Nguyên Quân của Chư Thiên Hải, nhưng những vị chúa tể Chư Thiên Hải này lại không để ý.

Chỉ là hai cường giả Đạo cảnh tiết lộ một tia khí tức mà thôi, không đáng để họ để tâm.

"May quá, may quá đám người đó không để ý, nếu không phiền phức rồi!" Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt nghiêm lại, vội vàng thu liễm khí tức của mình, trong lòng thầm mắng mình đã sơ suất.

Không phải họ sợ những Nguyên Quân đó nhìn chằm chằm, mà là sợ bại lộ nơi ở của Đạo Tôn.

Nói ra, hai người từ khi bị Đạo Kiếp đưa vào Chư Thiên Hải, đã trải qua không ít ma nạn, nhưng Chư Thiên Hải lại cho họ một vũ đài lớn hơn, tự nhiên phải cảm tạ Đạo Kiếp.

Hơn nữa, một ngàn bảy trăm tỷ năm trước, khi tu vi của họ ở Hỗn Độn cảnh, đã nhận được một tin tức, đó là ba vị Nguyên Quân công nhập Hỗn Độn Hải, cũng là quê hương Hồng Hoang của họ, cuối cùng lại bị giết hai chết một thương.

Đồng thời, họ cũng nhận được tin tức liên quan đến Đạo Kiếp và các cố nhân của hắn.

"Một ngàn bảy trăm tỷ năm rồi, Chư Thiên Hải sớm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thời đại từng có đã bị chôn vùi, trừ chúng ta những người thành đạo và mấy vị Đạo Quân, những người khác sớm đã hóa thành hoàng thổ!" "Ha ha, chỉ không biết Đạo Tôn bao nhiêu năm qua, có trở thành Đạo Quân không!" Đối với việc Đạo Kiếp có thể trở thành Đạo Quân hay không, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không dám chắc, nếu Hỗn Độn Hải không có những Sử Tiền Đạo Quân đó thì tốt.

Nhưng Hỗn Độn Hải đã thức tỉnh ít nhất hàng trăm Sử Tiền Đạo

Quân, tranh đoạt như vậy tất nhiên sẽ vô cùng tịch diệt.

Vì vậy, dù có tự tin với Đạo Kiếp đến đâu, họ cũng không dám đảm bảo.

"Nhưng không sao cả, chúng ta nợ Đạo Tôn, tự nhiên phải trả, bây giờ Đạo Tôn đến Chư Thiên Hải, tất có mưu đồ, hai chúng ta cứ làm chỗ dựa cho ngài ấy đi!" Đế Tuấn lẩm bẩm.

"Tự nhiên!" Thái Nhất cũng gật đầu.

Chương 464

Ngay sau đó, hai vị tồn tại gần như cấm kỵ trong chư thiên vạn giới nhìn về phía hóa thân của Đạo Kiếp, rồi kinh ngạc.

"Khí tức chỉ sánh với Kim Tiên, không có chút tu vi nào, hóa thân yếu ớt như vậy?" Dù là tâm cảnh của Đế Tuấn, cũng không khỏi run lên, vô cùng không thể hiểu nổi.

"Đến thế giới đó rồi, thế giới đó rất đặc thù, một ngàn bảy trăm tỷ năm qua đã xuất hiện mấy vị Nguyên Quân!" "Phiền phức rồi, tuy hóa thân của Đạo Tôn giáng lâm là hạ giới, nhiều nhất chỉ có thể đản sinh Đại La Kim Tiên, nhưng thượng giới của thế giới đó không thể xem thường, có tồn tại Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" "Cũng không sao, đã qua hơn một ngàn tỷ năm, bây giờ thế giới đó đã tàn khuyết không hoàn chỉnh, ngay cả lục đạo luân hồi thật sự cũng không có, những Nguyên Quân năm đó sớm đã siêu thoát ra ngoài, cố nhân cũng biến mất trong dòng sông lịch sử, e rằng cũng sẽ không đi quan tâm một thế giới tàn phá!" "Cũng đúng, phàm là tồn tại tu vi đạt đến Hỗn Độn cảnh, đều sẽ rèn luyện trong vũ trụ Hỗn Độn, căn bản sẽ không để ý đến những thế giới sơ cấp này, Đạo Tôn chỉ cần không bước vào vũ trụ Hỗn Độn, và không thể hiện tài năng, sẽ không thu hút sự chú ý của những cấm kỵ đó!" Rất nhanh, hai người liền buông bỏ lo lắng trong lòng, và phân ra một luồng tâm thần quan chú đến thế giới đó, bản thể tiếp tục tham ngộ đại đạo.

Xuyên qua hỗn độn thương mang, vượt qua vô tận hư không, cỗ hóa thân của Đạo Kiếp trực tiếp rơi vào một tiểu thế giới.

Đương nhiên, tiểu thế giới này không phải là thế giới độc lập, mà phụ thuộc vào một phương đại thiên thế giới.

Lúc này, trải qua sự truyền tống của vô tận hỗn độn và thời không, luồng hóa thân của Đạo Kiếp chỉ có tu vi sánh ngang Kim Tiên, thực chất không có chút tu vi nào, chỉ có thể chìm vào giấc ngủ sâu.

Đại Hoang Sơn Mạch, nơi đây tràn ngập một cỗ khí tức man hoang, cả sơn mạch cây cỏ tươi tốt, cây cối cao vút tận mây, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gầm thét của hung thú.

Từng tòa bộ lạc nhân tộc được xây dựng trong dãy núi này, nơi đây như một vùng đất nguyên thủy, đang ở thời kỳ hoang dã.

Thạch Thôn, một đám thanh niên trai tráng đang cầu nguyện dưới một gốc cây liễu cháy đen.

Nội dung cầu nguyện đơn giản, chỉ là mong có được một ít thức ăn, có thể bình an sống sót.

Rất nhanh, đám thanh niên khiêng một con hung thú khổng lồ đến đầu kia của thôn, nơi đó có một người đá, mọc ba đầu sáu tay, tướng mạo hung tợn, như một vị ma thần.

Xung quanh người đá tràn ngập khí tức hỗn độn, khiến người ta không dám đến gần.

Mấy thanh niên trai tráng đặt con thú khổng lồ trước mặt người đá, sau đó lùi ra mấy mét, lại một lần nữa cầu nguyện với người đá, nội dung cầu nguyện giống như lúc cầu nguyện với cây liễu trước đó.

Đúng lúc này, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, con hung thú máu thịt dồi dào đặt dưới người đá, máu tươi nhanh chóng biến mất không thấy, ngay cả thân xác cũng trở nên khô héo, trong vài giây ngắn ngủi, đã biến thành một cỗ thây khô.

Nhưng đám thanh niên trai tráng lại không bị cảnh tượng quỷ dị này dọa sợ, dường như đã quen rồi.

Ngược lại, họ càng kích động và mong chờ nhìn người đá.

“Ông~!” Đúng lúc này, ma thần đá ba đầu sáu tay giơ một cánh tay lên, chỉ vào một thanh niên trong số đó.

“Oanh!” Trong sát na, thanh niên đó cảm thấy máu huyết của mình càng thêm dồi dào, toàn thân có sức mạnh dùng không hết.

“Tốt quá rồi, Thạch Thần ban phước!” Thanh niên đó hưng phấn múa may tay chân, cảm thấy thực lực tăng lên mấy lần, có thể đánh giết được hung thú lợi hại hơn.

“Chúc mừng, chúc mừng!~” Các thanh niên trai tráng khác mặt đầy ngưỡng mộ, trong lòng có chút tiếc nuối, tiếc là lần này Thạch Thần không ban phước cho mình.

Đương nhiên, họ cũng không buồn bã, chỉ hy vọng lần sau có thể nhận được sự ban phước và chúc phúc của Thạch Thần.

Đối với Thạch Thôn, thực ra tế linh này là một tồn tại rất đặc biệt, từ trên trời rơi xuống vào một đêm mưa giông sấm chớp.

Điều đó cũng không có gì, điều khiến dân làng Thạch Thôn kinh khủng nhất là, trong khe nứt hư không đó, lại có địa hỏa phong thủy cuồn cuộn.

Dị tượng này, còn kinh khủng hơn so với lúc tế linh Liễu Thần giáng lâm năm đó.

Năm đó Liễu Thần giáng lâm, gốc liễu khổng lồ lấp lánh, che trời lấp đất, dường như đang kháng cự với trời, nhưng cuối cùng lại bị đánh hạ, biến thành một đoạn liễu khô cháy đen.

Thạch Thần lại hoàn hảo không tổn hại.

Ban đầu, người Thạch Thôn đều cho rằng đó chỉ là một pho tượng, nhưng tình cờ một đứa bé bú sữa cầm một con hung thú non đã nướng chín ngồi dưới tượng đá ăn ngấu nghiến, thế nhưng, vừa ăn được hai miếng, thịt nướng đột nhiên khô héo, biến thành một khúc

xương.

Chuyện này đứa bé đó nói cho người lớn, người lớn trong thôn đi đến xem xét, sau một hồi thử nghiệm thì vô cùng kinh ngạc.

Pho tượng này lại sống.

Từ đó, nơi có pho tượng, trở thành cấm địa trong thôn, không ai dám đến gần, sợ bị thôn phệ.

Nhưng chỉ có đứa bé bú sữa trước đó, Tiểu Bất Điểm không để ý, luôn lén lút chạy đến dưới pho tượng, dường như pho tượng ma thần ba đầu sáu tay này có sức hấp dẫn với nó.

Đặc biệt Tiểu Bất Điểm phát hiện, mỗi lần chỉ cần ở bên cạnh pho tượng một lúc, cả ngày đều tinh thần phấn chấn, sức lực tăng mạnh.

Chuyện này Tiểu Bất Điểm tự nhiên phải nói cho người lớn, nhưng lại không ai tin, Tiểu Bất Điểm bị các cô chú mắng cho một trận.

Mãi đến một tháng sau, trong một tháng ngắn ngủi, sức lực của Tiểu Bất Điểm tăng trưởng đáng sợ, mới thu hút sự chú ý của người lớn.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của lão thôn trưởng, một số thanh niên trai tráng đi đến thử nghiệm, mới phát hiện, Tiểu Bất Điểm nói thật.

Liên tục thử nghiệm mấy lần, cuối cùng lão thôn trưởng mới xác định, tượng đá không những không làm hại người, thường xuyên ở trước tượng đá, còn có lợi cho cơ thể.

Đặc biệt là người tu luyện, càng có thể khiến tu vi tăng mạnh.

Không sai, tuy là bộ lạc hoang dã, nhưng trong dãy núi này, trong những thôn làng cổ xưa này tồn tại người tu luyện.

Chỉ là các bộ lạc lớn trong sơn mạch cách biệt với thế giới bên ngoài, tu luyện lạc hậu, không thành hệ thống, không thể tu luyện đến cảnh giới quá cao, nhiều nhất là để người ta sống sót trong sơn mạch man hoang mà thôi.

Thế là, cứ như vậy, người Thạch Thôn coi tượng đá là tế linh mới của Thạch Thôn, cũng là tế linh thứ hai.

Cũng không ai kiêng kỵ nữa, ngày thường cũng thường xuyên lấy ra một phần con mồi săn được, hiến tế cho Thạch Thần.

Họ tự nhiên biết Thạch Thần cũng ăn những thứ này, dù ăn cả máu có chút đáng sợ, nhưng hoang dã vốn tàn khốc, đã quen rồi, chỉ cần không làm hại người là được.

Thế nhưng, rất nhanh một chuyện khiến họ kinh hỉ xuất hiện, đó là tế linh mỗi lần hấp thu con mồi hiến tế xong, đều sẽ ban lại một chút.

Ban lại sức mạnh, hiến tế càng nhiều, ban lại càng nhiều.

Phát hiện này khiến cả Thạch Thôn kinh hỉ.

Thế là, gần như mỗi lần đi săn về, đều sẽ lấy một phần con mồi hiến cho Thạch Thần, chỉ để lại một phần nhỏ.

Nhưng dù vậy, con mồi cũng đủ cho người Thạch Thôn ăn, vì theo việc hiến tế Thạch Thần, sức mạnh được ban lại, có thể khiến thực lực của dân làng tăng vọt, đi săn tự nhiên càng ngày càng ít tổn thất, con mồi săn được cũng càng ngày càng mạnh.

Chương 465

Đương nhiên, việc hiến tế và ban lại này, lão thôn trưởng có lúc cũng lo lắng, dù sao lai lịch của Thạch Thần bí ẩn, việc hấp thu máu tươi và huyết nhục này không phải là chính đạo.

Vì vậy, lão thôn trưởng đặc biệt thỉnh giáo một tế linh khác của Thạch Thôn, Liễu Thần.

Ý thức của Liễu Thần mông lung, có lúc tỉnh lại, nhưng phần lớn đều chìm trong giấc ngủ, vị tế linh này không hấp thu sức mạnh hiến tế, dù người Thạch Thôn đặt huyết nhục trước mặt, cũng sẽ không hấp thu.

Dường như gốc liễu bị trọng thương này đang tự mình hồi phục.

Đối với tượng đá ma thần ba đầu sáu tay, Liễu Thần cũng không nhìn thấu, nhưng với kinh nghiệm của mình cũng có thể đoán được một chút.

Không ngoài việc giống như mình, là một cường giả bị trọng thương, chỉ là cường giả này có chút đặc thù, dù là với nhãn quang của một Tiên Vương cự đầu như mình cũng không nhìn thấu.

Điều này cho thấy gì?

Cho thấy đối phương ít nhất cùng cấp bậc với mình, thậm chí còn mạnh hơn, nếu không dù là một vị Chân Tiên, thậm chí Chuẩn Tiên Vương cũng tuyệt đối không thoát khỏi pháp nhãn của mình.

"Không sao, có thể ban lại sức mạnh, cứ nhận lấy!" Bên trong gốc liễu cháy đen truyền ra một giọng nói mông lung, một cành cây lay động, lấp lánh trong suốt, vô cùng ưu mỹ.

Kêu gọi, cũng không có cách nào, đối phương cấp bậc đó muốn

hại người Thạch Thôn, cảnh cáo những dân làng này cũng vô ích, dù sao bây giờ tượng đá đó chỉ hấp thu máu huyết của hung thú để hồi phục, không làm hại người, mình cũng sẽ không đi ngăn cản.

Quan trọng nhất là, mình cũng không có năng lực ngăn cản, tu vi hiện tại của mình chỉ vừa mới hồi phục đến Chân Thần chi cảnh, cách xa trạng thái đỉnh phong quá nhiều.

Đương nhiên, cảnh giác là không thể thiếu.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh một năm đã qua.

Một năm nay, người Thạch Thôn cũng đã chấp nhận Thạch Thần là tế linh, ngay cả lão thôn trưởng cũng buông bỏ cảnh giác.

Ngay cả người lớn, cũng không còn ngăn cản trẻ con đến gần Thạch Thần, thế là, thường có trẻ con ba năm thành đàn chơi đùa, nô nghịch dưới tượng đá.

Chỉ là người lớn đều cảnh cáo, không được bất kính với Thạch Thần, nói chuyện phải khách khí.

Trẻ con cũng đều nghe lời, đương nhiên, không thiếu việc hỏi Thạch Thần một số vấn đề kỳ quái.

Ví dụ như Thạch Thần có phải là đá không?

Ví dụ như Thạch Thần là chủng tộc gì.

Hay ví dụ như Thạch Thần từ đâu đến?

Đương nhiên, chưa bao giờ nhận được hồi đáp, dường như Thạch Thần chỉ là một pho tượng đá bình thường.

Lâu dần, cũng không có đứa trẻ nào đi hỏi những câu đó nữa.

Đương nhiên, phàm sự đều có ngoại lệ, đứa bé bú sữa đó, cả ngày ngậm ti giả, thỉnh thoảng đến trước tượng đá, thể hiện sự bất phàm của mình.

Không sai, là khoe khoang, đứa bé bú sữa này đặc biệt thích khoe khoang, khoe khoang đến mức người khác đều phiền, cuối cùng chỉ có thể tìm Thạch Thần.

"Cuối cùng cũng tỉnh lại!" Lại một khoảng thời gian trôi qua, pho tượng ba đầu sáu tay sừng sững ở Thạch Thôn đột nhiên chấn động, một mạt ý thức tỉnh lại, nhưng chỉ lóe lên một cái, liền lại chìm vào yên lặng.

Nhưng lại bị Liễu Thần luôn chú ý đến tượng đá cảm nhận được.

"Tỉnh lại rồi sao?

Hành động trước đây chỉ là bản năng?" Cành cây xanh biếc của nó khẽ lay động.

Lúc này, bên trong tượng đá ba đầu sáu tay, ý thức của Đạo Kiếp phục hồi, trước đó chìm vào giấc ngủ là do bản tôn cố ý, để không thu hút sự chú ý của Nguyên Quân thế giới này và Hồng Cổ.

Nguyên Quân của Chư Thiên Hải Đạo Kiếp không để ý, nhưng Hồng Cổ lại không thể không để ý, một vị tồn tại không yếu hơn Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Đương nhiên, nếu bản thể giáng lâm, tự nhiên có thể quét ngang một giới, nhưng như vậy căn bản không có ý nghĩa.

Sau khi trở thành Đạo Quân, Đạo Kiếp càng hiểu rõ, bất luận Hỗn Độn Hải, Chư Thiên Hải đều có rất nhiều bí ẩn, đặc biệt là liên quan đến Đại Đạo bản nguyên và Đạo Nguyên, còn có cánh cửa sừng sững ở nơi Đại Đạo bản nguyên.

Loại bí ẩn này khiến Đạo Kiếp cảm thấy nên tiếp tục khiêm tốn, tiếp tục phát huy cẩu chi đại đạo, dù trên danh nghĩa đã vô địch.

Nhưng thế gian làm gì có vô địch thật sự, không biết lúc nào sẽ nhảy ra một vị mạnh hơn.

Cũng chính vì vậy, mới phân ra một cỗ hóa thân đến Chư Thiên Hải tu luyện.

Dù sao cũng là một loại thể ngộ, Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải khác nhau, cảm ngộ cũng khác nhau, đối với Vô Cực chi đạo của Đạo Kiếp có sự trợ giúp lớn.

Vô Cực chi đạo và tam thiên đại đạo cùng hậu thiên chi đạo khác nhau, không có Đại Đạo bản nguyên và Đạo Nguyên loại căn nguyên này, căn bản không có chỗ để lĩnh ngộ, chỉ có thể dựa vào bản thân đi thể ngộ.

Vì vậy, hồng trần chính là một con đường, so với Hỗn Độn Hải, Hồng Hoang, hồng trần của Chư Thiên Hải nhiều hơn.

Như hiện tại, dãy núi hoang dã này, Thạch Thôn, chính là một loại hồng trần.

Hơn nữa, biến cố của Hỗn Độn Hải thời đại này quá nhiều, ai biết có biến cố gì không, ai biết có tồn tại như Nguyên Mẫu Đạo Quân, Thiên Mẫu Thánh Hậu, thậm chí tồn tại mạnh hơn sẽ xuất thế không?

Vì vậy, Đạo Kiếp là Đạo Quân đương thời phải trấn thủ.

Đặc biệt là cánh cửa sâu trong Đại Đạo bản nguyên tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề.

Cánh cửa đó theo Đạo Kiếp suy đoán, có khả năng thông đến một nơi không xác định.

Cho nên cánh cửa đó vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề.

"Lại là thế giới này, quả nhiên, Chư Thiên Hải chính là những thế giới chư thiên quen thuộc của ta ở kiếp trước, nhưng thế giới này chỉ là một trong chư thiên, nếu đã đến đây rồi!" Ý niệm quét qua cả dãy núi, đặc biệt là Thạch Thôn trước mắt, Đạo Kiếp lẩm bẩm.

Lại là nơi sinh ra của khí vận chi tử, khí vận chi tử hiện tại là đứa bé bú sữa đó, thỉnh thoảng đến trước mặt mình khoe khoang sức lực lớn hơn những đứa trẻ khác.

"Hồng Hoang và Sử Tiền hết Hỗn Nguyên này đến Hỗn Nguyên khác ra đời dễ hiểu, là do Đại Đạo làm, nhưng Chư Thiên Hải lại có chút đặc thù!" Đạo Kiếp đột nhiên nghĩ đến Địa Cầu ở kiếp trước, tại sao thế giới Chư Thiên Hải lại chân thực hiện ra trước mắt mình?

Chương 466

Rốt cuộc ai đã sáng tạo ra Chư Thiên Hải?

Chư Thiên Hải thời Sử Tiền lại như thế nào?

Nếu bản tôn ở đây, có lẽ có thể nghịch chuyển thời không, tra xét Sử Tiền của thế giới này, cũng có thể mạnh mẽ bước vào Đạo Nguyên Trưởng Hà, đi thăm dò bí mật của thế giới này, nhưng cỗ hóa thân này lại không làm được.

Cỗ hóa thân này không có chút tu vi nào, chỉ là một phàm nhân mà thôi, thể chất đặc thù, là thân thể do Hỗn Độn Thạch hóa thành, cộng thêm một luồng nguyên thần của Đạo Quân, mới có thể miễn cưỡng phát huy thực lực Kim Tiên cảnh.

Hiện tại, ý thức vừa mới tỉnh lại, ngay cả thực lực Kim Tiên cũng không phát huy được, căn bản không có cách nào thăm dò bí mật của thiên địa.

Đương nhiên, Đạo Kiếp không vội, hắn có thời gian, bản tôn cũng chờ được.

Vì vậy, hắn định bố cục một phen, cục này không phải cục nhỏ, mà là thiên địa đại cục.

Đối với kế hoạch bố cục, lấy thiên địa làm bàn cờ, dù là hiện tại, Đạo Kiếp vẫn vô cùng yêu thích.

"Thôn phệ chư thiên, bắt đầu từ thế giới này!" Rất nhanh, Đạo Kiếp liền định ra mục tiêu, trước tiên thôn phệ hạ giới, rồi thôn phệ thượng giới, ba ngàn châu, tiên vực, dị vực, giới hải.

Sau khi thôn phệ thế giới này, đủ để tu vi của hắn đột phá Đại La Kim Tiên, thậm chí Chuẩn Thánh, sau đó sẽ thôn phệ Thượng Thương

Chi Thượng.

Đương nhiên, Thượng Thương Chi Thượng của thế giới này Đạo Kiếp không chuẩn bị động đến trong thời gian gần.

Sau khi thôn phệ hạ giới này, hắn chuẩn bị lại phân ra hóa thân, đến các thế giới khác, không chỉ một cỗ hóa thân.

Do nhiều hóa thân từng chút một gặm nhấm một giới, cuối cùng, hắn sẽ hóa thân thành bóng tối lớn nhất của Chư Thiên Hải, rồi từ bóng tối thôn phệ Đạo Nguyên, dung nhập Đạo Nguyên vào trong Đại Đạo Trưởng Hà.

Đây là kế hoạch Đạo Kiếp phác thảo, đương nhiên, đều cần từng bước, không thể vội.

Hiện tại tuy đã tỉnh lại, nhưng lại không có hành động gì.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, lại một năm nữa.

Cộng với một năm trước là ba năm, ba năm, Tiểu Bất Điểm năm đó cũng đã lớn lên không ít, đã học được tu luyện, dù chỉ mới năm tuổi, nhưng đã là cao thủ số một Thạch Thôn, ngay cả lão thôn trưởng cũng không phải là đối thủ của nó.

Việc tu luyện của nó gần như đều do gốc liễu đó chỉ đạo, đương nhiên, cũng không thiếu sự chỉ đạo của Đạo Kiếp.

Trong một năm này, Đạo Kiếp cũng đã tu luyện hệ thống của thế giới này, với nhãn giới của hắn tự nhiên một mắt liền nhìn thấu, căn bản không có bình cảnh.

Lại lấy thực lực sánh ngang Kim Tiên hấp thu thiên địa linh khí, trong một năm ngắn ngủi, tu vi liền đột phá Thiên Thần cảnh.

Tu vi Thiên Thần cảnh không cao, ngay cả Địa Tiên trong Hồng Hoang cũng không bằng, nhưng hệ thống tu luyện của phương này lại

cũng có điểm độc đáo, đó là việc khai phá nhục thân.

Như khi tu vi yếu ớt thì luyện huyết, tu luyện động thiên, động thiên dưỡng linh, giáo chủ chi cảnh, rồi lại thăm dò đại đạo, lĩnh ngộ đại đạo của bản thân, gieo xuống hạt giống, đối với Đạo Kiếp những cảnh giới yếu ớt này không đáng một đòn, nhưng lại có điểm độc đáo, đối với việc lĩnh ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái có ích.

Đương nhiên, với sức mạnh của bản tôn Đạo Kiếp, có thể trong một ý niệm sáng tạo vô số hệ thống tu luyện, nhưng căn bản vô dụng.

Đứng ở độ cao khác nhau, căn bản không thể đi thể ngộ hồng trần rèn luyện khi còn yếu ớt, vì vậy, đã nảy sinh một đạo lý, có lúc sáng tạo không nhất định là hữu dụng nhất, thể ngộ của người khác cũng có thể hoàn thiện bản thân.

Thời gian từng chút trôi qua, trong thời gian đó Đạo Kiếp đều đang hồi phục tố chất thân thể, cũng hồi phục gần xong rồi.

Trong thời gian này tu vi của dân làng Thạch Thôn trong sự ban phước đã tăng vọt rất nhiều, nhìn như chỉ là một thôn nhỏ, nhưng thực chất thực lực cường đại, một số bộ lạc lớn cũng không bằng.

Tiểu Bất Điểm và một đám trẻ con cũng đã trưởng thành, đặc biệt là Tiểu Bất Điểm, đứa bé bú sữa năm đó, nay đã biến thành một hùng hài tử, nghịch ngợm không chịu nổi, nhưng thực lực trong lứa tuổi lại siêu quần bạt tụy.

Đương nhiên, trong đó không thiếu sự dạy dỗ của Liễu Thần, và thần thông công pháp do Đạo Kiếp truyền thụ.

Đối với thần thông công pháp do Đạo Kiếp truyền thụ, hùng hài tử không cảm thấy gì, chỉ biết là mạnh, vô cùng mạnh, mạnh hơn bảo thuật mà nó học rất nhiều.

Nhưng lại khiến Liễu Thần không hiểu, vì những thần thông bí

thuật mà Đạo Kiếp truyền cho Thạch Hạo, mình đều chưa từng thấy, căn bản không giống trong hệ thống tu luyện của mình.

Một ngày nọ, hùng hài tử mang về ba con thái cổ ma cầm, nuôi làm sủng vật, nhận được một cỗ thi thể Toan Nghê, từ đó nhận được Toan Nghê bảo thuật.

Nhưng chuyện này lại thu hút sự chú ý của các bộ lạc khác, Toan Nghê bảo thuật, đối với Đại Hoang là vô cùng quý giá, dù là đại tộc cũng đều động lòng.

Thế là, có người của đại tộc, muốn đoạt lấy.

Không, là một đại tộc không biết tên, đến không ít người, ai nấy đều thân cường lực tráng, cưỡi bảo mã, uy vũ bất phàm.

Người trung niên dẫn đầu trong đó càng có tu vi không tầm thường.

"Hừ, một thôn nhỏ như vậy, cũng chiếm hữu Toan Nghê bảo cốt?

Thật là chuyện cười!" Một thanh niên đại tộc cười lạnh nói, định ra tay, lại bị người trung niên dẫn đầu ngăn lại.

Người trung niên đứng ngoài Thạch Thôn, đưa mắt nhìn xa, quét qua từng người trong thôn, cuối cùng ánh mắt rơi vào gốc liễu cháy đen, và pho tượng đá ba đầu sáu tay.

"Tế linh?

Hai tế linh!" Hắn kinh ngạc, một thôn nhỏ lại có hai tế linh.

Nghe vậy, những người khác cũng bắt đầu chú ý, đều không hiểu.

"Hừ, một thôn nhỏ như vậy, lại có hai tế linh, ta thấy tế linh này cũng chẳng ra sao!" "Đúng vậy, tế linh mạnh mẽ đều sẽ đến đại bộ tộc, một tộc nhỏ như vậy tồn tại hai tế linh, e rằng cũng là loại yếu nhất!" Những người trẻ tuổi này đều vô cùng ngạo khí, sau một hồi

phân tích, cảm thấy mình đoán không sai.

Đúng là như vậy, ngay cả người trung niên dẫn đội cũng gật đầu, cũng cảm thấy có lý.

Thử hỏi có tế linh mạnh mẽ nào lại bảo vệ một thôn nhỏ?

Huống chi là hai.

"Gốc liễu đó nhìn như bình thường, chỉ còn lại một cành liễu, vô dụng đến cực điểm, nhưng pho tượng đá đó nếu là một sinh linh, e rằng không đơn giản!" Người trung niên dẫn đội sờ cằm, không chút kiêng dè đánh giá.

"Tượng đá ba đầu sáu tay là chủng tộc gì nhỉ?" "Ha, chưa từng thấy!" Phía sau, những người khác cũng vô cùng tò mò.

Chương 467

"Các ngươi là người của thôn nào?" Động tĩnh lớn như vậy bên ngoài, người Thạch Thôn sao có thể không biết, thế là lão thôn trưởng liền dẫn người đi ra, trong đó hùng hài tử và ba con chim đó cũng ở trong đó.

"Ra rồi, ra là tốt, đỡ phải ta động thủ!" Người trung niên dẫn đội sắc mặt lạnh lùng, thản nhiên nói: "Giao Toan Nghê bảo thuật ra, vật quý giá như vậy các ngươi không xứng sở hữu!" Ánh mắt hắn đột nhiên rơi vào ba con thái cổ hung cầm, mắt sáng lên, giọng điệu thay đổi: "Ừm, còn có ba con hung cầm đó!" "Cái gì?

Ngươi muốn Toan Nghê bảo thuật của ta, muốn chim của ta?" Nghe vậy, hùng hài tử đại nộ, là đồ của nó, đối phương lại muốn, cũng quá không nói lý rồi.

"Không hay rồi!" Lão thôn trưởng và những người khác lại sắc mặt biến đổi, đối phương vừa mở miệng, đã biết không thể giải quyết trong hòa bình, là đến cướp đồ.

Nếu ngoan ngoãn giao ra, có lẽ có thể tránh được một trận chiến, nhưng có thể không?

Bất luận Toan Nghê bảo thuật hay ba đầu thái cổ hung cầm đều quý giá vô cùng, Toan Nghê bảo thuật có thể cho trẻ con trong thôn tu luyện, thực lực tăng vọt, ba đầu thái cổ hung cầm là hung thú huyết mạch cường đại, một khi bồi dưỡng, tất nhiên có thể trở thành thủ hộ linh của thôn.

"Không thể, các vị mời về!" Vì vậy, lão thôn trưởng một lời từ chối.

"Không biết điều, bản tọa để các ngươi chủ động giao ra, là nể

mặt các ngươi, các ngươi không có quyền từ chối, bản tọa cho các ngươi một cơ hội nữa, nếu còn không giao ra, ha!" "Giết không tha!" Lời này vừa ra, trên mặt những người của đại tộc đó đều lộ ra vẻ hung tợn.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Người Thạch Thôn bị cỗ sát ý này xung kích, ai nấy đều sắc mặt trắng bệch.

"Yên tâm, chúng ta có Liễu Thần!" Hùng hài tử lại không sợ, lớn tiếng hét: "Liễu Thần vừa ra tay, có thể đánh các ngươi tè ra quần, bây giờ cút còn kịp!" "Hừ, Liễu Thần, một gốc liễu sắp chết khô, cũng dám tự xưng là thần?

Đang tiết độc thần linh!" "Các ngươi, nếu đã không biết điều, cho ta giết, tàn sát thôn này, rồi bắt hai tế linh đó về!" "Ha ha ha, tiểu tử, đi chết đi!" Một tiếng lệnh hạ, mười mấy tu sĩ đại tộc khí huyết cường đại lao về phía thôn, trong đó có một người một đao chém về phía Thạch Hạo.

Hùng hài tử quá đáng ghét rồi.

"Xin Liễu Thần ra tay, che chở Thạch Thôn chúng ta!" Lão thôn trưởng thấy vậy lớn tiếng hét lên, cúi đầu lạy gốc liễu cháy đen đó.

"Ông~!" Cành liễu lấp lánh lay động, như tiên tử múa, một cỗ khí tức không thể tả lan tỏa ra.

"Để ta!" Thế nhưng, khi Liễu Thần chuẩn bị ra tay, một giọng nói bình hòa mang theo sự lạnh lùng truyền ra.

"Oanh!" Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc và không thể tin của mọi người, pho tượng ba đầu sáu tay đứng ở đầu đông Thạch Thôn, đột nhiên vươn ra một cánh tay.

Bàn tay to lớn đó chộp vào hư không, cả thiên địa như bị nắm trong tay.

“Sao có thể?” Những tu sĩ đại tộc xâm nhập, chuẩn bị tàn sát cướp đoạt kinh hãi phát hiện, cả thiên địa như bị một bàn tay nắm chặt, căn bản không thể động đậy.

Không phải là bàn tay do linh khí ngưng tụ bao trùm bầu trời, mà như bàn tay của thần linh, khiến người ta không thể phản kháng.

“Thạch Thần, Thạch Thần ra tay rồi!” “Tốt quá rồi, Thạch Thần đang che chở chúng ta, Thạch Thần quả nhiên thiện lương!” “Hít, thật kinh khủng, bàn tay to lớn đó, quả thực như thần linh!” Người Thạch Thôn cũng bị chấn động, sau khi hoàn hồn ai nấy đều cao hô.

“Tha mạng!” “Tiền bối tha mạng, chỉ là hiểu lầm, chúng tôi không dám nữa!” Họ căn bản không dám nói nhiều lời vô ích, trực tiếp cầu xin tha thứ.

Dù là tu sĩ đại tộc, ngày thường ngạo khí, nhưng một khi đối mặt với tồn tại không thể chống cự, cũng sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Đồng thời, trong lòng kinh hãi, cũng không ngờ một thôn nhỏ, ngay cả bộ tộc cũng không tính là, lại có hai tế linh, trong đó một vị lại kinh khủng như vậy.

Vậy hiển nhiên, vị còn lại có thể cùng tồn tại, cũng tuyệt đối không kém.

“Mẹ nó đây là tế linh ở đâu, tế linh trong mấy bộ lạc lớn nhất Đại Hoang cũng không kinh khủng như vậy, quả thực như thần linh!” “Không, không đúng, Thạch Thần, Liễu Thần, chẳng lẽ không chỉ là xưng hô, mà là thần linh thật sự?

Mẹ ơi, rốt cuộc đây là thôn gì!” Trong lòng người trung niên đại tộc dẫn đầu trong nháy mắt lóe lên vô số ý niệm.

Đương nhiên, cũng là ý niệm cuối cùng của hắn.

“Bùm!

Bùm!

Bùm!" Bàn tay lớn hạ xuống, mấy chục người của đại tộc toàn bộ hóa thành sương máu, bao gồm cả người dẫn đầu đó.

Cầu xin tha thứ căn bản không có chút tác dụng nào, bàn tay lớn như thần linh đó lạnh lùng vô tình, như diệt sát kiến hôi mà diệt sát họ.

"Hít, thật kinh khủng!" "Một chưởng, một chưởng toàn diệt!" "Người trung niên dẫn đầu đó hình như là một vị Vương Hầu, lại cũng không đỡ nổi một chưởng!" Cảnh tượng này, khiến dân làng Thạch Thôn ai nấy đều chấn động đến không nói nên lời.

Nhưng lão thôn trưởng, và một số phụ nữ lại nhíu mày, cảm thấy có chút tàn nhẫn.

Đương nhiên, lời này lại không dám nói ra, cũng không có tư cách, dù sao Thạch Thần vì bảo vệ họ, dù có tàn nhẫn một chút, cũng có thể chấp nhận.

Ngay cả Liễu Thần, cũng trầm mặc.

Nhưng ngay sau đó, hành vi của Đạo Kiếp khiến tất cả mọi người đều không giữ được bình tĩnh.

Chỉ thấy Thạch Thần như thần linh trong mắt họ, sau khi diệt sát những kẻ địch xâm phạm, lại không thu tay về, bàn tay lớn tiếp tục vươn ra, trở nên càng thêm khổng lồ, thậm chí, trực tiếp vươn vào nơi xa.

Ngoài Thạch Thôn, không xa, có người ẩn nấp, trong đó đều là người của các bộ lạc lớn.

Những người của các bộ lạc lớn này hiển nhiên cũng đến để cướp Toan Nghê bảo thuật, đương nhiên, cũng không thiếu người bị thu hút đến xem náo nhiệt.

Những người này khoảng có mấy ngàn, số lượng rất đông, tu vi đều có, thậm chí, cả Vương Hầu cũng có mấy người.

Lúc này, thấy bàn tay lớn chộp tới, ai nấy đều sắc mặt trắng bệch, có người nứt cả tròng mắt.

"Không, tha mạng!" "Chúng tôi chỉ xem náo nhiệt, không ra tay!" Có người lớn tiếng la hét, trong đó có người quả thực có ý đồ xấu, nhưng cũng có người thật sự chỉ xem náo nhiệt, không có ác ý với Thạch Thôn.

"Bùm!

Bùm!

Bùm!" Nhưng bất luận mục đích của họ là gì, kết cục cuối cùng đều như nhau, bị một tay chộp thành sương máu.

Trong sát na, từng đạo sương máu chìm vào hư không, bị tượng đá ba đầu sáu tay hấp thu, chuyển hóa thành tu vi.

Đạo Kiếp đang tu pháp của thế giới này, nhưng lại không hấp thu thiên địa linh khí, như vậy quá chậm, cướp đoạt sức mạnh của người khác chẳng phải nhanh hơn nhiều sao.

Chương 468

"Hít!" "Mẹ ơi, đều chết hết rồi?" "Thạch...

Thạch Thần giết hết bọn họ rồi?" Lúc này, người Thạch Thôn ai nấy đều ngây như phỗng, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Nhìn ra ngoài Thạch Thôn, trong rừng núi, thi thể bay ngang, máu chảy thành sông, trong đó không chỉ có người của các bộ lạc lớn, còn có một số tế linh, thậm chí là hung thú trong núi sâu.

Thế nhưng, bất luận là người, hung thú, hay tế linh, toàn bộ đều bị Thạch Thần một chưởng đánh chết.

"Thạch Thần sao có thể như vậy?

Trong đó có người vô tội!" Hùng hài tử lúc này cũng không còn nghịch ngợm, hai mắt đỏ hoe, trong lòng không nỡ.

Dù sao trong mắt nó, những người này không phải đều đến cướp Toan Nghê bảo thuật, trong đó có một bộ phận người có thể chỉ đi ngang qua và xem náo nhiệt, là người vô tội.

"Ọe!" Đồng thời, một số lão nhân và phụ nữ nhát gan của Thạch Thôn, cũng đều nôn mửa.

Lão thôn trưởng thân thể run rẩy, đã bao giờ thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, giết người chết chóc đã thấy nhiều, nhưng lúc nào thấy một chưởng đánh mấy ngàn người và hung thú thành sương máu, thi cốt không còn, máu chảy đầy đất?

Quả thực còn hung tàn hơn cả hung thú thuần huyết trong sâu thẳm Đại Hoang.

"Đạo hữu, làm vậy có chút quá đáng rồi, giết mấy kẻ đầu sỏ cũng thôi, tại sao lại phải lạm sát người vô tội?" Ngay cả Liễu Thần cũng

không nhìn nổi nữa, truyền ra một đạo ý niệm.

"Tu luyện giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, kẻ yếu chỉ đáng làm thức ăn cho kẻ mạnh, đạo hữu từng là Tiên Vương cự đầu, lại có lòng thương xót chúng sinh sao?

Dù có lòng thương xót, cũng không cần thương xót cả kẻ địch chứ!" Trong tượng đá ba đầu sáu tay, truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

"Hừ, đạo bất đồng bất tương vi mưu!" Liễu Thần không trả lời, hiển nhiên không đồng tình với lời của Đạo Kiếp.

Trong mắt nó, cách làm của vị tồn tại thần bí này, quả thực giống hệt tiên vương của dị giới, căn bản không cần nói thêm.

Tuy không nói nhiều, nhưng sự kiêng kỵ trong lòng lại càng sâu, thậm chí mỗi giờ mỗi khắc đều cảnh giác.

Gã ba đầu sáu tay này lai lịch thần bí, thực lực kinh khủng, hung tàn, tuyệt đối không phải là người dễ giao tiếp, không nên tiếp xúc nhiều.

Thậm chí, những ngày tiếp theo, ngay cả người Thạch Thôn cũng ít đến gần Đạo Kiếp.

Tuy không thiếu vật phẩm tế tự, nhưng mỗi người khi nhìn vị Thạch Thần này ánh mắt đều mang theo sự sợ hãi và kiêng kỵ.

Ngay cả hùng hài tử Thạch Hạo, từ ngày đó, cũng không còn tu luyện dưới tượng đá nữa.

Đối với điều này, Đạo Kiếp lại không hề để ý, ung dung tự tại, vẫn ở lại Thạch Thôn, mãi cho đến một ngày.

"Ầm ầm!" Trên bầu trời có sấm sét nổ vang, khí tức kinh khủng lan tỏa, mây đen bao phủ, một cỗ khí tức áp bức bao trùm cả Thạch

Thôn.

Thiên địa biến hóa cũng kinh động người Thạch Thôn, ngay cả Liễu Thần cũng bị kinh động.

"Có cường giả giáng lâm!" Người Thạch Thôn dù tu vi không cao, nhưng nhãn giới có, thiên địa biến hóa, tu sĩ gây ra phân biệt được.

"Lại có địch nhân xâm phạm!" "Chết tiệt, đám người này không xong không rồi!" Hùng hài tử và những người trẻ tuổi khác đều vô cùng tức giận, theo lão thôn trưởng xông ra ngoài.

Đương nhiên, lần này học khôn rồi, trước tiên đi tìm Liễu Thần, dù sao Thạch Thần quá kinh khủng hung tàn, không dám đi tìm nữa.

Nhưng Liễu Thần khác, Liễu Thần vẫn luôn che chở thôn, thực lực cũng cường đại.

Liễu Thần tự nhiên đồng ý, hiện tại đã mọc ra mấy cành liễu, hiển nhiên đã hồi phục không ít.

Mấy cành liễu lay động, như thần liên, lấp lánh trong suốt, bao trùm cả thôn, khiến cho Thạch Thôn nhỏ bé này trở nên thần thánh vô cùng.

"Quả nhiên bất phàm!" "Chẳng trách có thể diệt sát cường giả của tộc ta, xem ra Thạch Thôn có bí mật lớn!" Ngoài Thạch Thôn, tụ tập mấy chục vạn người, đều là từ các tộc.

Hiển nhiên, lần trước bị Đạo Kiếp giết nhiều người như vậy, thân là đại tộc, tự nhiên chấn nộ, không thể cứ thế bỏ qua.

Thạch Thôn nhỏ bé lại có tồn tại kinh khủng như vậy, cũng khiến họ tin chắc thôn này có bí mật lớn.

Con người à, có lúc lòng hiếu kỳ quá mạnh, mới rước lấy tai họa.

Như lần này, những người này đứng trên cao nhìn xuống, đánh giá

Thạch Thôn, và cây liễu, Liễu Thần chưa kịp ra tay, liền có một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

"Lại đến nộp mạng sao?

Vậy bản tôn không khách khí nữa!" Vẫn là một bàn tay lớn vắt ngang trời, nhưng lần này không phải do linh khí ngưng tụ, mà là một bàn tay đen kịt.

Bàn tay lớn che trời lấp đất, tỏa ra sức mạnh tịch diệt kinh khủng, như một con ma vực sâu khổng lồ từ vực sâu bước ra, tìm kiếm con mồi.

"Giết!" "Chủ nhân của bàn tay lớn đã giết người của tộc ta, giết hắn!" "Oanh!" Hiển nhiên, những người lần này mạnh hơn lần trước, dù đối mặt với bàn tay lớn che trời, vẫn không sợ.

Dù sao mấy người dẫn đầu là tồn tại mạnh nhất dưới Tôn giả, linh không xuất hạ giới, Tôn giả chính là đỉnh phong, dưới Tôn giả chính là bá chủ một phương.

Vì vậy, nhiều cường giả liên thủ, dù là một vị Tôn giả, cũng dám cứng rắn đối đầu vài chiêu.

Không phải là không biết lượng sức, mà là căn bản không thể phân biệt khí tức của chủ nhân bàn tay lớn, chỉ cảm thấy khí tức kinh khủng, không thể đoán định tu vi.

Nhưng có thể khẳng định, chủ nhân của bàn tay lớn e rằng là một vị Tôn giả, nhưng tuyệt đối không phải thần linh.

Thần linh của thế giới này cảnh giới đầu tiên là Thần Hỏa cảnh cần nhóm lửa thần hỏa, nhất cử nhất động đều mang theo uy nghiêm của thần linh, thần thánh vô cùng.

Chủ nhân của bàn tay lớn lại như ác ma, mang theo sức mạnh hủy diệt, hoàn toàn trái ngược với thần linh.

“Dừng tay!” “Ông~!” Liễu Thần sắc mặt biến đổi, định ngăn cản, cành liễu lấp lánh trong suốt lay động, định đánh gãy bàn tay lớn của Đạo Kiếp.

Thế nhưng, căn bản không kịp.

Lần này Đạo Kiếp ra tay chỉ trong sát na, căn bản không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Chương 469

Vì vậy, hai bên căn bản không thể nói là giao thủ, vừa tiếp xúc, những tu sĩ các tộc đến đó liền hóa thành sương máu.

Bàn tay lớn không dừng lại, trực tiếp đánh xuống mặt đất.

"Ầm ầm!" Đại địa chấn động, những dãy núi xa xa cũng bị chấn sụp, mấy chục vạn người ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp, trực tiếp bị một chưởng đánh thành sương máu.

Giống như lần trước, những sương máu này chìm vào hư không, bị tượng đá ba đầu sáu tay trên tế đàn hấp thu.

Hấp thu năng lượng của mấy chục vạn người, tu vi của Đạo Kiếp trực tiếp đột phá Tôn giả cảnh, chỉ còn một bước là có thể nhóm lửa thần hỏa.

Nếu để người ta biết, vị tế linh của Thạch Thôn tu luyện như vậy, e rằng sẽ bị dọa chết.

Không cần cảm ngộ, không cần xây dựng nền tảng, trực tiếp hấp thu năng lượng của sinh linh khác để đột phá, biến thái đến mức nào?

Đương nhiên, đối với sinh linh bình thường mà nói, muốn bắt chước cũng không thể, dù là Tiên Đế trùng tu cũng không được.

Dù sao Đạo Kiếp tuy chỉ là một luồng hóa thân, nhưng nhãn giới lại là nhãn giới của Đạo Quân, giống như Sử Tiền Đạo Quân ở Hồng Hoang trùng tu, nhẹ nhàng liền đạt đến Đại La Kim Tiên.

Chính là nhãn giới, những gì sinh linh bình thường cần cảm ngộ, hắn một mắt liền nhìn thấu, cần gì cảm ngộ?

Về vụ án máu xảy ra ở Đại Hoang Sơn Mạch, rất nhanh liền truyền khắp cả Huyền Vực, ngay cả những thế lực siêu cấp ngoài Đại

Hoang Sơn Mạch, như cổ quốc, thái cổ thần sơn cũng đều nghe được.

Đương nhiên, đối với những thế lực siêu cấp này không hề để ý, trong mắt họ, một thôn nhỏ nhiều nhất là ẩn giấu một vị Tôn giả.

Một vị Tôn giả lợi hại tiêu diệt mấy chục vạn tu sĩ bình thường?

Chưa thấy mấy con dị chủng thuần huyết ở Đại Hoang Sơn Mạch, thường xuyên thôn phệ một quốc độ sao.

Phải biết rằng, một quốc độ ít nhất có chục triệu nhân khẩu, chục triệu nhân khẩu còn thôn phệ được, mấy chục vạn thì có là gì?

Thế nhưng, rất nhanh họ liền không bình tĩnh được nữa.

Khoảng một tháng sau vụ án máu xảy ra ở Đại Hoang Sơn Mạch, trong ánh mắt kinh ngạc và kinh khủng của người Thạch Thôn, tế linh Thạch Thần lại sống lại, và từ Thạch Thôn đi ra, biến mất không thấy.

Đương nhiên, đối với việc Thạch Thần rời đi, Thạch Thôn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, liền nghe thấy tiếng gầm thét tuyệt vọng của từng con hung thú trong Đại Hoang Sơn Mạch.

Tiếng gầm thét vô cùng thê lương, nghe mà rợn tóc gáy.

Không lâu sau, có người gan lớn đi đến xem xét, phát hiện đầy đất đều là thi thể khô quắt.

Những thi thể này không phải của tu sĩ, đều là của hung thú, nhưng dù máu huyết đã khô cạn, những thi thể hung thú này vẫn tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Không nghi ngờ gì đều cho thấy những hung thú này khi còn sống rất mạnh mẽ.

“Hít, đều là hung thú thuần huyết, những hung thú này hình như

đều là bá chủ của Đại Hoang Sơn Mạch!" "Toàn bộ đều chết rồi, nhìn cái chết này hình như là do Thạch Thần làm!" Hùng hài tử thần tình phức tạp.

Thế nhưng, sự kiện đổ máu do tế linh của Thạch Thôn gây ra không những không kết thúc, ngược lại, chỉ mới bắt đầu, rất nhanh, sẽ quét qua cả Huyền Vực, thậm chí cả các đại vực khác.

Mấy ngày sau, Đại Hoang Sơn Mạch bùng phát một cỗ ba động chiến đấu kinh khủng, dường như có sinh linh kinh khủng đang tranh đấu.

Các bộ tộc sống trong Đại Hoang Sơn Mạch lờ mờ có thể thấy bốn con hung thú khổng lồ che trời lấp đất, đang liều mạng chém giết.

Bốn con hung thú khổng lồ hung uy ngút trời vô cùng kinh khủng, trong đó một con cầm gậy, mọc ba đầu sáu tay là một con khỉ, một con rết như được chế tạo từ thần kim màu bạc, một con ma cầm đen kịt như đại bàng, còn có một con chim nhỏ màu đỏ, như phượng hoàng.

"Đánh nhau rồi!" "Toi rồi, bốn vị tồn tại cấm kỵ đánh nhau, một khi đánh đến chỗ chúng ta, chúng ta e rằng sẽ gặp họa!" Trong Đại Hoang Sơn Mạch, tu sĩ của các bộ lạc lớn ai nấy đều sắc mặt trắng bệch.

Bốn vị sinh linh này họ tự nhiên nhận ra, chính xác mà nói, bốn vị sinh linh này ở cả Huyền Vực đều rất có danh tiếng, hung danh lừng lẫy.

Phân biệt là Chu Yếm, rết bạc, Thôn Thiên Tước, Chu Tước.

Trong đó Chu Yếm tính tình nóng nảy, nhưng lại không thích làm hại người vô tội, rết bạc tuy hung ác, nhưng lại là một trạch nam, ít khi xuất hiện.

Chu Tước là tế linh của Hỏa quốc, đối với nhân tộc rất thân thiện.

Chỉ có Thôn Thiên Tước là hung ác nhất, động một cái là thôn phệ một quốc độ, ăn người như ăn cơm.

Hiện tại, bốn đại hung thú đang loạn chiến, hiển nhiên, đang tranh đoạt bảo bối, nếu không gần như không có chuyện gì có thể khiến những đại nhân vật như vậy ra tay.

Đương nhiên, biết sâu trong Đại Hoang Sơn Mạch có bảo bối xuất thế, cũng không ai dám lên tranh đoạt, đó là tìm chết, trừ khi có cường giả Thần Hỏa cảnh ra tay.

"Oanh!" Đúng lúc này, một sinh linh ba đầu sáu tay từ từ đi tới, thân hình vô cùng to lớn, như một ngọn núi nhỏ, trên người tỏa ra sát khí kinh khủng.

"Người nào?" Bốn đại hung thú đều cảnh giác, trên người người này cảm nhận được khí tức áp đảo.

"Thần phục bản tôn, nếu không, chết!" Sinh linh ba đầu sáu tay không hề nói nhiều lời vô ích, vươn ra một ngón tay, lạnh lùng chỉ vào bốn đại hung thú.

"Tìm chết!" "Phóng túng, thứ gì, cũng dám để chúng ta thần phục?" Điều này khiến bốn đại hung thú đại nộ, chúng là thân phận gì?

Là cường giả đỉnh cấp của Huyền Vực, cổ quốc, thần sơn, thấy chúng đều phải khách khách khí khí.

"Giết hắn!" Ngay sau đó, bốn đại hung thú trực tiếp lao về phía Đạo Kiếp.

Thế nhưng, không có trận chiến kịch liệt như người ta tưởng tượng, chỉ thấy thân ảnh sáu tay căn bản không động, cả thời không như bị trấn áp, mặc cho bốn con giãy giụa, đều vô ích.

"Độ hóa!" Giọng nói lạnh lùng từ miệng Đạo Kiếp phát ra, sử

dụng thuật Độ Hóa do Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật của Phật môn sáng tạo, trực tiếp độ hóa bốn đại hung thú.

Giây tiếp theo, bốn đại hung thú vừa mới hung uy ngút trời, nay đều ngoan ngoãn đứng sau lưng Đạo Kiếp, như bốn đứa trẻ ngoan.

“Cái gì?

Bị thu phục rồi?” “Người ba đầu sáu tay đó là ai, lại kinh khủng như vậy, chẳng lẽ là một vị thần linh sao?” “Ngay cả bốn đại hung thú tung hoành Huyền Vực bao nhiêu năm cũng bị thu phục, e rằng vị này không phải thần linh cũng không khác mấy!” Người xem cảnh tượng này không ít, thấy vậy ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Chương 470

"Ta nhận ra rồi!" "Là ai?" "Tế linh của Thạch Thôn, người được dân làng Thạch Thôn gọi là Thạch Thần!" "Lại là hắn!" Lời này vừa ra, rất nhiều người tâm thần run lên, đặc biệt là những bộ lạc lớn đã từng đến Thạch Thôn, ai nấy đều sắc mặt sợ hãi trắng bệch vô cùng.

"Thạch Thần, lại là hắn!" Tương tự, cảnh tượng này cũng bị hùng hài tử nhìn thấy.

Đối với Đạo Kiếp, Thạch Hạo vô cùng phức tạp, không nói ra được cảm giác, không thể chấp nhận sự hung ác của Đạo Kiếp, nhưng Đạo Kiếp lại có ơn với Thạch Thôn, cũng có ơn với nó, vì vậy, nhất thời không biết đối mặt với vị này thế nào.

Đúng lúc này, giọng nói của Đạo Kiếp vang lên: "Ngô là Đạo Tôn, hôm nay lập một giáo, tên là Vô Cực Giáo, đạo trường sẽ thiết lập tại sâu trong Đại Hoang, người có duyên đều có thể gia nhập!" "Thứ hai, ba tháng sau, bản tôn sẽ giảng đạo tại sâu trong Đại Hoang Sơn Mạch, phàm người có duyên đều có thể nghe!" Giọng nói như đại đạo chi âm, từ Đại Hoang Sơn Mạch truyền ra, trong nháy mắt quét qua cả Huyền Vực, truyền vào trong não của mỗi sinh linh.

"Cái gì?

Lại lấy Đạo Tôn làm danh xưng?" "Vị đạo quân này lại muốn lập giáo, muốn giảng đạo?" "Không thể tin được, một nhân vật thích sát lục như vậy, lại muốn lập giáo giảng đạo!" "Hừ, nói nhiều thế làm gì, cơ duyên, ta đi ngay bây giờ!" "Cơ hội tốt, lão hủ là một tán tu, thường xuyên bị người của đại thế lực bắt nạt, nay Đạo Tôn lập giáo, lão hủ muốn gia nhập!" Rất nhanh, một số tu sĩ lần lượt chạy đến nơi sâu thẳm của Đại Hoang.

Đạo Kiếp thu phục được bốn đại hung thú, đủ để chứng minh sự cường đại của hắn, đứng vào hàng ngũ đỉnh phong của Huyền Vực.

Tồn tại như vậy thành lập thế lực, tất nhiên là đại giáo đỉnh cấp, nếu có thể gia nhập, tự nhiên sẽ được che chở, sẽ không còn sợ hãi Thái Cổ Thần Sơn và cổ quốc nữa.

Đương nhiên, cũng có người cười lạnh, xem náo nhiệt.

Dù sao tài nguyên của Huyền Vực hiện nay đã bị phân chia, không cho phép xuất hiện một thế lực đỉnh cấp mới.

Trong mắt họ, những Thái Cổ Thần Sơn, cổ quốc đó tất nhiên sẽ không ngồi yên, sẽ đến ngăn cản.

Đặc biệt là vị Đạo Tôn này muốn giảng đạo, càng xúc phạm đến lợi ích của các thế lực khác.

Phải biết rằng, đạo không thể khinh truyền, ở bất kỳ thế giới nào cũng tin theo điều này.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Quả nhiên, không lâu sau, các Thái Cổ Thần Sơn lớn, vô thượng cổ quốc lần lượt có khí tức kinh khủng bùng phát, từng đạo thân ảnh vĩ ngạn bước ra.

Những thân ảnh này có nhân tộc, thái cổ dị chủng, đại giáo tế linh, tướng mạo và khí chất mỗi người mỗi khác.

Nhưng trên người mỗi đạo thân ảnh đều tỏa ra khí tức Tôn giả cảnh, không phải Tôn giả bình thường.

"Giết chết Đạo Tôn!" "Một tu sĩ hạ giới quèn quèn mà cũng xứng xưng Đạo, thật là nực cười!" "Các đại thế lực chúng ta đều có đại nhân vật thượng giới chống lưng mới có thể trường tồn bất hủ, một

sinh linh dã man mà cũng dám lập giáo, ngồi ngang hàng với chúng ta sao?" Từ các đại thế lực vang lên những thanh âm lạnh lùng.

Cả Huyền Vực chấn động, rõ ràng, những thế lực lớn này tuyệt đối không cho phép có kẻ động đến lợi ích của mình.

Những bộ tộc có nhiều tộc nhân bị Đạo Kiếp diệt sát đều kích động.

Bọn họ không thể báo thù, nhưng các đại thế lực lại có thể giúp bọn họ báo thù.

"Ầm!" Không cần đợi lâu, ngày thứ ba, liền có hơn mười vị đại nhân vật của các giáo phái bước vào Đại Hoang sơn mạch.

Mỗi một vị đều có tu vi Tôn Giả cảnh, khí tức bàng bạc khiến bầu trời biến sắc, trên không Đại Hoang sơn mạch sấm chớp rền vang, vô số hung thú kêu rên.

Những người quan tâm đến chuyện này đương nhiên không dám đến gần, chỉ có thể chờ đợi kết quả ở bên ngoài.

Trận chiến này đã thu hút tâm thần của tất cả mọi người, ngay cả những thế lực lớn chưa xuất thế cũng không ngoại lệ.

Ai cũng biết, trận chiến này vô cùng quan trọng, nếu các đại thế lực diệt được vị Đạo Tôn mới nổi kia thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nếu các đại thế lực thất bại, kết cục của cả Huyền Vực sẽ bị viết lại.

"Ầm!" Chiến đấu nổ ra, nhưng chỉ vỏn vẹn vài phút, khí tức kinh khủng bộc phát từ sâu trong Đại Hoang đã biến mất không còn tăm hơi.

"Hả?" "Nhanh vậy đã kết thúc rồi sao?" Mọi người đều sững sờ,

có chút không thể tin nổi.

Theo lý mà nói, mười mấy vị Tôn Giả liên thủ, cũng không nên nhanh như vậy đã diệt sát được Đạo Tôn, dù sao bên cạnh hắn còn có tứ đại hung thú, bốn con hung thú đó không phải dễ đối phó, trừ khi có thần linh ra tay.

"Kẻ phạm vào Vô Cực Cung của ta, đáng bị diệt!" Ước chừng vài phút sau, một thanh âm băng lãnh vô tình từ sâu trong Đại Hoang truyền ra, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Là thanh âm của Đạo Tôn, sao có thể?" "Vậy là, các đại thế lực thảo phạt thất bại, tất cả đều đã chết?" "Hít… Cũng quá kinh khủng rồi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mười mấy vị Tôn Giả của cổ quốc và thần sơn vậy mà đều đã chết?" Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, thân thể run lên bần bật.

Có lão cường giả biết rằng, nơi này sắp sửa biến thiên rồi.

"Trở về, mau đóng chặt sơn môn!" "Không hay rồi, mau trở về thông báo cho tộc chủ!" Ngay lập tức, từng bóng người nhanh chóng rời khỏi Đại Hoang.

Không lâu sau, vô số hung thú từ trong Đại Hoang sơn mạch xuất phát, dưới sự dẫn dắt của tứ đại hung thú, bắt đầu càn quét cả Huyền Vực.

Trạm đầu tiên chính là Vũ Tộc, bộ tộc có mối quan hệ sâu sắc với hùng hài tử.

Nhưng Vũ Tộc không có thần, căn bản không thể chống lại cuộc tấn công của tứ đại hung thú, cuối cùng bị diệt.

Tộc trưởng Vũ Tộc tế ra pháp chỉ của Vũ Thần, át chủ bài cuối cùng, nhưng lại bị Đạo Kiếp một ngón tay xé nát, diệt sát tộc trưởng Vũ Tộc, Vũ Tộc bị diệt.

Ngay sau đó, thế lực Vô Cực Cung lại tấn công Thạch Quốc.

Thạch Hoàng của Thạch Quốc không hề lựa chọn chống cự, mà lựa chọn thần phục.

Kẻ thần phục không giết, đây là lời Đạo Kiếp đã nói, mặc dù Thôn Thiên Tước rất muốn có một bữa no nê.

Thấy vậy, Thạch Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù thời niên thiếu đã bị ngược đãi tàn nhẫn trong Thạch Quốc, bị rút xương, suýt nữa mất mạng, nhưng cuối cùng cậu vẫn là một đứa trẻ lương thiện, tin rằng oan có đầu nợ có chủ, những gì cậu phải chịu không liên quan đến những người khác trong Thạch Quốc.

Không lâu sau, Hỏa Quốc đầu hàng.

Việc thu phục Hỏa Quốc còn đơn giản hơn, bởi vì tiểu hồng điểu Chu Tước chính là tế linh của Hỏa Quốc, mà Hỏa Hoàng cũng là một người có đại trí tuệ.

Hai đại cổ quốc của Nhân tộc đã bị thu phục, tiếp theo là Thái Cổ Thần Sơn.

Chương 471

Những ngọn Thái Cổ Thần Sơn này đều là xương cứng, rất khó gặm, nhưng Đạo Kiếp lại thích gặm xương cứng.

Tiếp theo, không cần phải nói, tự nhiên là giết, đại khai sát giới, sau khi giết xong, ba tháng sau sẽ bắt đầu giảng đạo, để Vô Cực Cung ngự trị trên đỉnh Huyền Vực.

Trong Hỗn Độn vô tận, bên trong một tòa đại điện nguy nga cổ kính, hai bóng người uy nghi như đế hoàng đang ngồi ngay ngắn, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Đại huynh, Đạo Tôn làm vậy có phải quá khoa trương rồi không?

Cứ như vậy, tạm thời thì không sao, nhưng một khi ngài ấy thành Đại La, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của những đại nhân vật kia!" Thái Nhất nhíu mày, không hiểu hành vi của Đạo Kiếp.

Hắn và Đế Tuấn vẫn luôn quan sát tình hình của giới kia, cũng biết rõ những việc Đạo Kiếp làm.

Không vì gì khác, chỉ để bảo vệ, không để cho cụ hóa thân của Đạo Kiếp xảy ra vấn đề.

Thiên cơ của giới đó sớm đã bị che đậy.

Nhưng che đậy cũng chỉ được một thời gian ngắn, dù sao một giới cũng không phải do bọn họ quản hạt, một khi thời gian che đậy thiên cơ quá dài, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của những đại nhân vật đã bước ra từ giới đó.

"Trí tuệ của Đạo Tôn vô song, há là chúng ta có thể suy đoán?

Ngài ấy làm vậy tất nhiên có mục đích, chúng ta chỉ cần chăm sóc cụ hóa thân khi còn yếu ớt là được, không cần quản quá nhiều!" Đế

Tuấn khẽ cười, không hề để tâm, ngược lại còn mong chờ biểu hiện của Đạo Kiếp.

"Cũng không biết Hỗn Độn Hải bây giờ ra sao rồi, thật nhớ nhung quá, còn có Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa, thậm chí cả Thập Nhị Tổ Vu, những cố nhân ấy!" Bỗng nhiên, Đế Tuấn cảm thán, trong mắt lóe lên vẻ nhớ nhung.

"Haizz, nửa cái Diễn Kỷ, chúng ta chung quy vẫn không thể dung nhập vào Chư Thiên Hải, Hồng Hoang mới là nhà của chúng ta!" Thái Nhất cũng gật đầu, vẻ mặt phức tạp.

Hơn hai trăm tỷ năm, thời gian dài đằng đẵng biết bao, nếu thật sự được trở về, cho dù gặp lại kẻ thù năm xưa, cũng sẽ kích động mà tiến lên ôm lấy.

"Đáng tiếc bây giờ chúng ta không thể trở về, một khi bước vào nơi đó, chắc chắn sẽ bị những vị Nguyên Quân kia phát hiện.

Vì vậy, chúng ta chỉ có thể chờ đợi Đạo Tôn!" … Tại Hỗn Độn Hải, trong Đại Đạo trường hà, một trăm linh tám phiến Huyền Diệu Chi Môn tràn ngập vô tận ảo diệu.

Từng vị Sử Tiền Đạo Quân ngồi xếp bằng trước các phiến môn để cảm ngộ, nhiều năm như vậy, tu vi của họ tăng lên rất nhanh.

Đến nay, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân yếu nhất, tu vi cũng đã đạt tới đỉnh phong, là Đạo Quân chân chính, chỉ thiếu quả vị Đạo Quân mà thôi.

Như Thời Gian Đạo Quân và ba vị Đạo Quân khác, lại càng kinh khủng vô cùng.

Thế nhưng, bọn họ phát hiện ra, Huyền Diệu Chi Môn mặc dù có thể giúp họ cảm ngộ đại đạo sâu sắc hơn, nhưng lại không thể nào rời đi được.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Bàn Cổ và Đạo Kiếp tranh đoạt quả vị Đạo Quân, cuối cùng quả vị Đạo Quân thành công rơi vào tay Đạo Kiếp.

"Chết tiệt, ta bị lừa rồi!" "Huyền Diệu Chi Môn là một cái lồng giam, là cái bẫy mà ý chí Đại Đạo giăng ra cho đám Sử Tiền Đạo Quân chúng ta!" Lúc này, một đám Sử Tiền Đạo Quân vẻ mặt dữ tợn, khí tức toàn thân bùng nổ, khí tức Đạo Quân lan tỏa, dốc sức công kích Huyền Diệu Chi Môn.

Nhưng căn bản không có tác dụng, Huyền Diệu Chi Môn dường như không tồn tại trong thời không, nhưng lại có sức mạnh trấn áp thời không, mặc cho những Sử Tiền Đạo Quân này công kích.

Chỉ là bọn họ không chú ý, đương nhiên cũng không nhìn thấy, bên trong bản nguyên Đại Đạo, phiến Huyền Diệu Chi Môn lớn nhất đang chấn động.

Mỗi lần các Sử Tiền Đạo Quân công kích Huyền Diệu Chi Môn bên ngoài, phiến môn đó lại rung lên.

Nhưng phiến môn đó lại đang đóng chặt, theo sự công kích của các Sử Tiền Đạo Quân, nó dường như có thể bị mở ra bất cứ lúc nào, nhưng cuối cùng vẫn không mở.

Bên ngoài, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân lẳng lặng quan sát cảnh này.

Cách đó không xa, bản tôn của Đạo Kiếp đang ngồi xếp bằng bên ngoài bản nguyên Đại Đạo.

Toàn bộ bản nguyên Đại Đạo là một quả cầu ánh sáng, dường như được tạo thành từ những phù văn dày đặc, mỗi một phù văn đều tỏa ra ánh sáng màu tím, tôn quý vô cùng, vượt xa những pháp tắc đại đạo được cấu tạo ở những vị trí khác trong Đại Đạo trường hà.

Ba người không làm gì khác, chỉ luôn quan sát bản nguyên Đại Đạo và sự biến hóa của Huyền Diệu Chi Môn.

Việc các Sử Tiền Đạo Quân công kích Huyền Diệu Chi Môn, cùng với sự biến hóa của Huyền Diệu Chi Môn bên trong bản nguyên Đại Đạo, khiến vẻ mặt ba người trở nên khó đoán.

"Một trăm linh tám phiến Huyền Diệu Chi Môn đó giống như chìa khóa, một khi bị đập vỡ, phiến môn bên trong sẽ mở ra!" "Đáng tiếc, e rằng đám Sử Tiền Đạo Quân kia không đập vỡ nổi những Huyền Diệu Chi Môn này!" Hai nữ thì thầm với nhau, với trí tuệ của họ, không khó để đoán ra điều này.

"Hay là, bây giờ ta ra tay, giúp bọn họ đập vỡ?" Nguyên Mẫu Đạo Quân nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, dường như đã tìm được trò vui.

"Có thể thử một lần!" Đạo Kiếp và Thiên Mẫu Thánh Hậu đều không phản đối, hai người họ cũng đều là những kẻ gan to bằng trời.

"Được!" Thấy hai người không phản đối, Nguyên Mẫu Đạo Quân trực tiếp tế ra Đạo Quân chi bảo của mình, một cây gậy gỗ màu xanh vắt ngang trời, trong nháy mắt hồi phục hoàn toàn.

"Ầm ầm!" Một luồng khí tức vượt qua cả Đạo Quân bùng nổ, đó là khí tức của đỉnh cao Đại Đạo.

Khí tức kinh khủng trong nháy mắt càn quét toàn bộ Hồng Hoang, bao phủ bầu trời, phá vỡ hàng tỷ vĩ độ, thẳng đến Đại Đạo trường hà.

"Hả?" "Khí tức thật kinh khủng, luồng khí tức cổ xưa này quả thực đã vượt qua cả Đạo Quân!" "Chẳng lẽ có tồn tại còn kinh khủng hơn sắp xuất thế sao?" Bên trong Huyền Diệu Chi Môn, một đám Sử Tiền Đạo Quân đều rùng mình, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Khí tức kinh khủng như vậy, tuyệt đại bộ phận Đạo Quân đều

chưa từng cảm nhận qua.

Chỉ có các Đạo Quân cấm kỵ như Vận Mệnh, Nhân Quả, Thời Không là vẻ mặt biến đổi.

"Nguyên Mẫu Đạo Quân!" Luồng khí tức cổ xưa này bọn họ tự nhiên nhận ra.

Nguyên Mẫu Đạo Quân là một tồn tại đặc thù trong số các Sử Tiền Đạo Quân.

Đối với các Sử Tiền Đạo Quân bình thường, nàng chỉ là một kẻ thích gây rối, khó đối phó mà thôi.

Nhưng đối với những tồn tại cấm kỵ như Vận Mệnh Đạo Quân, Nguyên Mẫu Đạo Quân mới là cấm kỵ thực sự, mức độ kinh khủng có thể sánh ngang với Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Sao có thể?" "Là Nguyên Mẫu Đạo Quân, cái kẻ thích gây rối đó!" "Không thể nào, Nguyên Mẫu Đạo Quân sao có thể mạnh như vậy?" Quả nhiên, khi một đám Sử Tiền Đạo Quân nhìn thấy cây gậy gỗ màu xanh cắm vào trong Đại Đạo trường hà, tất cả đều ngây người, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Vạn Ma Chi Sơ, bản quân giúp ngươi!" Lúc này, thanh âm trong trẻo của Nguyên Mẫu Đạo Quân truyền đến, cây gậy gỗ màu xanh lao thẳng về phía Huyền Diệu Chi Môn nơi Vạn Ma Chi Sơ, cũng chính là La Hầu đang ở.

"…" Vạn Ma Chi Sơ sững sờ, có chút mơ hồ, hắn nhớ mình không có quan hệ gì với nữ nhân này, tại sao đối phương lại muốn giúp mình?

Chương 472

"Lại giúp Vạn Ma Chi Sơ, mà không giúp Vận Mệnh, Nhân Quả, hay Thời Không?" Ở phía xa, Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt đẹp lấp lánh.

"Bởi vì bốn người kia là pháp sư, còn La Hầu là chiến sĩ.

Lúc này, đương nhiên sức tấn công của chiến sĩ là cao nhất!" Đạo Kiếp khẽ cười, nhưng lại khiến Thiên Mẫu Thánh Hậu sững sờ.

Chiến sĩ, pháp sư, nàng hoàn toàn nghe không hiểu.

"Còn không mau ra tay!" Thấy Vạn Ma Chi Sơ đang ngẩn người, Nguyên Mẫu Đạo Quân quát lớn.

"Được!" Nghe tiếng quát, Vạn Ma Chi Sơ tự nhiên hiểu ra, Nguyên Mẫu muốn giúp hắn đập vỡ Huyền Diệu Chi Môn.

"Ầm!" Hắn lập tức quát lớn một tiếng, ma uy toàn thân bùng nổ, cây đại kích trong tay vung lên, bộc phát ra một đòn mạnh nhất, chém thẳng về phía Huyền Diệu Chi Môn.

"Có thể đập vỡ không?" "Thì ra mục đích của Nguyên Mẫu là thế này!" Lúc này, hơn một trăm Sử Tiền Đạo Quân đều đang chăm chú theo dõi đòn tấn công này, vẻ mặt mỗi vị Đạo Quân đều căng thẳng đến cực điểm.

Một khi đòn tấn công này có thể đập vỡ Huyền Diệu Chi Môn, vậy thì cũng có nghĩa là bọn họ có cơ hội thoát khỏi đây.

Mặc dù cần nhiều hơn một người liên thủ, nhưng chỉ cần có hy vọng, sẽ có cách.

Ngay cả bốn vị Đạo Quân cấm kỵ như Vận Mệnh Đạo Quân cũng trở nên căng thẳng.

“Ầm ầm!” Một đòn hạ xuống, trong khoảnh khắc này, thiên địa chấn động, Đại Đạo trường hà cộng hưởng, pháp tắc trật tự cuồn cuộn như sóng biển, vô tận thời không vĩ độ sụp đổ dưới đòn tấn công này.

Thế nhưng, điều khiến các Sử Tiền Đạo Quân tuyệt vọng là, Huyền Diệu Chi Môn kia chỉ rung động dữ dội, chứ không hề có dấu hiệu vỡ nát.

Ánh mắt của Đạo Kiếp và Thiên Mẫu Thánh Hậu lại đang nhìn chằm chằm vào Huyền Diệu Chi Môn bên trong bản nguyên Đại Đạo.

Quả nhiên, đúng như bọn họ dự đoán, Huyền Diệu Chi Môn đã bị mở ra một vết nứt, nhưng rất nhanh lại bị đóng lại.

“Nơi đó là?” Hai người nhìn nhau, ánh mắt trong nháy mắt bùng lên tia sáng.

Mặc dù vết nứt chỉ thoáng qua, nhưng khí tức tỏa ra từ bên trong lại khiến họ chấn kinh.

“Quả nhiên là một cánh cổng thông đến khu vực khác, một thế giới cao cấp hơn cả Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải!” Đạo Kiếp lẩm bẩm.

“Mở nó ra, nhất định phải tìm cách mở nó ra.

Bản quân đã sống ở Hỗn Độn Hải vô số thời đại, nơi này đối với bản quân giống như một nhà tù.

Một khi có thể rời đi, bản quân dù phải trả cái giá lớn đến đâu, thậm chí hủy diệt cả Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải cũng không tiếc!” Vẻ mặt Thiên Mẫu Thánh Hậu kích động, điều này chưa từng xuất hiện trên người nàng.

Thậm chí, từ trên người nàng còn mơ hồ hiện ra một bóng người khác, toàn thân tỏa ra khí tức tịch diệt dày đặc.

Cảm xúc dao động lớn là chuyện bình thường, Thiên Mẫu Thánh Hậu khác với Đạo Kiếp, nàng đã sống quá lâu, lâu đến mức Đạo Kiếp cũng không thể tưởng tượng được.

Đạo Kiếp chỉ mới sống được một thời đại, ngay cả một kỷ nguyên Hồng Hoang còn chưa kết thúc.

Còn Thiên Mẫu Thánh Hậu đã sống gần ba ngàn thời đại tiền sử.

Ví như một người hiện đại, sống trên Trái Đất, bắt họ sống trong một thành phố ba ngàn năm mà không được rời đi, có khó chịu không?

Lúc này, đột nhiên có hy vọng rời đi, có thể đến một thành phố lớn hơn, thử hỏi có kích động không?

Phải biết, đây không phải là ba ngàn năm, mà là ba ngàn hỗn độn kỷ nguyên.

"Có lẽ, chìa khóa để mở cánh cửa đó nằm ở Chư Thiên Hải!" Trước đó Đạo Kiếp đã từng có nghi vấn này, có lẽ Đại Đạo trường hà của Hỗn Độn Hải có liên quan đến Đại Đạo trường hà của Chư Thiên Hải.

Bây giờ lại càng chắc chắn hơn về điểm này.

"Thất bại rồi!" Nguyên Mẫu Đạo Quân có chút thất vọng, thu lại Đạo Quân chi bảo của mình.

Lòng không cam tâm, sau khi quay lại, nàng nhìn về phía Đạo Kiếp và Thiên Mẫu Thánh Hậu nói: "Có lẽ, ba chúng ta liên thủ, có thể đập vỡ một phiến môn!" Đề nghị này khiến Thiên Mẫu Thánh Hậu động lòng, nhưng Đạo Kiếp lại lắc đầu: "Vô dụng thôi, đó là cánh cổng ngưng tụ từ bản nguyên Đại Đạo, cho dù ba chúng ta liên thủ, sức mạnh cũng không thể vượt qua Đại Đạo.

Thậm chí, một khi uy hiếp đến bản nguyên Đại Đạo, ý chí Đại Đạo sẽ phản kích, chúng ta thậm chí còn có nguy cơ bỏ mạng!" Đạo

Kiếp lắc đầu, khẽ cười, vẻ mặt thản nhiên nói: "Không cần vội, bản tôn đã có cách rồi, không cần phải chờ đợi quá lâu!" … Tại Chư Thiên Hải, thế giới Hoàn Mỹ, Huyền Vực, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Đạo Kiếp đã dẫn tứ đại hung thú hủy diệt tám thành thế lực lớn của cả Huyền Vực, trở thành thế lực đáng sợ nhất Huyền Vực.

Giống như một quả cầu tuyết lăn, mặc dù có một bộ phận người không sợ chết, thề chết chống cự, nhưng cuối cùng vẫn có kẻ đầu hàng khuất phục.

Điều này cũng khiến cho Vô Cực Cung thành lập chưa đầy một tháng, số lượng Tôn Giả đã lên tới mấy chục người, đệ tử dưới trướng lại càng vô số.

Một khi một thế lực lớn mạnh nhanh chóng, tự nhiên sẽ có người chủ động gia nhập, hơn nữa còn không ít.

Nhưng vẫn còn một vài thế lực tồn tại, lần lượt là Bất Lão Sơn, Bổ Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo, Tây Phương Giáo, Thái Cổ Thần Sơn của Thiên Nhân Tộc.

Mấy thế lực này đều có liên hệ với Tam Thiên Châu ở thượng giới, vô cùng kín đáo, Đạo Kiếp cảm thấy tạm thời giữ lại bọn chúng thì tốt hơn.

Đương nhiên, còn có một học viện, đó là Bổ Thiên Học Viện.

Bởi vậy có không ít thiên kiêu khí vận ở trong học viện, Đạo Kiếp tạm thời không động đến, một khi động đến, sẽ liên lụy rất lớn.

Sự thay đổi của khí vận sẽ ảnh hưởng đến hắn, nếu chỉ là một người, hoặc một tu sĩ nhỏ thì không sao, nhưng nếu là người có đại khí vận, một khi bất ngờ bỏ mạng, thế giới này, thậm chí cả Thượng Thương Chi Thượng, ngay cả những đại năng thiên địa đã bước vào Hỗn Độn cũng sẽ có cảm ứng.

Đương nhiên, Đạo Kiếp không để tâm, chỉ là ảnh hưởng đến kế hoạch thì không hay.

Ít nhất trước khi thời cơ chín muồi, phải kín đáo.

Nếu để Đế Tuấn và Thái Nhất biết được suy nghĩ trong lòng hắn, nhất định sẽ chửi thầm, đây mà gọi là kín đáo sao?

Vừa đến đã chiếm lĩnh một tiểu giới, đây là kín đáo sao?

Không chỉ Đế Tuấn và Thái Nhất, lúc này, cũng tại Chư Thiên Hải, trong Hỗn Độn vô tận, một gã khổng lồ vĩ ngạn đang giãy giụa thoát ra khỏi Hỗn Độn.

"Đây là Hỗn Độn?

Chương 473

Không đúng, Hỗn Độn của Hỗn Độn Hải đều đã bị Đại Đạo khai tịch, dung nhập vào Hồng Hoang, sao lại có Hỗn Độn?" Bàn Cổ lẩm bẩm, thần thức dò xét ra, phát hiện trong Hỗn Độn tồn tại rất nhiều tiểu thế giới, đại thế giới.

Cả Hỗn Độn giống như một vùng biển, những thế giới này giống như từng hòn đảo, hoàn toàn khác với Hỗn Độn Hải.

Khi Hỗn Độn Hải chưa được khai tịch hoàn toàn, cũng chỉ có Hồng Hoang là một thế giới, những thế giới khác cũng đều do Hỗn Độn Ma Thần khai tịch, số lượng không nhiều.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại đòn tấn công cuối cùng với Đạo Kiếp, từng tầng thời không vỡ nát, cuối cùng hắn rơi vào một vết nứt, vết nứt đó dường như vừa mới phá vỡ phong ấn.

"Chẳng lẽ đây là Chư Thiên Hải?" Nghĩ đến đây, đồng tử Bàn Cổ co rụt lại, mặt giật giật, không ngờ đòn tấn công của đối phương không hề giết chết mình, mà lại đánh mình vào Chư Thiên Hải.

"Đạo Kiếp, rốt cuộc có ý gì?

Tại sao lại đánh ta vào Chư Thiên Hải?" Bàn Cổ không hiểu cách làm của Đạo Kiếp, theo hắn thấy, trong trận chiến trước đó, nếu Đạo Kiếp thừa thắng truy kích, hoàn toàn có cơ hội giết chết mình.

"Thôi vậy, thua là thua.

Nhưng nếu đã đến Chư Thiên Hải, vậy thì không bằng đi dạo một vòng, biết đâu có thể tìm được chút cơ duyên!" Cơ duyên trong miệng hắn, tự nhiên là cơ duyên của Đạo Quân.

Hắn nhớ rằng, trong Chư Thiên Hải có không ít Nguyên Quân,

khác với Hỗn Độn Hải.

Nếu đã không thể thành Đạo Quân, thành Nguyên Quân cũng không phải là như nhau sao?

Nhưng hắn lại không biết rằng, suy nghĩ này của hắn lại đúng ý của Đạo Kiếp.

Hóa thân của Đạo Kiếp ở Chư Thiên Hải, bố trí không chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất hai người.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người chỉ có thể che chở khi cụ hóa thân chưa trưởng thành, một khi tu vi đủ lớn, căn bản không thể che chở, thậm chí che giấu cũng không làm được.

Nhưng Bàn Cổ thì khác, tu vi của Bàn Cổ vốn đã cường đại vô cùng, thực lực có thể sánh ngang với Đạo Quân đỉnh phong, một mình hắn có thể khuấy đảo một giới long trời lở đất.

Đến lúc đó, các Nguyên Quân và lão bất tử của Chư Thiên Hải đều sẽ đối phó Bàn Cổ, căn bản sẽ không để ý đến Đạo Kiếp.

Điểm này, Bàn Cổ tự nhiên không biết, sau khi sắp xếp lại tâm trạng, liền bắt đầu đi trong Hỗn Độn, vừa dò xét các giới, vừa cẩn thận ẩn mình.

Dù sao cũng là một môi trường xa lạ, không thể sơ suất.

Điểm này, đối với Bàn Cổ đã lĩnh ngộ được Cẩu Chi Đại Đạo, tự nhiên hiểu rõ.

Cuối cùng, Bàn Cổ sau một hồi suy nghĩ, đã đưa ra một quyết định.

Quyết định này hoàn toàn trái ngược với Đạo Kiếp.

Hóa thân của Đạo Kiếp dung nhập vào các giới, từng chút một trưởng thành, thôn phệ.

Còn Bàn Cổ thì chuẩn bị khai tịch hết thế giới này đến thế giới khác trong Hỗn Độn, sau đó sinh ra sinh linh, truyền bá tín ngưỡng.

Cũng có thể nói, Bàn Cổ chuẩn bị bén rễ ở Chư Thiên Hải, bồi dưỡng nhân tài, sau đó đối kháng với các Nguyên Quân của Chư Thiên Hải.

Tại Huyền Vực, sau một tháng chinh chiến, tuyệt đại bộ phận thế lực đều đã thần phục dưới sự thống trị sắt máu của Vô Cực Cung, danh tiếng của Đạo Tôn cũng đã làm chấn động tất cả mọi người.

Ngay cả bảy vực còn lại cũng đều biết chuyện này.

Nhưng hạ giới Bát Vực rất ít qua lại với nhau, càng ít phát động chiến tranh, vì vậy, bảy vực còn lại cũng không để tâm, một thế lực mới nổi ở Huyền Vực thì có liên quan gì đến bọn họ?

Lại nói đến Đạo Kiếp, sau một tháng chinh chiến, thôn phệ huyết dịch của vô số tu sĩ, đã khiến tu vi của thân thể này đạt đến Trảm Ngã cảnh.

Cảnh giới này ở thượng giới là Giáo chủ cảnh, một phương cự đầu, giáo chủ đỉnh cấp.

Ở Tam Thiên Châu thượng giới, giáo chủ không ít, nhưng giáo chủ bình thường chỉ là Hư Đạo cảnh trở lên.

Giáo chủ Trảm Ngã cảnh là những kẻ mạnh mẽ, như Bất Lão Thiên Tôn của Bất Lão Sơn, chưởng giáo của Tiệt Thiên Giáo, Tây Phương Giáo, lão Thiên Nhân của Thiên Nhân Tộc, Chiến Đế của Chiến Tộc, v.v., đều là những đại nhân vật danh chấn Tam Thiên Châu.

Thời gian trôi qua, ba tháng đã qua.

Một ngày, bên ngoài Vô Cực Cung, một tiếng chuông du dương vang lên, khiến thế nhân chấn động, biết rằng thời gian Đạo Tôn

giảng đạo đã đến.

Khác với những người gia nhập Vô Cực Cung ba tháng trước, lúc đó rất nhiều người chỉ đứng xem náo nhiệt.

Lần giảng đạo này, có thể nói, cả Huyền Vực đều chấn động, vô số tu sĩ ùn ùn kéo về phía Đại Hoang sơn mạch.

Ngay cả cường giả Tôn Giả cảnh cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, trong mấy ngày này, cả Đại Hoang sơn mạch người đông như biển, đầu người dày đặc.

Không còn cách nào khác, Đại Hoang sơn mạch tuy lớn, nhưng so với cả Huyền Vực thì quá nhỏ, lần này đến nghe đạo là toàn bộ tu sĩ của Huyền Vực.

Cùng lúc đó, tại Thạch thôn, dưới gốc cây liễu ở đầu thôn, một thiếu niên khoảng bảy tám tuổi đang nhìn những tu sĩ qua lại bên ngoài hàng rào của thôn mà ngẩn người.

"Rốt cuộc ngài ấy muốn làm gì?" Thạch Hạo phát hiện, mình ngày càng không hiểu vị Thạch Thần này.

Sau mấy năm rèn luyện, mặc dù vẫn còn nghịch ngợm, nhưng đã trầm ổn hơn nhiều so với trước kia, tu vi cũng tăng trưởng rất nhiều.

Lúc này, trên đầu cậu có một tòa tiểu tháp bằng xương chỉ có ba tầng, giống như một cái chuông nhỏ.

"Ngay cả ta cũng không nhìn thấu, vị Đạo Tôn này tuyệt đối không phải là tu sĩ bình thường của Huyền Vực.

Tồn tại như vậy, ngay cả ở Tam Thiên Châu thượng giới cũng không có!" "Còn vị Liễu Thần trong miệng ngươi, cũng không đơn giản, chỉ là so với hắn, vị Liễu Thần trong miệng ngươi tốt hơn nhiều.

Hắn quá tà ác, tốt nhất nên tránh xa một chút!" Tiểu Tháp trịnh trọng nói, linh khí này rất kỳ quái, có linh trí của riêng mình, thần linh của nó vẫn đang trong quá trình hồi phục.

So với thần linh, nó giống một sinh linh thực sự hơn, trí tuệ cũng không hề thấp.

"Nhưng dù sao ngài ấy cũng có ơn với ta và Thạch thôn!" Vẻ mặt Thạch Hạo phức tạp, nếu không phải những việc ngài ấy làm quá tàn nhẫn, cậu thật sự muốn đi theo bên cạnh đối phương, lựa chọn sự che chở của ngài ấy.

Chương 474

Dù sao, sau khi bước vào giới tu hành, hùng hài tử này cũng đã biết rất nhiều, hiểu rõ sự khác biệt giữa có bối cảnh và không có bối cảnh.

Mặc dù có Liễu Thần và Tiểu Tháp ở bên, nhưng hoàn toàn khác nhau.

Liễu Thần vô cùng thần bí, gần như sẽ không giúp cậu.

Còn muốn Tiểu Tháp ra tay thì cái giá phải trả quá lớn, nó là một kẻ tham ăn.

Ngược lại, chỉ cần đi theo bên cạnh Thạch Thần, chắc chắn sẽ được che chở mọi lúc mọi nơi.

"Tiểu tử, muốn trở thành cường giả thực sự, không thể là đóa hoa trong nhà kính được.

Cần phải từng bước một chiến đấu, giết chóc mà thành.

Cần phải có một trái tim vô địch!" Dường như cảm nhận được sự dao động trong lòng Thạch Hạo, Tiểu Tháp chậm rãi nói.

Lời này khiến Thạch Hạo chấn động, lẩm bẩm: "Ngươi nói không sai, ta có con đường của ta, ta tin rằng, chỉ cần tiếp tục tu luyện, tương lai ta sẽ không thua kém bất kỳ ai, thậm chí còn vượt qua!" Cùng lúc đó, trong hư không, một dòng sông dài không thể nhìn thấy hiện ra, một bóng người vĩ ngạn đứng trong dòng sông.

Hắn dường như đứng trong thời không, nhìn xuống cả thế giới.

Thế nhưng, thế giới này, bất kể là Tam Thiên Châu, Tiên Vực hay Dị Vực đều không ai có thể nhìn thấy hắn.

"Quá khứ đã trở nên khác biệt, thời không đã đi đến một ngã rẽ,

nhưng may là ta của quá khứ không vì thế mà lạc lối!" "Còn nữa, Đạo Tôn, rốt cuộc là ai?

Tại sao quá khứ không có bất kỳ ghi chép nào về hắn?" Bóng người trên dòng sông dài lẩm bẩm, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Đương nhiên, cũng không đến mức khiến hắn lo lắng, dù sao hắn đã là Tiên Đế, siêu việt thời không vận mệnh, cho dù quá khứ sụp đổ, hắn của quá khứ bỏ mạng, cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Lần này, hắn chỉ là dạo chơi trên dòng sông thời gian, vô tình quan sát thấy một đoạn thời gian trong quá khứ bị thay đổi, mới đặc biệt tiến vào dòng sông thời không để tra xét.

"Ông ~!" Đúng lúc này, trên bầu trời Tam Thiên Châu, ánh trăng lạnh lẽo đột nhiên chiếu rọi, xuyên thấu Tam Thiên Châu, rơi xuống dòng sông thời gian.

"Hả?" Ngay sau đó, một con mắt màu xanh lam hiện ra trên bầu trời dòng sông thời gian.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức vượt qua cả Tiên Đế cảnh ép về phía bóng người vĩ ngạn kia.

"Không hay rồi!" Tồn tại vĩ ngạn tự cho là đúng sắc mặt đại biến, không nói hai lời, quay người bỏ chạy.

Mãi đến khi rời khỏi dòng sông thời không, thấy đối phương không đuổi theo, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao có thể?

Đoạn thời gian trong quá khứ xuất hiện một Đạo Tôn thần bí, trên mặt trăng của Tam Thiên Châu lại xuất hiện một tồn tại kinh khủng như vậy.

Luồng khí tức áp đảo đó, ngay cả Thượng Thương Chi Thượng

cũng không tồn tại!" Người này chính là Hoang Thiên Đế tự cho là đúng, một mình độc đoán vạn cổ, giết vào Thượng Thương Chi Thượng.

Thế nhưng, lần này ngược dòng thời gian trở về, không ngờ lại xảy ra chuyện khiến hắn suýt nữa sụp đổ.

Con mắt lạnh lẽo đó, trong nháy mắt khiến hắn cảm nhận được mối đe dọa tử vong.

Đó là thực sự có thể giết chết hắn, thậm chí không cần động thủ, chỉ cần một ánh mắt là đủ, sẽ xóa sổ hắn ở bất kỳ đoạn thời gian nào, thậm chí ngay cả hình chiếu cũng sẽ không để lại.

"Xem ra có đại năng thiên địa từ Hỗn Độn đang bố cục ở giới này.

Không được, không thể quay lại quá khứ nữa, để tránh thu hút sự chú ý của những đại năng đó!" Không thể không nói, lần này Hoang Thiên Đế thật sự bị dọa cho một phen.

Cảm giác nguy cơ này, năm đó khi một mình giết lên Thượng Thương Chi Thượng, hắn cũng chưa từng có.

Đối phương thật sự có thể giết hắn, không thể trốn thoát, không ai có thể cứu, may mà đối phương không ra tay, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Trên dòng sông thời không, con mắt màu xanh băng đã biến mất.

Trên mặt trăng của Tam Thiên Châu, một nữ tử tuyệt thế mặc trường bào màu lam, tiên khí lượn lờ toàn thân hiện ra.

Ánh mắt nàng xuyên qua Tam Thiên Châu, nhìn về phía Huyền Vực, khẽ cười, một cái lóe thân liền từ trên mặt trăng biến mất, giáng lâm Đại Hoang.

Lúc này, trong Đại Hoang người người qua lại, vô cùng náo nhiệt,

tu sĩ các tộc đều có, ngay cả thuần huyết di chủng cũng xuất hiện không ít.

Rõ ràng, những sinh linh này đều đến nghe Đạo Tôn của Vô Cực Cung giảng đạo.

Mặc dù Đạo Kiếp đã dẫn người càn quét Huyền Vực, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng thực lực lại là thật.

Bất kỳ thế giới nào, sinh linh đều kính sợ và sùng bái cường giả, cho dù cường giả đó là một ma đầu giết người không chớp mắt.

Vị Đạo Tôn của Vô Cực Cung này hung tàn, nhưng người ta đủ mạnh, mạnh đến đâu không ai biết, dù sao thần linh Thần Hỏa cảnh cũng bị một chưởng đập chết.

Tồn tại như vậy giảng đạo, ai mà không nghe?

Đây cũng là nguyên nhân vì sao có nhiều người như vậy.

Đương nhiên, cũng có những kẻ thà chết không đi, đó là những gia tộc, thế lực đã bị phá diệt, hoặc những người vốn đã không ưa Đạo Kiếp.

Sâu trong Đại Hoang, một tòa cung điện cổ kính sừng sững, chính là Vô Cực Cung.

Tòa Vô Cực Cung này chỉ là một pháp bảo bình thường, nhưng dù vậy, đặt ở Huyền Vực cũng đã khiến vô số người kinh ngạc đến rớt cả mắt.

Một ngày, đại môn Vô Cực Cung mở ra, nhưng không có ai bước ra, chỉ có từng đạo âm thanh đại đạo truyền ra.

Điều này khiến các sinh linh đến nghe đạo đều rùng mình, không ngờ giảng đạo lại bắt đầu tùy tiện như vậy, thế là vội vàng ngồi xuống nghe đạo.

Nhưng may là, Đạo Kiếp giảng đạo ở bất kỳ nơi nào trong Đại Hoang sơn mạch đều có thể nghe thấy, cũng tránh được không ít sự kiện đổ máu.

Trong số đó có không ít thiên kiêu đến nghe, ngay cả Thạch Hạo cũng không nhịn được.

Chương 475

Cậu không muốn đến quá gần Đạo Kiếp, nhưng nghe đối phương giảng đạo thì có thể, dù sao lần giảng đạo này là dành cho đại chúng, ai cũng có thể nghe, cũng sẽ không nợ đối phương.

Nhưng cậu lại không biết, chuyện này ở Hồng Hoang được gọi là nhân quả, chỉ cần nghe rồi, là đã nợ nhân quả.

Đương nhiên, mục đích giảng đạo của Đạo Kiếp không phải là để chơi trò nhân quả, mà có mục đích khác, mục đích đó chính là độ hóa.

Lúc này, những sinh linh nghe đạo này đều không biết, trong lòng họ đã bất tri bất giác nảy sinh tín ngưỡng đối với Vô Cực Cung, đối với vị Đạo Tôn thần bí kia.

Loại tín ngưỡng này sẽ theo thời gian mà ngày càng sâu đậm.

Đạo mà Đạo Kiếp giảng rất dễ hiểu, chỉ là đạo của giới này, chứ không hề giảng về hệ thống tu luyện của Hồng Hoang.

Trọn vẹn ba tháng, đã khiến sinh linh của Huyền Vực thu hoạch được rất nhiều.

Mục đích đã đạt được, tiếp theo không cần Đạo Kiếp mở lời, liền có vô số tu sĩ chủ động yêu cầu gia nhập Vô Cực Cung.

Những tu sĩ này đều một lòng một dạ, tuyệt đối trung thành.

Lúc này, bên ngoài Đại Hoang, một thiếu niên đang vội vàng bỏ chạy, sắc mặt trắng bệch, giống như bị dọa sợ.

"Thật đáng sợ, may mà có Tiểu Tháp, nếu không ngay cả ta cũng đã bị thần đạo kia độ hóa!" Đúng vậy, thiếu niên này chính là Thạch Hạo ở Thạch thôn.

Những sinh linh đến Đại Hoang sơn mạch nghe đạo, gần như toàn bộ đều bị độ hóa, chỉ có cậu là thoát được, bởi vì Tiểu Tháp đã bộc phát vào thời khắc mấu chốt, giúp cậu thoát khỏi khốn cảnh.

"Người này quá đáng sợ, làm vậy chắc chắn có mục đích, hắn đang bày một ván cờ.

Tiểu tử, mau đi đi, sau này tránh xa hắn một chút!" Giọng của Tiểu Tháp có chút suy yếu, hiển nhiên việc giúp Thạch Hạo thoát khỏi khốn cảnh đã tiêu hao quá nhiều.

"Đứa trẻ này không tồi, vậy mà có thể thoát khỏi đạo âm của hắn!" Đúng lúc này, một nữ tử tuyệt sắc như tiên tử ánh trăng xuất hiện trước mặt cậu.

Nữ tử này thân hình thon dài, mặc một bộ váy màu lam, tiên khí lượn lờ quanh thân, ngọc túc đạp không, toàn thân được bao bọc bởi một lớp sương mù mờ ảo.

"Đẹp quá!" Thạch Hạo không khỏi ngây người.

Cậu thề, từ trước đến nay chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy, quả thực không phải người trần gian.

"Cẩn thận, nữ nhân này rất đáng sợ!" Thế nhưng, Tiểu Tháp đang lơ lửng trên tóc Thạch Hạo lại như gặp đại địch.

Đối mặt với nữ nhân này, nó cảm thấy cho dù là ở thời kỳ đỉnh phong cũng không phải là đối thủ.

Đây là một tồn tại đáng sợ hơn cả Tiên Vương.

Vọng Thư không để ý đến Tiểu Tháp, mỉm cười với Thạch Hạo nói: "Ngươi cho rằng mình có thể dựa vào một món pháp bảo tàn phá mà thoát khỏi đạo âm của Đạo Tôn sao?" "Ý người là gì?" Thạch Hạo tỉnh lại từ cơn ngẩn ngơ.

“Ha ha!” Nữ nhân thần bí này không trả lời câu hỏi của cậu, một cái lóe thân đã biến mất, đi về phía Đại Hoang sơn mạch.

“Tiểu tiểu Huyền Vực lúc nào lại xuất hiện nhiều người đáng sợ như vậy, tiểu tử, chúng ta đi thôi, đến thượng giới, đến Tam Thiên Châu, tranh tài với các thiên kiêu yêu nghiệt ở đó!” Tiểu Tháp lúc này trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Không, ta không đi, ít nhất bây giờ không thể đi!” Thạch Hạo lắc đầu, cười nói: “Ngươi sợ gì chứ, ít nhất Thạch Thần không có ác ý với ta.

Còn nữ nhân kia, nếu muốn bất lợi với ta, ngươi cho rằng ta có thể trốn thoát sao?” … Tại Đại Hoang sơn mạch, Vô Cực Cung, một ngày nọ có một nữ nhân xinh đẹp đến, khiến vô số sinh linh vừa gia nhập Vô Cực Cung đều thất thần.

“Ngươi đến rồi!” Bên trong đại điện Vô Cực Cung, Đạo Kiếp nhìn nữ nhân xinh đẹp không tưởng trước mặt, nhíu mày.

“Cả ngày ở trên mặt trăng thật là nhàm chán, ngược lại là ngươi, chẳng lúc nào rảnh rỗi!” Vọng Thư khẽ cười, trước mặt Đạo Kiếp, nàng không hề có vẻ lạnh lùng như khi ở bên ngoài.

“Làm vậy dễ thu hút sự chú ý của người khác!” Đạo Kiếp lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói: “Đúng rồi, giúp ta một việc!” “Việc gì?” Vọng Thư sững sờ.

Tiếp đó, Đạo Kiếp kể ra chuyện của Bàn Cổ.

“Bảo ta đi giám thị Bàn Cổ?

Không được, tuyệt đối không được.

Ta cũng giống ngươi, chỉ là hóa thân giáng lâm.

Mặc dù hóa thân có tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng căn bản

không thể đối mặt với Bàn Cổ!" "Cụ hóa thân của ta bị tổn thất thì không sao, nhưng nếu để Bàn Cổ phát hiện ta ở đây, chắc chắn sẽ nghi ngờ, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm!" Vọng Thư lắc đầu, tu vi, thực lực của Bàn Cổ, nàng sao có thể không biết?

Bản tôn của nàng đến cũng không phải là đối thủ của Bàn Cổ, một khi bị phát hiện, hậu quả khó lường.

"Hỗn Nguyên Thánh Nhân đủ để bước vào Hỗn Độn ngao du.

Ta không bảo ngươi đi tìm Bàn Cổ, chỉ cần tìm kiếm hành tung quỹ tích của hắn.

Hơn nữa, có Đế Tuấn và Thái Nhất giúp đỡ là đủ rồi!" "Về phần tìm được hay không không quan trọng, chỉ cần ghi lại tọa độ của các giới trong Chư Thiên Hải là được!" Đạo Kiếp lại nói, tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Vọng Thư.

"Việc đó thì không vấn đề gì!" Lần này Vọng Thư không từ chối, chỉ là thở dài một tiếng, nói: "Sao ngươi không ở cùng ta?" "Không sao, chúng ta đều là hóa thân.

Bản tôn của ta còn đang trấn giữ Đại Đạo trường hà, chúng ta có rất nhiều thời gian!" Đạo Kiếp khẽ cười.

Vọng Thư cũng cười, cười rất vui vẻ.

Nàng rời khỏi Vô Cực Cung, phá vỡ hư không, trực tiếp bước vào Hỗn Độn.

Một năm sau, sơn môn Vô Cực Cung mở ra, lại một lần nữa xuất chinh.

Mục đích lần này rất đơn giản, thống nhất Bát Vực.

Ngoài Huyền Vực ra, bảy vực còn lại cũng phải công phá.

Trong một năm, được Đạo Kiếp chỉ điểm, tứ đại hung thú lần

lượt bước vào cảnh giới thần linh, nhưng không phải Thần Hỏa, mà là Chân Nhất cảnh, thường gọi là Chân Thần.

Tứ đại Chân Thần ở hạ giới Bát Vực gần như là bất khả chiến bại, không ai có thể cản được.

Chương 476

Dẫn đầu đại quân, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tất cả thế lực ở Bát Vực đều lần lượt thần phục.

Duy chỉ có vài đại thế lực ở Huyền Vực là phân bộ của thượng giới, không hề thần phục.

Đặc biệt là Bất Lão Sơn, có Ngũ Sắc Sơn trấn áp.

Khối đá đó là một kiện chí bảo, giống như cốt tháp, là do Tiên Vương chi khí bị phá tổn lưu lại năm xưa.

Tứ đại hung thú căn bản không thể lay động kiện chí bảo này, thậm chí Ngũ Sắc Sơn chỉ khẽ rung lên, đã khiến tứ đại hung thú bị chấn đến mức thổ huyết bại lui.

Trong Vô Cực Cung, Đạo Kiếp chậm rãi mở mắt, ánh mắt quét qua Ngũ Sắc Sơn, men theo đường nhân quả của Ngũ Sắc Sơn, nhìn thấy rất nhiều thứ.

Một lát sau, tất cả mọi thứ liên quan đến Ngũ Sắc Sơn và Bất Lão Sơn ở thượng giới đều hiện ra rõ ràng trong mắt Đạo Kiếp.

"Trở về đi!" Cuối cùng, Đạo Kiếp không ra tay.

Một năm qua, tu vi của thân thể này đã đạt đến Chí Tôn, chỉ còn một bước nữa là có thể chứng đạo thành tiên.

Có thể nói, hắn hiện tại, cho dù đến thượng giới Tam Thiên Châu cũng là tồn tại vô địch.

Nhưng hắn lại không ra tay, bởi vì căn bản không cần thiết.

Rất nhanh, các cự đầu, giáo chủ của Tam Thiên Châu thượng giới sẽ hạ giới.

Những cự đầu, giáo chủ của Tam Thiên Châu này cứ cách một khoảng thời gian lại hạ giới Bát Vực để thu hoạch nhân thể đại dược.

Đối với sinh linh Bát Vực, đó là một kiếp nạn.

Nhưng đối với Đạo Kiếp, lại là một cơ hội.

Chỉ cần bắt gọn những giáo chủ, cự đầu này, là có thể trực tiếp bước vào Tam Thiên Châu, tiếp tục xâm chiếm giới này.

Từng bước xâm chiếm, không thể quá nhanh, nếu không sẽ gây ra chấn động cho vận mệnh trường hà của giới này, những kẻ ở Thượng Thương Chi Thượng sẽ chú ý.

Thượng Thương Chi Thượng thì không sao, ngay cả Hỗn Nguyên cảnh cũng không có, nhưng giới này lại có khí vận chi tử.

Sự biến động khí vận của khí vận chi tử sẽ dẫn đến sự thay đổi đại thế của cả thế giới, như vậy có thể sẽ thu hút sự chú ý của các đại năng thiên địa trong Hỗn Độn.

Biến hóa nhỏ, Đế Tuấn và Thái Nhất có thể che đậy được, nhưng biến hóa lớn thì không thể che đậy được nữa.

Việc chờ đợi cũng không quá lâu, chỉ có vài năm, nhưng vài năm đối với hắn ở hạ giới này, đủ để làm rất nhiều việc.

Trong thời gian này, Đạo Kiếp cũng chú ý đến nhân vật chính khí vận của giới này, cũng chính là Thạch Hạo, đứa bé bú sữa năm xưa, hùng hài tử.

Hiện nay Thạch Hạo đã trưởng thành thành một thiếu niên tuấn tú, chiến lực mạnh đến đáng sợ, đã lập nên đủ loại kỷ lục ở Hư Thần Giới.

Trong thời gian đó, Thạch Hạo đã có một trận chiến với anh họ Thạch Nghị, vô cùng đặc sắc.

Mặc dù cuối cùng Thạch Hạo đã chiến thắng Thạch Nghị, nhưng thế nhân không thể không thừa nhận, Thạch Nghị cũng rất mạnh, hai người đều là cấp yêu nghiệt.

Danh tiếng của Thạch Hạo ở Huyền Vực cũng ngày càng lớn, vào học viện, đoạt Côn Bằng bảo thuật, bắt cóc thiếu nữ Thiên Nhân Tộc, có thể nói là cơ duyên không ngừng, cuộc sống cũng vô cùng đặc sắc.

"Kỳ lạ thật, mặc dù ta không cố ý, nhưng cục diện của Huyền Vực thậm chí cả hạ giới Bát Vực đều đã bị ta thay đổi, tại sao trong cõi u minh lại có một loại quán tính, đang chi phối khí vận chi tử đi trên con đường cũ?" Đạo Kiếp quan sát Thạch Hạo, không phải vì điều gì khác, chỉ là để tìm hiểu về loại quán tính trong cõi u minh đó.

Năm xưa ở Hồng Hoang, loại quán tính này đã xuất hiện rất nhiều lần, như Nữ Oa vì hắn mà không trở thành Thánh Mẫu của Nhân Tộc, nhưng Nhân Tộc vẫn được Hồng Quân tạo ra.

Lại ví như Tôn Ngộ Không, vẫn xuất thế.

Lúc đó Đạo Kiếp đã tra xét, căn bản không phải do Thiên Đạo làm, vì vậy, hắn cho rằng Đại Đạo đang chi phối vận mệnh trong cõi u minh của Hồng Hoang.

Nhưng sau này, cùng với việc các Sử Tiền Đạo Quân lần lượt xuất thế, tu vi của hắn cũng đã được nâng cao, lại phát hiện, căn bản không phải do Đại Đạo làm.

Phải biết, thực lực của bản tôn hắn hiện nay, mặc dù không mạnh bằng ý chí Đại Đạo, nhưng cũng không chênh lệch quá xa, bí mật của Đại Đạo căn bản không thể giấu được hắn.

Hiện nay, ở Chư Thiên Hải, một thế giới nhỏ bé, lại xuất hiện chuyện này.

"Dường như trong cõi u minh có một bàn tay khổng lồ, đang thao

túng tất cả!" Vẻ mặt Đạo Kiếp ngưng trọng, nếu thật sự có một bàn tay khổng lồ đang thao túng hắn và mọi thứ, vậy thì quá đáng sợ rồi.

Nó không chỉ thao túng Chư Thiên Hải, mà còn thao túng cả Hỗn Độn Hải.

Thậm chí, vô số kỷ nguyên trước, trong thời đại tiền sử, không chừng cũng có một bàn tay như vậy.

"Thôi vậy, chuyện này giao cho bản tôn tra xét đi, thực lực của cụ hóa thân quá yếu, căn bản không thể tra xét những bí mật quá sâu!" Cuối cùng Đạo Kiếp thở dài một tiếng, không suy nghĩ nhiều nữa.

Một bên khác, Vọng Thư sau khi bước vào Hỗn Độn, lại đi lang thang không mục đích.

Chư Thiên Hải khác với Hỗn Độn Hải, cho dù là nàng cũng căn bản không biết phương hướng, muốn tìm kiếm thế giới có Hỗn Độn Chung tồn tại, chỉ có thể tìm kiếm lung tung.

Trong thời gian đó còn phải tránh né đạo nguyên trường hà của các giới, tuyệt đối không thể đến gần, nếu không chắc chắn sẽ kinh động đến cường giả Đại Đạo cảnh và Nguyên Quân của giới đó.

"Đúng là một công việc khó nhằn!" Vọng Thư vẻ mặt oán giận, nàng đường đường là Sử Tiền Đạo Quân, một mỹ nữ tuyệt thế, vậy mà lại có người bắt nàng làm công việc dò đường tay chân này, quả thực là quá đáng, một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.

"Nếu bản thể ở đây, trong khoảnh khắc là có thể dò xét xong toàn bộ Chư Thiên Hải, đáng tiếc, lại không thể liên lạc với bản thể, nếu không chắc chắn sẽ bị bại lộ!" "Tên Đạo Kiếp này, rốt cuộc muốn làm gì, lúc nào cũng thần thần bí bí.

Bản thể của hắn đã có thực lực vượt qua cả những truyền thuyết như Thiên Mẫu Thánh Hậu, hoàn toàn có thể quét ngang Chư Thiên

Hải này, tại sao lại phải để phân thân đến trước!" "Đúng là cẩn thận đến cực điểm, quả thực đã phát huy Cẩu Chi Đại Đạo đến cực hạn, thậm chí có thể chứng đạo!" Vọng Thư vừa đi trong Hỗn Độn, vừa chửi thầm.

Nếu để Đạo Kiếp nghe thấy, nhất định sẽ cạn lời, có cần phải chửi như vậy không?

Dùng lời của Đạo Kiếp mà nói, cuộc sống phải có niềm vui, cứ đánh đánh giết giết có tốt không?

Đánh đánh giết giết có thể cảm ngộ được gì?

Trăm vẻ nhân sinh, hồng trần cuồn cuộn, đều phải trải qua, mới có thể cảm ngộ đạo sâu sắc hơn.

Chương 477

Vọng Thư đang vất vả dò tìm, ở một bên khác của Hỗn Độn, một khu vực Hỗn Độn ở hướng ngược lại với đạo nguyên của Chư Thiên Hải.

Lúc này, Bàn Cổ đã hóa thành một đại hán trung niên bình thường đang lẳng lặng đứng đó.

"Không tồi, nơi này hẳn là có thể sáng tạo ra một phương thế giới, truyền bá tín ngưỡng của ta!" Bàn Cổ gật đầu, vô cùng hài lòng với nơi này.

Hắn cũng không do dự, vung Khai Thiên Phủ trong tay, liền bổ một khối Hỗn Độn ra.

Rất nhanh, địa hỏa phong thủy tuôn ra, diễn hóa thiên địa ngũ hành, một phương đại thiên thế giới đã được khai tịch.

Quá đơn giản, căn bản không tốn chút sức lực nào, thậm chí còn không gây ra dao động lớn, giống như trong Hỗn Độn đột nhiên xuất hiện một thế giới mới.

Điều này cũng bình thường, tu vi của Bàn Cổ khi khai tịch Hồng Hoang năm xưa là bao nhiêu?

Tu vi hiện tại là bao nhiêu?

Chênh lệch ít nhất cũng phải vạn lần.

Nếu bây giờ Bàn Cổ khai tịch lại Hồng Hoang, e rằng có thể dễ dàng khai tịch toàn bộ Hỗn Độn, sáng tạo ra một vĩnh hằng đại giới.

Vì vậy, khai tịch một đại thiên thế giới, đối với Bàn Cổ, chỉ là một nhát búa thuận tay mà thôi.

Nhưng đừng xem thường một nhát búa thuận tay này, một nhát búa này ẩn chứa đại đạo của Bàn Cổ.

Lực Chi Đại Đạo thống ngự tam thiên đại đạo, trực tiếp ngưng tụ ra một phương thiên đạo trong thế giới mới được khai tịch.

Đương nhiên, Bàn Cổ bây giờ còn sống, thiên đạo tự nhiên bị Bàn Cổ nắm giữ.

Đối với thế giới đầu tiên được khai tịch trong Chư Thiên Hải, Bàn Cổ vô cùng coi trọng, cũng sẽ không hạn chế sự phát triển của nó, thậm chí còn phân thân hạ giới, tự mình đi diễn hóa thiên địa, và truyền đạo.

Phái ra một phân thân trấn giữ không gian thiên đạo, Bàn Cổ liền rời khỏi giới này, tiếp tục tìm kiếm địa điểm thích hợp, tiếp tục khai tịch.

Dường như đã nghiện việc khai tịch thế giới, Bàn Cổ phát hiện, khi khai tịch thế giới, hắn lại có cảm ngộ, tu vi đã lâu không động tĩnh lại có sự tăng lên.

Điều này khiến Bàn Cổ kích động không thôi, hắn cảm thấy, có lẽ ở Chư Thiên Hải có thể tìm ra một con đường mới, siêu thoát khỏi hệ thống Đạo Quân và Nguyên Quân.

"Đạo Kiếp, ngươi cứ chờ đấy, ta Bàn Cổ tuyệt đối sẽ không yếu hơn ngươi, tương lai chắc chắn sẽ vượt qua ngươi!" Bàn Cổ trong lòng hung hăng nghĩ.

Thế là, tiếp theo, Bàn Cổ liền tiếp tục hành trình khai thiên.

Đối với suy nghĩ trong lòng Bàn Cổ, Đạo Kiếp hiện nay căn bản không biết, nếu biết, nhất định sẽ cảm thán, Bàn Cổ không hổ là Bàn Cổ.

Lúc này, tại thiên địa Hoàn Mỹ, cùng với việc Bát Vực thống nhất,

Vô Cực Cung uy chấn tám phương, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của các đại nhân vật thượng giới.

Các đại giáo ở Tam Thiên Châu thượng giới sao có thể không chú ý?

Bát Vực được xem là hậu hoa viên của họ, thỉnh thoảng lại thu hoạch.

Hơn nữa, Bát Vực có rất nhiều bí mật, vào thời cổ đại, từng có không ít đại hung bị trấn áp ở đó, có đại hung đã bị năm tháng mài mòn, có con vẫn còn sống.

Nhưng bất kể là đại hung đã bỏ mạng hay còn sống, mỗi một con đều là một truyền thừa, ngay cả các giáo chủ đại giáo cũng đều luôn thèm muốn.

Ví như hạ giới có di tích của Thập Hung Chân Long và Côn Bằng, trong đó có thể có truyền thừa.

Mấy năm trước, mộ Côn Bằng xuất thế, có Côn Bằng bản mệnh chi binh Đại Hoang Kích và Côn Bằng bảo thuật xuất thế, hai thứ này đều là vô thượng chí bảo.

Chỉ là Đại Hoang Kích đã bị tàn phá, Côn Bằng bảo thuật không biết tung tích, không biết đã bị ai đoạt lấy.

Về phần nơi Chân Long bỏ mạng, mặc dù luôn có lời đồn, nhưng đến nay vẫn chưa ai tìm được.

Ngoài mộ Chân Long và mộ Côn Bằng, còn có Chí Tôn điện đường, trong đó nghi ngờ có Nguyên Thủy Chân Giải.

Nguyên Thủy Chân Giải cũng vô cùng quý giá.

Đây chỉ là một phần, hạ giới tuy nghèo nàn, bị sinh linh của Tam Thiên Châu xem thường, nhưng lại không thể từ bỏ, chính là vì những

bí mật này.

Hơn nữa, trên Huyền Vực còn có một Hư Thần Giới.

Hư Thần Giới so với Hư Thần Giới của Tam Thiên Châu thì nhỏ hơn và yếu hơn, nhưng bí mật ẩn giấu lại nhiều hơn Hư Thần Giới của Tam Thiên Châu.

Chỉ là Hư Thần Giới quá thần bí, ngay cả cự đầu thượng giới, giáo chủ đại giáo cũng không dám dễ dàng đi vào, vì vậy, Hư Thần Giới của hạ giới vẫn luôn rất ổn định.

Nay hạ giới Bát Vực, bị một thế lực tự xưng là Vô Cực Cung chiếm cứ, sao có thể không khiến các giáo chủ thượng giới chấn nộ.

Mặc dù bây giờ không phải là lúc hạ giới, nhưng các đại thế lực thượng giới lại lần lượt phái đệ tử ưu tú nhất của môn hạ giáng lâm hạ giới, vừa là người dò đường, đồng thời cũng có tác dụng rèn luyện.

Trong đó, có một số giáo phái đã có suy tính, phái truyền nhân đến Vô Cực Cung, muốn gặp mặt Đạo Tôn của Vô Cực Cung, ý đồ lôi kéo.

Dù sao người có thể thống nhất Bát Vực tuyệt không phải là nhân vật bình thường, chỉ riêng tứ đại hung thú dưới trướng đã là Chân Thần đỉnh phong.

Vì vậy, trong mắt những giáo chủ đại giáo này, vị Đạo Tôn này có khả năng là một vị Thiên Thần, thậm chí cũng có khả năng là một giáo chủ Độn Nhất cảnh.

Bất kể là Thiên Thần hay giáo chủ Độn Nhất, đều đáng để lôi kéo.

Đương nhiên, nếu không biết điều, vậy thì chỉ có thể trừ khử.

Đây chỉ là cách làm của một số đại giáo, như Bất Lão Sơn, Tây

Phương Giáo, Tiệt Thiên Đạo, Bổ Thiên Đạo, v.v.

Cách làm của tuyệt đại bộ phận giáo phái là, đợi đệ tử môn hạ dò xét rõ tình hình hạ giới, liền trực tiếp phái người hạ giới, trừ khử Vô Cực Cung, xóa sổ kẻ to gan lớn mật, dám tự xưng là Đạo Tôn kia.

Điều này cũng bình thường, dù sao trước đó Đạo Kiếp đã diệt không ít thế lực, trong đó có phân bộ của các đại giáo thượng giới.

Những thiên kiêu từ thượng giới xuống này, ai nấy đều cao ngạo vô cùng, đối với Vô Cực Cung đã thống nhất Bát Vực vô cùng khinh thường.

Chương 478

Đương nhiên, bọn họ cũng không ngốc, chỉ là đội tiền trạm, dò xét tình hình hiện tại của hạ giới, chứ không phải đi khiêu chiến Vô Cực Cung.

Dù sao bọn họ đều là tiểu bối, tu vi không cao, gần như đều ở cảnh giới Minh Văn và Liệt Trận, nhiều nhất là có thể khiêu chiến Tôn Giả bình thường, chứ không ngốc đến mức thật sự chạy đến Vô Cực Cung la hét.

Nhưng những thiên kiêu thượng giới này kiêu ngạo như vậy, lại khiến các thiên kiêu của hạ giới bất mãn.

Đừng nói, hạ giới đích thực có một số thiên kiêu không yếu, chưa nói đến Thạch Hạo cái tên biến thái này, Cửu Đầu Sư Tử, Vân Hi, Hỏa Linh Nhi, v.v., đều vô cùng mạnh mẽ.

Vì vậy, lần này thiên kiêu thượng giới hạ giới không những không dò xét được gì, ngược lại còn đánh nhau không thể tách rời với một đám thiên kiêu hạ giới như Thạch Hạo.

Điều này khiến các thiên kiêu thượng giới chấn động không thôi, hạ giới lại xuất hiện nhiều yêu nghiệt như vậy.

Đặc biệt là Thạch Hạo, lại là một vị Sơ Đại, nắm giữ không ít chí cường bảo thuật.

Thế là, Thạch Hạo lập tức trở thành kẻ thù chung của các thiên kiêu thượng giới, mấy lần bị vây công, suýt nữa mới thoát thân.

Đương nhiên, hùng hài tử cũng đủ tàn nhẫn, chém giết không ít thiên kiêu thượng giới, khiến nhiều đại giáo thượng giới chấn nộ.

Chịu đựng, đợi đến khi hạo kiếp đến sẽ tính sổ.

Kỳ thực hùng hài tử cũng không phải là vô địch, dù sao cũng chỉ có một mình, không chịu nổi người của thượng giới hợp sức, còn điều động cả hộ đạo giả.

Đúng vậy, những thiên kiêu thượng giới này hạ giới tự nhiên có hộ đạo giả.

Thế là, hùng hài tử liền dùng một chiêu, đánh không lại thì chạy về phía Đại Hoang sơn mạch, đó là địa bàn của Vô Cực Cung, không tin bọn chúng dám đuổi theo?

Đừng nói, chiêu này thật sự có tác dụng, những người thượng giới kia căn bản không dám bước vào Đại Hoang sơn mạch.

Không phải sợ chủ nhân Vô Cực Cung, Đạo Tôn ra tay với họ, mà là sợ hung thú trong Đại Hoang sơn mạch.

Đại Hoang sơn mạch năm xưa đã vô cùng đáng sợ, có hung thú đáng sợ chiếm cứ.

Sau này Đạo Kiếp thống nhất Bát Vực, đã di chuyển tất cả hung thú đáng sợ của mấy vực khác đến Đại Hoang sơn mạch.

Vì vậy, Đại Hoang sơn mạch hiện nay đã trở thành cấm địa, ngay cả tu sĩ bản địa của Huyền Vực cũng không dám dễ dàng tiến vào.

Muốn đến Vô Cực Cung, hoặc là có lệnh bài của Vô Cực Cung, hoặc là đủ mạnh.

Đương nhiên, cái gọi là đủ mạnh, ít nhất phải là Chân Thần chi cảnh, nếu không Thần Hỏa cảnh một khi không cẩn thận cũng sẽ bị hung thú xé nát.

Dùng lời của Thạch Hạo mà nói, thích chờ thì cứ chờ, xem ai có nhiều thời gian hơn.

Đừng nói, những người thượng giới kia thật sự không chờ được,

bọn họ chỉ là đến rèn luyện, không lâu sau sẽ trở về thượng giới, không thể lãng phí thời gian với Thạch Hạo.

Thế là, chỉ có thể ghi nhớ tiểu tử này trong lòng, đợi sau này báo thù.

Nhưng trong đó lại xuất hiện hai thiên kiêu thượng giới đặc biệt, muốn lôi kéo Thạch Hạo.

Hai người là thiếu nữ, một người thanh lãnh như tiên tử, một người yêu kiều như ma nữ, lần lượt đến từ Bổ Thiên Giáo và Tiệt Thiên Giáo, được người đời gọi là nữ thần và ma nữ.

Mục đích hạ giới của Nguyệt Thiền và Hồ Nữ đều giống nhau, là để gặp chủ nhân của Vô Cực Cung, tự nhiên là để lôi kéo.

Hơn nữa, so với các thiên kiêu khác, các nàng cũng vô cùng tự tin.

Về phần lôi kéo Thạch Hạo, cái tên hùng hài tử này chỉ là tiện thể, sau khi phát hiện Thạch Hạo lại là một vị Sơ Đại mới nảy sinh ý nghĩ này.

Hai nữ và Thạch Hạo đã có một phen ân oán vướng mắc, nhưng lại không ít lần ngấm ngầm giúp đỡ cái tên hùng hài tử này.

Lần này, Thạch Hạo chạy trốn vào Đại Hoang sơn mạch, các nàng cũng đi theo.

"Này hai người, đừng đi theo ta nữa, hung thú trong Đại Hoang sơn mạch không quan tâm đến thân phận của các ngươi đâu!" Bị một nữ thần, một ma nữ theo đuôi, hùng hài tử vô cùng bất đắc dĩ.

"Ai đi theo ngươi, ta chỉ tò mò về Đại Hoang sơn mạch, xem một chút thôi!" Nguyệt Thiền vẻ mặt thản nhiên, thanh lãnh như tiên tử ánh trăng.

Ma nữ lại cười khúc khích, nói: "Muốn ta không đi theo ngươi, trừ

phi ngươi giới thiệu ta với chủ nhân của Vô Cực Cung!" "Xem ra các ngươi đã quyết tâm muốn gặp Thạch Thần rồi, nhưng cho dù các ngươi đi theo ta, ta cũng sẽ không dẫn các ngươi đến Vô Cực Cung!" Thạch Hạo lắc đầu, cậu là người rộng lượng, chuyện khác đều có thể đồng ý, nhưng duy chỉ có chuyện này là không được.

Theo cậu thấy, Thạch Thần quá đáng sợ, tốt nhất là cả đời không gặp mặt.

Mặc dù từ trước đến nay, vị Thạch Thần đó chưa từng để thuộc hạ làm hại cậu, thậm chí khi còn là tế linh ở Thạch thôn, đã che chở cho Thạch thôn, truyền cho cậu không ít thần thông, đó là ân tình.

Mặc dù cậu chưa bao giờ phủ nhận phần ân tình này, nhưng trong lòng luôn có một loại trực giác, tương lai cậu sẽ đi đến chỗ đối lập với vị Thạch Thần này.

Nếu đã như vậy, không bằng ít tiếp xúc, để đến lúc đó không biết phải làm sao.

"Không được, ngươi không dẫn ta đi, ta sẽ luôn đi theo ngươi!" Nguyệt Thiền không ngờ hùng hài tử này lại cố chấp như vậy, thà chết cũng không đi.

"Ha ha, nếu ngươi dẫn ta đi gặp Đạo Tôn, ta sẽ giúp ngươi trấn áp nữ thần, để ngươi mang về Thạch thôn!" Tính cách của ma nữ hoàn toàn trái ngược với nữ thần.

Nhưng lời của nàng lại khiến vẻ mặt Nguyệt Thiền lạnh đi, nói với Thạch Hạo: "Nếu ngươi thích ma nữ, ta cũng có thể giúp ngươi trấn áp nàng!" "Hai người các ngươi im miệng đi, cho dù các ngươi nói gì, ta cũng sẽ không dẫn các ngươi đi!" Thạch Hạo lắc đầu, tỏ vẻ không hứng thú với nữ thần hay ma nữ, cho dù có hứng thú, cũng sẽ không dẫn hai người đến Vô Cực Cung.

“Ầm!” Đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng từ xa quét tới, thần uy mênh mông, sát khí ngút trời.

“Không hay rồi, là đại hung từ sâu trong Đại Hoang!” Ba người kinh hãi, không nói hai lời, quay người bỏ chạy.

Thế nhưng, người có tu vi cao nhất trong ba người là Nguyệt Thiền cũng không phải là Tôn Giả cảnh, làm sao có thể chạy thoát.

Rất nhanh, hư không trong phạm vi vạn dặm bị cấm cố, có tiếng kim loại va chạm truyền đến, chỉ thấy một con rết bạc dài mấy nghìn mét chậm rãi đi tới.

“Trời!” “Một trong tứ đại hung!” Thấy con quái vật khổng lồ đang đi tới, hai nữ đều lộ vẻ sợ hãi.

Các nàng lần lượt nắm chặt một miếng ngọc bài, dường như có thể phá vỡ hư không, trở về thượng giới bất cứ lúc nào.

Ngược lại, chính là Thạch Hạo, hùng hài tử tuy vẻ mặt ngưng trọng, nhưng lại không hề lộ ra vẻ sợ hãi.

Chương 479

Con rết bạc này, là một trong tứ đại hung thú của Vô Cực Cung.

Con rết bạc này năm xưa chính là bá chủ sâu trong Đại Hoang sơn mạch, có tu vi Tôn Giả đỉnh phong, là thuần huyết di chủng, chiến lực mạnh đến biến thái.

Sau khi bị Đạo Kiếp thu phục, không biết vị Đạo Tôn đó đã dùng phương pháp gì, lại khiến tu vi của nó đột phá, không chỉ vượt qua Thần Hỏa cảnh, mà còn đột phá Chân Nhất cảnh, trở thành một Chân Thần.

Có thể nói, trong cuộc chinh chiến Bát Vực của Vô Cực Cung, rết bạc đã lập được công lao hiển hách.

"Chết tiệt, là một Chân Thần, Chân Thần đỉnh phong, lần này không chạy được rồi!" Sắc mặt Nguyệt Thiền và ma nữ trắng bệch, nếu chỉ là một ngụy thần Thần Hỏa cảnh, tế ra át chủ bài, có lẽ còn có thể chạy thoát, nhưng trước mặt lại là một vị Chân Thần, hơn nữa không phải là Chân Thần bình thường, căn bản không thể chạy thoát.

Hai nữ không chút do dự, trực tiếp bóp nát ngọc bài, giây tiếp theo, hư không chấn động, một luồng ánh sáng tiếp dẫn mạnh mẽ giáng lâm.

"Cấm cố!" Nhưng đúng lúc này, trong miệng rết bạc phát ra một âm thanh khàn khàn.

Trong nháy mắt, phạm vi trăm dặm, dường như thời không bị cấm cố, cả thiên địa dường như bị cách ly, hai luồng ánh sáng tiếp dẫn đó trực tiếp biến mất.

"Xong rồi!" Thấy cảnh này, hai nữ trực tiếp tuyệt vọng.

Luồng ánh sáng tiếp dẫn vừa rồi, là do gia tộc mang theo, một khi gặp nguy hiểm ở hạ giới, chỉ cần bóp nát ngọc bài, là có thể được tiếp dẫn về thượng giới.

Kỳ thực mỗi thiên kiêu hạ giới đều có, đây cũng là nguyên nhân vì sao những thiên kiêu hạ giới này khi tranh đấu đều không sợ hãi.

Dân đen hạ giới thường không dám đắc tội với họ, dù sao bối cảnh cũng sâu dày.

Gặp phải kẻ không sợ chết, đánh không lại có thể chạy, không ai cản được.

Thế nhưng, Nguyệt Thiền và ma nữ lại xui xẻo như vậy, gặp phải tồn tại này, ngay cả ánh sáng tiếp dẫn cũng mất hiệu lực.

"Sớm biết như vậy, lúc đầu nên xin giáo chủ một luồng ánh sáng tiếp dẫn mạnh hơn!" Hai người trong lòng nghĩ thầm, thầm trách mình đã quá sơ suất, trong lòng hối hận không thôi.

Điều này cũng bình thường, dù sao hạ giới Bát Vực căn bản không có cường giả, Thần Hỏa cảnh cũng không có bao nhiêu, những Thần Hỏa cảnh này gần như đều là phân bộ của các đại giáo.

Có lẽ sẽ có một số Chân Thần, nhưng gần như không thể thấy được, những Chân Thần này đều đã trốn đi, sợ các đại nhân vật thượng giới không biết lúc nào sẽ phát động hạo kiếp, thu hoạch bọn họ.

"Không cần sợ, nó hẳn là sẽ không làm hại ta!" Chỉ có Thạch Hạo, vẻ mặt trịnh trọng, tuy cảnh giác, nhưng không hề sợ hãi.

Rết bạc chậm rãi đi tới, thân thể khổng lồ mang theo một luồng áp lực khiến người ta nghẹt thở.

Nó đến trước mặt ba người, vẻ mặt lạnh lùng, lạnh giọng nói: "Ba người các ngươi, chủ nhân muốn gặp, đi theo ta!" Không có lời thừa

thãi, nói xong, liền quay người, từng bước một đi về phía sâu trong Đại Hoang.

Nhưng đúng lúc này, bước chân của nó lại dừng lại, lại nói: "Đừng có ý định bỏ chạy, chủ nhân muốn gặp, chạy đến chân trời góc bể cũng vô dụng!" "Chạy đến chân trời góc bể cũng vô dụng?

Hừ, ta không tin!" Ma nữ bĩu môi.

Đừng nói là chân trời góc bể, nếu có thể trở về thượng giới, chủ nhân của Vô Cực Cung này dám đuổi theo sao?

Nếu dám đuổi theo thì tốt, giáo chủ nhà nàng chắc chắn sẽ một chưởng đập chết hắn.

Trong mắt hai nữ, chủ nhân của Vô Cực Cung e rằng cũng chỉ là một kẻ man di hạ giới, tình cờ có được chút sức mạnh, nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Thần.

Thiên Thần ở thượng giới tuy cũng là một đại nhân vật, nhưng so với giáo chủ thì hoàn toàn không đáng kể.

Nguyệt Thiền cũng lộ ra một tia khinh thường.

Nhưng Nguyệt Thiền lại sững sờ, lại nói: "Không đúng, ta việc gì phải chạy?

Ta đến đây không phải là để gặp hắn sao?" "Ơ, đúng vậy, tại sao ta lại phải chạy?" Ma nữ cũng sững sờ, vỗ trán, có chút tức giận nói: "Hừ, đều tại con rết to này dọa ta, mọc ra hung dữ như vậy làm gì?" "Đi thôi, ngươi nói không sai, tốt nhất là không nên chạy.

Đến đó rồi, cũng đừng làm Thạch Thần tức giận, hỏi gì đáp nấy!" Bỗng nhiên, Thạch Hạo mở miệng, có chút cạn lời, khiến Nguyệt Thiền và ma nữ sững sờ.

"Này, thiếu niên, ngươi không phải là người của Vô Cực Cung

chứ?

Ta cảm thấy lần này đi theo ngươi, hình như bị lừa rồi!" Ma nữ bĩu môi nói.

"Ha ha!" Thế nhưng, Thạch Hạo lại vẻ mặt hả hê, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Trước đó không phải các ngươi muốn ta dẫn đi gặp Thạch Thần sao?

Ta không dẫn đi, các ngươi cứ bám lấy ta.

Thế nào?

Bây giờ Thạch Thần muốn gặp, phái người đến đón, các ngươi lại sợ rồi?

Còn muốn chạy?" "Chậc, cứ tưởng là nhân vật thiên kiêu của thượng giới thế nào?

Thì ra cũng chỉ là kẻ nhát gan sợ việc!" Thạch Hạo càng nói càng hăng, dường như muốn trút hết những uất ức bị hai nữ hành hạ trong thời gian qua.

"Hừ, ai sợ chứ, đi thì đi, ta không tin một đại nhân vật như Đạo Tôn lại đi làm khó một cô gái yếu đuối như ta!" Nguyệt Thiền bị cậu nói có chút tức giận, vì giữ thể diện chỉ có thể phản bác.

"Ha ha, nữ thần lại là cô gái yếu đuối, vậy ta chẳng phải là tiểu loli rồi sao!" Ma nữ thích đối đầu với nữ thần.

"Cô gái yếu đuối, tiểu loli?

Hai cô gái béo ú thì có?" Khóe miệng Thạch Hạo giật giật, không biết phải hình dung thế nào cho phải.

Rất nhanh, ba người liền dưới sự dẫn dắt của rết bạc, xuyên qua từng lớp rừng rậm, bước vào sâu trong Đại Hoang sơn mạch.

Đi suốt một đường, ba người tim đập chân run, bên trong Đại

Hoang quá kinh khủng, từng con hung thú thần cảnh đang ẩn nấp, sát khí cuồn cuộn lan tỏa.

Trong bóng tối, những cặp mắt màu đỏ máu kia đang nhìn chằm chằm, khiến ba người cảm thấy dựng tóc gáy.

Nhưng có rết bạc dẫn đường, không có hung thú nào dám tấn công, cũng khiến ba người thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, ba người đã nhìn thấy một tòa đại điện cổ kính, xung quanh đại điện sương mù lượn lờ, có đạo văn diễn hóa, vô cùng huyền ảo.

Chương 480

“Hả?” “Vô Cực Cung thật huyền ảo!” Chỉ riêng tòa đại điện đã khiến Nguyệt Thiền và ma nữ kinh ngạc không thôi.

Với nhãn quang của hai người, tự nhiên không nhìn thấu được tòa đại điện này, nhưng thân là đệ tử của đại giáo thượng giới, tự nhiên đã thấy không ít chí bảo loại cung điện.

Theo họ thấy, ngay cả hành cung đạo trường của giáo chủ nhà mình cũng không bằng tòa đại điện này.

Nhưng rất nhanh, hai người đã bị ba con hung thú trước cửa Vô Cực Cung thu hút.

Chỉ thấy phía trước tòa cung điện cổ xưa, có ba đầu hung thú đang ngủ gật.

Một con trong số đó là một con khỉ vô cùng to lớn, có ba đầu sáu tay, trong lòng ôm một cây côn, nghiêng mình tựa vào bên ngoài đại điện.

Một con khác là một con chim lớn hung ác nhe nanh múa vuốt, bộ lông vũ như được chế tác từ thần kim, lấp lánh ánh sáng u u, trông vô cùng đáng sợ.

Con cuối cùng có phần đặc biệt, là một con chim nhỏ màu đỏ chỉ lớn bằng ba bàn tay, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, ngay cả Nguyệt Thiền và Ma Nữ trông thấy cũng phải sáng mắt lên. "Chu Yếm, Tiểu Hồng, Thôn Thiên Tước!" Thạch Hạo kinh hô một tiếng, tỏ ra vô cùng quen thuộc với ba đầu hung thú này, đặc biệt là Chu Tước tế linh của Hỏa Quốc, đã từng nhiều lần hạ xuống Thạch Thôn để Liễu Thần giúp chữa thương.

Vì vậy, Thạch Hạo cũng rất quen thuộc với Chu Tước và gọi nó là Tiểu Hồng.

Vừa nhìn thấy Tiểu Hồng, Thạch Hạo lại nhớ tới một người bạn khác của Liễu Thần, con ngốc mao hạc, cũng là một con chim lớn màu đỏ. "Hử?" Tiếng hét của Thạch Hạo lập tức khiến ba đại hung thú kinh tỉnh, đặc biệt là Tiểu Hồng, đôi mắt tựa như tinh cầu rực lửa lóe lên một tia tức giận. "Chết tiệt, hùng hài tử, la hét bậy bạ gì đó, đây là ba vị Chân Thần đấy!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ sắc mặt đại biến, nếu không phải địa điểm không thích hợp, thật sự muốn xông lên tát cho hùng hài tử một cái. "Ầm!" Ba luồng khí tức Chân Thần bùng nổ, thần uy cuồn cuộn ập tới. "Được rồi, ba tên các ngươi, đừng có động tí là nổi nóng, ba người này là do chủ nhân mời đến!" May mà có con rết bạc lên tiếng, ba hung thú mới thu liễm lại khí tức của mình.

Thôn Thiên Tước và Chu Yếm ánh mắt khinh miệt liếc qua ba người Thạch Hạo, rồi lại nhắm mắt ngủ gật tiếp.

Còn Chu Tước, một đôi mắt đẹp tựa như muốn phun lửa, mở miệng nói: "Nhóc con bú sữa, nếu còn dám gọi bà cô đây là Tiểu Hồng, cẩn thận bà cô ném ngươi vào lửa nướng một vạn năm!" "Bị nướng trên lửa một vạn năm?

Thế chẳng phải thành thịt nướng rồi sao?" Thạch Hạo nghe vậy rùng mình một cái, nhưng bỗng nhiên phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Tiểu Hồng, ngươi biết nói, là con mái à?" "Chết đi cho ta!" "Ầm!" Tiểu Hồng điểu đại nộ, một luồng hỏa diễm kinh khủng ập tới.

Luồng hỏa diễm này không phải thần hỏa, chỉ có sức mạnh Tôn Giả cảnh, tuy không đến mức thiêu chết Thạch Hạo, nhưng một khi bị đốt trúng, tuyệt đối không dễ chịu chút nào. "Nhóc con bú sữa, mau chạy!" "Nhóc con bú sữa, đúng là hỗn đản!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ thấy vậy sắc mặt đại biến, không nói hai lời liền trốn sau lưng con rết

bạc, đồng thời mắng lớn Thạch Hạo. "Nhóc con bú sữa?" Mặt Thạch Hạo lập tức trở nên tái mét.

Biệt danh này là lúc còn nhỏ ở Thạch Thôn, vì thích uống sữa thú, ừm, bây giờ cũng vẫn thích uống.

Nhưng nay đã lớn rồi, bị người ta gọi như vậy thật chẳng hay ho chút nào.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ, e rằng không bao lâu nữa, đại danh "nhóc con bú sữa" sẽ truyền khắp Thượng giới. "Được rồi, đừng dọa hắn nữa!" Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ trong Vô Cực Cung truyền ra.

Ngay sau đó, ba người chỉ cảm thấy hoa mắt, thời không biến đổi, liền trực tiếp xuất hiện giữa một bầu trời đầy sao. "Sao có thể?" Không sai, là một bầu trời đầy sao.

Đưa mắt nhìn quanh, ba người trực tiếp kinh hô thành tiếng. "Ta vậy mà lại ở trong tinh không?

Đây là đại thần thông gì vậy?" Đừng nói là Thạch Hạo, ngay cả Nguyệt Thiền và Ma Nữ cũng hít một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng, bọn họ vừa rồi còn ở trong Đại Hoang Sơn Mạch của Huyền Vực.

Huyền Vực tuy cũng có tinh không, nhưng đó ít nhất phải là Chân Thần cảnh mới có thể đặt chân vào, Thiên Thần mới có thể ngao du.

Nhưng Thiên Thần cũng không thể làm được việc không một chút phản ứng nào đã đưa người vào tinh không như vậy. "Không đúng, đây không phải tinh không của Huyền Vực, nơi này không thuộc Bát Vực!" Thạch Hạo là người bản địa của Huyền Vực, tự nhiên vô cùng quen thuộc với bầu trời sao trên đầu.

Bát Vực tuy chia thành các vực khác nhau, nhưng tinh không lại là

chung một bầu trời. "Không phải tinh không của Bát Vực, lẽ nào là tinh không của Tam Thiên Châu?" Nghe vậy, Nguyệt Thiền và Ma Nữ kinh hô một tiếng. "Không, không đúng, cũng không phải tinh không của Tam Thiên Châu, bầu trời sao này không lớn bằng tinh không của Tam Thiên Châu!" Hai người chính là thiên kiêu của Tam Thiên Châu, làm sao có thể không nhận ra tinh không nơi đó. "Không cần đoán nữa, nơi này là bên trong Vô Cực Cung, mảnh tiểu tinh không này là do bản tôn tiện tay sáng tạo ra!" Ngay lúc ba người đang kinh nghi, một giọng nói ôn hòa truyền đến.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người, từ sâu trong tinh không, một thanh niên mặc hắc y bước ra.

Tên thanh niên này trông giống Nhân tộc, tuổi tác cũng tương đương bọn họ, nhưng lại có một mái tóc bạc, một đôi mắt mang lại cho người ta cảm giác tang thương.

Thanh niên từng bước đi tới, mỗi bước chân như vượt qua cả một tinh hệ, chỉ vài bước đã đến trước mặt ba người. "Ngài?

Ngài là Thạch Thần?" Miệng Thạch Hạo há to, hắn không nhận ra thanh niên trước mắt, nhưng có một loại trực giác, thanh niên này chính là Thạch Thần ba đầu sáu tay kia. "Chủ nhân Vô Cực Cung?" "Đạo Tôn?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ cũng thăm dò hỏi. "Là ta, ba vị, hoan nghênh đến Vô Cực Cung!" Đạo Kiếp gật đầu, trên mặt treo nụ cười ôn hòa, cho người ta cảm giác như một người anh hàng xóm.

Nhưng ba người không dám nghĩ như vậy.

Chương 481

Sinh linh chết trong tay vị này không có một ức vạn thì cũng có cả ngàn vạn, sao có thể là người dễ chung sống được? "Thạch Thần, đây là đạo thể của ngài sao?

Quả thực mạnh hơn ba đầu sáu tay nhiều!" Khóe miệng Thạch Hạo không hiểu sao giật giật.

Nguyệt Thiền và Ma Nữ lại không mở miệng, rơi vào trầm mặc.

Ngay cả Ma Nữ ngày thường nói nhiều nhất, thích nghịch ngợm gây rối, cũng lạ thường không nói gì.

Thực ra trong lòng hai nàng đang nổi lên sóng to gió lớn.

Cảm giác không sai, vị chủ nhân Vô Cực Cung này căn bản không giống như trong tưởng tượng, một kẻ bạo phát nhờ có được chút cơ duyên khiến tu vi tăng vọt, mà là một lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu năm.

Mặc dù không nhìn ra tu vi của vị chủ nhân Vô Cực Cung này, nhưng có thể khẳng định, ít nhất cũng là một vị giáo chủ, thậm chí trong số các giáo chủ, e rằng cũng thuộc hàng sâu không lường được.

Họ không thể nhìn thấu tu vi của đối phương, thân là thiên kiêu Thượng giới, kiến thức rộng rãi, Thiên Thần và giáo chủ mà họ từng gặp không phải là số ít. "Sao có thể?" "Tinh không này là do ngài sáng tạo?" Chẳng mấy chốc, hai nàng chợt nhớ lại lời nói vừa rồi của đối phương, mỗi người đều há hốc miệng.

Sáng tạo tinh không, đó là tồn tại bực nào?

Ít nhất họ chưa từng thấy vị đại giáo chủ nào làm được.

Sáng tạo tinh không, e rằng chỉ có Chí Tôn trong truyền thuyết mới

có thể làm được mà thôi. "Sáng tạo tinh không khó lắm sao?

Không phải thần linh đều có thể làm được à?" Thạch Hạo lại ngơ ngác nhìn hai nàng. "Thần linh có thể sáng tạo tinh không?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ bĩu môi, dùng ánh mắt nhìn kẻ nhà quê mà nhìn Thạch Hạo. "Thiên Thần cũng không thể làm được, thậm chí Hư Đạo cảnh và Trảm Ngã cảnh giáo chủ ta cũng chưa từng thấy ai có năng lực đó!" Nguyệt Thiền nhàn nhạt nói. "Ha ha, nhóc con bú sữa, ngươi thấy vị thần linh nào sáng tạo tinh không rồi?" Ma Nữ cười khúc khích, bị lời nói của Thạch Hạo chọc cười. "Ta đã nói rồi, đừng gọi ta là nhóc con bú sữa, ta tên là Thạch Hạo!" Thạch Hạo nghiến răng nghiến lợi, quả nhiên, con ma nữ này đã nhớ kỹ cái biệt danh này, thật quá đáng ghét.

Hắn tiếp lời: "Thần linh sáng tạo tinh không ta chưa thấy, nhưng ta biết Hư Thần Giới là do viễn cổ chư thần sáng tạo!" "Viễn cổ chư thần, đó chỉ là truyền thuyết, không có gì để kiểm chứng!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ cạn lời. "Được rồi, ngồi đi, có chuyện gì cứ nói với bản tôn!" Bỗng nhiên, tinh không biến ảo, biến mất không thấy, thay vào đó là một tòa đại điện.

Đại điện cổ kính, chỉ có vài chỗ ngồi. "Lại là thời không biến ảo, thật đáng sợ!" Cảnh tượng này khiến Nguyệt Thiền và Ma Nữ không biết phải hình dung thế nào.

Hai người hít sâu một hơi, Ma Nữ lại là người bước lên trước một bước, nói: "Thánh nữ Tiệt Thiên Giáo Thượng giới ra mắt Đạo Tôn, tiểu nữ tử lần này đến, là thay mặt gia sư hỏi thăm Đạo Tôn!" "Ồ, vậy sao?" Đạo Kiếp cười như không cười. "Đúng vậy!" Ma Nữ sắc mặt không đổi, mặt không đỏ tim không đập. "Hừ, e rằng có dụng tâm khác thì có!" Nguyệt Thiền cười lạnh, rồi bước lên trước cúi người chào Đạo Kiếp, nói: "Thánh nữ Bổ Thiên Giáo Nguyệt Thiền ra mắt tiền bối, phụng mệnh gia sư, đến hỏi thăm sức khỏe Đạo Tôn!"

"Ha ha, Nguyệt Thiền tiểu tiện nhân, ngươi cũng có dụng tâm khác thì có!" Lần này đến lượt Ma Nữ cười lạnh, Nguyệt Thiền chỉ liếc một cái rồi không nói gì nữa.

Kỳ thực trong lòng hai người đều rõ, lần này họ phụng mệnh đến để thăm dò, nào có chuyện hỏi thăm gì.

Nhưng sau khi cảm nhận được sự sâu không lường được của vị chủ nhân Vô Cực Cung này, họ liền thay đổi chủ ý, căn bản không dám đi thăm dò nữa, chỉ hỏi thăm thôi.

Thậm chí, họ còn nghĩ, sau khi trở về nhất định phải nói cho sư phụ, người của Vô Cực Cung này chỉ có thể kết giao, không thể đắc tội. "Ừm, bản tôn biết, nhưng nếu đã đến rồi, thì đừng về nữa, ở lại Vô Cực Cung đi!" Nào ngờ, lời nói của Đạo Kiếp lại khiến hai nàng kinh hãi, thần sắc đại biến. "...Ngài muốn làm gì?" Một câu nói, lập tức khiến đầu óc hai nàng ong ong. "A?" Ngay cả Thạch Hạo cũng không ngờ Đạo Kiếp lại nói ra lời như vậy.

Ý gì đây?

Hắn có chút mông lung. "Từ hôm nay trở đi, hai người các ngươi chính là thị nữ của Vô Cực Cung ta, còn ngươi, nhóc con bú sữa, thích đi đâu chơi thì đi đó chơi!" Nói rồi, Đạo Kiếp phất tay, trực tiếp ném Thạch Hạo ra ngoài.

Khi Thạch Hạo lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình đã đứng bên ngoài Đại Hoang. "...." Lúc này, Thạch Hạo không biết nên nói gì, thần tình có chút cổ quái. "Ném ta ra ngoài, lại giữ Ma Nữ và nữ thần lại, tốt, thật sự quá tốt, hai con mập kia thật đáng ghét, cứ bám riết lấy ta, giờ bị Thạch Thần giữ lại rồi, ha ha, tốt, quá tốt!" Thạch Hạo cười lớn, phủi mông rồi bay đi.

Giờ phút này, trong lòng hùng hài tử vô cùng vui vẻ.

Chuyến đi đến Vô Cực Cung này, không những tống khứ được hai người phụ nữ phiền phức, mà còn chứng thực được Thạch Thần không có ác ý với mình. "Ngươi chắc là nên vui vẻ như vậy sao?" Đúng lúc này, Tiểu Tháp từ trên đầu hắn bay xuống, vẻ mặt trịnh trọng nói. "Lẽ nào không nên vui vẻ sao?" Thạch Hạo hỏi lại. "E rằng sau này ngươi đều phải sống dưới cái bóng của người đó!" Tiểu Tháp trầm mặc một lúc, lại nói: "Không được, vừa rồi hắn chắc chắn đã phát hiện ra ta, ta phải rời đi, không thể ở lại Bát Vực nữa!" "Ngươi muốn đi?" "Phải đi!" Nói xong, Tiểu Tháp liền trực tiếp phá nát hư không rời đi.

Để lại Thạch Hạo ngẩn người tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Đi thì đi, chỉ có một mình ta, ta cũng có thể một đường tu hành, leo lên đỉnh phong.

Ta, Thạch Hạo, làm người quang minh lỗi lạc, ai có thể trở thành cái bóng của ta?" "Nói hay lắm, bản tôn ủng hộ ngươi!" Lời Thạch Hạo vừa dứt, một thân ảnh hiện ra bên cạnh hắn, hắc bào tóc bạc.

Chương 482

"Thạch Thần?" Thạch Hạo kinh ngạc. "Là ta, đi đi, làm gì thì làm, tu hành thì tu hành, giết ai thì giết, không cần phải có bất kỳ e ngại nào.

Nhớ kỹ, sau lưng ngươi có ta, có Vô Cực Cung!" Đạo Kiếp mỉm cười nói.

Thạch Hạo thần tình hoảng hốt, trong thoáng chốc như quay về năm xưa, lúc còn ở Thạch Thôn. "Cảm ơn Thạch Thần, yên tâm, ta sẽ không để ngài thất vọng đâu!" Thạch Hạo trịnh trọng gật đầu, thần tình lại vô cùng phức tạp.

Hắn vẫn luôn kháng cự tiếp xúc với vị Thạch Thần này, nào ngờ, cuối cùng vẫn không thoát được. "Xe đến trước núi ắt có đường, ít nhất Thạch Thần tạm thời sẽ không làm hại ta.

Có một vị đại thần như vậy làm chỗ dựa, tu hành chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?" "Hơn nữa, Thạch Thần tuy thủ đoạn tàn bạo, khiến nội tâm ta kháng cự, nhưng ít nhất cũng không làm hại người của Thạch Thôn, cũng không làm hại bạn bè của ta mà?" Nghĩ đến đây, Thạch Hạo chợt thông suốt rất nhiều, dù vẫn không đồng tình với cách làm của Đạo Kiếp, nhưng cũng không còn kháng cự như vậy nữa.

Thậm chí, trong khoảnh khắc này, trong lòng hắn còn nảy ra một ý nghĩ, đó là đợi sau khi mình mạnh lên, sẽ khai sáng cho Thạch Thần, hoặc là ngăn cản đối phương tàn nhẫn sát lục.

Đạo Kiếp tự nhiên cảm nhận được ý nghĩ trong lòng hùng hài tử, mỉm cười, không nói gì, lóe người rời đi.

Nếu Tiểu Tháp chưa rời đi, biết được ý nghĩ của Thạch Hạo, nhất

định sẽ mắng hắn ngu xuẩn.

Cốt truyện ban đầu quả thực sẽ thay đổi, như Đạo Kiếp đã nói.

Mặc dù hắn không phải vì khí vận chi tử mà gây ra hiệu ứng hồ điệp, bị các tồn tại trong Hỗn Độn, thậm chí là Nguyên Quân chú ý, nhưng hắn cũng sẽ không cố ý đi né tránh.

Hắn là Đạo Quân, hơn nữa còn là Sử Tiền Đạo Quân mạnh nhất trong Chư Thiên Hải, sao lại sợ một Nguyên Quân quèn?

Chỉ là có một số chuyện không cần thiết, nhưng hắn sẽ không cố ý né tránh.

Vì vậy, mấy năm sau, bảy thần của Thượng giới vẫn hạ giới, muốn chém giết Thạch Hạo.

Đạo Kiếp tuy sẽ không cố ý che chở Thạch Hạo, nhưng hạ giới Bát Vực là địa bàn của hắn, giết người trên địa bàn của hắn ư?

Thật là chuyện cười.

Thế là, sau một phen chiến đấu, bảy thần vốn tưởng sẽ giết được Thạch Hạo, lại chết một cách thảm hại.

Thượng giới có cự đầu chấn nộ, nếu không phải hạo kiếp sắp đến, đã muốn xuống diệt Vô Cực Cung và Đạo Kiếp.

Thạch Hạo cũng biết được lợi ích của việc có bối cảnh.

Nếu lần đó không có người của Vô Cực Cung xuất hiện, hắn thật sự đã chết rồi.

Giết được bảy thần, cuối cùng cũng sẽ đồng quy vu tận.

Đương nhiên, hắn lại không biết khí vận của mình nồng hậu đến mức nào, chết rồi cũng sẽ có người hồi sinh. "Ầm!" Mấy năm sau, một ngày nọ, trên bầu trời Bát Vực, khí tức cuồn cuộn, có khí tức chí cường đang lan tỏa, đại đạo đều đang cộng hưởng.

Một bàn chân lớn từ trên trời hạ xuống, có cự đầu giáng lâm. "Hạo kiếp sắp đến!" Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, thần sắc kinh hãi, có người mê mang, có người mặt mày trắng bệch. "Lại một lần đại kiếp nữa, lần này không biết có bao nhiêu người sẽ gặp nạn!" Có lão nhân sống sót từ kiếp trước than thở liên tục.

Đối với một số lão nhân, đại kiếp như thế này không còn mới mẻ.

Các cự đầu của Thượng giới cứ cách một khoảng thời gian lại hạ giới, thu hoạch nhân thể đại dược, đồng thời tìm kiếm cơ duyên của hạ giới.

Mỗi một lần hạo kiếp, đều có vô số sinh linh vẫn lạc, đặc biệt là cường giả Tôn Giả và Thần Hỏa cảnh.

Mỗi lần cự đầu Thượng giới giáng lâm, đều sẽ bắt đi tu sĩ của hai cảnh giới này, đó cũng là nguyên nhân ở Bát Vực hiếm khi thấy thần linh. "Hắc, không liên quan đến ta, dù sao ta cũng không phải Tôn Giả, càng không phải thần linh, chỉ cần ta trốn kỹ là không sao!" "Lần này e rằng khác, hạ giới Bát Vực bị Vô Cực Cung thống trị, e rằng hạo kiếp sẽ giáng xuống đầu Vô Cực Cung đầu tiên!" "Cũng không biết Đạo Tôn có thể chống đỡ được cự đầu Thượng giới hay không!" "Haizz, ta vẫn luôn cảm thấy Đạo Tôn tàn bạo, nhưng bây giờ lại hy vọng Đạo Tôn có thể chống đỡ được cự đầu Thượng giới!" "Đạo hữu nói không sai, dù sao Đạo Tôn cũng là thần của hạ giới chúng ta, dù thế nào, chúng ta cũng nên ủng hộ!" "Đáng tiếc là khó, ta thừa nhận Đạo Tôn mạnh, thế lực Vô Cực Cung lớn, nhưng cự đầu Thượng giới là tồn tại bực nào, đó là tồn tại siêu việt thần linh, mỗi lần hạ giới đều không chỉ có một vị!" "Haizz, nếu chỉ có một vị cự đầu, còn có hy vọng, nhưng... ai..." "Hừ, muốn chống đỡ cự đầu Thượng giới, chuyện cười, tốt nhất Vô Cực Cung nên bị diệt trong lần hạo kiếp này, để khỏi tai họa cho Bát giới chúng ta!" "Phụ thân ta bị người của Vô Cực Cung giết, hy vọng cự đầu Thượng giới có thể tiêu diệt Vô

Cực Cung!" "Hừ, Đạo Tôn dã tâm bừng bừng, thống trị Bát Vực, làm thổ hoàng đế của Bát Vực chúng ta, xem lần này hắn làm thế nào?" Vô Cực Cung thống trị Bát Vực, bây giờ chắc chắn sẽ là người đầu tiên đối đầu với cự đầu Thượng giới, tự nhiên có người hy vọng Vô Cực Cung có thể chống đỡ được cự đầu Thượng giới.

Nhưng hiển nhiên, trong mắt thế nhân, xác suất này quá nhỏ.

Đương nhiên, cũng có người hả hê, những người này hầu hết đều là tu sĩ dưới Tôn Giả, đều căm hận Vô Cực Cung và Đạo Kiếp. "Đến rồi sao?" Trước cửa Vô Cực Cung, giờ khắc này, tất cả cường giả Vô Cực Cung đều bị kinh tỉnh, bao gồm cả tứ đại hung, từng người ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc kinh hoàng.

Không sai, là kinh hoàng, ngay cả con rết bạc, tiểu hồng điểu và các tứ đại hung khác cũng kinh hoàng như vậy.

Đừng thấy ở Bát Vực chúng nó hung hãn, nhưng đối với cự đầu Thượng giới lại có ám ảnh lớn.

Chúng nó là Chân Thần cảnh giới, càng biết rõ sự đáng sợ của những cự đầu Thượng giới kia. "Bây giờ hy vọng duy nhất chính là chủ nhân, hy vọng chủ nhân có thể chống đỡ được những cự đầu Thượng giới này!" "Đúng vậy, nếu không những Chân Thần như chúng ta tất sẽ trở thành đối tượng bị săn giết, căn bản không thể thoát được!" Một đám đại hung thần sắc ngưng trọng.

Bọn họ biết Đạo Kiếp mạnh, nhưng cụ thể mạnh đến đâu thì hoàn toàn không biết, vì vậy, trong lòng không khỏi lo lắng.

Lúc này, trong Vô Cực Cung, một bức màn nước hiện ra trong đại điện, Đạo Kiếp ngồi trên bồ đoàn, bình tĩnh nhìn dị tượng của trời đất. "Đến rồi, đến rồi!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ hai người cũng đều thần sắc ngưng trọng, Nguyệt Thiền nhìn về phía Đạo Kiếp: "Ngươi có nắm chắc không?

Lần này giáng lâm e rằng ít nhất có mười vị giáo chủ trở lên, thậm chí còn nhiều hơn!" Ma Nữ cũng lạ thường không nghịch ngợm, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Ta nghe gia sư nói, lần này là để tìm kiếm Nguyên Thủy Chân Giải, đó là một loại chí cường thuật, vì vậy cự đầu hạ giới tuyệt đối sẽ không ít!" "Hai người đang lo lắng cho ta sao?" Đạo Kiếp mỉm cười, dường như không có chút ý thức nguy cấp nào. "Hừ, ai thèm lo cho ngươi!" Ma Nữ hừ lạnh một tiếng, bĩu môi.

Chương 483

Nữ thần lại nhàn nhạt nói: "Ta biết ngươi mạnh, thậm chí có thể mạnh hơn cả giáo chủ bình thường, nhưng ngươi phải biết, ở Thượng giới, giáo chủ cũng phân chia đẳng cấp, yếu thì chỉ Hư Đạo đã có thể xưng là giáo chủ, mạnh thì là Độn Nhất cảnh đỉnh phong, cảnh giới này đã vô hạn tiếp cận Chí Tôn!" "Bất luận là Hư Đạo, Độn Nhất, hay Chí Tôn, đến trước mặt bản tôn cũng chỉ có thể giơ tay diệt!" Nghe vậy, Đạo Kiếp vẫn mỉm cười, dường như không coi giáo chủ ra gì. "Giơ tay diệt Chí Tôn, khoác lác thì có!" Khiến hai nàng một trận cạn lời.

Thạch Quốc, ngoại ô một thành trì, lúc này hai bóng người cũng đang yên lặng nhìn lên trời.

Một người trong đó có dáng vẻ thiếu niên, chính là hùng hài tử Thạch Hạo, người còn lại thân hình thon dài, toàn thân bị sương mù bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ thân hình và dung mạo. "Liễu Thần, ngài có muốn ra tay không?" Thạch Hạo nhìn về phía Liễu Thần bên cạnh, tuy không thể nhìn xuyên qua chân diện mục trong sương mù, nhưng cũng không thể nhìn thấu. "Cứ xem trước đã, thực lực của ta chỉ mới hồi phục được một ít, ra tay cũng chưa chắc đã chống đỡ được!" Liễu Thần mở miệng, giọng nói như đạo âm, dùng ý niệm truyền đạt, khiến người ta không phân biệt được là nam hay nữ. "Vút!" Đúng lúc này, một bóng người bay tới, là một sinh linh hình người, sau lưng có hai cánh, chính là bất diệt sinh linh Kôn Bằng Tử, đầu không lớn, là con của Thượng Cổ Thập Hung Kôn Bằng, bị cự đầu Thượng giới phong ấn tại hạ giới, sau được Thạch Hạo thả ra. "Đang!" Trên bầu trời có tiếng chuông lớn vang lên, vang vọng khắp Bát Vực.

Tiếng chuông vang dội, khí tức chấn động tám phương.

Một chiếc đại chung thò ra từ khe nứt, đại chung cổ kính không hoa văn, nhưng lại mang theo khí tức trấn áp vạn cổ.

Thật quá kinh người, một kiện chí bảo, trên thành chuông có phù văn lấp lánh, diễn hóa đại đạo, truyền vào tâm thần của mỗi sinh linh.

Đại chung vừa hạ xuống, lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến đại đạo trời đất đều đang bi ai.

Ngay sau đó, một vật thể khác rơi xuống.

Đó là một tòa bảo tháp hai tầng, bảo tháp vô cùng mỹ lệ, trong suốt lấp lánh, tựa như được chế tác từ thần ngọc, toàn thân lưu chuyển một luồng khí tức của năm tháng.

Bảo tháp nhẹ nhàng quét qua, liền có thế trấn áp tám phương, khiến trời đất rung chuyển, bầu trời biến sắc. "Ầm!" Vẫn chưa kết thúc, một tiếng nổ lớn truyền ra, một cái luân bàn khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Luân bàn chuyển động, phù văn bay múa, như đang diễn hóa lục đạo luân hồi, chúa tể thế giới u minh.

Theo luân bàn chuyển động, vô số sinh linh hạ giới chỉ cảm thấy linh hồn bất ổn, như muốn bay ra, bay về phía tòa luân bàn đó.

Điều này khiến vô số tu sĩ hạ giới kinh hãi và khiếp sợ.

Trời đất lặp lại, tự thân bước vào u minh, thời gian thay đổi, năm tháng biến thiên, chỉ trong một khoảnh khắc, chúng sinh như đã trải qua mấy kiếp lâu dài.

Giờ khắc này, vô số người tâm thần thất thủ, chấn động khôn tả.

Ba kiện chí bảo đi đầu giáng lâm, chấn động đương thế!

Ngay sau đó, khí tức của ba kiện chí bảo liên kết với nhau, mỗi

kiện bao phủ một phương, như muốn giam cầm cả thời không. "Đại kiếp bắt đầu!" Đúng lúc này, một giọng nói hùng vĩ từ bên trong ba kiện chí bảo truyền ra, đại diện cho ý chí của ba vị cự đầu.

Ngay sau đó, ba kiện chí bảo bắt đầu mơ hồ, dường như muốn dung nhập vào tinh không.

Trong tinh không vô tận, các vì sao chuyển động, xoay vần, như hóa thành một đại trận pháp khổng lồ.

Thân ở Bát Vực, mỗi sinh linh đều có thể thấy rõ các vì sao trong tinh không.

Những vì sao đó như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, hủy thiên diệt địa. "Trước tiên chấp hành hạo kiếp, sau khi thu gom đại dược, cuối cùng đoạt lấy cơ duyên thì tùy vào bản lĩnh mỗi người!" Một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm từ trên bầu trời truyền xuống, hiển nhiên là một vị cự đầu Thượng giới hoặc đại giáo giáo chủ, nhưng lại không hiện ra pháp thân.

Giờ khắc này, trong Bát Vực, vô số sinh linh mặt mày tuyệt vọng, ngay cả lão tổ Thần Hỏa cảnh cũng thân thể run rẩy. "Có nên ra tay không!" Tại Thạch Quốc, trên một đỉnh núi, bất diệt sinh linh nhìn về phía Liễu Thần.

Thạch Hạo cũng vẻ mặt ngưng trọng.

Liễu Thần lại nhìn về phía sâu trong Đại Hoang, nói: "Đợi!" "Đang đợi Thạch Thần sao?

Hắn sẽ ra tay chứ?" Thạch Hạo lẩm bẩm. "Ầm!" Đúng lúc này, một bàn tay lớn xuất hiện giữa không trung, thò ra từ Đại Hoang Sơn Mạch.

Bàn tay lập tức xuất hiện trên bầu trời, và ngày càng lớn hơn, cuối cùng che khuất cả bầu trời.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chấn động của tất cả mọi người, bàn tay trực tiếp chìm vào hư không, một tay tóm lấy Luân Hồi Bàn, Tiểu Tháp, và cả Đại Chung ra ngoài. "Ngươi dám!" "Phóng tứ!" Biến cố đột ngột khiến những kẻ ẩn mình trong bóng tối đại nộ, từng luồng khí tức siêu việt thần linh bùng nổ. "Lũ sâu kiến quèn cũng dám phát động hạo kiếp, lại không biết rằng, các ngươi mới chính là kiếp nạn!" Một giọng nói giễu cợt lạnh lùng từ Đại Hoang Sơn Mạch truyền ra. "Giọng của Đạo Tôn!" "Không sai, là Đạo Tôn, Đạo Tôn đã ra tay rồi!" "Tốt quá rồi, ta biết Đạo Tôn chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, mặc cho hạo kiếp giáng lâm!" Nghe thấy giọng nói đó, trong Bát Vực, vô số sinh linh hoan hô, rất nhiều sinh linh yếu đuối thậm chí còn quỳ xuống đất cầu nguyện. "Là chủ nhân Vô Cực Cung!" "Không ngờ hạ giới lại có cường giả như vậy, không kém gì một vị giáo chủ, đối đầu với chúng ta, cũng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" "Hạ giới vẫn luôn là bãi săn của chúng ta, tự ý chiếm lĩnh, chúng ta chưa tìm ngươi, ngươi lại ra tay trước!" "Giết hắn là được!" Trong hư không, từng giọng nói phẫn nộ lạnh lùng truyền ra.

Ngay sau đó, từng thân ảnh với khí tức cuồn cuộn, tư thế vĩ ngạn hiện ra. "Chủ nhân của ba kiện chí bảo, còn có Thái Dương Thần Đằng, Minh Chủ, Âm Dương Lão Viện Trưởng!" Ngoài Vô Cực Cung, Nguyệt Thiền và Ma Nữ kinh hô, hiển nhiên nhận ra những người này. "Giết!" Mấy đại cự đầu trực tiếp ra tay với Vô Cực Cung, sức mạnh bàng bạc hóa thành cột sáng, tựa như tinh quang giáng lâm rơi xuống Đại Hoang Sơn Mạch.

Càng có thi khí vô biên lan tỏa, nơi đi qua hư không mục nát, vạn vật điêu tàn. "Đang!" Đại chung chấn động, vang vọng vạn cổ tang thương.

Chương 484

Mấy vị cự đầu liên thủ, công kích có thể nói là kinh khủng như vậy.

Trận dung này, trăm vạn năm qua chưa có bất kỳ ai có thể chống đỡ được. "Thạch Thần..." Thạch Hạo trong lòng lo lắng. "Có thể chống đỡ được không?" Bất diệt sinh linh nắm chặt hai quyền, dường như tùy thời chuẩn bị ra tay.

Chỉ có Liễu Thần thần sắc điềm nhiên, lắc lắc đầu, chiến ý trên người tiêu tan.

Chỉ có nàng mới biết vị chủ nhân Vô Cực Cung kia là tồn tại bực nào, đó là tồn tại ngay cả nàng cũng không nhìn thấu, sao có thể không chống đỡ được mấy vị giáo chủ quèn.

Đừng nói mấy vị giáo chủ, mấy vị Chí Tôn cũng vô dụng.

Quả nhiên, công kích của mấy đại cự đầu chưa kịp rơi vào Đại Hoang Sơn Mạch, liền biến mất vô ảnh vô tung.

Ngay sau đó, một giọng nói băng lãnh tràn đầy tử tịch truyền ra: "Phát động hạo kiếp sao?

Vậy thì bản tôn hôm nay sẽ cho các ngươi kiến thức, cái gì là hạo kiếp chân chính!" Lời vừa dứt, một luồng khí tức không thể tả được lưu chuyển, từ trong Đại Hoang Sơn Mạch lan ra, trong khoảnh khắc đã lan khắp cả tinh không. "Ông~!" Giây tiếp theo, tinh không bắt đầu điêu tàn, linh khí bắt đầu tiêu tán, một luồng khí tức tịch diệt quy về hư vô đang lan tỏa. "Chuyện gì vậy?" "Thân thể của ta đang mục nát, không, còn có nguyên thần?" "Sao lại như vậy!" Ngay sau đó, từng tiếng kinh hô truyền ra, giọng nói tràn đầy kinh khủng, đó là giọng của mấy đại cự đầu Thượng giới.

Nào ngờ, sinh linh của hạ giới còn kinh khủng hơn, dưới ánh mắt kinh hãi của những sinh linh hạ giới này.

Mấy đại cự đầu vừa rồi còn khí phách ngút trời, mặt mày lạnh lùng, thân thể bắt đầu mục nát, khô héo, trong tiếng gào thét và sợ hãi hóa thành khô lâu, cuối cùng hóa thành bụi phấn, tiêu tán giữa trời đất. "A, không!" "Đạo hữu hiểu lầm rồi, chúng ta chưa ra tay!" Vẫn chưa kết thúc, dưới ánh mắt không thể tin được của thế nhân, lại có hơn mười mấy đại nhân vật với khí tức mạnh mẽ xa lạ từ trong hư không xuất hiện.

Những đại nhân vật cự đầu này cũng giống như mấy vị cự đầu trước đó, mặt mày mang theo vẻ sợ hãi.

Họ trực tiếp cầu xin tha thứ, có người tỏ ra thiện ý, nhưng căn bản không có tác dụng, giống như thiên nhân ngũ suy vậy, luồng sức mạnh không thể tả được kia trực tiếp biến họ thành tro bụi. "Ông~!" Đúng lúc này, một hắc động khổng lồ xuất hiện, như một cái miệng lớn của ác ma, hướng về phía tinh không hút một hơi, tựa như muốn nuốt chửng cả bầu trời.

Kiếp khí vô biên kia, cùng năng lượng do các cự đầu vẫn lạc lưu lại toàn bộ bị cái miệng lớn đó hút vào.

Tĩnh lặng, tử tịch, cả tinh không một mảng tử tịch, không còn ba động ngút trời như vừa rồi, cũng không còn khí tức trấn áp vạn cổ.

Ba kiện chí bảo giam cầm hư không đã biến mất, mười mấy vị cự đầu giáo chủ Thượng giới cũng đã biến mất.

Giờ khắc này trong Bát Vực, cũng một mảng tĩnh lặng, không ai phát ra tiếng động, như cả trời đất đều đã chết lặng.

Nhưng sự chết lặng này lại mang theo nỗi sợ hãi vô thanh, nỗi sợ hãi khiến người ta nghẹt thở. "Hít~!" Cũng không biết qua bao lâu,

giữa trời đất vang lên từng tiếng hít khí. "Hạo... hạo kiếp kết thúc rồi?" "Toàn... toàn bộ đều chết rồi, đại nhân vật Thượng giới toàn bộ đều chết rồi?" "Hơn mười vị cự đầu vẫn lạc, ngay cả tinh không cũng bị phá diệt, trời của ta ơi!" Khắp nơi, người của các tộc đều trừng lớn mắt, khi hoàn hồn lại, quả thực không dám tin.

Nhưng tinh không tàn phá kia khiến họ hiểu rõ, đó là sự thật. "Đây chính là thực lực của chủ nhân Vô Cực Cung...

Đạo Tôn sao?" "Quá kinh khủng rồi, rốt cuộc mạnh đến mức nào, ngay cả giáo chủ Thượng giới cũng có thể dễ dàng diệt sát!" "Quả thực là kỳ tích, nếu như vậy, Bát Vực của chúng ta sẽ không còn hạo kiếp nữa sao?" "Tốt quá rồi, cảm tạ Đạo Tôn!" "Đúng vậy, chúng ta nên kính trọng Đạo Tôn, Đạo Tôn tuy tàn bạo, dùng vũ lực thống nhất Bát Vực, nhưng lại che chở chúng ta trong hạo kiếp!" "Đạo Tôn, Đạo Tôn!" Chẳng mấy chốc, khắp nơi trong trời đất, vang lên từng tiếng hoan hô.

Thậm chí, trong những tiếng hoan hô đó, còn xen lẫn sự kích động.

Khắp nơi trong Bát Vực, từng luồng thần uy ngút trời, đó là khí tức của thần linh, hiển nhiên, có cường giả Thần Hỏa cảnh tâm tình kích động.

Phải đối mặt với hạo kiếp, ai là người sợ nhất?

Tự nhiên là cường giả Thần Hỏa cảnh, thứ đến là Tôn Giả.

Nay hạo kiếp được chủ nhân Vô Cực Cung hóa giải, sao có thể không kích động, sao có thể không cảm kích?

Còn về việc Đạo Kiếp hoành tảo Bát Vực, thủ đoạn tàn khốc, bây giờ xem ra căn bản không là gì, nếu có tu vi như vậy, cũng sẽ không rảnh rỗi.

Dù sao tu luyện giới vẫn luôn là cường giả vi tôn, chỉ là có người

thủ đoạn ôn hòa một chút, có người thủ đoạn tàn nhẫn một chút mà thôi, không có ai đúng ai sai.

Thế là, tiếp theo, vô số tu sĩ, cường giả lần lượt tiến đến Đại Hoang sơn mạch, muốn đi cảm tạ Đạo Tôn.

Trong Thạch Quốc, Thạch Hạo, Liễu Thần, bất diệt sinh linh ba người vẫn ở cùng nhau.

Hạo kiếp qua đi, cũng khiến ba người thở phào nhẹ nhõm, trên mặt Thạch Hạo cũng lộ ra một nụ cười.

Hắn mở miệng nói: "Tuy thủ đoạn của Thạch Thần có hơi tàn bạo, nhưng trên đại nghĩa đại phi vẫn nhìn rất rõ!" "Thật là một kẻ đáng sợ!" Bất diệt sinh linh thần sắc phức tạp, tồn tại như vậy, ở thời kỳ đỉnh phong, cũng không hiếm thấy, nhưng đó đều là nhân vật tiên đạo.

Duy chỉ có Liễu Thần vẫn cảnh giác, lúc này nàng đang nhìn lên bầu trời, nhìn vào bầu trời tàn phá kia.

Nàng lẩm bẩm: "Phá hủy cả tinh không, e rằng hạ giới này sẽ linh khí giảm mạnh, rơi vào mạt pháp, tại sao phải làm như vậy?" Liễu Thần tự nhiên nhìn ra được, với thực lực của Đạo Kiếp căn bản không cần phải gây ra động tĩnh lớn như vậy, càng không cần phải làm tổn thương đến tinh không.

Đồng dạng, nàng cũng nhìn ra, sau khi mười mấy đầu lĩnh vẫn lạc, năng lượng tự thân phản hồi về trời đất, toàn bộ đều bị Đạo Kiếp thôn phệ.

Thủ đoạn như vậy quá ma tính, khiến nàng không thể không cảnh giác.

Thậm chí, nếu không phải trên người Đạo Kiếp không có hắc ám khí tức, nàng còn nghi ngờ Đạo Kiếp là hắc ám sinh linh.

Chương 485

Ngay sau đó, nàng nhìn về phía Thạch Hạo nói: "Thạch Hạo, ta đưa ngươi đến Thượng giới, hạ giới sắp tới sẽ khó mà tu luyện được nữa, có Vô Cực Cung thống trị trấn áp, cũng không có gì để ngươi ma luyện!" "Không sai, Thượng giới mới là nơi ma luyện, thiên kiêu yêu nghiệt vô số, càng có sơ đại và thuần huyết sinh linh, đều có thể làm đối thủ của ngươi!" Bất diệt sinh linh cũng gật đầu. "Được thôi!" Đối với điều này, Thạch Hạo tự nhiên không có ý kiến... .....

Trong Hỗn Độn vô tận, một tòa đại điện cổ xưa đang trôi nổi, tỏa ra khí tức thần thánh. "Đại huynh, Đạo Tôn thật biết gây chuyện, cứ thế này, hai người chúng ta e rằng không che đậy được bao lâu nữa!" Trong đại điện, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn vào màn nước trước mắt, cười khổ liên tục. "Quả thực, cứ thế này, e rằng chuyện Đạo Tôn gây ra sẽ còn lớn hơn!" Đế Tuấn cười khổ: "Chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, Đạo Tôn chắc chắn có cân nhắc của ngài, chúng ta chỉ cần làm theo phân phó của Đạo Tôn là được!" "Đúng rồi, bên Vọng Thư thế nào rồi?" "Ha ha, vị Sử Tiền Đạo Quân kia thú vị thật đấy, mỗi khi đi qua một thế giới, đều phân ra một luồng hóa thân, hóa thành nữ thần mặt trăng!" Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười, tiếp đó, thần sắc ngưng trọng lại, lại nói: "Nhưng Bàn Cổ ta vẫn luôn không phát hiện ra!" "Theo tin tức Đạo Tôn truyền đến, Bàn Cổ bây giờ thực lực sánh ngang Đạo Quân đỉnh phong, ngay cả Sử Tiền Đạo Quân cũng không có mấy người là đối thủ của hắn, nếu hắn muốn ẩn mình, với tu vi của hai chúng ta căn bản không phát hiện được!" "Nhưng không biết tại sao, ta luôn cảm thấy Bàn Cổ cũng là một phần trong kế hoạch của Đạo Tôn!" Đây chỉ là suy đoán của Đế Tuấn, nhưng hắn

lại tin vào suy đoán của mình, bởi vì hắn hiểu rõ Đạo Kiếp.

Trong mắt Đế Tuấn, luận về kế hoạch bố cục, không ai bằng Đạo Kiếp.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Những năm này Đạo Kiếp ung dung tự tại, Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn luôn giám thị Chư Thiên Hải, còn Bàn Cổ lại khai tịch mười mấy thế giới.

Bàn Cổ bây giờ đã hóa thành một kẻ bận rộn, sau khi khai tịch hết thế giới này đến thế giới khác, lại có một phen cảm ngộ mới.

Lúc này, đứng trong Hỗn Độn, nhìn vào sự mịt mờ trước mắt, Bàn Cổ lẩm bẩm: "Năm xưa ta thân hóa vạn vật, nguyên thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết hóa thành Tổ Vu, nhưng đều không hoàn mỹ.

Nay ta muốn tái tạo một tộc, tên là Bàn Cổ tộc, để Bàn Cổ trở thành một chủng tộc, chứ không phải một cá nhân!" Có ý nghĩ này, Bàn Cổ liền bắt đầu lên kế hoạch, khoảng một năm sau, kế hoạch hoàn thành.

Ngay sau đó, hắn liền vung một búa về phía vùng Hỗn Độn trước mặt.

Chẳng mấy chốc, một phương thế giới đã hình thành. "Thời gian gia tốc!" Bàn Cổ tự nhiên sẽ không chờ trời đất tự nhiên diễn hóa, vì vậy trực tiếp sử dụng thời gian đại đạo, gia tốc sự diễn hóa của trời đất.

Đây là một vũ trụ, ngay cả đại thiên thế giới cũng không bằng, nhưng lại có thể trưởng thành.

Sau một thời gian trời đất diễn hóa, liền bắt đầu có sinh linh đản sinh, Bàn Cổ thì dùng đại đạo diễn hóa ra Thiên Địa Nhân tam thư, và ném một giọt tinh huyết vào vũ trụ, rồi không để ý nữa.

Hắn không định giảng đạo cho sinh linh của một giới, mà để một giới tự mình diễn hóa.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Hỗn Độn vô hạn, mênh mông vô tuế nguyệt, tựa như đã qua tuế nguyệt lâu dài.

Hỗn Độn được chia làm hai, một là Hỗn Độn Hải, hai là Chư Thiên Hải.

Nhưng, đúng như người đời nói, Hỗn Độn căn bản không có biên giới, bên ngoài Hỗn Độn vô tận, vẫn là Hỗn Độn.

Muốn biết Hỗn Độn rốt cuộc lớn đến đâu, chỉ có lĩnh ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái, nghịch chuyển Ngũ Thái, dò xét Vô Cực.

Nhưng bất luận là Chư Thiên Hải hay Hỗn Độn Hải, đến nay vẫn chưa có ai làm được.

Cũng không có ai biết, ở một nơi nào đó trong Hỗn Độn, cách xa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải vô cùng, đang có một đại lục màu tím tàn phá lơ lửng.

Mặc dù khối đại lục màu tím này chỉ là một đại lục tàn phá, nhưng diện tích chiếm trong Hỗn Độn lại vô cùng rộng lớn.

Nếu tính theo diện tích của Hỗn Độn Hải, ít nhất phải tính bằng ức vạn lần.

Chính vì cái gọi là Hồng Mông phá toái Hỗn Độn xuất hiện, ở một niên đại xa xôi, không thể khảo chứng, lúc đó không có thời gian, không có không gian, không có đạo, ngay cả hỗn độn chi khí cũng không có, chỉ có hắc ám, tử tịch.

Nơi đó chính là Hư Vô, cho đến một ngày, trong Hư Vô có một loại sức mạnh không thể tả được đản sinh, loại sức mạnh này chính

là Vô Cực.

Vô Cực đản sinh bắt đầu diễn hóa, trong Hư Vô diễn hóa ra Hỗn Độn, lần lượt trải qua Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực.

Trong thời kỳ Vô Cực diễn hóa Thái Cực, quá trình này vô cùng dài, vì vậy trong quá trình này, đản sinh ra Hồng Mông.

Hồng Mông là một quá trình chuyển tiếp từ Vô Cực đến Hỗn Độn, không phải là một loại đạo, mà là một thời kỳ.

Thời kỳ này sẽ theo sự hoàn thành của việc diễn hóa Thái Cực, cuối cùng biến mất, trời đất tiến vào thời kỳ Hỗn Độn.

Nào ngờ, ở cuối quá trình diễn hóa Thái Cực, không biết vì sao, biến cố đã xảy ra, vốn dĩ Hồng Mông nên phá toái, hóa thành Hỗn Độn, lại có một khối Hồng Mông chi địa còn sót lại.

Nơi này chính là Hồng Mông Giới.

Toàn bộ Hồng Mông Giới bị Hỗn Độn bao bọc, tồn tại trong Hỗn Độn, nhưng lại giống như siêu thoát khỏi Hỗn Độn.

Hồng Mông Giới chia thành tứ đại châu tứ đại hải, có một Cực Bắc Cấm Địa, trên đó là tinh không, điểm này rất giống với Hồng Hoang, nhưng về diện tích, ngay cả một ngọn núi cũng lớn hơn cả Hồng Hoang từng có.

Lúc này, tại Đông Man Châu, trong một thần hồ, mấy chục bóng người đang trôi nổi.

Mấy chục bóng người có dung mạo khác nhau, khí chất khác nhau, nhưng khí tức trên người lại có cảm giác không hợp với Hồng Mông Giới.

Toàn thân họ lượn lờ khí tức của đại đạo pháp tắc, chỉ là đại đạo

pháp tắc trên người họ lại u ám không ánh sáng, như nước không nguồn.

Đại đạo pháp tắc u ám dường như đang chống lại sự áp bức của không gian xung quanh. "Nơi này là đâu?" Cuối cùng, trong thần hồ, người đầu tiên tỉnh lại là một nữ tử tuyệt sắc thân người đuôi rắn, sau lưng có bảy tay, trước ngực có hai tay, hai tay nắm đẳng xà.

Nữ tử này chính là Hậu Thổ.

Mắt đẹp của Hậu Thổ chớp động, mê mang nhìn xung quanh, vừa hay thấy những bóng người đang trôi nổi xung quanh. "Các vị huynh trưởng, Phục Hy, Nữ Oa, còn có Tam Thanh, còn có...

đều ở đây!" Hậu Thổ kinh hô, lập tức cảnh giác, trong lòng lại có chút kích động.

Chương 486

Ngay từ cuộc chiến tranh đoạt Đạo Quân năm xưa, các vị huynh trưởng, những cố nhân Hồng Hoang này đều đã đi xa vào Hỗn Độn, sao đột nhiên đều xuất hiện ở đây?

Trông họ đều như đã hôn mê. "Hửm?

Đây là đâu?" "Đầu đau quá, chuyện gì vậy?" Hậu Thổ kinh hô một tiếng, đã đánh thức Đế Giang và các Tổ Vu khác, thậm chí cả Tam Thanh và những người khác. "Ồ!" "Tam Thanh?" "Phục Hy, Nữ Oa?" "Sư tôn!" "Đa Bảo, Tam Tiêu, Quảng Thành Tử, đều ở đây?" Chẳng mấy chốc, trên mặt nước vang lên từng trận kinh hô, những người có mặt đều quen biết nhau, chỉ là vô cùng không hiểu và mê mang.

Đặc biệt là môi trường xung quanh, thiên địa linh khí vô cùng nồng đậm, đâu phải linh khí, căn bản là Hồng Mông Tử Khí.

Mỗi hơi thở đều là Hồng Mông Tử Khí, trực tiếp dọa cho những người có mặt một phen hú vía. "Chư vị, hoan nghênh đến Hồng Mông Giới!" "Ha ha, hậu duệ của tộc ta, Bàn Cổ nhất tộc hoan nghênh các ngươi!" "Mấy tiểu gia hỏa cũng không cần khách sáo, là bản cung đưa các ngươi đến, đi thôi, theo bản cung về!" Đúng lúc này, từng tiếng cười nhẹ truyền đến, mấy bóng người đạp không mà tới.

Mấy bóng người này đều hiện ra dưới hình thái đạo thể, căn bản không nhìn ra chủng tộc, khí tức trên người mỗi người đều vô cùng cổ quái, đương nhiên, đó là đối với Tam Thanh, Hậu Thổ và những người khác.

Khí tức trên người mấy người này cho người ta một cảm giác thần thánh, ngay cả đạo tắc tiết lộ ra cũng như cao cấp hơn một bậc.

Cảm giác này, khiến họ quên đi cả Hồng Mông Tử Khí.

Hơn nữa, mỗi người trong số họ đều cho cảm giác kinh khủng vô cùng, siêu việt cả Sử Tiền Đạo Quân. "Những người này?

Lại kinh khủng như vậy?" Đồng tử của Phục Hy co rụt lại, bảo vệ Nữ Oa sau lưng. "Tuy kinh khủng, nhưng tâm cảnh lại không được, hỉ nộ ái ố quá dễ bộc lộ!" Lão Tử đi theo vô vi chi đạo, coi trọng nhất là tâm cảnh, cũng là đạo tâm, theo ông thấy, những người thần bí này tuy kinh khủng, e rằng tu vi đã siêu việt Đạo Quân, nhưng tâm cảnh lại kém xa những Sử Tiền Đạo Quân kia.

Đương nhiên, mặc dù tâm cảnh không được, nhưng tu vi kinh khủng, cũng đủ để lấy mạng, không ai không cảnh giác.

Trường kiếm trong tay Thông Thiên khẽ kêu, như gặp phải áp lực cực lớn, không cam lòng muốn phản kháng.

Ngược lại, Hậu Thổ và mười hai Tổ Vu lại cảm giác huyết dịch trong cơ thể đang sôi trào, như đang cộng hưởng.

Theo sự cộng hưởng, ánh mắt họ hướng về một đại hán mặc da thú.

Không sai, huyết mạch của họ đang cộng hưởng với đại hán này, mười hai Tổ Vu càng cảm thấy đại hán này cho một cảm giác thân thiết, cảm giác này giống như đối mặt với Bàn Cổ. "Ngài là?" Mười hai Tổ Vu thần sắc có chút kích động, nhưng càng nhiều hơn là mê mang. "Ha ha, ta là người của Bàn Cổ thị tộc, có thể gọi ta là Bàn Cổ Tiệp, ở đây nói chuyện không tiện, theo ta về tộc, những gì các ngươi muốn biết đều sẽ có câu trả lời!" Đại hán cười lớn giọng thô, động tác cũng bạo lực, không đợi mười hai Tổ Vu phản ứng, liền vung tay lớn, mang mười hai Tổ Vu đi, đạp không rời khỏi.

Nhưng trước khi rời đi, bước chân lại dừng lại, lại tiện tay mang cả Tam Thanh đi.

Tam Thanh có chút mộng bức, căn bản không kịp phản ứng. "Tên man tử này!" Những người khác đều âm thầm phỉ nhổ.

Chẳng mấy chốc, những cường giả thần bí khác cũng báo danh hiệu của mình, lần lượt mang những người khác đi.

Trong đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị một đạo nhân tóc quăn mang đi.

Phục Hy và Nữ Oa bị một nữ tử đầu người thân rắn mang đi.

Tây Vương Mẫu, Hạo Thiên, Dao Trì, Quảng Thành Tử, Đa Bảo, Huyền Đô và những người khác, cũng lần lượt bị người mang đi.

Hi Hòa, Thường Hi thì bị một nữ tử tuyệt sắc tự xưng là người của Nguyệt Thần nhất tộc mang đi.

Hỗn Độn Hải, Hồng Hoang, trong Đại Đạo Trường Hà, sóng biển cuồn cuộn, từng lá bùa hóa thành trật tự thần liên, xuyên qua Đại Đạo Trường Hà, kết nối với thời không không xác định.

Từng cánh cửa huyền diệu ẩn hiện, bên trong mỗi cánh cửa đều có một luồng khí tức chí cường đang cuồn cuộn, xung kích.

Tại nơi sâu nhất của Đại Đạo Trường Hà, một quả cầu ánh sáng khổng lồ lơ lửng, tỏa ra khí tức khiến người ta nghẹt thở.

Bất kỳ sinh linh nào đứng trước quả cầu ánh sáng này đều sẽ cảm thấy mình nhỏ bé, ngay cả Đạo Quân, khi đối mặt với quả cầu ánh sáng này, cũng sẽ cảm thấy như con kiến đối mặt với trời xanh.

Nhưng, cách quả cầu ánh sáng này không xa, đang có bốn người ngồi xếp bằng, chính là Đạo Kiếp, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, và Thái Âm U Huỳnh. "Chuyện gì vậy?

Tại sao ta không cảm ứng được vận mệnh của Phục Hy và những người khác?" Đúng lúc này, thần sắc Đạo Kiếp biến đổi, một thân khí

tức bất ổn, đột nhiên bùng nổ, dọa ba nàng một phen hú vía. "Sao vậy?" Ba nàng lần lượt nhìn về phía Đạo Kiếp. "Không biết, chỉ cảm thấy không cảm ứng được vận mệnh của đệ tử và cố nhân nữa!" Đạo Kiếp thần sắc ngưng trọng nói.

Đột nhiên, Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư cũng sắc mặt biến đổi: "Ta cũng không cảm ứng được vận mệnh của hai vị muội muội nữa, giống như đột nhiên biến mất khỏi thế gian vậy!" "Tu vi đạt đến Đại Đạo Cảnh, liền có thể âm thầm khắc dấu ấn vận mệnh của người mình quan tâm.

Bất luận ở nơi nào trên thế gian, ngay cả khi rời khỏi Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, cũng có thể cảm nhận được.

Nếu dấu ấn vận mệnh biến mất, chỉ có mấy khả năng: một là tu vi của đối phương đã vượt qua ngươi, hai là đã hoàn toàn vẫn lạc, ngay cả chân linh cũng hoàn toàn tiêu tán, ba là bị cách ly ở một nơi mà ngay cả Đạo Quân như chúng ta cũng không cảm ứng được!" Nhìn thần tình của Đạo Kiếp và Vọng Thư, Thiên Mẫu Thánh Hậu nói.

Trong mấy người, luận về kiến thức, hiểu biết sâu sắc nhất về bí ẩn của thế gian và sinh linh, không ai bằng nàng, người đã sống từ thời Vô Đạo đến nay. "Tu vi vượt qua hai người các ngươi là không thể, dù có kỳ ngộ lớn đến đâu, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà vượt qua, Tiểu Sư Tổ đã là Đạo Quân đương thời.

Vậy thì chỉ có thể là vẫn lạc hoặc bị cách ly ở một nơi không cảm ứng được!" Nguyên Mẫu Đạo Quân lắc đầu nói. "Các ngươi ở đây chờ, ta đi tìm!" Đạo Kiếp chậm rãi đứng dậy, từng bước đi ra khỏi Đại Đạo Trường Hà.

Chương 487

"Ta đi cùng ngươi!" Vọng Thư ngẩn người, hoàn hồn lại liền theo sau. "Nếu rời khỏi Hỗn Độn Hải, tiến vào Hỗn Độn, không có sự chỉ dẫn của Đại Đạo Trường Hà, ngay cả Đạo Quân cũng có khả năng bị lạc, thực lực cũng sẽ giảm xuống!" Phía sau, Nguyên Mẫu Đạo Quân hét lên. "Nàng ở lại, ta đi!" Đạo Kiếp lắc đầu, vung tay, giam cầm Vọng Thư trong Đại Đạo Trường Hà, còn mình thì một bước bước ra, thân ảnh biến mất khỏi Đại Đạo Trường Hà.

Đồng thời, giọng nói của hắn vang vọng: "Không có Đại Đạo, ta có Vô Cực.

Hơn nữa, đừng quên, ta có Hỗn Độn Thể, là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ cần có Hỗn Độn, ta liền có thể sinh tồn!" Đạo Kiếp không để ý, giây tiếp theo, xuất hiện tại khe nứt phong ấn giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, ném ra ba miếng ngọc giản về phía khe nứt.

Làm xong những việc này, Đạo Kiếp liền trực tiếp đi về phía phương hướng mà năm xưa hắn cảm ứng được Phục Hy và những người khác rời đi. "Hửm?" Tại Chư Thiên Hải, Huyền Vực, Đại Hoang Sơn Mạch, trong Vô Cực Cung, hóa thân của Đạo Kiếp đang chuẩn bị lên kế hoạch cho bước tiếp theo, đột nhiên sắc mặt biến đổi, trong tay xuất hiện ba miếng ngọc giản, đồng thời, có một tin tức truyền đến. "Dấu ấn vận mệnh của Phục Hy và những người khác đã biến mất?

Sao có thể?" "Nếu bản tôn đã rời đi, bên này ta phải cẩn thận một chút, một khi bị Nguyên Quân của Chư Thiên Hải phát hiện, chỉ có thể trông cậy vào Nguyên Mẫu và Thiên Mẫu!" Đối với hai người phụ nữ đó, Đạo Kiếp chưa bao giờ trông cậy, hai người phụ nữ đó quá không

đáng tin.

Một người điên điên khùng khùng, một người thì nhẫn tâm hủy diệt thế giới.

Đạo Kiếp cảm thấy Vọng Thư đáng yêu hơn, chỉ là thực lực của Vọng Thư không được, chỉ là thực lực Đạo Quân bình thường, căn bản không giúp được gì nhiều. "Không chỉ Phục Hy, Nữ Oa mấy người, mà cả trăm người Hồng Hoang đều biến mất cùng một lúc, rốt cuộc là vì sao?

Lúc rời đi họ không ở cùng nhau, không thể nào tất cả đều tụ lại một chỗ!" Chuyện này quá cổ quái, khiến Đạo Kiếp có chút không hiểu.

Thậm chí, hắn còn có cảm giác, lần này bản tôn đi tìm, e rằng cũng sẽ không có thu hoạch gì. "Hỗn Độn vô hạn, với thực lực của bản tôn căn bản không thể thăm dò hết, ngay cả tu vi Đạo Quân, ở trong Hỗn Độn vô tận, cũng chỉ là một hạt cát trong biển, làm sao mà tìm?" "Muốn nhìn thấu bí ẩn của Hỗn Độn, phải đi sâu vào bản nguyên, vậy thì phải nghịch chuyển Ngũ Thái, dùng Vô Cực Đại Đạo để thăm dò, xem ra ta cần phải nhanh lên rồi!" Đạo Kiếp cảm thấy cấp bách, lập tức từ trong Vô Cực Cung bước ra. "Ầm!" Giờ khắc này, một luồng khí tức thuộc về Chí Tôn từ trong cơ thể hắn tỏa ra, khí tức cuồn cuộn khiến cả Bát Vực đều run rẩy, thiên địa đại đạo đều bi ai, như bị luồng khí tức Chí Tôn này dẫm dưới chân. "Khí tức này, là Chí Tôn..." "Đạo Tôn thật sự là Chí Tôn!" Ở trong Vô Cực Cung, tại một biệt cung, Nguyệt Thiền và Ma Nữ thần sắc đại biến, kinh ngạc không thôi.

Họ biết Đạo Kiếp mạnh, giơ tay diệt sát hơn mười vị cự đầu Thượng giới, có khả năng là một vị Chí Tôn còn sống.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, nhưng khi Đạo Kiếp thực sự thể

hiện thực lực, họ vẫn kinh ngạc.

Chỉ có trên Chí Tôn còn có Chân Tiên và Tiên Vương, họ chưa từng nghĩ, cũng không dám nghĩ, dù sao thì Tiên, ở thời đại này, ở Tam Thiên Châu chỉ là truyền thuyết, có tồn tại hay không cũng không chắc. "Khí tức thật kinh khủng, là Đạo Tôn sao?" "Không sai, từ phương hướng Vô Cực Cung truyền đến, tất nhiên là chí tôn của Vô Cực Cung, vị Vô Thượng Đạo Tôn kia!" Không chỉ Nguyệt Thiền và Ma Nữ kinh ngạc, cả Bát Vực, vô số sinh linh, dưới là phàm nhân, trên là thần linh toàn bộ biến sắc, bị luồng uy áp cuồn cuộn này ép đến không thở nổi.

Thậm chí, rất nhiều sinh linh đều quỳ xuống đất hướng về phía Vô Cực Cung mà bái lạy.

Đúng lúc này, giọng nói uy áp cuồn cuộn của Đạo Kiếp truyền đến: "Đệ tử Vô Cực Cung, theo bản tôn sát nhập Thượng giới, truyền bá đại đạo của Vô Cực Cung ta vào Tam Thiên Châu!" "Sát nhập Thượng giới?" "Đạo Tôn muốn dẫn chúng ta sát nhập Thượng giới?" "Ha ha, tốt quá rồi, cuối cùng cũng đợi được ngày này!" "Mẹ nó, Thượng giới vẫn luôn gây hạo kiếp cho Bát Vực chúng ta, bao nhiêu sinh linh vô tội chết thảm trong tay lũ ác ma đó, lão tử lần này phải giết sạch toàn bộ!" "Báo thù, giết!" "Giết!" Một câu nói của Đạo Kiếp khiến cả Bát Vực đều chấn động, nào chỉ có đệ tử Vô Cực Cung?

Mà phàm là tu sĩ Bát Vực có huyết tính, có thân bằng chết thảm toàn bộ đều sôi sục.

Nếu là trước đây, tuyệt đối không dám, nhưng lần này khác, lần này có một vị Vô Thượng Đạo Tôn ở đây, giơ tay có thể diệt giáo chủ, có gì mà phải sợ?

Thậm chí, giờ khắc này họ đều bỏ qua sự chênh lệch tu vi giữa mình và đệ tử đại giáo Thượng giới. "Sát nhập Thượng giới?" Ngoài

Vô Cực Cung, Nguyệt Thiền và Ma Nữ bước ra, đến bên cạnh Đạo Kiếp, sắc mặt đều biến đổi. "Ngươi có biết sự chênh lệch giữa hạ giới và Thượng giới không, đưa họ lên đó, không nghi ngờ gì là đi tìm chết!" Nguyệt Thiền thần sắc ngưng trọng nói. "Tu vi của ngươi mạnh, hoàn toàn có thể hoành tảo Thượng giới Tam Thiên Châu, nhưng chung quy cũng chỉ có một mình ngươi, để những đệ tử Vô Cực Cung này, và tu sĩ Bát Vực lên đó, Thượng giới chỉ cần cử ra một Thiên Thần, liền có thể tiêu diệt toàn bộ!" Ma Nữ lắc đầu, theo nàng thấy, chuyện này quá hoang đường.

Đánh trận cần binh tướng, tướng lợi hại, nhưng binh không được, cuối cùng cũng sẽ bại.

Đạo Kiếp dù có giết sạch các đại giáo chủ, Thiên Thần của Thượng giới thì thế nào?

Những người hắn mang đi e rằng cũng đã chết sạch rồi. "Các ngươi làm sao biết được thủ đoạn của bản tôn.

Đừng nói là Tam Thiên Châu quèn, thủ đoạn của bản tôn một khi xuất ra, cho dù là đi công đả Tiên Vực, ta cũng có thể đáp ứng!" Đạo Kiếp mỉm cười, tự nhiên hiểu rõ lời của hai nàng, nhưng hắn là ai?

Là Vô Thượng Đạo Tôn của Hỗn Độn Hải, là Đạo Tôn đương thời, cũng là Sử Thượng Tối Cường Đạo Quân trong Hỗn Độn Hải.

Dù cho cụ phân thân này chỉ có thể phát huy thực lực Kim Tiên, nhưng thủ đoạn còn đó, trí tuệ còn đó, dẫn một đám người đi đánh trận, chẳng lẽ lại có thể thua sao?

Những Tôn Giả, Thần Hỏa, Chân Thần của hạ giới này, đặt ở Hồng Hoang, ngay cả Luyện Hư Hợp Đạo cũng không bằng, thậm chí không bằng cả phàm nhân, muốn tạm thời nâng cao thực lực cho những phàm tu này, không gì dễ hơn.

Vĩnh viễn nâng cao, dù là nâng lên cấp giáo chủ cũng không có gì khó khăn, chỉ là không cần thiết. "Ba ngày sau xuất phát!" Nói xong, Đạo Kiếp quay người rời đi, để lại hai nàng.

Ba ngày thời gian ngắn ngủi, rất nhiều tu sĩ căn bản không thể đến được Đại Hoang Sơn Mạch, những người tập trung được, hầu hết đều là cường giả Tôn Giả cảnh và Thần Hỏa cảnh.

Đừng xem thường, Tôn Giả cảnh lại có đến mấy ngàn người, Thần Hỏa cảnh cũng có đến hàng trăm.

Thật không thể tin được, bình thường, những cường giả này gần như không thấy, Thần Hỏa cảnh thì càng không cần nói, đó là thần linh, thuộc về truyền thuyết.

Nay Đại Hoang Sơn Mạch tụ tập nhiều như vậy, khí tức kinh khủng lan tỏa, thần uy ngút trời, khiến các bộ tộc và sinh linh cư trú trong Đại Hoang đều run rẩy kinh hãi.

Những tu sĩ đến sau cũng đều hít một hơi khí lạnh, bình thường làm gì có dịp thấy trận doanh như vậy.

Không lâu sau, từng luồng khí tức càng mạnh mẽ hơn giáng lâm, thần thánh tôn quý, khí tức ngút trời.

Tổng cộng có hơn mười người, đều là Chân Thần của Chân Nhất cảnh.

Chương 488

Chân Thần, ở hạ giới Bát Vực, là tồn tại mạnh nhất, đều là những lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm.

Hơn nữa, có thể sống đến bây giờ, hiển nhiên có năng lực né tránh hạo kiếp, những người này trong số các Chân Thần, cũng không phải là tồn tại bình thường.

Trận doanh như vậy, đối với sinh linh hạ giới, quả thực như trời xanh, có thể trấn áp đương thời, kinh khủng dị thường.

Nhưng Nguyệt Thiền và Ma Nữ lại lắc đầu, tu vi này ở hạ giới quả thực có thể đi ngang, mỗi vị đều có thể chấn nhiếp một phương, nhưng nếu đặt ở Thượng giới thì hoàn toàn không đủ xem.

Tại Thượng giới Tam Thiên Châu, tu sĩ Thần Hỏa cảnh căn bản không có địa vị, càng không cần nói đến Tôn Giả.

Chỉ có Chân Thần mới là cường giả, muốn xưng bá một phương, ít nhất phải là Thiên Thần.

Vì vậy, theo hai nàng thấy, những người này đến Thượng giới, ngay cả nhét kẽ răng cho người ta cũng không đủ, tùy ý một đệ tử đại giáo cũng có thể dễ dàng tiêu diệt. "Chúng ta đi thôi!" Đạo Kiếp từ trong Vô Cực Cung bước ra, vung tay lớn, mang theo cả tứ đại hung thú, Nguyệt Thiền, Ma Nữ, và cả những tu sĩ đã đến, toàn bộ biến mất khỏi Đại Hoang Sơn Mạch.

Căn bản không cần phá toái hư không, đánh xuyên thông đạo hai giới, giống như đấu chuyển tinh di, trực tiếp xuất hiện tại Thượng giới. "Đây là Thượng giới?" "Thiên địa linh khí thật nồng đậm, quả nhiên không hổ là Thượng giới, không phải hạ giới có thể so sánh!" Cảm nhận được không gian kiên cố, cùng linh khí nồng đậm, mọi

người đều hưng phấn không thôi. "Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!" Đúng lúc này, dường như vì thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh, Tiểu Hồng Điểu, Thôn Thiên Tước và tứ đại hung khác, những kẻ vẫn luôn ở cảnh giới Chân Thần đỉnh phong, trực tiếp đột phá, trở thành Thiên Thần. "Đột phá rồi?" Nguyệt Thiền và Ma Nữ giật nảy mình. "Bình thường thôi, tư chất của chúng vốn không tầm thường, đặt ở Thượng giới, cũng là cấp bậc thiên kiêu, chỉ là bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh, mới dừng lại ở Tôn Giả đỉnh phong!" "Sau khi bản tôn thu phục chúng, đã phá vỡ bình cảnh tu vi cho chúng, và cho chúng cực phẩm hỏa chủng, giúp chúng đột phá Chân Thần, nhưng nội tình vẫn chưa dùng hết.

Đến nơi này, thiên địa quy tắc hoàn chỉnh, tự nhiên có thể đột phá lần nữa!" Đạo Kiếp mỉm cười, rất hài lòng với bốn đầu thuần huyết di chủng này. "Chưa kết thúc!" "Ầm!

Ầm!" Không đợi Đạo Kiếp nói xong, những Tôn Giả, cường giả Thần Hỏa cảnh được mang lên cũng lần lượt bắt đầu đột phá.

Từng luồng khí tức bàng bạc cuồn cuộn, dẫn động linh khí trong vòng vạn dặm, hóa thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ.

Đạo Kiếp vung tay, linh khí xung quanh lại lần nữa bùng nổ, giúp những người này đột phá. "...." Nguyệt Thiền và Ma Nữ có chút ngây người, nhiều người như vậy đồng thời đột phá, làm gì có dịp thấy cảnh tượng lớn như vậy.

Nhưng hai nàng không hổ là thiên kiêu Thượng giới, kiến thức rộng rãi, nghe lời nói vừa rồi của Đạo Kiếp, chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại.

Phân tích một phen quả thực như vậy, những người này có thể tu luyện thành Tôn Giả cảnh, thậm chí thành thần trong hoàn cảnh khắc nghiệt của hạ giới, thiên tư tự nhiên sẽ không kém.

Cộng thêm vấn đề môi trường tu luyện, khiến tu vi không thể tiếp tục đột phá, nhưng lại tích lũy được không ít nội tình, nay đổi một môi trường tu luyện, tự nhiên như cá gặp nước.

"Ồ, linh khí dao động thật mạnh, dường như có người đang đột phá!" "Không đúng, không phải một người, mà là rất nhiều người cùng đột phá, sao có thể?" "Nhiều người đột phá cùng lúc như vậy, chắc chắn có vấn đề, chẳng lẽ có bảo địa xuất thế, hoặc là chí bảo?" Việc đám người bên cạnh Đạo Kiếp đột phá hàng loạt tự nhiên không thể nào che giấu được, mà Đạo Kiếp cũng không cố ý che giấu, cách tuyệt hư không.

Vì vậy, rất nhanh đã thu hút không ít tu sĩ đến đây.

Nhưng nơi này thuộc phạm vi Minh Thổ, nên những người đến đây gần như đều là người của Minh Thổ, không có người của các đại giáo khác.

Minh Thổ là một nơi đặc thù trong Tam Thiên Châu, một mảnh đất âm u, tràn ngập khí tức u minh.

Tu sĩ ở đây cũng khác với những nơi khác, đại bộ phận chuyên tu tử khí, thi khí, quỷ khí, trông người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Thậm chí có một bộ phận là do thi thể chôn trong Minh Thổ sinh ra linh trí.

Một trong tam đại chủ nhân của Minh Thổ chính là một cỗ cổ thi, được xưng là Hỗn Độn Cổ Vương.

Rất nhanh, một cỗ cổ thi khí tức hung hãn, cùng mấy trăm tu sĩ cổ quái xuất hiện trước mặt mọi người.

“Gay go, là tu sĩ Minh Thổ!” “Bọn chúng không phải hạng dễ chọc đâu!” Nguyệt Thiền và Ma Nữ thấy vậy, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng khi nhìn sang Đạo Kiếp, thần sắc lại tốt hơn một chút.

Có vị này ở đây, một Minh Thổ nho nhỏ không gây nổi sóng gió gì, cho dù ba đại minh chủ đến cũng vô dụng.

“Ồ, lại không phải người Minh Thổ chúng ta!” “Chết tiệt, Minh Thổ chúng ta từ khi nào lại có ngoại nhân lẻn vào!” “Hả, đều đang đột phá, tuyệt đối có gì đó kỳ lạ!” “Bắt lấy hỏi một chút là biết ngay!” Một đám tu sĩ Minh Thổ đi tới, kinh ngạc không thôi, sau đó cười lạnh liên tục.

“Oanh!” Thi khí cuồn cuộn hung hãn, từng bàn tay khổng lồ chộp về phía đám tu sĩ hạ giới mà Đạo Kiếp mang theo.

Trong khoảnh khắc, phương viên vạn dặm thi khí cuồn cuộn, sát khí ngút trời, đồng thời còn mang theo khí tức thần thánh.

Dù sao cũng là thượng giới, Thần Hỏa cảnh nhiều như chó, những kẻ ra tay này còn có không ít Chân Thần.

“Kiệt kiệt, mỹ vị đến rồi!” “Không biết sống chết!” Lúc này, đại bộ phận mọi người đều đang đột phá, nhưng Chu Tước và tứ đại hung thú khác đã sớm hoàn thành đột phá, hóa thành Thiên Thần thật sự.

Thấy những sinh linh người không ra người, quỷ không ra quỷ này lao đến, chúng đều cười lạnh.

Nhưng cả bốn đều không vội ra tay, chờ đợi mệnh lệnh của Đạo Kiếp.

“Giết hết, không cần nương tay!” Đạo Kiếp lại chẳng thèm mở mắt.

“Được, bụng ta sớm đã đói meo rồi!” Thôn Thiên Tước cười gằn

một tiếng, trực tiếp lao ra, hóa thành một con chim khổng lồ vạn trượng.

"Oanh!" Trong khoảnh khắc, khí tức Thiên Thần lan tỏa, sát khí vô biên hung hãn, thần uy như mặt trời chói lọi, thiên uy cuồn cuộn tỏa ra.

"Không hay, có Thiên Thần!" Những sinh linh Minh Thổ không não lao tới, khi cảm nhận được khí tức này, lập tức sắc mặt đại biến.

Chương 489

Khi nhìn thấy thân thể khổng lồ của Thôn Thiên Tước, chúng càng sợ hãi đến mức mặt mày tái nhợt.

À không, vốn dĩ mặt chúng đã tái nhợt rồi.

"Chết!" Đương nhiên, sau khi đột phá Thiên Thần, Thôn Thiên Tước đã sớm muốn ăn một bữa thịnh soạn, sao có thể để những sinh linh Minh Thổ này chạy thoát.

Chỉ thấy trên bầu trời, một hố đen khổng lồ hiện ra, tỏa ra lực hút kinh khủng, những sinh linh Minh Thổ này căn bản không có sức phản kháng, liền bị hút vào trong.

"Ực!" Thôn Thiên Tước ợ một cái no nê, nhưng lại bĩu môi, dường như không hài lòng.

"Đúng là đồ ham ăn!" Tiểu Hồng liếc mắt xem thường.

Theo nó thấy, tốt nhất nên đem mấy con kiến hôi không biết tự lượng sức này đặt lên lửa nướng trước, rắc thêm chút gia vị rồi mới ăn.

Đây là học theo Hùng Hài Tử, đừng nói, mùi vị không tệ.

"Quả nhiên, gã này dù đi đến đâu cũng bá đạo như vậy!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ thầm than trong lòng, các nàng biết rằng, e là chẳng bao lâu nữa, Tam Thiên Châu sẽ lại dậy sóng gió tanh mưa máu.

Việc Đạo Kiếp dẫn người đến thượng giới, hiện tại các đại giáo ở Tam Thiên Châu đều không biết, dù sao ai có thể ngờ một thổ dân hạ giới lại có thể chạy lên thượng giới, còn mang theo không ít người.

Lúc này, các đại giáo phái vẫn như thường ngày, không có gì thay đổi, đệ tử và thiên kiêu các giáo vẫn đang cạnh tranh lẫn nhau, tranh

đoạt cơ duyên, thăm dò bí cảnh.

Các vị giáo chủ, cự đầu hạ giới vẫn chưa trở về.

Nhưng đối với việc giáo chủ, cự đầu nhà mình vì sao vẫn chưa về, tu sĩ các giáo căn bản không để tâm.

Dù sao cấp bậc giáo chủ ở Tam Thiên Châu, trong thời đại Chí Tôn không xuất thế, chính là tồn tại đỉnh phong, trừ phi bị mấy vị giáo chủ cùng cấp bày bố tập kích từ trước, nếu không gần như không thể vẫn lạc.

Còn vì sao chưa về, chắc chắn là đang tranh đoạt cơ duyên ở hạ giới nên bị chậm trễ mà thôi.

Đương nhiên, rất nhanh, các đại giáo phái không còn bình tĩnh được nữa, đó là vì một tin tức được truyền ra.

Hỗn Độn Cổ Thi, Thái Dương Thần Đằng, chủ nhân Thần Chung, chủ nhân Thần Tháp, Âm Dương Đạo Nhân... hơn mười vị giáo chủ hạ giới toàn bộ vẫn lạc, không một ai sống sót.

Tin tức này được truyền ra từ Âm Dương Học Viện, viện trưởng Âm Dương Học Viện từng để lại hồn bài.

Hồn bài này vẫn luôn không được dùng đến, sớm đã bị bụi trần che lấp, mấy ngày trước, một đệ tử Âm Dương Học Viện tình cờ phát hiện ra.

Chuyện này tự nhiên chấn động toàn bộ Âm Dương Học Viện, bèn phái người xuống hạ giới điều tra, sau một hồi điều tra, bọn họ kinh hãi vô cùng.

Không chỉ lão viện trưởng viện lạc, mà các cự đầu, giáo chủ cùng hạ giới thu hoạch cũng toàn bộ vẫn lạc.

Khi tin tức này vừa truyền ra, các giáo toàn bộ sôi trào, thậm chí

toàn bộ Tam Thiên Châu đều chấn động, vô số tu sĩ kinh hãi thất sắc.

Các đại giáo phái, cự đầu ở Tam Thiên Châu phản ứng đầu tiên là không tin, là giả, đừng nói là một hạ giới cằn cỗi, dù ở Tam Thiên Châu, ai có thể khiến hơn mười vị giáo chủ, cự đầu vẫn lạc chứ?

Không tin thì không tin, nhưng họ vẫn phái người xuống hạ giới điều tra, kết quả lại khiến họ kinh hãi, chuyện này lại là thật.

Sự thật này như sét đánh giữa trời quang trong các giáo, đặc biệt là những đại giáo có giáo chủ đã chết, ai nấy đều kinh hoảng.

Đồng thời, các giáo cũng tra ra hung thủ là ai, dù sao chuyện này ở hạ giới cũng không phải bí mật, người của Vô Cực Cung đã diệt sát hơn mười vị cự đầu, giáo chủ, rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến.

Vị Đạo Tôn của Vô Cực Cung không chỉ diệt sát hơn mười vị cự đầu, giáo chủ, mà còn giết cả lên thượng giới.

Khi hoàn hồn lại, rất nhiều thế lực ở Tam Thiên Châu bắt đầu hoảng sợ, ngay cả những giáo chủ lão làng như Bổ Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo, Bất Lão Thiên Tôn, Chiến Đế, Lão Thiên Nhân cũng đều có sắc mặt ngưng trọng.

Vô Cực Cung, Đạo Tôn, hai danh xưng này chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã truyền khắp toàn bộ Tam Thiên Châu, đại danh của Đạo Kiếp trực tiếp vang dội khắp Tam Thiên Châu.

Một mình chém giết hơn mười vị giáo chủ, cự đầu, thực lực như vậy khiến tu sĩ Tam Thiên Châu kinh hãi.

"Chí Tôn!" Đúng vậy, rất nhiều người nghi ngờ vị Đạo Tôn của Vô Cực Cung này là một vị vô thượng Chí Tôn, nếu không khó mà giải thích được làm sao có thể chém giết hơn mười vị giáo chủ, cự đầu.

Chí Tôn, tồn tại đỉnh phong của Nhân Đạo lĩnh vực, trên thế gian gần như không thể thấy được, nếu có, cũng là một số kẻ sống sót từ vô số năm trước, lay lắt sống tạm, gần như không xuất thế.

Đây là điều mà tu sĩ bình thường ở Tam Thiên Châu công nhận, còn các đại giáo chủ lại biết rằng, trong Cửu Thiên có tồn tại Chí Tôn, còn có Đế Quan, chỉ có hai nơi đó mới có thể thấy Chí Tôn, ở Tam Thiên Châu căn bản không thấy được.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một vị Chí Tôn thần bí, sao có thể không lo lắng?

Một vị Chí Tôn nếu ra tay, đủ để càn quét Tam Thiên Châu, khiến các giáo thần phục, mà họ đã quen xưng vương xưng bá, sao có thể cam tâm.

Vì thế, mấy chục vị đại giáo chủ đã tụ tập lại, cùng nhau thương nghị chuyện này.

Không thương nghị, không hợp lại cũng không được, người của Vô Cực Cung đã lên thượng giới, tuy bây giờ chưa xuất hiện, nhưng đó là chuyện sớm muộn.

Muốn duy trì sự thống trị của các đại giáo phái, chỉ có liên hợp là biện pháp duy nhất.

Trong đó có cả Bất Lão Thiên Tôn, Lão Thiên Nhân, Chiến Đế, Tiệt Thiên Giáo Chủ, Bổ Thiên Giáo Chủ, những giáo chủ lão làng này.

Cuối cùng, một đám giáo chủ quyết định đến Tiên Điện mời vị Chí Tôn cổ lão của Tiên Điện ra mặt.

Tiên Điện vẫn luôn là thế lực thần bí nhất Tam Thiên Châu, nghe nói thế lực này từ kỷ nguyên Tiên Cổ, là nơi một vị tàn tiên ngủ say, toàn bộ Tiên Điện không có mấy người, một thời đại chỉ có một

truyền nhân, nhưng dù vậy, cũng khiến các đại giáo phái vô cùng kính sợ.

Bởi vì Tiên Điện tuy ít người, nhưng mỗi đời truyền nhân đều vô cùng cường đại, một khi trưởng thành, đều sẽ vô địch đương thời, càng không cần nói đến vị tàn tiên vẫn luôn ngủ say kia.

Khi tàn tiên ngủ say, người cầm lái Tiên Điện hiện nay chính là một vị Chí Tôn, mặc dù già nua, tuổi thọ không còn nhiều, nhưng Chí Tôn vẫn là Chí Tôn, dù là Chí Tôn sắp chết, cũng không phải giáo chủ có thể so sánh.

Bây giờ đối mặt với người của Vô Cực Cung, một tồn tại có khả năng là Chí Tôn, họ chỉ có thể đi mời vị này.

Những giáo chủ, cự đầu này đều là những lão cáo già, mời vị lão Chí Tôn của Tiên Điện còn có một nguyên nhân khác, đó là cho dù lão Chí Tôn của Tiên Điện tuổi già sức yếu, không phải đối thủ của Đạo Tôn Vô Cực Cung, nhưng sau lưng lại có tàn tiên.

Chương 490

Theo họ thấy, một khi tàn tiên ra tay, dù không phát huy được thực lực Chân Tiên, nhưng giết một vị Chí Tôn chắc cũng không khó.

"Chết!" Một cỗ thi thể khổng lồ rơi xuống, tứ phân ngũ liệt, trên người còn lưu lại thần uy, là một tôn sinh linh thuần huyết cảnh giới Thần Hỏa.

Bên cạnh hắn, một thiếu niên khoảng mười bảy tuổi sắc mặt lạnh lùng, tóc đen ngang vai, ánh mắt như điện.

Hắn giơ tay là bảo thuật chí cường, trên trời sấm sét cuồn cuộn, uy thế kinh người, tiêu diệt đám thiên kiêu đang vây giết xung quanh.

Thạch Hạo, hiện tại đã là Tôn Giả, có thể vượt cấp chém giết tu sĩ Thần Hỏa cảnh, vô cùng cường đại.

"Tiểu Thạch Đầu, mau đi thôi, ngươi giết nhiều đệ tử các giáo như vậy, e là chẳng bao lâu nữa sẽ có Chân Thần, thậm chí Thiên Thần đến giết ngươi!" Thái Âm Thỏ Ngọc vội vàng nói.

Thạch Hạo gật đầu, theo Thái Âm Thỏ Ngọc nhanh chóng rời đi, hắn biết rằng, ở trong bí cảnh này không còn an toàn.

Đương nhiên, theo thời gian trôi qua, căn bản không có ai truy sát, khiến hai người cảm thấy kỳ quái.

"Ủa, không đúng nha, đây không phải tính cách của các giáo a!" Tiểu thỏ tử mắt đẹp lấp lánh, vô cùng khó hiểu.

"Đúng vậy, bọn chúng không phải luôn là đánh con nhỏ thì con lớn ra mặt sao?

Sao hôm nay lại thay đổi rồi?" Thạch Hạo cũng nhíu mày.

Sau đó, hai người thử rời khỏi bí cảnh, lại phát hiện bên ngoài bí cảnh không có người của các đại giáo phái, khiến họ càng thêm kỳ quái.

Cuối cùng, hai người đến một tòa thành trì, gặp được một thiếu niên mập mạp.

Thạch Hạo nhận ra tên mập này, tên mập này không tầm thường, tên là Tào Vũ Sinh, bản thân thực lực không ra sao, nhưng vận khí cực tốt, tinh thông đạo chạy trốn, quan trọng nhất là, tên mập này là một kẻ tàn nhẫn, lại khắc cả Thượng Giới Đệ Tam Sát Trận vào trong cơ thể.

"Hoang!" Tên mập cũng kinh ngạc, không ngờ lại gặp được Hoang ở đây.

Đúng vậy, sau khi Thạch Hạo lên thượng giới, liền lấy tên giả là Hoang, che giấu tên thật, không thể không nói quán tính của vận mệnh quá mạnh, cho dù có Đạo Kiếp thay đổi một phần kịch tình, hắn vẫn đi trên con đường cũ.

"Tại sao ngươi lại ở đây?

Mà thôi, gần đây đã xảy ra chuyện gì?

Sao nơi nào cũng như thể quân địch ở khắp nơi vậy?" Thạch Hạo tò mò hỏi.

"Ngươi không biết sao?" "Biết cái gì?" "Ma vương của hạ giới đã giết lên đây, bây giờ các đại giáo đều đang cảnh giác, đã triệu hồi toàn bộ cường giả trên Thần cảnh ở bên ngoài về rồi!" Tào Vũ Sinh có chút kỳ quái nói: "Chuyện lớn như vậy mà ngươi lại không biết?" "Ma vương hạ giới giết lên đây?

Khiến các đại giáo phải cảnh giác?" Thạch Hạo ngây người, trong lòng nghĩ vị ma vương nào lại kinh khủng như vậy, còn là từ hạ giới

đến?

"Nhân vật lớn như vậy mà ngươi lại không biết?

Vị đó ở hạ giới đã chém giết hơn mười vị giáo chủ, nghe nói thủ đoạn tàn nhẫn, thực lực kinh khủng, giết giáo chủ cự đầu dễ như bóp chết một con kiến!" Tào Vũ Sinh nói, khuôn mặt tròn trịa lộ ra vẻ hưng phấn, cười nói: "Ta sớm đã không ưa mấy đại giáo đó rồi, từng tên một bá đạo đến cực điểm, ngay cả đệ tử đại giáo cũng từng tên mắt cao hơn đầu, đặc biệt là cái thói đánh con nhỏ thì con lớn ra mặt, lần này tốt rồi, có người trị bọn chúng rồi!" Hắn vừa nói, lại không hề chú ý đến vẻ mặt ngưng trọng của Thạch Hạo.

"Hắn lại đến rồi sao?" Hít sâu một hơi, Thạch Hạo hỏi: "Người đó có phải tên là Đạo Kiếp không?

Thế lực của hắn là Vô Cực Cung?" "À, tên thì ta không biết, nhưng nghe nói hắn ở hạ giới đã sáng lập một thế lực tên là Vô Cực Cung, bản thân cũng tự xưng là Đạo Tôn!" Tào Vũ Sinh nói, trong mắt mang theo vẻ sùng bái.

"Thật sự là Thạch thần, hắn lại đến rồi, như vậy, e là chẳng bao lâu nữa, thượng giới Tam Thiên Châu sẽ biến thiên!" Thạch Hạo lộ ra vẻ mặt phức tạp, Đạo Kiếp đến, hắn vui mừng, nhưng cũng lo lắng.

Đạo Kiếp có ơn với hắn, nhưng lại quá thích giết chóc, điểm này khiến hắn không thích.

"Nhưng cũng tốt, ít nhất Thạch thần gây chuyện như vậy, những đại giáo kia sẽ không truy sát ta nữa, ta ngược lại có thể tùy ý tìm kiếm cơ duyên, và buông tay buông chân đi tranh đấu với các thiên kiêu thượng giới rồi!" "Ta muốn ở giới này kiến lập Thiên Đình, mở Địa Phủ, xây Lục Đạo Luân Hồi, Minh Thổ chính là nơi tốt để tạo ra Địa Phủ!" Trong Minh Thổ, trong vòng mấy ngày, dưới sự dẫn dắt của Đạo Kiếp, đã trực tiếp chiếm lĩnh toàn bộ Minh Thổ, ba cự đầu

Minh Thổ đều cúi đầu quy phục.

Lúc này, Đạo Kiếp cũng có ý tưởng mới, kiến tạo Thiên Đình, mở Địa Phủ.

Ý tưởng này gần đây mới xuất hiện, không vì gì khác, chỉ để thu thập tín ngưỡng, để một hóa thân của hắn càng thêm gần gũi với Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải.

Giới này chỉ là một trong số đó, đợi cụ hóa thân này trưởng thành, sẽ đến các thế giới khác, mỗi thế giới đều kiến tạo một Thiên Đình, Địa Phủ.

Về phần cảm ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái, tuy vội vàng, nhưng không thể cưỡng cầu.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong Hỗn Độn vô tận, mênh mông vô hạn, lúc này, bản tôn của Đạo Kiếp đã rời khỏi phạm trù của Đại Đạo Trật Tự, bước vào vùng đất vô đạo thật sự.

Đến đây, Đạo Kiếp mới thật sự cảm nhận được sự hỗn loạn, tử tịch, sự hỗn loạn và tử tịch chưa từng có.

Cảm giác này vô cùng khó chịu, bức bối, nếu ở nơi vô đạo này quá lâu, Đạo Kiếp dám chắc rằng, dù có thân thể và linh hồn bất hủ, cũng sẽ dần dần tê liệt, phát điên, thậm chí rơi vào ngủ say.

Lúc này, Đạo Kiếp đang đi theo hướng mà năm người Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và Tây Vương Mẫu đã rời đi năm xưa để tìm kiếm.

Hắn chỉ có thể tìm kiếm mấy đệ tử này, còn Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác, hướng rời đi không giống nhau.

Hỗn Độn không có giới hạn, cũng không có thời gian, căn bản

không thể tính được đã đi bao lâu.

Cuối cùng, dựa vào khí tức quen thuộc và dấu vết còn sót lại của mấy đệ tử, Đạo Kiếp truy tung một mạch, đến một khu vực.

Trong khoảng thời gian này, đã trôi qua mấy ngàn ức năm, may mà Đạo Kiếp vẫn luôn dùng Thời Không Đại Đạo trong cơ thể để làm loạn thời gian, khiến thời gian không tồn tại, không thể song hành với Hồng Hoang, nếu không với thời gian dài như vậy, Hồng Hoang không biết sẽ biến thành dạng gì.

Còn có Chư Thiên Hải, kế hoạch, một khi thời gian không xử lý rõ ràng, muốn quay về cũng đã muộn.

"Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Lục Nhĩ, Khổng Tuyên, khí tức của bọn họ sao lại đều biến mất ở đây!" Bỗng nhiên, Đạo Kiếp thần tình chấn động, trong nháy mắt cảm ứng được khí tức của mấy trăm người Hồng Hoang, những người này đều là người quen.

"Chuyện gì vậy, những người này lúc rời đi đều không cùng một hướng, sao có thể, không có ước định trước, trong Hỗn Độn mênh mông, không có Đại Đạo trật tự, căn bản không có phương hướng, sao lại có thể tụ tập lại một chỗ, và đều biến mất ở đây!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, vô cùng khó hiểu.

Tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, một đại lục khổng lồ, vượt xa sức tưởng tượng xuất hiện trước mắt hắn.

"Đây là?" Đồng tử Đạo Kiếp co rụt lại, trong lòng chấn động vô cùng, hắn chưa từng thấy đại lục nào khổng lồ như vậy, sự to lớn của nó thật sự đáng sợ.

Chương 491

Ngay cả thần thức của hắn cũng không thể bao quát hết, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ, đây là một đại lục tàn khuyết không hoàn chỉnh.

Nhưng dù tàn khuyết không hoàn chỉnh, một góc nhỏ của nó cũng lớn hơn Hồng Hoang hiện tại rất nhiều.

"Thật không thể tin được, trong Hỗn Độn lại tồn tại một thế giới như vậy, một vật thể khổng lồ như thế, nếu thế giới này có sinh linh tồn tại, chắc chắn sẽ vô cùng kinh khủng!" Điểm này, không cần nói cũng biết.

Hoàn hồn lại, ánh mắt Đạo Kiếp càng lúc càng sáng, cuối cùng trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn.

Thăm dò bí ẩn của trời đất vốn là mục tiêu cầu đạo của hắn, hy vọng có một ngày có thể đứng trên đỉnh cao, ý niệm vừa động là có thể biết được mọi thứ trong trời đất.

Bây giờ phát hiện ra một thế giới mới, sao có thể không hưng phấn?

"Bọn họ đều biến mất ở đây, kỳ lạ thật, lại là, trước mặt là một thế giới, chẳng lẽ bọn họ đều đã đến thế giới siêu cấp này?

Nhưng, làm sao họ vào được?

Vì sao lại đồng thời xuất hiện ở đây?" Đạo Kiếp rơi vào trầm tư, chuyện này đâu đâu cũng lộ ra vẻ quỷ dị.

Theo phân tích thông thường, những người ở những nơi khác nhau trong Hỗn Độn, lại đồng thời xuất hiện ở cùng một nơi, và cùng tiến vào một thế giới, vậy thì chỉ có một lời giải thích, đó là bị dẫn đường, hoặc là bị bắt.

“Chẳng lẽ sinh linh trong thế giới phía trước đã đến các nơi trong Hỗn Độn để bắt người?” Mặc dù lời giải thích này có chút gượng ép, nhưng Đạo Kiếp không nghĩ ra được khả năng nào khác.

Nghĩ vậy, Đạo Kiếp từng bước đi về phía siêu cấp đại lục này, rất nhanh, hắn đã đến trước tường chắn thế giới.

“Oanh!” Một cỗ khí tức vượt qua Đạo Quân từ trên người hắn bùng phát, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc quấn quanh cánh tay, ngay sau đó, Tiên Thiên Ngũ Thái Đại Đạo hung hãn tuôn ra, hắn tung một quyền về phía tường chắn thế giới.

“Phanh!” Giây tiếp theo, cả người Đạo Kiếp bị bay ngang ra ngoài, nhưng tường chắn thế giới chỉ khẽ rung lên, căn bản không có dấu hiệu nứt vỡ.

“Tường chắn thế giới thật kinh khủng, với sức mạnh của ta căn bản khó mà phá vỡ!” Điều này khiến Đạo Kiếp chấn kinh, phải biết rằng, cú đấm vừa rồi tuy không dùng toàn lực, nhưng cũng đã dùng một nửa sức mạnh, vẫn bị chấn bay ra ngoài.

Tường chắn như vậy, dù hắn có dốc toàn lực e là cũng chỉ có thể làm nó rung chuyển, căn bản không thể phá vỡ.

Đạo Kiếp không tiếp tục ra tay, ra tay cũng vô dụng, chỉ lắc đầu, xoay người đạp không rời đi, rất nhanh liền biến mất trong Hỗn Độn mênh mông.

Tuy không vào được thế giới này, nhưng hắn đã ghi nhớ vị trí của giới này, lần sau sẽ lại đến.

Đương nhiên, Đạo Kiếp không biết rằng, cú đấm vừa rồi của hắn đã gây ra chấn động lớn trong Hồng Mông Giới.

Vô số đại năng của Hồng Mông Giới bị kinh động, từng đạo ánh mắt kinh khủng xuyên thấu tường chắn thế giới, nhìn về phía Hỗn

Độn vô tận.

Nhưng Đạo Kiếp đã rời đi, nên không phát hiện ra.

Sau khi Đạo Kiếp rời đi, tiếp tục dùng Đại Đạo trong cơ thể khuấy đảo thời không, khi quay về Hồng Hoang, chỉ mới trôi qua không lâu.

"Sao lại về nhanh vậy?

Có phát hiện gì không?" Trong Đại Đạo Trường Hà, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân và Vọng Thư vẫn ở đó, thấy Đạo Kiếp quay về, vô cùng kinh ngạc.

Đối với Đạo Kiếp, thời gian căn bản không đáng tiền, ức vạn năm đối với hắn cũng chỉ là một thoáng chốc.

Vì vậy, Đạo Kiếp rời đi một thời gian ngắn, đối với các nàng, còn chưa bằng một lần cảm ngộ.

Tứ Đại Châu, Tứ Đại Hải, cùng với Cực Bắc khu không người, Thái Cổ Tinh Không, chính là cách cục của Hồng Mông Giới hiện tại.

Mỗi một châu đều rộng lớn vô biên, thiên địa linh khí nồng đậm, đặc biệt là Đông Man Châu, nơi đâu cũng tràn ngập Hồng Mông linh khí.

Tại nơi giao nhau giữa Đông Man Châu và Tây Mạc Châu, một dãy núi nguy nga sừng sững, hùng vĩ, cao chót vót, cổ lão và tang thương.

Nơi này là nơi cư ngụ của một chủng tộc cổ xưa của Hồng Mông Giới, Bàn Cổ Tộc.

Trong đại điện Bàn Cổ, một đám đại hán và nữ nhân mặc da thú, thân hình vạm vỡ, toàn thân cơ bắp mang theo những đường vân thô ráp đang tò mò nhìn mấy chục bóng người trước mặt.

“Chậc chậc, đây đều là huyết mạch của Bàn Hoàng sao?” “Không hổ là huyết mạch của Bàn Hoàng, dù là huyết mạch đời thứ hai và thứ ba, vẫn vô cùng nồng hậu, tiếc là huyết mạch của họ chưa được kích hoạt, không thể phát huy tiềm năng thực sự của huyết mạch Bàn Cổ Tộc chúng ta!” Hơn mười danh đại hán vây quanh Thập Nhị Tổ Vu và một đám Đại Vu, ai nấy đều tấm tắc khen ngợi.

Điều này khiến Thập Nhị Tổ Vu và chúng Đại Vu đều sắc mặt biến đổi, mặt mày tái xanh.

“Này, có ý gì vậy?

Chúng ta đâu phải khỉ, có cần phải nhìn chằm chằm như vậy không?” Chúc Dung tính tình nóng nảy không nhịn được nữa, lập tức quát lớn một tiếng, toàn thân lửa cháy hừng hực, dường như muốn thiêu đốt cả chư thiên.

Đế Giang kéo Chúc Dung lại, tiến lên một bước, đối với đám đại hán và nữ nhân cường tráng hơn mình mấy lần này làm một cái kê thủ, nói: “Chư vị tiền bối, có phải nên giải thích một chút không?” Rõ ràng, họ đang ở trong trạng thái mơ hồ, đang du lịch trong Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên, lại đột nhiên ngất đi, tỉnh lại lần nữa đã ở Hồng Mông Giới.

Lại còn, đám người này tự xưng là người Bàn Cổ Tộc, Bàn Cổ thành một tộc?

Bàn Cổ Đại Thần không phải là một người sao?

Nếu không phải đám người này tướng mạo và khí tức đều giống Bàn Cổ Đại Thần, họ đã không nhịn được mà chửi bới rồi.

Vu Tộc không sợ bất kỳ ai, dù là người có thực lực mạnh hơn vô số lần, đánh không lại thì chết thôi.

Ừ, đầu óc Vu Tộc cứng như sắt vậy đó.

“Ha ha, quả nhiên có phong thái của Bàn Cổ Tộc chúng ta, không sợ sệt!” “Đúng vậy, trời không sợ đất không sợ, không phục thì đánh!” Mấy danh đại hán trên mặt lộ ra nụ cười hàm hậu, khen ngợi.

“Được rồi, đừng đùa nữa!” Lúc này, một danh trung niên đại hán bước ra, danh đại hán này là người duy nhất không mặc da thú, trên người hắn mặc một bộ chiến giáp cổ xưa, không biết làm bằng chất liệu gì, trông có chút cũ kỹ.

Danh đại hán này vừa mở miệng, những người khác lập tức im bặt, xem ra, danh đại hán này ở Bàn Cổ Tộc rất có danh vọng.

Trung niên đại hán mỉm cười, nói: “Ta giới thiệu một chút, ta tên Bàn Thiên, là tộc trưởng hiện tại của Bàn Cổ Tộc, sở dĩ các ngươi có thể đến đây, là do ta để Bàn Tiệp mang các ngươi đến.

Còn nữa, có lẽ, mối quan hệ giữa các ngươi và Phụ Thần Bàn Cổ.

Chương 492

Để ta nói cho các ngươi biết!" "Bàn Cổ không phải là một người, mà là một tộc, gọi là Bàn Cổ Thị Tộc, là một trong những chủng tộc cổ xưa nhất của Hồng Mông Giới, còn Phụ Thần, chính là một thành viên của Bàn Cổ Tộc ta, cũng là huynh trưởng của ta!" "Bàn Cổ Phụ Thần là huynh trưởng của ngài?" Điều này khiến Thập Nhị Tổ Vu không khỏi kinh hô.

"Đúng vậy, Phụ Thần, tên thật là Bàn Hoàng, là thiên tài kiệt xuất nhất của Bàn Cổ Tộc ta, có phải rất kinh ngạc không?

Rất kỳ quái phải không?

Chắc các ngươi đang nghĩ?" Bàn Thiên mỉm cười, nói: "Đúng vậy, Phụ Thần không phải là sinh linh được thai nghén trong Hỗn Độn, mà là sinh linh sinh ra và lớn lên ở Hồng Mông Giới, sở dĩ ngài ấy xuất hiện trong Hỗn Độn vô tận, là để tìm kiếm cơ duyên!" "Thật sự quá kinh ngạc, nếu không tận mắt chứng kiến, thật không dám tin!" "Đây quả là một bí mật động trời!" Thập Nhị Tổ Vu từng người một đều thần tình chấn động, nếu những lời này là do người khác nói, chắc chắn họ đã tát cho một bạt tai rồi.

Nhưng những đại hán trước mắt này rõ ràng khí tức trên người đều tương tự Phụ Thần, từng người một huyết khí ngút trời, kinh khủng vô cùng, khiến họ không thể không tin.

"Không đúng, Hồng Mông Giới rõ ràng cao cấp hơn bất kỳ thế giới nào trong Hỗn Độn, ngay cả Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải cũng không thể sánh bằng, tu luyện ở đây chắc chắn cũng mạnh hơn các thế giới khác rất nhiều, vậy tại sao Phụ Thần lại phải hạ giới?" Hậu Thổ đưa ra nghi vấn của mình, thực ra đây cũng là nghi vấn

chung của toàn bộ Vu Tộc.

"Để tìm kiếm Hồng Mông Chi Nguyên đã vỡ nát, đáng tiếc, từ Hồng Mông Giới hạ giới vô cùng khó khăn, có thể xuống được, cũng chỉ có thể là chân linh hạ xuống, huynh trưởng chính là lúc hạ giới đã xảy ra vấn đề, đến nỗi mất đi ký ức!" Bàn Thiên than thở một tiếng, những người Bàn Cổ Tộc khác cũng đều trầm mặc.

"Năm đó chính là do ta đích thân tiễn Bàn Hoàng hạ giới, không lâu sau lại không có tin tức gì, mất liên lạc với ta, bao nhiêu năm trôi qua, vẫn không có tin tức gì, thậm chí đã dùng đủ mọi cách, cũng không tra ra được khí tức của huynh ấy, vì vậy, tộc nhân đều đoán rằng Bàn Thiên có thể đã gặp bất trắc, cho đến khi các ngươi xuất hiện!" Bàn Cổ Tiệp, cũng chính là Bàn Tiệp tiếp lời Bàn Thiên.

Hắn vừa nói, vừa nhìn về phía Tam Thanh đang đứng không xa, Tam Thanh lúc này sắc mặt cũng vô cùng chấn động, cũng không ngờ Bàn Cổ lại có cả một tộc, mà còn đến từ một thế giới cao hơn.

"Có thể năm đó Phụ Thần khai thiên thân tử, chỉ là bây giờ phục sinh, tại sao chỉ mang chúng ta trở về, mà không mang Phụ Thần trở về?" Lão Tử đưa ra nghi vấn, trong số những người có mặt, chỉ có trí tuệ của ông là cao nhất.

"Không phải không mang, mà là không thể!" Bàn Thiên lắc đầu, nói: "Trước đó ta đã nói, tường chắn của Hồng Mông Giới quá mạnh, căn bản khó mà đi ra ngoài, nếu chân linh giáng lâm, xuyên qua Hỗn Độn vô tận, chắc chắn sẽ suy yếu vô cùng, thậm chí trực tiếp bị lực lượng Hỗn Độn đồng hóa.

Năm đó sau khi huynh trưởng mất tích, ta đã lần lượt phái ra hơn mười danh tộc nhân, những tộc nhân này đều là chân linh hạ giới, nhưng không một ai có thể trở về, chỉ truyền về một tin tức!" "Tin tức gì?" Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu tò mò hỏi.

“Đó là đã tìm thấy Hồng Mông Chi Nguyên, Hồng Mông Chi Nguyên này cũng chính là Đại Đạo Bản Nguyên và Đạo Nguyên trong miệng các ngươi!” Bàn Thiên tung ra một tin tức chấn động.

“Cái gì?

Đại Đạo Bản Nguyên của Hỗn Độn Hải và Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải chính là Hồng Mông Chi Nguyên mà các ngươi tìm kiếm?

Đến từ Hồng Mông Giới?” Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đều kinh hô, đây quả là một bí mật động trời.

“Đúng vậy, lúc đó ta rất vui mừng, tưởng rằng lần này không chỉ có thể giành được Hồng Mông Chi Nguyên, mà có khi còn tìm được manh mối liên quan đến huynh trưởng, nhưng không ngờ chỉ có chân linh của tộc nhân căn bản không thể đến gần khu vực đó!” “Lúc đó không chỉ Bàn Cổ Tộc ta, mà rất nhiều đại tộc trong Hồng Mông Giới đều đã tìm thấy, nhưng không một ai có thể đến gần, vì chuyện này, chúng ta còn hy sinh không ít tộc nhân!” Không biết vì sao, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu và những người khác cảm thấy khi Bàn Thiên nói chuyện, mặc dù có một chút bi thương, nhưng cũng có chút hả hê.

Sự hả hê này hiển nhiên là nhắm vào các thế lực khác.

Thông Thiên hỏi: “Tại sao không thể đến gần, những tồn tại như các ngài e là đã vượt qua Đạo Quân, dù là chân linh cũng chắc chắn mạnh mẽ vô cùng, sao có thể toàn bộ vẫn lạc?

Là do có người gây ra?” “Đạo Quân?

Đó là cảnh giới gì?” “Hệ thống tu luyện của Hỗn Độn Hải sao?” Thông Thiên vừa hỏi, người của Bàn Cổ Tộc đều lộ ra vẻ tò mò.

“Tự nhiên, Đạo Quân là đỉnh cao của tu luyện giả ở Hỗn Độn Hải chúng ta, có thể ngang hàng với Đại Đạo, thậm chí có thể đi ngược lại ý chí Đại Đạo, rốt cuộc mạnh đến đâu, ta cũng không nói rõ được, tóm

lại trong số những người chúng ta ở đây, mạnh nhất cũng chỉ là Đại Đạo Cảnh, so với Đạo Quân còn kém xa!" Ngay sau đó, Thông Thiên giảng giải về cảnh giới Đạo Quân.

"Ba ngàn Hỗn Độn kỷ nguyên, ba ngàn loại hệ thống tu luyện, hệ thống tu luyện của Hỗn Độn Hải thật phức tạp, nhưng sau Đạo Cảnh lại gần như giống nhau, Đạo Quân à…" Bàn Thiên rơi vào trầm tư, một lúc sau, nói: "Nói như vậy, Đạo Quân ở giới đó càng có thể đến gần Hồng Mông Chi Nguyên, cũng chính là Đại Đạo Bản Nguyên?

Thậm chí trước khi vô lượng lượng kiếp đến, hoàn toàn có thể sử dụng sức mạnh của Hồng Mông Chi Nguyên!" "Chắc là vậy, cụ thể ta cũng không rõ!" Thông Thiên gật đầu.

"Tộc trưởng, nói như vậy, Đạo Quân của Hỗn Độn Hải và Nguyên Quân của Chư Thiên Hải đặt ở Hồng Mông Giới chúng ta e là cũng không phải kẻ yếu!" "Đúng vậy, có thể mượn dùng sức mạnh của Hồng Mông Chi Nguyên, tuyệt đối không yếu!" Lúc này, Bàn Tiệp và một đám người Bàn Cổ Tộc cũng chen vào.

Bàn Thiên gật đầu, tiếp tục nói: "Cụ thể không biết, được rồi, tiếp tục nói, các ngươi có biết tại sao ta không thể vào được Hỗn Độn Hải của các ngươi không?

Là do Hồng Mông Chi Nguyên cản trở!" "Hồng Mông Chi Nguyên sau quá trình diễn hóa lâu dài, mặc dù không có linh trí, nhưng chắc chắn có ý chí của riêng mình, ý chí này ngăn cản người của Hồng Mông Giới chúng ta bước vào khu vực quản hạt của nó!" "Nguyên lai là vậy!" Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu và những người khác đều hiểu ra.

Nhưng Lão Tử tâm tư sâu sắc hơn, lại đang âm thầm phân tích thực lực của sinh linh Hồng Mông Giới.

"Các đại thế lực hạ giới của Hồng Mông Giới chắc chắn không

phải là mạnh nhất, nhưng cũng tuyệt đối không phải là yếu nhất, chỉ có thể nói, những người có thực lực trung thượng trong Hồng Mông Giới, chân linh của họ căn bản đã vượt qua ý chí Đại Đạo, e là cũng tương đương với tu vi Đạo Quân, thậm chí không yếu hơn!" "Nói như vậy, tồn tại cảnh giới Đạo Quân ở Hồng Mông Giới, cũng tuyệt đối không phải kẻ yếu, ít nhất cũng là bá chủ một phương, như Thiên Mẫu Thánh Hậu hay Nguyên Mẫu Đạo Quân, nếu đến giới này, e là sẽ gây ra chấn động lớn!" Lão Tử âm thầm phân tích.

"Vậy các ngài từ bỏ sao, phải biết, bây giờ Phụ Thần vẫn còn sống!" Bàn Thiên vừa nói xong, Đế Giang liền hỏi lại.

"Tự nhiên sẽ không từ bỏ, chỉ cần Hồng Mông Chi Nguyên còn tồn tại, chúng ta sẽ không từ bỏ, các thế lực khác cũng sẽ không từ bỏ, đặc biệt là bây giờ đã biết được vị trí của Hồng Mông Nguyên, càng không thể từ bỏ!" Bàn Thiên lắc đầu nói: "Nhưng muốn hạ giới từ Hồng Mông Giới quá khó, cần có thời cơ, lần này có thể tiếp dẫn các ngươi lên, không phải chỉ Bàn Cổ Tộc ta có thể làm được, mà là tập hợp cả Hồng Mông Giới, mấy đại thế lực lớn mới đưa được các ngươi lên!" "Nguyên lai là vậy, ta còn tưởng một mình Bàn Tiệp tiền bối làm được!" Rõ ràng, Bàn Thiên nói như vậy, sự kính sợ của Thập Nhị Tổ Vu và những người khác đối với Bàn Tiệp đã giảm đi rất nhiều.

Dù sao cũng bị đánh ngất, rồi im hơi lặng tiếng đưa đến đây, thật sự rất kinh khủng.

"Ha ha, mấy tiểu tử các ngươi, ta làm không được, nhưng đánh các ngươi một trận thì dễ thôi!" Bàn Tiệp sao có thể không biết những gã này đang nghĩ gì, nhưng lại không tức giận mà cười ha ha.

"Khụ khụ, Bàn Tiệp tiền bối hiểu lầm rồi!" Thập Nhị Tổ Vu đều ho khan một tiếng, bị người khác nhìn thấu tâm tư quả thật có chút

xấu hổ.

"Được rồi, đều lui xuống nghỉ ngơi đi, sớm thích ứng với môi trường của Hồng Mông Giới chúng ta, sau khi thích ứng rồi, sẽ truyền thụ hệ thống tu luyện của Hồng Mông Giới, chúng ta cũng nên bố trí cho lần hạ giới tiếp theo rồi!" "Bàn Tiệp, ngươi đưa bọn họ đi tìm một đạo trường đi!" Bàn Thiên phất phất tay.

"Được thôi!" Bàn Tiệp cười lớn: "Đi thôi, mau chóng quen thuộc với thiên địa quy tắc của Hồng Mông Giới, ở đây tu luyện cho tốt, với tư chất của các ngươi, rất nhanh sẽ đột phá mạnh mẽ, đến lúc đó ta ra tay dạy dỗ, cũng không phải là bắt nạt các ngươi!" "Ta kháo..." Lời này vừa ra, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu và những người khác đều một trận im lặng, thật là một kẻ hiếu chiến.

Đương nhiên, tính cách này lại không khiến Tổ Vu phản cảm, ngược lại, còn có chút mong chờ.

Thông Thiên cũng vậy, cũng là một kẻ hiếu chiến, không sợ bất kỳ khiêu chiến nào, đặc biệt là đối chiến với người mạnh hơn mình.

Còn Lão Tử và Nguyên Thủy thì không để tâm...

Thái Cổ Tinh Không, vô tận tinh thần lấp lánh, chiếu sáng toàn bộ Hồng Mông, trong Thái Cổ Tinh Không, những ngôi sao chói mắt nhất chính là Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh.

Trên hai ngôi sao này cư ngụ ba đại tộc, lần lượt là Thái Dương Thần Tộc, Thái Âm Thần Tộc, và Kim Ô Nhất Tộc.

Nhưng so với Thái Âm Tinh chỉ có Thái Âm Thần Tộc, sống và tu luyện bình tĩnh, ít tranh đấu với người khác, thì trên Thái Dương Tinh, quanh năm chiến loạn không ngừng.

Nguyên nhân là trên Thái Dương Tinh vốn chỉ có Thái Dương Thần Tộc, chỉ là sau này lại sinh ra Kim Ô Nhất Tộc.

Điều đó cũng dẫn đến việc hai tộc vì tranh đoạt địa bàn, và danh hiệu chủ nhân Thái Dương Tinh, mà nhìn nhau không thuận mắt, quanh năm chinh chiến.

Thái Dương Thần Tộc ra đời từ lâu, giống như Thái Âm Thần Tộc, là chủng tộc cổ xưa của Hồng Mông Giới, Kim Ô Nhất Tộc là sinh ra sau này, lúc đầu, Thái Dương Thần Tộc không hề để những con Kim Ô sinh sau này vào mắt.

Thậm chí, còn nô dịch Kim Ô Nhất Tộc, chỉ là trong những năm tháng dài đằng đẵng, vì sự kiêu ngạo tự đại của Thái Dương Thần Tộc, dẫn đến Kim Ô Nhất Tộc trong âm thầm quật khởi, cuối cùng còn thoát khỏi sự nô dịch của Thái Dương Thần Tộc, và bắt đầu tranh đoạt vị trí chủ nhân Thái Dương Tinh với họ.

Chương 493

Hai đại chủng tộc trên Thái Dương Tinh tranh đấu không ngừng, còn trên Thái Âm Tinh lại vô cùng bình tĩnh, nơi đây sinh sống Thái Âm Thần Tộc, còn được gọi là Nguyệt Thần Nhất Tộc.

Tộc này đều là nữ tử, mỗi một vị Nguyệt Thần trời sinh đều xinh đẹp tuyệt trần, khí chất siêu nhiên.

Tộc này người cũng không nhiều, lúc nhiều nhất cũng chỉ có mấy ngàn người, bây giờ chỉ còn chưa đến một ngàn người, nhưng đừng xem thường Nguyệt Thần Nhất Tộc, các đời Thái Âm Tinh Chủ đều là một trong những cường giả mạnh nhất Hồng Mông Giới, mỗi một vị truyền nhân Thái Âm Tinh Chủ, cũng đều là thiên kiêu tuyệt thế.

Vì vậy, mặc dù tu sĩ Hồng Mông Giới vẫn luôn thèm muốn Nguyệt Thần Nhất Tộc, nhưng không ai dám dễ dàng đắc tội.

Từ xưa đến nay, cũng có không ít tu sĩ dựa vào thực lực mạnh mẽ, muốn cướp đoạt người của Nguyệt Thần Nhất Tộc, nhưng cuối cùng không một ai có kết cục tốt đẹp.

Nguyệt Thần Cung, nơi cư ngụ của các đời Thái Âm Tinh Chủ, lúc này lại xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Một đám nữ tử xinh đẹp, khí chất siêu nhiên, đang vây quanh hai thiếu nữ cũng xinh đẹp không kém, nhưng khí chất lại kém hơn một chút.

"Các ngươi là ai?

Tại sao lại mang tỷ muội ta đến đây!" Hi Hòa và Thường Hi vô cùng cảnh giác, đang du lịch trong Hỗn Độn, vô duyên vô cớ ngất đi, tỉnh lại lần nữa đã xuất hiện ở một thế giới linh khí nồng đậm đến

đáng sợ, bị một nữ tử khí chất siêu nhiên mang đến đây, quả thực là không thể hiểu nổi.

Chỉ là hai nữ tuy cảnh giác, thậm chí tức giận, nhưng lại không hề động thủ hay lộ ra địch ý.

Thật sự là đám nữ nhân này quá kinh khủng, trong đại điện, ít nhất có mấy chục người khí tức trên người khiến họ cảm thấy ngạt thở.

Đặc biệt là vị nữ tử ung dung hoa quý ngồi trên thủ vị, quả thực khiến họ kinh hãi.

Trực giác cho biết, cảm giác nữ tử trên thủ vị kia có lẽ thổi một hơi là có thể thổi chết mình.

Đạo Quân?

Hay vượt qua Đạo Quân, Hi Hòa và Thường Hi không dám tưởng tượng.

"Ta là Nguyệt Tây!" "Ta là Nguyệt Cổ!" "Ta là Nguyệt Lương!" "Các ngươi đều là người của Nguyệt Thần Tộc chúng ta a, cũng là, Tiên Thiên Nguyệt Thần, được ta tìm thấy từ trong Hỗn Độn đó!" Trong đại điện, một đám nữ tử Nguyệt Thần Tộc líu ríu, như chim hoàng oanh, mỗi người đều nhiệt tình, căn bản không có sự lạnh lùng vốn có của một Thái Âm nữ thần.

Đương nhiên, đó là đối với ai, đối với người mà họ công nhận mới như vậy, đối với người khác, mỗi người đều lạnh lùng vô cùng.

"Được rồi, đừng ồn nữa, hai đứa chắc nhất thời khó mà chấp nhận được, trước tiên đưa các em ra ngoài dạo quanh Thái Âm Tinh, rồi từ từ nói cho các em biết!" Trên thủ vị, vị chủ nhân ung dung hoa quý, phong tư ưu nhã phất phất tay, cười nói.

Cùng lúc đó, ở các nơi khác trong Hồng Mông Giới, như Linh Tộc, Ma Tộc, Yêu Tộc, đều xuất hiện tình huống tương tự.

Những người đi ra từ Hồng Hoang, du lịch trong Hỗn Độn đã đến Hồng Mông Giới, bây giờ đều bị các đại thế lực mang đi.

Mộc Linh Tộc là do thảo mộc linh căn đắc đạo, tự xưng một tộc, được gọi là Linh Tộc, như Trấn Nguyên Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều bị người của Linh Tộc mang đi.

Thái Âm Nương Nương bị Ma Tộc mang đi, như Hồng Vân, Tam Tiêu, những thiên địa linh vật hóa hình, thì bị Thiên Linh Tộc mang đi.

Khổng Tuyên và Đại Bằng thì bị Phượng Hoàng Nhất Tộc mang đi, Chúc Long bị Long Tộc mang đi.

Phục Hy và Nữ Oa cùng một số đệ tử các giáo Hồng Hoang, thì bị Yêu Tộc mang đi, ở Hồng Mông Giới, Yêu Tộc cũng là chủng tộc lớn nhất.

Đương nhiên, Hồng Mông Giới cũng có Nhân Tộc, Huyền Đô, Toại Nhân Thị tam tổ bị Nhân Tộc mang đi.

Trong các đại thế lực chủng tộc, có những người được đãi ngộ như Thập Nhị Tổ Vu, Hi Hòa, Thường Hi, được xem như bảo bối, trong tộc đối với họ vô cùng khách khí.

Có những người thì khác, thuần túy là lợi dụng, thậm chí là uy hiếp, thông qua những sinh linh Hồng Hoang để hiểu rõ những bí mật trong Hỗn Độn.

Vì vậy, đãi ngộ của tu sĩ Hồng Hoang khác nhau, tao ngộ cũng khác nhau.

Một nguyên hội thời gian trôi qua, các đại thế lực cũng dần dần thông qua những sinh linh Hồng Hoang như Tiếp Dẫn để hiểu rõ thông tin về Hỗn Độn Hải và một số thông tin về Chư Thiên Hải.

Vì vậy, một nguyên hội sau, các tộc trưởng của các chủng tộc, thế lực lại một lần nữa tụ tập lại, bắt đầu thương thảo chuyện hạ giới.

Từ Hồng Mông Giới muốn hạ giới vô cùng khó khăn, chỉ dựa vào một chủng tộc gần như không thể, vì vậy, một khi muốn hạ giới, cần phải có sự liên hợp của các tộc, tìm kiếm điểm yếu của tường chắn Hồng Mông Giới, và sử dụng lượng lớn tài nguyên, thần vật, pháp bảo, như vậy mới có thể đưa người xuống được.

Nếu chỉ dựa vào năng lực của các tộc, nhiều nhất chỉ có thể đưa xuống chân linh.

Lần này, thông qua miệng của các sinh linh Hồng Hoang, họ đã hiểu rõ Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, càng hiểu rõ Đại Đạo Bản Nguyên và Đạo Nguyên chính là Hồng Mông Chi Linh mà họ vẫn luôn tìm kiếm, vì vậy, họ càng thêm kiên định ý định hạ giới.

Lần này họ dự định phái người chân thân hạ giới, tệ nhất cũng là hóa thân hạ giới, chứ không phải chân linh...

Hỗn Độn Hải, trong Đại Đạo Trường Hà, sau khi Đạo Kiếp trở về, liền kể lại chuyện phát hiện ra một thế giới tàn phá, nhưng lại vô cùng khổng lồ.

Nghe xong, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân đều chấn động vô cùng.

Sở dĩ nói cho hai nữ, Đạo Kiếp cũng là để tìm trợ thủ, dù sao cũng là một thế giới mới, vượt xa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, hắn không biết sinh linh trong thế giới đó rốt cuộc mạnh đến đâu.

Thậm chí, đợi khi bên Chư Thiên Hải mưu đồ hoàn thành, giải khai bí ẩn của Huyền Diệu Chi Môn, Đạo Kiếp còn chuẩn bị cứu ra hơn trăm danh Sử Tiền Đạo Quân.

Quan trọng nhất là, không biết vì sao, khi nhìn thấy thế giới mới đó, trong lòng Đạo Kiếp nảy sinh một cảm giác nguy cấp, đặc biệt là sau khi tung ra cú đấm đó.

Đến cảnh giới của hắn, cảm giác nguy cấp sẽ không tùy tiện xuất hiện, trong cõi u minh, giống như sức mạnh điều khiển vận mệnh, những sức mạnh trong cõi u minh này không ai biết được, nhưng lại thật sự tồn tại.

Vì vậy, Đạo Kiếp rất cấp bách, không chỉ muốn liên hợp với các Sử Tiền Đạo Quân ở đây, mà còn truyền âm cho hóa thân ở Chư Thiên Hải, để hắn đẩy nhanh tốc độ.

Nếu thời gian không kịp, chỉ có thể cân nhắc chân thân bước vào Chư Thiên Hải, trước tiên tiêu diệt các Nguyên Quân của Chư Thiên Hải.

"Lại có nơi cao cấp hơn cả Hỗn Độn Hải?" "Thật không thể tin được, bản quân sống từ thời đại vô đạo đến nay, cũng đã mấy lần bước ra ngoài Đại Đạo Trật Tự, nhưng cũng chưa từng tìm thấy, không ngờ lại bị ngươi tìm thấy!" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân ngoài chấn kinh, còn có cảm thán, nhưng nhiều hơn là hưng phấn.

"Đáng tiếc, tường chắn của thế giới đó quá dày, ta đã dùng một nửa sức mạnh, cũng chỉ làm nó rung chuyển, ngay cả một vết nứt cũng không có!" Đạo Kiếp lắc đầu.

"Khủng khiếp như vậy?

Một nửa sức mạnh của ngươi, mà chỉ làm nó rung chuyển, vậy thì, ba người chúng ta liên thủ, e là cũng không đánh vào được!" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân tự nhiên biết thực lực của Đạo Kiếp hiện tại, dù họ có dốc toàn lực cũng không phải là đối thủ của Đạo Kiếp.

Chương 494

Một tồn tại gần như mạnh nhất trong ba ngàn kỷ nguyên của Hỗn Độn Hải, thế mà, đối mặt với tường chắn của một thế giới, lại chỉ làm nó rung chuyển, có thể thấy được.

"Có thể thấy, giới đó đáng sợ đến mức nào, hơn nữa, theo ta thấy, giới đó dường như còn bị tàn phá!" Đạo Kiếp lại tung ra một tin tức chấn động.

"Tàn phá?" Điều này khiến hai nữ càng thêm chấn kinh.

Đạo Kiếp lại nói: "Cho nên, dù ba người chúng ta hợp lực có thể đánh ra một vết nứt trên giới đó, ta cũng không thể làm vậy!" "Đúng vậy, phá vỡ một giới, chắc chắn sẽ bị phản phệ, chúng ta căn bản không biết bên trong giới đó có tồn tại kinh khủng nào, quy tắc ra sao, mạo hiểm đi vào, không khéo dễ gặp kiếp nạn!" Là những lão quái vật sống vạn cổ, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân sao có thể không hiểu điểm này.

Trước tiên không nói có đánh vào được không, dù đánh vào được, cũng chắc chắn sẽ bị cường giả của giới đó phát hiện.

Người ta tiện tay tát một cái, có khi bị đập chết.

Dù sao bất kỳ sinh linh có trí tuệ nào cũng biết, thế giới càng lớn, sinh linh bên trong càng kinh khủng.

Tường chắn của giới đó dày như vậy, diện tích thế giới gần như gấp vạn lần Hỗn Độn Hải, thậm chí còn lớn hơn, sinh linh bên trong sao có thể yếu được?

Đương nhiên, dù là Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, hay thậm chí là Đạo Kiếp đều không biết, tồn tại như họ đặt ở

Hồng Mông Giới cũng không phải kẻ yếu.

Như một cú đấm của Đạo Kiếp làm rung chuyển Hồng Mông Giới, ở toàn bộ Hồng Mông Giới cũng không có nhiều.

Tương tự, ví dụ như thời kỳ đầu của Hồng Hoang, có thể một quyền làm rung chuyển Hồng Hoang, ở Hồng Hoang là cấp bậc gì?

Ít nhất cũng là Chuẩn Thánh, mà không phải Chuẩn Thánh bình thường, mà là đại thần thông giả vô hạn tiếp cận Thánh Nhân.

Cùng một đạo lý, có thể làm rung chuyển Hồng Mông Giới, ở Hồng Mông Giới có thể tồn tại quá nhiều không?

Chỉ là ba người đều không nghĩ đến phương diện này mà thôi.

Tiếp theo, ba người vẫn trấn thủ Đại Trường Hà, Đạo Kiếp dồn một phần tâm trí vào phân thân.

Trong thế giới Hoàn Mỹ, theo đại danh của Đạo Kiếp truyền khắp Tam Thiên Châu, các đại thế lực có thể nói là cây cỏ cũng là lính.

Bây giờ Minh Thổ đã rơi vào tay Đạo Kiếp, nhưng Đạo Kiếp lại không vội tiếp tục công đánh Tam Thiên Châu, mà quay trở lại Huyền Vực, đến Hư Thần Giới.

Hư Thần Giới tương truyền là do các vị thần viễn cổ tạo ra, thực ra là do các Tiên Vương của Cửu Thiên Thập Địa năm đó xây dựng, để rèn luyện hậu bối.

Chỉ là Tiên Cổ kết thúc, Cửu Thiên Thập Địa bị đánh vỡ, Cửu Thiên và Thập Địa bị cách ly, so với Cửu Thiên, Thập Địa cũng chính là Tam Thiên Châu và Bát Vực hiện tại đã mất đi truyền thừa.

Tam Thiên Châu hiện tại, dù là cấp bậc giáo chủ, cũng không có mấy người biết đến sự tồn tại của Tiên Vương.

Chân Tiên đối với Tam Thiên Châu hiện tại, chỉ là truyền thuyết.

Chỉ có những chủng tộc cổ xưa có liên hệ với Đế Quan, và mấy đại tộc năm đó trấn áp Tội Huyết nhất mạch, mới biết được những bí mật này.

Hư Thần Giới của Huyền Vực trông không lớn, không bằng Hư Thần Giới của Tam Thiên Châu, cũng không bằng Linh Vực, nhưng bí mật trong đó lại không ít, một khi bị bại lộ, sẽ chấn động toàn bộ Cửu Thiên, thậm chí, e là Tiên Vực và Dị Vực cũng sẽ bị kinh động.

Đó chính là những người bảo vệ Hư Thần Giới, ở Hư Thần Giới, bị người hạ giới gọi là Điểu Gia và Tinh Bích Đại Gia, trông như hai lão già tham tài bỉ ổi, thực ra thân phận của họ rất lớn.

Thân phận thật của Điểu Gia này là một đầu Thần Long, một tôn Tiên Vương, thời Tiên Cổ được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhị.

Sở dĩ được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhị, là vì đã bại dưới tay Thập Hung Chân Long, nhưng thực lực lại không chênh lệch nhiều với Thập Hung Chân Long.

Còn Tinh Bích Đại Gia, lai lịch cũng không nhỏ, cũng là một tôn Tiên Vương cường đại, được xưng là Tiên Kim Đạo Nhân, do Tiên Kim thành đạo.

Chỉ là hai người năm đó thân bị trọng thương, tàn khuyết không toàn vẹn, bây giờ chỉ còn lại nguyên thần ở Hư Thần Giới, ký ức cũng mất đi phần lớn.

Thậm chí, ngay cả mình là ai cũng quên, chỉ còn lại bản năng bảo vệ Hư Thần Giới, à, chính xác hơn là, bảo vệ phong ấn ở sâu trong Hư Thần Giới.

Nơi đó phong ấn những sinh linh hắc ám bị trấn áp năm đó, những sinh linh hắc ám này vô cùng kinh khủng, tệ nhất cũng là Chân Tiên cảnh, trong đó Tiên Vương hắc ám và Tiên Vương đọa lạc cũng

không ít.

Lần này Đạo Kiếp đến, chính là vì hai người này, và cả những sinh linh hắc ám bị phong ấn.

Muốn kiến lập thế lực, tự nhiên không thể thiếu cường giả tọa trấn, đối với phân tích của giới này, Đạo Kiếp chuẩn bị tận dụng thật tốt.

Hắn muốn để sinh linh hắc ám và sinh linh đọa lạc hóa thành nhân viên của Địa Phủ, rồi để người của Cửu Thiên Thập Địa, Tiên Vực, và Dị Vực tọa trấn Thiên Đình.

Ý tưởng này của Đạo Kiếp một khi để người khác biết, chắc chắn sẽ cho rằng hắn điên rồi.

Từ cổ chí kim vô số thời đại, chưa từng có ai điên cuồng như vậy, từ trước đến nay, Dị Vực và Tiên Vực vẫn luôn không đội trời chung, đặc biệt là Cửu Thiên Thập Địa và Tiên Vực đối với sinh linh hắc ám.

Đương nhiên, đối với Đạo Kiếp đây đều không phải là chuyện, hắn có pháp môn độ hóa, là do Chuẩn Đề Đạo Nhân sáng tạo ra.

Chuẩn Đề Đạo Nhân khi thành Thánh đã sáng tạo ra pháp môn độ nhân, chính là để cho Tây Phương Giáo đi đến phương Đông bắt người.

Thánh Nhân là tồn tại gì?

Cùng tồn tại với Thiên Đạo Hồng Hoang, siêu thoát vận mệnh, có thể thường trú trong Hỗn Độn.

Giới này mạnh nhất cũng chỉ là Tiên Đế, cũng chỉ ngang với Đại La Kim Tiên, mà chỉ có một tôn, lại còn tàn khuyết.

Tiên Vương và Chuẩn Tiên Đế cũng chỉ ngang với Thái Ất Kim Tiên, dùng pháp môn độ nhân do Chuẩn Đề sáng tạo, độ hóa một số tu

sĩ dưới Đại La không thể dễ dàng hơn.

Đương nhiên, cụ hóa thân của Đạo Kiếp hiện tại chỉ có tu vi Chí Tôn, thân thể và nguyên thần của hắn tuy cường đại, nhưng cũng chỉ ngang với Kim Tiên, tương đương với Chân Tiên và Chuẩn Tiên Vương của giới này.

Vì vậy, muốn độ hóa một tôn Tiên Vương không dễ dàng, nhưng Tiên Vương tàn khuyết và suy yếu lại không khó.

Chuyến đi Hư Thần Giới này đối với Đạo Kiếp thu hoạch không tồi, dễ dàng độ hóa Tiên Kim Đạo Nhân và Thiên Hạ Đệ Nhị.

Đương nhiên, Đạo Kiếp không giúp họ khôi phục, nếu không một tôn Tiên Vương thực sự sẽ khó mà thuần phục.

Thứ hai, những sinh linh vẫn lạc và sinh linh hắc ám ở nơi phong ấn cũng toàn bộ bị Đạo Kiếp độ hóa, trở thành người của hắn.

Chương 495

Những sinh linh hắc ám và sinh linh đọa lạc này không nhiều, chỉ có mấy trăm, nhưng lại ai nấy đều cường đại vô cùng, tệ nhất cũng là Chân Tiên, trong đó cấp Tiên Vương có đến hơn mười người.

Ba năm sau, Minh Thổ, một cỗ khí tức kinh khủng hung hãn, khí tức bay lên trời, lan tỏa khắp bầu trời.

U Minh chi lực cuồn cuộn lan tỏa, sáu hố đen khổng lồ hiện ra, trong khoảnh khắc, toàn bộ Minh Thổ như bị xé rách, chấn động kinh khủng thậm chí truyền khắp Tam Thiên Châu.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" "Minh Thổ làm sao vậy?" Trong khoảnh khắc, vô số tu sĩ, giáo chủ của Tam Thiên Châu sắc mặt đại biến, lần lượt nhìn về phía Minh Thổ.

Chỉ thấy Minh Thổ lúc này bị một lớp sương mù đen bao phủ, căn bản khó mà nhìn rõ chuyện gì xảy ra, nhưng trên bầu trời lại có dị tượng hiển hóa.

Sáu hố đen khổng lồ đó, giống như miệng lớn của ác ma, đang nuốt chửng linh hồn của con người.

Dù là giáo chủ, cự đầu, khi nhìn vào sáu hố đen đó, cũng có cảm giác linh hồn không ổn, sắp bị nuốt chửng.

"Rốt cuộc là thứ gì?" Điều này khiến các đại giáo chủ kinh hãi, không chỉ vậy, ngay cả các Chí Tôn của Cửu Thiên cũng bị kinh động, từng người một nhìn về phía Minh Thổ của Cửu Địa.

"Hửm?" Cùng lúc đó, ở khu không người của Cửu Thiên Thập Địa, từng cấm địa cổ xưa đều lần lượt rung chuyển.

"Khí tức của Lục Đạo Luân Hồi, chẳng lẽ Lục Đạo Luân Hồi

Tiên Vương chưa chết hẳn?" "Không, không đúng, cảm giác này..." Trong cấm khu, từng đạo ánh mắt lạnh lùng xuyên qua tầng tầng hư không, nhìn về phía Minh Thổ.

"Hừ!" Trong Minh Thổ, Đạo Kiếp cười lạnh một tiếng, không để ý, lớn tiếng nói: "Ta là Đạo Tôn của Vô Cực Cung, hôm nay sẽ ở Minh Thổ kiến lập Tiểu Luân Hồi, cho chúng sinh Cửu Thiên Thập Địa một cơ hội.

Tiểu Luân Hồi chia làm Lục Đạo, một là Thiên Nhân Đạo, phàm là người khi sống có đại công đức, sau khi chết có thể tiến vào!" "Đạo thứ hai: Nhân Đạo, người không có công tích, sau khi chết có thể vào Nhân Đạo!" "Đạo thứ ba: A Tu La Đạo, người khi sống mang sát nghiệt, sau khi chết vào A Tu La Đạo!" "Đạo thứ tư: Súc Sinh Đạo…" "Đạo thứ năm: Ngạ Quỷ Đạo…" "Đạo thứ sáu: Địa Ngục Đạo…" Theo lời của Đạo Kiếp vừa dứt, quy tắc của trời đất trong cõi u minh rung chuyển, cộng hưởng, như đang reo hò.

"Ông ~!" Giây tiếp theo, trong ánh mắt của vô số giáo chủ, cự đầu, thậm chí là Chí Tôn, trên trời lại giáng xuống điềm lành, và có từng sợi xích thần trật tự gia trì lên Minh Thổ.

"Oanh!" Không chỉ vậy, trong khoảnh khắc, trên Cửu Tiêu có sấm trời nổ vang, Hỗn Độn một mảnh, một con sông dài mênh mông hiển hóa, trên con sông đó, có một con mắt màu tím.

"Chuẩn!" Trong con mắt màu tím, dường như có đạo âm phát ra, và Lục Đạo của Minh Thổ được khắc ấn vào trong con sông dài.

"Đó là cái gì?" Trong khoảnh khắc, bất kể là Cửu Thiên Thập Địa, Tiên Vực, Dị Vực, vô số Chân Tiên, Tiên Vương đều sắc mặt đại biến, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Con sông dài mênh mông đó, con mắt màu tím đó xuất hiện trên bầu trời, khiến họ ngạt thở.

Đặc biệt là Tiên Vương, vốn vô địch đương thời, lại có thể khiến họ ngạt thở, là tồn tại cỡ nào?

Thậm chí, ngay cả vô thượng Tiên Đế trên Thượng Thương Chi Thượng lúc này cũng bị kinh động.

"Đạo Nguyên Trường Hà?" "Sao có thể, Đạo Nguyên Trường Hà sao lại hiển hóa ở hạ giới?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trên Thượng Thương Chi Thượng, từng vị tồn tại cổ xưa bị đánh thức, đều kinh hãi thất sắc.

Thậm chí là Tiên Đế, tự nhiên đã tiếp xúc với Đạo Nguyên Trường Hà, chỉ là họ không hiểu, Đạo Nguyên Trường Hà là tồn tại cỡ nào, sao lại có hư ảnh hiển hóa ở hạ giới.

"Gay go, chẳng lẽ?" Trong một khoảng hư không, một tôn người trẻ tuổi thân hình vạm vỡ, tóc đen ngang vai, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Dưới chân hắn một con sông dài hiển hóa, chảy xuôi khí tức của năm tháng, chỉ là con sông này, so với Đạo Nguyên Trường Hà bao phủ bầu trời, chảy trong mọi thời không, lại nhỏ không thể nhỏ hơn.

Cả người hắn đứng trên con sông dài, ánh mắt xuyên thấu thời không, nhìn về quá khứ.

Hắn nhìn thấy từng vị Tiên Đế trên Thượng Thương Chi Thượng, nhìn thấy các Tiên Vương của Tiên Vực và Dị Vực mặt mày tái nhợt, nhìn thấy vô số sinh linh của Cửu Thiên Thập Địa đang bái lạy Minh Thổ.

Hắn nhìn thấy một thiếu niên của quá khứ, đang ở trong tiểu bí cảnh Tiên Cổ giao đấu với người khác, lại đột nhiên dừng lại.

Cuối cùng hắn nhìn về phía Minh Thổ, nhưng chỉ có thể thấy một lớp sương mù đen bao phủ bầu trời Minh Thổ.

“Oanh!” Đúng lúc này, uy áp thuộc về Đạo Nguyên giáng xuống, thời không vỡ nát, dòng sông thời gian trực tiếp tan biến, vị Hoang Thiên Đế tương lai này trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, bị kéo về thời không ban đầu.

“Mặc dù chỉ là Tiểu Lục Đạo, nhưng lại đang hoàn thiện một giới, Đạo Nguyên sao có thể dung túng cho kẻ vượt qua thời không?” Trong Minh Thổ, Đạo Kiếp ngồi xếp bằng dưới Lục Đạo Luân Hồi, sắc mặt đạm mạc nói.

Chỉ là hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Nguyên Trường Hà, thầm chửi một tiếng: “Chết tiệt, một cái Tiểu Lục Đạo mà trực tiếp kinh động đến Đạo Nguyên, chuyện này làm lớn rồi!” Hắn không sợ kinh động Tiên Vương, thậm chí Tiên Đế của giới này, nhưng lại kinh động đến Đạo Nguyên như vậy, quả thực là chết tiệt.

“E là chỉ có thể để Đế Tuấn và Thái Nhất ra tay!” Nhưng Đạo Kiếp lại không sợ hãi, đặc biệt là sau khi nhận được truyền âm của bản tôn, bản tôn bên kia không vội, bên này tự nhiên không có gì phải sợ.

Nếu phải kinh động trước Nguyên Quân của giới này, cùng lắm thì bản tôn đích thân giáng lâm mà thôi.

“Kháo!” Trong Hỗn Độn, Đế Tuấn và Thái Nhất đang ngồi vững trong thần điện thầm chửi một tiếng.

Họ vẫn nghĩ Đạo Kiếp sẽ không gây phiền phức, cũng cho rằng hai người có thể bảo vệ được hắn, nhưng không ngờ vừa gây chuyện đã là phiền phức trời ơi.

Đặc biệt, một hóa thân Kim Tiên nho nhỏ, lại kinh động đến Đạo Nguyên, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất không nói nên lời.

“Đạo Tôn, Đạo Tôn, đến đâu cũng không yên, lần này thì hay rồi,

lại phải để chúng ta đi chùi mông cho!" Thái Nhất cười khổ liên tục.

"Đi thôi, nếu muộn nữa, để những Nguyên Quân kia phát hiện sự dị động của Đạo Nguyên thì không hay!" Nói xong, hai người trực tiếp rời khỏi thần điện, bước vào Đạo Nguyên Trường Hà.

Đế Tuấn và Thái Nhất hiện tại tuy không phải là Nguyên Đạo, nhưng cũng là tồn tại Đại Đạo Cảnh, tự nhiên có thể bước vào Đạo Nguyên Trường Hà, miễn cưỡng mượn dùng lực lượng của Đạo Nguyên.

Bên trong Minh Thổ, sau khi Lục Đạo Luân Hồi hoàn thành, Đạo Kiếp liền bắt đầu chế tạo U Minh Địa Phủ, đây là một bước không thể thiếu.

Kỳ thực luân hồi đối với hắn không có tác dụng gì, chủ yếu là Địa Phủ.

"Ông!~" Đúng lúc này, một cây gậy gỗ màu xanh từ trong cơ thể hắn lao ra, hóa thành một thiếu nữ có thân hình nhỏ nhắn.

"Ngươi đúng là dám làm thật nhỉ, không chịu điệu thấp lịch luyện, cảm ngộ hồng trần sao?

Đây đâu phải cảm ngộ hồng trần, đúng là que cời phân!" Nguyên Mẫu Đạo Quân có chút cạn lời.

Đạo Kiếp lắc đầu nói: "Làm gì có chuyện dễ dàng cảm ngộ như vậy, đặc biệt là Vô Cực Chủng Đạo, cần phải có cơ duyên.

Không những thế, bản tôn bên kia đã truyền ý niệm đến, cần phải đẩy nhanh tốc độ, trong cõi u minh đã xuất hiện nguy cơ, một khi giáng lâm, sẽ là trời long đất lở!" "Bản thể của ta bên kia cũng đã truyền ý niệm tới, lẽ nào nguy cơ trong cõi u minh đó thật sự liên quan đến siêu cấp đại thế giới kia sao?" Đối với những gì Đạo Kiếp nói, Nguyên Mẫu Đạo Quân tự nhiên hiểu rõ.

Chương 496

"Cho nên phải nắm chặt thời gian, một khi tình huống khẩn cấp, cho dù phải để Thiên Mẫu Thánh Hậu thả Tịch Diệt Đạo Nhân ra cũng không tiếc!" "Tịch Diệt Đạo Nhân!" ...

Trong Hỗn Độn Hải, bên trong Đại Đạo trường hà, một nữ tử mặc hắc bào từ trong cơ thể Thiên Mẫu Thánh Hậu bước ra.

Trong sát na, vô biên tịch diệt chi lực cuộn trào, nhuộm đen cả Đại Đạo trường hà, tựa như thứ sức mạnh tịch diệt đáng sợ cổ xưa này có thể ăn mòn cả Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc.

"Ông~!" Ngay sau đó, một chiếc trống lớn đen kịt hiện ra, bị Tịch Diệt Đạo Nhân ném tới khe nứt nơi giao giới giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải.

"Khoan đã, ta vẫn còn thời gian!" Đạo Kiếp chậm rãi bước tới, vỗ vỗ vai Tịch Diệt Đạo Nhân, khiến Tịch Diệt Đạo Nhân thần tình khựng lại, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Đạo Kiếp một cái, cuối cùng không ra tay.

Cụ hóa thân này hoàn toàn khác với Thiên Mẫu Thánh Hậu, dường như không có tình cảm, càng giống một cỗ máy giết chóc hơn.

Đây là cảm giác mà Tịch Diệt Đạo Nhân mang lại cho Đạo Kiếp.

"Thực lực còn mạnh hơn cả bản tôn của ta, không có bất kỳ tình cảm nào, trí tuệ thì càng gần với Đại Đạo!" Phía sau, Thiên Mẫu Thánh Hậu nói, hiển nhiên là đang nhắc nhở Đạo Kiếp. ...

Tam Thiên Châu, trong Cửu Thiên, theo sự biến mất của Đạo Nguyên trường hà, uy áp bao trùm cả thế giới cũng tan biến, khiến tất cả sinh linh đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiên Vực và Dị Vực, thậm chí Giới Hải và Thượng Thương Chi Thượng vì bị thế giới ngăn cách, nên căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thiên cơ hỗn loạn, cũng không thể suy tính được.

Nhưng U Minh Cửu Thiên và Thập Địa gần đó lại chấn động, người nơi đây đều có thể cảm nhận được, biến cố lần này xảy ra chính tại Minh Thổ.

Trong Minh Thổ, giọng nói vừa rồi của Đạo Kiếp đã truyền vào tai họ.

"Chủ nhân Vô Cực Cung, Đạo Tôn, chẳng lẽ là vị đã đồ sát hơn mười vị giáo chủ ở hạ giới sao?" "Không ngờ tới, là tồn tại đáng sợ nào mà lại có thể kiến lập Lục Đạo Luân Hồi!" "E rằng là một vị Chân Tiên!" "Xong rồi, chủ nhân Vô Cực Cung này lại là một vị Chân Tiên có thể kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, như vậy thì liên minh của chúng ta cũng vô dụng!" Trong sát na, các giáo chủ của các giáo phái ở Tam Thiên Châu đều mặt mày trắng bệch, trước đó còn bàn bạc đối phó với vị chủ nhân Vô Cực Cung từ thượng giới xuống nhưng chưa có hành động gì.

Bây giờ xem ra, những cuộc thương thảo, bố cục trước đó đúng là trò cười.

Cướp địa bàn, xưng bá thượng giới?

Đợi đến khi tu vi của ngươi mạnh bằng người ta, ngươi có chống cự nổi không?

"Đi, chúng ta đến Minh Thổ, bái kiến vị Vô Thượng Đạo Tôn kia!" "Không sai, nếu đã không thể chống cự, vậy thì cứ thăm dò trước, biết đâu vị chủ nhân Vô Cực Cung này không có hứng thú thống nhất Tam Thiên Châu!" "Nếu thật sự có ý thống nhất Tam Thiên Châu,

cùng lắm thì chúng ta thần phục là được, tóm lại là không thể đắc tội!" "Đúng lúc lắm, bản tọa cũng muốn xem Lục Đạo Luân Hồi mới được khai tịch là như thế nào!" Có người quyết định, các đại giáo chủ, cự đầu của Tam Thiên Châu đều lần lượt chạy đến Minh Thổ.

Không chỉ có vậy, lúc này, Cửu Thiên cũng chấn động, các đại Đế tộc, trường sinh thế gia, từng vị chí tôn cổ lão cũng đều hành động.

Ngay cả Tiên Vực, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng từng vị Tiên Vương cũng đã phái người đi, mở cổng Tiên Vực, cử người đến Cửu Thiên tra xét.

Nhất thời, cả Thập Địa đều trở nên náo nhiệt, các giáo phái xuất động, còn có cả người của Cửu Thiên và Tiên Vực.

Không lâu sau, bên ngoài Minh Thổ đã tụ tập mấy chục vạn người, tu vi của mấy chục vạn người này đều không yếu, kém nhất cũng là Chân Thần.

"Chính là nơi này!" "Bị sương mù bao phủ, chúng ta căn bản không nhìn rõ bên trong, lẽ nào cứ thế mạo hiểm đi vào?" Trong số tu luyện giả, có mấy ai là kẻ ngốc, đặc biệt là những người đi dò đường lần này, hầu như đều là những người có trí tuệ cao nhất của các thế lực lớn, căn bản không ai lại đi mạo hiểm, nhất là đám chí tôn của Cửu Thiên.

Có thể trở thành chí tôn trong môi trường tu luyện như vậy, kẻ nào mà không trí tuệ như yêu?

Đối mặt với những điều chưa biết, cứ để người khác dò đường là được, tuyệt đối không làm tiên phong.

Nhưng so với người của Cửu Thiên Thập Địa, người của Tiên Vực lại không có nhiều quy tắc như vậy.

Môi trường tu luyện ở Tiên Vực tốt, lại có không ít Tiên Vương

tọa trấn, Chân Tiên nhiều như lông trâu, căn bản không coi người của Cửu Thiên Thập Địa ra gì.

Phụng mệnh đến tra xét Cửu Thiên Thập Địa, không ngờ vừa đặt chân đến Cửu Thiên Thập Địa đã có phát hiện lớn như vậy, lại có người sáng tạo ra Lục Đạo Luân Hồi.

Lục Đạo Luân Hồi trong toàn bộ thế giới này đều là tồn tại trong truyền thuyết, căn bản không tồn tại.

Người nghiên cứu sâu nhất về Lục Đạo Luân Hồi không ai khác ngoài Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương, nhưng ngài cũng chưa sáng tạo ra được Lục Đạo Luân Hồi.

"Hừ, đám thổ dân hạ giới, Lục Đạo Luân Hồi gì chứ, e rằng cũng chỉ là một tiểu thế giới do cường giả hạ giới tạo ra mà thôi, nhiều nhất là liên quan đến một chút thuật Lục Đạo Luân Hồi!" Trong đám người, mấy vị chí tôn trẻ tuổi của Tiên Vực cười lạnh, so với mấy lão chí tôn ở Cửu Thiên bên cạnh, họ quá trẻ.

Lần này, có một vị Chân Tiên dẫn đội, nhưng vị Chân Tiên này lại không hề để lộ tu vi.

Vị Chân Tiên này bề ngoài trông giống một lão giả, nhưng đôi mắt lại có thần quang lấp lánh, tinh mang sáng rực.

"Đừng xem thường người khác, mặc dù không thể có Lục Đạo Luân Hồi thật sự được sáng tạo ra, nhưng chỉ riêng việc sương mù này có thể ngăn cản cả thần thức của bản tọa cũng đủ để chứng minh người của Vô Cực Cung này không tầm thường, e rằng là một tồn tại cùng cấp bậc với bản tọa!" Vị lão tiên nhân kia thấp giọng nói.

Khác với mấy vị chí tôn trẻ tuổi từ Tiên Vực bên cạnh, thân là Chân Tiên, chút nhãn lực này vẫn có, tuy cũng tự phụ nhưng không tự đại.

Lúc này, một vị chí tôn từ Cửu Thiên lớn tiếng nói: "Chủ nhân Vô Cực Cung, chúng ta đến bái kiến, xin Đạo Tôn hiện thân một lần!" Lão chí tôn này cũng rất giảo hoạt, đi vào ư?

Tự nhiên là không thể, vậy thì cứ để đối phương hiện thân, với tồn tại như đối phương, tự nhiên liếc mắt là thấy rõ.

"Xin đạo hữu hiện thân một lần!" "Đạo Tôn tiền bối, Bổ Thiên Giáo đến bái hội!" "Tiệt Thiên Giáo đến bái kiến Đạo Tôn!" "Lão tổ Vương gia, Vương Trường Sinh đến đây, xin đạo hữu hiện thân một lần!" Theo sau lão chí tôn kia lên tiếng, những người khác cũng lần lượt mở miệng, chỉ là ngữ khí của một số người khác nhau, có người cung kính, có người đạm nhiên, có người xưng hô đạo hữu.

Chỉ cần nghe cách xưng hô và khẩu khí, đã có thể phân biệt được những người này đến từ thế lực nào.

Thế nhưng, hồi lâu sau, trong Minh Thổ vẫn là một mảnh tĩnh lặng, không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Trong Địa Phủ, lúc này Đạo Kiếp đang quan sát Lục Đạo Luân Hồi, kỳ thực đối với luân hồi cũng không có gì đáng xem, thân là Đạo Quân, Luân Hồi Đại Đạo đối với hắn không có bất kỳ bí mật nào.

Thông qua luân hồi, hắn có thể hiểu rõ đạo nguyên của một giới.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh ồn ào bên ngoài truyền đến.

"Có người đến!" "Là giọng của sư tôn ta!" "Sư tôn của ta cũng đến!" Nguyệt Thiền và Ma Nữ đang đi theo bên cạnh Đạo Kiếp sắc mặt đều biến đổi.

Sau đó, hai nàng nhìn về phía Đạo Kiếp, thần tình có chút lo lắng.

Chương 497

Tự nhiên không phải lo lắng cho Đạo Kiếp, mà là lo cho sư tôn của mình.

Sau khi Đạo Kiếp khai tịch Lục Đạo Luân Hồi, sự kính sợ của hai nàng đối với Đạo Kiếp càng sâu sắc hơn.

Có thể khai tịch Lục Đạo Luân Hồi là tồn tại cỡ nào chứ?

Căn bản không phải là điều mà chí tôn có thể làm được.

Bây giờ, họ nghi ngờ Đạo Kiếp là một lão quái vật sống sót từ Tiên Cổ, có thể là một vị Chân Tiên.

Lúc này sư tôn của họ đến, thật sự sợ Đạo Kiếp vỗ một chưởng, đánh chết họ.

"Các ngươi đang lo lắng cho sư tôn và giáo chủ đệ tử của mình sao?" Dường như biết được suy nghĩ trong lòng hai nàng, Đạo Kiếp quay người, khẽ cười nói: "Yên tâm, bản tôn không giết họ, nhưng những kẻ khác thì không có may mắn như vậy đâu!" "Đi, theo bản tôn ra ngoài gặp gỡ những người này, hình như có người của Tiên Vực, không sao, vừa hay, Lục Đạo Luân Hồi chưa bắt đầu vận chuyển, vừa đúng lúc dùng làm lô vong hồn đầu tiên!" Đạo Kiếp vừa đi vừa nói, mặt mang nụ cười, nhưng những lời nói ra lại khiến Nguyệt Thiền và Ma Nữ cảm thấy rợn tóc gáy.

Với sự hiểu biết về Đạo Kiếp, hai nàng sao không biết, e rằng những người đến hôm nay đều là đến để nộp mạng.

Người trước mắt này là một ác ma, còn đáng sợ hơn cả sinh linh hắc ám.

Cũng may đối phương đã đồng ý không giết sư tôn của họ, nếu

không thật không biết phải làm sao.

Bên ngoài, thấy Đạo Kiếp mãi không hiện thân, trong Minh Thổ cũng không có hồi âm, có người không ngồi yên được nữa.

Những người này chính là đám trẻ tuổi từ Tiên Vực.

Có lẽ ở Tiên Vực họ không phải là nhân vật lớn, nhưng từ khi xuống hạ giới, được Cửu Thiên đối đãi đủ kiểu, đã khiến họ trở nên tự phụ.

Họ cho rằng sinh linh ở nơi cằn cỗi như Cửu Thiên tự nhiên phải thấp hơn người Tiên Vực một bậc, còn Cửu Địa, Tam Thiên Châu, nơi ngay cả truyền thừa cũng không có, không bằng Cửu Thiên, ngay cả chí tôn cũng không có mấy người, đều đã già nua, tự nhiên càng thêm thấp kém.

Nơi như vậy cho dù xuất hiện một yêu nghiệt, một Chân Tiên thì đã sao?

Chẳng phải vẫn phải khách khí với họ một chút sao?

Một vị Chân Tiên có lẽ là nhân vật lớn ở Cửu Thiên Thập Địa, nhưng ở Tiên Vực thì thật sự không là gì.

Gia tộc Chân Tiên nào mà không có vài vị Chân Tiên?

Còn gia tộc Tiên Vương, có mấy chục đến cả trăm Chân Tiên cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy, mấy vị chí tôn từ Tiên Vực trực tiếp lên tiếng.

Trong đó, một vị chí tôn trẻ tuổi đầu mọc sừng nhọn, thần tình ngạo khí cười lạnh nói: "Người hạ giới có chút thành tựu đã kiêu ngạo rồi, thật sự tưởng mình là Vô Thượng Tiên Vương sao?" "Câm miệng!" Lời này vừa ra, vị Chân Tiên Dị Vực kia lại sắc mặt đại biến.

Còn những người khác, thì khóe miệng đều lộ ra một nụ cười, có

kẻ ngốc của Tiên Vực đi đầu thì tự nhiên họ rất vui lòng.

Mấy kẻ từ Tiên Vực này ai nấy đều mắt cao hơn đỉnh, họ sớm đã không vừa mắt rồi.

"Tốt nhất là người của Vô Cực Cung có thể dạy dỗ đám gia hỏa này!" Có chí tôn Đế tộc thầm nghĩ.

Mặc dù phần lớn mọi người đều nghĩ vậy, nhưng họ không cho rằng có khả năng đó, dù sao đối phương cũng đến từ Tiên Vực, Tiên Vực căn bản không phải là thứ mà Cửu Thiên Thập Địa có thể so sánh.

Không ai vì một chút chuyện nhỏ mà đi đắc tội với người của Tiên Vực.

"Ngươi nói ta sao?" Đúng lúc này, trong sương mù, một giọng nói lạnh băng truyền ra.

"Ra rồi sao?

Chủ nhân Vô Cực Cung?

Chúng ta đến từ Tiên Vực, ra gặp một lần đi!" Vị chí tôn Tiên Vực vừa lên tiếng khinh thường nói.

Nghe hắn mở miệng, sắc mặt của vị Chân Tiên Tiên Vực kia càng thêm khó coi.

"Gặp thì có thể, nhưng ngươi không gặp được đâu, tại Minh Thổ, chỉ có người chết mới có thể diện kiến bản tôn!" Giọng nói trong sương mù lại truyền ra.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, vị chí tôn Tiên Vực vừa lên tiếng cùng mấy người đồng bạn bên cạnh trong nháy mắt hóa thành huyết vụ, nguyên thần cũng trực tiếp vỡ nát, chỉ còn lại chân linh bay về phía sương mù.

“Hít?” “Chết rồi?” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Căn bản không thấy ai ra tay, mấy vị chí tôn Tiên Vực lại chết rồi?” “Lẽ nào là vị chủ nhân Vô Cực Cung kia ra tay?

Nhưng sao hắn dám?” Bên cạnh, các đại chí tôn, giáo chủ từ Cửu Thiên Thập Địa đều sắc mặt đại biến, dồn dập lùi về phía sau.

Ánh mắt của những người này vừa mờ mịt, vừa lóe lên vẻ kinh hoàng.

Ngay cả những chí tôn, giáo chủ hy vọng Đạo Kiếp dạy dỗ đám người Tiên Vực này cũng đều kinh hãi không thôi, trong thần tình không có một chút vui mừng nào.

“Ngươi…” Sắc mặt của vị Chân Tiên Tiên Vực kia đại biến, ngay sau đó trở nên âm trầm, lạnh giọng nói: “Đạo hữu, ngươi có hơi quá rồi, tiểu bối nói năng không biết điều, dạy dỗ là được, cần gì phải trực tiếp giết người chứ?” “Còn nữa, đạo hữu đừng tự cho rằng khai tịch một tiểu luân hồi thế giới, thực lực liền vượt qua Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương, có thể xem thường Tiên Vực của ta sao?” “Ầm!” Lời vừa dứt, vị Chân Tiên Tiên Vực kia cũng không giấu giếm nữa, toàn thân khí tức bùng nổ, uy áp kinh khủng quét ra.

Uy áp vượt qua cả chí tôn, chỉ thấy toàn thân tiên quang lượn lờ, tiên đạo pháp tắc cuộn trào, cả người trở nên thần thánh vô cùng, đâu còn một chút già nua nào?

Uy áp vượt qua cả chí tôn, chỉ thấy toàn thân tiên quang lượn lờ, tiên đạo pháp tắc cuộn trào, cả người trở nên thần thánh vô cùng, đâu còn một chút già nua nào?

“Chân Tiên, lại là một vị Chân Tiên?” “Chân Tiên của Tiên Vực, lại ẩn giấu trong đội ngũ!” Lão giả đột nhiên bộc phát tiên uy lập tức chấn động toàn trường, tất cả giáo chủ và chí tôn có mặt đều kinh

ngạc không thôi.

"Chúng ta bái kiến tiên nhân!" "Bái kiến tiền bối!" Đối với những chí tôn trẻ tuổi của Tiên Vực, các lão giáo chủ, chí tôn có mặt, ngại mặt mũi nên nhiều nhất chỉ khách khí, chứ không hề kính sợ.

Nhưng một tôn tiên nhân thì khác, đó là tồn tại mà họ phải ngưỡng vọng, là tồn tại bất hủ.

Nếu có thể kết giao với một vị tiên nhân, không chừng cũng có cơ duyên tiến vào Tiên Vực, không thể đến Tiên Vực thì được tiên nhân chỉ điểm cũng sẽ khiến thực lực tăng vọt.

Sau khi thể hiện tiên uy, vị lão tiên nhân của Tiên Vực dường như đã lấy lại tự tin, chân đạp hư không, thần tình ngạo nghễ, ánh mắt như giếng cổ không gợn sóng.

Chương 498

"Đạo hữu, hôm nay nếu không cho bản tọa một lời giải thích hợp lý, chính là cùng bản tọa là địch, cùng Tiên Vực là địch!" Lão tiên nhân lạnh lùng nói.

Một đám giáo chủ, chí tôn của Cửu Thiên Thập Địa có mặt đều không dám hó hé, lúc này, không phải là lúc họ có thể xen vào.

"Muốn lời giải thích sao?" Đúng lúc này, trong sương mù lại truyền ra giọng nói lạnh lùng: "Bản tôn vừa rồi không phải đã nói rồi sao?

Nơi này là U Minh Giới, là nơi của Địa Phủ, người sống không được vào, hôm nay các ngươi đã đặt chân đến Địa Phủ, một khi đã đến rồi, thì đừng đi nữa!" "Đạo hữu muốn giữ ta lại?

Ngươi có biết mình đang làm gì không?" Lão tiên nhân tức quá hóa cười.

"Không sai, không chỉ ngươi, Tiên Vương của Tiên Vực đến, cũng phải ở lại.

Bản tôn thấy ngươi cũng là một tiên nhân, ở lại làm quỷ thần cho bản tôn đi!" Nói rồi, thân ảnh của Đạo Kiếp từ trong sương mù bước ra.

"Muốn giữ bản tọa lại, thật nực cười…" Lão tiên nhân vừa châm biếm, lại vừa hay nhìn thấy Đạo Kiếp, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Đạo Kiếp, giọng nói đột nhiên im bặt, ngay sau đó, sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy một bàn tay lớn đen kịt vắt ngang trời, mang theo khí tức hủy diệt, tử vong, mục nát, bi thương, trớ chú.

Loại khí tức này, quả thực còn đáng sợ hơn cả bất tường chi lực.

Trong một thoáng, không chỉ lão tiên nhân, mà tất cả mọi người có mặt đều như thấy được chư thần hoàng hôn, thiên địa hủy diệt.

"Ầm!" Bàn tay lớn che trời, bao phủ cả bầu trời, toàn bộ đều bị bao phủ, dưới bàn tay lớn này, thiên địa pháp tắc đều đang mục nát, nhật nguyệt tinh thần đều đang vỡ nát.

"Không hay rồi, khí tức cổ xưa này, lẽ nào là Đọa Lạc Tiên Vương!" "Ngươi không thể giết ta, nếu không Vương của Tiên Vực ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Lão tiên nhân hét lớn, dưới áp lực cực hạn này, khiến lão tiên nhân trong nháy mắt nghĩ đến sinh linh hắc ám, Đọa Lạc Tiên Vương.

Nếu không, hai vị Tiên Vương của Dị Vực cũng không thể sử dụng loại sức mạnh này.

"Không hay rồi!" "Mau chạy!" Còn những người khác, tức là các giáo chủ và chí tôn từ khắp nơi của Cửu Thiên Thập Địa, ai nấy đều sợ đến hồn bay phách lạc, quay người bỏ chạy.

Thế nhưng, giây tiếp theo, thời gian và không gian bị giam cầm, bất kể chạy đi đâu, họ vẫn ở dưới sự bao phủ của bàn tay lớn đen kịt kia.

"Đạo Tôn tha mạng!" "Không!" Vẫn có người gào thét, có người cầu xin tha thứ, nhưng nhìn bàn tay lớn giáng xuống, nhiều hơn là tuyệt vọng.

"Địa Phủ của ta đang thiếu âm binh, lão Chân Tiên, có các ngươi thì vừa hay ở lại đây đi!" Giọng nói lạnh băng của Đạo Kiếp vang vọng.

Bàn tay đen kịt không trực tiếp giết chết những người này, mà tóm lấy họ, nghiền nát thân thể và bản nguyên, chỉ để lại nguyên thần ném vào các thành trong Địa Phủ.

Ngay cả lão Chân Tiên kia cũng không ngoại lệ, trực tiếp bị Đạo Kiếp chuyển hóa thành quỷ tu.

Trọn vẹn mấy chục vạn người, tu vi kém nhất cũng là Chân Thần, trong đó Thiên Thần giáo chủ cũng không phải số ít, ngay cả chí tôn cũng có mấy chục người.

Thêm vào một vị Chân Tiên, sau khi thôn phệ toàn bộ tinh huyết và bản nguyên của những người này, tu vi của Đạo Kiếp tại giới này trong nháy mắt đã đột phá chí tôn, và đạt đến Chân Tiên đỉnh phong, cũng chính là cảnh giới Chuẩn Tiên Vương.

Với năng lực của Đạo Kiếp, muốn đột phá Tiên Vương tự nhiên dễ dàng, dù sao nhãn giới của hắn là nhãn giới của Đạo Quân, đạo của đại thiên thế giới này liếc mắt là trực tiếp nhìn thấu, căn bản không cần cảm ngộ, chỉ cần pháp lực đủ là được.

Nhưng hắn không làm vậy, đột phá Tiên Vương cũng không vội, đột phá hay không đối với hắn tác dụng không lớn.

Số chục vạn người vẫn lạc, nhưng lại có mấy người sống sót, mấy người này chính là Tiệt Thiên Giáo chủ, Bổ Thiên Giáo chủ, Bất Lão Thiên Tôn, và Tây Phương Giáo chủ.

Bốn vị lão giáo chủ của Tam Thiên Châu này hoạt động tích cực nhất, Tiệt Thiên Giáo chủ và Bổ Thiên Giáo chủ là sư phụ của Nguyệt Thiền và Ma Nữ, Bất Lão Thiên Tôn và gia đình Thạch Hạo có quan hệ lớn.

Đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân Đạo Kiếp tha mạng họ, lý do tha cho họ là vì mấy người này khiến Đạo Kiếp mơ hồ nghĩ đến Hồng Hoang.

Tiệt, Bổ, còn có Tây Phương Giáo.

"Ta… ta lại không chết?" "Lại không giết ta?" Lúc này, tứ đại giáo

chủ vẫn chưa hồi phục sau cơn kinh hoàng, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

Cảnh tượng vừa rồi thật sự quá kích thích, vốn tưởng rằng không thoát khỏi kiếp nạn, nhưng không ngờ người xung quanh đều chết, ngay cả Chân Tiên của Tiên Vực cũng chết, mà bốn người họ lại sống sót.

"Bốn người các ngươi, theo bản tôn vào đi!" Lúc này, giọng nói của Đạo Kiếp ngắt ngang dòng suy nghĩ của bốn người, khiến họ hoàn hồn.

Bốn người hít sâu một hơi, cúi đầu bái Đạo Kiếp, rồi thần tình cung kính đi theo sau Đạo Kiếp.

"Quá tàn nhẫn rồi, mấy chục vạn người, còn có nhiều giáo chủ và chí tôn như vậy!" "May quá, Đạo Tôn không giết sư tôn!" Trong Minh Thổ, trên một ngọn Minh Sơn, Nguyệt Thiền và Ma Nữ chứng kiến cảnh tượng này, đều sắc mặt tái nhợt, cho đến khi thấy Đạo Kiếp tha cho Tiệt Thiên Giáo chủ và Bổ Thiên Giáo chủ, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù vậy, lúc này nhìn lại Đạo Kiếp, họ cũng lộ ra sự kinh hãi sâu sắc.

Một ma quỷ thực sự, căn bản không phân biệt trắng đen, cũng không có chút lòng thương hại nào, còn đáng sợ hơn cả quỷ dị và bất tường trong truyền thuyết.

Mấy chục vạn tu sĩ Cửu Thiên Thập Địa một đi không trở lại, các đại giáo chủ, chí tôn, thậm chí cả người của Tiên Vực cũng đều biến mất.

Nhất thời, cả Cửu Thiên Thập Địa đều chấn động, thậm chí bắt đầu hoảng loạn.

Minh Thổ trực tiếp bị người đời coi là cấm địa, phương viên vạn dặm không có sinh linh nào dám đến gần.

Đồng thời, tin tức này truyền đến Tiên Vực, cũng khiến Tiên Vực chấn động, những thế gia Tiên Vương đã phái người xuống Cửu Thiên cũng đều phẫn nộ.

Thậm chí, chuyện này còn kinh động cả Tiên Vương của Tiên Vực.

Tiên Vương chấn nộ, nhưng nhiều hơn là tò mò, tò mò về thế lực đang chiếm cứ Minh Thổ của Cửu Địa, đặc biệt là chủ nhân của Minh Thổ, Đạo Tôn.

Nhưng dù những Tiên Vương này có chấn nộ và tò mò, môi trường của Cửu Thiên hiện nay căn bản không cho phép họ hạ giới.

Đặc biệt là trong tình hình Dị Vực đang lăm le rình rập.

Vì vậy, họ chỉ có thể nhẫn nhịn, tiếp tục phái người xuống hạ giới giám sát.

Minh Thổ, trong Địa Phủ, sau khi thu nhận linh hồn của mấy chục vạn tu sĩ, cộng thêm chủng tộc bản địa của Minh Thổ, Địa Phủ cũng bắt đầu vận chuyển bình thường, mỗi ngày đều có lượng lớn linh hồn tiến vào luân hồi.

Đối với điều này, Đạo Kiếp bắt đầu lên kế hoạch bước tiếp theo, đó là Thiên Đình.

Chương 499

Nhưng trước đó, hắn cần nâng cao tu vi tiên đạo, ít nhất phải nâng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên mới được.

Vốn không cần nhanh như vậy, nhưng thời gian không cho phép, bản tôn bên kia đã sốt ruột rồi.

Nâng cao thì nâng cao, đột phá Đại La Kim Tiên tự nhiên không khó, căn bản không cần cảm ngộ, chỉ cần hấp thụ thiên địa linh khí là được, trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã hoàn thành.

Nhưng sau khi cụ hóa thân của Đạo Kiếp bước vào Đại La, liền trực tiếp phá vỡ thời không, bước vào Hỗn Độn, ném ra từng đạo hóa thân mới, để Đế Tuấn đưa những hóa thân này vào các thế giới khác trong Chư Thiên Hải.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong Hỗn Độn mênh mông, một ngày nọ, một cây non màu tím từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên ngoài Đại Đạo trường hà.

Cây non này xuất hiện vô thanh vô tức, không ai phát hiện, ngay cả Đại Đạo trường hà cũng không bị kinh động.

Thế nhưng, cây non này lại nhanh chóng trưởng thành, trong thời gian ngắn đã cao đến mấy chục vạn trượng.

Cùng lúc đó, tại Hồng Mông Giới, các tộc trưởng, chưởng giáo của các tộc lúc này đều tụ tập lại một chỗ, nhìn vào hình ảnh trước mắt.

"Đợi cây Hồng Mông Thụ này trưởng thành, là có thể trực tiếp kết nối với Hồng Mông Giới của chúng ta, đến lúc đó ta sẽ lấy Hồng Mông Thụ làm môi giới, chân thân bước vào Hỗn Độn!" Tộc trưởng

Hồng Mông Thần Tộc cười nói.

"Tuy nói còn hơi sớm, nhưng phân phối danh ngạch trước cũng là nên làm, để tránh đến lúc đó vì chuyện này mà tranh cãi không dứt!" Tộc trưởng Cổ Ma Nhất Tộc lên tiếng, toàn thân ma khí lượn lờ, thần tình lạnh lùng.

"Ta thấy nên có chút nắm chắc thì tốt hơn, chúng ta phái người chân thân hạ giới, không chừng sẽ có biến cố, chi bằng cứ để những hậu bối mà ta mang về từ Hỗn Độn đi trước, thâm nhập, làm nội ứng, để chúng ta hiểu rõ Hỗn Độn Hải và Đại Đạo trường hà trước đã!" Đề nghị này do tộc trưởng Mộc Linh Tộc đề xuất.

Lời này vừa ra, mọi người đều sắc mặt biến đổi.

"Đề nghị này không tồi, ta thấy có thể!" "Hừ, không tồi cái gì, những kẻ ngoại lai đó là người của Hỗn Độn Hải, được Hồng Mông Chi Nguyên thai nghén, ai biết được một khi quay về, có phản bội chúng ta không?" "Ta tin tưởng mấy đứa nhà ta…" "Ta cũng tin tưởng, nhưng cần phải hỏi ý kiến của mấy tiểu bối nhà ta!" "Bản tọa chỉ tin chính mình, danh ngạch này có thể giao cho đám người hạ giới đó sao?" Đề nghị này vừa đưa ra, trong đại điện tranh cãi không dứt, cuối cùng cũng không có kết quả.

Cuối cùng, do tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc lên tiếng, trước tiên phân phối đại khái danh ngạch, còn việc để ai hạ xuống, là do những người được các tộc tiếp dẫn hạ giới đi xuống, hay là do các tộc các giáo tự quyết định.

Ý kiến này được đại đa số người đồng tình, thế là, một đám đại năng của Hồng Mông Giới lần lượt tan đi.

Một nguyên hội sau, cây Hồng Mông Thụ kia đã trưởng thành đến mức đáng sợ, từng cành cây đâm vào vô tận thương mang.

Một nguyên hội sinh trưởng, đã có thể kết nối với Hồng Mông Giới.

Chỉ là, muốn lấy Hồng Mông Thụ làm môi giới thì vẫn chưa đủ.

Nhưng dù vậy, tại nơi có bức tường chắn của Hồng Mông Giới, cũng thỉnh thoảng bùng phát những luồng khí tức cổ xưa đáng sợ khiến người ta ngạt thở, và lan tỏa ra Hỗn Độn.

Hiển nhiên, thỉnh thoảng có cường giả Hồng Mông Giới muốn thử, mặc dù thất bại, nhưng khí tức vẫn có thể tiết lộ ra ngoài.

Cùng lúc đó, bên trong Đại Đạo trường hà, cảm giác nguy cấp trong lòng Đạo Kiếp ngày càng đậm, vì vậy, hắn thường xuyên bước vào Hỗn Độn, đến bên ngoài Hồng Mông Giới.

Khi cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng lan tỏa ra, lòng Đạo Kiếp vô cùng nặng nề.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện ra cây Hồng Mông Thụ đang sinh trưởng bên ngoài Đại Đạo trường hà.

"Ý của ngươi là, cảm giác nguy cấp những năm nay là do cây này, nhưng không đúng lắm?" Đạo Kiếp sau khi phát hiện Hồng Mông Thụ, tự nhiên đã nói cho Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân biết.

Hai nàng vừa nghe, sau khi nhìn thấy Hồng Mông Thụ, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Đây là bảo bối, chu linh căn này vượt qua bất kỳ chu nào trong Hỗn Độn Hải, trong ba nghìn kỷ nguyên qua.

"Nếu có thể luyện hóa cây này, và chiếm làm của riêng, tuyệt đối có thể giúp ích rất lớn cho tu vi của ta!" Đặc biệt là Nguyên Mẫu Đạo Quân, ánh mắt của nàng nóng rực chưa từng có.

Phải biết rằng, bản thể của nàng là một cây Nguyên Mộc, nếu có thể thôn phệ chu Hồng Mông Thụ này, tất nhiên sẽ có thể khiến nàng có một lần lột xác kinh thiên động địa.

"E rằng chúng ta không làm gì được cây này đâu!" Đạo Kiếp lắc đầu, trước đó hắn đã thử rồi.

"Vậy cũng phải thử!" Nói rồi, sức mạnh khổng lồ của Nguyên Mẫu Đạo Quân trực tiếp rót vào trong chu Hồng Mông Thụ, thế nhưng, pháp lực và đại đạo của nàng lại như biến mất vô thanh vô tức, căn bản không có tác dụng.

"Bản quân không tin!" Điều này đã kích thích lòng hiếu thắng của Nguyên Mẫu Đạo Quân, trực tiếp bùng nổ sức mạnh thuộc về Đạo Quân, nhắm vào Hồng Mông Thụ mà chộp tới.

"Quá thô lỗ rồi!" Bên cạnh, Thiên Mẫu Thánh Hậu thấy vậy có chút cạn lời.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, Hồng Mông Thụ chỉ rung chuyển một chút, Nguyên Mẫu Đạo Quân lại bị đánh bay ra ngoài, khiến sắc mặt Nguyên Mẫu Đạo Quân tái mét.

"Vô dụng thôi, bản tôn trước đó đã thử rồi, căn bản không phá hủy được cây này, bên trong cây này ẩn chứa một loại sức mạnh mà chúng ta không thể hiểu được, cũng là sức mạnh của Đạo, nhưng lại cao cấp hơn Đạo của Hỗn Độn Hải chúng ta!" Đạo Kiếp lắc đầu, nếu có thể chặt đứt cây này thì hắn đã sớm ra tay rồi.

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, hắn nhìn về phía Thiên Mẫu Thánh Hậu, nói: "Thả Tịch Diệt đạo hữu ra, để nàng thử xem, nhớ kỹ, dùng Tịch Diệt Chi Lực xâm thực, đừng truyền vào!" "Có thể thử một lần!" Thiên Mẫu Thánh Hậu gật đầu, cảm thấy lời của Đạo Kiếp có lý, Tịch Diệt Chi Lực là sức mạnh hủy diệt nhất trên đời, có thể tịch diệt mọi sự vật và đại đạo, có lẽ sẽ có tác dụng.

Tịch Diệt Đạo Nhân từ trong cơ thể Thiên Mẫu Thánh Hậu bước ra, liếc nhìn ba người một cái, không nói hai lời, toàn thân khí tức cuộn trào, cả người như hóa thành nguồn gốc của tà ác trên thế gian.

Nàng đưa ngọc thủ ra, tử vong, mục nát, trớ chú, thiên nhân ngũ suy, đủ loại sức mạnh tà ác nhất trên đời lan tràn trên bề mặt Hồng Mông Thụ.

Giây tiếp theo, cây thần thụ màu tím, tỏa ra khí tức thần thánh, lại phát ra tiếng "xì xì".

Chỉ thấy một khu vực của Hồng Mông Thụ, vỏ cây bắt đầu từ màu tím chuyển sang màu đen, linh khí và khí tức thần thánh trên đó cũng biến mất.

"Có tác dụng?" Đạo Kiếp và Thiên Mẫu Thánh Hậu vui mừng.

"Thật sự có tác dụng, dừng tay, không thể làm như vậy!" Thế nhưng, Nguyên Mẫu Đạo Quân lại biến sắc, trực tiếp ra tay ngắt lời Tịch Diệt Đạo Nhân.

Tịch Diệt Đạo Nhân lạnh lùng nhìn về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Nguyên Mẫu Đạo Quân tức giận nói: "Khó khăn lắm mới tìm được một cây thần thụ, có thể khiến bản thể của bản quân lột xác, thậm chí tu vi lên một tầm cao mới, không thể cứ thế hủy hoại nó được!" "Nhưng cảm giác nguy cấp đến từ cây này và siêu cấp đại thế giới kia, hai thứ này chắc chắn có liên quan, vậy phải làm sao?" Thiên Mẫu Thánh Hậu lạnh giọng nói.

"Vậy cũng không được, có cách nào khác không?" "Ngươi nghĩ ra được sao?" Hai nàng đối đầu nhau, toàn thân khí tức cuộn trào, khí tức vượt qua cả Đạo Quân, khiến Hỗn Độn cũng phải run rẩy, vô số thời không sinh ra rồi vỡ nát, từng đạo đại đạo pháp tắc được tạo ra, rồi

lại bị hủy diệt, hóa thành phù văn tan biến trong Hỗn Độn.

Xem ra, hai người phụ nữ này có ý định ra tay.

Chương 500

"Được rồi, đừng cãi nữa!" Đạo Kiếp không nhìn nổi nữa, lúc này lòng hắn đang phiền muộn.

"Phóng tứ!" Ngay khi Đạo Kiếp chuẩn bị khuyên can, một giọng nói như sấm sét vang lên trong Hồng Mông Thụ.

"Ầm!" Ngay sau đó, Hồng Mông Thụ bùng phát một luồng khí tức thần thánh mênh mông, luồng khí tức này chỉ ở cấp độ Đạo Quân, nhưng lại căn bản không phải Đạo Quân, cho người ta một cảm giác siêu thoát thế gian.

Điều này khiến mấy người sắc mặt biến đổi, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng ngừng đối đầu, lập tức cảnh giác.

Bốn người đứng chung một chỗ, ánh mắt nhìn về phía Hồng Mông Thụ, chỉ thấy trên Hồng Mông Thụ, hiện ra một khuôn mặt khổng lồ.

Khuôn mặt này mơ hồ không rõ, lạnh lùng nhìn về phía bốn người Đạo Kiếp, nói: "Một đám sâu kiến hạ giới lại dám dòm ngó Hồng Mông Thụ của bản thần, đúng là muốn chết, còn không mau cút đi!" "Ồ?" "Là ai?" Thế nhưng, lời nói của khuôn mặt này không những không dọa được bốn người Đạo Kiếp, ngược lại, bốn người đều tỏ ra hứng thú.

Đặc biệt là Nguyên Mẫu Đạo Quân, thân hình nhỏ nhắn nhảy lên, rút ra cây gậy gỗ màu xanh, nhắm vào khuôn mặt trên Hồng Mông Thụ mà vung một gậy.

"Ngươi…" Khuôn mặt kia đại nộ, bị một con sâu kiến hạ giới tấn công, quả thực là sỉ nhục, lập tức gầm lên một tiếng, một đạo đại đạo pháp tắc được đánh ra, hóa thành một cánh tay, chộp về phía cây gậy

gỗ màu xanh của Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Ầm!" Hai người va chạm, xem ra Nguyên Mẫu Đạo Quân mạnh hơn, một gậy của nàng ngay cả một vị Đạo Quân cũng khó mà chống đỡ.

Thế nhưng, cánh tay do pháp tắc hóa thành kia, trông bình thường, bất kể khí thế hay công thế đều không thể so với một gậy của Nguyên Mẫu Đạo Quân, lại dễ dàng tóm lấy cây gậy gỗ màu xanh, sau đó đánh bay Nguyên Mẫu Đạo Quân ra ngoài.

"Sức mạnh gì vậy?" Nguyên Mẫu Đạo Quân kinh ngạc, một đòn rõ ràng sức mạnh không bằng mình, lại áp chế được mình.

"Là sức mạnh tương tự với cây thần thụ này, nếu ta đoán không sai, là đến từ siêu cấp thế giới kia!" Đạo Kiếp thần sắc ngưng trọng nói.

"Lại có thể chống đỡ được một đòn của bản thần?

Hơn nữa, sức mạnh của ngươi lại vượt qua bản thần, không thể tin được, Hỗn Độn Hải lại có cường giả như vậy!" Kỳ thực, bên trong Hồng Mông Thụ, ý thức của tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc cũng kinh ngạc.

Phải biết tu vi của hắn là gì?

Là Chúa Tể, cho dù ở Hồng Mông Giới cũng là tồn tại đứng trên đỉnh phong, dậm chân một cái, cả Hồng Mông Giới cũng phải rung chuyển ba lần.

Cho dù chỉ là một tia lạc ấn ký thác trong Hồng Mông Thụ, không thể rời khỏi Hồng Mông Thụ, nhưng vẫn không phải ai cũng có thể chống đỡ được.

Ít nhất cũng cần đến cảnh giới Đạo Diễn mới có thể chống đỡ, tức là cảnh giới Đạo Diễn của Hồng Mông Giới.

Trước đó, các tộc của Hồng Mông Giới đã tiếp dẫn sinh linh từ Hỗn Độn lên giới, cũng từ miệng những người hạ giới này biết được hệ thống tu luyện của Hỗn Độn Hải.

Hỗn Độn ba nghìn kỷ nguyên, tu hành đều là Đại Đạo, lĩnh ngộ sức mạnh của Đại Đạo trường hà và Đại Đạo bản nguyên.

Cái gọi là Đại Đạo bản nguyên trong mắt họ chính là Hồng Mông Chi Nguyên.

Vì vậy, tu luyện của sinh linh trong Hỗn Độn Hải và Hồng Mông Giới giống nhau, đều là Hồng Mông Chi Nguyên, nhưng lại không thể so sánh.

Hồng Mông Chi Nguyên của Hồng Mông Giới, cũng chính là Hồng Mông bản nguyên đại đạo của Hồng Mông Giới hiện nay, Hỗn Độn Hải chỉ có một phần nhỏ, bị chia làm hai phần, một phần phân tán ở Chư Thiên Hải.

Vì vậy, theo hắn thấy, bản nguyên ở đây không mạnh bằng Hồng Mông Giới, sức mạnh cùng cảnh giới tự nhiên không bằng họ, Đạo Quân ở đây cũng không chịu nổi một đòn.

Hệ thống tu luyện của Hỗn Độn Hải: Phàm Linh, Hỗn Độn Cảnh, Đại Đạo Cảnh, Đạo Quân Cảnh.

Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc đã biết được điều này từ Tam Thanh và những người khác.

Không sai, Phàm Linh là dưới Hỗn Độn Cảnh, đối với tu sĩ Hồng Mông Giới, đó là phàm nhân, vì người Hồng Mông Giới sinh ra đã có sức mạnh sánh ngang Hỗn Nguyên Cảnh.

Lúc đó Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa và những người khác biết được điều này, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

Điểm xuất phát này quả thực cao hơn họ quá nhiều, năm đó khi

hóa hình chỉ là Đại La Kim Tiên, cả đời nỗ lực mới trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhìn lại người ta, sinh ra đã sánh ngang Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Còn tu luyện ở Hồng Mông Giới, sinh linh sinh ra đã có thể cảm ngộ Hồng Mông bản nguyên đại đạo, trước tiên ngưng tụ Hồng Mông Đạo Thể, sau đó tu luyện Hồng Mông Nguyên Thần, hai cảnh giới này được gọi là Đạo Thể và Đạo Thần, sau đó là Đạo Diễn, có thể mượn sức mạnh của Hồng Mông bản nguyên đại đạo để diễn hóa thiên địa vạn vật.

Sau đó nữa là Đạo Chủ, đến cảnh giới này mới có thể được coi là đại năng của Hồng Mông Giới.

Sau đó nữa, là cường giả đỉnh phong của Hồng Mông Giới, các tộc trưởng, đại giáo giáo chủ, còn được gọi là Chúa Tể Chi Cảnh.

Còn cảnh giới cao hơn, Hồng Mông Giới tạm thời không có, chỉ theo suy đoán của các cự đầu Hồng Mông Giới, muốn bước lên cảnh giới cao hơn, cần phải hợp đạo, thân hợp Hồng Mông bản nguyên đại đạo.

Chỉ là từ khi Hồng Mông Giới có sinh linh ra đời đến nay, chưa có ai làm được.

Chính vì đẳng cấp thế giới cao, theo tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc, từ miệng những tu sĩ Hồng Hoang được tiếp dẫn lên giới biết được, cảnh giới Đạo Quân, trong phân tích, là sánh ngang Đạo Chủ, nhưng chiến lực nhiều nhất cũng chỉ có thể so với Đạo Diễn.

Điểm này, được phân tích từ chiến lực của Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa và các cường giả Bán Bộ Đại Đạo, thậm chí Đại Đạo Cảnh.

Tu vi Đại Đạo Cảnh của những tu sĩ Hồng Hoang này, căn bản không bằng cảnh giới Đạo Diễn của Hồng Mông Giới, xem ra khí tức

không khác biệt nhiều, nhưng sức mạnh lại chênh lệch, pháp tắc sử dụng cũng yếu hơn không biết bao nhiêu lần.

Điểm này, các đại năng của Hồng Mông Giới đều rõ, một là linh khí trong Hỗn Độn Hải là tiên thiên linh khí và hỗn độn linh khí, Đại Đạo tu luyện cũng thiếu sót quá nhiều.

Điều này trực tiếp dẫn đến chiến lực thấp hơn không chỉ một bậc.

Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc là Chúa Tể Cảnh, cho dù chỉ là một tia thần niệm lạc ấn, cũng có thể phát huy sức mạnh sánh ngang một đòn của Đạo Chủ.

Thế nhưng, một đòn lại bị chặn lại, mặc dù người phụ nữ kia bị đánh bay, nhưng lại không hề bị thương.

Ngược lại, sau một đòn, tia thần niệm lạc ấn này đã mờ đi không ít.

"Không hay rồi, không thể dễ dàng ra tay nữa, bốn người này không đơn giản!" Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc thầm nghĩ, nhưng bề ngoài lại không biểu hiện ra, sau khi đánh bay Nguyên Mẫu Đạo Quân một đòn, thần sắc lạnh lùng nói: "Cút đi, sau này đừng có ý đồ với cây này nữa, nếu không đừng trách bản thần không khách khí!" "Ha ha!" Thế nhưng, lời này vừa ra, Nguyên Mẫu Đạo Quân lại cười, cười lớn.

Đạo Kiếp và Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng cười.

Lúc này, Đạo Kiếp tiến lên một bước, nhàn nhạt nói: "Bản tôn có lời muốn hỏi ngươi, nếu ngươi có thể trả lời được, mấy người chúng ta có thể rời đi, nếu không trả lời được, không hay rồi, đạo lạc ấn này e rằng không giữ được đâu!" "Ngươi đang uy hiếp bản thần?

Chương 501

Ngươi cho rằng bản thần thật sự không có năng lực tiêu diệt mấy người các ngươi?" Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc không ngờ đối phương không những không rời đi, mà còn uy hiếp, như thể đã nắm chắc phần thắng.

"Ngươi có thể thử!" Biểu tình của Đạo Kiếp như giếng cổ không gợn sóng, nhưng càng như vậy càng khiến sắc mặt tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc khó coi.

Hắn thật sự đã bị nắm chắc rồi, khiến hắn trầm mặc.

Hắn không ngờ lại gặp phải tình huống khó xử như vậy, ở Hồng Mông Giới, hắn được mệnh danh là cường giả đệ nhất, đi đến đâu cũng được vạn người kính ngưỡng, ai dám nói chuyện như vậy với hắn?

Uy hiếp hắn.

Cho dù chỉ là một tia thần niệm, ở Hồng Mông Giới, chỉ cần hiện hóa ra, đại năng cùng cấp cũng phải nể mặt.

Chưa kể, Hồng Mông Thần Tộc là một đại tộc, chủng tộc cổ xưa nhất, chỉ cần nghe tên là có thể thấy, lấy Hồng Mông làm tên, được coi là hoàng tộc.

"Không uy hiếp nữa?

Chột dạ rồi sao?" Thấy đối phương không nói, Thiên Mẫu Thánh Hậu cười lạnh: "Ngươi không uy hiếp nữa, ta sẽ uy hiếp ngươi, uy hiếp của ta là uy hiếp thật sự, không giống ngươi, chỉ là một tia thần niệm, giả tạo!" "Bản thần chột dạ?" Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc chỉ có thể cười lạnh, không biết nói gì cho phải, chột dạ?

Bất khuất.

Nhưng muốn hắn khuất phục, đúng là nực cười, nếu để người Hồng Mông Giới biết hắn bị người hạ giới uy hiếp, chẳng phải sẽ bị cười chết sao.

Nhưng hắn cũng không sợ, Hồng Mông Thụ vốn là thần vật của Hồng Mông Thần Tộc, không có thực lực tuyệt đối căn bản khó mà tổn thương được.

Lần này, vì mưu đồ Hồng Mông Chi Nguyên, Hồng Mông Thần Tộc đã mang cây này ra, và được mấy chục vị đại giáo giáo chủ và các tộc trưởng gia trì.

Có thể nói, chu Hồng Mông Thần Thụ này dưới Chúa Tể khó mà tổn thương.

Nghĩ đến đây, tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc nhìn về phía Đạo Kiếp cười lạnh nói: "Xóa bỏ tia thần niệm lạc ấn của bản thần?

Vậy ngươi thử xem?

Bản thần không tin ngươi có thể đột phá phòng ngự của Hồng Mông Thần Thụ!" "Phải rồi, dùng luồng sức mạnh có chút tương tự với Quy Khư đi, cứ dùng đi, đợi ngươi dùng luồng sức mạnh đó để hủy diệt cây Hồng Mông Thần Tộc này e rằng cần một thời gian dài, đến lúc đó cường giả Hồng Mông Giới của chúng ta đã sớm có thể giáng lâm nơi này rồi!" "Thế giới của các ngươi tên là Hồng Mông Giới?

Các ngươi muốn thông qua cây thần thụ này để giáng lâm?" Lời nói vô tình của đối phương khiến sắc mặt Đạo Kiếp biến đổi, Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng đồng tử co rút lại.

"Không sai, biết điều thì mau rời đi, nếu không đợi cường giả giới ta giáng lâm, cho dù bản thể của bản thần không giáng lâm, tùy tiện

phái ra một người cũng có thể dễ dàng tiêu diệt các ngươi!" Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc cười lạnh nói, lời vừa rồi không phải lỡ lời, mà là cố ý.

Dù sao chuyện này cũng không phải bí mật gì, đối phương biết rồi thì đã sao?

Lẽ nào có thể ngăn cản được sao?

Ngược lại, hắn muốn xem dáng vẻ sợ hãi kinh hoàng của mấy tên tiện dân hạ giới này, thậm chí, còn nịnh bợ, muốn bám vào cành cao này mà khuất phục.

Thế nhưng, cảnh tượng mà hắn tưởng tượng không hề xuất hiện, mấy người kia chỉ lúc đầu sắc mặt thay đổi một chút, sau đó lại khôi phục vẻ đạm nhiên.

Đặc biệt là hai người phụ nữ trong đó, khiến tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc hai mắt phun lửa, hai người phụ nữ kia lại hai mắt nóng rực.

Nhưng sự nóng rực này không phải là kính sợ và nịnh bợ, mà càng giống như đang nhìn con mồi.

Con mồi?

Ta đây!

Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc chỉ cảm thấy suy nghĩ của mình có chút không ổn, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

So với Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân, Đạo Kiếp chỉ khẽ cười, hỏi: "Xin hỏi ngươi xưng hô thế nào?" "Hồng Thiên, có thể gọi bản thần là Hồng Thiên Chúa Tể!" Tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc thần sắc ngạo nghễ nói.

"Hồng Thiên, nếu tự xưng là Chúa Tể, hắn ở Hồng Mông Giới

cũng là một nhân vật có tiếng tăm nhỉ.

Bản tôn từng có hai người cố nhân, một người tên Hồng Quân, một người tên Hồng Cổ, đáng tiếc, Hồng Quân đạo hữu đã vẫn lạc, thật hoài niệm a!" Đạo Kiếp cảm thán, cái tên Hồng Thiên này quả thực khiến hắn nhớ đến Hồng Quân và Hồng Cổ, đặc biệt là Hồng Quân, vị lão đối thủ này nay đã vẫn lạc, nhưng lại khiến hắn vô cùng hoài niệm.

Còn Hồng Cổ, sớm muộn cũng sẽ trở thành vong hồn dưới tay hắn.

"Hừ, tiện dân hạ giới sao xứng được đặt ngang hàng với bản thần!" Nghe vậy, tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không hài lòng việc Đạo Kiếp đặt hắn ngang hàng với những người khác.

Bị Đạo Kiếp hỏi, Hồng Thiên lại không nói nữa, vì hắn căn bản không biết Đạo Kiếp.

Theo hắn thấy, tên này quả thực không sợ trời không sợ đất, không sợ uy hiếp, không sợ tử vong, nói chuyện với hắn dễ bị gài bẫy.

"Tên này tuyệt đối là một lão quái vật sống không biết bao lâu, vô cùng máu lạnh!" Hồng Thiên trong lòng định vị Đạo Kiếp.

Ở Hồng Mông Giới, chính loại người này là khó đối phó nhất, dường như vô dục vô cầu, lại không sợ chết, quan trọng nhất là tinh thông kế sách, lão gian cự hoạt.

"Đạo Kiếp, nếu hắn không nói, vậy thì chỉ có thể để ta ra tay!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nhìn về phía phân thân Tịch Diệt Đạo Nhân, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tịch Diệt Đạo Nhân lộ ra nụ cười hung tợn, toàn thân Tịch Diệt Đại Đạo cuộn trào, nhắm vào Hồng Mông Thần Thụ mà trực tiếp xông tới.

Chỉ thấy thân cây Hồng Mông Thần Thụ từng chút một biến đen, mục nát, tử vong.

Thấy vậy, Hồng Thiên trong Hồng Mông Thần Thụ châm biếm nói: "Bản thần không thể không khen ngợi, loại sức mạnh này tuy cấp bậc không cao, nhưng quả thực đáng sợ, có thể gây tổn thương cho thần thụ của tộc ta, nhưng có thể kéo dài bao lâu?

Cần bao lâu để hủy diệt thần thụ của tộc ta?" "Vậy thử xem!" Tịch Diệt Đạo Nhân lạnh lùng nói.

"Đợi đã, không cần thiết!" Lúc này, Đạo Kiếp đột nhiên lên tiếng, sau đó lại cười lạnh với Hồng Thiên nói: "Đối với Hồng Mông Thần Thụ, bản tôn không làm gì được, nhưng chỉ là một thần niệm lạc ấn, bản tôn lại không làm gì được sao?" "Ngươi lại có cách nào?" Tịch Diệt Đạo Nhân lần thứ hai lên tiếng, khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, lần đầu tiên hắn nghe Tịch Diệt Đạo Nhân nói là khi người phụ nữ này đến nơi phong ấn, đi tìm phiền phức của Hồng Cổ Nguyên Quân.

Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng vô cùng tò mò nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Nhìn là biết!" Đạo Kiếp khẽ cười, sau đó đi xuống dưới Hồng Mông Thần Thụ.

"Hừ, bản thần không tin ngươi có thủ đoạn gì có thể làm gì được bản thần?" Trong thần thụ, Hồng Thiên vẫn tự tin mười phần.

Đối với thần thụ của Hồng Mông Thần Tộc, hắn có niềm tin tuyệt đối, đây là thứ đã được lịch sử kiểm chứng.

Chương 502

"Đừng không tin, bản tôn đối với Đạo của mình có niềm tin, cho dù ngươi đến từ thế giới cao cấp hơn!" Đạo Kiếp vẫn thần sắc đạm nhiên, sau đó dưới ánh mắt tò mò của mấy người, đưa bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn, một luồng đạo vận bí ẩn lượn lờ.

"Sức mạnh gì vậy?" Khi cảm nhận được loại đạo vận xa lạ mà kỳ dị này, không biết vì sao, Hồng Thiên lại có một điềm báo không lành.

Loại sức mạnh này căn bản không phải là sức mạnh sơ cấp, căn bản không thể phân biệt, chỉ có thể cảm nhận được loại sức mạnh này vô cùng cổ xưa, nguyên thủy, giống như nguồn gốc của vạn vật.

"Vô Cực!" Hồng Thiên không rõ, nhưng Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân lại hiểu.

Hai nàng mắt đẹp sáng lên, ánh mắt đầy kỳ vọng.

"Thái Thủy, Thái Tố!" Đạo Kiếp đã dùng đến sức mạnh của giai đoạn thứ ba và thứ tư trong Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn, Thái Thủy và Thái Tố.

Thái Thủy và Thái Tố, một cái là vật chất có hình, một cái là có chất vô hình, trong khoảnh khắc chuyển biến giữa hai thứ, chỉ thấy một bàn tay của Đạo Kiếp như hóa thành hư vô.

Hư vô, không có trạng thái, nhưng lại tồn tại, giống như tồn tại ở bất kỳ đâu, cảm giác này vô cùng quỷ dị, ngay cả Đạo Kiếp cũng không dám đi cảm ngộ, sợ rơi vào hỗn loạn.

"Ông!" Giây tiếp theo, tay của Đạo Kiếp lại dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người, trực tiếp xuyên qua vỏ cây Hồng Mông Thần Thụ, xuyên vào trong thân cây, và tóm lấy thần niệm lạc ấn của Hồng

Thiên.

“Sao có thể?” Điều này khiến Hồng Thiên kinh ngạc không thôi, thậm chí có thể nói là kinh hãi.

Hắn chưa từng gặp chuyện quỷ dị như vậy, loại sức mạnh quỷ dị này quả thực khiến hắn rợn tóc gáy.

Thời gian, không gian, phá vỡ, những sức mạnh có thể chủ đạo thời không này hắn đều rất quen thuộc.

Đặc biệt là người nắm giữ sức mạnh không gian, ở Hồng Mông Giới, tu sĩ chưởng khống Hồng Mông không gian đại đạo bản nguyên đều vô cùng đáng sợ.

Nhưng đây là thần thụ của Hồng Mông Thần Tộc, không gian đại đạo căn bản không có tác dụng, trừ khi dùng bạo lực phá vỡ.

Nay lại bị người ta như không dùng sức, đã trực tiếp xuyên qua vỏ cây, thậm chí không làm tổn hại đến vỏ cây một phân một hào, quả thực quỷ dị.

“Ra đây!” Đạo Kiếp dùng sức, muốn tóm lấy thần niệm lạc ấn của Hồng Thiên ra ngoài.

“Hừ, ngươi chưởng khống loại sức mạnh quỷ dị này, nhưng muốn tóm lấy thần niệm lạc ấn của bản thần, muốn từ bản thần biết được Hồng Mông Giới của ta cũng không thể nào!” “Cho ta thiêu đốt!” Hồng Thiên hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ, chỉ có thể thiêu đốt sức mạnh cuối cùng của tia thần niệm lạc ấn này.

Thân là Chúa Tể của Hồng Mông Giới, sao có thể bị một tiện dân hạ giới bắt làm tù binh?

Cho dù chỉ là một tia thần niệm lạc ấn cũng không được.

“Ầm!” Một tia thần niệm thiêu đốt, một luồng sức mạnh kinh

khủng bùng nổ, đại đạo pháp tắc thần thánh vô cùng cuộn trào, trong sát na hóa thành hàng ức đạo thần thông do các loại pháp tắc đan dệt thành.

"Cẩn thận!" Cho dù ở bên ngoài Hồng Mông Thần Thụ, ba người Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng có thể cảm nhận được luồng sức mạnh chí cường chí thánh, như Đại Đạo bản nguyên kia.

Một đòn này đã vượt qua phạm trù của Đạo Quân.

"Ầm ầm!" Cả cây Hồng Mông Thần Thụ đều rung chuyển, cuối cùng, tia thần niệm lạc ấn của Hồng Thiên tan biến.

Đạo Kiếp cả người như hóa thành hư vô, chuyển đổi giữa các loại vật chất, mỗi lần chuyển đổi đều có thể hóa giải một phần sức mạnh.

Vài giây sau, thân ảnh của Đạo Kiếp hiện ra, than một tiếng: "Không ngăn cản được!" "Vô Cực thật đáng sợ, quả thực là miễn nhiễm công kích!" "E rằng bây giờ Tịch Diệt Chi Lực của bản quân cũng khó mà tổn hại được hắn một phân!" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng không ngạc nhiên với kết cục này, chỉ kinh ngạc vì Đạo Kiếp lại có thể đứng yên tại chỗ dưới một đòn kinh khủng như vậy, ngay cả vạt áo cũng không bị tổn hại.

Thậm chí, ngay cả Tịch Diệt Đạo Nhân cũng lại một lần nữa lên tiếng.

"Bản tôn lĩnh ngộ Vô Cực Đại Đạo cũng không sâu, nếu không tia thần niệm này căn bản không có cơ hội thiêu đốt!" Đạo Kiếp lắc đầu, có chút thất vọng.

Khó khăn lắm mới gặp được một người từ siêu cấp đại thế giới kia, một vị đại năng, lại không moi được bao nhiêu thông tin.

"Một tia thần niệm đã đáng sợ như vậy, nếu bản thể của hắn thì sẽ mạnh đến mức nào?" "Còn nữa, Hồng Thiên này, sau này sẽ thông

qua cây linh căn được gọi là Hồng Mông Thụ này để giáng lâm, giáng lâm đến chỗ chúng ta có mục đích gì?" "Đến lúc đó chúng ta phải làm sao?

Chống cự, hay tạm thời tránh né, nhưng cường giả như vậy, e rằng không chỉ một tôn, chúng ta căn bản không thể chống cự, nếu muốn bỏ chạy, sống tạm bợ, lại làm sao đảm bảo không bị phát hiện?" Kinh ngạc về Vô Cực Đại Đạo của Đạo Kiếp, mấy nàng lại lo lắng nhiều hơn.

Không phải là trong lòng có chúng sinh, muốn bảo vệ thế giới, thân là Sử Tiền Đạo Quân sao có thể quan tâm đến những thứ đó?

Đồng thời, đã nhìn thấu mọi chuyện trên đời, trốn tránh, sống tạm bợ, cũng sẽ không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng lại không biết mục đích của đối phương, sống tạm bợ thì có thể, nhưng đối phương có tha cho họ không.

Đặc biệt là bây giờ còn chưa gặp mặt, đã đắc tội với một vị.

Hồng Mông Giới, nơi giao giới giữa Đông Man Châu và Tây Mạc Châu, nơi này có một ngọn thần sơn nguy nga, tên là Trung Ương Thần Sơn, là thần sơn đệ nhất của Hồng Mông Giới, cũng là thánh địa trong lòng vô số tu sĩ.

Nơi này là nơi cư trú của Hồng Mông Thần Tộc.

"A, tiện dân hạ giới, bản thần nhất định sẽ giết ngươi!" Một ngày nọ, trong tổ địa của Hồng Mông Thần Tộc, vang lên một tiếng gầm phẫn nộ, âm thanh chấn động hư không, đại đạo pháp tắc long long.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" "Âm thanh này, phương hướng này, hình như là Hồng Mông Thần Tộc!" "Chuyện gì khiến lão quái vật Hồng Thiên tức giận như vậy?" Tiếng gầm của Hồng Thiên có thể nói là đã kinh động các phương của Hồng Mông Giới, vô số tu sĩ kinh ngạc,

từng vị đại năng của Hồng Mông Giới đều kinh ngạc không thôi.

Lúc này, trong Hồng Mông Thần Tộc, đại điện nơi tộc trưởng ở, Hồng Thiên phun ra một ngụm tiên huyết, thần sắc vô cùng âm trầm.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì?" Trong đại điện, người của Hồng Mông Thần Tộc đều kinh ngạc không thôi, thần sắc kinh hãi.

Tộc trưởng của họ là tồn tại cỡ nào chứ?

Là Chúa Tể đứng trên đỉnh phong của Hồng Mông Giới, lại đột nhiên thổ huyết, lại phẫn nộ như vậy.

Hơn nữa, tiếng gầm vừa rồi của tộc trưởng, hình như là đang chửi tiện dân hạ giới.

Điều này khiến mọi người nhìn nhau, vô cùng khó hiểu.

"Đạo Kiếp, bản thần nhớ kỹ ngươi, đợi lần sau gặp mặt, nhất định sẽ lột da rút gân ngươi!" Lúc này, sát ý trên người Hồng Thiên không hề che giấu, không biết vì sao, trong lòng hắn lại sinh ra một tia nguy cấp.

Đặc biệt là thông tin mà tia thần niệm lạc ấn cuối cùng gửi về, loại sức mạnh quỷ dị đó.

Chương 503

Loại sức mạnh đó một khi đến được Hồng Mông Giới, tất nhiên sẽ uy hiếp đến địa vị của hắn, tuyệt đối không cho phép.

"Không, loại sức mạnh đó lại có thể xem thường Hồng Mông bản nguyên đại đạo của bản thần, nếu bản thần có thể nắm giữ loại sức mạnh đó!" "May mắn, chuyện này không ai biết, nếu không bản thần chắc chắn sẽ trở thành trò cười của Hồng Mông Giới!" Bỗng nhiên nghĩ đến đây, sát ý trên người Hồng Thiên biến mất, vẻ phẫn nộ trên mặt cũng tan biến, mắt lại híp lại.

Bên dưới, một đám người Hồng Mông Thần Tộc lại nhìn nhau.

Ánh mắt này của Hồng Thiên họ quá quen thuộc, là đang tính kế.

Nhưng Hồng Thiên không nói, ai cũng không dám hỏi nhiều.

Mãi hồi lâu, Hồng Thiên ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "Gửi thiệp mời, bản thần muốn mời các đại giáo chủ, các tộc trưởng đến Hồng Mông Thần Tộc của ta cùng thương lượng đại sự!" Nhưng hắn không biết, vốn tưởng rằng chuyện này không ai biết, nhưng lại không biết rằng, Hồng Mông Thần Thụ tuy là thần vật của Hồng Mông Thần Tộc, nhưng lần này đưa nó xuống hạ giới, là do các đại tộc trưởng giáo chủ cùng nhau gia trì.

Mặc dù hắn chỉ có một tia thần niệm lạc ấn trong đó, nhưng những tộc trưởng, đại giáo giáo chủ của các đại chủng tộc này ai mà không phải là người tinh ranh, sao có thể không để lại chút thủ đoạn giám sát?

Trong khoảnh khắc Hồng Thiên gầm lên, chân linh giám sát và dò la tin tức trong các tộc đã truyền tin tức về.

“Ha ha, lão già Hồng Thiên lại chịu thiệt thòi như vậy, lần này mặt già của gã này mất hết rồi!” Trong Bàn Cổ Điện, tộc trưởng Bàn Thiên nghe Bàn Tiệp báo cáo, cười lớn, tiếng cười vang vọng trong đại điện.

“Ồ, không ngờ trong Hỗn Độn Hải lại có người như vậy, có thể ép lão Hồng tự bạo thần niệm, không tầm thường a!” Bàn Tiệp cũng tấm tắc khen ngợi.

“Người đó tự xưng là Đạo Kiếp, là một vị Đạo Quân của Hỗn Độn Hải, có thể ép lão già Hồng Thiên đến mức này, e rằng không yếu hơn Đạo Chủ của Hồng Mông Giới chúng ta!” “Lợi hại, hạ giới nhỏ bé lại có tồn tại như vậy, thật muốn gặp một lần!” Đối với việc phân chia cảnh giới của Hỗn Độn Hải, Bàn Thiên đã biết được từ Thập Nhị Tổ Vu.

“Ồ, ta nhớ ra rồi, Đế Giang từng nói về người này, hình như tên là Đạo Kiếp!” Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, Bàn Thiên thần tình chấn động, liền kể lại những gì Đế Giang đã giới thiệu về các nhân vật và lịch sử phát triển của Hồng Hoang.

“Lại có chuyện như vậy?

Một người đương thời lại có thể đạp dưới chân từng lão quái vật của các thời đại sử tiền, ngay cả Bàn Hoàng cũng bị áp chế một bậc, tộc trưởng, có thật không?” Nghe vậy, Bàn Tiệp kinh ngạc không thôi, quả thực không dám tin.

“Chắc là thật, Đế Giang không cần phải lừa ta, chuyện này chỉ cần hỏi thăm là sẽ biết, dù sao sinh linh Hỗn Độn Hải được chúng ta đưa vào Hồng Mông Giới cũng không ít!” Bàn Thiên nghiêm túc nói.

“Hít, nếu lời Đế Giang nói là thật, và người ép lão già Hồng Thiên tự bạo thần niệm là cùng một người, vậy thì gã này không tầm thường rồi!” Bàn Tiệp hít một hơi khí lạnh, trong lòng chấn động có

thể thấy được.

"A, nhân tài a!" Bàn Thiên cũng cảm thán, Bàn Cổ Nhất Tộc cao ngạo, cho dù ở Hồng Mông Giới, chủng tộc và tu sĩ có thể khiến họ coi trọng cũng không nhiều.

Thế nhưng, cũng không ngờ, thiên tài của tộc họ, ở hạ giới lại bị người ta áp chế một bậc, thật không thể tin được.

"Thật mong chờ được gặp hắn!" Ánh mắt Bàn Tiệp sáng như tuyết, trên người chiến ý dâng cao. ...

Yêu khí cuồn cuộn, yêu vân che phủ, sát khí lan tràn, nơi này là Thập Vạn Đại Sơn ở Bắc Cực Châu.

Thập Vạn Đại Sơn hùng vĩ vô cùng, liên miên không dứt, giống như từng thế giới kết hợp lại với nhau, tạo thành một dãy siêu cấp sơn mạch.

Nơi này là trung tâm của Yêu Tộc ở Hồng Mông Giới, số lượng Yêu Tộc sống ở đây không thể đếm xuể.

Trong Yêu Tộc, các đại chủng tộc chiếm cứ, mỗi chủng tộc đều có một lãnh địa, càng đi sâu vào trong, chủng tộc càng mạnh mẽ.

Xà Nhân Tộc, trong toàn bộ Yêu Tộc không mạnh cũng không yếu, nằm ở khu vực trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn.

Tu vi của tộc này không cao, số lượng cũng không nhiều, nhưng lại vô cùng hung tàn, vì vậy, ít có chủng tộc nào muốn gây sự.

Lúc này, trong địa lao của Xà Nhân Tộc, đang giam giữ một đôi nam nữ, nam có tướng mạo nho nhã, nữ có vẻ đẹp tuyệt mỹ đoan trang.

Chỉ là hai người lúc này vô cùng thảm hại, không chỉ tu vi bị cấm cố, toàn thân còn bị xiềng xích thần kim trói chặt.

“Keng!” Lúc này, cửa nhà lao bị mở ra, một thanh niên đầu người thân rắn bước vào, nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa lạnh lùng nói: “Suy nghĩ thế nào rồi, chỉ cần gia nhập Xà Nhân Nhất Tộc của ta, và phát thệ hiệu trung, ta sẽ thả các ngươi ra, và cung cấp tài nguyên tu luyện!” “Suy nghĩ?

Bản cung đã sớm nói rồi, sẽ không gia nhập Xà Nhân Tộc, bỏ cái ý nghĩ đó đi!” Nữ Oa cười lạnh liên tục.

“Bần đạo đã sớm nói, huynh muội ta là thần thánh thai nghén từ tiên thiên, căn bản không phải Xà Nhân, không cùng một chủng tộc với các ngươi, chết tâm đi!” Phục Hy thần sắc bình tĩnh, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định.

Chuyện này phải bắt đầu kể từ lúc bọn họ bị đưa tới Hồng Mông Giới, như Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu bị Bàn Cổ tộc mang đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng một số tu sĩ Hồng Hoang là linh căn hóa thân thì bị Mộc Linh tộc mang đi.

Các tu sĩ Hồng Hoang khác cũng bị các tộc bắt giữ, Phục Hy và Nữ Oa cũng không ngoại lệ, bị Yêu tộc mang đi.

Dù sao thì chân thân của hai người là đầu người thân rắn, tuy là tiên thiên thần thánh, nhưng lại bị xếp vào trận doanh của Yêu tộc.

Điều này khiến Phục Hy và Nữ Oa vô cùng phiền muộn, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ở một thế giới xa lạ, nếu có một chủng tộc đủ thân thiện, họ cũng sẽ không từ chối gia nhập Yêu tộc.

Dù sao ở một thế giới vừa xa lạ vừa đáng sợ, có chỗ dựa và không có chỗ dựa khác biệt rất lớn.

Nào ngờ, Xà Nhân tộc này lại biến thái đến vậy, thực lực không ra gì, số lượng cũng không đông, nhưng lại sát lục thành tính, tàn khốc

vô tình, sinh hoạt ngày thường cũng vô cùng hỗn loạn, khiến Phục Hy và Nữ Oa chán ghét.

Đặc biệt là ánh mắt của một vài tộc nhân Xà Nhân tộc nhìn Nữ Oa mang theo vẻ nóng rực và tham lam.

Một chủng tộc như vậy, nếu đặt ở Hồng Hoang, Nữ Oa tuyệt đối sẽ nổi giận mà diệt sạch.

Bảo họ gia nhập một chủng tộc như thế, quả thật nực cười.

Thế là, đám người Xà Nhân tộc này vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, các loại phương pháp như đe dọa, lấy lòng, hứa hẹn đủ thứ lợi ích đều đã dùng đến.

Quan trọng nhất là tu vi của họ bị phong ấn, đám Xà Nhân tộc này sợ họ chạy mất nên căn bản không chịu giải khai.

Phục Hy và Nữ Oa là ai chứ?

Tại Hồng Hoang, họ là những tồn tại đỉnh cao nhất, chỉ đứng sau các Sử Tiền Đạo Quân, có sự kiêu ngạo của riêng mình, sao có thể gia nhập một chủng tộc như vậy?

Thế là, Xà Nhân tộc nổi giận, liền nhốt cả hai vào thiên lao.

Chương 504

"Thật đáng tiếc, xem ra Xà Nhân tộc ta và hai vị vô duyên rồi!" Đối với sự lạnh lùng của Phục Hy và Nữ Oa, một thanh niên Xà Nhân tộc thở dài một tiếng, tuy có chút tức giận nhưng nó cũng chỉ thoáng qua.

Điều này khiến Phục Hy và Nữ Oa ngạc nhiên, nhưng cả hai nhanh chóng cảnh giác.

Đối phương bình tĩnh như vậy khiến họ có dự cảm không lành, chẳng lẽ chiêu mộ không thành thì muốn dùng cường quyền, hoặc là giết đi?

Lại thấy thanh niên Xà Nhân tộc vung tay lên, xiềng xích trên người Phục Hy và Nữ Oa liền được giải khai, hai người cũng khôi phục tự do, nhưng phong ấn tu vi lại không được giải trừ.

"Đi theo bản tọa, Yêu Hoàng muốn gặp các ngươi!" Nói xong, thanh niên quay người rời đi, để lại Phục Hy và Nữ Oa ngơ ngác nhìn nhau.

"Yêu Hoàng?" Họ không biết Yêu Hoàng là ai, nhưng chỉ dựa vào danh xưng này cũng biết đó e là một tồn tại đáng sợ.

Dù sao cũng có kinh nghiệm ở Hồng Hoang, khiến hai người biết rằng, kẻ có thể xưng hoàng ở một giới, chắc chắn là đại năng hàng đầu.

Thanh niên Xà Nhân tộc không giải thích, vung tay lên, thân thể Phục Hy và Nữ Oa không tự chủ được liền bị bắt lấy.

Trước mắt hoa lên, không lâu sau, họ đã xuất hiện tại nơi sâu nhất của Thập Vạn Đại Sơn.

Nơi sâu nhất Thập Vạn Đại Sơn không một bóng người, một mảnh tĩnh lặng, chỉ có một tòa cung điện cổ xưa tọa lạc.

"Kia chính là đạo trường của Yêu Hoàng, các ngươi ở đây chờ đi, nhớ kỹ, đừng có chạy, nếu không kết cục của các ngươi sẽ vô cùng thê thảm!" Thanh niên Xà Nhân lạnh lùng nói, sau đó liền xoay người rời đi.

"Xà nhân chết tiệt, đợi bản cung thoát khốn, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi cùng giết tận các ngươi!" Nhìn bóng lưng thanh niên Xà Nhân rời đi, Nữ Oa hung tợn nói.

"Huynh trưởng, làm sao bây giờ?" "Ta cảm nhận được trong cung điện có một luồng khí tức kinh khủng đang ẩn mình, luồng khí tức đó mạnh mẽ, e rằng đã vượt qua cảnh giới Đạo Quân!" Sắc mặt Phục Hy ngưng trọng chưa từng có.

Tu vi của hắn bị phong ấn, nhưng cảm giác vẫn còn đó, chỉ riêng tòa đại điện này đã khiến hắn cảm thấy một áp lực không tên.

Lời hắn vừa dứt, một giọng nói uy nghiêm từ trong đại điện truyền ra: "Đạo Quân, là cảnh giới tu luyện của thế giới các ngươi sao?" "Ầm!" Phục Hy và Nữ Oa sắc mặt biến đổi, cùng lúc đó, cửa lớn cung điện mở ra, giọng nói uy nghiêm kia lại một lần nữa truyền đến: "Hai vị đạo hữu, mời vào!" ...

Tây Mạc Châu, cũng tại một dãy núi liên miên, rộng lớn vô ngần, nơi đây linh khí nồng đậm, cây cỏ tươi tốt, mọc đủ loại linh căn, cả dãy núi rực rỡ sắc màu.

Nếu có tu sĩ Hồng Hoang ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, cả dãy núi này rộng lớn như mấy cái đại thế giới cộng lại, trên đó mọc toàn là tiên thiên linh căn, thậm chí, khí tức tỏa ra từ rất nhiều linh căn, cấp bậc đã vượt qua cả tiên thiên linh căn.

Nơi đây chính là nơi tọa lạc của Mộc Linh tộc, cũng là tổ địa của Mộc Linh tộc.

Mộc Linh tộc là một đại tộc ở Hồng Mông Giới, tuy thực lực không bằng những chủng tộc như Hồng Mông Thần tộc, Bàn Cổ tộc, nhưng cũng hiếm có ai dám đắc tội, nghiễm nhiên là một trong những bá chủ của Tây Mạc Châu.

Tuy Mộc Linh tộc không phải chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng lại là một trong những chủng tộc cao ngạo nhất.

Về phần tại sao, đó là vì chủng tộc này rất đặc thù, không phải là một chủng tộc truyền thừa, mà là một chủng tộc tiên thiên.

Mỗi một tộc nhân của tộc này đều là linh căn hóa hình, không cần sinh sôi đời sau, linh căn cấp bậc càng cao, huyết mạch càng cao quý, địa vị trong tộc càng cao.

Đối với tộc này, chỉ có tiên thiên linh căn hóa thân mới có thể trở thành tộc nhân cốt lõi.

Còn hậu thiên linh căn chỉ có thể là tộc nhân ngoại vi, chỉ khi tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định mới có tư cách trở thành thành viên cốt lõi.

Cũng chính vì nhiều linh căn hóa hình được xưng là tiên thiên thần thánh, nên Mộc Linh tộc nhân cũng trở nên vô cùng cao ngạo.

Lúc này, tại khu vực trung tâm của Mộc Linh tộc, mấy chục người đang ngồi ngay ngắn trong đại điện, khí tức trên người mỗi người đều vô cùng kinh người, đặc biệt là vị ngồi ở vị trí cao nhất, cả người như hòa làm một với thời không, huyền ảo phiêu diêu, tựa như có thể siêu thoát bất cứ lúc nào.

Ở trung tâm đại điện, có hai vị đạo nhân đang đứng, một người trong đó mặc đạo bào cũ kỹ, mặt vàng mày dạn, nhưng đôi mắt nhỏ

lại lóe lên tinh quang, người còn lại cũng mặc một thân đạo bào, nhưng lại đầu vuông tai lớn, mặt mày khổ sở.

"Bái kiến tộc trưởng, dám hỏi tộc trưởng triệu tập huynh đệ hai người chúng ta có việc gì!" Vị đạo nhân đầu vuông tai lớn, mặt mày khổ sở lên tiếng, chính là Tiếp Dẫn, còn vị đạo nhân mặt vàng đứng bên cạnh chính là Chuẩn Đề.

Không sai, đây chính là Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân trong Hồng Hoang, sau khi đến Hồng Mông Giới, liền bị người của Mộc Linh tộc mang đi.

Chỉ là đãi ngộ mà hai người nhận được lại hoàn toàn trái ngược với Phục Hy và Nữ Oa, người của Mộc Linh tộc đối xử với họ không tệ, trực tiếp bồi dưỡng như đệ tử cốt lõi.

"Hai vị có nhận ra người này không?" Rất nhanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền biết tộc trưởng gọi họ tới làm gì, chỉ thấy một bức họa xuất hiện trong đại điện, trong đó hiện ra bốn bóng người, đồng thời, còn có một cây thần thụ cao chọc trời tỏa ra khí tức thần thánh.

"Là họ!" Nhân vật trong bức họa tuy mơ hồ, nhưng là người quen cũ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao có thể không nhận ra.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

"Ồ?

Quả nhiên nhận ra!" "Mau, mau nói ra thông tin về mấy người này!" Một đám cường giả Mộc Linh tộc trong đại điện thấy biểu cảm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ánh mắt đều sáng lên.

Tộc trưởng Mộc Linh tộc cũng đang nhìn chằm chằm vào hai người.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều cười khổ, Tiếp Dẫn mở

lời: "Thưa tộc trưởng, mấy người trong bức họa, chúng ta đều nhận ra!" "Ồ, vậy bọn họ có gì xuất chúng!" Tộc trưởng Mộc Linh tộc mỉm cười hỏi, dáng vẻ đó không giống như đang ép hỏi, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết rằng, vị tộc trưởng Mộc Linh tộc này không phải là người hiền lành, ngày thường đối với tộc nhân quả thật rất tốt, nhưng một khi có người làm trái ý hoặc lừa dối ngài, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

"…" Điều này lại khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khó xử, nói thật, họ thực sự không muốn nói ra chuyện của Đạo Kiếp, dù sao cũng là cố nhân.

Dù rằng lúc ở Hồng Hoang, Đạo Kiếp vẫn luôn đè đầu họ, nhưng đó cũng chỉ là giai đoạn đầu, sau này khi các giáo phái của Sử Tiền Đạo Quân xuất hiện, hoàn cảnh của tu sĩ bản thổ Hồng Hoang ngày càng khó khăn, trong khoảng thời gian đó, Đạo Kiếp đã che chở họ không ít.

"Hửm?

Có điều gì khó nói sao?" Thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mãi không lên tiếng, sắc mặt tộc trưởng Mộc Linh tộc lạnh đi, một luồng khí tức thuộc về cảnh giới Chúa Tể lan tỏa ra.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người trong đại điện đều cảm thấy như nghẹt thở, cả đại điện như một hầm băng.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mau nói, đừng làm tộc trưởng tức giận!" "Mau nói!" Những người Mộc Linh tộc khác trên mặt đều lộ ra vẻ giận dữ.

Thấy vậy, sắc mặt Tiếp Dẫn càng thêm khổ sở, biết rằng không thể không nói, bèn nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ, hay là đệ nói đi!" "Được rồi!" Chuẩn Đề cũng cười khổ một tiếng, bèn kể ra một số thông tin về Đạo Kiếp.

Đương nhiên, hắn lại giữ lại phần lớn, ví dụ như đại đạo mà Đạo Kiếp tu luyện, chỉ nói đó là một loại sức mạnh vô cùng quỷ dị, tựa như Quy Khư, có sức hủy diệt cực mạnh.

Lại nắm giữ Sáng Sinh Đại Đạo, thứ nữa là trí tuệ cao, thích bày mưu tính kế.

Chương 505

Về phần Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân, Chuẩn Đề lại nói ra toàn bộ những gì mình biết, hắn không nhận ra Thiên Mẫu Thánh Hậu, nhưng lại vô cùng quen thuộc với Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Nghe qua thì cũng bình thường, có tư cách trở thành một cường giả, nhưng chỉ với chừng đó thì dường như không đủ để ép lão già Hồng Thiên kia phải tự hủy thần niệm!" Tộc trưởng Mộc Linh tộc chìm vào suy tư, còn Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân thì trực tiếp bỏ qua.

Sử Tiền Đạo Quân thì sao?

Sống lâu thì sao?

Ở trước mặt Chúa Tể của Hồng Mông Giới như họ, người của hạ giới, dù sống lâu đến đâu, tu luyện thời gian dài đến đâu, cũng không thể so sánh với thiên tài của Hồng Mông Giới.

"Tộc trưởng, chúng ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi, dù sao Đạo Kiếp cũng là đệ nhất cường giả của Hồng Hoang chúng ta, bí mật của hắn căn bản không phải là thứ chúng ta có thể dò xét!" Chuẩn Đề nói xong, Tiếp Dẫn bổ sung một câu, sợ vị tộc trưởng này không tin.

"Được rồi, lui ra đi!" Tộc trưởng Mộc Linh tộc cũng không làm khó hai người, cho họ lui xuống, đồng thời, cũng cho những người khác trong đại điện ra ngoài, chỉ giữ lại một người.

Đúng lúc này, một bóng người từ trong hư không bước ra...

Cùng lúc đó, cảnh tượng giống như ở Mộc Linh tộc cũng đang diễn ra ở các tộc khác.

Từng bức họa được lưu truyền trong các tộc và các đại giáo phái, tộc trưởng các tộc và giáo chủ các đại giáo đều lần lượt tìm đến các tu sĩ Hồng Hoang đã gia nhập phe mình, hỏi thăm về ba người Đạo Kiếp.

Chuyện này bên ngoài cũng không được lan truyền rộng rãi, chỉ có một số đại giáo và chủng tộc tham gia vào việc mưu đoạt Hồng Mông chi nguyên mới biết được.

Nhưng có thể tưởng tượng, e rằng không lâu nữa, chuyện này sẽ lan truyền ra ngoài.

Có thể nói, Đạo Kiếp còn chưa đến Hồng Mông Giới, đại danh của hắn đã lan truyền khắp Hồng Mông Giới.

Hơn nữa, còn là đạp lên danh tiếng của đệ nhất cường giả Hồng Mông Giới, Hồng Thiên Chúa Tể.

Có thể tưởng tượng được tâm trạng của Hồng Thiên Chúa Tể lúc này.

Vừa hay lại đúng lúc Hồng Thiên muốn mở tiệc mời các cường giả các tộc, thương nghị chuyện hạ giới, vì vậy, nhất thời Hồng Mông Giới sóng ngầm cuộn trào, vô cùng quỷ dị. ...

Hỗn Độn Hải, bên ngoài Đại Đạo Trường Hà, dưới gốc Hồng Mông Thần Thụ, Đạo Kiếp không hề biết đại danh của mình sắp truyền khắp Hồng Mông Giới, lúc này đang đau đầu không biết xử lý cây thần thụ này thế nào.

Tương tự, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng đang đau đầu.

"Làm sao bây giờ?

Theo lời Hồng Thiên nói, không lâu nữa người của Hồng Mông Giới sẽ thông qua cây thần thụ này giáng lâm, thời gian cho chúng ta

không còn nhiều nữa!" "Ha, lựa chọn cho chúng ta cũng không nhiều, một là hủy đi cây thần thụ này, hai là chạy trốn!" Hai nữ nhân đều nhìn về phía Đạo Kiếp.

Lúc này, mọi chuyện đều lấy Đạo Kiếp làm chủ, khiến Đạo Kiếp không khỏi cảm thán.

Đã từng có lúc, hai vị này đều là những tồn tại mà hắn phải ngước nhìn, vậy mà bây giờ đối phương lại dựa vào hắn để đưa ra quyết định.

"Chạy trốn là không thể, hơn nữa, chúng ta có thể trốn đi đâu?

Nếu tu vi đối phương thông thiên, vượt xa chúng ta, dù có trốn đi, e rằng cũng sẽ bị truy đuổi, nếu là trước đây còn có thể thử, nhưng bây giờ ta đã đắc tội với một tên Hồng Thiên!" Đạo Kiếp lắc đầu, chạy trốn?

Không thể nào, có thể ẩn mình, nhưng không thể thực sự chạy trốn như một con chó.

Hắn cũng không tin cái gọi là Hồng Mông Giới này thật sự có cường giả vượt qua mình quá nhiều.

Điểm này, Thiên Mẫu Đạo Quân và Nguyên Mẫu Thánh Hậu, thậm chí các Sử Tiền Đạo Quân khác không rõ, nhưng hắn lại hiểu rõ.

Tại sao?

Bởi vì hắn đã lĩnh ngộ được Tiên Thiên Ngũ Thái, cảm ngộ ra Vô Cực, mơ hồ biết được con đường phía trước, biết được điểm cuối của con đường.

Cái gọi là bản nguyên thế giới dù có mạnh đến đâu cũng không thể vượt qua Tiên Thiên Ngũ Thái, nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn bản nguyên Đại Đạo một chút.

Về Hồng Mông, ở kiếp trước, hắn cũng có chút hiểu biết, kết hợp với Hồng Mông tử khí và cây thần thụ này, Đạo Kiếp có thể suy đoán ra một vài điều.

"Thiên Mẫu, hãy để Tịch Diệt đạo hữu đến Chư Thiên Hải đi!" Tình hình cấp bách, Đạo Kiếp cũng không trì hoãn nữa, phải nhanh chóng chiếm lấy Chư Thiên Hải, giải khai bí mật của Đạo Nguyên.

"Lẽ ra nên làm vậy từ sớm!" Thiên Mẫu Thánh Hậu mỉm cười, thả Tịch Diệt Đạo Nhân ra.

Tịch Diệt Đạo Nhân lạnh lùng nhìn Đạo Kiếp, nói: "Nếu ngươi đồng ý, hãy để Vô Lượng Lượng Kiếp của Chư Thiên Hải bùng nổ!" "Được!" Lần này Đạo Kiếp không từ chối, mỗi một lần Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, sức mạnh của Tịch Diệt Đạo Nhân đều sẽ tăng vọt một phần.

Thậm chí, sức mạnh của hắn cũng sẽ tăng vọt, dù sao hắn cũng chưa từng từ bỏ Luân Hồi chi đạo.

Vô Cực là đạo để tìm tòi bí mật của trời đất, Luân Hồi chi đạo mới là căn bản của chiến đấu.

"Kiệt kiệt!" Tịch Diệt Đạo Nhân phát ra tiếng cười lạnh lẽo, một bước bước ra, đạp vào Đại Đạo Trường Hà, lại bước thêm một bước, đã xuất hiện tại nơi giao giới giữa Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải.

Cùng lúc đó, dường như đã chuẩn bị bung hết sức, khí tức trên người bắt đầu tăng vọt, một luồng khí tức hủy diệt thiên địa, tựa như vạn vật điêu tàn quét ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Hắn không nhắm vào Hồng Hoang, cũng không nhắm vào Chư Thiên Hải, nhưng chỉ riêng khí tức đã khiến tất cả sinh linh trong Hỗn Độn Hải cảm thấy tuyệt vọng và nghẹt thở.

“Tịch Diệt Đạo Nhân?

Hắn muốn làm gì?” “Khí tức này, chẳng lẽ Vô Lượng Lượng Kiếp sắp giáng lâm?” Luồng khí tức tịch diệt kinh khủng này, dù đang ở trong Huyền Diệu Chi Môn, một đám Sử Tiền Đạo Quân cũng cảm nhận được.

Vận Mệnh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, bốn vị Cấm Kỵ Đạo Quân đều sắc mặt ngưng trọng.

Về phần Hiên Viên, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Hỗn Loạn Đạo Quân, Cự Linh Đạo Quân và những người khác càng lộ ra vẻ sợ hãi trong ánh mắt.

Luồng khí tức này khiến họ nhớ lại Vô Lượng Lượng Kiếp, từng đoạn ký ức xa xưa ùa về trong tâm trí.

Thời đó, khi họ còn là Đạo Quân đương thời, đạo tâm chưa bị bào mòn, họ có người thân, bạn bè, đệ tử, sư phụ.

Chương 506

Nhưng rồi, khi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, họ cũng không thể chống cự, cả thiên địa chìm trong tĩnh lặng.

Là Đạo Quân đương thời, họ đã che chở cho một số thân hữu, nhưng cuối cùng, một cái trống thiên cổ xuất hiện, tịch diệt tất cả, ngay cả họ cũng bị tước đoạt một phần bản nguyên, trọng thương đến mức chỉ có thể chìm vào giấc ngủ sâu.

Từng thời đại trôi qua, cuối mỗi thời đại đều đại diện cho một lần kinh hoàng.

Giờ đây, luồng khí tức này lại xuất hiện.

"Không đúng, bản nguyên Đại Đạo không hề bạo động, hiện tại Đạo Quân quả vị mới diễn hóa xong được mấy vạn năm, Vô Lượng Lượng Kiếp căn bản không thể giáng lâm!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân vô cùng khó hiểu.

Chỉ có Vận Mệnh Đạo Quân và các Cấm Kỵ Đạo Quân cùng các Đạo Quân đỉnh cấp lâu đời mới hiểu, Tịch Diệt Đạo Nhân lại đang bộc phát.

Chỉ là họ không hiểu, trong từng thời đại sử tiền, Tịch Diệt Đạo Nhân chỉ xuất hiện khi Vô Lượng Lượng Kiếp đến, tại sao bây giờ lại đột nhiên bộc phát.

"Không cần sợ, đời này khác rồi, có Đạo Tôn ở đây, có tên biến thái Bàn Cổ kia, Tịch Diệt Đạo Nhân muốn đắc ý không dễ dàng như vậy đâu!" "Chúng ta, những Sử Tiền Đạo Quân, đều đã xuất thế trong đời này, đừng nói bây giờ bản nguyên Đại Đạo chưa bạo động, dù Vô Lượng Lượng Kiếp sắp giáng lâm, cũng không cần sợ." Rất nhanh, một đám Sử Tiền Đạo Quân lại yên tâm, toàn lực đột phá Huyền Diệu

Chi Môn.

Bị mắc kẹt trong Huyền Diệu Chi Môn, mỗi giờ mỗi khắc đều được lực lượng bản nguyên Đại Đạo nuôi dưỡng, giúp họ tiến hành lột xác, nhưng muốn đột phá Huyền Diệu Chi Môn cũng không dễ dàng.

Nhưng rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân đều có lòng tin, sẽ thoát khốn trước khi Vô Lượng Lượng Kiếp của Hỗn Độn Hải giáng lâm.

Đến lúc đó, tập hợp hàng trăm Sử Tiền Đạo Quân, thế gian này còn ai có thể cản được?

Bất kể là Vô Lượng Lượng Kiếp hay Tịch Diệt Đạo Nhân, họ đều không sợ.

Nhưng, đúng lúc này, luồng lực lượng tịch diệt lan tràn khắp thiên địa lại biến mất không thấy.

Chư Thiên Hải, vô số thế giới trôi nổi trong hỗn độn, từng thế giới đang diễn hóa một cách có trật tự.

Tại một nơi nào đó trong hỗn độn, Bàn Cổ vẫn đang khai phá thế giới, mỗi một lần khai phá thế giới đều có một cảm ngộ mới.

Tương tự, trong hỗn độn, Vọng Thư hóa thân đang đi lại, trong tay cầm một tấm bản đồ, ghi lại tọa độ của toàn bộ thế giới trong Chư Thiên Hải.

"Vọng Thư, trở về!" Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào trong đầu Vọng Thư.

"Đạo Kiếp, xong rồi sao?" Vọng Thư nhíu mày, ghi lại tọa độ chính là do hóa thân của Đạo Kiếp bảo nàng làm, bây giờ nàng còn chưa hoàn thành, lại bảo nàng trở về.

"Sắp có đại biến cố!" Giọng nói truyền đi, giọng của Đạo Kiếp

liền biến mất không thấy, dù sao hóa thân này tu vi không cao, có thể truyền âm trong hỗn độn là nhờ một miếng ngọc phù mà bản tôn để lại.

"Đại biến cố?" Vọng Thư không hiểu, đúng lúc này, sắc mặt nàng đột nhiên đại biến.

"Ầm!" Chư Thiên Hải, cả hỗn độn đều đang chấn động, thiên đạo của vô số thế giới phát ra tiếng ai oán, tựa như cảm nhận được nguy cơ.

Một luồng khí tức tận thế quét qua cả hỗn độn, trong khoảnh khắc, chư thiên vạn giới chìm vào bóng tối.

Mục nát, tử vong, hắc ám, bệnh độc, trớ chú, thiên nhân ngũ suy vào lúc này đồng loạt giáng lâm.

"Là... khí tức của Vô Lượng Lượng Kiếp!" Thái Dương Thần Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất đang quan sát hóa thân của Đạo Kiếp, đột nhiên sắc mặt đại biến.

"Lực lượng Tịch Diệt, là sức mạnh của Đạo Tôn, chẳng lẽ bản tôn của Đạo Tôn đã giáng lâm?

Nhưng tại sao lại không thông báo cho ta?" Đế Tuấn nhíu mày, định phóng ra thần thức để tra xét, lại kinh hãi phát hiện, ngay cả thần thức cũng bị tịch diệt.

Chư thiên các giới, từng hóa thân mà Đạo Kiếp phân ra, có kẻ đang du ngoạn thế giới, có kẻ đã phong ấn ký ức tu luyện lại từ đầu, có kẻ đang cảm ngộ thiên địa đạo lý.

Vào lúc này, tất cả đều tỉnh lại, ngay sau đó, lần lượt hóa thành một luồng ánh sáng, biến mất khỏi các giới.

Đạo Nguyên Trường Hà, dòng sông mênh mông chảy xiết, dòng sông này giống như Đại Đạo Trường Hà của Chư Thiên Hải, bản

nguyên diễn hóa ra vô số thần liên trật tự, như một tấm lưới lớn bao trùm mọi giới trong Chư Thiên Hải.

Giờ khắc này, Đạo Nguyên Trường Hà chấn động, tựa như cảm nhận được nguy cấp, trong cõi u minh, một ý chí vô thượng đang thức tỉnh.

“Chuyện gì vậy?

Đạo Nguyên đang thức tỉnh?” “Không hay rồi, luồng khí tức này, là Tịch Diệt Đạo Nhân, hắn tới rồi!” Trong Đạo Nguyên Trường Hà, từng vị Nguyên Quân cổ xưa đã ngủ say từ lâu lần lượt tỉnh lại.

“Không hay rồi, luồng khí tức này, là Tịch Diệt Đạo Nhân, hắn tới rồi!” Trong Đạo Nguyên Trường Hà, từng vị Nguyên Quân cổ xưa đã ngủ say từ lâu lần lượt tỉnh lại.

“Hỗn Độn Hải chẳng lẽ lại muốn cướp đoạt Chư Thiên Hải của chúng ta sao?” “Đáng ghét, lũ ác ma này, lần này nhất định phải khiến chúng có đi không có về!” “Tiêu diệt đầu sỏ Tịch Diệt lão quỷ, trước đó lại xông vào Hỗn Độn Hải!” Từng giọng nói lạnh lùng phẫn nộ vang lên trong Đạo Nguyên Trường Hà, và cả các nơi khác.

“Ầm!” Giờ khắc này, khí tức thuộc về Nguyên Quân lan tỏa, chảy khắp hỗn độn, chư thiên vạn giới, tất cả thế giới đều bị khí tức của các Nguyên Quân bao trùm.

Dưới khí tức của các Nguyên Quân, những thế giới bị lực lượng Tịch Diệt xâm thực bắt đầu khôi phục lại bình thường.

Vô số phàm nhân và tu sĩ cấp thấp quỳ lạy trời đất, cảm tạ Thượng Thương.

Hóa ra họ xem khí tức bảo hộ của các Nguyên Quân là Thượng Thương.

“Đạo Kiếp?

Tịch Diệt Đạo Nhân!" Tuy nhiên, từng thế giới mà Bàn Cổ khai phá lại bị xâm thực, khí tức Nguyên Quân lan tràn khắp thiên địa lại không bảo vệ những thế giới mà hắn khai phá.

Bàn Cổ trợn to mắt bò, đứng trong hỗn độn, nhìn về một hướng, cây rìu khổng lồ trong tay kêu vang.

Luồng sức mạnh này quá quen thuộc, là lực lượng Tịch Diệt độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang, gần như có thể gọi là lực lượng của Vô Lượng Lượng Kiếp.

Người có thể sử dụng luồng sức mạnh này chỉ có Đạo Kiếp, sau khi các Sử Tiền Đạo Quân giáng lâm, hắn mơ hồ nghe được một lời đồn, đó chính là Tịch Diệt Đạo Nhân.

Tịch Diệt Đạo Nhân mới là tồn tại đầu tiên nắm giữ sức mạnh này, Đạo Kiếp chỉ là kẻ đi sau.

"Chết tiệt, thế giới của ta!" Bàn Cổ bừng tỉnh, chửi ầm lên, lập tức dùng sức mạnh của mình để bảo vệ từng thế giới mà hắn đã khai phá.

Chương 507

Về phần ra ngoài chiến đấu, hắn không thể.

Khí tức Tịch Diệt đột nhiên xuất hiện ở Chư Thiên Hải, rõ ràng là Hỗn Độn Hải muốn tấn công Chư Thiên Hải, là người của Hỗn Độn Hải, hắn không tham gia đã là tốt lắm rồi, sao có thể đi giúp phe Chư Thiên Hải?

"Cũng tốt, đợi các ngươi chém giết hết Nguyên Quân của một giới này, ta sẽ là chúa tể của Chư Thiên Hải!" Bàn Cổ cười lạnh nói, thế là, hắn ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị xem kịch vui.

Hoàn Mỹ Thiên Địa, sau khi Địa Phủ được thành lập, Đạo Kiếp liền dẫn người xử lý địa mạch, khôi phục linh khí Cửu Thiên, chỉ trong mấy nghìn năm ngắn ngủi đã khôi phục Cửu Thiên Thập Địa về môi trường thời Tiên Cổ.

Đồng thời, Thiên Đình cũng được thành lập.

Trong khoảng thời gian này, nhiều lần bị Tiên Vực cản trở, nhưng người của Tiên Vực đều bị Đạo Kiếp giết sạch, ngay cả Tiên Vương cũng đã chém giết ba vị, một lần chấn động đương thời.

Thiên Đình được thành lập, khiến hóa thân của Đạo Kiếp càng gần với Đạo Nguyên hơn, chỉ là bản tôn không chờ được nữa, nếu không hắn sẽ từng bước một, diệt Tiên Vực, phạt Dị Vực, lại chiến Thượng Thương chi thượng.

Như vậy, khí vận sẽ ngưng tụ ngày càng nhiều, đối với hắn sẽ càng gần gũi hơn.

Bây giờ cảm nhận được khí tức tịch diệt trong trời đất, hóa thân của Đạo Kiếp thở dài, cả người hóa thành một luồng ánh sáng, biến

mất trên bầu trời.

"Ầm!" Khí tức còn kinh khủng hơn giáng lâm, tựa như chư thiên tịch diệt, một biển tĩnh lặng chảy trong chư thiên vạn giới, nơi nó đi qua vạn vật mục nát.

Đại thần thông của Tịch Diệt Đạo Nhân, Tịch Diệt Thiên Hải, vừa ra tay đã là chiêu lớn, khiến các Nguyên Quân của Chư Thiên Hải vừa kinh vừa giận.

"Giết!" "Tịch Diệt Đạo Nhân chết đi!" "Ầm!" Mấy giọng nói cổ xưa tang thương, trong đó có một giọng rất quen thuộc, chính là Hồng Cổ Nguyên Quân, vị thủ hộ giả của Chư Thiên Hải.

Bao nhiêu năm qua, vị thủ hộ giả cổ xưa này đã khôi phục đến đỉnh phong.

Hai người bên cạnh cũng vô cùng cổ xưa, là những người sống sót từ thời đại nào đó của sử tiền.

Chư Thiên Hải đã từng nhiều lần bị Hỗn Độn Hải xâm lược, vì vậy, số lượng Nguyên Quân sử tiền sống sót không nhiều, không giống như Hỗn Độn Hải, nhiều đến hàng trăm.

Điều này chủ yếu liên quan đến đạo của Chư Thiên Hải, ở giới này bất kể là tu sĩ bình thường hay Nguyên Quân, tu luyện đều có một trái tim vô địch, cường giả càng mạnh, trái tim vô địch càng kiên định.

Loại đạo này cũng quyết định họ chỉ có thể chiến tử, chứ không chịu sống tạm bợ.

Nhưng, Tịch Diệt Đạo Nhân lại không thèm để ý, trực tiếp lao về phía Đạo Nguyên Trường Hà.

"Hắn muốn làm gì?

Mau, mau ngăn hắn lại!" Điều này khiến Hồng Cổ và những

người khác sắc mặt biến đổi, họ không biết Tịch Diệt Đạo Nhân muốn làm gì, nhưng bản năng cảm thấy nguy hiểm.

"Đứng lại!" Mấy vị Nguyên Quân trẻ tuổi bước ra, khí tức đại đạo trên người lan tỏa, từng luồng vô địch đại đạo chấn động đương thời.

Mấy vị này là Nguyên Quân đương thời, ở Chư Thiên Hải không phải chỉ có thể xuất hiện một Nguyên Quân, chỉ cần có người có tư chất kinh diễm, dùng đại đạo của bản thân diễn hóa ra bản nguyên, cuối cùng hóa thành đạo quả, dung hợp với Đạo Nguyên Trường Hà, liền có thể trở thành Nguyên Quân.

Đây là điểm tốt của hậu thiên đại đạo, dù hậu thiên đại đạo trông không mạnh bằng tiên thiên đại đạo, nhưng tiềm lực lại vượt qua tiên thiên, bởi vì hậu thiên đại đạo là do con người sáng tạo ra, căn bản không thể nhìn thấy điểm cuối.

Đây là sự khác biệt giữa Đại Đạo và Đạo Nguyên, một thuộc về tiên thiên, một thuộc về hậu thiên.

Đây cũng là lý do Đạo Kiếp nghi ngờ hai bên có liên quan.

"Kẻ đứng sau giật dây đã hủy diệt nhiều kỷ nguyên của Chư Thiên Hải trong truyền thuyết, lần này lại dám đến một mình!" Một bóng người cao lớn bước ra, tóc đen xõa vai, mắt như điện lạnh, toàn thân chiến ý sôi trào.

Đây là một Nguyên Quân đương thời, huyết khí ngút trời, khí tức Đạo Nguyên lan tỏa, vô cùng kinh khủng, nghiễm nhiên đứng ở đỉnh phong.

"Ngô danh Diệp Thần, thủy tổ của Diệp thị gia tộc, có dám một trận!" Diệp Thần gầm lớn, tiếng gầm vang dội, Đạo Nguyên Trường Hà cuộn trào.

“Diệp Thần?

Bản quân biết ngươi, năm đó cùng hai Nguyên Quân khác bước vào Chư Thiên Hải, lại thảm bại trở về, nếu không phải lão già Hồng Cổ kia xuất hiện vào lúc quan trọng, e rằng sớm đã bị tiểu tử Đạo Kiếp kia bắt đi làm nghiên cứu rồi!” Giọng nói khàn khàn phát ra từ dưới áo choàng đen của Tịch Diệt Đạo Nhân, khó mà tưởng tượng được, ngoại hình của hắn lại là một nữ tử tuyệt thế xinh đẹp như tiên.

“Đạo Kiếp…” Trong mắt Diệp Thần lóe lên một tia lửa giận, chuyện năm đó đối với hắn là một sự sỉ nhục khó quên, cái tên Đạo Kiếp cũng đã khắc sâu vào trong lòng hắn.

Không ngờ hôm nay lại bị người khác nhắc đến.

“Hừ, đợi diệt sát ngươi, kẻ đầu sỏ gây tội này xong, bản quân sẽ xông vào Hỗn Độn Hải, trả lại cả vốn lẫn lời sự sỉ nhục năm đó!” Thực ra hắn sớm đã có ý định này, hắn bây giờ không còn là hắn của năm xưa, tu vi và thực lực so với năm đó đã tăng vọt mấy lần, hắn có lòng tin.

Tương tự, mấy vị Nguyên Quân khác cũng có ý định này, chỉ là vẫn luôn bị Hồng Cổ và các Nguyên Quân sử tiền khác ngăn cản, nên mới không tái nhập Hỗn Độn Hải.

Tương tự, mấy vị Nguyên Quân khác cũng có ý định này, chỉ là vẫn luôn bị Hồng Cổ và các Nguyên Quân sử tiền khác ngăn cản, nên mới không tái nhập Hỗn Độn Hải.

Thực ra đối với Hồng Cổ và mấy vị Nguyên Quân sử tiền, Diệp Thần và các Nguyên Quân đương thời khác sớm đã bất mãn.

Trong mắt các Nguyên Quân đương thời này, Hồng Cổ và những người khác tuy có đại công đức với Chư Thiên Hải, nhưng đã mất đi

trái tim vô địch, vẫn luôn co rúm lại, không dám thực sự đối mặt với Hỗn Độn Hải.

Có gì phải sợ?

Cùng lắm là chiến tử, bây giờ thực lực đại tăng, đứng ở đỉnh phong, ai thắng ai bại còn chưa chắc đâu.

Rõ ràng, trong lòng các Nguyên Quân đương thời này, thực lực tổng thể của Hỗn Độn Hải vẫn còn ở trước khi Đạo Quân quả vị diễn hóa.

Thời điểm đó có thể coi là lúc Hỗn Độn Hải yếu nhất, không có Đạo Quân đương thời, các Sử Tiền Đạo Quân cũng chưa khôi phục đỉnh phong.

Nếu mấy vị Nguyên Quân đương thời này biết được thực lực của Hỗn Độn Hải hiện tại, e rằng sẽ bị dọa chết.

Nhưng, Hồng Cổ và một số Nguyên Quân cổ xưa lại biết Hỗn Độn Hải bí ẩn đến mức nào, nội tình sâu đến mức nào, dù có suy yếu đến đâu, cũng không phải là thứ họ có thể chống lại.

Cũng chính vì hiểu rõ, nên mới không dám đi.

"Diệp thị gia tộc, thật là một gia tộc đáng sợ a!" Tịch Diệt Đạo Nhân cũng không vội ra tay, tựa như đang chìm vào hồi ức.

"Bản quân đã nhiều lần bước vào Chư Thiên Hải, mỗi một lần đều có người của Diệp thị gia tộc ra cản đường, mỗi một lần, người của Diệp thị gia tộc đều có người trở thành Nguyên Quân, lần này lại gặp rồi!" Giọng nói của hắn khàn khàn, đặc biệt mang theo ngữ khí hồi tưởng, cho người ta một cảm giác cổ xưa tang thương, tựa như đã xuyên qua thời không trở về sử tiền.

Chương 508

"Được rồi, Diệp Thần, đừng phí lời với hắn nữa, lần này hắn chỉ có một mình, rất kỳ quái, e là đang câu giờ!" Nga Tạp Tư tiến lên, mặt đầy sát ý nói.

Lần trước chính hắn và Diệp Thần suýt chết ở Hỗn Độn Hải, vì vậy đối với Đạo Quân của Hỗn Độn Hải, hận ý vô cùng.

"Ngươi trấn giữ trước, bảo vệ Đạo Nguyên Trường Hà, ta đi chiến!" "Ầm!" Dứt lời, Diệp Thần liền mang theo khí thế ngút trời lao về phía Tịch Diệt Đạo Nhân.

Giờ khắc này, vô địch đại đạo của Diệp Thần triển hiện ra, Đạo Nguyên Trường Hà chấn động, đại đạo bị khắc ấn đang cộng hưởng, khắp nơi trong trời đất, chư thiên vạn giới, từng luồng đại đạo pháp tắc hiện ra, rủ xuống, tựa như vì luồng vô địch đại đạo này xuất hiện, tất cả đại đạo đều bị áp chế.

"Tại sao huyết mạch của ta lại cộng hưởng!" "Huyết mạch của ta đang bùng cháy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Là khí tức Nguyên Quân của Diệp gia ta, ta cảm nhận được rồi, Nguyên Quân của Diệp gia ta đang chiến đấu với người khác!" Giờ khắc này, chư thiên vạn giới, vô số gia tộc mang họ Diệp đều xảy ra bạo loạn, có tộc nhân Diệp thị vào lúc này huyết mạch thức tỉnh.

Có đại năng Diệp gia cổ xưa sắc mặt kích động.

Diệp gia, một gia tộc cổ xưa, gia tộc này rất đặc thù, tựa như được Đạo Nguyên ưu ái, mỗi một đời đều có thể xuất hiện một thiên tài, nghịch thiên quật khởi.

Tương tự, Hoàn Mỹ Thiên Địa, thế giới của hóa thân Đạo Kiếp, trong quá khứ, một thanh niên đầu đội đại đỉnh đang đứng trên dòng

sông thời gian, chuẩn bị ngược dòng, tìm hiểu lịch sử.

Nhưng đúng lúc này, thân thể hắn run lên, một luồng huyết mạch từ xa xưa đang thức tỉnh, khiến khí tức trên người hắn không ngừng tăng vọt.

Tình huống này không chỉ xảy ra ở một nơi, rất nhiều thế giới đều đang xảy ra.

"Diệp Thần, tên này lại toàn lực bộc phát rồi!" Trong hỗn độn, Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Đạo Nguyên Trường Hà.

"Chúng ta đừng đi, trận chiến đó không phải là thứ chúng ta có thể tham gia, ta sẽ nhanh chóng liên lạc với Đạo Tôn, tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không thật sự sẽ công chiếm Chư Thiên Hải!" Đế Tuấn trịnh trọng nói: "Thái Nhất, mau trở về Yêu giới, triệu tập đại quân Yêu tộc của ta, một khi có tin tức của Đạo Tôn, lập tức hành động!" "Được!" Thái Nhất gật đầu, một bước bước ra, phá nát hỗn độn biến mất không thấy.

"Chết!" Diệp Thần toàn lực bộc phát không nghi ngờ gì vô cùng kinh khủng, tựa như sức mạnh của cả Chư Thiên Hải đều gia trì lên người hắn.

Chứng đạo chi bảo của hắn là một cái đại đỉnh, được vạn đạo gia trì, bảo vệ vô địch đại đạo.

"Ầm!" Giờ khắc này, đại đỉnh tỏa sáng vạn trượng, vạn đạo thức tỉnh, vô địch đại đạo quét ra, đồng thời, sức mạnh Đạo Nguyên gia trì, khiến cái đỉnh này bộc phát đến cực hạn, rồi đập về phía Tịch Diệt Đạo Nhân.

Rõ ràng, Diệp Thần tuy kiêu ngạo, nhưng không ngốc, hiểu rằng

đối đãi với loại lão quái vật này phải dùng toàn lực, căn bản không thể thăm dò.

Vì vậy, một đòn này có thể nói đã ngưng tụ đòn tấn công đỉnh phong của hắn, một đòn có thể trọng thương Nguyên Quân cùng cảnh giới.

"Đông!

Đông!" Đúng lúc này, từng tiếng vang như tiếng tim đập vang lên trong không gian mênh mông, một cái trống lớn đen kịt hiện ra.

Tử vong, mục nát, trớ chú, thiên nhân ngũ suy, các loại khí tức tà ác theo tiếng trống vang lên lan tỏa khắp nơi trong trời đất.

Dưới sức mạnh của tiếng trống, ngay cả đại đạo trời đất, trật tự pháp tắc cũng đang mục nát, đang ai oán.

Vô số sinh linh các giới theo tiếng trống vang lên, tựa như nghe thấy tiếng tận thế, bản nguyên trong cơ thể đang trôi đi, thân thể huyết nhục đang khô héo.

"Đông!" Lại một tiếng trống vang lên, đại đỉnh hung mãnh của Diệp Thần lại dừng lại giữa không trung.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Diệp Thần, đạo văn khắc trên kiện thành đạo chi bảo này lại đang mục nát, mất đi ánh sáng.

"Ầm!" Một bàn tay lớn đen kịt vỗ xuống, giáng xuống đầu Diệp Thần.

"Diệp Thần cẩn thận!" Nga Tạp Tư và mấy người kinh hô, trực tiếp lao lên, giúp Diệp Thần chống đỡ.

Tuy đã cứu được Diệp Thần, nhưng tổng cộng năm đại Nguyên Quân, toàn bộ bị một chưởng đánh bay.

Đồng thời, mấy người kinh hãi phát hiện, trong cơ thể lại có một

loại sức mạnh không tên đang chảy, đang phá hoại bản nguyên, xâm thực trái tim vô địch.

"Lực lượng Tịch Diệt!" Quá kinh khủng, loại sức mạnh này họ chưa từng gặp.

"Đông!" Tịch Diệt Đạo Nhân không thèm để ý mấy người, lại một lần nữa gõ Tịch Diệt Thiên Cổ, tiếng trống vang vọng, tựa như tiếng chuông báo tử, tựa như tiếng ai oán của tận thế, hoàng hôn của chư thần.

Liên tục gõ, mỗi một lần gõ, Đạo Nguyên Trường Hà đều chấn động, trong cõi u minh, ý chí vô thượng của Đạo Nguyên tựa như đang thức tỉnh.

"Dừng tay!" "Tịch Diệt lão quỷ, cút ra khỏi Đạo Nguyên Trường Hà, đối thủ của ngươi là ta!" Cảnh tượng này khiến Hồng Cổ và các Nguyên Quân sử tiền đang đuổi theo phía sau tức đến nứt cả mắt, gầm lên liên tục.

"Đông!

Đông!" Tịch Diệt Đạo Nhân căn bản không để ý đến Hồng Cổ và những người khác, vẫn đang gõ Tịch Diệt Thiên Cổ, cố gắng đánh thức ý chí Đạo Nguyên.

Hắn làm chuyện này quá quen thuộc rồi, người khác có lẽ không hiểu, nhưng Hồng Cổ là đối thủ cũ của Tịch Diệt Đạo Nhân, sao có thể không hiểu.

Một khi để Tịch Diệt Thiên Cổ đánh thức ý chí Đạo Nguyên, đó sẽ là lúc Vô Lượng Lượng Kiếp của Chư Thiên Hải giáng lâm.

Trong Hỗn Độn Hải, trong ba nghìn kỷ nguyên, đã có vô số lần Vô Lượng Lượng Kiếp là do Tịch Diệt Thiên Cổ đánh thức, thực ra còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc Vô Lượng Lượng Kiếp thực

sự giáng lâm.

Bản nguyên Đại Đạo và Đạo Nguyên giống nhau, đều có ý chí, mỗi một diễn kỷ đều sẽ thức tỉnh hoàn toàn, thời điểm đó chính là lúc Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm.

Không ai biết nguyên nhân, ngay cả bốn vị Cấm Kỵ Đạo Quân trong Hỗn Độn Hải cũng không biết.

Nhưng bí mật này lại bị Tịch Diệt Đạo Nhân nhìn thấu một chút, thành công sáng tạo ra Tịch Diệt Đại Đạo, và có thể thành công lợi dụng nó.

Thực ra, Tịch Diệt Đạo Nhân căn bản không phải là Đạo Quân, hắn chưa từng dung hợp Đạo Quân quả vị.

Hắn cũng không phải là Nguyên Quân, tuy Tịch Diệt Đại Đạo không phải là ba nghìn tiên thiên đại đạo, nhưng cũng không giống hậu thiên đại đạo.

Vì vậy, Tịch Diệt Đạo Nhân là một tồn tại khác biệt.

"Ầm!" Lúc này, Hồng Cổ và ba đại Nguyên Quân sử tiền giáng lâm, ba luồng vô địch đại đạo triển khai, che trời lấp đất hóa thành vô số thần thông, từ vô tận thời không giết về phía Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Muộn rồi!" Tịch Diệt Đạo Nhân bị đánh bay, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Chương 509

"Ầm ầm!" Giờ khắc này, trời đất chấn động, vạn giới ai oán, cả hỗn độn đều đang sôi trào, hóa thành cuồng phong, lôi đình, địa hỏa phong thủy.

Chỉ trong một khoảnh khắc, đã có vô số thế giới bị hủy diệt.

Trong cõi u minh, một ý chí vô thượng thức tỉnh, một đôi mắt màu tím hiện ra trong Đạo Nguyên Trường Hà.

Giờ khắc này, ý chí Đạo Nguyên thức tỉnh.

Uy áp kinh khủng của Đạo Nguyên bao trùm cả Chư Thiên Hải, bất kể phàm nhân tu sĩ, thiên địa đại năng, cho đến Nguyên Quân đều cảm thấy áp lực cực lớn.

Đó là sự áp chế từ bản nguyên, ngay cả những tồn tại như Hồng Cổ cũng không ngoại lệ.

Chỉ có Tịch Diệt Đạo Nhân là không bị ảnh hưởng, tay nâng Tịch Diệt Thiên Cổ, ném cho Hồng Cổ một nụ cười quỷ dị, liền biến mất không thấy.

"Đứng lại cho bản quân!" Hồng Cổ gầm lên, đuổi theo.

"Xong rồi, ý chí Đạo Nguyên thức tỉnh, Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, thời đại này sắp kết thúc!" "Ta không cam tâm, ta mới trở thành Đạo Quân không bao lâu, quân lâm thiên hạ, còn chưa cùng thân hữu hưởng thụ niềm vui gia đình!" Trong hỗn độn, Diệp Thần và mấy vị Đạo Quân đương thời sắc mặt âm trầm, một Nguyên Quân cao lớn trong đó gào thét, khí tức cuồng bạo sôi trào, nghiền nát vô số thời không.

Rất nhanh, bao gồm Hồng Cổ và ba danh Nguyên Quân sử tiền,

cùng Diệp Thần và các Nguyên Quân đương thời, tổng cộng hơn mười vị Nguyên Quân cùng ra tay, giết đến nơi giao giới giữa Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải.

"Ầm!" Đúng lúc này, một bàn tay lớn giáng lâm, mang theo khí tức phá diệt của đại luân hồi, lại có một loại khí tức sáng sinh, hai loại sức mạnh sinh sinh bất tức, tựa như trên bàn tay vừa diễn hóa thiên địa, vừa phá diệt thế giới.

Loại sức mạnh quỷ dị này trên bàn tay trở nên dị thường kinh khủng, thậm chí vượt qua cả sức mạnh của Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Sao có thể?

Trong Hỗn Độn Hải lại có cường giả như vậy?" Hồng Cổ kinh hãi, gầm lên một tiếng, cùng mấy vị Nguyên Quân khác cùng nhau chống đỡ.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Nhưng, bàn tay đó quá kinh khủng, che lấp bầu trời, trấn áp vô tận thời không, khiến pháp tắc đại đạo của Đạo Nguyên cũng phải ai oán.

Mấy người trực tiếp bị đánh bay, trong đó trừ Hồng Cổ và ba vị Nguyên Quân sử tiền cùng Diệp Thần ra, các Nguyên Quân đương thời khác toàn bộ thổ huyết, thân thể nứt toác.

"Hít~!" Cảnh tượng này khiến một đám Nguyên Quân hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt mang theo sự sợ hãi.

"Đi!" Lúc này, nào còn dám đi truy đuổi Tịch Diệt Đạo Nhân, căn bản không dám tiến lên một bước, quay người trực tiếp trở về Đạo Nguyên Trường Hà.

“Rắc!” Lúc này, Đạo Nguyên Trường Hà đang chấn động, ý chí vô thượng mênh mông quét qua, bao phủ Chư Thiên Hải.

Từng luồng thiên lôi diệt thế giáng xuống, lại có từng luồng pháp tắc Đạo Nguyên diễn hóa ra lực lượng diệt thế, mục nát, khô héo, trớ chú, thiên nhân ngũ suy.

Luồng sức mạnh này cũng là lực lượng Tịch Diệt, nhưng lại khác với sức mạnh của Tịch Diệt Đạo Nhân, nhưng nhìn lại cũng tương đồng, rất quái dị.

“Xong rồi, Vô Lượng Lượng Kiếp thật sự đến rồi!” Diệp Thần và mấy danh Nguyên Quân đương thời sắc mặt bi ai, ba người Hồng Cổ cũng đều trầm mặc.

Lúc này, họ có sát ý và hận ý ngút trời, đó là hận Tịch Diệt Đạo Nhân, hận Hỗn Độn Hải.

“Đi đi, mang theo những người thân cận nhất, bảo vệ họ, bằng thực lực của chúng ta, có thể che chở cho một số người!” Cuối cùng Hồng Cổ thở dài một tiếng.

Hắn lặng lẽ đứng trong hỗn độn, nhìn hỗn độn sôi trào, địa hỏa phong thủy trở nên cuồng bạo, từng luồng lôi đình hỗn độn hóa thành lôi long tàn phá.

Thiên cơ trở nên hỗn loạn, trật tự đại đạo trở nên bất ổn.

Ánh mắt Hồng Cổ xuyên thấu hỗn độn, nhìn từng thế giới một.

Những tiểu thế giới chỉ có phàm nhân và tu sĩ cấp thấp thì còn đỡ, họ không tiếp xúc được với những tồn tại đó, chỉ có thể cảm nhận được sự biến hóa của trời đất.

Trời sập đất nứt, sông núi khô cạn, thỉnh thoảng có sấm sét giáng xuống.

Giống như thiên tai trong miệng phàm nhân, thậm chí, họ căn bản không biết chuyện gì xảy ra, ngay cả tuổi thọ của sinh linh đang giảm đi từng ngày cũng không biết.

Chỉ thấy số người chết mỗi ngày tăng lên, một số người khỏe mạnh bắt đầu trở nên không còn khỏe mạnh.

Có nơi ôn dịch hoành hành, tử khí từ U Minh chi địa tràn ra.

Những thế giới lớn hơn một chút, tu sĩ bắt đầu trải qua thiên nhân ngũ suy, linh khí trời đất cũng trở nên cuồng bạo, tu sĩ căn bản không thể hấp thu, càng không thể đột phá, nếu không sẽ bạo thể mà chết.

Đại đạo đang ai oán, đang khô héo, khiến người ta không thể lĩnh ngộ, trời đất chìm vào thời đại mạt pháp.

Còn những đại thiên thế giới có đại năng tồn tại, Hoàn Mỹ Thiên Địa là một trong số đó, thế giới của họ còn nghiêm trọng hơn.

Thiên đạo tựa như đang phẫn nộ, chém ra một nhát thiên ý đối với tu sĩ, lại có địa hỏa phong thủy từ hỗn độn đổ xuống.

Mỗi một tu sĩ có sát lục trên người, đều phải trải qua lễ tẩy trần của lôi kiếp.

Nhưng, là người tu luyện, đặc biệt là người tu luyện cảnh giới cao, người nào trên người không có mạng người, không có nghiệp lực?

Tu sĩ nào cùng trời đất không có nhân quả?

Bây giờ đều phải thanh toán.

Về phần những thế giới cao hơn, trong Chư Thiên Hải không có, cao nhất cũng chỉ vượt qua đại thiên thế giới nửa bước, như Thượng Thương chi thượng, Tiên Mộ thế giới, Trường Sinh thế giới, Nhất Thế Đại Giới.

Lên nữa là bước vào hỗn độn, hỗn độn không phải là thế giới, có một số đại năng sáng tạo ra từng vũ trụ hỗn độn trong hỗn độn, để tu luyện.

Nếu không, đại thiên thế giới căn bản không thể đáp ứng.

Vì vậy, thời gian lâu dần, trong Chư Thiên Hải liền hình thành một con đường cổ hỗn độn, cũng chỉ có thông qua con đường này, mới có thể trở thành Nguyên Quân.

Chương 510

Có thể nói, thế giới của Chư Thiên Hải tuy nhiều, nhưng muốn bước lên đỉnh phong lại vô cùng khó khăn, không giống như Hỗn Độn Hải, ba nghìn kỷ nguyên hỗn độn mỗi một kỷ nguyên đều chỉ có một thế giới chính, vô cùng rộng lớn, mênh mông vô biên.

Kỷ nguyên này là kỷ nguyên cuối cùng, vì vậy mới xảy ra biến cố, hỗn độn trong phạm vi Đại Đạo Trường Hà bao phủ toàn bộ đều được khai phá ra.

Chỉ có sử tiền, từ thời Vô Đạo bắt đầu, mỗi một thế giới đều vô cùng rộng lớn, vô cùng hoàn mỹ.

Điều đó cũng dẫn đến sinh linh có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Đạo trong ba nghìn kỷ nguyên của Hỗn Độn Hải, mỗi một thời đại đều sẽ có một vị Đạo Quân đản sinh.

Đặc biệt có mấy thời đại kỳ dị, lại đản sinh ra nhiều vị Đạo Quân.

Nói như vậy, so với Hỗn Độn Hải, môi trường tu luyện của Chư Thiên Hải vô cùng gian khổ, dùng lời của Sử Tiền Đạo Quân, Chư Thiên Hải là một nơi cằn cỗi.

Bây giờ đã tốt rồi, có thể đản sinh ra một số Nguyên Quân, trong những lần công phá sử tiền, ngay cả một vị Nguyên Quân cũng không có.

Chư Thiên Hải có danh xưng là chư thiên vạn giới, nhưng đâu chỉ có vạn giới?

Kể cả những tiểu thế giới của phàm nhân, có một số thế giới cấp thấp, ngay cả tiên nhân cũng không có, gọi là vô số cũng không ngoa.

Nhiều thế giới như vậy không thể như Hồng Hoang, là một thể

thống nhất, một vinh đều vinh, vì vậy, khi Vô Lượng Lượng Kiếp bùng nổ không bao lâu, đã có vô số thế giới trực tiếp bị phá diệt, sinh linh chết sạch, trở thành một mảnh đất chết mục nát.

Về phần trung thiên, đại thiên thế giới thì tạm thời ảnh hưởng không lớn, nhưng theo thời gian trôi đi, cuối cùng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hiện tại, tịnh thổ duy nhất chính là con đường cổ hỗn độn, những người có thể thường trú ở đây, đều là tồn tại cảnh giới Đạo.

Về phần Hồng Cổ và ba vị Sử Tiền Nguyên Quân, căn bản không đi cứu trợ các đại thế giới, mà ở trên con đường cổ hỗn độn, bảo vệ tịnh thổ duy nhất.

Ngược lại, Diệp Thần, Nga Tạp Tư và các Đạo Quân đương thời khác mới đi làm hết sức mình, thu từng thế giới vào trong cơ thể.

Đương nhiên, sức người có hạn, chỉ có thể bắt đầu từ đại thiên thế giới.

"Tịch Diệt!" Hồng Cổ đứng trong hỗn độn, mỗi một khoảng thời gian lại gào thét, giọng nói mang theo hận ý vô cùng.

Tịch Diệt Đạo Nhân đã mang đến cho Chư Thiên Hải hai lần đả kích hủy diệt rồi, nhưng trước đây chỉ cướp đoạt sát lục, muốn tìm hiểu bí mật của Chư Thiên Hải.

Lần này lại trực tiếp dẫn động Vô Lượng Lượng Kiếp.

Cuối cùng, Hồng Cổ đã hạ quyết tâm, hít một hơi thật sâu: "Phượng Lê, Tiên Thiên Long Đế, các ngươi ở lại, ta muốn đến Hỗn Độn Hải, cùng Tịch Diệt Đạo Nhân làm một trận quyết chiến cuối cùng!" "Không được, bây giờ chúng ta không ai biết Hỗn Độn Hải hiện tại ra sao, bên trong có bao nhiêu Sử Tiền Đạo Quân đã khôi phục tu vi, còn nữa, bây giờ e rằng Đạo Quân quả vị trong Đại Đạo Trường

Hà đã diễn hóa hoàn thành, Đạo Quân đương thời đã xuất hiện, một mình ngươi đi quá nguy hiểm!" Phượng Lê Nguyên Quân ngăn Hồng Cổ lại, Tiên Thiên Long Đế cũng chắn trước mặt Hồng Cổ.

Hồng Cổ lắc đầu nói: "Đừng ngăn ta, lần này ta phải đi, Hỗn Độn Hải lần này tuyệt đối có đại âm mưu, ta không thể ngồi chờ chết.

Hơn nữa, bàn tay lớn giáng lâm trước đó, chỉ một bàn tay đã đánh bay ba người chúng ta, có thể biết, chắc chắn có tồn tại kinh khủng hơn đã thức tỉnh, hoặc đã đản sinh." "Cũng chính vì như vậy, ta mới không để ngươi đi, nếu chỉ có Tịch Diệt Đạo Nhân một mình, không địch lại, ngươi cũng có thể an toàn trở về, nhưng người trước đó quá kinh khủng!" Tiên Thiên Long Đế nói: "Nếu ngươi đi, bị vây công, không phải là đi nộp mạng sao?" "Không sai, ta đi nộp mạng!" Nhưng, câu trả lời của Hồng Cổ khiến hai người đều ngẩn ra.

"Ngươi... ngươi biết sao?" Phượng Lê Nguyên Quân vẻ mặt không thể tin nổi.

"Mấy tiểu tử kia không phải nói mấy lão quái vật chúng ta sợ chết sao?

Không có trái tim vô địch sao?" Hồng Cổ cười nói: "Mấy tiểu tử kia sống quá ngắn, quá nhiệt huyết, làm việc quá bốc đồng, nào biết, chúng ta không sợ chết, cũng không phải không có trái tim vô địch, mà là giữ lại thân thể hữu dụng để bảo vệ Chư Thiên Hải.

Nhưng lần này e rằng không được nữa rồi, ta tuyệt đối không thể để đại âm mưu của Hỗn Độn Hải thành công, vì vậy, chỉ có thể xả thân một trận!" Lời của hắn khiến Phượng Lê Nguyên Quân và Tiên Thiên Long Đế trầm mặc.

"Ngươi định làm thế nào?

Nếu chết vô ích thì không có ý nghĩa gì!" "Phải, hy sinh cũng phải

hy sinh có giá trị!" Hai người đều nhìn Hồng Cổ.

"Thăm dò!" Hồng Cổ nói: "Trước tiên đi thăm dò, ít nhất phải biết Hỗn Độn Hải hiện tại có bao nhiêu cường giả, vị nào đã ra tay với ta là ai, thứ hai, nếu một trận không địch lại, ta sẽ tự bạo, xung kích Đại Đạo Trường Hà!" "Để ý chí Đại Đạo thức tỉnh, dẫn động Vô Lượng Lượng Kiếp của Hỗn Độn Hải!" Phượng Lê Nguyên Quân kinh hô một tiếng, trái tim co rút dữ dội.

Theo nàng thấy, Hồng Cổ làm như vậy, có khác gì Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Không phải tộc ta, lòng dạ ắt khác, bọn chúng có thể dẫn động Vô Lượng Lượng Kiếp của giới ta, khiến người của giới ta vẫn lạc, thiên địa hủy diệt, vậy tại sao ta lại không thể?" Tiên Thiên Long Đế cười lạnh, tiếp đó vẻ mặt trang nghiêm nhìn Hồng Cổ, nói: "Đạo huynh đại nghĩa, nhưng ta sao có thể để đạo huynh đi một mình, ta đi cùng ngươi!" "…" Sắc mặt Phượng Lê Nguyên Quân càng không tốt.

"Tiên Thiên đạo hữu…" Sắc mặt Hồng Cổ biến đổi, định từ chối, lại bị Tiên Thiên Long Đế ngắt lời: "Hồng Cổ đạo huynh, huynh đã làm đủ nhiều cho Chư Thiên Hải, lần này ta sao có thể nhẫn tâm để huynh đi một mình, đạo huynh cũng không cần nói nữa, nếu không đồng ý, chúng ta ai cũng không cần đi nữa!" "Ai~!" Thấy vẻ mặt kiên quyết của Tiên Thiên Long Đế, Hồng Cổ thở dài một tiếng, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, quay đầu nhìn Phượng Lê Nguyên Quân, nói: "Phượng Lê đạo hữu, không cần nói nữa, ngươi ở lại, tìm cách đánh thức những lão già đang ngủ say trốn tránh kia, lúc này còn ngủ, không sợ ngủ chết luôn sao?" "Thật sự phải đi?" Sắc mặt Phượng Lê Nguyên Quân không tốt, nàng không đồng tình với cách làm của hai người, như vậy có khác gì đồng quy vu tận?

Không nhất định có thể thành công.

"Ý ta đã quyết!" "Đi thôi!" Cuối cùng, Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế rời đi, bước vào phong ấn chi địa, tiến vào Hỗn Độn Hải.

Hỗn Độn Hải, trong Đại Đạo Trường Hà, Đạo Kiếp lặng lẽ đứng đó, khí tức trên người sôi trào, cảm ngộ đối với Tịch Diệt Đại Đạo tăng lên điên cuồng, khiến khí tức của hắn ngày càng kinh khủng.

Cảnh tượng này khiến Nguyên Mẫu Đạo Quân, Thiên Mẫu Thánh Hậu, và Vọng Thư ba nữ nhân kinh hãi.

"Tên này cử thứ thân đi dẫn động lượng kiếp, lại có thể ở đây thu lợi!" Vô ngữ nhất chính là Thiên Mẫu Thánh Hậu, Tịch Diệt Đại Đạo là do nàng sáng tạo ra, nên mới tạo ra thứ thân Tịch Diệt Đạo Nhân.

Nhưng, tên trước mắt này cũng dựa vào lĩnh ngộ mà nắm giữ được loại đạo lý này.

"Ồ, có người đến rồi, là người của Chư Thiên Hải!" Lúc này, sắc mặt mấy nữ nhân biến đổi, quay đầu lại, ánh mắt xuyên thấu hư không, thấy được hai bóng người vĩ ngạn.

Hai bóng người vô cùng mạnh mẽ, khí tức kinh khủng, lay động chư thiên, bóp méo thời không, vừa giáng lâm, khí tức đã khiến Hỗn Độn Hải chấn động, nhật nguyệt biến sắc.

Hai vị Nguyên Quân, vô cùng đáng sợ, sự áp chế của Đại Đạo đối với họ căn bản không lớn, đặc biệt là một người trong đó, một thân trường bào màu tím, khuôn mặt đỏ như máu, tóc máu bay phấp phới.

"Hồng Cổ, Tiên Thiên Long Đế!" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân tự nhiên nhận ra hai người.

Hồng Cổ, được mệnh danh là tồn tại mạnh nhất thời đại sử tiền của Chư Thiên Hải, trong lần Hỗn Độn Hải xâm lược Chư Thiên Hải lần thứ hai, chính hắn đã lãnh đạo Nguyên Quân Chư Thiên Hải kháng

cự, cuối cùng vì một trận chiến lớn hơn mà chiến đấu với Tịch Diệt Đạo Nhân.

Thời đó, tu vi của Hồng Cổ vô cùng mạnh mẽ, chỉ kém Tịch Diệt Đạo Nhân một bậc, dù thất bại, nhưng lại không bị giết chết.

Ngược lại, Hồng Cổ còn tự mình phong ấn, phong ấn tại nơi rạn nứt giữa Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải, ngăn cản Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải tái xâm lược.

Chương 511

Một lần phong ấn là vô số kỷ nguyên, khiến Chư Thiên Hải không còn bị xâm lược nữa, cũng giúp Chư Thiên Hải được phát triển, xuất hiện từng vị Nguyên Quân.

Đây là đại anh hùng, người có đại công đức, được vô số tu sĩ đại năng của Chư Thiên Hải tôn kính.

Điểm này, Thiên Mẫu Đạo Quân và Nguyên Mẫu Thánh Hậu đều biết.

Về phần người còn lại, Tiên Thiên Long Đế, là một cự long thành đạo, căn cơ sâu dày, một thân chiến lực tuy không thể so sánh với Hồng Cổ, nhưng cũng ngang với Đạo Quân đỉnh cấp.

"Ồ, hai tên này làm gì vậy?

Tranh thủ lúc chúng ta bị nhốt mà đến sao?" "Chậc chậc, đó là tính sai rồi, dù chúng ta toàn bộ bị Huyền Diệu Chi Môn nhốt lại, nhưng có mấy người kia ở đó, mấy người đó có thể địch lại hàng trăm Đạo Quân!" Trong Huyền Diệu Chi Môn, Vận Mệnh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân và những người khác thấy Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế, trước tiên là ngạc nhiên, sau đó liền cười lạnh.

Họ không biết quan hệ giữa Tịch Diệt Đạo Nhân và Thiên Mẫu Thánh Hậu, nhưng trước đó họ có thể cảm nhận được khí tức của vị hắc thủ đứng sau, rõ ràng vị tồn tại kinh khủng kia đã thức tỉnh.

Đó là tồn tại mà ngay cả họ cũng phải kinh sợ.

Lại có Thiên Mẫu Thánh Hậu, thân là Đạo Quân thời Vô Đạo sử tiền, người khai sáng cảnh giới Đạo Quân, theo truyền thuyết, chiến lực cũng tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Nguyên Mẫu Đạo Quân, tên chuyên gây rối này cũng không ai dám coi thường, đặc biệt là những Sử Tiền Đạo Quân càng cổ xưa càng mạnh mẽ, cũng đối với Nguyên Mẫu Đạo Quân kiêng kỵ.

Lại có Đạo Kiếp, trong mắt các Sử Tiền Đạo Quân, Đạo Kiếp là một yêu nghiệt biến thái, lúc chưa phải là Đạo Quân, chiến lực đã ngang với Cấm Kỵ Đạo Quân, bây giờ lại trở thành Đạo Quân, rốt cuộc mạnh đến đâu, không ai biết.

Có mấy vị này ở đây, Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế dám đến, quả thực là tìm chết.

Đương nhiên, những bí mật này chỉ có một số Đạo Quân đỉnh cấp cổ xưa, cùng bốn vị Cấm Kỵ Đạo Quân biết được, như Hiên Viên, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật, Thiếu Hạo và những người khác căn bản không biết những bí mật này.

Những Sử Tiền Đạo Quân bình thường thậm chí không biết sự tồn tại của Tịch Diệt Đạo Nhân, cũng không biết Chư Thiên Hải ra sao.

Cũng chỉ có lần trước Diệp Thần và ba người dẫn người tấn công, họ mới đoán ra được mặt khác của Hỗn Độn Hải có một Chư Thiên Hải.

"Hồng Cổ?

Dám đến!" Đạo Kiếp cũng cảm ứng được, ánh mắt nhìn qua, sắc mặt lạnh đi.

Người này hắn không quên, năm đó vô ý rơi vào phong ấn chi địa, suýt chết trong tay người này.

Sau đó Diệp Thần, Nga Tạp Tư, Nguyên Chi Chủ mấy người xâm lược Hồng Hoang, cuối cùng bị đánh cho thê thảm bỏ chạy, cũng là người này hiện thân, cứu họ đi.

Lúc đó các Sử Tiền Đạo Quân đều chưa khôi phục tu vi, tu vi của hắn và Bàn Cổ cũng chưa đạt đỉnh phong, cũng chính vì như vậy, một luồng thần niệm của Hồng Cổ này đã chấn động đương thời.

Đạo Kiếp không cho rằng hắn là người tốt, hắn rất thù dai.

Trước đó, ba người truy đuổi Tịch Diệt Đạo Nhân, bị một chưởng đánh bay, vốn tưởng họ sẽ ẩn mình, nên không thèm để ý.

"Bản quân đi giải quyết chúng!" Thiên Mẫu Thánh Hậu cười lạnh, một bước bước ra, đạp vào Đại Đạo Trường Hà, lao về phía hai người Hồng Cổ.

"Khanh khách, Thiên Mẫu tỷ tỷ, chừa cho ta một người!" Nguyên Mẫu cười khúc khích, cũng theo sau.

Hai nữ nhân sắc mặt thản nhiên, mặt mang ý cười, tựa như căn bản không đặt Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế vào mắt.

Về phần Đạo Kiếp, căn bản không động, với thực lực hiện tại, hắn không đặt Hồng Cổ vào mắt.

Một bên, Thái Âm U Huỳnh Vọng Thư nhìn Đạo Kiếp, cũng mỉm cười, tiếp tục ngồi xuống, cảm ngộ đại đạo.

"Đó là Huyền Diệu Chi Môn trong truyền thuyết của Hỗn Độn Hải sao?" "Lại xuất hiện nhiều như vậy, các Sử Tiền Đạo Quân lại bị nhốt trong Đại Đạo Trường Hà!" Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế vừa giáng lâm, trong nháy mắt đã quét qua toàn bộ Hỗn Độn Hải, đồng thời, cũng thấy được tình hình trong Đại Đạo Trường Hà.

Hai người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kinh ngạc là, không ngờ Hỗn Độn Hải lại có nhiều Sử Tiền Đạo Quân như vậy, cả trăm người, trong đó còn có mấy luồng khí tức ẩn giấu, khiến họ cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Các Nguyên Quân thế hệ cũ như họ đều biết Hỗn Độn Hải sâu

không lường được, Sử Tiền Đạo Quân của giới này quá giỏi ẩn mình, từng người đều sống sót.

Chỉ là lịch sử chưa từng thấy nhiều người xuất thế cùng một lúc như vậy.

Hiện nay có đến hơn trăm vị Đạo Quân Sử Tiền, ai nấy đều ở đỉnh phong, thậm chí vượt qua cả đỉnh phong, sao không khiến người ta kinh hãi cho được?

Mặc dù thực lực của Hồng Cổ tự nhiên rất cường đại, nhưng cũng không thể nào là đối thủ của nhiều Đạo Quân Sử Tiền như vậy.

May mắn là các Đạo Quân Sử Tiền kia dường như đã bị vây khốn, nếu không thì e là đã tuyệt vọng rồi.

"Có người tới, hai người!" Bỗng nhiên, dường như cảm ứng được điều gì, sắc mặt Hồng Cổ trở nên trịnh trọng.

"Không phải Tịch Diệt Đạo Nhân!" Tiên Thiên Long Đế thở phào nhẹ nhõm.

Thật lòng mà nói, hắn thực sự không muốn đối mặt với Tịch Diệt Đạo Nhân, nhưng không còn cách nào khác, nếu đối phương muốn giết, hắn cũng chỉ có thể đối mặt.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Hồng Cổ nói: "Lát nữa nếu tình hình không ổn, ta sẽ giữ chân bọn chúng, ngươi cứ xông vào Đại Đạo Trường Hà!" "Ha ha!" Nói rồi, Tiên Thiên Long Đế cười sảng khoái, nói: "Dù sao ta cũng sắp chết rồi, không cần khách khí nữa.

Ta đi tự bạo, cùng bọn chúng đồng quy vu tận!" "Thật không khách khí!" Hồng Cổ đảo mắt, rồi hai người xoay người lại, nhìn về phía những người vừa đến.

"Hai nữ nhân, Nguyên Mẫu Đạo Quân, lại là ngươi!" Đồng tử của Hồng Cổ co rút lại.

Hắn cũng rất quen thuộc với Nguyên Mẫu Đạo Quân, một tồn tại lừng lẫy trong Hỗn Độn Hải, được mệnh danh là kẻ chuyên gây rối thời sử tiền, hành sự vô cùng kỳ quái.

Bề ngoài tu vi bình thường, nhưng lại có thể thường xuyên hoạt động trong các kỷ nguyên lớn, vô cùng thần bí, không ai biết tu vi của nàng.

Tiếp đó, hắn nhìn sang nữ tử bên cạnh, nàng trông ung dung hoa quý, khí chất xuất trần, giống như một vị nữ đế, cũng không thể nhìn thấu tu vi.

Điều này cho thấy đối phương đã đi rất xa trên con đường Đạo Quân, ít nhất cũng cùng cấp bậc với hắn.

"Vị đạo hữu này là?" Hồng Cổ hít sâu một hơi, thăm dò hỏi.

Một tồn tại như vậy mà hắn lại không hề biết.

Chương 512

Thiên Mẫu Thánh Hậu không trả lời hắn, chỉ lạnh lùng nhìn.

Đối với Thiên Mẫu Thánh Hậu, Hồng Cổ đã là người chết, không cần thiết phải lãng phí nước bọt.

Đặc biệt là khi cảm nhận được sát ý của Đạo Kiếp đối với Hồng Cổ, không cần nói cũng biết, lần này Hồng Cổ đã đến thì tuyệt đối không thể trở về.

"Chậc chậc, Hồng Cổ, để bản quân nói cho ngươi biết nhé, vị tỷ tỷ này không tầm thường đâu.

Nàng là Đạo Quân của thời đại Vô Đạo, thời đại đầu tiên trong lịch sử Hỗn Độn Hải, cũng là người sáng lập lĩnh vực Đạo Quân, được xưng là Thiên Mẫu Thánh Hậu!" Nguyên Mẫu Đạo Quân lại không vội, cười hì hì giới thiệu Thiên Mẫu Thánh Hậu cho Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế.

Vẻ mặt nàng trông như thể hoàn toàn không xem họ là địch nhân, không hề cảnh giác hay căng thẳng, thậm chí đến cả vẻ trịnh trọng cũng không có.

Điều này khiến Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế có chút tức giận, nhưng lời của Nguyên Mẫu Đạo Quân lại làm họ vô cùng chấn kinh, thậm chí suýt nữa kinh hô thành tiếng.

Đạo Quân đầu tiên trong lịch sử Hỗn Độn Hải, tồn tại khai sáng ra cảnh giới Đạo Quân?

Gọi là Chúa tể của các Đạo Quân cũng không quá lời.

Chưa nói thực lực đối phương ra sao, chỉ riêng danh xưng này cũng đủ dọa chết người.

Mà một tồn tại như vậy, thực lực có thể yếu sao?

Hai người nhìn nhau, sắc mặt cay đắng.

Hỗn Độn Hải thật sự quá mạnh, nội tình quá sâu, khiến họ cảm thấy sâu sắc sự bất lực.

Hai nữ nhân này e rằng đã khó đối phó, huống chi còn có Tịch Diệt Đạo Nhân đang ẩn nấp, và cả vị tồn tại còn kinh khủng hơn kia nữa.

"Kế hoạch thứ nhất thất bại rồi, ta không thể kéo Tịch Diệt Đạo Nhân đồng quy vu tận, vị tồn tại kinh khủng kia cũng không hiện thân, ta cũng không thể tự bạo để làm hắn trọng thương!" Hồng Cổ thở dài một tiếng.

"Vậy chỉ có thể thực hiện kế hoạch thứ hai.

Hồng Cổ đạo huynh, đi đi, ta sẽ giữ chân hai người này.

Nếu chúng muốn cản ngươi, chỉ có thể bước qua xác ta!" Tiên Thiên Long Đế vẻ mặt kiên quyết.

"Được!" Hồng Cổ gật đầu, không do dự nữa, trực tiếp xông về phía Đại Đạo Trường Hà.

"Ủa?

Hồng Cổ đạo hữu, ngươi đi đâu vậy!" Nguyên Mẫu Đạo Quân thấy vậy, mỉm cười, định ngăn cản, nhưng lại bị Tiên Thiên Long Đế chặn lại.

"Đối thủ của ngươi là bản quân!" "Còn có vị tiền bối trong truyền thuyết này!" Cùng lúc đó, người chặn nàng lại còn có Thiên Mẫu Thánh Hậu.

"Con giun đất nhỏ, ngươi có biết không?

Hành vi như vậy là không sáng suốt, là tìm chết.

Một mình ngươi chặn chúng ta, sẽ chết rất thảm!" Nhìn Tiên Thiên Long Đế với vẻ mặt kiên quyết, Thiên Mẫu Thánh Hậu lạnh lùng nói.

Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng cầm cây gậy gỗ lớn màu xanh, cười như không cười nhìn Tiên Thiên Long Đế, vẻ mặt vô cùng thích thú.

Hai nàng đều không tức giận, cũng không mạnh mẽ thoát khỏi sự ngăn cản của Tiên Thiên Long Đế để đuổi theo Hồng Cổ.

Hồng Cổ điên cuồng lao về phía Đại Đạo Trường Hà, tất nhiên có mưu đồ gì đó, không cần nói hai nàng cũng biết, nhưng họ hoàn toàn không để tâm.

Đạo Kiếp đang ở trên Đại Đạo Trường Hà, với thực lực của Đạo Kiếp, một Hồng Cổ nhỏ bé có thể gây ra sóng gió gì sao?

"A!" Rất nhanh, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, xen lẫn tiếng rồng gầm.

Tại nơi giao giới giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, khí tức kinh khủng chấn động hư không, quét sạch đất trời, từng đạo đại đạo pháp tắc cuồn cuộn.

Nhưng giao chiến lại không hề kịch liệt, điều khiến các Đạo Quân Sử Tiền trong Huyền Diệu Chi Môn câm nín và kinh hãi là, đây căn bản không phải chiến đấu, mà giống như đang ngược sát.

Con cự long kia vô cùng to lớn, dài đến hàng ức vạn dặm, thân thể tựa như một dải ngân hà, quanh thân hỗn độn khí tức tràn ngập.

Tiên Thiên Long Đế hiện ra chân thân, huyết khí ngút trời, đại đạo pháp tắc cộng hưởng, sức mạnh Nguyên Quân không hề che giấu mà bộc phát, phá nát vô số thời không.

Thế nhưng, chỉ thấy hai nữ tử nhỏ bé thản nhiên dạo bước bay lượn trên thân cự long, tư thái tao nhã, như đang khiêu vũ.

Từng đòn tấn công tiện tay đánh ra, liền có thể phá vỡ long lân, chẳng mấy chốc đã đánh cho Tiên Thiên Long Đế máu thịt be bét.

Đòn tấn công của Tiên Thiên Long Đế đánh ra, lại bị hai nữ nhân nhẹ nhàng hóa giải.

Điều khiến người ta co giật khoé miệng nhất là, cây gậy gỗ lớn màu xanh của Nguyên Mẫu Đạo Quân thỉnh thoảng lại nhằm vào đầu rồng của Tiên Thiên Long Đế mà gõ, đánh cho hắn choáng váng quay cuồng.

Đây căn bản không phải một trận chiến công bằng, càng không giống Đạo Quân và Nguyên Quân đánh nhau, mà giống hệt như hai nữ lưu manh đang bắt nạt một con rồng đáng thương.

"Đạo hữu!" Hồng Cổ đang xông vào Đại Đạo Trường Hà nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể cứng đờ, khẽ nhắm mắt lại.

Rất nhanh, mắt hắn lại mở ra, mang theo vẻ kiên quyết, xông về phía sâu trong Đại Đạo Trường Hà.

"Không ngờ ta, Hồng Cổ, cuối cùng lại phải đi con đường này!" "Ta, Hồng Cổ, bảo vệ Chư Thiên Hải vô số kỷ nguyên, được các tu sĩ và cường giả của từng thời đại ở Chư Thiên Hải xem là thần hộ mệnh, là anh hùng, vậy mà hôm nay lại làm ra chuyện khởi động Vô Lượng Lượng Kiếp, hủy diệt thế giới!" "Ta đã trở thành Tịch Diệt Đạo Nhân thứ hai!" Trên đường đi, Hồng Cổ vượt qua từng tầng thời không, nhanh chóng đến được Đại Đạo Trường Hà.

Vừa đi, hắn vừa cảm thán, rõ ràng là bất đắc dĩ.

"Ngươi không thành được Tịch Diệt Đạo Nhân thứ hai đâu, bởi vì ngươi sẽ chết ở đây, nơi này sẽ trở thành mộ địa của ngươi!" Ngay khoảnh khắc Hồng Cổ vừa bước vào Đại Đạo Trường Hà, một giọng nói lạnh lùng vô tình vang lên bên trong, âm thanh vang vọng khắp mọi

ngóc ngách của Đại Đạo Trường Hà.

Giọng nói ấy bình thường, nhưng lại như hòa vào mọi nơi trong Đại Đạo Trường Hà, bất kể nơi nào, thời không nào, đều đang vang vọng.

“Ai?” Hồng Cổ sắc mặt đại biến, lập tức cảnh giác.

Chương 513

"Ông~!" Đại Đạo Trường Hà chấn động, từng lá phù văn nở rộ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từng con đường đại đạo đang tung bay.

Cảnh tượng này khiến đồng tử của Hồng Cổ co rút lại, hắn biết mình đã gặp phải đại địch, có tồn tại còn kinh khủng hơn đang ẩn nấp trong Đại Đạo Trường Hà.

Trường hà cuồn cuộn, hai bóng người từ từ bước ra, như đang đi trong thời không, lại như đang đi bên ngoài thời không, lại như vốn dĩ đã đứng ở đó.

Một thanh niên tóc bạc áo đen, giữa trán có một viên đạo quả lấp lánh ánh sáng, đang cộng hưởng với Đại Đạo Trường Hà.

Thanh niên thần sắc bình tĩnh, biểu cảm khô khan vô cùng, đứng đó lặng lẽ nhìn Hồng Cổ.

Bên cạnh thanh niên là một nữ tử tuyệt sắc mặc y phục trắng, tóc xanh lam, toàn thân tỏa ra khí tức băng lãnh cực hạn.

Đồng thời, trên người vị nữ tử tuyệt thế này còn lưu chuyển một luồng khí tức thuộc về Đạo Quân.

"Một vị Đạo Quân Sử Tiền, một vị Đạo Quân đương thời, không, không đúng, người kia..." Hồng Cổ nhìn sang, cau mày, rồi nhìn kỹ thanh niên, đồng tử bỗng co rút lại.

"Ngươi, bản quân nhớ ra rồi!" Làm sao có thể không nhớ?

Người này đã từng xông vào nơi hắn tự phong chìm trong giấc ngủ.

Đó cũng là lần đầu tiên sau vô số kỷ nguyên có người có thể tiến vào nơi phong ấn.

Khi đó, người này chỉ có tu vi Hỗn Độn Cảnh, yếu đến đáng thương.

Một luồng thần niệm của hắn điều khiển thân thể tàn phế cũng suýt nữa đã giết chết kẻ đó.

Nếu không phải cuối cùng Tịch Diệt Đạo Nhân đến, tên tiểu tu sĩ kia đã chết trong tay hắn, trở thành dưỡng chất để hắn hồi phục tu vi.

Thế nhưng, khi gặp lại, người thanh niên này đã có thực lực sánh ngang Đạo Quân.

Lúc đó, Diệp Thần, Tạp Nga Tư, Nguyên Chi Chủ ba người dẫn dắt Chư Thiên, bất chấp sự ngăn cản của các Nguyên Quân Sử Tiền, hiên ngang giải khai phong ấn, bước vào Hỗn Độn Hải, cuối cùng toàn quân bị diệt.

Nếu không phải hắn sớm có dự cảm, để lại một đạo thần niệm, vào thời khắc cuối cùng cứu đi ba người, ba vị Nguyên Quân trẻ tuổi kia e rằng đều đã bỏ mạng ở Hỗn Độn Hải.

Dù vậy, bản thể của Tạp Nga Tư cũng đã vẫn lạc, chỉ cứu được một đạo tàn hồn.

Khi đó, Đạo Kiếp này đã có thực lực khiến hắn kiêng dè, cuối cùng còn phá nát luồng thần niệm kia của hắn.

Bây giờ gặp lại, trên người đối phương không hề tiết lộ một chút khí tức nào, nhưng Hồng Cổ lại cảm nhận được nguy hiểm, nguy hiểm trí mạng.

"Ngươi, chẳng lẽ trước đây, bàn tay đã thò vào giới của chúng ta, đánh lui ba người bọn ta chính là ngươi!" Hồng Cổ gắt gao nhìn chằm chằm Đạo Kiếp, nghiêm nghị hỏi.

"Không sai, chính là bản tôn!" Đạo Kiếp nhìn lại, từng bước đi tới.

Mỗi bước đi tựa như thuấn di, khiến người ta không nhìn rõ vị trí của hắn.

Hắn đến trước mặt Hồng Cổ, khoảng cách chỉ còn vài trượng, khoảng cách này giống như năm đó trong không gian phong ấn, khoảng cách giữa hắn và quan tài cổ trên tế đàn của Hồng Cổ.

Nhân quả suýt chút nữa mất mạng lớn như vậy, Đạo Kiếp chưa bao giờ quên, từ sau khi ra khỏi Hồng Hoang, hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế.

Ngay cả trong trận đại chiến Đạo Ma nguy hiểm nhất, đối mặt với kế sách của Hồng Quân, với những kẻ địch như La Hầu và Dương Mi, hắn cũng ung dung đối mặt.

Thậm chí, lần nguy hiểm nhất là khi đối mặt với Hắc Ám Đạo Quân, vị Đạo Quân đỉnh cấp đó, hai người đại chiến trong trường hà thời không.

Chỉ là lúc đó hắn đã mượn một tia bản nguyên chi lực của Bàn Cổ, mà Hắc Ám Đạo Quân rõ ràng quá suy yếu, cũng không thật sự sinh tử bác sát với Đạo Kiếp.

Do đó, nơi phong ấn kia là lần nguy hiểm nhất.

Đương nhiên, Đạo Kiếp cũng có át chủ bài cuối cùng, đó chính là Vô Cực Luân Hồi Châu, chỉ là hắn không chắc Vô Cực Luân Hồi Châu có thể giúp hắn toàn thân rút lui không, dù sao Hồng Cổ cũng là một tồn tại không yếu hơn Tịch Diệt Đạo Nhân bao nhiêu.

Nhưng đó là trước đây, bây giờ hắn đã sớm không còn như xưa, một Đạo Quân bình thường hắn không đặt vào mắt, cho dù là cấp bậc của Tịch Diệt Đạo Nhân.

“Sao có thể?

Ngươi mới tu luyện chưa đến nửa diễn kỷ, sao có thể trở nên

mạnh như vậy?" Càng lại gần, Hồng Cổ càng cảm thấy áp lực lớn, hắn không biết mình đã vô thức lùi lại một bước.

Thật không dám tưởng tượng, Hồng Cổ là ai?

Người bảo vệ Chư Thiên Hải, cũng chính vì có hắn mà Chư Thiên Hải mới có thể quật khởi.

Đồng thời, hắn cũng là thủy tổ của các Nguyên Quân.

Nếu phải nói về địa vị, hắn có thể cùng cấp với Thiên Mẫu Thánh Hậu, thuộc hàng thủy tổ.

Hôm nay đối mặt với một hậu sinh vãn bối, lại bị dọa lùi lại một bước, điều này khiến Hồng Cổ vừa xấu hổ vừa tức giận.

"Bất kể ngươi mạnh đến đâu, hôm nay đều phải chết ở đây, cho dù bản quân chiến tử tại đây cũng vậy!

Nếu không, để một người như ngươi sống sót, đối với Chư Thiên Hải của ta quả thực là một tai họa!" Hồng Cổ hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, lạnh lùng nói.

Tịch Diệt Đạo Nhân đã đáng sợ như vậy, cần nhiều Nguyên Quân Sử Tiền mới có thể miễn cưỡng chống lại.

Nếu có thêm một vị tồn tại còn đáng sợ hơn Tịch Diệt Đạo Nhân, thì Chư Thiên Hải thật sự không còn đường sống.

Đặc biệt là người này cũng nắm giữ Tịch Diệt chi lực.

"Vậy sao?" Đối mặt với uy hiếp của Hồng Cổ, sắc mặt Đạo Kiếp khô khan vô cùng.

Mặc dù hắn chắc chắn sẽ không tha cho người này, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên.

"Thân phận của ngươi ở Chư Thiên Hải ảnh hưởng rất lớn, cũng là một người đáng kính trọng.

Chương 514

Bao nhiêu năm qua, ngươi là người duy nhất khiến bản tôn cảm thấy gần cái chết đến vậy.

Để tỏ lòng kính trọng đối với ngươi, bản tôn cho phép ngươi một cơ hội chiến đấu công bằng!" Câu nói này là lời thật lòng của Đạo Kiếp.

Mặc dù dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không tha cho Hồng Cổ, nhưng những gì đối phương đã làm cho Chư Thiên Hải quả thực khiến hắn khâm phục.

Đối với một người như vậy, dù phải giết, hắn cũng sẽ không để đối phương chết quá thảm.

"Bản tôn là người bản địa của Hỗn Độn Hải, cũng là Đạo Quân đương thời.

Còn ngươi đến từ Chư Thiên Hải, vốn bị ý chí Đại Đạo áp chế, không công bằng.

Bản tôn không bắt nạt ngươi, chúng ta rời khỏi Đại Đạo Trường Hà, đến Vô tận Hỗn Độn.

Nơi đó là nơi nguyên thủy nhất, không quy tắc, không trật tự, không thời không, một trận chiến ở đó thì thế nào!" Đạo Kiếp trịnh trọng nói, thể hiện sự kính trọng đối với Hồng Cổ.

Ở đây, rất ít người có thể nhận được đãi ngộ như vậy, ít nhất trong Hỗn Độn Hải chưa từng xuất hiện, Bàn Cổ cũng không được.

Bàn Cổ có đại ái, nhưng cũng có tư tâm, càng có ngạo khí và bá khí.

Nhưng vị Nguyên Quân Hồng Cổ này lại không có, một lòng chỉ vì

Chư Thiên Hải, sơ tâm này qua vô số kỷ nguyên chưa từng thay đổi.

Đặc biệt là lúc này, khi đối phương bước vào Đại Đạo Trường Hà, Đạo Kiếp đã cảm nhận được, đối phương mang theo tâm thế quyết tử.

Tinh thần đại nghĩa đến mức nào?

Ít nhất Đạo Kiếp không làm được, cũng sẽ không làm, nhưng không có nghĩa là hắn không khâm phục người như vậy.

"Đa tạ, không ngờ trong cái Hỗn Độn Hải đầy rẫy âm mưu và kế sách, lạnh lùng tàn khốc này, lại có thể gặp được người tán thưởng bản quân!" Hồng Cổ cười, nhưng nụ cười có chút cay đắng: "Mặc dù người tán thưởng bản quân là một hậu sinh vãn bối, nhưng có thể vào lúc này, bản quân cũng đã mãn nguyện rồi, ít nhất có người công nhận những gì bản quân đã làm!" Đúng vậy, không có vãn bối nào sẽ như vậy, đối phương không phải nên hận hắn đến chết sao?

Thế nhưng, không những không như vậy, đối phương còn dành cho hắn sự kính trọng đầy đủ.

Quay về thời đại sử tiền, Hồng Cổ tiếp xúc với không ít Đạo Quân, từ Tịch Diệt Đạo Nhân, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Hắc Ám Đạo Nhân, Quang Minh Đạo Nhân, Vạn Ma Chi Sơ, Thiên Chú Đạo Quân, những Đạo Quân Sử Tiền này, ai mà không tâm ngoan thủ lạt, đủ loại âm mưu kế sách, đủ loại hãm hại người khác?

Có thể nói, trong nhận thức của hắn, Hỗn Độn Hải không tồn tại sự công bằng, không ai cùng hắn công bằng một trận, ngay cả Tịch Diệt Đạo Nhân thực lực khủng bố, được xem là đáng sợ, cũng dùng đủ loại kế sách, ẩn nấp sau màn.

Hồng Cổ tự nhận không yếu hơn ai, bất luận là Nguyên Quân của Chư Thiên Hải hay Đạo Quân Sử Tiền của Hỗn Độn Hải, nếu công

bằng một trận, hắn không sợ ai cả.

Nhưng từ khi thành đạo, chưa bao giờ có một trận chiến công bằng, những ác ma của Hỗn Độn Hải căn bản không cho hắn cơ hội đó.

Ngay cả Tịch Diệt Đạo Nhân, vị tồn tại vô thượng có tu vi ẩn ẩn mạnh hơn hắn một chút, cũng chưa bao giờ đường đường chính chính chiến một trận với hắn.

Dù có gặp, cũng nhiều nhất là đánh một lúc rồi trực tiếp rút lui.

"Bản tôn có cách làm người của bản tôn!" Đối với cảm thán của Hồng Cổ, Đạo Kiếp chỉ có thể trả lời như vậy.

"A!

A!" Đúng lúc này, sắc mặt Hồng Cổ biến đổi, bởi vì hắn lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tiên Thiên Long Đế.

"Không ổn, Long Đế đạo hữu sắp không chống đỡ nổi rồi!" Hắn biết không thể chờ đợi thêm nữa, một khi hai nữ nhân kinh khủng kia trấn áp hoặc diệt sát Tiên Thiên Long Đế, hắn sẽ không còn cơ hội.

"Bằng hữu của ngươi thực ra sớm đã không chống đỡ nổi rồi.

Ngươi nghĩ hai con mụ điên kia trêu đùa con rồng đó tốn sức lắm sao?

Không, đơn giản lắm, chỉ là đang đùa giỡn thôi!" Cảm nhận được sự lo lắng của Nguyên Quân Hồng Cổ, Đạo Kiếp cười nói.

Đối phương càng lo lắng, càng khẳng định lần này đối phương mạo hiểm tiến đến, chắc chắn có mưu đồ.

Nếu không, người dùng đầu suy nghĩ một chút cũng biết đây hoàn toàn là đi nộp mạng.

"Vậy thì chiến một trận, dù bản quân không đi đâu cả, ngay tại

Đại Đạo Trường Hà!" Nói xong, khí tức trên người Hồng Cổ đột nhiên bùng nổ, thăng trầm lại cổ lão, như một con hung thú sử tiền sống ức vạn năm đang hồi sinh.

"Ầm!" Cùng lúc đó, một luồng ý niệm vô địch bùng cháy trên người hắn.

Ý chí vô địch này khủng bố đến mức khiến cả Đại Đạo Trường Hà cũng rung động, dường như cảm nhận được dị loại, muốn tiến hành áp chế.

"Ồ, loại đạo này của ngươi thật đặc biệt, không phải Vô Địch Đại Đạo, mà là Thủ Hộ chi đạo!" Đạo Kiếp ngạc nhiên, lần đầu tiên thấy loại đại đạo này.

"Vô Địch chi đạo ở giới của ta có người tu luyện, nhưng cũng chỉ là số nhiều, không phải toàn bộ.

Hậu thiên chi đạo không có số định, luôn sẽ xuất hiện nhiều loại đạo mà người thường chưa từng thấy.

Bản quân là Đạo Quân của Thủ Hộ Đại Đạo.

Bởi vì bản quân thành đạo, giới của ta mới có Thủ Hộ chi đạo, người tu luyện cũng nhiều hơn!" "Ra tay đi, chúng ta quyết một trận tử chiến, vừa phân thắng bại, cũng phân sinh tử!" Hồng Cổ giải thích xong, căn bản không chờ đợi, trực tiếp lao về phía Đạo Kiếp.

Hắn biết mình không phải đối thủ của hậu bối này, nhưng vẫn hiên ngang lao về phía đối phương, mang theo khí thế một đi không trở lại, mang theo quyết tâm bảo vệ tất cả.

"Ầm!" Thậm chí, vào khoảnh khắc này, Hồng Cổ rõ ràng cảm ứng được đại đạo trong cơ thể đang sôi trào, thực lực đang tăng vọt.

Giống như một loại thăng hoa, là ý chí dẫn phát đại đạo trong cơ thể thăng hoa.

“Vội vàng như vậy, quả nhiên có mưu đồ, mục đích của ngươi là ở Đại Đạo Trường Hà, nếu không không ai lại chọn một địa vực bất lợi cho mình để ra tay!” Nhìn Nguyên Quân Hồng Cổ lao tới, cảm nhận sự kiên quyết trên người đối phương, và cả sự thăng hoa của đại đạo.

Loại đại đạo này thậm chí đã thẩm thấu vào vô tận thời không, xuyên suốt cổ kim vị lai, ảnh hưởng đến sự vận hành của đại đạo.

Loại thăng hoa này khiến Đạo Kiếp cũng phải động lòng.

Một trăm lẻ tám tòa Huyền Diệu Chi Môn im phăng phắc, rõ ràng, các Đạo Quân Sử Tiền cũng bị Hồng Cổ vào khoảnh khắc này trấn trụ.

Chương 515

Thậm chí, ngay cả những kẻ tà ác nhất như Hắc Ám Đạo Nhân, Vạn Ma Chi Sơ, Thiên Chú Đạo Quân, U Minh Đạo Quân, Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật cũng đều động lòng, không khỏi khâm phục Nguyên Quân Hồng Cổ.

"Đạo của Chư Thiên Hải cũng không phải hoàn toàn vô dụng!" Vận Mệnh Đạo Quân đột nhiên lên tiếng.

"Ừm, có những điểm đáng để chúng ta học hỏi!" Thời Gian Đạo Quân cũng không khỏi nói.

"Vị Nguyên Quân Hồng Cổ này cũng là một nhân vật kiệt xuất, bất luận thực lực hay ý chí đều vượt qua tuyệt đại đa số Đạo Quân Sử Tiền chúng ta.

Bản tọa cũng không thể không thừa nhận, bản quân không bằng hắn!" Nhân Quả Đạo Quân nói, khiến các Đạo Quân Sử Tiền khác động lòng.

Bốn vị cấm kỵ Đạo Quân, có ba vị đã lên tiếng, còn lại Không Gian Đạo Quân không nói gì, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt trầm mặc của hắn là có thể biết.

"Thì sao chứ?

Cuối cùng chẳng phải cũng sẽ chết, dù có thăng hoa đến cực hạn, cũng căn bản không phải đối thủ của tên yêu nghiệt Đạo Kiếp kia, chết không có ý nghĩa!" Một vị Đạo Quân Sử Tiền sắc mặt âm lãnh, thân hình gầy yếu lên tiếng, là Khôi Lỗi Đạo Quân, chúa tể của thời đại Khôi Lỗi.

Một vị Đạo Quân rất đặc biệt, thời đại Khôi Lỗi cũng là một thời

đại đặc biệt, một thời đại lấy ngoại lực làm chủ, thời đại như vậy rất hiếm, do đó, Khôi Lỗi Đạo Quân cũng là một kẻ khác loại trong số các Đạo Quân Sử Tiền.

Chiến lực của hắn không mạnh, nhưng hơn ở sự quỷ dị, năng lực chạy trốn vô cùng mạnh mẽ, mới có thể trải qua nhiều Vô Lượng Lượng Kiếp, sống đến hiện tại.

Chiến lực của hắn không mạnh, nhưng hơn ở sự quỷ dị, năng lực chạy trốn vô cùng mạnh mẽ, mới có thể trải qua nhiều Vô Lượng Lượng Kiếp, sống đến hiện tại.

"Câm miệng, kẻ lén lút như ngươi cũng có tư cách bình luận sao!" Lời của Khôi Lỗi Đạo Quân vừa dứt, liền có một ma âm lạnh lùng truyền đến, khiến sắc mặt Khôi Lỗi Đạo Quân biến đổi, vô cùng tức giận.

Hắn nhìn sang, trong một tòa Huyền Môn Chi Môn không xa, một con cự ma đang ngồi xếp bằng, lạnh lùng nhìn hắn.

Khôi Lỗi Đạo Quân lập tức im miệng, vị Vạn Ma Chi Sơ này không thể trêu vào, đối phương là Đạo Quân đỉnh cấp, vô hạn tiếp cận cấm kỵ.

"Ha ha!" Thấy vậy, các Đạo Quân Sử Tiền khác cười lạnh, khinh bỉ Khôi Lỗi Đạo Quân.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, không ai để ý đến một Đạo Quân Sử Tiền sống lén lút như vậy, tất cả đều đang chú ý đến Đạo Kiếp và Hồng Cổ.

Đòn tấn công của Hồng Cổ giáng xuống, đại đạo trong cơ thể thăng hoa đến cực hạn, vô cùng kinh khủng, sự áp chế của ý chí Đại Đạo cũng bị tạm thời thoát khỏi, khiến hắn như ở trạng thái đỉnh phong.

Các Đạo Quân Sử Tiền sắc mặt ngưng trọng, một đòn này của Hồng Cổ, cho dù là bốn vị cấm kỵ Đạo Quân cũng không dám chắc có thể hoàn hảo đỡ được, quá kinh khủng.

Hồng Cổ không sử dụng bất kỳ Nguyên Quân chi bảo nào, một đòn này chỉ đem toàn bộ đại đạo của mình gia trì lên bàn tay.

Bàn tay chống trời, ánh sáng tứ phía, toàn bộ đại đạo trong cơ thể hắn hình thành một quả cầu ánh sáng bản nguyên trong lòng bàn tay.

"Ầm!" Năng lượng kinh khủng của quả cầu ánh sáng bản nguyên chấn động chư thiên, phá nát thời không, khiến các đại đạo chư thiên đều phải thần phục.

Khí tức kinh khủng không chỉ khiến cả Hỗn Độn Hải rung động, mà quá khứ, vị lai, cả dòng sông thời không đều đang bi ai, tuôn ra vô tận trật tự để ngăn cản luồng khí tức này.

"Không hổ là cường giả đệ nhất Chư Thiên Hải, một khi toàn lực bùng nổ, thật đáng sợ!" Có Đạo Quân Sử Tiền kinh hãi, sức mạnh như vậy có thể dễ dàng diệt sát Đạo Quân, không thể chống lại.

Ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân đang ngược đãi Tiên Thiên Long Đế cũng dừng lại, trấn áp Tiên Thiên Long Đế, xách trong tay như xách một con gà con, khiến Tiên Thiên Long Đế uất ức không thôi.

Hai nữ nhân này quá đáng sợ, quả thực là hai con hổ cái, loại Nguyên Quân đỉnh cấp sử tiền như hắn lại không có chút sức phản kháng nào.

Thật bi thảm, Tiên Thiên Long Đế không ngờ có một ngày, anh minh một đời lại hủy trong chốc lát.

Nhưng lúc này cả ba người đều đang chú ý đến Đại Đạo Trường Hà, cảm nhận khí tức và sự kiên quyết của Hồng Cổ.

“Hồng Cổ...” Tiên Thiên Long Đế sắc mặt bi thương, hắn biết, Hồng Cổ đã gặp phải kình địch, đang liều mạng.

“Không hổ là Nguyên Quân Hồng Cổ, người đã tranh đấu với bản quân bao nhiêu năm, lúc này lại có thể thăng hoa đến cực hạn!” Thiên Mẫu Thánh Hậu tán thưởng.

Thế nhưng, một câu nói tùy tiện, lại khiến Tiên Thiên Long Đế lông tóc dựng đứng, như phát hiện ra một bí mật động trời.

“Nhưng cuối cùng cũng vô dụng, hắn phải chết thôi.

Tiểu sư tổ khó đối phó lắm, tên đó là một kẻ biến thái, nắm giữ Tiên Thiên Ngũ Thái, khó có ai cùng cấp bậc có thể làm hắn bị thương!” Nguyên Mẫu Đạo Quân lắc đầu.

“Hai vị...” “Câm miệng, còn nói nữa ta sẽ lột gân ngươi, nướng lên ăn!” Tiên Thiên Long Đế vừa mở miệng, chưa kịp hỏi, đã bị mắng một trận, con rồng to lớn lập tức im miệng.

Hắn thật sự sợ rồi, vô địch chi tâm, tôn nghiêm Nguyên Quân, sớm đã bị hai con mụ điên này đánh cho tan nát.

Tuyệt vọng rồi, hắn cũng không quan tâm nữa, muốn sao thì sao đi.

Một con rồng bi thảm!

“Ầm!” Trong Đại Đạo Trường Hà, sức mạnh bản nguyên kinh khủng giáng xuống, như một mặt trời khổng lồ, mang theo ý chí của Nguyên Quân Hồng Cổ, giáng xuống đầu Đạo Kiếp.

“Ý chí thật đáng sợ!” Cảm nhận sức mạnh truyền đến từ trên đầu, Đạo Kiếp tán thưởng, hắn không kinh ngạc vì sức mạnh này cường đại, mà kinh ngạc vì ý chí của Hồng Cổ.

Luồng ý chí này quá mạnh, cần phải trải qua những gì mới có thể mài giũa ra, ít nhất kẻ chỉ sống được nửa diễn kỷ như hắn không thể

lý giải.

“Thái Thủy!” Đối mặt với một đòn thăng hoa cực hạn của Hồng Cổ, Đạo Kiếp mở miệng, thốt ra hai chữ.

Ngay sau đó, thân thể hắn hóa thành trạng thái Thái Thủy hữu hình vô chất.

Hữu hình vô chất miễn dịch với mọi đòn tấn công vật lý, không, nên nói là tương đối miễn dịch, ít nhất ở cấp độ Đạo Quân không ai có thể phá vỡ định luật này.

Nhưng rất nhanh, thân thể Đạo Kiếp lại chuyển hóa trở lại, một luồng khí tức mênh mông từ trên người hắn bùng nổ.

Phía sau hắn, một hư ảnh khổng lồ hiện ra, hai loại khí tức sáng sinh và tịch diệt diễn hóa, cuối cùng hóa thành một luân hồi bàn khổng lồ.

“Ầm!” Một luồng khí tức tạo hóa sinh sôi không ngừng lan tỏa, lại có cảnh tượng quy khư phá diệt tuần hoàn, sinh sinh tử tử, bất hủ bất diệt, lại cho người ta một cảm giác vĩnh hằng.

“Ầm ầm!” Cuối cùng, hai luồng đại đạo chi lực kinh khủng hung mãnh va chạm vào nhau.

Chương 516

Khoảnh khắc này, Hỗn Độn Hải chấn động, Chư Thiên Hải run rẩy.

Cho dù hai bên cách nhau một thứ nguyên, cho dù đang bị hủy diệt, đang trải qua Vô Lượng Lượng Kiếp, sinh linh của Chư Thiên Hải vẫn có thể cảm nhận được dao động chiến đấu kinh khủng này.

Ở Chư Thiên Hải, sau khi Nguyên Quân Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế rời đi, Nguyên Quân Phượng Lê liền đích thân đi đến các nơi trong hỗn độn, bắt đầu dùng bạo lực đánh thức những Nguyên Quân cổ xưa đang say ngủ.

Đôi mắt đẹp của Nguyên Quân Phượng Lê ngấn lệ, nàng đang bi ai cho Hồng Cổ và Long Đế, đang bi ai cho Chư Thiên Hải, càng bi ai cho sự lạnh lùng của các Nguyên Quân Sử Tiền.

"Vì sao không sớm xuất thế?

Nếu các ngươi sớm tỉnh lại, Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế căn bản sẽ không vội vã đi đến Hỗn Độn Hải." "Nếu sớm xuất thế, rồi liên hợp lại, hoàn toàn có thể ngăn chặn âm mưu của Tịch Diệt Đạo Nhân, hoàn toàn có thể ngăn chặn Vô Lượng Lượng Kiếp bùng nổ." "Nhưng các ngươi ai nấy đều chỉ biết trốn tránh, ngủ say, không hỏi thế sự, hành vi như vậy thật sự xứng đáng với sơ tâm tu luyện ban đầu của các ngươi sao?" "Chẳng lẽ ngay cả vô địch chi tâm cũng đã mất rồi sao?

Chẳng lẽ ngay cả gia viên của mình cũng không màng đến sao?" Nguyên Quân Phượng Lê gầm thét ở mỗi một cấm địa, không màng hình tượng, không quan tâm liệu có chọc giận các Nguyên Quân Sử Tiền khác hay không.

Trong các cấm địa ở Chư Thiên Hải, từng vị tồn tại cổ xưa đều im lặng.

Bị đánh thức, vốn dĩ tức giận, nhưng cuối cùng đều kìm nén sự tức giận đó lại.

"Hồng Cổ đạo huynh và Tiên Thiên Long Đế đã đến Hỗn Độn Hải?

Mang theo tâm thế quyết tử?" Cuối cùng, một vị tồn tại cổ xưa lên tiếng, giọng nói vô cùng tang thương.

"Không nên a, Hồng Cổ tiền bối là Nguyên Quân mạnh nhất của Chư Thiên Hải chúng ta, bảo vệ Chư Thiên Hải bao nhiêu năm, cho dù là tên hắc thủ sau màn ở Hỗn Độn Hải năm đó cũng không thể giết chết ngài ấy, sao lại mang theo quyết tâm tử chiến đi chứ?" "Ừm, đúng vậy, Tịch Diệt Đạo Nhân khởi động Vô Lượng Lượng Kiếp, không ai có thể đảo ngược, nhưng chúng ta đã trải qua nhiều thời đại, Hồng Cổ đạo huynh hoàn toàn có thể đợi thời đại mới đến, rồi mưu tính sau, không cần thiết phải đi liều mạng chứ?" Từng vị Nguyên Quân cổ xưa được đánh thức nói.

"Một mình đến Hỗn Độn Hải, với thực lực đỉnh phong đã hồi phục của Nguyên Quân Hồng Cổ, cho dù không địch lại, cũng có thể toàn thân rút lui, Phượng Lê đạo hữu, không cần phải bi thương như vậy đâu!" Cũng có Nguyên Quân Sử Tiền rất tin tưởng vào thực lực của Hồng Cổ, không cho rằng Nguyên Quân Hồng Cổ sẽ vẫn lạc.

"Trừ phi liều mạng với Tịch Diệt Đạo Nhân, nhưng căn bản không cần thiết, Tịch Diệt Đạo Nhân âm hiểm giảo hoạt, chưa bao giờ chiến đấu chính diện!" "Hồng Cổ đạo huynh có thể sẽ bị vây công, cuối cùng không thể không rút về!" Một số Nguyên Quân Sử Tiền suy đoán, giọng nói bình thản, thần tình khô khan vô cùng.

"Các ngươi không hiểu, Hồng Cổ đạo huynh sở dĩ đưa ra quyết

định như vậy, là vì kẻ địch lần này không phải Tịch Diệt Đạo Nhân.

Trong Hỗn Độn Hải đã xuất hiện một vị tồn tại đáng sợ, thực lực của hắn vượt xa Tịch Diệt Đạo Nhân!" "Vì vậy, Hồng Cổ đạo huynh mới quyết định đi dẫn bạo bản nguyên Đại Đạo, khiến Hỗn Độn Hải giáng xuống Vô Lượng Lượng Kiếp, để người đó và các Đạo Quân Sử Tiền của Hỗn Độn Hải rơi vào suy yếu, giành lấy thời gian cho chúng ta!" Nguyên Quân Phượng Lê gào thét, nói ra chân tướng.

"Cái gì?" "Tồn tại đáng sợ hơn Tịch Diệt Đạo Nhân?" Lời này vừa ra, từng vị Nguyên Quân Sử Tiền đại kinh thất sắc.

Tịch Diệt Đạo Nhân đã là ác mộng, không ngờ lại xuất hiện thêm một vị.

"Đừng ngủ nữa, tất cả Nguyên Quân Sử Tiền toàn bộ tỉnh lại!" Cuối cùng, một vị Nguyên Quân Sử Tiền trông rất có uy vọng lên tiếng, giúp Nguyên Quân Phượng Lê đánh thức tất cả Nguyên Quân Sử Tiền đang ngủ say.

Trải qua từng kỷ nguyên trầm lắng, Nguyên Quân Sử Tiền của Chư Thiên Hải tuy không thể so sánh với Hỗn Độn Hải, nhưng cũng có hơn mười vị.

Nhiều Nguyên Quân căn bản sẽ không trốn tránh Vô Lượng Lượng Kiếp cuối thời đại, nếu không sẽ còn nhiều hơn.

Trong một vùng hỗn độn hẻo lánh, một hỗn độn cự nhân cao ức vạn dặm đang lặng lẽ đứng đó, chính là Bàn Cổ.

"Tịch Diệt Đạo Nhân?

Người gây ra Vô Lượng Lượng Kiếp ở Chư Thiên Hải chính là Tịch Diệt Đạo Nhân sao?

Hừm, tên này thật tàn nhẫn a!" Bàn Cổ lẩm bẩm.

Khi ở Hỗn Độn Hải, hắn căn bản không biết đến sự tồn tại của Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Xem ra, các Nguyên Quân của Chư Thiên Hải sắp hành động, định mở ra cuộc chiến giữa hai giới sao?

Vậy ta nên làm thế nào?

Ra tay, hay ngồi thu ngư lợi?" Bàn Cổ do dự.

Theo lập trường, hắn nên đại khai sát giới, trước tiên tập kích chém giết vài Nguyên Quân ở Chư Thiên Hải.

Nhưng hắn lại cảm thấy làm vậy không cần thiết, hắn cũng không có cảm tình tốt với các Đạo Quân Sử Tiền trong Hỗn Độn Hải.

Cuối cùng, Bàn Cổ quyết định theo dõi tình hình, một giới Nguyên Quân đều rời đi, bước lên chiến trường, vừa hay hắn có thể đến Đạo Nguyên Trường Hà cảm ngộ một phen.

"Tên Đạo Kiếp đó ném ta vào Chư Thiên Hải rốt cuộc có mục đích gì?

Với tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô dụng!" Nhắc đến Đạo Kiếp, Bàn Cổ rơi vào trầm tư.

Hắn dám chắc chắn, trận chiến với Đạo Kiếp năm đó, hắn đã bại, nhưng đối phương lại không tiếp tục ra tay, mà ném hắn vào Chư Thiên Hải chắc chắn có mục đích.

"Bất kể ngươi có kế hoạch gì, chỉ cần ta không ngừng nâng cao chiến lực, liền có thể dùng sức phá vỡ!" "Đúng rồi, hiện giờ Chư Thiên Hải đang trong thời kỳ Vô Lượng Lượng Kiếp, sau lượng kiếp chính là sáng sinh chi kiếp, đến lúc đó thiên địa mới ra đời, ta lại ra tay chắc chắn sẽ có đại tạo hóa!" .....

"Ầm!" Hỗn Độn Hải, trong Đại Đạo Trường Hà, sau một đòn của

Đạo Kiếp và Hồng Cổ, thiên địa tịch diệt, như diệt thế, lại như khai thiên.

Trong khoảnh khắc, đại đạo pháp tắc trở nên hỗn loạn vô cùng, trật tự lan tràn khắp Hỗn Độn Hải trong chốc lát sụp đổ.

Khoảnh khắc này, tất cả sinh linh dường như đều không cảm nhận được đại đạo pháp tắc, cả thiên địa như rơi vào thời đại mạt pháp.

Trong Đại Đạo Trường Hà, Hồng Cổ trực tiếp bay ngược ra ngoài, thân thể trong chốc lát tan vỡ ức vạn lần.

Ý thức của hắn như rơi vào luân hồi, trong một sát na trải qua ức vạn kiếp, cảm giác này khiến Hồng Cổ kinh hãi.

Nhưng cuối cùng hắn dựa vào ý chí mạnh mẽ ổn định lại, lần cuối cùng thân thể và nguyên thần tái tổ hợp, mắt không chớp nhìn chằm chằm Đạo Kiếp.

Ở phía đối diện, thanh niên tóc bạc áo đen sắc mặt thản nhiên, thân thể không hề động đậy, như hằng cổ bất biến.

Quá mạnh, căn bản không phải đối thủ, cho dù liều mạng cũng khó làm hắn bị thương.

Hồng Cổ trong lòng kinh hãi, thật sự không hiểu, đối phương tu luyện cái gì.

"Đại đạo kia, có tịch diệt, có một loại khác giống như sáng thế, lại giống như tạo hóa, chợt khiến bản quân như đang ở trong sáng sinh kiếp sau tịch diệt kiếp của hôm nay." Hồng Cổ mở miệng, nói ra nghi vấn trong lòng.

Chương 517

"Đạo của bản tôn, Đại Luân Hồi.

Thương sinh luân hồi, thiên địa luân hồi, đại đạo luân hồi, bất kỳ sự vật nào cũng phải trải qua luân hồi, sinh sôi không ngừng, một loại vĩnh hằng khác!" Đạo Kiếp mở miệng, không hề che giấu, giảng thuật đại đạo của mình.

"Thật khiến người ta kính sợ.

Lão thiên tại sao lại thiên vị Hỗn Độn Hải như vậy, khiến Hỗn Độn Hải liên tiếp xuất hiện những nhân vật đáng sợ, thậm chí xuất hiện tồn tại như ngươi.

Tại sao không sinh ra ở Chư Thiên Hải của ta!" Hồng Cổ cảm thán, đồng thời cũng có bi ai và phẫn hận.

Đương nhiên, Đạo Kiếp biết "lão thiên" của hắn tự nhiên không phải là thiên đạo gì đó, mà là một sức mạnh quán tính không rõ ràng, không thể nắm bắt, không ai có thể lý giải.

Đó cũng là sức mạnh hắn luôn muốn theo đuổi và khám phá.

"Ngươi có di ngôn gì, hoặc là, có mục đích gì thì chuẩn bị hoàn thành đi?" Đạo Kiếp bình tĩnh nhìn kẻ đã từng suýt giết chết mình, không vội động thủ, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

"Có, đó chính là mạng của ta.

Ta sẽ hóa thân thành ác ma cuối cùng, cống hiến lần cuối cho Chư Thiên Hải của ta!" Khoảnh khắc này, vẻ suy sụp trên mặt Hồng Cổ biến mất, khí tức trên người cũng bắt đầu tăng vọt, thậm chí tăng vọt không có điểm dừng.

Nguyên thần đang thiêu đốt, bản nguyên đang thiêu đốt, thậm chí

nhục thân cũng đang thiêu đốt.

"Ngươi muốn thiêu đốt sinh mệnh, dùng sức mạnh cuối cùng cùng bản tôn đồng quy vu tận?" Nhìn khí tức trên người Hồng Cổ tăng vọt, cùng với vẻ kiên quyết trên mặt, thần tình Đạo Kiếp chấn động, rồi lại khôi phục bình tĩnh, lắc đầu nói: "Quá ngây thơ, ngươi nghĩ rằng thiêu đốt sinh mệnh là có thể kéo theo bản tôn sao?" "Không, bản quân không nghĩ vậy!" Lúc này, trên mặt Hồng Cổ lộ ra nụ cười giải thoát, không có bi ai, cũng không có vẻ mặt dữ tợn, lắc đầu nói: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, năm đó bản quân đã kéo Tịch Diệt Đạo Nhân đồng quy vu tận rồi!" "Thực lực của ngươi còn mạnh hơn Tịch Diệt Đạo Nhân, bản quân tự nhiên không cho rằng có thể kéo ngươi cùng đồng quy vu tận!" "Vậy thì..." Sắc mặt Đạo Kiếp biến đổi, không biết tại sao, lại có một cảm giác không lành.

"Ý chí Đại Đạo, tỉnh lại đi!" Hồng Cổ không tiếp tục nói nữa, hét dài một tiếng, lại bỏ qua Đạo Kiếp, xông về phía bản nguyên Đại Đạo.

Bản nguyên Đại Đạo và bản nguyên Đạo Nguyên giống nhau, từ xưa đến nay không ai có thể đến gần, cho dù là Đạo Quân cũng không được.

"Mau, mau ngăn hắn lại!" Cảnh tượng này, không chỉ Đạo Kiếp lập tức hiểu ra, mà các Đạo Quân Sử Tiền trong Huyền Môn Chi Môn cũng hiểu ra, từng người gào thét.

Ngay cả bốn vị cấm kỵ Đạo Quân cũng đều lo lắng.

"Ý chí Đại Đạo tuyệt đối không thể tỉnh lại, nếu không Vô Lượng Lượng Kiếp giáng xuống, hậu quả không thể lường được." Một vị Đạo Quân cổ xưa lớn tiếng nói.

"Đạo Tôn, xin ngài mau chóng ra tay ngăn cản, chúng ta cảm kích vô cùng!" Cũng có Đạo Quân Sử Tiền đứng trong Huyền Diệu Chi

Môn cúi đầu bái Đạo Kiếp.

Tự nhiên không phải vì bảo vệ Hỗn Độn Hải, bảo vệ Hồng Hoang, mà là vì chính mình.

Vô Lượng Lượng Kiếp giáng xuống không chỉ hủy diệt thế giới, vẫn lạc vạn linh, mà các Đạo Quân Sử Tiền này cũng sẽ theo đó rơi vào suy yếu.

Khó khăn lắm mới hồi phục đỉnh phong trong một đại thời đại, thậm chí có khả năng tiến thêm một bước, ai lại muốn quay về như trước, rơi vào ngủ say?

Đặc biệt là bây giờ đang bị nhốt trong Huyền Diệu Chi Môn, ai biết lần này ý chí Đại Đạo muốn tỉnh lại, sẽ xảy ra biến cố gì?

Chỉ có Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân không lo lắng, Đạo Kiếp mạnh đến đâu chỉ có các nàng hiểu rõ, Hồng Cổ cho dù thiêu đốt sinh mệnh, cũng căn bản không thể thành công.

"Hồng Cổ đạo huynh, đi trước một bước, tiểu đệ ta theo sau!" Tiên Thiên Long Đế gầm lớn, vẻ mặt bi tráng.

"Bốp!" Thế nhưng, lời hắn vừa dứt, một cây gậy lớn màu xanh đã đập vào đầu hắn, khiến hắn choáng váng.

"Đến rồi, thành công rồi, cho ta nổ!" Thấy mình đã gần kề bản nguyên Đại Đạo, cảm nhận sức đẩy kinh khủng kia, Hồng Cổ vui mừng.

Lúc này, thân thể và nguyên thần của hắn đã thiêu đốt đến cực hạn, toàn bộ sức mạnh cũng đã đạt đến một trình độ chưa từng có, ẩn ẩn vượt qua lĩnh vực Nguyên Quân và Đạo Quân.

Ý niệm dẫn động từng phân lực trong cơ thể, muốn tự bạo.

"Ai!" Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng thở dài truyền đến:

“Bản tôn, sẽ cho ngươi một cái chết tôn kính nhất, đi đi, Vô Cực Luân Hồi Châu!” “Ông~!” Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu của mọi người, một viên châu màu xám mịt mờ lưu chuyển hai màu đen trắng, có Tiên Thiên Ngũ Thái lan tỏa.

Chúng Đạo Quân Sử Tiền như nhìn thấy một thế giới trong viên châu đó, không ngừng diễn hóa, từ tân sinh đến hủy diệt, rồi lại phá nát hỗn độn.

Viên châu này không hề bộc phát bất kỳ khí tức kinh khủng nào, cứ như vậy vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Hồng Cổ.

Viên châu xoay tròn, bộc phát lực hút kinh khủng, như một lỗ đen, muốn nuốt chửng tất cả.

Đồng thời, một luồng sức mạnh trấn áp hỗn độn thương mang trong chốc lát đã cấm cố tất cả, ngay cả đại đạo pháp tắc cũng bị cấm cố, nơi ý chí Đại Đạo tồn tại cũng bị đình trụ.

“Pháp bảo?” Các Đạo Quân Sử Tiền trong Huyền Diệu Chi Môn kinh hô, loại pháp bảo này họ chưa từng thấy, dường như có thể cấm cố tất cả sức mạnh trên thế gian, khiến họ lạnh gáy.

Thời không đại đạo có thể cấm cố thời không, trấn áp trường hà thời gian, nhân quả đại đạo có thể khóa chặt tất cả sinh linh trên thế gian, phong ấn đại đạo có thể phong ấn một vùng thời không và bản nguyên của sinh linh.

Nhưng chưa bao giờ nghe có đại đạo có thể cấm cố hỗn độn, ngay cả ý chí Đại Đạo cũng bị cấm cố.

“Sao có thể?

Đây là thứ gì?” Kinh hãi nhất chính là Hồng Cổ, với tư cách là người trong cuộc, hắn càng cảm nhận được sự đáng sợ của viên châu này.

Nhục thân, nguyên thần, bản nguyên, tất cả mọi thứ của hắn đều bị cấm cố, và bị lực hút kinh khủng kia khóa chặt.

"Quá kinh khủng, thế gian lại tồn tại thứ này!" "Quả thực vượt xa sự hiểu biết của ta về đạo!" Một số Đạo Quân Sử Tiền sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng sắc mặt trịnh trọng, gắt gao nhìn chằm chằm, thậm chí trong đôi mắt đẹp còn hiện lên tơ máu.

"Trong viên châu có Tịch Diệt chi đạo, Vô Cực chi đạo, có Sáng Sinh chi đạo, viên châu này rốt cuộc hình thành như thế nào!" Một bóng đen nhanh chóng hiện ra, là một nữ tử sắc mặt trắng bệch, cả đầu bị mũ trùm màu đen che khuất, chính là Tịch Diệt Đạo Nhân.

Hồng Cổ tuyệt vọng rồi, lúc này ngay cả tự bạo cũng không làm được.

Có thể nói, hành động lần này của hắn đã hoàn toàn thất bại, còn mất cả tính mạng.

Chuyện này trước đó hắn không bao giờ ngờ tới.

Hắn đã nghĩ đến việc sẽ đối mặt với vị tồn tại kinh khủng kia, sẽ chiến tử, cũng sẽ kéo đối phương đồng quy vu tận, càng sẽ dẫn động ý chí Đại Đạo.

Chương 518

Thế nhưng, không có một khả năng nào thành hiện thực.

Hậu sinh vãn bối này giống như một ngọn thần sơn sừng sững bất hủ, căn bản không thể vượt qua, ngay cả tự bạo cũng không làm được.

Bất kỳ mưu kế nào cũng đều mất tác dụng.

"Ta, Hồng Cổ, có lỗi với Chư Thiên Hải, có lỗi với chúng sinh của vô số kỷ nguyên!" Đây là tiếng gào thét cuối cùng của Hồng Cổ trước khi mất đi ý thức.

"Không, ngươi không có lỗi với bất kỳ ai, là Chư Thiên Hải có lỗi với ngươi!" Ngay khi Hồng Cổ sắp mất đi ý thức, giọng nói của Đạo Kiếp vang lên.

"Cảm ơn!" Trên mặt Hồng Cổ lộ ra nụ cười, cũng là nụ cười cuối cùng.

Tiếp đó, thân thể hắn bị hút vào trong Vô Cực Luân Hồi Châu.

Vô Cực Luân Hồi Châu ngừng quay, hóa thành một đạo u quang xuất hiện trong tay Đạo Kiếp.

Một lát sau, một tia chân linh xuất hiện trong tay Đạo Kiếp, bị Đạo Kiếp đánh vào Chư Thiên Hải.

"Đi đi, lưu lại chân linh, có lẽ sau Vô Lượng Lượng Kiếp của Chư Thiên Hải, ngươi sẽ trọng sinh.

Nếu có thể lại bước lên con đường tu hành, có lẽ sẽ nhớ lại ký ức đã qua.

Đây cũng là đại diễn năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, độn

khứ chi nhất đi!" Đạo Kiếp khẽ lẩm bẩm, thu lại Vô Cực Luân Hồi Châu.

Lúc này, dao động chiến đấu kinh khủng lan tràn trên Đại Đạo Trường Hà đã biến mất, Hỗn Độn Hải cũng khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có các Đạo Quân Sử Tiền trong Huyền Diệu Chi Môn vẫn còn đang chấn động.

"Đạo Quân mạnh nhất trong lịch sử!" "Có lẽ đã siêu thoát khỏi lĩnh vực Đạo Quân, đạt đến một độ cao mới mà chúng ta không thể chạm tới!" Có Đạo Quân Sử Tiền lên tiếng, sắc mặt phức tạp.

"Hồng Cổ chết không oan, cũng xứng đáng với thân phận của hắn!" Một bóng hình xinh đẹp màu đen bước ra, đến bên cạnh Đạo Kiếp, chính là Tịch Diệt Đạo Nhân.

"Ngươi không chỉ sở hữu Tịch Diệt chi đạo do ta sáng tạo, mà còn hoàn thiện nó, dung hợp với sáng sinh, hóa thành một luân hồi, sinh sôi không ngừng, luân hồi không dứt, tương đương với một loại vĩnh hằng khác.

Chỉ không biết, ngươi đã làm thế nào!" Giọng nói của nàng vẫn khàn khàn, mơ hồ không rõ, nhưng lời nói lại trực tiếp.

Hiện giờ, ai dám nói với Đạo Kiếp như vậy?

E rằng không một Đạo Quân Sử Tiền nào trong Huyền Diệu Chi Môn dám.

"Nhờ viên châu này!" Đạo Kiếp không che giấu, trực tiếp tế ra Vô Cực Luân Hồi Châu, đưa cho Tịch Diệt Đạo Nhân.

Điều này khiến Tịch Diệt Đạo Nhân thân thể khẽ run, không ngờ đối phương lại hào phóng như vậy, chí bảo như thế cũng có thể tùy ý cho mượn.

“Có thể cho ta mượn không?” “Có thể!” Đạo Kiếp không từ chối.

Mặc dù viên châu này là át chủ bài, hiện tại hắn cũng chưa nghiên cứu thấu đáo, nhưng hắn cũng không sợ người khác dòm ngó.

Thực lực mang lại cho hắn sự tự tin, bất luận là Hỗn Độn Hải hay Chư Thiên Hải, hắn đều vô địch.

Nếu thực lực của Tịch Diệt Đạo Nhân có thể vượt qua một lĩnh vực mới, đối với hắn sẽ có lợi lớn.

Đạo Kiếp chưa bao giờ quên còn có một đại nguy cơ, đó là nguy cơ từ Hồng Mông Giới.

Không ai biết cường giả của Hồng Mông Giới sẽ giáng lâm lúc nào.

“Đa tạ!” Tịch Diệt Đạo Nhân như một cỗ máy không có cảm xúc, nói lời cảm ơn xong, liền mang theo Vô Cực Luân Hồi Châu rời đi.

Cảnh tượng này khiến các Đạo Quân Sử Tiền trong Huyền Diệu Chi Môn đều chấn kinh không thôi.

Đó là vô thượng chí bảo, có thể dễ dàng trấn áp Nguyên Quân Hồng Cổ, lại tùy ý cho người khác mượn như vậy?

Lại còn cho mượn tồn tại đại khủng bố được mệnh danh là hắc thủ sau màn thời sử tiền.

Nhưng khi tỉnh táo lại, các Đạo Quân Sử Tiền này lại cảm thán, tất cả tự tin đều do thực lực mang lại.

Lúc này, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân đã xách Tiên Thiên Long Đế đến, con cự long hỗn độn trong tay hai nàng giống như một con gà con, căn bản không thể phản kháng.

Lúc này Tiên Thiên Long Đế vẻ mặt bi thảm.

Ai, vốn dĩ muốn cùng Nguyên Quân Hồng Cổ hy sinh lần cuối cho

Chư Thiên Hải.

Với tư cách là người bảo vệ, đại anh hùng, nên có một kết cục bi tráng, được thế nhân kính ngưỡng, được kẻ địch khâm phục.

Nhưng kết cục thì sao?

Hồng Cổ đúng là đã trở thành đại anh hùng, được kẻ địch khâm phục, nhưng hắn thì sao?

Lại trở thành trò cười.

Tiên Thiên Long Đế, đệ nhất long của Chư Thiên Hải, sinh ra trong hỗn độn, căn cơ sánh ngang Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn Hải, một đường chém giết, lĩnh ngộ đại đạo của bản thân, thành Nguyên Quân, khắc ấn đạo của mình lên Đạo Nguyên Trường Hà.

Không chỉ vậy, hắn còn sống mười một diễn kỷ, trải qua mười Vô Lượng Lượng Kiếp, trở thành truyền thuyết.

Thế nhưng, tồn tại vô địch như vậy, lại bại trong tay hai nữ nhân.

Không, không nên nói là bại, mà là chưa kịp đánh, đã bị người ta ngược đãi, đùa giỡn.

Bây giờ còn bị xách trong tay, đây là chuyện quái gì vậy?

Tiên Thiên Long Đế cảm thấy long sinh của mình đều bị đảo lộn, không khoa học, không nên như vậy.

Chương 519

"Vị đạo hữu này, muốn giết muốn lóc thịt tùy ý, ta, Tiên Thiên Long Đế, tuyệt không cau mày, xin hãy cho ta đủ sự tôn kính, đừng để hai nữ nhân này sỉ nhục ta nữa!" Thấy Đạo Kiếp, Tiên Thiên Long Đế lập tức mở miệng, thần thái kiên định, vẻ mặt kiên quyết, ẩn ẩn trong long mâu còn mang theo một tia thỉnh cầu.

"Câm miệng, ở đây có chỗ cho con giun đất nhỏ như ngươi nói chuyện sao!" Nguyên Mẫu Đạo Quân vung gậy, đập vào cái đầu rồng to lớn của Tiên Thiên Long Đế khiến hắn choáng váng.

Đạo Kiếp thấy vậy mỉm cười, nói: "Đừng bắt nạt hắn nữa, thả hắn đi!" "Cái gì?

Thả ta đi?" Vừa tỉnh lại sau cơn choáng, Tiên Thiên Long Đế liền nghe thấy câu nói này, quả thực không dám tin.

Thả đi?

Hắn là địch nhân, hai bên đối lập mà.

"Ồ, vậy thả ngươi đi, cút đi con giun đất nhỏ!" "Bốp!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng sảng khoái, ném Tiên Thiên Long Đế ra ngoài, sau đó căn bản không thèm nhìn một cái, như tiện tay ném rác.

Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng không thèm nhìn một cái.

Điều này khiến Tiên Thiên Long Đế phẫn nộ, dù sao hắn cũng là một Nguyên Quân đỉnh cấp, sao lại bị khinh thị như vậy?

Ngay cả mạng của hắn cũng lười lấy?

"Khinh người quá đáng, có giỏi thì giết ta đi!" Trong cơn phẫn nộ, Tiên Thiên Long Đế gầm lên, nói cho mấy người này biết, Tiên Thiên Long Đế không sợ chết.

Thế nhưng, không một ai trong ba người đáp lại hắn.

"Ta hận a, Hồng Cổ đạo huynh, thứ cho lão long ta vô năng!" Cuối cùng, Tiên Thiên Long Đế gào thét một tiếng, xông ra khỏi Đại Đạo Trường Hà, biến mất không thấy.

"Ầm!" Rất nhanh, thân thể khổng lồ của Tiên Thiên Long Đế xông vào Chư Thiên Hải, cảm nhận luồng khí tức quen thuộc, đại đạo quen thuộc, không nhịn được phát ra một tiếng long ngâm.

"Giọng nói này?" "Long Đế, Long Đế trở về rồi, ngài ấy không vẫn lạc!" Tiếng gầm của Tiên Thiên Long Đế, trực tiếp kinh động các Nguyên Quân Sử Tiền của Chư Thiên Hải.

Hơn mười vị Nguyên Quân Sử Tiền do Nguyên Quân Phượng Lê dẫn đầu đang thương nghị việc giải cứu Hồng Cổ và Tiên Thiên Long Đế, cũng như chống lại uy hiếp của Hỗn Độn Hải.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng long ngâm của Tiên Thiên Long Đế.

"Long Đế, chúng ta đi!" Cùng lúc đó, Diệp Thần, Nguyên Chi Chủ và các Nguyên Quân đương thời khác cũng cảm nhận được, lần lượt hiện thân.

Rất nhanh, một đám Nguyên Quân Sử Tiền, cùng bốn vị Nguyên Quân đương thời, toàn bộ xuất hiện trước mặt Tiên Thiên Long Đế.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thê thảm, cùng ánh mắt tuyệt vọng của Tiên Thiên Long Đế, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Phải trải qua ma nạn như thế nào mới có thể khiến một vị Nguyên Quân cổ xưa tuyệt vọng như vậy?

"Long Đế, sao ngài lại thê thảm như vậy, Hồng Cổ đạo huynh đâu, ngài ấy không về sao?" "Đúng vậy, mau nói đi, Hồng Cổ đạo huynh thế nào rồi?" Một đám Nguyên Quân Sử Tiền vây quanh Long Đế, lần

lượt mở miệng hỏi.

Đồng thời, trong lòng có một dự cảm không lành, thương thế của Long Đế không nặng, nhưng thần tình lại vô cùng bi thiết, ánh mắt tuyệt vọng, rõ ràng không phải tín hiệu tốt.

Nguyên Quân là tồn tại như thế nào?

Cho dù bị đánh thành một giọt máu, cũng không thể có biểu cảm như vậy.

"Được rồi, các vị nói ít vài câu đi, để Long Đế nghỉ ngơi, lo lắng cũng vô dụng!" Nguyên Quân Phượng Lê đứng ra, giúp Long Đế chữa trị vết thương, rồi lặng lẽ chờ đợi.

Trong sân im phăng phắc, tất cả đều đang chờ Tiên Thiên Long Đế mở miệng.

"Hồng Cổ đạo huynh... vẫn lạc rồi!" Cuối cùng, Tiên Thiên Long Đế mở miệng.

"Ầm!" Câu nói này như sấm sét nổ vang trong đầu tất cả mọi người.

Tin tức này đối với một đám Nguyên Quân có mặt, như một trận động đất mười vạn tám nghìn cấp.

Hồng Cổ là ai?

Đó không phải là Nguyên Quân bình thường, đối với cả Chư Thiên Hải, ngài ấy là thần, là vị thần bảo vệ Chư Thiên Hải vô số thời đại.

Rất nhiều Nguyên Quân có mặt ở đây đều là do ngài ấy nhìn họ lớn lên.

"Không thể nào!" Diệp Thần gào thét, không tin, không dám tin.

Hồng Cổ đối với hắn có đại ân, như ân sư.

“Sao có thể?

Hồng Cổ lão sư mạnh mẽ như vậy, sao có thể vẫn lạc!” Nguyên Chi Chủ cũng sắc mặt trắng bệch, một tay túm lấy Tiên Thiên Long Đế, giận dữ nói: “Ngươi lừa ta, ngươi đang đùa phải không!” “Nguyên!” Nguyên Quân Phượng Lê quát lên một tiếng, đẩy Nguyên Chi Chủ ra, và nói: “Ngươi làm gì vậy, Hồng Cổ đạo huynh khi đi đã chuẩn bị hy sinh, ngươi hung dữ với Long Đế làm gì!” “Không sai, mọi người đừng kích động, nghe Long Đế nói xong đã!” Một vị Nguyên Quân cổ xưa mở miệng, trấn an cảm xúc của mọi người có mặt.

“Thất bại rồi, toàn bộ đều thất bại rồi.

Hiện giờ Hỗn Độn Hải quá đáng sợ, mưu kế của chúng ta căn bản không có ý nghĩa, ngay cả cái chết của Hồng Cổ đạo huynh cũng không có ý nghĩa!” Tiên Thiên Long Đế thần sắc thê khổ, kể lại trải nghiệm lần này đến Hỗn Độn Hải, có cả việc Hồng Cổ đã chết, thậm chí cả việc hắn không có chút sức phản kháng bị hai nữ nhân ngược đãi một trận cũng không che giấu.

“Hít, sao có thể?” “Tịch Diệt Đạo Nhân còn chưa hiện thân, đã thất bại rồi sao?” “Vậy, người được gọi là Đạo Tôn kia chẳng phải còn đáng sợ hơn Tịch Diệt Đạo Nhân rất nhiều sao?” “Hai nữ nhân khiến ngài không có sức phản kháng, như đang đùa giỡn?

Tu vi đó chẳng phải ngang với hai vị Cấm Kỵ Đạo Quân Sử Tiền sao?” Mọi người có mặt, bao gồm cả Nguyên Quân Phượng Lê đều ngây người, tin tức này quá chấn động.

“Sao có thể?

Hỗn Độn Hải sao lại có nhiều cường giả như vậy, nếu thật sự như vậy, Chư Thiên Hải của chúng ta e rằng sớm đã không còn rồi!” Có Nguyên Quân Sử Tiền lắc đầu, không muốn tin.

Sự thật chính là như vậy, một Tịch Diệt Đạo Nhân đã khiến Chư Thiên Hải không làm gì được, hiện giờ lại xuất hiện nhiều tồn tại kinh khủng như vậy, căn bản không thể chống lại.

"Các ngươi còn nhớ lần trước không?

Chương 520

Ta đi truy đuổi Tịch Diệt Đạo Nhân, từ Hỗn Độn Hải vươn ra một bàn tay lớn, đánh cho năm người chúng ta đều thổ huyết, người diệt sát Hồng Cổ đạo huynh chính là hắn!" Tiên Thiên Long Đế lại nói ra một tin tức kinh người và bí mật.

Tiếp đó lại nói ra việc Hồng Cổ lần này vội vã đến Hỗn Độn Hải, là vì xuất hiện tồn tại kinh khủng như vậy, dùng tính mạng của mình để đánh thức ý chí Đại Đạo, để tồn tại thần bí đó rơi vào suy yếu.

Theo lời kể của Tiên Thiên Long Đế, tất cả đều đã sáng tỏ.

Nguyên Quân Phượng Lê trầm mặc, Diệp Thần và Nguyên Chi Chủ trầm mặc, hơn mười vị Nguyên Quân Sử Tiền cũng trầm mặc.

"Hồng Cổ tiền bối, lên đường bình an!" "Hồng Cổ đạo huynh, ngài sẽ không chết vô ích, lát nữa ta sẽ xông vào Hỗn Độn Hải, hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành của ngài!" Sau khi trầm mặc, Diệp Thần và một vài vị Nguyên Quân Sử Tiền lần lượt bi hô, thần thái kiên quyết.

"..." Sắc mặt Nguyên Quân Phượng Lê biến đổi, dường như đã hiểu những người này muốn làm gì.

"Vô ích thôi, người đó quá mạnh, Hồng Cổ đạo huynh trong tay hắn không có chút cơ hội phản kháng, huống chi còn có hai nữ nhân kinh khủng và Tịch Diệt Đạo Nhân, chúng ta dù dốc toàn bộ lực lượng cũng không làm gì được!" Tiên Thiên Long Đế lắc đầu, trong lòng chỉ có sự kinh khủng khi thấy Đạo Kiếp, quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

"Vậy chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ ở đây chờ chết?" Diệp Thần gào thét, toàn thân huyết khí sôi trào, đại đạo trong cơ thể ầm ầm, chấn động hỗn độn thương mang.

"Không sai, phải có biện pháp, chúng ta không thể chờ đợi thêm nữa, nếu không đợi Vô Lượng Lượng Kiếp qua đi, chúng ta đều sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, lúc đó càng không có sức phản kháng!" "Chiến đi, cùng lắm là chết, còn hơn chờ chết!" Một Nguyên Quân Sử Tiền cũng lên tiếng, hiện giờ ngay cả hy vọng ngủ say cũng không còn, không còn lựa chọn nào khác.

"Không, không thể chiến, chúng ta không thể hy sinh vô ích!" Nhưng Nguyên Quân Phượng Lê lại lắc đầu, thấy mọi người lạnh lùng nhìn mình, cay đắng nói: "Phong ấn đi, giống như Hồng Cổ đạo huynh năm đó.

Lần này do ta, tập hợp sức mạnh của tất cả chúng ta, phong ấn vết nứt giữa hai giới!" "Cũng được!" "Đồng ý, cứ làm vậy đi!" Rất nhanh, một đám Nguyên Quân đã đạt được nhất trí, chuẩn bị học tập Hồng Cổ năm xưa, phong ấn vết nứt giữa hai giới.

Năm đó Hồng Cổ tự phong, chỉ huy động ba vị Nguyên Quân, cuối cùng do Hồng Cổ trấn áp.

Hiện giờ hai mươi mấy vị Nguyên Quân cùng nhau phong ấn, sức mạnh phong ấn tuyệt đối mạnh hơn năm đó rất nhiều, nên có thể ngăn cản Hỗn Độn Hải.

"Để lại một người, Diệp Thần ở lại, gia tộc của ngươi đặc thù, được số mệnh trong cõi u minh chiếu cố, dễ xuất hiện cường giả, cần ngươi trấn giữ, để phòng bất trắc!" "Không được, chuyện này, mọi người đều đi, sao ta có thể tham sống sợ chết!" Diệp Thần từ chối, hắn cũng muốn hy sinh vì Chư Thiên Hải, tuyệt không tham sống sợ chết, nếu không đạo tâm sẽ bất ổn.

Nhưng cuối cùng dưới sự kiên trì của một đám Nguyên Quân, đã giữ hắn lại, Chư Thiên Hải thật sự cần có người trấn giữ, cũng cần có người bồi dưỡng cường giả.

"Ầm!" Không lâu sau, nơi giao giới hai giới vang lên tiếng ầm ầm, có đại đạo khí tức lan tỏa, phù văn đầy trời, trật tự thần liên xuyên qua hư không.

Từng thân thể khổng lồ giải thể, được đặt vào từng chiếc quan tài, trấn áp trong không gian phong ấn.

Trên tế đàn trung ương, một con rồng và một con phượng hoàng nằm đó, quanh thân lan tỏa hỗn độn chi khí, bị trật tự thần liên khóa chặt, kết nối toàn bộ nơi phong ấn, chính là Tiên Thiên Long Đế và Nguyên Quân Phượng Lê.

Lần phong ấn này, do hai người trấn giữ.

"Người bên Chư Thiên Hải lại một lần nữa thiết lập không gian phong ấn!" "Vì sao không ngăn cản?" Đối với việc các Nguyên Quân bên bờ Chư Thiên Hải lại lần nữa phong ấn, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân khó hiểu nhìn về phía Đạo Kiếp.

Trước đó bọn họ muốn ngăn cản, nhưng lại bị Đạo Kiếp giữ lại.

"Vô dụng thôi!" Đạo Kiếp khẽ cười, hắn nắm giữ Tiên Thiên Ngũ Thái, loại phong ấn này đối với hắn căn bản vô dụng.

Giây tiếp theo, cả người hắn biến mất trên Đại Đạo Trường Hà, khi xuất hiện lần nữa, đã đứng trong không gian phong ấn.

"Oanh!" Không gian phong ấn chấn động, khí tức Đại Đạo lan tràn, từng cỗ quan tài tựa như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

"Ngươi!" Trên tế đàn, Tiên Thiên Long Đế đang trấn áp bên trong đồng tử co rụt lại, sắc mặt đại biến.

Phượng Lê Nguyên Quân cũng biến sắc, định ra tay.

Nhưng Đạo Kiếp chỉ thở dài một tiếng, nói: "Đáng tiếc, vốn có thể trở thành chiến hữu, vậy mà lại lựa chọn tự làm hại mình!" "Tiểu Long, năm đó bản tọa thả ngươi rời đi, chính là có dụng ý, bản tọa không thích giết chóc, các ngươi những Nguyên Quân này giết đi thì quá đáng tiếc, nhưng các ngươi lại học theo Hồng Cổ, không lẽ cho rằng có thể phong ấn được ta sao?" "Ngươi vào bằng cách nào?

Lực lượng phong ấn căn bản không hề bị phá hoại!" Tiên Thiên Long Đế thần sắc khó coi.

"Thôi vậy, nếu đã muốn tự phong ấn, không bằng tận dụng phế vật, bản tọa sẽ đưa các ngươi đến một nơi khác, phát huy chút nhiệt lượng thừa thãi lớn hơn đi!" Đạo Kiếp không giải thích, lúc này khí tức trên người hắn cuồn cuộn, mênh mông vô biên, sức mạnh vượt qua cả Đạo Quân và Nguyên Quân khiến cho cả thiên địa Đại Đạo dường như bị áp chế.

Toàn bộ không gian phong ấn, những phù văn dày đặc nở rộ, từng đạo trật tự thần liên hiện ra, muốn khóa chặt Đạo Kiếp.

Sức mạnh của hơn hai mươi Nguyên Quân muốn khóa chặt Đạo Kiếp, thế nhưng, căn bản vô dụng, dưới sức mạnh của Đạo Kiếp, những trật tự thần liên này toàn bộ bị trấn áp.

Ngay cả Tiên Thiên Long Đế và Phượng Lê Nguyên Quân cũng bị đè đến không thể động đậy.

"Sao có thể?

Toàn bộ sức mạnh của hơn hai mươi vị Nguyên Quân, vậy mà không cách nào áp chế nổi hắn!" Phượng Lê Nguyên Quân kinh hãi, trong đôi mắt phượng hoàng xinh đẹp chỉ lóe lên vẻ kinh hoàng.

"Ngươi chính là người đã giết chết Hồng Cổ đạo huynh sao?"

Nàng nhìn về phía Tiên Thiên Long Đế, Tiên Thiên Long Đế cười khổ, không giải thích.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, toàn bộ không gian phong ấn bay lên, rời khỏi khe nứt giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, bay về phía ngoại Hỗn Độn, chẳng mấy chốc đã đáp xuống dưới một gốc thần thụ khổng lồ thiêng liêng.

"Được rồi, nếu các ngươi đã vì nhà mình mà chống lại địch nhân, thì đây chính là nơi các ngươi cần đến, kẻ địch chân chính sẽ giáng lâm từ nơi này!" Làm xong những việc này, Đạo Kiếp liếc nhìn Hồng Mông Thần Thụ lại cao thêm không ít, thần sắc ngưng trọng.

Cây này càng lớn nhanh, càng đại biểu cho việc cường giả Hồng Mông Giới giáng lâm càng gần, phải nắm chặt thời gian.

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn trực tiếp biến mất khỏi không gian phong ấn.

Đạo Kiếp rời đi, lực trấn áp trong không gian phong ấn cũng biến mất, Tiên Thiên Long Đế và Phượng Lê Nguyên Quân cũng có thể hành động.

Tiếp theo, từng cỗ quan tài chấn động, từng đạo hư ảnh hiện ra, chính là Nguyên Chi Chủ và một đám Nguyên Quân.

Chỉ là bản thể của bọn họ đã hóa thành lực lượng phong ấn để trấn áp, bây giờ chỉ còn lại một đạo tàn hồn.

"Đó chính là vị tồn tại đáng sợ kia của Hỗn Độn Hải sao?" "Quả thực khiến người ta tuyệt vọng!" "Quá kinh khủng, chúng ta căn bản không có chút sức chống cự nào, ngay cả dùng tính mạng hóa thành không gian phong ấn, cũng không có chút tác dụng nào!" Một đám Nguyên Quân tuyệt vọng, trong đó chỉ có Tiên Thiên Long Đế từng gặp Đạo Kiếp, biết rõ sự kinh khủng của hắn, bây giờ tất cả mọi

người đều đã thấy, quả thực sợ chết khiếp.

Một mình trấn áp tất cả, di chuyển cả không gian phong ấn đi nơi khác, thủ đoạn quả thực kinh người.

"Nơi này là đâu?" Chẳng mấy chốc, bao gồm Tiên Thiên Long Đế, Phượng Lê Nguyên Quân và các Nguyên Quân khác đều nhìn ra bên ngoài.

Chương 521

"Đó là?" Bên ngoài, một gốc thần thụ thông thiên sừng sững, tỏa ra khí tức cao quý, từng phù văn huyền ảo lấp lánh trên thân cây, cho người ta một cảm giác siêu thoát Đại Đạo, siêu thoát Đạo Nguyên.

"Một gốc linh căn?" "Sao có thể?

Linh căn sao lại đáng sợ đến vậy?

Linh căn Hỗn Độn đỉnh cấp nhất cũng không thể so sánh với cây này!" "Thế Giới Thụ của Chư Thiên Hải chúng ta cũng không thể sánh bằng!" Một đám Nguyên Quân nhìn nhau, nhưng rất nhanh, trong mắt từng người đều bùng lên ánh sáng rực rỡ.

Đến cảnh giới của bọn họ, pháp bảo hay linh căn đều vô dụng, nhưng nếu phẩm giai vượt qua cả linh căn Hỗn Độn thì chưa chắc đã vô dụng.

Gốc linh căn trước mắt rõ ràng cao cấp hơn nhiều, có lẽ đây chính là cơ duyên của bọn họ. … "Ngươi đã sớm có kế hoạch!" Bên trong Đại Đạo Trường Hà, Đạo Kiếp quay về, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân kinh ngạc nhìn hắn.

"Trong dự liệu thôi, cũng là tận dụng phế vật, số lượng Nguyên Quân ở Chư Thiên Hải không nhiều, Hồng Cổ vẫn lạc, bọn họ cũng mất đi trụ cột, lại sợ ta giáng lâm, không thể nào ngồi chờ chết!" "Vậy thì chỉ có hai lựa chọn, một là liều chết với ta, hai là bắt chước Hồng Cổ năm xưa, tạo ra không gian phong ấn, ngăn cản ta, không cho ta qua đó!" Đạo Kiếp khẽ cười, nói: "Nhưng các ngươi không hỏi ta vì sao không ngăn cản sao?

Nếu có người nguyện ý hiến thân để bảo vệ, vậy ta tự nhiên sẽ thành toàn, chỉ là thứ họ bảo vệ không chỉ có Chư Thiên Hải, mà còn

có cả Hỗn Độn Hải!" "Kế hay!" Nghe vậy, Thiên Mẫu Thánh Hậu tán thưởng.

Nguyên Mẫu Đạo Quân vòng quanh Đạo Kiếp mấy vòng, kỳ quái nói: "Tiểu sư tôn, có đôi lúc ta thật sự nghi ngờ đầu của người mọc ra thế nào, sao lại nhiều âm mưu quỷ kế như vậy?

Nếu người đến Chư Thiên Hải, ta thấy người có thể dùng âm mưu thành đạo, đem Âm Mưu Đại Đạo lạc ấn vào trong Đạo Nguyên Trường Hà!" "Ý kiến hay đấy, nhưng một mình ta thì quá nhàm chán, hay là ngươi cùng ta đi, đem cái Gậy Khuấy Phân Đại Đạo của ngươi cũng lạc ấn vào Đạo Nguyên Trường Hà đi!" Đạo Kiếp trêu chọc nói.

"Ha ha!" "Cười chết ta, hai người các ngươi!" Thiên Mẫu Thánh Hậu không nhịn được cười lớn. *** Hồng Mông Giới, trên một ngọn thần sơn nguy nga, linh vụ lượn lờ, ráng mây vắt ngang, thỉnh thoảng có thể thấy tường vân màu tím hạ xuống.

Nơi này là thánh địa cổ xưa nhất Hồng Mông Giới, nơi Hồng Mông Thần Tộc tọa lạc.

Nơi sâu nhất của thần sơn, một sơn cốc, toàn bộ sơn cốc linh căn tươi tốt, thần hoa nở rộ, các loại dị tượng hiển hóa, tựa như nơi ở của thần linh.

Ở trung tâm sơn cốc, một gốc cổ thụ chọc trời, cao không biết bao nhiêu vạn dặm, toàn bộ gốc cây tỏa ra khí tức thần thánh chân chính, có tử khí lượn lờ.

Một người trung niên mặc trường bào cổ xưa đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây, mái tóc tím dài, ngay cả mắt cũng màu tím, giữa trán có một viên bảo thạch lấp lánh.

Lúc này, người trung niên có khí chất thần thánh đột nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn về phía gốc cây cổ thụ trước mặt.

“Sắp rồi, không cần đến một nghìn vạn năm nữa, nhánh Hồng Mông Thần Thụ đặt trong Hỗn Độn có thể hoàn toàn trưởng thành, đến lúc đó bản thần có thể hạ giới!” “Người đâu, mau đi thông báo cho các đại tộc trưởng, giáo chủ, đến tổ địa tộc ta một chuyến!” Nói xong, Hồng Thiên lại nhắm mắt lại, nhưng đột nhiên lại mở ra, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

“Đạo Kiếp, một sinh linh hạ giới cỏn con cũng dám khiêu khích bản thần, nghìn vạn năm sau bản thần hạ giới, chính là ngày ngươi phải chết, không, bản thần sẽ không giết ngươi, bản thần sẽ rút chân linh của ngươi ra, trấn áp trong tộc ta vạn cái diễn kỷ, rồi dùng Hồng Mông Chân Hỏa thiêu đốt, mới có thể giải mối hận trong lòng bản thần!” Hồng Thiên cười lạnh, nhiều năm như vậy, tên tu sĩ hạ giới đáng ghét kia vẫn luôn hiện hữu trong đầu hắn.

Hồng Thiên từ khi sinh ra, ở Hồng Mông Giới vẫn luôn cao cao tại thượng, sau khi trở thành Chúa Tể càng quân lâm thiên hạ, mơ hồ có danh xưng đệ nhất nhân Hồng Mông Giới, đi đến đâu mà không được người kính ngưỡng?

Ngay cả Chúa Tể cùng cảnh giới, cũng không ai dám đắc tội.

Thế nhưng, một sinh linh hạ giới cỏn con lại dám diệt thần niệm lạc ấn của hắn, tuyệt đối không thể tha thứ.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là sức mạnh quỷ dị của đối phương khiến hắn cảm thấy sợ hãi, e rằng đối phương một ngày nào đó sẽ đến Hồng Mông Giới, vì vậy, hắn muốn bóp chết mối uy hiếp này từ trong trứng nước.

Nhưng suy nghĩ này Hồng Thiên tuyệt đối không thừa nhận, ngay cả bản thân hắn cũng phủ nhận, nếu không một khi truyền ra ngoài chẳng phải sẽ trở thành hắn sợ một sinh linh hạ giới sao? *** “Ha ha, còn chưa đến nghìn vạn năm, có thể hạ giới rồi!” Trong điện Bàn Cổ,

Bàn Tiệp cười lớn.

"Bàn Tiệp, lần này hạ giới, sẽ do ngươi dẫn theo đám tiểu tử kia đi, nhưng nhớ kỹ, đối với tu sĩ Hỗn Độn Hải, phải phân rõ bạn thù, chớ có không phân biệt địch ta!" Vị trí trên cùng, tộc trưởng Bàn Cổ tộc, Bàn Thiên lên tiếng.

"Ha ha, tộc trưởng, ta biết rồi, Bàn Tiệp ta tuy là một lão già thô kệch, nhưng chút đầu óc này vẫn có, cùng lắm thì nghe lời đám tiểu tử Đế Giang, giúp ai thì giúp, giết ai thì giết." Bàn Tiệp tự nhiên hiểu ý của tộc trưởng, tiếng cười thô kệch.

"Cuối cùng cũng có thể trở về rồi!" Bên cạnh, Thập Nhị Tổ Vu thần sắc kích động.

Những năm này, ở Bàn Cổ tộc bọn họ đã lột xác lần nữa, tu vi mỗi người đều được đề cao rất nhiều, mơ hồ có dấu hiệu đột phá tầng thứ Đạo Chủ.

Đạo Chủ ở Hỗn Độn Hải có thể sánh ngang với cảnh giới Đạo Quân, thậm chí, bản nguyên Đại Đạo của Hồng Mông còn cao cấp hơn ba nghìn Đại Đạo do Hồng Mông chi nguyên tàn khuyết diễn hóa, tổng thể mà nói, chiến lực của cảnh giới Đạo Chủ ở Hồng Mông Giới mạnh hơn Đạo Quân.

"Ta không đi, ở lại Hồng Mông Giới tu luyện!" Lão Tử lên tiếng, ông ta đi theo con đường Vô vi chi đạo, đối với Hỗn Độn Hải cũng không có nhiều lưu luyến, Hồng Mông Giới cao cấp hơn, ở lại đây tu luyện nhanh hơn.

"Ta ở lại cùng đại huynh, Hồng Hoang là Hỗn Độn Hải, nhưng Hỗn Độn Hải không phải là Hồng Hoang, thời đại Hồng Hoang đã qua, trở về cũng chỉ đối mặt với một đám Sử Tiền Đạo Quân, khó mà gặp lại cố nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lựa chọn ở lại, nhưng lời nói của ông lại thập phần thương cảm, khiến Thập Nhị Tổ Vu

thần sắc ảm đạm, nhưng Thập Nhị Tổ Vu vẫn quyết định trở về xem sao.

Thông Thiên cũng quyết định trở về, lựa chọn của hắn khác với Lão Tử và Nguyên Thủy.

Hắn quyết định đi tranh đấu ở Chư Thiên Hải, kiếm đạo của hắn là Hậu thiên Đại Đạo, không phù hợp với Đạo Nguyên, sớm đã muốn đi, chỉ là một mực không có cơ hội.

"Ta muốn đột phá ở Chư Thiên Hải, đem kiếm đạo lạc ấn vào Đạo Nguyên, thành Nguyên Quân rồi mới trở về." Thông Thiên nói.

Nguyên Thủy lại không đồng tình, nói: "Chư Thiên Hải tuy không cổ xưa bằng Hỗn Độn Hải, nhưng cũng đã trải qua không ít kỷ nguyên, e rằng sớm đã có người dùng kiếm thành đạo!" Ông không phải đang đả kích tính tích cực của Thông Thiên, mà là sự thật.

Kiếm đạo không phải đạo đặc thù gì, riêng ở Hồng Hoang đã có vô số người tu luyện, huống chi là Chư Thiên Hải.

"Dù có người sớm đã đem kiếm đạo lạc ấn vào Đạo Nguyên, ta cũng có tự tin phá vỡ trói buộc, chém đứt lạc ấn của kẻ đó!" Thông Thiên ngạo nghễ nói.

Cuối cùng, Nguyên Thủy cũng không ngăn cản.

Còn nghìn vạn năm thời gian, nghìn vạn năm không ngắn, cũng không dài, trong khoảng thời gian này mọi người đều lựa chọn tu luyện.

Phía Tây, Mộc Linh Tộc lúc này cũng đang thương nghị, rất nhanh đã có kết quả, Mộc Linh Tộc Trưởng lần này chuẩn bị tự mình hạ giới, nhưng lại muốn mang theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Điều này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười khổ, thật sự không muốn trở về.

Trở về làm gì?

Hồng Hoang đã qua đi mấy nghìn ức năm, cố nhân năm xưa ngoại trừ những người ở Hồng Mông Giới, những người khác sớm đã không còn.

Lại không có cơ duyên gì, chẳng lẽ muốn trở về đối mặt với Sử Tiền Đạo Quân?

Chương 522

Không bằng, yên tĩnh ở lại đây đề cao tu vi là quan trọng nhất, linh khí Hồng Mông Giới nồng đậm, đâu đâu cũng là Hồng Mông chi khí, thiên địa pháp tắc cũng cao cấp hơn Hỗn Độn Hải, không bao lâu nữa có thể đột phá Đạo Chủ chi cảnh, cũng chính là Đạo Quân của Hỗn Độn Hải.

Thế nhưng, lời của tộc trưởng, bọn họ dám không nghe sao?

Yêu Tộc, sâu trong Thập Vạn Đại Sơn, trong Yêu Hoàng Cung, lúc này Phục Hy và Nữ Oa thần thái tự nhiên ngồi một bên, nhìn về phía Yêu Hoàng ở trên cao.

Chuyện cũng mới xảy ra không lâu, Phục Hy và Nữ Oa bị đưa đến Yêu Tộc, phân cho Xà Nhân nhất tộc, lại sống vô cùng thê thảm.

Không ngờ sự tình xoay chuyển, bọn họ được Yêu Hoàng triệu kiến, nhận được đãi ngộ cao, bây giờ trở thành sứ giả của Yêu Hoàng, một người dưới, vạn người trên.

Đương nhiên, Phục Hy và Nữ Oa cũng hiểu rõ, vị Yêu Hoàng này không phải kẻ tốt lành gì, căn bản không coi trọng bọn họ, chỉ là có giá trị lợi dụng, một khi mất đi giá trị lợi dụng, không biết sẽ đối đãi thế nào.

Nhưng cũng không có cách nào, người dưới mái hiên, thực lực Yêu Hoàng cường đại, là cường giả đỉnh cấp của Hồng Mông Giới, trốn cũng không trốn được.

Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa đang nhìn Yêu Hoàng, không biết vị Yêu Hoàng này lần này gọi họ có chuyện gì.

Yêu Hoàng mặt mang nụ cười, lúc này hắn không có một chút uy

nghiêm nào, giống như một người anh hàng xóm, cười nói: "Lần này tìm hai vị đạo hữu đến là để báo một tin tốt, thần thụ của Hồng Mông Thần Tộc sắp trưởng thành, chỉ cần chờ thêm chưa đến nghìn vạn năm nữa là có thể hạ giới!" "Cái gì?

Chưa đến nghìn vạn năm là có thể hạ giới?" "Yêu Hoàng bệ hạ, ngài nói có thật không?" Phục Hy và Nữ Oa thần tình chấn động, kích động khó mà che giấu.

"Không sai, Hồng Thiên Chúa Tể cho người truyền tin đến, vạn năm sau, bản hoàng sẽ tự mình đến Hồng Mông Thần Tộc, thương thảo chuyện hạ giới!" Yêu Hoàng gật đầu, tiếp theo, nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa nói: "Bản hoàng đối với tình hình trong Hỗn Độn không hiểu rõ, e rằng lần này phải phiền hai vị đạo hữu!" "Bệ hạ nói gì vậy, huynh muội hai người chúng ta nhờ bệ hạ chiếu cố, bệ hạ có việc, chúng ta tự nhiên nghĩa bất dung từ!" Phục Hy vẻ mặt trịnh trọng nói.

Nói nhảm, còn phải nói sao, có thể trở về, bọn họ mừng còn không kịp.

Còn về mục đích của Yêu Hoàng, lợi dụng bọn họ, tự nhiên trong lòng cũng biết rõ.

"Nữ Oa cũng nghĩa bất dung từ!" Nữ Oa cũng lên tiếng.

So với Phục Hy, nàng còn muốn trở về hơn, đối với Hồng Mông Giới, Nữ Oa một chút cũng không lưu luyến, thế giới đẳng cấp cao thì thế nào?

Phát triển thì thế nào?

Ở đây quá uất ức.

Nàng vốn không thích tranh đấu, cũng không có ý chí một đi không trở lại như Thông Thiên giáo chủ.

Trong khoảng thời gian này, ở chỗ Yêu Hoàng thu được không ít chỗ tốt, nội tình trở nên vô cùng hùng hậu, chỉ cần có thể trở về Hỗn Độn, trở về Hỗn Độn Hải, Nữ Oa dám cam đoan, tuyệt đối có thể trở thành Đạo Quân.

Có thể ở Hỗn Độn Hải trở thành một vị Đạo Quân, giống như Sử Tiền Đạo Quân sống qua từng thời đại, cũng tốt hơn ở lại đây.

"Tốt, có hai vị đạo hữu giúp đỡ, bản hoàng lần này hạ giới, tất nhiên sẽ có thu hoạch lớn!" Yêu Hoàng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đương nhiên, trong lòng nghĩ gì thì không ai biết.

Tiếp theo, hắn lại lấy ra không ít tài nguyên, đưa cho Phục Hy và Nữ Oa, rồi nói: "Còn nghìn vạn năm thời gian, hai vị đạo hữu cứ ở trong Yêu Hoàng Cung tu luyện, đừng ra ngoài, tranh thủ đột phá Đạo Chủ cảnh, như vậy phần thắng của ta sẽ cao hơn một chút!" "Đa tạ Yêu Hoàng!" Phục Hy và Nữ Oa tỏ vẻ cảm tạ, thực tế, Yêu Hoàng muốn cấm cố bọn họ, sợ rằng trong thời gian trước khi hạ giới xảy ra chuyện.

Quả nhiên, sau khi Yêu Hoàng rời đi, cửa cung trực tiếp đóng lại, trận pháp khởi động, căn bản không ra ngoài được.

Cùng lúc đó, Thái Âm Thần Tộc, Hi Hòa và Thường Hi cũng được thông báo sẽ hạ giới sau nghìn vạn năm, khiến hai nàng kích động không thôi.

Nhưng so với Phục Hy và Nữ Oa, đãi ngộ của hai nàng ở Thái Âm Thần Tộc lại vô cùng tốt, Thái Âm Thần Tộc thật sự coi họ như người nhà, dốc sức bồi dưỡng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Đại Đạo trong cơ thể hai nàng sớm đã chuyển hóa xong, tu vi tiến triển vượt bậc, đạt đến đỉnh phong Đạo Diễn cảnh, từ cảnh giới có thể sánh ngang với đỉnh phong Đại Đạo cảnh, nhưng thực lực lại càng mạnh hơn.

Lần này, Thái Âm Tinh Chủ cũng chuẩn bị đích thân hạ giới, nhưng không phải để lợi dụng.

Thường Hi và Hi Hòa biết chuyện này cũng kích động không thôi, đồng thời cũng lo lắng không thôi.

Không phải lo lắng chuyện khác, mà lo lắng cho Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp là sư tôn của các nàng, đồng thời cũng là hồng nhan tri kỷ của Đạo Kiếp, tuy không phải đạo lữ, nhưng tình cảm lại vô cùng sâu đậm.

Các nàng sớm đã biết Đạo Kiếp đắc tội với tộc trưởng Hồng Mông Thần Tộc, Hồng Thiên Chúa Tể, lo lắng Hồng Thiên Chúa Tể lần này hạ giới sẽ động thủ với Đạo Kiếp.

"Hai đứa nhỏ đang lo lắng cho tên Đạo Kiếp kia sao?" Dường như nhìn ra được tâm sự của hai nàng, Thái Âm Tinh Chủ cười nói.

"Hừ, Tinh Chủ, người còn cười!" Thường Hi khẽ hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

"Tinh Chủ, đến lúc đó người nhất định phải bảo vệ sư tôn của con!" Hi Hòa cũng tha thiết nói.

Hai nàng kéo lấy cánh tay Thái Âm Tinh Chủ, không ngừng cầu xin.

Thái Âm Tinh Chủ, còn được gọi là Thái Âm Chúa Tể, là một trong những đại năng đỉnh cấp của Hồng Mông Giới, còn được thế nhân gọi là nữ thần lạnh lùng, chỉ có thể cao cao tại thượng ngưỡng vọng, một khi chạm vào, sẽ bị đông cứng như băng giá.

Thế nhưng, lúc này đâu có vẻ như thế nhân hình dung, giống như một người chị gái hiền từ, vô cùng hòa ái.

Có thể thấy, vị Thái Âm Tinh Chủ lạnh như băng sương này cưng

chiều Hi Hòa và Thường Hi đến mức nào.

"Khó lắm!" Thái Âm Tinh Chủ lắc đầu, nói: "Nếu là các Chúa Tể khác, với thực lực và địa vị của bản cung có lẽ có thể bảo vệ được, nhưng Hồng Thiên Chúa Tể khác với các Chúa Tể khác." "Hắn là cường giả đệ nhất Hồng Mông Giới, thực lực Hồng Mông Thần Tộc cường đại, không chỉ có một vị Chúa Tể, thế lực phụ thuộc rất nhiều, dù bản cung có lên tiếng, hắn cũng chưa chắc sẽ nể mặt." "Hồng Thiên coi trọng nhất là thể diện, lần này sư tôn của các ngươi diệt thần niệm lạc ấn của hắn, còn sỉ nhục hắn, có thể nói là ầm ĩ đến mức ai cũng biết, thân là cường giả đệ nhất Hồng Mông Giới, bị một kẻ hạ giới sỉ nhục như vậy, sao có thể bỏ qua được!" "Vậy phải làm sao?" Nghe vậy, lòng hai nàng chùng xuống, biết rằng Thái Âm Tinh Chủ nói có lý, nếu đổi lại là các nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Nhưng bảo các nàng cứ thế nhìn sư tôn của mình bị giết, hoặc bị trấn áp, tuyệt đối không đồng ý.

Bỗng nhiên, Thường Hi mắt sáng lên, nói: "Tinh Chủ, hay là như vầy, người phái người hạ giới trước, đi thông báo cho sư tôn của con?" "Đúng vậy, không phải có thể dùng chân linh hạ giới sao?" Hi Hòa cũng nghĩ đến đây.

"Không được, tuyệt đối không được!" Thế nhưng, Thái Âm Tinh Chủ lại dứt khoát từ chối, và giải thích: "Nếu là lúc khác thì có thể, nhưng bây giờ tuyệt đối không được, hiện tại là thời kỳ quan trọng, các đại chủng tộc đều đang chú ý, bản cung một khi phái người xuống, căn bản không giấu được người khác, sẽ bị hiểu lầm là muốn mưu tính trước!" Thái Âm Tinh Chủ nói rất trịnh trọng, nụ cười và vẻ hiền từ trên mặt biến mất, lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

"Vậy phải làm sao?

Chúng ta không thể cứ nhìn sư tôn gặp nguy hiểm được!" Hai

nàng sốt ruột, như kiến bò trên chảo nóng.

"Người cầu đạo nên có tâm cảnh bình hòa, bớt bị tình cảm quấy nhiễu, hai đứa các ngươi thì… haiz, thôi vậy!" Nhìn dáng vẻ của hai nàng, Thái Âm Tinh Chủ thở dài một tiếng, cuối cùng nói: "Cũng không phải không có cách, nhưng phải xem các ngươi làm được không!" "Cái gì?

Tinh Chủ người có cách?" "Tinh Chủ người đừng thừa nước đục thả câu nữa được không, mau nói đi, làm ta sốt ruột chết đi được!" Thường Hi và Hi Hòa mắt sáng lên, kích động lại lần nữa kéo cánh tay Thái Âm Tinh Chủ.

Chương 523

"A…" Thái Âm Tinh Chủ bất đắc dĩ, thật không biết nói gì cho phải, cuối cùng nói với hai nàng, cách duy nhất là đi khắp các châu của Hồng Mông Giới, liên lạc với những cố nhân từng quen biết.

Những cố nhân này như Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, v.v., mỗi người bây giờ đều có thế lực chủng tộc của riêng mình.

Đi tìm họ thương nghị, nếu có thể thuyết phục được cường giả trong tộc, đến lúc đó liên hợp lại, gây áp lực cho Hồng Thiên, có lẽ có thể bảo vệ được một mạng cho Đạo Kiếp.

Nhưng còn phải xem những sinh linh Hồng Hoang này có năng lực đến đâu trong tộc của mình.

Thường Hi và Hi Hòa trầm mặc, cuối cùng cũng có quyết định, đây là cách duy nhất, chỉ có thể làm như vậy.

Họ chuẩn bị rời khỏi Thái Âm Thần Tộc, tiến về Hồng Mông đại lục.

Để bảo vệ an toàn cho các nàng, Thái Âm Tinh Chủ đặc biệt để lại một đạo thần niệm trên người mỗi người, một khi gặp nguy hiểm, có thể kích hoạt, bộc phát ra một kích thuộc về Chúa Tể.

Không thể không nói, Thái Âm Tinh Chủ đối với Thường Hi và Hi Hòa quá tốt, tốt đến mức khiến tộc nhân khác đều ghen tị, đố kỵ, căm hận. *** Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Hỗn Độn Hải, trong Đại Đạo Trường Hà, Đạo Kiếp không biết ở Hồng Mông Giới, Thường Hi và Hi Hòa đang vì sự an nguy của hắn mà bôn ba, nếu biết, nhất định sẽ cảm động không thôi.

Cách nhau một thế giới, nhiều năm không gặp, vậy mà vẫn lo lắng cho hắn, phần tình nghĩa này không thể không trân quý.

Lúc này hắn đang thực hiện bố cục cuối cùng, chờ đợi Vô Lượng Lượng Kiếp của Chư Thiên Hải đi đến hồi kết, liền có thể thử nghiệm.

"Oanh!" Tại khe nứt giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, hai luồng khí tức khổng lồ cuồn cuộn, hai con thần cầm dài ức vạn trượng, lông vũ màu vàng kim như thần kim đang lao tới.

"Bản quân sớm đã phát hiện sự bất thường của các ngươi, quả nhiên là gián điệp của Hỗn Độn Hải!" Sau lưng, một giọng nói băng lãnh vang lên, Diệp Thần bước đi trên không, mỗi bước đều khiến thiên địa chấn động, lực lượng mục ruỗng của Vô Lượng Lượng Kiếp cũng không thể làm hắn tổn hại chút nào.

Hắn vẻ mặt đầy sát ý khóa chặt hai con Kim Ô khổng lồ, thấy hai con chim sắp lao ra khỏi Chư Thiên Hải, tiến vào Hỗn Độn Hải, liền trực tiếp vươn ra một bàn tay lớn, như ma trảo che phủ vũ trụ tinh không, phá nát vô tận thời không, bao phủ lấy hai con Kim Ô.

"Đại huynh, liều mạng với hắn!" Thái Nhất gầm lên, không ngờ thời khắc mấu chốt lại bị phát hiện.

"Không còn cách nào, ta không chống đỡ nổi nữa, ta chưa thành Nguyên Quân, sức mạnh Vô Lượng Lượng Kiếp quá mạnh, tên Diệp Thần này giám sát Chư Thiên Hải quá nghiêm ngặt, căn bản không cho ta cơ hội!" Đế Tuấn phẫn nộ, lúc này, toàn thân hắn bị khí tức mục ruỗng quấn quanh, lực lượng tịch diệt kia, cũng không quá nghiêm trọng, vốn có thể chống đỡ qua, sau đó khi thời đại mới giáng lâm, nhất cử thành đạo.

Thế nhưng, tên Diệp Thần này lại phát hiện ra kế hoạch của hắn, không biết dùng phương pháp gì, dò ra được bản nguyên của hắn, cho

rằng hắn đến từ Hỗn Độn Hải, muốn giết chết hắn.

Đế Tuấn đại hận, mưu tính ở Chư Thiên Hải, mắt thấy sắp thành công, lại công dã tràng.

"Cũng không phải là thất bại, đi tìm Đạo Tôn, nhờ ngài trừ đi lực lượng tịch diệt trên người ta, rồi mời mấy vị Sử Tiền Đạo Quân, diệt sát tên Diệp Thần kia!" Thái Nhất thần sắc lạnh lùng, sát ý lẫm liệt.

Hai người dốc sức lao về phía Hỗn Độn Hải, thế nhưng, đúng lúc này, bàn tay che trời giáng xuống, che phủ toàn bộ thời không, thiên địa Đại Đạo đều đang bi thương, muốn tuyệt sát bọn họ.

"Hửm?" "Diệp Thần đang ra tay?

Kia là Đế Tuấn và Thái Nhất?" Cùng lúc đó, Bàn Cổ cũng đang ở Chư Thiên Hải thần tình chấn động, cây rìu trong tay khẽ run lên, hắn định giơ rìu lên, nhưng cuối cùng lại hạ xuống.

"Đế Tuấn và Thái Nhất vậy mà lại ở thế giới này, e rằng là do tên Đạo Kiếp kia đưa tới, bây giờ lại bị một Nguyên Quân của thế giới này truy sát, bị lộ rồi sao?" "Nhưng chung quy cũng là người của Hỗn Độn Hải ta, là huyết mạch sinh ra từ mắt của Ngô, sao có thể để người khác bắt nạt!" Bàn Cổ thần sắc lạnh lùng, không chút do dự, đối mặt với bàn tay lớn của Diệp Thần, liền bổ một rìu tới.

"Oanh!" Trong sát na, một luồng khí tức cực hạn đỉnh phong lan tràn, xé rách thương khung, ánh rìu phá nát vô tận thời không, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm, khiến chư thiên Đại Đạo đều phải thần phục.

"Phanh!" Bàn tay lớn của Diệp Thần trực tiếp bị xé rách, tiên huyết chảy ra, rơi xuống các nơi trong tinh không, hóa thành huyết hà, làm vỡ nát vô số tinh thần.

"Người nào?" Diệp Thần sắc mặt đại biến, trong Chư Thiên Hải

còn có Nguyên Quân khác, sao có thể?

"Hửm?

Khí tức Khai Thiên Phủ, Bàn Cổ Phụ Thần cứu ta?" Đế Tuấn và Thái Nhất đang chạy trốn cũng ngây người, đó rõ ràng là khí tức Khai Thiên Phủ, tuyệt đối không nhận lầm.

Cũng không ngờ rằng lại là Bàn Cổ cứu bọn họ.

"Năm đó Bàn Cổ Phụ Thần bị Đạo Tôn đánh vào Chư Thiên Hải, những năm nay một mực không có tin tức, không ngờ ngài vẫn còn!" Đế Tuấn kinh ngạc.

Lập tức, hắn và Thái Nhất hóa thành hình người, hướng về phía Khai Thiên Phủ đánh tới bái một cái, liền không dừng lại nữa, trực tiếp lao vào khe nứt.

"Oanh!" Không bao lâu, một luồng ba động chiến đấu chấn động Chư Thiên bùng nổ ở Chư Thiên Hải, kinh khủng dị thường, mênh mông vô biên, khiến Chư Thiên Hải vốn đang trong Vô Lượng Lượng Kiếp càng bị phá hoại khủng khiếp hơn.

Bên kia, Đế Tuấn và Thái Nhất trực tiếp lao về phía Đại Đạo Trường Hà, hai người còn chưa đến gần, liền thấy trước mắt hoa lên, khi mở mắt ra lần nữa, đã thấy một thân ảnh áo đen tóc bạc đang ngồi xếp bằng trước mắt.

"Đạo Tôn!" Đế Tuấn và Thái Nhất thần sắc kích động.

"Thương thế nặng đấy!" Đạo Kiếp từ từ mở mắt, ánh mắt lướt qua Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Ta thất bại rồi, không thể kiên trì đến cuối cùng!" Đế Tuấn thần sắc khổ sở, thậm chí cảm thấy hổ thẹn, đặc biệt là khi nghĩ đến những lời đã nói lúc đầu, liền cảm thấy mặt nóng ran.

“Không, không thất bại, vẫn còn cơ hội, cơ hội rất lớn!” Đạo Kiếp khẽ cười, chuyện nhỏ của Đế Tuấn và Thái Nhất hắn căn bản không để ý, vì hắn sắp có hành động lớn.

Lập tức, hắn phất tay, xua tan lực lượng tịch diệt trên người Đế Tuấn và Thái Nhất, rồi đưa hai người sang một bên, để họ chữa thương.

Ngay sau đó, hắn một bước bước ra, xuất hiện trong Chư Thiên Hải, vừa mới giáng lâm, liền cảm nhận được một luồng ba động chiến đấu kinh khủng.

“Hửm?

Bàn Cổ và Diệp Thần, hai tên này vậy mà lại đánh nhau?” Đạo Kiếp kinh ngạc, Bàn Cổ nhẫn nhịn kín tiếng nhiều năm như vậy, không ngờ lại trở nên cao điệu, đang đè Diệp Thần ra đánh.

“Thực lực mạnh đấy, e rằng đã đạt đến tầng thứ Cấm Kỵ Đạo Quân!” Đối với sự đề cao thực lực của Bàn Cổ, Đạo Kiếp cũng kinh ngạc, phải biết, Bàn Cổ còn chưa chứng đạo Đạo Quân, càng không phải Nguyên Quân, vậy mà lại có thực lực sánh ngang Cấm Kỵ Đạo Quân.

Trong thời đại sử tiền, chỉ có Tịch Diệt Đạo Nhân làm được.

“Oanh~!” Trong Hỗn Độn, từng hành tinh tàn khuyết nổ tung, sức mạnh tịch diệt lan tràn, hai tôn vật khổng lồ đang đại chiến, trong đó một tôn không ngừng bị đánh bay.

Một vệt rìu quang vạch qua, thiên địa Đại Đạo đều bị chém thành phấn vụn, khiến địa hỏa phong thủy trong Hỗn Độn cuồn cuộn.

Chương 524

"Khinh người quá đáng!" Diệp Thần gầm lên, tay cầm đại đỉnh nghênh chiến, đại đỉnh tỏa ra một luồng khí tức trấn áp vạn cổ.

Nhưng bây giờ trên đại đỉnh toàn là vết rìu, suýt nữa thì vỡ nát.

"Ngô một rìu chém chết vô số kẻ như ngươi!" Bàn Cổ cười lạnh, lại lần nữa bổ ra một rìu, dưới một rìu này, trong cõi u minh một loại sức mạnh kinh khủng quét ra, biến mất không thấy.

Luồng sức mạnh này giống như mang theo vận mệnh và nhân quả, trong nháy mắt xuyên qua vô tận thời không, xuyên qua vô tận vị diện, muốn xóa bỏ lạc ấn tồn tại của Diệp Thần ở các thời không, các tọa độ.

"Thật sự coi Diệp Thần ta ăn chay sao!" Diệp Thần gầm lên, đại đỉnh trấn áp vạn cổ, cắt đứt liên hệ với các lạc ấn của mình, để chúng không bị ảnh hưởng, đồng thời, ý niệm vừa động, các lạc ấn tồn tại ở các tiết điểm và tọa độ toàn bộ bùng nổ, cho Bàn Cổ một kích.

Cùng lúc đó, Đạo Nguyên Trường Hà chấn động, giáng xuống lực lượng trật tự, muốn trấn áp Bàn Cổ, là Nguyên Quân đương thời, ở Chư Thiên Hải tự nhiên có năng lực một đạo áp vạn đạo.

Ngược lại, Bàn Cổ đến từ Hỗn Độn Hải, không thể mượn lực lượng Đại Đạo, phải chịu áp chế.

Nhưng dù vậy, Bàn Cổ cũng không sợ, ngay cả Đạo Kiếp hắn còn dám đối đầu, huống chi là tên tiểu tử trước mắt.

Nguyên Quân đương thời thì sao, một rìu bổ chết là xong.

"Ngươi không phải muốn bảo vệ thế giới này sao?

Bây giờ Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, những tộc nhân của

ngươi và một số sinh linh căn cước sâu dày bùng nổ, Ngô sẽ diệt sạch bọn họ!" Bàn Cổ khá là biết chọc tức người khác, Nguyên Quân đương thời có Đạo Nguyên bảo vệ khó giết chết, nhiều nhất chỉ có thể đánh cho một trận, vậy thì dứt khoát hóa thân thành Tịch Diệt Đạo Nhân, đi diệt tuyệt một phen.

"Chết!" Giây tiếp theo, Bàn Cổ thần sắc dữ tợn, cả người trở nên vô cùng hung lệ, không còn chiến đấu với Diệp Thần nữa, bắt đầu phá diệt thế giới.

Thử hỏi, một tôn tồn tại vô thượng sánh ngang Cấm Kỵ Đạo Quân phát điên muốn hủy thiên diệt địa đáng sợ đến mức nào?

Một cái lại một cái đại thế giới đang độ kiếp bị một rìu bổ nát, vô số sinh linh đang giãy dụa vẫn lạc, sau đó cả thế giới bị Hỗn Độn chi khí nhấn chìm.

"A, ác ma!" Diệp Thần gầm lên, tận mắt nhìn thấy Bàn Cổ một rìu bổ nát một đại thế giới do Diệp thị gia tộc chưởng quản.

Đại thế giới kia có người bảo vệ, vốn nên có thể vượt qua Vô Lượng Lượng Kiếp, bây giờ toàn bộ bị hủy.

"Hít, Bàn Cổ vậy mà lại hung hãn như vậy?" Ngay cả Đạo Kiếp đang xem náo nhiệt cũng hít một ngụm khí lạnh, Bàn Cổ trong tâm trí hắn giống như một người chính phái, sau này bị áp lực của Sử Tiền Đạo Quân, học được Cẩu chi đại đạo, nhưng cũng không đến mức như vậy chứ?

Bây giờ Bàn Cổ quả thực hóa thành Hỗn Độn Ma Thần hung tàn nhất, thậm chí còn tà ác hơn cả Tịch Diệt Đạo Nhân.

Tịch Diệt Đạo Nhân là hắc thủ sau màn, ít khi ra tay, còn Bàn Cổ, trực tiếp động thủ hủy diệt Chư Thiên Hải.

"Thôi vậy, nếu Bàn Cổ đạo huynh muốn gia tốc Vô Lượng Lượng

Kiếp, thì cứ để hắn làm đi!" Cuối cùng, Đạo Kiếp không ra tay, cứ như vậy nhìn, hắn cũng kỳ vọng Vô Lượng Lượng Kiếp sớm kết thúc, như vậy Đạo Nguyên mới có thể nhanh chóng tiến vào trạng thái suy yếu.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn vô tận bên ngoài Đại Đạo Trường Hà, lúc này đang có hơn trăm tôn thân ảnh khổng lồ đang lên đường.

Đám thân ảnh khổng lồ này toàn thân lan tràn khí tức kinh khủng, mỗi một tôn đều không yếu hơn Đại Đạo cảnh, trong đó có mấy người còn sánh ngang Đạo Quân.

Toàn thân lan tràn Hỗn Độn chi khí, còn có một tia khí tức thần thánh đang lưu chuyển.

Chẳng mấy chốc, liền đến gần Đại Đạo Trường Hà.

"Ha ha, Đại Đạo Trường Hà, ta cuối cùng cũng trở về rồi!" Một tôn vật khổng lồ cười lớn, quanh thân hình thành một vực trường, giống như có thể hỗn loạn tất cả.

"Trải qua ngàn cay vạn đắng, vượt qua vô tận Hỗn Độn, nhiều lần lạc lối trong mênh mông, bây giờ ta cuối cùng cũng trở về rồi!" Thời Thần lên tiếng, cảm thán không thôi, trong đôi mắt màu bạc, mang theo cảm giác tang thương.

"Vì cơ duyên của Hỗn Độn Hải, ta không tiếc từ nơi xa xôi trở về, bây giờ thực lực ta đại trướng, hoàn toàn có tư cách tranh phong với Sử Tiền Đạo Quân, lần này tuyệt đối phải để những tồn tại mục ruỗng kia biết, Hỗn Độn Ma Thần chúng ta mới là thiên mệnh chi tử!" Dương Mi thần sắc lạnh lùng, một thân chiến ý ngút trời, một luồng Không Gian Đại Đạo cực hạn hiển hóa trên người, đồng thời, luồng Không Gian Đại Đạo này mang theo một tia khí tức thần thánh.

Không sai, hơn trăm tôn vật khổng lồ, chính là đám Hỗn Độn Ma

Thần năm đó rời khỏi Hỗn Độn Hải, tiến về vô tận Hỗn Độn.

"Di, các ngươi xem, đó là gì?" "Hình như là một gốc linh căn!" "Hít, linh căn cao lớn như vậy, khí tức trên đó thần thánh vô cùng!" Đúng lúc này, Thời Thần và Dương Mi đám người cũng nhìn thấy Hồng Mông Thần Thụ đang sinh trưởng không xa Đại Đạo Trường Hà, từng người đều chấn động không thôi.

Chưa từng thấy linh căn kinh khủng như vậy, ngay cả Hỗn Độn Thanh Liên của Bàn Cổ năm đó cũng không thể so sánh. *** Hỗn Độn Ma Thần trở về, không ai ngờ tới, vốn một đám Hỗn Độn Ma Thần chuẩn bị tiến vào Hồng Hoang, tranh đoạt cơ duyên Đại Đạo, nhưng lại tình cờ gặp phải Hồng Mông Thần Thụ, bị hấp dẫn, lần lượt vây quanh.

Càng trùng hợp hơn, Tiên Thiên Long Đế và những người khác cũng đang nghiên cứu gốc thần thụ này, thế là hai bên vừa vặn chạm mặt nhau.

Một bên là Hỗn Độn Ma Thần, một bên là Nguyên Quân Chư Thiên Hải, hai bên tự nhiên không có sắc mặt tốt, thế là bắt đầu đại chiến.

Nguyên Quân bên Chư Thiên Hải chỉ có Tiên Thiên Long Đế và Phượng Lê Nguyên Quân có thể ra tay, nhục thân và nguyên thần của các Nguyên Quân khác đều đã hóa thành không gian phong ấn, căn bản không thể ra tay.

Vì vậy, hai người Tiên Thiên Long Đế và Phượng Lê Nguyên Quân căn bản không phải là đối thủ của một đám Hỗn Độn Ma Thần, đặc biệt là ở đây là Hỗn Độn, là chiến trường chính của Hỗn Độn Ma Thần.

Bây giờ đám Hỗn Độn Ma Thần này không biết đã nhận được cơ duyên gì trong Hỗn Độn, tu vi mỗi người đều tăng mạnh, kinh khủng

vô cùng, đặc biệt là Thời Thần và Dương Mi, còn có Nhân Quả và Vận Mệnh, bốn người chiến lực đều sánh ngang Đạo Quân.

Nhưng không gian phong ấn là do tập hợp huyết nhục và Đại Đạo của mấy chục vị Sử Tiền Nguyên Quân hóa thành, những Hỗn Độn Ma Thần này cũng không thể đột phá.

Cuối cùng, hai bên đình chiến, cùng nhau nghiên cứu Hồng Mông Thần Thụ.

"Đạo Quân của Hỗn Độn Hải từng nói, gốc thần thụ này được gọi là Hồng Mông Thần Thụ, đến từ một nơi gọi là Hồng Mông Giới, do một vị tồn tại vô cùng kinh khủng của Hồng Mông Giới trồng xuống, vị tồn tại kinh khủng kia và các cường giả Hồng Mông Giới sẽ thông qua gốc thần thụ này làm môi giới để giáng lâm!" Tiên Thiên Long Đế lên tiếng nói.

"Không thể không nói, tuy là địch nhân, nhưng vị Vô Thượng Đạo Tôn kia của Hỗn Độn Hải thật quá kinh khủng, chúng ta diễn hóa không gian phong ấn vốn là để phong ấn thông đạo giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, lại bị vị Vô Thượng Đạo Tôn kia cứng rắn di chuyển đến đây, để chúng ta canh giữ gốc thần thụ này!" Phượng Lê Nguyên Quân nghiến răng nghiến lợi nói.

Các nàng vì Chư Thiên Hải mà hiến dâng tính mạng, bắt chước Hồng Cổ Nguyên Quân, diễn hóa không gian phong ấn, cuối cùng lại trúng kế của tên kia, không những khiến Chư Thiên Hải tuyết thượng gia sương, còn trở thành công cụ bảo vệ cho người ta.

"Vô Thượng Đạo Tôn, là Đạo Kiếp?" "Chắc chắn là hắn!" "Hít, Đạo Tôn bây giờ lại kinh khủng đến vậy sao?

Một mình dễ dàng đùa giỡn mấy chục vị Sử Tiền Nguyên Quân, chẳng lẽ đã trở thành Đạo Quân đương thời rồi sao?" Nghe vậy, Thời Thần, Dương Mi và các Hỗn Độn Ma Thần khác đều kinh ngạc không

thôi.

“Còn nữa, Hồng Mông Giới?

Gốc cây này đến từ Hồng Mông Giới, thật sự có Hồng Mông Giới tồn tại sao?” Tin tức này càng khiến một đám Hỗn Độn Ma Thần chấn động.

Ở Hỗn Độn Hải, từ xưa đã lưu truyền truyền thuyết về Hồng Mông, nhưng vẫn luôn hư vô mờ mịt.

Chương 525

Có người nói Hồng Mông chỉ là một thời kỳ, có người nói Hồng Mông là một thế giới, cũng có người nói Hồng Mông không tồn tại.

Tóm lại, Hồng Mông vẫn luôn là một truyền thuyết, duy chỉ có Hồng Mông tử khí là đang lưu truyền, là cơ sở để thành đạo, nhưng lại không ai xác định được Hồng Mông tử khí đến từ đâu.

Bây giờ, hai vị Sử Tiền Nguyên Quân lại nói có Hồng Mông Giới, còn có gốc thần thụ trước mắt chính là đến từ Hồng Mông Giới, sao có thể không khiến một đám Hỗn Độn Ma Thần chấn kinh.

"Ta cũng không rõ, nếu muốn biết, thì đi hỏi Đạo Tôn, tên đáng sợ kia e rằng sắp có động tác lớn!" Tiên Thiên Long Đế bình tĩnh nói, đối với những Hỗn Độn Ma Thần này không có địch ý, cũng là xuất thân từ Hỗn Độn, mọi người vốn là người một nhà.

"Nếu lời Đạo Tôn nói là thật, vậy thì không lâu sau e rằng sẽ có đại khủng bố giáng lâm!" Dương Mi thần sắc ngưng trọng, trong lòng có chút hối hận vì trở về vào lúc này.

"Chưa chắc, chúng ta về trước, đi gặp Đạo Tôn một chuyến!" "Muốn biết chi tiết, nhất định phải đi gặp Đạo Tôn, nếu thật sự như vậy, vậy thì tình hình sẽ khá nghiêm trọng!" "Có lẽ, đây cũng là một lần cơ duyên!" "Nếu Đạo Tôn thật sự có mưu tính, đích xác có thể là một trận cơ duyên, Hồng Mông Giới a, nếu thật sự tồn tại, tất nhiên là siêu thoát vô thượng!" Có Hỗn Độn Ma Thần thần sắc ngưng trọng, cũng có người mang theo vẻ hưng phấn và kích động.

Cuối cùng, một đám Hỗn Độn Ma Thần không ở lại đây lâu, lần lượt xông vào Đại Đạo Trường Hà.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, không bao lâu, liền bước vào phạm

vi bao phủ của Đại Đạo, cảm nhận được khí tức quen thuộc, tâm tình của một đám Ma Thần vô cùng phức tạp.

Tuế nguyệt tang thương, còn lại chỉ là cảm khái.

"Trở về rồi, bản tôn cứ ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại các ngươi nữa!" Dương Mi và những người khác vừa bước vào phạm vi bao phủ của Đại Đạo, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Một đám Hỗn Độn Ma Thần thần tình chấn động, ánh mắt nhìn qua, có thể mơ hồ thấy một con sông mênh mông đang cuồn cuộn, ở trung tâm con sông, một tôn thân ảnh trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng.

Bên cạnh thân ảnh trẻ tuổi kia, còn có ba nữ tử đang ngồi xếp bằng.

"Đạo Tôn!" Chúng Ma Thần đến gần, Dương Mi và mấy Ma Thần không yếu hơn Đạo Quân ánh mắt ngưng lại, lại phát hiện, vị Vô Thượng Đạo Tôn năm đó vẫn không nhìn thấu được, khiến bọn họ trong lòng kinh hãi.

"Trở về đúng lúc lắm, vừa vặn theo bản tôn trăm vạn năm sau, khai thiên tích địa!" Giọng nói của Đạo Kiếp lại lần nữa truyền đến, ngay sau đó, một đám Ma Thần cảm giác trước mắt hoa lên, vậy mà lại trực tiếp xuất hiện trong Đại Đạo Trường Hà, đứng trước mặt Đạo Kiếp.

"Sao có thể?

Tu vi của ngươi…" Điều này khiến một đám Hỗn Độn Ma Thần kinh hãi thất sắc, đối phương di chuyển bọn họ, căn bản không có phản ứng gì, quả thực đáng sợ.

Đặc biệt là Dương Mi, Thời Thần, Nhân Quả, Vận Mệnh, mấy vị tồn tại sánh ngang Đạo Quân.

Bọn họ tự nhận bây giờ không yếu hơn những Sử Tiền Đạo Quân

kia, đứng trên đỉnh Đại Đạo, lần này trở về chính là để tranh phong với Sử Tiền Đạo Quân.

Thế nhưng, trong mắt vị Vô Thượng Đạo Tôn trước mắt, cảm giác vẫn như năm xưa.

Nhỏ bé như con kiến, không sai, chính là cảm giác này, thật nực cười, đã sánh ngang Đạo Quân, vậy mà cảm giác vẫn như con kiến, có thể không nực cười sao?

Nhưng sự thật là như vậy, vị Vô Thượng Đạo Tôn năm đó, bây giờ vẫn là tồn tại vô thượng, vượt lên trên Đạo Quân, dù tu vi đề cao, thực lực sánh ngang Đạo Quân, vẫn phải ngước nhìn.

"Bái kiến Đạo Tôn!" Thủ đoạn này, khiến đám Hỗn Độn Ma Thần vốn thực lực bạo tăng, tự tin tràn đầy đều phải cúi đầu.

"Trên người dính một tia khí tức Hồng Mông bản nguyên Đại Đạo, đã đến Hồng Mông Giới?

Không đúng, nếu đã đến Hồng Mông Giới, cũng không thể nào như thế này!" Đạo Kiếp nhìn một đám Hỗn Độn Ma Thần, nhíu mày.

"Dám hỏi Đạo Tôn, Hồng Mông Giới có thật sự tồn tại không?

Đó là một thế giới như thế nào?" Dương Mi không nhịn được lên tiếng hỏi, các Hỗn Độn Ma Thần khác cũng vẻ mặt kỳ vọng nhìn Đạo Kiếp.

"Không biết!" Thế nhưng, câu trả lời của Đạo Kiếp lại khiến một đám Hỗn Độn Ma Thần ngây người.

Cái gì?

Không biết?

Chẳng lẽ Tiên Thiên Long Đế và những người khác lừa bọn họ?

Sát na, Đạo Kiếp liền cảm ứng được trong thần sắc của đám Hỗn

Độn Ma Thần này mang theo vẻ phẫn nộ.

"Hồng Mông Giới đích xác tồn tại!" Tiếp theo, Đạo Kiếp lại nói: "Chỉ là bản tôn chưa đến đó, năm đó bản tôn đến Hỗn Độn vô trật tự chi địa, tìm kiếm đệ tử và một số cố nhân, ngoài ý muốn phát hiện ra Hồng Mông Giới, cũng đã thử tiến vào, nhưng cuối cùng thất bại." "Không ngờ vô số năm sau, một gốc thần thụ giáng lâm, đến từ Hồng Mông Giới, trên đó có một thần niệm lạc ấn của một tồn tại kinh khủng bị ta tiêu diệt, cũng từ miệng hắn biết được một số tình hình của Hồng Mông Giới, còn có không lâu sau cường giả ở đó sẽ giáng lâm!" Đối với những Hỗn Độn Ma Thần này, Đạo Kiếp cũng không che giấu, nói thật, cũng nói cho bọn họ biết cường giả Hồng Mông Giới có thể đang tìm kiếm gì đó trong Hỗn Độn, thậm chí là Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải.

"Thì ra là vậy, chúng ta tuy hướng về thế giới kia, nhưng muốn đến đó lại vô cùng khó khăn!" "Nào chỉ khó khăn?

Còn phải đối mặt với một kiếp, cường giả Hồng Mông Giới giáng lâm, nếu chúng ta không thể vượt qua kiếp này, thì nói gì đến tương lai?" Một đám Hỗn Độn Ma Thần trầm mặc, chuyện này đối với bọn họ tác động quá lớn, có thể vừa là cơ duyên vừa là nguy cơ.

Biết được sự tồn tại của Hồng Mông Giới, vượt qua được, liền có thể thử tìm cách bước vào Hồng Mông Giới, không vượt qua được thì cũng không cần nói nữa.

"Không đúng, cơ duyên lớn nhất không nằm ở Hồng Mông Giới, như Đạo Tôn đã nói, bọn họ giáng lâm e rằng cũng là để tìm kiếm cơ duyên, có thể khiến đại năng Hồng Mông Giới không tiếc vượt giới tất nhiên là vô thượng cơ duyên, một khi ai có thể có được, tất nhiên sẽ tiến bộ vượt bậc, bước vào một lĩnh vực mới!" "Nếu có thể có được loại vô thượng cơ duyên này, chúng ta dù có bước vào Hồng

Mông Giới, cũng là một phương bá chủ, không đến mức bị người khác khi áp!" "Không sai, thân là Hỗn Độn Ma Thần, bản thần không cho phép mình yếu đuối, dù là thế giới cao cấp hơn, bản thần cũng phải hoành hành thiên địa!" Mấy vị Ma Thần kinh khủng lạnh lùng nói.

Thân là Hỗn Độn Ma Thần, cao ngạo đến mức nào, sao có thể nhẫn nhịn kẻ yếu?

Không ai biết Hồng Mông Giới ra sao, vạn nhất thật sự kinh khủng vô biên, với tu vi của mình lên đó chỉ là một tiểu nhân vật, khắp nơi bị người khác ức hiếp, trốn tránh, nghĩ đến đây, không ai có thể bình tĩnh.

Đã quen làm cường giả, tuyệt đối không cho phép mình trở thành tiểu nhân vật, dù có bước vào Hồng Mông Giới, cũng phải giết lên, chí ít trở thành một phương bá chủ.

"Không sai, chư vị đạo hữu đều có khí phách lớn, có tín niệm như vậy, sao có thể không thành công?" "Muốn đi cũng phải giết lên, quét sạch cả Hồng Mông Giới, chinh phục, sát lục, chúa tể, chứ không phải sống tạm bợ!" Đạo Kiếp tán thưởng, vô cùng tán thành suy nghĩ của những Hỗn Độn Ma Thần này.

Nghe vậy, chúng Ma Thần toàn thân chấn động, sát na, trong mắt mỗi người đều lấp lánh quang mang.

Thời Thần và Dương Mi đám người nhìn nhau, lần lượt hướng về phía Đạo Quân bái một cái, và lớn tiếng nói: "Chúng ta nguyện ý lấy Đạo Tôn làm đầu, Đạo Tôn nếu muốn chinh phạt Hồng Mông Giới, chỉ cần thông báo một tiếng, chúng ta nghĩa bất dung từ!" "Tốt, có chư vị đạo hữu ở đây, ai có thể ngăn cản được bản tôn, yên tâm đi, cơ duyên ở đây một cái cũng không lấy được, toàn bộ thuộc về chúng ta, đến lúc đó, bản tôn nếu có thể có được, sẽ cùng các vị quân cùng

hưởng!" Đạo Kiếp đứng dậy, vô cùng trịnh trọng nói.

"Đa tạ Đạo Tôn!" Một đám Hỗn Độn Ma Thần cười.

"Thật biết hốt du!" Xa xa, Nguyên Mẫu Đạo Quân bĩu môi.

Bên cạnh, Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng vô cùng cạn lời, đám Hỗn Độn Ma Thần trở về, khiến bà kinh ngạc, cách nhiều năm, đám mãng phu này lại trở về, đều không chết, mỗi người thực lực bạo tăng.

Nhưng không ngờ đám Hỗn Độn Ma Thần này vừa trở về, đã bị Đạo Kiếp hốt du, trở thành tay sai.

Chương 526

Vọng Thư khẽ cười, quay đầu nhìn những cánh cửa huyền diệu đang trôi nổi trong Đại Đạo Trường Hà, đầy thâm ý nói: "E rằng không chỉ như vậy!" "Sử Tiền Đạo Quân?" Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu nhìn nhau, cảm thấy với tính cách của Đạo Kiếp, thật sự có khả năng làm như vậy.

Không thể không thừa nhận đây là một nước cờ lớn, nhưng có thể thành công không?

Khó.

Sử Tiền Đạo Quân mỗi người đều gian trá xảo quyệt, lão mưu thâm toán, với những Hỗn Độn Ma Thần kia không giống, căn bản không thật lòng giúp người khác, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích.

Thậm chí, một khi xuất hiện biến cố, tùy thời có thể phản bội.

"Chẳng trách tên này từ trước đến nay không giết Sử Tiền Đạo Quân, thì ra là có kế hoạch như vậy!" "Nếu luận về mưu kế, tiểu sư tổ có thể thành đạo rồi, thật không biết đầu của người mọc ra thế nào, một bụng nước xấu!" "Khúc khích!" Ngay sau đó, ba nữ tử cười như hoa nở cành rung.

Lúc này, Hỗn Độn Ma Thần sau khi nói chuyện với Đạo Kiếp xong, liền lần lượt rời đi.

Có người muốn xem Hồng Hoang bây giờ ra sao, có người đi khiêu chiến Sử Tiền Đạo Quân.

Đặc biệt là Sử Tiền Đạo Quân tương ứng với Đại Đạo pháp tắc mà mình nắm giữ, nếu có thể chiến bại, thôn phệ Đại Đạo của đối phương, tất nhiên có thể khiến mình tiến bộ vượt bậc.

Nhưng khi thấy những Sử Tiền Đạo Quân này từng người bị vây khốn trong những cánh cửa huyền diệu, đều ngây người.

"Hít, chuyện gì đây?" Điều này khiến một đám Hỗn Độn Ma Thần hít một ngụm khí lạnh, hơn trăm Sử Tiền Đạo Quân, số lượng khiến da đầu tê dại, nhưng lại toàn bộ bị vây khốn.

Lập tức, có Ma Thần đi tìm Đạo Kiếp hỏi, cuối cùng được cho biết không ai biết, là do ý chí Đại Đạo làm.

"Ha ha, đám gia hỏa này bị vây khốn rồi!" "Nhất định là làm nhiều chuyện xấu, ý chí Đại Đạo cũng không vừa mắt!" "Như vậy, chẳng phải không ai tranh phong với ta, cơ duyên của Hỗn Độn Hải thuộc về ta!" Sau khi nghe Đạo Kiếp giải thích, một đám Hỗn Độn Ma Thần ở ngoài các cánh cửa huyền diệu trào phúng, la hét, khiến các Sử Tiền Đạo Quân tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng hiển nhiên, không có Sử Tiền Đạo Quân, đám Hỗn Độn Ma Thần này cũng không còn ý niệm tranh phong, đảo quanh Hỗn Độn Hải, hoặc du lịch gần đó.

Hiển nhiên, bọn họ đang tìm cơ duyên mà Đạo Kiếp nói, nhưng căn bản không tìm được.

Có người, thỉnh thoảng đến không gian phong ấn, quan sát Hồng Mông Thần Thụ, cũng có người đến Chư Thiên Hải, nghiên cứu thế giới kia.

Nhưng Chư Thiên Hải bây giờ đáng sợ đến hù người, Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, còn có Bàn Cổ tàn phá, vừa vào Chư Thiên Hải, liền dọa cho những Hỗn Độn Ma Thần này chạy về.

"Bàn Cổ!" "Chết tiệt, tên kia đang ở Chư Thiên Hải, đang tàn phá?" Chấn kinh không thôi, không ngờ ở Chư Thiên Hải lại gặp phải Bàn Cổ, đang hủy diệt thế giới, gia tốc lượng kiếp, quá đáng sợ.

Trong đó có mấy Hỗn Độn Ma Thần căn bản không thoát ra được, trực tiếp bị Bàn Cổ một rìu bổ chết.

Thậm chí, ngay cả Diệp Thần cũng bị Bàn Cổ giết đến mức chỉ có thể mang theo số ít tộc nhân, từ Chư Thiên Hải đào thoát, tiến vào Hỗn Độn, biến mất không thấy.

Diệp Thần không còn cách nào khác phải từ bỏ, không gian phong ấn mất hiệu lực, bị người khác di chuyển đi, Chư Thiên Hải không còn phòng tuyến sắt, lại có Bàn Cổ tàn phá, thậm chí không biết lúc nào, vị tồn tại kinh khủng kia sẽ giáng lâm, chỉ bằng một mình hắn căn bản không thể chống đỡ.

Vì vậy, chỉ có thể nén đau từ bỏ quê hương, đi xa Hỗn Độn, tìm nơi nương náu khác cho tộc nhân.

Mất đi Diệp Thần, Chư Thiên Hải triệt để không có ai trấn giữ, nhưng Bàn Cổ cũng mất đi hứng thú.

"Hỗn Độn Ma Thần?" Hắn nhìn thấy Hỗn Độn Ma Thần, Hỗn Độn Ma Thần vậy mà lại quay về Hỗn Độn Hải, lập tức truy sát tới, giết vào Hỗn Độn Hải.

Ánh rìu kinh khủng bổ khai thiên địa, khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, Đại Đạo Trường Hà đều chấn động.

Thời Thần và Dương Mi đám người nghênh chiến, cuối cùng không địch lại, bị Bàn Cổ đánh thành trọng thương, Bàn Cổ lúc này quá kinh khủng, quả thực sánh ngang Cấm Kỵ Đạo Quân.

Ngay cả Sử Tiền Đạo Quân trong các cánh cửa huyền diệu cũng kinh hồn bạt vía.

Khi Bàn Cổ chuẩn bị chém sạch những Hỗn Độn Ma Thần này, một bàn tay lớn màu đen từ trong Đại Đạo Trường Hà vươn ra, đánh lui Bàn Cổ.

“Đạo Tôn, Đạo Tôn cứu chúng ta!” “Đa tạ Đạo Tôn!” Một đám Hỗn Độn Ma Thần thở phào nhẹ nhõm.

“Đạo Kiếp, ngươi muốn cản Ngô?” Bàn Cổ thần sắc lạnh lùng, nhìn về phía Đại Đạo Trường Hà, không lùi bước, một bước bước ra, đứng trên Đại Đạo Trường Hà.

“Đều là cố nhân, hà tất phải như vậy, tuế nguyệt tang thương, nhân quả cừu oán đã mất đi ý nghĩa, cố nhân sẽ ngày càng ít, phải trân trọng!” Đạo Kiếp nói, sau đó đưa Bàn Cổ đến dưới Hồng Mông Thần Thụ, nói rằng kẻ địch chân chính sắp giáng lâm, không thể nội đấu.

Bàn Cổ nhìn Hồng Mông Thần Thụ thần tình chấn động, không biết vì sao, gốc cây này cho hắn một cảm giác quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó.

Hắn cảm thấy đầu rất đau, nhưng lại không nhớ ra.

Sau đó Đạo Kiếp lại giải thích cho Bàn Cổ về Hồng Mông Giới, và việc cường giả Hồng Mông Giới sắp giáng lâm, sẽ có một trận đại nguy cơ.

“Dị giới chi nhân dám xâm nhập, Ngô sẽ toàn lực nghênh chiến, sẽ bổ chết bọn chúng!” Nghe vậy Bàn Cổ cười lạnh, tỏ vẻ tuyệt không lùi bước, thậm chí, muốn ở lại đây, canh giữ gốc cây này.

Kết quả này khiến Đạo Kiếp bất ngờ, nhưng cũng không phản đối, có Bàn Cổ canh giữ, chí ít đáng tin hơn những người khác.

Một đám Hỗn Độn Ma Thần cũng vô cùng vui vẻ, hiện tại căn bản không muốn tiếp xúc với Bàn Cổ.

Những ngày tiếp theo, một cảnh tượng khiến người ta cạn lời xuất hiện, Bàn Cổ mỗi ngày vác rìu, không ngồi dưới gốc thần thụ làm gì, lại đối với Hồng Mông Thần Thụ một trận loạn chém, thỉnh thoảng lại ôm đầu gầm thét, dọa cho Tiên Thiên Long Đế và Phượng

Lê Nguyên Quân một trận kinh hồn bạt vía.

Ngay cả Đạo Kiếp cũng một trận cạn lời, nhưng không để ý, mặc cho Bàn Cổ đi chém.

Nếu Bàn Cổ thật sự có thể chém đứt gốc Hồng Mông Thần Thụ này, thì tốt quá rồi, nhưng hiển nhiên, Bàn Cổ toàn lực một rìu, cũng chỉ để lại một vết nứt trên Hồng Mông Thần Thụ, tính tự lành của gốc linh căn này quá kinh khủng, có thể tự mình phục hồi. *** Chư Thiên Hải, thiên địa một mảnh u ám, nhật nguyệt vô quang, tinh hà vỡ nát, thiên địa pháp tắc lan tràn ở các đại thế giới cũng biến mất, toàn bộ Chư Thiên Hải trừ khu vực Hỗn Độn, thỉnh thoảng có diệt thế lôi đình, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, toàn bộ thiên địa một mảnh tịch mịch.

Chư thiên vạn giới, từ tiểu thế giới đến đại thiên thế giới, ngay cả một tia sinh khí cũng không tìm thấy, Vô Lượng Lượng Kiếp tiến vào hồi kết.

Sâu trong Hỗn Độn, Đạo Nguyên Trường Hà cuồn cuộn, toàn bộ Đạo Nguyên Trường Hà hóa thành màu đen, khí tức mục ruỗng, tử vong, tịch diệt lan tràn.

Ngay cả Hậu thiên Đại Đạo lạc ấn trên Đạo Nguyên Trường Hà cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Một ngày nọ, Đạo Kiếp bước vào Chư Thiên Hải, đi trong tận thế, nhàn nhã tản bộ, toàn thân khí tức tịch diệt lưu chuyển, cùng Vô Lượng Lượng Kiếp của Chư Thiên Hải hình thành cộng hưởng.

Có thể khiến Đạo Quân ngủ say, khiến cường giả Đại Đạo cảnh mục ruỗng, Vô Lượng Lượng Kiếp chi lực vậy mà lại không làm gì được hắn chút nào.

Chương 527

Ngược lại, toàn bộ Chư Thiên Hải, các nơi tràn ngập nồng đậm Tịch Diệt chi lực theo bước chân của Đạo Kiếp, càng điên cuồng hơn tràn đến, bị hấp thu vào trong cơ thể.

Chẳng mấy chốc, sức mạnh lượng kiếp ngày càng ít, toàn bộ bị Đạo Kiếp hấp thu vào trong cơ thể.

Lúc này, Đạo Kiếp rõ ràng có thể cảm nhận được Tịch Diệt Đại Đạo đề cao một đoạn dài, trở nên càng thêm kinh khủng.

Nhưng lại đột nhiên nhíu mày, ánh mắt xuyên thấu thời không, nhìn về một phương hướng.

Ở đó, một nữ tử mặc áo choàng đen đang ngồi xếp bằng, cũng đang hấp thu Tịch Diệt chi lực, trên người tỏa ra khí tức khiến người ta ngạt thở.

Tịch Diệt Đạo Nhân, hiển nhiên, bà ta đến sớm hơn Đạo Kiếp, cũng đang lợi dụng Vô Lượng Lượng Kiếp của Chư Thiên Hải để đề cao thực lực.

Từ khí tức lưu chuyển quanh thân xem ra, Tịch Diệt chi lực mà bà ta nắm giữ còn kinh khủng hơn của Đạo Kiếp nhiều.

Đối với điều này, Đạo Kiếp cũng không bất ngờ, Tịch Diệt Đạo Nhân là lão quái vật đã sống vô số thời đại, mỗi một lần Vô Lượng Lượng Kiếp đều có bóng dáng của bà ta, Tịch Diệt chi lực mà bà ta chưởng khống tự nhiên không thể so sánh được.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Đạo Kiếp, Tịch Diệt Đạo Nhân ngừng tu luyện, dùng giọng nói khàn khàn nói: “Sắp hành động rồi sao?” “Đúng vậy, chỉ cần ngươi trợ giúp bản tôn một tay!”

Đạo Kiếp gật đầu, kế hoạch này đã chuẩn bị từ mấy nghìn ức năm trước, bây giờ đã đến thời kỳ quan trọng.

Thành công hay không chỉ trong một lần này, nếu thành công, hắn sẽ không sợ bất kỳ ai, ngay cả đại năng Hồng Mông Giới hạ giới, cũng có một trận chiến lực.

Nếu thất bại, Đạo Kiếp cảm thấy, chỉ có thể chạy trốn vào Hỗn Độn, có bao xa chạy bấy xa. *** Trăm vạn năm sau, trong Chư Thiên Hải, thiên địa chấn động, Hỗn Độn cuồn cuộn, khí tức kinh khủng quét sạch Chư Thiên.

Đứng đầu là Đạo Kiếp, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Tịch Diệt Đạo Nhân, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Thái Âm U Huỳnh, Dương Mi và Thời Thần cùng một đám Hỗn Độn Ma Thần, còn có Bàn Cổ.

Không sai, sau khi biết kế hoạch của Đạo Kiếp, và nguy cơ từ Hồng Mông Giới, Bàn Cổ cũng quả quyết gia nhập kế hoạch.

Không chỉ vậy, không gian phong ấn cũng bị Đạo Kiếp mở ra, giải thoát cho Tiên Thiên Long Đế và Phượng Lê Nguyên Quân, và cứu sống mấy chục vị Sử Tiền Nguyên Quân.

Tiên Thiên Long Đế và những người khác vốn đối với Đạo Kiếp có thể nói là hận thấu xương, nhưng sau khi biết kế hoạch của đối phương, cũng không thể không thừa nhận, người này sở dĩ mạnh như vậy, không phải không có lý do, khí phách như vậy, bọn họ không bằng.

Nhìn Chư Thiên Hải bây giờ, một đám Sử Tiền Nguyên Quân thở dài, Chư Thiên Hải cũng đã trải qua không ít kỷ nguyên, nhưng chưa từng tịch mịch như vậy, một chút sinh khí cũng không có.

Ở thời sử tiền, dù Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, có những Nguyên Quân như bọn họ ở đây, vẫn có thể che chở một số sinh linh

sống sót.

Bọn họ rất muốn giết chết Đạo Kiếp, nhưng lại biết căn bản không phải đối thủ, đối phương giơ tay liền có thể trấn áp.

Nếu đã như vậy, không bằng xem xem đối phương rốt cuộc có mưu tính gì, có thể cho bọn họ thấy một con đường mới hay không.

Bất luận là Đạo Quân hay Nguyên Quân, đều đứng trên đỉnh Đại Đạo, có mạnh có yếu, dù mạnh như Cấm Kỵ, cũng vẫn nằm trong phạm trù Đạo Quân.

Vì vậy, bất luận là Cấm Kỵ Đạo Quân, hay Sử Tiền Nguyên Quân, đều muốn xem xem trên Đại Đạo, còn có con đường nào khác không.

"Chư vị, chuẩn bị xong chưa?" Một vạn năm thời gian, mọi người đều đứng ngoài Đạo Nguyên Trường Hà, điều chỉnh bản nguyên, để đạt đến đỉnh phong, cho đến một ngày, Đạo Kiếp mạnh mẽ mở hai mắt, một vệt hỗn độn quang mang bắn ra.

"Được rồi!" "Ra tay đi!" Hiển nhiên, mọi người đã chuẩn bị xong.

"Tốt, thành bại tại lần này, nhưng chư vị phải nhớ, lần này chúng ta đối kháng không phải là kẻ địch bình thường, mà là Đạo Nguyên, Đại Đạo bản nguyên, kẻ chưởng khống Hỗn Độn chân chính, một khi thất bại, có khả năng vạn kiếp bất phục!" Đạo Kiếp trịnh trọng nói, ngay cả hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào.

Hắn chưa bao giờ xem thường Đại Đạo và Đạo Nguyên, mặc dù người ngoài nhìn vào hắn đã siêu thoát Đạo Quân, Cấm Kỵ Đạo Quân trong tay hắn cũng không phải là đối thủ một hiệp, thậm chí, có thể tùy ý tung hoành Đại Đạo Trường Hà, đến gần Đại Đạo bản nguyên, nhưng chỉ có hắn biết, đó chỉ là hiện tượng bề mặt.

Đại Đạo bản nguyên với sức mạnh của hắn căn bản không thể

thật sự dò xét, điều này chứng tỏ sức mạnh ẩn chứa trong Đại Đạo bản nguyên tuyệt đối vô cùng kinh khủng, căn bản không thể chống lại.

Đồng dạng, Đạo Nguyên cũng tuyệt đối không yếu hơn Đại Đạo bản nguyên quá nhiều, nếu không Chư Thiên Hải không thể có Nguyên Quân đản sinh.

Mỗi khi đản sinh một vị Nguyên Quân, hấp thu lạc ấn của một vị Nguyên Quân, Đạo Nguyên sẽ mạnh lên một phần.

"Bây giờ, chúng ta còn có lý do gì để sợ hãi?" Lời nói của Phượng Lê Nguyên Quân, giọng nói của nàng trong trẻo mà lạnh lùng.

Lời nói của nàng cũng đại biểu cho các Nguyên Quân Chư Thiên Hải, đồng thời, Đạo Kiếp cũng nghe ra trong ngữ khí của nàng sự bất đắc dĩ và không cam lòng.

Gia viên bị hủy diệt, lại cùng địch nhân mưu đại sự, nực cười biết bao, đáng thương biết bao?

Nhưng chỉ có thể lựa chọn khuất phục, vì khuất phục có thể cho bọn họ thấy một chút ánh sáng.

"Hỗn Độn Ma Thần chúng ta từ trước đến nay không biết sợ hãi là gì!" Lời nói của Thời Thần, cũng đại biểu cho ý chí của Hỗn Độn Ma Thần.

"Chậc chậc, lời này Ngô tin, có đôi lúc Ngô cũng thật bội phục đám man tử các ngươi!" Bàn Cổ nghe vậy tán thưởng nói, lại đổi lấy ánh mắt tức giận của một đám Hỗn Độn Ma Thần.

"Bản quân sống quá lâu, lâu đến mức tê dại rồi, nếu không phải còn một tia hy vọng, sớm đã chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng!" Thiên Mẫu Thánh Hậu lên tiếng.

"Bản quân muốn nhìn tiểu sư tôn giết lên Hồng Mông Giới!"

Nguyên Mẫu Đạo Quân vẫn vô cùng hoạt bát, dường như vĩnh viễn trẻ trung, khiến người ta ghen tị, nhưng Đạo Kiếp lại có thể cảm nhận được sự cô tịch trong nội tâm nàng.

Loại cô tịch này, người sống quá lâu đều sẽ có, nhìn người thân bằng hữu ra đi, đối mặt với thế gian tang thương, cuối cùng sẽ tê dại, duy nhất còn lại chính là cầu đạo.

Thế nhưng, khi đạo đã đi đến cực điểm, không thể tiến thêm một bước nữa thì sẽ thế nào?

"Ta đi cùng chàng!" Vọng Thư khẽ cười, nụ cười dịu dàng, khiến Đạo Kiếp cảm thấy áy náy.

Còn về Tịch Diệt Đạo Nhân, vẫn thần sắc băng lãnh, không có bất kỳ dao động tình tự nào, giống như một hóa thân của đạo, không có bất kỳ cảm tình nào.

Điều này khiến Đạo Kiếp cảm thán, thật sự muốn hỏi Thiên Mẫu Thánh Hậu, tại sao lại sáng tạo ra một quái vật như vậy.

Thực tế ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng không rõ, bà cũng là vô ý sáng tạo ra, lúc đó bà đang trong trạng thái ngủ say, đối phương liền xuất hiện.

Một bí ẩn, một mực không có lời giải, Tịch Diệt Đạo Nhân cũng không nói.

"Vậy thì, bắt đầu đi!" Thấy mọi người đều không lùi bước, Đạo Kiếp hét dài một tiếng, bản nguyên trong cơ thể chấn động, một thân khí tức nở rộ, trong nháy mắt quét ra.

Đồng thời, thân thể hắn đang bành trướng, có khí tức Hỗn Độn lan tràn, Tiên Thiên Ngũ Thái Đại Đạo lượn lờ quanh thân.

Chương 528

Trên đầu hắn, xuất hiện bốn gương mặt, tựa như một tôn Tứ Diện Thần đứng trong Hỗn Độn, nhìn xuống Hỗn Độn thương mang.

"Gầm ~!" Bàn Cổ và một đám Hỗn Độn gào thét, cũng đều hiển hóa Hỗn Độn chân thân, đem bản nguyên Đại Đạo trong cơ thể triệt để bộc phát ra.

Tiếp theo là mấy nữ tử, tuy không có Hỗn Độn chân thân, nhưng pháp tướng hiển hóa cũng cao lớn vô cùng, cao không biết bao nhiêu vạn dặm.

Đặc biệt là Nguyên Mẫu Đạo Quân, sau lưng nàng, một gốc thần thụ màu xanh từ từ dâng lên, trực tiếp bao phủ toàn bộ Chư Thiên Hải.

Một cành liễu tinh oánh trong suốt, trên cành liễu, dày đặc, che phủ Hỗn Độn, mỗi một cành liễu đều là một loại Đại Đạo.

Điều khiến người ta chấn kinh là, trong đó ba nghìn cành liễu đặc biệt tinh oánh, tựa như thần liên, mỗi một thần liên đều là một loại Đại Đạo, đại biểu cho Đại Đạo tam thiên.

Không chỉ vậy, những cành liễu dày đặc khác cũng là một loại Đại Đạo, nhưng lại không nằm trong ba nghìn Đại Đạo, là ức vạn Hậu thiên Đại Đạo, mặc dù ức vạn Hậu thiên Đại Đạo cũng không tu luyện đến cực hạn, chuyển hóa thành Tiên thiên, nhưng vẫn kinh người.

"Sao có thể?" Tiên Thiên Long Đế và các Sử Tiền Nguyên Quân Chư Thiên Hải khác hít một ngụm khí lạnh, quả thực không dám tin vào mắt mình, quá kinh khủng.

Thiếu nữ giống như tinh linh, luôn nghịch ngợm gây rối này, một khi bùng nổ, lại kinh khủng đến vậy, quả thực đáng sợ.

Cô gái hoạt bát tinh nghịch như tinh linh, một khi bùng nổ lại đáng sợ đến vậy, thật sự hù chết người.

"Gã này vậy mà lại lĩnh ngộ được nhiều loại đại đạo đến thế, thật không thể tưởng tượng nổi, giấu quá kỹ rồi!" Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng kinh ngạc không thôi, nàng và Nguyên Mẫu Đạo Quân là người quen cũ, biết rõ người quen cũ này đáng sợ đến mức nào, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp đối phương.

Đạo Kiếp cũng kinh ngạc không thôi, trong lòng thán phục không hổ là Đạo Quân thần bí nhất thời tiền sử, có thể du hí nhân gian, xem thường vô lượng lượng kiếp, quả nhiên bất phàm.

Trên thực tế, hắn biết rằng không có Đạo Quân nào có thể xem thường vô lượng lượng kiếp mà lại đơn giản, tất cả đều kinh khủng vô cùng.

Nếu không lĩnh ngộ được Tiên Thiên Ngũ Thái, chỉ dựa vào Luân Hồi Đại Đạo, hắn chưa chắc đã thắng được Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Được rồi, nữ nhân này được xưng là truyền kỳ, là sử thi, tất nhiên cũng sâu không lường được, vượt xa tưởng tượng của người khác.

Thể hiện ra đi, lúc này không cần phải che giấu nữa!" Nguyên Mẫu Đạo Quân khẽ cười, nhìn về phía Thiên Mẫu Thánh Hậu.

"Như ngươi mong muốn, nhưng đạo của bản quân rất đặc thù, có lẽ người nào đó sẽ phải kinh ngạc đấy!" Thiên Mẫu Thánh Hậu cười khanh khách, toàn thân khí tức bùng nổ, nơi khí tức bao phủ, chư thiên hiển hóa, vạn vật đản sinh.

Chỉ thấy trong Chư Thiên Hải, những tinh thần, đại lục, thế giới

vốn đã bị vô lượng lượng kiếp phá hủy, dưới luồng khí tức này bắt đầu phục hồi, sinh ra từng tia sinh mệnh khí tức, thiên địa đại đạo mục nát kia bắt đầu trở nên trong sáng, tựa như sắp thức tỉnh.

"Là...

Sáng Sinh Chi Đạo?" Đạo Kiếp trong lòng chấn động, kinh ngạc không thôi.

Luồng khí tức này quá quen thuộc, đó là một phần của Đại Luân Hồi Chi Đạo, Sáng Sinh.

Đại Luân Hồi Chi Đạo được cấu thành từ Sáng Sinh và Tịch Diệt, hai loại sức mạnh kết hợp lại, sinh sôi không ngừng, tạo hóa bất diệt, có thể diễn hóa ra lực lượng bất hủ.

Ngoài hắn ra, người duy nhất nắm giữ Tịch Diệt Đại Đạo chỉ có Tịch Diệt Đạo Nhân, còn về Sáng Sinh Chi Đạo, trong số các Sử Tiền Đạo Quân chưa từng có ai thể hiện ra.

Đạo Kiếp vốn tưởng chỉ có mình hắn lĩnh ngộ được, không ngờ Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng nắm giữ loại sức mạnh này.

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tự dưng lĩnh ngộ được Sáng Sinh và Tịch Diệt sao?

Muốn lĩnh ngộ, giữa thiên địa tất phải tồn tại loại bản nguyên chi lực này, và ta chỉ là đi theo con đường của người khác mà thôi.

Sáng Sinh và Tịch Diệt của ngươi tuy không đi theo con đường của bản quân, nhưng lại vì đạo của bản quân có một phần lạc ấn trong thiên địa mà có quan hệ, cho nên chúng ta có nhân quả không thể cắt đứt!" Thiên Mẫu Thánh Hậu khẽ cười, lúc này, mới nói ra mục đích tiếp cận Đạo Kiếp.

"Vậy sao?" Đạo Kiếp không cho là đúng, hắn không nghĩ như vậy, bởi vì đạo của hắn là lĩnh ngộ trong Vô Cực Luân Hồi Châu, Vô Cực

Luân Hồi Châu thần bí khó lường, đến nay hắn cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu, sao có thể liên quan đến Thiên Mẫu Thánh Hậu được?

Nếu không có chứng cứ, Đạo Kiếp còn nghi ngờ đạo của Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng có liên quan đến Vô Cực Luân Hồi Châu.

Đương nhiên, chuyện này không cần thiết phải nói ra.

"Chỉ là không ngờ ngươi lại kinh tài tuyệt diễm đến vậy, lại dung hợp được Sáng Sinh và Luân Hồi, sáng tạo ra Đại Luân Hồi, một bước vượt qua bản cung!" Thiên Mẫu Thánh Hậu lại nói.

Lúc này, Tịch Diệt Đạo Nhân bước ra, thể hiện đại đạo của mình, khí tức tịch diệt lan tràn, khiến chư thiên vốn sắp hồi sinh trong nháy mắt hóa thành tử tịch.

Nếu người không biết, chắc chắn sẽ cho rằng Thiên Mẫu Thánh Hậu và Tịch Diệt Đạo Nhân là kẻ địch trời sinh, giống như Hắc Ám Đạo Quân và Quang Mang Đạo Quân vậy.

Thế nhưng, ai có thể ngờ rằng họ là một người, mà chính xác cũng không phải là một người, sự tồn tại của họ vô cùng đặc thù.

Ngay sau đó, hai người hợp thể, Tịch Diệt và Sáng Sinh kết hợp, cũng tỏa ra một luồng khí tức sinh sôi không ngừng, tạo hóa vô tận, chỉ là không sinh ra được ý cảnh bất hủ như của Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp kinh ngạc, nhưng cũng không nói nhiều, Thiên Mẫu Thánh Hậu tiếp xúc hắn hiển nhiên có mục đích, ở bên cạnh hắn lâu như vậy, sao có thể không có lĩnh ngộ gì.

Vô Cực Luân Hồi Châu cách đây không lâu cũng cho Tịch Diệt Đạo Nhân mượn, đối phương tự nhiên sẽ có cảm ngộ.

Lúc này, theo tất cả mọi người bùng nổ sức mạnh, cả Chư Thiên Hải đều đang run rẩy, hỗn độn vô tận bị xé rách, địa hỏa phong thủy gầm thét.

Chỉ riêng khí tức, đã khiến trong hỗn độn trong nháy mắt sinh ra ức vạn thế giới, mỗi một thế giới đều tựa như một đóa hoa, nở rộ trong hỗn độn, rồi lại tàn lụi trong khoảnh khắc.

Dưới luồng khí tức khổng lồ này, khí tức còn sót lại của vô lượng lượng kiếp bị quét sạch trong nháy mắt, ngay sau đó thiên địa bắt đầu diễn hóa, dường như sắp có sáng thế kiếp ra đời.

Nhưng vào lúc này, Đạo Nguyên Trường Hà đang chấn động, dường như cảm nhận được uy hiếp, không giáng xuống sáng thế kiếp, mà bùng phát ra một luồng ý chí kinh khủng, càn quét chư thiên.

"Giết!" Theo một tiếng hét dài của Đạo Kiếp, một đám tồn tại đứng trên đỉnh đại đạo xông vào Đạo Nguyên Trường Hà, và trong nháy mắt vượt qua trường hà vô tận, đến nơi Đạo Nguyên tọa lạc.

Đạo Nguyên giống như bản nguyên của đại đạo, trông như một quả cầu ánh sáng khổng lồ, phù văn lấp lánh, cấu thành thần liên đại đạo, nối liền thời không.

Đồng thời, trên toàn bộ Đạo Nguyên, vô số lạc ấn đại đạo đang lấp lánh ánh sáng, những lạc ấn này có tiên thiên, có hậu thiên.

Thậm chí, Tiên Thiên Long Đế và một đám Sử Tiền Nguyên Quân khác cũng nhìn thấy lạc ấn của mình.

Thế nhưng, đây không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là mọi người có thể mơ hồ cảm nhận được một luồng sức mạnh thần thánh, hạo hãn vô biên, trấn áp thời không bên trong quả cầu bản nguyên này.

Chương 529

Đồng thời, có một đạo ý chí vô thượng đang ngủ say, dường như cũng đang thức tỉnh.

"Không ổn, đại đạo của bản quân bị áp chế!" "Không thể kết nối với lạc ấn đại đạo!" Lúc này, Tiên Thiên Long Đế và Phượng Lê Nguyên Quân cùng một đám Sử Tiền Nguyên Quân khác đều biến sắc.

Trong khoảnh khắc đó, họ suýt nữa tưởng mình đã rơi khỏi cảnh giới Nguyên Quân.

"Ý chí Đạo Nguyên đang thức tỉnh, cảm nhận được sự phản bội của các ngươi!" Đạo Kiếp lạnh lùng nói: "Sau khi phát động vô lượng lượng kiếp, dọn dẹp tạp niệm trong chư thiên, ý chí của nó đang suy yếu, cần phải tái tổ hợp, lúc này tự nhiên là thời kỳ nhạy cảm nhất!" "Ra tay đi, chúng ta không còn đường lui nữa rồi!" Một vị Sử Tiền Nguyên Quân thở dài, đã lên thuyền giặc của Đạo Kiếp thì căn bản không xuống được, đặc biệt là bây giờ bị Đạo Nguyên bài xích, chỉ có thể đi đến cùng.

"Ầm!" Người đầu tiên ra tay tự nhiên là Đạo Kiếp, chuyện này do hắn mưu hoạch, cũng phải do hắn dẫn đầu, nếu không những người khác sẽ cho rằng hắn đang tính kế.

Đối với Đạo Nguyên, dù nó có suy yếu đến đâu, Đạo Kiếp cũng không dám sơ suất, trực tiếp tế ra Vô Cực Luân Hồi Châu, dùng bản nguyên trong cơ thể thôi động, bùng phát ra sức mạnh mạnh nhất.

"Ầm!" Có thể thấy, Vô Cực Luân Hồi Châu nhanh chóng phóng to, tựa như một phương hỗn độn thế giới đè xuống trên quả cầu ánh sáng Đạo Nguyên.

Vô Cực Luân Hồi Châu lúc này không còn lớn bằng bàn tay nữa,

mà như một tinh cầu được phóng đại ức vạn lần, dù ở bất kỳ nơi nào trong Chư Thiên Hải cũng có thể nhìn thấy.

Đứng trong hỗn độn, có thể mơ hồ thấy một quả cầu ánh sáng đen trắng đang từ từ bay lên, sau đó rơi thẳng xuống.

"Ầm!" Trên Vô Cực Luân Hồi Châu, khí tức đại luân hồi lan tràn, vô số phù văn đen trắng lấp lánh ánh sáng, tạo thành thần liên, vượt qua thời không, kết nối các chiều không gian, xa xa nhìn lại, tựa như một đại đạo bản nguyên khác, muốn truyền đạo cho thiên hạ.

"Hít~!" "Món chí bảo này sao lại kinh khủng đến vậy?" Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác hít một hơi khí lạnh, nó gần như có thể sánh với một đại đạo bản nguyên đang trấn áp xuống.

Bọn họ đã thấy qua rất nhiều bảo bối, Hỗn Độn Chí Bảo, Đạo Quân Chi Bảo, thế nhưng, những chí bảo đó so với Vô Cực Luân Hồi Châu này, căn bản không cùng đẳng cấp.

"Ra tay!" Mọi người không còn do dự nữa, thấy Vô Cực Luân Hồi Châu bùng phát uy năng như vậy, lòng tin càng mạnh mẽ hơn, lập tức ra tay.

Một đám Hỗn Độn Ma Thần bùng phát đại đạo của bản thân, mỗi một con đường đại đạo đều tựa như hóa thân của đại đạo giáng lâm.

Số lượng Ma Thần lần này không nhiều, chỉ có không đến mười vị, do Thời Thần và Dương Mi dẫn đầu, chiến lực đều đạt đến cấp bậc Đạo Quân.

"Ầm!" Sau đó Tiên Thiên Long Đế và các Sử Tiền Nguyên Quân khác cũng lần lượt ra tay, tế ra đại đạo của mình.

Nguyên Quân và Đạo Quân khác nhau, đạo của họ là lĩnh ngộ, sau đó lạc ấn trên Đạo Nguyên Trường Hà.

Bây giờ lạc ấn không thể gia trì, ảnh hưởng lớn đến chiến lực,

nhưng vẫn không yếu.

Đại đạo hậu thiên so với đại đạo tiên thiên, có khuyết điểm, nhưng cũng có ưu thế.

Đại đạo hậu thiên cần một trái tim vô địch để lĩnh ngộ, càng gian nan hơn.

Nhưng đại đạo hậu thiên lại đa biến, linh hoạt hơn.

Vì vậy, chỉ thấy khí tức đại đạo trên người mười mấy vị Sử Tiền Nguyên Quân gào thét, diễn hóa ra ức vạn đại thần thông, kết hợp với nhau, cuối cùng hình thành một tấm lưới lớn, bao phủ quả cầu ánh sáng Đạo Nguyên.

Họ đã đặc biệt nghiên cứu hợp kích, chuyên để đối phó với Tịch Diệt Đạo Nhân, thế nhưng, chưa đối phó được Tịch Diệt Đạo Nhân, lại dùng lên Đạo Nguyên của Chư Thiên Hải.

Khoảnh khắc này, những Sử Tiền Nguyên Quân này cảm giác mình như những kẻ phản bội, phản bội lại quê hương của mình.

"Lão tổ tông, đừng trách con, không còn cách nào khác, đều do con ác ma này ép cả!" Tiên Thiên Long Đế thầm nói với Đạo Nguyên, gọi Đạo Nguyên là lão tổ tông, vô cùng kỳ quái, nhưng nói vậy cũng không sai.

"Đối mặt với cường địch, ta có thể chiến tử, nhưng đối mặt với kẻ địch không thể chống cự, chỉ có thể khiến người ta tuyệt vọng.

Đạo Nguyên, xin lỗi, ta đã nhìn thấy ánh bình minh, con ác ma kia hứa hẹn có thể đưa ta giết lên Hồng Mông Giới, bước vào một thế giới mới, mặc dù ta không tin tưởng hắn, nhưng ít nhất cũng là một tia hy vọng!" Phượng Lê Nguyên Quân cũng thầm nghĩ.

"Ầm!" Đúng lúc này, một luồng dao động hạo hãn, vô thượng, thần thánh từ trong quả cầu ánh sáng Đạo Nguyên phát ra, một con

mắt màu tím hiện ra trên quả cầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đạo Kiếp và những người khác, đặc biệt là Tiên Thiên Long Đế và đồng bọn.

Tất cả mọi người đều có thể thấy được sự phẫn nộ vô tận từ trong con mắt đó.

Khoảnh khắc này, ý chí Đạo Nguyên đã hoàn toàn thức tỉnh.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp mênh mông vô tận càn quét ra, đạo uy mênh mông, chúa tể đất trời.

Sự phẫn nộ của ý chí Đạo Nguyên đối với sự phản bội của Tiên Thiên Long Đế và những người khác chỉ thoáng qua, liền chuyển ánh mắt về phía Vô Cực Luân Hồi Châu đang trấn áp trên đầu.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc này, toàn bộ Chư Thiên Hải đều đang run rẩy, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, hỗn độn chi khí vô tận từ bốn phương tám hướng gầm thét ập đến.

Đồng thời, Đạo Nguyên Trường Hà cũng đang cuộn trào dữ dội, Thời Gian Trường Hà, Không Gian Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà, Nhân Quả Trường Hà tồn tại trên Đạo Nguyên Trường Hà đều đang cuộn trào, một luồng sức mạnh bản nguyên cổ xưa nhất từ vô tận chiều không gian, vô tận thời không, quá khứ, tương lai, từ trên người các nhân vật lịch sử của từng kỷ nguyên tuôn ra, rót vào Đạo Nguyên.

Thậm chí, trong từng kỷ nguyên đã bị hủy diệt ở thời tiền sử, những tồn tại đã sớm ngã xuống cũng như sống lại, truyền đến từ thời không quá khứ.

"Chết tiệt, sao lại khó khăn đến vậy!" Đạo Kiếp áp lực rất lớn, phải điều khiển Vô Cực Luân Hồi Châu, nếu không e rằng ngay lập tức đã bị đánh bay ra ngoài.

“Ra tay!” Thấy vậy, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng đều ra tay, Thiên Mẫu Thánh Hậu diễn hóa luân hồi, Sáng Sinh và Tịch Diệt Đại Đạo gào thét, một chiếc trống thiên cổ vang lên, một đóa thanh liên nở rộ.

Nàng vậy mà lại có hai món binh khí bản mệnh.

Tịch Diệt Thiên Cổ chấn động, tựa như vô lượng lượng kiếp lại một lần nữa giáng lâm, nhưng lại khác, lần này sức mạnh tịch diệt toàn bộ đều hướng về phía quả cầu ánh sáng Đạo Nguyên.

Đồng thời, thanh liên nở rộ, lan ra bốn phía, có thể thấy trên Đạo Nguyên Trường Hà vạn dặm, hiện ra từng đóa sen xanh, mỗi đóa đều có ba mươi sáu phẩm, khiến Bàn Cổ đang đứng một bên chưa ra tay phải co rút đồng tử.

Nhưng hiển nhiên, những đóa Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm này không phải là chí bảo, chỉ là do đóa thanh liên kia diễn hóa ra, nếu không Bàn Cổ thật sự sẽ hoài nghi nhân sinh.

Thế nhưng, giây tiếp theo, Bàn Cổ kinh ngạc đến ngây người, thậm chí là phẫn nộ.

Hắn nhìn thấy, nhìn thấy trong hàng chục vạn đóa Sáng Thế Thanh Liên, từng người khổng lồ nhỏ bé ra đời, tay cầm chiến phủ, chém loạn xạ vào pháp tắc trật tự trong Đạo Nguyên Trường Hà.

“Mẹ nó!” Bàn Cổ không nhịn được chửi thề, mẹ nó đang bắt chước hắn sao?

Những tiểu Bàn Cổ kia bất kể tư thế, tướng mạo đều giống hệt hắn, cũng nắm giữ Lực Chi Đại Đạo, và thống ngự ba ngàn tiên thiên đại đạo.

“Biến thái!” Cuối cùng, Bàn Cổ đè nén cơn giận trong lòng, thầm mắng một tiếng.

Chương 530

Nữ nhân này vậy mà lại âm thầm sao chép đạo của hắn, mặc dù không bằng hắn, nhưng cũng khiến hắn kinh ngạc.

"Đúng là biến thái!" Ngay cả Đạo Kiếp cũng kinh ngạc, không thể không tán thưởng Thiên Mẫu Thánh Hậu, không hổ là truyền kỳ, sự lĩnh ngộ Sáng Sinh Đại Đạo này của nàng mạnh hơn hắn quá nhiều.

Theo Thiên Mẫu Thánh Hậu ra tay, để lộ thủ đoạn kinh người, khiến Đạo Nguyên Trường Hà cũng bất ổn, trong nháy mắt đại đạo ý chí không thể không phân tán ra trấn áp, khiến áp lực của Đạo Kiếp giảm đi không ít.

"Vẫn chưa đủ, Nguyên Mẫu mau ra tay!" Đạo Kiếp hét lớn.

"He he, tiểu sư tổ đừng vội, xem thủ đoạn của ta đây!" Nguyên Mẫu Đạo Quân mỉm cười, dường như đối với trận chiến nguy hiểm này cũng không hề căng thẳng, một bước bước ra, gót ngọc khẽ giẫm, lại khiến Đạo Nguyên Trường Hà chấn động.

Phía sau nàng, một cây ngọc thụ lấp lánh, tỏa ra ánh sáng xanh biếc, ba ngàn cành chính cắm rễ trong hỗn độn, hấp thụ hỗn độn chi lực, tạo thành một tấm lưới lớn, ngăn cách Đạo Nguyên Trường Hà ra bên ngoài.

Đồng thời, những cành nhỏ chi chít kia lại trực tiếp cắm vào trong Đạo Nguyên Trường Hà, điều khiến người ta kinh ngạc là, những cành nhỏ này vậy mà lại mạnh mẽ hấp thụ sức mạnh của Đạo Nguyên Trường Hà.

"Ầm!" Đạo Nguyên nổi giận, con mắt màu tím kia có thể thấy được sự phẫn nộ, một luồng ý chí vô thượng đang gào thét, dường như muốn trấn áp mọi người, khiến quá khứ, tương lai, vô tận chiều

không gian đều đang run rẩy.

Đồng thời, vô tận đại đạo đang gầm thét, mạnh mẽ xung kích, các loại thần lôi, địa hỏa phong thủy, thậm chí, có cả sức mạnh của vô lượng lượng kiếp toàn bộ đều bùng phát, nhấn chìm mọi người.

Công kích của Đạo Nguyên rất đơn giản, đó là công kích cực hạn của đại đạo, nhưng so với Đạo Quân hay Nguyên Quân, nó đáng sợ hơn nhiều, đây không phải là công kích cực hạn của một đại đạo, mà là công kích cực hạn của vạn ngàn đại đạo.

Trừ đi các đại đạo tiên thiên nguyên bản, trong Chư Thiên Hải mỗi khi có một vị Nguyên Quân ra đời, đại đạo của họ đều sẽ được lạc ấn trên Đạo Nguyên.

Có thể nói, công kích của Đạo Nguyên gần như là tập hợp của tất cả các Nguyên Quân, thậm chí còn mạnh hơn.

"Thái Thủy!" Đối mặt với công kích như vậy, Đạo Kiếp chỉ có thể hiển hóa Thái Thủy Chi Thân, nhưng hiển nhiên, Thái Thủy Chi Thân trước nay vẫn luôn thuận lợi cũng chỉ có thể bỏ qua một phần công kích, nhưng như vậy là đủ rồi.

"Ngô!" Lúc này, Bàn Cổ cũng ra tay, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay cầm Khai Thiên Phủ liền xông lên.

"Ầm!" Giây tiếp theo, Bàn Cổ bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, thân thể hỗn độn kinh khủng gần như nứt ra.

"Lỗ mãng!" "Bốc đồng!" Thấy vậy, mọi người đều không nói nên lời.

Bàn Cổ vậy mà lại trực tiếp lao về phía Đạo Nguyên, bổ một rìu vào con mắt của Đạo Nguyên, kết quả hiển nhiên là không hề lay chuyển được, ngược lại bản thân lại bị ý chí của Đạo Nguyên xung

kích, thân thể suýt nữa thì vỡ nát.

Nhục thân của Bàn Cổ rất kinh khủng, nếu đổi lại là một Đạo Quân hoặc Nguyên Quân bình thường, e rằng chỉ riêng việc này thôi đã bị phản phệ đến chết.

"Cố gắng cầm cự, từng chút một mài mòn sức mạnh của nó.

Nguyên Mẫu, phong tỏa hỗn độn, đừng để nó hấp thụ sức mạnh trong hỗn độn!" Đạo Kiếp vừa điều khiển Vô Cực Luân Hồi Châu chống lại ý chí Đạo Nguyên, vừa nói.

"Không vấn đề!" Trong số những người có mặt, chỉ có Nguyên Mẫu Đạo Quân là thích hợp nhất để phong tỏa hỗn độn, những cành cây của nàng tựa như một tấm lưới thần liên, vừa hay tương ứng với pháp tắc của Đạo Nguyên, có thể ngăn cản thần liên trật tự trong Đạo Nguyên Trường Hà tiến vào hư không hấp thụ sức mạnh.

Bàn Cổ lần này không còn bốc đồng nữa, biết sức mạnh của mình không thể lay chuyển Đạo Nguyên, bèn đi lại trên Đạo Nguyên Trường Hà, phá hoại kết cấu của dòng sông này.

Một trận chiến kéo dài, dần dần hình thành thế giằng co.

Hai bên đều đang tiêu hao, Đạo Nguyên sau vô lượng lượng kiếp vốn đã tiến vào thời kỳ suy yếu, bây giờ lại không được bổ sung, ý chí cũng ngày càng yếu đi.

Nhưng rõ ràng, dù yếu cũng là Đạo Nguyên, căn bản không phải là thứ mà Đạo Kiếp và những người khác có thể tiêu hao được.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi đi, mọi người đều lo lắng.

"Cứ thế này, chưa đợi chúng ta trấn áp được Đạo Nguyên, bản thân đã tiêu hao hết sạch, lúc đó chúng ta đều sẽ chết ở đây!" "Đạo Tôn, ngài có hậu thủ nào không, nếu không có, kế hoạch e rằng sẽ thất bại!" Chúng nhân sốt ruột, có Sử Tiền Nguyên Quân lên tiếng.

Ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng lên tiếng: "Đạo Kiếp, đây không phải tính cách của ngươi, ngươi trước nay vẫn luôn không sơ hở, không lẽ không còn thủ đoạn nào khác sao!" "Tự nhiên là có!" Cùng lúc đó, ở Hỗn Độn Hải, do Chư Thiên Hải chấn động, Đạo Nguyên phẫn nộ, nên Hỗn Độn Hải cũng cảm nhận được dao động kinh khủng bên đó.

"Ầm ầm!" Đại Đạo Trường Hà đang cuộn trào, dường như Đại Đạo Bản Nguyên và Đạo Nguyên có quan hệ nhất định, theo sự phẫn nộ của Đạo Nguyên, Đại Đạo Trường Hà cũng bị ảnh hưởng, ý chí bản nguyên cũng bắt đầu hoạt động, dường như có ý muốn thức tỉnh.

Trong Đại Đạo Trường Hà, từng tòa Huyền Diệu Chi Môn lấp lánh ánh sáng rực rỡ, dường như có chút bất ổn.

Điều này khiến các Sử Tiền Đạo Quân vui mừng khôn xiết.

"Chư vị, bên Chư Thiên Hải đã xảy ra vấn đề, dường như có liên quan đến đây, chúng ta thêm sức, phá vỡ Huyền Diệu Chi Môn!" Có Sử Tiền Đạo Quân hét lớn, thanh âm ầm ầm, đại đạo chi âm chấn động đất trời.

Là Đạo Quân, họ tự nhiên cảm nhận được chấn động bên Chư Thiên Hải, lại thêm việc biết Đạo Kiếp và những người khác đến Chư Thiên Hải chắc chắn có mưu đồ gì, bây giờ động tĩnh lớn như vậy, thậm chí khí tức còn xuyên qua cả Hỗn Độn Hải, tất nhiên là Đạo Kiếp và những người khác đang mưu đồ Đạo Nguyên.

Ý nghĩ táo bạo này khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân kinh hãi.

Nhưng đồng thời, sau khi hoàn hồn, đây cũng là cơ hội của họ, cơ hội để thoát khỏi khốn cảnh.

"Ầm!

Ầm!" Các Sử Tiền Đạo Quân công kích, trên Đại Đạo Trường Hà,

những dao động kinh khủng lan tràn, từng con đường đại đạo cực hạn đang công kích Huyền Diệu Chi Môn.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Hỗn Độn Hải đều bị ánh sáng che lấp, tất cả sinh linh sống trong Hỗn Độn Hải đều có thể nhìn thấy Đại Đạo Trường Hà ở trên cao, có ánh sáng vô tận chiếu rọi, và đi kèm với khí tức kinh khủng.

"Ông~!" Thế nhưng, đúng lúc này, một luồng ý chí chí cao chí vĩ bắt đầu thức tỉnh, khí tức vĩ đại lan tràn.

Khoảnh khắc này, trên toàn bộ Đại Đạo Trường Hà, ba ngàn đại đạo pháp tắc đang sôi trào, hóa thành phù văn, bơi lội trong trường hà, đang reo hò.

Ngay sau đó, một con mắt màu tím hiện ra trên Đại Đạo Bản Nguyên, ánh mắt lướt qua một đám Sử Tiền Đạo Quân, khiến những Sử Tiền Đạo Quân này trong lòng phát lạnh.

Sau đó, con mắt màu tím đó nhìn về phía Chư Thiên Hải, hướng về phía Đạo Nguyên.

"Sao có thể?

Ý chí Đại Đạo đã thức tỉnh?" "Không, không nên a, Hỗn Độn Hải cách vô lượng lượng kiếp giáng lâm còn một khoảng thời gian dài, sao ý chí Đại Đạo lại hoàn toàn thức tỉnh?" Ngay cả Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Tất cả các Sử Tiền Đạo Quân đều biết, ý chí Đại Đạo trong một thời đại gần như sẽ không thức tỉnh mấy lần, trừ lúc khai thiên, thì chính là lúc vô lượng lượng kiếp sắp giáng lâm.

Trong đó có thể vì một số biến cố mà thức tỉnh, nhưng cũng chỉ là thức tỉnh một phần, sẽ không hoàn toàn thức tỉnh.

Chương 531

Thế nhưng, lúc này ý chí Đại Đạo lại hoàn toàn thức tỉnh.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân càng có thể cảm nhận được, Đại Đạo Bản Nguyên đang hưng phấn, sự hưng phấn này khiến cho đại đạo pháp tắc trở nên đặc biệt hoạt động.

Chỉ thấy khắp nơi trong Hỗn Độn Hải, không hề vì ý chí Đại Đạo thức tỉnh mà rơi vào kiếp nạn.

Ngược lại, đại đạo khắp nơi hiển hóa, từng đóa kim liên nở rộ, thiên địa dị tượng liên tiếp xuất hiện, càng có tử khí giăng ngang đất trời.

Các tu sĩ reo hò, đây quả thực là đại cơ duyên, thiên địa đại đạo hiển hóa, tất cả mọi người đều cảm thấy tu luyện đặc biệt dễ dàng, rất dễ cảm ngộ.

Đặc biệt là những đóa kim liên kia, càng ẩn chứa năng lượng kinh khủng, vô cùng tinh thuần, hít một hơi đã có thể khiến tu vi tăng vọt, nuốt một đóa, trong khoảnh khắc liền có thể đột phá tu vi.

Đây quả thực là món quà của đại đạo, khiến người ta vui mừng.

Nhưng họ không biết rằng, đây chỉ là vì ý chí Đại Đạo đang kích động, dường như cảm nhận được khí tức đồng nguyên.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc này, Đại Đạo Trường Hà cuộn trào dữ dội, một nhánh sông dài không biết bao nhiêu dặm vậy mà lại vươn ra, hướng chính là Chư Thiên Hải.

"Gì?

Đại Đạo Trường Hà muốn vươn tới Chư Thiên Hải?" Các Sử Tiền Đạo Quân kinh ngạc không thôi, nó muốn làm gì?

“Không ổn, Huyền Diệu Chi Môn đã được gia cố!” “Chết tiệt, sao lại như vậy, ý chí Đại Đạo thức tỉnh, cánh cửa này càng khó phá vỡ hơn rồi!” Sau khi hoàn hồn, một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt tái mét, ai nấy đều khó coi.

“Ầm!” Cuối cùng, không biết bao lâu, nhánh sông dài đó đã vươn vào khe nứt giữa hai giới, tiến vào Chư Thiên Hải.

“Gì?” Khi Đại Đạo Trường Hà xông vào hỗn độn nơi Chư Thiên Hải tọa lạc trong nháy mắt, đám người đang giằng co ở Đạo Nguyên Trường Hà đều biến sắc.

“Sao có thể, Đại Đạo Trường Hà đã tiến vào!” “Chẳng lẽ ý chí Đại Đạo thức tỉnh, đã phát hiện ra thế giới này sao?” Cảm nhận được ý chí đại đạo đang gào thét, mang theo sự hưng phấn, ngay cả Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng kinh hãi không thôi.

Ý chí Đại Đạo không giống ý chí Đạo Nguyên, nó đang ở trạng thái đỉnh phong, quỷ dị, và trưởng thành hơn, nếu không sao lại dùng Huyền Diệu Chi Môn để giam cầm các Sử Tiền Đạo Quân.

Chỉ có Đạo Kiếp vẫn bình thản, dường như đã sớm liệu được.

“Ông~!” Theo sự giáng lâm của Đại Đạo Trường Hà, Đạo Nguyên lại run rẩy dữ dội, dường như cảm nhận được uy hiếp chí mạng, đồng thời lại có một sự khát vọng.

Mơ hồ, mọi người dường như nghe thấy tiếng gầm thét kinh khủng trong trường hà, đó là ý chí Đạo Nguyên đang gầm thét, uy thế hoàng hoàng, chấn động vạn cổ, chấn đến mức mọi người tai mũi chảy máu.

“Giữ vững!” Đạo Kiếp hét lớn, lại một lần nữa tăng cường sức mạnh, khiến khí tức của Vô Cực Luân Hồi Châu càng kinh khủng hơn, hung hăng đè lên trên Đạo Nguyên.

Mọi người cũng không còn cách nào khác, không biết ý chí Đại Đạo xâm nhập vào là tốt hay xấu, nhưng bây giờ đã không còn đường lui.

Nhưng lúc này áp lực trên người mọi người tăng mạnh.

Ở phía bên kia, Đại Đạo Trường Hà vừa tiến vào Hỗn Độn Hải, liền điên cuồng chảy khắp nơi, và đâm chồi nảy lộc, từng sợi thần liên trật tự xuyên qua hư không.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong nháy mắt hiểu ra, Đại Đạo muốn xâm chiếm lãnh địa Chư Thiên Hải.

"Ầm!" Ý chí Đạo Nguyên càng điên cuồng hơn, vì cảm nhận được nguy cơ, nó điên cuồng công kích, chấn đến mức mọi người toàn thân đẫm máu, thân thể nứt ra.

Ngay cả Đạo Kiếp ở trạng thái Vô Thủy cũng không chịu nổi, bị đánh bay ra, toàn thân máu tươi đầm đìa.

Những người khác còn thảm hơn, những cành cây chi chít của Nguyên Mẫu Đạo Quân đã gãy đi không ít, khiến sắc mặt Nguyên Mẫu Đạo Quân trở nên tái nhợt.

Vô số tiểu Bàn Cổ do Thiên Mẫu Thánh Hậu diễn hóa ra cũng bị chấn chết không ít, khiến Bàn Cổ kinh hãi nhảy dựng.

Còn về các Hỗn Độn Ma Thần khác, cùng với Tiên Thiên Long Đế và các Sử Tiền Nguyên Quân, ai nấy đều bị thương không nhẹ, trong thời gian ngắn không thể hồi phục.

May mà phía trước có Đạo Kiếp chống đỡ, nếu không e rằng họ đã bỏ chạy ngay lập tức.

"Mọi người cố gắng cầm cự, chỉ cần cầm cự đến khi Đại Đạo Bản Nguyên giáng lâm, chúng ta sẽ thắng lợi, lúc đó mỗi người chúng ta đều sẽ nhận được cơ duyên to lớn!" Đạo Kiếp lớn tiếng hô hào, cổ

vũ sĩ khí, sợ những kẻ này công không ra sức.

Quả nhiên, mọi người nghe lời hắn, ai nấy lại một lần nữa bùng nổ, chống lại ý chí Đạo Nguyên.

Ở phía bên kia, Đại Đạo Trường Hà điên cuồng tràn vào, nhanh chóng chiếm được một phần ba Hỗn Độn Hải, quy tắc đại đạo lan tràn trong thế giới này, nơi đi qua thiên địa hồi sinh, trong hỗn độn từng phương thế giới được khai phá, diễn hóa thiên địa ngũ hành.

"Đại Đạo Bản Nguyên, gia trì sức mạnh vào thân ta!" Cảm nhận được khí tức đại đạo, Đạo Kiếp lại hét dài, ý chí Đại Đạo trực tiếp đáp lại, một luồng sức mạnh hạo hãn từ trong Đại Đạo Trường Hà rót vào cơ thể Đạo Kiếp, khiến vết thương trên người Đạo Kiếp trong khoảnh khắc liền tốt lên, khí tức cũng tăng vọt.

"Gì?

Hắn có thể mượn sức mạnh của đại đạo?" "Chẳng lẽ việc Đại Đạo giáng lâm là do hắn mưu hoạch?" Mọi người đều kinh ngạc không thôi, cũng không ngờ đến biến cố đột ngột này, Đại Đạo Trường Hà giáng lâm, lại là tay sai của Đạo Kiếp.

"Làm sao hắn làm được?

Kết nối với ý chí Đại Đạo?" Ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng kinh ngạc không thôi, họ vẫn luôn ở bên cạnh Đạo Kiếp, vậy mà lại không biết Đạo Kiếp có kế hoạch này.

Càng không hiểu Đạo Kiếp làm thế nào để kết nối với ý chí Đại Đạo, đạt thành hiệp nghị.

Đúng vậy, theo họ thấy, Đạo Kiếp tất nhiên đã đạt thành hiệp nghị với ý chí Đại Đạo, nếu không Đại Đạo Bản Nguyên không thể nào lại đặc biệt tương trợ vào lúc này.

Có ý chí Đại Đạo gia trì, áp lực của Đạo Kiếp đã giảm đi không ít,

nhưng hắn không hề thả lỏng, vì đây chưa phải là lúc, cần phải đợi Đại Đạo Bản Nguyên hoàn toàn giáng lâm.

Trước đó cần phải chống lại đợt xung kích cuối cùng của Đạo Nguyên.

Đạo Kiếp không tin Đạo Nguyên chỉ có chút sức mạnh này.

"Ầm!" Quả nhiên, Đạo Nguyên cuối cùng đã hoàn toàn bùng nổ, toàn bộ Đạo Nguyên Trường Hà đều đang sôi trào, Vận Mệnh Trường Hà, Nhân Quả Trường Hà, Thời Không Trường Hà, toàn bộ đều hiện ra trên Đạo Nguyên Trường Hà.

Vô số sinh linh tồn tại trong quá khứ, hiện tại, tương lai, tất cả lạc ấn vào khoảnh khắc này đều hiện ra.

"Bùm!

Chương 532

Bùm!

Bùm!" Ngay sau đó, bao gồm cả Đạo Kiếp, Thiên Mẫu, Nguyên Mẫu, Bàn Cổ, Hỗn Độn Ma Thần và những người khác toàn bộ đều bị đánh bay ra ngoài, rơi ra khỏi Đạo Nguyên Trường Hà.

Thân thể của Tiên Thiên Long Đế và Hỗn Độn Ma Thần trực tiếp vỡ nát, hóa thành sương máu, nguyên thần tan tác.

May mà đều là cấp bậc Đạo Quân, không dễ dàng giết chết như vậy, trong nháy mắt lại tái tổ hợp, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, hiển nhiên một đòn này đã khiến họ bị trọng thương.

Tiếp đó, những cành cây chi chít của Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng lần lượt vỡ nát, hóa thành phù văn, quay trở về cơ thể Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Hỗn Độn Thanh Liên và tiểu Bàn Cổ do Thiên Mẫu Thánh Hậu diễn hóa ra cũng bị diệt sạch dưới một đòn này.

Một đòn, bao gồm cả Đạo Kiếp, tất cả mọi người đều bị trọng thương.

"Xong rồi, thất bại rồi sao?" Thấy Vô Cực Luân Hồi Châu bay về tay Đạo Kiếp, tâm tình mọi người chùng xuống, bị đẩy ra ngoài, lại ai nấy đều bị trọng thương, khó có thể chiến đấu tiếp.

"Chúng ta rút lui thôi, bây giờ có Đại Đạo ở đây, lại kiềm chế nó, có lẽ chúng ta có hy vọng rời đi!" Thiên Mẫu Thánh Hậu lên tiếng, ngay cả nàng cũng không còn hy vọng nữa.

Các Sử Tiền Nguyên Quân càng muốn đi sớm hơn, họ là người bản thổ, dễ bị Đạo Nguyên thanh trừng nhất.

“Chờ đã!” Lúc này, Bàn Cổ lên tiếng, nhìn về phía Đạo Kiếp, nói: “Ngươi kế hoạch vạn cổ, chưa từng thất bại, nếu Đại Đạo là do ngươi dẫn đến, ta muốn xem ngươi còn thủ đoạn gì!” Mọi người đều nhìn về phía Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp lắc đầu, nói: “Không còn nữa, lần này bản tôn tính toán có sai sót, không ngờ Đạo Nguyên suy yếu lại kinh khủng đến vậy, nhưng chúng ta cũng không phải không có cơ hội, tiếp theo hãy xem Đại Đạo đi!” “Ầm ầm!” Mọi người đang suy nghĩ, thì một tiếng động lớn đã cắt ngang dòng suy nghĩ của họ.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đại Đạo Trường Hà điên cuồng tràn tới, tốc độ nhanh đến đáng sợ, chẳng bao lâu, lại chiếm thêm một phần ba nữa.

“Ầm!” Đại Đạo xâm nhập dường như đã chọc giận Đạo Nguyên, từng luồng dao động hạo hãn, từng sợi thần liên kinh khủng trấn áp về phía Đại Đạo Trường Hà, dường như muốn xua đuổi Đại Đạo Trường Hà.

Lúc này, Đạo Nguyên hiển nhiên không còn để ý đến Đạo Kiếp và những người khác nữa, khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không ai còn mở miệng muốn rời đi.

“Ầm!” Đúng lúc này, một luồng khí tức khiến tất cả mọi người cảm thấy ngạt thở gào thét, thần thánh, hạo hãn, vĩ ngạn.

Từ khe nứt giữa hai giới, một quả cầu ánh sáng khổng lồ chen vào.

Khi quả cầu ánh sáng khổng lồ này tiến vào trong nháy mắt, hỗn độn vô tận bắt đầu sụp đổ, các nhánh Đại Đạo Trường Hà lan rộng khắp nơi bắt đầu hội tụ lại, cuối cùng hình thành một con sông lớn, và trực tiếp cuộn trào về phía Đạo Nguyên Trường Hà.

“Đại Đạo Bản Nguyên giáng lâm!” Mọi người cảm thấy lông tóc dựng đứng, khí tức của Đại Đạo Bản Nguyên khiến họ ngạt thở, đặc biệt là loại khí tức chí thánh, chí vĩ đó.

“Cuối cùng cũng đến thời khắc quan trọng sao?” Chỉ có Đạo Kiếp là vẻ mặt hưng phấn.

Mưu đồ lần này, đúng là có chút sai sót, nhưng không quá chệch hướng.

“Ầm ầm!” Rất nhanh, hai con sông lớn hội tụ lại, đại đạo trật tự trên sông điên cuồng đan dệt, xa xa nhìn lại, tựa như từng lưỡi đao đại đạo đang chém giết lẫn nhau, mỗi một lưỡi đao đều khiến Đạo Quân kinh hãi nhảy dựng.

Đồng thời, Đại Đạo Bản Nguyên cũng trực tiếp giáng lâm trước mặt Đạo Nguyên.

“....” Một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xuất hiện, hai quả cầu bản nguyên khổng lồ, hai con mắt màu tím đang nhìn nhau, ngay sau đó, ầm ầm va chạm vào nhau.

Cảnh tượng này, khiến những cường giả có mặt trợn mắt há mồm, gần như giống hai con cự thú thời tiền sử đang cắn xé nhau.

Quá kinh khủng, chỉ thấy phù văn đại đạo bay tứ tung, thần liên trật tự hóa thành lưỡi đao sắc bén, các loại pháp tắc đều đang tự mình diễn hóa.

Trước hai quả cầu ánh sáng khổng lồ, từng sợi đại đạo pháp tắc tựa như có sinh mệnh, vây quanh hai quả cầu ánh sáng khổng lồ mà cắn xé, mỗi một sợi đại đạo pháp tắc diễn hóa, đều giống như một vị Đạo Quân đang ra tay.

“Ầm!” Lúc này, khí tức của Đạo Nguyên đang tăng vọt, dường như đang hấp thụ sức mạnh, điên cuồng đối kháng Đại Đạo Bản

Nguyên.

Thế nhưng, mặc dù Đại Đạo Bản Nguyên là kẻ xâm nhập, nhưng lại có sức mạnh cuồn cuộn không ngừng từ Hỗn Độn Hải tuôn đến, gia trì lên ý chí Đại Đạo.

Thời Gian Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, Vận Mệnh Đại Đạo, Nhân Quả Đại Đạo, Hỗn Loạn Đại Đạo, các loại đại đạo có đến hàng trăm loại, mỗi một loại đại đạo đều diễn hóa thành một vị Đạo Quân.

"..." Mọi người đồng tử co rút.

Trong mắt họ, những đại đạo này giống như chồng chéo lên nhau, dung hợp với ba ngàn đại đạo pháp tắc của Đại Đạo Bản Nguyên, giống như được rót vào sức mạnh mới, khiến những đại đạo pháp tắc được rót vào sức mạnh mới này trở nên rực rỡ hơn.

Thế nhưng, đối với những sức mạnh đại đạo mới tuôn ra này, Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu, thậm chí cả Đạo Kiếp đều đặc biệt quen thuộc.

Đó là sức mạnh của các Sử Tiền Đạo Quân.

"Đại Đạo Bản Nguyên đang hấp thụ sức mạnh của các Sử Tiền Đạo Quân, chẳng lẽ?" Đạo Kiếp thần sắc khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn Hải, khiến đồng tử co rút.

"Kế hay, không hổ là người đó!" Hắn nhìn thấy gì?

Hàng trăm Huyền Diệu Chi Môn đang phát sáng, vô số phù văn đại đạo bao bọc một đám Sử Tiền Đạo Quân, trên những phù văn đại đạo này có ý chí Đại Đạo bao phủ, và đang hấp thụ sức mạnh của các Sử Tiền Đạo Quân.

Những sức mạnh này sau khi bị rút đi, thông qua Đại Đạo Trường Hà, chảy vào Chư Thiên Hải, gia trì lên Đại Đạo Bản Nguyên.

Một cảnh tượng kinh khủng, gần như coi các Sử Tiền Đạo Quân như nguồn năng lượng.

Đại Đạo Bản Nguyên đang rút sức mạnh của các Sử Tiền Đạo Quân.

Không chỉ Đạo Kiếp phát hiện ra, rất nhanh, Bàn Cổ, Nguyên Mẫu và những người khác cũng đều phát hiện ra, ai nấy đều lông tóc dựng đứng.

May mà năm đó không bước vào Huyền Diệu Chi Môn, nếu không cũng sẽ đối mặt với kiếp nạn kinh khủng như vậy.

"Gần như coi chúng ta như lợn béo để nuôi, Huyền Diệu Chi Môn chính là chuồng lợn!" Thiên Mẫu Thánh Hậu thần sắc khó coi nói.

"Ta thật sự nghi ngờ Đại Đạo Bản Nguyên không chỉ có ý chí, thậm chí có thể đã sinh ra linh trí!" "Nếu Đại Đạo có linh trí, vậy sẽ vô cùng đáng sợ!" "À, Đạo Tôn, nếu Đại Đạo Bản Nguyên có linh trí, chúng ta lần này chẳng phải là đang nối giáo cho giặc sao?" Mọi người đều nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Bản tôn không biết nó có linh trí hay không, nhưng lại biết nó sẽ không bất lợi cho chúng ta, dù nó có nuốt chửng sức mạnh của Đạo Nguyên, cũng vẫn sẽ bảo vệ chúng ta!" Đạo Kiếp nhàn nhạt nói, sau đó mọi người có hỏi thêm, hay chất vấn, hắn đều không trả lời.

Điều này khiến Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu nghiến răng nghiến lợi, Bàn Cổ cũng thần sắc không tốt.

Chương 533

Không, phải là tất cả mọi người có mặt sắc mặt đều không tốt, đều là người cấp bậc Đạo Quân, loại cảm giác không thể khống chế, thậm chí tương lai cũng không thể khống chế này khiến họ không thoải mái.

Họ dám chắc chắn, Đạo Kiếp chắc chắn biết gì đó, nếu không sẽ không bình thản như vậy.

Lần này Đại Đạo Bản Nguyên cũng là do Đạo Kiếp dẫn đến, hai bên tất nhiên có sự trao đổi nào đó.

Trao đổi với ý chí Đại Đạo, nghe gần như là chuyện hoang đường, nhưng ngoài lời giải thích này ra, không thể tìm được lời giải thích nào khác.

Trong Huyền Diệu Chi Môn, một đám Sử Tiền Đạo Quân không cam lòng gầm lên, tiến hành phản kháng kịch liệt.

Sức mạnh của bản thân bị hút đi, bất kỳ ai cũng không thể chấp nhận, huống chi là các Sử Tiền Đạo Quân kiêu ngạo.

Hàng trăm vị Sử Tiền Đạo Quân đốt cháy bản nguyên phản kháng, dù là ý chí Đại Đạo cũng khó hấp thụ được sức mạnh của họ, đặc biệt là trong đó có Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân là Thời Gian, Không Gian, Nhân Quả, Vận Mệnh.

Cuối cùng, Huyền Diệu Chi Môn ngừng phát sáng, lực hút của Đại Đạo tiêu tan.

Điều này khiến các Sử Tiền Đạo Quân thở phào nhẹ nhõm, chỉ một lúc như vậy, họ đã mất đi rất nhiều sức mạnh, các Đạo Quân bình thường hơn thì ai nấy đều suýt bị hút thành xác khô, chỉ còn lại

một hơi tàn.

Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và các Đạo Quân đỉnh cấp khác cũng mất đi một nửa sức mạnh, ai nấy sắc mặt đều âm trầm.

Chỉ có Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân chỉ mất đi một phần nhỏ sức mạnh, nhưng thần sắc cũng không khá hơn.

Nhưng hiển nhiên, Đại Đạo không có ý định hút cạn những Sử Tiền Đạo Quân này, không làm tổn thương đến bản nguyên, cho một thời gian nhất định sẽ hồi phục.

Nhưng đối với Đại Đạo Bản Nguyên thì đã đủ rồi, sức mạnh của hàng trăm Sử Tiền Đạo Quân gia trì không thể xem thường, Đại Đạo Bản Nguyên vốn đã mạnh hơn Đạo Nguyên đang suy yếu.

Vì vậy, dưới sự gia trì của luồng sức mạnh này, Đại Đạo Bản Nguyên và Đạo Nguyên dung hợp lại, bắt đầu thôn phệ lẫn nhau.

Chỉ là rõ ràng, đây là sự thôn phệ áp đảo một chiều.

Đạo Kiếp và những người khác đều có thể cảm nhận được, trong quả cầu ánh sáng đang dung hợp, có một đạo ý chí kinh khủng đang gào thét, giãy dụa, mang theo sự không cam lòng.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là ý chí của Đạo Nguyên, cục diện đã định, từ từ, ý chí Đạo Nguyên ngày càng suy yếu, cuối cùng, hoàn toàn tiêu tan.

"Kết thúc rồi sao?" "Đạo Nguyên biến mất rồi?" "Chúng ta thắng lợi rồi sao?" Trận chiến này kéo dài hàng chục vạn năm, khiến mọi người đều có chút ngây ngốc.

"Không, chưa chắc, có lẽ sự kinh khủng thật sự mới sắp giáng lâm!" Thiên Mẫu Thánh Hậu thần sắc ngưng trọng nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt lập tức thần tình căng

thẳng, chăm chú nhìn chằm chằm vào Đại Đạo Bản Nguyên.

Lúc này, mọi người đều có thể cảm nhận được, khí tức của Đại Đạo Bản Nguyên đang tăng vọt, toàn bộ quả cầu ánh sáng đều đang lớn lên, lớn gấp đôi, vốn là ánh sáng màu trắng sữa, phù văn trật tự lượn lờ, bây giờ lại dần dần hóa thành màu tím, tỏa ra một luồng khí tức thần thánh.

"Khí tức của Hồng Mông Tử Khí, Đại Đạo Bản Nguyên đang biến đổi sang cấp bậc Hồng Mông!" Mọi người biến sắc, đối với Hồng Mông Tử Khí, những người có mặt đều quen thuộc, bây giờ khí tức tỏa ra từ Đại Đạo Bản Nguyên và Hồng Mông Tử Khí vô cùng tương tự, thậm chí còn thần thánh cao quý hơn.

"Bùm!

Bùm!

Bùm!" Đúng lúc này, rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân trong cơ thể còn lưu lại sức mạnh đã phá vỡ Huyền Diệu Chi Môn, bước ra ngoài.

"Cuối cùng cũng thoát khốn rồi!" "Ha ha ha, bản quân cuối cùng cũng ra ngoài được rồi, Đại Đạo chết tiệt, lừa bản quân khổ quá!" "Đi, chúng ta đi xem, bên Chư Thiên Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Những tiếng gào thét có hưng phấn, có phẫn nộ vang vọng khắp Hỗn Độn Hải, ngay sau đó, hàng chục vị Sử Tiền Đạo Quân bước vào khe nứt, giáng lâm Chư Thiên Hải.

"...." Thế nhưng, vừa mới giáng lâm Chư Thiên Hải, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Họ nhìn thấy gì?

Đại Đạo Trường Hà hạo hãn gào thét, vô số phù văn trật tự bay múa, diễn hóa các loại dị tượng, trên dòng sông đó, từng sợi tiên thiên đại đạo, hậu thiên đại đạo hóa thành thần liên tựa như cá đang nhảy

múa.

Nhưng điều đáng sợ nhất, khiến người ta chấn động nhất là, dù ở bất kỳ nơi nào trong Chư Thiên Hải, cũng có thể nhìn thấy dòng sông đó, trên sông có một quả cầu ánh sáng khổng lồ đang lơ lửng, tỏa ra ánh sáng màu tím, thần thánh, vĩ đại, vô thượng.

"Đại Đạo Bản Nguyên đang biến đổi?" "Dường như đã dung hợp với Đạo Nguyên, trở nên kinh khủng hơn!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân kinh ngạc, quả cầu bản nguyên kia khiến họ cảm thấy áp lực sâu sắc, giống như năm đó khi chưa chứng đạo.

"Đạo Tôn, rốt cuộc là chuyện gì?" "Chư vị đạo hữu, xin giải thích một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Các ngươi đã làm gì?" Ngay lập tức, một đám Sử Tiền Đạo Quân vây quanh Đạo Kiếp và những người khác.

Trước đó, bị giam trong Huyền Diệu Chi Môn, nhưng họ có thể cảm nhận được Đạo Kiếp và những người khác đang công kích Đạo Nguyên, sau đó, Đại Đạo Bản Nguyên đã đến Chư Thiên Hải, vì vậy, họ đoán rằng, chuyện này tuyệt đối có liên quan đến Đạo Kiếp và những người khác.

"Muốn làm gì?" Thời Thần, Dương Mi, cùng với Tiên Thiên Long Đế và những người khác đều kinh ngạc, đây là hàng trăm vị Sử Tiền Đạo Quân, bị hàng trăm vị Sử Tiền Đạo Quân vây quanh, ngay cả họ cũng kinh hãi.

"Muốn làm gì?

Ép bức bản cung?

Tìm chết sao?" "Hừ, một đám rác rưởi, các ngươi dám động thủ?" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân lại không hề sợ hãi, ngược lại thần sắc còn khinh thường.

Dù đối mặt với hàng trăm Sử Tiền Đạo Quân, hai nữ nhân này cũng dám xem thường.

Đừng nói, thật sự không ai dám động thủ, chỉ có một số Sử Tiền Đạo Quân mặt mang vẻ tức giận.

"Ầm!" Đúng lúc này, Đại Đạo Bản Nguyên chấn động, một luồng ý chí chí cao chí vĩ bao phủ xuống, khiến các Sử Tiền Đạo Quân thần sắc đại biến.

"Ý chí Đại Đạo..." Nhưng luồng ý chí Đại Đạo này không nhắm vào họ, mà giống như đang nhắm vào toàn bộ Chư Thiên Hải, không, không chỉ là Chư Thiên Hải.

"Rắc!" Chỉ thấy dưới ý chí Đại Đạo, khe nứt giữa Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải lại một lần nữa bị xé rách, ngay sau đó mở rộng vô hạn, hỗn độn chi khí cuồn cuộn gào thét, dường như muốn nối liền lại với nhau.

"Muốn dung hợp?" Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc, ý chí Đại Đạo đang dung hợp Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, đã thấy từng sợi đại đạo thần liên từ trong Đại Đạo Trường Hà tuôn ra, xé rách khe nứt giữa hai giới, liền dùng thần liên nối liền lại.

Biên giới Chư Thiên Hải không còn sinh linh, chỉ có một đám Đạo Quân và Nguyên Quân, nhưng Hỗn Độn Hải bên kia lại tràn đầy sức sống, các loại đại lục, tinh cầu lơ lửng, vô số sinh linh tu sĩ ở đó.

Vốn những sinh linh tu sĩ này đang hoảng sợ, vì cách đây không lâu họ mất đi cảm ứng với đại đạo, cả thiên địa không còn đại đạo nữa.

Chương 534

Trước đó Đại Đạo thức tỉnh, ý chí Đại Đạo hưng phấn, cả Hỗn Độn Hải đều nhận được sự hồi báo, vô số tu sĩ đột phá.

Thế nhưng, bỗng dưng lại không cảm nhận được đại đạo pháp tắc, sự tương phản này vô cùng lớn, khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Sinh linh dưới Hỗn Độn Cảnh đều đang hoảng sợ, chỉ có đại năng Hỗn Độn Cảnh mới có thể mơ hồ cảm nhận được có biến cố lớn, khiến họ vô cùng lo lắng, lo lắng tai nạn giáng lâm.

Chỉ có họ mới biết, Đại Đạo Trường Hà thần bí kia ẩn chứa bao nhiêu bí mật, có vô số tồn tại cổ xưa bị giam trong Đại Đạo Trường Hà.

Bây giờ thiên địa chấn động, khí tức đại đạo gào thét, khiến họ vui mừng, cũng khiến họ lại một lần nữa kinh hãi.

Cuối cùng, lại qua một nguyên hội nữa, khí tức đại đạo đã ổn định lại, ba ngàn đại đạo pháp tắc, ức vạn hậu thiên đại đạo bao phủ toàn bộ thế giới, từng sợi thần liên trật tự bao phủ hư không, cả thiên địa đã ổn định lại.

Một thiên địa mới, lớn hơn trước đây gấp đôi.

Trong phương thế giới này, một đại lục hoàn mỹ trôi nổi trong hỗn độn, bốn phía có vô số thế giới, tinh thần tuyên cổ vây quanh.

Đại lục hoàn mỹ này tự nhiên là Hồng Hoang, các thế giới vây quanh nó là những thế giới tàn phá sau khi Chư Thiên Hải trải qua vô lượng lượng kiếp, nhưng bây giờ dưới sức mạnh của đại đạo, bắt đầu hồi phục và thăng cấp.

Ngoài ra, chính là khu vực hỗn độn, Đại Đạo Trường Hà gào thét, giăng ngang khu vực hỗn độn này, Đại Đạo Bản Nguyên như một con mắt màu tím khổng lồ, tỏa ra khí tức chí cao chí thánh.

Nhưng điều khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân sắc mặt khó coi là, trong con mắt màu tím đó, mơ hồ có một bóng người.

"Sao có thể?" Điều này khiến họ kinh hãi thất sắc.

"Chẳng lẽ Đại Đạo Bản Nguyên thật sự đã sinh ra ý thức, muốn hóa thành một sinh linh sao?" "Nếu như vậy... gần như không dám tưởng tượng, nếu Đại Đạo Bản Nguyên thật sự sinh ra linh trí, đối với họ e rằng là đại tai nạn." Không chỉ những Sử Tiền Đạo Quân này kinh hãi, Tiên Thiên Long Đế và các Sử Tiền Nguyên Quân, Thời Thần, Dương Mi và các Hỗn Độn Ma Thần, thậm chí Bàn Cổ và Nguyên Mẫu cũng đều thần sắc đại biến.

"Là... là huynh ấy thật sao!" Ngược lại, Thiên Mẫu Thánh Hậu lại kích động lạ thường, dường như hoàn toàn không chú ý đến thần tình của mọi người, cứ thế xông vào Đại Đạo Trường Hà.

"Nàng muốn làm gì, nguy hiểm!" Thấy vậy, Nguyên Mẫu Đạo Quân biến sắc, muốn ngăn cản Thiên Mẫu Thánh Hậu, nhưng đã muộn.

Nữ nhân này tốc độ quá nhanh, điên cuồng xông vào Đại Đạo Trường Hà, và đến trước Đại Đạo Bản Nguyên.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều thần tình căng thẳng, chăm chú nhìn chằm chằm, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Nếu Đại Đạo Bản Nguyên ra tay với Thiên Mẫu Thánh Hậu, họ tuyệt đối sẽ không nói hai lời, chạy về phía ngoại hỗn độn, nơi không có trật tự đại đạo bao phủ.

Trong sân, chỉ có Đạo Kiếp thần sắc bình tĩnh, dường như sự biến hóa của Đại Đạo không hề khiến hắn bất ngờ.

"Ngươi không lo lắng sao?" Nguyên Mẫu Đạo Quân nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Có gì đáng lo lắng, tiếp theo không còn chuyện của chúng ta nữa, chờ đợi Đại Đạo ban thưởng là được!" Đạo Kiếp nói xong, liền tự mình ngồi xếp bằng xuống, khiến mọi người đều vô cùng khó hiểu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thiên Mẫu Thánh Hậu đến gần Đại Đạo Bản Nguyên không hề bị công kích, chỉ có điều khiến người ta kinh ngạc là, thần tình của nàng bất ổn chưa từng thấy, lúc thì khóc lớn, lúc thì cười lớn, tựa như điên dại.

Điều này khiến mọi người nhìn nhau ngơ ngác, họ có nhận ra Thiên Mẫu Thánh Hậu đó không?

Nhưng mọi người vẫn không dám đến gần, cứ như vậy, từng người một chờ đợi.

Cuối cùng, cũng không biết đã qua bao lâu, bóng người trong Đại Đạo Bản Nguyên bước ra, ngay sau đó, một tòa Huyền Diệu Chi Môn xuất hiện.

Tòa Huyền Diệu Chi Môn này vô cùng khổng lồ, so với những cái giam cầm các Sử Tiền Đạo Quân còn kinh khủng hơn nhiều, tỏa ra khí tức tuyên cổ và lâu dài.

Dù cách xa, mọi người cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức thần thánh bên trong cánh cửa đó.

"Chẳng lẽ phía bên kia là Hồng Mông Giới?" Bây giờ sự tồn tại của Hồng Mông Giới không còn là bí mật, khi cảm nhận được luồng khí tức này, tự nhiên có người nghĩ đến phương diện này.

Cuối cùng, bóng người đó và Thiên Mẫu Thánh Hậu không biết đã

nói gì, sau đó vẫn bước vào trong Huyền Diệu Chi Môn.

Cùng lúc đó, một giọng nói truyền vào trong đầu Đạo Kiếp: "Đạo hữu, đa tạ đã để ta sống lại, và thoát khỏi Đại Đạo Bản Nguyên, đây là lời hứa của ta!" Nói xong, một ấn ký từ trong Đại Đạo Bản Nguyên bay ra, chìm vào hư không, biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được cả thiên địa đã thay đổi, giống như có một loại quy tắc vô hình bao phủ cả thiên địa.

"Là phòng ngự của Đại Đạo sao?

Lần này yên ổn rồi!" Đạo Kiếp cười, mưu đồ cuối cùng đã thành công, không cần phải lo lắng nữa.

"Ủa, đó là gì?" Ấn ký kia tuy chỉ thoáng qua, nhưng cũng có những Sử Tiền Đạo Quân mạnh mẽ phát hiện ra, ai nấy đều nhíu mày.

Có Đạo Quân thăm dò thần thức, muốn tìm kiếm, cuối cùng đều không có thu hoạch.

"Thứ gì?

Ra đây cho ta!" Ngay cả Nguyên Mẫu Đạo Quân, cũng hóa thành một cây thần thụ kình thiên, ức vạn cành cây cắm vào hư không, muốn chặn lấy, cuối cùng cũng thất bại.

"Ầm!" Một ngày nọ, Đại Đạo Bản Nguyên chấn động, vô số đại đạo pháp tắc hiển hóa, và hóa thành phù văn rơi xuống.

Những phù văn này có cái hóa thành kim liên, có cái hóa thành thanh liên, cũng có cái hóa thành các loại linh căn, càng có cái bắt đầu diễn hóa pháp bảo, tiên dịch.

Cả thiên địa đổ xuống một trận mưa linh khí lớn, mưa lớn tầm tã, rơi xuống mặt đất, có tiên vụ bốc lên.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh được tiến hóa, khiến chúng reo hò không ngớt.

Khắp nơi, thực vật điên cuồng sinh trưởng, trong lòng đất các loại linh mạch ra đời và nhanh chóng lớn mạnh.

Gần như là một thế giới đang thăng cấp, tất cả động thực vật, tu sĩ đều được hưởng lợi.

"Gì?" Điều kinh khủng nhất là, có Sử Tiền Đạo Quân phát hiện đại đạo pháp tắc lan tràn trong thiên địa cũng đã xảy ra biến hóa, mang theo một luồng khí tức thần thánh, giống như đã biến đổi từ đại đạo pháp tắc nguyên bản, trở nên cao cấp hơn.

Chương 535

Sự biến đổi này chỉ mới bắt đầu, trừ các Sử Tiền Đạo Quân và cấp bậc Đạo Cảnh, các tu sĩ khác tạm thời chưa phát hiện ra.

Nhưng theo thời gian trôi đi, đại đạo thần thánh này ngày càng nồng đậm, cuối cùng, gần như mỗi sinh linh tu luyện đại đạo pháp tắc đều cảm thấy đại đạo trong cơ thể đang biến đổi.

"Đây chính là món quà của Đại Đạo mà Đạo Tôn đã nói sao?" Có Sử Tiền Đạo Quân nhớ lại lời nói trước đây của Đạo Kiếp.

"Đạo Tôn thật không lừa chúng ta, thật sự đã nhận được quà tặng!" "Không uổng công bận rộn một trận, suýt nữa mất mạng!" Những người tham gia ngăn chặn Đạo Nguyên đều cảm thán không thôi, đồng thời, cũng kinh ngạc về Đạo Kiếp, thật sự không có sơ hở, mưu kế này gần như đáng sợ.

Trong Đại Đạo Trường Hà, Nguyên Mẫu Đạo Quân nhìn về phía Đạo Kiếp: "Đây là kế hoạch của ngươi sao?

Kế hoạch để chống lại cường giả Hồng Mông Giới giáng lâm!" Nàng thông minh, nhãn quang sắc bén, liên tưởng lại lúc đầu, lại liên tưởng đến những gì Đạo Kiếp đã làm, cảm thấy nên là như vậy.

"Không, chống lại chỉ là một phần của kế hoạch, trong tương lai, chúng ta không chỉ chống lại, mà còn phải tấn công!" Đạo Kiếp bình tĩnh nói, ánh mắt lóe lên kim quang, thần sắc lạnh đi.

"Người đó là ai?" Nguyên Mẫu lại hỏi.

"Đi hỏi Thiên Mẫu Thánh Hậu đi!" Đối với người đó, Đạo Kiếp không đề cập, hắn đã thiếu đáp ứng đối phương, tự nhiên sẽ không nói ra.

“Ầm ầm!” Đúng lúc này, bên ngoài Đại Đạo Trường Hà, nơi Hồng Mông Thụ tọa lạc, một tiếng chấn động vang vọng khắp hỗn độn, dù cách xa vô tận hỗn độn, cách Đại Đạo Trường Hà, vẫn truyền vào Hồng Hoang và các thế giới chư thiên khác.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Từng vị Sử Tiền Đạo Quân đang bế quan bị kinh tỉnh, lúc này, theo sự tiến hóa của Đại Đạo, ban thưởng cho chư thiên, họ đều được hưởng lợi, bắt đầu bế quan biến đổi đại đạo trong cơ thể, không ngờ lại bị kinh động.

Cùng lúc bị kinh động còn có các Hỗn Độn Ma Thần, lần ban thưởng này, Hỗn Độn Ma Thần được lợi ích lớn nhất.

Hỗn Độn Ma Thần là do ý chí Đại Đạo sinh ra, nói là hóa thân của Đại Đạo cũng không ngoa, vì vậy, Đại Đạo biến đổi, thực lực tự nhiên tăng vọt, tốc độ biến đổi đại đạo trong cơ thể cũng nhanh hơn tuyệt đại bộ phận các Sử Tiền Đạo Quân.

Đặc biệt là những Ma Thần vẫn chưa ngã xuống, xếp hạng hàng đầu, chỉ cần bản nguyên đại đạo trong cơ thể biến đổi hoàn thành, sẽ một bước sánh ngang với các Đạo Quân đỉnh cấp.

Nhưng nói về người thăng tiến nhiều nhất, không ai khác ngoài Bàn Cổ, chỉ cần biến đổi hoàn thành, thực lực của Bàn Cổ sẽ lại bước thêm một bước trong lĩnh vực cấm kỵ.

Tất cả mọi người đều đang biến đổi, bao gồm cả Đạo Kiếp, Nguyên Mẫu, Vọng Thư, chỉ có Thiên Mẫu Thánh Hậu kể từ ngày đó, thần sắc ngây ngốc, luôn ngồi trên Đại Đạo Trường Hà nhìn về một hướng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Nàng và người bước ra từ bản nguyên đó rốt cuộc có quan hệ gì?” Nguyên Mẫu trong lòng ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng không nhịn

được đi tìm Thiên Mẫu, tính cách của nàng là vậy, đối với mọi chuyện đều tò mò, nếu không làm rõ, tuyệt đối không cam tâm.

Đạo Kiếp không nói, khiến nàng nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể đi tìm Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Cuối cùng từ chỗ Thiên Mẫu biết được, người đó là huynh trưởng của nàng, người sáng lập thời đại vô đạo, cũng là sinh linh đầu tiên của Hỗn Độn Hải.

Còn về những chuyện khác, Thiên Mẫu Thánh Hậu không nói.

Nhưng dù vậy, cũng khiến Nguyên Mẫu Đạo Quân kinh ngạc không thôi, sinh linh đầu tiên của thời tiền sử, danh hiệu này hù chết người.

Đồng thời, Thiên Mẫu Thánh Hậu vẫn luôn tìm kiếm một người, nàng đoán e rằng chính là người này.

"Hồng Mông Thần Thụ, đi, mau đi xem!" Theo tiếng chấn động truyền vào trong Đại Đạo Trường Hà, ngay cả Đạo Kiếp cũng biến sắc, thân hình rời khỏi Đại Đạo Trường Hà, bước vào hỗn độn vô tận, đến dưới Hồng Mông Thần Thụ.

Rất nhanh, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Bàn Cổ, các Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân lần lượt đến.

Lúc này, chỉ thấy cây thần thụ thông thiên kia lại lớn thêm rất nhiều, gần như không nhìn thấy đỉnh, gần như là một cái thang trời, thẳng đến không gian không xác định.

Đồng thời, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng từ trên đỉnh cây thần thụ này.

"...

Chẳng lẽ người Hồng Mông sắp đến rồi?" Tất cả mọi người đều

ngưng trọng, bây giờ Hồng Mông Giới, cùng việc đại năng Hồng Mông Giới sắp giáng lâm không còn là bí mật.

"Nhiều nhất là một nguyên hội thời gian, e rằng họ sẽ giáng lâm!" Đạo Kiếp thần sắc ngưng trọng nói.

"Một nguyên hội, chỉ có thời gian ngắn như vậy sao?" "Thời gian ngắn như vậy, bản nguyên đại đạo trong cơ thể chúng ta e rằng chưa biến đổi hoàn thành?" Nghe vậy, mọi người đều biến sắc, sự biến đổi đại đạo trong cơ thể khiến họ tự tin tăng mạnh, nếu thực lực tổng thể của mọi người tăng vọt, lại thêm ý chí Đại Đạo trở nên mạnh mẽ, có lẽ có thể không sợ người của Hồng Mông Giới.

Nhưng đó cũng phải đợi bản nguyên biến đổi hoàn thành chứ?

Một nguyên hội thời gian quá ít.

"Không sao, Đại Đạo sẽ bảo vệ chúng ta, đừng xem thường Đại Đạo!" Đạo Kiếp lại nói, dường như biết gì đó, nhưng lại không nói, lời nói này, trong mắt những người khác là thần thần bí bí, vô cùng khó chịu.

"Ầm ầm!" Lúc này, Hồng Mông Thần Thụ lại một lần nữa rung chuyển, hỗn độn nơi nó cắm rễ giống như xảy ra động đất, kinh khủng vô cùng.

Ngay sau đó, một luồng khí tức càng mênh mông hạo hãn hơn từ trên đỉnh cây lan xuống, mọi người mơ hồ thấy một đôi mắt khổng lồ hiện ra trên đỉnh cây.

Ngay sau đó, một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn từ trên đỉnh cây lan tỏa xuống, mọi người lờ mờ thấy một đôi mắt khổng lồ hiện ra trên đỉnh cây.

Đôi mắt này không có thật, chỉ là hư ảnh hiển hóa, nhưng lại vô cùng to lớn, nhìn từ xa thì thôi, một khi đến gần, e rằng sẽ che trời lấp

đất, sánh ngang cả một đại vũ trụ.

"Thứ gì kia?

Một đôi mắt!" "Hít, đôi mắt lớn đến vậy, quả thực sánh ngang với mắt Đại Đạo!" Mọi người rùng mình, hít một hơi khí lạnh.

"Không đúng, là pháp tướng, không phải thật!" Chẳng mấy chốc đã có người phát hiện, đôi mắt không có thật, chỉ là pháp tướng hiển hóa, khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Cường giả trong trời đất thực ra không phân biệt thực lực cao thấp bằng kích thước, nhưng về cơ bản, tu vi càng cao, thân thể càng trở nên to lớn.

Đừng thấy ngày thường họ đều cao khoảng một mét bảy, một mét tám, trông giống người bình thường, nhưng đó là do họ cố ý áp chế đạo thể để tiện hành động.

Chưa nói đến đâu xa, chỉ riêng các Thánh nhân Hồng Hoang năm xưa, nếu hiển hóa bản thể, cũng sẽ vô cùng khổng lồ, ánh sáng có thể chiếu rọi khắp chư thiên.

Thân hình Tổ Vu là những người khổng lồ, đầu đội trời chân đạp đất.

Càng không cần phải nói đến Đạo Quân, mỗi một vị Đạo Quân một khi hiển hóa bản thể, sẽ còn to lớn hơn cả Hồng Hoang thời khai thiên.

Chương 536

Đương nhiên, pháp tướng thì là ngoại lệ.

"Người của Hồng Mông giới, e là có thể ý thức được hạ giới, dò xét được tình hình bên trong rồi!" Đạo Kiếp lên tiếng.

"Tiểu tử Đạo Kiếp, ngươi lại còn sống, tốt, chẳng bao lâu nữa bản thần sẽ hạ giới, đến lúc đó chính là ngày tận thế của các ngươi!" Lời Đạo Kiếp vừa dứt, trên bầu trời, trên ngọn Thần Thụ, tiếng sấm ầm ầm vang dội, giọng nói đầy uy áp vang vọng.

"...." "Lại quen biết Đạo Tôn, hình như còn có địch ý với Đạo Tôn?" Mọi người đều biến sắc, rồi lần lượt nhìn về phía Đạo Kiếp, vô cùng khó hiểu.

Trong số những người có mặt, ngoài Nguyên Mẫu Đạo Quân, Thiên Mẫu Thần Hậu và Vọng Thư, không ai biết Đạo Kiếp từng tiêu diệt thần niệm của một đại năng Hồng Mông giới.

"Hồng Thiên, ngươi nghĩ bản tọa sợ ngươi chắc?

Ha, nếu ngươi dám ra khỏi Hồng Mông giới, bản tọa đảm bảo ngươi sẽ không về được!" Đạo Kiếp cười lạnh, không chút sợ hãi.

Có lẽ hắn sẽ kiêng dè cường giả của vị diện Hồng Mông giới, nhưng bây giờ Đại Đạo đang biến đổi, lại còn bố trí đại trận khắp tân Hồng Hoang thiên địa, trừ khi có kẻ nào có thể một mình trấn áp Đại Đạo, nếu không tuyệt đối không thể đột phá tiến vào.

Nếu muốn đặt chân vào Hồng Hoang, trừ phi tuân theo quy tắc của Đại Đạo.

Đồng thời, ấn ký bản nguyên Đại Đạo giờ đang nằm trong tay hắn, có ấn ký này, hắn mới là thánh nhân Đại Đạo thực sự, chứ không

phải chỉ là lạc ấn trên trường hà Đại Đạo như trước kia.

"Bây giờ thì mạnh miệng lắm, đợi đến lúc bản thần giáng lâm, xem ngươi còn mạnh miệng được không, một đám tiện dân hạ giới, lại vọng tưởng đối kháng với bản thần, thật nực cười!" Trên bầu trời, truyền đến giọng nói lạnh lùng của Hồng Thiên Chúa Tể.

Dứt lời, cặp mắt pháp tướng của hắn lại quét nhìn những người khác, lạnh lùng nói: "Còn các ngươi, chuẩn bị nghênh đón bản thần đi, thần phục bản thần, có lẽ còn có cơ hội sống sót!" "Hừ, thứ gì thế này, thần phục ngươi?" Lời Hồng Thiên vừa dứt, Bàn Cổ đã hừ lạnh một tiếng, bước ra một bước, tay cầm cự phủ chém ra một luồng ánh sáng.

"Ầm!" Thực lực của Bàn Cổ bây giờ vô cùng mạnh mẽ, một búa chém xuống, vẫn là Lực chi Đại Đạo, nhưng lại khác với Lực chi Đại Đạo trước kia, lại mang theo một loại khí tức thần thánh.

Ánh búa xé toạc không gian, tựa như một dải ngân hà giáng xuống, trong nháy mắt đã rơi trúng pháp tướng của Hồng Thiên.

Nhưng, một giây sau, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

"Sao có thể?" "Một búa của Bàn Cổ đạo hữu lại không hủy được pháp tướng đó?" Các Sử Tiền Đạo Quân kinh hãi thất sắc, họ biết rõ Bàn Cổ mạnh đến mức nào, kẻ hậu bối này tư chất nghịch thiên, hậu sinh khả úy, là người chỉ đứng sau Đạo Kiếp trong thời đại này, đã vượt qua phần lớn các Sử Tiền Đạo Quân, đứng trên đỉnh cao của Hỗn Độn Hải.

Một tồn tại như vậy, một búa có thể sánh ngang với một kích của Cấm Kỵ Đạo Quân, vậy mà lại không làm gì được một pháp tướng của cường giả Hồng Mông giới, có thể thấy đối phương đáng sợ đến mức nào.

“Sao có thể?” Người kinh ngạc không kém chính là Bàn Cổ, một búa này dù chưa dùng toàn lực, nhưng sau khi bản nguyên Đại Đạo biến đổi, dù không dùng toàn lực, cũng vẫn mạnh hơn trước kia, vậy mà lại không làm gì được đối phương.

“Bàn Hoàng, là ngươi!” Người kinh ngạc nhất, không ai khác ngoài Hồng Thiên, một búa của Bàn Cổ không làm hắn bị thương, là do tu vi cảnh giới, dù chỉ là pháp tướng hiển hóa, nhưng bản nguyên Đại Đạo mà hắn sử dụng cũng là Hồng Mông bản nguyên Đại Đạo.

Một búa của Bàn Cổ, Lực chi pháp tắc Đại Đạo tuy đã bắt đầu biến đổi thành Hồng Mông nguyên lực, nhưng chung quy chỉ là một chút, không thể so sánh với Hồng Mông bản nguyên Đại Đạo thực sự.

Nhưng, điều khiến Hồng Thiên kinh ngạc chính là, hắn lại cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người Bàn Cổ, khí tức quen thuộc đó làm sao hắn có thể quên được?

Hắn là cường giả đệ nhất Hồng Mông giới, nhưng đó là bây giờ, cường giả đệ nhất Hồng Mông giới năm xưa chính là Bàn Hoàng của Bàn Cổ tộc.

Hai người tuy thực lực tương đương, nhưng Bàn Hoàng lại luôn có thể áp chế hắn một bậc.

Hai tộc vốn rất không ưa nhau, chỉ là vào một diễn kỷ trước, Bàn Hoàng đột nhiên mất tích, vì thế, Bàn Cổ tộc chịu đả kích nặng nề, bị Hồng Mông Thần tộc nhất cử áp chế, Hồng Thiên Chúa Tể cũng thuận lợi trở thành chúa tể đệ nhất Hồng Mông giới.

Bây giờ, hắn lại cảm nhận được khí tức của vị túc địch năm xưa trên người một tu sĩ hạ giới, làm sao không kinh ngạc.

“Bàn Hoàng gì chứ, ngô là Bàn Cổ!” Bàn Cổ nghe không hiểu đối phương đang nói gì, hắn căn bản không quen biết người này, càng

chưa từng đến Hồng Mông giới, đối phương đang nói nhảm.

Một kích không thành, cũng kích phát chiến ý của Bàn Cổ, khí tức toàn thân bùng nổ, Lực chi Đại Đạo cuồn cuộn, đồng thời, ba ngàn Đại Đạo cũng hiển hóa ra, được Lực chi Đại Đạo thống ngự, gia trì lên Khai Thiên Phủ, chuẩn bị phát động công kích một lần nữa.

"Cường giả Hồng Mông giới thì sao?

Đừng nói chỉ là pháp tướng hiển hóa, dù chỉ là một luồng thần niệm lạc ấn, bản thể ngươi giáng lâm ta cũng không sợ!" Ma khí cuồn cuộn, có cự ma đang gầm thét, Vạn Ma Chi Sơ đứng ra, đi trước Bàn Cổ một bước, tay cầm hắc sắc đại kích liền trực tiếp lao lên.

"Không sai, chúng ta thân là Đạo Quân, đều là chúa tể của một thời đại, há có thể sợ ngươi?" "Hừ, kẻ ngoại giới cũng dám ở Hỗn Độn Hải của ta kiêu ngạo, hôm nay bản quân sẽ diệt sát thần niệm của ngươi trước, đợi ngươi hàng lâm, lại diệt sát bản thể của ngươi!" Bàn Cổ và Vạn Ma Chi Sơ ra tay, các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng có người không nhịn được, lập tức lao lên.

"Giết!" Ngay sau đó, Thời Thần và Dương Mi, Thời Gian Đạo Quân cùng Không Gian Đạo Quân, bốn người không biết vì sao, đột nhiên lại vô cùng ăn ý.

Họ lần lượt nắm giữ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, nay liên hợp lại một chỗ, lập tức một luồng sức mạnh thời không mênh mông cuồn cuộn, diễn hóa ra trường hà thời không.

Thậm chí, điều kinh người là, dưới sự thúc đẩy của bốn người, trường hà thời gian lại hóa thành một lưỡi dao thời không khổng lồ, chém về phía Hồng Thiên.

Sau đó, Vận Mệnh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng lần lượt ra tay.

Hơn trăm vị Sử Tiền Đạo Quân, cộng thêm các Cấm Kỵ Đạo Quân ra tay, thử hỏi thế gian ai có thể chống đỡ?

Thậm chí có thể xung kích cả bản nguyên Đại Đạo.

"...." Pháp tướng của Hồng Thiên vừa kinh vừa giận, hắn không ngờ những người này không một ai sợ hắn.

Hắn là chúa tể Hồng Mông giới, cao cao tại thượng, nhìn xuống hạ giới, hiển hóa pháp thân, người hạ giới không phải nên cúi đầu bái lạy, các loại lấy lòng sao?

Hoàn toàn khác với dự tính của hắn.

Theo hắn thấy, những kẻ không hề kiêng dè như Đạo Kiếp và hai nữ nhân kia dù ở Hồng Mông giới cũng rất hiếm.

Nhưng, hắn phát hiện mình đã sai, những người ở đây đều là kẻ man rợ, đầu sắt.

"Bành!" Không chút nghi ngờ, nhiều Sử Tiền Đạo Quân ra tay như vậy, pháp tướng của hắn trực tiếp bị đánh tan.

"Ha ha, cường giả Hồng Mông giới, cứ tưởng lợi hại đến mức nào!" "Hà, nhiều nhất cũng chỉ là cao hơn lĩnh vực của chúng ta bây giờ một lĩnh vực mà thôi, lại muốn dùng một pháp tướng áp bức chúng ta?" "Không sai, chúng ta thân là Đạo Quân, có tôn nghiêm của Đạo Quân, có thể chiến tử, có thể làm chó, nhưng tuyệt đối không khuất phục!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân lần lượt cười lạnh, thần sắc lạnh lùng, vô cùng tàn khốc.

Đúng như họ nói, Hồng Thiên căn bản không hiểu các Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải, lại xem những người này như các Đạo Chủ của Hồng Mông giới.

Mặc dù tu vi cảnh giới tương đương, nhưng tâm tính lại khác nhau.

Phải biết, trong số những người có mặt, ai mà chưa từng là tồn tại chúa tể một thời đại?

Chương 537

Các Đạo Quân năm xưa cũng là một đường liều mạng, các loại mưu kế, mới có thể bước lên cảnh giới này, đạo tâm của họ sớm đã cứng như bàn thạch.

Càng không cần phải nói đến những người như Tiên Thiên Long Đế, các Sử Tiền Nguyên Quân và Hỗn Độn Ma Thần, đầu của họ còn cứng hơn, đừng nói khuất phục, ngay cả làm chó cũng không cho phép.

Sau khi diệt pháp tướng của Hồng Thiên, mọi người cũng không rảnh rỗi, lần lượt nhìn về phía Đạo Kiếp.

"Đạo Tôn, chuyện này không định cho chúng ta một lời giải thích sao?" "Vô cớ gây thù chuốc oán cho Hỗn Độn Hải của chúng ta, đạo hữu không chuẩn bị cho chúng ta một lý do sao?" Phần lớn các Sử Tiền Đạo Quân có mặt đều vô cùng tức giận, bao gồm cả tứ đại Cấm Kỵ Chí Tôn.

Chuyện lớn như vậy mà Đạo Kiếp lại không nói với họ một tiếng.

"Có cần thiết không?

Bản tọa không trêu chọc bọn chúng, các ngươi nghĩ những kẻ Hồng Mông đó sẽ không đến sao?" Đạo Kiếp lạnh lùng nói, đối với ánh mắt tức giận của các Sử Tiền Đạo Quân, hắn không hề để ý.

"Để bản quân nói đi!" Sợ họ đánh nhau, Thiên Mẫu Thánh Hậu đứng ra, kể lại toàn bộ câu chuyện từ khi Hồng Mông Thần Thụ đột nhiên xuất hiện, cho đến khi Đạo Kiếp diệt đi một luồng thần niệm lạc ấn của Hồng Thiên Chúa Tể.

Ngay cả chuyện cường giả Hồng Mông giới muốn hạ giới mưu

đoạt cơ duyên cũng không hề giấu diếm.

Bởi vì dù không nói, các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần này sớm muộn cũng sẽ đoán ra.

Dù sao một thế giới cao cấp cũng không phải kẻ ngốc, ai lại vô duyên vô cớ chạy đến một thế giới cấp thấp?

Trừ phi đầu óc có vấn đề, hoặc là có mục đích.

Nghe vậy, một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt biến ảo, sau đó lần lượt xin lỗi Đạo Kiếp.

Họ đã hiểu, chuyện này quả thực không trách Đạo Kiếp, nếu là họ, cũng sẽ nổi giận ra tay, tiêu diệt đối phương.

Giữa sân, chỉ có Bàn Cổ vẫn im lặng không nói, sắc mặt không ngừng biến đổi, trong đầu vang vọng lời nói của Hồng Thiên.

Miệng hắn thỉnh thoảng lại lẩm bẩm cái tên Bàn Hoàng, không biết vì sao, mỗi lần lẩm bẩm cái tên này, Bàn Cổ đều cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra.

"Ầm!" Đúng lúc này, Hồng Mông Thần Thụ lại lần nữa rung động, một luồng uy áp mênh mông gấp trăm lần lúc nãy giáng xuống.

"Chuyện gì?" Mọi người sắc mặt đại biến, lần này ngay cả Bàn Cổ, Vận Mệnh Đạo Quân cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

"Một đám tiện dân hạ giới, lại dám nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của bản thần, tìm chết!" Lúc này, trên đỉnh Hồng Mông Thần Thụ, một giọng nói lạnh lùng chứa đầy sát ý truyền đến.

"Ầm!" Ngay sau đó, một thân ảnh khổng lồ bước đi trong không trung, men theo Thần Thụ đi xuống.

Đó là một thân ảnh bị sương mù bao phủ, quanh thân Hồng Mông bản nguyên Đại Đạo lượn lờ, thần thánh và cao quý.

Mỗi một bước chân hạ xuống, đều khiến Hỗn Độn cuộn trào, một lực trường vô hình chấn nhiếp cả không gian.

Cùng lúc đó, khi đến gần, một luồng uy áp vượt qua Đạo Quân giáng xuống.

"Hồng Thiên..." "Khí tức thật đáng sợ, khí tức này đã vượt qua tầng thứ Đạo Quân!" "Tiêu rồi, lẽ nào lần này là chân thân giáng lâm?" Mọi người sắc mặt đại biến, trong nháy mắt thần tình cảnh giác, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bàn Cổ cũng hoàn hồn, không biết vì sao, khi nhìn thấy người này, trong thần sắc hắn trực tiếp dâng lên một tia địch ý, khiến Bàn Cổ khó hiểu, nhưng địch ý đó cũng không thể che giấu.

Thế là, hắn trực tiếp tế ra Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, và nắm chặt Khai Thiên Phủ.

"Ầm!

Ầm!" Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng đều lần lượt bùng nổ bản nguyên Đại Đạo của mình.

Từng đóa thanh liên nở rộ, từng người khổng lồ khai thiên sáng thế từ trong thanh liên từ từ bay lên, đồng thời, một thanh Tịch Diệt Thiên Cổ xuất hiện trong tay Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Phía sau Nguyên Mẫu, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc hóa thành ba ngàn cành cây, lấp lánh trong suốt, tựa như thần liên, hàng tỷ pháp tắc hậu thiên rủ xuống, bao phủ hàng tỷ vạn dặm Hỗn Độn.

"Tất cả lui ra sau, phong tỏa bốn phía!" Đúng lúc này, Đạo Kiếp lên tiếng, không đợi mọi người phản ứng, hắn đã bước ra một bước, đi về phía trên Thần Thụ, trực tiếp nghênh đón Hồng Thiên Chúa Tể.

Đối mặt với cường giả Hồng Mông giới, vượt qua tầng thứ Đạo Quân, dù Đạo Kiếp sớm đã nhìn ra đây không phải chân thân cũng

không dám đại ý, vì thế trực tiếp sử dụng Vô Thủy trong Ngũ Thái, khiến bản thân miễn dịch một phần công kích.

Đồng thời, trong tay hắn hiện ra một nguyệt luân, chính là đạo quân chi bảo được luyện chế từ Tịch Diệt Đại Đạo, Tịch Diệt Thiên Luân, nay đã hóa thành đạo quân chi bảo, uy lực vượt qua phần lớn đạo quân chi bảo.

"Ầm!" Lực lượng tịch diệt cuồn cuộn, khí tức Thiên Nhân Ngũ Suy lan tỏa, tử vong, trớ chú, từng luồng sức mạnh tà ác kinh khủng bao phủ lấy hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể.

"Ầm!" Lực lượng tịch diệt cuồn cuộn, khí tức Thiên Nhân Ngũ Suy lan tỏa, tử vong, trớ chú, từng luồng sức mạnh tà ác kinh khủng bao phủ lấy hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể.

"Ong~!" Chưa kết thúc, lại một kiện pháp bảo nữa từ trong cơ thể hắn bay ra, là một thanh trường kiếm màu xanh.

Chuôi kiếm tựa như được làm từ thanh liên, đạo văn dày đặc, thân kiếm khắc ba mươi sáu tầng trời, thoáng chốc tựa như ba mươi sáu thế giới ký thác trên thân kiếm.

Thanh kiếm này vừa xuất hiện, một luồng khí tức sáng sinh lan tỏa, chưa cần thúc đẩy, trong phạm vi hàng tỷ vạn dặm thời không, trong vô tận Hỗn Độn, đã có địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, diễn hóa thiên địa ngũ hành.

Thanh kiếm này là một kiện đạo quân chi bảo khác của Đạo Kiếp, Sáng Sinh Tạo Hóa Kiếm, chứa đựng Sáng Sinh Đại Đạo của Đạo Kiếp.

"Ầm!" Kiếm này vừa ra, lập tức diễn hóa ba mươi sáu tầng trời, tựa như ba mươi sáu đại thế giới áp xuống, mỗi một thế giới đều đứng vô số thần phật.

“Cũng có chút thủ đoạn, nhưng không đủ!” Trên bầu trời, hóa thân của Hồng Thiên từng bước đi xuống, quanh thân tử sắc quang mang lượn lờ, đó là ánh sáng bản nguyên Đại Đạo của hắn, ngăn cản lực lượng tịch diệt do Tịch Diệt Thiên Luân phóng ra.

Đồng thời, bàn tay lớn trấn áp xuống, bàn tay màu tím mang theo khí tức thần thánh, tựa như một bàn tay được hóa thành từ Hồng Mông tử khí.

Nhưng bàn tay này lại bị một kiếm ba mươi sáu tầng trời của Đạo Kiếp chặn lại.

“Vẫn không đủ!” Thần sắc Hồng Thiên lạnh lùng, từ trên Hồng Mông Thần Thụ giáng lâm, dù chỉ là hóa thân, mang theo một tia chân linh, nhưng lại mạnh hơn thần niệm lạc ấn vô số lần, hắn tự tin có thể diệt hết tất cả mọi người có mặt.

Phía dưới, một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần cảnh giác, nếu không phải Đạo Kiếp muốn một mình chiến đấu với Hồng Thiên, họ đã ra tay rồi.

“Đại Luân Hồi Phá Diệt!” Bị đối phương chặn lại, Đạo Kiếp cũng không bất ngờ, hắn hét lớn một tiếng, toàn thân phát sáng, Sáng Sinh và Tịch Diệt Đại Đạo đồng thời bùng nổ, hình thành một cối xay khổng lồ.

Chương 538

"Ầm!" Cùng với sự hình thành của cối xay, một luồng khí tức vĩnh hằng bất hủ lan tỏa, sức mạnh này không thuộc về Đại Đạo, cũng không thuộc về Hồng Mông, dường như cổ xưa hơn, tang thương hơn, thẳng đến vĩnh hằng.

Luồng sức mạnh bất hủ này dung nhập vào hai kiện đạo quân chí bảo, khiến hai kiện chí bảo tỏa ra ánh sáng vô tận, cuối cùng hợp hai làm một, hóa thành một cối xay âm dương khổng lồ, trấn áp xuống hóa thân của Hồng Thiên.

"Cái gì?" Sắc mặt Hồng Thiên biến đổi, vào khoảnh khắc này, hắn lại cảm nhận được sự uy hiếp từ đối phương, sức mạnh này không sợ sự áp chế của Hồng Mông bản nguyên Đại Đạo, thậm chí còn ngược lại áp chế hắn.

Hắn hét lớn một tiếng, dốc sức chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra, hóa thành sinh mệnh tinh hoa, rơi vãi trong Hỗn Độn.

Tinh hoa của sinh vật đẳng cấp cao rơi xuống, như thần vật quý giá nhất trời đất, khiến trong Hỗn Độn nở rộ kim liên khắp nơi, có cái còn trực tiếp diễn hóa thành sinh linh Hỗn Độn.

Cảnh tượng này khiến đồng tử của các Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân co rụt lại, rồi trong chốc lát, từng người mắt đỏ rực, khi nhìn lại Hồng Thiên Chúa Tể, tuy vẫn mang theo sự kiêng dè và cảnh giác, nhưng lại có thêm một tia cảm giác như đang nhìn con mồi.

"Chết tiệt, ánh mắt đó là sao?" Ánh mắt của đám tiện dân hạ giới này, thân là chúa tể, Hồng Thiên sao có thể không phát hiện, điều này khiến hắn vô cùng tức giận.

Đám tiện dân này nhìn hắn bằng ánh mắt như một bầy sói đói đang nhìn chằm chằm con mồi, điều này khiến hắn không thể dung thứ.

Hắn là ai?

Thân phận gì?

Ở Hồng Mông giới cũng là tồn tại hàng đầu, được mệnh danh là cường giả đệ nhất Hồng Mông kỷ.

Từ trước đến nay chỉ có hắn đi tìm con mồi, có ai dám xem hắn là con mồi?

Dù là các chúa tể khác trong Hồng Mông giới cũng không dám.

"À, ánh mắt nhìn con mồi!" Đạo Kiếp cười nhẹ, nói: "Hồng Thiên, ngươi không hiểu mấy lão bằng hữu của ta đâu, đám người này ở Hỗn Độn Hải quá lâu, Đại Đạo sớm đã đi đến cực hạn, cả người sớm đã tê dại, bây giờ nhìn thấy sự vật mới mẻ tự nhiên sẽ kích động.

Lúc này, bọn họ chỉ hận không thể bắt ngươi lại, sau đó mang về xẻo thịt, nghiên cứu kỹ lưỡng!" "Xẻo thịt nghiên cứu?" Hồng Thiên ngẩn người, ngay cả công kích cũng dừng lại một chút, rồi lập tức nổi giận đùng đùng.

"Khốn kiếp, đám tiện dân các ngươi tìm chết!" Không thể tha thứ, đây là đại tội, một đám tiện dân hạ giới, ngay cả một chúa tể cũng không có, tu luyện Đại Đạo pháp tắc sơ cấp như vậy, một đám thổ dân man hoang lại dám có ý đồ với hắn?

Dường như bị kích động, khí tức trên người Hồng Thiên Chúa Tể ngày càng cường thịnh, một luồng uy thế thuộc về chúa tể quét ra.

Điều này khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt biến đổi, ngay cả Đạo Kiếp cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Loại áp lực này đối với những người khác là sự áp chế về đẳng cấp và năng lượng Đại Đạo, nhưng đối với Đạo Kiếp, chỉ là áp lực về đẳng cấp.

Dù sao hắn không phải chúa tể, tu vi cảnh giới không bằng đối phương.

Vị Hồng Thiên Chúa Tể này dù chỉ là hóa thân, nhưng trên người cũng có một tia khí tức chúa tể, giống như tam thi của Thánh nhân dù là Chuẩn Thánh, nhưng chiến lực lại vượt xa Chuẩn Thánh bình thường.

Cũng may Đạo Kiếp tu luyện là Tịch Diệt Đại Đạo và Sáng Sinh Đại Đạo, diễn hóa Đại Luân Hồi, mặc dù không phải Hồng Mông Đại Đạo, nhưng lại không bị Hồng Mông Đại Đạo áp chế.

"Vô Cực, Luân Hồi!" Đối mặt với công kích hung mãnh của Hồng Thiên, Đạo Kiếp trực tiếp diễn hóa trạng thái Vô Thủy, đồng thời Sáng Sinh và Tịch Diệt kết hợp, phát ra một đòn mạnh nhất.

"Ầm ầm!" Trong không gian, hai người chiến đấu điên cuồng, khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân nhìn đến ngẩn người.

Loại chiến đấu này, ngay cả Vận Mệnh Đạo Quân và tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân cũng phải thầm đánh giá trong lòng, trực giác cho rằng mình không thể đối kháng.

"Thật không hổ là Đạo Tôn, lại một mình chống lại đại năng Hồng Mông giới!" "À, mặc dù bị áp chế, nhưng chúng ta đều không bằng!" Có Sử Tiền Đạo Quân cảm thán.

Nhưng phần lớn các Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân đều đang quan sát Đại Đạo pháp tắc của Hồng Thiên Chúa Tể, cẩn thận cảm ngộ, muốn phân tích.

Đây là một cơ hội hiếm có, bất luận là Đại Đạo của Đạo Kiếp,

hay Đại Đạo của vị cường giả đến từ Hồng Mông giới này, đối với họ, chỉ cần lĩnh ngộ được một tia, đều là cơ duyên vô thượng.

Đương nhiên, họ cũng không quên cảnh giác, một khi Đạo Kiếp có xu hướng thất bại, họ sẽ ào lên, không tiếc lấy nhiều đánh ít, cũng phải tiêu diệt hóa thân của vị cường giả Hồng Mông giới này.

Hồng Mông giới, các châu, Hồng Thiên Chúa Tể trước thời hạn giáng hạ hóa thân đến Hỗn Độn, tự nhiên bị các thám tử của các tộc các giáo bắt được, tin tức này cũng nhanh chóng truyền khắp các đại giáo.

"Hồng Thiên đến hạ giới rồi?

Hắn đi làm gì?" "Nhanh, nhanh kích hoạt thần vật, tra xét!" "Hồng Thiên tên này tuyệt đối không có ý tốt, dựa vào Hồng Mông Thần Thụ là vật của tộc mình, lúc nào cũng tự ý dò xét hạ giới mà không bàn bạc với chúng ta, không coi ai ra gì!" "Hừ, tên này tuyệt đối đang giở trò, giấu chúng ta định độc chiếm cơ duyên của Hỗn Độn Hải, há có thể để hắn được như ý?" "Không sai, khởi động trấn tộc thần vật, bản tọa muốn hóa thân hạ giới!" Rất nhanh, các đại năng đỉnh cấp của các tộc các giáo lần lượt hành động, có kẻ khởi động thần vật, ký thác thần niệm hóa thân, bước vào Hỗn Độn.

Có nơi trực tiếp có chúa tể trong tộc ra tay, xé rách vách ngăn Hồng Mông giới, hộ tống tộc nhân hạ giới.

Vách ngăn Hồng Mông giới vô cùng dày, uy lực Đại Đạo vô cùng đáng sợ, ngay cả tồn tại vô thượng cảnh giới chúa tể cũng chỉ xé rách được một vết nứt nhỏ, muốn đích thân hộ tống người xuống, tu vi không thể quá cao, nhiều nhất chỉ có thể đưa đi người cảnh giới Đạo Chủ, nhưng lại phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

Nếu có thần vật thì sẽ an toàn hơn một chút, nhưng thần vật rất đặc thù, là sản vật của thời đại Hồng Mông cổ đại, cả Hồng Mông

giới cũng không có bao nhiêu.

Lần này, vì Hồng Thiên giở trò, các tộc các giáo mới bất đắc dĩ phái người hạ giới trước thời hạn, nếu không cần phải đợi thêm một nguyên hội nữa.

Thế là, vào một ngày, vách ngăn Hồng Mông giới nứt ra từng vết nứt, từng đạo quang ảnh được đưa vào Hỗn Độn.

Đạo Kiếp và những người khác không hề hay biết, lúc này hắn đang chiến đấu với Hồng Thiên, hai người đánh nhau kịch liệt, từ dưới gốc Hồng Mông Thần Thụ đã đánh vào sâu trong Hỗn Độn.

Có Hồng Mông Thần Thụ trấn áp, không gian xung quanh ổn định, Hỗn Độn chi khí tựa như tường thành.

Nhưng, rời khỏi phạm vi Hồng Mông Thần Thụ, chiến lực của hai người mới hiển hiện ra.

Chỉ có thể nghe thấy từng tiếng nổ vang vọng trong Hỗn Độn, từng vết nứt lớn bị xé toạc, ngay cả Hỗn Độn thỉnh thoảng cũng bị quét sạch.

Nơi đây không có thời gian, không có không gian, càng không có các loại Đại Đạo pháp tắc, nhưng, cùng với trận chiến của hai người, đã cưỡng ép diễn hóa ra quy tắc Đại Đạo trong Hỗn Độn.

Có quy tắc Đại Đạo, tự nhiên sẽ sinh ra thời không, sinh ra vĩ độ, sinh ra thế giới.

Nhưng bất kể quy tắc nào, vĩ độ nào, thời không nào, dưới sự tấn công khủng khiếp của hai người, đều không thể tồn tại.

Đạo Kiếp lúc này đã tung toàn lực, cả người hóa thành một Hỗn Độn tứ diện thần, Hỗn Độn chi khí vô biên cuồn cuộn, bị hắn hút vào cơ thể, bổ sung sức mạnh.

Đồng thời hắn diễn hóa Tiên Thiên Ngũ Thái, không ngừng chuyển hóa giữa Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực.

Chương 539

Cuối cùng, Đạo Kiếp phát hiện, càng chiến đấu, hắn càng thành thục với Tiên Thiên, một trận chiến này đã giúp hắn lĩnh ngộ Vô Cực Đại Đạo được nâng cao đáng kể.

"Khốn kiếp, tên thổ dân này quá quỷ dị!" Nhưng, Hồng Thiên Chúa Tể lại càng đánh càng kinh hãi, đường đường là chúa tể Hồng Mông giới, hóa thân giáng lâm lại không hạ được một sinh linh hạ giới.

Nếu chuyện này truyền về Hồng Mông giới, e rằng các giáo chủ đại giáo khác, các tộc trưởng các tộc lại sẽ chế giễu hắn.

Lần trước vì tên tiện dân hạ giới này mà hắn đã mất mặt, lần này hóa thân giáng lâm chuẩn bị báo thù, không ngờ thực lực của tên tiện dân hạ giới này lại tăng mạnh, không làm gì được hắn?

Không chỉ vậy, cùng với trận chiến kéo dài, hắn phát hiện năng lượng của hóa thân này sắp hao hết, trong khi đối phương lại có Hỗn Độn thể, lúc nào cũng có thể bổ sung.

Cứ thế này, e rằng không bao lâu nữa, hắn sẽ thất bại.

"Di, kia không phải Hồng Thiên Chúa Tể sao?

Đang đại chiến với ai vậy?" "Là một vị Hỗn Độn Ma Thần, lại có thể hấp thụ Hỗn Độn chi lực để bổ sung, lại có thể đánh với Hồng Thiên Chúa Tể không rơi vào thế hạ phong!" "Không phải không rơi vào thế hạ phong, rõ ràng hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể sắp không chịu nổi nữa rồi!" "Ừ, dù sao cũng không phải bản tôn, lại không ở Hồng Mông giới, không thể bổ sung sức mạnh trong cơ thể!" Lúc này, các cường giả từ Hồng Mông giới giáng lâm, khi nhìn thấy trận chiến giữa Đạo Kiếp và Hồng Thiên, ai nấy đều kinh ngạc không

thôi.

Họ được phái xuống hạ giới, là để đi tiên phong, cũng là để giám thị Hồng Mông Thần tộc, vì thế, dù đã đến Hỗn Độn, họ cũng không hiện thân, từng người ẩn nấp trong bóng tối.

Chỉ là họ cũng không ngờ, vừa đặt chân vào Hỗn Độn, đã thấy Hồng Thiên Chúa Tể đang đại chiến với một người, người này tuyệt đối không phải sinh linh của Hồng Mông giới.

Những người hạ giới lần này tu vi không quá cao, nhưng cũng không yếu, có cảnh giới Đạo Diễn, cũng có cảnh giới Đạo Chủ.

Đương nhiên, cảnh giới Đạo Chủ cũng không yếu rồi, dù ở Hồng Mông giới, cũng là bá chủ một phương, là đệ tử chân truyền, có kẻ còn là tộc trưởng một tộc.

"Ầm!" Đúng lúc này, lại một tiếng nổ vang, khí tức luân hồi bất hủ lan tỏa, đánh bay hóa thân của Hồng Thiên ra ngoài.

Một giây sau, thân hình Đạo Kiếp lóe lên, nhanh chóng diễn hóa Thái Tố chi thân, trực tiếp đến bên cạnh Hồng Thiên, giơ tay chính là Tiên Thiên Nhất Khí.

Tiên Thiên Nhất Khí là do Thái Sơ hiển hóa, trong một sát na, Đạo Kiếp tựa như hóa thân thành vạn đạo chí tôn, chư thiên Đại Đạo đều đang hướng về hắn bái lạy.

"...." Lần này hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể trực tiếp bị đánh tan, khó khăn lắm mới tái tổ hợp lại, nhưng thân thể đã trở nên hư ảo đi rất nhiều.

"Hít, Hồng Thiên Chúa Tể bại rồi!" "Người thần bí kia là ai, lại lợi hại như vậy, có thể chiến bại Hồng Thiên Chúa Tể!" "Mặc dù chỉ là hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể, nhưng có thể chiến bại cũng đủ kinh người rồi, người này rõ ràng cảnh giới không cao, nhiều nhất

cũng chỉ là cảnh giới Đạo Chủ!" "Thủ đoạn gì vậy?

Quá quỷ dị, bản thần chưa từng thấy bản nguyên Đại Đạo như vậy?

Chẳng lẽ là Đại Đạo của Hỗn Độn Hải, không thể nào?" Hồng Thiên đại bại, thực sự đã làm kinh động đám cường giả Hồng Mông giới vừa hạ giới.

Bọn họ phải ghi lại cảnh này, lát nữa sẽ báo cáo về thượng giới.

Đặc biệt là những chủng tộc và đại giáo không hòa hợp với Hồng Mông Thần tộc, một khi tin tức này được truyền đi, chắc chắn sẽ phải tuyên truyền rầm rộ, đả kích nặng nề Hồng Mông Thần tộc.

Thế là, trong lúc Hồng Thiên Chúa Tể không hay biết, trận chiến của hắn, và cảnh bị đánh tơi bời đã bị người ta ghi lại.

Thần sắc Hồng Thiên khó coi, hắn cảm thấy nhục nhã, hai lần liền ở thế giới cằn cỗi hạ giới này chịu thiệt thòi lớn.

Lúc này, hóa thân thần niệm của hắn tuy chưa tiêu tán, nhưng cũng không còn bao nhiêu sức mạnh, hắn đã bại.

Tự bạo?

Không thể nào, lần trước tự bạo đã truyền khắp Hồng Mông giới, khiến hắn mất mặt, lần này cũng không thể tự bạo.

Thế là, ánh mắt Hồng Thiên lóe lên, trực tiếp tán đi hóa thân này.

"Không ổn!" Nhưng, đúng lúc này, một luồng khí tức quen thuộc xuất hiện ở xung quanh không xa, tuy ẩn giấu, nhưng sau khi bình tĩnh lại, Hồng Thiên tự nhiên có thể cảm giác được.

"Có tu sĩ Hồng Mông giới hạ giới, đang dò xét ở gần đây, không chỉ một người!" Điều này khiến sắc mặt Hồng Thiên vô cùng khó coi, hắn biết, việc hóa thân của mình giấu tất cả mọi người hạ giới, chắc

chắn đã bị người ta phát hiện, thế là các tộc phái người hạ giới.

"Đám người này chắc chắn sợ ta chiếm được cơ duyên trước, nên giám thị ta!" Hồng Thiên thầm mắng, hắn căn bản không có cách nào, vì hắn biết những chúa tể kia của Hồng Mông giới ai nấy đều giảo hoạt, căn bản không thể giấu được.

Lần này hắn xuống tra xét, chỉ là để xem Hồng Mông Thần Thụ, thuận tiện diệt kẻ thù.

Hắn cũng không ngờ kẻ thù này lại khó chơi đến vậy, buộc hắn phải hạ giới hóa thân, nhưng vẫn không hạ được đối phương.

"Hừ, không ngờ nơi hạ giới cằn cỗi này lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, bản thần không thể không thừa nhận, ngươi không tệ, đặt ở Hồng Mông giới của ta cũng có thể trở thành nhân vật một phương.

Nhưng ngươi đã đắc tội với bản thần, bây giờ ngươi kiêu ngạo cũng chỉ là tạm thời, không đến một nguyên hội, bản thần sẽ chân thân giáng lâm, đến lúc đó chính là ngày chết của ngươi!" Nói đến đây, thần sắc Hồng Thiên lại khôi phục vẻ lãnh đạm, nhàn nhạt nói: "Ngươi tên là Đạo Kiếp phải không?

Bản thần yêu mến trân trọng nhân tài, cho ngươi thêm một cơ hội, thần phục bản thần, gia nhập Hồng Mông Thần tộc của ta, chỉ cần ngươi thật lòng thần phục, bản thần không những không truy cứu chuyện cũ của ngươi, mà khi rời đi sẽ đưa ngươi đến Hồng Mông giới phát triển!" "Chuyện gì?" "Tình hình gì đây?

Đang đánh nhau lại chuyển sang chiêu mộ?" "Đừng nói, sinh linh Hỗn Độn kia quả thực rất mạnh, được Hồng Thiên Chúa Tể chiêu mộ cũng là bình thường!" "Hừ, các ngươi nghĩ nhiều rồi, Hồng Thiên Chúa Tể lão cáo già gian hoạt này, sợ mất mặt, mới ra chiêu này, ai mà không biết lão già này có thù tất báo!" "Không sai, ta thấy e rằng hóa

thân của lão già này đánh không lại người ta, mới nói như vậy, nếu sinh linh kia mà tin thật, thì thật sự đã bị lão già này lừa rồi!" "Mặc kệ, ta chỉ phụ trách giám thị, thuận tiện tra xét thế giới Hỗn Độn này!" Hồng Thiên đột nhiên đổi thái độ, khiến các tu sĩ Hồng Mông giới đang giám thị đều kinh ngạc, ngơ ngác, rồi có người tán thưởng, có người cười lạnh.

Nhưng dù thế nào, họ đều phải ghi lại, truyền về tộc, và tiếp tục xem.

"Chiêu mộ ta?

Bắt ta thần phục?

Ha ha!" Nghe vậy, Đạo Kiếp cười rồi, hắn cũng không thèm để ý, đối phương đã không còn sức chiến đấu.

Ngược lại, hắn nhìn về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân, Bàn Cổ và những người khác, cười nói: "Các vị đạo hữu, bây giờ tên này đã hết sức rồi, các ngươi không thèm thuồng hắn sao?

Vậy thì… bắt lấy hắn, xẻo thịt, nghiên cứu bản chất của sinh linh Hồng Mông giới!" "Sớm đã chờ không nổi rồi!" "Ha ha, đa tạ Đạo Tôn!" "Lạc lạc, tiểu sư tổ làm tốt lắm!" Thực ra không cần Đạo Kiếp nói, đám người này đã không nhịn được nữa rồi, sao họ có thể không nhìn ra hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể đã không còn sức chiến đấu?

Đây là một miếng thịt mỡ béo bở, sớm đã khiến họ thèm thuồng.

Bây giờ lời Đạo Kiếp vừa dứt, hơn trăm Sử Tiền Đạo Quân, Nguyên Quân, và các Hỗn Độn Ma Thần như Bàn Cổ điên cuồng lao lên.

"Ầm!" Trong một sát na, trong không gian trời đất rung chuyển, Đại Đạo ngũ sắc lục sắc cuồn cuộn.

“....” Cảnh tượng này khiến sắc mặt Hồng Thiên đại biến, kinh hãi thất sắc.

Chương 540

"Đám… tiện…" Lời của hắn chưa nói xong, đã bị đám sói đói này nhấn chìm.

"Ặc, …" "Ta đã thấy gì thế này?" "Một đám sói đói đáng sợ, con nào con nấy mắt đỏ rực, xem Hồng Thiên Chúa Tể như con mồi, xé xác hắn ra rồi?" "Quá đáng sợ?

Đây là thế giới ta sắp phải tra xét sao?

Người của một giới này sao lại đáng sợ như vậy?" Cảnh tượng này dọa cho đám tu sĩ Hồng Mông giới kia ai nấy đều mặt mày tái mét.

Bọn họ không cho rằng các Sử Tiền Đạo Quân này mạnh đến mức nào, ngược lại, bản nguyên Đại Đạo của những người này trong mắt họ vô cùng sơ cấp, thô ráp, tàn khuyết.

Nhưng ánh mắt của những người này, sự ra tay tàn nhẫn của họ mới khiến họ kinh hãi.

"Hửm?" Đúng lúc này, Đạo Kiếp trong lòng có cảm ứng rõ ràng, mày nhíu lại, thần thức khổng lồ trong nháy mắt bao phủ khắp bốn phương tám hướng.

"Không ổn, bị phát hiện rồi!" "Người này thật nhạy bén, mau lui!" Các cường giả Hồng Mông giới ẩn nấp ở các nơi lần lượt biến sắc, rồi, không nói hai lời liền lui về phía xa.

Bọn họ mang theo nhiệm vụ, lúc này không thể bộc lộ, nếu không sẽ khiến người của một giới này cảnh giác, đến lúc đó ảnh hưởng đến đại kế của tộc thì không hay.

"Không có ai?" Điều này khiến Đạo Kiếp nhíu mày càng sâu, hắn rõ ràng cảm ứng được có người đang dò xét, không chỉ một người.

“Hừ, đám giấu đầu lòi đuôi, không thành được việc lớn!” Cuối cùng Đạo Kiếp hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý.

“Ha ha, lão già này còn phản kháng!” “Lão già, ngoan ngoãn làm vật thí nghiệm của ta đi, đừng giãy giụa nữa, vô dụng thôi!” “Thần niệm hóa thân của đại năng Hồng Mông giới, là một miếng thịt mỡ lớn, hy vọng có thể cho ta một vài bất ngờ!” “Không sai, bản quân đã bị kẹt ở cảnh giới Đạo Quân nhiều năm, tự cảm thấy đã đi đến đỉnh cao của Đại Đạo, không thể tiến thêm, bây giờ bắt được một con cừu béo Hồng Mông giới, hy vọng có thể có thu hoạch!” Lúc này, một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần vui vẻ rời đi, trong tay họ, hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể bị cấm cố, đang mang vẻ mặt oán độc và xấu hổ, nhưng đám người này cũng đủ tàn nhẫn, ngay cả miệng của hắn cũng bị phong lại.

Một trận chiến đã kết thúc, mọi người đều hưng phấn, vì đã bắt được một vị đại năng Hồng Mông giới, đây là một con cừu béo lớn, mang về làm thịt, có lẽ có thể thu được không ít cơ duyên.

Nay Chư Thiên Hải và Hỗn Độn Hải đã hợp nhất, mọi người cũng lười đặt tên cho tân thiên địa, trực tiếp gọi là Hồng Hoang Hỗn Độn vũ trụ.

Các đại chí cường giả đều đã tái lập đạo trường của mình, có người ở Hồng Hoang đại lục, có người ở chư thiên tinh thần, có người ở các vị diện phụ thuộc, có người gần kề Đại Đạo trường hà.

Tóm lại, lúc này tất cả các chí cường giả đều tụ tập lại một chỗ, áp giải hóa thân của Hồng Thiên đến Đại Đạo trường hà, chuẩn bị tiến hành giải phẫu nghiên cứu.

“Đám tiện dân hạ giới, thổ dân, lại dám đối xử với bản thần như vậy, bản thần sẽ không tha cho các ngươi!” Hóa thân của Hồng Thiên gào thét, mặt đầy oán độc.

“Kia là gì?” Nhưng đúng lúc này, hắn đã thấy gì?

Ở cuối con sông mênh mông đó, lại có một quang đoàn khổng lồ, đang tỏa ra ánh sáng màu tím, thần thánh, chí cao, chí vĩ.

“Đó là bản nguyên Đại Đạo, đồ nhà quê!” Một vị Hỗn Độn Ma Thần bĩu môi, khó khăn lắm mới có cơ hội chế giễu, sao có thể bỏ qua?

Vốn tưởng đại năng từ Hồng Mông giới đều biết, bây giờ xem ra ngay cả Đại Đạo cũng không biết.

“Bản nguyên Đại Đạo?” Ánh mắt Hồng Thiên lóe lên, nhưng trong lòng lại dậy sóng, mẹ kiếp, đó là bản nguyên Đại Đạo, đó là Hồng Mông Chi Nguyên mà hắn đang tìm kiếm.

Không chỉ hắn tìm kiếm, vô số chúa tể Hồng Mông giới đều đang tìm kiếm.

“Phải có được nó, ta nhất định phải có được nó, chỉ cần có được Hồng Mông Chi Nguyên này, ta có thể tự mình tạo ra một đại giới không yếu hơn Hồng Mông giới, đến lúc đó ta sẽ nhất cử đột phá cảnh giới chúa tể, bước vào cảnh giới cao hơn!” Hoàn hồn lại, trong lòng Hồng Thiên nóng rực, ngay cả việc bị một đám sói đói nghiên cứu, cũng đã quên mất sự xấu hổ.

“Di, hắn đang nhìn gì vậy?” Không xa, Đạo Kiếp không tham gia vào việc nghiên cứu Hồng Thiên, nhưng cũng đang quan sát, bỗng nhiên thấy đối phương lại quên hết tất cả, cứ nhìn chằm chằm vào bản nguyên Đại Đạo, khiến thần sắc Đạo Kiếp trở nên khó hiểu.

“Tên này cứ nhìn chằm chằm vào bản nguyên Đại Đạo, e là có âm mưu!” Đạo Kiếp thầm nghĩ, nhưng cũng không kinh động đối phương, chỉ quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Nhưng cuối cùng hắn đã thất vọng, hóa thân của Hồng Thiên rất

nhanh đã bị một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần phân giải trong từng tiếng trù ẻo oán độc… … "Phụt!" Hồng Mông giới, Hồng Mông Thần tộc, bản thể của Hồng Thiên Chúa Tể đang tu hành trong đại điện, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, rồi, một đạo ý niệm truyền vào trong đầu hắn, đó là ý niệm do thần niệm hóa thân gửi về trước khi chết.

"A, tiểu tử Đạo Kiếp, và đám thổ dân hạ giới các ngươi!" Hắn gào thét một tiếng, âm thanh như rồng, Đại Đạo chi âm quét ra, khiến các đệ tử Hồng Mông Thần tộc bên ngoài đại điện run rẩy.

"Tộc trưởng lại làm sao vậy?" "A, trong triệu năm gần đây, tộc trưởng thỉnh thoảng lại gào thét một tiếng, tâm tình không hề ổn định!" Không chỉ vậy, những người khác trong Hồng Mông Thần tộc cũng có thần sắc khó hiểu, đây không phải lần đầu tiên.

Hồng Thiên gầm thét liên tục trong Hồng Mông Thần tộc, tự nhiên có thể bị thám tử bên ngoài tộc phát hiện, thế là báo cáo lên, các đại năng các tộc đều cười rồi.

Họ biết Hồng Thiên lại ở hạ giới chịu thiệt rồi, mất mặt lớn.

Chẳng mấy chốc, giọng nói của Hồng Thiên đã truyền khắp cả Hồng Mông giới.

Không lâu sau, từng vị tồn tại đáng sợ giáng lâm Hồng Mông Thần tộc, những người này đều là chí cường giả của các đại giáo phái, các đại siêu cấp chủng tộc, toàn bộ đều là chúa tể.

"Phải hạ giới trước thời hạn, dù phải trả một cái giá nhất định!" Hồng Thiên quyết đoán, khiến các chúa tể khác kinh ngạc, đều đoán xem lão già này ở hạ giới đã chịu thiệt lớn đến mức nào, lại muốn hạ giới trước thời hạn.

Phải biết, lần này họ đã bố cục từ lâu, dự kiến cần một nguyên

hội mới xuống, bây giờ thời gian chưa đến, mạo hiểm cưỡng ép xuống, e rằng sẽ bị trọng thương.

"Dù phải tự chém tu vi, bản thần cũng phải hạ giới!" Hồng Thiên trả lời, vô cùng quả quyết.

"Không được!" "Ta không đồng ý!" "Bản tọa cũng không đồng ý!" Nhưng, các chúa tể khác tự nhiên sẽ không đồng ý, họ là chúa tể, khó khăn lắm mới đi đến cảnh giới này, nhìn xuống chúng sinh, sao có thể tự chém?

Thấy tất cả mọi người đều phản đối, Hồng Thiên tung ra một quả bom: "Bản thần đã phát hiện ra Hồng Mông Chi Nguyên, ở đó!" "Cái gì?" "Đạo huynh nói thật chứ?" Một đám chúa tể trong nháy mắt mắt đỏ rực, họ xuống hạ giới để làm gì?

Không phải để mưu cầu Hồng Mông Chi Nguyên sao?

Ở cảnh giới này, họ không thể tiến thêm, chỉ có tìm được Hồng Mông Chi Nguyên thực sự mới có thể giúp họ tiến thêm một bước, bước vào lĩnh vực trong truyền thuyết.

"A, Hồng Thiên đạo huynh, với tính cách của ngươi, có tin tức về Hồng Mông Chi Nguyên sao lại chia sẻ với chúng ta, e là có âm mưu gì đó?" "Không sai, nếu Hồng Thiên đạo huynh thật sự tìm được Hồng Mông Chi Nguyên, sao không đợi thêm một nguyên hội, đến lúc đó hạ giới trực tiếp thu lấy?" "Ha ha!" Một đám chúa tể tuy kinh ngạc, nhưng sau khi hoàn hồn lại ai nấy đều cười lạnh không thôi.

Có thể trở thành chúa tể, ai mà không phải là lão quái vật sống vạn cổ?

Sao có thể nhẹ dạ cả tin, trong mắt họ chỉ có lợi ích.

Đặc biệt là Hồng Thiên, càng là một kẻ vô tình vô nghĩa, có lợi ích sao lại chia sẻ với họ?

Nhưng cuối cùng, họ đã đồng ý với Hồng Thiên, không còn cách nào, lập trường của Hồng Thiên kiên định, nhất định phải hạ giới, nếu họ không đồng ý, hắn sẽ thu hồi Hồng Mông Thần Thụ.

Cái mối đe dọa này khiến một đám chúa tể tức giận, nhưng lại không thể không bị uy hiếp.

Chương 541

Thế là, sau một hồi thương nghị, các cường giả quyết định sẽ hành động sau vạn năm.

Cùng lúc đó, ở một thời không xa xôi cách Hồng Mông giới, nơi đây vẫn thuộc về vô tận không gian, nhưng lại có một chiến tranh bảo lũy khổng lồ đang du hành trong Hỗn Độn.

Chiến tranh bảo lũy này vô cùng to lớn, điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, phía sau chiến tranh bảo lũy này lại đang kéo theo một siêu cấp đại lục.

Không chỉ vậy, ở các nơi khác trong Hỗn Độn, những nơi vô cùng xa xôi, lúc này, cũng có từng khối đại lục đang chậm rãi di động.

Nếu ví Hỗn Độn như một bản đồ, thì sẽ kinh hãi phát hiện, những siêu cấp đại lục này đang tụ tập về một hướng, hướng đó chính là nơi Hồng Mông giới tọa lạc.

Nếu ví Hỗn Độn như một bản đồ, thì sẽ kinh hãi phát hiện, những siêu cấp đại lục này đang tụ tập về một hướng, hướng đó chính là nơi Hồng Mông giới tọa lạc.

E rằng trong tương lai không xa, những thế giới đang du hành này cuối cùng sẽ tụ tập lại một chỗ, đến lúc đó sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Về chuyện này, Đạo Kiếp và những người khác không biết, các đại năng Hồng Mông giới cũng không biết.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã vạn năm.

Vạn năm qua, Đại Đạo trường hà luôn không bình tĩnh, mỗi thời mỗi khắc đều đang cuộn trào, mỗi lần cuộn trào, Hồng Hoang lại đang

lớn lên, tựa như đang phục hồi.

Các loại linh căn, linh bảo, cơ duyên lần lượt ra đời, sinh linh sống trong Hồng Hoang cũng nhanh chóng tiến hóa.

Sự tiến hóa này ngay cả Đạo Kiếp cũng kinh hãi, quá nhanh rồi.

Trước kia, một tiên thiên thần thánh muốn trở thành Đại La Kim Tiên, ít nhất cần hàng ngàn vạn năm, thậm chí hàng trăm triệu năm, còn cần cơ duyên.

Nay, một thiên tiên đột phá Đại La, căn bản không có khó khăn, có khi chỉ cần ăn một cây linh căn, là có thể lập tức thành Đại La.

Thậm chí, cùng với sự phục hồi của trời đất, Đạo Kiếp, và cả một đám Sử Tiền Đạo Quân phát hiện, cả thế giới lại đang di động.

Hướng di động khiến đồng tử của Đạo Kiếp co rụt lại, đó là hướng của Hồng Mông giới.

"Bí ẩn trong trời đất thật nhiều, ta phát hiện, ở tầng thứ của ta hiện nay, đối với cả trời đất, vô tận Hỗn Độn vẫn còn quá nhỏ bé!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, hắn không cưỡng ép khống chế, chuẩn bị thuận theo tự nhiên, mặc cho bản nguyên Đại Đạo phóng thích năng lượng.

Trong tay hắn có một ấn ký, là do người kia để lại khi bước vào huyền diệu chi môn, có ấn ký này, hắn chính là thánh nhân Đại Đạo thực sự, bất kể bản nguyên Đại Đạo biến đổi hoàn mỹ đến đâu, trở nên mạnh mẽ đến đâu, hắn đều có thể mượn sức mạnh của bản nguyên Đại Đạo.

Những người khác cũng đang tu hành, sau khi phân giải hóa thân của Hồng Thiên Chúa Tể, các đại Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần cũng đều lần lượt trở về đạo trường của mình.

Hồng Hoang đang tiến hóa, sinh linh cũng đang tiến hóa, những Sử Tiền Đạo Quân này cũng tái xuất thế gian, kiến lập đạo thống.

Cuối cùng, Đạo Kiếp cũng quay về Tam Tiên đảo, ngồi xếp bằng trong Vô Cực cung.

Nay đã mấy trăm tỷ năm trôi qua, thương hải tang điền, cố nhân sớm đã không còn tung tích, chỉ có Tam Tiên đảo vẫn như xưa.

Thậm chí, hòn đảo này đã tự mình trở thành truyền thuyết.

Nhưng khi ngồi xếp bằng trên Tam Tiên đảo, Đạo Kiếp vẫn cảm thấy vô cùng xa lạ, thật nực cười, một nơi đã sống mấy trăm tỷ năm, vào lúc này, lại cảm thấy xa lạ.

"Nhà không ở nơi chốn, mà ở con người!" Vào khoảnh khắc này, Đạo Kiếp nhớ lại năm xưa ở Địa Cầu, khi còn là phàm nhân.

Quả thực, nếu có một đám thân bằng hảo hữu, có cố nhân, nơi nào cũng có thể là nhà?

Ngược lại, nếu không còn cố nhân, thế giới dù quen thuộc đến đâu, cũng sẽ cảm thấy xa lạ.

"Bây giờ ta cuối cùng cũng có thể hiểu vì sao các Sử Tiền lại lạnh lùng, tê dại đến vậy!" Đạo Kiếp cảm thán, trong những ngày tiếp theo, hắn bắt đầu du ngoạn tân thế giới, chứng kiến sự biến đổi, tiến hóa của thế giới này.

Hắn thấy có tu sĩ tàn sát lẫn nhau, có đại năng cướp đoạt khí vận, cũng có từng khu cấm địa xuất hiện.

Nếu là trước kia, có lẽ hắn sẽ cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ, hắn lại như một người ngoài cuộc, một người chứng kiến, thậm chí ngay cả ý định hạ cờ giải trí cũng không có.

Cuối cùng, Đạo Kiếp rời đi, trở về Tam Tiên đảo, không rời đi nữa.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng hắn có cảm ứng, nhìn ra ngoài

Hồng Hoang, sắc mặt hơi biến đổi.

"Chuyện gì?" "Lẽ nào sắp đến rồi?" Không chỉ Đạo Kiếp, lúc này tất cả các Sử Tiền Đạo Quân, Nguyên Quân, Hỗn Độn Ma Thần đang ở trong Hồng Hoang đều có cảm ứng.

Ngay sau đó, tất cả mọi người bước ra khỏi Đại Đạo trường hà, đến vô tận Hỗn Độn.

"Ầm!" Lúc này, Hồng Mông Thần Thụ đang rung động, từng cành cây lấp lánh trong suốt, xuyên thủng không gian, cắm vào Hỗn Độn.

Mỗi một cành cây đều tỏa ra khí tức huyền ảo, tựa như một con đường.

"Ha ha!" "Hỗn Độn, ta đến rồi!" "Khí tức của Hỗn Độn, cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi, chờ bản tôn chinh phục đi!" Từng tiếng cười lớn từ trên ngọn cây truyền đến, âm thanh như thiên uy cuồn cuộn, chấn động cả Hỗn Độn.

"Đạo Kiếp, tên tiện dân hạ giới, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Lần này bản thần chân thân hạ giới, chính là ngày tận thế của ngươi!" Trong số đó, một giọng nói vô cùng quen thuộc, uy nghiêm và lạnh lùng, mang theo oán độc.

"Hồng Thiên, hắn đến rồi!" "Không chỉ Hồng Thiên, lần này đại năng hạ giới e là có ít nhất mười mấy vị!" "Đạo Tôn, không phải cường giả Hồng Mông giới muốn hạ giới ít nhất cần một nguyên hội thời gian sao?

Mới có một vạn năm?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần sắc mặt khó coi, rồi, lần lượt nhìn về phía Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp tự nhiên cũng không biết, nhưng hắn biết sự nghiêm trọng của sự việc.

“Lui!” Lúc này còn do dự gì nữa, tuy không biết tu vi thực sự của Hồng Thiên và những người khác, nhưng chắc chắn là vượt qua Đạo Quân, mạnh hơn tất cả bọn họ.

Nếu không, một hóa thân cũng không khiến hắn phải tung toàn lực.

Ngay lập tức, mọi người trực tiếp lui vào trong Đại Đạo trường hà.

“Ầm!

Chương 542

Ầm!" Không lâu sau, dưới gốc Hồng Mông Thần Thụ, từng luồng khí tức thuộc về chúa tể quét khắp tám phương, chấn động Hỗn Độn.

Luồng khí tức này mạnh đến mức, dù cách xa, các Sử Tiền Đạo Quân đang ở trong Đại Đạo trường hà cũng phải tim đập chân run.

"Đây là cường giả Hồng Mông giới sao?

Sao lại mạnh như vậy?" "Tồn tại như vậy, e rằng chỉ cần một vị, là có thể tiêu diệt toàn bộ chúng ta." "Không ổn, bọn họ đến rồi!" Mọi người sắc mặt đại biến, trong nháy mắt thần tình cảnh giác, thậm chí, có Đạo Quân trực tiếp bỏ chạy.

"Di, không đúng, ta cảm nhận được khí tức quen thuộc!" Đúng lúc này, Vọng Thư khẽ "di" một tiếng, có một cảm giác quen thuộc đang đến gần, bị nàng cảm ứng được.

"Ta cũng cảm nhận được, huyết mạch của ta đang kêu gọi!" Bàn Cổ cũng cảm nhận được, cảm giác của hắn còn rõ ràng hơn, đó là khí tức của Thập Nhị Tổ Vu.

Xa xa, bên ngoài Đại Đạo trường hà, từng thân ảnh vĩ ngạn từ trên Hồng Mông Thần Thụ giáng lâm, tổng cộng không đến một trăm người, nhưng khí tức của mỗi người đều cường đại, mênh mông, trên người tỏa ra ánh sáng thần thánh.

Xa xa, bên ngoài Đại Đạo trường hà, từng thân ảnh vĩ ngạn từ trên Hồng Mông Thần Thụ giáng lâm, tổng cộng không đến một trăm người, nhưng khí tức của mỗi người đều cường đại, mênh mông, trên người tỏa ra ánh sáng thần thánh.

Khí tức của đám sinh linh này kém nhất cũng sánh ngang với cảnh

giới Đại Đạo, còn mười mấy người đi đầu, Đạo Kiếp và một đám Sử Tiền Đạo Quân cũng không nhìn thấu.

Tóm lại, khí tức của mười mấy người này mênh mông, cuồn cuộn, thần thánh, vô thượng, tựa như chúa tể cao cao tại thượng, coi thường thiên hạ.

"Chúa Tể, mười mấy vị chúa tể Hồng Mông giới!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân thần sắc ngưng trọng, thông qua hóa thân của Hồng Thiên, họ đã hiểu được một số tình hình của Hồng Mông giới, tự nhiên biết đến sự tồn tại như Chúa Tể.

Đó là tồn tại vô thượng đứng trên Đạo Chủ, mà Đạo Chủ, theo lời Hồng Thiên, cũng tương đương với Đạo Quân, nhưng lại coi thường Đạo Quân, dù sao Đại Đạo pháp tắc của họ sơ cấp, dù cảnh giới tương đương, thực lực cũng sẽ chênh lệch rất nhiều.

Đương nhiên, trong mắt Hồng Thiên, Đạo Kiếp là một trường hợp đặc biệt.

Mười mấy vị Chúa Tể, đội hình này lớn đến mức nào, một vị Chúa Tể hóa thân, đã có thể khiến Đạo Kiếp cảm thấy áp lực lớn, huống chi là mười mấy vị, phía sau còn có hơn trăm người, trong đó chỉ riêng khí tức không yếu hơn hắn đã có mấy chục.

Chỉ là cùng với việc Bàn Cổ và Vọng Thư lên tiếng, Đạo Kiếp cũng chú ý đến, lập tức thần tình kích động.

Hắn quét mắt nhìn, đã thấy được cố nhân, Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy, Nữ Oa, và cả Vọng Thư (có thể là một phân thân hoặc người cùng nguồn gốc), Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, có mấy chục vị cố nhân Hồng Hoang.

"Quả nhiên còn sống, đã tiến vào Hồng Mông giới!" Thấy vậy, Đạo Kiếp cười rồi, rất vui, cố nhân vẫn bình an, là một chuyện vui,

trong đó còn có mấy người là đệ tử của hắn, bất kể đối phương có đứng ở phe đối lập với hắn hay không.

Những điều này hắn không lo lắng, hắn có tự tin, chỉ cần mình chưa chết, chung quy sẽ vô địch, Hồng Quân giới thì sao chứ?

"Quê hương, ta đã về!" "Không biết có cố nhân nào còn không, sư tôn có còn không?" "Ta tin, sư tôn lão nhân gia nhất định còn sống!" Cùng lúc đó, bên ngoài Đại Đạo trường hà, trong đội hình từ Hồng Mông giới hạ xuống, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác ai nấy đều thần sắc kích động.

Kích động đồng thời, cũng có chút lo lắng, lo lắng cố nhân không còn, quê hương không còn là quê hương năm xưa.

"Phụ thân nhất định chưa chết, ta nhất định có thể gặp được phụ thân!" Thập Nhị Tổ Vu vừa mong chờ gặp được Đạo Kiếp, đồng thời cũng muốn gặp Bàn Cổ, nhưng cũng đang lo lắng.

Dù sao thương hải tang điền, mấy trăm tỷ năm, tương đương với nửa cái diễn kỷ, trong khoảng thời gian dài như vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Yên tâm, phụ thân chưa chết, ta cảm nhận được huynh trưởng, ở trong thế giới phía trước!" Bên cạnh Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Thiên cũng kích động không thôi, khiến các tộc nhân Bàn Cổ khác kinh ngạc, họ chưa từng thấy tộc trưởng nhà mình như vậy.

Thân là một trong những Chúa Tể mạnh nhất Hồng Mông giới, tộc trưởng Bàn Cổ tộc trước nay hỉ nộ không lộ ra mặt, bây giờ lại kích động như vậy.

Không xa, cũng đang kích động và lo lắng là hai chị em Hi Hòa và Thường Hi.

Các nàng tự nhiên lo lắng cho Đạo Kiếp, hai chị em nắm chặt cánh

tay của Thái Âm Tinh Chủ.

"Yên tâm, bản cung đã đồng ý với các ngươi, tự nhiên sẽ cố hết sức bảo vệ sư tôn của các ngươi, chỉ là cuối cùng có được hay không..." Thái Âm Tinh Chủ thở dài, nếu là các Chúa Tể khác, với thân phận của nàng muốn bảo vệ một người tự nhiên dễ dàng.

Nhưng Hồng Thiên Chúa Tể lại không phải là Chúa Tể bình thường, thân là cường giả đệ nhất Hồng Mông giới, sự bá đạo của Hồng Thiên Chúa Tể ai cũng biết, Hồng Mông Thần tộc cũng là chủng tộc mạnh nhất Hồng Mông giới, Chúa Tể không chỉ có một vị, và cũng chưa bao giờ nể mặt ai.

Còn những người khác, trừ những người từng là người của Hồng Hoang, những người bản địa của các tộc giáng lâm Hồng Mông giới, ai nấy đều kiêu ngạo vô cùng.

Thế giới cao cấp, chủng tộc cao cấp coi thường cấp thấp, ngày thường ở Hồng Mông giới không thể hiện ra, bây giờ vừa đặt chân vào Hỗn Độn, nhìn con sông Đại Đạo xa xa, ai nấy đều dùng ánh mắt siêu nhiên nhìn xuống.

"Ha ha, Hồng Thiên đạo huynh vội vã hạ giới như vậy, chắc hẳn là vì tu sĩ hạ giới được gọi là Đạo Tôn kia, bản tọa thật muốn xem thử, tên Đạo Tôn này rốt cuộc có gì đặc biệt, lại có thể khiến Hồng Thiên đạo huynh hai lần chịu thiệt!" Phía trước, Mộc Linh tộc trưởng mỉm cười, nhưng lại khiến sắc mặt Hồng Thiên vô cùng âm trầm.

Thấy vậy, các Chúa Tể khác cũng lần lượt lên tiếng.

Cổ Ma tộc trưởng cười kiệt kiệt: "Bản tọa cũng muốn xem thử, nếu thật sự có bản lĩnh, bản tọa có lẽ sẽ cân nhắc đưa hắn vào Cổ Ma nhất tộc của ta, bồi dưỡng thành một đại ma đầu!" "Thủy Ma đạo huynh, lời này của ngươi có chút không đúng rồi, Hồng Cổ đạo huynh đã chịu thiệt, ngươi lại muốn thu nhận người đó vào môn hạ, đây

không phải là làm khó Hồng Cổ đạo huynh sao?" Cổ Thần tộc trưởng trước nay không ưa Thủy Ma, tự nhiên phải hát ngược lại.

Nhưng nhìn thì có vẻ như đang nói giúp Hồng Thiên Chúa Tể, nhưng lời nói của hắn đều mang ý mỉa mai, nhìn thì có vẻ như đang đối đầu với Thủy Ma, nhưng ý trong lời nói cũng có ý chế giễu Hồng Thiên Chúa Tể.

"Các vị, đừng nói nữa, các ngươi nói như vậy, bảo Hồng Thiên đạo huynh làm sao tự xử?" Thú Thần thần sắc lãnh đạm, quét mắt nhìn các Chúa Tể một cái, lạnh lùng nói: "Các vị, đừng quên, Chúa Tể không thể nhục!" Lời này lại khiến thần sắc Hồng Thiên khá hơn một chút, hắn gật đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua Thủy Ma, Thủy Thần mấy người, cười lạnh nói: "Nếu ai dám che chở cho tiểu tử Đạo Kiếp đó, bản thần sẽ giết đến tận tộc địa, không tin cứ thử xem!" "Hồng Thiên, lời này của ngươi có chút quá rồi!" "Hồng Thiên đạo huynh, chỉ đùa một chút, có cần phải vậy không?" Lời này của Hồng Thiên vừa nói ra, mấy đại Chúa Tể đều thần sắc biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống, chỉ lạnh lùng đáp lại, nhưng lại không dám thật sự trở mặt.

"A, thấy chưa?

Đều là một đám mềm yếu!" Xa xa, Bàn Thiên nói nhỏ với Thập Nhị Tổ Vu, thần sắc mang theo vẻ mỉa mai, dường như vô cùng xem thường Mộc Linh tộc trưởng, Thủy Thần và những người khác.

"Không ai trị được hắn sao?

Nếu không ai phá hoại, Đạo Tôn chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?" Thần sắc Thập Nhị Tổ Vu không tốt, họ không quan tâm đến những cuộc tranh đấu ngấm ngầm giữa các Chúa Tể này, chỉ quan tâm đến Đạo Kiếp.

"Tinh Chủ, các Chúa Tể này không hòa hợp với Hồng Thiên Chúa

Tể, lẽ nào sẽ không phá hoại kế hoạch của Hồng Thiên Chúa Tể sao?

Nếu có người gây rối, có lẽ...” Thường Hi mắt đẹp lóe lên, truyền âm cho Thái Âm Tinh Chủ.

“Đúng là không hòa hợp, thậm chí hận không thể để lão già này chết đi, nhưng trên mặt nổi thì không ai dám thật sự chống đối hắn, chỉ có Bàn Cổ tộc trưởng Bàn Thiên mới dám, nhưng chỉ dựa vào một mình Bàn Thiên căn bản không thể ngăn cản được Hồng Cổ!” Thái Âm Tinh Chủ lắc đầu nói: “Mà dù Bàn Thiên có thể chống lại Hồng Thiên, cũng sẽ không vì một người hạ giới mà thật sự sinh tử đối đầu với Hồng Thiên!” “Hừ, thật phục đám Chúa Tể này, Hồng Thiên lão nhi cũng có thể là thiên hạ đệ nhất?

Nếu sư tôn của ta có thể đặt chân vào Hồng Mông giới, cho ngài đủ thời gian, một tát có thể tát chết Hồng Thiên lão nhi!” Hi Hòa bĩu môi, nàng không cho rằng Hồng Thiên mạnh, trong lòng nàng, Đạo Kiếp mới là vô địch.

“Câm miệng, nói bậy bạ gì đó?” Sắc mặt Thái Âm Tinh Chủ tối sầm, tiểu nha đầu này quá không biết điều, lời này ngay cả nàng cũng bị tính vào.

Mặc dù thực lực của các Chúa Tể Hồng Mông giới không chênh lệch quá nhiều, nhưng Hồng Thiên là người được công nhận là đệ nhất Hồng Mông giới, đơn đả độc đấu không ai là đối thủ của hắn, thậm chí, hai ba vị Chúa Tể cũng chưa chắc làm gì được Hồng Thiên, trong miệng nha đầu này lại trở thành không ra gì?

Hồng Thiên mà còn không ra gì, vậy nàng là gì?

Chương 543

Chẳng phải còn kém hơn Hồng Thiên sao.

Cũng là do Thái Âm Tinh Chủ quá cưng chiều hai nha đầu này, đổi lại là người khác, dù là người cùng tộc Nguyệt Thần, cũng phải giáo huấn một trận.

Ai lại nói năng như vậy?

Tức chết người ta.

"Hừ, các ngươi nghĩ Hồng Thiên chỉ có một mình sao, thân là cường giả đệ nhất Hồng Mông giới, tộc trưởng Hồng Mông Thần tộc, sao có thể không có minh hữu!" Thái Âm Tinh Chủ chỉ vào Thú Thần phía trước, bĩu môi, nói: "Đó là chó săn của con hung thú kia!" "Hung thú?" "Lạc lạc, Tinh Chủ, đó không phải là Thú Thần sao?

Sao trong miệng ngài lại biến thành hung thú?" Hai nữ bị lời của Thái Âm Tinh Chủ chọc cười.

Còn những người khác, như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Thông Thiên, Đa Bảo, và một số người của Hồng Hoang, đều có thần sắc phức tạp.

Họ tự nhiên đã nghe thấy cuộc đối thoại của các Chúa Tể, Hồng Thiên muốn giết Đạo Kiếp, thái độ kiên định, không nể mặt ai.

Nhưng trừ Phục Hy và Nữ Oa có phần lo lắng, những người khác chỉ phức tạp, tự nhiên không hy vọng cố nhân chết đi, nhưng đồng thời, cũng biết không thể ngăn cản, cũng sẽ không mạo hiểm đắc tội Chúa Tể để cầu xin.

"Xuất phát, bước vào con sông này, tra xét Hỗn Độn Hải do con sông này quản hạt!" Sau đó, cả đội ngũ xuất phát, từng bước đi về phía Đại Đạo trường hà.

Bọn họ không dám khinh suất, đối với trật tự Đại Đạo vô cùng kiêng dè, ngay cả Bàn Hoàng cũng đã vẫn lạc ở đây, cuối cùng hóa thân thành Bàn Cổ, mất đi ký ức.

Lịch sử còn có các tộc Hồng Mông giới phái người đến Hỗn Độn Hải, nhưng cuối cùng sau khi bước vào Đại Đạo trường hà chỉ còn lại chân linh, cuối cùng bị ma diệt.

Nhưng lần này khác, lần này là Chúa Tể hạ giới, một đám Chúa Tể liên thủ, tự nhiên không sợ.

Nếu ngay cả những Chúa Tể này cũng không thể tiến vào Đại Đạo trường hà, vậy thì thà bỏ cuộc còn hơn.

Tốc độ của họ rất nhanh, không lâu sau, đã bước vào Đại Đạo trường hà.

"Ầm!" Vào khoảnh khắc những cường giả Hồng Mông giới này bước vào Đại Đạo trường hà, con sông mênh mông này cuộn trào, bản nguyên Đại Đạo chấn động, một luồng ý chí khủng khiếp giáng lâm.

Phù văn lóe lên, trong trường hà từng sợi thần liên trật tự hiển hiện, địa hỏa phong thủy, Hỗn Độn lôi đình, các loại sức mạnh đại kiếp trực tiếp trấn áp xuống một đám cường giả Hồng Mông giới.

Sức mạnh này vô cùng khủng bố, vĩ đại, ngay cả Đạo Quân cũng có thể dễ dàng diệt sát, dù là Chúa Tể cũng thần sắc biến đổi.

"Các vị, phải chống đỡ, một khi chống đỡ được, chúng ta có thể bước vào một giới, nếu không được, thì trận này chúng ta đến vô ích!" Hồng Thiên hét lớn một tiếng, bản nguyên Đại Đạo toàn thân bùng nổ, Đại Đạo của hắn là Hồng Mông trật tự Đại Đạo.

Hồng Mông nhất tộc sinh ra đã cổ xưa, trời sinh thân cận với bản nguyên Hồng Mông, cũng chính vì vậy, Hồng Mông Thần tộc mới truyền thừa trật tự Đại Đạo, với ý định hóa thân thành Hồng Mông

Thiên Đạo.

Nhưng, vô số năm, Hồng Mông Thần tộc vẫn kiên trì, nhưng lại chưa từng thành công.

Sau khi Hồng Thiên thành Chúa Tể, cũng đi trên con đường này, nhưng lại bị phát hiện, Đại Đạo của Hồng Mông giới có khuyết thiếu, căn bản không thể hợp đạo, chưởng khống trật tự Hồng Mông giới.

Vì thế, hắn mới nóng lòng muốn tìm kiếm Hồng Mông Chi Nguyên.

Có truyền thuyết về Hồng Mông Chi Nguyên, là bản nguyên Hồng Mông bị vỡ nát, thất lạc trong Hỗn Độn, cũng không ai biết có bao nhiêu mảnh, nhưng chỉ cần phát hiện, Hồng Thiên sẽ không từ bỏ.

Trong kế hoạch của hắn, nếu có được một mảnh Hồng Mông Chi Nguyên, nếu không thể bổ sung cho Đại Đạo Hồng Mông giới, hắn sẽ tự mình luyện hóa, rồi tự khai một giới.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Cùng với việc Hồng Thiên ra tay, các Chúa Tể khác cũng lần lượt ra tay, bùng nổ bản nguyên Đại Đạo Hồng Mông của mình, để kháng cự sức mạnh của Đại Đạo.

Chỉ thấy Đại Đạo trường hà cuồn cuộn, vô tận thời gian hiển hiện, ánh sáng thần thánh ngũ sắc lục sắc xông thẳng lên trời, khí tức Chúa Tể lan tỏa.

Những người khác đều lần lượt lùi xa, không dám đến gần, nếu không sẽ bị sức mạnh này trấn áp.

Cùng lúc đó, ở đầu kia của Đại Đạo trường hà, Đạo Kiếp và một đám Sử Tiền Đạo Quân đang yên lặng quan sát cảnh tượng này.

Trong số những người có mặt, không một ai không lo lắng, ngay cả những tồn tại như Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Bàn Cổ cũng có thần sắc ngưng trọng.

Còn các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần khác càng không chịu nổi, Đại Đạo sau khi tiến hóa mạnh đến mức nào, họ đã có trải nghiệm sâu sắc, bản nguyên Đại Đạo đó chỉ cần đến gần đã cảm thấy ngạt thở, những cường giả Hồng Mông giới này lại có thể chống lại, quá đáng sợ.

"Nhìn kìa!" Đúng lúc này, bản nguyên Đại Đạo chấn động, từng đạo thân ảnh từ trong bản nguyên Đại Đạo bước ra, tổng cộng mười mấy người, toàn thân bị ánh sáng mông lung bao phủ, khí tức Hồng Mông Đại Đạo tỏa ra, khí tức Chúa Tể lan tỏa.

Những đạo thân ảnh này rõ ràng là mấy vị Chúa Tể của Hồng Mông giới, lại bị bản nguyên Đại Đạo sao chép lại.

"Hít!" Cảnh tượng này, khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần hít một hơi khí lạnh.

"Chúa Tể bị áp chế, một thế giới sơ cấp trong Hỗn Độn lại có Đại Đạo mạnh mẽ đến vậy, không thể tưởng tượng nổi!" "Nhanh, nhanh ghi lại, lát nữa truyền về Hồng Mông Giới, cảnh tượng này chắc chắn sẽ gây ra chấn động cực lớn!" Chúa Tể bị Đại Đạo ngăn cản trong Đại Đạo trường hà, còn bên ngoài Đại Đạo trong Hỗn Độn, lại có không ít người cầm theo ký lục thạch, thiết bị khoa kỹ để quay chụp, những người quay chụp này ai nấy đều chấn động không thôi.

Hồng Mông Giới không phải là nơi hoang sơ, là một siêu cấp thế giới vô cùng khổng lồ, có nơi vẫn trong trạng thái bộ lạc, nhưng cũng có rất nhiều nơi thập phần phát đạt, các loại khoa kỹ kết hợp cùng phù văn đại đạo, tạo thành một loại hệ thống lý niệm mới.

Các thế lực này có kinh doanh ngành dịch vụ, như không gian

trùng động, có kinh doanh tuyên truyền, cũng có kinh doanh thuê mướn.

Hiện nay, Chúa Tể của hơn mười siêu cấp đại tộc giáng lâm Hỗn Độn để tấn công một thế giới trong đó, các ngành dịch vụ này tự nhiên cũng sẽ theo sau, nhưng họ không có Chúa Tể giáng lâm, những kẻ giáng lâm đều là gián điệp.

Đừng xem thường những thế lực tổ chức kinh doanh này, chúng trải rộng khắp Hồng Mông Giới, tài nguyên có thể lợi dụng trong tay thập phần khổng lồ, không ai biết chúng mạnh đến đâu, các siêu cấp đại tộc và đại giáo cũng đều thập phần kiêng kỵ, không dám dễ dàng đắc tội.

Cuối cùng, một đám Chúa Tể lui về, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

"Đại Đạo ở đây lại mạnh đến vậy, nếu không thể xóa bỏ ý chí của nó, chúng ta căn bản không thể có được Hồng Mông Chi Nguyên!" Hồng Thiên sắc mặt vô cùng khó coi.

"Không thể nào, một tiểu giới, không bằng một phần trăm Hồng Mông Giới của chúng ta, Đại Đạo bên trong lại kinh khủng đến thế, có cổ quái!" "Đại Đạo không đơn giản, nếu ta cưỡng ép xông vào, một khi tiến vào bên trong, tuyệt đối sẽ bị áp chế, thậm chí sẽ luôn phải đối mặt với thiên phạt!" Các Sử Tiền Đạo Quân khác sắc mặt cũng không tốt.

"Đi!" "Triệu tập bọn chúng đến đây, hỏi về Đại Đạo!" Lập tức, đám Chúa Tể gọi Phục Hy, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng những người khác tới, bảo họ tường thuật chi tiết về Đại Đạo.

Trước đó khi ở Hồng Mông Giới, họ cũng đã hỏi những người từ Hồng Hoang này, nhưng chỉ hỏi về Hỗn Độn Hải và lịch sử Hồng Hoang, các nhân vật, hoàn toàn không để ý đến Đại Đạo.

Chương 544

Dù sao trong mắt họ, Đại Đạo chỉ là một tập hợp quy tắc của thế giới, có đặc thù thì thế nào?

Chẳng lẽ có thể ngăn cản được họ sao?

Nhưng hiện tại, họ phát hiện mọi chuyện dường như không phải vậy, Đại Đạo của thế giới này có cổ quái, lại cho họ cảm giác như đang đối mặt với Thiên Đạo Hồng Mông.

Một đám tu sĩ Hồng Hoang bất đắc dĩ, chỉ có thể kể lại một lần.

Đương nhiên, trong số họ không có Đạo Quân, sự hiểu biết về Đại Đạo cũng chỉ là bề ngoài, đặc biệt là hiện tại Đại Đạo biến hóa quá lớn, đã hoàn thành một lần tiến hóa.

"Không đúng, nếu theo lời các ngươi, Đạo Quân đã có thể ngang hàng với Đại Đạo, sao chúng ta lại có thể bị Đại Đạo áp chế?" "Xem ra, sau khi các ngươi rời đi, Đại Đạo của thế giới này đã xảy ra biến hóa!" Các Chúa Tể lắc đầu, ánh mắt Hồng Thiên lóe lên.

Cuối cùng họ quyết định để những tu sĩ Hồng Hoang kia thử tiến vào trường hà, nếu được, thì để họ vào trước thăm dò, hoặc có thể xây dựng nền móng, từng bước mưu đồ.

Thực ra không cần họ nói, Phục Hy và những người khác cũng muốn quay về, hiện tại có cơ hội như vậy, lập tức hứng thú.

Nhưng ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu, Hi Hòa và Thường Hi, những người còn lại gần như đều bị hạ cấm chế, cũng là để phòng ngừa những sinh linh bản địa này phản bội.

Có thể thấy, mặc dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề được các tộc ở Hồng Mông Giới thu nhận, nhưng họ cũng không được tin tưởng tuyệt đối.

“Cuối cùng cũng có thể trở về rồi!” “Hồng Hoang, ta đã về!” “Đạo Tôn, ngài có ở đó không?” Hoàn toàn không do dự, một đám tu sĩ Hồng Hoang trực tiếp lao vào Đại Đạo trường hà, quả nhiên, Đại Đạo trường hà không hề ngăn cản.

“Vào được rồi!” Bên ngoài, trong mắt một đám Chúa Tể phản chiếu ánh quang mang.

Ở đầu kia của Đại Đạo trường hà, Đạo Kiếp cùng hơn trăm Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần lạnh lùng nhìn ra ngoài.

Thấy mười mấy vị Chúa Tể lui đi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Đạo Kiếp, trong lòng cũng có thêm không ít tự tin, ít nhất bản nguyên Đại Đạo có thực lực chống lại Chúa Tể, như vậy, hắn liền không cần sợ hãi, ít nhất đám Chúa Tể kia không có cách nào tiến vào, cũng không thể phát huy toàn lực.

“Lại có kẻ đến, nhưng lần này chỉ là một đám sâu kiến!” “Tìm chết!” Thấy lại có người xông vào Đại Đạo trường hà, một vài Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân cười lạnh, thấy tu vi đối phương cao nhất chỉ là Đại Đạo cảnh đỉnh phong, lập tức muốn ra tay diệt trừ.

“Dừng tay, là cố nhân Hồng Hoang!” Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không để họ ra tay.

“Sư tôn, thật sự là sư tôn!” “Ha ha, Đạo Tôn quả nhiên còn sống, không, không đúng, có cả Phụ thần, Phụ thần cũng ở đây, ha ha, tốt quá rồi!” “Sư tôn!” Phục Hy, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác tụ lại một chỗ, từ xa đã thấy Đạo Kiếp và mọi người, ai nấy đều kích động không thôi.

Đặc biệt là hai nha đầu Hi Hòa và Thường Hi.

Mọi người trực tiếp lao tới.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng còn sống, tốt quá rồi!” Trong đôi mắt đẹp của Hi Hòa và Thường Hi mang theo lệ hoa, sư tôn của họ ở đây, tỷ tỷ cũng ở đây.

“Bái kiến Đạo Tôn!” “Bái kiến sư tôn!” Không còn nghi ngờ gì nữa, những cố nhân Hồng Hoang này vừa thấy Đạo Kiếp, đã trực tiếp bán đứng các Chúa Tể của Hồng Mông Giới.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không muốn làm vậy, nhưng những người khác đều đã lên tiếng, họ chỉ có thể hùa theo.

“Nguyên lai là vậy, đám gia hỏa này hạ giới là để mưu cầu Hồng Mông Chi Nguyên, xem ra họ đã cho rằng Hồng Mông Chi Nguyên chính là ở Hỗn Độn Hải của chúng ta!” Nghe vậy, một Sử Tiền Đạo Quân nheo mắt lại, ánh mắt lóe lên.

“Đúng vậy, Đạo Tôn ngài phải cẩn thận, sát tâm của Hồng Thiên Chúa Tể đối với ngài vô cùng mãnh liệt, các Chúa Tể khác cũng không phải thứ tốt lành gì!” Đế Giang cảnh báo.

Sát tâm của Hồng Thiên, không cần Đế Giang nói, Đạo Kiếp và một đám Sử Tiền Đạo Quân đều biết rõ.

“Tiếp theo chúng ta phải đi thành lập đại giáo, xin các vị Đạo Quân đừng ngăn cản!” Tiếp Dẫn mở lời, sắc mặt khổ sở, đúng là làm người ở giữa thật khó xử.

“Vậy phải xem biểu hiện của các ngươi, nếu thật sự ngoài mặt một đằng, trong lòng một nẻo, nói một câu, bản quân không ngại tiêu diệt các ngươi!” Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh.

Nếu không phải Đạo Kiếp ngăn cản, hắn đã sớm một chưởng đập chết đám người này rồi.

Những người này hiện giờ đều đã gia nhập Hồng Mông Giới, sau khi trở về tỏ vẻ như báo tin mật, vô cùng tức giận đám Chúa Tể ở

Hồng Mông Giới, nhưng ai biết đây có phải là đang diễn kịch không?

Có phải là do đối phương phái tới để thâm nhập không?

"Tự nhiên sẽ không, chúng ta bị ép buộc, cũng chỉ vì bảo mệnh, trong lòng vẫn hướng về cố hương!" "Không sai, chỉ là diễn một màn kịch mà thôi, chúng ta sẽ không phản bội Hồng Hoang!" Một đám tu sĩ Hồng Hoang sắc mặt nghiêm nghị nói, chỉ có Phục Hy, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác sắc mặt lạnh lùng, không nói gì, tỏ vẻ khinh thường.

Không nói ai khác, chỉ riêng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Quảng Thành Tử, tuyệt đối không thể tin tưởng.

"Thôi, các ngươi đi đi, trong cơ thể có cấm chế, nếu không làm theo lời của họ, e rằng sẽ có nguy hiểm tính mạng, dù sao Hồng Hoang cũng không còn bao nhiêu bí mật!" Đạo Kiếp nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa, một ánh mắt liền nhìn ra trong nguyên thần của hai người có một đạo lạc ấn của Chúa Tể, đó là một con Kim Ô màu tím, thần thánh tôn quý.

"...." "Xin sư tôn thứ tội, chúng con cũng là bất đắc dĩ!" Phục Hy và Nữ Oa sắc mặt khổ sở, thủ đoạn của Yêu Hoàng họ tự nhiên hiểu rõ, vị Yêu Hoàng này bề ngoài trông như người tốt, thực chất lại vô cùng âm hiểm.

Nhưng Đạo Kiếp không hề để ý, cố nhân mà, không còn nhiều, chỉ cần không làm tổn thương hắn, hắn cũng không quan tâm những cố nhân này có phải là địch nhân hay không, chỉ là một loại hoài niệm.

Đối mặt với các Chúa Tể của Hồng Mông Giới, Đạo Kiếp cũng không dùng kế sách gì, chỉ muốn quang minh chính đại đánh một trận.

Những ngày tiếp theo, cùng với sự trở về của một đám đại năng Hồng Hoang, họ bắt đầu lập giáo ở khắp nơi, bồi dưỡng đệ tử, chỉ là

trong các giáo phái thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài người đặc thù.

Đối với điều này, Đạo Kiếp cũng không điều tra, những người đó đều không phải người Hồng Hoang, mà là từ Hồng Mông Giới, có kẻ trực tiếp chuyển thế vào Hồng Hoang, có kẻ thì phong ấn tu vi.

Rõ ràng, đây là do bị Đại Đạo áp chế, bất đắc dĩ phải làm vậy.

Đối với những người này, Đạo Kiếp vẫn không để ý, ngược lại, những người này bước vào Hồng Hoang, có thể giúp hắn hiểu rõ hơn về Hồng Mông Giới.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, thông qua những người này, Đạo Kiếp đã biết được cục diện của Hồng Mông Giới, sự phân bố thế lực, và cả sự phân chia tu vi.

Đồng thời, một đám Chúa Tể của Hồng Mông Giới đang chờ đợi trong Hỗn Độn, cũng nhận được không ít thông tin từ các tu sĩ Hồng Hoang.

"Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải hợp nhất, bản nguyên Đại Đạo đã tiến hóa?" Điều này khiến một đám Chúa Tể hiểu ra, vì sao Đại Đạo của một hạ giới lại mạnh mẽ đến vậy, hóa ra đã tiến hóa một lần.

"Bản nguyên Đại Đạo này chắc chắn là Hồng Mông Chi Nguyên, muốn có được Hồng Mông Chi Nguyên cũng phải trừ khử tên tiểu tử Đạo Kiếp này!" Hồng Thiên thầm nghĩ, đặc biệt là khi biết bản nguyên Đại Đạo tiến hóa là do Đạo Kiếp mưu đồ, hắn càng thêm kiêng kỵ Đạo Kiếp.

Năm tháng dài đằng đẵng, chớp mắt lại một nguyên hội trôi qua.

Chương 545

Trong một nguyên hội, Hồng Hoang lại một lần nữa tiến hóa, trở nên càng thêm rộng lớn.

"Ầm!" Một ngày, Hồng Thiên và các Chúa Tể khác lại xông vào Đại Đạo trường hà, giao chiến với Đại Đạo, trận chiến kéo dài một ngàn năm, ai nấy đều mang thương tích rời đi.

Lại thất bại.

Nhưng sau vạn năm, một đám Chúa Tể đã áp chế tu vi, lặng lẽ tiến vào Hồng Hoang.

Mặc dù cũng thập phần gian nan, cho dù đã bước vào Hồng Hoang, cũng bị nhốt trong bí cảnh phụ thuộc không thể ra ngoài, nhưng ít nhất đã thành công.

Cuối cùng, họ tổng kết ra một quy luật, đó là cùng với sự tiến hóa của Hồng Hoang, sự hạn chế của Đại Đạo cũng ngày càng giảm.

Nhưng, nói vậy không đúng, không phải là sự hạn chế của Đại Đạo đối với họ giảm đi, mà là bản nguyên Đại Đạo tu hành của sinh linh hai giới khác nhau, bản nguyên Đại Đạo mà Hồng Mông Giới tu luyện cao cấp hơn, do đó, khi bước vào Hồng Hoang mới bị áp chế.

Nhưng cùng với sự tiến hóa của Hồng Hoang, đẳng cấp thế giới ngày càng cao, bản nguyên Đại Đạo cũng bắt đầu biến đổi theo hướng Hồng Mông Đại Đạo, vì vậy áp chế mới ngày càng nhỏ đi.

Phát hiện này là do Chuẩn Đề phát hiện, báo cho Mộc Linh tộc trưởng.

Nhưng muốn Chúa Tể toàn lực bộc phát, bước vào Hồng Hoang tạm thời vẫn chưa được, cho dù áp chế tu vi, chỉ thể hiện tu vi Đạo

Chủ, cũng là cảnh giới Đạo Quân, cũng cần phải ở lại trong thế giới phụ thuộc.

Thế là, lại trăm vạn năm trôi qua, cuối cùng, họ đã có thể dùng tu vi Đạo Quân bước ra khỏi thế giới phụ thuộc, tiến vào Hồng Hoang.

"Cuối cùng cũng không còn bị áp chế, chư vị, có thể hành động rồi!" "Trước tiên diệt Sử Tiền Đạo Quân, sau đó chúng ta đường đường chính chính nhập trú Hồng Hoang, thành lập đại giáo, biến thế giới này thành hậu hoa viên của ta!" Lập tức, các đại Chúa Tể lần lượt ra tay.

Không lâu sau, trời đất xuất hiện dị tượng, mưa máu rơi xuống, Đại Đạo bi thương, có Đạo Quân vẫn lạc.

Các loại dị tượng này nối tiếp nhau xuất hiện, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã có hơn mười lần.

"Không ổn, có người đang tập kích Sử Tiền Đạo Quân!" Các Sử Tiền Đạo Quân khác sắc mặt đại biến, lần lượt cảnh giác.

Bao nhiêu năm qua, họ sớm đã biết Chúa Tể của Hồng Mông Giới đã tiềm phục vào Hồng Hoang, chỉ là những kẻ đó không hiện thân, họ cũng không tìm ra.

Đối với Chúa Tể, họ kiêng kỵ, cũng không dám chủ động ra tay.

Lại không ngờ đối phương thật sự đã ra tay, vừa ra tay liền có Đạo Quân vẫn lạc.

Ngay cả Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân cũng đều cảnh giác.

Không chỉ vậy, càng có vô số hung thú bắt đầu càn quét Hồng Hoang, những hung thú này rõ ràng không phải sinh linh bản địa của Hồng Hoang, mà đến từ Hồng Mông Giới.

Bởi vì những hung thú này tuy không có linh trí, nhưng trên người

lại có khí tức bản nguyên Hồng Mông.

Khắp nơi bắt đầu hỗn loạn, toàn bộ Hồng Hoang chìm vào một mảnh chém giết.

Tiến hóa và chém giết, một thời đại của máu và chiến tranh.

"Đạo Kiếp, cút ra đây cho ta!" Một ngày, Hồng Thiên Chúa Tể hiện thân, bước vào Tam Tiên Đảo, tìm đến Đạo Kiếp.

"Hồng Thiên lão nhi, tìm chết!" Đạo Kiếp nghênh chiến, hai người đại chiến trên thương khung, một trận chiến đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, khí tức Chúa Tể lan tràn, cuối cùng cả hai đều bị thương, Hồng Thiên lui đi.

Cả thế gian đều kinh hãi.

Mặc dù tu vi của Hồng Thiên không thể hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng có thể phát huy thực lực Bán bộ Chúa Tể, lại không làm gì được một tên thổ dân.

Điều này khiến các Chúa Tể khác của Hồng Mông Giới phải nhìn Đạo Kiếp bằng con mắt khác.

"Ha ha, ta biết Đạo Tôn sẽ không làm ta thất vọng!" "Đúng vậy, Đạo Tôn là vô địch, chưa từng thất bại, cho dù là Chúa Tể cũng không được!" U Minh Giới, Địa Phủ, nơi đây là khu vực thống trị của Vu tộc, sau khi Thập Nhị Tổ Vu trở về, liền tiếp tục tiếp quản U Minh Giới, đồng thời, mang về không ít người Bàn Cổ tộc từ Hồng Mông Giới.

Sau trận chiến đó, cả Đạo Kiếp lẫn Hồng Thiên Chúa Tể đều cảm thấy đánh tiếp không có ý nghĩa, căn bản không làm gì được đối phương.

Điều này khiến Hồng Thiên uất ức, một tên thổ dân lại mạnh đến vậy, thực lực sánh ngang Bán bộ Chúa Tể, quả thực khiến hắn tức

điên.

Đồng thời, một tin tức truyền ra, cũng chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Hiện nay các đại giáo phái, chủng tộc của Hồng Mông Giới đều đã thâm nhập vào, tự nhiên cũng có những người ẩn mình, từng người nghe được tin tức này, đều trợn mắt há mồm.

"Tốt quá rồi, sư tôn lại có thể giao chiến với Hồng Thiên Chúa Tể, lần này không cần lo lắng nữa!" Trên Thái Âm Tinh, Hi Hòa và Thường Hi hai nữ tử đều hoan hô không ngớt.

Bên cạnh họ là Thái Âm Chúa Tể và Vọng Thư.

Sau khi Thái Âm Chúa Tể giáng lâm Hồng Hoang, liền tìm đến Vọng Thư, muốn lôi kéo Vọng Thư vào Nguyệt Thần nhất tộc.

Đối với điều này, Vọng Thư không từ chối, dù sao hai muội muội của nàng cũng ở Nguyệt Thần tộc, nhưng nàng biết Thái Âm Chúa Tể đối với Đạo Kiếp cũng không có địch ý.

Những ngày tiếp theo, trong Hồng Hoang đại chiến không ngừng, đều là cuộc tranh đấu giữa Chúa Tể của Hồng Mông Giới và các Sử Tiền Đạo Quân cùng Hỗn Độn Ma Thần.

Kể từ lần trước có Sử Tiền Đạo Quân vẫn lạc, các Sử Tiền Đạo Quân này đã liên hợp lại, bắt đầu săn giết tu sĩ Hồng Mông Giới.

Đương nhiên, họ không dám săn giết Chúa Tể, dù sao tồn tại cảnh giới Chúa Tể cho dù bị áp chế, cũng thập phần kinh khủng, có thể phát huy chiến lực Bán bộ Chúa Tể, rất khó giết chết, làm không tốt, sẽ bị giết ngược lại.

Hồng Hoang đang đại loạn, nhưng đạo trường của Chúa Tể, và đạo trường của Đạo Kiếp lại thập phần bình tĩnh, ngoài ra, đạo trường của Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, và Vận

Mệnh Đạo Quân cũng thường xuyên có người ghé thăm.

Những tu sĩ Hồng Mông Giới này cũng có nhiều kẻ hiếu chiến, khiêu chiến các Sử Tiền Đạo Quân.

Đồng thời, vì đến từ Hồng Mông Giới, họ luôn cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc, nhìn người bằng nửa con mắt, khiến nhiều Sử Tiền Đạo Quân tức giận ngút trời, thật quá đáng ghét.

Tam Tiên Đảo, sau trận chiến với Hồng Thiên Chúa Tể, Đạo Kiếp liền bắt đầu bế quan nghiên cứu Đại Đạo lạc ấn, hiện tại hắn có một ý tưởng điên cuồng, đó là một lưới bắt hết đám người từ Hồng Mông Giới.

Ý tưởng này không phải là linh quang chợt lóe, mà đã có từ khi Hồng Thiên và những người khác bước vào Hồng Hoang.

Hắn đã nghe ngóng, ở Hồng Mông Giới số lượng Chúa Tể không nhiều, không quá ba mươi vị, hiện nay ở Hồng Hoang, đã có gần một nửa.

Chương 546

Nếu có thể một lưới bắt hết những Chúa Tể này, tuyệt đối có thể khiến Hồng Mông Giới nguyên khí đại thương.

Nhưng muốn làm được điều này, lại thập phần khó khăn, Đạo Kiếp không cho rằng chỉ bằng thực lực của mình có thể làm được.

Vậy muốn làm được, chỉ có thể dựa vào Đại Đạo, muốn để Đại Đạo triệt để bộc phát, cần phải có Vô Lượng Lượng Kiếp.

"Hiện nay Hồng Hoang đang tiến hóa, một khi Vô Lượng Lượng Kiếp bộc phát, Tịch Diệt Chi Lực sẽ vô cùng kinh khủng, lúc đó tu vi của ta sẽ tăng lên điên cuồng!" Trong mắt Đạo Kiếp lóe lên hàn quang.

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, Đại Đạo trường hà lại một lần nữa cuộn trào, bản nguyên Đại Đạo chấn động, lại một lần nữa phản hồi Hồng Hoang, khiến cho đẳng cấp của toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa tăng lên.

Giờ khắc này, vô số sinh linh hoan hô, mỗi lần Đại Đạo trường hà phản hồi, đều có vô số sinh linh được lợi, tu vi tăng vọt.

Nhưng sắc mặt Đạo Kiếp lại không tốt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không bao lâu nữa, sự áp chế của Đại Đạo đối với các Chúa Tể của Hồng Mông Giới sẽ biến mất.

Một khi sự áp chế đối với Hồng Thiên và những người khác biến mất, e rằng tất cả mọi người cộng lại cũng không phải đối thủ.

"Ầm!

Ầm!" Quả nhiên, không lâu sau, lại có Sử Tiền Đạo Quân vẫn lạc, trời đổ mưa máu, Đại Đạo bi thương.

Cuối cùng, có Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần không chịu nổi những ngày tháng lo sợ này, trốn vào Hỗn Độn, lần này rời đi đã chiếm hơn một nửa, những người có thể ở lại, đều là những tồn tại có thực lực sánh ngang Đạo Quân đỉnh cấp.

"Đạo Kiếp tiểu nhi, vì sao không trốn?

Đang chờ chết sao?

Không bao lâu nữa, bản thần sẽ khôi phục toàn bộ thực lực, lúc đó chính là tận thế của ngươi!" Một ngày, giữa thiên địa vang vọng thanh âm uy nghiêm lạnh lùng của Hồng Thiên.

Có thể nói là vô cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không che giấu, truyền khắp thiên hạ, dường như muốn gây áp lực cho Đạo Kiếp, đồng thời hù dọa những người khác.

"Đáng ghét, quả thực là khinh người quá đáng!" "Kẻ dị giới lại dám kiêu ngạo như vậy ở thế giới của chúng ta, thật muốn trực tiếp diệt bọn chúng!" Có Sử Tiền Đạo Quân tức giận ngút trời, ngay cả Vận Mệnh Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân cũng đều sắc mặt khó coi.

Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp không hề đáp lại, giống như đã sợ hãi, càng khiến người của Hồng Mông Giới thêm khinh bỉ.

"Rốt cuộc cũng chỉ là thổ dân hạ giới, dựa vào sự áp chế của Đại Đạo mới sống được đến bây giờ!" "Không sai, một khi sự áp chế của Đại Đạo biến mất, Hồng Thiên Chúa Tể một chưởng có thể đập chết hắn!" Trong các giáo phái, có cường giả của Hồng Mông Giới cười lạnh.

Hiện nay Hồng Hoang bị coi là hậu hoa viên, tự nhiên họ không thích có sinh linh bản địa nào có thể chống lại mình.

Cường giả Hồng Mông Giới lên tiếng, kỳ lạ là, trong Hồng Hoang ngoại trừ vài Sử Tiền Đạo Quân, hoàn toàn không có tiếng nói phản

kháng nào.

Bãi bể nương dâu, Hồng Hoang ngày nay đã không còn như xưa, tên tuổi Đạo Tôn tuy vẫn còn lưu truyền, nhưng cũng đã bị dòng sông lịch sử vùi lấp.

Điều này khiến Đạo Kiếp cảm thán, năm xưa khi hắn và Hồng Quân tranh đấu, toàn bộ Hồng Hoang được chia thành hai phe Tử Tiêu Cung và Đông Hải.

Đương nhiên, Đạo Kiếp không quan tâm những điều này, chỉ cảm thán, Hồng Hoang này đã không còn là Hồng Hoang trong tâm trí hắn.

Ngoại trừ một vài người hữu hạn, hắn đối với Hồng Hoang không còn tình cảm gì.

"Ha ha, ba ngày rồi, Đạo Kiếp vẫn không đáp lại, sợ rồi!" "Đạo Tôn, quả là chuyện cười, danh hiệu Đạo Tôn, sao hắn có thể xứng đáng sở hữu?" Cùng với sự im lặng của Đạo Kiếp, tu sĩ Hồng Mông Giới ngày càng kiêu ngạo, ngay cả những người khác cũng không thể chịu đựng được nữa.

"Câm miệng, Đạo Tôn là vô địch, Hồng Thiên lão nhi không phải tự xưng là cường giả đệ nhất Hồng Mông Giới sao?

Lâu như vậy rồi sao không làm gì được Đạo Tôn?" "Đúng vậy, các ngươi là cái thá gì?

Cũng xứng chế nhạo Đạo Tôn, không phục, ta đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra!" Thập Nhị Tổ Vu nổi giận, tính tình vốn không tốt, Đạo Tôn là người họ tôn kính nhất trong lòng, sao có thể để người khác hủy hoại.

Thậm chí, Thập Nhị Tổ Vu nổi giận, ngay cả Bàn Cổ tộc tộc trưởng Bàn Thiên, cũng không ngăn được.

"Thứ gì, cũng xứng sỉ nhục sư tôn bản cung, không cần sư tôn ta

ra tay, bản cung một chưởng có thể đập chết ngươi!" "Không phục thì chiến, đánh chết ngươi!" Ngay cả Hi Hòa và Thường Hi cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng tuyên bố với Hồng Hoang, vì sợ liên lụy đến Thái Âm Chúa Tể, nên hai tỷ muội không cố ý nhắm vào Hồng Thiên Chúa Tể, họ sợ Hồng Thiên Chúa Tể, nhưng không sợ những kẻ khác.

"Còn có bần đạo, đám gia hỏa các ngươi, nếu có ai không phục có thể khiêu chiến bần đạo!" "Thêm bản cung một người, cứ việc chiến!" Cuối cùng, ngay cả Phục Hy và Nữ Oa cũng đứng ra, cho dù trong đầu có cấm chế của Yêu Hoàng, cũng sẽ không lùi bước.

Chuyện này đã bắt nạt đến tận cửa nhà rồi, sao có thể dung túng.

Nhưng ngoại trừ Phục Hy, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác, những người còn lại đều không lên tiếng, khiến vài người than thở, năm tháng biến đổi, cố nhân đa số không còn.

Năm xưa, ai dám nói xấu sư tôn một câu, toàn bộ phe Đông Hải đều sẽ điên cuồng.

Khi đó, nửa tu sĩ Hồng Hoang lên tiếng, chỉ cần phun nước bọt cũng có thể dìm chết một đám người.

Nhưng hiện tại bãi bể nương dâu, truyền thuyết về Đạo Tôn đã biến mất.

Điều khiến họ tức giận nhất là, những Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần kia không một ai đứng ra.

Bao gồm cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân, hai vị nữ Đạo Quân này ngày thường thường ở cùng sư tôn, lúc này lại không dám đứng ra.

"Đừng trông mong, những Sử Tiền Đạo Quân này ai nấy đều sống vạn cổ, tâm đã sớm chai sạn, trong mắt chỉ có bản thân, chỉ có lợi ích, sẽ không tồn tại vì người khác!" U Minh Giới, nhìn Hậu Thổ căm

phẫn bất bình, Bàn Cổ nhàn nhạt nói.

"Phụ thần, vậy ngài có đứng cùng phía với Đạo Tôn không?" Hậu Thổ nhìn về phía Bàn Cổ.

Điều này khiến Bàn Thiên, Bàn Tiệp và những người khác bên cạnh sắc mặt biến đổi.

"Đại huynh, đừng xung động, theo ta được biết, hiện nay Hồng Thiên đã lôi kéo được bảy vị Chúa Tể, không bao lâu nữa, Hồng Vô của Hồng Mông Thần Tộc cũng sẽ hạ giới, như vậy, phe đó sẽ có tám vị Chúa Tể!" Bàn Thiên sắc mặt trịnh trọng nói, Bàn Cổ tộc tuy vẫn luôn ghét Hồng Mông Thần Tộc, cũng luôn thích đối đầu với Hồng Thiên, nhưng không thể trở mặt vào lúc này.

Đặc biệt là vị đại huynh này, hiện tại chưa khôi phục ký ức, tu vi cũng không phải là Chúa Tể, so với Bàn Hoàng năm xưa có chênh lệch rất lớn.

"Ha ha!" Nhưng, Bàn Cổ lại cười, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia sáng kinh người, và nói: "Ngươi thật sự cho rằng Hồng Thiên thắng chắc rồi sao?" "Lời này có ý gì?" Nghe vậy Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt chấn động, ngay cả Bàn Thiên và Bàn Tiệp cũng nhíu mày.

"Đạo Kiếp, kiếp nạn của Đạo, Đạo Tôn, bậc tôn quý của Đạo, nghe có vẻ đáng sợ không?" Bàn Cổ nói những lời mà mọi người không hiểu, sau đó lại lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Nhưng, điều đáng sợ nhất của Đạo Kiếp không phải là thực lực, mà là kế sách của hắn, các Sử Tiền Đạo Quân từng nói, hắn là một yêu nghiệt, có thể tính kế vạn cổ, có thể dùng kế sách để thành Đạo!" "Ngươi nghĩ xem, ở Tam Tiên Đảo, Đạo Kiếp không động thanh sắc, không để ý đến sự khiêu khích của thế giới bên ngoài, hắn đang làm gì?

Chương 547

Trốn tránh?

Tu luyện?

Vội vàng nâng cao thực lực, nước đến chân mới nhảy?

Ha ha...” Nói đến đây, Bàn Cổ không nói tiếp, nhưng mọi người rõ ràng đã hiểu ý trong lời của Bàn Cổ.

“Hắn đang tính kế!” Thân là Bàn Cổ tộc tộc trưởng, tâm tư của Bàn Thiên không hề đơn giản.

“Nhưng trong tình huống này, lại tính kế thế nào?

Cùng cảnh giới có thể tính kế, thậm chí có thể lấy một địch nhiều, nhưng đối mặt với bảy, tám vị Chúa Tể, một sinh linh thực lực tối đa chỉ sánh ngang Bán bộ Chúa Tể lại tính kế thế nào?” Bàn Thiên nói ra nghi vấn trong lòng.

“Đúng vậy, huống hồ toàn bộ Hồng Hoang không tìm được một người giúp đỡ, nơi này cũng không thể sinh ra pháp bảo trận pháp nào có thể chống đỡ được Chúa Tể!” Bàn Tiệp cũng phụ họa.

Thậm chí, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng đều không hiểu.

Nhưng, Bàn Cổ lại lắc đầu, sắc mặt khinh thường nói: “Nếu những kẻ tứ chi phát triển như các ngươi có thể nghĩ thông, thì đó còn gọi là kế sách sao?

Chỉ khi không ai biết, đó mới gọi là kế sách!” Rõ ràng, Bàn Cổ đối với Đạo Kiếp có lòng tin tương đối lớn, cũng không biết lòng tin này từ đâu ra, giống như là dựa vào trực giác.

Năm xưa, hắn một thân ngạo cốt, làm việc chưa bao giờ lùi bước,

nhưng sau này lại từ trên người Đạo Kiếp học được Cẩu Chi Đại Đạo.

Sau đó nữa, mấy ngàn ức năm, hắn tận mắt chứng kiến Đạo Kiếp đùa bỡn một đám Sử Tiền Đạo Quân trong lòng bàn tay.

Lúc đó Đạo Kiếp chỉ có tu vi Đại Đạo cảnh, lại dám lấy thiên địa làm bàn cờ, một đám Sử Tiền Đạo Quân làm quân cờ, đó là đại trí tuệ đến nhường nào.

Cũng chính vì vậy, Bàn Cổ mới tin tưởng Đạo Kiếp, cũng bội phục trí tuệ và kế sách của Đạo Kiếp.

Khi ở cảnh giới thấp lại có thể tính kế những tồn tại cảnh giới cao hơn gấp trăm lần, sống lâu hơn vô cùng vô tận, cuối cùng giẫm đối phương dưới chân.

Hiện tại đối mặt với cục diện tương tự, vì sao không thể hóa giải?

"Có thể giống nhau sao?

Đại huynh, ký ức của huynh chưa khôi phục, căn bản không hiểu rõ về Chúa Tể!" Bàn Thiên lắc đầu, cho rằng Bàn Cổ quá ảo tưởng, tuyệt đối không tin có người như vậy.

Một sinh linh thực lực sánh ngang Bán bộ Chúa Tể lại có thể tính kế chết bảy tám vị Chúa Tể?

Ai cũng không tin.

Chuyện như vậy cho dù ở Hồng Mông Giới, từ xưa đến nay, cũng không tồn tại.

"Vậy chúng ta hãy chờ xem!" Bàn Cổ mỉm cười, không giải thích, cũng không thể giải thích.

"Ầm ầm!" Phía Tây, một tiếng nổ lớn, chấn động trời đất, một cây đại kích quét ngang bầu trời, trực tiếp san bằng một ngọn thần sơn

vạn cổ, một tiếng hét thảm, một gốc linh căn tỏa ra khí tức thần thánh hóa thành tro bụi.

"Hừ, tu sĩ dị giới cũng dám chiếm lĩnh Tu Di Sơn?

Nơi này bản tọa cho dù không dùng, cũng không đến lượt các ngươi!" Một đạo ma ảnh hiện ra, ma uy ngút trời, chính là Vạn Ma Chi Sơ La Hầu.

"Kiệt kiệt, Đạo Kiếp, người khác không tin ngươi, ta La Hầu tin ngươi, ta ở đây, trên di tích Tu Di Sơn này chờ ngươi, chờ ngươi hái đầu lão nhi Hồng Thiên xuống!" Không ai ngờ, vị đệ nhất ma thời sử tiền này, lại lựa chọn tin tưởng Đạo Kiếp.

Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu đều im lặng, thậm chí, nhiều người còn hoài nghi hai vị Đạo Quân mạnh nhất này e rằng cũng tạm lánh phong ba, rời khỏi Hồng Hoang.

"Nếu có thể tự tay đồ sát vài vị Hồng Mông Chúa Tể, đại đạo của bản quân tất nhiên sẽ siêu thoát, chỉ tiếc là..." Phía Đông Nam Hồng Hoang, trên Luân Hồi, huyết hải cuộn trào, một đạo nhân trẻ tuổi lặng lẽ đứng trên huyết hải, toàn thân tỏa ra sát khí kinh khủng, khí tức Đạo Quân lan tỏa.

Nhưng Minh Hà đã sớm biến mất ở Hồng Hoang, hiện đang ở Hồng Mông Giới, nhưng mạch đó là đơn truyền, lần này không hề hạ giới.

Thanh niên này chính là Lục Nhận Đạo Quân, một Đạo Quân đi con đường sát lục, cũng là một trong những Đạo Quân kín tiếng nhất.

Lục Nhận Đạo Quân không hề rời đi, vẫn ở Hồng Hoang, thân ở nơi đây, giờ khắc này ánh mắt rực lửa, sát ý lẫm liệt.

"Đạo Tôn, nếu ngài có thể chống lại những Hồng Mông Chúa Tể kia, những kẻ còn lại hãy giao cho ta, ta sẽ giúp ngài giết sạch bọn

chúng!" Đúng là người hung hãn ít nói, chính là Lục Nhận Đạo Quân.

Hiện nay cùng với việc Hồng Thiên lớn tiếng gọi hàng Hồng Hoang, uy hiếp Đạo Kiếp, Đạo Kiếp không hề đáp lại, toàn bộ Hồng Hoang chìm vào bầu không khí áp bức.

Tu sĩ Hồng Mông Giới lại khí thế dâng cao, đi lại kiêu ngạo khắp nơi.

Cũng vì Đạo Kiếp im lặng, Sử Tiền Đạo Quân rời đi, họ bắt đầu không còn kiêng dè gì nữa.

Mộc Linh Tộc giáng lâm phía Tây, do đại đệ tử của Mộc Linh tộc trưởng là Mộc Đằng Đạo Chủ tuyên bố thành lập Linh Tộc, phàm là thảo mộc linh căn hóa hình, đều có thể gia nhập Linh Tộc.

Ngay sau đó, Cổ Thần nhất tộc thành lập Cổ Thần Cung, và phái người đi khắp thiên hạ tìm kiếm Tiên Thiên Thần Thai.

Tiếp theo, Cổ Ma nhất tộc, Cổ Yêu nhất tộc, Thần Thú nhất tộc, Nhân Tộc cũng lần lượt thành lập thế lực, bắt đầu cướp đoạt tài nguyên trên quy mô lớn, và chiêu thu đệ tử có căn cơ thâm hậu ở khắp nơi.

Không hề che giấu, hoàn toàn coi Hồng Hoang là hậu hoa viên của mình, không một chút lòng từ bi nương tay, đi đến đâu như châu chấu đến đó.

Bởi vì những tu sĩ Hồng Mông Giới này đều biết, các Chúa Tể đang tìm kiếm Hồng Mông Chi Nguyên, một khi tìm được, thế giới này sẽ mất đi tác dụng, thậm chí có khả năng bị hủy diệt.

Cho dù không bị hủy diệt, cũng sẽ bị các thế lực lớn phân chia, biến thành nơi thí luyện, hoặc là vườn linh dược.

Thế là, các đại thế lực chủng tộc tự nhiên phải dùng tốc độ nhanh nhất để cướp đoạt sạch sẽ tài nguyên và nhân tài của thế giới này.

Về phần những sinh linh và tu sĩ bình thường kia, ha, xin lỗi, những thứ hạ tiện đó, họ căn bản không thèm để mắt, sống chết tùy ý.

Đợi khi các Chúa Tể tìm được Hồng Mông Chi Nguyên, những sinh linh bình thường này căn bản không có cơ hội sống sót, cho dù không hủy diệt thế giới, cũng sẽ coi họ như nô bộc, nuôi dưỡng làm dược liệu.

Ngược lại, Nhân Tộc của Hồng Mông Giới, lại uyển chuyển hơn không ít, Nhân Hoàng hạ lệnh, lần này hạ giới, cố gắng bảo vệ một số Nhân Tộc.

Chương 548

Đương nhiên, ý của "cố gắng" tất nhiên là bảo vệ những Nhân Tộc có tư chất tốt, dù sao nhân khẩu của Nhân Tộc quá đông đúc, phàm nhân chiếm đa số, nếu không thể bảo toàn toàn bộ, sẽ chọn lựa tinh anh.

Thế là, cùng với việc các đại giáo phái thành lập, càn quét khắp nơi, toàn bộ Hồng Hoang chìm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Chỉ có những sinh linh bản địa được chọn lựa kia mới vui mừng như điên.

Khắp nơi, tiếng cầu nguyện, tế bái không dứt, nhưng, sau mấy ngàn ức năm trước khi Đạo Kiếp và Sử Tiền Đạo Quân ẩn lui vào Đại Đạo trường hà, những sinh linh mới đã không còn tín ngưỡng vào các thánh nhân năm xưa.

Tu hành giả và đại năng ngày nay càng thêm lạnh lùng, nếu có thể bám vào cành cao của Hồng Mông Giới, ai sẽ để ý đến những sinh linh bình thường đó?

Hồng Hoang không ghi năm tháng, thời gian chậm rãi trôi đi, nhưng, cùng với thời gian trôi đi, cảm giác áp bức của mọi người ngày càng mạnh.

Trời đất đang biến hóa, các đại bí cảnh, linh dược, linh bảo lần lượt ra đời.

Thậm chí, năm xưa khi khai thiên, cực phẩm Tiên Thiên linh bảo cũng hiếm có, Tiên Thiên chí bảo càng là vật trấn áp thế gian, nhưng lúc này, Tiên Thiên linh bảo như suối phun, phẩm cấp thấp, có lúc tùy tiện cũng có thể nhặt được.

Tiên Thiên linh bảo cũng không còn hiếm lạ, ngay cả Hỗn Độn linh bảo và Hỗn Độn chí bảo, cũng có thể tìm thấy trong các đại bí cảnh.

Tu vi của sinh linh tăng vọt, Đại Đạo hiển hóa chư thiên, vốn là chuyện tốt, nên khiến vạn linh vui mừng, nhưng lại không có ai vui mừng cả.

Phàm là sinh linh có tu vi thành tựu đều có thể cảm nhận được, e rằng trong tương lai không xa, sẽ có một trận đại chiến.

Có đại năng tinh thông thuật thôi diễn đang thôi diễn tương lai, nhưng lại bị phản phệ.

Có người không tin tà, muốn liều mạng một phen, cuối cùng đã nhìn thấy một góc của tương lai.

"Thiên địa hủy diệt, tuế nguyệt băng hoại, Đại Đạo tiêu vong, từ nay chư thiên vô đạo!" Đó là những lời mà vị đại năng kia nói trước khi vẫn lạc, chấn động thế nhân.

Vị đại năng này vô cùng lợi hại, là một tồn tại Hỗn Độn cảnh đỉnh phong, tinh thông thôi diễn Đại Đạo.

Thậm chí vị đại năng này đã nhiều lần được các đại giáo phái, chủng tộc Hồng Mông mời đến, lôi kéo.

Lời của vị đại năng này không chỉ gây ra sự chấn kinh cho sinh linh bản địa Hồng Hoang, mà còn khiến các thế lực lớn của Hồng Mông Giới kinh ngạc.

Nhưng những vị khách từ Hồng Mông Giới này không quá để ý, sự giáng lâm của họ vốn đã là một tai nạn đối với thế giới này.

Thiên địa sẽ diệt, tuế nguyệt băng hoại, Đại Đạo tiêu vong, chắc chắn là do Chúa Tể của Hồng Mông Giới ra tay, tranh đoạt Hồng Mông Chi Nguyên, cuối cùng có thể sẽ hủy diệt thế giới.

Có người cười lạnh liên tục, vô cùng lãnh khốc.

Nhưng cũng có tu sĩ Hồng Mông Giới cẩn thận bắt đầu thôi diễn, một vị Đạo Chủ, đến từ Yêu Tộc, phụng mệnh Yêu Hoàng thôi diễn.

Chuyện này rất bình thường, thế nhân đều biết vị Yêu Hoàng này là một người cẩn thận, lão mưu thâm toán.

Cuối cùng, vị Đạo Chủ Yêu Tộc đang thôi diễn tương lai thân thể tứ phân ngũ liệt, tiên huyết văng tung tóe, hồn quang nổ tung, chân linh sắp tiêu tán.

Điều này khiến Yêu Hoàng chấn kinh, không thể tin được.

Đây chỉ là một tiểu thế giới trong Hỗn Độn, tuy đang trong quá trình tiến hóa, nhưng cho dù có tiến hóa nữa cũng không thể so sánh với Hồng Mông Giới.

Một vị Đạo Chủ, cho dù ở Hồng Mông Giới, cũng có thể thôi diễn thông tin, chỉ cần không thôi diễn cấp bậc Chúa Tể sẽ không có chuyện gì.

Thôi diễn Chúa Tể, và đại thế của Hồng Mông Giới cũng không đến mức trực tiếp vẫn lạc chứ.

"Nhanh, ngươi đã thấy gì?" Yêu Hoàng gầm lên, trạng thái này khiến người ta chấn kinh, vị Yêu Hoàng này chưa bao giờ thất thố như vậy.

"Thiên địa hủy diệt, tuế nguyệt băng hoại, Đại Đạo tiêu vong..." Lão yêu có chân linh sắp tiêu vong mở miệng, thanh âm đứt quãng.

"Đừng nói nhảm, nói trọng điểm!" Yêu Hoàng tức giận, câu này trước đó đã có một người bản địa thôi diễn nói rồi, có cần ngươi nhấn mạnh lại một lần nữa không?

"Tịch Diệt Kiếp, chư thiên phá, Chúa Tể vẫn, Hồng Mông...

thương...” “Bùm!” Chưa nói hết câu, chân linh của lão yêu kia đã trực tiếp nổ tung.

“Cái gì?” Nhưng, Yêu Hoàng lại bị xúc động cực lớn, câu trước hắn căn bản không để ý, nhưng câu sau khiến hắn kinh hãi.

Không biết vì sao, vị đại nhân vật mạnh nhất Hồng Mông Giới này, lại có cảm giác lông tóc dựng đứng, giống như đại nạn sắp đến đầu.

“Không thể nào?

Bản hoàng là Chúa Tể, bất tử bất diệt, khinh thường thương sinh, cho dù là người đệ nhất Hồng Mông Giới Hồng Thiên cũng không thể giết chết bản hoàng, vì sao lại có cảm giác này?” Yêu Hoàng gầm lên, toàn thân khí tức đại đạo lưu chuyển.

Hồi lâu sau, tâm tình mới bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, đưa ngón tay ra chuẩn bị tự mình thôi diễn.

Là Chúa Tể, cho dù không đi con đường thôi diễn, muốn thôi diễn, cũng mạnh hơn lão yêu bị phản phệ chết kia.

Nhưng, cuối cùng hắn đã từ bỏ.

“Không được, hiện tại áp chế của Đại Đạo vẫn còn, bản hoàng chưa khôi phục thực lực Chúa Tể, một khi bị phản phệ, e rằng sẽ trọng thương, ở thời điểm mấu chốt này sẽ bất lợi!” Yêu Hoàng lạnh lùng nói, bỗng nhiên trong con ngươi lóe lên ánh sáng vàng, khóe miệng vẽ ra một đường cong quỷ dị.

“Bản hoàng không thể ra tay thôi diễn, nhưng có thể tiết lộ mức độ nghiêm trọng của sự việc, để cho mấy lão gia hỏa kia đi thôi diễn!” Không thể không nói, vị Yêu Hoàng này thật sự âm hiểm.

Trên thực tế, cũng chỉ có vị Yêu Hoàng này cẩn thận hơn một chút, mới đi quan tâm đến lời thôi diễn của một kẻ bản địa, các Chúa

Tể khác căn bản không để ý.

Hiện nay bao gồm cả Hồng Thiên, đại đa số đều đang chờ đợi, chờ áp chế của Đại Đạo biến mất.

Đương nhiên, trong thời gian này họ cũng ẩn giấu khí tức và thăm dò sơn hà, tìm hiểu Hồng Hoang, đúng hơn là lịch sử của Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, muốn tìm hiểu một số bí ẩn trong lịch sử, từ đó tìm ra manh mối.

Cũng từng có người hoài nghi bản nguyên Đại Đạo có phải là Hồng Mông Chi Nguyên không, dù sao Đại Đạo của thế giới này quá cổ quái, căn bản không giống Thiên Đạo, không phải là thể ngưng tụ của quy tắc thiên địa.

Nhưng trong đó có nhiều điểm không đúng.

Chương 549

Ví dụ như ý chí Đại Đạo, ví dụ như Đại Đạo trường hà, và cả việc Hỗn Độn Hải từng có một đại kiếp diễn ra một lần mỗi kỷ nguyên, những điều này đều khiến người ta kỳ quái.

Chỉ có Hồng Thiên kiên tin, bản nguyên Đại Đạo chính là Hồng Mông Chi Nguyên.

Đương nhiên, Hồng Thiên cũng đang tìm kiếm, thăm dò bí mật thời sử tiền, dù sao tuy hắn kiên tin, nhưng cũng biết không nhất định chính xác trăm phần trăm.

Âm thầm tìm kiếm, tự nhiên là muốn độc chiếm, nếu bản nguyên Đại Đạo không phải là Hồng Mông Chi Nguyên thật sự, Hồng Mông Chi Nguyên được giấu ở nơi khác, một khi bị hắn tìm thấy, hoàn toàn có thể độc chiếm.

Đương nhiên, hắn cũng biết mình đang đánh cược vận may, một khi áp chế của Đại Đạo, hắn lại một lần nữa khôi phục tu vi Chúa Tể, sẽ toàn lực ra tay, quét sạch chướng ngại của thế giới này, lúc đó cho dù có Đại Đạo trấn áp thì sao?

Lật tung thế giới này lên, không tin không tìm được.

Những Chúa Tể của Hồng Mông Giới này đều lạnh lùng, đã quyết định sẽ phá diệt thế giới này, giết chết Đạo Kiếp và những Sử Tiền Đạo Quân chưa rời đi chỉ là tiện tay.

Thời gian trôi đi, chớp mắt, lại một nguyên hội trôi qua.

Trong một nguyên hội, Đạo Kiếp không rời khỏi Vô Cực Cung, hắn đang ngồi xếp bằng, nhưng không tu luyện, không ai biết hắn đang làm gì.

Bên cạnh hắn, ngồi một nữ tử phong hoa tuyệt đại, nàng cứ thế lặng lẽ nhìn Đạo Kiếp.

Vọng Thư, ban đầu sau khi cùng Thường Hi và Hi Hòa đến Thái Âm Tinh gặp Thái Âm Chúa Tể, liền đến Tam Tiên Đảo, và vẫn luôn bầu bạn cùng Đạo Kiếp.

Sống chết không rời, đó là lời Vọng Thư nói với Đạo Kiếp, khiến Đạo Kiếp cảm thán, mình thật sự đã phụ lòng nữ tử này.

Bao nhiêu năm qua, tâm của hắn vẫn luôn tìm kiếm đại đạo, căn bản không quá quan tâm đến nữ nhân này, càng không nói đến nhi nữ tư tình.

Nhưng, nữ tử này lại không rời không bỏ hắn, cho dù hiện tại, hơn mười vị Chúa Tể như bầy sói đói rình mò, chờ đợi thời cơ nuốt chửng con mồi, nữ tử này cũng không hề rời đi.

"Có người đến!" Lúc này, đôi mắt đẹp của Vọng Thư lóe lên, trong khoảnh khắc, ánh mắt dịu dàng biến mất, tựa như một vị nữ đế thức tỉnh, chấn nhiếp cửu thiên thập địa.

Nàng khẽ lướt người, biến mất trong đại điện, khi xuất hiện lần nữa, đã đứng bên ngoài Vô Cực Cung.

Trên Tam Tiên Đảo, hai bóng người bước đi trên không, một người mặc trường bào màu vàng, dung mạo anh tuấn, nhưng đôi mắt lại hiện rõ vẻ tang thương.

Bên cạnh hắn, là một nữ tử áo trắng, phong hoa tuyệt đại, thần thái ung dung, nhưng trên mặt lại mang vẻ sầu muộn.

"Nữ Oa đạo hữu sao lại có vẻ mặt này, bản hoàng mang theo thành ý đến, nếu sư tôn của ngươi đồng ý gia nhập Yêu Tộc của ta, bản hoàng tự nhiên sẽ có cách bảo vệ hắn!" Yêu Hoàng mỉm cười, vô cùng nho nhã, vẻ ngoài này rất giống Phục Hy, nhưng Nữ Oa lại biết,

vị Yêu Hoàng bệ hạ này là kẻ giả dối nhất, cũng là kẻ tâm ngoan thủ lạt.

"Nữ Oa?" Vọng Thư bước ra, nhìn thấy người đến, nhìn thấy Nữ Oa, thần tình có chút kinh ngạc, sau đó nhìn về phía người bên cạnh Nữ Oa, đôi mắt đẹp lạnh đi.

"Yêu Hoàng đại giá quang lâm không biết có quý sự gì!" Đối với vị Yêu Hoàng của Hồng Mông Giới này, nàng vô cùng kiêng kỵ, khi ở Thái Âm Tinh, Thái Âm Chúa Tể từng nói, vị Yêu Hoàng này là một trong những Chúa Tể âm hiểm nhất Hồng Mông Giới, có thể sánh vai với hắn, cả Hồng Mông Giới tìm không ra một bàn tay.

Vọng Thư tự nhiên sẽ không nhẹ dạ tin lời Thái Âm Chúa Tể, nhưng lại tin lời của Hi Hòa và Thường Hi.

Nói tóm lại, cho dù không có lời của Thái Âm Chúa Tể, Vọng Thư đối với những Chúa Tể của Hồng Mông Giới này cũng thập phần cảnh giác.

Dù sao ai cũng biết những gia hỏa này đối với Hồng Hoang không có ý tốt, trước đó đã chém giết không ít Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần, dẫn đến Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần không thể không trốn vào Hỗn Độn.

"Vị này hẳn là Vọng Thư đạo hữu nhỉ, bản hoàng đêm nay có rảnh, đến thăm đạo hữu!" Lời của Yêu Hoàng vô cùng lễ phép, không có một chút dáng vẻ kiêu ngạo nào, lại thêm thân là Chúa Tể, bản thân khí chất đã siêu nhiên thần thánh, tự nhiên sẽ khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

"Đại danh của Yêu Hoàng bản quân tự nhiên biết rõ, chỉ không biết Yêu Hoàng giáng lâm Tam Tiên Đảo của ta có quý sự gì?" Nhưng, Vọng Thư lại không có chút hảo cảm nào, ngược lại còn lạnh lùng đối đãi.

Tam Tiên Đảo của ta?

Nghe vậy, ánh mắt Yêu Hoàng lóe lên, mỉm cười, nói: "Nguyên lai Vọng Thư đạo hữu và Đạo Kiếp đạo hữu có tầng quan hệ này, bản hoàng thất lễ rồi!" Bên cạnh, Nữ Oa thầm bĩu môi, trong lòng thầm nói giả tạo, không có ai giả tạo hơn ngươi.

Đối với sự lạnh lùng của Vọng Thư, Yêu Hoàng dường như không hề tức giận, tiếp tục nói rõ ý đồ: "Bản hoàng đến đây, là để gặp Đạo Kiếp đạo hữu!" "Đạo Kiếp đạo hữu đang bế quan, bản cung cũng không có cách nào gọi hắn tỉnh lại, e rằng phải để Yêu Hoàng thất vọng rồi!" Vọng Thư lắc đầu, vào thời điểm mấu chốt này, tự nhiên sẽ không để Yêu Hoàng đi gặp Đạo Kiếp.

Kể từ một nguyên hội trước, Đạo Kiếp vẫn luôn ngồi xếp bằng trong Vô Cực Cung, cho dù là nàng cũng không biết Đạo Kiếp đang làm gì, tu luyện, hay cảm ngộ.

Nhưng bất kể Đạo Kiếp đang làm gì, nàng đều sẽ không để ai quấy rầy, đặc biệt là cường giả của Hồng Mông Giới vốn đã thập phần nguy hiểm.

Nhưng, đúng lúc này, một tiếng cười nhẹ từ trong Vô Cực Cung truyền ra.

"Yêu Hoàng đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho Vô Cực Cung của ta, sao có thể từ chối ngoài cửa?" Thanh âm bình hòa, không có chút địch ý nào, ngay sau đó, cửa lớn Vô Cực Cung mở ra, một luồng khí tức tuyên cổ thương lương lan tỏa ra.

"Quả là cung điện huyền diệu, ẩn chứa một loại đại đạo kỳ dị, cho dù là bản hoàng cũng không nhìn thấu, Đạo Kiếp đạo hữu quả nhiên không tầm thường!" Đồng tử của Yêu Hoàng co lại, sau đó mỉm cười, trực tiếp bước vào Vô Cực Cung.

Không chút do dự, đó là sự tự tin vào thực lực, đồng thời, hắn cũng không xem thường vị Đạo Tôn này, nhưng cho rằng dù có đánh giá cao Đạo Kiếp đến đâu, đối phương cũng không thể giữ hắn lại trong Vô Cực Cung.

Bất kỳ âm mưu quỷ kế nào, dưới thực lực tuyệt đối đều không thể ẩn mình.

Vọng Thư và Nữ Oa nhìn nhau, cũng lần lượt đi vào.

Đại điện không hề hiển hóa kỳ cảnh, chỉ có một cái bàn, một lư hương, một cái bồ đoàn, một thanh niên áo đen đang ngồi xếp bằng.

"Mời ngồi!" Thanh niên áo đen mở mắt, trước mặt bỗng dưng xuất hiện thêm ba cái bồ đoàn, trong đó một cái ở đối diện.

Yêu Hoàng mỉm cười, trực tiếp ngồi xuống đối diện, toàn thân khí tức thu liễm, trên người cũng không có chút sát ý hay địch ý nào, giống như một người bạn cũ đến thăm.

Bên cạnh, Vọng Thư và Nữ Oa cũng ngồi xuống, nhưng hai nữ tử lại vô cùng cảnh giác với Yêu Hoàng.

Vọng Thư ra hiệu cho Nữ Oa đừng khinh suất hành động, nàng biết trong nguyên thần của Nữ Oa có cấm chế của Yêu Hoàng, một khi chọc giận Yêu Hoàng, Nữ Oa có thể sẽ gặp kiếp nạn.

Bên lư hương, Đạo Kiếp và Yêu Hoàng không ai mở lời trước, khuôn mặt họ bình hòa, đang đánh giá lẫn nhau.

Bầu không khí tưởng chừng hòa nhã, nhưng lại khiến Vọng Thư và Nữ Oa cảm giác cả đại điện tràn ngập sát khí.

Nhưng, cùng với thời gian trôi đi, nụ cười và sự bình hòa trên mặt Yêu Hoàng ngày càng ít đi, cuối cùng lại trở nên nghiêm trọng.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng hắn mở lời: "Đạo

hữu có mấy phần chắc chắn cho trận đại chiến sắp tới?" Lời của hắn, trong mắt Vọng Thư và Nữ Oa có chút khó hiểu.

Chương 550

"Không có chắc chắn!" Đạo Kiếp bình tĩnh trả lời: "Bất kỳ chuyện gì trước khi xảy ra, đều sẽ có biến cố, ai có thể dám nói có chắc chắn tuyệt đối?" "Vậy đạo hữu có thể tăng thêm một chút chắc chắn không?

Cho mình tăng thêm một chút phần thắng?" Yêu Hoàng mỉm cười nói.

"Yêu Hoàng xin mời nói!" Đạo Kiếp đưa tay làm một động tác mời.

"Gia nhập Yêu Tộc của ta, làm Yêu Hoàng thứ hai của Hồng Mông Yêu Tộc, bản hoàng có thể cố gắng hết sức giúp đạo hữu thoát kiếp!" Yêu Hoàng nói thẳng, hoàn toàn không phù hợp với biểu hiện trước đó, nhưng cũng chính vì vậy, mới thể hiện sự lão mưu thâm toán.

Đối với người thông minh, nên nói những lời thông minh, không úp mở, nếu không sẽ là trò cười.

Lời này vừa ra, Vọng Thư và Nữ Oa đều sững sờ, có chút không dám tin vào tai mình.

Đặc biệt là Nữ Oa, nàng sớm đã biết Yêu Hoàng muốn thu phục Đạo Kiếp, nhưng không ngờ lại đưa ra đãi ngộ như vậy.

Đây đâu phải là thu phục?

Trở thành Yêu Hoàng thứ hai của Yêu Tộc, một người dưới vạn người trên, chính xác mà nói, là tìm một người em trai, giống như Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Có âm mưu!" Đó là suy nghĩ chung của Vọng Thư và Nữ Oa, họ

không tin Yêu Hoàng tốt đến vậy.

"Ngươi có lợi gì?" Đạo Kiếp hỏi càng trực tiếp hơn.

"Ha ha, đạo hữu quả nhiên sảng khoái!" Yêu Hoàng cười lớn, giơ ngón tay, điểm một chỉ về phía Đạo Kiếp, trong khoảnh khắc, một đạo kim quang hiện ra, lao về phía não hải của Đạo Kiếp.

"Cẩn thận!" "Sư tôn cẩn thận!" Điều này khiến Vọng Thư và Nữ Oa sắc mặt đại biến, thân hình vừa động liền muốn ngăn cản.

"Không cần như vậy, Yêu Hoàng không có ác ý!" Đạo Kiếp phất tay, kim quang chỉ là một đạo thông tin, ở cảnh giới này, tập kích căn bản không có tác dụng, mạnh là mạnh, yếu là yếu, các loại thủ đoạn căn bản không có tác dụng, chỉ rơi vào hạ sách.

Đồng thời, Đạo Kiếp chỉ trong khoảnh khắc, đã tiêu hóa xong đạo thông tin đó.

"Tìm kiếm Hồng Mông Chi Nguyên, nguyên lai là vậy, trách không được, trách không được những đại năng của Hồng Mông Giới này lại quyến luyến nơi đây như vậy, không tiếc trả giá lớn cũng muốn giáng lâm!" Đạo Kiếp đã hiểu ra, hắn vẫn luôn đoán những Chúa Tể của Hồng Mông Giới này hạ giới tìm kiếm thứ gì, dù sao cho dù hiện tại, Đại Đạo tiến hóa, kéo theo cả Hồng Hoang, cũng không thể so sánh với Hồng Mông Giới, thậm chí còn kém rất xa.

Nếu không có thứ gì hấp dẫn họ, sao họ có thể hạ giới?

Thứ đó chắc chắn có liên quan đến cầu đạo, có thể nâng cao thực lực.

"Không sai, không có gì tốt để che giấu, nếu có, chúng ta sẽ che giấu thông tin, nhưng sau bao nhiêu năm tìm kiếm trong bóng tối, vẫn không có manh mối, vì vậy ta hoài nghi!" Nói đến đây, Yêu Hoàng hướng ánh mắt về một phía, đó là hướng của Đại Đạo trường hà.

“Bản nguyên Đại Đạo?

Bản nguyên Đại Đạo là Hồng Mông Chi Nguyên mà các ngươi muốn tìm!” Vọng Thư kinh hô, không ngờ Hồng Mông Giới không tiếc trả giá lớn như vậy giáng lâm, là vì bản nguyên Đại Đạo.

Nữ Oa cũng thân hình run lên, chuyện này nàng đều không biết.

“Ngươi chắc chắn?” Đạo Kiếp nhíu mày, ngay cả hắn cũng bất ngờ, vẫn luôn cho rằng Đại Đạo là tự nhiên sinh ra trong Hỗn Độn, thậm chí có liên quan đến sự diễn hóa của Vô Cực, không ngờ lại có liên quan đến Hồng Mông Giới.

“Không phải chắc chắn, chính xác mà nói, trong số chúng ta những Chúa Tể giáng lâm, ngoại trừ Hồng Thiên vẫn luôn cho rằng như vậy, những người khác đều không chắc chắn!” Yêu Hoàng lắc đầu, tiếp tục nói: “Nhưng bất kể có chắc chắn hay không, sau một khoảng thời gian nữa, chúng ta đều sẽ ra tay, nếu bản nguyên Đại Đạo không phải, chúng ta sẽ hủy diệt thế giới này, làm suy yếu bản nguyên Đại Đạo, lật tung thế giới này lên!” “Lại độc ác đến vậy?” Lời này khiến Vọng Thư sắc mặt khó coi, mặc dù là Sử Tiền Đạo Quân, tính tình cũng lạnh lùng, không quá quan tâm đến sinh tử của chúng sinh, nhưng loại hành động đơn thuần hủy diệt thế giới, thậm chí hủy diệt Đại Đạo, lại khiến nàng tức giận.

Sau khi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, thiên địa có thể tái sinh, nhưng, ngay cả Đại Đạo cũng bị hủy diệt, cả Hồng Hoang sẽ biến mất, dung nhập vào Hỗn Độn, từ đó không còn kỷ nguyên Hỗn Độn nữa.

Như vậy, ngay cả nơi ở của nàng cũng không còn.

Dù Sử Tiền Đạo Quân có tư lợi, nhà có thể sụp đổ, hủy diệt rồi xây lại, nhưng không thể không có nhà, càng không vĩnh viễn cho phép người khác phá hủy.

“Nếu đạo hữu có thể giúp bản hoàng đoạt lấy Hồng Mông Chi Nguyên, không chỉ có thể trở thành hoàng giả thứ hai của Yêu Tộc ta, Hồng Mông Chi Nguyên bản hoàng cũng sẽ chia đều với đạo hữu!” Yêu Hoàng tiếp tục nói.

Lời này vừa ra, Vọng Thư và Nữ Oa động lòng, điều kiện đưa ra quá hấp dẫn, họ tin rằng, đổi lại là bất kỳ vị Sử Tiền Đạo Quân nào cũng khó lòng chống lại sự cám dỗ này.

Trở thành Yêu Hoàng thứ hai của Hồng Mông Giới không quan trọng, mấu chốt là Hồng Mông Chi Nguyên, đó là thứ mà ngay cả Chúa Tể cũng liều mạng tìm kiếm, cho dù cuối cùng chỉ được một nửa, cũng sẽ khiến tu vi tăng vọt.

Hai nữ tử đều ngây người nhìn Đạo Kiếp, xem Đạo Kiếp quyết định thế nào.

“Được, thành giao!” Điều khiến Vọng Thư bất ngờ là, Đạo Kiếp lại đồng ý, thần sắc bình tĩnh, trên mặt không có bất kỳ gợn sóng nào, căn bản không nhìn ra suy nghĩ thật sự của hắn.

Tương tự, Yêu Hoàng cũng bất ngờ, cũng không ngờ đối phương lại đồng ý thẳng thắn như vậy, ngay cả hỏi chi tiết cũng không, càng không có cảnh giác hay thề thốt gì.

Thậm chí, hắn còn hoài nghi đối phương căn bản không để trong lòng, chỉ là qua loa.

Ừm, không sai, qua loa, Đạo Kiếp sao có thể tin tưởng tên Yêu Hoàng này?

Trải qua bao lâu ở Hồng Hoang, hắn chưa bao giờ tin tưởng ai, cho dù là người thân cận nhất bên cạnh, cũng không tin tưởng tuyệt đối.

Nhưng, hắn đã sớm có kế sách.

Không sai, Đạo Kiếp đã chuẩn bị sẵn một bàn cờ lớn tiếp theo, bàn cờ này lấy Hồng Mông Giới làm bàn, Chúa Tể làm quân cờ.

Hắn cũng có át chủ bài, át chủ bài đó chính là ấn ký mà người kia để lại năm xưa, có ấn ký đó, hắn mới có thể không sợ các Hồng Mông Chúa Tể.

Những lời như vậy, đã chặn đứng những gì Yêu Hoàng định nói.

Nói gì nữa?

Người ta tự nhiên đã đồng ý rồi.

Cuối cùng Yêu Hoàng rời đi, lúc đi có nói với Đạo Kiếp, âm thầm liên lạc, tốt nhất có thể ám toán chết Hồng Thiên Chúa Tể.

Điều này khiến Đạo Kiếp không nói nên lời, hắn không chỉ muốn ám toán chết Hồng Thiên, mà còn muốn ám toán cả con chim già này.

Nhưng, không mấy ngày, lại có người đến thăm, lần này là Mộc Linh tộc tộc trưởng, vị Mộc Linh tộc tộc trưởng này cũng lôi kéo hắn.

Câu trả lời của Đạo Kiếp vẫn như cũ, chấp nhận chiêu mộ, và sẽ âm thầm hợp tác với Mộc Linh tộc trưởng vào thời điểm mấu chốt.

Chương 551

Cuối cùng, Mộc Linh tộc trưởng cũng mang theo vẻ mặt rời đi, lúc rời đi biểu cảm giống hệt Yêu Hoàng, mang theo sự không tin tưởng, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Quá thẳng thắn, thẳng thắn đến mức họ cũng không biết có nên tin hay không.

Đương nhiên, cả Yêu Hoàng lẫn Mộc Linh tộc trưởng đều không tin Đạo Kiếp, tương tự, họ cũng không thật sự muốn lôi kéo Đạo Kiếp, chỉ là lợi dụng, lợi dụng Đạo Kiếp để làm rối loạn cục diện.

Nhưng khi Hồng Thiên và những người khác ra tay, bảo vệ tính mạng của Đạo Kiếp lại là lời thật, điểm này không hề giả dối.

Nhưng bảo vệ?

Bảo vệ một tia chân linh cũng là bảo vệ, lúc đó Đạo Kiếp không phải mặc cho họ nhào nặn sao?

Chưa kết thúc, sau đó Bàn Cổ tộc tộc trưởng Bàn Thiên, cùng với Bàn Cổ đến, ừm, hiện tại Bàn Cổ tên là Bàn Hoàng, danh nghĩa là đại ca của Bàn Thiên, mặc dù chưa khôi phục ký ức.

Điều này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, Bàn Cổ lại có lai lịch lớn như vậy?

Bàn Thiên và Bàn Cổ đến, không giống như Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng giả dối lôi kéo, họ nói thẳng ý đồ, chỉ ra không đến một nguyên hội, Hồng Thiên sẽ ra tay, phe của Hồng Thiên ít nhất có bảy tám vị, bảo Đạo Kiếp cẩn thận.

Hai người hảo tâm nhắc nhở, không hề có kế sách gì, cho rằng Đạo Kiếp nếu không có thủ đoạn chống cự, tốt nhất nên rời đi ngay

bây giờ, vẫn còn kịp, họ cũng có thể giúp yểm hộ, một khi bước vào Vô Tận Hỗn Độn, trong tình huống không có trật tự quy tắc, cho dù là Chúa Tể cũng không thể tìm được một người.

Đối với điều này, Đạo Kiếp cảm động, bày tỏ lòng biết ơn.

Vào thời điểm nguy hiểm này, Bàn Cổ lại hảo tâm nhắc nhở, còn mang theo Bàn Cổ tộc tộc trưởng.

Phải biết rằng quan hệ của hắn với Bàn Cổ không hề tốt, từng ra tay đại chiến, trục xuất Bàn Cổ đến Chư Thiên Hải.

"Quả là Bàn Cổ, cho dù đã học được kế sách, học được cách ẩn mình, ngạo khí và chính khí trong nội tâm vẫn tồn tại!" Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Đạo Kiếp cảm thán.

Không mấy ngày, một nữ tử áo trắng tuyệt sắc giáng lâm, phong hoa tuyệt đại, khiến trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Một vị Chúa Tể, khí tức kinh khủng, bên cạnh nàng, cũng có hai nữ tử tuyệt sắc đi cùng.

"Sư tôn!" Thấy Đạo Kiếp, Hi Hòa và Thường Hi vô cùng kích động, sau khi trở về Hồng Hoang, liền bị Thái Âm Chúa Tể giam lỏng ở Thái Âm Tinh, không cho tiếp xúc với Đạo Kiếp, hiện tại gặp lại, tình cảm tự nhiên bùng nổ.

Lần này thật không dễ dàng mới thuyết phục được Thái Âm Chúa Tể, đến gặp Đạo Kiếp một lần.

Thái Âm Chúa Tể thực ra không muốn, dù sao Tam Tiên Đảo vẫn luôn bị Hồng Thiên giám sát, một khi tiếp cận Đạo Kiếp, có khả năng bị Hồng Thiên hiểu lầm.

Lời của Thái Âm Chúa Tể không nhiều, vô cùng thanh lãnh, hoàn toàn khác với vẻ từ ái khi đối xử với Hi Hòa và Thường Hi, thực sự như một tiên tử ánh trăng, bị băng hàn bao phủ, thậm chí còn lạnh hơn

cả Vọng Thư.

Nhưng loại nữ nhân này, lại là người hấp dẫn nhất, cho dù là Đạo Kiếp, cũng phải liếc nhìn.

Thái Âm Chúa Tể cũng nói với Đạo Kiếp, sau một nguyên hội sẽ có nguy hiểm, không nỡ nhìn Hi Hòa và Thường Hi đau lòng, nên mới báo cho, và đề nghị Đạo Kiếp trực tiếp rời đi, giống như các Sử Tiền Đạo Quân, đến Vô Tận Hỗn Độn.

Cuối cùng còn đề nghị, cũng là xem mặt hai nữ tử, nếu sau này có cơ hội, sẽ tiếp dẫn Đạo Kiếp đến Hồng Mông Giới.

Nữ nhân này không chỉ thanh lãnh, mà còn đặc biệt cao ngạo, từ đầu đến cuối đều nói chuyện với giọng điệu kẻ trên.

Điều này khiến Đạo Kiếp vô cùng khó chịu, cho dù là Hi Hòa và Thường Hi, cũng đều vô cùng không thoải mái, tinh chủ của mình lại nói chuyện như vậy, hoàn toàn khác với trước đây.

Trước đây Thái Âm Chúa Tể đối với họ vô cùng ôn hòa, yêu chiều, nhưng hiện tại đối với sư tôn của họ, lại lạnh lùng như vậy.

Nhưng chưa đợi Đạo Kiếp mở lời, Vọng Thư đã không nhịn được, lạnh lùng nói: "Trốn?

Chúng ta sẽ không trốn, càng không nhận sự bố thí của người khác, Chúa Tể thì sao, lợi hại lắm sao?

Đừng quên, đây là Hồng Hoang, là Chư Thiên Hải, không phải là Hồng Mông Giới!" "Tỷ tỷ!" Lời này của Vọng Thư vừa ra, khiến Hi Hòa và Thường Hi sắc mặt đại biến.

Đây không phải là cố ý nhắm vào Thái Âm Chúa Tể sao?

Ai cũng có thể nghe ra.

"Ngươi thật sự cho rằng bản tôn là cá trên thớt mặc cho người ta

xâu xé sao?

Muốn bóp chết là bóp chết?" Lúc này, Đạo Kiếp mở lời, thanh âm lạnh lùng, mang theo vẻ giễu cợt.

"Chuyện của bản tôn, không cần ngươi lo lắng, từ cổ chí kim, bản tôn đã trải qua vô số hiểm nguy ma nạn, cũng có lúc hiểm tử sinh, nhưng cuối cùng đều vượt qua, lần này chỉ là xuất hiện vài vị Chúa Tể mà thôi, lại khiến bản tôn phải trông gió mà chạy?

Thật là chuyện cười!" Tính cách của hắn là vậy, nếu đối phương nói chuyện hòa nhã, hắn cũng sẽ vui vẻ trò chuyện.

Cho dù là giả dối, ra vẻ cũng không sao, nhưng đối phương đã dùng giọng điệu này, hắn cũng không cần phải cho họ mặt mũi.

"Sư tôn..." Thường Hi và Hi Hòa vô cùng lo lắng, sắc mặt vô cùng khó coi, không ngờ sự việc lại phát triển đến bước này.

Thái Âm Chúa Tể đến để khuyên bảo, họ nghĩ rằng cuối cùng sẽ cùng Đạo Kiếp nói chuyện vui vẻ, cuối cùng âm thầm liên minh, lại không ngờ sẽ trở mặt.

Thậm chí, trong lòng hai nữ tử bắt đầu sinh ra oán giận với Thái Âm Chúa Tể.

"Hừ!" Thấy đối phương không biết điều, sắc mặt Thái Âm Chúa Tể càng lạnh hơn, hừ lạnh một tiếng, nói: "Không biết tốt xấu, thật sự cho rằng Chúa Tể dễ đối phó, chúng ta hiện tại thực lực bị chế ngự ở Bán bộ Chúa Tể, đừng nhìn chỉ là bán bộ, nhưng bán bộ đó lại là chênh lệch trời đất.

Ngươi có thể chống lại một hai vị Bán bộ Chúa Tể, nhưng tuyệt đối không chống lại được một vị Chúa Tể thật sự, đúng rồi, đừng tưởng bản cung không biết mấy lão gia hỏa kia đã tìm ngươi, nếu ngươi tin tưởng họ, sẽ chết càng thảm hơn!" "Lời nói đến đây, bản

cung vẫn là câu nói đó, nếu muốn sống, mau chóng rời đi, nếu còn trì hoãn, cho dù là bản cung cũng không thể bảo vệ ngươi!" Nói xong, Thái Âm Chúa Tể từ trên bồ đoàn đứng dậy, xoay người hướng ra ngoài đại điện.

"Thường Hi, Hi Hòa, chúng ta đi!" Giờ khắc này, nàng thật sự tức muốn nổ phổi, đối mặt với loại người tự đại này, nàng không muốn ở lại một khắc nào nữa.

Nếu không phải xem mặt Hi Hòa và Thường Hi, nàng đã sớm không nhịn được mà tát một cái rồi.

Không biết tốt xấu, tự cho là đúng, loại người này căn bản không có thuốc chữa.

"Không phiền ngươi lo!" Đạo Kiếp chỉ đáp lại một câu.

Cuối cùng, Thái Âm Chúa Tể không nói một lời, mang theo Hi Hòa và Thường Hi rời đi.

Chương 552

Trong đại điện chỉ còn lại Đạo Kiếp, và Vọng Thư không rời không bỏ.

"Ngài thật sự có chắc chắn không?" Lúc này sự lạnh lùng trên mặt Vọng Thư cũng biến mất, thậm chí còn hiện lên một tia lo lắng.

"Trên đời này làm gì có sự chắc chắn tuyệt đối!" Đạo Kiếp than thở, nhìn về phía Vọng Thư, trên mặt hiện lên một tia dịu dàng.

"Đúng vậy, ngài tính toán không sai sót, vẫn luôn khiến người ta kính sợ, cũng khiến các Sử Tiền Đạo Quân kính phục, nhưng ai lại biết, loại tính kế này thật sự mệt mỏi!" Vọng Thư mỉm cười, như trăm hoa đua nở, vuốt ve khuôn mặt của Đạo Kiếp, tựa như đang đau lòng.

"Dù thế nào, thiếp cũng sẽ ở bên ngài!" Câu này nghe có vẻ không có gì, nhưng lại khiến Đạo Kiếp vô cùng xúc động.

"Có nàng là đủ rồi!" Tương tự, Đạo Kiếp cũng chỉ nói một câu, nhưng ngắn hơn, nhưng đối với Vọng Thư, đã đủ rồi.

Những ngày tiếp theo, Đạo Kiếp vì Vọng Thư giảng đạo, giảng về Tiên Thiên Ngũ Thái chi đạo.

Vô Cực chi đạo tiềm lực vô tận, trong suy đoán của Đạo Kiếp, con đường này có thể dẫn đến điểm cuối của đạo, đó cũng là nguyên nhân hắn không để ý đến Hồng Mông Giới.

Thực lực của Vọng Thư không đủ, tương lai e rằng sẽ có hung hiểm, vì vậy Đạo Kiếp bắt buộc phải giúp nàng nâng cao thực lực.

Nữ nhân này đối với hắn không rời không bỏ, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không bỏ rơi nàng.

Hồng Hoang không ghi năm tháng, tuế nguyệt dài đằng đẵng, chớp mắt, một nguyên hội trôi qua.

Trong một nguyên hội, toàn bộ Hồng Hoang đều ở trong trạng thái bùng nổ, tinh hoa vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại vẫn luôn ở trong trạng thái áp bức.

Loại áp bức này là đối với sinh linh bản địa Hồng Hoang, đối với tu sĩ giáng lâm từ Hồng Mông Giới lại là cơ duyên.

Họ điên cuồng cướp đoạt trong một nguyên hội này, quả thực coi Hồng Hoang là hậu hoa viên của nhà mình, các loại tài nguyên, pháp bảo, thiên tài, tất cả đều không bỏ qua.

Nhưng họ lại không phát hiện, Hồng Hoang trong sự tiến hóa cực hạn này, lại có một loại khí tức quỷ dị đang lưu chuyển.

Đó là sát khí, kiếp khí, càng mang theo một luồng khí tức mục nát.

Bên trong Vô Cực Cung, theo một nguyên hội sắp kết thúc, khí tức trên người Đạo Kiếp xảy ra biến đổi quỷ dị, khí tức tịch diệt nồng đậm vô cùng đang lan tràn.

Hoàn toàn không còn sáng sinh, cũng không có Vô Cực, càng không có Tam Thiên Đại Đạo.

Tựa như hóa thành một Tịch Diệt đạo nhân khác, khí tức trên người còn đáng sợ hơn Tịch Diệt đạo nhân rất nhiều.

Trong tay hắn, một vầng trăng đen kịt hiện ra, đang kết hợp với một ấn ký tỏa ra khí tức thần thánh, nay đã dung hợp đến thời khắc mấu chốt.

"Chuẩn bị xong rồi, đại cục mở ra, không lâu sau, chư thiên sẽ vĩnh diệt!" Vào lúc này, thần sắc Đạo Kiếp lạnh lùng vô cùng, một đôi mắt đen kịt như vực sâu, xuyên thấu hư không vô tận, quét qua trường hà Đại Đạo.

Thời gian trôi đi, mấy năm sau, giữa thiên địa trôi nổi một luồng áp lực không tên, luồng áp lực này nhanh chóng trở nên vô hạn.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Ngay sau đó, mấy ngày sau, một luồng dao động mênh mông khủng bố càn quét thương khung, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, uy áp cửu thiên thập địa.

Ngay lúc này, khí tức Chúa Tể lan tràn, cuồn cuộn khắp nơi, từng bóng người cao lớn hiện ra giữa thiên địa, nhìn xuống chúng sinh.

Những thân ảnh này, mỗi một người đều vô cùng khổng lồ, tựa như một tinh hệ.

Có người toàn thân được tinh thần quấn quanh, có người tay nắm trường hà thời không, cũng có kẻ yêu khí ngút trời, càng có người thần thánh vô cùng.

"Kia là?" "Khí tức thật đáng sợ, tồn tại cảnh giới Vô Thượng?" Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh bản địa của Hồng Hoang run rẩy, sắc mặt trắng bệch, chưa bao giờ thấy sinh linh đáng sợ như vậy, chỉ nhìn từ xa thôi cũng đã khiến họ nghẹt thở.

"Chúa Tể, Chúa Tể sống lại rồi!" "Ha ha, đại thế cuối cùng cũng đến rồi, Chúa Tể sống lại, là lúc tranh đoạt cơ duyên!" "Chúa Tể sống lại, sinh linh của giới này làm sao mà phản kháng?

Há chẳng phải sẽ bị hủy diệt, trở thành hậu hoa viên cho các tộc chúng ta sao?" Trong các đại giáo, những sinh linh giáng lâm từ Hồng Mông Giới có thần sắc lạnh lùng.

"Ầm!" Trên Thái Âm Tinh, một luồng băng hàn kinh khủng cuồn cuộn, đại đạo Chúa Tể càn quét thái cổ tinh không, khiến tinh không run rẩy, tựa như không chịu nổi luồng khí tức ấy.

Một vị nữ thần tuyệt thế trỗi dậy, đứng trên Thái Âm Tinh, nhìn xuống đại địa Hồng Hoang, phong thái chiếu rọi chư thiên.

"Cuối cùng cũng khôi phục rồi, bị phong ấn tu vi thật khó chịu!" Trên gương mặt băng lãnh của Thái Âm Chúa Tể lộ ra một nụ cười, vô cùng hiếm thấy.

"Tên tiểu tử kia thật không biết tốt xấu, bản cung đã dùng lời hay khuyên bảo, hắn lại lạnh lùng đối đáp.

Nay sự áp chế đã biến mất, phong ấn được giải trừ, e rằng chẳng bao lâu nữa, Hồng Thiên sẽ ra tay với ngươi, bản cung xem ngươi đối phó thế nào!" Thái Âm Chúa Tể nhìn về phía Tam Tiên Đảo, dường như thấy được một nam tử áo đen đang kinh hãi nhìn lên trời.

Đương nhiên, đó chỉ là ảo ảnh, nhưng cũng không khác biệt là mấy.

"Tinh chủ!" Lúc này, hai nàng Hi Hòa và Thường Hi bước tới, thấy tu vi của Thái Âm Chúa Tể đã khôi phục, hai nàng lại tỏ vẻ muốn nói rồi lại thôi.

"Không cần nói nữa, bản cung đã cố hết sức rồi, có trách thì trách vị sư tôn kia của các ngươi không biết tốt xấu, bây giờ đã quá muộn!" Thái Âm Chúa Tể thần tình lạnh lùng, khi đối mặt với Hi Hòa và Thường Hi, nàng rất ít khi có biểu cảm này.

Hi Hòa và Thường Hi sắc mặt đau khổ, cũng không nói thêm gì nữa, nhìn nhau một cái, định rời khỏi Thái Âm Tinh.

"Đều tại thực lực ta yếu kém, không thể giúp được sư tôn!" "Nếu đã không thể giúp, vậy ta có thể chết cùng sư tôn!

Có Vọng Thư tỷ tỷ ở đây, nhưng nếu sư tôn cũng đi rồi, ta sống còn ý nghĩa gì?" Khi lời của Thái Âm Chúa Tể vừa dứt, hai nàng dường như đã quyết định.

Ngay lúc này, một luồng uy áp của Chúa Tể giáng xuống, giam cầm hai người tại chỗ.

"Tinh chủ…" Sắc mặt hai nàng thay đổi.

"Ngoan ngoãn ở đây cho bản cung, trong vòng vạn năm không được phép ra ngoài!" Thái Âm Chúa Tể thần sắc lạnh lùng, trực tiếp ném Hi Hòa và Thường Hi vào trong Thái Âm Tinh.

Nay Thái Âm Tinh là đạo trường của nàng, có đạo văn Chúa Tể bao phủ, là nơi an toàn nhất, đồng thời, hai nàng cũng không thể đột phá được đạo văn của Chúa Tể.

Chương 553

"Bây giờ không phải lúc ra tay, mấy vị kia e rằng sẽ thanh lý giới này trước!" Vị thân ảnh phong hoa tuyệt đại kia lặng lẽ đứng trên Thái Âm Tinh, nhưng khí tức Chúa Tể trên người vẫn chưa thu lại, vẫn uy áp thái cổ tinh không.

"Ầm!" Trong Bàn Cổ Điện, một tôn Bàn Cổ chân thân hiện ra, thân thể khổng lồ chống trời đạp đất, đứng ở đó, bất kể nơi nào trong chư thiên cũng đều có thể thấy rõ, thực sự soi chiếu chư thiên.

"Cuối cùng cũng giải khai phong ấn, cảm giác bị áp chế tu vi thật khó chịu, ta bây giờ lại có cảm giác có thể đánh nổ chư thiên, tung hoành Hồng Mông rồi!" Bàn Thiên thần sắc hưng phấn, ánh mắt của hắn quét qua chư thiên, cuối cùng lại nhìn chằm chằm vào nơi ở của các Chúa Tể khác.

Lúc này, hơn mười đạo thân ảnh khổng lồ tương tự cũng bước ra từ cõi U Minh, bên cạnh hắn chính là Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu.

Có thể thấy, trên mặt Thập Nhị Tổ Vu lộ ra vẻ lo lắng, hướng họ nhìn chính là phương hướng Tam Tiên Đảo.

Ngay sau đó, ở khắp nơi, tổng cộng hơn mười địa phương, đều có khí tức Chúa Tể lan tràn, uy áp cửu thiên thập địa, dẫm đạp thiên địa đại đạo dưới chân.

"Tiểu nhi Đạo Kiếp, chuẩn bị xong chưa?

Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!" Khi thế nhân đang bị thần uy của các Chúa Tể trấn áp, một giọng nói uy nghiêm lạnh lùng truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Ầm!" Ngay sau đó, một bàn tay lớn màu tím từ bên ngoài Hồng

Hoang, trong một đại thiên thế giới vươn ra, trên bàn tay có vô tận đạo văn quấn quanh, nhật nguyệt tinh thần hiện rõ, có thái cổ chư thiên lơ lửng.

Bàn tay lớn màu tím che trời lấp đất, trực tiếp từ vực ngoại, vượt qua hỗn độn mà đến, thẳng tới đại lục Hồng Hoang, cuối cùng đánh về phía Tam Tiên Đảo.

"A, đó là hướng Tam Tiên Đảo!" "Có người muốn ra tay với Đạo Tôn!" Các đại năng bản địa kinh hô, mặc dù thời đại của Đạo Kiếp đã qua, mấy trăm tỷ sinh linh Hồng Hoang đã thay đổi hết đời này đến đời khác, nhưng chung quy vẫn có dấu vết để lại.

Những người có thể tu luyện thành đại năng của thiên địa, tự nhiên thường xuyên tìm kiếm cổ tích.

Có thể nói, thế gian chưa bao giờ thiếu kẻ muốn tìm tòi bí mật của trời đất.

"Hồng Thiên Chúa Tể, ngài ấy ra tay rồi, muốn chém giết kẻ địch!" "Chúa Tể ra tay, đối phương chắc chắn phải chết, dưới Chúa Tể đều là sâu kiến, chẳng phải sao?

Từ xưa đến nay chưa ai có thể thách thức Chúa Tể, kẻ thách thức đều đã chết!" "Có thể chết trong tay Chúa Tể cũng là một loại vinh diệu, thử hỏi trong cổ sử Hồng Mông Giới của chúng ta, có ai được một vị Chúa Tể nhớ kỹ lâu như vậy?" Các tu sĩ Hồng Mông Giới cười lạnh, có người lắc đầu, có người cảm thán.

"Cứ chờ xem, sắp được nghe tiếng hét thảm hối hận rồi!" "Ha ha, đây là kết cục của kẻ không biết tự lượng sức mình, một tên tiện dân hạ giới hèn mọn, cũng dám khiêu khích Chúa Tể của Hồng Mông Giới chúng ta sao?" "Đừng nói là Chúa Tể, ta thấy một vị Đạo Chủ lợi hại của giới chúng ta cũng có thể tiêu diệt hắn!" Những tu sĩ giáng lâm từ Hồng Mông Giới này không có ấn tượng tốt với sinh linh Hồng

Hoang, cho dù là những chủng tộc không hòa hợp với Hồng Mông Thần Tộc, ngày thường thích xem trò cười của Hồng Thiên, nhưng lúc này cũng đều đang chế giễu.

Dù sao đây cũng không phải Hồng Mông Giới, phải nhất trí đối ngoại, nếu để Hồng Thiên Chúa Tể chịu thiệt ở đây, mặt mũi bọn họ cũng không còn.

"Ầm!" Bàn tay lớn màu tím khủng bố vô song, che trời lấp đất, nơi nó đi qua tinh hà vỡ nát, không gian rách toạc, đại đạo cũng đang rên rỉ.

Chưa kịp đến gần, Tam Tiên Đảo đã bắt đầu tan rã, Vô Cực Cung lơ lửng trên Tam Tiên Đảo cũng bắt đầu phát ra tiếng kêu ai oán.

Vô Cực Cung là một kiện chí bảo, cho dù là Sử Tiền Đạo Quân cũng khó mà đánh vỡ, có thể thấy, Chúa Tể đáng sợ đến mức nào, hoàn toàn không phải Sử Tiền Đạo Quân có thể so sánh.

"Sư tôn..." "Đạo Tôn!" Thấy cảnh này, bị giam cầm trên Thái Âm Tinh, cùng với Phục Hy và Nữ Oa cũng bị giam cầm tại đạo trường của Yêu Hoàng ở ngoại vực, đều tức đến nứt cả khóe mắt.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Đạo Kiếp bị giết chết, mà không thể làm gì.

Ngay lúc đó, Yêu Hoàng, Mộc Linh tộc trưởng, Bàn Thiên, ba đại Chúa Tể đồng thời lóe lên rồi biến mất, giây tiếp theo đã trực tiếp đến bên ngoài Tam Tiên Đảo, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nhưng cả ba người đều ẩn mình trong bóng tối.

Chân thân của họ đã đến gần, tốc độ nhanh vô cùng, nhanh hơn bàn tay tím của Hồng Thiên rất nhiều.

Không phải tốc độ công kích của Hồng Thiên chậm, mà là hắn cố ý làm vậy, để chấn nhiếp những người khác, cũng là để tạo ra bầu

không khí khủng bố, để Đạo Kiếp trải nghiệm thêm chút tuyệt vọng.

Vì thế, hắn mới cố ý hiển hóa bàn tay lớn, bao trùm chư thiên giáng lâm, muốn cho toàn bộ người Hồng Hoang đều thấy, trong đó cũng bao gồm các tộc giáng lâm từ Hồng Mông Giới.

Hơn nữa, Hồng Thiên sau khi khôi phục tu vi Chúa Tể, cũng không sợ Đạo Kiếp chạy trốn, hắn tự tin vào thực lực của mình.

Thiên hạ vô địch.

Về phần tại sao Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng có thể đến nhanh như vậy, gần như là dịch chuyển tức thời, đó là vì họ sớm đã để lại ấn ký bên ngoài Tam Tiên Đảo, để đề phòng Hồng Thiên.

Làm vậy cũng là để hoàn thành việc hợp tác với Đạo Kiếp năm xưa.

Đương nhiên, hai lão già gian xảo này sẽ không giúp Đạo Kiếp đánh Hồng Thiên, mà là bảo vệ chân linh của Đạo Kiếp.

Trong mắt họ, Đạo Kiếp chắc chắn phải chết, hợp tác và chiêu mộ trước đây, thực chất là chiêu mộ chân linh của Đạo Kiếp.

Đương nhiên, là chiêu mộ, nhưng nếu chỉ còn lại chân linh, chẳng phải mặc cho họ nhào nặn sao?

Về phần Bàn Thiên cũng đã đến, cũng có ý định tương tự, nhưng đơn thuần hơn nhiều, hắn là nhận lời thỉnh cầu của Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu.

Không cầu có thể thực sự cứu được Đạo Kiếp, chỉ cần cứu được tàn hồn hoặc chân linh là được, để sau này từ từ khôi phục.

So với ba người, Thái Âm Chúa Tể vẫn đứng trên Thái Âm Tinh, nhìn xuống chư thiên, lạnh lùng nhìn tất cả.

Nàng hoàn toàn không có ý định ra tay, cho dù Hi Hòa và Thường

Hi có cầu xin.

Nàng sẽ không tính kế như Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng, nhưng cũng là chủ của một tộc, tự nhiên phải vì tộc quần của mình mà cân nhắc, cũng phải vì bản thân mà cân nhắc.

Nàng sẽ không vì cưng chiều Hi Hòa và Thường Hi mà bán đi lợi ích của mình, đi đối địch với Hồng Thiên Chúa Tể.

"Đừng trách bản cung, phải trách ngươi quá tự đại, không biết tự lượng sức mình!" Thái Âm Chúa Tể lắc đầu, thần sắc lạnh lẽo.

"Hả?" Đột nhiên, giây tiếp theo, sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi.

Không chỉ Thái Âm Chúa Tể, mà Yêu Hoàng, Mộc Linh tộc trưởng, Bàn Cổ... cũng đều biến sắc.

Chỉ thấy Vô Cực Cung dưới bàn tay của Hồng Thiên nổ tung, nhưng lại không có bóng dáng của Đạo Kiếp.

"Không có ở đây?

Chương 554

Tiểu nhi Đạo Kiếp, chạy rồi sao?" Hư không vặn vẹo, bên ngoài Tam Tiên Đảo, Hồng Thiên bước đi trên không, thần tình lạnh lùng, sát ý lẫm liệt.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu hư không, một mảng lớn không gian sụp đổ, trường hà thời không đứt đoạn, nhân quả vận mệnh vỡ nát.

Ngay sau đó, ba bóng người rơi ra, chính là ba người Yêu Hoàng.

"Khụ khụ, Hồng Thiên đạo huynh đừng hiểu lầm, bản hoàng chỉ đến xem náo nhiệt thôi!" Yêu Hoàng ho khan một tiếng, mặt mang nụ cười.

Mộc Linh tộc trưởng cũng ngượng ngùng nói rằng chỉ đang du lịch Đông Hải, tình cờ đi ngang qua đây.

Duy chỉ có Bàn Thiên hừ lạnh một tiếng, không giải thích, không sợ Hồng Thiên.

"Vậy sao?" Hồng Thiên cười lạnh, làm sao hắn không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng mấy người này?

Mọi người đều là người cũ của Hồng Mông Giới, giao thiệp nhiều năm, ai mà không hiểu ai?

Nhưng hắn lại không để ý đến ba người, mà nói với hư không một cách lạnh lùng: "Tiểu nhi Đạo Kiếp, ngươi tưởng chạy được sao?

Một nguyên hội trước, thần thức của bản thần đã luôn bao phủ Hồng Hoang, chưa từng rời đi.

Bây giờ bản thần cho ngươi một cơ hội, ra đây quỳ trước mặt bản thần sám hối, và dâng lên đạo quả của mình, bản thần có thể cân nhắc giữ lại chân linh cho ngươi!" Lời của Hồng Thiên hóa thành đạo âm

vô thượng, vang vọng khắp Hồng Hoang và chư thiên, ngay cả trường hà Đại Đạo cũng vang dội.

"Hít, sao lại độc ác như vậy?" "Quả nhiên không hổ là Chúa Tể đệ nhất Hồng Mông Giới của chúng ta, thật sự tàn nhẫn!" "Tên Đạo Kiếp kia chắc chắn đã trốn rồi, nhưng căn bản vô dụng, đừng nói là hạ giới nhỏ bé này, ở Hồng Mông Giới, một vị Chúa Tể muốn giết người, trốn ở đâu cũng vô dụng!" Những tu sĩ đầu quân cho thế lực Hồng Mông Giới cười lạnh, qua một nguyên hội, họ đã hoàn toàn dung nhập vào các giáo, gần như đã tự coi mình là tu sĩ Hồng Mông Giới, khinh miệt sinh linh Hồng Hoang.

"Ủa, tên Đạo Kiếp đó đi đâu rồi?" "Hừ, đi đâu cũng vô dụng, Hồng Hoang nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Đối với chúng ta thì lớn, rộng lớn vô bờ, nhưng đối với Chúa Tể, một niệm là có thể đến!" Họ biết, người kia không chạy được đâu, nhanh thôi sẽ bị tìm ra.

Đương nhiên, cũng có tu sĩ bản địa lo lắng cho Đạo Kiếp, trong lòng âm thầm cầu nguyện, nhưng không dám nói ra lời, thực sự bao nhiêu năm qua bị thế lực Hồng Mông Giới áp bức quá lợi hại.

Tình hình hiện nay, tu vi của mấy đại Chúa Tể đã khôi phục, quân lâm thiên hạ, vị Đạo Tôn của thời cổ kia căn bản không có bất kỳ hy vọng nào.

"Trốn ở đâu rồi?" Trong hư không, mấy bóng người ẩn hiện, nhìn chằm chằm vào đại lục Hồng Hoang và các nơi trong vũ trụ, thậm chí ánh mắt của họ còn quét qua cả khu vực hỗn độn và chư thiên vạn giới.

Yêu Hoàng, Mộc Linh tộc trưởng, Bàn Cổ, và cả Thái Âm Chúa Tể đang đứng trên Thái Âm Tinh cũng đều đang tìm kiếm.

Nhưng, rất nhanh, tất cả các Chúa Tể đều nhíu mày, ánh mắt của họ đã quét qua toàn bộ Hồng Hoang, cũng không phát hiện ra?

"Chẳng lẽ đã rời đi rồi?

Sao có thể?" "Dưới mí mắt của Hồng Mông đạo huynh, không ai có thể rời đi mà không gây ra tiếng động!" "Không sai, đừng nói là Đạo Kiếp, ngay cả nữ Sử Tiền Đạo Quân tên là Thái Âm U Huỳnh kia cũng mất tích rồi, chắc chắn là đã trốn đi!" Không ai tin rằng Đạo Kiếp có thể rời đi mà không bị phát hiện.

"Ong~!" Đúng lúc này, giữa thiên địa bắt đầu lan tràn một luồng khí tức không tên, bi thương, tử vong, khô héo, càng có vô biên sát khí đang sinh sôi, trong đó còn mang theo oán khí đáng sợ.

"Đến rồi?

Xảy ra chuyện gì vậy?" Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh sắc mặt đại biến, ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Sao có thể?" Điều khiến họ sắc mặt trắng bệch là, toàn bộ bầu trời tựa như đột nhiên hiện ra vô số gương mặt dày đặc, những gương mặt này có của nhân tộc, yêu tộc, long tộc, thậm chí có cả ma tộc.

Nhưng bất kể là gương mặt của chủng tộc nào cũng đều hai mắt đỏ như máu, tràn ngập khí tức bạo ngược đáng sợ, có vô biên oán khí.

Cùng lúc đó, các đại năng có tu vi cao thâm phát hiện, thiên địa đại đạo vốn đang không ngừng thăng cấp tiến hóa, các sơn xuyên bí cảnh ở khắp nơi đều ngừng tiến hóa, ở khắp nơi trong thiên địa, các quy tắc thiên địa bắt đầu xuất hiện cảm giác sớm nở tối tàn.

"Chuyện gì vậy?" Không biết vì sao, bất kể là tu sĩ bản địa Hồng Hoang hay sinh linh của Hồng Mông Giới, trong lòng đều đột nhiên nảy sinh một dự cảm không lành, tựa như sắp có đại tai nạn giáng

xuống.

“A!?

Thiên nhân ngũ suy, ta đã đột phá Đại La Kim Tiên, tại sao lại có thiên nhân ngũ suy giáng lâm!” Một tiếng gầm giận dữ phá vỡ sự yên tĩnh của tinh không.

Thực ra trước đó, trong một sát na ngắn ngủi, toàn bộ Hồng Hoang, chư thiên đã có vô số sinh linh bị xâm thực, khô héo mà chết.

Chỉ là đây là vị Đại La Kim Tiên đầu tiên, giọng nói của hắn vang dội, chấn động tinh không.

“Hả?

Cảm giác này, có chút giống...” Có đại năng cổ lão chấn kinh hoảng sợ, dường như nhớ đến một truyền thuyết xa xôi.

“Chuyện gì vậy?

Nhục thân và nguyên thần của ta lại bị xâm thực, đang khô héo!” “Không, tại sao lại như vậy, sức mạnh gì đây?” Rất nhanh, các đại năng giáng lâm từ Hồng Mông Giới cũng cảm nhận được tình huống của bản thân mà sắc mặt đại biến.

Cùng lúc đó, Hồng Thiên và các Chúa Tể khác cũng đều biến sắc, thần thức khổng lồ trong nháy mắt quét qua từng điều pháp tắc thiên địa.

“Cảm giác này, giống như Vô Lượng Lượng Kiếp đã từng xảy ra ở giới này!” Là Chúa Tể, sau khi giáng lâm Hồng Hoang, họ sớm đã tìm hiểu lịch sử của giới này, từng thời đại trước sử sách hủy diệt rồi tái sinh, tự nhiên biết một vài điều.

“Không thể nào, theo như bản thần được biết, Vô Lượng Lượng Kiếp của giới này đều bùng phát sau khi năng lượng thế giới cạn kiệt,

oán khí của sinh linh tích tụ đến đỉnh điểm, thời đại Hồng Hoang này đại đạo đang tiến hóa, thiên địa cũng mỗi thời mỗi khắc đang tiến hóa, cách mạt pháp còn vô cùng xa xôi, sao có thể sinh ra lượng kiếp?" Ngay cả Hồng Thiên, người nghiên cứu nhiều nhất về lịch sử Hỗn Độn Hải, cũng có chút ngơ ngác.

"Đi, chúng ta đến Đại Đạo Trường Hà xem thử!" "Không sai, xem một cái là biết, cần gì phải đoán mò!" "Nếu đã như vậy, tên tiểu nhi Đạo Kiếp kia cứ bỏ qua, lát nữa hãy giết!" Trong hư không, mấy bóng người hiện ra, chính là Thú Thần, Thủy Ma, Thủy Thần, Minh Đế, mấy vị đại Chúa Tể.

Rõ ràng, họ đứng cùng phe với Hồng Thiên, trước đó ẩn mình trong hư không, chưa từng hiện thân.

"Không ai có thể thoát khỏi tay ta, Hồng Thiên!" Hồng Thiên cười lạnh, dẫn đầu bước đi trên không, mấy bước đã đến bên ngoài Đại Đạo Trường Hà, theo sát phía sau, Thủy Ma, Thú Thần và những người khác cũng lần lượt đến.

"Vút!

Vút!

Vút!" Không chỉ vậy, Bàn Thiên, Yêu Hoàng, Mộc Linh tộc trưởng, Hung Thần Chúa Tể, Thủy Yêu, Sinh Mệnh Nguyên Chủ, một đám Chúa Tể cũng đều theo đó giáng lâm.

Nhưng những Chúa Tể này không đứng cùng với Hồng Thiên và những người khác.

Chương 555

Lúc này, nhìn qua, Đại Đạo Trường Hà cuộn trào, khí tức tịch diệt lan tràn, tại nơi bản nguyên của Đại Đạo, sương mù bao phủ, khiến người ta khó mà nhìn rõ.

"Hoan nghênh chư vị đến Đại Đạo Trường Hà, bản tôn không ra đón từ xa, xin thứ tội!" Đúng lúc này, một tiếng cười nhẹ truyền đến, sương mù tan ra, chỉ thấy dưới bản nguyên Đại Đạo, đang có hai bóng người ngồi xếp bằng, một người mặc hắc bào, tóc bạc, người còn lại là một nữ tử tuyệt sắc phong hoa tuyệt đại.

"Đạo Kiếp, Thái Âm U Huỳnh!" Tất cả các Chúa Tể đều biến sắc, không ngờ hai người lại trốn ở đây.

Nhưng rất nhanh họ liền hiểu ra, là Chúa Tể, ý niệm có thể dễ dàng quét qua toàn bộ Hồng Hoang, nhưng đều không tìm thấy Đạo Kiếp, vậy thì Đạo Kiếp chỉ có thể trốn trong Đại Đạo Trường Hà.

"Ngươi thật sự cho rằng trốn ở đây là có thể tránh được kiếp sát sao?" Hồng Thiên cười lạnh, giọng điệu mang theo vẻ chế giễu.

Các Chúa Tể đi theo như Thú Thần cũng lắc đầu, nay quy tắc Đại Đạo không còn áp chế, ở trong Hồng Hoang, họ cũng giống như sinh linh bản địa, có thể ra tay không kiêng dè, như vậy Đạo Kiếp dù trốn dưới bản nguyên Đại Đạo thì có ích gì?

"Không, hình như không đúng!" Đúng lúc này, Yêu Hoàng nhíu mày, không biết vì sao, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Chính là vì lời nói của đối phương, và sự bình tĩnh hiện tại.

"Ong~!" Một con đường lớn bằng vàng do đạo văn tạo thành, ngưng tụ lại, trực tiếp trải dài từ dưới chân Đạo Kiếp, rơi xuống

dưới chân các Chúa Tể.

Cảnh này, khiến Yêu Hoàng càng co rút đồng tử, không nói một lời, trực tiếp lùi lại một khoảng cách.

Thấy Yêu Hoàng như vậy, Mộc Linh tộc trưởng cũng là người cẩn thận, cũng lùi lại mấy bước.

"Hừ, lũ nhát gan!" Thấy vậy, Hồng Thiên cười lạnh một tiếng, thần tình mang theo vẻ khinh miệt, dường như rất coi thường hai người.

Hắn quay đầu nhìn Đạo Kiếp, lạnh lùng nói: "Tiểu nhi Đạo Kiếp, ngươi tưởng ở đây làm ra vẻ bí ẩn là có thể dọa lui được bản thần sao?

Bản thần không phải loại Chúa Tể nhát gan kia có thể so sánh, hôm nay dù ngươi giở trò gì, cũng chắc chắn phải chết!" Lời của hắn hiển nhiên có ý khác, khiến Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng sắc mặt tức giận, nhưng lại không phát tác.

"Đạo huynh, thực lực của ngài, thật sự không được!" Đúng lúc này, Đạo Kiếp từ từ đứng dậy, đạp trên đầu kia của con đường lớn bằng vàng, cao cao nhìn xuống Hồng Thiên, bình tĩnh nói: "Ngài cũng chỉ là cậy vào hoàn cảnh xuất thân tốt nên mới có thể hung hăng ở đây.

Nếu sinh ra ở Hỗn Độn Hải của ta, nhiều nhất cũng chỉ là một Đạo Quân bình thường.

Đừng nói là Thiên Mẫu, Nguyên Mẫu, ngay cả Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân... ta cũng giết như giết chó!" Lời này vừa ra, Hồng Thiên Chúa Tể đầu tiên là sững sờ, sau khi hoàn hồn thì đại nộ: "Ngươi dám khinh miệt ta?" Hắn thật không dám tin, đối phương sắp chết đến nơi lại còn dám khinh miệt hắn, không bằng cả Sử Tiền Đạo

Quân?

Thật là chuyện cười.

"Ngông cuồng!" "Vô tri!" Trong khoảnh khắc, không chỉ Hồng Thiên Chúa Tể đại nộ, các Chúa Tể khác cũng từng người một tức giận đến đỏ mặt.

Tên tiểu tử này sỉ nhục Hồng Thiên, chẳng phải là cũng sỉ nhục cả bọn họ sao?

Phải biết rằng, Hồng Thiên ở Hồng Mông Giới được xưng là Chúa Tể đệ nhất, nếu Hồng Thiên còn không bằng một Sử Tiền Đạo Quân của một giới, chẳng phải bọn họ còn tệ hơn sao?

"Hồng Thiên đạo huynh, giết hắn đi, còn chờ gì nữa?

Chỉ là một tên tiện dân hạ giới thôi, đừng nói là không biết cả Chúa Tể là gì, cho dù biết thì sao?

Chẳng lẽ có thể đánh bại đạo huynh sao?" Thú Thần lạnh lùng nói, vô cùng vô tình.

"Loại tâm tính này..." Ở phía xa, Thái Âm Chúa Tể cũng lắc đầu, đã đến lúc này rồi, đối phương còn ngông cuồng như vậy, nàng đã hoàn toàn thất vọng về Đạo Kiếp.

Lúc này, đừng nói là không thể ngăn cản Hồng Thiên, cho dù có thể, nàng cũng sẽ không ngăn cản.

Trong mắt nàng, Hi Hòa và Thường Hi có một sư phụ như vậy, sẽ làm lỡ tiền đồ.

Duy chỉ có Yêu Hoàng ánh mắt lấp lóe.

"Ha!" Hồng Thiên cười, cười một cách lạnh lẽo, không do dự, từng bước đi về phía con đường lớn bằng vàng được dệt bằng đạo văn.

Đồng thời, sau lưng Hồng Thiên, Thú Thần, Thủy Ma, Thủy Thần, Minh Đế mấy người cũng theo sát phía sau.

Nhưng ngoại trừ Hồng Thiên, những người khác đều không chuẩn bị động thủ.

"Chết đi!" Hồng Thiên căn bản không nói nhảm, thân phận hắn là gì, nay phô trương như vậy để giết một người không phải Chúa Tể đã là nể mặt đối phương lắm rồi, đối phương đã đủ để tự hào.

"Ầm!" Khí tức của Hồng Mông trật tự đại đạo càn quét Đại Đạo Trường Hà, khiến sóng biển cuồn cuộn, vô số phù văn trật tự rên rỉ, tựa như bị đại đạo của hắn áp chế.

Chỉ một quyền đơn giản, đã vượt qua vô tận thời không, siêu thoát vô tận vĩ độ, dẫm đạp quy tắc Đại Đạo dưới chân, nhắm thẳng Đạo Kiếp mà đánh tới.

Đơn giản, căn bản không cần bất kỳ thần thông, bất kỳ chiêu thức nào, bởi vì một quyền này bản thân nó đã đại diện cho một loại đại đạo, một loại đại đạo Hồng Mông cao cấp hơn, siêu thoát khỏi Hồng Hoang.

Một quyền này, đừng nói là một người có thực lực sánh ngang Bán bộ Chúa Tể, ngay cả Thú Thần và những người khác cũng cảm nhận được nguy hiểm to lớn.

Cho dù là Chúa Tể, nếu cứng rắn chống đỡ, cũng sẽ bị thương.

Điều này khiến các Chúa Tể khác phải than thở, Hồng Thiên dù có đáng ghét đến đâu, cũng không hổ danh là Chúa Tể đệ nhất.

"Kiệt kiệt!" Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng cười dữ tợn, khiến người ta dựng tóc gáy vang lên.

Chỉ thấy tiếng cười phát ra từ miệng của Đạo Kiếp, người vốn không có xu hướng động thủ, tựa như đang chờ chết, bóng dáng của

hắn trực tiếp biến mất.

Giây tiếp theo, Đạo Kiếp và Vọng Thư trực tiếp xuất hiện trên Đại Đạo Bản Nguyên.

Dẫm chân lên Đại Đạo Bản Nguyên, ngông cuồng đến mức nào.

"Hả, tránh được?" "Đó là?" Các Chúa Tể vốn đang kinh ngạc, đối phương lại có thể tránh được một đòn của Hồng Thiên Chúa Tể, nhưng ngay sau đó sắc mặt họ hơi thay đổi.

Chỉ thấy Đạo Kiếp dẫm chân lên Đại Đạo Bản Nguyên, trước ngực, một ấn ký hiện ra, ấn ký này vô cùng cổ xưa, tỏa ra khí tức huyền ảo, nhưng lại tựa như kết nối với Đại Đạo Bản Nguyên.

"Chư vị chắc chưa từng xem Vô Lượng Lượng Kiếp của Hỗn Độn Hải chúng ta nhỉ, cảnh tượng đặc sắc như vậy sao có thể bỏ lỡ?" "Hồng Thiên, cùng các vị Chúa Tể, cũng không cần vội vàng ra tay, chẳng phải các vị muốn Hồng Mông Chi Nguyên sao?

Chương 556

Nhìn đây?" Đạo Kiếp cười nhẹ, dẫm chân xuống, Đại Đạo Bản Nguyên chấn động, khí tức đại đạo lan tràn, tựa như vạn đạo chí tôn đang thức tỉnh.

Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc đang tỏa sáng, thần thánh, vĩ đại.

"Ý ngươi là gì?" "Chẳng lẽ Đại Đạo Bản Nguyên thật sự là Hồng Mông Chi Nguyên?" Đại Đạo Bản Nguyên vốn đang tĩnh lặng, bị sương mù bao phủ, căn bản không thể thăm dò, trừ phi cưỡng ép động thủ.

Nhưng nay, dưới một cú dẫm chân của Đạo Kiếp, sương mù bên ngoài Đại Đạo Bản Nguyên tan ra, khí tức lan tràn trên đó ngay lập tức khiến các Chúa Tể hiểu ra, đó chính là Hồng Mông Chi Nguyên mà họ muốn tìm.

Trong sát na, mười mấy vị Chúa Tể Hồng Mông hô hấp dồn dập, ngay cả Thái Âm Chúa Tể, Bàn Thiên và những người khác cũng không ngoại lệ.

"Tìm được rồi, trước tiên giết hắn, chúng ta lại phân chia Hồng Mông Chi Nguyên!" Hồng Thiên Chúa Tể cũng tâm thần chấn động, nhưng không biết vì sao, vào lúc này, hắn đột nhiên đặc biệt muốn giết Đạo Kiếp, cho dù so với Hồng Mông Chi Nguyên.

Cảm giác này khiến hắn thấy kỳ lạ, theo lẽ thường, tiêu diệt một con kiến lớn hơn một chút và Hồng Mông Chi Nguyên căn bản không thể so sánh.

Nhưng cảm giác này lại càng ngày càng mãnh liệt, vì thế, sau khi chấn động, Hồng Thiên rất nhanh liền hoàn hồn, tiếp tục ra tay với Đạo Kiếp.

Về phần Vô Lượng Lượng Kiếp, hắn căn bản không để ý.

"Ầm ầm!" Một quyền của Chúa Tể, thiên địa chấn động, Đại Đạo Trường Hà rên rỉ.

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được luồng khí tức khủng bố đó, ức vạn thời không vì thế mà run rẩy.

Nhưng, giây tiếp theo, một luồng đại đạo chi uy còn khủng bố hơn càn quét ra, tựa như một vị vạn đạo chí tôn thức tỉnh, uy áp thiên địa.

Một con mắt màu tím hiện ra từ nơi Đại Đạo Bản Nguyên, cả người Hồng Thiên Chúa Tể bị đánh bay ra ngoài.

"Sao có thể?

Tại sao Đại Đạo Bản Nguyên lại bảo vệ hắn?" Hồng Thiên đồng tử co rút, chấn kinh không thôi, hắn bị phản chấn, nhưng cũng không bị thương, nhưng kết cục như vậy cũng khó mà chấp nhận.

Trong tưởng tượng của hắn, một quyền là có thể miểu sát Đạo Kiếp, sau đó mới tìm cách mưu đoạt Đại Đạo Bản Nguyên.

Đại Đạo Bản Nguyên rất mạnh, bên trong ẩn chứa ý chí Đại Đạo, cho dù mấy vị đại Chúa Tể liên thủ, cũng nhiều nhất chỉ có thể chống lại.

Nhưng dù mạnh đến đâu cũng là vật chết, chỉ cần mưu tính một phen, làm suy yếu nó, tự nhiên có thể dễ dàng đoạt lấy.

"Sao có thể?" Tương tự chấn kinh còn có các Chúa Tể khác, Thú Thần và những người khác lần lượt bước vào con đường lớn bằng vàng, đến bên cạnh Hồng Thiên.

Ngay lập tức, trừ Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng, các Chúa Tể khác cũng lần lượt áp sát.

Vào lúc này, các Chúa Tể vốn không có địch ý với Đạo Kiếp cũng

đều cảnh giác, không vì gì khác, chỉ sợ xảy ra biến cố, ảnh hưởng đến việc đoạt lấy Đại Đạo Bản Nguyên.

"Ra tay!" Ngay lập tức, Thú Thần, Thủy Ma và mấy vị đại Chúa Tể đứng cùng phe với Hồng Thiên nhìn nhau một cái, lần này không đợi Hồng Thiên ra tay, liền lần lượt ra tay.

Hồng Thiên cũng theo sát phía sau.

"Ầm!" Lần này là bảy đại Chúa Tể ra tay, sức mạnh bùng nổ tăng lên không chỉ gấp mười lần, ngay cả Đại Đạo Bản Nguyên cũng phát ra tiếng rên rỉ.

"Vô Cực!" Nhưng đúng lúc này, Đạo Kiếp đứng trên Đại Đạo Bản Nguyên hét dài một tiếng, Vô Cực Đại Đạo lan tràn ra, rót vào ấn ký trước ngực, ngay sau đó, Vô Cực Đại Đạo truyền vào Đại Đạo Bản Nguyên, và nhanh chóng chuyển hóa thành Tiên Thiên Ngũ Thái.

"Ầm!" Đại Đạo chấn động, Tam Thiên Đại Đạo cuồn cuộn, tựa như hóa thành ba ngàn con quái vật có xúc tu, hung hăng lao về phía mấy vị đại Chúa Tể.

Không chỉ vậy, xúc tu do Tam Thiên Đại Đạo hóa thành còn lan tràn khí tức của Thái Thủy Đại Đạo, có một thế vạn pháp bất xâm.

"Ầm!

Ầm!" Từng tiếng nổ vang vọng trong Đại Đạo Trường Hà, ba ngàn xúc tu Đại Đạo trực tiếp chặn lại các đòn tấn công của mấy vị đại Chúa Tể, rồi hung mãnh tấn công về phía họ.

Mỗi một xúc tu Đại Đạo đều giống như vật chất hữu hình, khó mà chạm tới, khó mà tổn thương.

"Bành!

Bành!

Bành!" Không lâu sau, từng bóng người bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

"Hít…" "Sao có thể?" Các Chúa Tể không ra tay đều lần lượt hít một hơi khí lạnh.

"Không thể nào, làm sao ngươi có thể khống chế Đại Đạo?

Sức mạnh của Đại Đạo Bản Nguyên sao lại tăng lên nhiều như vậy?" Hồng Thiên lau vết máu nơi khóe miệng, kinh hãi nhìn Đạo Kiếp đang có thần sắc điềm nhiên trên Đại Đạo Bản Nguyên.

Vào lúc này, hắn lại có cảm giác sẽ thất bại, hắn vốn tự tin tràn đầy, chỉ một chiêu đã bị đối phương đánh bị thương, quan trọng nhất là, đối phương đã khống chế được Đại Đạo Bản Nguyên.

"Chết tiệt, ngươi đã làm gì?

Chẳng lẽ ngươi đã luyện hóa Hồng Mông Chi Nguyên rồi sao?" "Không thể tha thứ, chúng ta mưu đồ Hồng Mông Chi Nguyên lâu như vậy, khó khăn lắm mới tìm được, sao có thể để rơi vào tay người khác?" "Giết hắn, bất chấp mọi giá!" Không chỉ Hồng Thiên, lúc này Thú Thần, Thủy Ma và những người khác cũng từng người một thần sắc dữ tợn, sát ý ngút trời.

Nếu như giết Đạo Kiếp là chuyện của Hồng Thiên, vậy thì Hồng Mông Chi Nguyên bị người khác đoạt đi, đó là chuyện của tất cả các Chúa Tể.

Tuyệt đối không cho phép điều đó, thậm chí, cả Bàn Thiên, Thái Âm Chúa Tể, Sinh Mệnh Nguyên Chủ cũng đều lần lượt xông lên, đứng bên cạnh Hồng Thiên và những người khác.

Vào lúc này, ngoại trừ Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng vẫn luôn cảnh giác, mười mấy vị Chúa Tể, bất kể có địch ý với Đạo Kiếp hay không, lúc này đều nhìn chằm chằm Đạo Kiếp với vẻ mặt đầy sát

ý.

Không có lợi ích thì không sao, thậm chí có thể trở thành bạn bè, đạo hữu, nhưng một khi liên quan đến lợi ích, đó chính là kẻ thù, không có gì tốt đẹp.

Bao gồm cả Bàn Thiên, trước đó nhận lời phó thác của Thập Nhị Tổ Vu và Bàn Cổ, tốt nhất có thể bảo vệ chân linh của Đạo Kiếp, nay cũng lộ ra sát ý.

"Chư vị!" Chưa đợi các Chúa Tể ra tay, Đạo Kiếp đột nhiên lên tiếng, mặt mang nụ cười, giang rộng hai tay, thần sắc điềm nhiên nói: "Hôm nay, bản tôn mời các vị khách từ Hồng Mông Giới cùng xem Vô Lượng Lượng Kiếp của Hỗn Độn Hải chúng ta!" "Vô Lượng Lượng Kiếp, bùng nổ đi!" Cuối cùng, theo một tiếng hét dài, toàn bộ thiên địa đột nhiên hóa thành màu đỏ sẫm, khí tức vốn bị đè nén trong nháy mắt bùng phát.

Tam Thiên Đại Đạo đang rên rỉ, vô số oán hồn sát khí không còn bị áp chế được nữa, càn quét khắp nơi trong Hồng Hoang.

Chương 557

Trước đó, các nơi trong Hồng Hoang xuất hiện thiên nhân ngũ suy, có sát khí ảnh hưởng tâm trí, thiên địa biến hóa không lớn, chỉ ngừng tiến hóa.

Nhưng nay, ở khắp nơi trong thiên địa, chúng càn quét khắp nơi, xâm nhập vào cơ thể sinh linh.

"Giết!" Trong một sát na ngắn ngủi, các nơi bắt đầu bùng phát chiến tranh.

Đồng thời, thiên địa đại đạo rên rỉ, thiên cơ hỗn loạn, từng đạo tử tiêu thần lôi và diệt thế thiên lôi kinh khủng giáng xuống.

Không chỉ vậy, tử vong, mục nát, trớ chú, suy thương, các loại quỷ dị đều bùng phát.

Tinh không đang u tối, trên đại địa sơn xuyên hà lưu đang sụp đổ, toàn bộ Hồng Hoang một cảnh tượng tận thế.

"Cái gì?" Các Chúa Tể đồng tử co rút, mặc dù đã tìm hiểu về Vô Lượng Lượng Kiếp của thời đại tiền sử Hỗn Độn Hải, nhưng chưa từng thấy qua, chấn động quá lớn.

Có thể thấy, không chỉ sinh linh bản địa Hồng Hoang, mà cả đệ tử của họ, cơ thể cũng mỗi thời mỗi khắc đang suy yếu, đó là thiên nhân ngũ suy, thiên địa đang làm hao mòn bản nguyên của tu sĩ.

Vào lúc này, tiên không còn trường sinh, kim tiên không còn bất hủ, Đại La cũng như phàm nhân, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng đang gian nan chống cự.

Địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, bão hỗn độn kinh khủng đang tàn phá.

“Thật đáng sợ, đây là Vô Lượng Lượng Kiếp sao?” Các Chúa Tể cũng đều lần lượt hít một hơi khí lạnh, cảnh tượng quá đáng sợ, trời phát sát cơ, hoàn toàn khác với người phát sát cơ.

Vị Chúa Tể nào mà không có năng lực dễ dàng hủy diệt thế giới?

Một đại giới như Hồng Mông Giới, nếu Chúa Tể điên cuồng ra tay, cũng sẽ bị hủy diệt.

Nhưng đó chỉ là nói vậy, ai sẽ đi làm như thế?

Tiểu thiên, trung thiên, đại thiên thế giới như vậy hủy đi không sao, nhưng Hồng Hoang hiện nay không nhỏ, Hồng Hoang đang trong quá trình tiến hóa, đẳng cấp đang đuổi kịp Hồng Mông Giới, diện tích vô cùng rộng lớn, đại đạo vô cùng dày nặng.

“Ngươi đang hủy diệt một giới?

Biết mình chắc chắn phải chết nên chó cùng rứt giậu sao?” Lần này, Hồng Thiên không vội động thủ, muốn xem đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Nay đối phương có khả năng đã nắm giữ Hồng Mông Chi Nguyên, khiến hắn phẫn nộ, nhưng cũng không dám dễ dàng động thủ.

Đương nhiên, dù thế nào đi nữa, Hồng Thiên cũng không cho rằng Đạo Kiếp có thể chống lại, nắm giữ Hồng Mông Chi Nguyên thì sao chứ?

Phải biết rằng, hiện tại ngay cả Bàn Thiên, Thái Âm Chúa Tể cũng đã gia nhập, mười mấy vị Thiên Tôn liên thủ, giữa thiên địa không có bất kỳ ai có thể sống sót.

“A, không!” “Tộc trưởng, cứu mạng!” Rất nhanh, các Chúa Tể sắc mặt thay đổi, trong cõi u minh, họ nghe thấy có người đang kêu cứu, đó là đệ tử và tộc nhân mà họ mang theo.

“Bản tọa đi trước một bước, trước tiên cứu đệ tử môn hạ!” “Người trong tộc ta không thể chết, Hồng Thiên đạo huynh, cứu người trước đi, lát nữa hãy đối phó với hắn!” Những Chúa Tể này tự nhiên sẽ không từ bỏ đệ tử và tộc nhân của mình, phải biết rằng, những người có thể mang đến Hồng Hoang đều là tinh anh trong các tộc đại giáo, không thể tổn thất.

Rất nhanh, một nhóm Chúa Tể lần lượt rời đi, duy chỉ có Hồng Thiên vẫn nhìn chằm chằm Đạo Kiếp.

“Hồng Thiên đạo huynh sao không đi?” Đạo Kiếp thấy vậy, mỉm cười, tựa như đang nói chuyện với một người bạn cũ.

“Sợ ngươi chạy trốn!” Hồng Thiên thần sắc lạnh lùng, nhưng cũng không tiếp tục ra tay, một mình hắn không thể làm gì được Đại Đạo Bản Nguyên, không có cách nào suy yếu Đại Đạo.

Lúc này, mọi thứ trong thiên địa đều đang hủy diệt, tử vong, thiên nhân ngũ suy, đại đạo sụp đổ, tinh không tan rã.

Khắp nơi trong thiên địa đều là tia chớp, gió lửa, càng có hỗn độn chi khí chen chúc.

“Sao lại thế?

Vô Lượng Lượng Kiếp, Hồng Hoang sao lại đón nhận Vô Lượng Lượng Kiếp?” Bị giam cầm trên Yêu Tinh, và trên Thái Âm Tinh, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi từng người một sắc mặt trắng bệch.

Họ bị Yêu Hoàng và Thái Âm Chúa Tể giam cầm, không ra ngoài được, nhưng lại có thể cảm nhận được tình hình bên ngoài.

Sự hủy diệt quy mô lớn như vậy, vô số tu sĩ rơi vào thiên nhân ngũ suy, khiến họ sắc mặt trắng bệch.

Họ không thể biết Đạo Kiếp bây giờ ra sao, chỉ có thể cầu nguyện,

nhưng Vô Lượng Lượng Kiếp đột nhiên giáng lâm khiến họ vô cùng khó hiểu.

Trong Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu đang gào thét, Bàn Cổ đang gầm lên giận dữ.

U Minh Giới cũng đang sụp đổ, vô số quỷ hồn trực tiếp hồn phi phách tán, đại kiếp tịch diệt đột ngột khiến họ trở tay không kịp.

Có thể thấy, tịch diệt chi khí vô biên đang lan tràn trong không trung, càng có các vật chất quỷ dị màu xám, đen, đỏ, trắng... khiến người ta không thể hiểu được.

Bên ngoài Đại Đạo Trường Hà, rất nhanh, một đám Chúa Tể quay trở lại, chỉ là sắc mặt của đám người này đều vô cùng khó coi.

Bởi vì môn nhân đệ tử và tộc nhân của họ tổn thất không ít, trận lượng kiếp này quá đáng sợ, trong thời gian ngắn, môn nhân họ mang theo, chỉ có cảnh giới Đạo Diễn và Đạo Chủ còn sống sót, trên người còn lan tràn lực lượng tịch diệt kinh khủng, khó mà trừ bỏ.

"Đạo Kiếp, ngươi rốt cuộc đã làm gì?" Thủy Thần, tộc trưởng của Cổ Thần Tộc, gầm lên, một người con cháu mà hắn rất cưng chiều đã chết.

Hắn đã thử hồi sinh, nhưng đây không phải Hồng Mông Giới, quy tắc thiên địa căn bản không dùng được, căn bản không thể tái tụ chân linh của người con cháu đó.

"Giết hắn, nếu hắn thật sự khống chế được Hồng Mông Chi Nguyên, trận đại đạo tịch diệt này là do Hồng Mông Chi Nguyên phát ra, chỉ có giết hắn mới có thể dừng lại!" Thủy Ma toàn thân khí tức cuồng bạo vô cùng, ma diễm ngút trời.

"Trước tiên làm sụp đổ thế giới, sau đó diệt hắn!" Những Chúa Tể này không ngốc, nếu không làm sụp đổ thế giới trước, Đại Đạo Bản

Nguyên sẽ không suy yếu, rất khó đối phó.

Thế là, họ lần lượt ra tay, bao gồm cả Bàn Thiên và Thái Âm Chúa Tể, duy chỉ có Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng thần sắc biến đổi, không động thủ.

"Ầm!" Mười mấy vị Chúa Tể ra tay không nghi ngờ gì là kinh khủng, chỉ một đòn đã đánh nát nửa tinh không, mấy trăm triệu thế giới trong đại thế giới bị hủy diệt, đại lục Hồng Hoang cũng bị đánh chìm một phần ba.

Họ không biết Đạo Kiếp phát động trận Vô Lượng Lượng Kiếp này có ý nghĩa gì, nhưng không thể đi theo tiết tấu của đối phương.

Vậy thì cứ trực tiếp hủy diệt, sau khi làm sụp đổ Đại Đạo Trường Hà, lúc đó chỉ còn lại một Đại Đạo Bản Nguyên suy yếu và Đạo Kiếp, hắn có thể chạy đi đâu?

Chương 558

Không thể không nói, Chúa Tể thật sự mạnh mẽ, quá kinh khủng, mỗi một tôn đều có thể đè sập tinh không, giơ tay là có thể phá diệt vạn giới.

Khắp nơi, có đại năng đang gào thét, hóa thành thân thể khổng lồ hàng ức vạn dặm, muốn chạy trốn, lại bị một bàn tay lớn đập nát.

Cũng có đại năng cảnh giới Hỗn Độn ẩn giấu thân hình, mang theo tộc nhân lặng lẽ rời khỏi Hồng Hoang, đi về phía hỗn độn vô tận.

Nhưng, chưa kịp đến hỗn độn, tộc nhân hắn mang theo đã bị lực lượng tịch diệt mài diệt, cuối cùng, hắn bị một ngón tay tỏa ra khí tức thần thánh điểm chết.

Phía tây đại địa, một con cự ma gầm lên giận dữ, ma diễm ngút trời, chấn động cửu thiên thập địa.

“Sao lại có Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm?

Đạo Tôn không phải đã nói rồi sao?

Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải kết hợp, Vô Lượng Lượng Kiếp sẽ bị trì hoãn, thậm chí có thể sẽ không xuất hiện nữa!” “Đạo Tôn, ngài ở đâu?

Chết rồi sao?” Vạn Ma Chi Sơ La Hầu, một trong số ít Sử Tiền Đạo Quân chưa rời đi.

“Kiệt kiệt, Sử Tiền Đạo Quân, một tôn ma đầu?” Đúng lúc này, khí tức Chúa Tể lan tràn, toàn bộ phía tây hóa thành bóng tối, một con đại ma còn khủng bố hơn La Hầu vô số lần bước đi trên không.

“Thủy Ma Chúa Tể!” La Hầu sắc mặt thay đổi, ngay lập tức cảnh giác.

“Không cần vội, bản tọa không giết ngươi, ngươi là một nhân tài, có thể cân nhắc gia nhập Cổ Ma nhất tộc của ta!” Thủy Ma ánh mắt đen kịt, hóa thành trạng thái người thường, chắp tay sau lưng, nhìn xuống La Hầu.

“Kiệt kiệt?” Ý của ngươi là muốn bản tọa thần phục ngươi?

Đồ vật gì, ngươi cũng xứng sao?” La Hầu cười lạnh, hắn là ai?

Sử Tiền Đạo Quân, Vạn Ma Chi Sơ, cũng là Ma Tổ của Hồng Hoang, sao có thể thần phục người khác?

“Không phải do ngươi quyết định!” Thủy Ma Chúa Tể lắc đầu, bàn tay lớn vươn ra, liền bao trùm La Hầu, muốn trấn áp mang đi.

Nhưng, đúng lúc này, hư không vặn vẹo, một bàn tay tựa như hư vô vươn ra, trực tiếp tóm lấy La Hầu, sau đó biến mất không thấy.

“Tiểu nhi Đạo Kiếp, là ngươi!” Thủy Ma Chúa Tể đại nộ, bàn tay tựa như hư vô kia, trạng thái này hắn đã từng thấy, một cái liếc mắt liền nhận ra là Đạo Kiếp.

Tên tiểu tử này bây giờ tự lo còn chưa xong, còn có tâm tình cứu người?

Điều này khiến Thủy Ma Chúa Tể sát ý lẫm liệt, trực tiếp ra tay.

“Ầm!” Một quyền ma quyền kinh khủng đánh vào hư không, xuyên qua trường hà tuế nguyệt, phá nát hỗn độn thương mang, thẳng đến Đại Đạo Trường Hà.

Nhưng căn bản vô dụng, Đại Đạo Bản Nguyên khẽ rung lên, liền hóa giải đòn tấn công của Thủy Ma.

Cùng lúc đó, bên ngoài U Minh Huyết Hải, một bàn tay lớn tương tự vươn ra, tóm đi Lục Nhận Đạo Quân, khiến Minh Đế tóm hụt.

Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ xuyên qua thời không, theo sau

Lục Nhận Đạo Quân giáng lâm Đại Đạo Trường Hà, nhưng cũng bị chấn vỡ.

"Tìm chết!" Minh Đế đại nộ.

Trên Đại Đạo Bản Nguyên, Đạo Kiếp mặt mang nụ cười, tìm kiếm Đạo Quân của Hồng Hoang, chỉ có Vạn Ma Chi Sơ và Lục Nhận Đạo Quân, tự nhiên phải cứu.

Lúc này, khí tức trên người hắn không ngừng tăng lên, lĩnh ngộ đối với Tịch Diệt Đại Đạo cũng đang điên cuồng tăng lên.

Trận lượng kiếp này là tạo hóa của hắn, cũng là nơi chôn cất những Chúa Tể của Hồng Mông Giới này.

"Ầm ầm!" Tinh không đang sụp đổ, đại địa đang chìm xuống, sinh linh đang mục nát, từng dòng sông máu đang chảy.

Không chỉ đại kiếp đang tiếp diễn, các Chúa Tể cũng đang điên cuồng ra tay, hủy diệt tất cả.

Quả nhiên, sau khi làm sụp đổ gần nửa Hồng Hoang, có thể cảm nhận rõ ràng quy tắc thiên địa bắt đầu tan biến, Đại Đạo Trường Hà cũng đang rên rỉ.

"Ha ha, quả nhiên là như vậy, một khi Hồng Hoang hủy diệt, đại đạo sẽ sụp đổ, chỉ còn lại Đại Đạo Bản Nguyên suy yếu làm sao có thể chống lại chúng ta?" "Đại Đạo Bản Nguyên một khi suy yếu, chúng ta liền ra tay diệt đi ý chí Đại Đạo, đoạt lấy Hồng Mông Chi Nguyên!" "Kiệt kiệt, còn có tên tiểu nhi Đạo Kiếp kia, xem lần này ngươi chạy đi đâu?" "Tự lo còn chưa xong còn dám lo chuyện bao đồng, bắt đi người mà bản tọa muốn, đúng là tự tìm đường chết!" Các Chúa Tể cười lạnh liên tục, vô cùng tàn khốc, ngay cả Thái Âm Chúa Tể, ánh mắt cũng lóe lên sát ý.

"Ầm ầm!" Họ tiếp tục ra tay, một trận tận thế, hủy thiên diệt địa,

không có sinh linh nào có thể trốn thoát.

Tu sĩ nhỏ bé sẽ trực tiếp theo lục địa và hành tinh mà vẫn lạc, ngay cả đại năng cũng không thoát khỏi sự truy sát của Chúa Tể.

"Ta không cam tâm, ta muốn nghịch thiên!" "Bần đạo bất tử, giết!" Trong tinh không, có Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cùng với năng lượng Hỗn Độn ngút trời, muốn làm một trận cuối cùng, nhưng chào đón hắn lại là một bàn tay khổng lồ, đập hắn thành sương máu.

Có đại năng cảnh giới Hỗn Độn thần sắc dữ tợn, mắt đỏ như máu, hiển hóa chân thân xông về phía Chúa Tể, muốn tự bạo, kéo kẻ địch cùng chết.

Nhưng, tu vi chênh lệch quá lớn, chưa kịp đến gần đã bị một luồng khí cơ của Chúa Tể chấn thành sương máu.

Hồng Thiên Chúa Tể cười lạnh: "Sâu kiến cũng dám nghịch thiên, vận mệnh của ngươi đã được định sẵn!" Nói xong, hắn nhìn về phía Đại Đạo Trường Hà, lạnh lùng nói: "Tiểu nhi Đạo Kiếp, thấy chưa, đây là kết cục của ngươi sắp tới!" "Chư vị đạo hữu, đồng bào Hồng Hoang, yên tâm, phần nhân quả này bản tôn sẽ thay các vị gánh lấy, lát nữa không chỉ bọn chúng phải chết, mà bản tôn sẽ giết lên Hồng Mông Giới, huyết đồ nơi đó, để báo thù cho các vị!" Trên Đại Đạo Bản Nguyên, Đạo Kiếp lẩm bẩm, mặc dù hắn là người đầu tiên phát động Vô Lượng Lượng Kiếp, nhưng kiếp nạn lần này của Hồng Hoang vẫn phải tính lên đầu những Chúa Tể này.

Nếu không có sự uy hiếp của những Chúa Tể Hồng Mông Giới này, hắn sẽ không làm như vậy, đi lên con đường cực đoan.

"Giết đi, hủy diệt đi, càng tàn khốc, Vô Lượng Lượng Kiếp càng kinh khủng, thực lực của bản tôn tăng lên cũng càng nhanh!" "Còn nữa, các ngươi thật sự cho rằng hủy diệt Hồng Hoang là có thể làm suy yếu Đại Đạo Bản Nguyên sao, chẳng lẽ quên rồi, còn có Sáng

Sinh Đại Kiếp, trước khi Sáng Sinh Đại Kiếp qua đi, Đại Đạo Bản Nguyên sẽ không suy yếu, ngược lại, sẽ còn mạnh hơn!" Chính cái gọi là thấy nhà cao tầng, thấy nhà cao tầng sụp đổ, lúc này Đạo Kiếp đang tĩnh lặng chờ đợi những Chúa Tể này tận thế.

Trận đại kiếp này vốn đã vô cùng kinh khủng, lại thêm mười mấy vị Chúa Tể ra tay, căn bản không cần trăm vạn năm, ngàn vạn năm, toàn bộ Hồng Hoang đã hóa thành một vùng chết chóc.

Tinh không hóa thành đen kịt, khắp nơi đều là mảnh vỡ của tinh thần, khí tức tịch diệt lan tràn.

Trong chư thiên, từng khối lục địa vỡ nát lơ lửng, từng bộ xương khổng lồ nằm ngang nằm dọc, gió thổi qua, hóa thành bụi phấn.

Đại địa Hồng Hoang tan thành bốn năm mảnh, các ngọn núi nổi tiếng sớm đã biến mất không thấy, ngay cả Đông Hải và Tam Tiên Đảo nơi Đạo Kiếp ở, cũng đã hóa thành một vùng giới hải, một con sóng vỗ, đều là do vô số mảnh vỡ thế giới tạo thành.

Lúc này, sinh linh còn sống trong toàn bộ thiên địa không quá mấy vạn, mấy vạn người này hầu hết đều được Chúa Tể che chở, mới có thể sống sót.

Trong đó có đệ tử tộc nhân của Chúa Tể, cũng có sinh linh bản địa được chiêu mộ.

Chương 559

Trên Thái Âm Tinh, Hi Hòa và Thường Hi ngồi trong cấm chế, nhìn thế giới chết chóc tối tăm mà ngẩn ngơ.

U Minh Giới, nay không còn quỷ hồn, ngay cả âm binh cũng đều biến mất không thấy, chỉ có số ít người Vu tộc còn sống sót.

Bàn Cổ, Bàn Tiệp, cùng Thập Nhị Tổ Vu từ U Minh Giới bước ra, đứng trên Huyết Hải, không, không nên gọi là Huyết Hải, ngay cả U Minh Giới Hải cũng đã cạn khô, chỉ còn lại một cái hố sâu màu đỏ sẫm, tỏa ra mùi tanh.

"Mất rồi, tất cả đều mất rồi, nhà của ta mất rồi!" Trên gương mặt tuyệt sắc của Hậu Thổ, nước mắt chảy dài.

Các Tổ Vu khác cũng đều im lặng không nói, từng người một nắm chặt nắm đấm.

"Đều tại thực lực chúng ta yếu kém, nếu huynh muội ta đều có tu vi Chúa Tể, sẽ không xảy ra chuyện như thế này!" Chúc Dung một quyền đánh ra, hư không phát ra tiếng ầm ầm, chấn động thiên địa, đánh nát một khối lục địa tàn phá cách đó hàng ức vạn dặm.

"Ta muốn báo thù, ta muốn giết sạch đám súc sinh kia!" Đế Giang hét dài, hận không thể xông ra ngoài, đồ sát hết những sinh linh Hồng Mông Giới kia, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Bất lực, đừng nói là đi tìm Chúa Tể báo thù, người ta một bàn tay là có thể đập chết.

"Trận kiếp nạn này là do Đạo Kiếp gây ra!" Lúc này, Bàn Cổ lên tiếng, giọng nói lạnh lùng.

"Không thể nào, Phụ thần, ngài?

Ngài đang đùa phải không?" "Sao có thể là Đạo Tôn?

Rõ ràng là một đám Chúa Tể đang ra tay!" Lời này của Bàn Cổ vừa ra, Thập Nhị Tổ Vu từng người một tâm thần chấn động, vẻ mặt không thể tin được.

Rõ ràng họ thấy có Chúa Tể đang hủy thiên diệt địa, Bàn Cổ lại nói là Đạo Kiếp?

"Trận Vô Lượng Lượng Kiếp này là do Đạo Kiếp châm ngòi, nhưng dù hắn không ra tay, đám Chúa Tể từ Hồng Mông Giới kia vẫn sẽ hủy diệt thế giới này!" Nửa câu đầu của Bàn Cổ, khiến Thập Nhị Tổ Vu khó mà chấp nhận, nhưng nửa câu sau lại khiến thần sắc họ tốt hơn một chút.

"Ta không biết Đạo Kiếp đạo hữu muốn mưu đồ gì, và làm sao châm ngòi được Vô Lượng Lượng Kiếp, nhưng chắc là để đối phó với những Chúa Tể Hồng Mông Giới kia!" Bàn Cổ thở dài, đối với việc làm của Đạo Kiếp, hắn cũng không biết có nên đồng tình hay không, tóm lại là vô cùng phức tạp.

Nhưng hắn tin rằng, đối phương làm như vậy tuyệt đối có dụng ý, căn bản không phải đơn thuần là hủy diệt Hồng Hoang.

Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu đều im lặng, mặc dù nửa câu sau của Bàn Cổ cũng khiến họ đoán ra một vài điều, nhưng cách làm của Đạo Kiếp khó mà khiến họ chấp nhận.

Đó là Vô Lượng Lượng Kiếp, không phải lượng kiếp bình thường, toàn bộ thiên địa đều mất rồi, thậm chí lực lượng tịch diệt kinh khủng còn lan tỏa ra cả hỗn độn vô tận.

Bao nhiêu sinh linh đã biến mất?

Số lượng không thể ghi chép được.

Trong các chư thiên phụ thuộc, một vùng chết chóc, duy chỉ có

một ngôi sao đang lấp lánh, ngôi sao đó chính là Yêu Tinh, bị cấm chế của Yêu Hoàng bao phủ.

Phục Hy và Nữ Oa đứng bên cạnh cấm chế, ngẩn ngơ.

"Ầm ầm!" Không lâu sau, thiên địa lại lần nữa chấn động, có khí tức Chúa Tể lan tràn, vô số mảnh vỡ thế giới hóa thành bụi phấn, tan biến trong thiên địa.

"Thiên địa đã diệt, Đại Đạo sắp rơi vào thời kỳ suy yếu, chư vị đạo hữu, đến lúc chúng ta ra tay rồi, ma diệt ý chí Đại Đạo, chia cắt Hồng Mông Chi Nguyên!" Giọng nói uy nghiêm lạnh lùng vang lên, đó là giọng của Hồng Thiên Chúa Tể.

Ngay sau đó, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, cùng Thập Nhị Tổ Vu và những người còn sống sót khác thấy từng tôn người khổng lồ vĩ đại hiện ra, thân thể họ đang phát sáng, thần thánh vô cùng, soi chiếu chư thiên.

Ngay sau đó, mười mấy con quái vật khổng lồ mấy bước đã vượt qua vô tận thời không, giáng lâm Đại Đạo Trường Hà.

Họ căn bản không dừng lại bên ngoài Đại Đạo Trường Hà, mà trực tiếp bước vào, xông về phía Đại Đạo Bản Nguyên.

"Ầm!" Hồng Mông Đại Đạo tỏa sáng, mười mấy luồng thần thông đại đạo kinh khủng trực tiếp giáng lâm, bao trùm cả Đại Đạo Bản Nguyên, và cả Đạo Kiếp ở trên đó.

Hồng Thiên và những người khác có thể cảm ứng rõ ràng, khí tức của Đại Đạo Bản Nguyên không mạnh, họ có tự tin sẽ mài diệt ý chí Đại Đạo bên trong.

"Ha!" Nhưng, đúng lúc này, một tiếng cười lạnh truyền đến, chỉ thấy Đạo Kiếp đang đứng trên Đại Đạo Bản Nguyên, trước ngực phát sáng, cùng với Đại Đạo Bản Nguyên dưới chân hình thành cộng

hưởng.

Giây tiếp theo, Đại Đạo Bản Nguyên nhanh chóng thu nhỏ, trực tiếp chui vào cơ thể Đạo Kiếp.

"Ầm!" Một luồng khí tức vô thượng cuồn cuộn, tựa như đại đạo phục sinh, vạn đạo chí tôn thức tỉnh.

Dưới sức mạnh khổng lồ đó, cả người hắn đều xảy ra lột xác, từ nhục thân nguyên thần, đến đại đạo bản nguyên trong cơ thể, tựa như tái sinh.

Cảm giác tràn đầy sức mạnh, căn bản không cần tế ra đại đạo, một quyền đã có thể đánh nát hỗn độn, đánh vào hư vô.

"Giết!" Mặc dù là ảo giác, nhưng Đạo Kiếp đã làm được.

Hắn bước một bước, sao dời vật đổi, một quyền tung ra, thiên hạ vô địch.

"Ầm!" Dưới một quyền, mười mấy đòn tấn công của Chúa Tể toàn bộ bị đánh tan, dưới vụ nổ năng lượng kinh khủng, toàn bộ Đại Đạo Trường Hà đột nhiên đứt đoạn.

"Ầm ầm ầm!" Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, ức vạn hậu thiên pháp tắc toàn bộ hóa thành phù văn càn quét khắp nơi, ức vạn chi lưu của Đại Đạo Trường Hà sụp đổ, bay về phía thế giới tối tăm và trong hỗn độn.

Dưới một đòn, Đại Đạo Trường Hà bị hủy diệt.

"Sao có thể?" "Hồng Mông Chi Nguyên đâu?

Hắn đã hấp thu Hồng Mông Chi Nguyên rồi sao?" Các Chúa Tể tức đến nứt cả khóe mắt, Đại Đạo Bản Nguyên biến mất, Đạo Kiếp lại trở nên đáng sợ như vậy, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra.

“Không thể tha thứ!” “Giết hắn, đoạt lại Đại Đạo Nguyên!” Mười mấy vị Chúa Tể gào thét, khí tức trên người tăng vọt, vào lúc này, không ai có chút giấu giếm nào.

Ngay cả Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng vốn không động thủ, chuẩn bị xem náo nhiệt cũng lần lượt ra tay.

“Giết!” Đạo Kiếp mắt lạnh như điện, tóc đen bay ngang vai, trực tiếp lao vào giữa một đám Chúa Tể, điên cuồng tấn công.

Trong tay hắn, Tam Thiên Đại Đạo cuồn cuộn, địa hỏa phong thủy, hỗn độn thiên lôi, lực lượng tịch diệt, lực lượng sáng sinh, toàn bộ bùng nổ.

Tựa như một vị Chiến Thần, hiển hóa Hỗn Độn Tứ Diện Thần, chiến đến điên cuồng.

Chương 560

"Bành!" Một quyền đánh ra, diễn hóa Tiên Thiên Ngũ Thái, Vô Cực Đại Đạo cuồn cuộn, đánh nát Thủy Thần, hóa thành sương máu.

Ngay lập tức quay người gào thét, chấn nát nửa người Minh Đế thành sương máu.

"Chết đi!" Bàn Thiên lao tới, sức mạnh của Hồng Mông chi lực đại đạo vô cùng kinh khủng, tựa như một tôn khai thiên cự nhân, khiến người ta run rẩy.

Đạo Kiếp không sợ, trực tiếp dùng thân mình lao tới, Đại Đạo Bản Nguyên trước ngực phát sáng, bên ngoài cơ thể Thái Thủy diễn hóa, vạn pháp bất xâm, trong tay xuất hiện một vầng trăng đen kịt, trực tiếp đập nát đầu lâu của Bàn Thiên.

"Chết đi!" Lúc này, Hồng Thiên lao tới, Hồng Mông trật tự đại đạo tỏa sáng trong tay, hóa thành một tấm lưới lớn, đó là lưới trật tự, tựa như thiên đạo, muốn bao trùm Đạo Kiếp.

Thái Âm Chúa Tể từ trên trời giáng xuống, phong hoa tuyệt đại, sức mạnh băng lãnh cực hạn bùng nổ, dường như muốn đóng băng thiên địa, phối hợp với Hồng Mông đại võng của Hồng Thiên.

Thủy Ma theo sát phía sau, trong tay hắn xuất hiện một cây ma thương, hung uy ngút trời, ma diễm cuồn cuộn, tựa như đại khủng bố vô thượng, muốn hủy diệt thế giới.

Một trận tuyệt sát, mười mấy vị Chúa Tể vây công, từ cổ chí kim, cũng không ai có được đãi ngộ này.

Nhưng, đúng lúc này, Đạo Kiếp hét dài một tiếng, hai tay xé trời, trực tiếp xé rách thiên võng, trên người bốc lên ngọn lửa hừng hực,

làm tan chảy băng hàn cực hạn của Vọng Thư, sau đó quay người, đạp phá thời không, đánh nát hỗn độn, một quyền đập vào người Thủy Ma, đập Thủy Ma thành sương máu.

"Ầm!" Đạo Kiếp tựa như một tôn ma thần, khí thế ngút trời, Tiên Thiên Ngũ Thái diễn hóa, được Đại Đạo Bản Nguyên trong cơ thể gia trì, khí tức quả thực đã vượt qua cả Chúa Tể.

Thân thể hắn dưới sự bao bọc của Tiên Thiên Ngũ Thái, xuyên qua hư không, lúc thì hóa thành hữu chất vô hình, lúc lại hóa thành hữu hình vật chất, nơi hắn đi qua, các đại Chúa Tể đều bị đánh đến hộc máu.

Không thể không nói, Chúa Tể quá khó giết, cho dù thân thể vỡ nát, nguyên thần phân liệt, cũng vẫn ngay lập tức tái tổ hợp.

"Sao có thể?" "Không thể nào, sao hắn có thể mạnh như vậy?" Nhưng, cho dù hiện tại chưa có một vị Chúa Tể nào vẫn lạc, nhưng vẫn khiến Hồng Thiên và những người khác kinh hãi thất sắc.

Cuộc chiến đến nay chỉ diễn ra trong chốc lát, bọn họ ra tay đã quá nhanh, nhưng Đạo Kiếp ra tay còn nhanh hơn, đến lúc này họ mới kịp hoàn hồn.

"Thực lực chân thực của Đạo Tôn?

Sao có thể mạnh đến thế?" "Không thể nào, một người độc chiến hơn mười vị Hồng Mông Chúa Tể, thật quá đáng sợ?

Nếu sớm biết Đạo Tôn mạnh như vậy, chúng ta đâu cần rời khỏi Hồng Hoang để trốn trong Hỗn Độn!" Cùng lúc đó, bên ngoài Đại Đạo trường hà, trong Hỗn Độn vô tận, rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần cũng cảm nhận được trận chiến ở nơi đó.

Mặc dù các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần này bị ép rời khỏi Hồng Hoang, nhưng lại không cam tâm, vì thế cũng không đi xa.

Một đám Chúa Tể của Hồng Mông giới giáng lâm, sao có thể không có mục đích?

Rõ ràng trong Hồng Hoang tất phải có đại cơ duyên.

Những Sử Tiền Đạo Quân này đều đã sống qua hết thời đại này đến thời đại khác, ai mà không phải là lão gian cự hoạt?

Sao có thể dễ dàng để cơ duyên bị đoạt mất?

Vì thế, cho dù bị ép rời đi, họ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Hồng Hoang, chỉ là không dám đến quá gần.

"Một người độc chiến hơn mười vị Hồng Mông Chúa Tể, chiến lực bực này đã vượt qua cả Chúa Tể, làm sao hắn làm được?" "Đại Đạo trường hà đều đã sụp đổ, Đại Đạo bản nguyên biến mất, lẽ nào..." Trong Hỗn Độn, hai nữ tử tuyệt sắc đang tiến gần đến Hồng Hoang, chính là Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Tất cả các Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân đều không đến quá gần, trận chiến đó quá đáng sợ, một khi lại gần, bị cuốn vào trong đó, chắc chắn sẽ chết.

Lúc này, nơi Đại Đạo trường hà đã biến thành phế tích, vô tận Hỗn Độn chi khí đang cuộn trào, thậm chí, trong hư không còn hình thành từng vết nứt, đen kịt vô cùng, không có pháp tắc, không có trật tự, giống như một mảnh hư vô, nuốt chửng tất cả mọi người.

Hơn mười vị Hồng Mông Chúa Tể bao vây Đạo Kiếp, ở trung tâm trận địa, Đạo Kiếp thần sắc lạnh lùng, quanh thân Hỗn Độn chi khí lượn lờ, tự mình hấp thu sức mạnh trong Hỗn Độn.

Thân có sáu cánh tay, đầu có bốn gương mặt, Hỗn Độn Tứ Diện Thần.

"Tiểu nhi Đạo Kiếp, lẽ nào ngươi thật sự đã thôn phệ Hồng Mông chi nguyên?" Hồng Thiên sắc mặt âm trầm như nước, một sinh linh

hạ giới cỏn con lại dám đoạt lấy cơ duyên của bọn họ, thật không thể tha thứ.

Nhưng hắn vẫn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Giao ra Hồng Mông chi nguyên, bản tọa bảo đảm có thể tha cho ngươi một mạng!" "Đạo hữu, từ bỏ đi, hiện nay tuy thực lực ngươi đã vượt qua Chúa Tể, nhưng dù sao cũng không phải Chúa Tể, Chúa Tể vĩnh hằng bất diệt, không thể giết chết!" "Không sai, tiếp tục chiến đấu, sớm muộn gì cũng sẽ bại, giao Hồng Mông chi nguyên ra đây, chúng ta có thể bảo đảm tha cho ngươi một mạng, thậm chí cho phép ngươi tiến vào Hồng Mông giới!" Hồng Thiên vừa nói xong, Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng cũng lần lượt tiến lên, mở lời khuyên nhủ, tỏ ra vô cùng khách khí, đồng thời, âm thầm truyền âm.

Nói xong, hai người nhìn về phía các Chúa Tể khác.

"Ta không có vấn đề, ta chỉ cần cơ duyên, vốn không định cùng Đạo Kiếp đạo hữu là địch!" Bàn Thiên là người đầu tiên lên tiếng, nếu không mất đi Đại Đạo bản nguyên, hắn căn bản sẽ không ra tay.

Ngay sau đó, Thái Âm Chúa Tể cũng gật đầu, giọng nói lạnh nhạt: "Ngươi là sư tôn của Hi Hòa và Thường Hi, bản cung cũng không muốn làm khó dễ, nếu Đạo Kiếp đạo hữu từ bỏ Hồng Mông chi nguyên, bản cung bảo đảm sẽ không ra tay!" Theo sau từng vị Chúa Tể lên tiếng, Thủy Ma, Thủy Thần, Thủy Yêu, Minh Đế, Thú Thần đám người cũng lần lượt hưởng ứng, vô cùng ăn ý.

Nếu có thể ép đối phương giao ra Hồng Mông chi nguyên, tự nhiên họ sẽ không để ý đến Đạo Kiếp.

Hơn nữa, khi không còn Hồng Mông chi nguyên, Đạo Kiếp cũng sẽ không có chiến lực bực này, một sinh linh có chiến lực sánh ngang Bán bộ Chúa Tể, tạm thời tha cho hắn thì có sao?

"Nói xong chưa?" Thế nhưng, từ đầu đến cuối, Đạo Kiếp thần sắc

lạnh lùng, mặc cho các Chúa Tể nói.

"...." Lời này khiến sắc mặt của đám Chúa Tể đều biến đổi.

"Nói xong rồi thì đi chết đi?

Thật sự cho rằng Bản tôn sợ các ngươi sao?

Vì để giết các ngươi, Bản tôn không thể không kích nổ Vô lượng lượng kiếp, hủy diệt Hồng Hoang và chư thiên, các ngươi nghĩ phần nhân quả này dễ thanh tẩy lắm sao?" "Không, phần nhân quả này sẽ không biến mất, vạn linh vì Bản tôn mà chết, hà cớ gì vô tội?

Sao có thể chết vô ích, muôn vàn nhân quả, toàn bộ gia trì lên người Bản tôn, chỉ có giết các ngươi, hủy diệt Hồng Mông giới, mới có thể thanh trừ!" Giọng nói băng lãnh chứa đựng vô tận sát ý vang vọng trong đầu đám Chúa Tể, đồng thời, cũng vang vọng ra ngoài Hỗn Độn vô tận.

"Hít~!" "Đạo Tôn phát động Vô lượng lượng kiếp, hủy diệt chư thiên, lại là vì để giết chết đám Chúa Tể này!" "Thật tàn nhẫn, quả nhiên không hổ là Đạo Tôn!" Có Sử Tiền Đạo Quân nghe được lời của Đạo Kiếp mà hít một ngụm khí lạnh.

"Chậc chậc, mọi người đều là Sử Tiền Đạo Quân, ai cũng không có tư cách bình luận ai, nhìn tên ngốc kia xem, chẳng phải cũng từng hủy diệt một thời đại sao?" Lời này khiến Hỗn Độn Tự Tại Vương Phật khó chịu: "Hừ, nói hay lắm?

Cứ như ngươi trọng tình trọng nghĩa, là đại thiện nhân vậy!" "Hủy diệt một thời đại?

Tịch Diệt đạo nhân kia đã hủy diệt bao nhiêu thời đại rồi, ta thấy mọi người đều là nửa cân tám lạng, Sử Tiền Đạo Quân không có ai là người tốt cả!" "Ha ha, đạo hữu nói không sai, xem ra, Đạo Tôn có tiềm lực trở thành Sử Tiền Đạo Quân!" Đối với các Sử Tiền Đạo

Quân, lời của Đạo Kiếp chỉ khiến họ chấn động một chút, không một ai đồng tình với sinh linh Hồng Hoang.

Đúng như lời họ nói, có thể trở thành Sử Tiền Đạo Quân, không có ai là người tốt, sớm đã chai sạn rồi.

Chương 561

"Đi, chúng ta trở về!" "Nếu Đạo Tôn đã có thực lực như vậy, chúng ta còn sợ gì?" "Không sai, một khi Đạo Tôn tiêu diệt những Hồng Mông giới Chúa Tể này, sau này tất sẽ giết thẳng lên Hồng Mông giới, chúng ta nên đi theo!" Chẳng mấy chốc, một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần hùng hổ quay trở lại Hồng Hoang, nhưng vẫn không đến gần chiến trường, chỉ đứng quan sát từ xa.

"Nếu đạo hữu đã cố chấp như vậy, vậy hôm nay chỉ có thể ngươi chết ta sống!" "Không, là ngươi chết, người chiến thắng cuối cùng vẫn là các đại Chúa Tể chúng ta!" "Giết!" Nhanh chóng, trận chiến lại một lần nữa nổ ra, Đạo Kiếp sẽ không thỏa hiệp, chỉ qua lời nói của hắn, Hồng Thiên và những người khác biết rằng, trừ phi triệt để đánh giết và hủy diệt hắn, nếu không cho dù trở về Hồng Mông giới, cũng cần phải lo lắng sợ hãi.

Hơn nữa, Hồng Mông chi nguyên lại càng không thể từ bỏ, đặc biệt là khi thấy Đạo Kiếp thôn phệ Hồng Mông chi nguyên, lại có thể độc chiến hơn mười vị Chúa Tể, càng khiến những Chúa Tể này trong lòng nóng rực.

Cùng lúc đó, Đạo Kiếp cũng sẽ không thỏa hiệp, cho dù những Chúa Tể của Hồng Mông giới này thỏa hiệp, hắn cũng sẽ giết đến cùng.

Không vì điều gì khác, chỉ vì chuyển dời nhân quả của bản thân.

Thực ra đến cảnh giới này, căn bản không cần để ý những thứ đó, nhân quả vận mệnh đều không thể ảnh hưởng.

Nhưng có lúc, tâm ma cũng là một cái hố.

"Ầm!" Một trận đại chiến chưa từng có tiền lệ, ngay cả ở Hồng

Mông giới cũng chưa từng thấy, ít nhất là Hồng Mông giới của mấy thời đại gần đây chưa từng thấy.

Đạo Kiếp tựa như hóa thân Ma Thần, sát lục ngút trời, mỗi một quyền mỗi một cước đều mang theo lực lượng kinh khủng, bất kỳ Chúa Tể nào dính phải, đều sẽ bị đánh nổ tung.

Không thể không nói, Chúa Tể thật sự quá khó giết, đến cảnh giới này, mỗi một tế bào, mỗi một phân tử đều mang đặc tính bất hủ, khó mà ma diệt.

Muốn ma diệt một tế bào, phải ma diệt dấu ấn mà tế bào đó đã gieo vào vô tận thời không, phải ma diệt ý chí của Chúa Tể, chỉ cần thế gian còn có người nhớ đến vị Chúa Tể đó, vậy thì cho dù ý chí của hắn bị hủy diệt, trong vô tận tuế nguyệt sau này cũng sẽ quay trở về.

Hơn nữa, còn phải đặt chân vào Hồng Mông giới, ma diệt dấu ấn của hắn trên đại đạo của Hồng Mông giới, nếu không căn bản không thể giết chết, ít nhất Đạo Kiếp hiện tại không làm được, trừ phi Sát nhập Hồng Mông giới.

Nhưng hiện tại Đạo Kiếp cũng không định giết chết toàn bộ những Chúa Tể này, chỉ cần tạm thời giết chết họ, mặc kệ sau này có sống lại hay không.

Hắn đã trả một cái giá lớn như vậy, hủy diệt cả Hồng Hoang, ngay cả Đại Đạo trường hà cũng vỡ nát, sao có thể không thu chút lợi tức?

Chút lợi tức này chính là bản nguyên của Chúa Tể.

Vì thế, một trận chiến kéo dài rất lâu, trong nháy mắt đã qua một nguyên hội, hai bên từ vị trí của Đại Đạo trường hà, đánh một mạch vào sâu trong Hỗn Độn vô tận.

Trong thời gian đó, Đại Đạo trường hà và tàn tích của Hồng

Hoang đều bị hủy diệt, cả Hồng Hoang bị Hỗn Độn nhấn chìm, hoàn toàn biến mất.

Có thể nói, trận chiến sau Vô lượng lượng kiếp này, gần như đã hoàn toàn chôn vùi Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải.

Một nguyên hội, hơn mười vị Chúa Tể không biết đã bị đánh nổ bao nhiêu lần, nhưng không một ai vẫn lạc.

Cho dù Đại Đạo chi lực của Đạo Kiếp xuyên thấu thời không, nhưng cũng không thể trực tiếp truyền vào Hồng Mông giới, bất luận là nhân quả, hay vận mệnh đại đạo, đều không được.

Cứ như vậy, căn bản không giết được.

Đương nhiên, không giết được không có nghĩa là không thể làm bị thương, theo từng lần bị đánh nổ, bản nguyên của những Chúa Tể này sẽ bị tổn thương.

Người bị thương nặng nhất, không phải Hồng Thiên Chúa Tể, cũng không phải Yêu Hoàng, mà là Thái Âm Chúa Tể.

Nữ nhân này lòng dạ độc ác, trước đó còn giương cao khẩu hiệu giúp đỡ Hi Hòa và Thường Hi, mặc dù bảo họ rời đi, trốn tránh, nhưng lại tỏ ra cao ngạo.

Lúc đó Đạo Kiếp không để ý, lần này nữ nhân này lại dám ra tay với hắn.

Trong mắt Đạo Kiếp, đây chính là trà xanh biểu, đáng ghét nhất, đáng giết.

Nữ thần tuyệt thế thì sao?

Nhìn không vừa mắt vẫn diệt sát như thường, đó chính là Đạo Kiếp.

Thứ hai chính là Hồng Thiên, bị nhắm vào, chủ yếu là vì người

này, người này quá bá đạo, quả thực là duy ngã độc tôn, Đạo Kiếp tự nhiên không dung túng hắn.

Lúc này, Đạo Kiếp toàn thân đẫm máu, nhưng đó là máu của địch nhân, tựa như Ma Thần, một quyền một cước đều xuyên thấu Hỗn Độn, khai phá ức vạn thời không.

Trong một nguyên hội, thân thể hắn cũng đã vỡ nát mấy lần, nhưng thân thể của hắn sớm đã vượt qua Hỗn Độn thể, được đặt tên là Vĩnh Hằng Hỗn Độn Đạo Thể, hơn nữa, chỉ cần có Hỗn Độn chi lực là có thể bổ sung vô hạn.

Còn về Hồng Thiên và những người khác, tuy thể chất cao hơn Đạo Kiếp, ẩn chứa Hồng Mông bản nguyên, nhưng trong Hỗn Độn căn bản vô dụng, trong Hỗn Độn vô tận, bất kỳ thể chất cường đại nào cũng không bằng Hỗn Độn thể.

Sau một nguyên hội, những người như Yêu Hoàng, Mộc Linh tộc trưởng, gần như đều bị Đạo Kiếp giết đến khiếp đảm.

Ngay cả Hồng Thiên, cũng không còn vẻ bá khí lạnh lùng như trước, đối với Đạo Kiếp tràn đầy kiêng kỵ.

Ở phía xa, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác cũng đều kinh ngạc đến không nói nên lời, họ đã quan chiến suốt một nguyên hội.

Ngay cả những người quan sát này, cũng đều cảm thấy khiếp đảm.

Trong mắt họ, Đạo Kiếp ngày thường giống như một trí giả tính kế vạn cổ, vô cùng văn tĩnh nho nhã, nhưng hiện tại lại tựa như một tôn phong ma, nơi nào đi qua đều là hủy diệt và sát lục.

Mỗi một lần, có một Chúa Tể bị đánh nổ, đều khiến các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần trong lòng run rẩy, một nguyên hội

đã khiến họ chai sạn.

"Ầm!" "Chết!" Cuối cùng, vào nguyên hội thứ hai, dưới một quyền của Đạo Kiếp, đã xuyên thủng chân linh của Thú Thần, đánh nát bản nguyên của hắn.

Thú Thần vẫn lạc.

"Thú Thần?" Hồng Thiên đồng tử co rụt lại, kinh hãi thất sắc, Thú Thần lại chết rồi?

Các Chúa Tể khác cũng đều sắc mặt đại biến, đặc biệt là Thái Âm Chúa Tể, bị Đạo Kiếp nhắm vào, bản nguyên đã bị ma diệt gần hết, hiện tại thấy Thú Thần vẫn lạc, nàng sợ hãi rồi.

Đúng vậy, nàng sợ hãi rồi, mặc dù Chúa Tể sẽ không thật sự vẫn lạc, cho dù chân linh tiêu tán, chỉ cần giữa thiên địa còn có dấu ấn và ký ức của nàng, sớm muộn gì cũng sẽ quay về.

Nhưng không ai muốn rơi vào giấc ngủ say vô tận.

Vì thế, vị Thái Âm Chúa Tể này không nói lời nào, trực tiếp quay đầu bỏ đi, chạy trốn.

"Đi đâu!" Nhưng Đạo Kiếp sao có thể để nàng rời đi, trực tiếp một bước bước ra, liền đuổi theo, Vô Cực đại đạo cuộn trào, Tiên Thiên nhất khí diễn hóa Chúng Diệu chi môn, tựa như cơn lũ, nhấn chìm Thái Âm Chúa Tể.

Chương 562

Thái Âm Chúa Tể vẫn lạc.

"Đi..." Liên tiếp hai vị Chúa Tể vẫn lạc, khiến các Chúa Tể khác khiếp đảm, Yêu Hoàng và Mộc Linh Chúa Tể không nói lời nào, quay người bỏ chạy.

Hai vị Chúa Tể vừa chạy, các Chúa Tể khác cũng đều hoảng sợ.

"Đạo Kiếp đạo hữu, chúng ta chỉ là tranh đoạt lợi ích, ân oán của ngươi là với Hồng Thiên đạo huynh, bản tọa không phụng bồi nữa!" Lời nói trước khi rời đi của Bàn Thiên, sợ Đạo Kiếp truy sát, đặc biệt chỉ điểm Hồng Thiên.

"Không sai, ân oán giữa hai vị bản thần sẽ không tham gia, cáo từ!" "Kiệt kiệt, Đạo Kiếp đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, Hồng Mông chi nguyên bản ma không cần nữa, cáo từ!" Thủy Ma, Thủy Thần cũng mỗi người cười mà như không cười, sau đó quay người rời đi.

"Đám khốn kiếp!" Cảnh tượng này khiến Hồng Thiên Chúa Tể đại nộ, đám khốn kiếp này thấy tình hình không ổn lại đẩy hết trách nhiệm cho hắn.

"Đạo Kiếp đạo hữu, ta...." "Chết!" Hắn cũng không muốn chiến đấu nữa, đối phương quá đáng sợ, một mình đã đánh cho hơn mười vị Chúa Tể không còn gì để nói.

Chỉ là hắn muốn rút lui, nhưng Đạo Kiếp lại không cho phép.

"Thắng... thắng rồi, chúng ta thắng rồi!" "Tỉnh lại đi, có liên quan gì đến chúng ta đâu, là Đạo Tôn thắng rồi, quá kinh khủng, một người độc chiến hơn mười vị Hồng Mông giới Chúa Tể, chém ba vị, còn lại

toàn bộ bỏ chạy!" "Bản quân dám khẳng định, chiến tích này, cho dù đặt ở Hồng Mông giới mà chúng ta chưa từng đến kia, cũng là chưa từng có tiền lệ!" "Tất nhiên, nghe nói Chúa Tể chính là tồn tại mạnh nhất của Hồng Mông giới, hiện tại Đạo Tôn giết cho Hồng Mông Chúa Tể chật vật bỏ chạy, thực lực bực này đã vô địch thiên hạ!" Khắp nơi trong Hỗn Độn, Đạo Kiếp đang truy sát Hồng Thiên, một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần theo sát phía sau.

Tự nhiên họ không thể theo kịp bước chân của Đạo Kiếp hiện tại, nhưng vẫn không thể che giấu được sự hưng phấn trong lòng.

"Ha ha, lát nữa chúng ta đi bái kiến Đạo Tôn, đi theo Đạo Tôn Sát nhập Hồng Mông giới, chiếm lấy một giới Chúa Tể!" "Không sai, Hỗn Độn Hải của chúng ta bị hủy rồi, nếu có được một thế giới lớn hơn, cũng không lỗ!" "Nào chỉ không lỗ, quả thực là lời to, chỉ không biết thái độ của Đạo Tôn thế nào, dù sao chúng ta cũng đã lâm trận bỏ chạy!" "Vậy thì đi xin tội, dù sao chúng ta cũng là bất đắc dĩ!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân vừa hưng phấn, lại có chút bất đắc dĩ và thấp thỏm.

Ngay cả những tồn tại như Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân, những người luôn theo sát bên cạnh Đạo Kiếp, cũng đều mất tự tin.

Mặc dù tu sĩ lấy lợi ích làm chủ, có mấy ai sẽ vì người khác mà liều mạng, đặc biệt là đối mặt với hơn mười vị Hồng Mông Chúa Tể, trong tình huống tuyệt vọng như vậy.

Nhưng lặng lẽ rời đi, mặc dù không phải phản bội, nhưng vẫn không tiện gặp mặt.

"Đợi đã!" Cuối cùng, hai nữ tử lựa chọn đợi ở đây.

Trong Hỗn Độn vô tận, không biết năm tháng, không biết nơi đâu, trong cuộc đại truy sát, Đạo Kiếp và Hồng Thiên sớm đã lạc lối.

Hỗn Độn vô tận quá lớn, rộng lớn vô ngần, cho dù là Chúa Tể so với nó, cũng chỉ là một hạt cát trong biển cả.

"Mẹ kiếp, tiểu nhi Đạo Kiếp, có xong chưa, lẽ nào ngươi muốn truy đến thiên hoang địa lão!" Nhìn Hỗn Độn Tứ Diện Thần cuồn cuộn phía sau, Hồng Thiên Chúa Tể mắng lớn, vô cùng uất ức, cảm thấy năm nay không thuận lợi, lần này hạ giới vốn là để đoạt lấy Hồng Mông chi nguyên, để bước lên cảnh giới cao hơn, đồng thời tiện tay diệt sát con kiến hạ giới đã làm hắn mất mặt.

Đúng vậy, ý chí của Hồng Thiên Chúa Tể không hề coi Đạo Kiếp ra gì, chỉ coi Đạo Kiếp như một con kiến cuồng vọng không biết trời cao đất dày.

Diệt thần niệm hóa thân thì sao?

Bản tôn giáng lâm cũng chỉ là chuyện một bàn tay.

Nhưng mà, cũng không, đừng nói một bàn tay, từ khi giáng lâm Hỗn Độn, đâu đâu cũng gặp trở ngại, người này giống như con gián không chết, đánh cũng không chết, không ngừng gây rối.

Thôi cũng được, dù sao cũng là Chúa Tể, bất tử bất diệt, cơ duyên quan trọng hơn.

Điều khiến hắn không ngờ tới là, con kiến chưa từng được hắn để vào mắt này, lại bố cục tính kế hắn, kích nổ Vô lượng lượng kiếp, thôn phệ Hồng Mông chi nguyên, thực lực đại tăng, một bước vượt qua hắn, khiến hắn phải chật vật bỏ chạy.

"Mẹ kiếp, gia hỏa này làm thế nào vậy, Đại Đạo bản nguyên căn bản không thể đến gần, có ý chí của Đại Đạo ở đó, nếu không ma diệt ý chí của Đại Đạo, làm sao có thể thôn phệ?" Điểm này là điều Hồng Thiên không hiểu nhất.

"Như Bản tôn đã nói, Bản tôn đã gánh chịu nhân quả của Hồng

Hoang hủy diệt, vậy thì phần nhân quả này phải tìm người thanh toán, ngươi chính là người đầu tiên!" Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lùng của Đạo Kiếp.

"Nói bậy, Hỗn Nguyên Thánh Nhân không sợ nhân quả, tồn tại Hỗn Độn Cảnh đều coi thường nhân quả, cảnh giới như chúng ta, ngươi lại nói chuyện nhân quả với bản thần?

Ngươi đang dỗ trẻ con à?" Lời của Đạo Kiếp khiến Hồng Thiên Chúa Tể tức đến mắng người, mẹ kiếp thật đáng ghét, đều là Chúa Tể, thậm chí đối phương có khả năng đã vượt qua Chúa Tể, lại nói chuyện nhân quả với hắn, nhân quả cái con khỉ!

"Nhân quả trong lòng Bản tôn, là Bản tôn chủ động gánh lấy, vì thế, ngươi phải chết, cho nên, Hồng Thiên, vẫn lạc đi!" "Ầm!" Lời vừa dứt, phía sau một bàn tay lớn màu tím cuồn cuộn, che phủ cả Hỗn Độn thương mang, vỗ về phía Hồng Thiên Chúa Tể.

Hồng Thiên hét dài, gắng sức chống cự, nhưng thương thế quá nặng, hai nguyên hội chiến đấu, mặc dù bất tử bất diệt, nhưng cũng bị đánh nổ không biết bao nhiêu lần, bản nguyên trôi đi nghiêm trọng.

Ngược lại, Đạo Kiếp vẫn ở trạng thái đỉnh phong, mỗi thời mỗi khắc đều đang hấp thu Hỗn Độn chi khí để bổ sung, vì thế, dưới một chưởng, Hồng Thiên lại một lần nữa bị đánh nổ.

"A!" Sau khi tái tạo thân thể, Hồng Thiên phẫn nộ gào thét, nhục nhã, sỉ nhục, thân là đệ nhất nhân của Hồng Mông giới, hắn từng chịu nhục nhã như vậy sao?

Nhưng lại có thể làm gì?

Quay đầu tử chiến với đối phương?

Đó là tìm chết.

Vì thế, cho dù liên tiếp bị đánh nổ, Hồng Thiên vẫn liều mạng bỏ

chạy.

"Hỗn Độn vô ngần dễ lạc lối, không có đường phía trước, không có chỉ dẫn, càng không có đạo tắc, ta xem ngươi có thể chạy được bao lâu!" Phía sau, Đạo Kiếp cười lạnh, giống như một con sói đói, đang theo sát con mồi của mình.

Một cuộc truy sát kéo dài không biết bao nhiêu năm, hai người sớm đã biến mất trong Hỗn Độn, không ai biết họ đã truy đuổi đến nơi nào.

Hồng Mông giới, lúc này từng vết nứt hư không hiện ra, từng thân ảnh chật vật đầy máu Hỗn Độn lao ra, có người không đứng vững, có người trực tiếp ngã xuống đất, có thể thấy, họ đã trải qua những gì.

"Cuối cùng đã trở về!" "Đúng là ác ma, rốt cuộc chúng ta đã trải qua chuyện gì?" Đúng vậy, mấy người này chính là Yêu Hoàng và một đám Chúa Tể, nhưng hiện tại đâu còn khí chất vô địch của Chúa Tể, quả thực giống như chạy nạn, mọi người nhìn nhau, đều cười khổ không thôi.

"Thái Âm Tinh Chủ chết rồi, Thú Thần chết rồi, Thủy Thần chết rồi, Hồng Thiên không rõ tung tích!" Bàn Thiên đếm số người, sau đó hít một ngụm khí lạnh, quá đáng sợ, ba đại Chúa Tể vẫn lạc, còn có Hồng Thiên vị đệ nhất Chúa Tể mất tích.

Các Chúa Tể khác cũng đều mặt mày ủ ê, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi.

"Chư vị!" Mãi một lúc sau, Yêu Hoàng đứng dậy, mở lời nói: "Chuyện này không dễ dàng kết thúc như vậy, người đó sợ rằng sẽ Sát Thượng bất cứ lúc nào, chúng ta phải chuẩn bị!" "Không thể nào, trước khi chúng ta đi đã hủy Hồng Mông Thần Thụ, hắn căn bản không thể lên được!" Thủy Thần lắc đầu, không cho rằng có khả năng này.

“Không sai, từ Hồng Mông giới đi xuống, cần chúng ta liên thủ tế luyện Hồng Mông Thụ hàng chục triệu năm, mới có thể đi xuống, từ hạ giới lên lại càng gian nan vô cùng, nếu không có con đường đặc thù, căn bản không thể lên được!” Minh Đế cũng lắc đầu, cũng không cho rằng đối phương có thể Sát Thượng.

“Không được, ta cảm thấy không ổn thỏa, để an toàn, phải cho người canh giữ bên ngoài Hồng Mông giới, tùy thời chú ý động tĩnh của tường chắn Hồng Mông giới!” Yêu Hoàng lắc đầu, tin vào trực giác của mình.

Chương 563

Yêu tộc là một đại tộc, vô cùng lớn mạnh, lại do nhiều chủng tộc hợp thành, Yêu tộc cũng không chỉ có một vị Chúa Tể, nhưng vì sao hiện tại lại lấy hắn làm tôn, tôn xưng Yêu Hoàng?

Vì hắn đủ cẩn thận, chưa bao giờ đánh trận không nắm chắc.

Hắn chỉ là một con Tam Túc Kim Ô, tuy huyết mạch căn cơ không tệ, nhưng trong Yêu tộc của Hồng Mông giới cũng không phải là hàng đầu, sở dĩ có thể có thành tựu như hiện tại, đều không thể tách rời khỏi những điều này.

Vì thế, cho dù biết lời của Thủy Thần và Minh Đế có lý, nhưng hắn vẫn cẩn thận.

"Hừ, thật nhát gan!" Thủy Thần bĩu môi, vô cùng xem thường Yêu Hoàng.

Minh Đế thì không nói gì, chỉ cười nhạt, không phát biểu ý kiến, rõ ràng không muốn đắc tội Yêu Hoàng.

Mộc Linh tộc trưởng lại đứng ra ủng hộ Yêu Hoàng, cho rằng cẩn thận một chút thì tốt hơn, dù sao lần này đối mặt có thể là một vị tồn tại vượt qua Chúa Tể, không thể không cẩn thận.

Cuối cùng, một đám Chúa Tể đạt thành nhất trí, sau khi trở về sẽ phái người đi canh giữ tường chắn Hồng Mông giới.

Đồng thời, đều phải bảo mật tình hình trận chiến ở hạ giới, không ai được nói ra, dù sao chuyện mất mặt như vậy cũng làm họ xấu hổ.

Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ gây hoảng loạn trong Hồng Mông giới.

Dù sao một vị tồn tại nghi là vượt qua cảnh giới Chúa Tể đã ra

đời, còn diệt sát ba đại Chúa Tể, một khi Sát Thượng Hồng Mông giới, đó sẽ là tai nạn, là đại kiếp của Hồng Mông giới.

Nhưng, họ lại không biết rằng, phàm là chuyện gì đều có bất ngờ, những Chúa Tể này hoảng hốt chạy về Hồng Mông giới, lại quên mất một chuyện, đó là đệ tử và tộc nhân đã mang đến Hồng Hoang, có Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác, hiện tại vẫn còn ở lại trong phế tích của Hồng Hoang.

Lúc này, trong Hồng Hoang, không, hiện tại Hồng Hoang đã không còn tồn tại, nơi đây sớm đã bị Hỗn Độn nhấn chìm.

Ngay cả Đại Đạo trường hà cũng bị đánh thành vô số nhánh, chảy khắp nơi, không biết chảy về đâu.

Nhưng, lúc này tại khu phế tích của Hồng Hoang, lại có mấy ngôi sao đang lấp lánh ánh sáng yếu ớt, mơ hồ có mấy luồng khí tức Chúa Tể đang lan tỏa.

Mấy ngôi sao này chính là Thái Âm tinh bị trận pháp của Thái Âm Chúa Tể bao phủ, Yêu tinh do Yêu Hoàng bố trí, còn có mấy nơi, đều là đệ tử và tộc nhân được các Chúa Tể khác bảo vệ.

Cũng chính vì được trận pháp do các Chúa Tể này bố trí bảo vệ, họ mới có thể sống sót trong đại kiếp này.

Nhưng tình hình lúc này lại không ổn, họ bị một đám Sử Tiền Chúa Tể và Hỗn Độn Ma Thần bao vây.

Nếu không phải cấm chế của Chúa Tể vẫn chưa biến mất, những Sử Tiền này đã sớm bắt họ rồi.

Nhưng dù vậy, những người từ Hồng Hoang này lúc này cũng đều sắc mặt trắng bệch, vì cảm giác được ánh mắt của các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần nhìn họ giống như sói đói nhìn con mồi.

Chỉ có nơi của Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, và Thập Nhị Tổ Vu là tốt

hơn nhiều, các Sử Tiền Đạo Quân này biết rằng mấy vị này là đệ tử và cố nhân của Đạo Kiếp, không hề làm khó dễ, ngược lại còn giúp họ thoát khỏi cấm chế của Chúa Tể.

"Sư tôn đâu?

Sư tôn sao rồi?" "Chư vị tiền bối, có thấy sư tôn của chúng ta không?" Hi Hòa và Thường Hi vừa ra khỏi, liền vội vàng kêu lên, thần sắc mang theo vẻ kinh hoảng.

Phục Hy và Nữ Oa thì trầm ổn hơn nhiều, nhưng cũng mang theo vẻ lo lắng.

Bị giam cầm trong trận pháp, tuy có thể thấy một số tình hình bên ngoài, nhưng không thể cảm nhận được đại chiến ở Đại Đạo trường hà, vì thế không biết kết quả.

"Không cần lo lắng, Đạo Kiếp đạo hữu không sao!" Lúc này, một thân ảnh to lớn đi tới, khí tức tuyên cổ thương tang từ trên người lan tỏa, chính là Bàn Cổ, sau lưng Bàn Cổ là Thập Nhị Tổ Vu.

"Muội muội!" Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu vừa đến, lại có mấy thân ảnh bước không đến, chính là Vọng Thư, La Hầu, còn có Lục Nhận Đạo Quân.

La Hầu và Lục Nhận Đạo Quân là do Đạo Kiếp cứu, sau đó vẫn luôn theo Vọng Thư ở trong Đại Đạo trường hà.

Khi đại chiến của Chúa Tể giáng lâm, Đạo Kiếp đã đưa họ đi xa trong Hỗn Độn, hiện tại trận chiến kết thúc mới quay về.

"Tỷ tỷ!" Thấy Vọng Thư, Hi Hòa và Thường Hi vui mừng khôn xiết, đặc biệt là khi nghe lời của Bàn Cổ, biết rằng Đạo Kiếp không chết.

Hiện tại hai người thân nhất đều không chết, không nghi ngờ gì là một niềm vui lớn.

“Yên tâm đi, bất kỳ ai chết, Đạo Kiếp cũng sẽ không chết, chàng là vô địch, là vĩnh hằng!” Vọng Thư cười nói, dường như có một niềm tin mù quáng vào Đạo Kiếp, khiến Bàn Cổ một trận vô ngữ.

“Đích xác, Đạo Tôn là vô địch, ai cũng không thể phủ nhận, cục diện như vậy mà cũng có thể lật ngược, giết cho một đám Hồng Mông Chúa Tể chật vật bỏ chạy, còn ai làm được!” Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng gật đầu đồng tình, ngay cả tồn tại như vậy cũng nói thế, càng không cần nói đến các Sử Tiền Đạo Quân khác.

“Hiện tại chúng ta phải làm sao?” “Hồng Hoang bị hủy rồi, sẽ không còn kỷ nguyên tiếp theo, nơi này sợ rằng chúng ta không thể ở lại được nữa!” Tiếp theo, mọi người bắt đầu thảo luận về tương lai, Đại Đạo trường hà đều đã biến mất, nơi đây không còn trật tự quy tắc, căn bản không thể mở ra kỷ nguyên mới.

“Ta có một đề nghị!” Lúc này, Bàn Cổ mở lời, nói: “Từ bỏ khu vực này, chúng ta đến gần Hồng Mông giới, cùng nhau khai phá một phương thế giới ở bên cạnh nó, ở đó đợi Đạo Tôn quay về!” “Ý kiến hay, khai phá thế giới ở bên cạnh Hồng Mông giới, không chỉ có thể lợi dụng quy tắc của Hồng Mông đại đạo để nuôi dưỡng bản nguyên thế giới, mà còn có thể làm căn cứ hậu phương của chúng ta, một ngày nào đó giết vào Hồng Mông giới!” “Không sai, Hồng Mông giới là một siêu cấp thế giới, chúng ta đã biết rồi, không đi tranh đoạt một phen sao có thể cam tâm?” Chẳng mấy chốc, một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần đã đạt được thỏa thuận, lần lượt lên đường đến Hồng Mông giới.

Hồng Mông giới cách Hỗn Độn Hải rất xa, mọi người đã mất hàng trăm triệu năm mới đến nơi, khi đến bên ngoài Hồng Mông giới, có thể mơ hồ cảm nhận được tường chắn của Hồng Mông giới, mọi người dừng lại, bắt đầu chuẩn bị khai phá thế giới mới.

Ở đây có mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân, hơn trăm vị Hỗn Độn Ma Thần, cộng thêm một Bàn Cổ.

Đội hình như vậy, cho dù không bằng một vị Chúa Tể, nhưng thực lực liên hợp cũng có thể sánh ngang với một vị Bán bộ Chúa Tể.

"Khai!" Dẫn đầu là Bàn Cổ, liên hợp với một đám Sử Tiền Đạo Quân, Hỗn Độn Ma Thần, còn có hơn mười vị Nguyên Quân, một luồng lực lượng kinh khủng cổ xưa lập tức xé rách Hỗn Độn vô tận, bắt đầu diễn hóa Địa Hỏa Phong Thủy.

"Oanh long!" Địa Hỏa Phong Thủy cuộn trào, diễn hóa thiên địa ngũ hành, lục hợp bát hoang, nhưng lần khai thiên này hoàn toàn khác với Bàn Cổ khai thiên năm xưa, cũng khác với Đại Đạo khai thiên của nhiều kỷ nguyên trong Hỗn Độn Hải.

Vì nơi đây không có Đại Đạo quy tắc, không có Đại Đạo quy tắc căn bản không thể tự mình diễn hóa thế giới.

Nhưng không sao, không có Đại Đạo, mọi người liền ngưng tụ Đại Đạo, mặc dù không thể đạt đến tiêu chuẩn của Đại Đạo năm xưa, nhưng ngưng tụ một Đại Đạo trường hà vẫn dễ dàng.

Cảnh tượng này, có thể nói là vô cùng tráng lệ, khiến Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác nhiệt huyết sôi trào.

Đây không phải là khai phá tiểu thế giới, cũng không phải khai phá trung thiên đại thiên thế giới, mà là khai phá một thế giới vô cùng siêu nhiên.

Thậm chí, thế giới mới còn chưa khai phá xong, diện tích đã vượt qua Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải năm xưa, chỉ là đạo tắc không thể so sánh với năm xưa, dù sao Đại Đạo bản nguyên và đạo nguyên là do Hồng Mông chi nguyên hình thành, Hồng Mông chi nguyên là thứ mà ngay cả Chúa Tể cũng động lòng.

“Oanh long long!” Hỗn Độn đang chấn động, Sử Tiền Đạo Quân đang gào thét, Bàn Cổ tay cầm cự phủ, hóa thành người khổng lồ, đang vung vẩy.

Chương 564

Một đám Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần mỗi người triển khai đại đạo, bắt đầu ngưng tụ Đại Đạo trường hà và Đại Đạo bản nguyên.

Có Thiên Mẫu Thánh Hậu diễn hóa vô tận sinh cơ, khiến thế giới mới trở nên tràn đầy sức sống.

Thời Thần, Dương Mi, Nhân Quả Đạo Quân, Vận Mệnh Đạo Quân, Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, những tồn tại hàng đầu này bắt đầu liên thủ ngưng tụ Vận Mệnh trường hà và Thời Không trường hà, còn có nhân quả pháp tắc.

"Oanh long!" Lực khai thiên cổ xưa, thậm chí mấy lần khiến tường chắn của Hồng Mông giới cũng chấn động, dù sao khoảng cách quá gần, khiến ý chí của Hồng Mông giới cảm thấy bị uy hiếp.

"Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì?" "Lẽ nào người đó Sát Thượng rồi?

Không ổn, mau đi bẩm báo tộc trưởng!" Đám đệ tử các giáo được Yêu Hoàng và những người khác sắp xếp giám sát tường chắn Hồng Mông giới lúc này lần lượt sắc mặt đại biến, không nói lời nào, bắt đầu báo cáo.

Những người này đều là tâm phúc của các đại Chúa Tể, biết được những gì các đại Chúa Tể đã gặp phải ở hạ giới, hiện tại cảm nhận được tường chắn của Hồng Mông giới chấn động, sợ đến không nhẹ.

Đó là một vị tồn tại vượt qua Chúa Tể.

Đã giết cho hơn mười vị Chúa Tể chật vật bỏ chạy, một khi Sát Thượng Hồng Mông giới, đó sẽ là một trận tai nạn, một đại kiếp.

Càng không cần nói vị đó lòng dạ độc ác, lạnh lùng vô tình, từng gây ra Vô lượng lượng kiếp, hủy diệt Hồng Hoang.

"Đợi đã, để bản tọa tra xét!" Đương nhiên, cũng có người gan lớn hơn, tế ra chí bảo, chiếu rọi Hỗn Độn, muốn xem có thật là người đó Sát Thượng, đang công đả tường chắn Hồng Mông giới không.

"Không, không đúng, không phải người đó!" Người tế ra chí bảo chiếu rọi Hỗn Độn là một tu sĩ của Bàn Cổ tộc, bản thân tu vi không yếu, có tu vi Đạo Chủ Cảnh, vừa chiếu một cái, cả người ngây ra.

"Sao vậy?

Không phải người đó?

Vậy xảy ra chuyện gì?" Những người khác cũng lần lượt ngây ra, có tu sĩ giám sát tường chắn Hồng Mông giới ở gần chạy đến, vừa nhìn một cái, cũng ngây ra.

"Có tu sĩ đang khai thiên, hình như không phải tu sĩ của Hồng Mông giới chúng ta!" "Là, là Bàn Hoàng và Thập Nhị Tổ Vu?" "Không chỉ vậy, còn có Phục Hy, Nữ Oa dưới trướng Yêu Hoàng, hai vị công chúa của Thái Âm Thần tộc, đều ở đó!" "Hít, những người đó hình như là Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải, lại liên thủ, khai thiên bên ngoài Hồng Mông giới của chúng ta, muốn sáng tạo thế giới?" Những người phụ trách giám sát này đều ngây người, tình hình gì đây?

Nhưng sau khi hoàn hồn, họ lập tức báo cáo chuyện này lên trên, cho dù lần này xuất hiện, làm rung động tường chắn Hồng Mông giới, không phải là Đạo Kiếp, cũng là chuyện lớn.

Đặc biệt là người của Bàn Cổ tộc, căn bản không chút do dự, trực tiếp liên hệ với tộc.

Phải biết rằng, Bàn Cổ từng là Bàn Hoàng, là huynh trưởng của

tộc trưởng Bàn Cổ tộc hiện tại, Bàn Thiên.

Cùng lúc đó, Thái Âm Thần tộc cũng lập tức báo cáo lên trên.

"Ầm!

Ầm!" Chẳng mấy chốc, khắp nơi trong Hồng Mông giới, từng luồng khí tức chấn động chư thiên bùng nổ, từng tôn thân ảnh cao lớn từ các đạo trường của mình bước ra.

Cả Hồng Mông giới đều chấn động, vô số tu sĩ kinh ngạc, rốt cuộc lại sao vậy, các Chúa Tể vừa mới gây chuyện xong, mới được bao lâu, lại xuất thế rồi.

Phải biết rằng, các đại Chúa Tể của Hồng Mông giới năm xưa gần như ít khi ra tay, vì ít có chuyện gì có thể kinh động đến họ.

Nhưng từ khi các đại Chúa Tể thương nghị hạ giới, thì thỉnh thoảng lại bùng nổ.

Không lâu sau, một đám Chúa Tể đã tập trung tại một nơi gần tường chắn, tế ra thần thông, xuyên qua tường chắn thế giới nhìn về phía Hỗn Độn.

"Oanh long long!" Hỗn Độn khai thiên vẫn đang tiếp tục, thế giới mới dần thành hình, vô cùng lớn mạnh, từng đạo đại đạo pháp tắc đang ngưng tụ, diễn hóa thiên đạo.

Thiên Mẫu Thánh Hậu là người bận rộn nhất, Sáng Sinh đại đạo trong tay nàng được phát huy đến cực điểm, đi khắp nơi, sáng tạo tinh không và đại lục.

Đại Đạo trường hà mới ngưng tụ xuất hiện, Thời Thần, Dương Mi, Vận Mệnh, Nhân Quả và những người khác đang ngưng tụ các nhánh của trường hà.

Mỗi người một việc, các đại Sử Tiền Đạo Quân đều vô cùng cố

gắng.

"...Đám Sử Tiền Đạo Quân đó, đang khai thiên trong Hỗn Độn?

Khai thiên địa ở bên cạnh Hồng Mông giới của chúng ta, họ muốn làm gì?" Cảnh tượng này khiến mấy đại Chúa Tể đang quan sát đều đồng tử co rụt lại, không biết vì sao, lại có một dự cảm không lành.

"Những Sử Tiền Đạo Quân này thật to gan, khai thiên ở bên cạnh giới của chúng ta, dường như không hề sợ hãi chúng ta, lẽ nào Đạo Kiếp sắp trở về, là hắn cho họ dũng khí?" Yêu Hoàng lẩm bẩm, vừa nói ra, các Chúa Tể khác đều trong lòng kinh hãi.

Sau đó Yêu Hoàng nhìn về phía một đám Chúa Tể: "Chư vị, chúng ta phải làm sao?

Lẽ nào mặc cho họ khai thiên ở đó, bị hổ rình mồi nhìn chằm chằm?

Không nói đến Đạo Kiếp tên biến thái đó, những Sử Tiền Đạo Quân này cũng không phải hạng vừa!" Nhưng mà, ở đó Thủy Thần, Minh Đế, Sinh Mệnh Nguyên Chủ, Kiếm Cung chi chủ và những người khác đều không lên tiếng, đều im lặng.

Ngay cả Bàn Thiên, người luôn kiêu ngạo, cũng ánh mắt lấp lóe.

Bàn Thiên căn bản không để ý đến Yêu Hoàng, chăm chú nhìn Bàn Cổ, lúc này vô cùng đau đầu, Bàn Cổ là huynh trưởng của hắn, mặc dù chưa khôi phục ký ức, nhưng hắn đã biết thân phận của mình.

Bàn Thiên uất ức rồi, đã biết thân phận của mình rồi, còn đi lêu lổng với đám Sử Tiền Đạo Quân đó?

"Đều nhìn ta làm gì?" Khi Bàn Thiên hoàn hồn, phát hiện một đám Chúa Tể lại đều đang nhìn mình, khiến hắn có chút chột dạ.

"Hừ, Bàn Thiên đạo huynh, giấu chúng ta đến khi nào?" Thủy

Thần Chúa Tể lạnh lùng hừ một tiếng.

“Thủy Thần, ngươi nói vậy là có ý gì?

Ta có gì để giấu?” Bàn Thiên sắc mặt biến đổi, thần sắc lạnh lùng nói.

Đương nhiên, trong lòng lại có chút hư.

“Chậc chậc, Bàn Thiên, đừng nghĩ rằng mọi người đều không biết thân phận thật sự của Bàn Cổ!” Khóe miệng Thủy Thần lộ ra một tia mỉa mai, vung tay, một bức tranh hiện ra trước mắt mọi người.

Chương 565

Nội dung trên bức tranh chính là cuộc đối thoại giữa Bàn Thiên và Bàn Cổ.

"Thủy Thần, ngươi tìm chết, lại dám giám thị ta!" Điều này khiến Bàn Thiên đại nộ, một luồng uy áp kinh khủng hướng về phía Thủy Thần, hắn không ngờ, cuộc đối thoại của mình lại bị tiết lộ ra ngoài, phải biết rằng, đó là U Minh giới của Hồng Hoang, địa bàn của Vu tộc.

Khi ở Hồng Hoang, hắn đã xây dựng đạo trường của mình ở U Minh giới, quan hệ mật thiết với Tổ Vu, nhưng lại chưa từng tiết lộ quan hệ với Bàn Cổ.

"Bàn Thiên khá lắm, ẩn giấu đủ sâu!" "Chậc chậc, vốn tưởng Bàn Cổ kia chỉ là con cờ do Bàn Cổ tộc năm đó tiện tay ném ra để dò đường, không ngờ lại là Bàn Hoàng!" "Ồ, không ngờ Bàn Hoàng lại còn sống, còn cấu kết với Sử Tiền Đạo Quân, Bàn Thiên, có phải nên cho chúng ta một lời giải thích?" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Trong chớp mắt, một đám Chúa Tể đã vây lấy Bàn Thiên.

"Các ngươi có ý gì?" Bàn Thiên sắc mặt biến đổi.

"Đạo huynh, chúng ta không có ý gì khác, giải thích một chút, Bàn Hoàng làm như vậy có phải là do đạo huynh chỉ thị?" Yêu Hoàng ngữ khí lại ôn hòa hơn nhiều, không hề hùng hổ.

"Không sai, Bàn Thiên đạo huynh, nên biết rằng, lúc này chúng ta phải cùng tiến cùng lui, bất kỳ ai ở đây, chúng ta đều tuyệt không cho phép phản bội!" Mộc Linh tộc trưởng cũng mở lời nói.

"Ồ, ý của các ngươi là, ta ngấm ngầm đầu hàng Đạo Kiếp?" Bàn Thiên sao có thể không hiểu ý của mấy người này, khiến hắn tức giận, việc làm của Bàn Cổ hắn căn bản không biết.

Nhưng hắn sẽ không đi giải thích, người của Bàn Cổ tộc chưa bao giờ thỏa hiệp.

"Xin đạo huynh giải thích!" Yêu Hoàng lại một lần nữa mở lời.

"Không cần giải thích, muốn chiến thì chiến!" Nhưng mà, thái độ của Bàn Thiên vô cùng kiên quyết, cũng vô cùng lạnh lùng.

"Hừ, ta thấy ngươi có ý đồ xấu, không có cách nào giải thích!" Thủy Thần Chúa Tể cười lạnh: "Chư vị, hay là chúng ta trước tiên trấn áp Bàn Thiên, để phòng biến cố, còn có phải oan uổng hay không, sau này tự sẽ biết!" "Tán thành!" "Thiện!" "Ra tay!" "Ầm!" Nếu Bàn Thiên không giải thích, Yêu Hoàng và Mộc Linh tộc trưởng cũng không biết nói gì cho phải, thế là liền cùng với Thủy Thần mấy người lần lượt ra tay.

"Sợ các ngươi chắc?" Bàn Thiên gầm lên, toàn thân khí tức bùng nổ, hắn bị oan, nhưng cũng không sợ bất kỳ ai.

"Oanh long!" Lập tức một trận đại chiến của Chúa Tể lại một lần nữa diễn ra, nhưng kết cục của trận chiến này đã rõ ràng, Bàn Thiên dù có mạnh đến đâu, cũng không chịu nổi một đám Chúa Tể vây công, cuối cùng bị trấn áp.

"Cứ đợi đấy cho ta, chuyện hôm nay tuyệt đối không xong như vậy đâu, đợi ta thoát khốn, sẽ tìm từng người các ngươi thanh toán!" Trong vực sâu, Bàn Thiên gầm lên, khí tức kinh khủng càn quét, chấn động Hồng Mông, vô số tu sĩ bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, nhưng cuối cùng vẫn không thể đột phá ra ngoài.

"Chư vị, nội ưu đã giải quyết, nhưng để phòng bị Đạo Kiếp tập

kích, tốt nhất chúng ta nên canh giữ ở tường chắn thế giới!" Yêu Hoàng lại nói.

"Yêu Hoàng huynh nói có lý, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chúng ta canh giữ ở đây, một khi có tình huống, sẽ phát hiện ngay lập tức, để có phản ứng kịp thời!" "Tán thành!" Thế là, những ngày tiếp theo, một đám Chúa Tể không ai trở về, lần lượt ngồi ở tường chắn của Hồng Mông giới, vừa giám sát thế giới mới, vừa phòng bị Đạo Kiếp quay về.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, một nguyên hội đã qua.

Bên ngoài, trong Hỗn Độn, một nguyên hội thời gian, thế giới mới đã thành hình, từng mảnh đại lục, từng mảnh tinh thần, một thế giới mênh mông rộng lớn, thiên địa đại đạo hoàn thiện.

Trong không gian vực ngoại, một trường hà mênh mông cuồn cuộn, tam thiên đại đạo tỏa sáng, hóa thành phù văn, lại tổ thành thần liên, hóa thành quy tắc thiên địa.

Đồng thời, trong Đại Đạo trường hà, Thời Gian trường hà, Nhân Quả trường hà, Vận Mệnh trường hà ẩn hiện.

Nhưng thiên địa tuy hoàn thiện, Đại Đạo cũng đã được sáng tạo ra, chỉ là một nguyên hội thời gian quá ngắn, thế giới mới vẫn chưa sinh ra sinh linh.

Thế giới này tạm thời trở thành nơi nghỉ ngơi của Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần, mỗi người đều chọn một ngọn thánh sơn hoặc một ngôi sao làm đạo trường của mình.

Chỉ là đạo trường, sau khi có sinh linh ra đời, đạo trường của họ sẽ hóa thành cấm địa.

Họ đang đợi Đạo Kiếp, đồng thời, phát hiện tu luyện ở đây có thể mơ hồ cảm nhận được Đại Đạo chi lực của Hồng Mông giới, dù sao

nơi đây cách Hồng Mông giới quá gần, nếu không biết, còn tưởng thế giới mới là thế giới phụ thuộc của Hồng Mông giới.

Hỗn Độn không có năm tháng, Hồng Hoang không ghi năm, Bàn Cổ và những người khác liên hợp với một đám Sử Tiền Đạo Quân khai tịch thế giới mới, về tên gọi, có người gọi là Chư Quân đại thế giới, có người gọi là Sáng Thế Kỷ đại thế giới, thậm chí, Bàn Cổ muốn dùng tên của mình, là Bàn Cổ đại thế giới, nhưng cuối cùng vẫn dùng tên Hồng Hoang.

Những năm này có vẻ nhàm chán, có Sử Tiền Đạo Quân trở về di tích của Hồng Hoang cũ, tìm một số mảnh vỡ của thế giới tàn phá mang về, bao quanh bên ngoài Hồng Hoang mới, tạo thành một mảnh giới hải.

Việc làm này trong mắt một số Sử Tiền Đạo Quân thật nhàm chán, nhưng trong mắt một số đạo quân khác lại là kỷ niệm.

Kỷ niệm về ba nghìn kỷ nguyên Hỗn Độn đã qua.

Thậm chí, Tịch Diệt đạo nhân ra tay, ở một đầu của giới hải tạo ra một con đê, chặn ở bên ngoài Hồng Mông giới.

Theo lời của Tịch Diệt đạo nhân, đợi Đạo Tôn trở về, sẽ thông qua con đê này Sát nhập Hồng Mông giới, báo thù cho ba nghìn kỷ nguyên Hỗn Độn đã qua.

Quan điểm này được tất cả mọi người đồng tình.

Cùng lúc đó, sự xuất hiện của con đê cũng khiến mấy đại Chúa Tể thường niên canh giữ ở tường chắn thế giới giật mình, tưởng rằng Đạo Kiếp đã trở về.

Nhưng qua nhiều năm, không thấy bóng dáng của Đạo Kiếp, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mười ba ức năm rồi, có lẽ Đạo Kiếp và Hồng Mông đã đồng quy

vu tận trong Hỗn Độn rồi?" "Có lẽ lạc lối rồi, dù sao Hỗn Độn vô tận rộng lớn vô ngần, không có biên giới, một khi đi quá xa, không có tọa độ, dễ lạc đường!" "Ta thấy chúng ta có chút quá căng thẳng rồi, đừng quên, chúng ta là Chúa Tể, tồn tại đứng trên đỉnh của Hồng Mông giới, từ khi nào lại trở nên rụt rè như vậy?" "Đúng vậy?

Ai sinh ra đã vô địch thiên hạ?

Chẳng phải là từng bước đi ra, trải qua vô tận tư sát, trên con đường trưởng thành nhiều lần suýt vẫn lạc, chúng ta đều đã vượt qua, bước lên vị trí Chúa Tể, hiện tại lại trở nên nhát gan như vậy, bị người ta giết chạy một lần, không dám đối mặt nữa?" Không biết tự lúc nào, khi đang nói chuyện, một đám Chúa Tể trong lòng rùng mình, mỗi người trên trán đều mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhìn nhau một cái, đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đạo tâm băng hoại, đúng vậy, đạo tâm đã băng hoại, điều này rất nghiêm trọng, một khi xử lý không tốt, tu vi của họ sẽ không thể tiến thêm, thậm chí theo thời gian trôi đi, tu vi sẽ từ từ giảm xuống.

"A, bản thần không chịu nổi nữa, không thể cứ như vậy mãi, đến thì sao chứ?

Cùng lắm thì chiến một trận!" Thủy Thần Chúa Tể gầm lên, giọng nói như sấm, Đại Đạo chi âm long long.

"Không sai, giết thì giết, có gì phải sợ, dù sao chúng ta là Chúa Tể bất tử bất diệt, cho dù chiến tử, chỉ cần giữa thiên địa còn một tia ấn ký, một phần ký ức của ta, là có thể trong tuế nguyệt dài đằng đẵng lại một lần nữa quay về!

Ngược lại, Đạo Kiếp kia tuy mạnh mẽ, nhưng không phải là dùng mánh khóe, thôn phệ Hồng Mông chi nguyên, cảnh giới của hắn chưa bước vào Chúa Tể Cảnh, một khi vẫn lạc, muốn quay về, không dễ

dàng như vậy đâu!" Kiếm Cung chi chủ cũng lạnh lùng nói, giống như một thanh kiếm sắc bén, xông thẳng lên trời, chiến ý vào lúc này thức tỉnh, tu sĩ dùng kiếm trong cả thiên địa đều cảm giác được thanh kiếm trong tay mình rung lên.

"Nếu đã như vậy, bên giường há cho người khác ngủ say?" "Trước tiên diệt thế giới mới khai phá kia đã!" Lúc này, tất cả cường giả của Hồng Mông giới đều có thể cảm nhận được từng luồng chiến ý kinh khủng bốc lên, dường như muốn xé rách thiên địa, khí tức của Chúa Tể lan tỏa.

Chương 566

Nhưng lần này, đại đa số tu sĩ đều không để ý nữa.

Gần đây các Chúa Tể thường xuyên gây ra động tĩnh, họ đã quen rồi.

"Rắc!" Cuối cùng, dưới sự liên thủ của các Chúa Tể, tường chắn của Hồng Mông giới bị xé rách một vết nứt, ngay sau đó, Thủy Thần Chúa Tể ra tay, đánh ra một đạo thần quang.

Không có Hồng Mông Thần Thụ và nhiều năm bố trí, cho dù một đám Chúa Tể liên thủ, cũng không thể giáng lâm Hỗn Độn, nhưng đánh ra một đòn tấn công ở gần thì có thể.

"Oanh long!" Một đạo thần quang là do Đại Đạo của Thủy Thần Chúa Tể hóa thành, vừa đánh ra, liền diễn hóa ra một đạo kiếm quang như ngân hà, chém về phía con đê.

"Không ổn, có Chúa Tể tập kích!" Trên con đê, Thiên Mẫu Thánh Hậu đang ngồi tu luyện, sắc mặt đại biến, cả người phân thành hai, Tịch Diệt đạo nhân bước ra.

Hai người căn bản không nói lời thừa, trực tiếp bùng nổ sức mạnh mạnh nhất của mình, đồng thời, ngay cả bản nguyên trong cơ thể cũng bắt đầu thiêu đốt.

"Ầm!

Ầm!" Tịch Diệt và Sáng Sinh hai loại đại đạo tương phản, là do Tịch Diệt đạo nhân và Thiên Mẫu Thánh Hậu tu luyện, hai người là tồn tại trong truyền thuyết, trong ba nghìn kỷ nguyên Hỗn Độn, có chiến lực đáng sợ vượt xa Sử Tiền Đạo Quân.

Đặc biệt là kỷ nguyên trước, kỷ nguyên Hồng Hoang, được Đạo

Kiếp khai sáng, dưới sự tương hỗ chứng nghiệm, trở nên càng đáng sợ hơn, một khi toàn lực bùng nổ, lại thêm thiêu đốt bản nguyên, mặc dù không đạt đến trình độ Chúa Tể, nhưng vô hạn tiếp cận.

"Ầm!" Đại đạo của hai người kết hợp, diễn hóa ra một viên châu, đen trắng xen kẽ, cho người ta một cảm giác đại luân hồi.

Nếu Đạo Kiếp ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, viên châu mà hai nữ tử diễn hóa, lại là Vô Cực Luân Hồi Châu.

"Oanh long!" Vô Cực Luân Hồi Châu mang theo toàn bộ sức mạnh của Thiên Mẫu Thánh Hậu và Tịch Diệt đạo nhân, cuối cùng va chạm với một kiếm của Thủy Thần Chúa Tể.

Thiên địa chấn động, con đê vừa mới xây dựng không lâu, trong cuộc giao thủ kinh khủng này, trực tiếp nổ tung.

"Chuyện gì vậy?" "Xảy ra chuyện gì?" Ba động chiến đấu kịch liệt như vậy, tự nhiên kinh động đến các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần đang bế quan trong đạo trường của mình, lần lượt bước ra khỏi đạo trường, giáng lâm con đê.

"Phụt!" Trên phế tích của con đê vỡ nát, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Tịch Diệt đạo nhân lần lượt phun ra một ngụm đạo huyết, khí tức trên người lập tức suy yếu, cả người cũng lảo đảo muốn ngã.

"Thiên Mẫu!" "Chết tiệt, cường giả Hồng Mông giới đang đánh lén!" Nguyên Mẫu Đạo Quân, Bàn Cổ và những người khác đều sắc mặt đại biến, vô cùng phẫn nộ.

Nguyên Mẫu Đạo Quân bảo vệ Thiên Mẫu Thánh Hậu và Tịch Diệt đạo nhân sau lưng, lạnh lùng nhìn vết nứt trên thương khung.

"Tiểu nhân vô sỉ, lại dám đánh lén, Thủy Thần, ngươi còn có mặt mũi xưng là Chúa Tể!" Bàn Cổ cũng nổi giận, tay cầm cự phủ chỉ vào vết nứt.

Tại vết nứt trên tường chắn của Hồng Mông giới, có một con mắt màu vàng đang nhìn xuống phía dưới, lạnh lùng vô tình, coi thường chúng sinh.

Đối với con mắt này, Bàn Cổ và các đạo quân đều vô cùng quen thuộc, chính là một trong những Chúa Tể đã xâm lược Hồng Hoang năm đó, Thủy Thần Chúa Tể.

Cũng không ngờ vị Chúa Tể này lại hèn hạ như vậy, lại ra tay đánh lén.

Thiên Mẫu Thánh Hậu và Tịch Diệt đạo nhân thương thế nghiêm trọng, đã tổn thương đến bản nguyên, thực lực của hai người kinh khủng, nếu đổi lại là họ, sợ rằng một đòn có thể xóa họ khỏi thời không.

"Không hổ là Chúa Tể, cho dù là một đòn cách qua tường chắn thế giới, bản quân cũng không thể đỡ được!" Thiên Mẫu Thánh Hậu than thở, ý niệm vừa động, thu hồi Tịch Diệt đạo nhân, sau đó lùi về phía sau, ngồi xuống, bắt đầu khôi phục thương thế.

Thương thế của nàng quá nghiêm trọng, chỉ thiếu một chút nữa là bản nguyên trong cơ thể trực tiếp băng hoại, sợ rằng ức vạn năm cũng không thể hồi phục.

"Lại có thể đỡ được một đòn của bản thần, không tệ, không ngờ trong hạ giới trừ tiểu nhi Đạo Kiếp, còn có tồn tại như vậy!" Trong vết nứt truyền ra giọng nói lạnh lùng của Thủy Thần, đương nhiên, có một tia tức giận.

Một đòn lại không thể giết chết một vị Sử Tiền Đạo Quân, khiến hắn cảm thấy mất mặt.

Nhưng ở đó các Chúa Tể khác đều không trào phúng, một đòn vừa rồi của Thủy Thần, Yêu Hoàng, Kiếm Cung chi chủ, Minh Đế và

những người khác bên cạnh đều thấy rõ.

Đó là một đòn thực sự của Chúa Tể, không phải là một đòn tùy ý, cho dù đối mặt với họ cũng phải trịnh trọng đối đãi.

"Hạ giới thật có một số yêu nghiệt, trước đây không chú ý!" "Nếu đặt những yêu nghiệt Sử Tiền Đạo Quân này ở Hồng Mông giới, sợ rằng thành tựu cuối cùng không kém gì chúng ta!" Thân là Chúa Tể có thể tự ngạo, nhưng tuyệt đối không cho phép tự phụ, nếu không cũng không thể trở thành Chúa Tể.

Vì thế, chỉ cần xem trọng một phen, là có thể phát hiện, những Sử Tiền Đạo Quân sinh ra ở Hỗn Độn Hải này lại kinh khủng như vậy.

Như Thiên Mẫu Thánh Hậu và Tịch Diệt đạo nhân vừa rồi, có thể đỡ được một đòn của Thủy Thần Chúa Tể, ngay cả Bán bộ Chúa Tể bình thường cũng không làm được.

Có thể làm được điều này ở hạ giới cằn cỗi, ai có thể bảo đảm sinh ra ở Hồng Mông giới không thể thành Chúa Tể.

"Bình thường, lịch sử của Hồng Mông giới chúng ta lâu dài, ngay cả ta cũng không thể quay ngược thời gian quá xa, trong tuế nguyệt dài đằng đẵng, ai biết đã sinh ra bao nhiêu Chúa Tể?

Nhưng cuối cùng chỉ còn lại những người chúng ta." Yêu Hoàng nói.

Lời này vừa nói ra, khiến các Chúa Tể khác đều thần sắc ngưng trọng.

"Sử Tiền Đạo Quân của hạ giới là do ba nghìn kỷ nguyên Hỗn Độn tích lũy lại, chỉ cần có thể sống sót, tất sẽ thành yêu, Hồng Mông giới của chúng ta tuy không có kỷ nguyên đại kiếp, nhưng các Chúa Tể cổ lão lại lần lượt biến mất, căn bản không có tích lũy!" Lời của Yêu Hoàng dường như không liên quan gì đến chuyện hôm nay,

nhưng lại khiến các Chúa Tể khác càng thêm trầm trọng.

Chuyện này họ vẫn luôn không muốn nghĩ đến, nhưng lại không thể không nghĩ.

Sự biến mất của các Hồng Mông Chúa Tể thành một bí ẩn, chuyện này nếu truyền ra ngoài, ai có thể tin?

Dù sao Hồng Mông Chúa Tể đứng trên đỉnh của Hồng Mông giới, ai có thể giết chết họ?

Nếu một hai vị xảy ra bất ngờ cũng có thể hiểu được, dù sao phàm là chuyện gì cũng không có tuyệt đối.

Nhưng các Chúa Tể cổ đại lại toàn bộ biến mất, thật đáng sợ.

Hiện tại thế nhân trong Hồng Mông giới chỉ biết, Chúa Tể có những người này, tổng cộng không dưới ba mươi vị, ba mươi vị Chúa Tể tuyệt đại đa số sống đã đủ lâu, thậm chí có thể có người sinh ra từ thuở khai thiên.

Nhưng chỉ có những Chúa Tể này biết, họ sinh ra cũng không xa xưa, thuộc về thế hệ Chúa Tể trẻ tuổi.

Họ chưa từng thấy các Chúa Tể sớm hơn, như Hồng Thiên Chúa Tể của Hồng Mông Thần tộc và Bàn Thiên Chúa Tể của Bàn Cổ tộc là cổ lão nhất.

Nhưng ai dám bảo đảm trước đó không có Chúa Tể?

Chương 567

Điều đó là không thể.

"Thủy Thần, nếu không được, lui xuống đi, để bản đế!" Đẩy Thủy Thần sang một bên, Minh Đế chuẩn bị ra tay, khiến Thủy Thần đại nộ, nhưng lại không phát tác, chỉ cười lạnh.

"Oanh long long!" Minh Đế ra tay, thanh thế càng thêm to lớn, trực tiếp đưa ra bàn tay lớn của mình, hiển hóa phát hiện, Hồng Mông U Minh pháp tắc tỏa sáng, luồng khí tức luân hồi, tử vong, thậm chí cả lục đạo khí tức lan tỏa, hóa thành một cái ma bàn khổng lồ, từ trong vết nứt lao ra, vỗ về phía Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân bên cạnh.

Dường như muốn bắt gọn Bàn Cổ và những người khác.

Trong Hồng Mông giới, Minh Đế chưởng quản Luân Hồi chi địa không nghi ngờ gì là một trong những Chúa Tể hung tàn nhất, đương nhiên, cũng là người tự ngạo nhất.

"Bản đế không tin, hạ giới có thể có bao nhiêu yêu nghiệt chứ?" Minh Đế cười lạnh, không tin trong đám Sử Tiền Đạo Quân này lại có tồn tại như Thiên Mẫu Thánh Hậu.

"Lại nữa, thật sự coi chúng ta sợ chắc?" Bàn Cổ đại nộ, các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng đại nộ.

Tư thế này càng thêm khi dễ người, lại một bàn tay hạ xuống, muốn bắt gọn họ, xem thường ai?

Xem thường ai?

"Chư vị, chúng ta cùng nhau ra tay!" "Giết!" Lần này, bất luận là Bàn Cổ, hay Nguyên Mẫu Đạo Quân đều không một mình xông lên, đối mặt với Chúa Tể, nếu còn một mình xông lên, đó là tự không

lượng sức.

"Ầm!" Lúc này, bên ngoài con đê, một cây Nguyên Mộc từ từ mọc lên, tam thiên đại đạo pháp tắc tỏa sáng, hóa thành tam thiên thần liên càn quét chư thiên, tựa như một tấm lưới lớn, hóa thành phòng ngự.

"Vận Mệnh trường hà, Thời Không trường hà!" Ngay sau đó, Thời Thần, Dương Mi, Nhân Quả Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần, Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Vận Mệnh Đạo Quân, tám người cùng nhau liên thủ, diễn hóa từng trường hà, hóa thành tiên tử, oanh kích về phía đại ma bàn của Minh Đế.

Mấy vị này dường như đã tìm ra một con đường mới, không hề thôn phệ lẫn nhau như trong tưởng tượng, bao nhiêu năm nay liên hợp sáng tạo pháp, hóa thành một tổ hợp, có thể nói là vô cùng kinh khủng.

Tứ đại đỉnh cấp Ma Thần và tứ đại cấm kỵ Đạo Tôn tổ hợp, không kinh khủng cũng không được.

"Ầm!" Ngay sau đó, Bàn Cổ xuất kích, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay cầm Khai Thiên Phủ, Lực chi đại đạo gia thân, thống ngự tam thiên đại đạo, phối hợp với Nguyên Mẫu Đạo Quân, trực tiếp chém ra.

Một công, một thủ, một pháp, phối hợp hoàn mỹ.

Còn các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần khác, cũng tế ra đại đạo hóa thành phụ trợ.

"Oanh long!" Cuộc tấn công lần này càng thêm kinh khủng, cả Hồng Hoang mới đều đang run rẩy, dường như muốn nổ tung, vô số tinh thần và sơn hà bị khí tức chiến đấu làm vỡ nát.

Con đê do Thiên Mẫu Thánh Hậu sáng tạo càng trực tiếp hóa thành tro bụi, bị Hỗn Độn chi khí nhấn chìm.

Hồng Hoang mới vô cùng lớn mạnh, pháp tắc hoàn thiện, cả thiên

địa đều được Sử Tiền Đạo Quân bố trí trận pháp, tu sĩ tầm thường, ngay cả Đạo Quân dốc sức một đòn cũng không thể lay động chút nào, nhưng lại không thể ngăn cản được sự bùng nổ lần này.

Trong Hỗn Độn, từng thân ảnh ngã ra ngoài, có Sử Tiền Đạo Quân thổ huyết, cũng có đỉnh cấp Đạo Quân sắc mặt trắng bệch.

Nhưng cuộc tấn công liên thủ của mọi người lần này, lại đỡ được một đòn của Minh Đế, không gây ra bi kịch như của Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Ngược lại, bàn tay lớn của Minh Đế trực tiếp bị nghiền nát, hóa thành vô tận đạo tắc, rơi vãi khắp nơi.

"Đáng ghét!" Điều này khiến Minh Đế vừa xấu hổ vừa tức giận, vừa mới trào phúng Thủy Thần, hiện tại lại còn không bằng Thủy Thần.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt kỳ lạ của Yêu Hoàng, Mộc Linh tộc trưởng, Tiên Cung chi chủ và những người khác.

"Chậc chậc, Minh Đế thật có thủ đoạn, bản thần bội phục!" Thủy Thần cười nói, nhưng lời này không nghi ngờ gì là sự trào phúng lớn nhất, nếu không phải tình hình không đúng, Minh Đế đã cùng tên này làm một trận.

"Ha ha, hai lão gia hỏa ăn quả đắng rồi nhé, thật buồn cười!" Lúc này, dưới Thiên Uyên chấn động, Bàn Thiên bị trấn áp cười lớn, sự trào phúng không hề che giấu.

"Hừ, lão nhi Bàn Thiên, ngươi cũng chẳng khá hơn đâu!" Minh Đế lạnh lùng hừ một tiếng.

Thủy Thần cũng lạnh lùng nói: "Bàn Thiên đạo huynh, chúng ta không biết đạo huynh có đầu hàng Đạo Kiếp không, nhưng vừa rồi đối với Minh Đế ra tay có Bàn Cổ, huynh trưởng của ngươi, Bàn

Hoàng.

Tiếp theo, chúng ta sẽ tiếp tục phát động tấn công, cho đến khi giết chết những người này mới thôi, đương nhiên, Bàn Hoàng cũng không ngoại lệ!" "Các ngươi dám!" Lời này khiến Bàn Thiên đại nộ, từ dưới Thiên Uyên truyền ra sát ý kinh khủng.

"Có gì không dám?" "Chúa Tể không chịu uy hiếp!" Lần này, không chỉ Thủy Thần biểu thái, các Chúa Tể khác cũng lần lượt biểu thái.

Cùng lúc đó, cách nơi này ức vạn dặm, trên một ngọn núi không người, hai vị đạo nhân đang xuất thần nhìn về phía trước.

Hai vị đạo nhân này một người tóc trắng râu trắng, thần tình đạm mạc, một người trung niên tóc đen, tướng mạo uy nghiêm.

Nếu có người quen ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, chẳng phải là Lão Tử và Nguyên Thủy sao?

"Xem ra các Chúa Tể lần này thất bại trở về đã chịu tổn thất lớn, trong lòng lo lắng, lại canh giữ ở tường chắn!" Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng nói: "Phụ thần và các Sử Tiền Chúa Tể sáng tạo một giới bên ngoài Hồng Mông giới, thật không biết là phúc hay họa!" "Đúng vậy, chúng ta đi một bước xem một bước, hiện tại ta chỉ lo cho Thông Thiên, cũng không biết tam đệ sao rồi, vì sao hạ giới không có tin tức của nó!" Lão Tử than thở.

"Dù sao cũng là huynh đệ, sao có thể không lo lắng!" Nguyên Thủy thần sắc phức tạp, năm đó Bàn Thiên vội vàng hạ giới, Thập Nhị Tổ Vu và Thông Thiên đều đi theo, hai người họ lại ở lại.

Nhưng, theo tin tức mà Bàn Tiệp truyền về, Thập Nhị Tổ Vu ở lại hạ giới, cùng với Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân, còn Thông Thiên, vừa mới hạ giới không lâu đã biến mất không thấy, dường như không

theo Bàn Thiên và những người khác tiến vào Hồng Hoang.

Hiện tại, Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân mở ra một giới khác, cũng không có bóng dáng của Thông Thiên.

"Không có tin tức là tin tức tốt nhất, tu vi của tam đệ chỉ là Đại Đạo Cảnh đỉnh phong, ngay cả Đạo Quân cũng chưa thành, nếu không có người che chở trong đại chiến của Chúa Tể, ngay cả dư ba cũng không đỡ nổi!" "Haizz, hy vọng nó bình an vô sự!" Cuối cùng hai người than thở một tiếng, quay người rời đi.

Thậm chí, lúc này, khắp nơi có rất nhiều sinh linh Hồng Hoang năm xưa đang nhìn về phía đó, thần sắc phức tạp, có lo lắng, có tư niệm.

"Oanh long!" Tại vết nứt lại một lần nữa truyền ra khí tức kinh khủng của Chúa Tể, lại có một đòn tấn công chí cường xuyên qua Hồng Mông giới, giáng lâm Hồng Hoang mới.

Lần này Mộc Linh Chúa Tể ra tay, không giống như Thủy Thần Chúa Tể và Minh Đế, đi công kích Bàn Cổ và những người khác, mà đi công kích Hồng Hoang mới, muốn hủy diệt một giới.

Hồng Hoang mới chưa sinh ra sinh linh, chỉ có một số ít đại năng Hồng Hoang còn sống sót cư trú trong đó, trong đó có Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, còn có Thập Nhị Tổ Vu, tổng cộng số người không quá trăm, đều được Sử Tiền Đạo Quân che chở mới ở đây.

"Tộc trưởng, lại muốn hủy diệt Hồng Hoang!" "Đáng ghét, tộc trưởng ngay cả tính mạng của chúng ta cũng không quan tâm sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa kinh vừa nộ, cũng quá vô tình rồi, phải biết rằng họ đã gia nhập Mộc Linh tộc, và thể hiện ra thiên tư kinh khủng, được nhiều đại năng Mộc Linh tộc công nhận.

Vốn tưởng đã thành người một nhà, không ngờ, vị Mộc Linh tộc trưởng này căn bản không để ý.

Cùng lúc đó, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi cũng vừa kinh vừa nộ, nhưng nhiều hơn là lo lắng.

Chương 568

Tu vi của họ ngay cả Đạo Quân cũng không phải, căn bản không có sức phản kháng, chỉ có thể trông cậy vào Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân có thể chống đỡ được.

Cuối cùng, họ không thất vọng, Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân không cho phép thế giới mới do họ liên thủ sáng tạo bị hủy diệt, lại một lần nữa đỡ được Mộc Linh Chúa Tể.

"Không xong không rồi, thật sự coi chúng ta sợ chắc?" "Giết!" Ngay sau đó, Bàn Cổ và những người khác lần này chủ động xuất kích, muốn xóa đi vết nứt đó, nếu không bị động như vậy sớm muộn cũng bị mài chết.

Thậm chí, ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu đang khôi phục thương thế, cũng phát động một đòn cuối cùng, giúp đỡ Bàn Cổ và những người khác.

Mặc dù lại một lần nữa ra tay sẽ khiến thương thế càng thêm trầm trọng, nhưng hiện tại không thể quan tâm nhiều như vậy.

"Ầm!" Không biết vì sao, một đòn liên hợp của tất cả mọi người lần này lại vượt qua được bình cảnh của Chúa Tể, trực tiếp xuyên qua vết nứt, oanh kích lên người mấy đại Chúa Tể.

Năng lượng kinh khủng trực tiếp oanh bay mấy đại Chúa Tể ra ngoài, không có Chúa Tể chi lực chống đỡ, vết nứt trên tường chắn của Hồng Mông giới cũng dần dần liền lại.

"Sao có thể?" "Đám kiến hôi này lại có thể lay động chúng ta?" Không nghi ngờ gì điều này khiến mấy đại Chúa Tể kinh ngạc và kinh hãi.

Sao có thể không kinh ngạc và chấn động cho được?

Một đám sâu kiến hợp lực lại có thể đánh bay bọn hắn, tuy không bị thương, chỉ có chút chật vật, nhưng vẫn không thể tin nổi.

Bọn hắn là Chúa Tể, dưới Chúa Tể đều là sâu kiến, tất nhiên, không phải ai cũng là tên yêu nghiệt Đạo Kiếp kia.

Cho dù Thiên Mẫu Thánh Hậu một mình có thể chặn được đòn tấn công của Thủy Thần Chúa Tể đã là kinh người rồi.

Sâu kiến có nhiều đến đâu, há có thể lay động được cự long?

Thế nhưng, thật sự đã lay động được, cỗ sức mạnh vừa rồi khiến bọn hắn cũng phải chấn động, vượt qua cả tầng thứ Đạo Quân, vượt qua cả cấp bậc pháp tắc, thẳng tiến đến cảnh giới Chúa Tể.

"Không ổn, vết nứt đã khép lại rồi!" Hoàn hồn lại, một đám Chúa Tể sắc mặt đều biến đổi, vết nứt do bọn hắn liên thủ chống đỡ vậy mà đã khép lại.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, một cỗ thiên uy mênh mông giáng xuống, cuồn cuộn mãnh liệt, uy áp đất trời, khí tức Hồng Mông Đại Đạo bao trùm.

"Lui!" Các Chúa Tể sắc mặt biến đổi, không dám dừng lại nữa, nhao nhao tháo chạy.

Hiển nhiên, hành động của bọn hắn đã kinh động đến ý chí Hồng Mông Giới, nếu cứ tiếp tục, e rằng sẽ có thiên phạt giáng xuống.

Ý chí Hồng Mông Giới giáng lâm, cũng làm chấn động cả thế giới, dù sao nó cũng đại diện cho trời cao chí tôn của Hồng Mông, ý chí Hồng Mông Giới tuy đã vô số năm không giáng lâm, nhưng nó mới thực sự là Chúa Tể của Hồng Mông Giới theo đúng nghĩa.

Đặc biệt là những tu sĩ Hồng Hoang đang âm thầm quan sát, vốn

vô cùng lo lắng cho hạ giới, khi thấy một đám Chúa Tể chật vật bỏ chạy, ai nấy đều co giật khóe miệng.

Chúa Tể cao cao tại thượng, ai có thể thấy được cảnh mất mặt như vậy?

Đương nhiên, không ai dám cười nhạo, đó là tìm chết, Chúa Tể là tồn tại gần với trời nhất, chỉ cần niệm tên, liền sẽ bị cảm ứng.

"Cuối cùng cũng rời đi rồi!" Thấy vết nứt trên tường chắn Hồng Mông Giới đã khép lại, Bàn Cổ và những người khác thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự sợ đám Chúa Tể kia tiếp tục tấn công, như vậy thì bọn họ còn chống đỡ được bao lâu?

Chẳng bao lâu nữa sẽ bị tiêu diệt từng người một, hoặc chỉ có thể từ bỏ Tân Hồng Hoang, rút lui khỏi nơi này.

"Sức mạnh vừa rồi?" Bỗng nhiên Bàn Cổ nghĩ đến sức mạnh bộc phát vừa rồi.

Thực ra không chỉ Bàn Cổ, các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng kinh ngạc không thôi.

"Không ngờ chúng ta vạn chúng một lòng, sức mạnh bộc phát ra lại có thể vượt cấp đến tầng thứ Chúa Tể, thật không thể tin nổi!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng kinh ngạc nói, như thể phát hiện ra một thứ gì đó thú vị.

"Sức mạnh đã có sự thay đổi về chất, một loại hệ thống mới, một hệ thống sức mạnh mà ta không biết, đáng để nghiên cứu!" Vận Mệnh Đạo Quân thích nhất là nghiên cứu các hệ thống sức mạnh, vì hắn lấy vận mệnh thành đạo, nghiên cứu vận mệnh của người và trời đất, cũng chính vì vậy, hắn mới đủ mạnh mẽ, được liệt vào hàng cấm kỵ.

"Quả thực đáng để nghiên cứu!" Nhân Quả Đạo Quân và những

người khác cũng nhao nhao gật đầu, chỉ có những tồn tại thuộc loại chiến sĩ như Vạn Ma Chi Sơ, Bàn Cổ mới lắc đầu.

"Mọi người cần phải hết sức coi trọng, hiện tại Đạo Tôn chưa trở về, một khi Chúa Tể Hồng Mông Giới lại ra tay với chúng ta, chúng ta chỉ có thể dùng cách này để chống cự, nếu không chỉ có thể từ bỏ nơi này!" "Vì vậy, trong những ngày tới, mọi người tốt nhất nên nghiêm túc nghiên cứu loại sức mạnh này, có lẽ đây sẽ là lá bài tẩy để chúng ta đối kháng với Chúa Tể Hồng Mông!" Thiên Mẫu Thánh Hậu sắc mặt trắng bệch, nàng đã thật sự bị thương đến bản nguyên, hiện tại cũng chỉ là cố gắng chống đỡ, không để mình rơi vào giấc ngủ sâu.

"Thiên Mẫu nói có lý, chúng ta phải cẩn thận, không thể sơ suất!" "Đồng ý!" Các Sử Tiền Đạo Quân nhao nhao gật đầu, ngay cả những người luôn không hòa hợp như Bàn Cổ, Vạn Ma Chi Sơ cũng không phản đối.

"Ta đưa muội về đạo trường, Tân Hồng Hoang không thể thiếu muội, cần phải nhanh chóng dưỡng thương!" Nói rồi, Nguyên Mẫu Đạo Quân liền dẫn Thiên Mẫu Thánh Hậu rời đi, sợ có người gây bất lợi cho Thiên Mẫu Thánh Hậu, dù sao không một Sử Tiền Đạo Quân nào là đơn giản, hiện tại chỉ vì lợi ích và cảm giác nguy cấp mới liên hợp lại với nhau, không thể nói rõ được lòng người.

Đặc biệt là trong số đó có hơn mười vị Chư Thiên Hải Đạo Quân, những Đạo Quân này đều có đại thù với Tịch Diệt Đạo Nhân.

Đưa Thiên Mẫu Thánh Hậu trở về, thực chất là muốn hộ đạo cho Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Quả nhiên, sau khi hai nàng rời đi, có Sử Tiền Đạo Quân ánh mắt lóe lên, đương nhiên, vô cùng kín đáo.

Năm tháng trôi qua, chớp mắt đã mấy trăm triệu năm, trong mấy trăm triệu năm này, ngoại trừ Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu

Thánh Hậu, các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần vẫn luôn tụ tập cùng nhau, chuyên tâm nghiên cứu sức mạnh bộc phát lần trước.

Bàn Cổ và các tồn tại thuộc loại chiến sĩ tuy không tham gia, nhưng cũng đứng canh gác bên cạnh.

Thế nhưng, mấy trăm triệu năm, một đám Sử Tiền Đạo Quân đã thử nhiều lần, nhưng không thể nào bộc phát ra được loại chiến lực khủng bố đó nữa.

Không chỉ vậy, trong mấy trăm triệu năm, Tân Hồng Hoang đã xảy ra biến hóa lớn, có sinh linh ra đời, từng bộ lạc man hoang, sử tiền hung thú được sinh ra.

Cũng có Tiên thiên thần thánh hóa hình xuất thế, đi lại trong thế gian, hóa thành thần linh.

Thời đại hiện nay không có phương pháp tu hành, các Sử Tiền Đạo Quân cũng không truyền lại, hoặc có thể nói, những Sử Tiền Đạo Quân này căn bản không có hứng thú với việc dưỡng dục sinh linh, mặc cho chúng tự phát triển.

Mọi phương pháp tu hành đều chỉ dựa vào sinh linh tự mày mò.

"Rắc!" Một ngày nọ, tường chắn Hồng Mông Giới lại một lần nữa bị xé rách, một đạo kiếm quang sắc bén vượt qua hỗn độn, chém về phía đại lục Hồng Hoang.

Đạo kiếm quang này mênh mông vô tận, mang theo ý chí khủng bố, dường như có thể chém phá mọi thứ trong trời đất, ngay cả đại đạo trường hà, tuế nguyệt trường hà cũng có thể chém phá.

"Ầm!" Chỉ trong khoảnh khắc, hỗn độn liền bị phá vỡ, diễn hóa vô tận thời không, đa nguyên vũ trụ, rồi lại trong một thoáng chốc hủy diệt vô tận thời không, giáng lâm xuống Tân Hồng Hoang.

Chương 569

"Không ổn!" Ngay lúc này, rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt đại biến, đòn tấn công bất ngờ khiến bọn họ trở tay không kịp, căn bản không kịp nghĩ ngợi, nhao nhao liên thủ chống cự.

Ngay cả Bàn Cổ cũng gầm lên một tiếng, trực tiếp bùng phát đòn tấn công khủng bố nhất.

"Ầm ầm!" Trời đất chấn động, hỗn độn vỡ nát, một đám Sử Tiền Đạo Quân nhao nhao bay ngược ra ngoài, có mấy chục Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần trực tiếp hóa thành sương máu.

Đồng thời, sự khủng bố của một kiếm này, ngay cả đại đạo trường hà của Tân Hồng Hoang cũng bị chém thành hai đoạn. *** Nơi sâu thẳm vô tận của hỗn độn, một thanh niên áo đen tóc bạc đang đứng giữa cơn bão hỗn độn, trong tay hắn là một cái đầu người trông vô cùng dữ tợn.

Trải qua một cuộc truy sát lớn chưa từng có, Đạo Kiếp cuối cùng cũng đã chặt được đầu lâu của Hồng Thiên, và tiêu diệt chân linh của hắn.

Nhưng lúc này Đạo Kiếp lại bị lạc đường, hỗn độn quá lớn, vô biên vô tế, hiện tại căn bản không biết mình đang ở đâu, làm sao để trở về Hồng Hoang.

Nhưng không, Hồng Hoang đã không còn nữa, có thể nói, nhà đã không còn.

Đứng giữa hỗn độn vô tận, trời đất mịt mùng, một mảnh tĩnh lặng, nhà lại không còn nữa, vào khoảnh khắc này, Đạo Kiếp vô cùng mờ mịt, không biết nên đi đâu về đâu.

Cuối cùng, Đạo Kiếp đứng yên tại một chỗ suốt một nguyên hội, sau đó mới cất bước rời đi.

Hắn muốn đến Hồng Mông Giới, nhân quả hủy diệt Hồng Hoang vẫn chưa kết thúc, hắn muốn hóa thân thành ác ma, tàn sát Hồng Mông.

Nhưng muốn tìm được Hồng Mông Giới trong hỗn độn mịt mùng này vô cùng khó khăn, một khi đã đi, không biết phải mất bao nhiêu năm tháng.

Tại Tân Hồng Hoang, lúc này là một cảnh tượng thê thảm, một kiếm đánh lén từ Hồng Mông Giới đã trực tiếp khiến mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc.

"Rốt cuộc là ai?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân gầm lên, sát ý lạnh lẽo, nhưng trong mắt bọn họ lại có sự sợ hãi sâu sắc.

"Kiếm Cung Chi Chủ, cường giả kiếm đạo số một Hồng Mông Giới!" "Không ngờ người này cũng ra tay!" Đối với Kiếm Cung Chi Chủ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có biết, năm đó Kiếm Cung Chi Chủ đến Mộc Linh tộc, bọn họ đã từng nhìn thấy từ xa một lần, ghi nhớ khí tức của đối phương.

Năm đó đám Chúa Tể hạ giới, lại không có vị Kiếm Cung Chi Chủ này, cũng không ngờ hắn lại ra tay.

"Cứ thế này, e rằng chúng ta căn bản không chống đỡ được bao lâu!" "Nhưng Tân Hồng Hoang vừa mới ra đời, cứ thế từ bỏ, bản quân không cam lòng!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt âm trầm, thật sự không cam tâm.

Vốn tưởng rằng có thể xây dựng Tân Hồng Hoang ở đây, vừa tu dưỡng, vừa chờ Đạo Kiếp trở về, đến lúc đó cùng nhau giết vào Hồng Mông Giới, nhưng không ngờ Đạo Kiếp đến nay vẫn chưa về, bọn họ

sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

"Bản quân không muốn chết, không thể không rời đi, chư vị, chúng ta hữu duyên tái kiến!" Cuối cùng, vị Sử Tiền Đạo Quân đầu tiên lên tiếng, hắn là một Đạo Quân bình thường, thực lực không cao, hiện tại sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên bản nguyên đã bị trọng thương.

Thở dài một tiếng, hắn chắp tay với mọi người, với vẻ mặt áy náy rời đi, bước vào hỗn độn mịt mùng, biến mất không thấy.

"Thôi vậy, bản quân cũng không muốn ném mạng ở đây!" "Đi thôi, hỗn độn mịt mùng, bản quân không tin không có một nơi dung thân!" Rất nhanh, ngày càng nhiều Sử Tiền Đạo Quân rời đi, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, cả Tân Hồng Hoang chỉ còn lại chưa đến ba mươi vị Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần.

Một ngàn năm nữa trôi qua, Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân và Tứ Đại Hỗn Độn Ma Thần cũng rời đi.

Không lâu sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng rời đi.

Cho đến khi một nguyên hội trôi qua, chỉ còn lại Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Bàn Cổ, Vạn Ma Chi Sơ, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, Vọng Thư, cùng với Thập Nhị Tổ Vu… "Ầm ầm!" Vào một ngày nọ, tại tường chắn Hồng Mông Giới, lại có một luồng dao động khủng bố truyền đến, khiến Bàn Cổ và những người khác sắc mặt đại biến.

Nhưng lần này bọn họ không chống cự, các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần đều đã rời đi, chỉ còn vài người bọn họ căn bản không thể chống lại đòn tấn công của Chúa Tể.

"Ầm ầm!" Tân Hồng Hoang vỡ nát, dưới một đòn của Chúa Tể đã tan thành bốn năm mảnh.

Nhìn Tân Hồng Hoang vỡ nát trước mắt, Bàn Cổ và những người khác hai mắt đỏ ngầu, nhưng lại không thể nổi giận.

"Rút!" Cuối cùng, mọi người rời đi, nhưng không giống như các Sử Tiền Đạo Quân khác bước vào sâu trong hỗn độn, mà rút khỏi ngoại vi Hồng Mông Giới, tùy ý khai phá một đại thiên thế giới.

Bọn họ vẫn đang chờ đợi, chờ đợi Đạo Kiếp trở về.

Tín niệm duy nhất hiện nay chính là chờ đợi Đạo Kiếp, chờ Đạo Kiếp trở về báo thù.

"Ha ha!" Tại Hồng Mông Giới, nhìn đại lục Tân Hồng Hoang tan thành bốn năm mảnh, không còn bầu không khí người đi trà lạnh thê lương nữa, một đám Chúa Tể cười lớn.

Sự uất ức bao nhiêu năm dường như đã được giải tỏa vào lúc này.

"Xem ra tiểu tử Đạo Kiếp kia không thể trở về được rồi!" "Không sai, lâu như vậy rồi vẫn chưa về, e rằng không phải bị lạc trong hỗn độn, thì cũng đã đồng quy vu tận với Hồng Thiên rồi!" "Nhưng chư vị đừng lơi lỏng cảnh giác, trong một ngàn tỷ năm tới chúng ta cần phải ở lại đây, một ngàn tỷ năm tuy dài, nhưng một khi qua thời gian này, hắn vẫn chưa về, vậy thì chúng ta không cần phải lo lắng nữa!" "Một ngàn tỷ năm thôi mà, cứ coi như một lần bế quan!" "Đồng ý!" Tại Hồng Mông Giới, bên trong tường chắn, một đám Chúa Tể mặt mày tươi cười, lúc này trên mặt bọn họ không còn vẻ âm trầm như trước nữa, dường như đã lấy lại được sự tự tin.

Nhưng bọn họ vẫn chưa rời đi, vẫn ở đây canh giữ, mỗi một nguyên hội sẽ đổi một người.

Hỗn độn không tính năm tháng, chớp mắt, không biết bao nhiêu năm đã trôi qua, một ngày nọ, bên ngoài Hồng Mông Giới, Đạo Kiếp lặng lẽ nhìn đại lục tàn phá trước mắt, mày nhíu lại.

“Hồi tố!” Thời không đại đạo chảy xuôi, trong khoảnh khắc cảnh tượng năm đó lại hiện ra.

Bàn Cổ cùng các Đạo Quân hợp lực khai thiên, tạo ra Tân Hồng Hoang, xây dựng đê chắn.

Tường chắn Hồng Mông Giới nứt ra, có Chúa Tể Hồng Mông ra tay, Thiên Mẫu Thánh Hậu bị thương, đê chắn vỡ nát.

Hình ảnh lóe lên, lần thứ hai Chúa Tể Hồng Mông ra tay, Bàn Cổ cùng Sử Tiền Đạo Quân liên thủ chống cự, đẩy lui một đám Chúa Tể.

Lần thứ ba, một kiếm tung hoành, khủng bố vô biên, mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc.

Hình ảnh lại đổi, có Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần thở dài rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Bàn Cổ và Thiên Mẫu Thánh Hậu cùng Phục Hy, Nữ Oa và những người khác.

Ngay sau đó, hình ảnh lại đổi, thế giới mới sụp đổ, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười lớn của các Chúa Tể bên trong tường chắn Hồng Mông Giới.

“Đều đáng chết!” Từng bức từng bức hình ảnh, mỗi lần xem một bức, lại khiến sát ý của Đạo Kiếp tăng thêm một phần.

Sao hắn có thể không hiểu rằng những Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần này xây dựng Tân Hồng Hoang ở đây, một là để hoài niệm, hai là để chờ đợi hắn trở về, dẫn dắt bọn họ giết vào Hồng Mông Giới, báo thù cho Hỗn Độn kỷ nguyên?

“Giết!” Một chưởng đập nát hình ảnh, toàn thân Đạo Kiếp khí tức bùng phát, một thanh trường kiếm hiện ra trong tay, là do đạo tắc hóa thành, một bước bước ra, trực tiếp giáng lâm đến tường chắn Hồng Mông Giới, vung kiếm chém thẳng. *** Một chưởng đập nát hình ảnh, toàn thân Đạo Kiếp khí tức bùng phát, một thanh trường kiếm

hiện ra trong tay, là do đạo tắc hóa thành, một bước bước ra, trực tiếp giáng lâm đến tường chắn Hồng Mông Giới, vung kiếm chém thẳng.

Chương 570

"Ầm!" Kiếm quang khủng bố chiếu sáng hỗn độn, Tiên Thiên Ngũ Thái diễn hóa, còn xen lẫn khí tức Hồng Mông Đại Đạo, kiếm quang lấp lánh, tựa như hỗn độn sơ khai, vô cực diễn hóa.

"Rắc!" Dưới một kiếm, tường chắn Hồng Mông Giới bị xé rách, một khe nứt khổng lồ hiện ra, linh khí Hồng Mông nồng đậm tràn ra.

"Ầm ầm!" Ngay lúc này, trời đất Hồng Mông Giới chấn động mạnh, khí tức vô thượng bao trùm cả trời đất, một luồng sát ý khiến chúng sinh run rẩy quét qua khắp nơi.

"Chuyện gì vậy?

Xảy ra chuyện gì?" "Vì sao ta có cảm giác tim đập loạn xạ?" "Dự cảm không lành này, lẽ nào Hồng Mông Giới của chúng ta sắp xảy ra đại sự?" Vô số tu sĩ Hồng Mông Giới vào lúc này đều thần sắc đại biến, ai nấy đều mặt mày trắng bệch.

Các siêu cấp chủng tộc, đại giáo chấn động, từng luồng khí tức cổ xưa khủng bố xông lên trời.

Tại tường chắn Hồng Mông Giới, người canh giữ nguyên hội này chính là Yêu Hoàng, lúc này Yêu Hoàng thần sắc kinh hãi, ngây ngốc nhìn khe nứt không xa.

"Không ổn!" Nhưng trong nháy mắt Yêu Hoàng đã hoàn hồn, vội vàng tiến lên, nhìn ra ngoài khe nứt.

Bên ngoài khe nứt, trong hỗn độn vô tận, một đôi mắt đỏ như máu đang nhìn chằm chằm vào hắn, sát ý đó không hề che giấu.

"Đạo Kiếp!" Yêu Hoàng kinh hãi thất sắc, không kịp nghĩ ngợi, rút lui ngay lập tức.

“Ầm!” Nhưng đúng lúc này, lại một đạo kiếm quang lấp lánh, sát ý ngập trời, tựa như đại uyên giáng lâm, muốn nuốt chửng cả trời đất.

Kiếm quang nhanh như chớp, tựa như vượt qua thời không, vượt qua thứ nguyên, trực tiếp chém lên người Yêu Hoàng.

Yêu Hoàng gầm lên, khí tức Chúa Tể bùng phát, nhưng căn bản vô dụng, trực tiếp bị một kiếm phá vỡ phòng ngự, chém thành hai đoạn.

Nhưng Chúa Tể không dễ chết như vậy, chỉ trong nháy mắt, thân thể và nguyên thần của Yêu Hoàng đã tái tạo lại, nhưng hắn căn bản không dám quay đầu, quay người bỏ chạy.

“Yêu Hoàng, chuyện gì vậy?” “Là ai?

Lẽ nào?” Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên kinh động đến các Chúa Tể khác đang bế quan, nhao nhao phá quan mà ra, khi thấy thân thể Yêu Hoàng bị chém thành hai nửa, ai nấy đều co rút đồng tử, trong nháy mắt nâng cao cảnh giác đến cực hạn.

“Vút!

Vút!

Vút!” Rất nhanh, Thủy Thần, Minh Đế, Sinh Mệnh Nguyên Chủ, Kiếm Cung Chi Chủ, Mộc Linh Chúa Tể và những người khác nhao nhao hiện thân.

“Đạo Kiếp, hắn đến rồi!” Yêu Hoàng kinh hoảng thất sắc, khiến người ta chấn kinh, phải biết rằng, vị Yêu Hoàng này ở Hồng Mông Giới là người thâm trầm nhất, thích tính kế nhất, luôn hỉ nộ không biểu lộ ra ngoài, chưa từng hoảng loạn như vậy.

“Vậy mà thật sự đã trở về!” “Sao có thể trở về được, không phải nên bị lạc, hoặc là đã chết rồi sao?” Một đám Chúa Tể sắc mặt vô cùng khó coi, thậm chí mơ hồ, có thể từ trong mắt bọn họ nhìn thấy một tia kinh hãi.

Không có cách nào, không phải các Chúa Tể nhát gan, mà ấn tượng Đạo Kiếp để lại quá sâu sắc, đã hình thành áp lực tâm lý.

"Hả?" "Tường chắn Hồng Mông Giới chấn động, lẽ nào đám Chúa Tể kia không tha cho chúng ta?" Cùng lúc đó, trong một đại thiên thế giới độc lập không quá xa Hồng Mông Giới, theo sự chấn động của tường chắn Hồng Mông Giới, Bàn Cổ và Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác nhao nhao sắc mặt đại biến.

Ngay sau đó, bọn họ xông ra khỏi đại thiên thế giới, tiến vào hỗn độn, đưa mắt nhìn xa.

"Là hắn, hắn đã trở về!" "Vậy mà thật sự là hắn, cuối cùng cũng trở về rồi!" Khi thấy thanh niên áo đen tóc bạc tay cầm lưỡi dao pháp tắc đứng ngạo nghễ bên ngoài tường chắn Hồng Mông Giới, tâm thần mọi người đều run lên dữ dội.

Vọng Thư, Hi Hòa, Thường Hi và mấy nữ tử khác trong nháy mắt đôi mắt đẹp đã đỏ hoe.

Ngay cả Bàn Cổ và Thiên Mẫu Thánh Hậu, cùng Nguyên Mẫu Đạo Quân mấy người, cũng đều thần sắc ngây dại.

"Giết, hôm nay bản tôn sẽ hóa thân thành đồ tể, đồ lục Hồng Mông!" Giọng nói lạnh lẽo tĩnh mịch từ miệng Đạo Kiếp truyền ra, ngay sau đó, thanh niên áo đen kia một bước bước ra, tiến vào trong khe nứt Hồng Mông Giới.

"Đi, theo sau!" Bàn Cổ và những người khác hoàn hồn, vội vàng theo sau.

"Ầm!" Tại Hồng Mông Giới, theo bước chân của Đạo Kiếp, một luồng sức mạnh chí cường chí vĩ quét qua cả trời đất, sát ý và sát khí vô biên quét qua thương mang, chấn động vô tận thời không.

Ngay lúc này, bầu trời hóa thành màu đỏ máu, thiên địa đại đạo

đều đang ai oán.

"Giết!" Nhìn bóng người từng bước từng bước đi tới, Yêu Hoàng và những người khác biết rằng, không còn đường lui, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, mười mấy vị Chúa Tể nhao nhao ra tay, không ai dám giữ lại, khí tức trên người điên cuồng tăng lên, rất nhanh đã đạt đến cực hạn.

Ngay lúc này, cả Hồng Mông Giới dường như không thể chịu đựng được luồng khí tức Chúa Tể cổ xưa này.

"Chết!" Nhưng, đối mặt với các Chúa Tể đang thiêu đốt mọi thứ, Đạo Kiếp lạnh lùng đến cực điểm, tựa như một vị Tịch Diệt Chi Thần, không chút tình cảm.

Tay cầm lưỡi dao sắc bén, đại đạo bản nguyên trong cơ thể cuồn cuộn, Vô Cực Đại Đạo bùng phát, còn có sức mạnh Đại Luân Hồi toàn bộ tập trung vào tay, rồi trực tiếp chém ra một kiếm.

"Ầm!" Một kiếm chém ra, cả bầu trời Hồng Mông Giới bị chém ra một khe nứt khổng lồ, tựa như ngân hà khổng lồ, lại như vực sâu nuốt chửng mọi thứ.

Một kiếm trực tiếp bao trùm mười mấy vị Chúa Tể, lập tức có huyết quang bắn ra.

"Ầm ầm!" Trời đất run rẩy, đại đạo pháp tắc ai oán, trời đổ mưa máu.

"Trời đang khóc, lẽ nào có Chúa Tể vẫn lạc!" "Sao có thể?

Chúa Tể bất hủ bất diệt, vĩnh hằng tự tại, sao có thể vẫn lạc!" Ngay lúc này, vô số sinh linh run rẩy, không dám tin, Chúa Tể vĩnh hằng bất diệt vậy mà đã vẫn lạc, mặc dù không muốn tin, nhưng dị tượng trời đất không nghi ngờ gì cho thấy, thật sự có Chúa Tể vẫn

lạc.

"Chết!" Giọng nói lạnh lẽo tĩnh mịch truyền đến, cả trời đất tựa như rơi vào trong đại luân hồi, chư thiên tịch diệt, sinh linh lầm than.

Một cỗ thi thể khổng lồ từ trên trời rơi xuống, gãy thành hai đoạn.

"Sinh Mệnh Nguyên Chủ, Sinh Mệnh Nguyên Chủ vẫn lạc rồi!" "Không, không thể nào, Chúa Tể của tộc ta sao có thể chết!" Tu sĩ Sinh Mệnh nhất tộc gào khóc, ai nấy đều tuyệt vọng.

"Ầm!" Không lâu sau, lại một tiếng nổ vang, bầu trời xé rách, lại một cỗ thi thể tàn tạ rơi xuống, nguyên thần và chân linh vỡ nát, không thể tái tạo thân thể.

"Mộc Linh Chúa Tể, Mộc Linh Chúa Tể cũng vẫn lạc rồi!" Ngay lúc này, cả Mộc Linh tộc tràn ngập không khí sợ hãi, từng người Mộc Linh tộc thần sắc tuyệt vọng.

Chương 571

*** Trên bầu trời, ánh sáng tỏa ra bốn phía, Hồng Mông Đại Đạo pháp tắc lan tràn, khí tức Chúa Tể cuồn cuộn, từng khe nứt lớn bị đánh xuyên, địa hỏa phong thủy cuồn cuộn.

Ngay lúc này, hàng tỷ thế giới phụ thuộc vào thời không Hồng Mông Giới vì thế mà bị phá hủy, quá khứ và tương lai đều không còn tồn tại, quy tắc trời đất đã bị bóp méo.

Từng giọt tiên huyết từ trên trời rơi xuống, mỗi giọt đều có thể xuyên thủng thời không, phá hủy đại thế giới.

Chỉ trong chốc lát, đã có hai vị Chúa Tể vẫn lạc, cả bầu trời đổ mưa máu, quy tắc trời đất đang ai oán, cả Hồng Mông Giới vang lên khúc chiến ca bi thương.

Trong chiến trường, Yêu Hoàng tóc tai bù xù, thần sắc trắng bệch, nhìn về phía Đạo Kiếp với vẻ mặt kinh hãi.

Thủy Thần cũng không còn vẻ ngông cuồng như vậy nữa, toàn thân nứt nẻ, cho dù cố gắng phục hồi, vẫn khó có thể lành lại.

Kiếm Cung Chi Chủ tay cầm trường kiếm, kiếm đạo pháp tắc bay múa, vô thượng kiếm ý xông lên trời, kiếm ý cổ xưa mạnh mẽ, dường như muốn xé rách Hồng Mông, chém nát hỗn độn.

Minh Đế toàn thân luân hồi đại đạo pháp tắc cuồn cuộn, cả người hóa thành một người đầu bò có chín sừng cong, trên sừng của hắn tựa như có nham thạch đang chảy, có hàng tỷ thế giới dung hợp trên sừng, mỗi thế giới đều có vô số oan hồn đang gào thét.

Bốn người đứng song song, cảnh giác nhìn Đạo Kiếp, thần sắc kinh hãi, vẻ mặt tuyệt vọng.

Quá mạnh, chiến lực gì đây?

Người này so với năm đó còn đáng sợ hơn vô số lần, đối với bọn họ quả thực là nghiền ép.

"Đạo hữu, dừng tay đi!" Đúng lúc này, trong tinh không Hồng Mông Giới, vạn ngàn đại tinh hội tụ, một khuôn mặt khổng lồ do các vì sao tạo thành rủ xuống, nhìn xuống chúng sinh.

"Thiên Công, giúp ta!" Yêu Hoàng gầm lớn, sợ đối phương không nghe thấy.

Thiên Công, do Hồng Mông Thiên Đạo diễn hóa thành Tiên thiên thần thánh, cai quản trật tự tinh không, một vị thần linh vô tư, không phải Chúa Tể, nhưng lại sánh ngang với Chúa Tể.

Thiên Công không để ý đến Yêu Hoàng và những người khác, nhìn về phía Đạo Kiếp, thở dài một tiếng, nói: "Đạo hữu, người chết đã đủ nhiều rồi, so với nhân quả mà Hồng Mông Giới của ta nợ, nếu cứ tiếp tục, ý chí Hồng Mông sẽ nổi giận, giáng xuống thiên phạt!" "Ý chí Hồng Mông?

Đúng vậy, còn có ý chí Hồng Mông!" "Cầu xin thượng thiên, giáng xuống thiên phạt, diệt trừ kẻ xâm lược dị giới này!" Bị Thiên Công nhắc nhở như vậy, Yêu Hoàng và những người khác dường như đã nắm được cọng rơm cứu mạng, điên cuồng kêu gọi ý chí Hồng Mông Giới.

"Không đúng, người này cưỡng ép phá vỡ tường chắn Hồng Mông Giới, vì sao ý chí Hồng Mông Giới không hiển hóa?" Trước đó bị dọa đến kinh hãi, căn bản quên mất ý chí Hồng Mông Giới, bây giờ nghĩ lại mới thấy không đúng.

Tường chắn Hồng Mông Giới không phải ai cũng có thể tùy tiện động vào, giống như trước đây, khi bọn họ canh giữ tường chắn,

từng nhiều lần ra tay với Bàn Cổ và những người khác cùng Tân Hồng Hoang, nhưng mỗi lần ra tay đều có chừng mực, không thể liên tục xé rách tường chắn Hồng Mông Giới, nếu không tất sẽ kinh động ý chí Hồng Mông Giới.

Bây giờ, Đạo Kiếp quang minh chính đại giết đến, tàn sát các Chúa Tể như bọn họ, ý chí Hồng Mông Giới vậy mà không quan tâm?

Nhưng rất nhanh, lời nói của Thiên Công khiến bọn họ hiểu ra, ý chí Hồng Mông Giới cần sự cân bằng, việc làm của các Chúa Tể như bọn họ đã gây ra sự bất mãn của ý chí Hồng Mông.

Nhưng cũng không đúng, ý chí Hồng Mông Giới vậy mà lại quan tâm đến nhân quả?

Thực ra có một câu Thiên Công không nói, đó là trên người Đạo Kiếp có khí tức Hồng Mông chi nguyên, Hồng Mông chi nguyên và bản nguyên Hồng Mông Giới cùng một nguồn gốc.

Nhưng phàm sự đều có giới hạn, việc làm như vậy của Đạo Kiếp, đã khiến ý chí Hồng Mông cảm thấy nguy cấp.

"Ông ~!" Bầu trời vặn vẹo, một con mắt màu tím hiển hóa ra, lạnh lùng vô tình, nhìn xuống chúng sinh.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp vượt qua cả Chúa Tể quét ra, trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Mông Giới.

Ngay lúc này, vô số tu sĩ đều quỳ rạp trên đất, hướng về bầu trời mà bái lạy, cho dù tu vi cao thâm, như đại năng cảnh giới Đạo Diễn, Đạo Chủ, cũng đều sắc mặt trắng bệch.

"Ý chí Hồng Mông Giới hiển hóa sao?" "Từ trước đến nay, ý chí Hồng Mông Giới đều chỉ là truyền thuyết, không ngờ thật sự tồn tại!" "Khí tức cổ xưa mạnh mẽ, đã vượt qua cả Chúa Tể!" Vô số tu sĩ Hồng Mông Giới chấn động không thôi, khác với Hồng Hoang ngày

xưa, ý chí Hồng Mông Giới gần như không hiển hóa, vạn cổ tuế nguyệt chưa từng xuất hiện, vì vậy, rất nhiều tu sĩ thậm chí không biết đến ý chí Hồng Mông Giới.

"Ha ha, ý chí Hồng Mông Giới hiển hóa, tiểu tử Đạo Kiếp, còn không mau cút!" "Rời khỏi Hồng Mông Giới, nơi này không hoan nghênh ngươi!" Mấy vị Chúa Tể Hồng Mông còn lại ai nấy đều cười lớn, tựa như điên dại, cảm giác sống sót sau tai kiếp này, cú sốc quá lớn, khiến bọn họ hoàn toàn mất đi hình tượng.

Đâu còn hình tượng nữa, vừa rồi bị dọa đến vỡ mật, bây giờ được cứu, tự nhiên không quan tâm nhiều đến vậy.

Bây giờ bọn họ chỉ mong ý chí Hồng Mông Giới ra tay, xóa sổ tên đáng sợ này, đương nhiên, tiền đề là Đạo Kiếp tiếp tục ra tay, dù sao Thiên Công đã nói rồi.

Trong tình huống này, bọn họ không cho rằng Đạo Kiếp sẽ tiếp tục ra tay, nếu tiếp tục ra tay, sẽ chọc giận ý chí Hồng Mông Giới.

Đạo Kiếp có mạnh đến đâu cũng có thể mạnh hơn ý chí Hồng Mông Giới sao?

"Hít, người này là ai?

Thủy Thần Chúa Tể và Mộc Linh Chúa Tể vẫn lạc có liên quan đến hắn sao?" "Lẽ nào vừa rồi bùng nổ đại chiến Chúa Tể, là với người này sao?" Lúc này vì trận chiến đã dừng lại, các đại năng các tộc Hồng Mông Giới mới nhìn rõ cảnh tượng, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Bốn năm vị Chúa Tể đứng cùng nhau, cảnh giác với người áo đen trước mặt.

Thậm chí, khuôn mặt khổng lồ của Thiên Công cũng đã hiển hóa

ra, trên khuôn mặt của Thiên Công, có một con mắt màu tím, lạnh lùng vô tình.

Tình thế như vậy trước đó bọn họ không thể nhìn rõ, tưởng rằng một đám Chúa Tể đang đại chiến, chỉ là quá kịch liệt, vậy mà có Chúa Tể vẫn lạc.

Điều này là không thể xảy ra, ở cấp bậc Chúa Tể, gần như hiếm khi đổ máu, trước đây cũng không thiếu lần xảy ra hỗn chiến Chúa Tể, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là diễn một màn kịch.

Nhưng nếu nhìn vào bây giờ, rõ ràng không phải như vậy, một vị tồn tại thần bí khủng bố xuất hiện, mới gây ra đại chiến Chúa Tể.

Chỉ là vị thần bí nhân này quá đáng sợ, vậy mà có thể liên tiếp chém giết Chúa Tể, thậm chí còn khiến Thiên Công và ý chí Hồng Mông trong truyền thuyết hiện thân. *** "Là hắn, thật sự là hắn!" "Hít, vậy mà mạnh mẽ như vậy, mới bao lâu, vậy mà đã vượt qua cả Chúa Tể rồi sao?" Tại một nơi của Bàn Cổ tộc, Lão Tử và Nguyên Thủy ngơ ngác nhìn lên bầu trời, nhìn bóng người quen thuộc mà xa lạ kia, nhao nhao hít một ngụm khí lạnh.

Bàn Cổ tộc cũng không coi bọn họ là người ngoài, nhưng năm đó Bàn Thiên và các Chúa Tể khác hạ giới, vì để cướp đoạt tạo hóa, bọn họ đều biết.

Về việc này, Thông Thiên thậm chí còn theo đi, đến nay vẫn chưa về.

Sau khi Hồng Hoang bị hủy diệt, Bàn Thiên và Bàn Tiệp đã trốn về, bọn họ cũng biết được kết cục ở hạ giới.

Lúc đó đã chấn động, nhưng cũng không chấn động bằng việc tận mắt nhìn thấy hôm nay.

Chương 572

“Đạo Tôn, thật sự là Đạo Tôn!” “Vậy mà là Đạo Tôn, Đạo Tôn đã giết đến Hồng Mông Giới, đồ diệt hai vị Chúa Tể?” “Hít, thật sao?

Ta không hoa mắt chứ?” Cùng lúc đó, tại các nơi của Hồng Mông Giới, những sinh linh Hồng Hoang năm đó bị đưa vào đây lúc này cũng ai nấy đều chấn động vô cùng, thậm chí vô cùng kích động.

“Sư tôn, là ngài sao?” Bên ngoài một di tích, một con khỉ mặc chiến giáp, toàn thân lông vàng run rẩy.

Trong một luyện ngục huyết sắc, một nam tử mặc áo choàng đỏ lớn, tóc đỏ như máu, tựa như Sát Lục Chi Thần cười lớn, cười điên cuồng.

Tại đại địa phương nam, một con khổng tước bay lượn, che trời lấp đất, tiếng kêu dài không ngớt.

Trong một thành trì của Nhân tộc, hai nam một nữ ngửa mặt lên trời, thần sắc kích động.

“Rời khỏi Hồng Mông Giới, việc này đến đây là kết thúc!” Thiên Công lên tiếng, nếu đối phương cứ đánh tiếp, e rằng sẽ là tai nạn cho Hồng Mông Giới.

Trong mắt hắn, tai nạn này tự nhiên không phải là các Chúa Tể và Đạo Kiếp, mà là ý chí Hồng Mông.

Chính cái gọi là thiên đạo nổi giận, chúng sinh luân hồi, hiện tại ý chí Hồng Mông thức tỉnh, nếu cứ tiếp tục gây rối, một khi ý chí Hồng Mông nổi giận, e rằng sẽ tạo thành đại kiếp cho chúng sinh.

“Lui?

Trước mặt lợi ích có thể tiến có thể lui, kẻ địch cũng có thể hóa

thành bạn bè, thậm chí vì để sinh tồn, cũng không thiếu kẻ hèn mọn hàng tỷ năm!" Đạo Kiếp lắc đầu, bỗng nhiên thần sắc lạnh đi, sát ý lại bùng nổ: "Nhưng lần này tuyệt đối không thể lui, bản tôn phải thực hiện lời thề của mình!" "Vậy sao?

Không lẽ ngươi muốn giết sạch?

Ngươi không làm được đâu!" Nghe vậy, Thiên Công cũng có chút tức giận, thần sắc lạnh đi.

"Làm được hay không, chiến rồi nói, kẻ cản ta, chết!" "Ầm!" Giọng nói vừa dứt, Đạo Kiếp lại ra tay, trực tiếp giết về phía Kiếm Cung Chi Chủ, trong Hồng Hoang vỡ nát, khi hồi tố hình ảnh, vị Kiếm Cung Chi Chủ này ra tay tàn độc, ít nói, từng một kiếm chém giết mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân, cũng chính một kiếm này, đã hủy diệt Tân Hồng Hoang do Bàn Cổ và những người khác mới khai phá.

"Sợ ngươi sao?" Kiếm Cung Chi Chủ mắt như điện lạnh, tóc đen bay ngang vai, không chút sợ hãi, cho dù toàn thân là máu, cũng vẫn tỏa ra kiếm đạo chói lọi.

Ngay lúc này, Hồng Mông Đại Đạo chảy xuôi, tựa như hóa thành hàng tỷ kiếm đạo quy tắc, ảnh hưởng đến cả trời đất.

Kiếm đạo quang mang bao trùm bầu trời, từ quá khứ, tương lai, vô tận thời không giết đến, trong tay Kiếm Cung Chi Chủ hội tụ thành một thanh cự kiếm khiến Chúa Tể cũng phải sợ hãi.

"Chém!" "Giết!" Cùng với việc Kiếm Đạo Chi Chủ ra tay, Minh Đế, Yêu Hoàng cũng đều nhao nhao thiêu đốt bản nguyên trong cơ thể, triển hiện đại đạo của bản thân, hóa thành từng dòng sông dài.

Những dòng sông dài này, đại diện cho năng lượng đại đạo cả đời của mấy vị Chúa Tể, một khi đánh ra, cho dù không chết, cũng sẽ bán tàn.

Nhưng hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng, hoặc là kéo dài thời gian, kéo dài đến khi ý chí Hồng Mông ra tay.

"Ầm!" Đối mặt với đòn tấn công của mấy đại Chúa Tể, Đạo Kiếp cười lạnh, Tiên Thiên Ngũ Thái diễn hóa, Hồng Mông chi nguyên trong cơ thể gia trì, hướng về phía mấy người liền tung ra một quyền.

Chỉ một quyền đơn giản, như thể không có bất kỳ sự vật, bất kỳ sinh linh nào trong trời đất có thể chống cự.

Một quyền, tựa như một vị Vạn Đạo Chí Tôn đánh ra một quyền, ngưng tụ tất cả đại đạo pháp tắc làm một thể.

Dưới một quyền này, bất kỳ thời không, bất kỳ thế giới, cho dù là hỗn độn vô biên, cổ lão như Hồng Mông cũng phải vỡ nát.

"Bành!

Bành!

Bành!" Ngay sau đó, ba bóng người bay ngang ra ngoài, nổ tung giữa không trung, hóa thành sương máu.

"Hít ~!" Cảnh tượng này, khiến các đại năng các nơi đang xem đều nhao nhao hít một ngụm khí lạnh.

"Ha ha, Đạo Tôn vô địch!" "Không hổ là Đạo Tôn, một mình giết vào Hồng Mông Giới, trấn sát Chúa Tể!" "Bây giờ không còn gì phải bàn cãi nữa, Đạo Tôn là chân thần vô sở bất năng, bất kỳ thế giới, bất kỳ tồn tại mạnh mẽ nào cũng không thể cản bước ngài!" Các tu sĩ Hồng Hoang bị tiếp dẫn đến các nơi, thậm chí là những đệ tử từng của Đạo Kiếp như Minh Hà, Lục Nhĩ Mi Hầu ai nấy đều hoan hô.

Sau một lúc, thân thể của mấy đại Chúa Tể tái tạo lại, nhưng sắc mặt lại trắng bệch đi nhiều, khí tức suy yếu không chịu nổi, đặc biệt là Minh Đế và Yêu Hoàng, suýt nữa đã rớt khỏi cảnh giới Chúa Tể.

“Tìm chết!” Cảnh tượng này khiến Thiên Công đại nộ, cả tinh không Hồng Mông đều đang chấn động, áp lực tựa như thiên uy hướng về phía Đạo Kiếp mà áp xuống.

“Cút, thứ gì?” Đối với Thiên Công, Đạo Kiếp căn bản không để ý, khí tức trên người chấn động một cái, khuôn mặt Thiên Công do vô số vì sao tạo thành liền trực tiếp sụp đổ.

“Ầm!” Đúng lúc này, Hồng Mông chi nhãn từ từ tiêu tán, giây tiếp theo, một vầng trăng màu tím hiện ra trên bầu trời, khí tức vượt qua cả Chúa Tể lan tràn.

Ngay sau đó, lôi đình vô biên cuồn cuộn, hóa thành lôi hải, nhấn chìm Đạo Kiếp, mỗi một tia chớp đánh trúng Đạo Kiếp, đều có một vùng tinh vực sụp đổ.

Ngay lúc này, cho dù đang ở trên đại lục Hồng Mông, cũng có thể cảm nhận được luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ tinh không.

Cả bầu trời tựa như hóa thành đại dương sấm sét, không phải thiên lôi bình thường, mà là Hồng Mông thiên lôi, loại lôi đình khủng bố nhất, không có gì sánh bằng.

“Ầm ầm!” Ngay sau đó, còn có vô số địa hỏa phong thủy giáng lâm, mang theo khí tức Hồng Mông Đại Đạo.

Lôi đình, địa hỏa phong thủy, tạo thành một đại dương mênh mông, nhưng đại dương như vậy, cho dù Chúa Tể một khi bước vào, cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Thấy cảnh này, Yêu Hoàng và những người khác hồn bay phách lạc, không nói hai lời, trực tiếp bỏ chạy. *** Vô tận đại đạo hiển hóa trong lôi hải, năng lượng đại đạo vô cùng tinh thuần mang theo khí tức hủy diệt khủng bố, là lực lượng bản nguyên đại đạo khủng bố và tinh thuần nhất mà Đạo Kiếp từng thấy từ trước đến nay.

Rõ ràng, đây là sức mạnh bản nguyên của Hồng Mông Đại Đạo, không thể so sánh với lực lượng bản nguyên đại đạo ở hạ giới.

"Giết!" Ngay sau đó, trong lôi hải, từng đạo bóng ảnh hiển hóa ra, là do Hồng Mông thiên lôi và địa hỏa phong thủy tạo thành, mang theo khí tức cuồng bạo giết về phía Đạo Kiếp.

Trong khoảnh khắc, đã có hàng ngàn lôi đình thần linh xông ra, những lôi đình thần linh này đủ mọi hình dạng, khí tức trên mỗi vị đều sánh ngang với Đạo Quân, dùng đẳng cấp của giới này, chính là Đạo Chủ.

Hàng ngàn Đạo Quân, trận dung gì đây, đáng sợ đến mức nào, nếu hàng ngàn Đạo Quân liều mạng giết chóc, cho dù Chúa Tể cũng phải sợ hãi.

"Giết!" Nhưng, Đạo Kiếp lại không chút sợ hãi, hắn không biết cảnh giới hiện tại của mình là gì, hoặc có thể nói căn bản không có cảnh giới.

Nhưng Hồng Mông chi nguyên trong cơ thể vẫn còn, có thể bùng phát sức mạnh vượt qua cả Chúa Tể, bao nhiêu năm bị lạc trong hỗn độn, ba ngàn đại đạo chi lực trong cơ thể hắn đều dưới sự nuôi dưỡng của Hồng Mông chi nguyên, đã chuyển hóa thành ba ngàn Hồng Mông Đại Đạo.

Chương 573

Không chỉ vậy, lĩnh ngộ đối với vô cực của hắn cũng đã lên một tầm cao mới.

Đây cũng là nguyên nhân Đạo Kiếp dám một mình giết vào Hồng Mông Giới, đồ lục Chúa Tể, thậm chí, đã sớm chuẩn bị đối mặt với ý chí Hồng Mông Giới.

Đối mặt với năng lượng cao cấp như vậy, Đạo Kiếp căn bản không sử dụng ba ngàn đại đạo, trực tiếp diễn hóa vô cực, cả người hóa thành Thái Thủy chi thân, đồng thời tung ra từng quyền, tiên thiên nhất khí ngưng tụ vạn đạo pháp tắc, hóa thành Vạn Đạo Chí Tôn quyền.

"Bành!

Bành!

Bành!" Trong lôi hải, từng vị lôi thần bị đánh giết, đối mặt với Đạo Kiếp, cho dù sánh ngang với Đạo Quân, cũng không có chút sức chống cự nào.

Đồng thời, Thái Thủy chi thân miễn dịch mọi đòn tấn công, mặc dù đối với Chúa Tể, thậm chí cấp bậc cao hơn tác dụng không lớn, nhưng đối với cấp bậc Đạo Quân, lại căn bản khó có thể gây thương tổn.

Chỉ trong chốc lát, hàng ngàn lôi thần cấp bậc Đạo Quân đã bị đánh giết, Đạo Kiếp chiến đến điên cuồng, tóc bạc bay múa, cuối cùng, mỗi một sợi tóc bạc của hắn đều tựa như một ngân hà, xuyên thủng hư không, phá nát thương mang.

"Hít, cũng quá khủng bố rồi?

Trời đất sao có thể sinh ra tồn tại như vậy?" "Là sinh ra ở hạ giới, ngay cả Hồng Mông Giới của chúng ta cũng không sinh ra được tồn tại như vậy!" Các đại năng các nơi quan chiến ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

"Ha ha, ta đã nói rồi mà?

Đạo Tôn là vô địch, thiên phạt thì sao?

Vẫn diệt được!" "Trước đó bần đạo còn lo lắng, đó dù sao cũng là ý chí Hồng Mông Giới, tương tự thiên đạo, bây giờ xem ra lo lắng là thừa!" Tương tự, các tu sĩ Hồng Hoang bị tiếp dẫn đến Hồng Mông Giới ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười.

Minh Hà thần sắc kích động, một đầu tóc dài màu máu bay múa, lúc này hận không thể xông lên thương mang, cùng sư tổ nhà mình kề vai chiến đấu.

"Tu vi quá yếu, cho dù bần đạo có tu vi cảnh giới Chúa Tể, cũng dám xông lên chiến một trận!" Hai quyền nắm chặt, toàn thân sát ý tỏa ra, không chút che giấu, ngay sau đó, trực tiếp xé rách hư không, biến mất không thấy.

Mặc dù không thể giúp đỡ Đạo Kiếp, Minh Hà quyết định góp một phần sức, hắn muốn giết chóc, giết sạch những chủng tộc của các Chúa Tể đối địch với sư tôn nhà mình.

Hắn muốn trưởng thành trong giết chóc, để mình vượt qua tầng thứ Đạo Quân.

Cùng lúc đó, gần Bàn Cổ tộc, Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn bóng người vĩ ngạn tung hoành trong lôi hải, cũng chấn động đến không nói nên lời.

Hồng Mông lôi pháp, là hình phạt khủng bố nhất của Hồng Mông Giới, cho dù Chúa Tể cũng cửu tử nhất sinh, trong lôi hải có hàng

ngàn lôi thần, bất kỳ vị nào cũng có thể dễ dàng diệt sát bọn họ.

Nhưng, hàng ngàn lôi thần như vậy, lại bị Đạo Kiếp giơ tay diệt sát.

Từng quyền từng quyền, tựa như tập hợp sức mạnh của vạn đạo, khiến Lão Tử và Nguyên Thủy tim đập loạn xạ.

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, một luồng thiên địa chi uy càng thêm khủng bố giáng lâm, khí tức Hồng Mông Đại Đạo lan tràn, khiến chúng sinh run rẩy.

Ngay sau đó, trên bầu trời, từng đạo hư ảnh hiển hóa ra, hoàn toàn do trật tự pháp tắc tạo thành, khí tức Chúa Tể lan tràn.

"Đó là?" "Sao lại có khí tức Chúa Tể?" "Dấu ấn của các đời Chúa Tể, hít, ý chí Hồng Mông Giới vậy mà lại hiển hóa ra dấu ấn của các đời Chúa Tể!" Nhìn từng đạo bóng người vĩ ngạn bị sương mù bao phủ từ trong hư không bước ra, bước vào lôi hải, tu sĩ Hồng Mông Giới đều chấn động không thôi.

Tu sĩ Hồng Mông Giới đại bộ phận đều không nhận ra những Chúa Tể này, nhưng lại có một số Đạo Chủ cổ xưa, cùng các Chúa Tể thì nhận ra một số.

Ít có người biết, trong Hồng Mông Giới, có một bí mật, chỉ có số ít Chúa Tể biết.

Đó là Hồng Mông Giới có một cấm địa tuyệt đối, tại sao lại là tuyệt đối, bởi vì một khi bước vào chưa từng có ai trở ra.

Không biết vì sao, cứ cách một thời đại, các Chúa Tể đều như bị trúng tà, bước vào vùng cấm địa đó.

"Vũ Hóa Chúa Tể, Hư Không Chúa Tể, Đế Lam Chúa Tể, không ngờ cách mấy diễn kỷ, lại có thể thấy được bóng dáng của các ngài!" Trong một thành trì của Nhân tộc, một lão giả tóc trắng ngồi trên

thuyền nhỏ, đôi mắt già nua ngước nhìn bầu trời, ngơ ngác xuất thần.

"Sư tôn, là ngài sao?

Ngài đã biến mất vạn cổ, không ngờ có một ngày lại có thể thấy được bóng dáng của ngài, mặc dù chỉ là một đạo dấu ấn hiển hóa..." Trên một ngọn núi hoang, một thiếu nữ mặc đồ da thú, da màu lúa mì đứng trên cành cây ngước nhìn thương mang, trong đôi mắt đẹp rơi lệ.

Trong Yêu tộc, một đại yêu đầu có hai sừng ngồi xếp bằng, thần sắc đau khổ, thở dài liên tục.

Rất nhanh, ngày càng nhiều bóng dáng của các Sử Tiền Chúa Tể được ý chí Hồng Mông Giới hiển hóa ra, tổng cộng hai mươi mấy vị, đội hình như vậy quả thực đáng sợ.

Một trận tuyệt sát, căn bản không phải là kiếp phạt, mà là ý chí Hồng Mông Giới nhắm vào kẻ chọc giận mình mà tuyệt sát, không có chút cơ hội sống nào.

"Giết!" Trong lôi hải, hai mươi mấy vị Sử Tiền Chúa Tể giết về phía Đạo Quân, trong khoảnh khắc, các loại sử tiền đại đạo thần thông hiển hóa, dấu ấn pháp bảo tái hiện trong trời đất.

Đồng thời, lôi long gào thét, trong lôi hải lại diễn hóa lôi thần, lần này vậy mà lên đến hàng vạn.

Cảnh tượng này, cho dù là Chúa Tể Hồng Mông Giới, cũng ai nấy đều sắc mặt trắng bệch, nếu đổi lại là bọn họ, chỉ một đợt tấn công, sẽ hóa thành tro bụi, căn bản không có chút sức chống cự nào. *** Cảnh tượng này, cho dù là Chúa Tể Hồng Mông Giới, cũng ai nấy đều sắc mặt trắng bệch, nếu đổi lại là bọn họ, chỉ một đợt tấn công, sẽ hóa thành tro bụi, căn bản không có chút sức chống cự nào.

"Giết!" Đạo Kiếp mắt như điện lạnh, tóc bạc bay ngang vai, xông pha trong lôi hải, từng vị lôi thần bị đánh nổ.

Từng đạo dấu ấn của Sử Tiền Chúa Tể bị diệt đi, nhưng trận chiến này hoàn toàn khác với việc diệt sát Yêu Hoàng và những người khác trước đó.

Yêu Hoàng và các Chúa Tể khác là sinh linh, mà phàm là sinh linh đều sẽ sợ hãi, lòng dạ không đồng nhất, mới bị Đạo Kiếp tàn sát một đường.

Nhưng, hiện tại lại khác, mặc dù những Sử Tiền Chúa Tể này chỉ là dấu ấn, nhưng lại không sợ chết, phối hợp hoàn mỹ.

Cộng thêm hàng vạn lôi thần là do Hồng Mông thiên lôi hóa thành, sự xâm hại đối với thân thể và nguyên thần của Đạo Kiếp vô cùng lớn.

Vì vậy, theo thời gian trôi qua, mặc dù Đạo Kiếp vẫn chiến ý ngút trời, nhưng cũng bị đánh toàn thân là thương tích.

"Ép ta rồi!" Cuối cùng, Đạo Kiếp điên cuồng, một bước bước ra, chấn động thời không trường hà, tay lớn vung lên, khuấy động nhân quả vận mệnh, kéo cả vận mệnh trường hà và nhân quả đại võng ra.

Ba dòng sông dài tựa như ba thanh lưỡi dao sắc bén, bị Đạo Kiếp vung lên, mỗi lần vung, đều tạo thành vô số thời không bị hủy diệt, vô số sinh linh vẫn lạc.

Chương 574

"A!" "Không!" Như hiện tại, rất nhiều tu sĩ không biết vì sao, vô duyên vô cớ thân thể vỡ nát, hoàn toàn biến mất trong trời đất.

Thậm chí nhiều nơi, hoặc nơi các chủng tộc tọa lạc, hư không đều xuất hiện vặn vẹo, mọi thứ trong trời đất đều trở nên mờ ảo.

"A, có người nghịch loạn thời không!" "Không!" Nghịch loạn thời không, thay đổi quá khứ tương lai, không nghi ngờ gì là vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng may mắn là tu vi của sinh linh Hồng Mông Giới cơ bản đều cao, đại đa số trong quá trình tu luyện, đã thoát ra khỏi vận mệnh trường hà, chặt đứt quá khứ tương lai.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn có vô số sinh linh vào lúc này biến mất trong trời đất, đó đều là những tu sĩ cấp thấp, cùng một số trẻ nhỏ.

"A!" Các nơi, có Chúa Tể đang gầm lên, có Đạo Chủ đang gào thét, chỉ có bọn họ mới biết rõ, việc làm của người đang đại chiến với ý chí Hồng Mông trên bầu trời.

"Ầm ầm!" Đạo Kiếp điên cuồng như vậy, tự nhiên khiến ý chí Hồng Mông Giới càng thêm nổi giận, quả thực là phá hoại căn cơ của nó, tuyệt không thể tha thứ.

"Ầm!" Một luồng khí tức càng thêm hùng vĩ, thần thánh, mênh mông giáng lâm, vô thượng ý chí nghiền ép.

Lần này thuần túy là ý chí nghiền ép, cho dù là Đạo Kiếp toàn thân cũng bắt đầu nứt nẻ, bị ý chí Hồng Mông xâm thực, khó có thể lành lại.

“Giết!” Nhưng cho dù như vậy, Đạo Kiếp cũng tuyệt không lùi bước, vẫn điên cuồng giết chóc, một tay Vạn Đạo Chí Tôn quyền, đánh nát dấu ấn của một vị Chúa Tể, tay phải xoay động thời không trường hà, phá diệt hàng ngàn lôi thần.

Lúc này, cả Hồng Mông Giới, vô số người đều đã chết lặng, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn bóng người đang huyết chiến trong lôi hải.

Cảnh tượng này, đã khắc sâu vào lòng tất cả tu sĩ, e rằng cả đời cũng khó quên.

Nhưng theo thời gian trôi qua, khí tức trên người Đạo Kiếp bắt đầu giảm xuống, khiến tu sĩ Hồng Mông Giới, các đại năng, cùng một số Chúa Tể hoan hô.

Tên ác ma này cuối cùng cũng sắp xong rồi.

Đương nhiên, cũng có người kính phục vị tồn tại như chiến thần này.

Nhưng bất kể là ai, phàm là tu sĩ Hồng Mông Giới đều hy vọng Đạo Kiếp bị ý chí Hồng Mông diệt sát, chỉ vì hắn là người ngoài, là kẻ xâm lược, một khi sống sót, đối với cả Hồng Mông Giới, vô số chúng sinh là một tai nạn.

“Ầm!” Lại một luồng ý chí mênh mông giáng lâm, muốn hoàn toàn nghiền nát Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp nghiến răng, lúc này toàn thân nứt nẻ, tiên huyết chảy như sông máu, một đầu tóc bạc cũng bắt đầu đứt gãy, hóa thành ngân hà, bị nhấn chìm trong lôi hải.

“Nếu đã như vậy, vậy thì một đòn cuối cùng, cho dù từ nay về sau rơi vào giấc ngủ sâu, cũng phải hoàn thành lời hứa năm xưa!” “Ầm!” Cuối cùng, Đạo Kiếp đem toàn bộ bản nguyên chi lực của mình tế ra,

rót vào bên trong Vô Cực Luân Hồi Châu.

Trong khoảnh khắc, Vô Cực Luân Hồi Châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vạn đạo quấn quanh, có vô cực diễn hóa, càng có sáng sinh và tịch diệt đang luân hồi.

Vô Cực Luân Hồi Châu trực tiếp bị Đạo Kiếp ném về một hướng trong hư không.

Sau trận chiến lâu như vậy, Đạo Kiếp cũng không phải không có thu hoạch, hắn đã sớm thăm dò được nơi bản nguyên của ý chí Hồng Mông, Vô Cực Luân Hồi Châu liền hướng về nơi bản nguyên Hồng Mông mà đập tới.

"Vì sao đột nhiên có cảm giác không lành?" "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta và trái tim của ta đang run rẩy!" "Trước mắt một mảnh đỏ máu, tương lai sao?" Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc Đạo Kiếp tế ra Vô Cực Luân Hồi Châu, tại các nơi trời đất, một số đại năng thậm chí là Chúa Tể, thậm chí là những tồn tại tinh thông thuật thôi diễn, ai nấy đều như có cảm ứng.

Bọn họ không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng lại cảm giác như sắp có tận thế giáng lâm.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là một khoảnh khắc, cũng có lẽ là một vạn năm, ngay lúc này dường như thời gian và không gian đều ngừng lại, ngay cả tư duy của sinh linh cũng bị cố định.

"Rắc!" Ngay sau đó, tại các nơi trời đất, đều có thể nghe thấy một tiếng xé rách, âm thanh vô cùng chói tai, lay động tâm thần của mỗi người.

Trời đổ mưa máu, quy tắc trời đất ai oán, cả trời đất Hồng Mông đều đang chấn động dữ dội, từng ngôi sao thái cổ vẫn lạc, từng đạo lôi đình diệt thế tỏa ra bốn phía.

Lôi hải bao trùm Đạo Kiếp trực tiếp nổ tung, bất kể là lôi thần, dấu ấn của Sử Tiền Chúa Tể vào lúc này đều vỡ nát tiêu tán.

Một bóng người từ trên trời rơi xuống, nơi đi qua tiên huyết như thác đổ, xuyên thủng từng tầng hư không, rơi xuống một nơi hẻo lánh ở phía nam đại lục Hồng Mông.

"Rắc!" Cùng lúc đó, theo khe nứt trên bầu trời ngày càng lớn, vô số địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, lực lượng tịch diệt khủng bố lan tràn khắp nơi.

Trong một ngày, tử vong, mục nát, khí tức thiên nhân ngũ suy đang lan tràn.

Các nơi trời đất, quy tắc hỗn loạn, đại đạo sụp đổ, rất nhiều tu sĩ trực tiếp bạo thể mà chết, huyết hà trên không trung hóa thành sát khí, lan ra sức mạnh tịch diệt mọi thứ, trong chốc lát đã lan tràn khắp cả Hồng Mông Giới.

Tai nạn, tai nạn chưa từng có, chưa từng xuất hiện ở Hồng Mông Giới. *** Tinh không đang sụp đổ, đại địa đang tan rã, quy tắc đang tiêu tán, sinh linh bị sát khí xâm thực, càng có lực lượng tịch diệt kiếp xâm thực các nơi.

Cả Hồng Mông Giới một trận ai oán, đó là tiếng ai oán của quy tắc đại đạo.

Ngay sau đó, quy tắc Hồng Mông Đại Đạo lan tràn trong trời đất bắt đầu tiêu tán, không, phải nói là trở nên mơ hồ không rõ, linh khí trời đất theo các nơi tai nạn bắt đầu tiêu hao dữ dội.

Nếu cứ như vậy, e rằng không bao lâu nữa, cả trời đất sẽ tiến vào thời đại mạt pháp.

"Không ổn, bản nguyên Hồng Mông bị thương, chúng ta phải ra tay!" "Ầm ầm!" Các nơi, từng luồng khí tức Chúa Tể cổ xưa bùng

phát, từng vị Chúa Tể xuất thế, ngay cả những Chúa Tể ẩn thế cũng nhao nhao hiện thân, hiển hóa pháp tướng, bùng phát sức mạnh của bản thân, bắt đầu ổn định trời đất.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã có hai mươi mấy vị Chúa Tể hiện thân, con số này không nghi ngờ gì là kinh người.

Rất nhiều tu sĩ Hồng Mông Giới, thậm chí là các đại năng đều không biết Hồng Mông Giới vậy mà lại tồn tại nhiều vị Chúa Tể như vậy.

"Chư vị đạo hữu, còn chờ gì nữa?" Một vị Chúa Tể vô cùng già nua gầm lớn, giọng nói ầm ầm, chấn động bầu trời, vang vọng khắp cả Hồng Mông Giới.

"Tất cả đại năng trên Đạo Chủ toàn bộ ra tay!" Ngay sau đó, lại một vị Chúa Tể hét dài.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Không lâu sau, các nơi, từng luồng khí tức thuộc về Đạo Chủ lan tràn, ngay lúc này, cả Hồng Mông Giới, phàm là Đạo Chủ, thậm chí, ngay cả tồn tại cảnh giới Đạo Diễn cũng nhao nhao ra tay, liên hợp lại, duy trì sự sụp đổ của Hồng Mông Giới.

Thực tế, ai có thể ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, một trận đại chiến đã đủ chấn động thế nhân rồi.

Chương 575

Càng không ai ngờ vị tồn tại thần bí kia vậy mà một đòn cuối cùng đã đánh xuyên bản nguyên Hồng Mông, khiến bản nguyên Hồng Mông bị thương.

Bản nguyên Hồng Mông bị thương, quy tắc trời đất trực tiếp sụp đổ, mặc dù chưa hoàn toàn sụp đổ, nhưng cũng trở nên vô cùng ẩn giấu, tu sĩ tu luyện sẽ trở nên ngày càng khó khăn.

Tình huống này ở Hồng Mông Giới căn bản chưa từng xuất hiện, trong lịch sử phát triển của Hồng Mông Giới, Hồng Mông nguyên lực vẫn luôn giảm đi, nhưng quy tắc Hồng Mông Đại Đạo vẫn luôn vô cùng rõ ràng.

Nhưng, bây giờ theo bản nguyên Hồng Mông bị thương, không chỉ quy tắc Hồng Mông trở nên không rõ ràng, ngay cả Hồng Mông nguyên lực cũng đang gia tốc giảm đi.

Một khi Hồng Mông nguyên lực hoàn toàn biến mất, đẳng cấp của Hồng Mông Giới sẽ hạ xuống, bởi vì loại nguyên lực thời kỳ Hồng Mông này là không thể tái sinh, trừ phi trời đất lại một lần nữa vô cực diễn hóa hỗn độn, lại trải qua một lần thời kỳ Hồng Mông.

Trên bầu trời một khe nứt khổng lồ kéo dài hàng trăm triệu dặm, lực lượng hỗn độn vô tận hướng về Hồng Mông Giới mà đổ vào, dường như muốn đồng hóa Hồng Mông Giới.

Ba vị Chúa Tể bị sương mù bao phủ bước đi trên không, dùng sức mạnh của bản thân chặn lại lực lượng hỗn độn, bắt đầu vá lại khe nứt.

Khe nứt như vậy ở bản thân Hồng Mông Giới căn bản không thể xuất hiện, phải biết rằng, năm đó Yêu Hoàng và những người khác đi

công đả Bàn Cổ và Sử Tiền Đạo Quân, chỉ xé rách được khe nứt mấy trượng, cần phải cẩn thận từng li từng tí, rất nhanh khe nứt sẽ bị vá lại.

Bây giờ bản nguyên Hồng Mông bị trọng thương, có lẽ ý chí Hồng Mông đã rơi vào giấc ngủ sâu, căn bản không có sức để vá lại khe nứt.

Dưới sự bất đắc dĩ, chỉ có thể để các Chúa Tể tự mình đi vá.

"Bản hoàng ở Hồng Mông Giới đã đủ rồi, người kia không biết đã chết hay chưa, thay vì như vậy, không bằng nhân cơ hội này rời khỏi Hồng Mông Giới, tiến đến hỗn độn vô tận!" Trong mười vạn đại sơn, Yêu Hoàng khí tức suy yếu, ánh mắt lóe lên, sau đó nghiến răng, thân hình xông vào trong khe nứt.

"Yêu Hoàng..." Ba vị Chúa Tể đang vá lại khe nứt nhao nhao sắc mặt biến đổi.

Nhưng chưa kịp đợi bọn họ hoàn hồn, lại một bóng người xông vào, chính là Minh Đế.

Rõ ràng, ý định của Minh Đế cũng giống như Yêu Hoàng.

"Hai tên này!" Ba vị Chúa Tể sắc mặt biến đổi, nhưng trong nháy mắt đã hiểu ra chuyện gì, nhưng cũng không đi ngăn cản.

Lúc này không thể phân tâm, nếu không sẽ khiến khe nứt ngày càng lớn.

Đương nhiên, lúc này cũng có các Chúa Tể khác động lòng, dù sao bị kẹt ở Hồng Mông Giới vô số năm, có thể rời đi, cũng nhiều nhất là hóa thân hoặc chân linh.

Năm đó Hồng Thiên và những người khác mưu đồ Hồng Mông chi nguyên, vì để chân thân hạ giới, đã chuẩn bị hàng ngàn vạn năm, không chỉ mười mấy vị Chúa Tể liên thủ, còn phải lợi dụng thần thụ

của Hồng Mông Thần tộc.

Có thể thấy, Chúa Tể muốn rời khỏi Hồng Mông Giới khó khăn đến mức nào.

Theo từng vị Chúa Tể, từng vị Đạo Chủ ra tay, sự chấn động của trời đất dần dần ổn định lại, nhưng Hồng Mông nguyên lực đã tiêu hao lại không thể phục hồi, cũng không thể khiến quy tắc Hồng Mông Đại Đạo đang dần trở nên mơ hồ trở lại rõ ràng.

Lúc này, mới khiến các Chúa Tể thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thế giới đã ổn định lại.

Nhưng hoàn cảnh của Hồng Mông Giới lại khó có thể phục hồi, thậm chí trong những ngày tới, các Chúa Tể này cần phải bận rộn một thời gian.

Sự chấn động của thế giới tuy đã ổn định lại, nhưng các nơi trời đất lại lan tràn lực lượng tịch diệt khủng bố, những lực lượng tịch diệt này theo sự lan tràn, diễn hóa thành lực lượng mục nát, lực lượng thiên nhân ngũ suy, cùng các loại tà ác trớ chú.

Ngay cả trong linh khí trời đất cũng xen lẫn các loại sức mạnh, trong tình huống này tu sĩ căn bản không thể hấp thu, nếu không trong chốc lát sẽ bị lực lượng tịch diệt xâm thực.

"Đều là chuyện tốt mà mấy tên Hồng Thiên kia làm, tồn tại tà ác khủng bố như vậy cũng dám chọc vào, bây giờ thì hay rồi, mang đến tai nạn cho Hồng Mông Giới của chúng ta!" "Chết không đáng tiếc, đáng tiếc cho một Hồng Mông Giới tốt đẹp, cũng không biết bao lâu mới có thể phục hồi!" Có Chúa Tể thở dài, trong lòng thầm mắng Hồng Thiên và những người khác.

Đi cướp Hồng Mông chi nguyên thì cứ đi, bọn ta không ngăn cản, nhưng lại chọc vào tồn tại như vậy, quả thực là tìm chết.

“Cũng không biết người kia đã chết hay chưa?” “Đi, chúng ta đi xem thử!” Lúc này mọi người mới nhớ đến Đạo Kiếp, thế là, mấy chục vị Chúa Tể và Đạo Chủ nhao nhao đến nơi chiến trường trước đó, từng đạo thần thức khổng lồ lan ra, bắt đầu tìm kiếm.

Ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy, cùng Minh Hà, Lục Nhĩ và những người khác cũng nhao nhao tìm kiếm, tu vi của bọn họ không cao, không dám đến gần đám Chúa Tể, chỉ có thể tìm kiếm ở xung quanh.

Vô số năm, bây giờ e rằng là cơ hội duy nhất có thể chân thân rời khỏi Hồng Mông Giới.

Lúc này, bất luận là Chúa Tể, Đạo Chủ, hay là những người của Hồng Hoang đều đang tìm kiếm Đạo Kiếp.

Vùng khu vực bị đánh xuyên thủng, mặc dù đã được các Chúa Tể sửa chữa, nhưng vẫn là một mảnh tĩnh mịch chết chóc, khắp nơi tràn ngập sát khí cuồng bạo và lực lượng Tịch Diệt, còn có Hồng Mông thiên lôi đáng sợ sót lại.

Ngay cả Chúa Tể cũng phải hết sức cẩn thận, sợ rằng bất cẩn sẽ bị xâm thực.

Dù sao thì Chúa Tể tuy cường đại vô biên, nhưng đối với ý chí Hồng Mông và sức mạnh của Đạo Kiếp vẫn vô cùng kiêng dè.

Cuối cùng, tại một dãy núi đen kịt, họ phát hiện có điều bất thường.

Dãy núi này đặc biệt tĩnh mịch, nếu không đến gần sẽ không phát hiện ra, một khi đến gần, ngay cả Chúa Tể cũng cảm thấy lông tóc dựng đứng, như thể dãy núi này ẩn chứa sự kinh hoàng tột độ.

Đồng thời, tất cả mọi người đều phát hiện, khu vực mà dãy núi này tọa lạc, trước đó dùng thần thức quét qua, vậy mà lại không hề

phát hiện ra.

Thật đáng sợ, thần thức không phát hiện được, rõ ràng là hoặc bị mê hoặc, che giấu, hoặc là bị thôn phệ.

Rõ ràng, thần thức vừa rồi đã bị thôn phệ mà không hề hay biết.

"Nhất định ở bên trong!" "Có khí tức kinh khủng như vậy, lẽ nào hắn vẫn chưa chết?" Đồng tử của một đám Chúa Tể co rụt lại, một Chúa Tể to gan tiến lên một bước, đạp vào phạm vi bao phủ của dãy núi.

Thế nhưng, trong chốc lát, hắn liền cảm nhận được một luồng sức mạnh tước đoạt sinh cơ đang bao vây lấy mình.

Luồng sức mạnh tước đoạt sinh linh này không đơn giản là tước đoạt tuổi thọ, mà là tước đoạt bản nguyên.

Phải biết rằng Chúa Tể tuy bất tử bất diệt, nhưng một khi bản nguyên bị tổn hao, cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí là rớt xuống cảnh giới.

Cuối cùng, không ai dám bước vào nữa.

Ngay cả Minh Hà và Lục Nhĩ Mi Hầu định thử tiến vào tìm kiếm Đạo Kiếp, nhưng cũng bị tước đoạt bản nguyên, khiến họ kinh hãi thất sắc.

Hiện giờ căn bản không biết tình hình bên trong, bất kể là ánh mắt hay thần thức, đều không thể nhìn rõ được ngọn núi.

Nếu Đạo Kiếp đã vẫn lạc, vậy làm sao có thể tước đoạt bản nguyên của Chúa Tể?

Chương 576

Nếu chưa vẫn lạc, sao ngay cả họ cũng bị thương tổn?

Cuối cùng, tất cả mọi người đều rời đi, bất luận Đạo Kiếp sống hay chết, họ đều không dám thăm dò nữa.

Cấm địa, từ đó một khu vực đã được phân định thành cấm khu, tọa lạc tại một vùng không lớn ở đại lục trung bộ.

Không ai biết trong cấm địa đó có gì, tất cả mọi người chỉ biết rằng, ngay cả Chúa Tể cũng không muốn bước vào.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã một trăm vạn năm.

Một trăm vạn năm là một khoảng thời gian dài, nhưng đối với Hồng Mông Giới thì lại không dài.

Nhưng kể từ đại kiếp trăm vạn năm trước, tuy Hồng Mông Giới được bảo tồn, nhưng cả thiên địa lại bắt đầu từng chút một tiến vào thời đại mạt pháp.

Hồng Mông nguyên lực biến mất, giữa thiên địa chỉ còn lại tiên thiên linh khí, thiên địa đại đạo cũng ngày càng mơ hồ, khiến tu sĩ khó mà nâng cao tu vi.

Trước kia, sinh linh sinh ra ở Hồng Mông Giới, trời sinh được Hồng Mông nguyên lực gột rửa, vừa mới sinh ra, dù căn cốt kém nhất, cũng mạnh hơn cả Hồng Mông Kim Tiên.

Nhưng hiện nay, sinh linh mới sinh ra căn cốt ngày càng thấp, huyết mạch cũng ngày càng loãng.

Hệ thống tu luyện của Hồng Mông Giới và Hồng Hoang không giống nhau, nhưng cũng có nhiều điểm tương đồng, ví dụ như dưới Đạo Cảnh thì đại khái giống nhau, nhưng sau Đại La Kim Tiên, hệ

thống của Hồng Mông Giới liền có sự thay đổi.

Có thể nói, ở Hồng Mông Giới trước kia, căn bản không tồn tại Kim Tiên, Thái Ất, Đại La.

Đối với tuyệt đại đa số chủng tộc, trong quá trình trưởng thành, tự nhiên sẽ có được tu vi tương đương.

Đạo Cảnh mới là khởi đầu của tu luyện, một số chủng tộc có căn cốt thâm hậu, trẻ sơ sinh vừa ra đời đã vô hạn tiếp cận Đạo Cảnh, một khi bắt đầu tu luyện, liền dễ dàng đạt tới Đạo Thể Cảnh.

Đạo Thể, lợi dụng Hồng Mông nguyên lực ngưng tụ thân thể, khiến thân thể khắc ghi quy tắc đại đạo.

Đạo Thần, lợi dụng Hồng Mông nguyên lực tái tạo nguyên thần, giúp nó có thể cảm ngộ đại đạo của Hồng Mông Giới tốt hơn.

Hai cảnh giới này đối với tu sĩ Hồng Mông Giới là cảnh giới cơ bản nhất, một khi vượt qua hai cảnh giới này, liền trở thành kẻ trên người, ở các đại tộc, đại giáo đều sẽ được bồi dưỡng trọng điểm.

Đương nhiên, đối với tiểu tộc, chỉ cần có thể bước lên hai cảnh giới này, đều là tộc lão, tộc trưởng trong tộc, có địa vị nhất định.

Cũng có thể thấy, đẳng cấp thế giới của Hồng Mông Giới cao, điểm xuất phát của sinh linh cũng cao, nhưng không có nghĩa là tu luyện dễ dàng.

Tu sĩ ở Hồng Mông Giới cũng là số ít, tuyệt đại đa số sinh linh ngay cả Đạo Thể cũng không thể ngưng tụ.

Nếu không phải điểm xuất phát của sinh linh Hồng Mông Giới vốn cao, thậm chí có thể nói, tuyệt đại đa số người trong một giới chỉ là phàm nhân.

Nhưng phàm nhân này khác với phàm nhân Hồng Hoang, thậm chí

khác với phàm nhân ở Chư Thiên Vạn Giới.

Ngay cả phàm nhân nhỏ yếu nhất, cũng có thể sánh với Kim Tiên, kẻ mạnh một chút, trực tiếp sánh với Đại La.

Thế nhưng, trận đại kiếp trăm vạn năm trước đã trực tiếp khiến thiên địa rơi vào thời đại mạt pháp, cũng khiến sinh linh khi sinh ra từ sức mạnh sánh với Kim Tiên, đến nay sau trăm vạn năm, chỉ có thể sánh với Thiên Tiên.

Trong giới tu sĩ, việc ngưng tụ Đạo Thể ngày càng khó, Hồng Mông nguyên lực cũng trở nên ngày càng khan hiếm.

Một số siêu cấp đại tộc, đại giáo có thể tích trữ không ít, thậm chí trong tổ địa, Hồng Mông nguyên lực vẫn còn vô cùng nồng đậm.

Nhưng các tiểu tộc và tán tu thì khổ rồi.

Đối mặt với tình huống này, ngay cả đại tộc và đại giáo cũng vô cùng lo lắng, hiện tại Hồng Mông nguyên lực còn dồi dào, nhưng theo thời gian trôi đi, cuối cùng cũng có ngày cạn kiệt.

Đối mặt với tình huống này, ngay cả Chúa Tể cũng chỉ có thể thở dài, không có cách nào.

Năng lực của họ cường đại, chiến lực ngút trời, bất tử bất diệt.

Nhưng Hồng Mông nguyên lực lại sản sinh từ bản nguyên Hồng Mông, hiện nay ý chí Hồng Mông đã chìm vào giấc ngủ say, căn bản không phóng thích Hồng Mông nguyên lực.

Các Chúa Tể có thể dự đoán, nếu cứ tiếp tục như thế này, không cần đến nửa diễn kỷ, Hồng Mông nguyên lực trong Hồng Mông Giới sẽ hoàn toàn biến mất.

Đến lúc đó, Hồng Mông Giới và các thế giới khác được thai nghén trong Hỗn Độn có gì khác biệt?

Ừm, có khác biệt, khác biệt ở chỗ tuy cả vùng trời đất rơi vào mạt pháp, nhưng tiên thiên linh khí lại vô cùng nồng đậm, Hồng Mông đại đạo tuy trở nên không rõ ràng, nhưng không có nghĩa là biến mất.

Đến lúc đó, nếu như trước kia Hồng Mông Giới cao hơn Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải một đẳng cấp, thì sau này nhiều nhất chỉ cao hơn nửa đẳng cấp.

Mối nguy tiềm ẩn của Hồng Mông Giới không chỉ có vậy, trận đại kiếp năm đó đã khiến lực lượng Tịch Diệt càn quét khắp nơi, dù sau này được các Chúa Tể tịnh hóa, nhưng nó đã khuếch tán ra ngoài, khó mà trừ tận gốc.

Trăm vạn năm qua, lực lượng Tịch Diệt cũng đã diễn biến ra rất nhiều đại đạo, vật chất quỷ dị, bất tường.

Trong đó có nơi trực tiếp đản sinh ra sinh linh quỷ dị bất tường, còn có rất nhiều tu sĩ vô tình phát hiện ra loại vật chất này, bắt đầu tu hành loại sức mạnh này.

Đối với việc này, các Chúa Tể cũng đành bất lực, cuối cùng dứt khoát không quản nữa, chỉ cần không nguy hại đến chủng tộc của mình, họ cũng lười để ý.

Thậm chí, có Chúa Tể nhớ lại thực lực và thủ đoạn quỷ dị của kẻ đó năm xưa, chủ động thử nghiên cứu lực lượng Tịch Diệt, và các loại vật chất quỷ dị bất tường do lực lượng Tịch Diệt diễn hóa ra.

Đừng nói, thật sự có chút thu hoạch, nhưng muốn hoàn toàn nắm giữ lực lượng Tịch Diệt gần như là không thể.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn bên ngoài Hồng Mông Giới, một đại thiên thế giới lơ lửng cô độc trong Hỗn Độn.

Đại thiên thế giới này chính là đại thiên thế giới mà Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân tiện tay khai phá năm đó, dùng làm nơi nghỉ chân.

Lúc này, mấy bóng người đang đứng bên ngoài vách ngăn Hồng Mông Giới, ngơ ngẩn xuất thần.

"Trăm vạn năm, huynh ấy vẫn chưa về, lẽ nào thật sự đã vẫn lạc rồi sao?" "Không, ta không tin, huynh ấy là vô địch, không có gì có thể khiến huynh ấy vẫn lạc!" Trăm vạn năm qua, Vọng Thư, Hi Hòa, Thường Hi thỉnh thoảng lại đến bên ngoài vách ngăn Hồng Mông Giới, một lần đứng là cả ngàn năm.

Thế nhưng, lần này đến lần khác đều khiến các nàng thất vọng, người mà các nàng chờ đợi cuối cùng vẫn không trở về.

Chương 577

Tương đối mà nói, Phục Hy, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác thì khá hơn một chút, nhưng cũng thường xuyên đến quan sát.

"Xem ra chỉ có thể liên hệ với tộc trung, nếu không cứ thế này cũng không phải là cách!" Bàn Cổ thở dài, mấy nữ nhân cứ mòn mỏi chờ đợi như vậy, nhìn thôi cũng thấy đau lòng.

"Nhưng, hiện giờ Hồng Mông Giới trăm vạn năm không có động tĩnh gì, nên liên hệ thế nào?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân đều nhìn về phía Bàn Cổ.

"Việc này cần các vị trợ ngô một tay, không cần xé rách vách ngăn Hồng Mông Giới, chỉ cần làm nó rung động là được.

Khi đó các Chúa Tể trong Hồng Mông Giới tất nhiên sẽ bị kinh động, tiến đến tra xét, trong số các Chúa Tể đó chắc hẳn sẽ có nhị đệ của ngô!" Đây cũng là cách duy nhất mà Bàn Cổ nghĩ ra.

"Bản quân đồng ý với đề nghị của Bàn Cổ đạo hữu, nếu không phải trong lòng còn một tia hy vọng, rằng Đạo Tôn còn sống, bản quân đã sớm rời khỏi nơi này, đi đến Hỗn Độn vô tận để khám phá thiên địa mới rồi!" Bàn Cổ vừa dứt lời, một vị Sử Tiền Đạo Quân liền lên tiếng.

"Trăm vạn năm trước, chúng ta thảm bại, tuyệt đại đa số đạo hữu đều đã rời đi, chỉ còn lại chúng ta, lại quay về đây, bởi vì trong lòng ta vẫn còn một tia hy vọng!" "Ha ha, cái Hồng Mông Giới đó, thế giới trong truyền thuyết, thật sự muốn lên đó xem một chút, cứ thế này mà đi thật không cam tâm!" Người lên tiếng là Hắc Ám Đạo Quân, Quang Minh Đạo Quân, còn có Dược Thần Đạo Quân từng là Tam Hoàng

Ngũ Đế của Nhân tộc.

Trước kia họ cũng đã rời đi, nhưng chưa đến vạn năm lại quay về.

"Được, vậy ra tay đi, đã không chờ được, vậy do chúng ta tự mình ra tay, từ Hồng Mông Giới lấy được tin tức!" Cuối cùng, Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng lần lượt gật đầu.

"Ầm!" Mấy vị đại Đạo Quân ra tay, khí tức kinh khủng tràn ngập Hỗn Độn, dao động mênh mông truyền vào Hồng Mông Giới.

Nếu là trước kia, chỉ bằng mấy người họ khó mà làm rung chuyển vách ngăn Hồng Mông Giới, nhưng hiện nay, ý chí Hồng Mông bị trọng thương, thế giới cũng trở nên yếu ớt hơn.

Vì vậy, dưới sự liên thủ của mấy vị đại Đạo Quân và Bàn Cổ, trực tiếp khiến vách ngăn thế giới chấn động, Hồng Mông Giới cũng phát ra một tiếng ầm vang.

"Chuyện gì vậy?

Xảy ra chuyện gì?" "Đừng dọa ta, tai nạn lẽ nào vẫn chưa qua?" Một tiếng chấn động đã cảnh tỉnh vô số đại năng của Hồng Mông Giới, ngay cả các Chúa Tể cũng đều biến sắc.

Những tu sĩ bình thường kia càng sợ hãi đến mức sắc mặt trắng bệch.

Nếu như chỉ là Hồng Mông Giới chấn động một chút, những tu sĩ bình thường này căn bản sẽ không để ý, cho rằng có thể là có Chúa Tể đang chiến đấu, giao đấu.

Nhưng trăm vạn năm qua, phàm là sinh linh sống sót sau trận kiếp nạn đó đều trở nên quá mẫn cảm.

"Vách ngăn thế giới, lại là ai?" "Chết tiệt, có thôi đi không!" Rất nhiều Chúa Tể ẩn thế đều tức giận, sở dĩ họ ẩn thế, là vì tu vi không

thể tiến thêm, đồng thời cũng chán ghét những cuộc tranh đấu của các tộc.

Thế nhưng, hiện giờ động một chút là đại chiến Chúa Tể, động một chút là rung chuyển cả thế giới, ẩn thế cũng không yên.

"Vụt!

Vụt!

Vụt!" Không lâu sau, liền có mấy vị Chúa Tể xuất hiện tại điểm khởi phát của chấn động.

"Xé toạc!" Vách ngăn Hồng Mông Giới bị xé rách, một con mắt khổng lồ nhìn ra Hỗn Độn.

"Kẻ nào, dám cả gan công kích Hồng Mông Giới, muốn chết phải không?" Uy áp của Chúa Tể giáng lâm, dù chỉ là khí tức rò rỉ qua khe nứt, vẫn khiến Hỗn Độn cuộn trào, khiến Bàn Cổ và những người khác cảm thấy áp lực cực lớn.

Nhưng rõ ràng, vị Chúa Tể này không nhận ra Bàn Cổ và những người khác.

"Ta là người của Bàn Cổ tộc, xin hỏi Bàn Thiên Chúa Tể có ở đây không?" Hậu Thổ lên tiếng, ngữ khí vô cùng khách sáo, lần này không phải để đánh nhau, không cần thiết phải đối đầu gay gắt.

Nếu như chọc giận đối phương, cho đám người mình một kích, chỉ bằng mấy người họ khó mà chịu nổi.

"Người của Bàn Cổ tộc?" Vị Chúa Tể kia nhíu mày, hắn là một Chúa Tể ẩn thế, rất nhiều chuyện không rõ.

"Hừ, đúng là người của Bàn Cổ tộc, nhưng lại là những kẻ đến từ Hỗn Độn Hải hạ giới, mấy lần khiêu khích Hồng Mông Giới chúng ta, lần trước Kiếm Cung chi chủ không diệt sát toàn bộ các ngươi, các

ngươi còn dám đến?" Lúc này, một đại hán thân hình khôi ngô bước ra, hóa thành một con mắt, nhìn qua khe nứt.

Yêu Chủ, một vị Chúa Tể khác trong Yêu tộc ngoài Yêu Hoàng.

Chỉ là vị Yêu Chủ này luôn không hòa thuận với Yêu Hoàng, lần trước xuống hạ giới cũng không tham gia.

"Ngươi lại là kẻ nào?" Bàn Cổ thấy vậy, ánh mắt lạnh đi, đứng trước mặt Hậu Thổ.

"Ể, có chút quen mắt!" Yêu Chủ nhìn Bàn Cổ, hơi sững sờ, một bóng hình hiện lên trong đầu hắn.

"Đúng là có chút quen mắt!" Tương tự, các Chúa Tể khác cũng cảm thấy Bàn Cổ có chút quen mắt.

"Không sai, ngô là Bàn Hoàng, hôm nay trở về, nếu các vị đạo hữu không phải kẻ địch, xin hãy thay ta chuyển lời tới Bàn Thiên!" Bàn Cổ thở dài một hơi, không thể không báo ra thân phận Bàn Hoàng, không báo cũng không được, rõ ràng những Chúa Tể này đã nhìn ra manh mối.

"Bàn Hoàng, vậy mà là ngươi, thảo nào khí tức trên người quen thuộc như vậy!" "Năm đó cùng với lão già Hồng Thiên kia sánh vai là cường giả đệ nhất Hồng Mông Giới, chỉ là sau này biến mất, không ngờ lại đến Hỗn Độn, chỉ là, Bàn Hoàng đạo hữu, tu vi của ngươi vì sao lại thấp như vậy?" Một đám Chúa Tể chấn kinh, đại danh Bàn Hoàng ai mà không biết, nếu năm đó Bàn Hoàng không biến mất, danh hiệu đệ nhất nhân Hồng Mông Giới thật sự không chắc đã thuộc về Hồng Thiên.

Bàn Cổ tộc từ huy hoàng đến có phần suy tàn, cũng có liên quan đến việc Bàn Hoàng biến mất.

Đương nhiên, sự suy tàn này chỉ là so với thời kỳ đỉnh cao, không

có nghĩa là Bàn Cổ tộc yếu, dù sao cũng có Bàn Thiên ở đó, cũng là một vị Chúa Tể cường đại.

"Bàn Hoàng?

Chậc chậc, vậy mà lại sa sút đến thế, thật không ngờ!" Rõ ràng, cũng có Chúa Tể hả hê, thậm chí trong ánh mắt còn lóe lên một tia sát ý.

Đồng thời, Yêu Chủ nhân lúc các Chúa Tể khác đang cảm thán, trực tiếp tung một quyền vào khe nứt.

"Yêu Chủ, ngươi làm gì?" "Dừng tay!" Việc này khiến các Chúa Tể khác biến sắc, không ngờ Yêu Chủ lại ra tay đánh lén vào lúc này.

Nhưng cũng có Chúa Tể lạnh lùng đối mặt, rõ ràng, trong đám Chúa Tể này có cố nhân của Bàn Hoàng năm xưa, cũng có kẻ địch.

"Ầm!" Một quyền của Yêu Chủ rơi vào Hỗn Độn, khí tức kinh khủng chấn động, nghiền nát vô tận thương mang, vô số địa hỏa phong thủy nổ tung, trực tiếp bao phủ Bàn Cổ và những người khác.

"Chết tiệt, biết ngay sẽ có chuyện này mà!" "May mà sớm có chuẩn bị!" Bàn Cổ thầm mắng, cùng mọi người biến mất không thấy, xuất hiện ở nơi xa.

Một quyền của Yêu Chủ tự nhiên đánh vào không khí.

Chương 578

Đương nhiên, cũng là vì một quyền của Yêu Chủ là ra tay cách vách ngăn thế giới, nếu không muốn né tránh cũng không dễ dàng như vậy.

Thấy vậy, có Chúa Tể sắc mặt phức tạp, cuối cùng không còn là Bàn Hoàng của năm xưa, nếu không Yêu Chủ đâu dám ra tay?

"Hừ, kẻ nào dám ra tay với đại huynh của ta, đợi ta xuất thế tất nhiên sẽ huyết tẩy tộc của hắn!" Đúng lúc này, trong Thiên Uyên truyền ra một giọng nói lạnh lùng mang theo phẫn nộ.

Cảnh giới Chúa Tể, cảm tri vô cùng cường đại, Bàn Thiên năm đó bị một đám Chúa Tể phong ấn, nhưng vẫn luôn tỉnh táo.

Vách ngăn Hồng Mông Giới chấn động, hắn không thể dò xét chuyện gì xảy ra, nhưng hiện giờ vách ngăn bị xé rách, lại thêm cuộc đối thoại của các Chúa Tể, nếu Bàn Thiên còn không biết thì uổng làm Chúa Tể.

Mặc dù lời của Bàn Thiên không thể truyền qua vách ngăn đến Bàn Cổ và những người khác, nhưng lại khiến Yêu Chủ và những kẻ khác biến sắc.

"Hừ, hung hăng cái gì?

Đã bị phong ấn rồi, còn dám ăn nói ngông cuồng!" Một vị Chúa Tể trong đó cười lạnh, rõ ràng, vị Chúa Tể này không hòa thuận với Bàn Thiên.

Trong Hỗn Độn, Bàn Cổ và Thiên Mẫu đám người sắc mặt giận dữ, hận không thể lập tức giết lên Hồng Mông Giới, huyết đồ một giới.

Nhưng họ biết mình không có thực lực đó, đừng nói là đối mặt với Chúa Tể không phải đối thủ, ngay cả bước vào Hồng Mông Giới cũng không thể.

Ánh mắt mấy người lóe lên, cuối cùng Thiên Mẫu Thánh Hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Mấy vị, bản cung khuyên các vị nên sớm rời đi, nếu không để Đạo Tôn biết được đối phương ra tay với chúng ta, đi muộn là không kịp đâu!" "?" Lời này vừa ra, còn có tác dụng hơn bất kỳ lời nào của Bàn Cổ và Hậu Thổ trước đó, khiến một đám Chúa Tể đều biến sắc.

Trong đó Yêu Chủ, cùng mấy vị Chúa Tể khác sắc mặt đều có chút tái nhợt.

May mà Thiên Mẫu Thánh Hậu và những người khác không nhìn thấy.

Đối với Đạo Kiếp, họ thật sự kiêng dè, dù hiện giờ không biết sống chết, dù khu vực đó đã bị biến thành cấm địa.

Một vị Chúa Tể ẩn thế hít sâu một hơi, nói với Bàn Cổ và những người khác: "Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ rảnh rỗi không có việc gì, vô cớ làm rung chuyển vách ngăn thế giới sao?" Rõ ràng, vị Chúa Tể này không chịu nổi sự giày vò này nữa.

"Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn các vị chuyển lời đến Đạo Tôn, rằng chúng ta vẫn ở đây, chưa hề rời đi!" Bất luận là Thiên Mẫu Thánh Hậu hay Nguyên Mẫu Đạo Quân, ai mà không phải là kẻ gian xảo, tự nhiên không thể đi hỏi thẳng.

Nếu hỏi thẳng, e rằng những Chúa Tể này chắc chắn sẽ nói Đạo Kiếp đã chết rồi.

"Ra là vậy, nhưng lão hủ không hỏi thế sự nhiều năm, nếu không

phải vách ngăn Hồng Mông Giới bị rung chuyển, tưởng rằng sắp có chuyện lớn, lão hủ cũng không ra mặt.

Về phần người mà các vị hỏi, lão hủ không biết!" Một vị Chúa Tể có vẻ ngoài vô cùng già nua lắc đầu, rồi nói tiếp: "Hy vọng các vị đừng quấy rầy Hồng Mông Giới nữa!" Nói xong, vị Chúa Tể già nua này trực tiếp biến mất.

"Mặc dù các ngươi có thể có quan hệ với người đó, nhưng hiện giờ hắn sống chết chưa rõ, không thể che chở cho các ngươi, nếu còn như hôm nay, đừng trách chúng ta không khách khí!" Lần này lên tiếng, là một vị Chúa Tể của Nhân tộc, thân thể vĩ đại, là Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Rõ ràng, vị Chúa Tể Nhân tộc này không dính líu đến người kia, nhưng đối với những kẻ hạ giới này cũng không có hảo cảm.

Tương tự, các Chúa Tể khác cũng vậy, trong mắt họ, Bàn Hoàng đã suy tàn, sa sút đến mức trà trộn với những kẻ hạ giới, không đáng để họ đối xử trọng thị nữa.

Nếu không phải kiêng dè còn có một Bàn Thiên, thậm chí họ còn lười để ý.

Yêu Chủ cười lạnh, mỉa mai nói: "Muốn biết tin tức của người kia, hắc, ta cũng không biết, nếu ngươi thật sự muốn biết, đợi khi nào có thực lực thì hãy đến!" Nói xong, Yêu Chủ cũng trực tiếp rời đi.

"Hừ, những kẻ hạ giới này thật đáng ghét, nếu không phải kiêng dè người kia..." Vị Chúa Tể cuối cùng hừ lạnh một tiếng, sửa chữa lại khe nứt trên vách ngăn.

"Mẹ kiếp, đám khốn này, từng đứa một!" Nhìn vách ngăn Hồng Mông Giới từ từ lành lại, Chúc Dung với tính khí nóng nảy thật sự chửi ầm lên.

“Thật con mẹ nó tức chết người, gặp được mười mấy Chúa Tể, vậy mà không có một chút tin tức, từng đứa một nói chuyện cũng không rõ ràng, còn là Chúa Tể!” Cộng Công cũng lộ vẻ khinh thường.

“Thật không ngờ, ngoài Hồng Thiên và những người khác, Hồng Mông Giới lại có nhiều Chúa Tể như vậy, một thế giới mạnh đến đáng sợ!” Thiên Mẫu Thánh Hậu cảm khái liên tục.

Hồng Mông Giới, vùng đất trung ương, trong một dãy núi đen kịt, một thi thể tàn phá đang lẳng lặng nằm ở đó.

Thi thể này toàn thân cháy đen, thỉnh thoảng có tia sét lóe lên, đó là loại sấm sét đáng sợ nhất, Hồng Mông thần lôi.

Đồng thời, trên thi thể có từng vết nứt đen kịt, tràn ngập khí tức đại đạo kinh khủng.

Trăm vạn năm trôi qua, thi thể đen kịt này vẫn nằm đó, không một chút động đậy.

Cuối cùng, vào một ngày, có tiếng tim đập truyền ra.

Nhưng tiếng tim đập lại vô cùng yếu ớt, lúc có lúc không.

Đối với chuyện bên ngoài, sự biến hóa của Hồng Mông Giới, hay việc Bàn Cổ và những người khác ở Hỗn Độn đang dò la tin tức, Đạo Kiếp hoàn toàn không biết.

Lúc này ý thức của hắn đang ở trong một mảng bóng tối, thỉnh thoảng có thể có một chút cảm ứng, nhưng rất yếu ớt.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ý thức dần dần tỉnh lại.

“Ầm!” Lại vạn năm sau, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng, mang theo sự tĩnh mịch từ trong ngọn núi đen càn quét ra, mây đen cuồn cuộn trong phạm vi ức vạn dặm, pháp tắc thiên địa bi ai.

“?” Giây phút này, khắp nơi trong Hồng Mông Giới, vô số đại

năng bị kinh động, từng người một nhìn về phía vùng đất trung ương, ngay sau đó, đều hít một hơi khí lạnh.

“Tịch Diệt Cấm Địa!” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khí tức thật đáng sợ!” Vùng đất trung ương, ngọn núi đen đó, mặc dù địa bàn không lớn, nhưng hiện giờ không ai không biết.

Trăm vạn năm qua, phàm là kẻ bước vào phạm vi ức vạn dặm của ngọn núi đen, bất kể tu vi cao thấp, đều không ai ra được.

“Hắn?

Còn sống?” Cùng lúc đó, các Chúa Tể lớn đều biến sắc.

Trận đại kiếp trăm vạn năm trước, cũng chỉ có họ biết, người đó có thể ở trong khu vực đó.

Chương 579

Từ giây phút này, các Chúa Tể của Hồng Mông Giới luôn duy trì trạng thái tỉnh táo, thần thức khóa chặt hư không, không dám có chút sơ suất.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, Tịch Diệt Cấm Địa lại khôi phục sự bình tĩnh, không còn khí tức nào rò rỉ ra nữa. ...

Trong Hỗn Độn vô biên, lúc này không ai phát hiện, đang có từng khối đại lục khổng lồ đang hướng về phía Hồng Mông Giới.

Nhìn qua tốc độ có vẻ không nhanh, thế nhưng, ngay cả Chúa Tể cũng khó mà đuổi kịp.

Trong đó có một khối đại lục, giống như một pháo đài chiến tranh, chấn động Hỗn Độn thương mang, theo tốc độ như vậy, e rằng không lâu nữa, sẽ đến gần Hồng Mông Giới.

Trên tòa đại lục đó, vô số sinh linh đang sinh sống, dường như không biết đại lục mà mình đang sống đang di chuyển, vẫn như ngày thường, tu hành, chém giết, tranh quyền.

Chỉ có một số ít tu sĩ, từng người một toàn thân chiến ý lẫm liệt, như thể vừa bị tiêm máu gà.

Lúc này, tại vách ngăn của đại lục này, nhìn từ xa, nơi đó giống như đỉnh của pháo đài, có mấy chục bóng người đang đứng.

Mấy chục bóng người này hình thái khác nhau, không cùng một chủng tộc, từng người một khí tức mênh mông.

“Sắp rồi, theo tính toán của Đại Tế Ti, chưa đầy một nguyên hội nữa, chúng ta có thể đến được Hồng Mông Tổ Địa.

Với tốc độ này, e rằng Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta là người

đầu tiên đến!" "Ha ha, Chư Thiên Hồng Mông hội tụ tại Tổ Địa, một đại thế sắp đến, ai có thể chiếm được tiên cơ, ai có thể trỗi dậy, trở thành giới đệ nhất Chư Thiên Hồng Mông!" "Cũng không biết Hồng Mông Tổ Địa ra sao, sinh linh ở đó tu vi thế nào." "Điểm này không cần lo lắng, sớm từ một diễn kỷ nguyên trước, Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta đã có người đến Hỗn Độn vô tận để dò xét, căn cứ vào năng lượng phản hồi, hiện giờ sinh linh ở Hồng Mông Tổ Địa tu vi cao nhất chỉ có Chúa Tể Cảnh Nhất Trọng Thiên, yếu ớt vô cùng!" "Chỉ là Chúa Tể Cảnh Nhất Trọng Thiên, đúng là yếu thật, thật không biết tu vi như vậy, sao lại có thể là Tổ Địa!" Mấy chục bóng người trò chuyện vui vẻ.

Cùng lúc đó, ở các nơi khác trong Hỗn Độn, cũng có từng mảng đại lục đang đến gần, có nơi vô cùng chậm chạp, có nơi tốc độ vô cùng nhanh.

Không chỉ vậy, trong Hỗn Độn, còn có từng chiếc chiến hạm, từng món phi hành khí vô cùng cổ quái đang bay lượn, tốc độ vô cùng nhanh. ...

Hồng Mông Giới, kể từ khi Tịch Diệt Cấm Địa bộc phát một lần, khiến thế nhân lo lắng một thời gian dài, nhưng rất nhanh, lại khôi phục sự bình tĩnh.

"Ầm!" Vào một ngày, vách ngăn Hồng Mông Giới bị rung chuyển, khiến thế nhân sắc mặt đại biến, các Chúa Tể của các tộc và những Chúa Tể ẩn thế kia đều mắng chửi ầm ĩ.

Không lâu sau, một đám Chúa Tể giáng lâm, xé rách vách ngăn, thế nhưng, giây tiếp theo, tất cả đều sững sờ.

"Yêu Hoàng, sao lại là ngươi?" Lần này công kích vách ngăn thế giới lại không phải là Bàn Cổ và những người khác, mà là Yêu Hoàng.

Lúc này Yêu Hoàng toàn thân đầy máu, vết thương đại đạo trải

khắp người, khó mà chữa lành, khí tức toàn thân cũng vô cùng uể oải.

"Nhanh, mau tiếp dẫn ta vào!" Yêu Hoàng tỏ ra vô cùng gấp gáp, khiến một đám Chúa Tể biến sắc.

"Ngươi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Yêu Hoàng, với tu vi của ngươi ở trong Hỗn Độn sao có thể bị thương thành thế này?" Những Chúa Tể này vô cùng cảnh giác, không lập tức tiếp dẫn Yêu Hoàng đi lên.

Rõ ràng, sau chuyện của Đạo Kiếp, những Chúa Tể này không dám sơ suất nữa, lỡ như Yêu Hoàng dẫn đến kẻ địch kinh khủng thì sao?

Hồng Mông Giới không chịu nổi sự giày vò nữa.

"Đáng ghét, đám khốn này!" Yêu Hoàng tức giận, nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của một đám Chúa Tể, chỉ có thể bất đắc dĩ kể lại những gì mình đã gặp phải.

"Cái gì?

Một khối đại lục đang di động, đang hướng về phía chúng ta?" "Sinh linh trên khối đại lục đó lại có thể đánh ngươi bị thương, vậy chẳng phải đó là một thế giới không yếu hơn Hồng Mông Giới chúng ta sao?

Lại có thể di động?" "...." Nghe vậy, một đám Chúa Tể đều lông tóc dựng đứng, không phải họ chưa từng phái người đi dò xét Hỗn Độn, có thể nói từ thời viễn cổ, đại năng của Hồng Mông Giới chưa bao giờ từ bỏ việc khám phá Hỗn Độn.

Nhưng lịch sử ghi lại, Hỗn Độn rộng lớn vô biên, nhưng thế giới tồn tại lại vô cùng ít ỏi, có chăng cũng chỉ là một số thế giới sơ cấp, mạnh nhất cũng như Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải, không thể so sánh với Hồng Mông Giới.

Vì vậy, từ trước đến nay, cường giả của Hồng Mông Giới đều vô cùng tự cao, căn bản không xem các thế giới trong Hỗn Độn ra gì, ngay cả cách nói, cũng dùng từ "hạ giới" để gọi.

Thế nhưng, hiện giờ Yêu Hoàng lại ở Hỗn Độn gặp phải một thế giới không yếu hơn Hồng Mông Giới, lại còn có thể di động, điều này thật sự khiến họ chấn kinh.

"Thật là đa tai đa nạn!" "Tương lai của chúng ta thật đáng lo ngại!" Khi hoàn hồn, một đám Chúa Tể đều không biết phải làm sao.

"Còn không mau tiếp dẫn bản hoàng lên?" Yêu Hoàng tức giận, đã nói cho đám khốn này biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, vậy mà không một ai tiếp dẫn hắn lên.

"Không được, Yêu Hoàng, ngươi cứ ở Hỗn Độn du lịch đi, nếu sợ hãi, thì tìm một nơi nào đó trốn đi, dù sao Hỗn Độn lớn như vậy, muốn trốn thì ai tìm được!" Yêu Chủ cười lạnh, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

"Yêu Chủ, ngươi có ý gì?

Công báo tư thù phải không?" Việc này khiến Yêu Hoàng nổi giận đùng đùng, hắn biết Yêu Chủ này đang cố tình nhằm vào mình, hai người bình thường không hòa thuận.

"Yêu Hoàng đừng nói vậy, lời của Yêu Chủ cũng không sai.

Hiện giờ Hồng Mông Giới chúng ta vốn có nội ưu, người kia nghi là còn sống, không ai dám động đến.

Yêu Hoàng ngươi lại là kẻ thù của người đó, một khi ngươi quay về, bị hắn cảm ứng được, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì!" Lần này lên tiếng không phải Yêu Chủ, mà là một vị Chúa Tể ẩn thế, được gọi là Phần Thiên Chúa Tể, người đã luyện Hồng Mông thiên hỏa đến cực hạn, vô cùng đáng sợ, tính khí cũng vô cùng nóng nảy, chỉ là sau

này không biết vì lý do gì, trở nên vô cùng kín tiếng, ít khi xuất hiện.

"Yêu Hoàng, xin lỗi ngươi!" "Vì Hồng Mông Giới, chỉ có thể ủy khuất ngươi!" Các Chúa Tể khác cũng đều thở dài, cuối cùng liên thủ sửa chữa lại khe nứt.

"Đám khốn kiếp!" Trong Hỗn Độn, Yêu Hoàng sắc mặt tái mét, không ngờ lại có kết cục như vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, Yêu Hoàng hít sâu một hơi, dường như đã đưa ra một quyết định nào đó, cười lạnh một tiếng: "Được, được, từng đứa một đều coi bản hoàng là sao chổi, các ngươi cứ chờ đấy!" Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về một hướng, ngay sau đó, bay về hướng đó.

Không lâu sau, một đại thiên thế giới vô cùng bình thường hiện ra trước mắt, lơ lửng trong Hỗn Độn vô tận, được một tầng thanh quang bao phủ, giống như một hòn đảo cô độc, vô cùng cổ quái.

Yêu Hoàng thở dài một hơi, thu liễm khí tức của mình, ở bên ngoài đại thiên thế giới đó, với vẻ mặt trịnh trọng nói: "Hồng Hoang chư vị đạo hữu, Yêu Hoàng lần nữa cầu kiến!" Giọng nói của hắn vô cùng vang dội, ngay cả vách ngăn của đại thiên thế giới cũng không thể cản được, trực tiếp truyền vào trong đại thiên thế giới kia.

Đại thiên thế giới này do Bàn Cổ và những người khác khai phá, cũng không thai nghén sinh linh, chỉ dùng làm nơi nghỉ chân.

Hiện giờ đột nhiên có giọng nói, khiến Bàn Cổ và Nguyên Mẫu Đạo Quân đám người biến sắc.

Chương 580

Ngay sau đó, mọi người lần lượt từ đạo trường của mình bước ra, xuất hiện trong Hỗn Độn.

"Yêu Hoàng, sao lại là ngươi!" Trong chốc lát, Bàn Cổ và Nguyên Mẫu Đạo Quân đám người liền cảnh giác.

Đối với vị Yêu Hoàng này, họ quá quen thuộc rồi.

Điều khiến họ nhíu mày là, Yêu Hoàng là Chúa Tể, dưới quy tắc của Hồng Mông Giới căn bản không thể hạ giới, hơn nữa bộ dạng của đối phương hiện giờ có vẻ hơi thê thảm.

"Ai!" Yêu Hoàng thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Chư vị, đừng mang địch ý, bản hoàng lần này đến không có ác ý!" "Hừ, ai tin?

Ai mà không biết Yêu Hoàng là kẻ gian xảo nhất trong số các Chúa Tể của Hồng Mông Giới!" Mọi người cười lạnh, đều không có sắc mặt tốt.

Không có ác ý?

Phục Hy và Nữ Oa càng không tin, họ từng đi theo Yêu Hoàng một thời gian, không ai hiểu rõ Yêu Hoàng hơn họ.

"Chư vị, lần này bản hoàng đến là để kết minh với chư vị!" Yêu Hoàng bất đắc dĩ, nói: "Ta biết chư vị có thể không tin, nhưng lần này bản hoàng thật sự mang theo thành ý, hiện giờ bản hoàng là kẻ cô gia quả nhân!" "Yêu Hoàng của Hồng Mông Giới lừng lẫy lại là cô gia quả nhân, với vẻ mặt bất đắc dĩ, ngươi nghĩ bọn ta sẽ tin sao?" "Không sai, nói đi, rốt cuộc ngươi có âm mưu gì, đừng tưởng ngươi là Chúa Tể thì bọn ta sợ?" Tin tưởng ư, thật là trò cười, lời của Chúa Tể Hồng Mông Giới sao có thể tin?

Đặc biệt là những Sử Tiền Đạo Quân này, ở Hỗn Độn Hải họ có thân phận gì, tung hoành hết thời đại này đến thời đại khác.

Thế nhưng, cùng với sự giáng lâm của các Chúa Tể Hồng Mông Giới, họ đã biến thành những con chó mất chủ.

Đặc biệt là khoảnh khắc Hồng Hoang bị hủy diệt, Đại Đạo trường hà sụp đổ, từng cảnh tượng trong quá khứ lại hiện về trong đầu họ.

Bất kể đã trải qua bao nhiêu, có lãnh huyết và chai sạn đến đâu, đó cuối cùng vẫn là quê hương của họ.

Mối hận này, dù có tàn sát cả Hồng Mông cũng không thể giải hận.

"Thôi được, đã chư vị không tin, bản hoàng sẽ cho các vị xem những gì bản hoàng đã trải qua trong thời gian qua!" Yêu Hoàng thở dài một hơi, ý niệm vừa động, biến ký ức của mình thành từng dấu ấn đại đạo, khắc ghi vào hư không.

Trong chốc lát, những gì Yêu Hoàng đã trải qua trong nhiều năm, từng cảnh một hiện ra trước mắt mọi người.

Trong đó không chỉ có những gì gặp phải trong Hỗn Độn, mà còn có cả trước đó, ở Hồng Mông Giới, cảnh Đạo Kiếp tàn sát Chúa Tể, đại chiến với ý chí Hồng Mông Giới.

Cảnh cuối cùng là hắn bị mấy Chúa Tể xa lạ truy sát suốt một đường trong Hỗn Độn, cuối cùng trốn về Hồng Mông Giới.

Thế nhưng, lại bị Yêu Chủ và những người khác đối xử lạnh lùng.

Từng cảnh một có thể nói là vô cùng chân thực, dù có trí tưởng tượng phong phú đến đâu cũng không thể làm giả, đặc biệt là trước đó, Bàn Cổ và những người khác rõ ràng đã cảm nhận được sự dị động của vách ngăn Hồng Mông Giới.

Đừng nói, những gì Yêu Hoàng trải qua đúng là khá thê thảm, nhưng mọi người lại căn bản không để ý, toàn bộ tâm tư đều tập trung vào Đạo Kiếp.

"Hít, những gì sư tôn đã trải qua?" Phục Hy và Nữ Oa hung hăng co rút khóe miệng.

"Vậy mà lại đại chiến với ý chí Hồng Mông, khiến ý chí Hồng Mông chìm vào giấc ngủ say, quả nhiên là Đạo Tôn, chỉ là..." Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía Yêu Hoàng, ý tứ rõ ràng, muốn biết kết cục của Đạo Kiếp.

Yêu Hoàng cười khổ một tiếng, hắn cho mọi người xem những gì mình đã trải qua, vậy mà đám người này căn bản không để ý.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu: "Cụ thể bản hoàng cũng không rõ, chắc là Đạo Tôn và ý chí Hồng Mông Giới hắn là lưỡng bại câu thương, nhưng từ giọng điệu của Yêu Chủ và những người khác, hắn là ngài ấy chưa vẫn lạc, vẫn khiến các Chúa Tể của Hồng Mông Giới kiêng dè!" "Chưa vẫn lạc là tốt rồi!" "Từ giọng điệu của những Chúa Tể đó, Đạo Tôn dù bị trọng thương, cũng khiến họ kiêng dè, không dám manh động!" Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút lo lắng.

"Chư vị, có nghe bản hoàng nói gì không!" Yêu Hoàng lúc này chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, đám người này không thể nghe vào trọng điểm được sao?

"Tự nhiên là nghe rồi, ý của Yêu Hoàng là, từ nay về sau sẽ đứng cùng một thuyền với chúng ta?" Có mặt ở đây, một đám Sử Tiền Đạo Quân ai mà không phải là lão cáo già, hiện giờ sao lại không hiểu ý của Yêu Hoàng?

Yêu Hoàng cười khổ, không phản bác, thân là Chúa Tể của Hồng Mông Giới, hắn cảm thấy mất mặt, nhưng cũng không còn cách nào

khác.

"Ha ha!" Có Sử Tiền Đạo Quân cười lạnh liên tục.

Thiên Mẫu Thánh Hậu lắc đầu, nói: "Chúng ta chỉ là một đám người lang thang, tương lai sẽ ra sao không ai biết.

Nếu không phải kỳ vọng vào Đạo Tôn có một ngày có thể dẫn dắt chúng ta đi xa hơn, e rằng ta đã sớm giải tán rồi!" "Haizz, Hỗn Độn vô tận, một mảnh mênh mông, khiến bản quân cảm thấy mờ mịt!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng có vẻ mờ mịt.

Những người khác cũng đều lần lượt im lặng.

Bàn Cổ thở dài một tiếng: "Ngô cuối cùng cũng phải quay về Hồng Mông Giới, mặc dù đã mất đi ký ức, nhưng ngô luôn có một cảm giác, một khi quay về Hồng Mông Giới, ngô có thể sẽ nhớ lại ký ức đã qua!" Yêu Hoàng lúc này cũng không biết phải nói gì, một đám người mờ mịt, hắn cũng không biết trà trộn với đám người này có đúng hay không.

"Đúng rồi, Yêu Hoàng, trong Hỗn Độn tồn tại một thế giới khác không yếu hơn Hồng Mông Giới, còn có Chúa Tể tồn tại?" Mọi người vẫn chưa quên chuyện này, trước đó vẫn luôn chú ý đến Đạo Kiếp, hiện giờ mới hoàn hồn, từng người một đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Yêu Hoàng có chút cạn lời, đây mới là chuyện chính sao?

Hắn cũng không giấu giếm, kể lại những gì mình đã thấy, đã nghe và những suy đoán.

"Đại lục có thể di động, đang hướng về phía chúng ta?" Nghe vậy, mọi người đều im lặng, đây không phải là chuyện nhỏ.

Điều quan trọng nhất là thế giới khổng lồ kia, thậm chí có khả năng còn rộng lớn hơn cả Hồng Mông Giới.

“Thật bất ngờ, trong Hỗn Độn lại có thế giới như vậy?” “Ha, mấy ngày nay ta cũng thường xuyên khám phá Hỗn Độn xung quanh, nhưng căn bản không phát hiện, xem ra khoảng cách ta khám phá không đủ xa!” Có Sử Tiền Đạo Quân mắt sáng lên.

Không sai, mắt sáng lên.

“Các ngươi không lo lắng sao?” Yêu Hoàng không biết phải nói gì, đám người này sau một hồi im lặng, vậy mà đều tỏ ra hưng phấn, hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng.

“Nếu Yêu Hoàng ở Hỗn Độn lâu cũng sẽ như vậy!” Thiên Mẫu Thánh Hậu mỉm cười.

“Haizz, có lúc kẻ địch không đáng sợ, đáng sợ là sự cô độc vô tận, đặc biệt là khi có sinh mệnh dài đằng đẵng.

Ở Hỗn Độn Hải còn đỡ, ít nhất có thể xem kỷ nguyên thay đổi, hết lần này đến lần khác phá diệt rồi lại tân sinh, nhưng ở Hỗn Độn lâu thật sự khiến người ta tuyệt vọng!” Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng cảm khái.

Nghe vậy, Yêu Hoàng hiểu ra, hóa ra đám lão quái vật này sống quá lâu, cảm thấy quá vô vị, lại ở trong Hỗn Độn tĩnh mịch.

Thế là, tiếp theo Yêu Hoàng cũng cư trú tại đại thiên thế giới do Bàn Cổ và những người khác tùy ý khai phá này, trở thành một thành viên ở đây.

Chương 581

Điều khiến hắn kinh hỉ là, hắn gặp được Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất là Tam Túc Kim Ô, Hồng Mông Kim Ô, mặc dù có chút khác biệt, nhưng vẫn khiến hắn vô cùng cao hứng.

Thế là, Yêu Hoàng không nói hai lời, trực tiếp thu Đế Tuấn và Thái Nhất làm đệ tử.

Đế Tuấn và Thái Nhất vốn có chút kháng cự, họ luôn ghét người của Hồng Mông Giới, nhưng không chịu nổi sự mềm mỏng cứng rắn của Yêu Hoàng, cùng với sự cám dỗ của con đường tu luyện, cuối cùng Đế Tuấn và Thái Nhất đã đồng ý.

Dù sao Yêu Hoàng cũng là một vị Chúa Tể, đối với đạo của Chúa Tể, không ai không động lòng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân tiếp nhận Yêu Hoàng.

Để có được sự tín nhiệm của mọi người, Yêu Hoàng cũng không hề keo kiệt giảng đạo cho mọi người.

Chúa Tể giảng đạo, dù vị Chúa Tể này từng là kẻ địch, nhưng mọi người cũng đều lần lượt nghiêm túc lĩnh ngộ.

Dù sao đối với tuyệt đại bộ phận người, ân oán cũng không thể so với việc cầu đạo, đặc biệt là những Sử Tiền Đạo Quân đã sống vạn cổ.

Nhưng đối với thế giới mà Yêu Hoàng phát hiện, mọi người đều vô cùng coi trọng, dù sao ngay cả tồn tại như Yêu Hoàng cũng bị người truy sát, một khi thế giới kia giáng lâm, cường giả của thế giới kia nhìn thấy họ, cũng tuyệt đối sẽ không đối xử hòa nhã.

Vì vậy, bao gồm cả Yêu Hoàng, mỗi người cách một khoảng thời gian, sẽ thay phiên nhau đi dò xét xung quanh.

Cùng lúc đó, ở Hồng Mông Giới, sau khi biết được những gì Yêu Hoàng đã trải qua, Yêu Chủ và một đám Chúa Tể cũng đều cảnh giác.

Các đại chủng tộc, các đại thế lực phái ra lượng lớn tu sĩ canh giữ tại vách ngăn Hồng Mông Giới, tùy thời giám sát dấu tích trong Hỗn Độn.

Đương nhiên, họ cũng phát hiện ra đại thiên thế giới của Bàn Cổ và những người khác, cũng biết Yêu Hoàng và Bàn Cổ cùng các Sử Tiền Đạo Quân đã trà trộn với nhau.

Đối với chuyện này, các đại thế lực của Hồng Mông Giới trực tiếp làm lơ, đó là mệnh lệnh của Chúa Tể.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã một nguyên hội.

Một ngày, khu vực Hỗn Độn nơi Hồng Mông Giới tọa lạc, đột nhiên phát ra chấn động kịch liệt, hỗn độn chi khí trở nên vô cùng cuồng bạo, một bóng đen khổng lồ từ Hỗn Độn vô biên lao ra.

"Xảy ra chuyện gì?" "Đó là cái gì?" Các đệ tử của các đại thế lực đang canh giữ tại vách ngăn Hồng Mông Giới đều bị chấn động trong Hỗn Độn kinh động, lần lượt sử dụng chí bảo để dò xét, vừa nhìn, toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh.

"...Không thể nào?

Đó là một thế giới?" "Một thế giới... có thể di động?

Hít, không thể nào!" Những đệ tử của các đại thế lực này đều ngây người, quả thực không dám tin, một thế giới thậm chí còn lớn hơn Hồng Mông Giới một chút lại đang di động, đang lao về phía này.

Rõ ràng, những gì Yêu Hoàng nói lúc đầu, chỉ có các vị Chúa Tể

biết, những Chúa Tể này cũng không nói cho tộc nhân đệ tử của mình.

"Nhanh, mau đi báo cho các vị Chúa Tể!" Khi hoàn hồn, từng đạo tin tức được truyền đi.

Cùng lúc đó, Yêu Hoàng, Bàn Cổ, các Sử Tiền Đạo Quân và những người khác đang ở trong đại thiên thế giới cũng bị chấn động trong Hỗn Độn kinh tỉnh.

"Đến rồi!" Vạn năm này, đến lượt Hắc Ám Đạo Quân tuần tra, lúc này, Hắc Ám Đạo Quân cấp tốc quay về, thần tình mang theo vẻ hưng phấn và chấn kinh.

"Đến rồi sao?" Nghe vậy, trong chốc lát, tất cả mọi người trong đại thiên thế giới đều kích động và phấn chấn.

"Yêu Hoàng!" Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía Yêu Hoàng.

"Yên tâm đi, hiện giờ thương thế của bản hoàng đã khỏi hẳn, chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không bị phát hiện đâu!" Yêu Hoàng gật đầu, có kinh nghiệm giáo huấn từ lần trước, tự nhiên cẩn thận hơn rất nhiều, một nguyên hội không chỉ dưỡng thương, tuyệt đại bộ phận thời gian đều chuyên tâm nghiên cứu cách ẩn nấp trong Hỗn Độn, để có thể né tránh sự dò xét của người dị giới tốt hơn.

Đương nhiên, hắn không nắm chắc, nhưng ở đây có không ít Sử Tiền Đạo Quân, những Sử Tiền Đạo Quân này có lẽ tu vi không bằng hắn, nhưng thủ đoạn lại không ít, liên hợp lại đủ để sáng tạo ra một thần thông ẩn nấp mà ngay cả Chúa Tể cũng khó phát hiện.

"Chúng ta chỉ cần ẩn nấp ở xung quanh là được, dù sao nó đã đến, sau khi thấy Hồng Mông Giới, tự nhiên sẽ một lòng một dạ đặt vào Hồng Mông Giới!" Yêu Hoàng lại nói: "Còn nữa, chư vị tốt nhất nên phá hủy đại thiên thế giới này, nếu không một thế giới khó mà ẩn

nấp!" Bàn Cổ và những người khác gật đầu, đại thiên thế giới này chỉ là tùy tay khai phá, tự nhiên không để ý.

Sau khi phá hủy, mọi người liền liên hợp bố trí bí thuật trận pháp, ẩn nấp, trốn ở nơi xa.

Cùng lúc đó, trong Hồng Mông Giới, mấy chục vị Chúa Tể toàn bộ giáng lâm tại vách ngăn thế giới, từng người một sắc mặt ngưng trọng.

"Ầm ầm!" Không lâu sau, thế giới kia chính thức giáng lâm, xuất hiện tại một khu vực không xa Hồng Mông Giới.

Đương nhiên, cái không xa này chỉ là tương đối, thực tế vẫn cách vô tận Hỗn Độn, nếu để một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân bay, e rằng mười nguyên hội cũng không đến được.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng đến rồi!" "Hồng Mông Tổ Địa, chúng ta đến rồi!" Từng tiếng cười lớn truyền ra, ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của mấy chục danh Chúa Tể, đại quân hùng hổ, trực tiếp đến bên ngoài Hồng Mông Giới.

"Đây chính là Hồng Mông Tổ Địa, ta thấy cũng không ra sao?

Không bằng Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta!" "Ha, thật không biết một thế giới như vậy vì sao lại được gọi là Tổ Địa, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì!" Nhìn đại thế giới trước mắt, các tu sĩ từ Thiên Thần Cổ Địa từng người một trên mặt đều lộ ra vẻ khinh miệt.

"Kẻ nào?

Đến giới của ta có việc gì!" Bị người ta khinh miệt như vậy, các Chúa Tể của Hồng Mông Giới cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhưng lần này họ không xé rách một khe nứt nào, mà cách vách ngăn Hồng Mông Giới, dùng ánh tượng chí bảo để nói chuyện.

"Ồ?

Có sinh linh!" Các Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới sững sờ, rồi từng người một lộ ra nụ cười, một vị Chúa Tể trong đó lên tiếng nói: "Chúng ta đến từ Thiên Thần Cổ Giới, là một trong những Hồng Mông đại lục của Chư Thiên Hỗn Độn, là một đại thế giới xếp hạng top mười." "Một trong những Hồng Mông đại lục của Chư Thiên Hỗn Độn?" Các Chúa Tể của Hồng Mông Giới có chút ngây người, tình huống gì đây?

Trong Hỗn Độn lại có nhiều thế giới như vậy, còn là Hồng Mông đại lục?

Sự chấn kinh có thể biết, từ trước đến nay, họ đều cho rằng Hồng Mông Giới chỉ có một, là thế giới cấp cao nhất trong Hỗn Độn, trong Hỗn Độn tuy có các thế giới khác, nhưng họ căn bản không xem ra gì, cũng chỉ có Hồng Hoang đặc thù, mới khiến các Chúa Tể này không tiếc giáng lâm.

Thế nhưng, hiện giờ lời của đối phương quả thực đã lật đổ tư duy của họ, Hồng Mông Giới không chỉ có một, hơn nữa, ý trong lời nói còn cho thấy, giữa họ có liên hệ, nếu không sẽ không có cách nói xếp hạng.

"Quả nhiên, vừa nhìn đã biết là đám thổ dân lạc hậu, vậy mà ngay cả Chư Thiên Hồng Mông Giới cũng không biết!" Thấy phản ứng của đối phương, các tu sĩ của Thiên Thần Cổ Giới từng người một đều lộ vẻ khinh thường, sự khinh miệt không hề che giấu.

Chương 582

"Hừ!" Bị coi thường quá mức, tự nhiên khiến các Chúa Tể của Hồng Mông Giới đại nộ, họ có thân phận gì?

Ai dám khinh miệt?

Phần Thiên Chúa Tể hít sâu một hơi, đè nén cơn tức giận trong lòng, lên tiếng hỏi: "Các ngươi đến giới của ta có việc gì?" Đây mới là điều họ quan tâm nhất, mặc dù đã có suy đoán.

Dù sao hai thế giới gặp nhau, tuyệt đối không thể hòa bình chung sống, ai mà không muốn cướp đoạt tài nguyên của đối phương.

"Hồng Mông đại lục này tuy vô cùng yếu nhỏ, nhưng dù sao cũng là một trong Chư Thiên Hồng Mông, hiện giờ thiên hạ đại thế sắp đến, thế giới của các ngươi cũng sẽ được nạp vào mạng lưới Chư Thiên Hồng Mông, Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta chính là người đầu tiên!" Đối diện, một vị Chúa Tể mỉm cười nói: "Đạo hữu chẳng lẽ cứ thế này nói chuyện với hữu nhân sao, không mời chúng ta vào, mọi người cũng dễ dàng giao lưu trực tiếp!" "Mạng lưới Chư Thiên Hồng Mông?" Nghe vậy, một đám Chúa Tể của Hồng Mông Giới nhìn nhau, từ này họ nghe lần đầu.

Đương nhiên, Hồng Mông Giới cũng có xã hội khoa học kỹ thuật, tự nhiên hiểu rõ mạng lưới, nhưng ở cảnh giới của họ, những khoa học kỹ thuật đó căn bản không dùng đến.

Về phần để đối phương vào?

Trò cười, để đám người này vào, chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?

Dù cách vách ngăn thế giới, nói chuyện cách không, họ vẫn cảm

nhận được, đối phương có không ít Chúa Tể, thậm chí có mấy người ngay cả họ cũng không cảm nhận được tu vi, ẩn ẩn mang theo nguy hiểm.

Trong tình huống này mà để những người này vào, Hồng Mông Giới và những người khác có làm được không?

Thế là, Phần Thiên Chúa Tể và Yêu Chủ đám người không nói hai lời, trực tiếp kết thúc cuộc nói chuyện.

"Đám thổ dân man di!" Điều này khiến các Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới đại nộ.

Vốn định dùng thái độ ôn hòa để xâm nhập Hồng Mông Cổ Địa, không ngờ đám thổ dân một giới này lại ngoan cố như vậy.

"Nếu đã như vậy, vậy đừng trách chúng ta không khách khí!" "Không sai, trực tiếp phá nát vách ngăn thế giới, giết vào, ai không phục, giết hết!" Rất nhanh, một đám Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới đã có quyết định.

"Ầm ~!" Mấy chục vị Chúa Tể liên thủ, trong đó còn có hai vị Chúa Tể Cảnh Nhị Trọng Thiên và một vị Chúa Tể Cảnh Tam Trọng Thiên.

Đội hình như vậy, công kích kinh khủng như vậy, còn hung mãnh hơn cả lúc Đạo Kiếp giết vào Hồng Mông Giới.

Dù sao lúc Đạo Kiếp giết vào Hồng Mông Giới, tu vi chưa đạt đến Chúa Tể Cảnh, chỉ là chiến lực sánh với Nhị Trọng Thiên mà thôi.

"Rắc!" Không chút nghi ngờ, vách ngăn Hồng Mông Giới dù có mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại công kích như vậy, trực tiếp bị xé rách một khe nứt khổng lồ.

"Hít!" Cảnh này khiến các Chúa Tể của Hồng Mông Giới sắc mặt đại biến, tương tự, Yêu Hoàng, Bàn Cổ và các Sử Tiền Đạo Quân

đang ở nơi xa dòm ngó cũng từng người một hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Yêu Hoàng, thân thể càng run lên, vách ngăn Hồng Mông Giới dày đến mức nào hắn là người hiểu rõ nhất, dù mấy vị Chúa Tể liên thủ cũng không thể rung chuyển, nhiều nhất chỉ có thể xé rách một khe nứt nhỏ từ bên trong, Chúa Tể không thể hạ giới.

Dù hiện giờ ý chí Hồng Mông chìm vào giấc ngủ say, không cần lo lắng ý chí Hồng Mông bị kinh động, giáng xuống thiên phạt, nhưng đối với vách ngăn lại ảnh hưởng không lớn.

"Ha ha ha, chỉ là vách ngăn thế giới, sao có thể cản được bước chân của chúng ta, chư vị, chúng ta lên, trấn áp một giới, cướp đoạt toàn bộ cơ duyên của Hồng Mông Tổ Địa!" Đại Thiên Thần cười lớn, vị Đại Thiên Thần này là tồn tại vô thượng của Chúa Tể Cảnh Tam Trọng Thiên, cũng là thủy tổ của Thiên Thần nhất tộc, thực lực cường đại.

"Giết!" Vách ngăn thế giới bị xé rách, tự nhiên không che giấu nữa, từng người một sát ý lẫm liệt, ánh mắt mang theo ánh sáng tham lam.

"Ầm!" Ngay sau đó, mấy chục vị Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới trực tiếp lao vào khe nứt.

Thế nhưng, đúng lúc này, cả Hồng Mông Giới chấn động, một luồng dao động mênh mông càn quét ra, chí cao vô thượng.

"Ông ~!" Cả Hồng Mông Giới lóe lên ánh sáng tím rực rỡ, phù văn dày đặc nở rộ, cả Hồng Mông Giới như bị một tấm lưới lớn màu tím bao phủ.

Giây tiếp theo, ức vạn kiếm khí hiện ra, mỗi một đạo kiếm khí đều như một đòn của Chúa Tể, mặc dù chỉ là công kích của Chúa Tể Nhất Trọng Thiên, nhưng ức vạn đạo vẫn khiến thế nhân kinh hãi.

“Ầm!” Ức vạn đạo kiếm khí trực tiếp oanh kích vào khe nứt, trong chốc lát, những Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới đang lao vào Hồng Mông Giới, tại chỗ có mấy người hóa thành sương máu.

“Chuyện gì vậy?” “?” Biến cố đột ngột khiến Đại Thiên Thần và những người khác kinh hãi thất sắc.

“Keng!” Một thanh trường kiếm màu tím vàng xuất hiện trong tay Đại Thiên Thần, chém vào hư không, phá diệt vô số kiếm khí.

Thế nhưng, kiếm khí thực sự quá nhiều, thậm chí, cuối cùng, còn ngưng tụ thành một thanh cự kiếm.

Ngay sau đó, một đạo nhân hiện ra, là một hư ảnh, nhưng lại toàn thân tỏa ra khí thế trấn áp chư thiên.

Khí thế mênh mông đó uy áp chúng sinh, giây phút này, đừng nói sinh linh bình thường, ngay cả Chúa Tể cũng cảm thấy ngạt thở.

“Không thể nào, tồn tại vô thượng Chúa Tể Cảnh Tứ Trọng Thiên, một thế giới thổ dân suy tàn sao có thể đản sinh ra tồn tại như vậy!” Đại Thiên Thần gầm thét, sắc mặt trắng bệch, hắn là đại năng Chúa Tể Cảnh Tam Trọng Thiên, nhưng đối mặt với Chúa Tể Tứ Trọng Thiên lại có khoảng cách cực lớn.

“Lui!” Tình huống này căn bản không thể tiến vào nữa, thế là, chưa đợi hư ảnh kia đến gần, Đại Thiên Thần đã mang theo các Chúa Tể khác của Thiên Thần Cổ Giới lùi về sau.

“Ầm!” Lúc này, hư ảnh đạo nhân kia trực tiếp chém một kiếm xuống, một luồng kiếm ý vô thượng xông thẳng lên trời, chém giết thương mang, phá nát thời không, nghiền nát ba ngàn đại đạo, trực tiếp rơi xuống.

“Bùm!

Bùm!

Bùm!" "A, không!" Dù Đại Thiên Thần và những người khác vội vàng lùi lại, vẫn có Chúa Tể không kịp chạy thoát trực tiếp bị đánh thành sương máu.

Ba mươi mấy vị Chúa Tể, khi rời khỏi vách ngăn Hồng Mông Giới, lùi về Hỗn Độn, Đại Thiên Thần phát hiện, hiện giờ chỉ còn lại mười mấy vị, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, số Chúa Tể hắn mang theo đã chết một nửa.

Hơn nữa, vô cùng tàn nhẫn, những Chúa Tể vẫn lạc này, dấu ấn đều bị xóa sạch giữa thiên địa, ngay cả một tia chân linh cũng không còn.

"Thật tàn nhẫn, là ai, rốt cuộc là ai?" Đại Thiên Thần gầm lên giận dữ, nghiến răng nghiến lợi.

Phải biết rằng, những Chúa Tể này là cường giả đỉnh cấp của Thiên Thần Cổ Giới, chống đỡ cho Thiên Thần đại lục.

Hiện giờ tổn thất một nửa, xếp hạng của Thiên Thần Cổ Giới trong Chư Thiên Hồng Mông Giới tất nhiên sẽ giảm mạnh.

Hắn không thể chấp nhận được.

Vốn tưởng là người đầu tiên đến Hồng Mông Tổ Địa, có thể chiếm được tiên cơ, đoạt được cơ duyên một giới, không ngờ cơ duyên chưa đoạt được, lại tổn thất lớn như vậy.

Chương 583

Đại Thiên Thần có thể tưởng tượng được, đợi các thế giới khác giáng lâm, tất nhiên sẽ chế nhạo hắn.

"Ông ~!" Lúc này, qua khe nứt, có thể thấy hư ảnh vĩ đại kia vung tay một cái, khe nứt liền trực tiếp tan biến.

"...." "Hư ảnh đó là ai?

Sao lại kinh khủng như vậy?

Hồng Mông Giới chúng ta từ khi nào xuất hiện tồn tại như vậy?" Cùng lúc đó, Yêu Hoàng đang âm thầm quan sát cảnh này cũng kinh hãi.

Hắn là một trong những Chúa Tể của Hồng Mông Giới, sống không biết bao nhiêu kỷ nguyên, thế nhưng, chuyện hôm nay hắn hoàn toàn không biết.

Đừng nói là chủ nhân của hư ảnh đó, ngay cả tấm lưới lớn quy tắc bao phủ Hồng Mông Giới hắn cũng không biết.

"Không thể nào, nếu Hồng Mông Giới chúng ta thật sự có tồn tại như vậy, lúc Đạo Tôn giết lên, ngài ấy căn bản không thể sống sót.

Có tồn tại như vậy bảo vệ, ý chí Hồng Mông Giới cũng sẽ không chìm vào giấc ngủ say!" Yêu Hoàng lại không hiểu.

"Ngươi cũng không biết?" Bàn Cổ và Thiên Mẫu Thánh Hậu đám người cũng nhìn nhau, trong lòng chấn động quá lớn.

Họ phát hiện, đám người họ thật sự đã coi thường Hồng Mông Giới, so với chủ nhân của hư ảnh đó, cái gọi là Chúa Tể căn bản không là gì, chỉ là những con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Tương tự, họ cũng có suy nghĩ giống Yêu Hoàng, vô cùng không hiểu, rõ ràng có tồn tại như vậy, tại sao năm đó không ngăn cản Đạo Kiếp?

Mặc cho Đạo Kiếp hoành hành trong Hồng Mông Giới, trận chiến với ý chí Hồng Mông càng suýt nữa hủy diệt cả Hồng Mông.

Cùng lúc đó, trong Hồng Mông Giới, nhìn hư ảnh đạo nhân đang từ từ tan biến trên bầu trời, cùng với tấm lưới lớn, Phần Thiên Chúa Tể và Yêu Chủ đám người thì ngây người tại chỗ.

Cũng không biết qua bao lâu, họ mới hoàn hồn, từng người một kinh hãi thất sắc.

Tịch Diệt Cấm Địa, Đạo Kiếp đang trong giấc ngủ say với ý thức mơ hồ như tỉnh như không, cũng trực tiếp bị luồng sức mạnh vĩ đại đó kinh tỉnh.

"Khí tức thật đáng sợ, vượt qua cả Chúa Tể, còn có tấm lưới lớn bao phủ Hồng Mông Giới kia, tại sao trước đây bản tôn không phát giác?" Đạo Kiếp chấn kinh không thôi, luồng khí tức vừa rồi, hắn dám khẳng định, dù không cùng ý chí Hồng Mông đấu đến lưỡng bại câu thương, cũng không phải đối thủ, thậm chí thực lực còn chênh lệch rất lớn.

"Thương thế quá nặng, không thể rời khỏi đây, càng không thể dò xét!" Cảm nhận thương thế trên người, Đạo Kiếp cười khổ một tiếng.

Điều khiến hắn vui mừng là, hắn không bị thương đến căn cơ, có Vô Cực Luân Hồi Châu và Hồng Mông chi nguyên, chỉ cần có hai thứ này, sớm muộn cũng sẽ hồi phục, chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn.

"Từ tình huống vừa rồi xem ra, e rằng hiện giờ Hồng Mông Giới sắp có đại sự xảy ra.

Bản tôn không thể ra ngoài, hiện giờ chỉ có thể phân ra một luồng hóa thân!" Phân ra một luồng hóa thân, đó là điều duy nhất hắn có thể làm, chỉ là luồng hóa thân này không có bao nhiêu tu vi.

Không biết Vọng Thư và những người khác ra sao rồi, hiện giờ người hắn có thể nhớ đến, cũng chỉ có mấy người họ.

Thế là, ý niệm vừa động, một đạo hóa thân ngưng tụ ra, hóa thân này không phải hư ảnh, mà ngưng tụ thành một nhục thân.

Không có nhục thân, không thể ở bên ngoài trong thời gian dài.

"Từ hôm nay, ngươi tên là Đạo Sinh, trong khoảng thời gian bản tôn ngủ say hồi phục, ngươi hãy thay thế bản tôn đi lại thế gian!" Đạo Kiếp nói xong, ý thức liền một lần nữa mơ hồ, tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

Nhưng Đạo Kiếp cũng không lo lắng, hiện giờ dù bị trọng thương, nhưng Chúa Tể bình thường cũng không thể làm hắn bị thương, trừ phi như hư ảnh đạo nhân trước đó.

Nếu tồn tại cấp bậc đó ra tay với hắn, đừng nói là đang ngủ say, dù ở thời kỳ đỉnh cao cũng không chống đỡ nổi, vì vậy, không có gì đáng lo.

Đạo Sinh mỉm cười, luyện hóa một luồng bản nguyên của Đạo Kiếp, khiến khí tức trên người bắt đầu tăng vọt, không lâu sau, đã đạt đến Đạo Diễn chi cảnh, cũng chính là Đại Đạo Cảnh của Hồng Hoang.

Đến cảnh giới này, một tia bản nguyên của bản tôn trong cơ thể tiêu hao hết, không thể nâng cao tu vi nữa, thế là, hắn liền trực tiếp rời khỏi ngọn núi đen.

Lúc này, cả Hồng Mông Giới đều tràn ngập một luồng khí tức áp bức, các đại chủng tộc, thế lực đều đang cảnh giác.

Biến cố đột ngột, khiến các Chúa Tể không thể che giấu nữa, thế là không lâu sau, cả Hồng Mông Giới đều biết, trong Hỗn Độn có một đại thế giới khác không yếu hơn Hồng Mông Giới giáng lâm.

Trước đó chính là sinh linh của thế giới đó muốn bước vào Hồng Mông Giới, lại bị một hư ảnh chém giết.

Việc này đã gây ra chấn động lớn trong cả Hồng Mông Giới, bất luận là Thiên Thần Cổ Giới giáng lâm, hay hư ảnh kinh khủng hiện thân, đều không nghi ngờ gì đã tạo ra cú sốc lớn cho thế nhân.

Mặc dù các Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới thất bại trở về, nhưng tất cả mọi người vẫn cảnh giác, dù sao bên ngoài có một thế giới đang nhìn chằm chằm như hổ đói, không thể không cảnh giác.

Đồng thời, từ lời nói của các Chúa Tể Thiên Thần Cổ Giới, họ cũng biết được, Thiên Thần Cổ Giới chỉ là một trong Chư Thiên Hồng Mông Giới trong Hỗn Độn, còn có rất nhiều thế giới tương tự sẽ giáng lâm trong tương lai không xa.

Điều này cũng có nghĩa là, Hồng Mông Giới tương lai sẽ đối mặt với thách thức lớn, một khi bị người xâm nhập, sẽ vạn kiếp bất phục.

Đúng lúc này, một tin tức từ một nơi không rõ truyền ra, cũng không biết là ai truyền, lại truyền vào trong đầu của mỗi sinh linh có trí tuệ, bao gồm cả Phần Thiên và một đám Chúa Tể của Hồng Mông Giới.

Tin tức đó chính là, Hồng Mông Giới có nguyên trận bảo vệ, có thể ngăn cản cường giả Chúa Tể Cảnh Nhất Trọng Thiên đến dưới Tứ Trọng Thiên giáng lâm, một khi vượt qua Chúa Tể Cảnh Tứ Trọng Thiên, sẽ không thể ngăn cản.

Về phần dưới Chúa Tể Cảnh, bất luận là Đạo Chủ, Đạo Diễn đều không bị hạn chế.

Tin tức này vừa ra, cả Hồng Mông Giới một lần nữa chấn động.

Mặc dù không ai biết nguồn gốc của tin tức, nhưng lại không ai dám sơ suất, thế là, các tu sĩ, đại năng của các tộc lần lượt thỉnh giáo các Chúa Tể lớn.

Các Chúa Tể lớn sắc mặt ngưng trọng, họ cũng không biết tin tức này có chính xác hay không, nhưng trực giác mách bảo họ, hẳn là chính xác.

Điều quan trọng nhất là, trong tin tức này, đã giải thích rõ ràng cảnh giới của Chúa Tể.

Chúa Tể Nhất Trọng Thiên đến Chúa Tể Tứ Trọng Thiên, hóa ra Chúa Tể cũng phân chia cảnh giới, từ trước đến nay, họ căn bản không biết con đường sau Chúa Tể đi như thế nào, căn bản không biết mình ở trọng thiên thứ mấy.

Hiện giờ xem ra, những người này e rằng đều ở Nhất Trọng Thiên.

Điều này khiến một đám Chúa Tể sắc mặt phức tạp.

Chương 584

Ngay sau đó, họ lại nghĩ đến Đạo Kiếp và ý chí Hồng Mông Giới, e rằng cũng ở Chúa Tể Cảnh, tuyệt đối không vượt qua Chúa Tể Cảnh, thậm chí có khả năng chỉ là Nhị Trọng Thiên hoặc Tam Trọng Thiên.

"Như vậy, giới của chúng ta tuy có thể ngăn cản Chúa Tể tiến vào, nhưng Chúa Tể bên ngoài có thể đưa người vào?" Các Chúa Tể nghĩ đến điểm này, từng người một ánh mắt lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Cùng lúc đó, không ai phát hiện, Tịch Diệt Cấm Địa lúc này lại có một thiếu niên bước ra, thiếu niên có mái tóc đen, một thân bạch y, da dẻ trắng nõn, vô cùng tuấn tú, khiến thiếu nữ cũng phải hổ thẹn.

Thiếu niên chính là Đạo Sinh, hóa thân của Đạo Kiếp.

"Ta vẫn là thiếu niên năm ấy, không có chút thay đổi nào, ha ha, Hồng Mông Giới ta đến rồi!" Đạo Sinh mặt mày tươi cười, ngân nga một khúc hát, từng bước đi ra ngoài.

"Ể, vậy mà lại có người!" Đúng lúc này, hai thiếu nữ có dung mạo giống hệt nhau đang ngơ ngẩn đứng cách đó không xa.

"Tỷ tỷ, muội không nhìn lầm chứ!" Một thiếu nữ trong đó lên tiếng.

"Ta cảm thấy mình nhìn lầm rồi, ừm, tỷ cũng sinh ra ảo giác rồi!" Thiếu nữ còn lại có chút ngây ngốc nói.

"Ể, hai vị thiếu nữ Nhân tộc, giống hệt nhau, là song bào thai sao?" Đạo Sinh mỉm cười bước đến, dừng lại trước mặt hai thiếu nữ, với nhãn giới của hắn, một cái liếc mắt đã nhìn ra, hai thiếu nữ là Nhân

tộc, nhưng bản nguyên lại mạnh hơn Nhân tộc Hồng Hoang rất nhiều, rõ ràng, là Nhân tộc bản địa của Hồng Mông Giới.

“A!” Hai thiếu nữ kinh hô, mặt mày tái mét, vèo một cái chạy ra xa, cảnh giác nhìn Đạo Kiếp.

Một thiếu nữ trong đó đưa ngón tay ngọc chỉ vào Đạo Sinh, lắp bắp nói: “Ngươi... ngươi từ trong cấm địa bước ra?” “Cấm địa sao?” Đạo Sinh sững sờ, trong nháy mắt hiểu ra chuyện gì, thế là lắc đầu cười, nói: “Không phải, ta là thổ dân ở đại hoang không xa đây, dê nhà ta chạy mất, ta ra ngoài tìm, nên mới đến đây!” “Cái gì?

Dê nhà ngươi chạy mất?

Chạy vào cấm địa?” Hai nữ nhân có chút ngơ ngác, chắc chắn không nghe lầm chứ?

“À, các ngươi đừng xem thường ta, ta tuy là người chăn dê, nhưng dê nhà ta lợi hại lắm đấy!” Đạo Sinh với vẻ mặt tự hào nói.

“Khúc khích!” Bộ dạng của hắn, khiến hai nữ nhân bật cười, dường như cũng thả lỏng cảnh giác.

Thiếu nữ được gọi là tỷ tỷ cười nói: “Thiếu niên, dê nhà ngươi lợi hại lắm, là dê gì?

Lẽ nào là linh thú?

Yêu thú, hay là thần thú?” Trong đó, thiếu nữ được gọi là tỷ tỷ cười nói: "Thiếu niên, nhà ngươi nuôi dê sao?

Dê gì vậy?

Chẳng lẽ là linh thú?

Yêu thú, hay là thần thú?" "Linh thú, yêu thú, thần thú?

Mấy thứ đó là gì?

Dê của ta chỉ biết kêu be be thôi!" Đạo Sinh tỏ ra vô cùng ngây thơ. "Hả?" Điều này khiến cô tiểu muội có chút ngẩn ngơ, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, hiểu rằng đây chỉ là một phàm nhân chưa từng trải sự đời, có lẽ thật sự là dân bản xứ gần đây, thậm chí chưa từng ra khỏi núi.

Nghĩ đến đây, nỗi lo lắng trước đó của nàng lập tức tan biến.

Trong đó, người muội muội lên tiếng, chỉ vào ngọn núi đen ở xa, nói: "Thiếu niên, nơi đó không thể vào được, bên trong có đại khủng bố, có thể nuốt chửng sinh linh!" "Có thật sự tà ma đến vậy không?" Thiếu niên lộ ra ánh mắt nửa tin nửa ngờ. "Đúng vậy, con dê của ngươi vào đó rồi không ra nữa phải không?

Chắc chắn chết rồi, cho nên đừng vào đó nữa, nếu không sẽ dễ dàng mất mạng đấy!" Tỷ tỷ cũng nghiêm túc nói, tâm địa nàng lương thiện, không muốn một thiếu niên vô tội chết thảm. "Vậy phải làm sao?

Dê của ta mất rồi, ta từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, chỉ có con dê bầu bạn, giờ nó cũng không còn!" Phải nói, diễn kỹ của hắn thật sự không đùa được, khiến hai thiếu nữ thiện tâm đều cảm động.

Đúng lúc này, người muội muội nghiến răng nói: "Thiếu niên, ta thấy ngươi cũng là người của Nhân tộc, nay lại cô thân một mình không vướng bận, hay là theo chúng ta đến thành trì của Nhân tộc đi!" "Tiểu muội, muội..." Tỷ tỷ nghe vậy sắc mặt biến đổi, mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì. "Tỷ tỷ, yên tâm, thiếu niên này tuy lai lịch cổ quái, không thể không đề phòng, nhưng nếu về đến Nhân Hoàng thành, có cổ quái đến mấy thì đã sao?

Lỡ như thiếu niên không nói dối, chúng ta lại bỏ mặc hắn ở đây, chẳng phải quá tàn nhẫn sao?" Muội muội truyền âm nói. "Cũng đúng!" Nghe vậy, tỷ tỷ gật đầu, cảm thấy lời muội muội có lý, bèn

cười nói: "Thiếu niên, theo chúng ta đi!" "Không, không, không!" Nào ngờ, Đạo Sinh lại lắc đầu, trực tiếp từ chối đề nghị của hai chị em. "Tại sao?" Điều này khiến hai chị em vô cùng khó hiểu.

Đạo Kiếp ngẩng cao đầu, thần sắc ngạo nghễ nói: "Ta là người có truyền thừa, từng phát thệ, thiếu niên ra khỏi đại hoang, ắt sẽ vô địch thiên hạ, sao có thể dễ dàng bị hai tiểu nha đầu các ngươi dẫn đi?" "Ta choáng!" Lời này vừa thốt ra, bất luận là tỷ tỷ hay muội muội, đều ngây người, mặt mày co giật, quả thực không nói nên lời. "Có truyền thừa?

Thiếu niên ra khỏi đại hoang, ắt sẽ vô địch thiên hạ?" "Ha ha ha, cười chết mất!" Hoàn hồn lại, hai chị em đều không nhịn được cười lớn, bây giờ họ có thể khẳng định, thiếu niên này thật sự chưa từng trải sự đời. "Thiếu niên, nếu ngươi lợi hại như vậy, thì có gì phải sợ?

Nhân Hoàng thành của chúng ta chỉ là một tòa đại thành trong Hồng Mông giới rộng lớn mà thôi, nếu ngươi muốn vô địch thiên hạ, ít nhất cũng phải đánh bại hết thiên tài trong thành trước chứ?" "Đúng vậy, nếu ngay cả người trong một tòa thành cũng không đánh lại, thì sao dám nói đến chuyện vô địch thiên hạ!" Hai cô gái nói đùa, thực ra cũng chẳng để tâm. "Các ngươi nói cũng đúng, vậy ta đi cùng các ngươi!" Đạo Sinh gật đầu, dường như cảm thấy lời hai cô gái nói có lý.

Ngay sau đó, hai cô gái lấy ra một chiếc phi thuyền, bước lên đó và rời khỏi vùng đại hoang này.

Trên đường đi, hai cô gái không ngừng hỏi Đạo Sinh đủ loại vấn đề, có những câu là để dò xét, có những câu chỉ là thuận miệng hỏi.

Đặc biệt là về cái gọi là truyền thừa trong miệng Đạo Sinh.

Phải biết rằng, người có thể để lại truyền thừa tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường, ít nhất cũng là tồn tại cấp Đạo Diễn cảnh,

thậm chí là Đạo Chủ cảnh.

Chương 585

Còn về Chúa Tể, cơ bản là không có.

Phi thuyền tốc độ rất nhanh, là một kiện chí bảo, có thể xuyên qua thời không, không bao lâu đã đến Nhân Hoàng thành.

Nhân Hoàng thành là đại thành đệ nhất của Nhân tộc, lịch sử lâu đời, có thể truy ngược lại không biết bao nhiêu kỷ nguyên trước, đồng thời cũng là nơi tọa lạc của thánh địa Nhân tộc.

Nhân tộc ở Hồng Mông giới không phải là chủng tộc lớn nhất, nhưng thuộc một trong những siêu cấp đại tộc, Nhân Hoàng Đế Hiểu đương thời chính là một vị Chúa Tể, có vị Nhân Hoàng này tọa trấn, toàn bộ Nhân tộc vững như thành đồng vách sắt.

Nhưng hiện nay cả Nhân tộc cũng đang trong tình trạng cảnh giác cao độ, giống như các chủng tộc khác ở Hồng Hoang, tự nhiên là vì Thiên Thần Cổ Giới sắp giáng lâm.

Một ngày nọ, hai vị công chúa của thánh địa Nhân tộc trở về, lại mang theo một thiếu niên, đã thu hút không ít ánh mắt.

Nhưng đối với việc làm của hai vị công chúa, toàn bộ thánh địa Nhân tộc không ai dám nói gì. "Đây là nơi ở của ngươi sau này!" Đại công chúa Đế Lam lên tiếng. "Ta còn chưa đi dạo Nhân Hoàng thành cho đã mà!" Đạo Sinh tỏ ra bất mãn. "Dạo gì mà dạo, ngươi không thấy bây giờ ai cũng đang cảnh giác cao độ sao?

Ta vừa nhận được tin, không lâu nữa sẽ có người từ dị giới giáng lâm, đến lúc đó Hồng Mông giới sẽ đại loạn, sẽ là một thời đại đổ máu.

Một khi đã như vậy, Nhân Hoàng thành của chúng ta cũng không

thể tránh khỏi, Đạo Sinh, ngươi mới ra đời, lúc này nên tu luyện cho tốt, mau chóng nâng cao tu vi, đừng có tham luyến hồng trần!" Tiểu công chúa Đế Cơ nói với vẻ mặt nghiêm túc. "Dị giới giáng lâm, Hồng Mông giới sẽ đại loạn?

Có thể sao?" Đạo Sinh ánh mắt lóe lên, chuyện này hắn thật sự không biết, bản tôn vẫn luôn trong trạng thái ngủ say mơ màng, hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Hóa thân này của hắn tuy có thể bộc phát tu vi Đạo Diễn cảnh, nhưng lại không thể dung hợp quy tắc thiên địa ở đây để tra xét quá khứ vị lai. "Chuyện là thế này..." Hai chị em cũng không giấu giếm, đem chuyện năm vạn năm trước, có Chúa Tể dị giới tấn công bích lũy thế giới, cuối cùng có một nửa bị chém giết, sau đó trong đầu mọi người đều nghe thấy thanh âm kia, kể lại một lượt. "Thanh âm đó?

Là người đó sao?

Ngay cả Chúa Tể cũng không thể tránh được, xem ra chỉ có vị ra tay kia!" Đạo Kiếp thầm nghĩ, chỉ là bản tôn tuy cũng bị kinh động vào lúc đó, nhưng lại không nghe được lời truyền âm. "Vậy là, bây giờ các thế lực lớn của Hồng Mông giới đều đang phòng bị các tu sĩ dưới cảnh giới Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới đó ồ ạt giáng lâm?" Chuyện này hắn thật sự không biết. "Đúng vậy, chỉ là ta cũng thấy kỳ lạ, Chúa Tể không thể vào giới của chúng ta, nếu họ muốn đưa tu sĩ dưới Chúa Tể vào, chỉ cần một Chúa Tể của giới chúng ta chặn ở lối vào, đưa vào bao nhiêu thì diệt bấy nhiêu là được, căn bản không cần phải làm cho bây giờ ai cũng nơm nớp lo sợ!" Đế Cơ cũng vô cùng khó hiểu nói. "Có gì khó hiểu đâu, sợ đối phương chó cùng rứt giậu thôi!" Đạo Sinh khẽ cười, nói: "Chính là cái gọi là ta đưa người đến quyết đấu công bằng, cùng thế hệ tranh phong, ngươi lại ỷ lớn hiếp nhỏ, vậy thì ta cũng không khách khí!" "Không khách khí thì có thể thế nào?

Chẳng lẽ dám vào đây sao?

Lần trước đã vẫn lạc mười mấy vị Chúa Tể, ta không tin bọn họ dám!" Đế Cơ cho rằng lời Đạo Sinh nói không đúng, Đế Lam lại rơi vào trầm tư. "Đúng là không dám, nhưng lại có thể ngọc đá cùng tan, từ bên ngoài tấn công Hồng Mông giới của chúng ta, ngươi nghĩ một đám Chúa Tể không ngừng công kích, kết cục cuối cùng sẽ thế nào?" Đạo Sinh cười nói.

Nhưng nụ cười đó lại khiến hai cô gái dựng tóc gáy. "Hít~!" Ngay sau đó, hai cô gái đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, có thể thế nào ư?

Một đám Chúa Tể không ngừng công kích Hồng Mông giới, chẳng phải sẽ đánh nát Hồng Mông giới sao?

Đến lúc đó căn bản không cần chiến đấu, Hồng Mông giới hủy diệt, e rằng chỉ có số ít người có thể sống sót, còn lại đại đa số sinh linh đều sẽ vẫn lạc. "Chẳng trách, chẳng trách các Chúa Tể không có ý định động thủ!" "Đúng vậy, ngay cả phụ hoàng cũng bảo chúng ta phải tranh thủ tu luyện, nâng cao tu vi!" Sau khi được Đạo Sinh nói như vậy, Đế Lam và Đế Cơ đã hiểu ra. "Ủa, không đúng, thiếu niên, sao ngươi lại trở nên thông minh như vậy?" Hai cô gái kinh ngạc, thiếu niên này lúc nào cũng ngốc nghếch, cái gì cũng không hiểu, hôm nay lại có thể nói ra những đạo lý lớn như vậy. "Tuy ta chưa từng trải, nhưng thiên tài là thiên tài, chỉ cần cho ta thời gian, ta ắt sẽ vô địch thiên hạ!" Đạo Sinh nói với vẻ mặt ngạo nghễ. "Xì, lại bắt đầu rồi!" "Được rồi, được rồi, chúng ta chờ ngươi quét ngang thiên hạ!" Hai cô gái vô cùng cạn lời, vừa mới khen một câu, lại tái phát bệnh cũ.

Những ngày tiếp theo, hai cô gái cũng không quấy rầy Đạo Sinh nữa, đều bắt đầu bế quan, chuyên tâm tu luyện.

Hai nha đầu tuổi còn nhỏ, tu vi không cao, chỉ mới ở Đạo Thể cảnh, lần này chuẩn bị bế quan đột phá Đạo Thần cảnh.

Nhưng không biết vì sao hai nha đầu này lại đối xử đặc biệt tốt với Đạo Sinh, trước khi bế quan đã cho Đạo Sinh một lượng lớn tài nguyên, để hắn nâng cao tu vi.

Tu vi của Đạo Sinh quá kém, nên cũng không từ chối.

Nhưng hắn căn bản không cần nâng cao tu vi, đây chỉ là một cỗ hóa thân của Đạo Kiếp, ra ngoài để tìm hiểu về thế giới này.

Bây giờ có nhiệm vụ mới, cùng với việc Thiên Thần Cổ Giới giáng lâm, lại có những lời nói của Chúa Tể Thiên Thần Cổ Giới kia, khiến hắn cảm thấy trời đất vô cùng rộng lớn, tự nhiên nhiệm vụ cũng nhiều thêm một chút.

Vì thế, khi Đế Lam và Đế Cơ bế quan tu luyện, Đạo Sinh cả ngày như một kẻ nhàn rỗi, đi lang thang trong thánh địa, có lúc lại đến Nhân Hoàng thành ăn uống no say.

Hành vi này tự nhiên đã gây ra sự bất mãn của nhiều cường giả Nhân tộc, một số lão bối đại năng của Nhân tộc lắc đầu, chỉ nói một câu, hủ mộc bất khả điêu dã.

Nếu không phải Đạo Sinh do Đế Lam và Đế Cơ mang về, sớm đã bị đuổi ra khỏi thánh địa rồi.

Nơi này là đâu?

Thánh địa Nhân tộc, nơi thần thánh nhất của toàn Nhân tộc, là đạo trường của Nhân Hoàng Chúa Tể, sao có thể nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi.

Đại đa số mọi người đều không hiểu, không rõ tại sao hai vị công chúa lại mang một phàm nhân như vậy về, trông cũng chẳng giống thiên tài.

Thôi thì cũng được, hậu thiên nỗ lực cũng có thể, nhưng cả ngày ăn không ngồi rồi lại khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Chương 586

Trong một tửu điếm vô cùng xa hoa, trước mặt Đạo Sinh bày ra một bàn đại tiệc, còn có một đống linh quả, có thể nói là vô cùng xa hoa lãng phí.

Nhìn những người xung quanh, ai nấy đều lộ vẻ hâm mộ, ghen tị và căm ghét.

Chỉ là Đạo Sinh lại không hề để ý đến những người xung quanh, tâm tư của hắn đã bay đi nơi khác. "Thiên Thần Cổ Giới, một thế giới không hề thua kém Hồng Mông giới, thậm chí còn mạnh hơn, Chúa Tể ở đó gọi Hồng Mông giới là Tổ Địa, trong đó chắc chắn có liên hệ!" Đạo Sinh thầm nghĩ, hắn luôn biết rằng, không có lợi ích thì không ai đi làm, Thiên Thần Cổ Giới hùng mạnh như vậy, tại sao lại vượt qua Hỗn Độn mênh mông để đến Hồng Mông giới?

Chỉ có hai khả năng, một là cướp đoạt tài nguyên, hai là thăm dò bí mật.

Đối với việc cướp đoạt tài nguyên, nếu là vì cả một thế giới, quả thực có thể trở nên hùng mạnh hơn, nhưng trong tình huống này, trừ phi có một vị Thiên Đế, một người thống trị thế giới, mới đi làm những cuộc chinh chiến như vậy.

Nhưng đối với Chúa Tể bình thường thì căn bản vô dụng, tài nguyên thông thường, dù số lượng có nhiều đến đâu, cũng không thể nào ảnh hưởng đến Chúa Tể.

Vậy thì theo phân tích của Đạo Sinh, các Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới liên hợp lại, rất có khả năng giống như Hồng Thiên và những người khác năm xưa, là vì một bí mật ẩn giấu, giống như Hồng Mông chi nguyên trên người hắn. "Xem ra cần phải đánh thức một cỗ hóa

thân khác!" Rất nhanh, Đạo Sinh đã có quyết định, ý niệm vừa động, xuyên qua thời không liên hệ với bản tôn đang chìm trong giấc ngủ say.

Bản tôn Đạo Kiếp đã chìm vào giấc ngủ, không thể nào có phản ứng, nhưng trong cơ thể bản tôn lại có mấy hóa thân, những hóa thân này có thể tùy ý thức tỉnh.

Không bao lâu sau, bên ngoài Tịch Diệt cấm địa, một bóng người lặng lẽ xuất hiện, tựa như một bóng ma, thân thể không ngừng chuyển hóa, có thể hóa thành vạn vật trong trời đất, thậm chí có thể hóa thành hư vô.

Đồng thời, nơi hắn đi qua, một luồng khí tức nguyên thủy thương mang lan tỏa ra.

Cỗ hóa thân này chính là Vô Cực, Tiên Thiên Ngũ Thái chi thân của Đạo Kiếp.

Chỉ là ở Hồng Hoang, sau khi các Sử Tiền Đạo Quân xuất thế, cùng với sự trở về của Đạo Kiếp, Vô Cực liền chìm vào giấc ngủ.

Lại qua nhiều năm như vậy, Đạo Kiếp đã có thêm nhiều thể ngộ về Vô Cực đại đạo, hiện nay Vô Cực đã bước vào tầng thứ Đạo Quân.

Tiên Thiên Ngũ Thái ở tầng thứ Đạo Quân không nghi ngờ gì là vô cùng khủng bố. "Đại mộng vạn cổ, một lần nữa tỉnh lại đã vật đổi sao dời, Hồng Hoang không còn, lại xuất hiện ở Hồng Mông, bản tôn càng chìm vào giấc ngủ!" Cảm nhận được khí tức của Hồng Mông giới, Vô Cực cảm khái. "Bản tôn thật đáng sợ, lại trực tiếp đánh Hồng Mông giới vào thời đại mạt pháp, đúng là một tên phá gia chi tử!" Điều khiến Vô Cực cạn lời nhất là, khác với Đạo Sinh, hắn chỉ cần một ý niệm là có thể tra xét được huyền bí của trời đất, tự nhiên biết được những gì đã xảy ra trong bao nhiêu năm qua.

Điều khiến Vô Cực cạn lời nhất là, khác với Đạo Sinh, hắn chỉ cần một ý niệm là có thể tra xét được huyền bí của trời đất, tự nhiên biết được những gì đã xảy ra trong bao nhiêu năm qua. "Phương Hồng Mông giới này chỉ cần có Đạo Sinh là đủ, dù sao cũng là hóa thân của bản tôn, dù tu vi không đến đâu, nhưng cũng có thể tính kế vạn cổ, nếu đã như vậy, ta liền đi đến Hỗn Độn, đi thăm dò các thế giới khác, thuận tiện hoàn thiện Vô Cực đại đạo của ta!" Vô Cực khẽ cười, từng bước đi về phía bích lũy thế giới, thế là, một ngày nọ, rất nhiều người đã nhìn thấy một cảnh tượng kỳ quái.

Một bóng người tựa như hư vô, lúc hóa thành linh thú, lúc hóa thành chim sâu, lúc hóa thành sông núi, không ngừng di chuyển.

Trong quá trình di chuyển này không hề có bất kỳ sự né tránh nào, bất kể gặp phải thứ gì, đều tựa như hóa thành hư vô, xuyên qua từ đó.

Ngay cả tộc địa của các đại chủng tộc, đạo trường của Chúa Tể, cũng không thể ngăn cản.

Vì thế, Vô Cực đi một mạch đến bích lũy Hồng Mông giới, đã kinh động không ít người, trong đó không thiếu Chúa Tể.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị tra xét, lại căn bản không thể tìm thấy bóng người kỳ quái đó.

Đối với bích lũy Hồng Mông giới, đối với Vô Cực quả thực như không tồn tại, dễ dàng xuyên qua, thậm chí, bích lũy ngay cả chấn động cũng không có.

Cảnh tượng này nếu để người khác nhìn thấy, dù là tồn tại vô thượng Chúa Tể tam trọng thiên, e rằng cũng sẽ phải động dung. "Người nào?" "Đứng lại!" Vô Cực vừa từ Hồng Mông giới bước ra, liền bị một đám sinh linh chân đạp Hỗn Độn bao vây.

Những người này chính là người của Thiên Thần Cổ Giới, tuy

năm xưa các Chúa Tể tấn công Hồng Mông giới thất bại, tổn thất thảm trọng, nhưng lại không hề từ bỏ, vẫn ngày ngày giám thị.

Bây giờ đột nhiên có một sinh linh từ trong bích lũy thế giới bước ra, sao có thể không khiến họ cảnh giác. "Là người của Thiên Thần Cổ Giới sao?" Vô Cực khẽ cười, không hề có chút căng thẳng hay để ý. "Không sai, ngươi là ai?

Vừa rồi đi ra từ đó, chẳng lẽ là Chúa Tể trong giới đó đưa ngươi ra, lén lút thăm dò chúng ta?" Không thể không nói, đám người này rất giỏi suy diễn.

Vô Cực không trả lời câu hỏi của họ, lại lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Xem ra cũng không khác gì sinh linh của Hồng Mông giới!" "Càn rỡ, ngươi nói gì đó?" "Thiên Thần Cổ Giới chúng ta là thế giới xếp hạng top mười trong Hồng Mông Chư Thiên, há có thể so sánh với Hồng Mông Tổ Địa lạc hậu và cách biệt bên ngoài?" "Hừ, đám người trong giới đó chỉ là thổ dân, đáng bị nô dịch, thần phục, sao dám sánh ngang với chúng ta?" Lời nói của Vô Cực khiến những người của Thiên Thần Cổ Giới này vô cùng tức giận, trong mắt họ, Vô Cực đang sỉ nhục họ.

Họ giáng lâm với thái độ cao ngạo, coi sinh linh của Hồng Mông Tổ Địa là thổ dân, tự cho mình cao hơn một bậc.

Lời nói của mấy người này nếu đổi thành sinh linh khác của Hồng Mông giới chắc chắn sẽ nổi giận, dù sao cũng không ai thích bị gọi là thổ dân, bị người khác coi thường.

Nhưng Vô Cực lại không hề tức giận, thần tình vẫn bình lặng như nước, còn hỏi: "Vậy sao?

Có thể nói cho ta biết về Hồng Mông Chư Thiên không?

Xếp hạng top mười, nói như vậy, chẳng phải đại biểu cho những

thế giới như Thiên Thần Cổ Giới tổng cộng có mười cái sao?" "Hừ, thổ dân vẫn là thổ dân, nói cho ngươi biết cũng không sao, để ngươi mở mang tầm mắt!" Một người dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, thần sắc ngạo nghễ nói: "Không sai, trong Hỗn Độn này, tổng cộng có ba ngàn thế giới Hồng Mông, được gọi là Hồng Mông Chư Thiên, trong đó có mạnh có yếu, mạnh nhất là mười thế giới xếp hạng đầu, Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta chính là một trong số đó!" "Nhiều thế giới Hồng Mông như vậy sao?" Dù Vô Cực đã có chút phỏng đoán, nhưng nghe được con số này cũng hít một ngụm khí lạnh.

Thời ở Hồng Hoang, Hồng Mông chỉ là truyền thuyết, khi Chúa Tể Hồng Mông giới giáng lâm, bá khí đến nhường nào, khủng bố đến nhường nào?

Vậy mà, thế giới như vậy lại tồn tại đến ba ngàn.

Rõ ràng, Hồng Mông giới, cũng chính là Hồng Mông Tổ Địa trong miệng đối phương, đã bị tụt hậu, mới bị gọi là thổ dân. "Vậy, ba ngàn Hồng Mông đều có liên hệ với nhau sao?" Vô Cực lại nắm được một điểm, nếu không có liên hệ, đối phương hẳn sẽ không nói như vậy. "Đó là tự nhiên!" "Được rồi, nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì, bắt hắn lại, mang về tra khảo!" Người dẫn đầu nói.

Lúc này, một lão giả khí tức trầm ổn, có thế trấn áp chư thiên, chậm rãi bước ra.

Lão giả này rõ ràng là một tồn tại không yếu hơn Đạo Quân, mặc dù Vô Cực không biết hệ thống tu luyện của ba ngàn Hồng Mông, nhưng khí tức như vậy, không nghi ngờ gì đã biểu thị đối phương là loại người mạnh nhất dưới Chúa Tể.

Chương 587

"Kính chào trưởng lão!" Lão giả vừa đến, những người khác đều trở nên cung kính, ngay sau đó, mấy người mặc chiến giáp trực tiếp ra tay chộp về phía Vô Cực. "Ha!" Vô Cực khẽ cười, thân thể hóa thành hư vô, mấy người ra tay kia căn bản không chộp được, công kích cũng đều trực tiếp đánh vào khoảng không. "Nếu các ngươi không trả lời, vậy ta đi đây!" Ngay sau đó, Vô Cực lắc đầu, xoay người từng bước đi về phía khu vực Hỗn Độn phía sau, ở phương hướng đó, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc. "Hừ, cũng có chút bản lĩnh, nhưng ngươi tưởng rằng như vậy là có thể trốn thoát sao?" Thấy vậy, lão giả kia cười lạnh một tiếng, duỗi ra một bàn tay lớn, trong sát na, Hỗn Độn trong phạm vi ức vạn dặm bị cấm cố, từng luồng Hồng Mông thời không đại đạo vặn vẹo hư không, trấn áp thiên địa, bao trùm về phía Vô Cực. "Sao có thể?" Nhưng mà, giây tiếp theo, lão lại ngây người, quả thực không dám tin, càng khiến lão kinh hãi là, bàn tay lớn của lão căn bản không thể chạm vào đối phương, người này trên người không hề tiết lộ bất kỳ khí tức nào, giống như không tồn tại trong phiến thời không này.

Nhưng mà, điều đó có thể sao?

Đây là Hỗn Độn, không có quy tắc, căn bản không tồn tại thời không. "Bản tọa không tin!" Lão giả mặt đỏ bừng, lại mất mặt như vậy, tự nhiên sẽ không chịu bỏ qua, sinh linh cổ quái này từ Hồng Mông Tổ Địa đi ra, lại lặng lẽ không một tiếng động, căn bản không biết xuất hiện từ lúc nào, nếu để hắn trốn thoát, e rằng sau khi trở về, chắc chắn sẽ bị Chúa Tể trách phạt. "Ầm!" Lần này lão giả ra tay, khí tức trực tiếp bộc phát, uy thế sánh ngang Đạo Quân quét ra, chấn động Hỗn Độn thương mang.

Từng luồng đại đạo pháp tắc hóa thành thần liên, trong Hỗn Độn hình thành một cái lồng giam khổng lồ, dùng đại đạo pháp tắc của chính mình cấm cố Hỗn Độn trong phạm vi ức vạn dặm. "Hừ, xem ngươi chạy đi đâu!" Lão giả cười lạnh, tiếp đó, bàn tay lớn duỗi ra, chộp về phía Vô Cực. "Lão già, chút thủ đoạn này cũng muốn bắt được bản tôn sao?

Đừng nói là ngươi, Chúa Tể của giới ngươi đến cũng không được!" Thế nhưng, Vô Cực từ đầu đến cuối, thần sắc đều vô cùng bình tĩnh, khẽ cười, khóe miệng nhếch lên một tia chế nhạo, thân thể cũng chỉ khựng lại một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Cái lưới lớn bằng đại đạo pháp tắc cấm cố phạm vi ức vạn dặm bao phủ lấy hắn, nhưng lại không thể chạm vào thân thể hắn.

Thân thể hắn giống như ở trạng thái hư vô, dễ dàng xuyên qua lưới quy tắc, rất nhanh bóng dáng mờ đi, biến mất trong Hỗn Độn. "Đáng ghét, sao lại như vậy?" Lão giả sắc mặt âm trầm, đồng thời, trong lòng kinh hãi, sống lâu như vậy chưa từng thấy chuyện quỷ dị như thế.

Hắn chỉ là Đạo Chủ, không phải Chúa Tể, thủ đoạn cũng không thể so sánh với Chúa Tể, nhưng lại sống qua năm tháng dài đằng đẵng, thủ đoạn của Chúa Tể đã thấy không ít, nhưng chưa từng có vị Chúa Tể nào lại quỷ dị như vậy.

Có thể, đạo tắc của Chúa Tể cường đại, thực lực mạnh mẽ, như loại cấm cố thời không này, đối với Chúa Tể, chỉ cần dùng khí tức là có thể phá vỡ.

Nhưng loại bỏ qua mọi công kích, tựa như hóa thân thành hư vô, lão giả lại chưa từng thấy bao giờ. "Các ngươi canh ở đây, bản tọa đi gặp các vị Chúa Tể!" Lão giả cuối cùng không đuổi theo, chuẩn bị báo cáo chuyện này lên trên.

Hỗn Độn bao la, không có đại đạo tồn tại, bất kỳ ai bước vào, một khi đi sâu đều có khả năng bị lạc.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn, Vô Cực thong thả đi dạo, thuận theo cảm ứng khí tức, đã đến bên ngoài một đại thiên thế giới. "Người nào?" Đại thiên thế giới này là do Bàn Cổ và những người khác khai tịch, nhưng không phải cái ban đầu, mà là khai tịch lại, cách Hồng Mông giới khá xa.

Bây giờ Vô Cực vừa đến gần, liền bị đám thế giới chi chủ cảm ứng được.

Tất nhiên, cũng là do Vô Cực không cố ý che giấu. "Các vị, đã lâu không gặp!" Nhìn một đám gương mặt quen thuộc, Vô Cực khẽ cười. "Ngươi là, Vô Cực!" "Lại là ngươi!" Nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, đặc biệt là khí tức Tiên Thiên Ngũ Thái trên người đối phương, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. "Ha ha ha!" "Vô Cực, thật sự là ngươi, vậy là, Đạo Tôn không sao chứ?" Sau khi hoàn hồn, mọi người đều kích động. "Vô Cực thánh sư, mau nói, mau nói sư tôn của chúng ta thế nào rồi?

Tại sao người trở về, mà ngài ấy lại không về!" Người kích động nhất, không ai khác chính là Hi Hòa, Thường Hi, Nữ Oa và những người khác, à, còn có Vọng Thư. "Ài, thật là, mọi người đều đi quan tâm hắn, lại không ai quan tâm đến ta?" Vô Cực vô cùng cạn lời, hắn là hiện tại thân của Đạo Kiếp, nói chính xác, cũng là Đạo Kiếp, nhưng đám người này lại không ai coi hắn là Đạo Kiếp.

Ừm, quả thực không thể coi là. "Hi hi, không phải ngươi không sao sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, Vô Cực thánh sư, nhìn dáng vẻ của ngươi thong dong tự tại, y phục không nhuốm bụi trần, có thể biết, ngươi sống thoải mái biết bao!" Các nữ tử cười toe toét, quả thực, phúc thần thái của Vô Cực, quả thực dễ khiến người ta hiểu lầm.

Đối với điều này, Vô Cực chỉ có thể thở dài liên tục, cũng không giấu giếm, thần sắc ngưng trọng nói: "Bản tôn bên kia tình hình không mấy lạc quan, hiện đang trong trạng thái ngủ say!" "Xảy ra chuyện gì?" "Đạo Tôn bị trọng thương rồi sao?" Điều này khiến Bàn Cổ và Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác cũng đều biến sắc.

Vô Cực gật đầu, đem chuyện năm xưa Đạo Kiếp đại chiến với Hồng Mông ý chí, cuối cùng lưỡng bại câu thương, chìm vào giấc ngủ, toàn bộ kể lại. "Nhưng mọi người yên tâm, Hồng Mông chi nguyên ở trong cơ thể bản tôn, thời khắc nào cũng đang tư dưỡng nhục thân và nguyên thần của bản tôn, dù trọng thương ngủ say, ở Hồng Mông giới cũng không ai dám đến quấy rầy bản tôn!" Vô Cực lại nói: "Nhưng điều duy nhất khiến ta lo lắng là, hiện nay dị giới giáng lâm, theo thông tin ta tìm hiểu được ở Hồng Mông giới, những dị giới này vô cùng mạnh mẽ, hiện nay chỉ riêng một Thiên Thần Cổ Giới, đã có tồn tại Chúa Tể tam trọng thiên, không biết các thế giới khác sẽ thế nào, tương đối mà nói, Hồng Mông giới thật sự rất yếu!" "Chúa Tể tam trọng thiên, đó là cảnh giới gì?

Chúa Tể cảnh cũng có phân chia sao?" Điều này khiến một đám Sử Tiền Đạo Quân thần sắc biến đổi, hiện nay ngay cả Chúa Tể cảnh họ còn chưa bước vào, lại nghe được Chúa Tể cảnh còn có phân chia.

Đến cảnh giới này, ai mà không hiểu, mỗi một cảnh giới đều là một bước lên trời, không cần nói cũng biết, chênh lệch giữa Chúa Tể nhất trọng thiên, nhị trọng thiên và tam trọng thiên chắc chắn vô cùng lớn. "Cụ thể ta cũng không biết, những điều này đều là từ miệng Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới truyền ra, ngay cả Chúa Tể của Hồng Mông giới cũng đều không rõ, theo họ nói, họ chỉ là Chúa Tể nhất trọng thiên, ngay cả Hồng Cổ bị bản tôn giết năm xưa, cũng chỉ là nhất trọng thiên đỉnh phong!" Vô Cực tiếp tục nói: "Hơn nữa, theo người của Thiên Thần Cổ Giới nói, thế giới như vậy có đến ba ngàn,

trong đó Thiên Thần Cổ Giới xếp hạng một trong mười đại giới, ba ngàn cổ giới, dường như vẫn luôn có liên hệ, duy chỉ có Hồng Mông giới mất đi liên lạc, họ gọi Hồng Mông giới là Tổ Địa!" "Hít~!" "Ba ngàn, trong đó có mười cái như Thiên Thần Cổ Giới, vậy chẳng phải thế giới mạnh hơn Hồng Mông giới lại có đến mười cái sao?" "Không, không đúng, phải hơn mười cái, nếu theo lời ngươi nói, vậy thì những thế giới xếp hạng top hai mươi, thậm chí mấy chục, cũng chưa chắc đã yếu hơn Hồng Mông giới!" "Nhưng Tổ Địa này có ý nghĩa gì?" Lượng thông tin này quá lớn, khiến Bàn Cổ và một đám Sử Tiền Đạo Quân khó mà hoàn hồn. "Chủ yếu nhất là, ba ngàn cổ giới lại có liên hệ, vậy thì chắc chắn vô cùng phát triển!" Đối với loại chuyện này, một đám Sử Tiền Đạo Quân tự nhiên vô cùng rõ ràng, nhiều thế giới liên thông, bất luận là tài nguyên, đạo pháp thần thông đều vô cùng phát triển, căn bản không phải một thế giới tự phong có thể so sánh. "Bản tôn sau khi cảm nhận được đại thế sắp giáng lâm, tự nhiên sẽ không ngồi chờ như vậy, vì thế, liền gọi ta đang ngủ say tỉnh dậy, để ta đi tìm mọi người, cùng nhau đối mặt với đại thế sắp tới!" "Còn nữa, lần này ta chuẩn bị đi Thiên Thần Cổ Giới thăm dò một phen, ít nhất phải nắm được tình hình cơ bản của các giới trước khi ba ngàn cổ giới giáng lâm, còn có mục đích của họ!" Vô Cực nói. "Còn về..." Đối với đám cố nhân này, Vô Cực có chút đau đầu, không biết nên sắp xếp thế nào.

Nếu là bình thường, hắn cũng không lo lắng, nhưng bây giờ thì khác, hiện nay ba ngàn cổ giới sắp giáng lâm, ngay cả tồn tại Chúa Tể nhất trọng thiên cũng không dám nói là an toàn.

Dường như nhìn ra sự khó xử của Vô Cực, Thiên Mẫu Thánh Hậu khẽ cười, nói: "Tiểu gia hỏa, đám lão già chúng ta tuy tu vi không bằng ngươi, nhưng ai mà không phải là tồn tại sống vạn cổ, từng người đều gian xảo, không dễ dàng vẫn lạc như vậy đâu!" "Ngươi cứ

lo cho mình trước đi, nếu bản tôn của ngươi có thể mau chóng hồi phục, chúng ta mới không có gì phải lo lắng!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng cười khúc khích.

Vô Cực im lặng, biết họ không muốn làm khó mình. "Vô Cực đạo hữu, có thể đưa ta đến Hồng Mông giới không, ta muốn về tộc xem thử, có lẽ về tộc có thể tìm lại được ký ức năm xưa của ta!" Lúc này, Bàn Cổ bước ra, phía sau là Thập Nhị Tổ Vu.

Chương 588

"Có thể, nhưng ta chỉ đưa ngươi đi, còn các vị đạo hữu khác, Vọng Thư tốt nhất nên ở lại Hỗn Độn!" Vô Cực gật đầu, tiếp tục nói: "Bàn Cổ đạo huynh và những người khác vốn là người Bàn Cổ tộc, dù đến Hồng Mông giới, cũng có Bàn Thiên Chúa Tể chiếu cố, còn những người khác, ta không tin tưởng!" "Đạo hữu nói không sai, chúng ta không tin đám người đó!" "Có thể đi đến cảnh giới như hôm nay, thân là Đạo Quân, chúng ta chỉ tin chính mình!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân gật đầu, vô cùng tán đồng lời của Vô Cực, có thể tin tưởng Đạo Kiếp, là vì họ nhìn trúng tương lai, tiềm lực của Đạo Kiếp, còn những Chúa Tể của Hồng Mông giới, sao có thể tin được. "Hửm?

Tại sao có một luồng khí tức xa lạ, là Chúa Tể?" Đúng lúc này, Vô Cực thần sắc khẽ biến, cảnh giác.

Ánh mắt nhìn ra xa, ba bóng người từ trong Hỗn Độn xa xôi đi tới, tốc độ cực nhanh, có vẻ hơi gấp gáp.

Ba người đều thu liễm khí tức, nhưng dù vậy, Vô Cực cũng có thể cảm nhận được tu vi của ba người. "Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có Yêu Hoàng!" Vô Cực sắc mặt biến đổi, ba người này sao lại ở cùng một chỗ?

Tuy hắn vẫn luôn ngủ say, nhưng một khi thức tỉnh, liền có toàn bộ ký ức và cảm ngộ của Đạo Kiếp. "Chuyện là thế này..." Bàn Cổ đem chuyện năm xưa Yêu Hoàng tìm đến, và gia nhập vào phe mình kể lại.

Nghe vậy, Vô Cực híp mắt, nhìn chằm chằm Yêu Hoàng. "Vị này là?" Yêu Hoàng kinh ngạc, tò mò nhìn về phía Vô Cực, đồng thời nhìn về phía Bàn Cổ và những người khác. "Hắc hắc!" Nhưng mà, không

ai trả lời câu hỏi của Yêu Hoàng, ngược lại, Phục Hy trực tiếp kéo Đế Tuấn và Thái Nhất ra xa. "..." Điều này khiến Yêu Hoàng sắc mặt biến đổi, có một dự cảm không lành. "Ầm!" Đúng lúc này, Vô Cực ra tay, mặc dù không thể hiện ra tu vi khủng bố, nhưng lại khiến Yêu Hoàng dựng tóc gáy, không nói hai lời, trực tiếp bộc phát tu vi Chúa Tể, hóa thành phòng ngự.

Giây tiếp theo, khí tức đại đạo lan tỏa, tựa như vạn đạo chí tôn giáng lâm, đại đạo dày đặc hóa thành bàn tay lớn, trực tiếp oanh về phía Yêu Hoàng.

Tiên Thiên Nhất Khí.

Yêu Hoàng gầm dài, không dám khinh suất, đồng thời phản kích. "Thái Thủy, Thái Tố!" Thanh âm quen thuộc, thần thông quen thuộc, giây tiếp theo, Yêu Hoàng chỉ cảm thấy công kích của mình đánh vào khoảng không, giống như đánh vào hư vô, ngay sau đó, cả người bị đánh bay ra ngoài, phòng ngự trên người hoàn toàn mất tác dụng. "..." Điều này khiến Yêu Hoàng trợn to mắt, trong nháy mắt đã nhận ra. "Thái Cực!" Nhưng không đợi hắn nói xong, giữa thiên địa nổi lên một trận cuồng phong từ lực, cuồn cuộn Hỗn Độn phong bạo lan tỏa, Thái Tố diễn hóa Thái Cực, trong Thái Cực tịch diệt và sáng sinh giao thoa, hóa thành phong bạo, cuốn về phía Yêu Hoàng. "Chết tiệt, quả nhiên là ngươi, dừng tay!" Cảnh tượng này khiến Yêu Hoàng kinh hãi, đồng thời cũng xác định được người trước mắt là ai.

Điều này khiến hắn kinh hãi, căn bản không dám phản kích, chỉ có thể né tránh, đồng thời lớn tiếng kêu dừng lại. "Ầm!" Nơi Thái Cực đi qua, một mảng Hỗn Độn bị đánh thành hư vô, Yêu Hoàng chật vật trốn ra.

Hắn tức giận nhìn chằm chằm Vô Cực, gầm lên: "Đạo Kiếp, ngươi có ý gì, bản hoàng đặc biệt đến đầu quân, ngươi lại đối xử với

bản hoàng như vậy?" Tuy nói vậy, nhưng trong lòng hắn lại có chút nghi hoặc, đối phương bất luận là Tiên Thiên Ngũ Thái, hay Tịch Diệt Sáng Sinh, đều thuộc về độc môn của Đạo Kiếp, nhưng sức mạnh lại không mạnh bằng lúc chiến với Hồng Mông ý chí năm xưa.

Vô Cực không ra tay nữa, khẽ cười, nói: "Bản tôn Vô Cực, ngươi có thể gọi ta là Thánh sư, ta là hiện tại thân của bản tôn Đạo Kiếp." "Hóa thân?" Nghe vậy, Yêu Hoàng sững sờ, sau đó liền hiểu ra. "Xin ra mắt Vô Cực đạo hữu!" Không thể không nói, Yêu Hoàng cũng là một nhân tài, vừa rồi trên mặt còn mang vẻ tức giận và kinh ngạc, trong nháy mắt đã hóa thành nụ cười, thần sắc điềm nhiên, vừa chắp tay hành lễ với Vô Cực.

Điều này khiến Bàn Cổ và những người khác một trận cạn lời. "Yêu Hoàng hiện nay tình cảnh không tốt lắm nhỉ?

Nên mới chọn đầu quân cho bản tôn?

Lại còn trà trộn với đám người này!" Vô Cực liếc mắt. "Khụ khụ, cũng không hoàn toàn là vậy!" Yêu Hoàng ho khan một tiếng, che đi vẻ ngượng ngùng trên mặt, lại thần sắc ngạo nghễ nói: "Phần lớn nguyên nhân là vì bản hoàng có mắt nhìn, một mắt liền nhìn ra đạo hữu tương lai sẽ có thành tựu lớn, có thể quật khởi trong đại thế cuồn cuộn.

Bản hoàng vì để có thể sinh tồn trong đại thế, có cơ hội tiến thêm một bước, duy chỉ có đầu quân cho đạo hữu mới có hy vọng!" Nói đến đây, dường như sợ Vô Cực không tin, hắn lại cười lạnh nói: "Đám người Yêu Chủ kia từng người một đều thiển cận, căn bản không nhìn rõ tình thế, e rằng đợi đến khi ba ngàn cổ giới giáng lâm, sẽ bị nghiền nát đầu tiên!" Vì sợ Vô Cực không tin, hắn lại nói: "Năm xưa ở Hồng Hoang, bản hoàng cũng là người đầu tiên nhìn trúng đạo hữu, nếu không cũng sẽ không đến tận cửa tìm đạo hữu hợp tác, mặc dù lúc đó có chút tâm tư riêng, nhưng đó cũng là lẽ thường tình mà.

Về sau, bản tôn của đạo hữu bị các Chúa Tể liên thủ vây công, bản hoàng cũng chưa từng xuất toàn lực, chỉ là diễn kịch mà thôi!" Tên này càng nói càng hăng, cuối cùng gần như biến ân oán năm xưa với Đạo Kiếp thành bị ép bất đắc dĩ, và diễn kịch cho có lệ.

Hồng Mông giới, Nhân tộc Nhân Hoàng thành, trong nháy mắt đã vạn năm trôi qua, trong vạn năm này, trong Nhân Hoàng thành có một thiếu niên thanh danh vang dội, tên hắn là Đạo Sinh.

Không phải thiếu niên này có gì ghê gớm, là tuyệt đỉnh thiên tài, mà là thiếu niên này cả ngày ăn không ngồi rồi, từ không tu luyện.

Vốn dĩ cũng không có gì, bất kỳ thế giới, bất kỳ chủng tộc nào cũng có loại hoàn khố tử đệ đó, sở dĩ hắn nổi tiếng như vậy, là vì thiếu niên này do hai vị công chúa của Nhân Hoàng mang về, không ai dám đắc tội.

Ngay cả Nhân Hoàng cũng mặc nhận, điều này khiến nhiều người không hiểu.

Nhưng chỉ bằng điểm này, cũng không đến mức khiến thiếu niên này thanh danh vang dội, chủ yếu nhất là, những người thiếu niên này đắc tội đều vô cùng lợi hại, chuyên môn đắc tội những người có thân phận, trong vạn năm ngắn ngủi, đã đắc tội hết thiên kiêu của cả Nhân Hoàng thành.

Phải biết rằng, Nhân Hoàng thành là chủ thành của Nhân tộc, nơi Nhân Hoàng Chúa Tể tọa trấn, thiên kiêu ở đây gần như đại diện cho thế hệ trẻ lợi hại nhất của Nhân tộc, lại bị tên này đắc tội hết.

Không những vậy, thiếu niên này miệng lưỡi độc địa, cũng đã đắc tội cả thế hệ trẻ của các chủng tộc khác.

Chuyện như vậy nếu đặt ở quá khứ, tuyệt đối sẽ bị đại năng Nhân tộc nghiêm trị, hoặc bị người bị đắc tội diệt sát.

Thế nhưng, Nhân Hoàng lại truyền ra lời, mặc kệ thiếu niên này, khiến nhiều người nghiến răng nghiến lợi, cũng vô cùng bất đắc dĩ. "Thiếu niên ra khỏi đại hoang, ắt sẽ quét ngang thiên hạ!" Đây là câu cửa miệng của Đạo Sinh, khiến nhiều người cạn lời, quét ngang thiên hạ như thế này sao?

Một ngày nọ, Đế Cơ xuất quan, ngay lập tức đi tìm Đạo Sinh, thế nhưng, người chưa tìm được, tin tức về Đạo Sinh đã bay đầy trời.

Nghe vậy, mặt Đế Cơ lập tức đen lại.

Đây còn là thiếu niên ngây thơ mà nàng quen biết sao?

Quả thực là một tiểu ma đầu.

Chương 589

Rất nhanh, Đế Cơ đã tìm được Đạo Sinh, tức giận nói: "Ngươi muốn làm gì?

Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao?

Phải tu luyện cho tốt, nếu không đợi dị giới giáng lâm, ngay cả tư cách làm bia đỡ đạn cũng không có!" "Nói đùa, dị giới?

Đợi họ đến, ta ắt sẽ quét ngang, đem đám thiên kiêu, đại năng giáng lâm đến đây, thống thống trấn áp, sau đó bán cho thế giới khác, đổi lấy bảo vật!" Đạo Sinh bĩu môi, thần tình cao ngạo nói. "Ngươi..., quả thực không thể nói lý!" Đế Cơ tức đến dậm chân.

Nàng chuẩn bị lôi Đạo Sinh đi tu luyện, lần này phải canh chừng, ép cũng phải ép hắn tu luyện. "Ầm!" Đúng lúc này, thiên địa chấn động, Hồng Mông đại đạo bi thương, giống như đang phát ra thanh âm báo động. "Hửm?" Giây phút này, Hồng Mông giới chấn kinh, vô số sinh linh sắc mặt đại biến, ngay cả các Chúa Tể đang tọa trấn các nơi, cũng đều lần lượt hiện ra thân ảnh. "Xảy ra chuyện gì?" "Lại chấn động, có hết hay không?" "Chẳng lẽ lại có dị giới công đả giới của chúng ta sao?" "Thật là đa tai đa nạn, từ sau khi Hồng Thiên Chúa Tể và những người khác hạ giới, chưa từng được yên ổn!" Vô số tu sĩ mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ngay lập tức đã oán thán.

Nhưng so với họ, các Chúa Tể lại ngay lập tức tra xét Hỗn Độn bên ngoài Hồng Mông giới, bây giờ thần kinh của họ còn căng thẳng hơn bất kỳ ai. "Cái gì?" Vừa nhìn, đồng tử của họ liền co lại.

Chỉ thấy trong Hỗn Độn, từng chiếc chiến hạm, từng món Hỗn Độn pháp bảo đang đậu ở Hỗn Độn bên ngoài thế giới.

Những chiến hạm và pháp bảo này rõ ràng không phải của Thiên

Thần Cổ Giới. "Báo!" "Chúa Tể đại nhân, không hay rồi, người của ba ngàn cổ giới giáng lâm, muốn gặp ngài!" Lúc này, có tu sĩ canh giữ bích lũy thế giới báo cáo.

Rất nhanh, các đại Chúa Tể lần lượt nhận được tin tức, ngay cả Nhân Hoàng Chúa Tể đang tọa trấn Nhân Hoàng thành cũng nhận được tin.

Ngay sau đó, một đám Chúa Tể lần lượt giáng lâm bích lũy thế giới.

Trong Hỗn Độn, mấy chục chiếc chiến hạm, từng món pháp bảo, chiến tranh bảo lũy, còn có phi điệp, phi kiếm, đại đỉnh các loại hình thái khác nhau.

Mỗi một món pháp bảo đều đứng vài người, thậm chí là mấy chục người, những người này đến từ các chủng tộc khác nhau, lúc này đang nói chuyện với nhau, nói cười vui vẻ. "Không ra sao, Tổ Địa không còn ai rồi à?

Sợ chúng ta sao?" Một thanh niên đầu mọc hai sừng, sau lưng có cánh, có chút không kiên nhẫn nói. "Đúng vậy, người của Thiên Thần tộc, rốt cuộc là chuyện gì, các ngươi đến đây sớm nhất, tình hình giới này thế nào?" Những người này nói chuyện với người của Thiên Thần Cổ Giới không hề có chút khách khí, thậm chí, còn ẩn chứa một tia khinh miệt, khiến người của Thiên Thần Cổ Giới ai nấy đều sắc mặt khó coi.

Sao họ có thể không nhìn ra, đám người này đang chế giễu họ, đến sớm nhất, lại vẫn dừng lại ở đây, ngay cả Hồng Mông Tổ Địa cũng chưa vào được. "Hừ, chúng ta bất tài, không bằng các ngươi đi đi!" Không thể nhịn được nữa, cuối cùng một thiên kiêu trẻ tuổi của Thiên Thần Cổ Giới cười lạnh.

Lần này các giới giáng lâm, đều là thế hệ trẻ, còn về việc phân

chia trẻ tuổi này, một là tuổi tác, hai là tu vi.

Ở các giới, trong vòng một Diễn Kỷ đều là thế hệ trẻ. "Đi thì đi, ngươi nghĩ ta cũng nhát gan như ngươi sao?" Một tu sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào bước ra, đến từ Đạo Cổ Đại Giới, là thiên kiêu của Đạo tộc, Đạo Cổ Đại Giới cũng xếp hạng trong top mười đại giới, thậm chí còn xếp hạng cao hơn Thiên Thần Cổ Giới. "Đại Diễn đạo huynh nói đùa rồi, dù sao đây cũng là bích lũy thế giới, với tu vi Đạo Chủ cảnh của chúng ta căn bản khó có thể lay chuyển!" Lúc này, một nam tử tuấn lãng tựa như trích tiên bước ra, vô cùng tao nhã, tay cầm một chiếc quạt xếp, miệng luôn mỉm cười. "A Di Đà Phật, không biết Tiên Linh thiếu chủ có ý kiến gì!" Một người trẻ tuổi đầu trọc dáng vẻ mập mạp, mình khoác cà sa, niệm một câu phật hiệu.

Cùng lúc đó, ở nơi xa, mấy bóng người bị Hỗn Độn chi khí bao bọc, trong đó một đạo nhân tóc xoăn thân thể run lên, mặt mày co giật. "Sư huynh, A Di Đà Phật không phải là danh hiệu của huynh sao?

Chẳng lẽ trong ba ngàn cổ giới cũng có người có danh hiệu này?" Một bên, Chuẩn Đề có chút cạn lời.

Bên cạnh hai người, là Vô Cực, Bàn Cổ, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Yêu Hoàng và những người khác, ai nấy đều có vẻ mặt kỳ quái.

Người của ba ngàn cổ giới, Vô Cực và những người khác tự nhiên cũng cảm nhận được, hiện nay đang ẩn giấu khí tức, toàn thân được Chúa Tể chi lực của Yêu Hoàng bao bọc, những người của cổ giới này rõ ràng đều là thế hệ trẻ, tu vi cao nhất cũng chỉ là Đạo Chủ, luận đạo hạnh không bằng Sử Tiền Đạo Quân, tự nhiên không thể phát hiện. "Đám người của ba ngàn cổ giới này là người đi đầu, chỉ là một đám tiểu bối, thậm chí tu vi còn không bằng ta, có ích gì?" "Đúng vậy, Hồng Mông giới hiện nay, cũng có Chúa Tể tồn tại, không chỉ một vị, đi vào chẳng phải là tìm chết sao, không, căn bản không vào

được." Mọi người đều vô cùng khó hiểu, chỉ có Yêu Hoàng rơi vào trầm tư. "Xem ra Hồng Mông giới được gọi là Tổ Địa, e rằng ẩn chứa bí mật lớn!" Vô Cực cũng trầm tư nói.

Hắn không hiện thân, vẫn tiếp tục quan sát trong bóng tối.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều thế hệ trẻ của các giới giáng lâm, tu vi của những người trẻ này đều không cao, nhưng địa vị lại vô cùng cao, gần như đều là thiếu chủ của các siêu cấp đại tộc trong các đại cổ giới, truyền nhân của đại giáo.

Điều này khiến Vô Cực có lúc thật sự không nhịn được muốn ra tay, nếu giết hết đám người này, chẳng phải trong một khoảng thời gian, các truyền nhân mạnh nhất của các đại cổ giới sẽ bị đứt đoạn sao.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được, ít nhất trước khi chưa thăm dò được tại sao các cổ giới này lại giáng lâm, hắn sẽ không động thủ.

Hơn nữa, các cổ giới sâu không lường được, Chúa Tể nhất trọng thiên hắn có thể đối phó, Chúa Tể nhị trọng thiên khó đối phó, còn về tam trọng thiên, vậy chỉ có bản tôn mới có thể đối phó. "Người của Tổ Địa không hiện thân, xem ra không định đàm phán rồi?" "Chúng ta đã đợi nhiều năm, không đợi nữa, nếu không hiện thân, trực tiếp ra tay đi!" "Được, cứ quyết định vậy, cho họ thêm một ngàn năm, là thời hạn cuối cùng!" Cứ chờ đợi như vậy, những người trẻ tuổi của các giới này tự nhiên vô cùng khó chịu, một thế giới thổ dân lạc hậu mà lại dám để họ chờ đợi sao?

Họ là thân phận gì?

Một ngàn năm sau, một luồng khí tức cổ xưa khủng bố bùng phát trong Hỗn Độn, chỉ thấy các truyền nhân của các đại giới lần lượt lấy ra một tấm pháp chỉ. "Ầm ~!" Khí tức Chúa Tể lan tỏa, hiện ra từng đạo hư ảnh, trấn áp Hỗn Độn thương mang.

Rõ ràng không phải Chúa Tể bình thường, mà là tồn tại vô thượng Chúa Tể tam trọng thiên, dù chỉ là một đạo pháp tắc, cũng khiến Chúa Tể nhất trọng thiên run rẩy.

Ở nơi xa, Yêu Hoàng kinh hãi thất sắc, cùng là Chúa Tể, sao chênh lệch lại lớn như vậy.

Chương 590

"Không hay rồi!" Khi mười mấy đạo khí tức Chúa Tể tam trọng thiên lan tỏa, ngay cả bích lũy của Hồng Mông giới cũng rung chuyển, khiến các Chúa Tể của Hồng Mông giới lần lượt biến sắc. "Ầm!" Giây phút này, lưới lớn dày đặc bao phủ Hồng Mông giới lại lần nữa hiện ra, mới ổn định được Hồng Mông giới.

Nhưng lần này hư ảnh của tồn tại vô thượng kia không hiện ra, rõ ràng, nó chỉ bảo vệ bên trong thế giới, không thể lo được bên ngoài.

Một khi có người từ Hỗn Độn công kích bích lũy Hồng Mông giới, nó cũng không thể phản kích.

Cảnh này, khiến Phần Thiên Chúa Tể, Yêu Chủ và những người khác sắc mặt âm trầm. "Dừng tay!" "Các vị đạo hữu các giới, xin hãy dừng tay, có chuyện gì từ từ nói!" Cuối cùng, một đám Chúa Tể của Hồng Mông giới chỉ có thể thỏa hiệp. "Ha ha, ta nói rồi mà?

Một đám thổ dân thôi, không chịu được dọa!" "Nhảm nhí, chịu được dọa mới lạ, đây là pháp chỉ của lão tổ mạnh nhất top mười tinh cầu của chúng ta, mười mấy vị Chúa Tể tam trọng thiên vô thượng pháp chỉ!" Trong Hỗn Độn, một đám truyền nhân các giới cười lạnh liên tục, lúc này ai nấy đều ánh mắt ngạo nghễ, chờ đợi Chúa Tể của Hồng Mông giới hiện thân.

Dù họ không phải Chúa Tể, chỉ là tiểu bối, nhưng lại không hề có chút kính sợ nào đối với Chúa Tể.

Lúc này, trong Hồng Mông giới, các đại Chúa Tể đều tụ tập lại, cùng nhau thương nghị, cuối cùng, do tân nhiệm tộc trưởng của Hồng Mông Thần tộc là Hồng Vũ Chúa Tể ra mặt.

Hồng Vũ Chúa Tể là một vị Chúa Tể khác của Hồng Mông Thần

tộc ngoài Hồng Thiên Chúa Tể, vị Chúa Tể này không bá đạo như Hồng Thiên, vô cùng kín tiếng, thực lực là một ẩn số.

Một đám Chúa Tể sở dĩ mời Hồng Vũ Chúa Tể ra mặt, là vì Hồng Mông Thần tộc vẫn luôn là đại biểu của Hồng Mông giới, trước đó Hồng Thiên vẫn lạc, các đại chủng tộc vui mừng, ngọn núi lớn đè trên đầu cuối cùng cũng đổ, nhưng bây giờ lại không thể không đẩy Hồng Mông Thần tộc ra.

Đồng thời, để phòng ngừa bất trắc, họ lại thả Bàn Thiên đang bị phong ấn trong đại uyên ra, dù sao Bàn Thiên cũng là Chúa Tể đỉnh cấp của Hồng Mông giới, lúc này vô cùng cần thiết.

Không bao lâu, trên giới bích, một gương mặt hiện ra.

Chính là Hồng Vũ Chúa Tể.

Nhìn những truyền nhân các giới đang đứng trong Hỗn Độn, từng người một ngay cả Chúa Tể cũng không phải, lại kiêu ngạo lẫm liệt, Hồng Vũ Chúa Tể thở dài một tiếng. "Hồng Mông giới chúng ta, vẫn luôn cao cao tại thượng, coi thường tứ phương Hỗn Độn, lại không ngờ vẫn luôn là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng!" Hồng Vũ thở dài. "Vị tiền bối này nói không sai, Hồng Mông Tổ Địa sớm đã bị tách rời khỏi ngoại giới, không có thông tin lưu thông, cũng không có tài nguyên trao đổi, tất nhiên sẽ lạc hậu!" "Vãn bối Đạo giới Đạo Diễn xin ra mắt Chúa Tể Tổ Địa!" Người lên tiếng, là một đạo nhân trẻ tuổi, một bộ trang phục đạo gia, không hề có vẻ ngạo mạn, thậm chí, giọng điệu nói chuyện với Hồng Vũ Chúa Tể cũng tôn kính, chỉ là vẫn có thể nhìn ra một tia ngạo khí trong mắt hắn.

Đó không phải là sự kính sợ thật sự, giống như cho người ta cảm giác tôn kính người già. "Tiên Linh Cổ Giới Tiên Vô Ngân xin ra mắt tiền bối, tiền bối, chúng ta không nói nhiều lời vô ích nữa, ngài hẳn là hiểu ý của các giới chúng ta!" Tiên Vô Ngân nhàn nhạt nói: "Đại thế

sắp đến, Tổ Địa sẽ có biến động lớn, là nguy cơ, cũng là cơ duyên, chúng ta đến đây, tự nhiên là vì cơ duyên của Tổ Địa.

Có lẽ các vị tiền bối không cam lòng, nghĩ rằng nếu Tổ Địa có cơ duyên, đương nhiên phải thuộc về các ngài, đạo lý này, ai cũng không thể phản bác, nhưng tiền bối nên hiểu rõ, tu luyện giới cá lớn nuốt cá bé, hiện nay vì cơ duyên của Tổ Địa, ba ngàn cổ giới giáng lâm, cơ duyên của Tổ Địa bị chia cắt, là đại thế sở xu, không ai có thể ngăn cản!" "A Di Đà Phật, nếu tiền bối Tổ Địa phối hợp, mọi người đều có cơ duyên, các vị tiền bối cũng có thể dung nhập vào đại thế, cùng các trưởng bối của các giới chúng ta giao lưu, nhưng nếu cứng rắn ngăn cản, chính là đối địch với ba ngàn cổ giới chúng ta, hậu quả ta nghĩ các vị tiền bối nên rõ!" Hòa thượng trẻ tuổi mập mạp cũng lên tiếng, một mặt từ bi, nhưng lời nói ra lại vô cùng cứng rắn. "Thì ra là vậy, quả nhiên là vì cơ duyên của Hồng Mông giới, chỉ là cơ duyên này từ đâu mà ra?" Vô Cực và những người khác ẩn nấp trong bóng tối nghe vậy, ai nấy đều rơi vào trầm tư, ngay cả Yêu Hoàng cũng nhíu mày, sống ở Hồng Mông giới nhiều năm như vậy, không cảm thấy có đại cơ duyên gì đáng để ba ngàn cổ giới đến tranh đoạt? "Mẹ kiếp, cái tên lừa ngốc này lại hô A Di Đà Phật, sư huynh, nhất định phải tìm cơ hội đánh cho hắn một trận!" Chuẩn Đề lại không chú ý đến đối phương, cứ nhìn chằm chằm vào hòa thượng béo nhỏ kia.

Ở Hồng Hoang, sư huynh Tiếp Dẫn chính là A Di Đà Phật, mặc dù hiện nay không dùng nữa, nhưng cũng không dung thứ người khác tiết độc. "Ai, sư đệ đừng chấp trước, có lẽ Phật giới của người ta truyền thừa cổ xưa, cái tên A Di Đà Phật đã sớm tồn tại, cái tên này của vi huynh nếu không phải trùng hợp, chính là nhân quả, đã kết hạ nhân quả với tồn tại cổ xưa của Phật giới!" Tiếp Dẫn thần sắc đau khổ, nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy trong lòng bất an. "Tiếp Dẫn đạo hữu nói không sai, giữa thiên địa quả thực tồn tại những bí mật, lớn nhất và

khó hiểu nhất chính là những chuyện gọi là trong cõi u minh!" Vô Cực gật đầu, đồng ý với lời của Tiếp Dẫn, nhưng giọng nói của hắn lại chuyển, cười lạnh nói: "Nhưng sinh linh Hồng Hoang chúng ta sao có thể thấp hơn người khác một bậc, thiếu nợ nhân quả, dù là trong cõi u minh đã định, hay là vận mệnh trêu đùa cũng không được!" Nói xong, Vô Cực vỗ vai Tiếp Dẫn, cười nói: "Từ hôm nay, ngươi tên là A Di Đà Phật, mục tiêu của ngươi là chinh phục Tổ Phật Cổ Giới xếp hạng top mười trong ba ngàn cổ giới này, trở thành Thủy tổ của giới đó!" "Hả?" Lời này vừa ra, Tiếp Dẫn có chút ngớ ngẩn.

Chinh phục một thế giới hùng mạnh hơn Hồng Mông giới?

Đến thế giới của người ta làm Phật tổ?

Đùa sao?

Phải biết rằng, tu vi hiện nay của hắn chỉ là Đại Đạo cảnh đỉnh phong, bán bộ Đạo Quân, lại phải đi chinh phục một siêu cấp đại thế giới không biết có bao nhiêu Chúa Tể, thậm chí còn có Chúa Tể tam trọng thiên?

Bàn Cổ và Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác cũng đều ngây người, Đế Tuấn và Thái Nhất khóe miệng co giật, ngay cả Yêu Hoàng cũng thần tình ngây dại. "Bần đạo tán thành!" Chỉ có Chuẩn Đề hung hăng gật đầu, dường như rất thích đề nghị này, khiến Tiếp Dẫn hận không thể cho hắn một bạt tai. "Sợ sao?

Thân là tu sĩ, thân là cầu đạo giả, phải dám nghĩ, dám làm!" Vô Cực cười lạnh: "Càng có tính thử thách, càng khiến ta hưng phấn, chợt nhiên, khiến ta nhìn thấy những ngày tháng năm xưa bản tôn chỉ là một tu sĩ Hỗn Độn cảnh, liền bố cục thiên hạ, tính kế một đám Sử Tiền Đạo Quân!" "Hít~!" "...." Lời này vừa ra, tâm thần mọi người run lên, đặc biệt là Thiên Mẫu Thánh Hậu và các Sử Tiền Đạo Quân khác, lúc này mới nhớ ra, năm xưa ở Hồng Hoang, thật sự là như vậy.

Năm xưa tu vi của Đạo Kiếp chỉ là Hỗn Độn cảnh, liền tính kế, đem những Sử Tiền Đạo Quân sống vạn cổ này làm quân cờ, kiêu ngạo cuồng vọng đến nhường nào, tự tin đến nhường nào.

Vậy mà, hắn đã thành công, đem tất cả Sử Tiền Đạo Quân đạp dưới chân, vạn cổ độc tôn. "Đừng tưởng ta đang nói đùa, nhưng hiện tại không phải lúc, trước khi làm chuyện này, chúng ta cần phải vào Hồng Mông giới trước, ở Hồng Mông giới thành lập căn cơ của chúng ta!" "Hồng Mông giới là một cấm địa, chỉ cần ở trong đó, trước khi tu vi đại thành không ra ngoài, không ai có thể làm gì được ta?

Điều duy nhất lo lắng, chính là các Chúa Tể bên trong, nhưng cùng với việc thương thế của bản tôn bên kia hồi phục, đều không phải là chuyện!" Vô Cực mắt híp lại, miệng phát ra nụ cười âm u, khiến Yêu Hoàng, thậm chí là Bàn Cổ và những người khác dựng tóc gáy.

Hoảng hốt, dường như đã nhìn thấy tương lai, tương lai hắn bắt đầu hố cả thiên hạ, đem các đại giới đùa giỡn trong lòng bàn tay. "Thật âm hiểm!" Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu, khóe miệng cũng co giật. "Ha ha ha, Vô Cực đạo hữu, bản quân cảm thấy ngươi còn âm hiểm hơn cả bản tôn tiểu sư tôn kia!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cười toe toét, chỉ là nụ cười khiến người ta phát lạnh.

Thiên Mẫu Đạo Quân cũng nghiến răng nghiến lợi, một bóng đen tốc biến, toàn thân cuồn cuộn Tịch Diệt chi lực hung dũng, có cảnh tượng thiên địa hủy diệt, chư thần hoàng hôn, chính là Tịch Diệt đạo nhân. "Kiệt kiệt!" Vạn Ma Chi Sơ một bước bước ra, Hắc Ám đạo quân và Quang Minh đạo quân đứng ở hai bên. "Đừng nhìn ta như vậy, các ngươi đánh không lại ta đâu!" Vô Cực thần sắc điềm nhiên, ánh mắt khinh miệt. "Ầm!" Giây tiếp theo, ba động khủng bố giáng lâm, nhấn chìm hắn, nhưng cỗ ba động này được khống chế trong một phạm vi nhất định, không bị người khác phát hiện. "Thêm ta một người!" Bàn Cổ lên tiếng, rìu tỏa hào quang, tựa như khai thiên tích

địa.

Chương 591

"Bị hội đồng rồi!" Yêu Hoàng lùi ra xa.

Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy Nữ Oa, Đế Tuấn Thái Nhất và những người khác cũng không biết làm sao, vội vàng lùi xa, không có ý định giúp đỡ.

Nói chính xác, Vô Cực quá đáng ghét.

Bên ngoài bích lũy Hồng Mông giới, các truyền nhân của các đại cổ giới lần lượt lên tiếng, nghe vậy Hồng Vũ Chúa Tể im lặng.

Thân là Chúa Tể bị một đám tiểu bối ép buộc như vậy, vô cùng tức giận, nhưng cuối cùng đã nhịn xuống.

Thông tin đối phương đưa ra quá lớn, hắn không dám một mình quyết định.

Cuối cùng, Hồng Vũ Chúa Tể thở dài một tiếng, nói: "Các vị, chuyện này không phải một mình bản thần có thể quyết định, cần phải thương lượng với các đại Chúa Tể của Hồng Mông giới chúng ta!" "Có thể, cho các ngươi một ngàn năm thời gian, một ngàn năm sau, chúng ta cần một câu trả lời hài lòng!" "Một ngàn năm chúng ta đợi được!" Các truyền nhân của các giới cũng không ép quá chặt. "Được!" Hồng Vũ Chúa Tể thu lại pháp tướng, và bắt đầu thương lượng với các Chúa Tể khác.

Thực ra không cần một ngàn năm, sau khi biết được chân tướng, họ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn thỏa hiệp.

Cứng rắn đối đầu?

Căn bản không có thực lực đó, hiện nay người đi đầu chỉ là một đám tiểu bối, họ có thể đối phó, nhưng ba ngàn cổ giới sớm muộn gì

cũng sẽ giáng lâm, lúc đó phải đối mặt là một đám Chúa Tể nhị trọng thiên, thậm chí là tam trọng thiên.

Bảo vệ Hồng Mông giới chỉ là một trận pháp, một đạo ấn niệm của cường giả không rõ tên, không phải người thật, mặc dù một kiếm đã chém mười mấy vị Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới, nhưng căn bản không thể thật sự trấn nhiếp được đối phương.

Đồng thời, những Chúa Tể của Hồng Mông giới này cũng biết cơ duyên trong miệng đối phương, đối phương có thể đoạt lấy, chẳng lẽ họ không thể đoạt lấy sao?

Nếu tu vi đột phá, bước vào Chúa Tể nhị trọng thiên, thậm chí tam trọng thiên, có gì phải sợ? "Có lẽ, chúng ta không nhất thiết phải bài xích người của ba ngàn cổ giới!" Lúc này, Yêu Chủ nói, đạo: "Đối phương đã nói rõ, chỉ vì cơ duyên của giới chúng ta, không phải muốn hủy diệt giới chúng ta, đồ sát sinh linh của giới chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác, lôi kéo, nhân cơ hội này, tìm cách để giới chúng ta dung nhập vào vòng tròn của ba ngàn cổ giới!" "Yêu Chủ nói không sai, Hồng Mông giới chúng ta phong bế, cách biệt với Hồng Mông Chư Thiên, khiến chúng ta thiếu giao lưu đạo pháp và tài nguyên, cho nên bị gọi là thổ dân.

Nếu chúng ta có thể dung nhập vào đó, liền sẽ thoát khỏi cái danh thổ dân này, đồng thời, cũng có thể giao lưu đạo pháp và trao đổi tài nguyên với họ, như vậy, có lẽ đối với chúng ta, cũng là một cơ duyên!" Nếu chúng ta có thể dung nhập vào đó, liền sẽ thoát khỏi cái danh thổ dân này, đồng thời, cũng có thể giao lưu đạo pháp và trao đổi tài nguyên với họ, như vậy, có lẽ đối với chúng ta, cũng là một cơ duyên!" Những Chúa Tể của Hồng Mông giới này tâm lý chuyển biến rất nhanh, khi gặp phải vận mệnh không thể kháng cự, tự nhiên sẽ thay đổi cách nghĩ.

Dù sao có thể trở thành Chúa Tể, ai mà không phải là kẻ tâm ngoan thủ lạt, vô tình vô nghĩa.

Thứ họ quan tâm, căn bản không phải Hồng Mông giới, mà là lợi ích, địa vị của chính mình.

Nghĩ như vậy, vẻ sầu khổ trên mặt đám người này đều tan biến, thay vào đó là vẻ mặt giảo hoạt.

Bao gồm cả Nhân Hoàng, cũng rơi vào trầm tư, suy nghĩ trong đại thế sắp tới, làm sao để Nhân tộc tồn tại, và giành được đủ lợi ích.

Đặc biệt, nếu có thể lợi dụng ba ngàn cổ giới, để mình đột phá bình cảnh, đạt đến tầm cao hơn. .....

Bên ngoài Hỗn Độn, trong đại thiên thế giới, Vô Cực và những người khác trở về, lúc này, tất cả mọi người đều tụ tập lại, thương nghị chuyện này.

Trước đó, Vô Cực đã thử, đã có sắp xếp, không định mang mọi người vào Hồng Mông giới, chuẩn bị âm thầm ẩn náu, còn hắn thì đi các đại cổ giới thăm dò một phen.

Nhưng sau khi nghe những gì truyền nhân của các đại cổ giới nói, hắn cảm thấy không cần thiết nữa.

Hồng Mông giới mới là trung tâm của các đại cổ giới, là nơi có cơ duyên, mặc dù hiện nay vẫn chưa biết cơ duyên ở đâu. "Các vị, hãy đưa ra quyết định đi!" Nhưng hắn không hề ép buộc mọi người, quyết định này giao cho họ, dù sao một khi bước vào Hồng Mông giới, sẽ phải đối mặt với các đại Chúa Tể, có khả năng bị trấn áp, hoặc bị giết chết. "Chúng ta không có lựa chọn nào khác, phải về tộc tranh một phen!" Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu không cần nói, tự nhiên phải về Bàn Cổ tộc, có Bàn Thiên ở đó, cũng là an toàn nhất.

Hơn nữa, một khi ký ức của Bàn Cổ hồi phục, tu vi có khả năng

khôi phục lại cảnh giới Chúa Tể.

Còn những người khác, không có may mắn như Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu. "Thực ra bản hoàng không muốn về, một khi trở về, sẽ phải đối mặt với sự đàn áp của Yêu Chủ, nhưng hiện nay cũng không có nơi nào khác để đi, ít nhất bản hoàng cũng là một trong các Chúa Tể của Hồng Mông giới, sau khi trở về có thể sẽ bị Yêu Chủ và các Chúa Tể khác nhắm vào, nhưng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng!" Yêu Hoàng thở dài một tiếng. "Có thể, Yêu Hoàng, ngươi mang Đế Tuấn Thái Nhất, còn có Phục Hy và Nữ Oa và những người khác đi cùng, bản tôn tin ngươi thêm một lần nữa, hy vọng ngươi không làm bản tôn thất vọng!" Vô Cực gật đầu, hiện nay Yêu Hoàng là Chúa Tể duy nhất bên cạnh, chỉ có thể tạm thời tin tưởng Yêu Hoàng một lần. "Yên tâm, ngươi có thể không tin nhân phẩm của bản hoàng, nhưng phải tin vào mắt nhìn của bản hoàng, ở Hồng Mông giới, bản hoàng sẽ ẩn náu, làm người hỗ trợ trong bóng tối!" Yêu Hoàng thần sắc trịnh trọng, đối với hắn, đây cũng là một lần đánh cược. "Còn các ngươi thì sao?" Tiếp theo, Vô Cực nhìn về phía Nguyên Mẫu Đạo Quân và một đám Sử Tiền Đạo Quân khác, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Còn về Hi Hòa Thường Hi, và Vọng Thư, hắn chuẩn bị sau khi đến Hồng Mông giới, sẽ đưa ba nữ tử đến Tịch Diệt cấm địa của bản tôn, nơi đó là an toàn nhất. "Chúng ta cũng đi Hồng Mông giới, nếu có cơ duyên, chúng ta sao có thể từ bỏ!" Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng trịnh trọng nói.

Tiếp đó, Thiên Mẫu Thánh Hậu lắc đầu nói: "Tu vi bị kẹt ở tầng thứ Đạo Quân đều không cam tâm, chúng ta thân là Sử Tiền Đạo Quân, đều là những tồn tại kiệt xuất nhất của từng thời đại, bất luận là thiên tư, trí tuệ, đều là hiếm có từ xưa đến nay, sao có thể cam tâm bị nghiền ép trong đại thế?" "Thiên Mẫu nói không sai, thân là Sử Tiền Đạo Quân, chúng ta từng là những tồn tại vô địch một thời đại, ai sẽ

cam tâm từ đây biến mất khỏi thế gian, bị đại thế cuồn cuộn nhấn chìm?" Rõ ràng, bất luận là Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám đạo quân hay Quang Minh đạo quân, đều không có ý định lùi bước.

Cuối cùng, không một ai lùi bước, tất cả đều muốn đi theo Vô Cực bước vào Hồng Mông giới. "Tốt, nếu đã như vậy, vậy thì gia quân, hãy để chúng ta lại một lần nữa tạo nên huy hoàng, chinh chiến chư thiên!" Giây phút này, tâm của Vô Cực cũng bị xúc động, dường như đã bùng lên nhiệt huyết.

Tiếp theo, mọi người không trì hoãn, một ngàn năm thời gian ngắn ngủi, phải tìm được nơi dừng chân trong Hồng Mông giới trong vòng một ngàn năm.

Có Vô Cực ở đây, mọi người dễ dàng xuyên qua bích lũy Hồng Mông giới, đến được Hồng Mông giới.

Trong Hồng Mông giới, mọi người chia tay, Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu đến Bàn Cổ tộc, hiện nay Bàn Thiên đã được thả ra, tự nhiên có thể dễ dàng che chở Bàn Cổ và những người khác.

Sự trở về của Bàn Cổ, khiến Bàn Thiên vui mừng, hắn sẽ dùng sức mạnh lớn nhất, để Bàn Cổ hồi phục ký ức, hồi phục tu vi Bàn Hoàng năm xưa.

Yêu Hoàng cũng mang theo Phục Hy Nữ Oa, và Đế Tuấn Thái Nhất rời đi, nhưng lại không đến Vu tộc, mà ẩn náu trong bóng tối.

Còn lại, Vô Cực đưa Vọng Thư, Hi Hòa Thường Hi vào Tịch Diệt cấm địa, nơi này là nơi bản thể của Đạo Kiếp ngủ say, là cấm địa của Hồng Mông giới, gần như sẽ không có ai quấy rầy.

Điều khiến Vô Cực kinh ngạc là, Thiên Mẫu Thánh Hậu chuẩn bị để Tịch Diệt đạo nhân ở lại, làm người bảo vệ Tịch Diệt cấm địa.

Chương 592

Đối với yêu cầu này, Vô Cực tự nhiên sẽ không từ chối.

Cuối cùng, chỉ còn lại Vô Cực, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám đạo quân, Quang Minh đạo quân mấy người. "Chúng ta đi đâu?" Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vô Cực. "Nhân tộc!" Vô Cực khẽ cười, nói: "Nhân Hoàng của Nhân tộc hòa thiện, ít nhất đối với người Hồng Hoang chúng ta không bài xích, dù có bị phát hiện cũng không sao, hơn nữa, một hóa thân khác của bản tôn tên là Đạo Sinh, cũng đang ở Nhân tộc!" "Vì thế, ta sẽ lấy Nhân tộc làm trung tâm, chinh phục các thế lực lớn, thành lập căn cơ của mình, sau đó đoạt lấy cơ duyên của giới này!" "Có thể, Nhân Hoàng mặc dù năm xưa không ra tay với chúng ta, nhưng dù sao cũng là một trong các Chúa Tể của Hồng Mông giới, nếu để hắn phát hiện mục đích của chúng ta!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nhíu mày. "Nhân tộc chỉ có một vị Chúa Tể, đối với tộc quần vô cùng yêu thương, nếu bị phát hiện mục đích của ta, muốn gây bất lợi cho chúng ta, ta hoàn toàn có thể dùng cả Nhân tộc để uy hiếp!" Nói đến đây, Vô Cực cười lạnh một tiếng: "Nếu hắn không biết điều, thì đừng trách bản tôn không khách khí!" Trong một tiểu viện u tĩnh ở hậu sơn thánh địa Nhân tộc, hoàn cảnh trang nhã, chính là nơi ở của Nhân Hoàng.

Vị Nhân Hoàng này thập phần đặc biệt, không giống các Chúa Tể khác của Hồng Mông Giới, ngày thường sống như một phàm nhân.

Dù vậy, đối với người khác, nơi đây vẫn là một cấm địa, vì vị Nhân Hoàng này thích thanh tĩnh, không thích bị người khác quấy rầy.

Nhưng phàm việc gì cũng có ngoại lệ, Đế Lam và Đế Cơ lại có thể tùy ý ra vào.

“Đạo Sinh, lát nữa gặp phụ hoàng xong phải cẩn thận lời nói, không được cà lơ phất phơ nữa!” “Ngày thường ngươi thế nào cũng được, nhưng nếu dám bất kính trước mặt phụ hoàng, phụ hoàng chưa giết ngươi, ta sẽ đánh chết ngươi trước!” Trên đường đi, Đế Lam và Đế Cơ hung hăng cảnh cáo.

Các nàng vô cùng lo lắng cho Đạo Sinh, đồng thời cũng hiếu kỳ, gã này nhất quyết tìm phụ hoàng có chuyện gì.

Nếu là người khác, các nàng tuyệt đối không dễ dàng đồng ý như vậy.

“Yên tâm đi, một thiên kiêu tiềm lực vô cùng như ta đây, Nhân Hoàng bệ hạ nhất định sẽ đặc biệt tán thưởng!” Đạo Sinh mỉm cười, thần thái tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ căng thẳng hay kính sợ của một tu sĩ nhỏ bé sắp diện kiến một vị Chúa Tể.

Điều này càng khiến hai nàng lo lắng không thôi, sợ Đạo Sinh nói năng lung tung.

Rất nhanh, ba người đã xuất hiện trong tiểu viện của Nhân Hoàng, chỉ thấy một lão giả mặc trường sam giản dị đang tưới hoa trong sân.

Điều khiến người ta kinh ngạc là những đóa hoa này hoàn toàn không phải linh căn linh thảo, mà chỉ là hoa dại, phàm tục không thể phàm tục hơn, ngay cả ở Hồng Hoang cũng rất hiếm thấy, huống chi là Hồng Mông Giới cao cấp hơn Hồng Hoang.

“Phụ hoàng, lại tưới hoa nữa ạ!” “Ta nói này phụ hoàng, người cứ trồng mấy thứ hoa dại này làm gì?

Vài ngày là hoa tàn rồi!” Hai nàng đảo mắt một cái, cạn lời với hành vi của Nhân Hoàng.

Đường đường là đại Chúa Tể của Nhân tộc lại suốt ngày chơi hoa cỏ, mà còn không phải thứ gì trân quý, nếu là linh căn như Hồng

Mông Thần Thụ thì cũng được đi, đằng này chỉ là một ít hoa cỏ phàm tục.

"Các con thì hiểu gì?

Vạn vật hữu linh, đều có sinh mệnh, không phân cao thấp sang hèn, đều đáng để trân trọng!" Nhân Hoàng mở lời, giọng nói khàn khàn nhưng lại vô cùng bình hòa, giống như một vị lão nhân, không có chút uy nghiêm hay giá đỡ nào.

"Thôi thôi, lại cái bài ca đó!" Đế Cơ bó tay, không nói thêm gì nữa, hiển nhiên là đã nghe đến phát ngán, bèn kéo Đạo Sinh ra, nói: "Phụ hoàng, tiểu tử này muốn gặp người, có chuyện muốn nói với người!" Bên cạnh, Đế Lam vỗ nhẹ Đạo Sinh, thấp giọng nói: "Còn không mau hành lễ với phụ hoàng ta!" "Không cần như vậy!" Nhưng không đợi Đạo Sinh mở lời, Nhân Hoàng đã xua tay, ý bảo miễn lễ, khiến Đế Lam và Đế Cơ kinh ngạc.

Nhân Hoàng không để ý đến hai nàng, nhìn về phía Đạo Sinh, mỉm cười nói: "Tiểu hữu, chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt rồi!" "À, lần đầu gặp mặt, nhưng lại thần giao đã lâu!" Đạo Sinh cũng mỉm cười, không chút gì xa lạ.

"..." Cảnh này khiến Đế Cơ và Đế Lam có chút ngơ ngác, chỉ vào hai người, nhất thời không biết nói gì cho phải.

"Hai đứa ra ngoài trước đi, ta và Đạo Sinh tiểu hữu có chuyện muốn nói!" Nhân Hoàng nói xong, liền phất tay, đưa hai nàng ra khỏi viện.

Trong sân, chỉ còn lại Nhân Hoàng và Đạo Sinh, nhưng lúc này khí chất của Nhân Hoàng đã đại biến, không còn giống một lão giả bình thường, thần sắc toát ra uy áp, mang theo một cỗ bá khí.

Rõ ràng, thân là Chúa Tể duy nhất của Nhân tộc, đã vì Nhân tộc

mà tạo dựng được vị thế nhất định ở Hồng Mông Giới, vị Nhân Hoàng này sao có thể đơn giản?

Nhưng Đạo Sinh vẫn thần sắc điềm nhiên, còn mỉm cười nói: "Lần này ta đến tìm Nhân Hoàng bệ hạ, đích thực là có chuyện muốn bàn với bệ hạ, nhưng trước đó, ta biết, bệ hạ nhất định cũng có lời muốn nói với ta!" "Ồ?

Tiểu hữu quả nhiên không phải người phàm, xem ra bản hoàng đoán không sai, tiểu hữu có quan hệ với người kia!" Nói đến đây, ánh mắt Nhân Hoàng lóe lên, một cỗ uy áp Chúa Tể tỏa ra, rồi tiếp tục nói: "Hay là, tiểu hữu chính là do người kia phái tới?" "Nhân Hoàng không hổ là Nhân Hoàng, quả nhiên chuyện này không giấu được ngài!" Đạo Sinh thở dài, tự nhiên biết Nhân Hoàng đã sớm chú ý đến mình, nhiều năm qua ở Nhân Hoàng thành tùy ý làm bậy, cũng là do Nhân Hoàng ngầm cho phép, nếu không, chỉ bằng danh tiếng của hai nha đầu Đế Lam và Đế Cơ thì không thể trấn áp được các đại năng trong Nhân tộc.

"Không phải không giấu được, mà là ngươi vốn không có ý định giấu!" Nhân Hoàng lắc đầu, thu liễm khí tức trên người, một lần nữa hóa thành một lão giả phàm nhân.

"Nói đi, các hạ không phải người của Nhân tộc ta, rốt cuộc có mục đích gì?" Lần này, ông không còn gọi Đạo Sinh là tiểu hữu, mà đổi thành các hạ, ý tứ đã rõ.

Đạo Sinh cũng không khách khí, nhàn nhạt nói: "Nhân Hoàng quả nhiên thông minh, bản tôn từ trước đến nay không làm chuyện vô ích, làm bất cứ việc gì cũng có mục đích, tương tự, ta đến Nhân tộc cũng có mục đích!" "Hửm?" Lời này vừa ra, ánh mắt Nhân Hoàng lại lần nữa lạnh xuống.

Đạo Sinh dường như không thấy, tiếp tục nói: "Nhưng mục đích

ban đầu của bản tôn hiện đã thay đổi, lần này bản tôn đến đây là vì muốn hợp tác với Nhân Hoàng một lần!" "Hợp tác?

Dựa vào ngươi?

Ngươi lại dựa vào đâu mà cho rằng bản hoàng sẽ hợp tác với ngươi?" Nhân Hoàng cười lạnh, từ việc đối phương xưng là "bản tôn", ông đã đoán ra đối phương là ai, tuy bề ngoài lạnh lùng điềm nhiên, nhưng trong lòng lại thầm mắng, tên ma đầu này tìm ai không tìm, tại sao cứ phải tìm đến mình.

"Dựa vào đại thế sắp tới, dựa vào việc Nhân tộc các ngươi muốn sinh tồn!" Đạo Sinh vô cùng bình tĩnh nói.

"Ngươi nói gì?" Lời này vừa thốt ra, đồng tử Nhân Hoàng co rụt lại.

"Hồng Mông tam thiên giới giáng lâm, tam thiên cổ giới va chạm, Hồng Mông Giới sắp tới sẽ đối mặt với đại nguy cơ, có lẽ sẽ có rất nhiều chủng tộc đại giáo một đêm hóa thành tro bụi, Nhân Hoàng chẳng lẽ không nghĩ tới sao?" "Rốt cuộc ngươi biết những gì?

Ngươi là ai?" Nhân Hoàng thần sắc ngưng trọng, ông biết đối phương sẽ không vô cớ nói như vậy.

"Hợp tác với bản tôn, biến nguy cơ sắp tới thành cơ duyên!" Đạo Sinh cũng không nhiều lời vô ích, nói thẳng: "Bản thể của ta đang trong lúc ngủ say, nhưng ý thức vẫn luôn quan sát ngoại giới, tự nhiên hiểu rõ biến hóa của ngoại giới.

Theo bản thể ta thấy, tam thiên cổ giới giáng lâm, vừa là nguy cơ cũng vừa là cơ duyên, quan trọng là làm thế nào, có nắm bắt được hay không!" "Tiếp tục đi!" Thần sắc Nhân Hoàng càng lúc càng ngưng trọng.

"Ý của bản tôn là, lấy Nhân tộc làm căn cơ, bố trí một đại cục,

nhưng lại cần Nhân Hoàng hợp tác!" Nói đến đây, Đạo Sinh nhìn về phía Nhân Hoàng, rồi lại tiếp tục nói: "Về phần nội dung hợp tác, ngài không cần biết, chỉ cần biết phối hợp với bản tôn là được!" "Nực cười, đã tìm bản hoàng hợp tác, lại không cho bản hoàng biết, mà lại muốn bản hoàng phối hợp, đây gọi là hợp tác sao?

Rõ ràng là đang uy hiếp bản hoàng, muốn bản hoàng nghe theo sự sai khiến của ngươi!" Lời của Đạo Sinh có thể nói là khiến Nhân Hoàng phẫn nộ đến cực điểm.

"Ha ha, Nhân Hoàng không cần tức giận, tuy bản tôn tạm thời không thể cho ngài biết bố cục của bản tôn, nhưng lại có thể cho ngài một lời hứa, chỉ cần Nhân Hoàng nghiêm túc hợp tác với bản tôn, bản tôn có thể bảo chứng Nhân tộc không những không bị diệt vong trong đại thế này, mà còn trở nên lớn mạnh hơn.

Không chỉ vậy, bản tôn sẽ cố hết sức giúp đỡ Nhân Hoàng bệ hạ đột phá Chúa Tể Nhị trọng thiên!" "Chúa Tể Nhị trọng thiên?" Đồng tử Nhân Hoàng co rụt lại.

"Không sai, chắc hẳn Nhân Hoàng cũng biết thực lực của bản thể bản tôn, bản thể nắm giữ Hồng Mông chi nguyên, bản thân đã có thực lực Chúa Tể Tam trọng thiên, thực lực bậc này đặt trong tam thiên cổ giới sắp giáng lâm, cũng là tồn tại đỉnh cấp.

Có bản thể bản tôn che chở, Nhân tộc căn bản không cần lo lắng sợ hãi, Nhân Hoàng cũng không cần giống như các Chúa Tể khác, phải nhẫn nhịn cầu toàn đối với người của tam thiên cổ giới!" Đạo Sinh nói với vẻ mặt đầy tự tin.

Chương 593

Lần này, Nhân Hoàng không trả lời, mà chìm vào im lặng.

Đạo Sinh mỉm cười: "Nhân Hoàng bệ hạ không cần trả lời nhanh như vậy, bản thể của bản tôn cần một khoảng thời gian nữa mới thức tỉnh, nhưng trong khoảng thời gian này, một hóa thân khác của bản thể sẽ đến Nhân tộc, cùng với một vài Sử Tiền Đạo Quân từ Hỗn Độn Hải, hy vọng Nhân Hoàng có thể chiếu cố một chút!" Nói xong, Đạo Sinh xoay người, bước ra ngoài.

Nhân Hoàng mấp máy môi, cuối cùng, vẫn không nói ra lời nào.

Ông không biết nên nói gì, cũng không dám nói, không dám đồng ý, cũng không dám từ chối, đây không phải chuyện nhỏ, hợp tác với người kia, lỡ một bước sai lầm, e rằng cả Nhân tộc sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng nếu trực tiếp từ chối, ông cũng không dám, nếu từ chối, cũng sợ người kia một khi thức tỉnh, sẽ trực tiếp giết đến Nhân tộc, đến lúc đó làm sao chống đỡ?

"Này, này, sao rồi, ngươi đã nói gì với phụ hoàng ta?" "Có vô lễ trước mặt phụ hoàng ta không, ngươi cẩn thận đó, phụ hoàng ta trông có vẻ dễ nói chuyện, nhưng thực ra…" Đạo Sinh vừa bước ra, Đế Lam và Đế Cơ liền vây lại, hỏi tới tấp, còn cẩn thận kiểm tra Đạo Sinh một lượt, xem có bị Nhân Hoàng dạy dỗ hay không.

Đạo Sinh mỉm cười, không nói gì.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Nhân Hoàng truyền vào trong đầu Đế Lam và Đế Cơ, một câu nói khiến sắc mặt hai nàng biến đổi.

Không lâu sau, Nhân Hoàng hạ lệnh, bổ nhiệm Đạo Sinh làm thành

chủ Nhân Hoàng thành, tin tức này vừa ra, cả Nhân tộc đều chấn động.

Thậm chí, tin tức này vừa truyền ra, các thế lực lớn, các đại tộc trong Hồng Mông Giới cũng đều chú ý tới.

Bên trong Nhân tộc, trong nháy mắt, dấy lên vô số cảm xúc bất mãn, Đạo Sinh ở Nhân tộc mấy vạn năm, cũng có chút danh tiếng, nhưng danh tiếng lại không tốt.

Quan trọng nhất là, hắn suốt ngày ăn chơi lêu lổng, không thích tu luyện, căn bản không có tu vi.

Mấy vạn năm, chỉ có tu vi Đạo Thể cảnh, chỉ có thể xem là vừa nhập môn.

Một tên hoàn khố tử đệ như vậy, sao có thể đảm nhiệm vị trí thành chủ?

Lại còn là thành trì quan trọng nhất của Nhân tộc - Nhân Hoàng thành?

Ngay cả một số nguyên lão, đại năng trong thánh địa Nhân tộc cũng đều không hiểu, không rõ tại sao Nhân Hoàng lại làm như vậy.

Rất nhiều người suy đoán, Đạo Sinh có thể đã được Nhân Hoàng thu làm thân truyền đệ tử, chuẩn bị bồi dưỡng thành người kế vị.

Chuyện này cũng bình thường, rất nhiều Chúa Tể đều có truyền nhân, nhưng Đạo Sinh lại khác, nếu là thân truyền đệ tử của Nhân Hoàng, sao có thể hoàn khố như vậy?

Mắt nhìn của Nhân Hoàng kém đến thế sao?

Đường đường Chúa Tể sao lại thu một tên phế vật làm đệ tử?

Nhưng nếu không phải, vậy tại sao Nhân Hoàng lại chiếu cố hắn như vậy?

Rất nhanh liền có người tung tin, Đạo Sinh có thể là con riêng của Nhân Hoàng.

Tin đồn này tuy chỉ là suy đoán, nhưng trong nháy mắt đã giải thích được rất nhiều điểm bất hợp lý.

Chuyện này bị Đế Lam và Đế Cơ biết được, hai nàng tức đến mặt mày tái mét, muốn Nhân Hoàng đi giải thích, nhưng Nhân Hoàng căn bản không giải thích, từ đầu đến cuối không có bất kỳ lời nào.

Tương tự, Đạo Sinh cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

Về phần các tộc khác nhìn nhận thế nào?

Chuyện này đối với Nhân tộc là đại sự, nhưng đối với ngoại tộc thì chẳng là gì, họ cũng chỉ quan tâm một chút, chứ không quá để ý.

Trong thời kỳ phi thường này, chỉ cần không liên quan đến Chúa Tể, đối với các đại chủng tộc, đại giáo thì chẳng là gì cả.

Nhân Hoàng thành, trong phủ thành chủ, một ngày nọ, xuất hiện thêm mấy người, bọn họ xuất hiện một cách vô thanh vô tức, không ai phát hiện, ngay cả Nhân Hoàng cũng không chú ý.

Mấy người này chính là Vô Cực, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân.

"Nhanh vậy đã giải quyết xong Nhân Hoàng rồi à?

Ta còn tưởng cần ta phải tự mình ra tay chứ!" Vô Cực vô cùng kinh ngạc nhìn Đạo Sinh, không ngờ hiệu suất của đối phương lại cao như vậy.

Đạo Sinh mỉm cười, nói: "Lão gia hỏa này tâm tư kín đáo, vô cùng cẩn thận, loại người này dễ đa nghi, nhưng cũng không dễ làm mọi chuyện đến mức không thể cứu vãn, đối với loại người này, chỉ cần

cứng rắn một chút là được!" "Ngươi nói thì dễ, chắc hẳn ông ta vẫn chưa cho ngươi câu trả lời chắc chắn đúng không!" Vô Cực nói đầy thâm ý.

"Không sao cả, dù ông ta có đồng ý, ta cũng sẽ không thật sự tin tưởng, ngược lại, như vậy càng tốt, đôi bên không vạch trần mối quan hệ, ta chỉ cần hành động trong tối, lão gia hỏa đó sẽ không quan tâm!" Nói rồi, Đạo Sinh nhìn về phía Thiên Mẫu Thánh Hậu và mấy người khác, thấy họ đều kinh ngạc, bèn mỉm cười nói: "Chư vị không cần kinh ngạc, ta là hóa thân của Đạo Kiếp, nhưng lại có tư duy độc lập, giống như Vô Cực, chúng ta đều là Đạo Kiếp, nhưng Đạo Kiếp lại không phải là chúng ta!" "Ta cũng không ngờ bản thể lại ban cho các ngươi tư duy độc lập, xem ra tình hình của hắn không tốt lắm!" Vô Cực thở dài, nhưng cũng không lo lắng, tiếp tục nói: "Ta sắp xếp cho các ngươi một chỗ, vừa mới đến giới này, cần nhanh chóng chuyển hóa bản nguyên đại đạo trong cơ thể thành bản nguyên đại đạo Hồng Mông!" Vô Cực thở dài, lúc này bên cạnh chỉ còn lại năm vị Sử Tiền Đạo Quân, nếu Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác không rời đi, ở Hồng Mông Giới sẽ là một trợ lực lớn mạnh.

Có thể nói, bất luận là hiện tại thân như hắn, hay bản tôn như Đạo Kiếp, đều chưa từng xem thường bất kỳ một vị Sử Tiền Đạo Quân nào.

Họ chỉ bị hạn chế bởi môi trường tu luyện của Hỗn Độn Hải, nếu không, những Sử Tiền Đạo Quân này toàn bộ đều có khả năng trở thành Chúa Tể.

Huống chi là những tồn tại như Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Bây giờ giáng lâm Hồng Mông Giới, chỉ cần chuyển hóa xong bản nguyên đại đạo trong cơ thể, chiến lực tất nhiên sẽ đột phá mạnh mẽ.

Vì vậy, những ngày tiếp theo, Vô Cực liền ở lại Nhân Hoàng thành, cả ngày không làm gì, chỉ cần chờ đợi.

Thời gian ngàn năm nhanh chóng trôi qua.

Một ngày nọ, Hồng Mông Giới chấn động, từng tòa Thời Không Chi Môn hiện ra bên ngoài thế giới bích lũy, từng danh tam thiên cổ giới tu sĩ bước vào Hồng Mông Giới.

Đối với chuyện này, các tu sĩ Hồng Mông Giới đều chấn động, ai nấy đều cảnh giác.

Tuy nhiên, điều khiến thế nhân kinh ngạc là, các đại Chúa Tể lại không có chút biểu hiện nào, cũng không hề ngăn cản.

Điều này khiến mọi người hiểu rằng, đối mặt với tam thiên cổ giới, các Chúa Tể đã thỏa hiệp.

"Ha ha ha, tổ địa, ta đến rồi!" "Hồng Mông tổ địa, sẽ là nơi Đạo Diễn quật khởi của ta!" "A di đà phật, tiểu tăng muốn ở tổ địa tìm kiếm cơ duyên, bước vào Phật Tổ chi cảnh!" Đến đây đều là truyền nhân của các giáo, có một số thiên kiêu, tu vi của họ đều không cao, cao nhất cũng chỉ có Đạo Diễn cảnh, nhưng ai nấy đều tự tin tràn đầy, ngạo thị Hồng Mông Giới.

Họ giáng lâm với tư thế cao hơn người khác một bậc, thần thái đó khiến cho rất nhiều đại năng Hồng Mông Giới đang âm thầm quan sát đều tức giận ngút trời.

Chương 594

Vừa định ra tay, lại bị Chúa Tể trong tộc ngăn cản.

Không lâu sau, thiếu chủ Tiên Linh Cổ Giới lên tiếng, lần này đến đây, chỉ vì tìm kiếm cơ duyên, sẽ không vô cớ sát lục, đồng thời, chiêu mộ nhân thủ trong các tộc, nếu có người đầu quân, tương lai có hy vọng cùng trở về Tiên Linh Cổ Giới, trở thành tu sĩ Tiên Linh Cổ Giới.

Sau khi thiếu chủ Tiên Linh Giới lên tiếng, người của các cổ giới khác cũng đều lần lượt phát biểu ý kiến, cũng gần như vậy, ngay cả thiếu chủ Thiên Thần Cổ Giới cũng đều lên tiếng.

Đồng thời, các thiên kiêu các giới cũng đều liên danh lên tiếng, Hồng Mông Giới muốn dung nhập Hồng Mông chư thiên, tất yếu phải hợp tác, giao hảo, nếu trở thành địch nhân, chỉ có tự tìm đường chết.

Những lời này vừa ra, có người phẫn nộ, có người kích động, không lâu sau, liền có tu sĩ các tộc tìm đến người của các cổ giới, tỏ ý nguyện ý giao hảo.

Đương nhiên, giao hảo, hợp tác, cũng chỉ là lời nói uyển chuyển, nói trắng ra là đi làm thị vệ, nô bộc mà thôi.

Tương tự, cũng có người lên tiếng, Hồng Mông Giới tuyệt đối không cho phép ngoại nhân nhúng tay, nhưng những người như vậy không lâu sau liền biến mất không thấy tăm hơi.

Rất nhiều đại năng, đạo chủ thế hệ trước đều lần lượt thở dài, hiểu rằng, e là không lâu nữa, Hồng Mông Giới sẽ bị các đại cổ giới chia cắt, những người này hoặc là phản kháng, hoặc là thần phục.

Tuy nhiên, trong tình huống hiện nay, có thực lực phản kháng sao?

Chưa nói đến thực lực, chỉ riêng các loại lợi ích mà các đại cổ

giới đưa ra, liền có người không nhịn được, sớm đã đầu quân.

"Bất chiến khuất nhân chi binh!" Lời của một vị Chúa Tể ẩn thế, trong lời nói lộ ra sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Người của các cổ giới đến đây, cũng không có động tác gì khác, chỉ du lịch khắp nơi trong Hồng Mông Giới, lôi kéo các đại thế lực, về phần cái gọi là tìm kiếm cơ duyên, căn bản không có chút động tác nào.

Điều này khiến rất nhiều người trong Hồng Mông Giới vô cùng không hiểu, ngay cả đạo chủ, Chúa Tể cũng đều không rõ.

Toàn bộ Hồng Mông Giới nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng trừ những cấm địa đó ra, những nơi khác đều bị các đại thế lực Chúa Tể chiếm cứ.

Nơi của nhà mình có cơ duyên hay không lẽ nào không biết?

Không thể nào có, nếu có thì đến lượt người khác sao?

Chẳng lẽ cơ duyên mà đối phương nói là ở các đại cấm địa?

Hiển nhiên cũng không quá khả năng, trừ phi đối phương có Chúa Tể đích thân giáng lâm, ít nhất cũng phải là Chúa Tể Nhị trọng thiên, thậm chí là tồn tại vô thượng Tam trọng thiên giáng lâm, nếu không căn bản không thể bước vào những cấm địa đó.

Huống chi là những tiểu gia hỏa hiện tại.

Vì vậy, những Chúa Tể này chỉ có thể tùy cơ ứng biến, đương nhiên cũng có những Chúa Tể tàn nhẫn, âm thầm thi triển thủ đoạn, từ trong miệng người của các đại cổ giới thu được tin tức.

Nhưng kết quả cuối cùng là, những người trẻ tuổi này căn bản không biết gì, chỉ nghe theo lời của trưởng bối trong tộc, chờ đợi, thời cơ đến, cơ duyên tự nhiên sẽ xuất hiện.

Điều này khiến các Chúa Tể của Hồng Mông Giới bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể chờ đợi.

Rất nhanh, chưa đến vạn năm, trừ các thế lực Chúa Tể, gần như toàn bộ Hồng Mông Giới, hơn bảy mươi phần trăm chủng tộc thế lực đều bị truyền nhân các đại cổ giới lôi kéo.

Các thế lực Chúa Tể tuy không tỏ rõ thái độ, nhưng cũng có quan hệ mập mờ với truyền nhân các đại cổ giới, sẽ không đi đắc tội dễ dàng.

Tình huống này khiến người ta thở dài, như vậy, các thế lực của Hồng Mông Giới đã trở thành người phát ngôn cho các đại cổ giới.

Chỉ có Bàn Cổ tộc và Nhân tộc là vẫn luôn cứng rắn, từ trước đến nay không qua lại với người của các đại cổ giới, đối với sự lôi kéo của các thiếu chủ cổ giới, cũng tỏ rõ thái độ sẽ không đồng ý.

Điều này khiến một đám Chúa Tể lắc đầu, cho rằng cách làm của Nhân Hoàng và Bàn Thiên như vậy là vô cùng không sáng suốt.

Hiện tại không để ý đến đám thanh niên của các đại cổ giới này không sao, dù sao cũng là tiểu bối, nhưng tương lai khi các đại cổ giới thật sự giáng lâm, Chúa Tể vô thượng thật sự giáng lâm, thì phải làm sao?

E rằng đến lúc đó Nhân tộc và Bàn Cổ tộc sẽ bị bài xích, thậm chí diệt tộc.

Bàn Cổ tộc thì thôi, dù sao cả chủng tộc này người đời đều biết tính cách, ai nấy đều đầu sắt, nhưng Nhân Hoàng quyết định như vậy, lại nằm ngoài dự liệu của tất cả các Chúa Tể.

Thậm chí, có Chúa Tể giao hảo với Nhân Hoàng từng đến khuyên Nhân Hoàng, nhưng lại phát hiện lập trường của Nhân Hoàng kiên định, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

“Ầm!” Một ngày nọ, tại Bàn Cổ tộc, một cỗ khí tức hạo hãn dâng trào, uy áp toàn bộ Hồng Mông, khiến tất cả mọi người đều biến sắc, bao gồm các Chúa Tể của các đại chủng tộc, đều cảm nhận được áp lực sâu sắc.

“Chuyện gì vậy?” “Khí tức cổ xưa này?

Sao có thể?” Các nơi, từng vị Chúa Tể kinh hãi thất sắc, lần lượt nhìn về phía Bàn Cổ tộc.

“Ha ha ha, Bàn Hoàng ta lại trở về rồi!” Ngay sau đó, một tiếng cười lớn truyền đến, từ phương hướng Bàn Cổ tộc, một tôn người khổng lồ cao ức vạn trượng từ từ bay lên.

Đồng thời, một cỗ khí tức siêu việt Chúa Tể Nhất trọng thiên quét ngang chư thiên, rung chuyển toàn bộ Hồng Mông.

“Không thể nào!” “Bàn Hoàng, sao có thể, Bàn Hoàng không phải đã biến mất rồi sao?” Các nơi, từng vị Chúa Tể các tộc thần sắc kinh hãi.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ Bàn Cổ từ hạ giới đến kia thật sự là Bàn Hoàng, đã khôi phục lại ký ức?” Cùng lúc đó, những Chúa Tể biết chuyện liên quan đến Bàn Cổ như Nhân Hoàng, Yêu Chủ, ai nấy cũng kinh ngạc không thôi.

Năm đó Bàn Thiên hạ giới, tìm được Bàn Cổ, chuyện này họ đều biết, nhưng vẫn luôn bán tín bán nghi.

Ngay cả khi cảm thấy khí tức của Bàn Cổ có chút giống Bàn Hoàng, thậm chí, có người cho rằng Bàn Cổ chính là Bàn Hoàng, nhưng e rằng cũng chỉ là tàn hồn chuyển thế, vĩnh viễn không thể thật sự trở về.

Chỉ là tất cả mọi người đều không ngờ, Bàn Hoàng không những trở về, tu vi còn một bước siêu việt đỉnh phong, đạt đến Chúa Tể Nhị

trọng thiên.

Tại Bàn Cổ tộc, nhìn thân ảnh ngạo nghễ đó, Bàn Thiên và những người khác thần sắc kích động.

Từng vị tộc nhân Bàn Cổ hoan hô, Bàn Hoàng, hoàng đế năm xưa, từ sau khi Bàn Hoàng biến mất, địa vị của Bàn Cổ tộc tại Hồng Mông Giới ngày càng đi xuống, nếu không phải sau này Bàn Thiên chứng đạo Chúa Tể, e rằng Bàn Cổ tộc đã sớm bị đè nén đến biến mất.

Nay tam thiên cổ giới giáng lâm, không chỉ Bàn Cổ tộc, mà toàn bộ Hồng Mông Giới đều đối mặt với cơ hội bị chia cắt, nếu không thần phục đầu quân cho các giới, tương lai đều sẽ có nguy cơ diệt vong.

Tính tình của Bàn Cổ tộc tự nhiên sẽ không thần phục, có thể nói, hiện nay Bàn Cổ tộc cùng với Nhân tộc đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, ngay cả khi có Bàn Thiên vị Chúa Tể này, áp lực cũng vô cùng to lớn.

Lúc này Bàn Hoàng phục sinh, trực tiếp khiến áp lực của Bàn Cổ tộc biến mất.

Chương 595

"Đây là phụ thần sao?

Lại mạnh đến vậy?" "Phụ thần biến thành Bàn Hoàng năm xưa, ngài còn là phụ thần của chúng ta không?" Cùng lúc đó, thần sắc của Thập Nhị Tổ Vu vừa hưng phấn, lại vừa phức tạp.

Họ cảm giác Bàn Cổ đã thay đổi, không chỉ thực lực, khí chất cũng đã thay đổi, Bàn Cổ của họ, có bá khí, nhưng đồng dạng cũng có tấm lòng rộng lớn, trí tuệ vĩ đại, nhưng hiện tại lại cho người ta cảm giác thêm một loại chinh phục, khí chất của hoàng giả.

Đồng thời, ngài cũng trở nên lạnh lùng hơn.

Lão Tử và Nguyên Thủy lại không để ý Bàn Cổ có phải là Bàn Hoàng hay không, họ để ý đến tu vi của Bàn Hoàng, chỉ riêng khí tức đã khiến họ run rẩy.

"Đại huynh, khi nào chúng ta mới có thể đạt đến cảnh giới này!" Nguyên Thủy siết chặt nắm đấm, trên mặt đủ loại cảm xúc hâm mộ, ghen tị, căm hận.

Lão Tử cũng trầm mặc, không nói gì.

Hai người sau khi đến Hồng Mông Giới, liền vẫn luôn ở Bàn Cổ tộc tu hành, thỉnh thoảng ra ngoài du lịch, nhưng đều rất khiêm tốn.

Nhiều năm như vậy, họ đã tận mắt chứng kiến rất nhiều, thấy được sự cường đại của Hồng Mông Giới, sự bá đạo của các đại chủng tộc, mặc dù nhiều năm qua, cũng đã giao thủ với nhiều đại năng các tộc, nhưng tổng thể vẫn cảm thấy bất lực.

"Không thành Chúa Tể, chung quy vẫn là con kiến hôi!" Lão Tử thở dài một tiếng, hiện tại ông chỉ ở đỉnh phong Đại Đạo cảnh, không

biết vì sao, cái ngưỡng Đạo Quân kia dù thế nào cũng không thể vượt qua.

Nguyên Thủy cũng tương tự, cũng bị kẹt ở đỉnh phong Đại Đạo cảnh.

Tu vi của hai người tương đương với Đạo Diễn cảnh của Hồng Mông Giới, chiến lực có thể so với bán bộ đạo chủ, tu vi như vậy vốn không yếu, hai người cũng được mệnh danh là thiên kiêu của Bàn Cổ tộc.

Nhưng từng là Thánh Nhân Hồng Hoang, quân lâm thiên hạ, và còn là lão sư của Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nay lại bị người ta xem như tiểu bối, sao có thể cam tâm?

Trong tình huống này, trừ phi tu luyện lại từ đầu, tu luyện hệ thống Đạo Cảnh của Hồng Mông Giới, nếu không căn bản không thể đột phá.

Cảnh giới Đạo Quân chỉ là hệ thống tu luyện của Hồng Hoang, thậm chí là Hỗn Độn Hải, do Thiên Mẫu Thánh Hậu sáng tạo ra, căn bản không thích hợp với Hồng Mông Giới.

Không thể đột phá Đạo Quân, không thể dò xét cảnh giới Chúa Tể.

Đó cũng là nguyên nhân khiến Lão Tử và Nguyên Thủy nhiều năm qua vô cùng uất ức.

Chém bỏ toàn bộ tu vi, tu luyện lại từ đầu, nhưng lại không cam lòng, bởi vì, trước mắt họ, có một người, từng vượt qua tầng tầng trở ngại, siêu thoát hệ thống tu luyện, một mình từ hạ giới giết lên, và còn trấn áp cả Hồng Mông.

Người đó là Đạo Kiếp, sự cường đại của Đạo Kiếp đã khắc sâu trong đầu hai người, khiến một Nguyên Thủy luôn kiêu ngạo, không chịu thua làm sao có thể cam tâm.

Lão Tử trông có vẻ đạm mạc, nhưng trong lòng cũng có ngạo khí.

Thực ra không chỉ Lão Tử, ngay cả Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, cũng đều bị kẹt ở đỉnh phong Đại Đạo cảnh, một lựa chọn khó khăn.

Giống như các Sử Tiền Đạo Quân hiện tại không một ai đột phá cảnh giới Chúa Tể, nhưng vẫn không một ai tu luyện lại.

Bởi vì không chịu thua, muốn bằng trí tuệ, nghị lực, sống sượng phá vỡ ràng buộc, sáng tạo ra một cảnh giới mới, một cảnh giới tương đồng với Chúa Tể.

Thực ra không chỉ tất cả mọi người trong Hỗn Độn Hải, ngay cả Đạo Kiếp cũng chưa thực sự đột phá Chúa Tể, hắn vẫn là một vị Đạo Quân, chỉ là đạo của hắn đặc thù, cùng với sự lĩnh ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái, khiến hắn có thể bỏ qua cảnh giới này.

Thêm vào Hồng Mông chi nguyên trong cơ thể, mới khiến chiến lực của hắn siêu việt hơn Chúa Tể bình thường.

Cũng không biết qua bao lâu, khí tức trên người Bàn Hoàng thu liễm, ngay sau đó, lắc mình một cái, lại lần nữa hóa thành bộ dạng của Bàn Cổ.

"Bàn Hoàng đã qua, nay ngô là Bàn Cổ!" Ánh mắt quét qua một đám tộc nhân Bàn Cổ, có cả Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Cổ nhàn nhạt nói.

"Đại ca…" Bàn Thiên biến sắc, mấp máy môi.

"Nhị đệ, bất luận là Bàn Hoàng hay Bàn Cổ, đều là một, đều là nhị đệ của ngô, Bàn Cổ tộc đều là chủng tộc của ngô!" Nói đến đây, Bàn Cổ nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, lại nhìn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy đang đứng trong góc, mỉm cười ôn hòa, nói: "Còn có các ngươi, ta vẫn là phụ thần quen thuộc của các ngươi!" "Phụ thần..." Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu lại lần nữa kích động, họ thật sự sợ Bàn Cổ

biến thành một người khác.

Lão Tử và Nguyên Thủy cũng cười, từ khi Bàn Cổ phục sinh ở Hồng Hoang, vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, đây là lần đầu tiên ngài lộ ra cảm xúc như vậy.

"Bàn Hoàng trở về, là đại sự của Hồng Mông Giới, bản tọa cần phải đi chúc mừng một phen!" "Chúa Tể Nhị trọng thiên a, Bàn Hoàng trở về lần này đã siêu việt bần đạo, xem ra bần đạo có cần thiết phải đi bái phỏng một phen, tìm hiểu!" "Ha ha, lão bằng hữu trở về, sao có thể không đi gặp một lần!" Bàn Hoàng trở về, các tộc đều chấn động, rất nhiều Chúa Tể ngay lập tức ra lệnh cho người chuẩn bị hạ lễ, chuẩn bị đến Bàn Cổ tộc.

Tâm tư của những Chúa Tể này tự nhiên không giống nhau, có người sợ Bàn Hoàng tìm phiền phức, có người lại muốn từ Bàn Hoàng thăm dò bí mật của Chúa Tể Nhị trọng thiên.

Nhưng một số người từng là kẻ thù của Bàn Cổ tộc, và là kẻ thù của Bàn Hoàng năm xưa, lúc này đều trầm mặc.

Đặc biệt là Hồng Mông Thần tộc, trực tiếp lựa chọn phong sơn, cách làm này trực tiếp thể hiện lập trường của họ.

Thậm chí, có một số Chúa Tể trực tiếp ẩn cư, sợ Bàn Hoàng giết đến tận cửa.

"Thú vị thật, trong một tổ địa đã suy tàn, lại có người đột phá được Chúa Tể Nhị trọng thiên!" "À, không tệ, Chúa Tể Nhị trọng thiên không yếu, đặt ở nhiều cổ giới cũng là cường giả mạnh nhất, ngay cả ở mười đại cổ giới hàng đầu của chúng ta, cũng có địa vị nhất định!" "Xem ra có cần thiết phải đến Bàn Cổ tộc một chuyến!" Cùng lúc đó, ở các nơi, các truyền nhân từ các đại cổ giới cũng đều thần sắc khó đoán, chuẩn bị lôi kéo Bàn Hoàng.

Đương nhiên, có người tâm tư kín đáo, trực tiếp đem tin tức này truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hồng Mông Giới phong vân cuộn trào, tất cả đều vì Bàn Hoàng trở về, đồng thời, Bàn Cổ tộc cũng trở nên nổi bật vô song, một lần nữa trở thành đại tộc số một Hồng Mông Giới, triệt để áp đảo Hồng Mông Thần tộc và các chủng tộc khác.

Tại Nhân tộc, Nhân Hoàng thành, lúc này người trong thành cũng đang bàn luận về chuyện này.

Đối với việc Bàn Hoàng trở về, còn một bước bước vào Chúa Tể Nhị trọng thiên, cao tầng Nhân tộc cũng hưng phấn không thôi.

Lý do họ vui mừng, một là Nhân tộc vẫn luôn giao hảo với Bàn Cổ tộc, quan hệ không tệ.

Năm xưa Nhân tộc quật khởi từ nơi hèn mọn, lúc đó không có Chúa Tể xuất hiện, chính là Bàn Cổ tộc che chở Nhân tộc, tộc trưởng Bàn Cổ tộc năm đó chính là Bàn Hoàng.

Cũng chính vì Bàn Hoàng che chở, Nhân tộc mới có thể phát triển, Nhân Hoàng mới có thể thuận lợi quật khởi.

Có thể nói, Bàn Cổ tộc là ân nhân của Nhân tộc, mặc dù sau khi Bàn Hoàng biến mất, Bàn Cổ tộc tự lo không xong, Bàn Thiên cũng không có tâm tình để ý đến Nhân tộc, nhưng ân tình này lại không thể cắt đứt.

Thêm vào đó, lần này, trong toàn bộ Hồng Hoang, trong các siêu cấp đại tộc, chỉ có Nhân tộc và Bàn Cổ tộc chưa chấp nhận sự chiêu mộ của truyền nhân các đại cổ giới, khiến Nhân tộc cảm thấy áp lực lớn.

Nhưng lệnh của Nhân Hoàng, thân là cao tầng Nhân tộc, không ai dám nghi ngờ Nhân Hoàng, nhưng không có nghĩa là trong lòng không

có suy nghĩ.

Chương 596

Nay, Bàn Hoàng trở về, nỗi lo trong lòng họ cũng bớt đi không ít.

"Bàn Hoàng trở về, xem ra Bàn Cổ cuối cùng đã tìm lại được ký ức năm xưa!" Trong phủ thành chủ, Đạo Sinh và Vô Cực yên tĩnh ngồi đó, trước mắt hiện lên một bức tranh, chính là cảnh các tu sĩ ở các nơi đang bàn luận.

"Tin tốt, có Bàn Cổ đạo huynh ở đây, có lẽ có thể chia sẻ áp lực lớn cho ta, chỉ cần hắn có thể chống đỡ, ta sẽ có đủ thời gian để phát triển!" Đạo Sinh mỉm cười.

"Haizz, tình hình khẩn cấp, chỉ hy vọng mấy người họ có thể phá vỡ hệ thống tu luyện trước khi tam thiên cổ giới thật sự giáng lâm, từ đó bước vào Chúa Tể!" Vô Cực thở dài.

Đạo Sinh cũng trầm mặc, họ đều biết, đây là cửa ải khó khăn phải công phá, nếu bình cảnh này không thể phá vỡ, người của Hỗn Độn Hải vĩnh viễn không thể tranh phong với tam thiên cổ giới.

Chỉ cần bình cảnh này bị phá vỡ, sẽ ánh chiếu chư thiên, phàm là sinh linh sinh ra ở Hỗn Độn Hải, thậm chí là Chư Thiên Hải đều có thể cảm nhận được.

Đến lúc đó không chỉ các Sử Tiền Đạo Quân và đại năng Hồng Hoang đang ở Hồng Mông Giới có thể đột phá, mà ngay cả những người đang ở trong Hỗn Độn vô tận, hiện không biết đang ở phương nào như Vận Mệnh, Nhân Quả Đạo Quân cũng sẽ có cảm ứng, từ đó đột phá bình cảnh.

"Ai, nếu bản tôn thức tỉnh, cùng Thiên Mẫu và Nguyên Mẫu nghiên cứu, có lẽ sẽ nhanh hơn một chút, đáng tiếc!" "Cũng đừng nghĩ vậy, chúng ta nên tin tưởng họ, thân là Sử Tiền Đạo Quân, trí tuệ của

họ không thua kém bất kỳ ai, bao gồm cả bản tôn.

Đặc biệt là Thiên Mẫu Thánh Hậu, người đã sáng tạo ra lĩnh vực Đạo Quân, lại còn sáng tạo ra Tịch Diệt đạo nhân, hắc thủ đứng sau ba ngàn kỷ nguyên hỗn độn, tồn tại như vậy, ngay cả ở Hồng Mông Giới, ta tin, cũng nhất định có thể tỏa sáng rực rỡ!" Vô Cực nói với vẻ mặt trịnh trọng.

"Ngươi ở lại đây, ta cũng phải đi gặp Bàn Cổ một chuyến!" Nói rồi, thân ảnh Vô Cực biến mất trong đại điện.

Cùng lúc đó, dưới lòng đất Nhân Hoàng thành, một nơi bản nguyên nồng đậm, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân, lúc này đang tu luyện.

Khí tức trên người mấy người đang không ngừng tăng lên, khí tức của họ cũng trở nên ngày càng khủng bố.

Ngay cả khi mấy người họ đều không phải Chúa Tể, nhưng khí tức lại khiến Chúa Tể cũng phải kinh hãi.

Đặc biệt là Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Mẫu Thánh Hậu nhíu mày.

"Sao vậy?" Nguyên Mẫu Đạo Quân lòng có cảm ứng, nhìn về phía Thiên Mẫu Thánh Hậu.

"Ta nghe thấy tiếng gọi từ xa xôi, cũng nghe thấy có người đang gào thét không cam lòng!" Thiên Mẫu Thánh Hậu thần sắc ngưng trọng nói: "Đó là tiếng gọi của Sử Tiền Đạo Quân, cũng là sự không cam lòng của các tu sĩ cận đại Hồng Hoang!" "Sao lại vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lời này khiến Nguyên Mẫu Đạo Quân không hiểu, bà không nghe thấy gì.

Lúc này, Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân, Quang Minh Đạo Quân cũng lần lượt tỉnh lại, và nhìn về phía này.

"Hệ thống tu luyện cộng hưởng, bản quân là người sáng tạo hệ thống Đạo Quân, có thể cảm nhận được, hiện tại những người tu luyện hệ thống này đang gào thét, đó là sự không cam lòng khi phía trước không còn đường đi!" Lúc này, Thiên Mẫu Thánh Hậu thở dài một tiếng: "Bản quân hiểu rồi, đó không phải tiếng gọi của họ, mà là tiếng gọi của đại đạo, trong Hỗn Độn Hải của chúng ta, tất cả sinh linh bước ra, đại đạo trong cơ thể họ đang gào thét!" "Đường đã đứt, phải nối lại con đường phía trước!" Tại Bàn Cổ tộc, từ sau khi Bàn Hoàng trở về, cả ngày người ra người vào, vô cùng náo nhiệt.

Các tộc đều lần lượt đến chúc mừng, từng vị đại năng đã thành danh từ lâu lần lượt hiện thân, tu vi của những đại năng này kém nhất cũng là đạo chủ, trong đó bán bộ Chúa Tể càng không phải số ít.

Điều này khiến tộc nhân Bàn Cổ cảm thán, năm xưa tộc họ cũng huy hoàng như vậy, thậm chí còn huy hoàng hơn, tuy nhiên, sau khi Bàn Hoàng biến mất, chưa bao giờ xuất hiện cảnh tượng như hiện tại.

Cho đến hôm nay, Bàn Hoàng trở về, khiến họ như trở lại năm xưa.

"Cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn a!" Bàn Tiệp cảm thán không thôi.

Trong điện Bàn Cổ, lúc này chỉ có Bàn Thiên và Bàn Cổ, Bàn Thiên nhìn Bàn Cổ, nhíu mày nói: "Đại huynh, huynh thật sự muốn tiếp đãi những người đó sao, đây căn bản không phải là cách làm việc của Bàn Cổ tộc chúng ta.

Một khi chúng ta triệu tập yến hội, các đại Chúa Tể tất nhiên sẽ lần lượt đến, thậm chí, có thể những truyền nhân tam thiên cổ giới kia

cũng sẽ đến, đến lúc đó e rằng tất nhiên sẽ nảy sinh sóng gió, Bàn Cổ tộc chúng ta cũng sẽ trực tiếp trở thành mục tiêu của mọi người!" Đối với cách nghĩ của Bàn Hoàng, Bàn Thiên vô cùng không hiểu, theo hắn thấy, hiện nay Bàn Hoàng trở về, một bước đột phá Chúa Tể Nhị trọng thiên, cũng không nên cao điệu như vậy.

Dù sao hiện nay Hồng Mông Giới không giống ngày xưa, phải đối mặt không phải là các đại siêu cấp thế lực, mà là tam thiên cổ giới sắp giáng lâm.

Cao điệu như vậy, đợi tam thiên cổ giới thật sự giáng lâm, mục tiêu đầu tiên chính là Bàn Cổ tộc.

"Sợ sao?

Đây là điều phải đối mặt, ngươi nghĩ ta không làm vậy, họ sẽ tha cho chúng ta sao?

Trừ phi Bàn Cổ tộc chúng ta cũng giống như những chủng tộc nhu nhược kia, khuất phục, nếu không kết quả cũng như nhau!" Bàn Cổ cười lạnh, tiếp tục nói: "Còn nữa, vi huynh làm vậy, cũng có mục đích, Bàn Cổ tộc chúng ta hiện tại đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, nhưng lại có thể tranh thủ thời gian cho vị kia, một khi vị kia xuất thế, tất nhiên sẽ quét ngang thiên hạ, đến lúc đó đối mặt với tam thiên cổ giới thì đã sao?" "Vị kia?

Đại huynh đang nói ai?" Bàn Thiên sắc mặt hơi đổi, dường như đã nghĩ đến điều gì.

"Bàn Cổ đạo huynh, biệt lai vô dạng, không biết hiện tại ngài có phải là Bàn Cổ đại thần của Hồng Hoang chúng ta không?" Đúng lúc này, trong điện Bàn Cổ, một giọng nói bình thản truyền đến, ngay sau đó, một thân ảnh vô thanh vô tức hiện ra, như thể bước ra từ hư vô.

"Người nào?" Bàn Thiên sắc mặt đại biến, kinh hãi đến cực điểm,

phải biết, đây là điện Bàn Cổ, nơi phòng ngự nghiêm ngặt nhất của Bàn Cổ tộc.

Nay, lại có người xâm nhập vào điện Bàn Cổ, mà hắn lại không hề phát hiện.

"Ầm!" Không chút do dự, khí tức thuộc về Chúa Tể bùng nổ, Bàn Thiên trực tiếp ra tay, toàn thân bản nguyên đại đạo ngưng tụ trên tay, tung một quyền về phía người kia.

"Đừng ra tay!" Điều này khiến Bàn Cổ biến sắc, tự nhiên biết người kia là ai, định ngăn cản Bàn Thiên, nhưng cuối cùng lại dừng lại.

"Cũng được, để ngô xem xem Vô Cực đạo hữu hiện nay thực lực ra sao?

Cũng để bản hoàng hiểu rõ, sự chênh lệch giữa ta và Đạo Kiếp đạo hữu!" Bàn Cổ mỉm cười.

"Cũng tốt!" Vô Cực cũng cười, nhưng động tác của hắn lại khiến Bàn Cổ có chút ngơ ngác.

Chỉ thấy đối mặt với một quyền của Bàn Thiên, Vô Cực căn bản không chống cự, cả người trong nháy mắt, như hóa thành hư vô, Thái Thủy đại đạo hiện ra, cả người xuyên qua thân thể Bàn Thiên.

Khiến công kích của Bàn Thiên trực tiếp đánh vào khoảng không.

Nhưng chưa kết thúc, ngay sau đó, khí tức trên người Vô Cực lại thay đổi, đại đạo trong cơ thể dâng trào, trong một sát na, từ như không tồn tại, hóa thành vạn đạo chí tôn.

Tiên thiên nhất khí.

"Ầm!" Vạn bàn đại đạo quy về tiên thiên nhất khí, một quyền tung ra, trực tiếp đập về phía Bàn Cổ.

“Quá quỷ dị!” Điều này khiến Bàn Cổ kinh ngạc không thôi, ngay cả khi biết Tiên Thiên Ngũ Thái của Đạo Kiếp quỷ dị, nhưng khi đích thân đối mặt, vẫn kinh ngạc.

Chương 597

Nhưng lại không giống với khi đối mặt với Đạo Kiếp năm xưa, lúc đó tu vi hai người còn thấp, nhưng hiện tại, chỉ là hiện tại thân của Đạo Kiếp, đã có thể bỏ qua nhị đệ Bàn Thiên của hắn.

Phải biết, tu vi của Bàn Thiên không yếu, trong các Chúa Tể của Hồng Mông Giới là tồn tại chỉ sau Hồng Thiên, nếu dùng phân chia của tam thiên cổ giới, có thể ở đỉnh phong Chúa Tể Nhất trọng thiên.

"Tam thiên Hồng Mông!" Đối mặt với tiên thiên nhất khí của Vô Cực, Bàn Cổ hét dài một tiếng, quanh thân ba ngàn đại đạo lượn lờ, diễn hóa thành một quầng sáng khổng lồ, khí tức thần thánh chí cường lan tỏa.

"Ầm ầm!" Điện Bàn Cổ chấn động, khí tức dâng trào, nhưng tòa đại điện này thực sự kiên cố, nếu là pháp bảo bình thường đã sớm bị hủy rồi.

"Xảy ra chuyện gì?" "Không hay, chẳng lẽ có người tấn công điện Bàn Cổ!" Bên ngoài, cùng với sự chấn động của điện Bàn Cổ, hai cỗ khí tức hạo đại dâng trào, khiến tộc nhân Bàn Cổ và khách khứa bên ngoài đều biến sắc.

Bàn Tiệp và những người khác vội vàng lao tới.

"Đừng vào, trong này không sao!" Nhưng lúc này, giọng nói của Bàn Cổ từ trong điện Bàn Cổ truyền ra, khiến một đám tộc nhân Bàn Cổ dừng bước.

Trong điện Bàn Cổ, ánh sáng tan đi, Bàn Cổ vẫn đứng yên không động, thân ảnh Vô Cực cũng hiện ra, hóa thành một thanh niên áo trắng.

“Không ngờ Bàn Cổ đạo huynh sau khi khôi phục ký ức lại mạnh mẽ như vậy, tiên thiên nhất khí cũng không thể làm ngài tổn thương chút nào!” Vô Cực mỉm cười, không vì một đòn không làm gì được Bàn Cổ mà thất vọng.

“Lại lần nữa lĩnh giáo Tiên Thiên Ngũ Thái, vẫn khiến ngô chấn động, quả thực khắc chế mọi đại đạo trên thế gian, e rằng dù là ngô hiện tại cũng khó có thể gây ra thương tổn quá lớn cho đạo hữu!” Bàn Cổ thở dài, người nhà mình biết chuyện nhà mình, hắn là Chúa Tể Nhị trọng thiên, chiếm ưu thế tuyệt đối về tu vi, đối phương ngay cả Chúa Tể cũng không phải, sự chênh lệch trong đó căn bản không thể tính toán.

Thậm chí, tuy hắn đã đỡ được một chiêu tiên thiên nhất khí của Vô Cực, nhưng cũng cảm giác được, cũng khó có thể làm tổn thương đối phương.

Dù sao tiên thiên nhất khí là Thái Sơ chi đạo, có thực thể công kích, chỉ cần tu vi đủ mạnh, là có thể đỡ được.

Nhưng Thái Thủy chi đạo và Thái Tố chi đạo lại khác, trước khi không có pháp môn phá giải, khó có thể làm tổn thương đối phương, có thể làm tổn thương, nhưng cũng không thể trí mạng.

Thấy hai người tâng bốc lẫn nhau, Bàn Thiên có chút ngơ ngác, sự cảnh giác đối với người này cũng giảm đi một chút.

“Đại huynh, vị này là?” Bàn Thiên đối với Tiên Thiên Ngũ Thái tự nhiên cũng hiểu một chút, loại đại đạo quỷ dị này căn bản không thuộc về Hồng Mông Giới, các Chúa Tể của Hồng Mông Giới tuy cũng có nghiên cứu, nhưng không một ai tu luyện thành công, theo hắn được biết, chỉ có Đạo Kiếp từ Hỗn Độn Hải mới nắm giữ sức mạnh này.

Nhưng người trước mắt rõ ràng không phải Đạo Kiếp.

“Vị này là Vô Cực đạo tôn, là hiện tại thân của Đạo Kiếp đạo hữu, từ một phương diện nào đó, hắn liền đại diện cho Đạo Kiếp đạo hữu!” Bàn Cổ cũng không giấu giếm, trực tiếp nói ra thân phận của Vô Cực.

“Hiện tại thân của Đạo Kiếp!” Bàn Thiên nghe vậy đồng tử co rụt lại, đối với quá khứ, hiện tại, vị lai tam thân, gần như phàm là tu sĩ đều biết, nhưng rất ít người sử dụng.

Thông thường, quá khứ thân căn bản vô dụng, vị lai thân hư vô mờ mịt, không thể thể hiện chiến lực.

Nếu đi theo lộ tuyến thời không thành hoàn, vậy thì quá khứ vị lai tam thân đều giống nhau, càng vô dụng.

Về phần hiện tại thân, có nhiều tranh cãi, vì vậy, loại đạo này tuyệt đại bộ phận tu sĩ tu vi đến trình độ nhất định, đều sẽ trực tiếp chém bỏ, để quá khứ vị lai biến mất, chỉ giữ lại hiện tại.

Bàn Thiên không ngờ, một tồn tại vô thượng như Đạo Kiếp dễ dàng diệt sát Chúa Tể, lại giữ lại hiện tại thân, nhưng hiện tại thân này dường như khác với những người khác.

Hít sâu một hơi, Bàn Thiên cũng không nghĩ nhiều, cùng Vô Cực khách sáo một phen, liền ngồi sang một bên nhắm mắt không nói, hiển nhiên không xen vào cuộc nói chuyện của Vô Cực và Bàn Cổ.

“Đạo hữu đến đây lần này là vì?” Bàn Cổ tuy đã dự liệu được, nhưng vẫn hỏi một câu.

Vô Cực mỉm cười, nói: “Trước tiên chúc mừng đạo huynh ký ức khôi phục, tu vi đại trướng, thứ hai, Bàn Cổ đạo huynh nên hiểu rõ tình thế hiện nay, bản tôn có mưu hoạch, vì vậy, lần này ta đến thỉnh Bàn Cổ đạo huynh trước tiên chống đỡ áp lực từ bên ngoài, tranh thủ thêm một chút thời gian!” “Quả nhiên như vậy!” Lời của Vô Cực

không nằm ngoài dự liệu của Bàn Cổ, chỉ là hắn lại lắc đầu: "Đây không phải vấn đề, vấn đề là, ngay cả khi ngô đột phá Chúa Tể Nhị trọng thiên, cũng không thể kiên trì được bao lâu, đợi tam thiên cổ giới giáng lâm, Chúa Tể Nhị trọng thiên như ta căn bản sẽ không được đặt vào mắt!" "Điểm này ta biết, cũng không có ý làm khó đạo huynh, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu!" Vô Cực tự nhiên hiểu rõ, thực ra lần này đến chỉ để xem Bàn Cổ thế nào, bây giờ gặp được Bàn Cổ, hắn cũng yên tâm rồi.

Vì vậy, tiếp theo hai người lại thương thảo một vài kế hoạch tương lai, Vô Cực liền trực tiếp rời đi.

"Đại huynh, thật sự muốn hợp tác với tên ma đầu kia sao?

Để đối phó tam thiên cổ giới?" Sau khi Vô Cực đi, Bàn Thiên không nhịn được mở lời.

Lời của hai người, cũng không hề tránh né hắn, hắn càng nghe càng kinh hãi, theo hắn thấy, quả thực là điên rồi.

"Không phải hợp tác, một đời này ngô là Bàn Cổ, là người của Hỗn Độn Hải, tất cả những gì ta làm đều vì Hỗn Độn Hải, để cho Hỗn Độn Hải đã bị hủy diệt một lần nữa xuất hiện, và còn huy hoàng hơn nữa!" Bàn Cổ thần sắc vô cùng trịnh trọng, cũng vô cùng kiên định.

Đúng lúc này, Bàn Tiệp vội vàng chạy vào, nói: "Hoàng, tộc trưởng, thiếu chủ Tiên Linh đến rồi, muốn gặp ngài!" "Thiếu chủ Tiên Linh?" Nghe vậy, Bàn Thiên sắc mặt biến đổi, nói: "Đại huynh, tên Tiên Vô Ngân này năm đó đã đến Bàn Cổ tộc chúng ta một lần, lôi kéo tộc ta, và hứa hẹn tương lai đợi tam thiên cổ giới giáng lâm, Tiên Linh nhất tộc sẽ che chở chúng ta.

Chỉ là lời của một tiểu bối, ta không tin, cũng không đồng ý!" "Tương tự, cũng có những truyền nhân của các đại cổ giới khác lôi

kéo Bàn Cổ tộc chúng ta, nhưng đều bị ta từ chối, chỉ có Tiên Linh Cổ Giới này là khác, giới này xếp hạng thứ năm trong tam thiên cổ giới, thực lực vô cùng cường hãn!" Bàn Tiệp cũng cười lạnh: "Tiểu bối này đến đây vì chuyện này!" "Ý của các ngươi thì sao?" Bàn Cổ không trả lời lời của họ, mà hỏi ngược lại.

"Tất cả đều do đại huynh làm chủ!" "Lời của hoàng, chính là lời của cả Bàn Cổ tộc chúng ta!" Bàn Thiên và Bàn Tiệp nhìn nhau một cái, thần sắc kiên định nói.

"Tốt, nếu hiện nay Bàn Cổ tộc đã lấy ngô làm tôn, vậy thì thái độ của ngô chính là thái độ của Bàn Cổ tộc, Bàn Tiệp, đi tìm Thập Nhị Tổ Vu đến, bảo họ đi ứng phó với tên thiếu chủ Tiên Linh kia!" Bàn Cổ cười lạnh nói.

"Cái gì?

Bảo Thập Nhị Tổ Vu đi ứng phó với thiếu chủ Tiên Linh?" Bàn Tiệp có chút ngớ người.

Bàn Thiên cũng sững sờ, nhíu mày nói: "...Đại huynh, như vậy không tốt lắm, Thập Nhị Tổ Vu ai cũng lỗ mãng, ai cũng biết, bảo họ đi, làm vậy tất nhiên sẽ khiến thiếu chủ Tiên Linh phẫn nộ, cho rằng Bàn Cổ tộc chúng ta khinh miệt, chúng ta không đồng ý chiêu mộ, cũng không cần thiết phải cố ý đi đắc tội chứ?" "Hừ, bất mãn?

Có gì mà bất mãn?

Một tên tiểu bối cũng có tư cách bất mãn sao?

Thập Nhị Tổ Vu là con của ngô, bảo họ đi tiếp đãi đã là cho tên tiểu bối kia mặt mũi rồi!" Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt miệt thị, thần sắc khinh thường.

"Thôi được!" Điều này khiến Bàn Thiên thở dài một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Hắn phát hiện, vị đại huynh này lần này trở về đã hoàn toàn thay đổi, khác biệt rất lớn với hắn.

Ít nhất Bàn Hoàng năm xưa sẽ không tùy tiện đắc tội người khác, nếu không, năm đó cũng sẽ không dẫn dắt Bàn Cổ tộc quật khởi trong Hồng Mông Giới hỗn loạn, một bước trở thành siêu cấp đại tộc có thể ngang hàng với Hồng Mông Thần tộc.

Không lâu sau, Thập Nhị Tổ Vu đến, Bàn Tiệp dặn dò một phen, liền để Thập Nhị Tổ Vu đi tiếp đãi thiếu chủ Tiên Linh.

Chỉ là Bàn Tiệp vô cùng cẩn thận, bảo Thập Nhị Tổ Vu kiềm chế một chút, đừng cãi nhau với đối phương.

Thập Nhị Tổ Vu đồng ý rất sảng khoái, nhưng trên thực tế là không thể.

Chương 598

Quả nhiên, không lâu sau, một trận đại chiến bùng nổ, chấn động cả Bàn Cổ tộc, khiến rất nhiều khách khứa đều kinh ngạc.

Nguyên nhân là Thập Nhị Tổ Vu và thiếu chủ Tiên Linh đã đánh nhau, và còn đánh cho thiếu chủ Tiên Linh cùng đám người hầu một trận tơi bời, suýt nữa thì đánh chết.

Nếu không phải mấy người hầu kia kéo lại, thiếu chủ Tiên Linh đã dùng đến pháp chỉ của lão tổ trong tộc rồi.

Phải biết, đó là thứ chứa đựng một đòn của tồn tại vô thượng Chúa Tể Tam trọng thiên, một khi bùng nổ, đủ để hủy thiên diệt địa.

Phải biết, đó là thứ chứa đựng một đòn của tồn tại vô thượng Chúa Tể Tam trọng thiên, một khi bùng nổ, đủ để hủy thiên diệt địa.

“Không được, thiếu chủ, chẳng lẽ ngài quên rồi sao, nơi đây không phải hỗn độn, một khi bùng nổ ở đây, tất nhiên sẽ dẫn phát trận pháp của tổ địa hiện ra, trước đó các Chúa Tể trong tộc đã suy đoán, tàn niệm trong trận pháp đó đủ để bùng nổ thực lực đỉnh phong Chúa Tể Tam trọng thiên!” Một lão bộc thấp giọng nói.

“Chỉ là một tàn niệm lạc ấn mà thôi, có gì đáng sợ?

Không chừng đã bị Kinh Thiên Thần tộc giày vò, sớm đã bị tiêu diệt rồi!” Thiếu chủ Tiên Linh thần sắc dữ tợn, ánh mắt đỏ ngầu, sỉ nhục, sỉ nhục tột cùng, hắn là thiếu chủ Tiên Linh tộc, trong cả Tiên Linh Cổ Giới ai đối với hắn mà không cung kính, nếu đến những cổ giới xếp hạng mấy chục trở xuống, Chúa Tể của những cổ giới đó cũng phải đối với hắn khách sáo.

Nay, ở một nơi đã suy tàn, một đám thổ dân lại dám sỉ nhục hắn,

khiến hắn không thể chấp nhận.

"Ồ, đây không phải là Vô Ngân đạo hữu sao?

Sao lại thảm hại như vậy!" "Ha, Vô Ngân đạo huynh trước nay như trích tiên, hôm nay lại thành kẻ ăn mày!" "Ha ha ha!" Đúng lúc này, thiếu chủ Đạo Diễn của Đạo tộc, Cổ Cẩu Tử của Phật tộc, còn có thiếu thần của Thiên Thần tộc lần lượt đi tới, và mở lời trào phúng.

Rõ ràng, các đại cổ giới cũng cạnh tranh lẫn nhau, đặc biệt là đám trẻ tuổi này, nay thiếu chủ Tiên Linh bị người ta đánh tơi bời, sao có thể không đến góp vui.

"Cút, tất cả cút hết cho ta!" Tiên Vô Ngân đại nộ, đầu bù tóc rối, như một tên điên.

"Vô Ngân đạo hữu nói vậy là không đúng rồi, hôm nay chúng ta đều là khách, lại ở đây gây náo, rõ ràng là không cho chủ nhà mặt mũi!" Thiếu chủ Đạo Diễn lắc đầu, thở dài một tiếng.

"A di đà phật, dĩ hòa vi quý!" Cổ Cẩu Tử cũng niệm một câu phật hiệu, vẻ mặt từ bi.

"Mấy tên khốn này!" Thiếu chủ Tiên Linh hai mắt phun lửa, cuối cùng cũng nhịn xuống, không nổi giận, dù sao mấy người này bất luận thực lực hay thân phận đều không thua kém hắn.

"Chúng ta đi!" Ngay lập tức, liền mang theo mấy người hầu vội vàng rời đi, hôm nay mất mặt đã đủ lớn rồi, không ở lại đây để người ta trào phúng.

"Hừ, cứ chờ đấy, không những từ chối chiêu mộ của bản thiếu chủ, còn sỉ nhục bản thiếu chủ, Bàn Cổ tộc không cần thiết phải tồn tại nữa!" Lúc này, thiếu chủ Tiên Linh đã liệt Thập Nhị Tổ Vu và cả Bàn Cổ tộc vào danh sách người chết.

"Thiếu chủ không cần vội, không cần đến một nguyên hội, Tiên

Linh Cổ Giới chúng ta sẽ giáng lâm, đến lúc đó một Bàn Cổ tộc nhỏ bé thì là gì?" "Đúng vậy, một khi các vị lão tổ trong tộc ra tay, đừng nói là một Bàn Hoàng Chúa Tể Nhị trọng thiên, dù là Tam trọng thiên, cũng phải chết, Bàn Cổ tộc cũng sẽ bị diệt!" Mấy lão bộc cũng cười lạnh nói.

"Vậy sao?" Đúng lúc này, một giọng nói châm biếm khinh thường truyền đến: "Bàn Hoàng có chết hay không, Bàn Cổ tộc có bị diệt hay không, bản tôn không biết, nhưng bản tôn biết, các ngươi sắp chết rồi!" "Người nào?" Mấy người biến sắc, thần sắc cảnh giác.

Thiếu chủ Tiên Linh vì vừa bị Thập Nhị Tổ Vu đánh một trận, tinh thần có chút mẫn cảm, lại không nói một lời, liền tế ra vô thượng pháp chỉ mang theo bên người.

"Vụt!" Tuy nhiên, điều khiến hắn biến sắc là, giây tiếp theo, một bàn tay như thò ra từ hư vô, nhẹ nhàng đoạt lấy pháp chỉ.

"Sao có thể?" Cảnh tượng quỷ dị này, thực sự khiến thiếu chủ Tiên Linh và mấy người hầu kinh hãi thất sắc.

Phải biết, đó là pháp chỉ của lão tổ vô thượng trong tộc, lại bị người ta cướp đi như vậy?

Ngay sau đó, một thanh niên áo trắng vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt họ, không có bất kỳ tiếng động nào, quả thực quỷ dị đến cực điểm.

"Rốt cuộc ngươi là ai?

Đến từ cổ giới nào!" Thiếu chủ Tiên Linh đồng tử co rụt lại, hiển nhiên, hắn không coi người này là người của Hồng Mông Giới.

Theo hắn thấy, đại đạo pháp tắc của Hồng Mông Giới lạc hậu, căn bản không thể có người quỷ dị như vậy.

"Bản tôn Vô Cực, hôm nay đặc biệt đến lấy tính mạng của thiếu

chủ Tiên Linh!" "Ầm!" Giây tiếp theo, khí tức tuyên cổ thương mang lan tỏa, như một tôn vạn đạo chí tôn giáng lâm, dao động khủng bố bao trùm lấy thiếu chủ Tiên Linh, bao gồm cả mấy người hầu.

Mấy giây sau, thân ảnh áo trắng đạp không rời đi, để lại một đống xác chết, nhưng chân linh đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Cùng lúc đó, ở một nơi hỗn độn không quá xa Hồng Mông Giới, có một thế giới hạo đại đang di chuyển với tốc độ nhanh, phương hướng chính là phương hướng của Hồng Mông Giới.

Nơi đây chính là Tiên Linh Cổ Giới, siêu cấp đại thế giới xếp hạng thứ năm trong Hồng Mông chư thiên, thực lực cường hãn, khiến chư thiên kính sợ.

Tiên Linh tộc, kẻ thống trị tuyệt đối của Tiên Linh Cổ Giới, các tộc trong toàn bộ Tiên Linh Cổ Giới không ai dám phản kháng Tiên Linh tộc, trong Tiên Linh Cổ Giới, Tiên Linh tộc chính là trời, lời của người Tiên Linh tộc chính là thiên ý.

Tuy nhiên, hôm nay, một tin tức truyền đến, chấn kinh cả Tiên Linh tộc, thậm chí cả Tiên Linh Cổ Giới.

Thiếu chủ Tiên Linh vẫn lạc.

Đây là đại sự chấn động cả Tiên Linh Cổ Giới.

Thiếu chủ Tiên Linh là ai?

Là tộc trưởng tương lai của Tiên Linh tộc, mặc dù hiện tại tu vi không cao, nhưng thân phận và địa vị lại vô cùng cao, ai dám đắc tội?

Thân là thiếu chủ Tiên Linh đi đến đâu mà không cao cao tại thượng, đến các cổ giới khác cùng xếp hạng trong top mười, cũng phải được đối đãi trịnh trọng, không dám chậm trễ, nếu không chính là đắc tội cả Tiên Linh tộc.

Tuy nhiên, không ai ngờ thiếu chủ Tiên Linh lại đột nhiên vẫn lạc, đây là đại sự động trời, e rằng cả Tiên Linh tộc sẽ bạo nộ, thi cốt thành sơn, máu chảy thành sông.

Tại Tiên Linh Cổ Giới, các tộc đều bị dọa đến phong bế sơn môn, cố gắng phủi sạch quan hệ, sợ bị Tiên Linh tộc tìm đến tận cửa.

Rất nhanh, lại có một tin tức truyền ra, là thiếu chủ Tiên Linh đã đến Hồng Mông tổ địa trước thời hạn, hiển nhiên, vị thiếu chủ Tiên Linh này đã vẫn lạc ở tổ địa.

Tin tức này vừa ra, các giới trong Tiên Linh Cổ Giới đều thở phào nhẹ nhõm, như vậy, ít nhất Tiên Linh tộc sẽ không trút giận bừa bãi.

Chỉ là tất cả mọi người đều hiếu kỳ, tổ địa trong truyền thuyết thật sự đáng sợ như vậy sao?

Ngay cả thiếu chủ Tiên Linh cũng vẫn lạc?

Đối với Hồng Mông tổ địa, các tộc đều biết, hiện nay Hồng Mông chư thiên cùng nhau tìm kiếm tổ địa, đoạt lấy cơ duyên, chuyện này không phải bí mật.

Chương 599

"Bất luận là ai, giết thiếu chủ tộc ta đều phải chết, không chỉ phải chết, mà còn phải diệt tộc!" Một ngày nọ, trong Tiên Linh tộc, truyền ra một giọng nói uy nghiêm lạnh lùng, một cỗ khí tức vô thượng từ tổ địa Tiên Linh tộc bùng nổ, trong nháy mắt quét ngang cả Tiên Linh Cổ Giới, khiến các tộc run rẩy.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, không ngờ ngay cả vô thượng của Tiên Linh tộc cũng bị kinh động.

Chúa Tể Tam trọng thiên được xưng là vô thượng, là đại nhân vật thực sự của Hồng Mông chư thiên, mỗi một vị đều có thể chống đỡ một cổ giới, ngay cả top mười đại cổ giới, Chúa Tể Tam trọng thiên cũng là nhân vật cấp lão tổ, một lời có thể khiến tam thiên cổ giới run rẩy.

Tương tự, một vị vô thượng chấn nộ, đủ để máu chảy thành sông, không cẩn thận sẽ có cổ giới bị hủy diệt.

"Tăng tốc, ngay cả phải trả giá nhất định cũng không tiếc, ta muốn nhanh chóng giáng lâm Hồng Mông tổ địa!" Không lâu sau, lại một vị vô thượng lên tiếng, không lâu sau, các tộc phát hiện, tốc độ di chuyển của Tiên Linh Cổ Giới đã nhanh hơn không ít, nếu trước đó cần một nguyên hội mới đến được, thì với tốc độ hiện tại e rằng chỉ cần bảy, tám vạn năm.

Tất cả mọi người đều biết, Tiên Linh tộc thật sự chấn nộ rồi, muốn nhanh chóng đến Hồng Mông tổ địa, vì thiếu chủ báo thù. .....

Cùng lúc đó, tại Hồng Mông Giới, đang là giai đoạn thịnh hội của Bàn Cổ tộc, yến tiệc mời các tộc, không ai biết thiếu chủ Tiên Linh

vừa mới tức giận rời đi không lâu, lại bị người ta chặn giết thân vẫn.

Ngay cả Đạo Diễn của Đạo tộc, Phật tử của Cổ Cẩu tộc cũng không hề hay biết.

Nếu biết, nhất định sẽ chấn kinh, đây là đại sự động trời.

Phải biết, dù cùng xếp hạng trong top mười, cũng không dám đi giết thiếu chủ của một giới khác trong top mười, ngay cả Chúa Tể cũng không dám.

Những truyền nhân của các giới này vẫn luôn xem nhau là đối thủ cạnh tranh, cũng nhiều nhất là sỉ nhục, đả áp một phen, không ai dám thật sự hạ sát thủ, nếu không sẽ dẫn phát đại chiến hai giới, liên lụy rất rộng, sẽ máu chảy thành sông, vô số chủng tộc bị hủy diệt.

Dù sao thiếu chủ của một tộc quá quan trọng, là người được tuyển chọn từ vô số thiên kiêu thánh tử, bất luận tâm tính, tiềm lực đều là tuyệt vô cận hữu, tương lai sẽ kế thừa vị trí tộc trưởng.

Giết thiếu chủ của một tộc gần như tương đương với việc bóp chết tương lai của chủng tộc đó, là sinh tử đại thù.

Tại Nhân Hoàng thành, Vô Cực trở về, thiếu chủ Tiên Linh tự nhiên là do hắn giết, không chỉ giết thiếu chủ Tiên Linh, những ngày tiếp theo, hắn sẽ diệt sát toàn bộ truyền nhân các tộc giáng lâm Hồng Mông Giới.

Làm vậy, tự nhiên là vì bí ẩn của Hồng Mông Giới, có thể tưởng tượng, có thể khiến tam thiên cổ giới không ngại vượt qua hỗn độn giáng lâm, Hồng Mông Giới tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, tất nhiên có bí mật kinh người.

Còn nữa, giai đoạn này một hóa thân khác của hắn là Đạo Sinh cũng đã hỏi Nhân Hoàng không ít về lịch sử của Hồng Mông Giới.

Lại thu được một tin tức kinh người, đó là Hồng Mông Giới

không có lịch sử.

Sao có thể?

Một siêu cấp đại giới như vậy sao có thể không có lý lịch?

Lịch sử tất nhiên đã bị một sức mạnh thần bí nào đó che giấu.

Ví dụ như bố trí trận pháp thủ hộ, chủ nhân của đạo tàn niệm lạc ấn đó là ai?

Ví dụ như tứ đại cấm địa có lai lịch gì?

Đặc biệt là tứ đại cấm địa, ngay cả Vô Cực khi đến gần cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm, loại nguy hiểm này là trí mạng.

Vì vậy, hắn không dám đi thăm dò, chỉ có thể đợi bản tôn thức tỉnh rồi mới tính.

Ngàn năm sau, thịnh hội của Bàn Cổ tộc kết thúc, trong thời gian đó, các thiếu chủ của các đại cổ giới đều lại lần nữa lôi kéo Bàn Cổ tộc, nhưng ngay cả mặt Bàn Hoàng cũng không gặp được, trực tiếp để Thập Nhị Tổ Vu tiếp đãi.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, chỉ có thể rời đi, ai mà muốn giao thiệp với mười hai tên man tử đó.

Rất nhanh, có người phát hiện thi thể của thiếu chủ Tiên Linh và người hầu, trong vòng vài ngày, cả Hồng Mông Giới chấn động, vô số tu sĩ lần lượt hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là các truyền nhân của các đại cổ giới, ai nấy đều mặt mày tái mét.

"Sao có thể?

Rốt cuộc là ai đã giết Tiên Vô Ngân?" "Gan to thật, ngay cả thiếu chủ Tiên Linh tộc cũng dám giết!" "Không thể nào, chúng ta những truyền nhân các đại giới này đều có vô thượng pháp chỉ bên người,

sao có thể có người giết được?" Vừa chấn kinh, những người của tam thiên cổ giới này cũng vô cùng không hiểu.

Phải biết, có vô thượng pháp chỉ bên người, ngay cả tồn tại Chúa Tể Nhị trọng thiên đích thân đến, cũng tuyệt đối không dám giết thiếu chủ Tiên Linh, nếu không một khi pháp chỉ được kích hoạt, Chúa Tể Nhị trọng thiên cũng không đỡ nổi.

Chuyện này khiến họ rùng mình, cảm giác bản thân cũng không an toàn như vậy.

"Xong rồi, gây ra đại sự rồi!" Cùng lúc đó, các đại Chúa Tể của Hồng Mông Giới cũng ai nấy mặt mày khó coi.

Thiếu chủ của một giới top mười chết trên địa bàn của mình, ai cũng biết, đây là đại họa ngập trời.

Một khi Tiên Linh Cổ Giới giáng lâm tất nhiên sẽ trút giận lên những kẻ thống trị của Hồng Mông Giới này.

Trừ phi giao ra hung thủ, hung thủ không thể là người của Hồng Mông Giới.

"Chết tiệt, sao lại xảy ra chuyện như vậy!" Tại Bàn Cổ tộc, trong điện Bàn Cổ, Bàn Thiên thần sắc âm trầm, trên mặt viết đầy lo lắng.

Sao có thể không lo lắng?

Thời gian thiếu chủ Tiên Linh chết, chính là lúc Bàn Cổ tộc tổ chức yến hội, Thập Nhị Tổ Vu từng xung đột với thiếu chủ Tiên Linh.

Vừa mới xung đột, không lâu sau thiếu chủ Tiên Linh liền bị giết, có cần phải trùng hợp như vậy không.

"Rốt cuộc là ai, ai đang hãm hại Bàn Cổ tộc chúng ta!" "Dụng tâm hiểm ác, muốn đẩy Bàn Cổ tộc chúng ta vào nơi vạn kiếp bất phục!"

Các tộc nhân Bàn Cổ khác cũng ai nấy tức giận ngút trời, quả thực là tai bay vạ gió.

"Yên lặng, ồn ào cái gì?

Bàn Cổ tộc chúng ta từ khi nào lại sợ chuyện?" Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua Bàn Thiên và những người khác, nói: "Chuyện này không cần điều tra nữa, đối ngoại tuyên bố, chuyện này do Bàn Hoàng ta phụ trách!" "Cái gì?" Lời này vừa ra, Bàn Thiên và những người khác thân thể đại chấn, ai nấy đều kinh hãi nhìn về phía Bàn Cổ.

"Đại huynh, thiếu chủ Tiên Linh thật sự là huynh giết sao, sao có thể?" Bàn Thiên quả thực không dám tin vào tai mình, không tin Bàn Cổ lại có thể không sáng suốt như vậy.

Dù sao giết thiếu chủ Tiên Linh không những không có chút lợi ích nào, mà còn dẫn đến đại nạn, bằng một mình Bàn Cổ tộc sao có thể chống đỡ được Tiên Linh tộc có tồn tại vô thượng?

Chương 600

Nếu là trước đây, đắc tội thì đắc tội rồi, dù sao cũng không đến mức không đội trời chung, nhưng bây giờ thì khác.

Không lâu sau, tin tức từ tộc Bàn Cổ truyền ra, tuyên bố Thiếu chủ của Tiên Linh Cổ Giới đã bị giết, Bàn Hoàng sẽ chịu trách nhiệm cho việc này.

"Ầm!" Lời này vừa thốt ra, chẳng khác nào sấm sét kinh hoàng, nổ vang trong đầu tất cả mọi người, đặc biệt là các đại chủng tộc của Hồng Mông Giới, từng vị Chúa Tể đều kinh hãi thất sắc.

"Sao có thể như vậy, sao dám?" "Hại ta rồi, một khi Tiên Linh Cổ Giới giáng lâm, chúng ta chắc chắn sẽ bị liên lụy!" Từng vị Chúa Tể nộ hỏa ngút trời, không nói hai lời, trực tiếp tìm đến tộc Bàn Cổ.

Thế nhưng, rất nhanh, từng vị Chúa Tể bị Bàn Cổ đánh bay ra ngoài, vị Bàn Hoàng kia căn bản không nói lý, càng không có ý định giải thích.

Điều này khiến các Chúa Tể vừa tức vừa giận, Bàn Hoàng quả thực không thể nói lý nổi.

Ngay sau đó, các đại chủng tộc, từng vị Chúa Tể bắt đầu tuyên bố, chuyện này không liên quan đến họ, và từ đó cắt đứt quan hệ với tộc Bàn Cổ, ngay cả những chủng tộc từng có quan hệ tốt với tộc Bàn Cổ cũng làm vậy.

Ngay cả trong nội bộ Nhân tộc cũng nảy sinh sự chia rẽ lớn, có người muốn cắt đứt quan hệ với tộc Bàn Cổ, nhưng quyết định này đã bị Nhân Hoàng từ chối.

Cùng lúc đó, những thiếu chủ các tộc đã giáng lâm Hồng Mông

Giới đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ lại thật sự là do tộc Bàn Cổ làm.

Nhưng chuyện này đối với họ lại là chuyện tốt, cái tộc Bàn Cổ này quá kiêu ngạo, cuồng vọng, không những từ chối chiêu mộ, mà còn không coi họ ra gì.

Thế nhưng, không lâu sau, lại một vị truyền nhân Cổ Giới bị giết.

Ngay sau đó, trong một loạt các cuộc tập kích, liên tục có truyền nhân của Cổ Giới giáng lâm bị giết.

Lần này, tộc Bàn Cổ im lặng, không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng ngoài tộc Bàn Cổ ra thì còn có thể là ai?

Bàn Hoàng điên rồi sao, định ngọc đá cùng tan à?

Ngay cả trong nội bộ tộc Bàn Cổ cũng xuất hiện những tiếng nói khác, rõ ràng, có người trong tộc Bàn Cổ bất mãn với Bàn Hoàng.

Chỉ có Bàn Cổ biết rõ, chuyện này là do Vô Cực làm, chỉ là không hiểu ý nghĩa việc Vô Cực làm vậy là gì.

Ông ta từng liên hệ với Vô Cực, chỉ nhận được một câu trả lời, vạn năm sau sẽ biết.

Cứ như vậy, Hồng Mông Giới sóng ngầm cuồn cuộn, ngay cả Đạo Diễn, Phật Tử và những người khác cũng đều rất khiêm tốn, sợ bị đám điên của tộc Bàn Cổ chặn giết.

Ở đây, thân phận của họ căn bản không có tác dụng, thậm chí, ngay cả pháp chỉ Vô Thượng cũng vô dụng.

Vạn năm sau, một luồng khí tức mênh mông từ trong Nhân Hoàng Thành bộc phát ra, khí tức kinh khủng, khiến thương khung run rẩy, chấn động cửu thiên.

Ngay sau đó, một bóng hình xinh đẹp vút lên trời, biến mất không thấy đâu.

"Chí Tôn!" Không lâu sau, một giọng nói lạnh lùng truyền đi khắp nơi trên vòm trời.

Ở Hồng Hoang, đại đa số người đều không hiểu ý nghĩa của nó.

Nhưng vào khoảnh khắc này, các đại năng Hồng Hoang đang ở Hồng Mông Giới, từng người một đều run rẩy.

Bao gồm cả Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, có mấy trăm tu sĩ Hồng Hoang đang ở Hồng Mông Giới, trong đầu tất cả mọi người đều hiện ra một thông tin.

Hỗn Độn Chí Tôn, cảnh giới tiếp theo của Đạo Quân, vào khoảnh khắc này trở nên vô cùng rõ ràng.

Không chỉ vậy, trong Hỗn Độn vô tận, lạnh lẽo và tĩnh mịch, từng tôn Hỗn Độn Ma Thần và Sử Tiền Đạo Quân đã rời đi, lang thang trong Hỗn Độn cũng đột nhiên thân thể chấn động.

Trong cõi u minh, một giọng nói vang lên trong đầu.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Vào khoảnh khắc này, khắp nơi trong Hỗn Độn, từng luồng khí tức cổ xưa mạnh mẽ vút lên trời, chấn động Hỗn Độn, bóp méo thời không, khí tức Chí Tôn lan tỏa.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, bọn họ đã đi đến tận cùng trong lĩnh vực của mình, chỉ là không cách nào đột phá.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Thiên Mẫu Thánh Hậu sáng tạo đạo thành công, ngay lập tức, rất nhiều Sử Tiền Đạo Quân trực tiếp phá vỡ bình cảnh, bước vào một lĩnh vực mới.

“Ha ha!” “Cảm tạ Thiên Mẫu!” “Hỗn Độn Chí Tôn, từ nay, chúng ta không cần phải sợ hãi Chúa Tể của Hồng Mông Giới nữa!” “Nguyên lai là vậy, Hỗn Độn mới là nguồn gốc của vạn vật, dùng Hồng Mông đại đạo nghịch chuyển Hỗn Độn, từ đó trở thành Hỗn Độn Chí Tôn!” “Không được, cảnh giới này không hoàn mỹ, bản tôn phải đến Hồng Mông Giới, trước tiên chuyển hóa thành Hồng Mông đại đạo, sau đó mới đột phá!” Khắp nơi trong Hỗn Độn, từng vị Sử Tiền Đạo Quân cười lớn, ngay sau đó, lần lượt quay trở lại đường cũ, bay về phía Hồng Mông Giới.

Tại Hồng Mông Giới, vào khoảnh khắc này, Nguyên Mẫu Đạo Quân, Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và Quang Minh Đạo Quân cũng lần lượt đột phá.

Bốn người vừa bước vào, liền một bước đạp vào đỉnh phong Hỗn Độn Chí Tôn nhất trọng thiên, Nguyên Mẫu Đạo Quân chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào nhị trọng thiên.

Cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn này là được sáng tạo dựa trên hệ thống Chúa Tể, vì vậy, việc phân chia cảnh giới cũng tương tự.

Nếu không, nếu sáng tạo một cảnh giới riêng biệt sẽ vô cùng khó khăn, ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng không có chút tự tin nào.

Bà cũng biết thời gian không còn nhiều, nếu không thể sáng tạo ra trước một nguyên hội, kế hoạch của Đạo Kiếp sẽ thất bại.

Bốn luồng khí tức sánh ngang Chúa Tể xuất hiện tại Nhân Hoàng Thành, tự nhiên gây ra chấn động lớn.

Các đại Chúa Tể lần lượt đến, nhưng cuối cùng lại bị Nhân Hoàng ngăn lại.

Nhân Hoàng tự nhiên biết chắc chắn là do hai hóa thân của Đạo Kiếp gây ra, ông ta có hợp tác với Đạo Kiếp, tự nhiên sẽ không để

người khác biết.

Nhưng, chỉ bằng một mình ông ta, căn bản khó có thể ngăn cản những Chúa Tể này, thậm chí cuối cùng, Yêu Chủ, Phần Thiên Chúa Tể, Hồng Vũ Chúa Tể cũng lần lượt đến.

"Nhân Hoàng, Nhân tộc đột nhiên xuất hiện bốn luồng khí tức sánh ngang Chúa Tể, ít nhất cũng phải cho chúng ta biết chứ!" "Chẳng lẽ Nhân tộc có người đột phá Chúa Tể, nếu đã như vậy, sao không để họ hiện thân một lần!" "Còn nữa, giọng nói nữ tử truyền khắp Hồng Mông Giới kia là ai?

Hỗn Độn Chí Tôn là gì, đạo hữu không giải thích một chút sao?" Một đám Chúa Tể lạnh lùng ép hỏi.

Chương 601

Không biết vì sao, bọn họ luôn cảm thấy Nhân tộc có bí mật lớn.

Từ lúc bắt đầu, Nhân tộc đã từ chối lời chiêu mộ của các truyền nhân Cổ Giới, khi tộc Bàn Cổ tùy ý chém giết truyền nhân Cổ Giới, Nhân tộc vốn luôn cẩn thận vẫn không cắt đứt quan hệ với tộc Bàn Cổ.

Hai chuyện này họ đã nhịn, dù sao Bàn Hoàng cũng không dễ chọc, nhưng bây giờ không thể ngồi yên được nữa.

"Nhân Hoàng, thông tin về các Chúa Tể của các tộc chúng ta đều minh bạch, ngay cả những Chúa Tể ẩn thế cũng vậy, đây là quy tắc chung của Hồng Mông Giới chúng ta vô số năm qua, chẳng lẽ hôm nay Nhân Hoàng muốn phá vỡ nó sao?" Hồng Vũ Chúa Tể lạnh lùng nói.

"Điểm này, bản hoàng tự nhiên hiểu rõ, nhưng Nhân tộc ta căn bản không có gì hay để che giấu, khí tức Chúa Tể vừa rồi bộc phát, chỉ là do bản hoàng luyện chế pháp bảo tiết lộ ra thôi!" Nhân Hoàng vẻ mặt đạm mạc nói.

Đồng thời, trong lòng thầm mắng Vô Cực và Đạo Sinh, không thể yên tĩnh một chút sao, người của các ngươi đột phá, sao cứ phải ở Nhân tộc ta.

Thực ra Nhân Hoàng cũng rất kinh ngạc, bốn luồng khí tức Chúa Tể kia khiến ông ta cũng phải kinh hãi, đặc biệt là một trong số đó, cảm giác mang lại cho ông ta giống hệt như đối mặt với Bàn Hoàng.

"Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!" "Chư vị, nếu Nhân Hoàng không hợp tác, vậy để chúng ta tự mình tra xét!" "Cũng tốt!" "Nhân Hoàng đạo hữu, đắc tội rồi!" "Ầm!" Vừa nói, một đám Chúa

Tể ra tay, giam cầm Nhân Hoàng, ngay sau đó, Hồng Vũ và Yêu Chủ định bước vào Nhân Hoàng Thành.

"Cút!" Đúng lúc này, một bàn tay ngọc thon dài vươn ra, mang theo khí tức kinh khủng giáng xuống, trực tiếp đánh về phía Hồng Vũ và Yêu Chủ.

"Hừ, không biết tự lượng sức!" Hai người cười lạnh, ra tay ngăn cản.

Thế nhưng, giây tiếp theo, hai người kinh hãi thất sắc, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khiến người ta nghẹt thở ập đến, ngay sau đó, hai người trực tiếp bay ngược ra ngoài, thân thể trong nháy mắt vỡ nát.

Ngay sau đó, thân thể hai người tái tạo lại, mỗi người đều có vẻ mặt kinh hãi vô cùng.

"Sao có thể?" Cũng vậy, các Chúa Tể khác thấy cảnh này cũng kinh hãi thất sắc.

Nhân Hoàng lạnh lùng đứng xem, không nói một lời, nhưng trong lòng thì kinh hãi vô cùng, người ra tay cũng quá mạnh rồi, một chưởng đánh nát Yêu Chủ và Hồng Vũ, quả thực mạnh đến đáng sợ.

"Cút ra đây!" Hồng Vũ và Yêu Chủ vừa xấu hổ vừa tức giận, hai người lại bị người ta đánh nát, quả thực là sỉ nhục.

"Hừ!" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến: "Nhân Hoàng, không cần ngăn cản, chỉ là một đám rác rưởi thôi, bản tôn xem ai dám bước vào Nhân Hoàng Thành một bước thử xem!" Một bóng hình xinh đẹp từ hư không hiện ra, đứng trên không trung Nhân Hoàng Thành, là một nữ tử nhỏ nhắn, trông rất yếu đuối, chính là Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Ầm!" Chưa kết thúc, ngay sau đó, mây ma cuồn cuộn bao phủ cả

bầu trời, một luồng ma uy mênh mông cuộn trào, một tôn Đại Ma từ trong Nhân Hoàng Thành bước ra.

Tiếp theo, hai loại đại đạo đối lập là hắc ám và quang minh lưu chuyển, lại có hai bóng người bước ra.

Bốn vị tồn tại sánh ngang Chúa Tể vào khoảnh khắc này hiện thân trên không trung Nhân Hoàng Thành, khí tức kinh khủng càn quét Hồng Mông, uy áp cửu thiên, khí tức Chí Tôn lan tỏa.

"..." Một đám Chúa Tể đồng tử co rụt lại, không ngờ trong Nhân Hoàng Thành thật sự ẩn giấu bốn vị Chúa Tể.

"Không, không đúng, là...

Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải!" Đúng lúc này, đột nhiên có một Chúa Tể nhận ra thân phận của họ, lập tức đồng tử co rụt.

Phải biết rằng, Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác trước khi giáng lâm Hồng Mông Giới, đại danh của họ đã lưu truyền khắp Hồng Mông Giới.

Kể từ khi Đạo Kiếp đánh lên Hồng Mông Giới, những Sử Tiền Đạo Quân từng theo sau Đạo Kiếp càng bị các thế lực lớn của Hồng Mông Giới đặc biệt chú ý.

Bây giờ, lại thấy được bốn vị Sử Tiền Đạo Quân ở Hồng Mông Giới, lại còn một lần đột phá lên Chúa Tể, sao có thể không khiến người ta kinh hãi.

"Không sai, là chúng ta!" Đúng lúc này, lại có hai bóng người giáng lâm, chính là Vô Cực và Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Tu vi của Thiên Mẫu Thánh Hậu lúc này cũng đã ổn định, và sau khi hệ thống ánh chiếu chư thiên, bà đã một lần đột phá lên Chí Tôn nhị trọng thiên, chiến lực tuyệt đối không yếu hơn Bàn Cổ.

“Hít, Chúa Tể nhị trọng thiên!” Nhìn thấy người đến, một đám Chúa Tể càng thêm thân thể run rẩy.

Còn Vô Cực, tuy không cảm nhận được tu vi, nhưng không biết vì sao, đối phương lại cho họ cảm giác như đang đối mặt với ma đầu kia.

“Sao, chư vị không tra xét nữa à?” Vô Cực mỉm cười, vô cùng nho nhã hòa nhã.

“Khụ khụ, đạo hữu nói đùa rồi, chúng ta chỉ tò mò thôi, dù sao một chủng tộc đột nhiên xuất hiện nhiều Chúa Tể như vậy, sao có thể không khiến người ta lo lắng.

Bây giờ thấy, lại là các vị đạo hữu giáng lâm, chúng ta tự nhiên vô cùng hoan nghênh!” Phần Thiên Chúa Tể ho khan một tiếng, trên mặt nặn ra một nụ cười.

“Không sai, không sai, bây giờ đã biết rõ, chúng ta tự nhiên sẽ không ở lại nữa, cáo từ!” “Ha ha, các vị đạo hữu có thể đến Hồng Mông Giới của chúng ta, là niềm vinh hạnh của Hồng Mông Giới, sau này có cơ hội có thể đến đạo trường của bản tọa, mọi người cùng nhau luận đạo!” “Cáo từ!” Những kẻ này có thể nói là cáo già gian xảo, sau một phen kinh hãi, thái độ thay đổi hẳn, giống như gặp lại bạn cũ, khách sáo một phen rồi lần lượt rời đi.

Đùa sao, không rời đi thì làm gì?

Đối phương có đến sáu vị Chúa Tể, không phải Chúa Tể bình thường, cộng thêm Nhân Hoàng, đội hình như vậy, cho dù liên thủ, họ cũng không dám chắc có thể thắng.

Quan trọng nhất là, không có ý nghĩa.

Nếu là trước đây, có lẽ sẽ quay về mưu tính một phen, dù sao ai cũng không muốn người ngoài nhúng tay vào Hồng Mông Giới.

Nhưng bây giờ đã khác, các đại Cổ Giới giáng lâm, thêm một Hỗn Độn Hải nữa cũng chẳng sao cả, thêm một không nhiều, bớt một không ít.

Cũng không đến mức phải đắc tội với tồn tại kinh khủng đã đánh cho ý chí Hồng Mông chìm vào giấc ngủ kia.

"Chư vị đạo hữu, cứ như vậy bại lộ, e rằng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người!" Nhân Hoàng có chút lo lắng nhìn Vô Cực và những người khác.

"Không cần phải ẩn giấu nữa, rất nhanh, thế lực của ta sẽ nhanh chóng lớn mạnh, bố cục cũng sẽ bắt đầu!" Vô Cực nhàn nhạt nói, có thể tưởng tượng được, những Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần đang ở khắp nơi trong Hỗn Độn không lâu nữa sẽ lần lượt trở về.

Đến lúc đó, thế lực của hắn sẽ nhanh chóng lớn mạnh, cộng thêm Thiên Mẫu Thánh Hậu và Bàn Cổ hai vị tồn tại nhị trọng thiên, cho dù bản thể của hắn không ra mặt, cả Hồng Mông Giới cũng không ai địch nổi.

Ta sẽ dùng những thuộc hạ này, cùng với trận pháp cấm chế của Hồng Mông Giới và ba ngàn Cổ Giới chu toàn, sau đó đoạt lấy bí mật của Tổ Địa, lũng đoạn một vùng Tổ Địa, biến Hồng Mông Giới thành Hỗn Độn Hải thứ hai.

Chuyến đi đến Nhân Hoàng Thành không lâu sau, tin tức về sáu Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải xuất hiện tại Nhân Hoàng Thành, trở thành Chúa Tể đã bị Yêu Chủ và những người khác truyền đi.

Thiên hạ đều kinh ngạc, bây giờ, không ai dám xem thường Hỗn Độn Hải, không vì gì khác, chỉ vì Hỗn Độn Hải đã xuất hiện một tồn tại cấm kỵ là Đạo Kiếp.

Hơn nữa, bây giờ tất cả mọi người đều biết, Bàn Hoàng năm đó sở dĩ biến mất, chính là tiến vào Hỗn Độn Hải, bây giờ trở về lần nữa, không những thực lực tăng vọt, mà lòng cũng rất hướng về Hỗn Độn Hải.

Chương 602

Sáu vị tồn tại thần bí của Hỗn Độn Hải, cộng thêm Bàn Hoàng, thực lực này đủ để khiến bất kỳ thế lực, bất kỳ Chúa Tể nào cũng phải kinh sợ.

Không ai có thể quên, trong Tịch Diệt Cấm Địa, có khả năng đang ngủ say một vị tồn tại còn kinh khủng hơn.

Cứ như vậy, rất nhiều thế lực đều sợ hãi, đặc biệt là Hồng Mông Thần Tộc, Mộc Linh Tộc, Kiếm Cung, Minh Tộc, Nguyệt Thần Tộc, Yêu Tổ, những chủng tộc từng có Chúa Tể hạ giới, đến Hỗn Độn Hải.

Sợ rằng những Sử Tiền Đạo Quân này sẽ tìm đến tính sổ.

Nhưng những ngày tiếp theo, những Sử Tiền Đạo Quân này cũng không tìm đến gây phiền phức cho ai, cũng khiến các đại chủng tộc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng họ cũng không dám lơ là, vẫn cảnh giác, đối với điều này, vì có ba ngàn Cổ Giới, cho nên, trong khoảng thời gian này, các đại chủng tộc đều ôm chặt đùi của các thiếu chủ Cổ Giới, hy vọng các Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải có thể kiêng dè các đại Cổ Giới một chút, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao từ miệng của những thiếu chủ Cổ Giới này biết được, các đại Cổ Giới sắp giáng lâm rồi, nhiều nhất là một nguyên hội, cũng có thể sớm hơn.

Nhưng họ không biết rằng, Vô Cực nào có tâm tình để ý, những thế lực bản địa của Hồng Mông Giới này bây giờ không được hắn đặt vào mắt.

Ánh mắt của hắn đều tập trung vào các đại cấm địa, và một số nơi thần bí của Hồng Mông Giới.

Sau nhiều năm thăm dò, Vô Cực phát hiện, những nơi thần bí của Hồng Mông Giới thật sự không ít, chỉ là dường như bị phong ấn, ngay cả hắn cũng khó có thể nhìn thấu.

Việc để Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác khiêm tốn là vì pháp do Thiên Mẫu Thánh Hậu sáng tạo chưa hoàn thành, bình cảnh Đại Đạo Cảnh và Đạo Quân vẫn chưa bị phá vỡ.

Điều này cũng khiến Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh và các đại năng Hồng Hoang khác vẫn luôn bị kẹt ở đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, mãi mãi không thể đột phá.

Những đại năng Hồng Hoang này có tiềm lực vô hạn, Vô Cực không muốn lãng phí, đặc biệt là có không ít đệ tử của hắn ở Hồng Mông Giới.

Thậm chí, vì chuyện này, đã có đại năng Hồng Hoang từng đi khắp thế giới để tìm Thiên Mẫu Thánh Hậu, muốn thỉnh giáo Thiên Mẫu Thánh Hậu.

"Hỗn Độn Hải, Sử Tiền Đạo Quân, Đạo Tôn!" Cùng lúc đó, các truyền nhân giáng lâm của các đại Cổ Giới cũng đều có hứng thú.

Trước đây họ cũng nghe nói về Hỗn Độn Hải, nhưng điều duy nhất khiến họ hứng thú chính là vị Đạo Tôn kia.

Chỉ là họ không dám đến Tịch Diệt Cấm Địa, cũng không quá chú ý.

Không đúng, một thế giới cấp thấp xuất hiện một tồn tại như vậy đã là kinh khủng rồi, không thể có người khác được.

Nhưng điều không ngờ là, một thế giới lại xuất hiện nhiều nhân vật lợi hại như vậy, một đám người ở Tổ Địa Nhân Tộc, và bây giờ

đều đã đột phá lên Chúa Tể.

"Làm sao họ vào được?

Phải biết rằng, Tổ Địa có trận pháp bảo vệ, trận pháp đó tuyệt đối là do một tồn tại cấm kỵ tứ trọng thiên bố trí!" "A, chúng ta cũng chỉ dựa vào thủ đoạn đặc thù của Vô Thượng lão tổ trong tộc mới vào được, quan trọng nhất là, tu vi của chúng ta thấp, chỉ có Đạo Thần Cảnh, mới không gây ra phản ứng của trận pháp!" Trong Hồng Mông Thần Tộc, một đám truyền nhân Cổ Giới tụ tập lại, thương lượng chuyện này.

"Chư vị hà tất phải để ý, chỉ là mấy tên Chúa Tể nhất trọng thiên thôi, đợi các đại Cổ Giới của chúng ta giáng lâm, Vô Thượng ra tay, họ cũng chỉ có nước bị trấn áp!" Thiếu chủ Thiên Thần Tộc Thiếu Thần mỉm cười, như thể không hề để ý.

"A di đà Phật, Đạo Diễn đạo hữu, lời này sai rồi!" Cổ Cẩu Tử lại lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Đừng xem thường những Sử Tiền Đạo Quân này, thế giới của họ đã bị hủy, cũng không có tộc nhân, vì vậy có thể không hề kiêng dè, hơn nữa, đừng quên, họ có Bàn Hoàng, quan trọng nhất là, chúng ta căn bản không biết thực lực của vị tồn tại đang ngủ say kia như thế nào.

Nghe các Chúa Tể của thế giới này phân tích, vị kia e rằng là một Vô Thượng Chúa Tể!" "Đúng là như vậy!" Thiếu chủ Đạo Tộc Đạo Diễn cũng gật đầu nói: "Một Vô Thượng Chúa Tể, cộng thêm một đám tồn tại có thể là Chúa Tể nhất trọng thiên và nhị trọng thiên, một đám người như vậy nếu không kiêng dè gì, sẽ vô cùng đáng sợ!" "Thực lực này không thể xem thường, việc quan trọng nhất hiện nay là phải xác định rõ lập trường của họ, cơ duyên sắp đến, nếu có một thế lực đáng sợ như vậy gây rối vào thời điểm quan trọng, e rằng các vị thiếu chủ ngồi đây sẽ gặp phiền phức!" Đúng lúc này, một bóng

người bước vào, chính là Hồng Vũ Chúa Tể, bây giờ là tộc trưởng của Hồng Mông Thần Tộc.

Rõ ràng, ông ta đã hoàn toàn đầu quân cho các đại Cổ Giới.

"Đúng vậy, Hồng Vũ tiền bối nói có lý, theo ta thấy, chúng ta nên đi thăm dò một phen!" "Đối với những kẻ liều mạng này, những người không có gì vướng bận, chúng ta không nên tự mình dấn thân vào nguy hiểm, nên tìm một phương pháp an toàn hơn để thăm dò!" Những người có thể trở thành thiếu chủ của các đại Cổ Giới, những người có mặt ở đây không ai là đơn giản, đều là những người có trí tuệ lớn, nghị lực lớn.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hồng Vũ Chúa Tể, rõ ràng, vị bản địa này là người thích hợp nhất để đi đàm phán.

"Vậy làm phiền Hồng Vũ tiền bối rồi!" Đạo Diễn và những người khác mỉm cười.

"...

Thôi được!" Hồng Vũ Chúa Tể cười khổ, ông ta thật sự không muốn đi, trước đây đã bị đánh nát một lần, ông ta có thể cảm nhận được, những Sử Tiền Đạo Quân kia không có thiện cảm với các Chúa Tể của Hồng Mông Giới.

Nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể đi, Hồng Mông Thần Tộc muốn bám vào các đại Cổ Giới, chỉ có thể cố gắng hết sức đáp ứng yêu cầu của những thiếu chủ này.

Quan trọng nhất là, phải đảm bảo an toàn cho những thiếu chủ này.

"A di đà Phật, Hồng Vũ tiền bối, hay là liên hệ thêm một số Chúa Tể của các tộc khác, như vậy cũng có thể gây áp lực cho họ một chút!" Cổ Cẩu Tử chắp tay, mặt đầy từ bi, nhưng tất cả mọi người

đều biết đó là giả từ bi.

Không còn cách nào khác, Hồng Vũ Chúa Tể chỉ có thể liên hệ với các Chúa Tể khác, một lần nữa đến thăm Nhân tộc, nhưng lần này người đi gây chuyện lại ít đi.

Chỉ có Yêu Chủ, Phần Thiên Chúa Tể, và mấy người của Thạch Linh Tộc Chúa Tể.

Nhưng vừa đến Nhân Hoàng Thành không lâu, liền bị đánh bay ra ngoài.

Ở xa chờ đợi, Đạo Diễn, Cổ Cẩu Tử, Thiếu Thần và những người khác đều có vẻ mặt âm trầm.

Kết quả này không cần nói, họ cũng biết.

"Xem ra những người của Hỗn Độn Hải này cũng giống như tộc Bàn Cổ, hoàn toàn muốn đứng ở phe đối lập với chúng ta!" "Nếu đã như vậy, chúng ta hiện tại ít gây chuyện, khiêm tốn một chút, chỉ cần đợi cơ duyên mở ra là được, còn lại, chỉ cần các giới của chúng ta giáng lâm, tự nhiên sẽ có lão tổ xử lý." Những thiếu chủ các giới này không hề lo lắng, quay sang nói với Hồng Vũ và những người khác: "Chư vị tiền bối, an toàn của chúng ta giao cho chư vị tiền bối, chỉ cần chư vị tiền bối có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho chúng ta trước khi các giới của chúng ta giáng lâm, đến lúc đó trong tộc tuyệt đối sẽ không thiếu chỗ tốt cho các vị!" "A di đà Phật, bản Phật Tử có thể tiến cử chư vị tiền bối với Vô Thượng trong tộc, trở thành cung phụng của Phật tộc chúng ta!" Cổ Cẩu Tử vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Ừm?" Lời này vừa thốt ra, Hồng Vũ và những người khác mắt sáng lên.

Cung phụng của mười Cổ Giới hàng đầu, quả thực khiến người ta động lòng.

“Hừ, đồ ngốc, tính toán hay đấy!” Đạo Diễn cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Bản đạo tử cũng có thể tiến cử chư vị tiền bối làm cung phụng của Đạo tộc chúng ta!” “Thiên Thần Tộc chúng ta cũng cần cung phụng!” Thiếu Thần cũng không chịu thua kém.

Điều này khiến Hồng Vũ và những người khác cười, đây là cảnh tượng họ mong muốn thấy nhất, những truyền nhân Cổ Giới này càng cạnh tranh, họ càng nhận được nhiều lợi ích.

Đương nhiên, lúc này họ tự nhiên sẽ không đưa ra lựa chọn, thế là, mấy người lần lượt nói: “Chư vị thiếu chủ, yên tâm, chỉ cần có chúng ta một ngày, tuyệt đối sẽ không để chư vị thiếu chủ gặp bất kỳ nguy hiểm nào, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như của thiếu chủ Linh Tiên!” “A a, còn về chuyện cung phụng, chuyện đó sau này hãy nói!” Mấy người cũng đều là cáo già gian xảo, từng người một đều trơn tru... .....

Những ngày tiếp theo, Hồng Mông Giới khá yên tĩnh, cũng không có tranh chấp, nhưng không biết vì sao, luôn cho người ta một cảm giác gió mưa sắp đến.

Chương 603

Đặc biệt là một số đại năng tinh thông suy diễn, mỗi lần suy diễn đều bị phản phệ, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Thời gian vạn năm trôi qua, yên tĩnh vạn năm, cuối cùng cũng bị phá vỡ vào một ngày.

"Ầm!

Ầm!" Vào một ngày, khắp nơi trong thiên địa, từng tiếng nổ vang lên, giống như khai thiên tích địa.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, từng ngọn thần sơn cổ xưa hiện ra, những ngọn thần sơn này vô cùng khổng lồ, khí tức Hồng Mông tử khí lan tỏa.

Mỗi một ngọn núi đều được tử khí bao quanh, thần thánh vô cùng, chiếu rọi chư thiên, càng tỏa ra khí tức cổ xưa và tang thương.

"Đây là?" Biến cố như vậy ngay cả các đại năng của Hồng Mông Giới cũng từng người một kinh ngạc không thôi.

Trong mắt họ, Hồng Mông Giới lớn như vậy, ngoài Tứ Đại Cấm Địa ra, gần như họ đều biết rõ, đột nhiên lại xuất hiện nhiều ngọn thần sơn như vậy.

Thần sơn khổng lồ vô biên, mỗi một ngọn đều giống như một siêu cấp đại thế giới, khi thần sơn giáng lâm trong nháy mắt, chợt, cả Hồng Mông Giới dường như trở nên lớn hơn, đang mở rộng.

"Ha ha, cơ duyên cuối cùng cũng đến rồi!" "Lời tiên đoán của Vô Thượng trong tộc quả nhiên là thật!" "Cơ duyên là của bản thiếu chủ, bản thiếu chủ sẽ quật khởi ở Tổ Địa!" Khác với sự không hiểu của người bản địa Hồng Mông Giới, các truyền nhân của các đại Cổ Giới

từng người một đều có vẻ mặt kích động.

"Nhanh, nhanh liên hệ với tộc, để họ tăng tốc giáng lâm!" Vào khoảnh khắc này, dù là Đạo Diễn, Cổ Cẩu Tử, Thiếu Thần, hay những truyền nhân các giới ẩn giấu ở khắp nơi, rất khiêm tốn, đều lần lượt hiện thân, lao về phía từng ngọn thần sơn.

Đồng thời, để đảm bảo an toàn, họ còn lấy ra pháp chỉ Vô Thượng, đặt trên đầu, một khi có người muốn tranh đoạt, họ sẽ không ngần ngại ra tay uy hiếp.

Để chắc chắn hơn, họ còn truyền tin cho tộc nhân bên ngoài.

"Cơ duyên xuất hiện, Thủy Nguyên Thần Sơn của Tổ Địa mở ra, thiếu chủ chắc chắn sẽ quật khởi tại đây!" "Ha ha, chỉ cần thiếu chủ có thể giành được cơ duyên của một ngọn Thủy Nguyên Thần Sơn, địa vị của giới ta chắc chắn sẽ quật khởi, cho dù không thể lọt vào top mười, cũng ít nhất có thể khiến xếp hạng của giới ta lọt vào top một trăm!" Lúc này, bên ngoài Hồng Mông Giới, các Chúa Tể của các giới vì tu vi tạm thời chưa thể giáng lâm, cũng từng người một kích động.

Tại Nhân tộc, Nhân Hoàng Thành, Nhân Hoàng và Vô Cực yên lặng đứng trong hư không, nhìn về phía những biến hóa khắp nơi trên thế giới.

"...

Rốt cuộc là chuyện gì?" Nhân Hoàng cũng giống như các Chúa Tể khác, vô cùng mờ mịt, căn bản không hiểu tại sao Hồng Mông Giới lại đột nhiên xảy ra biến hóa lớn như vậy.

"Có lẽ là do các đại Cổ Giới giáng lâm!" Vô Cực tự nhiên cũng không biết, nhưng cũng đoán được gần đúng, hắn có thể cảm nhận được, trên những ngọn thần sơn đột nhiên xuất hiện, khí tức lan tỏa, đó là khí tức của Hồng Mông Chi Nguyên.

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn trực tiếp biến mất.

Nhân Hoàng thấy vậy, mắt lóe lên, cũng lao về phía một ngọn thần sơn, rất nhanh, ông ta đã đến dưới một ngọn thần sơn gần Nhân tộc nhất.

Ông ta không ngốc, tuy Vô Cực không nói, nhưng chỉ bằng khí tức tỏa ra từ thần sơn, ông ta cũng biết những ngọn thần sơn này đều là bảo sơn, tự nhiên phải đi xem xét một phen.

Không chỉ Nhân Hoàng, lúc này các đại Chúa Tể, các đại năng của các chủng tộc cũng lần lượt hành động, đến gần những ngọn thần sơn.

Chỉ là lúc này, trên từng ngọn thần sơn tỏa ra một luồng uy áp kinh khủng, dù là các thiếu chủ Cổ Giới, hay các Chúa Tể của Hồng Mông Giới, đều khó có thể đến gần.

Các thiếu chủ Cổ Giới tuy kích động, nhưng cũng không ngạc nhiên, ngược lại, Hồng Vũ và các Chúa Tể khác thì từng người một kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng, họ là Chúa Tể, vậy mà ngay cả một ngọn núi cũng không thể đến gần.

Ngay sau đó, họ cũng trở nên kích động, thần sơn như vậy chắc chắn có đại cơ duyên.

Sự xuất hiện của Thủy Nguyên Thần Sơn, rất nhanh tin tức đã truyền khắp Hồng Mông Giới, ngày càng có nhiều người đổ về các đại thần sơn.

Chỉ là tất cả mọi người đều không thể lên núi, uy áp hùng vĩ đó, ngay cả Chúa Tể cũng khó có thể chịu đựng.

Điều này khiến mọi người đều bất lực, chỉ có thể chờ đợi ở đây.

Tại Tịch Diệt Cấm Địa, một vùng đất tĩnh mịch rộng hàng trăm triệu dặm, vào một ngày, trong hắc sơn, Đạo Kiếp đang ngủ say bị đánh thức.

"Khí tức của Hồng Mông Chi Nguyên, không chỉ có một!" Điều này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, bây giờ trong cơ thể hắn chính là có Hồng Mông Chi Nguyên, mỗi thời mỗi khắc đều giúp hắn chữa thương, cũng đang tăng cường bản nguyên của hắn, vì vậy, hắn quen thuộc nhất với Hồng Mông Chi Nguyên.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có nhiều khí tức của Hồng Mông Chi Nguyên như vậy?" Đạo Kiếp không hiểu, thế là, ý niệm khẽ động, liên thông với Vô Cực, rất nhanh đã nhận được thông tin liên quan.

"Thủy Nguyên Thần Sơn?

Hồng Mông Giới đang mở rộng!" Thông tin này khiến Đạo Kiếp nheo mắt lại, trong đầu lóe lên vô số ý niệm, từ Hồng Mông Chi Nguyên, ba ngàn Cổ Giới giáng lâm, đến đại trận của Hồng Mông Giới có tàn niệm vượt qua tam trọng thiên, rồi đến Tứ Đại Cấm Địa.

Tất cả những điều này, không nghi ngờ gì cho thấy sự thần bí của Hồng Mông Giới, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

"Chẳng lẽ đây là nguyên nhân các đại Cổ Giới giáng lâm, trên Thủy Nguyên Thần Sơn rốt cuộc có bí mật gì, có liên quan đến Hồng Mông Chi Nguyên sao?" Nghĩ đến đây, Đạo Kiếp có vẻ hơi hưng phấn, hắn thích nhất là khám phá bí mật của trời đất, chỉ là cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bây giờ hắn không thể rời khỏi đây, vết thương của hắn quá nặng, nếu trong tình huống bình thường, ít nhất cần hàng ngàn tỷ năm mới có thể hoàn toàn hồi phục.

"Xem ra, chỉ có thể để Vô Cực ra tay, nhưng có lẽ vào thời điểm

quan trọng, để Vô Cực mang ta theo bên mình!" Rất nhanh, Đạo Kiếp đã có quyết định, hắn không thể động đậy, nhưng vẫn có thể phát huy một phần thực lực nhất định.

Thế là, một chiếc quan tài đồng đen kịt hiện ra, chứa toàn bộ con người hắn vào trong, tiếp theo, phá vỡ hư không, rời khỏi Tịch Diệt Cấm Địa.

"Ừm?" Cùng lúc đó, bên ngoài một ngọn thần sơn không xa một trong Tứ Đại Cấm Địa, Cổ Táng Cấm Địa, Vô Cực đang yên lặng quan sát ngọn thần sơn này.

Uy áp trên thần sơn vô cùng mãnh liệt, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến hắn chút nào, Tiên Thiên Ngũ Thái đại đạo siêu việt tất cả, tự nhiên không sợ loại uy áp này.

Nhưng Vô Cực cũng không vội vàng bước vào thần sơn, hắn đang quan sát, phân tích cấu trúc của ngọn thần sơn này, và sự kết hợp của các phù văn đại đạo.

"Ong~!" Đúng lúc này, hư không vỡ ra, một chiếc quan tài đồng đen kịt lao ra, dừng lại trước thần sơn.

"Ngươi cũng cảm nhận được sao?

Lại đích thân ra mặt!" Vô Cực kinh ngạc.

"Khí tức của Hồng Mông Chi Nguyên, trong thần sơn có khả năng tồn tại Hồng Mông Chi Nguyên, hoặc là thứ gì đó liên quan đến Hồng Mông Chi Nguyên!" Trong quan tài đồng, truyền ra giọng nói lạnh lùng của Đạo Kiếp, nghe mà khiến người ta rùng mình.

Chương 604

"Thì ra là vậy, thú vị rồi, thảo nào các đại Cổ Giới không tiếc vượt qua Hỗn Độn để giáng lâm, chỉ là thần sơn này e rằng không dễ vào như vậy!" Vô Cực mỉm cười.

"Cứ chờ ở đây, uy áp trên thần sơn sớm muộn gì cũng sẽ tan biến, e rằng chuyện này các đại Cổ Giới đã sớm dự liệu, nếu không cũng sẽ không để nhiều truyền nhân đến trước!" "Ngươi muốn vào sao?" Vẻ mặt Vô Cực thay đổi: "Với trạng thái hiện tại của ngươi mà vào đó, rất nguy hiểm!" "Không, ta tự nhiên sẽ không tự mình dấn thân vào nguy hiểm, lần này ra ngoài, ta chuẩn bị đi thăm dò Tứ Đại Cấm Địa, bắt đầu từ Cổ Táng Cấm Địa đi!" Nói xong, quan tài đồng liền phá vỡ hư không, lao về phía Cổ Táng Cấm Địa.

"Không mạo hiểm à, ngươi biết cấm địa nguy hiểm không kém gì thần sơn sao?" Vô Cực khóe miệng co giật, nhưng lại không ngăn cản, hắn biết, bản tôn không phải là người lỗ mãng, làm vậy chắc chắn có tính toán của mình.

Cùng lúc đó, vì sự xuất hiện của thần sơn, Hồng Mông Giới trở nên lớn hơn, cả Hồng Mông Giới giống như đang hồi sinh, ngay cả đại đạo trời đất cũng trở nên rõ ràng hơn.

Trên vòm trời, một không gian hư vô, một con mắt màu tím đột nhiên mở ra, tỏa ra uy áp kinh khủng.

Chỉ thấy con mắt đó quét qua cả Hồng Mông Giới, cuối cùng lại nhắm mắt lại, nhưng có thể thấy, khí tức của nó đang tăng cường.

Dưới lòng đất của Nhân Hoàng Thành, Thiên Mẫu Thánh Hậu và những người khác đang ngồi đối diện nhau, quanh thân mỗi người đều bao quanh một luồng khí tức huyền ảo.

Họ đang sáng tạo pháp, muốn mở ra con đường từ Đại Đạo Cảnh đến Đạo Quân, không nghi ngờ gì là vô cùng gian nan, nhưng họ vẫn không từ bỏ, ngay cả khi thế giới bên ngoài xảy ra biến cố lớn, họ cũng không xuất quan.

Bên ngoài Hồng Mông Giới, khắp nơi trong Hỗn Độn, từng bóng người đang bay nhanh, trong đó có Mệnh Vận Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, thậm chí cả Hiên Viên, Thần Nông và những người khác.

Thậm chí, có thể thấy một con Hỗn Độn cự long và một con Hỗn Độn thần phượng đang xuyên qua Hỗn Độn, tiếng rồng gầm vang vọng.

Còn có từng tôn Ma Thần khổng lồ đi trong Hỗn Độn, chấn động tất cả.

Hướng đi của tất cả đều là Hồng Mông Giới, và mỗi người đều mang vẻ mặt kích động.

Chỉ trong vài nghìn năm ngắn ngủi, vì pháp do Thiên Mẫu Thánh Hậu sáng tạo, ánh chiếu chư thiên, mà tất cả sinh linh của Hỗn Độn Hải đều nhận được hồi báo.

Những Sử Tiền Đạo Quân và Nguyên Quân này, đã bị kẹt ở cảnh giới Đạo Quân vô số năm, bây giờ cửa ải đã được đả thông, gần như mỗi thời mỗi khắc đều có người đột phá.

Như Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân, chỉ trong chưa đầy vạn năm, đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Độn Chí Tôn nhất trọng thiên, chỉ cần cho họ thời gian, hoàn toàn có thể bước vào nhị trọng thiên.

Bây giờ, tu vi tăng vọt, oán hận và nộ khí tích tụ nhiều năm khiến những Sử Tiền Đạo Quân này không còn định nhẫn nhịn nữa.

Họ muốn trở về, trở về xây dựng lại quê hương, tái hiện Hỗn Độn

Hải, họ muốn đánh vào Hồng Mông Giới, hủy diệt thế giới đó, để báo thù cho quê hương, báo thù cho những Đạo Quân đã chiến tử.

Thân là Sử Tiền Đạo Quân, họ đều là những tồn tại từng thống trị các thời đại, những gì họ gặp phải khi Hồng Mông Giới giáng lâm là nỗi sỉ nhục của cả đời, nỗi sỉ nhục này phải được rửa bằng máu tươi.

Không có thực lực, chỉ có thể nhẫn nhịn, bị buộc phải lang thang trong Hỗn Độn, nhưng bây giờ họ đều đã đột phá lên Hỗn Độn Chí Tôn, sánh ngang với Chúa Tể, tự nhiên sẽ không nhẫn nhịn nữa.

Không có thực lực, chỉ có thể nhẫn nhịn, bị buộc phải lang thang trong Hỗn Độn, nhưng bây giờ họ đều đã đột phá lên Hỗn Độn Chí Tôn, sánh ngang với Chúa Tể, tự nhiên sẽ không nhẫn nhịn nữa.

Nhưng sau khi những Sử Tiền Đạo Quân này trở về, họ cũng không đến gần Hồng Mông Giới, nhìn từ xa, cảm nhận được không ít khí tức mạnh mẽ đang bao quanh bên ngoài Hồng Mông Giới.

Trong đó chỉ riêng Chúa Tể đã có mấy chục vị, rõ ràng, đây là người của các đại Cổ Giới.

Nhưng những Sử Tiền Đạo Quân này cũng không biết về ba ngàn Cổ Giới, họ đã rời đi trước khi các truyền nhân của ba ngàn Cổ Giới giáng lâm.

Điều này khiến họ bối rối, tại sao bên ngoài Hồng Mông Giới lại có nhiều Chúa Tể như vậy, mỗi người khí tức đều rất đặc biệt, không giống như Chúa Tể của Hồng Mông Giới.

Thế là, những người trở về đầu tiên là Thần Nông, Hiên Viên, cùng với Tiên Thiên Long Đế, Phượng Lê Nguyên Quân và những người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ, trốn ở xa quan sát, đồng thời, chờ đợi các Sử Tiền Đạo Quân khác trở về.

Có thể khẳng định, các Sử Tiền Đạo Quân khác và Hỗn Độn Ma

Thần cũng sẽ giống như họ, trở về báo thù.

"Nếu có thể liên hệ được với Nguyên Mẫu Đạo Quân và Thiên Mẫu Thánh Hậu thì tốt rồi, chúng ta có thể biết đã xảy ra chuyện gì!" Thần Nông mở miệng nói.

"Trước đây bản quân đã tìm kiếm ở gần đây, Hỗn Độn xung quanh căn bản không có bất kỳ thế giới nào, cũng không có bất kỳ sinh linh nào, Thiên Mẫu và Nguyên Mẫu căn bản không ở đây!" "Vậy thì chỉ có mấy khả năng, một là họ cũng giống như chúng ta, cuối cùng bất đắc dĩ rời đi, khả năng thứ hai, họ đã tiến vào Hồng Mông Giới, khả năng cuối cùng..." Khả năng cuối cùng, mấy vị Sử Tiền Đạo Quân đều im lặng, họ đều hiểu, khả năng cuối cùng, Thiên Mẫu và Nguyên Mẫu và những người khác đã ngã xuống.

Mặc dù họ không hy vọng, nhưng khả năng này không nhỏ, dù sao phía trước có đến mấy chục vị Chúa Tể.

"Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải đợi, đợi các đạo hữu khác đến, mọi người cùng nhau thương lượng!" .....

Tại Hồng Mông Giới, bên ngoài Thủy Nguyên Thần Sơn không xa Cổ Táng Cấm Địa, Vô Cực đột nhiên cười, ấn ký Hỗn Độn mà hắn để lại bên ngoài Hồng Mông Giới đã truyền về.

"Cuối cùng cũng trở về rồi sao?

Tốt, không lâu sau, bản tôn sẽ đi nghênh đón, đến lúc đó cả Hồng Mông Giới sẽ là thiên hạ của ta!" "Hỗn Độn Hải sẽ một lần nữa xuất hiện, ha ha ha!" Vô Cực lần đầu tiên bật cười sảng khoái như vậy, bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng có thể cười sảng khoái như vậy.

Ở một nơi khác, lúc này Đạo Kiếp đang điều khiển quan tài cổ bằng đồng tiến vào một vùng đất táng đen kịt.

Vùng đất táng này vô cùng kinh khủng, trông có vẻ yên tĩnh, nhưng

lại khắp nơi toát ra vẻ quỷ dị, cho người ta cảm giác nơi đây đã chôn vùi chư thiên, hết thời đại này đến thời đại khác.

Ngay cả khi ở trong quan tài cổ, Đạo Kiếp vẫn có thể cảm nhận được luồng khí tức bi thương đó.

Nhưng với cảnh giới của Đạo Kiếp, cộng thêm việc hắn vẫn luôn nghiên cứu Tiên Thiên Ngũ Thái, hắn nhìn mọi vật đều nhìn vào bản chất, từ đại đạo, từ đạo lý mà ra.

Trong mắt Đạo Kiếp, bất kỳ sự vật nào cũng tồn tại đạo lý, đều có nguồn gốc.

"Cạch!" Quan tài cổ được mở ra, một bàn tay khô héo từ trong quan tài cổ vươn ra, từ trên mặt đất vốc lên một nắm đất.

Trong quan tài cổ bằng đồng, mắt Đạo Kiếp lóe lên, có đạo văn hiện ra, xuyên thấu bản chất, quan sát nắm đất.

Từng mai phù văn, từng hạt nhỏ, bản chất cấu thành nên đất rất nhanh đã bị Đạo Kiếp phân tích ra.

"Sức mạnh Quy Khư!" Sức mạnh Quy Khư, tương tự như Tịch Diệt, nhưng lại khác, năm đó Đạo Kiếp cũng đã nghiên cứu, nhưng sức mạnh này thực sự quá ít, xuất hiện trong Vô Lượng Lượng Kiếp, sau khi trời đất bị hủy diệt, sẽ nhanh chóng biến mất, vì vậy năm đó hắn cũng không nghiên cứu quá sâu.

"Hả?" Nhìn kỹ hơn, hắn phát hiện, trong đất không chỉ có sức mạnh Quy Khư, mà còn có một luồng oán khí, luồng oán khí này vô cùng mạnh mẽ, gần như đã hình thành nên một ý chí bất diệt, mặc dù đã suy yếu, nhưng vẫn chưa biến mất.

Vứt nắm đất đi, quan tài cổ kỳ quái tiếp tục tiến lên.

"Gầm~!" Đúng lúc này, một bàn tay to lớn đen kịt mọc đầy lông dài vung ngang trời, tỏa ra sức mạnh vạn vật quy khư, lại còn được

oán khí vô biên bao quanh, và tóm về phía Đạo Kiếp.

Sức mạnh của bàn tay to lớn này lại có thể sánh ngang với Chúa Tể.

Chương 605

"Hừ!" Chỉ là sức mạnh của Chúa Tể nhất trọng thiên, Đạo Kiếp căn bản không để vào mắt, ngay cả khi đang ở trong quan tài, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, một luồng sóng âm mạnh mẽ truyền ra, giống như thiên uy cuồn cuộn, trực tiếp đánh tan bàn tay to lớn đó.

"Ở trước mặt bản tôn mà giở trò này, quá trẻ con rồi!" Đạo Kiếp cười lạnh, tiếp tục tiến lên, không lâu sau, một thành phố khổng lồ màu đen xuất hiện trước mắt, đen kịt vô cùng, giống như được làm bằng hắc kim, tỏa ra ánh sáng u ám, càng cho người ta một cảm giác trầm tích của năm tháng.

Ngoài thành, có một hàng người khổng lồ giáp đen canh gác, những người khổng lồ giáp đen này không nhìn ra chủng tộc, cũng không nhìn ra tu vi, toàn thân khô héo, giống như đã chết, đứng ngoài cổng thành, không nhúc nhích.

Quan tài cổ dừng lại, ánh mắt của Đạo Kiếp xuyên qua quan tài cổ nhìn về phía những người khổng lồ giáp đen này, trong đó người đứng đầu thiếu một cánh tay.

"Thì ra là vậy!" Khóe miệng Đạo Kiếp nhếch lên một đường cong, điều khiển quan tài cổ bay đến.

Nhưng ngay cả khi đến gần, những người khổng lồ giáp đen này vẫn không nhúc nhích, ngay cả người thiếu một cánh tay kia cũng không có động tác gì.

Ánh mắt Đạo Kiếp quét qua, rất nhanh đã hiểu ra chuyện gì, trong những thi thể này có ấn ký còn sót lại, có thể tự động phát động công kích vào một khoảng thời gian nhất định, hoặc một địa điểm nhất định.

Đạo Kiếp phát hiện, những người khổng lồ giáp đen này toàn bộ đều là Chúa Tể, người vừa ra tay với hắn, người thiếu một cánh tay, còn là một tồn tại Chúa Tể nhị trọng thiên.

Chỉ là đã ngã xuống, chỉ còn lại bản năng sót lại, căn bản không thể phát huy toàn lực.

Nếu không với thân thể trọng thương hiện tại của Đạo Kiếp, muốn giải quyết một tồn tại Chúa Tể nhị trọng thiên, cũng có một chút khó khăn.

Nếu không với thân thể trọng thương hiện tại của Đạo Kiếp, muốn giải quyết một tồn tại Chúa Tể nhị trọng thiên, cũng có một chút khó khăn.

Phát hiện những người giáp đen này cũng không tiếp tục công kích, Đạo Kiếp cũng lười để ý, trực tiếp điều khiển quan tài cổ bằng đồng bay vào trong cổ thành.

Bên trong cổ thành vô cùng hoang tàn, cũng không có kiến trúc gì, chỉ có một con đường đen kịt, không biết dẫn đến đâu, khiến người ta không thấy được điểm cuối.

"Cổ Táng Cấm Địa này có vẻ hơi khác!" Trong quan tài, Đạo Kiếp nhíu mày, căn bản không giống cấm địa, giống như một con đường dẫn đến một thời không khác.

Ngoài người giáp đen ra tay lúc đầu, căn bản không có nguy hiểm gì.

Đương nhiên, đối với hắn không có nguy hiểm, nhưng đối với người tu vi thấp, lực lượng Quy Khư ở đây rất đáng sợ, mỗi thời mỗi khắc đều đang ăn mòn bản nguyên của con người.

Sức mạnh này Đạo Kiếp hiểu rõ hơn ai hết, khó có thể loại bỏ, một khi ở trong Cổ Táng Cấm Địa lâu ngày, e rằng sẽ bị Quy Khư

đồng hóa hoàn toàn, trở thành một phần của đất trên mặt đất.

Do dự một chút, Đạo Kiếp liền bước lên con đường màu đen, điều khiển quan tài cổ bằng đồng chìm vào trong đó.

Theo thời gian trôi qua, chớp mắt đã mấy vạn năm trôi qua, Đạo Kiếp vẫn chưa ra khỏi Cổ Táng Cấm Địa.

Điều này khiến Vô Cực ở bên ngoài ngày càng lo lắng, nếu không có cảm ứng, hắn đã tưởng Đạo Kiếp xảy ra chuyện rồi.

Nhưng ngay cả khi Đạo Kiếp thật sự xảy ra chuyện, hắn cũng sẽ không đi tìm, vì hắn tin tưởng bản tôn, ngay cả khi thật sự ngã xuống, hắn cũng có thể nghịch thiên trở về trong tương lai.

Nếu không thể nghịch thiên trở về, hắn cũng sẽ phục sinh bản tôn.

Vô Cực đối với Đạo Kiếp có lòng tin, cũng là đối với chính mình tự tin, chỉ cần hắn có thể lĩnh ngộ viên mãn Tiên Thiên Ngũ Thái, hắn tin rằng, trên đời không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

"Mấy vạn năm, uy áp của thần sơn cuối cùng cũng sắp tan biến, e rằng những truyền nhân các giới kia đã lên được thần sơn!" Vô Cực lẩm bẩm, tiếp đó, ánh mắt của hắn xuyên qua tầng tầng thời không, nhìn về phía bên ngoài Hồng Mông Giới, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Bên ngoài Hồng Mông Giới, sau mấy vạn năm chờ đợi, Mệnh Vận Đạo Quân và những người khác đã trở về, Sử Tiền Đạo Quân, Nguyên Quân, thậm chí cả Hỗn Độn Ma Thần, tổng cộng có hơn bảy mươi tôn.

Những người có thể trở về, gần như toàn bộ đều đã đột phá bình cảnh, bước vào cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, chỉ có số ít chưa đột phá, nhưng cũng chỉ còn một bước nữa, chỉ cần cho họ một khoảng thời gian nhất định, chắc chắn có thể đột phá.

"Chư vị, người đã về gần đủ rồi, chúng ta cũng nên hành động

rồi!" "Không sai, bây giờ có nhiều đạo hữu ở đây, khiến bản quân rất vui mừng, gặp lại nhau, luôn cảm thấy các vị thật thân thiết, giống như người thân!" "Ha ha, Nhân Quả Đạo Quân, không, nên gọi là Nhân Quả Chí Tôn, lời của ngươi sến quá!" ", Mọi người đều là lão bất tử cả rồi, đừng nói những lời như vậy!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lớn, rõ ràng, vô cùng vui vẻ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên lạnh lẽo.

"Trận chiến này cũng là trận chiến đầu tiên sau khi chúng ta tụ họp lại, trước tiên chém giết những Chúa Tể không biết từ đâu đến này, sau đó tập hợp sức mạnh của tất cả chúng ta, đánh vào Hồng Mông Giới, báo thù cho nỗi sỉ nhục năm xưa!" "Giết!" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Từng luồng khí tức thuộc về Hỗn Độn Chí Tôn bộc phát, vào khoảnh khắc này, tất cả các Sử Tiền Đạo Quân, Hỗn Độn Ma Thần đều không hề che giấu, từ trong Hỗn Độn bước ra.

"Là ai?" Các cường giả của các đại Cổ Giới đang chờ đợi bên ngoài Hồng Mông Giới lần lượt biến sắc, nhìn về phía xa, vừa nhìn, lần lượt hít một hơi khí lạnh.

"Nhiều Chúa Tể như vậy!" "Khí tức của họ thật kỳ quái, là cường giả của giới nào?" Trong nháy mắt, các Chúa Tể của các đại Cổ Giới đều lần lượt cảnh giác, phải biết rằng, Chúa Tể không phải là rau cải trắng, ngay cả các đại Cổ Giới cũng không có nhiều, Cổ Giới bình thường có được mấy chục vị đã là hiếm rồi.

Thậm chí, trong ba ngàn Cổ Giới, rất nhiều thế giới có Chúa Tể không yếu hơn Hồng Mông Giới, chỉ là do Hồng Mông Chư Thiên liên thông với nhau, tài nguyên thông tin đều rất cởi mở, có liên quan đến các Cổ Giới khác, vì vậy người của những Cổ Giới này mới coi

thường Hồng Mông Giới.

Giống như tùy ý có thể lấy ra gần trăm Chúa Tể, chỉ có những Cổ Giới trong top một trăm mới có thể làm được.

Hơn nữa, trong hơn bảy mươi vị Chúa Tể này, còn có những tồn tại có khí tức không yếu hơn Chúa Tể nhị trọng thiên.

"Chư vị!" Hiện nay trong các đại Cổ Giới, chỉ có Thiên Thần Cổ Giới giáng lâm, tọa lạc ở không xa, vì vậy, trong số các cường giả có mặt, Thiên Thần Cổ Giới có quyền lên tiếng lớn nhất.

Người mở miệng là một đại năng Chúa Tể nhị trọng thiên của Thiên Thần Cổ Giới, Chúa Tể nhị trọng thiên, không thể so sánh với nhất trọng thiên, ngay cả trong top mười, cũng có một vị thế nhất định.

"Giết!" Thế nhưng, Mệnh Vận Đạo Quân và những người khác căn bản không có ý định nói nhảm với họ, trực tiếp xông lên.

"...." Chúa Tể của Thiên Thần Tộc và các Chúa Tể của các giới khác đều lần lượt biến sắc, có chút mờ mịt, không hiểu những người này rốt cuộc đến từ giới nào, tại sao vừa lên đã tấn công.

Nhưng bây giờ không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể phản kích.

"Ầm!" Trận chiến lập tức bùng nổ, số lượng Chúa Tể của các giới rõ ràng nhiều hơn Sử Tiền Đạo Quân, thậm chí, trong đó Chúa Tể nhị trọng thiên có đến bảy tám vị, đội hình có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng, các Chúa Tể của các Cổ Giới này càng đánh càng kinh hãi, họ rõ ràng cảm nhận được, cấp bậc đại đạo bản nguyên trong cơ thể của những người thần bí này không cao, thậm chí có những khuyết điểm lớn, nhưng không biết tại sao chiến lực lại vô cùng kinh khủng.

Hơn nữa, khi đối phương chiến đấu, cả Hỗn Độn dường như đều

bị họ sử dụng, đều có chiến lực gia tăng.

Chuyện quỷ dị như vậy, họ chưa từng thấy.

“A!” “Không!” Rất nhanh, đã có Chúa Tể ngã xuống, bị Sử Tiền Đạo Quân xé nát.

Chương 606

Một trận chiến cùng cảnh giới, các Chúa Tể của các Cổ Giới này căn bản không phải là đối thủ của Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần, đặc biệt là trong Hỗn Độn.

Một bên không có đại đạo của các Cổ Giới gia trì, một bên lại như hòa làm một với Hỗn Độn, trận chiến như vậy, kết quả có thể biết trước.

Đương nhiên, chênh lệch giữa Chúa Tể nhất trọng thiên và nhị trọng thiên là rất lớn, vốn dĩ bảy tám vị tồn tại Chúa Tể nhị trọng thiên đủ để quét ngang tất cả.

Nhưng điều khiến họ uất ức là, trong đội hình của đối phương có bốn người đặc biệt mạnh, lại có thể dùng đỉnh phong Chúa Tể nhất trọng thiên, đánh ngang tay với họ, thậm chí, có thể kìm hãm những cường giả nhị trọng thiên dư thừa.

Nhưng điều khiến họ uất ức là, trong đội hình của đối phương có bốn người đặc biệt mạnh, lại có thể dùng đỉnh phong Chúa Tể nhất trọng thiên, đánh ngang tay với họ, thậm chí, có thể kìm hãm những cường giả nhị trọng thiên dư thừa.

Bốn người này tự nhiên là Mệnh Vận Đạo Quân, Nhân Quả Đạo Quân, Thời Gian Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân, tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân.

Tài tình của tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân vốn đã hiếm có từ xưa đến nay, nếu không sao có thể được gọi là cấm kỵ trong ba ngàn kỷ nguyên của Hỗn Độn.

Trong ba ngàn kỷ nguyên của Hỗn Độn Hải, họ cũng chỉ yếu hơn Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, và Tịch Diệt Đạo

Nhân một chút, các Sử Tiền Đạo Quân khác hiếm có ai là đối thủ của họ.

Mỗi một vị đều đã sống trọn vẹn hơn hai ngàn Hỗn Độn kỷ nguyên, mỗi một Hỗn Độn kỷ nguyên đều vượt qua một diễn nguyên, trong những năm tháng dài đằng đẵng như vậy, trí tuệ của họ, sự hiểu biết về đạo đã sớm kinh khủng vô cùng, chỉ vì phía trước không có đường đi, nên mới bị kẹt ở cảnh giới Đạo Quân.

Bây giờ, Thiên Mẫu Thánh Hậu sáng tạo ra cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, phá vỡ bình cảnh của Đạo Quân, cũng khiến họ một sớm bùng nổ.

Ngay cả khi chỉ là đỉnh phong Hỗn Độn Chí Tôn nhất trọng thiên, nhưng chiến lực và nội tình của họ vẫn vượt xa những Chúa Tể nhị trọng thiên tầm thường, cũng chỉ có những biến thái như Bàn Cổ mới có thể áp đảo họ một bậc, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Có thể nói, các Chúa Tể của các đại Cổ Giới trước mắt, trong mắt của tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân, sống quá ngắn, giống như những đứa trẻ.

"Một trận chiến không chút hồi hộp, đây chính là Sử Tiền Đạo Quân, là thuộc hạ mà bản tôn chuẩn bị, những Sử Tiền Đạo Quân này sẽ theo bản tôn thống trị Hồng Mông Tổ Địa, và quét ngang ba ngàn Cổ Giới!" Trong hư không, một bóng người từ từ bước ra, giống như hư vô, không tiếng động, không ai phát hiện.

Người đó chính là Vô Cực.

Hắn liếc nhìn chiến trường, không tham chiến, quay người đi về phía căn cứ tạm thời của Thiên Thần Cổ Giới.

Trận chiến của Mệnh Vận Đạo Quân và những người khác tự nhiên không có gì hồi hộp, những Chúa Tể kia căn bản không phải là

đối thủ của họ, điều duy nhất khiến Vô Cực lo lắng chính là Thiên Thần Cổ Giới, đó là một trong mười giới hàng đầu, trong đó chắc chắn có tồn tại Vô Thượng tam trọng thiên.

Mệnh Vận Đạo Quân và những người khác có thể đối phó với Chúa Tể nhị trọng thiên, thậm chí có thể chém giết, nhưng lại không thể chống lại Chúa Tể tam trọng thiên.

Ngay cả Vô Cực, hắn cũng không cho rằng mình có thể đối phó, nhưng hắn lại có thể bước vào Thiên Thần Cổ Giới, làm loạn một giới, khiến đối phương không có thời gian phân thân.

Nhưng trước khi rời đi, Vô Cực đã gửi cho Mệnh Vận Đạo Quân và những người khác một tin nhắn, tin nhắn không có gì khác, chỉ có một câu, ta đã tiếp nhận các ngươi, đợi trận chiến kết thúc, dẫn người đánh vào Hồng Mông Giới.

Nghe vậy, một đám Sử Tiền Đạo Quân đều kích động không thôi, sự xuất hiện của Vô Cực cho thấy điều gì?

Cho thấy Đạo Tôn vẫn còn sống, ở Hồng Mông Giới, biết họ trở về, đã tiếp nhận họ.

"Ha ha, Đạo Tôn đang đợi chúng ta, các vị đạo hữu, giết!" "Giết sạch, rồi đi hội hợp với Đạo Tôn!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lớn, chiến ý sôi trào, dường như sự tồn tại của Đạo Kiếp có thể mang lại cho họ sự tăng phúc về tinh thần.

Đúng là như vậy, ngay cả họ cũng không phát hiện ra.

"Giết!" Cứ như vậy, các Chúa Tể của các đại Cổ Giới càng thêm gian nan, còn những tồn tại dưới Chúa Tể, xin lỗi, đã sớm toàn quân bị diệt.

"Ha ha, sướng quá!" Trong đó thu hoạch lớn nhất không ai khác chính là Thôn Phệ Đạo Quân và Thôn Phệ Ma Thần, hai vị này đều tu

luyện là Thôn Phệ đại đạo, bây giờ đầy đất là thi thể của Chúa Tể, thi thể của Đạo Chủ, tinh hoa trong cơ thể họ đều bị hai người thôn phệ.

Tu vi của Thôn Phệ Ma Thần vốn không cao trong số các Hỗn Độn Ma Thần, càng không thể sánh được với Sử Tiền Đạo Quân.

Nhưng bây giờ thôn phệ nhiều tinh hoa của Chúa Tể và Đạo Chủ như vậy, tu vi trực tiếp tăng vọt lên đỉnh phong Chí Tôn nhất trọng thiên.

Thôn Phệ Đạo Quân, còn đáng sợ hơn, đột phá tại trận, một lần bước vào Chí Tôn nhị trọng thiên, vượt qua cả tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân.

Khiến tất cả mọi người trên chiến trường đều phải kinh ngạc.

Thôn Phệ Đạo Quân trong số các Sử Tiền Đạo Quân chỉ có thể xếp hạng trung bình, ngay cả Vạn Ma Chi Sơ, Hắc Ám Đạo Quân và những người khác cũng không bằng, nhưng, đạo của ông ta lại vô cùng đặc biệt, Thôn Phệ đại đạo, năng lượng thôn phệ càng cao cấp, Thôn Phệ đại đạo biến đổi càng lợi hại.

Điều này cũng khiến các Sử Tiền Đạo Quân khác một phen im lặng.

Nhưng tứ đại Cấm Kỵ Đạo Quân cũng không có ghen tị, đạo khác nhau, tự nhiên sẽ không giống như Thôn Phệ Đạo Quân.

Thôn Phệ Đạo Quân cho dù đột phá lên Chúa Tể nhị trọng thiên, chiến lực cũng sẽ không mạnh hơn họ.

Rất nhanh, trận chiến đã gần đến hồi kết, thấy đại thế đã mất, những người thần bí này quá kinh khủng, mấy chục danh Chúa Tể các giới còn lại lần lượt bắt đầu bỏ chạy.

Trong đó, mấy danh Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới không nói hai lời, truyền âm cho Thiên Thần Cổ Giới, hy vọng Vô Thượng trong

tộc ra tay, đồng thời, cũng chạy về hướng Thiên Thần Cổ Giới.

Phía sau, Mệnh Vận Đạo Quân và những người khác không ngừng truy sát.

"Đừng vội, đợi đến Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta, nếu còn dám đuổi theo, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" Một danh Chúa Tể của Thiên Thần Tộc cười lạnh, truyền tin cho tộc, không lâu sau, sẽ có cường giả trong tộc giáng lâm.

Nội tình của Thiên Thần Giới sâu dày, Chúa Tể không thiếu, thậm chí không cần Vô Thượng ra tay, chỉ cần mấy vị chuẩn Vô Thượng đỉnh phong Chúa Tể nhị trọng thiên, là có thể dễ dàng tiêu diệt những người này.

Thế nhưng, họ lại không biết rằng, lúc này Thiên Thần Cổ Giới đang đại loạn.

Một thanh niên áo bào trắng đang đi khắp nơi, mỗi nơi đi qua, mang đến đều là sự hủy diệt, hết tinh vực này đến tinh vực khác vỡ nát, vô số sinh linh ngã xuống.

Lúc đầu chỉ là một số chủng tộc khác, cuối cùng, ngay cả rất nhiều phân tộc của Thiên Thần Tộc cũng bị tấn công, càng có Chúa Tể bị giết.

Điều này khiến Thiên Thần Tộc chấn nộ, bắt đầu xuất động một lượng lớn Chúa Tể đi vây giết.

Thế nhưng, những cường giả của Thiên Thần Tộc Chúa Tể nhất trọng thiên xuất động lúc đầu không những không giết được người thần bí kia, ngược lại, bị phản sát.

Lần này, ngay cả Vô Thượng trong tộc cũng bị kinh động, nhưng vị Vô Thượng tam trọng thiên này cũng không đích thân ra tay, thân là Vô Thượng, là nội tình trấn tộc của một tộc, không dễ dàng ra tay.

Mặc dù vị này không ra tay, nhưng lại phái hai vị chuẩn Vô Thượng đỉnh phong nhị trọng thiên đi truy sát tên ác đồ dám giết tộc nhân này.

Thế nhưng, tên ác đồ kia lại quỷ dị, không hình không bóng, biến hóa khôn lường, ngay cả thiên cơ cũng không thể suy diễn.

Chương 607

"Đáng ghét, tên kia rốt cuộc ở đâu?" "Tên ác nhân đáng ghét, lại dám tùy ý giết chóc, đang khiêu khích Thiên Thần Tộc chúng ta, một khi bị ta tìm thấy, chắc chắn sẽ tiêu diệt tất cả những người có liên quan đến ngươi!" Hai danh chuẩn Vô Thượng của Thiên Thần Tộc vô cùng tức giận, thân phận của họ là gì?

Tại Thiên Thần Tộc, ngoài mấy vị Vô Thượng ra, họ là mạnh nhất.

Vô Thượng gần như không quan tâm đến thế sự, có thể nói, toàn bộ quyền lực trong tộc đều nằm trong tay họ.

Bình thường, họ đều ngồi trấn trong tộc ra lệnh, lúc nào lại phải đích thân đi truy sát người, bị người ta dắt mũi chạy khắp thế giới.

"Tên kia rốt cuộc dùng phương pháp gì, lại có thể che giấu thiên cơ, phải biết rằng, căn bản không ai có thể ở trong Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta mà che giấu được sự suy diễn của mấy vị Vô Thượng lão tổ!" "A, thật kỳ lạ, chẳng lẽ không phải người của giới chúng ta?

Nhưng, lúc này, ngoài giới chúng ta giáng lâm trước, các Cổ Giới khác căn bản không có, làm sao có thể có người tiến vào giới chúng ta, lại còn có thể che giấu được Vô Thượng lão tổ trong tộc!" Hai danh chuẩn Vô Thượng vô cùng khó hiểu, bất đắc dĩ chỉ có thể đi tìm khắp thế giới, không thể để Vô Thượng lão tổ trong tộc đi tìm chứ?

Thế nhưng, không ngờ, lúc này, Vô Cực đã đến bên ngoài tổ địa của Thiên Thần Tộc.

Nhìn thánh địa hùng vĩ, bao la vô tận, Vô Cực cũng kinh ngạc không thôi.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy thánh địa như vậy, giống như được tạo thành từ từng thế giới lớn khác nhau, năm màu sáu sắc, các loại năng lượng đại đạo đan xen.

Sau khi vào thế giới này, Vô Cực cũng cảm ngộ được quy tắc của thế giới này, phát hiện quy tắc ở đây cũng là quy tắc Hồng Mông.

Có thể nói, Thiên Thần Cổ Giới cũng là một thế giới Hồng Mông, chỉ là pháp tắc hoàn chỉnh hơn Hồng Mông Tổ Địa, giới diện rộng lớn hơn.

Nhưng Vô Cực cũng phát hiện ra một khuyết điểm của thế giới này, dường như không có ý chí trời đất, nhưng lại có mấy đạo ý chí không rõ ràng nào đó khắc sâu trong quy tắc trời đất.

Có thể nói, thế giới này không có Thiên Đạo, bị người ta khống chế.

Còn bị ai khống chế, không cần nói cũng biết, ngoài Vô Thượng của Thiên Thần Tộc thì còn ai?

"E rằng ngoài Hồng Mông Tổ Địa, ba ngàn Cổ Giới khác đều không có Thiên Đạo, hoặc có Thiên Đạo cũng là ngụy Thiên Đạo, bị khống chế!" Vào khoảnh khắc này, Vô Cực đã hiểu, tại sao những Cổ Giới này có thể tùy ý di chuyển, e rằng có liên quan đến điều này.

Nhưng cũng không nhất định có liên quan, có lẽ trong cõi u minh có bí mật nào đó cũng không chừng.

Đây cũng là, thậm chí là nghi vấn trong lòng của bản tôn Đạo Kiếp, tại sao ba ngàn Cổ Giới đều giáng lâm, cách nhau vô tận Hỗn Độn, làm sao tìm được Hồng Mông Giới?

Còn nữa, làm sao phán định Hồng Mông Giới tồn tại cơ duyên, thậm chí khẳng định sẽ mở ra vào một khoảng thời gian nào đó.

Từ các truyền nhân của các đại Cổ Giới, thấy sự xuất hiện của

Thủy Nguyên Thần Sơn, rõ ràng họ đã sớm biết.

"Thôi, tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, đợi bản tôn bố cục hoàn thành, chinh phục ba ngàn Cổ Giới, tự nhiên sẽ hiểu rõ!" Nghĩ đến đây, Vô Cực cười lạnh một tiếng, nhìn về phía thánh sơn phía trước, giơ tay, toàn thân sức mạnh bộc phát, đánh một chưởng về phía thánh địa của Thiên Thần Tộc.

Một chưởng này cũng không có uy lực lớn, chỉ có lực lượng của đỉnh phong Chúa Tể nhất trọng thiên, nhưng lại được gia trì bằng Tiên Thiên Ngũ Thái.

Sức mạnh nguồn gốc Thái Sơ, Tiên Thiên nhất khí, diễn hóa vạn đạo, có thể tìm ra mọi lỗ hổng.

Có Thái Thủy và Thái Tố chi lực đan xen, có thể bỏ qua mọi trận pháp bảo vệ.

Cũng chính vì vậy, Vô Cực mới dám gây rối, nếu không đừng nói một đòn chỉ sánh ngang đỉnh phong Chúa Tể nhất trọng thiên, cho dù là chuẩn Vô Thượng cũng vô dụng.

"Ầm!" Tiên Thiên nhất khí đánh ra, diễn hóa vạn đạo pháp tắc chi lực, trực tiếp xuyên qua trận pháp, đánh vào tổ địa của Thiên Thần Tộc, và phân tán ra.

Thế giới này hiếm có vật chất nào có thể chống lại cấp bậc Chúa Tể, ngay cả Chúa Tể nhất trọng thiên, sức phá hoại cũng kinh người.

Quy tắc Hồng Mông mạnh mẽ, nếu đặt ở Hỗn Độn Hải trước đây, thì một hơi thở cũng hủy thiên diệt địa.

"Ầm ầm ầm!" Vì vậy, không có trận pháp gia trì, trong tổ địa của Thiên Thần Tộc, vô số thần sơn sụp đổ, vườn linh dược bị hủy diệt, không ít tộc nhân Thiên Thần Tộc vì không kịp né tránh, bị đánh thành huyết vụ.

“Là ai!” “Dám ở Thiên Thần Tộc chúng ta làm càn, tìm chết!” “Ầm!

Ầm!

Ầm!” Giây tiếp theo, từng luồng khí tức mênh mông vút lên trời, hàng trăm khí tức Chúa Tể cuồn cuộn, trong đó chỉ riêng Chúa Tể nhị trọng thiên đã có mấy chục người, có thể thấy, Thiên Thần Tộc mạnh mẽ như thế nào.

Những Chúa Tể này chưa chắc đã là toàn bộ.

“A!” Thấy vậy, Vô Cực cười lạnh, chắp tay sau lưng, không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào hàng trăm Chúa Tể từ Thiên Thần Tộc bước ra.

“Là ngươi!” “Tiểu tặc, chúng ta chưa đi tìm ngươi, ngươi lại dám tập kích tổ địa của chúng ta, tìm chết!” Rõ ràng, Thiên Thần Tộc tuy chưa bắt được Vô Cực, nhưng cũng đã dò hỏi được ngoại hình và khí chất của hắn.

Vì vậy, vừa nhìn đã nhận ra.

“Ầm!” Đúng lúc này, một luồng áp bức kinh hãi truyền đến, khí tức Vô Thượng lan tỏa, cả Thiên Thần Cổ Giới đều run rẩy dưới luồng khí tức này.

Vào khoảnh khắc này, dù ở bất kỳ nơi nào, dù là tu sĩ nào, cũng có thể cảm nhận được luồng áp bức này, giống như quy tắc Hồng Mông, khiến người ta không thể chống cự.

“Hả?” “Khí tức của Vô Thượng trong tộc, Vô Thượng lão tổ trong tộc lại ra tay?” Ở một tinh hệ xa Thiên Thần Tộc, hai danh chuẩn Vô Thượng của Thiên Thần Tộc đang đi tìm Vô Cực khắp thế giới liền biến sắc.

“Đi, về thôi!” Hai người nhìn nhau, không nói hai lời, trực tiếp quay về.

“Vô Thượng Chúa Tể tam trọng thiên?” Cảm nhận được luồng khí tức áp đảo này, ngay cả Vô Cực cũng khó có thể chịu đựng.

Nhưng có Vô Thượng ra tay, cũng không ngạc nhiên, hắn đã đánh đến nhà người ta rồi, gây ra tổn thất lớn như vậy cho người ta, đối phương sao có thể không ra tay.

Đây cũng là mục đích của Vô Cực.

Thế là, Vô Cực mỉm cười, thân thể từ từ mờ đi, cuối cùng biến mất không thấy đâu, giống như hóa thành hư vô, đi trong hư không, lại giống như đi trong một thế giới khác, mấy bước đã biến mất không thấy đâu.

“Chạy đi đâu!” “Ầm!” Đúng lúc này, từ trong tổ địa của Thiên Thần Tộc, một bàn tay lớn màu vàng vươn ra, giống như tay của thần linh, che trời che đất, tóm về phía Vô Cực.

Thế nhưng, lại tóm hụt.

“Di?” Trong cấm địa của Thiên Thần Tộc, một tiếng di kinh ngạc truyền ra, dường như đã thấy một chuyện gì đó không thể tin được.

Chương 608

"Hửm?" Bên trong cấm địa Thiên Thần tộc, một tiếng kêu khẽ kinh ngạc truyền ra, dường như đã thấy được chuyện gì đó vô cùng khó tin.

"Lại có thể truyền tin tức ngay dưới mí mắt bản thần, không thể tưởng tượng nổi!" Lúc này, từ trong cấm địa bước ra một người đàn ông trung niên mặc trường bào cổ xưa, trang phục căn bản không giống sản vật của thời đại này, hiển nhiên là một lão cổ đổng còn sống.

"Ra mắt Tam tổ!" Các Chúa Tể khác lần lượt hành lễ, rõ ràng địa vị của người đàn ông trung niên này vô cùng cao, bối phận cũng vô cùng cổ xưa.

"Miễn lễ, đều lui ra đi.

Cảnh giác một chút, đừng để kẻ nào đánh lén nữa.

Lần sau bản thần sẽ tự mình ra tay, bắt lấy tên kia!" Vị Vô Thượng được gọi là Tam tổ nhàn nhạt nói, ngay sau đó, một bước bước ra, biến mất trong hư không.

"Ầm!" Không lâu sau, toàn bộ Thiên Thần Cổ Giới, khắp nơi trong thiên địa đều có một luồng uy áp chí cường đang lan tỏa, trên trấn Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, khiến cả thiên địa run rẩy, vô số tinh hệ chấn động.

Khí tức Vô Thượng lan tỏa khắp nơi.

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh của Thiên Thần Cổ Giới đều biết có Vô Thượng Chúa Tể xuất thế, chỉ không biết vị Vô Thượng ít khi xuất thế này vì sao lại đột nhiên xuất hiện, khí tức không hề che

giấu.

Cùng lúc đó, ở ngoại giới, trong Hỗn Độn, có Chúa Tể của Thiên Thần tộc đang bị Sử Tiền Đạo Quân truy sát đã truyền tin tức vào trong Thiên Thần tộc.

"Ngoại giới gặp phải cường địch?

Dám trắng trợn tàn sát người của các giới?" Một nhóm Chúa Tể của Thiên Thần tộc tụ tập lại.

"Hơn bảy mươi người, mỗi người đều có chiến lực vượt cấp khiêu chiến…" "Không thể nào, đến cảnh giới của chúng ta mà lại có người có thể vượt cấp khiêu chiến, quả thực quá vô lý!" "Đúng vậy, cho dù là nhân vật tuyệt thế ức vạn năm không xuất hiện, cũng nhiều nhất là vượt nửa cảnh giới, sao có thể vượt cả một cảnh giới, mà còn có hơn bảy mươi người!" Những người nắm quyền của Thiên Thần tộc nhận được tin tức này, phản ứng đầu tiên là không tin.

"Không, Đại Lương Chúa Tể hẳn sẽ không lừa gạt chúng ta.

Thôi được, hay là chúng ta phái người ra Hỗn Độn xem thử là biết!" Thế là, mấy vị Chuẩn Vô Thượng chưởng khống giả trong Thiên Thần tộc liền phái ra mười mấy vị Chúa Tể Nhị trọng thiên và một trăm Chúa Tể Nhất trọng thiên, chuẩn bị tiến đến Hỗn Độn.

Mấy vị Chuẩn Vô Thượng này cũng không đi, nói nhảm, thân phận của họ là gì chứ?

Chuyện nhỏ nhặt thế này mà cũng phải ra tay sao?

Uy nghiêm của Chuẩn Vô Thượng để đâu?

Còn về lời của Đại Lương Chúa Tể, họ căn bản không tin, hơn bảy mươi Chúa Tể có thể vượt cấp khiêu chiến, đùa chắc?

Thế là, một đám Chúa Tể Thiên Thần tộc hùng hùng hổ hổ rời

khỏi Thiên Thần Cổ Giới, chuẩn bị giáng lâm Hỗn Độn.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị mở giới môn, Vô Cực đã hiện thân.

"Các vị, vẫn khỏe chứ!" Vô Cực mỉm cười, tiện tay đánh ra một đòn, trực tiếp phá hủy giới môn, sau đó quay người bỏ đi.

"Chết tiệt, là tên trộm đó!" "Hắn phá hủy giới môn rồi!" "Đuổi theo, giết hắn!" Hành vi này của Vô Cực đối với các cường giả Thiên Thần tộc hoàn toàn là khiêu khích, khiến họ không thể nhịn được nữa.

Thế là, một đám cường giả Thiên Thần tộc lại bắt đầu truy sát.

Không lâu sau, một luồng khí tức hạo hãn chí cường chí thánh giáng lâm, chính là vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc nhận được tin tức truyền về.

Cũng nhân cơ hội này, các Chúa Tể Thiên Thần tộc đã đem tin tức của Đại Lương Chúa Tể báo cho vị Vô Thượng này.

"Nực cười, Nhất trọng thiên vượt cấp đánh Nhị trọng thiên phải chật vật bỏ chạy, hơn một trăm Chúa Tể bị hơn bảy mươi người giết đến tan tác, đối phương ngay cả một Chúa Tể Nhị trọng thiên cũng không có.

Tên Đại Lương này đang sỉ nhục trí thông minh của bản thần sao?" Vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc nghe vậy liền cười lạnh liên tục, quả thực là chuyện cười, lời này có đánh chết hắn cũng không tin.

"Có thể là âm mưu của một phe địch đối với Cổ Giới, đi xem thử cũng tốt.

Còn tên tiểu tặc kia giao cho bản thần đi, các ngươi không cần quản nữa, mau đi sửa chữa giới môn!" Nói rồi, hắn cười lạnh một tiếng: "Hừ, mặc cho thủ đoạn của ngươi quỷ dị, chỉ là một tên Nhất trọng thiên, bản thần không tin không bắt được ngươi!" Hiển nhiên, vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc này đã ghim Vô Cực, không bắt

được thể không bỏ qua.

Các cường giả Thiên Thần tộc khác đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn làm theo phân phó của Vô Thượng, ở lại đây sửa chữa giới môn.

Thế là, trong một khoảng thời gian tiếp theo, Vô Cực và vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc một người đuổi một người chạy, giày vò cả Thiên Thần Cổ Giới đến tả tơi.

Trong thời gian đó, Thiên Thần tộc lại có rất nhiều nơi đóng quân bị Vô Cực tập kích, thậm chí, còn đánh lén tổ địa một lần nữa, khiến người Thiên Thần tộc tức giận ngút trời.

Nhưng vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc căn bản không để ý, toàn bộ Thiên Thần Cổ Giới đều là hoa viên sau nhà của hắn và hai vị Vô Thượng khác, chỉ cần không bị hủy diệt, tộc nhân không chết hết, hắn đều sẽ không quan tâm.

Thậm chí, trên đường truy đuổi, tìm kiếm, vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc không hề che giấu, chỉ riêng khí tức Vô Thượng đã chấn vỡ không ít tinh vực, khiến vô số sinh linh vẫn lạc, có thể nói là vô tình đến cực điểm.

Nhưng Vô Cực cũng không quan tâm, dù sao chỉ cần không đối đầu trực diện, đối phương không thể bắt được hắn.

Hắn giống như đang du ngoạn, đi khắp nơi trong Thiên Thần Cổ Giới.

Điều bất ngờ là, lần du lịch này lại khiến cảm ngộ của hắn đối với Tiên Thiên Ngũ Thái có đột phá.

Có thể nói là niềm vui bất ngờ.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn, hơn trăm cường giả Thiên Thần tộc giáng lâm, khí tức mênh mông, chấn động trời xanh.

Chẳng mấy chốc, họ đã gặp được Đại Lương Chúa Tể và những người khác.

Lúc này Đại Lương Chúa Tể vô cùng chật vật, toàn thân nứt nẻ khó lành, đâu giống một vị Chúa Tể Nhị trọng thiên.

Bên cạnh hắn, có ba mươi mấy người, trong đó có hai người Thiên Thần tộc, những người còn lại đều là Chúa Tể của các Cổ Giới lớn, đi theo hộ tống thiếu chủ nhà mình.

Chỉ là họ không thể tiến vào Hồng Mông Tổ Địa, nên mới ở lại bên ngoài, chờ thiếu chủ truyền tin để Cổ Giới giáng lâm.

Trong số đó có các Chúa Tể thuộc mười đại Cổ Giới hàng đầu như Thiên Thần Cổ Giới, ví dụ như Đạo tộc, Phật tộc, Tiên Linh tộc.

Nhưng hiện tại ai nấy cũng toàn thân đầy thương tích, lửa giận ngút trời.

Chương 609

“Chuyện gì vậy?

Sao lại ra nông nỗi này?

Kẻ địch đâu?

Kẻ địch đâu rồi?” “Những người khác đâu?

Những người khác đi đâu rồi?” Một đám Chúa Tể Thiên Thần tộc có chút ngơ ngác, mặc dù đã nhận được tin của Đại Lương Chúa Tể, nhưng vẫn bán tín bán nghi, thậm chí còn cảm thấy có thể là một cái bẫy, nên mới mang nhiều người như vậy.

Nhưng không ngờ là thật, người của các tộc đều trọng thương, chỉ còn lại từng ấy người, chẳng phải có nghĩa là những người giám sát Hồng Mông Tổ Địa trong Hỗn Độn đều đã chết hết rồi sao?

“Những người khác?

Những người khác đều chết cả rồi.

Mới vừa rồi, những kẻ thần bí tập kích chúng ta cũng đã bỏ chạy!” Sắc mặt Đại Lương Chúa Tể mang theo vẻ oán trách, hắn đã truyền tin mấy ngàn năm rồi mới có người tới, với tu vi Chúa Tể, từ Thiên Thần Cổ Giới bước vào giới môn đến Hỗn Độn, còn không cần đến trăm năm.

“Đều chết cả rồi?” Các Chúa Tể Thiên Thần tộc lần này đều biến sắc.

Trong đó có một Chúa Tể Thiên Thần tộc dường như không hợp với Đại Lương Chúa Tể cười lạnh nói: “Oán ai được, không phải do các ngươi phế vật sao, tu vi cao hơn người ta, số người cũng nhiều hơn, lại bị người ta giết thành ra thế này!” “Thần Khí, ngươi có ý gì?”

Điều này khiến Đại Lương Chúa Tể tức giận.

Không chỉ Đại Lương Chúa Tể, mà các Chúa Tể của các Cổ Giới khác cũng đều biến sắc, lạnh lùng nhìn về phía Thần Khí Chúa Tể.

"Ta nói sai sao?" Thần Khí Chúa Tể không sợ, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra vẻ khinh thường.

Một đám chó nhà có tang, bị người ta đuổi chạy khắp Hỗn Độn, quay về cầu cứu, còn dám làm vậy với hắn?

"Đạo hữu, như vậy có hơi quá đáng rồi!" "A Di Đà Phật, Thần Khí đạo hữu, chúng ta quả thực không địch lại, nhưng các vị đạo hữu lại trì hoãn thời gian, chậm chạp không đến cứu viện, là muốn xé rách quan hệ của các giới chúng ta sao?

Nếu thật sự như vậy, vậy bần tăng chỉ có thể đem chuyện này báo lên trên!" Không thể không nói, lời của hòa thượng rất độc, Thần Khí Chúa Tể lập tức không dám hó hé.

"Khụ khụ, các vị đạo hữu đừng hiểu lầm!" Cuối cùng, trong số các Chúa Tể Thiên Thần tộc lần này, một lão giả trông vô cùng già nua bước ra.

Tu vi của lão Chúa Tể Thiên Thần tộc này rất cao, vô hạn tiếp cận đỉnh phong Chúa Tể Nhị trọng thiên, nếu có thể tiến thêm một bước, chính là Chuẩn Vô Thượng.

Lão Chúa Tể kể lại những chuyện xảy ra gần đây ở Thiên Thần Cổ Giới.

"Thiên Thần Cổ Giới cũng bị tấn công?" Điều này khiến các Chúa Tể các giới đều kinh ngạc.

"Sao có thể?

Tam tổ đều đã ra tay mà vẫn không bắt được tên trộm đó?

Chẳng lẽ tên trộm đó là một vị Vô Thượng?" Đại Lương Chúa Tể không dám tin, hắn biết Tam tổ của Thiên Thần tộc mạnh mẽ thế nào, đó là Vô Thượng Chúa Tể chân chính, có thể dễ dàng bóp nát Chuẩn Vô Thượng, huống chi là một tên trộm tu vi chỉ có Nhất trọng thiên.

"Không sợ các vị chê cười, tên trộm đó vô cùng quỷ dị, hiện tại Tam tổ đang tìm kiếm trong giới của ta!" Lão Chúa Tể Thiên Thần tộc thấy hiểu lầm đã được giải quyết cũng không nói nhiều, chuyển giọng nói: "Các vị, nếu thật sự như lời các vị nói, những kẻ thần bí kia chúng ta không thể không đề phòng.

Nếu các vị không chê, hãy cùng bản thần đi tìm kiếm trong Hỗn Độn xung quanh một phen!" "Đâu có, đạo hữu khách sáo rồi!" "Có tiền bối ở đây, chúng ta có gì phải sợ!" Đối với vị lão Chúa Tể Thiên Thần tộc này, những người có mặt đều tôn kính, dù sao đây cũng là một tồn tại tiếp cận Chuẩn Vô Thượng.

Tuy nhiên, đã sớm được Vô Cực nhắc nhở, Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác đã có phòng bị, sao có thể để họ tìm thấy?

Sau khi truy sát xong đám Chúa Tể các giới kia, họ liền trốn đi, chờ Vô Cực trở về... .....

Hồng Mông Giới, qua nhiều năm như vậy, uy áp của các ngọn Thủy Nguyên Thần Sơn đã tiêu tan không ít, nhưng khi mọi người định đi thăm dò một phen, lại gặp phải một tình huống khác.

Đó là Thần Sơn có áp chế, chỉ có người tu vi dưới Đạo Diễn cảnh mới có thể bước vào.

Mặc dù áp chế này xem ra sẽ dần dần biến mất, nhưng không nghi ngờ gì đã khiến người ta khó chịu.

Đặc biệt là các Chúa Tể và Đạo Chủ của Hồng Mông Giới.

Thủy Nguyên Thần Sơn đột nhiên xuất hiện, bên trong tất nhiên

tồn tại đại cơ duyên, có lẽ sẽ khiến họ một bước đột phá lên Chúa Tể Nhị trọng thiên.

Nhưng mà, không vào được, sao không thể không sốt ruột?

Những tu sĩ Đạo Thần và Đạo Diễn cảnh thì lại vui mừng khôn xiết, vốn không ôm hy vọng, dù sao mình chỉ là tu sĩ nhỏ, chuyện tốt làm sao đến lượt?

Nhưng hiển nhiên, niềm vui này cũng chỉ là tạm thời, chẳng mấy chốc họ đã không vui nổi nữa.

Bởi vì truyền nhân của các Cổ Giới lớn gần như đều ở hai cảnh giới này, những truyền nhân này ai nấy đều cầm Vô Thượng Pháp Chỉ bước vào Thần Sơn.

Hiện tại đại đa số các thế lực lớn của các chủng tộc trong Hồng Mông Giới đều đã đầu quân cho các vị thiếu chủ này, tự nhiên không dám tranh giành cơ duyên với họ, nhiều nhất chỉ có thể húp chút canh.

Mặc dù uất ức, nhưng cũng không có cách nào, ngay cả Chúa Tể của các tộc cũng không dám, không đắc tội nổi.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, đó là người của Tổ Vu và thiên kiêu của Nhân tộc.

Thiên kiêu của hai tộc này ai nấy đều ngang ngược, căn bản không thèm để ý đến truyền nhân các Cổ Giới.

Nhưng Vu tộc và Nhân tộc căn bản không có sức chống lại truyền nhân các Cổ Giới, chủ yếu nhất là, đám chó săn của truyền nhân các Cổ Giới quá đông, đều là người của các chủng tộc lớn trong Hồng Mông Giới.

Họ không dám tranh cơ duyên với truyền nhân Cổ Giới, chỉ có thể cố gắng lấy lòng, để mong được húp nhiều canh hơn, vì vậy mới ra sức nịnh bợ.

Điều này khiến các thiên tài của Vu tộc và Nhân tộc tức điên lên, quả thực là bắt nạt người quá đáng.

Cùng lúc đó, trong Cổ Táng Cấm Địa, quan tài cổ bằng đồng xanh của Đạo Kiếp vẫn luôn bay dọc theo con đường đen kịt.

Điều khiến hắn kinh ngạc là, con đường này dường như không có điểm cuối.

Chương 610

Phải biết rằng, với tu vi hiện tại của hắn, dù trọng thương chưa lành, nhưng thực lực không hề suy giảm, gần như sánh ngang với Vô Thượng Chúa Tể Tam trọng thiên.

Với tu vi như vậy, trong Hỗn Độn cũng có thể trong nháy mắt đến được khoảng cách vô tận.

Thậm chí, Đạo Kiếp đã định quay về, nhưng lòng hiếu kỳ khiến hắn nhịn xuống, không tin vào tà ma, con đường này làm sao lại không có điểm cuối?

Có thể khiến tu vi như hắn phải đi đường lâu như vậy, con đường thần bí này rốt cuộc do ai xây dựng?

Tuyệt đối là Chúa Tể Tứ trọng thiên, thậm chí là tồn tại cao hơn.

Đạo Kiếp vốn là người thích khám phá bí ẩn của trời đất, trước việc khám phá bí ẩn trời đất, quyền lợi, mưu kế, tàn sát, đều không có ý nghĩa.

Cuối cùng, cũng không biết đã qua bao lâu, phía trước xuất hiện một tia sáng, quan tài cổ cũng thuận lợi lao ra khỏi con đường cổ xưa, xuất hiện trên một con đê.

Quan tài cổ dừng lại trên đê, ánh mắt Đạo Kiếp nhìn ra bên ngoài, là một đại dương đen kịt, vô biên vô tế, một mảnh tĩnh mịch.

"Đại dương…" Sắc mặt Đạo Kiếp ngưng trọng, không biết vì sao, nước biển lại không thể nhìn ra được cấu tạo trong nháy mắt, khiến hắn kinh ngạc và chấn động.

Phải biết rằng, với tu vi cảnh giới này, đặc biệt là theo sự hiểu biết về Tiên Thiên Ngũ Thái, trên đời hiếm có hệ thống sức mạnh nào

khiến hắn không nhìn thấu.

Dù có cao cấp hơn nữa, cũng có thể đoán được đại khái.

Nhưng mà, đại dương đen kịt này lại không biết được cấu thành từ gì.

Thế là, Đạo Kiếp đẩy nắp quan tài đồng ra, bước ra ngoài.

Thương thế hiện giờ vẫn chưa hồi phục, sắc mặt hắn vô cùng trắng bệch, giống như một con cương thi, bước xuống con đê một cách chậm rãi, quan sát nước biển ở cự ly gần.

"Thái Thủy!" Để an toàn, Đạo Kiếp hóa cả người thành trạng thái Thái Thủy, tiếp đó, Thái Sơ Đại Đạo lưu chuyển, ngưng tụ ra một vạn đạo đại thủ trên tay, thò vào trong nước biển.

Đối với thứ chưa biết này, hắn tự nhiên không dám dùng thân thể mình mạo hiểm.

May mà nước biển tuy có tính ăn mòn nhất định, nhưng không gây tổn thương lớn cho Đạo Kiếp.

Điều khiến Đạo Kiếp chấn động nhất là, nước biển nặng vô cùng, một giọt nước tựa như một phiến đại thế giới.

"Hửm?

Khí tức Quy Khư, còn có khí tức Hồng Mông!" Chẳng mấy chốc, đồng tử Đạo Kiếp co rụt lại, hắn cảm nhận được khí tức Quy Khư và khí tức Hồng Mông trong giọt nước biển.

Quy Khư, tương tự với Tịch Diệt mà hắn cảm ngộ, nhưng lại khác biệt.

Quy Khư, vạn vật không tồn tại, là sự hủy diệt thuần túy.

Tịch Diệt, tuy cũng là hủy diệt thuần túy, nhưng lại có thể từ trong tịch diệt cảm ngộ được sự tái sinh, đó là thứ hắn cảm ngộ ra, tịch diệt

và sáng sinh hình thành một vòng luân hồi, sinh sinh bất diệt.

Quy Khư chi lực không hề tồn tại vào thời Hồng Hoang, trong tam thiên đại đạo do Hồng Mông chi nguyên diễn hóa cũng không có.

Thậm chí, trước đây Đạo Kiếp căn bản chưa từng nghe qua, chỉ khi ở Hồng Mông Giới mới cảm ngộ được loại sức mạnh này, trong trận chiến với ý chí Hồng Mông lúc đó.

Lúc đó Đạo Kiếp đã thấy kỳ lạ, ý chí của Hồng Mông Giới có chút yếu, dù có nắm giữ Hồng Mông chi nguyên, cũng không nên có thể chống lại hắn, cuối cùng chỉ có thể trốn thoát khỏi Hồng Mông Giới.

Chỉ vào thời khắc mấu chốt, trong không gian bản nguyên của Hồng Mông Giới, Đạo Kiếp cảm nhận được một tia khí tức vô cùng tương tự với Tịch Diệt chi lực, nhưng hắn dám khẳng định, tuyệt đối không phải Tịch Diệt chi lực.

Cũng chính vì lúc đó loại sức mạnh này bộc phát, khiến ý chí Hồng Mông phân thân bất lực, mới khiến Thiên Phạt suy yếu, cuối cùng cùng hắn lưỡng bại câu thương.

Sau đó, vừa bước vào Cổ Táng Cấm Địa, hắn lại cảm nhận được luồng sức mạnh cổ xưa đó, cả đại địa đều có.

Cuối cùng, luồng sức mạnh cổ xưa đó được hắn đặt tên là Quy Khư.

Hiện tại một giọt nước biển đã có Quy Khư chi lực, cũng có nghĩa là, cả đại dương đen kịt này ẩn chứa Quy Khư chi lực vô cùng nồng đậm.

Ngoài ra, Hồng Mông chi lực cũng khiến Đạo Kiếp cảm thấy kỳ lạ.

Thế là, Đạo Kiếp không vội rời đi, ngồi xếp bằng trong quan tài cổ, bắt đầu phân tích giọt nước biển này.

Dùng Thái Sơ Đại Đạo để phân tích, không lâu sau, hắn đã phân tích ra được.

Kết luận cuối cùng, khiến Đạo Kiếp trầm mặc hồi lâu.

Để đưa ra kết luận chắc chắn, Đạo Kiếp lại vớt thêm mấy giọt nước biển, thử phân giải, kết quả cuối cùng đều giống nhau.

Mỗi một giọt nước đều là một phương Hồng Mông thế giới bị Quy Khư chi lực hủy diệt.

Đạo Kiếp đưa ra kết luận, một khi truyền ra ngoài, nhất định sẽ chấn động thế nhân, thậm chí chấn động cả Tam Thiên Cổ Giới.

Nhưng lời này nói ra cũng sẽ không có ai tin, một giọt nước là một phương Hồng Mông thế giới bị hủy diệt, đùa chắc?

Vậy cả đại dương này cần bao nhiêu thế giới?

E rằng ức ức ức ức triệu cũng không thể hình dung, không, không thể dùng con số để hình dung.

"Không, không đúng, tuyệt đối không thể nào.

Đúng là có sức mạnh hủy diệt Hồng Mông Giới, nhưng cũng không thể có nhiều như vậy!" Chẳng mấy chốc Đạo Kiếp lắc đầu, cảm thấy không thể nào, đây không phải là vấn đề có thể hủy diệt hay không.

Ví dụ, một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân hay thậm chí là tồn tại Hỗn Độn cảnh có thể dễ dàng hủy diệt một Đại Thiên Thế Giới đúng không?

Nhưng Hỗn Nguyên Thánh Nhân hay cường giả Hỗn Độn cảnh nào lại cả ngày không có việc gì làm rảnh rỗi đi hủy diệt vô số Đại Thiên?

Một thế giới này đến thế giới khác bị hủy diệt, cuối cùng số

lượng chồng chất thành một vùng biển, hắn cũng không làm nổi, ngày nào cũng hủy, đêm nào cũng hủy cũng không làm được.

Chương 611

"Tuyệt đối có vấn đề, có thể là cách hiểu của ta vốn đã sai!" Đạo Kiếp bình tĩnh lại, nhưng vẫn không thể hiểu được, cuối cùng đành thôi.

"Đi xem thử đầu kia của biển thế nào!" Cuối cùng, Đạo Kiếp điều khiển quan tài cổ bằng đồng xanh bay vào trong Hồng Mông Quy Khư Hải, đặt tên cho biển đen này là Hồng Mông Quy Khư Hải.

Hắn muốn đến đầu kia của Hồng Mông Quy Khư Hải xem thử, có lẽ sẽ có phát hiện, ít nhất phải biết được, vùng biển này hình thành như thế nào.

"Ầm!" Cùng lúc đó, trong Cổ Táng Cấm Địa, ở đầu kia của con đường đen kịt, nơi Đạo Kiếp vừa đi qua, đột nhiên bùng lên từng đóa từng đóa ngọn lửa đen kịt, có Quy Khư chi lực đáng sợ cuồn cuộn, vô cùng khủng bố.

Dưới ngọn lửa như vậy, dù là Chúa Tể đến cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi, Vô Thượng đến cũng chưa chắc có thể kiên trì được bao lâu.

Đối với những điều này Đạo Kiếp hoàn toàn không biết, hắn không biết sở dĩ Cổ Táng Cấm Địa bị ngoại giới gọi là Cổ Táng Cấm Địa, nơi đáng sợ chính là những ngọn lửa Quy Khư này.

Những ngọn lửa Quy Khư này không ai biết từ đâu đến, mỗi một khoảng thời gian sẽ bộc phát, lúc đó bất kỳ sinh linh nào tiến vào đây không ai có thể sống sót, Chúa Tể cũng không ngoại lệ.

Trong thời gian Quy Khư chi hỏa không bộc phát, sẽ có thủ vệ thành Quy Khư xuất hiện, diệt sát những kẻ bước vào, cũng chính là đám người khổng lồ mặc giáp đen mà Đạo Kiếp gặp phải.

Đương nhiên, cũng không phải Cổ Táng Cấm Địa là tuyệt địa không có người đi ra, nếu lúc vào tình cờ không có Quy Khư chi hỏa, thực lực bản thân mạnh mẽ, ít nhất phải có tu vi Chúa Tể Nhị trọng thiên, không ở lại đây lâu, cũng có thể sống sót đi ra.

Nhưng xác suất này quá nhỏ, chủ yếu là, Hồng Mông Giới trước đây căn bản không có tồn tại Chúa Tể Nhị trọng thiên xuất hiện.

Bước vào Hồng Mông Quy Khư Hải, Đạo Kiếp lại thả lỏng một chút.

Sóng to gió lớn gì mà chưa thấy qua, bình tĩnh lại phân tích một chút, tất cả bí ẩn cũng chỉ có vậy mà thôi.

Lợi ích, quyền lợi, và trực tiếp nhất là Đạo.

Như Tịch Diệt Đạo Nhân năm xưa, mỗi Hỗn Độn Kỷ Nguyên đều dung nhập vào Vô Lượng Lượng Kiếp, chẳng phải vì để nâng cao uy lực của Tịch Diệt Đại Đạo sao?

Không biết đã chôn vùi bao nhiêu kỷ nguyên.

Còn về sợ hãi, nếu sợ hãi là một loại sức mạnh, mà lại không thể không đối mặt, tự nhiên sẽ có cách cự tuyệt.

Biển đen kịt này cuối cùng cũng có giới hạn, tuy rộng lớn, nhưng sau khi trải qua mấy chục vạn năm, Đạo Kiếp đã đi đến cuối cùng.

Cuối cùng cũng là một con đê, nhưng lại có một vòng xoáy đen kịt, giống như thông đến một thời không chưa biết.

Bên ngoài vòng xoáy, có một bức tượng màu máu ngồi xếp bằng.

Chưa đợi Đạo Kiếp tiếp cận, đã có một luồng sức mạnh kinh khủng ập tới.

Luồng sức mạnh này hạo hãn vô biên, khiến Đạo Kiếp cảm giác mình như một chiếc thuyền nhỏ trong đại dương, quan tài cổ bằng

đồng xanh trực tiếp vỡ vụn, cả người cũng nhanh chóng lùi lại.

"Khí tức Hồng Mông thuần khiết, tu vi vượt qua Chúa Tể Tứ trọng thiên!" Sắc mặt Đạo Kiếp ngưng trọng, kinh ngạc không thôi.

Bức tượng màu máu này lại là một sinh linh còn sống, tu vi còn vượt qua cả Chúa Tể Tứ trọng thiên, thậm chí vượt qua cả Ngũ trọng thiên.

Luồng ấn ký bảo vệ Hồng Mông Giới kia tỏa ra khí tức, căn bản không thể so sánh với bức tượng này.

Không dám sơ suất, Đạo Kiếp vội vàng hóa thành Thái Thủy chi thân, nhưng lại không tiếp tục đến gần.

Đối mặt với tồn tại như vậy, Tiên Thiên Ngũ Thái mà hắn nắm giữ hiện tại, tác dụng không còn rõ ràng nữa.

"Sinh linh này rốt cuộc là còn sống, hay chỉ còn lại một cỗ thân xác?" Đạo Kiếp muốn thăm dò, nhưng cuối cùng từ bỏ.

Bức tượng màu máu này chặn ở vòng xoáy, đủ để cho thấy sau vòng xoáy tồn tại bí ẩn lớn.

Nhưng hắn biết, bí ẩn này hắn không thể thăm dò, chưa nói đến nguy hiểm trong vòng xoáy, bức tượng màu máu này cũng không thể vòng qua.

"Xem ra Cổ Táng Cấm Địa này chỉ có thể để sau vậy!" Cuối cùng, Đạo Kiếp thở dài một tiếng, quay người chuẩn bị rời đi.

"Ầm!" Ngay lúc này, trong vòng xoáy đen phía sau bức tượng màu máu, một luồng dao động đáng sợ nổ vang, ẩn ẩn có khí tức Quy Khư lan tỏa.

Đạo Kiếp dựng tóc gáy, không nói lời nào, nhanh chóng lao vào Hồng Mông Quy Khư Hải.

Bay thật xa mới dừng lại, quay người nhìn lại.

"Hửm?" Chỉ thấy vòng xoáy đen đó đang phóng to vô hạn, khí tức lan tỏa từ bên trong càng lúc càng đáng sợ, còn có tiếng gầm rú và gào thét.

Từng tiếng nổ vang, giống như đang tấn công bên này, nhưng lại dường như có một loại sức mạnh đang cản trở.

Theo vòng xoáy càng lớn, tiếng nổ càng đáng sợ.

Ngay sau đó, trong ánh mắt của Đạo Kiếp, lại có một cái đầu lâu khổng lồ thò ra từ trong vòng xoáy, giống như một cái đầu rồng, đen kịt vô cùng, trên đầu mọc sáu cái sừng, thần sắc dữ tợn, mỗi lần hít thở đều như có đại vũ trụ phá diệt, vạn vật điêu linh.

"Quả nhiên, có sinh linh nắm giữ loại Quy Khư chi lực này, lẽ nào phía bên kia của vòng xoáy là Quy Khư Hồng Mông Hải do một sinh linh cường đại khủng bố tạo ra!" Sắc mặt Đạo Kiếp ngưng trọng, cảm giác đã tiếp cận được chân tướng.

"Không ổn, sinh linh đầu rồng này, với sức mạnh hiện tại của ta tuyệt đối không thể chống cự!" Đạo Kiếp không dám dừng lại.

Chưa nói đến tu vi căn bản không thể so sánh với sinh linh Quy Khư, hiện tại hắn còn đang trọng thương, chiến lực ngay cả đấu với Chúa Tể Tam trọng thiên cũng khó phát huy.

"Ầm!" Nhưng mà, ngay khi hắn định rời đi, dưới vòng xoáy, bức tượng màu máu kia đột nhiên động đậy.

Bức tượng màu máu quay lưng về phía hắn, cũng chính là đối mặt với vòng xoáy, lúc này như sống lại, giơ cao thanh trường kiếm màu máu trong tay, chém về phía đầu rồng thò ra từ vòng xoáy.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, dường như thiên địa đại đạo hoàn toàn gia trì, vạn thiên Hồng Mông đại đạo đang sôi trào, cuối cùng trên

thanh trường kiếm màu máu hình thành một thanh cự kiếm màu tím.

“A!” Dưới một kiếm này, đầu rồng đen thảm thiết kêu lên, máu đen phun ra.

Nhưng mà, điều khiến Đạo Kiếp chấn động là, một kiếm khủng bố như vậy, dường như được ba ngàn Hồng Mông đại đạo gia trì, lại không thể một kiếm chém giết đầu sinh linh Quy Khư này.

“Hồng Mông Thánh Đế chết tiệt, chết rồi mà cũng muốn cản ta.

Chương 612

Ta xem ngươi có thể cản được bao lâu.

Lần sau chúng ta giáng lâm, nhất định sẽ phá hủy phong ấn của ngươi, hủy diệt thi thân của ngươi." Đầu rồng phát ra âm thanh dữ tợn, sát ý lẫm liệt, nhưng cuối cùng đã rút lui.

Sau đó, vòng xoáy cũng dần dần thu nhỏ lại, khôi phục trạng thái bình thường.

Nhưng không biết vì sao, sinh linh Quy Khư lúc rời đi lại liếc nhìn Đạo Kiếp một cái, khiến sắc mặt Đạo Kiếp biến đổi.

Bị để ý rồi?

Sao có thể?

Hắn mới đến đây lần đầu, căn bản không biết chuyện gì.

Lúc này, bức tượng màu máu lại khôi phục trạng thái ban đầu, dường như chưa từng động đậy.

Nhưng mà, ai có thể ngờ, một bức tượng như vậy, có thể dễ dàng diệt sát Vô Thượng Chúa Tể Tam trọng thiên.

Đạo Kiếp lắc đầu, thở dài một tiếng, cảm giác mọi chuyện đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết hiện tại của hắn.

Đồng thời, hắn cũng không còn để ý đến nữa.

Hắn luôn có tự biết mình, tu vi chưa đạt đến trình độ đó, cưỡng ép đi thăm dò, chỉ rước lấy phiền phức.

Tiếp theo, Đạo Kiếp lại tạo ra một quan tài cổ bằng đồng xanh, nằm trong đó, và điều khiển quan tài cổ quay về theo đường cũ.

Dọc đường cũng không gặp chuyện gì, cả Cổ Táng Cấm Địa vẫn

vô cùng bình tĩnh.

Bên ngoài thành khổng lồ màu đen, hắn lại nhìn thấy những người khổng lồ mặc giáp đen, những người khổng lồ này như không thấy hắn, không hề để ý.

Sau đó, Đạo Kiếp liền ra khỏi Cổ Táng Cấm Địa.

Nhưng ở nơi hắn vừa vào, một trong những người khổng lồ mặc giáp đen lại vươn ra một bàn tay lớn, giống như lúc vào.

Sau khi bàn tay lớn bị Đạo Kiếp đánh tan, liền không tiếp tục ra tay nữa.

Từ Cổ Táng Cấm Địa ra ngoài, Đạo Kiếp nhìn Hồng Mông Giới đầy màu sắc, cảm giác như thương hải tang điền.

Những chuyện trải qua lần này thực sự quá kinh thế hãi tục, khiến hắn cảm giác thế giới tốt đẹp này có chút không chân thực.

"Cũng không biết Vô Cực thế nào rồi?

Có tiếp dẫn được các Sử Tiền Đạo Quân hay không!" Không còn nghĩ đến chuyện Cổ Táng Cấm Địa nữa, quan tâm đến việc cấp bách trước mắt.

Việc cấp bách nhất là hồi phục thương thế, và để Vô Cực dẫn theo các Sử Tiền Đạo Quân triệt để công chiếm một giới này.

Sau khi trở về từ Cổ Táng Cấm Địa, Đạo Kiếp liền liên lạc với hiện tại thân Vô Cực, từ Vô Cực biết được không ít tin tức.

Mấy chục vạn năm đã trôi qua, Hồng Mông Giới biến hóa rất lớn, toàn bộ Hồng Mông Giới trở nên rộng lớn hơn, mở rộng ra gấp mười lần.

Các Thủy Nguyên Thần Sơn xuất hiện, truyền nhân của các Cổ Giới lớn đều nhận được không ít lợi ích.

Trong đó điều khiển Đạo Kiếp kinh ngạc là, trên Thủy Nguyên Thần Sơn lại bị phát hiện có Hồng Mông chi nguyên, khiến hắn chấn kinh.

Hồng Mông chi nguyên?

Chỉ có hắn là rõ nhất, đó là cơ sở của một phương Hồng Mông Giới, có Hồng Mông chi nguyên, liền có thể diễn hóa ra ý chí Hồng Mông, sáng tạo ra một phương Hồng Mông Giới.

Hồng Mông Giới trong cơ thể Đạo Kiếp đã xảy ra biến cố, sinh ra ý chí, và diễn hóa ra tam thiên đại đạo cùng hậu thiên đại đạo trong đạo nguyên.

Bởi vì một phân thành hai, nên Hồng Mông bản nguyên chìm vào giấc ngủ, cấp bậc đại đạo diễn hóa bị hạ thấp.

Sau này, Hỗn Độn Hải và Chư Thiên Hải được hợp nhất, mới tỉnh lại.

Nói đến đây, Đạo Kiếp thở dài một tiếng, nếu không phải vì sự uy hiếp của Hồng Thiên và các Chúa Tể Hồng Mông Giới khác, hắn cũng sẽ không hủy diệt Chư Thiên Hải.

Nếu cứ để Hỗn Độn Hải phát triển, chưa chắc không thể trở thành một phương Hồng Mông Giới.

Hiện tại, tuy trọng thương, nhưng hắn vẫn luôn nghiên cứu Hồng Mông chi nguyên, muốn triệt để chuyển hóa Hồng Mông chi nguyên thành sức mạnh của mình, nâng cao tu vi.

Nhưng với thân thể trọng thương hiện tại, hắn cũng đành chịu.

“Hồng Mông chi nguyên là thứ tốt, tuyệt đối không thể để người khác cướp đi!” Trong mắt Đạo Kiếp lóe lên một tia lạnh lẽo, đó là sát ý.

Sau đó, hắn truyền âm cho Vô Cực, bảo hắn có thể hành động rồi.

Không thể kéo dài nữa, ai biết phong ấn của Hồng Mông Giới có thể kiên trì được bao lâu.

Một khi Tam Thiên Cổ Giới giáng lâm, không chừng những Vô Thượng kia ra tay, có thể phá giải được phong ấn.

Trong Nhân Hoàng Thành, Vô Cực đang tu luyện đột nhiên mở mắt.

"Các quân, bản tôn đã trở về, chúng ta có thể hành động rồi!" Vô Cực mở miệng, âm thanh truyền vào trong đầu của một đám Sử Tiền Đạo Quân.

"Ầm!

Ầm!" Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa, khắp nơi, từng luồng khí tức Chúa Tể cổ xưa cuồn cuộn, trên trấn Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, khiến cả Hồng Mông Giới đều run rẩy.

Cùng lúc đó, từng bóng người vĩ ngạn đạp không mà đến, giáng lâm Nhân Hoàng Thành.

Tổng cộng hơn bảy mươi vị, toàn bộ đều là Chúa Tể.

Chương 613

Hơn nữa, không phải Chúa Tể bình thường, khí tức khủng bố, khiến chư thiên run rẩy.

"Hửm?" "Sao lại có nhiều Chúa Tể như vậy?" "Không thể nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhiều Chúa Tể như vậy, lẽ nào Tam Thiên Cổ Giới đã giáng lâm rồi?

Nhưng, dù có giáng lâm, giới của chúng ta có đại trận bảo vệ, muốn vào cũng không dễ, càng không thể không một tiếng động!" Trong khoảnh khắc, các Chúa Tể của các chủng tộc lớn trong Hồng Mông Giới đều kinh hãi thất sắc.

"Không đúng, có mấy người ta đã gặp qua, đó hình như là Sử Tiền Đạo Quân của Hỗn Độn Hải!" "Không sai, đúng vậy, người phụ nữ kia tên là Thiên Mẫu Thánh Hậu, còn một người nữa, hai người họ thường xuyên đi theo bên cạnh người kia!" Có Chúa Tể biến sắc, mặt mày trắng bệch, hắn biết Hỗn Độn Hải hận Hồng Mông Giới đến mức nào.

Nếu là trước đây, hắn sẽ không quá để ý, nhưng bây giờ khác rồi, những Sử Tiền Đạo Quân này hình như đều đã đột phá đến cảnh giới Chúa Tể, mặc dù khí tức có chút khác biệt.

Đương nhiên, cũng có Chúa Tể coi những Sử Tiền Đạo Quân này là người của Cổ Giới.

"Chuyện gì vậy?

Sao lại có nhiều Chúa Tể xa lạ như vậy?" "Những Chúa Tể này thuộc giới nào, giới của chúng ta không hề truyền âm cho ta.

Nếu có Cổ Giới khác có thể giáng lâm, giới của chúng ta không thể không biết!" Cùng lúc đó, ở khắp nơi, từng danh truyền nhân Cổ Giới đều nhíu mày.

Hiển nhiên, không có ai nhận ra những Sử Tiền Đạo Quân này.

"Ha ha, đến rồi!" "Sử Tiền Đạo Quân của giới chúng ta, còn có Hỗn Độn Ma Thần, lại đều đột phá đến cảnh giới Chúa Tể!" "Ha ha ha, thời khắc báo thù đã đến, bần đạo cuối cùng cũng đợi được ngày này!" "Từ hôm nay, Hồng Mông Giới sẽ đổi tên, sẽ là địa bàn của sinh linh Hồng Hoang chúng ta!" So với sinh linh bản địa của Hồng Mông Giới và sinh linh các Cổ Giới lớn, những đại năng Hồng Hoang bị đưa đến Hồng Mông Giới năm đó thì ai nấy đều phấn khích.

Ngay cả Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác cũng đều phấn chấn.

Chỉ có Bàn Thiên và một đám người Bàn Cổ tộc sắc mặt phức tạp.

Có quan hệ với Bàn Cổ, họ không bài xích người của Hỗn Độn Hải, nhưng không có nghĩa là họ có thể chấp nhận Hồng Mông Giới bị sinh linh của Hỗn Độn Hải chiếm lĩnh.

"Giết!" Nhưng mà, ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ trong Nhân Hoàng Thành, bóng dáng của Vô Cực từ từ xuất hiện.

"Trạm đầu tiên, Hồng Mông Thần Tộc!" "Ầm!

Ầm!

Ầm!" Giây tiếp theo, từng luồng khí tức thuộc về Hỗn Độn Chí Tôn lan tỏa, mấy chục vị Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần chỉ vài bước đã giáng lâm bên ngoài Hồng Mông Thần Tộc.

"..." Hồng Vũ Chúa Tể mặt xanh lè.

Đám người này lại giáng lâm đến đây đầu tiên.

Bị hơn bảy mươi Chúa Tể bao vây, trong đó còn có mấy vị tồn tại khiến hắn cũng cảm thấy ngạt thở, khiến hắn tuyệt vọng.

"Hồng Mông Thần Tộc tội ác tày trời, đáng bị diệt!" Vô Cực từ từ bước ra, đứng trên cao nhìn xuống, giống như đang thẩm phán phạm nhân, thẩm phán chủng tộc đệ nhất của Hồng Mông Giới năm xưa.

"Kiệt kiệt, chết đi!" Không cần quá nhiều người ra tay, người đầu tiên ra tay chính là Vạn Ma Chi Sơ, vị lão ma này đã sớm muốn tắm máu thiên hạ rồi.

Vạn Ma Chi Sơ vốn có nội tình sâu dày, vừa đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, tu vi đã đạt đến đỉnh phong Nhất trọng thiên, sánh ngang với Hồng Thiên Chúa Tể năm xưa, thậm chí còn mạnh hơn.

Những người khác không ra tay, chỉ đứng áp trận.

"Dừng tay!" "Các ngươi muốn làm gì!" Lúc này, Đạo Diễn, Cổ Cẩu Tử và các truyền nhân Cổ Giới lớn khác từ trong Hồng Mông Thần Tộc bước ra.

Trên mặt các truyền nhân Cổ Giới này mang theo vẻ tức giận, Hồng Mông Thần Tộc đã đầu quân cho họ, cũng là nơi đóng quân tạm thời của tiểu liên minh của họ ở giới này, sao có thể dung túng để người khác diệt đi?

Không chỉ là tát vào mặt họ, mà còn tát vào mặt các Cổ Giới lớn.

"Một đám sâu kiến mà thôi, để bản tọa diệt sát!" Khóe miệng Vạn Ma Chi Sơ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Các Sử Tiền Đạo Quân khác căn bản không để ý đến những truyền nhân Cổ Giới này, một đám sâu kiến, có tư cách đối thoại với họ sao?

"...?" "Dám gọi ta là sâu kiến?

Ngươi có biết ta là ai không?" Bị Vạn Ma Chi Sơ coi thường như vậy, Đạo Diễn, Cổ Cẩu Tử và những người khác đều vô cùng tức giận.

Lời này từ khi sinh ra đến nay, họ chưa từng nghe qua.

Đây là lần đầu tiên, với thân phận của họ, ai dám gọi họ là sâu kiến?

Dù đối với Chúa Tể, tu vi của họ quả thực là sâu kiến, nhưng dưới vầng hào quang của chủng tộc và thân phận, cũng không ai dám coi thường như vậy.

Đặc biệt là truyền nhân của các Cổ Giới xếp hạng mấy chục đầu, mỗi lần ra ngoài đều có vô số người ủng hộ, đến một nơi nào đó, dù là Chúa Tể địa phương cũng không dám chậm trễ, đối xử rất khách sáo.

Có thể nói, hai chữ "sâu kiến", chưa bao giờ xuất hiện trên người họ.

Nhưng mà, hôm nay lại có người gọi họ là sâu kiến, sao có thể không tức giận.

"Kiệt kiệt, một đám sinh linh hậu thiên, tu vi yếu như gà, gọi là sâu kiến còn đề cao các ngươi!" Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh: "Cút ngay, nếu không cút thì đừng trách bản tọa không khách khí, tiện tay diệt sát!" Hắn tự nhiên biết thân phận của những người này, nhưng căn bản không để trong lòng.

"Ngươi tìm chết!" "Ta xem ai dám động vào ai!" Bị coi thường như vậy, nếu Đạo Diễn và Cổ Cẩu Tử còn nhịn được thì thật lạ.

"Ầm!

Ầm!" Chỉ thấy trong tay các truyền nhân Cổ Giới này, mỗi người đều lấy ra một tờ pháp chỉ màu vàng, khi pháp chỉ xuất hiện, khí tức

Vô Thượng Chúa Tể lan tỏa.

Pháp chỉ của Chúa Tể được lấy ra, lòng tin của các truyền nhân các giới tăng mạnh, ai nấy đều ngạo nghễ nhìn Vạn Ma Chi Sơ và những người khác, và quát lớn: "Còn không mau cút!" "Dám làm càn trước mặt chúng ta, một khi chúng ta lấy ra pháp chỉ, tương đương với Vô Thượng Chúa Tể ra tay, các ngươi chắc chắn sẽ chết!" "Hừ, Hồng Mông Thần Tộc thuộc sự che chở của chúng ta, ta xem ai dám diệt!" Các truyền nhân Cổ Giới này ai nấy đều chỉ cao khí dương, nếu không biết, còn tưởng họ mới là Chúa Tể, còn Vạn Ma Chi Sơ và những người khác mới là tu sĩ nhỏ.

Một bên, Hồng Vũ Chúa Tể và những người khác thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc này, họ vô cùng bội phục quyết định của mình, đầu quân cho các truyền nhân Cổ Giới lớn là đúng rồi, nếu không tai nạn hôm nay Hồng Mông Thần Tộc cũng không qua được.

Chương 614

Ngay sau đó, hắn hít sâu một hơi, nói: "Các vị, mời quay về đi.

Hồng Mông Thần Tộc của ta đã phong sơn, sớm đã không quan tâm đến tranh đấu bên ngoài.

Hơn nữa, những ân oán đó cũng là do Hồng Thiên tộc trưởng năm xưa kết xuống.

Hiện tại Hồng Thiên tộc trưởng đã vẫn lạc, Hồng Mông Thần Tộc của ta không còn kế thừa nhân quả!" Lời này nói ra, mặc dù có uy hiếp của các truyền nhân Cổ Giới lớn, nhưng nhiều Chúa Tể như vậy, hắn không dám đắc tội.

Dù đối phương muốn giết hắn, diệt tộc, nhưng chỉ cần có thể giải quyết hòa bình, hắn cũng không ghi hận.

"Ha!" Nhưng mà, ngay lúc này, một giọng nói như hư vô đạp không mà đến, trong nháy mắt đã xuyên qua người Đạo Diễn, Cổ Cẩu Tử và các truyền nhân Cổ Giới lớn khác.

Giây tiếp theo, các truyền nhân Cổ Giới này đều ngây người.

"Không ổn!" "Thôi rồi!" "Vô Thượng Pháp Chỉ!" Một cảm giác dựng tóc gáy ập đến, và xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Họ sắc mặt trắng bệch nhìn qua, chỉ thấy đối diện, một thanh niên áo trắng đang mỉm cười nhìn họ, trong tay là một đống giấy màu vàng.

Những tờ giấy màu vàng đó chính là Vô Thượng Pháp Chỉ mà họ vừa mới cầm trong tay, coi là át chủ bài để uy hiếp người khác.

"Sao có thể?

Làm sao ngươi làm được?" "Không thể nào, pháp chỉ do Vô

Thượng của tộc ta gia trì chỉ có ta mới dùng được, một khi có người cướp đoạt, sẽ bộc phát!" Họ không dám tin, quá quỷ dị rồi.

"Là ngươi, là ngươi đã giết Tiên Linh Thiếu chủ và những người khác!" Đột nhiên, Đạo Diễn kinh hãi kêu lên, chỉ vào Vô Cực.

"Lại là ngươi!" Nghe vậy, các truyền nhân Cổ Giới khác cũng đều kinh ngạc, trong nháy mắt nhớ lại chuyện năm xưa.

Năm đó Tiên Linh Thiếu chủ bị người ta giết chết, không biết hung thủ là ai, ngay cả Vô Thượng Pháp Chỉ cũng không dùng được, vô cùng quỷ dị.

Chuyện này, Bàn Cổ đứng ra nhận trách nhiệm, nhưng thế nhân vẫn luôn bán tín bán nghi.

Sau đó, lại có không ít truyền nhân Cổ Giới chết, cũng đều giống như Tiên Linh Thiếu chủ, Vô Thượng Pháp Chỉ căn bản không được kích hoạt.

Các truyền nhân Cổ Giới này đều không ngốc, một tay của Vô Cực đã khiến họ hiểu ra, cái chết của Tiên Linh Thiếu chủ và những người khác tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến hắn.

"Ha, không sai, những con sâu kiến đó chính là do bản tôn giết!" Vô Cực mỉm cười, tùy ý nói, nhưng nghe vào tai Đạo Diễn và những người khác lại như ác ma đang gào thét.

"Chạy!" Ngay sau đó, một đám truyền nhân Cổ Giới không nói lời nào, trực tiếp dùng thủ đoạn chạy trốn, muốn bỏ chạy.

"Kiệt kiệt, bây giờ mới chạy không phải là muộn rồi sao?" Vừa rồi bản tọa còn không định giết các ngươi, nhưng bây giờ mới chạy, bản tọa lại thay đổi chủ ý rồi!" Vạn Ma Chi Sơ phát ra tiếng cười âm lãnh, mở rộng bàn tay, mang theo ma uy cuồn cuộn tóm về phía các truyền nhân Cổ Giới này.

“Không!” Đối mặt với một vị Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong Nhất trọng thiên, những truyền nhân Cổ Giới tu vi cao nhất chỉ có Đạo Diễn cảnh này căn bản không có cách nào chống cự.

“Bành!

Bành!

Bành!” Lúc này, từng tiếng nổ vang lên, khiến bàn tay của Vạn Ma Chi Sơ dừng lại một chút.

“Thiếu chủ mau đi!” “Mau... mau chạy!” Từ trong những tiếng nổ đó truyền ra từng giọng nói quyết tuyệt.

Những người này đều là hộ đạo giả mà các truyền nhân Cổ Giới mang theo, vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, hiện tại không thể không xuất hiện.

Nhưng tu vi của những hộ đạo giả này căn bản không phải cảnh giới Chúa Tể, biết không thể chống cự, cuối cùng chỉ có thể tự bạo, kìm chân Vạn Ma Chi Sơ.

“Thật nực cười!” Vạn Ma Chi Sơ cười lạnh, bàn tay tiếp tục tóm tới.

Dù các thiếu chủ Cổ Giới đã bay ra xa, bàn tay vẫn bao trùm lấy họ, cuối cùng tóm gọn trong tay, dùng sức bóp một cái.

“Dám giết ta, Cổ Đạo Giới của ta sẽ không tha cho các ngươi!” “Cổ Cẩu nhất tộc của ta nhất định sẽ diệt sạch các ngươi!” Các truyền nhân Cổ Giới này phát ra lời uy hiếp cuối cùng, hy vọng có thể khiến đối phương kiêng dè.

Nhưng có ích sao?

Vạn Ma Chi Sơ là ai?

Là Ma Tổ La Hầu, sao lại có cảm xúc kiêng dè.

Tương tự, các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng đều thần tình lãnh đạm, ai có thể uy hiếp được họ?

Giết chết một đám sâu kiến mà thôi, căn bản không thể lay động được cảm xúc của họ, dù cho lai lịch của đám sâu kiến này rất lớn.

Đó là ngạo khí của các Sử Tiền Đạo Quân, họ từng đứng trên đỉnh cao của Hỗn Độn Hải, gần như đều do trời đất sinh ra, mỗi người đều đã sống vô cùng lâu dài.

Trong lòng họ, họ là con của trời đất, con của Hỗn Độn, căn bản không coi trọng những sinh mệnh hậu thiên này.

Dù những sinh mệnh hậu thiên này đến từ Hồng Mông Chư Thiên.

"Chết rồi?

Toàn bộ đều chết rồi?" "Sao, sao họ dám?" Sắc mặt Hồng Vũ Chúa Tể vô cùng trắng bệch, không ngờ đám người này lại gan to như vậy, quả thực là không kiêng nể gì cả, muốn đắc tội chết toàn bộ Tam Thiên Cổ Giới, bao gồm cả mười đại hàng đầu sao.

"Ngươi cũng đi chết đi!" "Giết hết!" Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn Hồng Vũ, hắn không có chút hảo cảm nào với Hồng Mông Thần Tộc này.

"Chết!" Ngay sau đó, một đám Sử Tiền Đạo Quân ùa lên, Hồng Vũ Chúa Tể và người của Hồng Mông Thần Tộc không có chút sức chống cự nào, liền bị giết sạch.

Sau đó một đám Sử Tiền Đạo Quân bắt đầu vơ vét.

Dù sao đây cũng là đại tộc đệ nhất của Hồng Mông Giới năm xưa, nội tình sâu dày, trong tộc tất nhiên có không ít thứ tốt.

Chương 615

Quả nhiên, ai nấy đều thu hoạch mãn ý trở về, đặc biệt là Nguyên Mẫu Đạo Quân, vai vác một cây đại thụ khổng lồ, tỏa ra khí tức thần thánh, mặt mày tươi cười.

"Hồng Mông Thần Thụ!" Đối với cây thần thụ này, Vô Cực tự nhiên nhận ra.

Năm đó Hồng Thiên Chúa Tể và những người khác chính là dựa vào Hồng Mông Thần Thụ để hạ giới, mới kết oán với hắn.

Chỉ là cây Hồng Mông Thần Thụ đó chỉ là cây con, cây này mới là mẫu căn.

Các Sử Tiền Đạo Quân khác đều vô cùng ngưỡng mộ, thần vật như vậy ai mà không động lòng.

Nhưng không ai tranh giành với Nguyên Mẫu Đạo Quân, chưa nói đến việc hiện tại Nguyên Mẫu Đạo Quân đã là Chúa Tể Nhị trọng thiên, chiến lực vô cùng hung mãnh, bản thể của nàng chính là linh căn, Hồng Mông Thần Thụ đối với nàng có tác dụng lớn nhất.

"Trạm tiếp theo, Mộc Linh Tộc!" Lần này không đợi Vô Cực mở miệng, Nguyên Mẫu đã cười nói, khiến Vô Cực lườm một cái.

Mộc Linh Tộc tộc nhân đều là thảo mộc thành tinh, hiển nhiên Nguyên Mẫu Đạo Quân có ý đồ của mình.

Nhưng mọi người cũng không từ chối, dù sao cũng muốn thanh tẩy toàn bộ Hồng Mông Giới một lần, đi nơi nào trước, nơi nào sau không có khác biệt.

Không lâu sau, mọi người liền trực tiếp giáng lâm Mộc Linh Tộc.

Sau khi Mộc Linh tộc trưởng chết, Mộc Linh Tộc có một vị Chúa

Tể cổ xưa hơn từ trong bế quan tỉnh lại, một lần nữa tiếp quản Mộc Linh Tộc.

Nhưng vị lão Chúa Tể này cũng đủ bi kịch, xuất quan chưa được bao nhiêu năm, liền bị đám Sử Tiền Đạo Quân như lang như hổ này diệt sát, Chúa Tể bản nguyên bị chia cắt.

Đương nhiên, bất luận là Hồng Vũ Chúa Tể, hay vị lão Chúa Tể Mộc Linh này, bản nguyên đại bộ phận đều được chia cho Thôn Phệ Đạo Quân và Thôn Phệ Ma Thần.

Hai vị này một khi có thức ăn để thôn phệ, tu vi tăng lên mới gọi là nhanh, dù là Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân các tồn tại khác cũng đều ngưỡng mộ không thôi.

Ngay cả Vô Cực cũng há hốc mồm, nếu cứ để hai người này thôn phệ tiếp, cuối cùng có thể đột phá đến cảnh giới nào?

Hiện tại Vô Cực đã biết, cảnh giới Chúa Tể tu luyện chính là Hồng Mông bản nguyên.

Chúa Tể Nhất trọng thiên ngưng tụ một đạo Hồng Mông bản nguyên, Nhị trọng thiên hai đạo, cứ thế mà suy ra.

Mỗi khi thêm một đạo, tu vi đều sẽ tăng vọt, bước vào một thiên địa mới.

Nhưng muốn tăng lên không hề dễ dàng, bởi vì Chúa Tể không dựa vào cảm ngộ để tăng lên, mà dựa vào tài nguyên.

Chỉ cần có đủ tài nguyên, liền có thể vô hạn tăng lên, một mạch đến đỉnh phong.

Nhưng bất luận là Tam Thiên Cổ Giới hay Hồng Mông Tổ Địa, tài nguyên đều có hạn, Hồng Mông thần vật vô cùng ít, Hồng Mông nguyên lực có thể sinh ra cũng ít đến đáng thương.

Chỉ dựa vào hấp thu chút Hồng Mông nguyên lực trong thiên địa, muốn ngưng tụ một đạo Hồng Mông bản nguyên cần một thời gian rất dài.

Các Vô Thượng của Tam Thiên Cổ Giới là vì khống chế ý chí của các Cổ Giới lớn, mới có thể từ từ hấp thu từ Hồng Mông chi nguyên của các Cổ Giới.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao dù là Tam Thiên Cổ Giới, số lượng Vô Thượng cũng không nhiều.

Thậm chí, ngay cả một vị Chúa Tể Tứ trọng thiên cũng không thể sinh ra.

Phải biết rằng, ngưng tụ hai đạo Hồng Mông bản nguyên không chỉ gấp đôi một đạo, mà là gấp mười, thậm chí mấy chục lần, càng về sau chênh lệch càng lớn.

Đó cũng là nguyên nhân Hồng Thiên Chúa Tể và những người khác điên cuồng tìm kiếm Hồng Mông chi nguyên.

Sau đó, Vô Cực dẫn theo một đám Sử Tiền Đạo Quân tiếp tục thanh tẩy thiên hạ, nơi họ đi qua rất nhiều chủng tộc chống cự đều lần lượt bị diệt.

Kiếm Cung bị diệt, Minh Giới bị diệt, ngay cả Yêu tộc cũng bị diệt không ít.

Nhưng Yêu tộc quá lớn, Vô Cực cũng không thể diệt toàn bộ, Yêu Hoàng đã đầu quân, tự nhiên phải để lại cho Yêu Hoàng chút thế lực.

Vì vậy, Vô Cực và những người khác chỉ diệt Yêu Chủ và một bộ phận thế lực.

Điều này khiến Yêu Hoàng vô cùng cảm kích, và thề nhất định sẽ tận tâm tận lực đi theo Đạo Kiếp chinh chiến.

Cuối cùng, mọi người giáng lâm Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh là nơi của Nguyệt Thần nhất tộc.

Năm đó Thái Âm Chúa Tể ra tay với Đạo Kiếp, cuối cùng bị Đạo Kiếp giết chết.

Vì chuyện này, Hi Hòa và Thường Hi đã đau lòng một thời gian.

Dù sao Thái Âm Chúa Tể năm đó ra tay với Đạo Kiếp, khiến các nàng khó có thể chấp nhận, nhưng người phụ nữ này đối xử với các nàng thật sự rất tốt, vì vậy, cái chết của Thái Âm Chúa Tể, khiến các nàng vô cùng đau lòng.

Đương nhiên, hai nàng cũng không trách Đạo Kiếp.

Hiện tại Vô Cực và một đám Sử Tiền Đạo Quân giáng lâm Thái Âm Tinh, từng luồng uy áp sánh ngang Chúa Tể bao trùm toàn bộ Nguyệt Thần Tộc, dọa cho người Nguyệt Thần Tộc đều run rẩy, mặt mày tái nhợt.

Nhưng cuối cùng Vô Cực không cho người ra tay diệt sát những người Nguyệt Thần Tộc này, mà để Vọng Thư tiếp quản tộc này.

Dù sao Vọng Thư, Hi Hòa, Thường Hi ba người đều là Tiên Thiên Nguyệt Thần.

Sau khi quét sạch toàn bộ Hồng Mông Giới một lần, mọi người liền trở về Nhân tộc.

Không lâu sau, các thế lực lớn bị diệt, ngay cả người của các Cổ Giới lớn cũng bị diệt sạch.

Chuyện này trong nháy mắt chấn động cả Hồng Mông Giới.

Vô số tu sĩ kinh hãi, đây là chuyện động trời, Hồng Mông Giới từ trước đến nay chưa từng xuất hiện biến động lớn như vậy.

Lại dùng thêm một vạn năm thời gian, dưới sự lãnh đạo của Vô

Cực, toàn bộ Hồng Mông Giới, tất cả tiếng nói phản đối đều bị quét sạch.

Chương 616

Từ đó, Hồng Mông Giới triệt để trở thành nơi Vô Cực một lời định đoạt.

"Cuối cùng cũng thực hiện được rồi!" "Ha ha, bao nhiêu năm rồi, cuối cùng đã chiếm được một giới, triệt để xả hận cho các đạo hữu đã hy sinh!" "Tiếp theo chúng ta cần cải tạo, biến Hồng Mông Giới thành Hỗn Độn Hải thứ hai, và để đại danh của Hỗn Độn Hải một lần nữa vang dội khắp Hỗn Độn!" Đó là chấp niệm của các Sử Tiền Đạo Quân.

Nhưng mà, ngay lúc này, trong Hỗn Độn vô tận, một thế giới siêu cấp khổng lồ đang đến gần, khí tức khủng bố áp chế Hỗn Độn, nơi nó đi qua địa hỏa phong thủy cuồn cuộn, vô số đại trung tiểu thiên thế giới được diễn hóa ra.

"Sắp rồi, ngàn năm, chỉ cần ngàn năm, Tiên Linh Cổ Tịch của ta liền có thể giáng lâm Hồng Mông Tổ Địa!" "Cơ duyên của Tổ Địa là của ta, kẻ giết hại thiếu chủ của tộc ta cũng phải chết!" Bên trong Tiên Linh Cổ Giới, từng giọng nói lạnh lùng truyền ra.

Cùng lúc đó, Thiên Thần Cổ Giới cách Hồng Mông Giới không xa, lúc này cũng một mảnh sát khí.

Thiếu Thần thân tử, chấn động cả Thiên Thần Tộc, khiến cả Thiên Thần Tộc tức giận.

Ngay cả Tam tổ của Thiên Thần Tộc vẫn chưa trở về cũng đã trở về trong tộc, một thân sát ý không hề che giấu.

"Tam tổ, hành động đi, đừng đợi nữa.

Nếu còn đợi nữa, chúng ta giáng lâm sớm bấy nhiêu năm chẳng

phải uổng phí sao?" "Đúng vậy, Tam tổ, nếu còn đợi nữa, các Cổ Giới khác sắp đến rồi, đặc biệt là Tiên Linh Cổ Giới, một khi giáng lâm, nhất định sẽ tranh giành cơ duyên với chúng ta!" Trong đại điện, một đám Chúa Tể Thiên Thần Tộc đều nhìn về phía vị Vô Thượng.

Tam tổ trầm mặc một lát, cuối cùng đứng dậy: "Tập trung tất cả tộc nhân từ Đạo Chủ cảnh trở lên của Thiên Thần Tộc, theo bản thần sát nhập Tổ Địa!" "Bản thần lần này muốn đánh thức Nhị tổ, các ngươi đi chuẩn bị trước đi!" Nói xong, vị Vô Thượng của Thiên Thần Tộc liền đi về phía cấm địa ở hậu sơn.

"Đi mời Nhị tổ?" "Nhị tổ và Tam tổ cùng ra tay, lần này nhất định có thể công hạ Tổ Địa.

Chỉ cần đại trận bảo vệ kia bị công phá, tài nguyên của cả Tổ Địa chẳng phải mặc cho chúng ta vơ vét sao!" Mọi người đều phấn khích.

Cùng lúc đó, ở khắp nơi trong Hỗn Độn, từng Cổ Giới đang di chuyển về phía Hồng Mông Giới lúc này cũng chấn kinh, bao gồm cả Cổ Đạo Giới và Cổ Cẩu Giới nằm trong top 10.

Không vì gì khác, bởi vì truyền nhân được phái đi thăm dò Tổ Địa đã chết, thậm chí, bao gồm cả thiên kiêu trong tộc và hộ đạo nhân, tất cả đều chết.

Đây là đại sự chấn động các giới.

Khiến các tộc tức giận, có Vô Thượng cổ tổ tỉnh lại.

Không lâu sau, các Cổ Giới lớn tăng tốc tiến lên, muốn đến Tổ Địa với tốc độ nhanh nhất.

Đương nhiên, chỉ một truyền nhân không đến mức khiến các tộc làm như vậy, dù sao điều khiển một giới đi trong Hỗn Độn cần trả cái giá quá lớn.

Các chủng tộc lớn truyền thừa lâu đời, không thể nào chỉ có một

vị truyền nhân.

Sở dĩ làm như vậy, là vì truyền nhân của các Cổ Giới lớn đều đồng thời xảy ra vấn đề, Tổ Địa nhất định đã xảy ra đại sự.

Phải biết rằng, trong tay các truyền nhân này có Vô Thượng Pháp Chỉ, dù là tồn tại Chúa Tể Nhị trọng thiên, một khi xuống tay sát thủ với các truyền nhân này, cũng sẽ bị kích sát trong nháy mắt.

Còn một điều nữa, sở dĩ các Vô Thượng của các tộc ban pháp chỉ cho truyền nhân, chủ yếu là để thử nghiệm trận pháp bảo vệ Tổ Địa.

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, khiến họ không thể bình tĩnh được nữa.

Truyền nhân các giới đều bị giết, chỉ có hai khả năng, một là trận pháp bảo vệ Tổ Địa bị kích hoạt, hai là có Vô Thượng Tam trọng thiên xuất hiện trong Tổ Địa, có thể tùy ý ra tay.

Theo tin tức mà các tộc dò hỏi được, Tổ Địa đã suy tàn, ngay cả Chúa Tể Nhị trọng thiên cũng không có, căn bản không thể xuất hiện Vô Thượng Tam trọng thiên.

Nói tóm lại, vì cơ duyên của Tổ Địa, không cho phép bất kỳ biến cố nào xảy ra.

Hồng Mông Giới, sau khi quét sạch tất cả Cổ Giới và thế lực bản địa, chẳng mấy chốc, một tin tức truyền khắp Hồng Mông Giới.

Đó là Hồng Mông Giới muốn đại thống nhất, thành lập Thiên Đình, lập Địa Phủ.

Ngàn năm sau, Thiên Đình thành lập, Vô Cực xưng đế, hiệu Thiên Đế.

"Ầm!" Nhưng mà, ngay lúc này, thiên địa chấn động, toàn bộ Hồng Mông Giới đều bị một luồng uy áp không tên bao trùm, từng

bức từng bức họa hiện ra trên bầu trời, chiếu rọi khắp nơi.

Trong bức họa, là một siêu cấp đại thế giới vô cùng khổng lồ, rộng lớn vô biên, linh khí vô cùng nồng đậm, toàn bộ thiên địa tràn ngập linh khí đều là Hồng Mông linh khí, ngay cả chu thiên tinh thần cũng khổng lồ vô biên.

Tinh thần của Hồng Mông Giới hiện tại không bằng một phần vạn, có thể thấy được.

Trong thế giới khổng lồ vô song này, lại có một tam thập lục thiên khổng lồ, mỗi một trọng thiên đều rộng lớn vô biên, trên đó thánh sơn dày đặc, các loại linh căn linh thảo tùy ý có thể thấy.

ừng tòa từng tòa cung điện vàng son lộng lẫy sừng sững, trong cung điện lớn nhất, chư thần ngồi ngay ngắn, ở trung tâm nhất, một vị đế vương vĩ ngạn đang nhìn xuống.

"Hửm?" Lúc này, toàn bộ Hồng Mông Giới, tất cả sinh linh đều có thể nhìn thấy cảnh tượng trên bầu trời, ai nấy đều chấn động không thôi.

Đặc biệt là các Chúa Tể của các tộc, và các Sử Tiền Đạo Quân, dù chỉ là bức họa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của chư thần trong đại điện, vị đế vương kia càng khủng bố vô biên.

"Hửm?" Trong khoảnh khắc, ngay cả Đạo Kiếp cũng bị kinh động, từ trong quan tài đồng tỉnh lại.

"Người này rất quen!" Không biết vì sao, Đạo Kiếp luôn cảm giác vị đế vương này vô cùng quen mắt, không biết đã gặp ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra.

"Ầm ầm!" Bức họa lại thay đổi, phương siêu cấp đại thế giới kia đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen kịt, sức mạnh tử tịch cuồn cuộn.

Vô số quái thú thân hình khổng lồ, tướng mạo dữ tợn từ trong vòng xoáy bước ra.

Trên người chúng lan tỏa một luồng sức mạnh vô cùng quỷ dị, sức phá hoại vô cùng mạnh mẽ, nơi chúng đi qua vạn vật tịch diệt.

Những quái thú này lao về phía Tam Thập Lục Trọng Thiên, cùng chư thần Thiên Đình chém giết.

Trận chiến vô cùng khủng bố, sơn hà vỡ nát, tinh thần rơi rụng, nhật nguyệt vô quang, toàn bộ Tam Thập Lục Trọng Thiên máu chảy thành sông, xương chất như núi.

Nhưng chư thần Thiên Đình vô cùng khủng bố, quái vật bị họ chém giết vô số, nhưng quái vật thực sự quá nhiều, không ngừng lao ra từ vòng xoáy.

Lúc này, vị đế vương vĩ ngạn kia đã ra tay.

Một kiếm chém ra, xé rách thiên địa, ba ngàn Hồng Mông đại đạo ngưng tụ, hóa thành một thanh huyết sắc trường kiếm ngất trời.

Chương 617

"Ầm!" Kiếm quang đi đến đâu, bất kỳ quái thú nào bị trúng đều hóa thành huyết vụ.

Chỉ một kiếm, đã chém giết một nửa quái thú.

Chư thần Thiên Đình kinh hô, trên đại địa, các sinh linh bị tàn phá đang cúi lạy, cúi lạy Chí Cao Thiên Đế.

"Ầm!" Ngay sau đó, lại một kiếm nữa, chém giết nửa còn lại của quái thú.

Uy của Thiên Đế khủng bố như vậy, có thể trấn áp mọi kẻ địch.

Nhưng mà, khi tất cả mọi người đều tưởng đã thắng lợi, từ trong vòng xoáy thò ra một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay khổng lồ vô biên, gần như che khuất nửa đại thế giới, trực tiếp vỗ về phía Thiên Đế.

"Hít~!" Bàn tay khổng lồ này khiến các tu sĩ Hồng Mông Giới đang xem bức họa, bao gồm cả Chúa Tể và Sử Tiền Đạo Quân, đều hít một hơi khí lạnh.

"Hát!" Thiên Đế gầm dài, lúc này sắc mặt lần đầu tiên động dung, lại chém ra một kiếm, khủng bố hơn cả kiếm vừa rồi.

Không ai có thể nghi ngờ sự khủng bố của một kiếm này, nếu một kiếm này hạ xuống, toàn bộ Hồng Mông Giới sẽ bị chém thành hai nửa.

Dù là Đạo Kiếp, cũng không cho rằng mình có thể đỡ được, một kiếm chắc chắn sẽ chết.

"Quy Khư chi lực, Thiên Đế Nhất Kiếm!" Đạo Kiếp chìm vào

trầm tư, trong nháy mắt đã nghĩ đến Cổ Táng Cấm Địa.

"Thiên Đế Nhất Kiếm, Thiên Đế, Thánh Đế, Hồng Mông Thánh Đế!" Đột nhiên, hắn đột nhiên biến sắc, trong đầu xuất hiện một bóng người, đó là một bóng người màu máu, một kiếm chém xuống, chém về phía đầu rồng kia.

Cùng là vòng xoáy, cùng là một kiếm, tuy uy lực có vẻ khác nhau, nhưng tuyệt đối có quan hệ.

"Ầm ầm!" Trong bức họa, hai bên đại chiến.

Chủ nhân của bàn tay đen cũng lộ ra chân dung, chỉ là một đám sương mù đen.

Sương mù đen vừa xuất hiện, liền trực tiếp bao trùm cả đại giới.

Quy Khư chi lực khủng bố bộc phát, trong nháy mắt, cả đại giới hóa thành một vùng đất chết.

Thiên Đế gầm lên giận dữ, hai mắt đỏ như máu, lao vào trong sương mù đen.

Nhưng mà, khi mọi người đang xem tiếp, bức họa biến mất.

"Biến mất rồi?" "Kết cục thế nào, kết cục ra sao rồi?

Vị Thiên Đế đó đã chiến thắng quái vật chưa?" Lúc này, tất cả tu sĩ Hồng Mông Giới, cho đến các Sử Tiền Đạo Quân đều có một sự thôi thúc muốn chửi người.

Đang xem đến đoạn kịch liệt thì đột nhiên biến mất, có tức không chứ.

Nhưng chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Bất luận là Sử Tiền Đạo Quân hay Chúa Tể của Hồng Mông Giới, đều chìm vào trầm tư.

Vô Cực đứng trên Thiên Đình, sắc mặt ngưng trọng.

"Vì sao quy tắc thiên địa lại phát ra bức họa như vậy cho chúng ta xem?

Đại giới đó và Hồng Mông Giới có quan hệ gì?" Thiên Mẫu Thánh Hậu lẩm bẩm.

"Thiên Đình, lẽ nào có liên quan đến Thiên Đình mà chúng ta đang thành lập, đã chạm đến dấu ấn từng tồn tại!" Vận Mệnh Đạo Quân hai mắt nhắm chặt, một thân Vận Mệnh Đại Đạo lan tỏa ra bốn phía, dường như muốn tìm kiếm một tia manh mối.

Nhân Quả Đạo Quân thấy vậy, cũng bắt đầu vận dụng Nhân Quả Đại Đạo.

Nhưng chẳng mấy chốc, cả hai đều lắc đầu.

"Sao rồi?" Các Sử Tiền Đạo Quân nhìn về phía hai người.

"Không có, không có nhân quả và vận mệnh, hẳn là không liên quan đến Hồng Mông Giới!" Vận Mệnh Đạo Quân lắc đầu, lại nhíu mày: "Nhưng ta luôn cảm giác có liên quan!" "Không cần đoán, tất nhiên có liên quan.

Vừa rồi bản tôn truyền tin tức, có liên quan đến Cổ Táng Cấm Địa!" Thế là, Vô Cực đem những gì Đạo Kiếp trải qua ở Cổ Táng Cấm Địa kể ra.

"Quy Khư chi lực, Hồng Mông Thánh Đế!" Nghe vậy, mọi người đều biến sắc.

Tứ đại cấm địa của Hồng Mông Giới họ biết là thần bí, nhưng không ngờ lại đáng sợ như vậy.

"Nếu ta đoán không sai, vị Vô Thượng Thiên Đế đó chính là bức tượng đang bảo vệ ở cuối Cổ Táng Cấm Địa hiện nay.

Chỉ là bản tôn cũng không thể phán đoán được sống chết!" "Được rồi, các vị, không cần nói nữa.

Bất luận là quái vật sương mù đen kia, hay vị Thiên Đế đó, tu vi của họ ít nhất cũng là Chúa Tể Ngũ trọng thiên, thậm chí cao hơn.

Chúng ta cách quá xa, biết cũng không làm được gì.

Việc cấp bách nhất, là hoàn thành kế hoạch của bản tôn trước!" Nói xong, Vô Cực trực tiếp đi về phía tế đàn, bắt đầu lập Thiên Đình.

Nghi thức tùy ý, cũng không mời ai, chỉ có Vô Cực và các Sử Tiền Đạo Quân.

Chẳng mấy chốc, Thiên Đình thành lập.

Vô Cực lại dẫn theo một đám Sử Tiền Đạo Quân đi khắp nơi, quân lâm thiên hạ, nơi họ đến vạn linh thần phục.

Những ngày tiếp theo, lại tạo ra Địa Phủ, và cùng nhau luyện chế ra một con rối hình người, làm người quản lý Địa Phủ.

Một quái vật đầu hổ sừng bò thân người, khổng lồ vô biên, được đặt tên là Thổ Bá Đại Đế.

Chương 618

Những ngày tiếp theo, một đám Sử Tiền Đạo Quân lần lượt bế quan, Vô Cực cũng tiếp tục cảm ngộ Vô Cực Đại Đạo.

Từ đó, sau một trận động loạn, toàn bộ Hồng Mông Giới tiến vào thời kỳ hòa bình.

Nhưng các Thủy Nguyên Thần Sơn lại bị Thiên Đình chiếm đoạt toàn bộ, mỗi một ngọn thần sơn đều có Sử Tiền Đạo Quân bảo vệ, và thăm dò bí mật bên trong.

ừng khối từng khối Hồng Mông chi nguyên được tìm ra từ Thủy Nguyên Thần Sơn, mang về Thiên Đình.

Bảy ngàn năm sau, hơn trăm vị chúa tể của Thiên Thần Cổ Giới tụ tập bên ngoài Hồng Mông Giới, khí tức khủng bố chấn động Hỗn Độn thương mang.

Dẫn đầu là Nhị tổ và Tam tổ của Thiên Thần tộc, hai vị Vô Thượng Chúa Tể tam trọng thiên.

Phía sau họ là chín vị Chuẩn Vô Thượng, đội hình có thể nói là khủng bố đến cực điểm, nếu giáng lâm bất kỳ cổ giới nào cũng đủ khiến người ta run rẩy.

"Giết!" "Ầm!" Trong khoảnh khắc, hơn trăm vị chúa tể, bao gồm hai vị Vô Thượng và tám vị Chuẩn Vô Thượng, đồng loạt ra tay.

Sức mạnh kinh khủng hóa thành một cột sáng, trực tiếp oanh kích lên bức tường của Hồng Mông Giới.

"Ầm!" Toàn bộ Hồng Mông Giới chấn động dưới đòn tấn công, vô số tu sĩ sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch.

Một đòn tấn công đã khiến vô số thần sơn trong Hồng Mông Giới

sụp đổ, đại địa nứt toác, ngay cả tinh không cũng ảm đạm thất sắc.

"Rắc!" Ngay sau đó, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy một vết nứt đen kịt xuất hiện trên bầu trời, Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn tràn vào.

"Chuyện gì đã xảy ra?" "Không hay rồi, tường giới của chúng ta bị xé rách!" "Lẽ nào Ba Ngàn Cổ Giới đã giáng lâm?" Nhìn vết nứt trên bầu trời, vô số tu sĩ trong toàn bộ Hồng Mông Giới đều mặt cắt không còn giọt máu.

Phản ứng đầu tiên của họ chính là Ba Ngàn Cổ Giới.

Dù sao thì vạn năm trước, Thiên Đế và các vị thần của Thiên Đình không chỉ càn quét toàn bộ Hồng Mông Giới, mà ngay cả truyền nhân của các đại cổ giới cũng bị chém giết.

Nhiều tu sĩ Hồng Mông Giới trong lòng phẫn nộ, đã sớm đoán trước có ngày hôm nay.

Đám người Hỗn Độn Hải này quả thực là tai họa.

"Đến rồi sao?

Thiên Thần tộc!" Trong Thiên Đình, Vô Cực bị kinh động, từ nơi bế quan bước ra, ánh mắt xuyên thấu hư không, nhìn về phía vết nứt trên bầu trời.

Rất nhanh, Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân và các Sử Tiền Đạo Quân khác cũng lần lượt xuất hiện.

Không lâu sau, Bàn Cổ, Bàn Thiên, Nhân Hoàng, Yêu Hoàng cũng đều giáng lâm Thiên Đình, chỉ là mỗi lần đến Thiên Đình họ đều cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì Thiên Đình này được xây dựng ngay tại lối vào Cổ Táng Cấm Địa.

Phải biết rằng, Cổ Táng Cấm Địa chính là sinh mệnh cấm khu, từ trước đến nay chưa có ai có thể sống sót đi ra từ bên trong, thật sự sợ lỡ không cẩn thận lại rơi vào trong đó.

"Một trăm mấy chục vị chúa tể, trong đó có hai vị Vô Thượng, tám vị Chuẩn Vô Thượng, Thiên Thần Cổ Giới thật sự là dốc toàn bộ lực lượng rồi!" "E rằng cổ giới của bọn chúng sắp đến hồi kết, cho nên mới vội vàng như vậy, nhân lúc các cổ giới khác chưa giáng lâm, tấn công vào Hồng Mông Giới của chúng ta trước để đoạt lấy cơ duyên!" Vô Cực phân tích.

"Vậy phải làm sao?

Nếu bọn chúng xông vào, chúng ta căn bản không thể chống cự, chỉ riêng hai vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc kia cũng đủ để tiêu diệt chúng ta!" "Bây giờ e rằng chỉ có thể dựa vào đại trận thủ hộ của Hồng Mông Giới, chỉ là đại trận đó thật sự có thể ngăn cản được bọn chúng không?" Mọi người đều lo lắng, thật sự không muốn cơ nghiệp khó khăn lắm mới gầy dựng được lại sụp đổ như thế này.

"Không sao, nhờ có Hồng Mông chi nguyên mà ta cung cấp, thực lực của bản tôn bên kia đã khôi phục được tám phần, đủ để đối phó với một Thiên Thần tộc." Vô Cực lên tiếng, khiến mọi người vui mừng.

Ngay sau đó Vô Cực lại nói: "Nhưng bản tôn cũng chỉ có thể đối phó được với một Thiên Thần tộc, một khi các cổ giới khác giáng lâm, e rằng không thể chống đỡ nổi.

Vì vậy, ta bây giờ phải chuẩn bị đường lui!" "Đường lui?

Từ bỏ Hồng Mông Giới, trốn vào Hỗn Độn?" "Đó không phải là một đề nghị hay, chúng ta khó khăn lắm mới chiếm được Hồng Mông Giới, có được cơ nghiệp của mình, nếu phải lui đi, chẳng phải là uổng phí công sức sao?" "Đúng vậy, trong các đại Thủy Nguyên Thần Sơn

có không ít Hồng Mông chi nguyên, nếu rút lui, chẳng phải đều nhường cho người khác sao?" Một đám Sử Tiền Đạo Quân đều nhíu mày, rõ ràng là không muốn rời đi.

"Ai nói là phải chạy trốn?

Đây là rút lui chiến lược!" Vô Cực nhìn đám Sử Tiền Đạo Quân, nói với ý tứ sâu xa: "Các ngươi có biết vì sao bản tôn bên kia lại muốn xây dựng Thiên Đình ở ngay lối vào Cổ Táng Cấm Địa không?" "Lẽ nào?" Đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt biến đổi, dường như đã hiểu ra.

"Không sai, Cổ Táng Cấm Địa cũng là một trong những đường lui của ta.

Nếu lợi dụng tốt, không chỉ chúng ta không phải lo lắng, mà còn có thể lợi dụng sự đặc biệt của cấm địa để diệt giết kẻ địch!" "Vẫn còn lựa chọn thứ hai, nhưng ta lại không biết, bản tôn cũng không nói cho ta!" Thực ra Vô Cực cũng là lựa chọn thứ hai của Đạo Kiếp.

"Nếu vậy, chúng ta cứ yên tâm mà làm!" "Chậc chậc, cũng không nhất định sẽ phải đi đến bước đó.

Bây giờ chúng ta đã có được không ít Hồng Mông chi nguyên, chỉ cần có thể kéo dài một khoảng thời gian, tu vi của chúng ta tất nhiên sẽ đại tiến, đến lúc đó còn sợ gì nữa?

Dù cho Ba Ngàn Cổ Giới cùng đến thì đã sao?" "Không sai, bản quân một khi bước vào Chí Tôn tam trọng thiên, Vận Mệnh Đại Đạo đủ để dễ dàng đùa bỡn bọn chúng!" Nếu đã có đường lui, các Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần có mặt ở đây tự nhiên đều không sợ, đặc biệt là Vận Mệnh Đạo Quân và Nhân Quả Đạo Quân, thường xuyên thử nghiệm việc thao túng vận mệnh của Hồng Mông chư thiên.

Quả là nước cờ lớn, ngay cả Vô Cực cũng không thể không khâm phục, chỉ là hắn không cho rằng hai người có thể làm được.

"Được rồi, chúng ta khoan hãy vội động thủ, xem bọn chúng có thể tiến vào không đã!" Tiếp theo, Thiên Đình không có bất kỳ động tĩnh nào, mặc cho vết nứt trên bầu trời ngày càng lớn.

Điều này khiến nhiều đại năng của Hồng Mông Giới tức giận, nhưng lại không có cách nào, vì họ biết rõ, Thiên Đế và các vị thần của Thiên Đình vốn không phải là người của Hồng Mông Giới, căn bản không thể nào quan tâm đến sự sống chết của họ, e rằng bây giờ đang lo tìm đường thoát thân.

"Rắc!" Rất nhanh, vết nứt lại một lần nữa mở rộng, đồng thời, từng luồng sức mạnh quy tắc Hồng Mông mênh mông giáng xuống, thiên lôi cuồn cuộn, tựa như lôi đình diệt thế, giáng lâm.

Rõ ràng, ý chí trời đất đã hiển hiện, ngăn cản những kẻ phá hoại thế giới.

Chỉ là ý chí Hồng Mông hiện tại đang ngủ say, chỉ còn lại bản năng, căn bản không thể phát huy sức mạnh chân chính của thiên phạt.

Trong Hỗn Độn, nhìn vết nứt bị mở ra, hai vị Vô Thượng Chúa Tể của Thiên Thần Cổ Giới lạnh lùng nhìn vào bên trong Hồng Mông Giới.

"Ai đi thăm dò?" Nhìn lướt qua đám tộc nhân phía sau, cuối cùng họ không cử ai đi, mà mỗi người tự tách ra một cỗ hóa thân, bước vào trong vết nứt.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Mông Giới chấn động, khí tức Vô Thượng Chúa Tể lan tràn, tất cả sinh linh Hồng Mông Giới đều cảm nhận được uy áp chí cao vô thượng đó.

Chương 619

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Mông Giới chấn động, khí tức Vô Thượng Chúa Tể lan tràn, tất cả sinh linh Hồng Mông Giới đều cảm nhận được uy áp chí cao vô thượng đó.

Hai bóng người vĩ ngạn từ trong vết nứt bước ra, một bước đã tiến vào Hồng Mông Giới.

Khí tức của họ quá mạnh, dù là chúa tể của Hồng Mông Giới cũng phải run rẩy, những sinh linh dưới Vô Thượng đều quỳ xuống dưới uy áp cổ xưa ấy.

Đó chính là Vô Thượng, dù chỉ là hóa thân, vẫn có thể trấn áp Hồng Mông chư thiên.

"Ong~!" Bất chợt, đúng lúc này, khắp nơi trong Hồng Mông Giới, những phù văn dày đặc lóe lên ánh sáng, cuối cùng toàn bộ Hồng Mông Giới bị một tấm lưới lớn bao phủ.

Ngay sau đó, một bóng người hiện ra, bóng người đó là một vị tuyệt thế đế vương, tay cầm một thanh đế kiếm, nhìn về phía hai cỗ hóa thân của chúa tể.

"Là... là đại trận thủ hộ!" "Bóng ảo đó, tốt quá rồi, chúng ta được cứu rồi!" Nhìn thấy hư ảnh của Kiếm Đế, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lần trước chính bóng ảo này đã một kiếm chém chết hơn mười vị chúa tể của Thiên Thần Cổ Giới.

"Lại xuất hiện sao?

Vậy để bản thần thăm dò xem, một cái trận pháp quèn rốt cuộc có sức mạnh gì để ngăn cản chúng ta!" Hóa thân của Tam tổ cười lạnh, đối với sự xuất hiện của đại trận thủ hộ Hồng Mông Giới, dường

như không hề bất ngờ.

Thậm chí, không đợi hư ảnh kia ra tay, hắn đã phát động tấn công trước.

"Ầm!" Bàn tay khổng lồ đưa ra, pháp tắc Hồng Mông Đại Đạo cuồn cuộn, khí tức Vô Thượng Chúa Tể lan tràn, chộp về phía hư ảnh Kiếm Đế.

"Ong~!" Giây tiếp theo, Kiếm Đế vung thanh trường kiếm trong tay, một kiếm xuất ra, chém rách Hồng Mông, xé toạc Hỗn Độn, thiên thượng địa hạ vô địch.

Bàn tay khổng lồ vỡ tan, hóa thân của Tam tổ kinh hãi thất sắc, muốn lùi lại, nhưng lại căn bản không thể lui được, chỉ có thể trơ mắt nhìn một kiếm kia hạ xuống.

"Không thể nào! ~" Cuối cùng, trước khi hóa thân của Tam tổ biến mất, hắn đã phát ra tiếng hét kinh hãi không thể tin nổi.

"Sao có thể?" Quá nhanh, hóa thân của Tam tổ chết quá nhanh, khiến cho Nhị tổ chưa kịp ra tay cũng ngẩn người một lúc, khi hoàn hồn lại, thì phát hiện hư ảnh Kiếm Đế đang nhìn về phía mình.

"Không ổn, tuyệt đối là tồn tại vượt qua tam trọng thiên, dù chỉ là hư ảnh cũng có thể dễ dàng chém giết Vô Thượng!" Nhị tổ không hề do dự, xoay người bỏ chạy, đại trận thủ hộ của tổ địa không thể địch lại, không thể tiến vào.

Lại một đạo kiếm quang lóe lên, hóa thân của Nhị tổ thân thể vỡ tan, ý niệm tiêu tán.

"Hít~!" "Quá đáng sợ, đó là hóa thân của Vô Thượng đó!" "Một kiếm, chỉ dùng một kiếm, vị tiền bối đó tu vi rốt cuộc cao đến mức nào!" "Ha ha, chúng ta thắng rồi, Hồng Mông Giới của chúng ta có đại trận thủ hộ, căn bản không cần sợ Ba Ngàn Cổ Giới!" Tu sĩ Hồng

Mông Giới đầu tiên là một trận chấn động, ngay sau đó ai nấy đều hưng phấn.

Những chúa tể như Nhân Hoàng, Yêu Hoàng, Bàn Thiên cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Vô Cực cũng kinh ngạc không thôi, nhưng như vậy cũng tốt, nếu đại trận thủ hộ này có thể chống đỡ được, hắn cũng đỡ phải phiền phức.

"Phụt~!" Bên ngoài Hồng Mông Giới, Nhị tổ và Tam tổ của Thiên Thần Cổ Giới trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, trên mặt hai người đều lộ vẻ kinh hãi.

"Nhị tổ, Tam tổ!" "Chuyện gì vậy?" Một đám chúa tể Thiên Thần tộc đều ngây người, không hiểu vì sao hai vị Vô Thượng trong tộc lại đột nhiên hộc máu.

"Đại trận thủ hộ của tổ địa không thể địch lại!" Tam tổ sắc mặt âm trầm nói: "Quá đáng sợ, người mà đại trận thủ hộ đó triệu hồi ra tu vi tuyệt đối phải vượt qua tam trọng thiên, thậm chí có thể là trên tứ trọng thiên!" "Trên tam trọng thiên, vượt qua Vô Thượng?

Sao có thể?" "Không thể nào, trong Hồng Mông chư thiên của chúng ta, Vô Thượng là tồn tại đỉnh cấp nhất, chưa từng xuất hiện tồn tại vượt qua Vô Thượng!" Một đám chúa tể Thiên Thần tộc đều không dám tin.

"Không thể địch lại, dù cho hai người chúng ta chân thân đến đó, cũng không phải là đối thủ, một khi bước vào, có khả năng sẽ vẫn lạc bên trong!" Nhị tổ của Thiên Thần tộc cũng trầm giọng nói.

"Nhị tổ, Tam tổ, vậy chúng ta phải làm sao?" "Tấn công từ bên ngoài, cùng lắm thì hủy diệt luôn tổ địa, thứ mà chúng ta không có được, ai cũng đừng hòng có được!" Trong mắt Nhị tổ lóe lên vẻ tàn

nhẫn.

“Kiệt kiệt, vậy thì cứ như vậy đi, nhưng ta lại không hy vọng tổ địa bị hủy diệt, ngược lại hy vọng dưới sự tấn công của chúng ta, tòa đại trận thủ hộ đó có thể tiếp tục che chở cho tổ địa, như vậy ta có thể ở bên ngoài từ từ bào mòn đại trận!” Tam tổ phát ra tiếng cười dữ tợn.

“Ra tay!” “Ầm!

Ầm!

Ầm!” Rất nhanh, hơn trăm vị chúa tể của Thiên Thần Cổ Giới lại một lần nữa ra tay, sức mạnh mênh mông trực tiếp oanh kích lên tường giới của Hồng Mông Giới.

Lần này không giống như lần trước, chỉ xé rách một khe hở để có thể tiến vào, mà là tấn công trên diện rộng.

Tường thế giới bị tấn công dữ dội, Hồng Mông Giới tự nhiên cũng không thể yên tĩnh.

Bên trong đủ loại tai nạn xảy ra, đại địa sụp đổ, tinh hà vỡ nát.

Sức mạnh quy tắc của Hồng Mông Giới đang tự phục hồi, nhưng lại không thể chống chọi được.

“Đến lúc ta ra tay rồi!” Trong Thiên Đình, Vô Cực khẽ cười, nói: “Nếu các ngươi có thể tiến vào, ta không thể đối phó, nhưng tấn công từ bên ngoài, đòn tấn công của các ngươi tự nhiên không thể làm gì được ta!” “Chư vị, lần này ta sẽ làm anh hùng của Hồng Mông Giới một lần, bảo vệ một giới!” “Ha ha, không ngờ bản quân cũng có lúc làm anh hùng!” “Bản quân cũng từng che chở chúng sinh, nhưng dù đối mặt với vô lượng lượng kiếp, cuối cùng tất cả người thân đều chết hết, chỉ còn lại một mình bản quân, cảnh tượng hôm nay, lại khiến bản quân nhớ lại năm đó, tuy rằng là giả, nhưng...” “Ra tay!”

Giây tiếp theo, toàn bộ Thiên Đình chấn động, khí tức Hỗn Độn Chí Tôn lan tràn, những người có thực lực sánh ngang chúa tể nhất trọng thiên và nhị trọng thiên lần lượt hiện thân ở khắp nơi.

Ngay cả Vô Cực cũng từ trong Thiên Đình bước ra, miệng phát ra đạo âm: "Thiên Đình của ta cai quản Hồng Mông Giới, tự nhiên sẽ bảo vệ thế giới, duy hộ chúng sinh vào lúc khó khăn!" "Thiên Đế, Thiên Đế ra tay rồi!" "Thật không ngờ, những người dị giới này lại che chở chúng ta!" "Chà, dưới tổ chim bị phá làm sao có trứng lành!" "Mặc kệ có phải dị giới hay không, chỉ cần lão tử lần này có thể sống sót, sau này chỉ tôn thờ Thiên Đế!" Theo Vô Cực và những người khác ra tay, rất nhanh, Hồng Mông Giới bắt đầu ổn định trở lại.

Hơn bảy mươi vị Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần phân bố ở khắp nơi, duy trì Hồng Mông Giới, khiến cho cuộc tấn công của Thiên Thần tộc căn bản không thể công phá được.

Điều này khiến cho sinh linh Hồng Mông Giới reo hò, vốn dĩ nhiều người đã tuyệt vọng, không ngờ cuối cùng lại là Thiên Đình của dị giới ra tay che chở.

Trong khoảnh khắc này, khi nhiều sinh linh Hồng Mông Giới nhìn về phía Vô Cực và những người khác, sự sợ hãi và hận thù đã biến mất, trên mặt cũng lộ ra vẻ thiện ý.

"Chư vị, Thiên Đình của Hỗn Độn Hải đều đã ra tay, chúng ta thân là chúa tể của Hồng Mông Giới há có thể khoanh tay đứng nhìn, không sợ bị người khác chê cười sao?" "Đúng vậy, người ngoài còn có thể cống hiến, chúng ta sợ gì chứ?" Tức thì, mười mấy vị chúa tể của Hồng Mông Giới cũng lần lượt hiện thân, gia nhập vào đội ngũ duy trì tường thế giới.

Hiện nay, chúa tể của Hồng Mông Giới chỉ còn lại mười mấy vị, những người còn lại gần như đã bị Sử Tiền Đạo Quân giết sạch.

Những chúa tể còn lại gần như đều là phe trung lập, cuối cùng dưới sự uy hiếp của Sử Tiền Đạo Quân cũng không kháng cự.

Bây giờ họ ra tay, không nghi ngờ gì đã làm giảm áp lực cho Thiên Đình rất nhiều.

Ở bên ngoài, điều khiến các cường giả Thiên Thần tộc tức giận là, lại có người dám đối đầu với họ.

Chương 620

Hai vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc đều có thể thông qua tường thế giới, nhìn thấy tình hình bên trong, khiến họ vô cùng tức giận.

"Kia là, Nhị tổ, Tam tổ, đám người đó đã giết hơn mười vị chúa tể của chúng ta, còn suýt nữa đồ sát sạch sẽ các chúa tể của các giới được ban thưởng trước!" Có người nhận ra Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác.

"Là đám người đó sao?

Không thể nào, bản thần nhớ tin tức mà thiếu thần gửi về trước đó, tổ địa này chỉ có mấy chục chúa tể nhất trọng thiên, ngay cả một nhị trọng thiên cũng không có mà?" "Thật là nực cười, bên trong tổ địa hiện nay, có đến bảy tám vị Chuẩn Vô Thượng, hơn trăm chúa tể nhất trọng thiên, thực lực như vậy nếu không phải bản thần không cảm nhận được khí tức Vô Thượng bên trong, thì tổ địa này hoàn toàn có thể sánh ngang với Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta!" Tam tổ trầm giọng nói, đồng thời trong lòng kinh hãi, hơn trăm chúa tể, bảy tám vị Chuẩn Vô Thượng, đội hình này quả thực đáng sợ.

"Đúng vậy, không chỉ tin tức của thiếu thần, mà trong các tin tức mà các đại cổ giới nhận được, đều nói rằng trong tổ địa căn bản không có bao nhiêu cường giả!" Một chúa tể hiểu rõ về Hồng Mông Giới cũng nói.

"Chỉ cần không có Vô Thượng, không có gì đáng sợ, cho ta giết, dùng toàn lực, công phá tổ địa!" "Âm!" Rõ ràng, Nhị tổ và Tam tổ của Thiên Thần tộc căn bản không có ý định dừng lại, tiếp đó lại là một đợt tấn công.

Sức mạnh của Vô Thượng tuy mạnh, nhưng qua sự suy yếu của

tường giới, truyền vào bên trong Hồng Mông Giới, với tu vi của Vô Cực và các Sử Tiền Đạo Quân đã đủ để chống lại.

Vì vậy, sau nhiều lần tấn công mà không có hiệu quả, cuối cùng những cường giả Thiên Thần tộc này chỉ có thể ngừng tấn công.

"Chết tiệt, cứ tiếp tục như vậy, e rằng chỉ có thể đợi người của các cổ giới khác!" "Cũng không còn cách nào khác, chỉ dựa vào Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta căn bản không thể công hạ được!" Sắc mặt của hai vị Vô Thượng Thiên Thần tộc đều vô cùng khó coi.

"Hai vị lão tổ, hiện nay chỉ có một cách!" Lúc này, một tộc nhân Thiên Thần tộc bước ra, là một vị Chuẩn Vô Thượng, thực lực cường đại.

"Ồ?

Cách gì?" Mọi người đều lần lượt nhìn về phía vị Chuẩn Vô Thượng này.

"Đàm phán, hợp tác với đám người trong tổ địa!" Vị Chuẩn Vô Thượng này nheo mắt, nói: "Hiện nay cách tốt nhất chỉ có thể là tìm họ thương lượng, sau khi được đồng ý, chúng ta mới có thể phái một bộ phận người bước vào tổ địa!" "Không thể nào?" "Thần Di Chúa Tể, ngài đang đùa sao?

Ai lại để kẻ địch vào nhà, chia sẻ cơ duyên chứ?" Nghe vậy, một đám chúa tể lắc đầu.

"Nói tiếp đi!" Ngược lại, Nhị tổ và Tam tổ không lên tiếng.

"Là thế này, hiện tại chúng ta quả thực không làm gì được tổ địa, nhưng người vội vàng không chỉ có chúng ta, bọn họ tuy rằng ngăn cản được chúng ta, nhưng nếu các cổ giới khác giáng lâm thì sao?" Thần Di Chúa Tể mỉm cười thần bí, nói: "Một khi các đại cổ giới giáng lâm, dù cho phòng ngự của tổ địa có mạnh đến đâu, cũng không

thể ngăn cản được, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ chết.

Vì vậy, họ còn vội hơn chúng ta, như vậy, chúng ta chỉ cần tìm họ thương lượng, nói cho họ biết, chỉ có hợp tác với chúng ta, mới có thể bảo toàn tính mạng!" "Nguyên lai là vậy!" Lần này tất cả mọi người đều gật đầu, cảm thấy lời nói của hắn có lý.

Đúng vậy, ở cảnh giới này, tự nhiên lợi ích và tính mạng là trên hết, hiện nay đối phương có thể chống cự, đó là vì chỉ có một giới của họ, lại có ý chí bản thân của Hồng Mông Giới bảo hộ.

Nhưng nếu các đại cổ giới toàn bộ giáng lâm, họ lấy gì để chống cự?

Không tin đến lúc đó đám cường giả tổ địa kia sẽ liều chết chống cự.

"Khả thi!" Cuối cùng, Nhị tổ và Tam tổ gật đầu, nói: "Thần Di, ngươi liền dẫn người đi thương lượng đi, chúng ta không có thời gian, cho họ thêm một chút lợi ích, chỉ cần trong phạm vi chấp nhận được của ta là được!" "Vâng, Nhị tổ, Tam tổ!" Thần Di Chúa Tể gật đầu, mặt nở nụ cười, sau đó trực tiếp đứng dưới vết nứt đang từ từ phục hồi, lớn tiếng hét: "Đạo hữu của tổ địa, có thể nói chuyện một chút không!" Âm thanh của hắn xuyên qua vết nứt, trực tiếp truyền vào trong Hồng Mông Giới.

Khiến Vô Cực và những người khác đều ngẩn ra, vô cùng kinh ngạc.

"Ồ, công không vào được, liền chuẩn bị đàm phán rồi sao?" "Thiên Thần Cổ Giới thật không từ bỏ!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lạnh, thân là những lão quái vật đã sống qua từng thời đại, tình huống này tự nhiên hiểu rõ.

"Ồ, nhưng chúng ta cần phải đàm phán sao?" "E rằng họ dùng việc

Ba Ngàn Cổ Giới sắp đến để uy hiếp chúng ta, thật sự cho rằng chúng ta sợ rồi sao?" "Hừ, Ba Ngàn Cổ Giới thì đã sao?

Chỉ cần cho ta thời gian, sớm muộn gì cũng càn quét hết!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân sắc mặt lạnh lùng, từng người tựa như quái vật khát máu, căn bản không sợ hãi.

"Đi, sao lại không đi, ta cần thời gian, vừa hay có thể kéo dài!" Bất chợt, Vô Cực lại khẽ cười, từng bước đi về phía vết nứt trên bầu trời.

"Là ngươi!" Khi nhìn thấy Vô Cực, đám người Thiên Thần tộc đều sắc mặt biến đổi, trong nháy mắt, từng luồng sát ý cổ xưa khủng bố bùng phát.

Dù là Vô Thượng Tam tổ, cũng mặt mày tái mét.

Khi còn ở Hồng Mông Giới, hắn đã bị người trước mắt này đùa giỡn một phen, thân là Vô Thượng, đối với hắn đó quả là một sự sỉ nhục.

"Sao ngươi lại ở tổ địa, lẽ nào ngươi là người của tổ địa?

Không thể nào, vậy sao ngươi lại có thể tự do ra vào, lại còn bước vào Thiên Thần Cổ Giới của ta!" Tam tổ hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

Đối với người xuất quỷ nhập thần này, hắn vô cùng kiêng dè, dù cho tu vi của đối phương không cao.

"Không, không đúng, ngươi lại đạt đến nhị trọng thiên đỉnh phong?

Sao có thể?" Vừa mới nói tu vi của đối phương không cao, nhưng chớp mắt đã thấy khí tức lan tràn trên người đối phương, rõ ràng là nhị trọng thiên đỉnh phong, cảnh giới Chuẩn Vô Thượng.

Điều này khiến hắn kinh hãi, phải biết rằng, vạn năm trước, khi ở

Thiên Thần Cổ Giới, người này chỉ có tu vi nhất trọng thiên, mới chỉ vỏn vẹn vạn năm, đối phương lại là Chuẩn Vô Thượng.

Quá khủng bố rồi, ai mà không biết cảnh giới Chúa Tể, động một cái là trăm vạn năm, ngàn vạn năm cũng khó tiến thêm một tấc.

Những Vô Thượng như họ cũng không biết đã tu luyện bao nhiêu năm tháng, mới có được thành tựu hôm nay.

"Sao thế?

Kinh ngạc lắm sao?

Thủ đoạn của bản tôn há là các ngươi có thể lý giải?

Thôi, nói đi, đàm phán thế nào!" Vô Cực thần sắc thản nhiên, đối mặt với một đám chúa tể Thiên Thần tộc đằng đằng sát khí, chỉ khẽ mỉm cười.

Tam tổ hít sâu một hơi, nén lại cơn giận trong lòng, không nói gì.

Các chúa tể Thiên Thần tộc khác cũng đều nhẫn nhịn.

Việc này đã giao cho Thần Di Chúa Tể, tự nhiên họ sẽ không xen vào.

Thần Di Chúa Tể cũng mặt mày khó coi, nhưng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, vừa định mở miệng, đã bị Vô Cực cắt ngang.

"Ồ, trước khi đàm phán, nói cho các ngươi một tin, thiếu thần trong tộc các ngươi chính là do bản tôn giết!" Lời nói của Vô Cực có thể nói là kinh thiên động địa, trong nháy mắt khiến tất cả chúa tể Thiên Thần tộc đều ngây người, lời nói của Thần Di Chúa Tể cũng nghẹn lại.

Chương 621

Về phần làm thế nào, hắn chỉ có thể nhìn về phía Nhị tổ và Tam tổ.

Lúc này, Tam tổ thật sự muốn một quyền đánh tới, giết chết tên quỷ dị này, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Nhị tổ lại lạnh lùng nói: "Chỉ là một truyền nhân tiểu bối thôi, Thiên Thần tộc ta danh chấn Hồng Mông chư thiên, truyền nhân nhiều vô số kể, tự mình không bằng người khác chết thì cũng chết rồi, không có gì đáng tiếc!" "Thần Di, tiếp tục đi!" Thần Di Chúa Tể hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Chắc hẳn đạo hữu cũng biết Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta giáng lâm trước thời hạn, bây giờ thời gian cũng sắp đến lúc các cổ giới khác xuất hiện, đạo hữu có thể ngăn cản Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta, lẽ nào có thể ngăn cản được cả Ba Ngàn Cổ Giới sao?

Dù cho Ba Ngàn Cổ Giới không thể toàn bộ giáng lâm, cũng nhiều nhất là mười mấy đại giới, nhưng đủ để dễ dàng nghiền nát tổ địa." "Cho nên, Thiên Thần tộc chúng ta chuẩn bị hợp tác với các ngươi!" "Ồ, vậy sao?

Hợp tác thế nào?" Vô Cực vẫn không biểu cảm, khiến Thần Di Chúa Tể nhíu mày.

Nhưng hắn vẫn nói: "Lợi ích của tổ địa chia làm mười phần, Thiên Thần tộc ta bảy phần, các ngươi được ba phần.

Nếu đồng ý, đợi Ba Ngàn Cổ Giới giáng lâm, tộc ta sẽ đồng ý che chở!" "Quả là một ý kiến hay!" Vô Cực gật đầu, khiến mắt Thần Di Chúa Tể sáng lên.

"Hừ, quả nhiên là sợ chết!" "Chuyện thường tình thôi mà?

Không có lựa chọn khác, ngược lại, ta lại cảm thấy Thần Di Chúa Tể ra giá quá cao rồi, cho họ một phần đã là không tồi, sao lại muốn ba phần?" "Hì, lão Ngũ ngốc, ngươi thật sự tin họ sẽ giữ lời hứa sao?

Chỉ là tạm thời đồng ý thôi!" Một đám chúa tể Thiên Thần tộc nghe vậy đều cười lạnh liên tục.

"Nhưng bản tôn cần phải thương nghị với những người khác trong giới của ta, không biết chư vị có thể chờ thêm một khoảng thời gian nữa không?" Chỉ thấy Vô Cực vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Không thành vấn đề, nhưng đạo hữu cần phải nhanh lên, dù sao thời gian cũng không còn nhiều, sắp đến rồi!" Thần Di Chúa Tể gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, hiển nhiên, theo hắn thấy, việc này đã là ván đã đóng thuyền.

Chỉ có Tam tổ của Thiên Thần tộc nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Tên này quỷ dị như vậy, dám một mình xông vào Thiên Thần Cổ Giới, không những dám tấn công thánh địa, còn đùa giỡn hắn, tồn tại như vậy há có thể đơn giản?

Đặc biệt là đối phương không hề mặc cả, càng thêm quỷ dị.

"Chúng ta ở đây đợi ngàn năm, ngàn năm sau nếu không thương nghị ra kết quả, cuộc giao dịch này coi như hủy bỏ!" Suy nghĩ một lúc, Tam tổ mở miệng, cho Vô Cực một thời hạn.

"Không thành vấn đề!" Vô Cực khẽ cười, lại như nghĩ ra điều gì đó, nói: "Ồ, đúng rồi, trong khoảng thời gian này tốt nhất đừng làm phiền ta!" Nói xong, liền xoay người rời đi.

"Hắn…" Sau khi Vô Cực rời đi, Nhị tổ nhìn về phía Tam tổ.

"Không sai, người này, quá quỷ dị rồi, khi còn ở nhất trọng thiên đã dám xông vào giới của ta, đùa giỡn bản thần, cuối cùng còn bị hắn

trốn thoát, lần này gặp lại, tu vi của hắn lại đạt đến Chuẩn Vô Thượng!" Nói đến đây, trong mắt Tam tổ lóe lên sát ý mãnh liệt: "Không cần biết lần hợp tác này thế nào, người này phải chết!" "Nếu theo như lời ngươi nói, người đó quả thực đáng sợ, nhưng nếu đã quỷ dị như vậy, thì phải ra tay bất ngờ, cho hắn một đòn chí mạng, nếu không để hắn trốn thoát, tương lai sẽ là đại họa cho Thiên Thần Cổ Giới của chúng ta!" Nhị tổ cũng vẻ mặt ngưng trọng nói.

Về phần tiếp theo, một đám cường giả Thiên Thần tộc liền ngồi thiền trong Hỗn Độn, chờ đợi tin tức của Vô Cực.

Sau khi Vô Cực trở về, cũng không làm gì, chỉ để các Sử Tiền Đạo Quân bế quan, nhưng ngàn năm thời gian quá ngắn, cần phải có cách.

Điều chỉnh tỉ lệ thời gian, không phải là vấn đề khó, nhưng có quy tắc Hồng Mông ở đây, muốn điều chỉnh tỉ lệ thời gian trong Hồng Mông Giới không phải là chuyện dễ.

Cuối cùng, một đám Sử Tiền Đạo Quân liên thủ, cộng thêm Thời Thần và Thời Gian Đạo Quân, mới miễn cưỡng bố trí được một trận pháp có tốc độ thời gian vạn lần.

"Một trăm triệu năm thời gian không nhiều, nhưng chắc cũng gần đủ rồi, dù sao các Sử Tiền Đạo Quân tích lũy hùng hậu, bây giờ phá vỡ bình cảnh, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn tu vi lại một lần nữa bùng nổ!" Một trăm triệu năm thời gian, đủ để giải phóng tiềm lực của đám Sử Tiền Đạo Quân này, trong đó phần lớn sẽ đột phá lên Chí Tôn nhị trọng thiên.

Vô Cực kỳ vọng nhất là Thiên Mẫu Thánh Hậu, Nguyên Mẫu Đạo Quân, và Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân.

Mấy người này đều có hy vọng trong vòng một trăm triệu năm, đột phá đến lĩnh vực Vô Thượng.

Về phần các Sử Tiền Đạo Quân khác, có lẽ sau này có cơ hội, nhưng trong một trăm triệu năm chắc chắn là không đủ.

Vô Cực thì không bế quan, Tiên Thiên Ngũ Thái không phải bế quan là có thể lĩnh ngộ được.

Con đường này rất khó, cần phải tìm linh cảm, có lúc linh cơ chợt lóe, liền có thể đột phá.

Nhưng Vô Cực cũng không vội, bản thể Đạo Kiếp bên kia, khôi phục gần xong rồi, cũng bắt đầu luyện hóa Hồng Mông chi nguyên, một khi luyện hóa xong Hồng Mông chi nguyên, hoàn toàn có thể dễ dàng đột phá lĩnh vực Vô Thượng, thậm chí chạm đến Chúa Tể tứ trọng thiên.

Đương nhiên, đối với Đạo Kiếp, cảnh giới không quan trọng, quan trọng là đạo, đạo của hắn là sáng sinh và hủy diệt, là đại luân hồi, chỉ cần không ngừng cảm ngộ đại đạo luân hồi, dù cho cảnh giới không tăng, chiến lực vẫn có thể không ngừng tăng lên.

Thậm chí, bất luận là Vô Cực hay Đạo Kiếp, đều đã từ bỏ sự ràng buộc của cảnh giới, biến thân mình thành đạo.

"Một trăm triệu năm thời gian quá ngắn, bản cung không đi nâng cao tu vi, nhưng khoảng thời gian này lại đủ để bản cung phá vỡ bình cảnh từ Đại Đạo Cảnh đột phá đến Đạo Quân, để cho những đạo hữu Hồng Hoang còn sống sót hiện nay, có thể tiến thêm một bước!" Thiên Mẫu Thánh Hậu nói, làm vậy cũng là vì cân nhắc đến tổng thể, dù sao cả Thiên Đình chỉ có mấy người họ, sau này có thể không có người kế thừa.

Một thế lực lớn không chỉ có cường giả đỉnh cấp, mà còn cần có sức mạnh trung kiên, và mầm non.

Theo Thiên Mẫu Thánh Hậu thấy, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn

Đề, Phục Hy, Nữ Oa, và những sinh linh Hồng Hoang còn sống sót, chính là sức mạnh trung kiên và mầm non của Thiên Đình.

"Phải rồi, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, hay là nhân khoảng thời gian này, cùng ngươi đi dạo một vòng Hỗn Độn, tốt nhất là có thể hủy diệt một hai thế giới!" Lời nói của Thiên Mẫu Thánh Hậu khiến Vô Cực ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra, vì Tịch Diệt Đạo Nhân đã bước ra.

Nhìn thấy Tịch Diệt Đạo Nhân, khóe miệng Vô Cực co giật, đây chính là kẻ hủy diệt thuần túy, muốn nâng cao thực lực thật sự cần phải đi hủy diệt thế giới.

"Nhưng chỉ có ngàn năm thời gian, chúng ta có thể đi đâu?

Ngoài việc đi hủy diệt Thiên Thần Cổ Giới, những nơi khác đều không đi được!" Vô Cực lắc đầu, Hỗn Độn mênh mông, không có phương hướng, đừng nói ngàn năm, trăm triệu năm cũng khó mà tìm thấy.

"Ngàn năm, đủ rồi, chỉ cần trước khi ngàn năm kết thúc, chúng ta ra tay, đến lúc đó dù cho Thiên Thần tộc có chấn nộ, cũng không cần sợ!" Rõ ràng, Thiên Mẫu Thánh Hậu đã tính toán cả rồi.

Ngàn năm thời gian, đủ để một đám Sử Tiền Đạo Quân đột phá tu vi, đến lúc đó thực lực tổng thể thậm chí sẽ vượt qua cả Thiên Thần Cổ Giới.

Chính là lợi dụng chênh lệch thời gian này.

"Không thành vấn đề, nhưng chuyện tốt như vậy, ta không tham gia, để bản tôn đi đi!" Vô Cực khẽ cười.

"Cái gì?

Đạo Tôn muốn xuất quan!" "Thương thế của Đạo Tôn đã khôi phục rồi sao?" Một câu nói, tất cả mọi người có mặt ở đây đều chấn

động.

"Không sai, tuy rằng chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng đủ rồi!" Vô Cực gật đầu, ngẩng đầu nhìn về một hướng.

Chương 622

Ở phía xa, một chiếc quan tài cổ đen kịt phá không bay tới, rơi xuống trước mặt mọi người, ngay sau đó, quan tài cổ tự động mở ra, một người mặc hắc bào, tóc bạc trắng, chính là Đạo Kiếp bước ra.

"Ầm!" Trong nháy mắt, một luồng khí tức tuyên cổ thương lương ập đến.

"Chư vị, đã lâu không gặp!" Đạo Kiếp khẽ cười, thu liễm khí tức trên người.

"Ha ha, đạo hữu, cuối cùng cũng gặp lại!" "Chà, bây giờ có thể gọi là lão hữu rồi, tên này bây giờ cũng là Sử Tiền Đạo Quân!" "Ha ha!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lớn.

"Chà, thật là thương hải tang điền, những năm nay chư vị cũng đã chịu không ít khổ cực, trong đó hình như thiếu đi một vài bóng hình, thật đáng tiếc!" Đạo Kiếp thở dài, sao có thể không nhìn ra một vài cố nhân đã biến mất, hiển nhiên, đã vẫn lạc trong những năm chinh chiến.

"Có một số đạo hữu cuối cùng cũng không thể gặp lại!" "Nhưng chúng ta sẽ báo thù cho họ!" Nhắc đến những Sử Tiền Đạo Quân đã chiến tử, trong lòng mọi người đều không dễ chịu.

Khi còn ở Hỗn Độn Hải căn bản không tồn tại thứ này, nhưng bây giờ, lại có tình cảm.

"Yên tâm, rồi sẽ có một ngày, bản tôn sẽ ở trong Hỗn Độn vô tận, phục sinh họ!" Đạo Kiếp nghiêm túc nói, đây không chỉ là nói suông, hắn tin rằng, khi mạnh đến một mức độ nhất định, đối với Vô Cực lĩnh ngộ đến cực điểm, tất nhiên có thể làm được.

“Tịch Diệt đạo hữu, chúng ta đi thôi!” Tiếp đó, ánh mắt Đạo Kiếp nhìn về phía Tịch Diệt Đạo Nhân, đồng thời, ý niệm khẽ động, Vô Cực dung hợp làm một với hắn.

Muốn ở Thiên Thần Cổ Giới tùy ý ngang ngược, nhất định phải dùng đến Vô Cực, Vô Cực tuy là hiện đại thân, nhưng không bằng Vô Cực đạo quả.

Rất nhanh, hai người lặng lẽ rời đi, một lát sau, đã xuất hiện trong Hỗn Độn, lại dùng lực lượng Thái Thủy và Thái Tố diễn hóa, các chúa tể Thiên Thần tộc đều không phát hiện.

Ngay sau đó, hai người lại dễ dàng xuyên qua tường thế giới của Thiên Thần Cổ Giới, không chút trở ngại bước vào Thiên Thần Cổ Giới.

Tiếp theo rất đơn giản, chính là hủy diệt, bất luận là Đạo Kiếp hay Tịch Diệt Đạo Nhân, đều toàn lực bộc phát Tịch Diệt Đại Đạo của bản thân, lan truyền khí tức tịch diệt hết nơi này đến nơi khác.

Nhưng đây là một công việc mệt nhọc, dù sao đây là một cổ giới, không thể so với Hỗn Độn Hải, chỉ riêng địa vực đã rộng lớn vô cùng, không gian ổn định, đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Hai người muốn âm thầm, để cho lực lượng tịch diệt lan tràn khắp nơi, nhưng lại không để nó bộc phát, cần phải đợi đến ngàn năm sau, nếu không bây giờ một khi bộc phát, tất nhiên sẽ kinh động đến các chúa tể của Thiên Thần tộc.

Để cho lực lượng tịch diệt ẩn giấu trong các hành tinh, đại lục, trong một số cấm địa, thậm chí, trong tình huống không kinh động đến quy tắc trời đất, hai người còn lặng lẽ bố trí Tịch Diệt Đại Đạo trong Thiên Thần Cổ Giới.

Tịch Diệt Đại Đạo loại đạo này trong quy tắc trời đất cũng không

có, nhưng không có nghĩa là không tồn tại, nếu Hồng Mông chi nguyên diễn hóa Hỗn Độn Hải có thể sinh ra loại đại đạo này, các cổ giới khác theo Đạo Kiếp thấy, cũng nên có thể diễn hóa ra.

Dù sao kinh qua nhiều năm như vậy, đặc biệt là chuyến đi Cổ Táng Cấm Địa, đã khiến Đạo Kiếp hiểu rõ gần hết cấu tạo cơ bản của các đại cổ giới.

Bây giờ trong mắt Đạo Kiếp, Ba Ngàn Cổ Giới giống như ba ngàn đại lục tách rời, toàn bộ đều là mảnh vỡ.

Nhìn bề ngoài ba ngàn cổ giới đều tự thành một giới, có ý chí của riêng mình, trông có vẻ rất hoàn mỹ, nhưng thực ra căn bản không hoàn mỹ.

Từ Cổ Táng Cấm Địa trở về, trong khoảng thời gian này Đạo Kiếp không chỉ phục hồi thương thế, mà còn đưa ra một suy đoán kinh người.

Trong Quy Khư Hồng Mông Hải có nhiều mảnh vỡ thế giới Hồng Mông như vậy, vậy thì trong lịch sử tất nhiên đã tồn tại vô số thế giới Hồng Mông.

Nhưng có thể sao?

Đừng nói là tồn tại vô số thế giới Hồng Mông, chỉ riêng ba ngàn cổ giới hiện tại đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Vì vậy, Đạo Kiếp đã hiểu rõ quá trình Hư Vô diễn hóa Vô Cực, Vô Cực diễn hóa Hỗn Độn, nên phải có một thời đại Hồng Mông.

Chính cái gọi là Hồng Mông vỡ nát Hỗn Độn xuất hiện, trước khi Hỗn Độn ra đời, nên tồn tại một thời đại Hồng Mông.

Bây giờ nhìn bề ngoài có ba ngàn Hồng Mông cổ giới, lại được gọi là Hồng Mông chư thiên, nhưng theo Đạo Kiếp thấy, thời đại này vẫn là thời đại Hỗn Độn, những Hồng Mông cổ giới này chỉ là những

mảnh vỡ còn sót lại của năm đó mà thôi.

Hồng Mông chi nguyên, Đạo Kiếp cảm thấy nên là sản vật còn sót lại của thời đại Hồng Mông, hoặc là Hồng Mông Đại Đạo đã vỡ nát, mới có thể diễn hóa ra ý chí trời đất.

Nếu suy đoán này một khi truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ chấn kinh Hồng Mông chư thiên.

Đương nhiên, Đạo Kiếp cũng sẽ không nói ra ngoài, ngay cả những trải nghiệm trong Cổ Táng Cấm Địa, cũng sẽ không nói ra ngoài.

Vì trong đó có khả năng liên quan đến đại khủng bố, nếu suy đoán là thật, vậy thì Hồng Mông vỡ nát Hỗn Độn xuất hiện không phải là một quá trình diễn hóa của Vô Cực, mà là bị người khác phá vỡ.

Điều này quá kinh người, dù là Đạo Kiếp nghĩ đến cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Không suy nghĩ nhiều nữa, tiếp tục hành động cùng Tịch Diệt Đạo Nhân, chôn giấu lực lượng tịch diệt.

Thiên Thần Cổ Giới quá mênh mông, hai người cần phải cẩn thận từng li, không thể trong thời gian ngắn chôn giấu quá nhiều, nhưng cũng đủ rồi.

Hoàn toàn hủy diệt một nền văn minh?

Không có cách nào.

Tuy nhiên, Đạo Kiếp có một kế hoạch lớn, nếu suy đoán không sai, kế hoạch lớn này có thể tiến hành.

Như vậy, càng không thể hủy diệt một giới.

Rất nhanh, kỳ hạn ngàn năm sắp đến, hai người trực tiếp rời khỏi Thần Thiên Cổ Giới, trở về Hồng Mông Tổ Địa.

Kỳ hạn ngàn năm vừa đến, Thần Di Chúa Tể của Thiên Thần tộc liền mở miệng, dường như một khắc cũng không muốn đợi.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Vào ngày này, bên trong đại trận mà Vô Cực và những người khác bố trí, từng luồng khí tức cổ xưa khủng bố bùng phát, chấn động chư thiên, khiến bầu trời run rẩy.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân từ trong đại trận bước ra, trong đó khí tức trên người Nguyên Mẫu Đạo Quân đã đạt đến Hỗn Độn Chí Tôn tam trọng thiên.

Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân tuy rằng chưa đột phá, nhưng trên người cũng lan tràn từng tia khí tức Vô Thượng.

Rõ ràng, tuy chưa đột phá, nhưng cũng đã một chân bước vào, vượt qua cả Chuẩn Vô Thượng.

Chương 623

Về phần các Sử Tiền Đạo Quân khác, có mấy vị Nguyên Quân cũng toàn bộ đột phá lên Hỗn Độn Chí Tôn nhị trọng thiên, trong đó Chuẩn Vô Thượng chiếm một phần ba.

"Kiệt kiệt, Thiên Thần tộc, chúng ta có thể nói chuyện rồi!" "Ha ha, bằng hữu Thiên Thần tộc, cách một giới sao có thể nói chuyện tốt được, chờ chúng ta ra ngoài!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lớn, dưới sự giúp đỡ của sức mạnh Vô Cực, trực tiếp rời khỏi Hồng Mông Tổ Địa, bước vào trong Hỗn Độn.

Khí tức trên người không hề che giấu, bảy mươi mấy vị tồn tại nhị trọng thiên, trong nháy mắt, khiến Hỗn Độn phong vân biến sắc.

"Sao có thể?" "Tu vi của bọn họ..." Các chúa tể Thiên Thần tộc ngây người, dù là Vô Thượng Nhị tổ và Tam tổ cũng đều ngây người.

Tình huống gì thế này?

Chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, tu vi của đám người này lại bùng nổ một đoạn dài, gần như toàn bộ đã bước vào chúa tể nhị trọng thiên.

Đặc biệt là mấy người đứng ở phía trước, trong đó có một nữ tử lại là một vị Vô Thượng, bên cạnh nàng ta, có bốn người, dù không phải Vô Thượng, nhưng lại khiến Nhị tổ và Tam tổ cảm thấy nguy hiểm.

"Chư vị đạo hữu, sao không nói gì nữa?" Lúc này, Vô Cực bước ra từ không trung, thần sắc thản nhiên, mặt nở nụ cười, tựa như một công tử phiên phiên.

Người này tự nhiên là Vô Cực, Đạo Kiếp từ Thiên Thần Cổ Giới trở về liền bắt đầu bế quan tu luyện, luyện hóa Hồng Mông chi

nguyên, chỉ cần không có đại sự, sẽ không hiện thân, tất cả chỉ cần giao cho Vô Cực là được.

"Các ngươi làm thế nào được?

Lẽ nào là cơ duyên của tổ địa?" Lần này mở miệng không phải là Thần Di Chúa Tể, đối mặt với đội hình như vậy, dù là Chuẩn Vô Thượng cũng không có tư cách, dù sao hiện nay trong đội hình đối phương cũng đã xuất hiện Vô Thượng.

Vì vậy, lần này mở miệng là Nhị tổ của Thiên Thần tộc.

Vị Nhị tổ và Tam tổ lúc này đã khôi phục lại bình tĩnh, sự tăng tiến tu vi của đối phương quá bất thường, giải thích hợp lý duy nhất có thể khiến họ nghĩ đến chính là cơ duyên của tổ địa.

Không sai, càng lúc càng khẳng định, Hồng Mông chi nguyên, cũng chỉ có Hồng Mông chi nguyên mới có thể khiến chúa tể nhanh chóng tăng tiến tu vi.

Dù sao năm đó trước khi các truyền nhân của các giới chưa vẫn lạc, khi thám hiểm Thủy Nguyên Thần Sơn, cũng đã từng phát hiện ra Hồng Mông chi nguyên.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của hai vị Vô Thượng Thiên Thần tộc đều trở nên nóng rực.

"Không sai, chúng ta đã tìm được một lượng lớn Hồng Mông chi nguyên, mới có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi như vậy.

Sao, chư vị cũng muốn?" Vô Cực gật đầu, lời nói ra vô cùng tức người, thừa lời, ai mà không muốn.

Một lượng lớn Hồng Mông chi nguyên, câu nói này vừa thốt ra, lập tức khơi dậy lòng tham của các chúa tể Thiên Thần tộc.

Sinh linh đều có thất tình lục dục, dù là Vô Thượng Chúa Tể, nếu

không có thất tình lục dục, sớm đã hóa thành đại đạo rồi.

Nhị tổ hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, ngẩng đầu nói với Vô Cực: "Như vậy đi, hai giới chúng ta hợp tác, cùng nhau chống lại các cổ giới sắp tới, về phần lợi ích, ba phần, chúng ta ba phần, bốn phần còn lại tạm thời không phân phối.

Nếu thời gian kịp, chúng ta sẽ chia bốn phần đó, sau đó trốn vào sâu trong Hỗn Độn, nếu thời gian không kịp, chỉ có thể lôi kéo thêm hai giới trong top mười, đem bốn phần lợi ích cho họ, như vậy mới có thể đảm bảo lợi ích của chúng ta!" Không thể không nói, không hổ là người có thể trở thành Vô Thượng, phân tích vô cùng hợp lý, cũng không vì tham lam mà muốn tất cả, hoặc là cùng Vô Cực và những người khác chia hết lợi ích.

Ngay cả nguy cơ cũng đã tính đến.

Dù sao Thiên Thần Cổ Giới tuy là một trong mười đại giới, nhưng đừng quên, còn có Cổ Đạo Giới, Cổ Cẩu Giới, Tiên Linh Giới, Cổ Yêu Giới, Cổ Ma Giới cũng là top mười.

Thậm chí, những đại giới có thể xếp hạng trong vài chục đầu ở Hồng Mông chư thiên cũng không dễ chọc.

Nhiều cổ giới như vậy một khi giáng lâm, chỉ bằng Thiên Thần Cổ Giới, dù có thêm Vô Cực và những người khác, cũng không thể chống đỡ nổi nhiều cổ giới như vậy.

Muốn nuốt trọn lợi ích?

Không thể nào.

Vì vậy, Nhị tổ vừa mở miệng, đã nhường ra bốn phần, bốn phần này theo hắn thấy, đủ để lôi kéo thêm hai cổ giới top mười.

Như vậy, ba đại cổ giới, cộng thêm thế lực của Vô Cực, tương đương với bốn cổ giới top mười, đủ để đàm phán với các cổ giới còn

lại, chiếm giữ ưu thế.

“Thông minh, làm như vậy quả thực có cơ hội, chỉ là ta không đồng ý!” Vô Cực gật đầu, trước tiên tán thưởng một câu, sau đó lại lắc đầu.

“Ồ?

Vậy thì sao?

Điều kiện ta đưa ra đã đủ ưu đãi rồi, phải biết rằng, giúp tổ địa chống lại áp lực từ các đại giới khó khăn đến mức nào?

Thiên Thần tộc của ta chỉ là một trong top mười, không phải là đứng đầu!” Tam tổ của Thiên Thần tộc trầm giọng nói.

“Không, hai vị đạo hữu, các ngươi hiểu lầm rồi!” Vô Cực khẽ cười, nói: “Vì sao ta phải hợp tác với các ngươi?” “Ý gì?” “Lại đùa giỡn chúng ta!” Lời này vừa thốt ra, không chỉ Nhị tổ và Tam tổ của Thiên Thần tộc, mà các chúa tể Thiên Thần tộc khác cũng lần lượt đại nộ.

Ngàn năm trước tên này đã đồng ý, khổ sở chờ đợi ngàn năm, đối phương lại lật lọng?

Thiên Thần tộc từ khi nào bị đùa giỡn như vậy?

Từ trước đến nay chỉ có họ đùa giỡn người khác, chưa có ai dám đùa giỡn họ.

“Đùa giỡn?

Bản tôn từ trước đến nay không làm những việc vô nghĩa như vậy, điều bản tôn muốn làm, chính là giết các ngươi, rồi độc chiếm cơ duyên của tổ địa!” Gương mặt Vô Cực lộ ra nụ cười lạnh lùng.

“Ầm!

Ầm!” Lời nói của hắn vừa dứt, một đám Sử Tiền Đạo Quân phía

sau lần lượt bùng phát, lao vào giữa trận doanh của Thiên Thần tộc.

"Chết tiệt, ngươi..." "Tìm chết!" Các chúa tể Thiên Thần tộc đại nộ, Nhị tổ và Tam tổ càng tức đến nộ hỏa xung thiên.

Họ là Vô Thượng Chúa Tể, đứng trên đỉnh cao của Hồng Mông chư thiên, ai dám bất kính với họ?

Hôm nay, không chỉ có người muốn bất kính, mà còn muốn giết họ, sao có thể không chấn nộ?

Chương 624

“Lạc lạc, hai vị, ta tên Nguyên Mẫu, một tiểu nữ tử, vừa mới đột phá tam trọng thiên, đặc biệt đến lĩnh giáo!” Đối phó với Vô Thượng, tự nhiên phải là Nguyên Mẫu Đạo Quân vị tam trọng thiên này, những người khác không đủ tầm, Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân có thể, nhưng không cần thiết.

Theo như Vô Cực hiểu về Nguyên Mẫu Đạo Quân, trấn áp hai tồn tại cùng cảnh giới chắc không thành vấn đề.

“Tìm chết!” “Hừ, một người vừa mới đột phá Vô Thượng, cũng đòi chiến đấu với hai người chúng ta?” Nhị tổ và Tam tổ của Thiên Thần tộc cười lạnh, cũng không hợp sức tấn công Nguyên Mẫu Đạo Quân, chỉ có Tam tổ một mình ra tay.

Rõ ràng, họ cho rằng hai người hợp công một người, lại là một Vô Thượng vừa mới đột phá, quá mất mặt.

Tuy nhiên, rất nhanh sắc mặt họ đã biến đổi, nữ nhân này quá khủng bố, giơ tay đã đánh Tam tổ không còn sức chống cự, hoàn toàn không phải là đối thủ.

“Sao lại mạnh như vậy?” Tam tổ kinh hãi, hắn trở thành Vô Thượng không biết bao nhiêu năm rồi, lại không đánh lại một người vừa mới đột phá.

“Ngươi là ai?

Ta là Nguyên Mẫu Đạo Quân, du hí nhân gian, trải qua vô số kiếp nạn bất tử, cùng cảnh giới không có đối thủ!” Nguyên Mẫu Đạo Quân vẻ mặt ngạo nghễ nói.

“Nữ nhân này quỷ dị, cùng lên!” Nhị tổ thấy vậy, không thể không

ra tay, thực lực của hắn mạnh hơn Tam tổ một chút, hai người liên thủ rất nhanh đã chiến đấu với Nguyên Mẫu Đạo Quân.

"Đi đi, giết sạch!" Bên kia, một đám Sử Tiền Đạo Quân đối với các chúa tể Thiên Thần tộc gần như là một cuộc tàn sát một chiều.

Trận chiến này không có gì hồi hộp, các Sử Tiền Đạo Quân đều là vô địch cùng cảnh giới, huống chi phần lớn Sử Tiền Đạo Quân đều đã đột phá lên nhị trọng thiên.

Dù cho Vận Mệnh Đạo Quân và Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân không ra tay, vẫn có thể áp đảo các chúa tể Thiên Thần tộc.

"Sao lại như vậy?

Sao có thể mạnh như vậy?

Không hợp lý!" Nhị tổ và Tam tổ đang chiến đấu với Nguyên Mẫu Đạo Quân thấy các chúa tể trong tộc không ngừng bị tàn sát, ai nấy đều nghiến răng ken két, đồng thời, cảm thấy hoàn toàn không đúng.

"Đó là vì các ngươi không hiểu lịch sử của Hỗn Độn Hải, không hiểu ba ngàn lần vô lượng lượng kiếp, nếu không sẽ không kinh ngạc như vậy!" Vô Cực thở dài một tiếng, lúc nói chuyện, cảm khái vô cùng.

Ba ngàn lần vô lượng lượng kiếp, bao nhiêu khổ nạn, bao nhiêu ma luyện, bao nhiêu cảm ngộ, những Sử Tiền Đạo Quân này có thể từ hết lần này đến lần khác ma nạn bước ra, há có thể so sánh với những đóa hoa trong nhà kính?

Đương nhiên, dù là ở các đại Hồng Mông cổ giới trở thành chúa tể, tự nhiên không phải là những đóa hoa trong nhà kính thật sự, cũng đã trải qua vô số cuộc chém giết và ma nạn.

Nhưng những cuộc chém giết và ma nạn đó, so với các Sử Tiền Đạo Quân, thì chỉ là muỗi so với voi, không khác gì những đóa hoa

trong nhà kính.

Loại chênh lệch này, giống như năm đó các Sử Tiền Đạo Quân chuyển thế, nhìn Tam Thanh và những người khác bằng ánh mắt như vậy, lúc đó, Tam Thanh và một đám đại năng Hồng Hoang đối với họ, không phải là những đóa hoa trong nhà kính sao?

Loại chênh lệch này không chỉ ở các loại kinh nghiệm, mà còn có đạo tâm, ý chí, trí tuệ, đều là không thể so sánh được.

Khiến Vô Cực nghĩ đến nhiều tiểu thuyết huyền huyễn ở kiếp trước, một số thiên kiêu yêu nghiệt động một cái là vượt cấp khiêu chiến, chém giết lão bối, quả thực là nực cười.

Huyết mạch cao hơn một chút, mỗi cảnh giới đều mài giũa đến viên mãn một chút là có thể vượt cấp giết lão bối?

Đừng đùa nữa, trong thực tế không tồn tại.

Đạo tâm, trí tuệ, kinh nghiệm, át chủ bài, sự lý giải đối với đạo, những thứ này không phải là có thì có, mà cần thời gian mài giũa ra.

Muốn dựa vào pháp lực hùng hậu hơn một chút, huyết mạch mạnh hơn một chút để giết lão bối?

Vô Cực chỉ có thể ha ha.

Như các Sử Tiền Đạo Quân, có thể trở thành chúa tể của một thời đại, cần phải qua vô số cạnh tranh, lại từ vô lượng lượng kiếp sống sót, càng trải qua bao nhiêu khổ nạn.

Sự cảm ngộ trong từng kiếp nạn, đạo tâm được nuôi dưỡng, căn bản không phải người bình thường có thể so sánh được.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, giết bọn họ đi!" Lời nói của Vô Cực, không nghi ngờ gì đã tuyên án tử hình cho hai vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc.

Vốn dĩ hai vị Vô Thượng đối kháng với một mình Nguyên Mẫu Đạo Quân đã rất vất vả, Vô Cực vừa mở miệng như vậy, Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân lần lượt ra tay.

Căn bản không mất bao lâu, hai vị Vô Thượng của Thiên Thần tộc đã bị tuyệt sát.

"Ta hận, sớm biết như vậy, lúc đầu khi vừa đến nơi này, nên tập hợp toàn tộc chi lực, phá diệt tổ địa, lúc đó họ chưa có được cơ duyên!" Lời cuối cùng của Tam tổ Thiên Thần tộc, vô cùng hối hận.

Ban đầu, khi Thiên Thần Cổ Giới vừa giáng lâm, tin tức nghe ngóng được, trong tổ địa ngay cả hai chúa tể nhị trọng thiên cũng không có.

Nếu không phải có cái đại trận thủ hộ đó, đã sớm xông lên rồi.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể từ bên ngoài đánh sập Hồng Mông Tổ Địa, chỉ vì cơ duyên của tổ địa, nên không làm như vậy.

Tuy nhiên, cũng không ngờ, mới chỉ một nguyên hội thời gian, cơ duyên của tổ địa đã bị người khác giành được, khiến họ phải đối mặt với tận thế.

"Sớm biết như vậy, hà tất phải thế, nhưng dù các ngươi vừa mới giáng lâm, cũng không thể hủy diệt Hồng Mông Tổ Địa!" Vô Cực cười lạnh, hủy diệt Hồng Mông Tổ Địa?

Nực cười, trong Hồng Mông Tổ Địa có Tứ Đại Cấm Địa, một khi Hồng Mông Tổ Địa bị phá, Tứ Đại Cấm Địa lộ ra ngoài, đó sẽ là tai nạn cho toàn bộ Hồng Mông chư thiên.

"Nhị tổ, Tam tổ!" "Xong rồi!" Thấy hai vị Vô Thượng trong tộc vẫn lạc, các chúa tể Thiên Thần tộc còn lại ai nấy đều tuyệt vọng.

Rất nhanh, dưới sự tàn sát của các Sử Tiền Đạo Quân, những chúa tể Thiên Thần tộc này toàn bộ bị giết sạch.

“Ha ha, bản quân sắp đột phá tam trọng thiên rồi!” Nhìn một đống thi thể của chúa tể, Thôn Phệ Đạo Quân và Thôn Phệ Ma Thần vui mừng khôn xiết, có được bản nguyên của những chúa tể này, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn đột phá Vô Thượng.

Đương nhiên, họ cũng không thể độc chiếm toàn bộ bản nguyên của những chúa tể này, dù sao bản nguyên của chúa tể có chứa đựng lực lượng Hồng Mông tinh thuần, đối với các Đạo Quân khác cũng có tác dụng lớn, cũng có thể nâng cao tu vi.

Bản nguyên của hai vị Vô Thượng thì bị Nguyên Mẫu Đạo Quân và Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân thu lấy, bản nguyên Vô Thượng đủ để khiến tu vi của họ tiến thêm một bước.

“Đi thôi, xông vào Thiên Thần Cổ Giới, chiếm lĩnh toàn bộ giới này!” Cường giả Thiên Thần tộc gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, Vô Cực tự nhiên sẽ không bỏ qua Thiên Thần Cổ Giới, rất nhanh, liền dẫn theo một đám Sử Tiền Đạo Quân bước vào Thiên Thần Cổ Giới.

“Nổ!” Không chút do dự, hắn trực tiếp kích nổ lực lượng tịch diệt mà Đạo Kiếp và Tịch Diệt Đạo Nhân đã chôn giấu.

Chương 625

Trong nháy mắt, toàn bộ Thiên Thần Cổ Giới bùng phát kiếp nạn tịch diệt khủng bố, vô số tinh hệ, đại địa bị lực lượng tịch diệt xâm thực, thiên nhân ngũ suy lan tràn.

"Ầm!" Nhưng đúng lúc này, tại thánh địa của Thiên Thần tộc, một luồng khí tức mênh mông bàng bạc bùng phát, chấn động chư thiên, khí tức Vô Thượng lan tràn.

Không phải Vô Thượng bình thường, khí tức còn khủng bố hơn cả Nhị tổ và Tam tổ của Thiên Thần tộc rất nhiều, là một tồn tại Vô Thượng đỉnh phong.

"Không ngờ Thiên Thần tộc còn có một lão gia hỏa!" "Chậc chậc, vậy giết luôn hắn đi, bản nguyên được chia chắc cũng lớn lắm!" Nguyên Mẫu Đạo Quân và Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân đều nóng lòng muốn thử.

"Giao cho ta đi!" Lúc này, một bóng hình xinh đẹp bước ra, phong hoa tuyệt đại, tựa như nữ hoàng.

"Thiên Mẫu, ngươi xuất quan rồi!" "Đột phá rồi!" Mọi người kinh ngạc, không ngờ lúc này Thiên Mẫu Thánh Hậu lại đến kịp, nhìn khí tức trên người, không hề thua kém Nguyên Mẫu Đạo Quân.

Rõ ràng, Thiên Mẫu Thánh Hậu cũng đã bước vào tam trọng thiên.

Thiên Mẫu Thánh Hậu khẽ cười, thả Tịch Diệt Đạo Nhân ra, Tịch Diệt Đạo Nhân sắc mặt lạnh lùng, gương mặt tuyệt mỹ lóe lên ánh sáng khát máu, trực tiếp bước vào hư không biến mất.

Bản thân Thiên Mẫu Thánh Hậu thì từng bước đi về phía thánh địa của Thiên Thần tộc.

"Ầm!" Đại chiến bùng nổ, lần này kéo dài rất lâu, cuối cùng Thiên Mẫu Thánh Hậu trở về, trong tay cầm một đạo bản nguyên Vô Thượng.

Khiến các Đạo Quân tán thán, không hổ là Đệ Nhất Đạo Quân trong truyền thuyết, vừa mới đột phá, đã trực tiếp một mình chém chết tồn tại Vô Thượng đỉnh phong.

Từ đó, toàn bộ Thiên Thần tộc triệt để suy vong.

Thiên Thần tộc diệt vong, cả Thiên Thần Cổ Giới căn bản không có chút sức chống cự nào, nhưng một đám Sử Tiền Đạo Quân lại không làm gì.

Vì Tịch Diệt Đạo Nhân đang hành động, trong đó có sự tham gia của Đạo Kiếp.

Sinh linh của Thiên Thần Cổ Giới đối với họ không có chút tình cảm nào, căn bản không cần thương hại.

Một khi tịch diệt Thiên Thần Cổ Giới, bất luận là Đạo Kiếp hay Tịch Diệt Đạo Nhân, tu vi đều sẽ bùng nổ.

Hơn nữa, kiếp nạn tịch diệt không có nghĩa là hủy diệt một giới, hủy diệt cũng đồng nghĩa với tân sinh.

Một trong mười đại cổ giới đường đường, bây giờ lại trở nên thê lương như vậy, quả nhiên thế gian không có gì bất hủ thật sự, không có hoàng triều vĩnh hằng.

Một chúa tể cảm thán, hắn không phải chúa tể của Thiên Thần tộc, nhưng cũng là người của Thiên Thần Cổ Giới, khi các Sử Tiền Đạo Quân tấn công, đã không lựa chọn phản kháng.

Vô Cực và những người khác cũng không đuổi cùng giết tận cả một giới, dù là sức mạnh của kiếp nạn tịch diệt, dưới sự che chở của một đám chúa tể, cũng có thể lưu lại không ít sinh linh.

Đương nhiên, Thiên Thần tộc thì đã bị diệt sạch, từ đó, Thiên Thần Cổ Giới đổi chủ.

Nhưng Thiên Thần Cổ Giới tuy đã đổi chủ, nhưng ý chí của Thiên Thần Cổ Giới vẫn còn, muốn phản kháng, nhưng cuối cùng bị Vô Cực và những người khác trấn áp.

Một trận thắng lợi, khiến tất cả các Sử Tiền Đạo Quân đều thu hoạch lớn.

Nhưng xử lý cả một giới, dù là Vô Cực cũng chưa có đối sách.

Ý nguyện của một đám Sử Tiền Đạo Quân là tái tạo lại Hỗn Độn Hải, sau đó phục chế hoàn hảo một Hồng Hoang.

Chỉ là cách làm này hiện tại vô cùng không thực tế, mới giải quyết được một Thiên Thần Cổ Giới, còn có các cổ giới khác, đều cần phải đối mặt.

Chỉ có giải quyết được nguy cơ của Ba Ngàn Cổ Giới, mới có thể yên tâm xây dựng thế giới trong lòng mình.

Những ngày tiếp theo, mọi người trở về Hồng Mông Tổ Địa, phải bế quan tu luyện, chờ đợi các cổ giới giáng lâm.

Ba Ngàn Cổ Giới không thể giáng lâm cùng một lúc, sớm nhất nên là Tiên Linh Cổ Giới, đây là tin tức có được từ Thiên Thần tộc.

Vì vậy, Vô Cực định giải quyết Tiên Linh Cổ Giới trước.

Chỉ cần các đại cổ giới không liên thủ, họ không sợ, chỉ cần thời gian đủ, đợi các Sử Tiền Đạo Quân và bản tôn nâng cao tu vi, hoàn toàn có thể càn quét Ba Ngàn Cổ Giới.

Vạn năm sau, Tiên Linh Cổ Giới giáng lâm, một thế giới khổng lồ, tựa như một pháo đài di động nghiền ép tới.

Cách nhau rất xa, người của Tiên Linh Cổ Giới đã nhìn thấy Thiên

Thần Cổ Giới.

"Dừng lại!" Ngay sau đó, một vị Vô Thượng của Tiên Linh Cổ Giới bước ra, giáng lâm bên ngoài Thiên Thần Cổ Giới.

"Ba vị đạo huynh của Thiên Thần tộc vẫn khỏe chứ?" Vị Vô Thượng này mặt nở nụ cười, lời nói cũng rất khách khí.

"Ong~!" Cổng giới của Thiên Thần Cổ Giới mở ra, một giọng nói già nua truyền đến: "Nguyên lai là đạo huynh của Tiên Linh Cổ Giới, mời vào trong!" Nghe vậy, vị Vô Thượng của Tiên Linh tộc khẽ cười, một bước bước ra, tiến vào trong cổng giới, không chút lo lắng Thiên Thần tộc sẽ hại mình.

Dù sao cùng là mười đại cổ giới, giữa họ đều có qua lại, không có lợi ích và thù hận tuyệt đối, ai dám ra tay với Vô Thượng?

Nhân quả không chết không thôi đó, sẽ gây ra chiến tranh giữa các giới.

Cuộc chiến giữa các giới như vậy muốn kết thúc, phải có một giới suy vong.

Vì vậy, vị Vô Thượng của Tiên Linh tộc này một chút cũng không lo lắng.

"A, không!" Tuy nhiên, không bao lâu, tiếng hét thảm của hắn đã truyền ra, trực tiếp vẫn lạc tại Thiên Thần Cổ Giới.

"Chuyện gì vậy?" "Lão Tam vẫn lạc rồi, không phải hắn đã đến Thiên Thần tộc sao?" "Không ổn, Thiên Thần Cổ Giới giáng lâm trước một nguyên hội, bây giờ e rằng có biến cố!" Toàn bộ Tiên Linh Cổ Giới bạo loạn, sát ý ngút trời, các chúa tể của Tiên Linh tộc lần lượt bước ra.

Trong đó còn lại hai vị Vô Thượng của Tiên Linh tộc, thậm chí, ngay cả cổ tổ cũng từ trong giấc ngủ sâu tỉnh lại.

Rất nhanh, ba vị Vô Thượng cổ tổ liền dẫn theo một đám chúa tể của Tiên Linh Giới đến bên ngoài Thiên Thần Cổ Giới, sau đó bắt đầu gõ cửa.

Nhưng lại không có động tĩnh.

"Chuyện gì vậy?" Điều này càng khiến người của Tiên Linh tộc cảm thấy không đúng.

Chương 626

"Không ra sao?

Vô Thượng của tộc ta vẫn lạc, Thiên Thần tộc nếu không cho một lời giải thích, hôm nay ta sẽ không chết không thôi!" Thủy tổ của Tiên Linh tộc lạnh lùng nói, hắn là người chưởng khống ý chí của Tiên Linh Cổ Giới, một thân tu vi là Vô Thượng đỉnh phong, vô cùng cường đại.

"Ầm!" Theo một tiếng lệnh của hắn, một đám chúa tể của Tiên Linh Cổ Giới lần lượt ra tay, oanh kích tường giới của Thiên Thần Cổ Giới.

Chuyện như thế này ở Hồng Mông chư thiên căn bản sẽ không xảy ra, ai dám oanh kích tường giới của top mười?

Dù là cùng top mười cũng không.

"Ha, không cần đánh nữa, Thiên Thần tộc đã diệt vong, Thiên Thần Cổ Giới thuộc về Hỗn Độn Hải của ta!" Lúc này, một tiếng cười lạnh truyền đến, cổng giới mở ra, một đám Sử Tiền Đạo Quân bước ra.

"Là các ngươi?

Lão Tam là do các ngươi giết?" Nhìn một đám chúa tể xa lạ, đồng tử của Thủy tổ Tiên Linh tộc co lại, một mắt liền nhìn ra tu vi của những người này, toàn bộ đều là nhị trọng thiên, trong đó tam trọng thiên còn có mấy vị.

Không sai, một vạn năm, sau khi cướp đoạt Thiên Thần Cổ Giới, Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân toàn bộ đột phá, thậm chí, Thôn Phệ Đạo Quân cũng đột phá, cộng thêm Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu

Đạo Quân, hiện nay trong các Sử Tiền Đạo Quân, có đến bảy vị Vô Thượng tam trọng thiên.

Đội hình này đủ để dọa chết người, dù là ba đại Vô Thượng của Tiên Linh tộc cũng đồng tử co lại.

Phải biết rằng, Tiên Linh tộc cũng chỉ có bốn vị Vô Thượng, đã chết một vị.

"Là ai?

Hắc hắc, là người giết các ngươi!" "Chư vị, đừng nói nhảm nữa, giết người đoạt bảo thú vị biết bao, Ba Ngàn Cổ Giới là của chúng ta, là bàn đạp để chúng ta bước vào vĩnh hằng, chúa tể Hồng Mông đại thiên!" "Ha ha, vậy thì giết, bản quân đã sớm không chờ được nữa rồi!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân từng người tựa như thổ phỉ, khiến khóe miệng Vô Cực co giật.

Rất nhanh, hai bên đã chém giết với nhau.

Không có gì nghi ngờ, là một cuộc tàn sát một chiều, cũng chỉ có bốn vị Vô Thượng có thể chống cự đôi chút, nhưng làm sao có thể là đối thủ của bảy đại Đạo Quân?

"Các ngươi rốt cuộc là ai?

Có thù với Tiên Linh Cổ Giới của ta!" Tiên Linh Thủy tổ gầm lên, nhìn từng tộc nhân ngã xuống, bắt đầu tuyệt vọng.

Đám người này quá mạnh, mạnh đến đáng sợ, dù là Cổ Đạo Giới xếp hạng nhất trong Ba Ngàn Cổ Giới cũng tuyệt đối không mạnh như vậy.

"Người của tổ địa?" Lúc sắp chết, vị Tiên Linh Thủy tổ này đã nghĩ đến tổ địa, tuy rằng tổ địa đã suy vong, nhưng đã từng huy hoàng.

Nhưng hắn không thể nào có được câu trả lời.

Sau khi diệt sát người cuối cùng, mọi người liền trực tiếp bước vào Tiên Linh Cổ Giới, quá trình tiếp theo cũng giống như Thiên Thần Cổ Giới, tịch diệt trời đất, chỉ để lại một phần nhỏ chủng tộc.

Sau khi diệt sát người cuối cùng, mọi người liền trực tiếp bước vào Tiên Linh Cổ Giới, quá trình tiếp theo cũng giống như Thiên Thần Cổ Giới, tịch diệt cả đất trời, chỉ chừa lại một phần nhỏ chủng tộc.

Lực lượng tịch diệt thu hoạch được từ hai đại cổ giới đã trực tiếp khiến tu vi của Tịch Diệt đạo nhân tăng vọt lên đỉnh phong Tam trọng thiên, vượt qua cả bản thể là Thiên Mẫu Thánh Hậu.

Giờ đây, Tịch Diệt đạo nhân đã có thể đứng trên đỉnh phong Hồng Mông Chư Thiên, hoàn toàn có thể càn quét tất cả, vô địch thiên hạ.

Chỉ là nàng thích nhất làm trùm cuối sau màn, chưa bao giờ đối đầu trực diện với người khác.

Đối với điểm này, các Sử Tiền Đạo Quân đều bất đắc dĩ, nhưng bọn họ cũng không thích chiến đấu kề vai với Tịch Diệt đạo nhân, thậm chí, đối với vị Tịch Diệt đạo nhân này, một đám Sử Tiền Đạo Quân có chút sợ hãi, mâu thuẫn.

Lúc này, thương thế của Đạo Kiếp cũng đã hoàn toàn hồi phục, Tịch Diệt Đại Đạo cũng nhất cử đột phá đến đỉnh phong Tam trọng thiên, đồng thời mượn Vô Cực Luân Hồi Châu cộng hưởng với Sáng Sinh Đại Đạo, tất cả đều đạt đến đỉnh phong Tam trọng thiên.

Trước khi tấn công vào Hồng Mông Tổ Địa, một thân chiến lực của hắn đã tiếp cận Tam trọng thiên, tối đa có thể chiến một trận với Tam trọng thiên sơ kỳ khi mượn sức mạnh của Hồng Mông Chi Nguyên.

Nhưng bây giờ đã khác, không cần mượn Hồng Mông Chi Nguyên, hắn đã là đỉnh phong Tam trọng thiên, mạnh hơn trước đó

không biết bao nhiêu lần.

Hiện tại trong tay hắn có một lượng lớn Hồng Mông Chi Nguyên, hoàn toàn có thể tiếp tục nâng cao tu vi.

Những ngày tiếp theo, các Sử Tiền Đạo Quân đều lần lượt bế quan, chờ đợi các cổ giới khác.

Từ tin tức có được từ Tiên Linh tộc, các cổ giới khác nhanh nhất cũng phải một nguyên hội thời gian nữa mới đến, khoảng thời gian này đủ để tu vi của hắn tăng thêm một bước.

Năm tháng trôi đi, rất nhanh, một nguyên hội đã qua.

Một ngày nọ, bên ngoài Hồng Mông giới, trong hỗn độn truyền đến từng tiếng nổ vang, khí tức ngút trời, mênh mông vô cùng, ngay cả hỗn độn cũng khó mà chịu đựng nổi.

Tuyệt đối không phải chỉ có một cổ giới giáng lâm, mà là trọn vẹn mấy chục cổ giới cùng lúc giáng lâm, trong đó riêng mười hạng đầu đã có ba cái, lần lượt là Cổ Cẩu Giới, Cổ Yêu Giới, Thiên Man Cổ Giới.

Nhiều cổ giới cùng giáng lâm như vậy, ngay cả Thiên Mẫu Thánh Hậu và Nguyên Mẫu Đạo Quân cũng đều sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ đúng là vô địch cùng cảnh giới, nhưng mấy chục cổ giới, trong đó Chúa Tể ít nhất phải hơn vạn, riêng Vô Thượng thôi, e rằng cũng phải có mấy chục vị.

Nhiều Vô Thượng và Chúa Tể như vậy khiến các Sử Tiền Đạo Quân hoàn toàn không có chút tự tin nào.

"Vô Cực đạo hữu, chúng ta không thể đối đầu trực diện, phải tìm cách phân hóa chúng, không thể để chúng liên hợp lại với nhau, cũng không thể để chúng biết được chân tướng của Thiên Thần Cổ Giới và Tiên Linh Cổ Giới!" Vận Mệnh Đạo Quân thần sắc trịnh trọng nói.

“Sợ gì?

Bây giờ đã khác một nguyên hội trước rồi, là lúc ta chúa tể thiên hạ, chư vị đạo hữu cứ chuẩn bị tái kiến Hỗn Độn Hải đi!” Vô Cực khẽ mỉm cười.

“Hả?” “Ngươi có chắc không?” Lời này vừa thốt ra, ánh mắt của một đám Sử Tiền Đạo Quân lập tức sáng lên.

Vô Cực đã nói như vậy, sao họ lại không hiểu ý tứ.

Đó chính là Đạo Kiếp có thể ra tay rồi.

Đối với Đạo Kiếp, bọn họ có lòng tin tuyệt đối, chỉ cần Đạo Kiếp nói được, thì chắc chắn sẽ được.

Vô số năm qua, bọn họ đã tận mắt chứng kiến, Đạo Kiếp là một kẻ yêu nghiệt, là con của thời đại, vĩnh viễn không bao giờ thất bại.

Chương 627

"Vậy thì nghênh đón chư vị cổ giới đạo hữu!" "Ha ha, mở cửa nghênh đón!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân cười lớn, lần lượt bước vào hỗn độn.

Ở trong hỗn độn, bọn họ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ở Hồng Mông Tổ Địa quá áp chế, phải cần Vô Cực Đại Đạo che chở.

Ngược lại thì không sao, nhưng bây giờ đã đột phá Chúa Tể Tam trọng thiên, một khi khí tức rò rỉ, sẽ kinh động đến đại trận thủ hộ.

Vết ấn ký đạo niệm kia không ai dám đối mặt, quá đáng sợ.

Nhưng trong hỗn độn, bọn họ có thể không chút kiêng dè.

"Hừ, quả nhiên là vậy, Tiên Linh Cổ Giới và Thiên Thần Cổ Giới đã bị diệt, xem ra tin tức quả không sai!" "Kẻ địch chắc chắn ở Tổ Địa, là chúng ta đã xem thường Tổ Địa rồi, vốn tưởng rằng đã suy tàn, không ngờ lại ẩn giấu sâu như vậy!" "Nếu đã như vậy, chúng ta cũng đừng nói nhảm nữa, trực tiếp liên hợp, đánh nát Tổ Địa!" "Không sai, nhưng mọi người phải cẩn thận, theo tin tức truyền đến, đám người này vô cùng đáng sợ, quỷ dị vô cùng, đừng cho chúng có cơ hội phản ứng!" Trong hỗn độn, gần một vạn Chúa Tể tụ tập lại một chỗ, đứng ở phía trước nhất là mấy chục vị Vô Thượng Chúa Tể, thần sắc lạnh lùng nhìn về phía Thiên Thần Cổ Giới và Tiên Linh Cổ Giới.

Hiển nhiên, bọn họ sớm đã nhận được tin tức, Thiên Thần Cổ Giới và Tiên Linh Cổ Giới đã bị người ta công phá, hai đại siêu cấp chủng tộc diệt vong.

Thủ đoạn liên lạc này vô cùng tiên tiến, Vô Cực và những người khác hoàn toàn không rõ, nhưng cũng không sao cả, các đại cổ giới có thể từ trong hỗn độn mênh mông tìm được Hồng Mông Tổ Địa, chắc

chắn phải có định vị chính xác.

Vậy thì với tư cách là mười hạng đầu, Thiên Thần Cổ Giới và Tiên Linh Cổ Giới tự nhiên cũng không thể nào cắt đứt liên lạc với các cổ giới khác.

"May quá, may mà Đạo Tôn xuất quan rồi, nếu không chúng ta chỉ có thể chạy trốn!" "Haizz, đáng lẽ nên sớm biết được, vốn tưởng rằng chúng ta có thể tiêu diệt từng cái một!" Một đám Sử Tiền Đạo Quân đều một mặt vui mừng, lần này thật sự là phán đoán sai lầm.

Nhưng cũng không sao cả, Đạo Kiếp xuất quan, mọi chuyện đều có thể giải quyết.

"Giết!" Người của liên minh cổ giới xông lên, bọn họ cũng không bước vào Hồng Mông Tổ Địa, mà chọn tấn công từ bên ngoài.

"Hừ!" Ngay khi các Sử Tiền Đạo Quân chuẩn bị ra tay, một tiếng hừ lạnh từ Hồng Mông Tổ Địa truyền ra.

Chỉ thấy tường chắn của Hồng Mông Tổ Địa nứt ra một cái khe khổng lồ, ngay sau đó, một viên châu tỏa ra hai màu đen trắng từ bên trong bay ra.

"Cái gì vậy?" "Một kiện pháp bảo?" "Hừ, một kiện pháp bảo mà đòi đối kháng với chúng ta?

Ngay cả pháp bảo Tứ trọng thiên cũng không được!" Thấy một kiện pháp bảo lại bay ra từ trong Hồng Mông Tổ Địa, ném về phía bọn họ, đám Chúa Tể cổ giới này đều cười lạnh không thôi.

"Để ta!" Một vị Vô Thượng của Thiên Man tộc hừ lạnh một tiếng, giang bàn tay to ra liền hướng về viên châu đang bay tới mà chộp lấy.

"Ầm!" "Á, sao có thể?" Thế nhưng, một giây sau, cánh tay của hắn trực tiếp vỡ nát, ngay sau đó, cả người hắn đều hóa thành sương máu, trực tiếp bị đập chết.

“Nhanh, mau tránh ra!” Những người khác thấy vậy cũng sắc mặt đại biến, vội vàng né tránh.

Thế nhưng, một giây sau, toàn bộ hỗn độn như bị một luồng sức mạnh kinh khủng nào đó giam cầm, mặc cho bọn họ né tránh thế nào, vẫn bị bàn tay lớn bao phủ.

“Ầm!” “A!

A!” Một tiếng nổ lớn, chấn động cả hỗn độn thương mang, dưới một chưởng, bao gồm cả vị Vô Thượng Thiên Man tộc, trọn vẹn hơn một ngàn Chúa Tể bị đánh thành sương máu.

“Sao có thể?” “Rốt cuộc là ai?” Những người còn lại đều sắc mặt đại biến, trong khoảnh khắc cảm giác toàn thân lỗ chân lông dựng đứng, ngay cả lông tơ cũng dựng lên.

“Vượt qua Tam trọng thiên, mau chạy!” Không cần phải nói, một chưởng đánh chết mấy ngàn Chúa Tể, trong đó còn có Vô Thượng của Thiên Man tộc, căn bản không phải là điều mà một Vô Thượng Tam trọng thiên có thể làm được, chắc chắn là tồn tại vượt qua Tam trọng thiên.

Đám người nháo nhào bỏ chạy, ngay cả Vô Thượng, cũng đều điên cuồng chạy về phía cổ giới của mình.

Giờ khắc này, cơ duyên Tổ Địa, thù hận truyền nhân, tất cả đều mặc kệ, mạng sống là trên hết.

Chỉ cần có thể chạy thoát, chắc chắn sẽ điều khiển cổ giới rời đi.

“Hít~!” “...” Ở phía xa, các Sử Tiền Đạo Quân vốn đang chuẩn bị động thủ cũng đều ngây người, đứng sững tại chỗ.

“Ầm!” Đúng lúc này, từ trong khe nứt của tường chắn Tổ Địa, một thanh niên tóc bạc áo bào đen bước ra, ánh mắt như tia điện lạnh, thần sắc lãnh đạm, một bước liền vượt qua ức vạn dặm hỗn độn, như

xuyên qua không gian.

"..." Một vị Vô Thượng kinh hãi, cắn răng một cái, toàn thân khí tức bộc phát, uy áp Vô Thượng hướng về phía người kia trấn áp tới.

"Kiệt kiệt!" Đạo Kiếp cười lạnh, một ngón tay điểm ra, trời đất vạn vật tịch diệt, đập tan công kích của vị Vô Thượng, phá vỡ hỗn độn, trực tiếp điểm vào trán của vị Vô Thượng kia.

"Phanh!" Một tiếng nổ vang, vị Vô Thượng Chúa Tể tung hoành Hồng Mông Chư Thiên kia cứ như vậy nổ thành sương máu.

"Cái gì?

Lão... lão tổ chết rồi!" "Xong rồi, lão tổ chết rồi, giới của chúng ta xong rồi!" Ở phía xa, có một Chúa Tể chứng kiến cảnh này, mặt đầy tuyệt vọng, hắn và vị Vô Thượng vừa bị giết là cùng một cổ giới, thấy lão tổ nhà mình bị giết, cả người đều run rẩy.

Thế nhưng, không chỉ hắn tuyệt vọng, tất cả những người đến xâm lược đều tuyệt vọng.

Người đàn ông tóc bạc áo bào đen kia như một con ác ma nuốt chửng vạn vật, nơi hắn đi qua, từng tôn Chúa Tể ngã xuống.

Bất luận là Nhất trọng thiên, Nhị trọng thiên, ngay cả Vô Thượng Tam trọng thiên, cũng căn bản không thể chống cự.

Thậm chí, những lão quái vật đỉnh phong Vô Thượng, cũng nhiều nhất chỉ có thể chống cự được vài chiêu, liền bị xé nát nguyên thần, vỡ nát nhục thân.

Đương nhiên, Đạo Kiếp sẽ không lãng phí, đây đều là kinh nghiệm tăng cấp, trong cơ thể Chúa Tể ẩn chứa Hồng Mông Chi Nguyên, tự nhiên phải giữ lại bản nguyên.

Hắn truy sát một đường, từng vị Chúa Tể ngã xuống, có Chúa Tể

đã nhìn thấy cổ giới nhà mình, nhưng lại tuyệt vọng không thể tiến vào.

Có kẻ xông vào trong cổ giới, cổ giới vừa muốn bộc phát, thì bên trong, một luồng sức mạnh tịch diệt kinh khủng quét ra, trời đất sụp đổ, Thiên Nhân Ngũ Suy giáng lâm.

Một vị lại một vị nữ đạo nhân áo bào đen đi lại khắp nơi trong cổ giới, từng chiếc Tịch Diệt Thiên Luân treo lơ lửng trên bầu trời của các đại cổ giới.

So với một nguyên hội trước, thực lực của Tịch Diệt đạo nhân đã tiến bộ vượt bậc, Tịch Diệt Đại Đạo trở nên càng thêm đáng sợ, một thân tu vi cũng mơ hồ vượt qua Tam trọng thiên.

Chỉ bằng Tịch Diệt Đại Đạo, ngay cả Đạo Kiếp cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Trước khi Đạo Kiếp ra tay, nàng đã ẩn mình trong hư không, hóa thân ức vạn, tiến vào các đại cổ giới, dẫn bạo đại kiếp tịch diệt.

Chương 628

"Xong rồi!" "Tai nạn a!" "Hối hận a, thật không nên đến, Tổ Địa chính là cấm địa, chúng ta đến nộp mạng rồi!" Từng vị Chúa Tể trước khi chết đều phát ra những tiếng gào thét không cam lòng và hối hận.

Sớm biết Tổ Địa đáng sợ như vậy, có đánh chết cũng không đến.

Bây giờ không những bản thân chết, mà cả cổ giới cũng bị hủy diệt.

Rất nhanh, các Chúa Tể của các giới trong hỗn độn bị tàn sát sạch sẽ, Đạo Kiếp áo không dính máu, như một tôn ma thần.

Các Sử Tiền Đạo Quân lần lượt vây quanh, ai nấy đều mang theo nụ cười.

Bất luận Đạo Kiếp hung tàn đến đâu, khiến người ta chấn động đến đâu, bọn họ cũng sẽ không sợ hãi, bởi vì hắn là cố hữu, thậm chí, trải qua bao nhiêu sinh tử ma nạn, giữa họ đã là thân hữu.

"Tu vi của Đạo Tôn thật khiến chúng ta phải kinh ngạc!" "Đúng vậy, vốn tưởng rằng sau khi phá vỡ bình cảnh Chúa Tể, tu vi tiến bộ vượt bậc, có thể rút ngắn khoảng cách với Đạo Tôn, không ngờ lại càng kéo càng xa!" Vận Mệnh Đạo Quân và những người khác cảm khái, than thở liên tục.

"Chư vị, thu dọn chiến lợi phẩm, sau khi tiêu hóa xong, lần sau chúng ta sẽ chủ động xuất kích, tấn công vào Hồng Mông Chư Thiên, một trận chiến chúa tể hỗn độn!" Đạo Kiếp khẽ mỉm cười, cũng kích thích nhiệt huyết của các Sử Tiền Đạo Quân.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp đem bản nguyên của những Chúa Tể đã chém giết phân cho các Sử Tiền Đạo Quân, sau đó liền dẫn người

bước vào các đại cổ giới, điên cuồng cướp đoạt tài nguyên bên trong.

Lần này, bọn họ đã dùng trọn vẹn mười nguyên hội thời gian, mới xử lý sạch sẽ các đại cổ giới.

Trong thời gian đó, lại có một số cổ giới đến, nhưng lần này Đạo Kiếp không ra tay, một đám Sử Tiền Đạo Quân đã giải quyết xong.

Dưới sự hỗ trợ của tài nguyên khổng lồ và bản nguyên Chúa Tể, chỉ trong vòng mười nguyên hội ngắn ngủi, tất cả các Sử Tiền Đạo Quân đều đột phá đến đỉnh phong Chúa Tể Tam trọng thiên.

Chỉ là đến đỉnh phong Tam trọng thiên, tu vi của bọn họ lại không thể tiến bộ thêm, dường như đỉnh phong Tam trọng thiên là một bình cảnh, khó mà phá vỡ.

Điểm này, Đạo Kiếp cũng đã nhìn ra, tu vi của hắn cũng đang ở đỉnh phong Tam trọng thiên, dù đã bước nửa bước, nhưng lại không thể thực sự đột phá.

Điều này khiến Đạo Kiếp nghĩ rằng, dường như trong cõi u minh có tồn tại một loại hạn chế nào đó.

Do đó, hắn không cùng các Sử Tiền Đạo Quân trực tiếp tấn công Hồng Mông Chư Thiên, mà quay trở về Hồng Mông giới, chuẩn bị nghiên cứu một phen.

Những ngày tiếp theo, Đạo Kiếp và những người khác bắt đầu chuẩn bị dung hợp các đại cổ giới, đem tất cả cổ giới dung hợp lại làm một, tạo ra quy tắc trời đất mới, hắn muốn xem xem, sau khi nâng cấp đẳng cấp thế giới, liệu có thể khiến mọi người phá vỡ bình cảnh hay không.

Đây là một nhiệm vụ gian nan, dù sao những cổ giới này vô cùng khổng lồ, không phải Hồng Hoang năm đó có thể so sánh.

Nhưng dù có gian nan đến đâu, cũng không thể ngăn cản được

nhiệt huyết của một đám Sử Tiền Đạo Quân.

Bọn họ không chỉ muốn thế giới thăng cấp, phá vỡ bình cảnh, mà bên trong còn ký thác một chấp niệm năm đó, tái kiến Hỗn Độn Hải.

Vì vậy, thế giới mới liền được xây dựng theo hình mẫu của Hỗn Độn Hải, gần như là sao chép y nguyên, chỉ là đẳng cấp và diện tích thế giới lại lớn hơn vô số lần.

Từng khối đại lục, từng ngôi sao thái cổ được tạo ra, Chu Thiên Tinh Thần, Bất Chu Sơn, Tứ Đại Hải Dương, mặc dù không phải là của năm đó, nhưng vẫn mang lại cho người ta một cảm giác quen thuộc và hoài niệm.

Một cuộc sáng thế rầm rộ, kéo dài trọn vẹn một trăm tỷ năm, cuối cùng, một hình mẫu Hỗn Độn Hải đã xuất hiện.

Lúc này cần phải tái tạo Đại Đạo, bởi vì Hỗn Độn Hải không chỉ có Đại Đạo, mà còn có Thiên Đạo, là một thế giới đặc biệt, song đạo cùng tồn tại.

Đối với điều này, Đạo Kiếp đã lấy ra Hồng Mông Chi Nguyên trong cơ thể, khối Hồng Mông Chi Nguyên này hắn vẫn luôn không nỡ dùng, chính là vì ngày hôm nay.

Mặc dù Hồng Mông Chi Nguyên quý giá, nhưng bây giờ hắn không cần nữa, chiếm giữ nhiều cổ giới như vậy, chỉ cần rút lấy Hồng Mông Nguyên Lực là đủ để nâng cao tu vi.

Rất nhanh, một Đại Đạo mênh mông xuất hiện, Hồng Mông Chi Nguyên một lần nữa hóa thành bản nguyên Đại Đạo.

"Đa tạ!" Ngay khoảnh khắc bản nguyên Đại Đạo diễn hóa hoàn thành, một giọng nói mơ hồ truyền đến, đó là ý chí Đại Đạo.

Nhưng đây không phải là ý chí Đại Đạo mới, mà là ý chí Đại Đạo năm đó, vẫn luôn ngủ say trong Hồng Mông Chi Nguyên, Đạo Kiếp

cũng không xóa bỏ nó.

Dù sao năm đó đối mặt với sự xâm lược của Hồng Thiên Chúa Tể và những người khác, nếu không có sự giúp đỡ của ý chí Đại Đạo, độ khó sẽ tăng lên, cuối cùng chỉ có thể trốn vào hỗn độn vô tận.

Đạo Kiếp tự nhiên không phải là loại người qua cầu rút ván, hắn đã hứa với ý chí Đại Đạo, sẽ có một ngày giúp nó tái tạo sông dài Đại Đạo.

Bây giờ không những hoàn thành lời hứa, mà còn hoàn thành vượt mức.

Một đám Sử Tiền Đạo Quân đối với điều này cũng không lấy làm lạ, cũng không hỏi nhiều.

Tiếp theo không cần bọn họ, ý chí Đại Đạo thức tỉnh, Hỗn Độn Hải mới sẽ tự mình diễn hóa.

Nhưng ý chí Đại Đạo lại trao cho hắn một phần quyền hành Đại Đạo, Đạo Kiếp có quyền hành lớn nhất, gần như tương đương với việc nắm giữ Đại Đạo.

Trong những cuộc chinh chiến tiếp theo, diện tích của Hỗn Độn Hải mới sẽ tăng lên, cuối cùng, Đạo Kiếp sẽ dung hợp cả Hồng Mông Tổ Địa vào trong đó.

Nhưng đối với Hồng Mông Tổ Địa, Đạo Kiếp tạm thời không cân nhắc, nơi đó trông như một cổ giới suy tàn, nhưng lại quá quỷ dị, quá nguy hiểm.

Chưa nói đến những thứ khác, Tứ Đại Cấm Địa với sức mạnh hiện tại của hắn cũng khó mà đối phó, Hồng Mông Tổ Địa cũng có Thiên Đạo, không gian mà Thiên Đạo đó tồn tại cũng rất quỷ dị.

Còn có đại trận thủ hộ, bây giờ Đạo Kiếp dám khẳng định, vết ấn ký thần niệm trên đại trận thủ hộ tuyệt đối không phải của Chúa Tể

Tứ trọng thiên, mà là tồn tại cao hơn.

Chưa nói đến bản thể của vị đó, chỉ một luồng ấn ký, cũng có ít nhất sức mạnh Tứ trọng thiên, thậm chí là gần đến Ngũ trọng thiên.

Vì vậy, không có thực lực tuyệt đối, Đạo Kiếp sẽ không động đến Hồng Mông Tổ Địa.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, hắn vẫn còn có chút sợ hãi, năm đó vô tri, trực tiếp xông lên, khai chiến với ý chí Hồng Mông.

Lúc đó nếu không mượn sức mạnh của Hồng Mông Chi Nguyên, e rằng đã bị vết ấn ký trên đại trận thủ hộ diệt sát.

Ngay cả khi lúc đó hắn có thể phát huy thực lực Chúa Tể Tam trọng thiên sơ kỳ, cũng tuyệt đối không thể chống lại một kiếm của đạo ấn ký kia.

Do đó, Đạo Kiếp quyết định, trước khi tu vi đạt đến Ngũ trọng thiên, tuyệt đối sẽ không động đến bí ẩn của Hồng Mông Tổ Địa nữa, càng không cần nói đến việc dung hợp Hồng Mông Tổ Địa vào Hỗn Độn Hải.

Giờ phút này, Hỗn Độn Hải khổng lồ tọa lạc bên ngoài Hồng Mông Tổ Địa, như một siêu cấp cự vô bá, bên cạnh nó, Hồng Mông Tổ Địa như một đứa trẻ con.

Chương 629

Hồng Mông Tổ Địa đã suy tàn, dù cho trăm tỷ năm không ngừng phục hồi, nhưng vẫn không thể so sánh về kích thước với các siêu cấp cổ giới như Thiên Thần Cổ Giới.

Bây giờ Hỗn Độn Hải đã dung hợp mấy trăm cổ giới, diện tích của nó có thể tưởng tượng được.

Nhưng điều khiến Đạo Kiếp và các Sử Tiền Đạo Quân khó chấp nhận là, dung hợp nhiều cổ giới như vậy, đẳng cấp thế giới đã tăng lên không chỉ một cấp, sức mạnh bản nguyên Đại Đạo vẫn cứ loanh quanh giữa Tam trọng thiên và Tứ trọng thiên.

Trong tình huống này, làm sao đột phá?

Căn bản không thể đột phá, muốn mượn sức mạnh thế giới, mượn sức mạnh bản nguyên Đại Đạo căn bản là không được.

Điều này khiến Đạo Kiếp nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, loại hạn chế tu vi trong cõi u minh kia rõ ràng không phải đến từ đẳng cấp thế giới.

"Xem ra chỉ có thể công hạ Hồng Mông Chư Thiên trước, rồi lại tìm tòi sau!" Cuối cùng, Đạo Kiếp và một đám Sử Tiền Đạo Quân thương lượng, quyết định công hạ Hồng Mông Chư Thiên trước.

Sau khi có quyết định, bọn họ không trì hoãn nữa, điều khiển Tiên Linh Cổ Giới bay về phía vùng hỗn độn nơi Hồng Mông Chư Thiên tọa lạc.

Tiên Linh Cổ Giới không bị dung hợp vào Hỗn Độn Hải mới, thế giới này khá đặc thù, được Tiên Linh Thủy Tổ tạo thành một pháo đài di động, vừa là thế giới, cũng là pháo đài chiến tranh.

Như vậy, vừa hay tiện cho Đạo Kiếp và những người khác, loại việc lấy siêu cấp đại thế giới làm pháp bảo này, quả thực không thể tốt hơn.

Tiên Linh Cổ Giới từ Hồng Mông Chư Thiên giáng lâm, mất gần hai nguyên hội, bây giờ dưới sự thúc đẩy của Đạo Kiếp và những người khác, chưa đến một nguyên hội đã đến được Hồng Mông Chư Thiên.

Cái gọi là Hồng Mông Chư Thiên, chính là như một vùng trời sao trong hỗn độn, ba ngàn cổ giới trong vùng hỗn độn này tạo thành một mạng lưới giao thoa, do đó, các đại cổ giới mới cường thịnh như vậy, không giống như Tổ Địa lạc hậu.

Nhưng bây giờ các đại cổ giới trong Hồng Mông Chư Thiên ai nấy đều lo sợ, Tiên Linh Cổ Giới và các thế giới khác bị chiếm đóng, khiến bọn họ sinh ra sợ hãi đối với Hồng Mông Tổ Địa.

Theo bọn họ thấy, lần đoạt lấy cơ duyên Tổ Địa này là một quyết định sai lầm, đã kinh động đến tồn tại trong truyền thuyết của Tổ Địa, mang đến tai nạn cho bọn họ.

Mọi người điều khiển pháo đài chiến tranh do Tiên Linh Cổ Giới hóa thành, mất trọn vẹn mười bảy tỷ năm mới đến được nơi Hồng Mông Chư Thiên tọa lạc.

Nhìn thấy Tiên Linh Cổ Giới, các đại cổ giới của Hồng Mông Chư Thiên đều kinh khủng không thôi.

Ác ma của Tổ Địa đã đến, phải làm sao bây giờ?

Chống cự, phải chống cự, nếu không tất cả đều phải chết.

Rất nhanh, tất cả Chúa Tể của các đại cổ giới đều tụ tập lại, do một đám Vô Thượng dẫn đầu, chặn ở con đường thông đến các đại cổ giới.

Tuyệt đối không thể để những ác ma Tổ Địa này xông vào, nếu không Hồng Mông Chư Thiên sẽ bị hủy diệt.

Pháo đài chiến tranh do Tiên Linh Cổ Giới hóa thành dừng lại, Đạo Kiếp và những người khác từ trong Tiên Linh Cổ Giới bước ra.

Nhìn mấy chục vạn Chúa Tể trước mắt, thậm chí Vô Thượng cũng có mấy trăm tôn, một đám Sử Tiền Đạo Quân đều cảm khái không thôi.

Nhớ năm đó, ở Hỗn Độn Hải, một Hồng Thiên Chúa Tể chỉ có cảnh giới Nhất trọng thiên đã có thể ép bọn họ đến mức đó.

Bây giờ lại phải đối mặt với mấy chục vạn Chúa Tể, sự chênh lệch trong đó lớn đến mức nào?

Thế nhưng, lần này thân phận của hai bên lại đảo ngược, mấy chục vạn Chúa Tể ai nấy đều kinh hãi nhìn bọn họ.

Các Sử Tiền Đạo Quân chỉ có thể dùng câu "thế sự vô thường" để hình dung.

"Cần gì phải như vậy?

Dùng ánh mắt như thế nhìn ta, nào ngờ, ta mới là tồn tại vĩ đại nhất thế gian, là chúa cứu thế, là người sáng tạo!" Đạo Kiếp chậm rãi bước ra, than thở một tiếng nói: "Ta có một lý tưởng vĩ đại, muốn dung hợp toàn bộ Hồng Mông Chư Thiên làm một thể, sáng tạo một thế giới cao cấp hơn, để tất cả chúng ta đều có thể phá vỡ bình cảnh, bước vào Tứ trọng thiên, thậm chí là cảnh giới cao hơn!" "Điên rồi!" "Không thể nào làm được, dung hợp toàn bộ Hồng Mông Chư Thiên?

Kẻ điên!" Lời của Đạo Kiếp trong mắt người của cổ giới là một kẻ điên, nói đùa sao, chuyện như vậy sao có thể làm được?

Đừng nói là làm, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Nếu đã như vậy, vậy thì không còn gì để nói nữa, không ai có thể cản được con đường của bản tôn!” “Ra tay đi!” Đạo Kiếp lắc đầu, những lời trước đó của hắn là thật, không ai tin sao?

Thôi vậy, hắn cũng không thật sự muốn giết những người này, nếu đối phương không phản kháng, hắn không ngại giữ lại những người của cổ giới này.

Nhưng đối phương muốn tìm chết, hắn cũng tuyệt đối sẽ không nương tay, các Sử Tiền Đạo Quân càng không nương tay.

“Vậy thì trở thành tài nguyên của ta đi!” “Vì Hỗn Độn Hải, hãy hiến thân đi!” Các Sử Tiền Đạo Quân phát ra những tiếng cười nhe nanh, trực tiếp xông lên.

“Giết!” “Bảo vệ Hồng Mông Chư Thiên, giết chết đám ác ma đến từ Tổ Địa này!” “Ầm ầm!” Mấy chục vạn Chúa Tể đồng thời bộc phát, cảnh tượng đó hùng vĩ đến mức nào, ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân cũng khó mà chống lại, dù sao số lượng thực sự quá đông.

“Tịch diệt chư thiên!” Một tiếng quát nhẹ chấn động chư thiên, một cái trống lớn đen kịt hiện ra giữa thương mang, theo tiếng trống chấn động, sức mạnh tịch diệt vô biên cuồn cuộn, Thiên Nhân Ngũ Suy giáng lâm.

Giờ khắc này, như hoàng hôn của chư thần, từng vị từng vị Chúa Tể vẫn lạc, mấy chục vạn Chúa Tể toàn bộ rơi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, bị sức mạnh tịch diệt xâm thực.

“A!” “Sức mạnh gì đây!” “Ác ma, quả nhiên là ác ma, lại có loại sức mạnh tà ác này!” Các Chúa Tể cổ giới gào thét, tuyệt vọng, không cam lòng.

Ngay cả các Sử Tiền Đạo Quân mạnh mẽ như vậy cũng đều hít một hơi khí lạnh, nhìn về phía nữ nhân áo bào đen mảnh khảnh kia.

“Lần này lại nghênh chiến chính diện, không giống tính cách của nàng ta a!” “Không ngờ lại đáng sợ như vậy!” Đối với Tịch Diệt đạo nhân, các Sử Tiền Đạo Quân luôn luôn vô cùng kiêng dè, nữ nhân này quả thực là bóng ma tâm lý.

Tịch Diệt đạo nhân và Đạo Kiếp không giống nhau, Đạo Kiếp tuy cũng có sức mạnh tịch diệt, nhưng lại cho các Sử Tiền Đạo Quân cảm giác không giống.

Đạo Kiếp đường đường chính chính, nhưng lại mưu kế vô song, cho người ta một cảm giác vĩnh viễn không bao giờ bại, không thể chiến thắng.

Ngược lại, Tịch Diệt đạo nhân cho người ta cảm giác quỷ dị, như một cỗ máy hủy diệt, là loại chuyên đánh lén sau lưng.

Nhiều năm như vậy, không thấy Tịch Diệt đạo nhân ra tay, tưởng rằng nỗi sợ hãi đối với nàng đã giảm bớt, bây giờ xem ra, loại bóng ma đó lại một lần nữa hiện về.

“Giết!” Nhưng những Sử Tiền Đạo Quân này rất nhanh liền hoàn hồn, lần lượt xông về phía các Chúa Tể cổ giới.

Không có gì bất ngờ, đây là một cuộc tàn sát đã được định sẵn.

Chương 630

Những ngày tiếp theo, một đám Sử Tiền Đạo Quân bắt đầu thanh lý các đại cổ giới, và luyện hóa chưởng khống ý chí Hồng Mông của các đại cổ giới.

Đây là một công trình vô cùng khổng lồ, cần vô số năm để hoàn thành.

Dù sao cổ giới không chỉ có một, mà là trọn vẹn hơn hai ngàn cái, số lượng Sử Tiền Đạo Quân chỉ có hơn bảy mươi người.

Đạo Kiếp không tham gia, hắn bế quan trong hỗn độn, muốn cảm ngộ thiên địa, tìm cách phá vỡ bình cảnh Tam trọng thiên.

Bây giờ hắn cũng không biết rốt cuộc là cái gì đã hạn chế bình cảnh tu vi của mình.

Nếu đã như vậy, liền sáng tạo pháp, sáng tạo thêm một số hệ thống tu luyện, rồi thử lại.

Vì vậy, lần này không chỉ gọi Thiên Mẫu Thánh Hậu, mà còn gọi cả Nguyên Mẫu Đạo Quân và Tứ Đại Cấm Kỵ Đạo Quân cùng tham ngộ.

Theo thời gian trôi đi, trăm tỷ năm đã qua, những pháp mà mấy người họ sáng tạo ra đã lên đến hơn vạn loại, mỗi một loại đều có thể tu luyện đến Đạo cảnh, thậm chí có mấy loại còn có thể so sánh với Hỗn Độn Chí Tôn.

Thế nhưng, bất luận là pháp nào cũng không thể phá vỡ bình cảnh, dường như đỉnh phong Tam trọng thiên chính là điểm cuối của đạo.

Nhưng Đạo Kiếp tuyệt đối sẽ không tin, bởi vì hắn đã thấy vị Vô Thượng Thiên Đế kia, ngay cả vết ấn ký ở Hồng Mông Tổ Địa, cũng

ít nhất ở trên Tứ trọng thiên.

Trăm tỷ năm, ba ngàn Hồng Mông Cổ Giới toàn bộ bị các Sử Tiền Đạo Quân thanh lý sạch sẽ, và luyện hóa ý chí Hồng Mông.

Thậm chí, trong quá trình này, các Sử Tiền Đạo Quân toàn bộ đều đột phá đến đỉnh phong Tam trọng thiên, nhưng cũng đều không thể tiến thêm một tấc.

Tiếp theo chỉ cần di chuyển những cổ giới này đến Hỗn Độn Hải, là có thể thử dung hợp.

Lần này ngay cả Đạo Kiếp cũng kích động, trăm tỷ năm sáng tạo pháp, cuối cùng thất bại, chỉ còn lại hy vọng dung hợp cổ giới này.

Lần này thời gian quay về Hỗn Độn Hải cần dài hơn, vì cần di chuyển cả Hồng Mông Chư Thiên, mà nhân số lại có hạn.

Vì vậy, đã tốn gấp mười lần thời gian so với trước đó, mới đến được Hỗn Độn Hải.

"Sao… sao có thể?" "Chuyện gì xảy ra?

Ai làm!" Thế nhưng, khi Đạo Kiếp và những người khác đến Hỗn Độn Hải, cảnh tượng nhìn thấy khiến bọn họ ngây người.

Trong hỗn độn mênh mông, từng khối đại lục tàn phá trôi nổi, một dòng sông dài Đại Đạo vỡ nát khô héo.

Hỗn Độn Hải không còn nữa, sông dài Đại Đạo sụp đổ, ngay cả bản nguyên Đại Đạo cũng không biết đã đi đâu.

"Ầm!" Một luồng sát ý mãnh liệt từ trên người Đạo Kiếp bộc phát, luồng sát ý này mạnh mẽ như thực chất, quét qua cả hỗn độn.

"A!" "Ai làm, bản quân sẽ khiến ngươi phải chết!" Không chỉ Đạo Kiếp, tất cả các Sử Tiền Đạo Quân đều như vậy, từng người sát ý ngưng tụ thành thực chất.

Hỗn Độn Hải là tâm huyết của tất cả mọi người, vì nó mà bố cục đã lâu, điên cuồng nâng cao tu vi, cuối cùng diệt một phần cổ giới, dung hợp chúng lại.

Nơi đó ký thác hồi ức, ký thác tâm linh của bọn họ.

Thế nhưng, bây giờ Hỗn Độn Hải bị người ta hủy diệt, rõ ràng là có chủ ý, điều này quả thực còn khiến bọn họ phẫn nộ hơn cả việc giết họ.

"Đến xem Hồng Mông Tổ Địa!" Lúc này chỉ có Tịch Diệt đạo nhân là bình tĩnh, đột nhiên lên tiếng, khiến mọi người thần sắc biến đổi, lần lượt bình tĩnh lại.

Rất nhanh, mọi người đến Hồng Mông Tổ Địa, phát hiện Tổ Địa này lại không có chuyện gì, vẫn như cũ, như vĩnh hằng.

Điều này thật đáng sợ, phải biết rằng, Hỗn Độn Hải dung hợp rất nhiều cổ giới, lớn hơn Hồng Mông Tổ Địa vô số lần, lại bị người ta diệt, mà Tổ Địa ở gần đó lại không có chuyện gì.

"Tứ Đại Cấm Địa!" Đạo Kiếp trong nháy mắt đã nghĩ đến Tứ Đại Cấm Địa.

"Các ngươi đợi ở đây, ta đi xem!" Nói xong, Đạo Kiếp trực tiếp dung hợp Vô Cực vào trong cơ thể, một bước bước vào, tiến vào trong Tổ Địa.

Thế nhưng, Hồng Mông Tổ Địa từ bên ngoài nhìn không có gì, nhưng vừa bước vào bên trong chỉ có một mảnh hoang lương.

Toàn bộ thế giới đều tràn ngập sức mạnh Quy Khư kinh khủng, núi sông vỡ nát, tinh thần vẫn lạc, pháp tắc trời đất biến mất không thấy.

Tổ Địa từng phồn hoa liên một chút sinh khí cũng không còn.

Bàn Cổ tộc biến mất, Nhân Hoàng thành vỡ nát, chủng tộc lớn nhất Tổ Địa là Yêu tộc cũng biến mất không thấy.

Ngay cả Phục Hy, Nữ Oa và các cố nhân khác, cũng đều biến mất.

"Toàn bộ đều vẫn lạc rồi sao?" Tâm thần Đạo Kiếp khẽ run, ngay cả tâm cảnh vạn cổ bất động, giờ phút này cũng không nhịn được mà run rẩy.

"Quy Khư, tai nạn cuối cùng cũng đến rồi sao?

Rốt cuộc phía sau cấm địa tồn tại cái gì, bức tượng trong Cổ Táng Cấm Địa kia cũng không chống đỡ nổi nữa sao?" Đạo Kiếp lẩm bẩm, hắn đến Thiên Đình, Thiên Đình này là do hắn tạo ra, giờ đây đã tan hoang, không có một chút sinh khí.

"Xem ra, cuối cùng vẫn phải đi bước đó!" Cũng không biết qua bao lâu, Đạo Kiếp đã có quyết định.

Hắn muốn bước vào Tứ Đại Cấm Địa, hủy diệt Tứ Đại Cấm Địa, và tìm kiếm nguồn gốc của cấm địa, nguồn gốc của Quy Khư.

Nhưng trước đó, hắn muốn phong ấn một giới, để những cố nhân duy nhất còn lại, những Sử Tiền Đạo Quân kia rời khỏi nơi này.

"Phong!" Ngay sau đó, Đạo Kiếp dùng toàn bộ sức mạnh của mình phong ấn toàn bộ Hồng Mông Tổ Địa, phong ấn này ngay cả tồn tại Tứ trọng thiên muốn phá vỡ cũng không dễ dàng, mà bây giờ trong hỗn độn căn bản không có tồn tại Tứ trọng thiên.

Như vậy, các Sử Tiền Đạo Quân sẽ không vào được, không vào được cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

"Sao thế?

Xảy ra chuyện gì?" "Không ổn, chẳng lẽ Đạo Tôn xảy ra chuyện rồi?" Bên ngoài, các Sử Tiền Đạo Quân đang đợi Đạo Kiếp quay về

đều sắc mặt biến đổi.

"Nhanh, mau phá vỡ tường chắn!" Tình thế cấp bách, một đám Sử Tiền Đạo Quân lần lượt ra tay, tấn công tường chắn của Hồng Mông Tổ Địa.

Chương 631

Thế nhưng, dưới sự tấn công của bọn họ, một tấm lưới lớn hiện ra, tỏa ra sức mạnh phong ấn kinh khủng.

Ngay sau đó, một khuôn mặt khổng lồ hiện ra trên tường chắn thế giới, chính là khuôn mặt của Đạo Kiếp.

"Chư vị lão hữu, đều rời đi đi, Tổ Địa cũng đã bị hủy rồi, ta muốn bước lên cấm địa, tìm kiếm nguồn gốc hủy diệt!" Khuôn mặt khổng lồ của Đạo Kiếp lên tiếng.

"Đạo Tôn, ngài có ý gì?" "Hừ, Đạo Tôn, ngài xem thường chúng ta sao?

Chúng ta là loại người tham sống sợ chết như vậy sao!" "Đạo Kiếp, mau giải khai phong ấn, mọi người bao nhiêu năm sinh tử có nhau, muốn đi cấm địa, chúng ta đi cùng ngài!" Lời của Đạo Kiếp khiến các Sử Tiền Đạo Quân tức giận.

Nhưng lời của các Sử Tiền Đạo Quân, lại khiến Đạo Kiếp cảm động.

"Chư vị, bảo trọng!" Cuối cùng, Đạo Kiếp không tiếp tục nói nữa, cũng không tranh cãi với những Sử Tiền Đạo Quân này, khuôn mặt của hắn chậm rãi biến mất.

Trên Thiên Đình đổ nát, Đạo Kiếp than thở một tiếng, cuối cùng không chút do dự mà bước vào Tử Linh Cấm Địa.

Tử Linh Cấm Địa là một trong Tứ Đại Cấm Địa, mức độ kinh khủng của nó không nguy hiểm như Cổ Táng Cấm Địa, nhưng Đạo Kiếp vẫn không dám xem thường.

Kế tiếp có Hoàng Hôn Cấm Địa và Tạo Hóa Cấm Địa, Tử Linh

Cấm Địa chính là trạm đầu tiên của Đạo Kiếp.

Mơ hồ, Đạo Kiếp có thể nghe thấy tiếng các Sử Tiền Đạo Quân oanh kích tường chắn thế giới, nhưng lại không thể phá vỡ.

Không bao lâu sau, hắn đã ở bên ngoài Tử Linh Cấm Địa, nhìn vào vực sâu khổng lồ đó, Đạo Kiếp không trực tiếp tiến vào, mà ngồi trên vực sâu cảm ngộ sức mạnh trong đó.

Lần này tuy đã hạ quyết tâm, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ hành động bốc đồng, càng không mất đi lý trí, đối mặt với tồn tại đáng sợ như vậy, một khi mất đi lý trí, chính là tìm chết.

Thăm dò bí mật của trời đất vẫn luôn là con đường của Đạo Kiếp, hắn chưa bao giờ quên, cũng sẽ không vì phẫn nộ và sát ý, mà để mình lạc lối.

Tử Linh Cấm Địa, Đạo Kiếp chưa từng bước vào, uy danh của nó không bằng Cổ Táng Cấm Địa, cũng không bằng Tạo Hóa Cấm Địa, Thương Vũ Cấm Địa, nhưng cũng không thể xem thường.

Hồng Mông Tổ Địa có không ít người từ đây đi ra, mặc dù còn sống, nhưng toàn bộ đều điên điên khùng khùng, có Chúa Tể sưu hồn, cũng có người giúp họ chữa trị, nhưng lại căn bản không thể chữa khỏi, càng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Linh hồn của những người này như bị thay đổi, ngay cả chân linh cũng đều xảy ra biến dị, vô cùng quỷ dị.

Rất nhanh, Đạo Kiếp từ bên ngoài vực sâu nhảy xuống, để phòng ngừa vạn nhất, lần này hắn tế ra Vô Cực Luân Hồi Châu, đặt trên đỉnh đầu.

Vô Cực Luân Hồi Châu đi theo hắn đến nay, ngay cả Đạo Kiếp bây giờ, cũng không thể nhìn ra được căn cơ của nó, kiện pháp bảo này như không có điểm cuối.

Càng như vậy, Đạo Kiếp đối với viên châu này càng coi trọng.

Đại uyên rất sâu, nhưng cũng không phải là không có cực hạn, cũng không biết qua bao lâu, Đạo Kiếp cuối cùng đã bước vào Tử Linh Cấm Địa.

Vào mắt là một mảnh đại địa màu đen mênh mông, phù hợp với cái tên của nó, tĩnh lặng như cõi chết, giống như minh thổ.

Trên mảnh đại địa này không có nguy hiểm, an toàn hơn Cổ Táng Cấm Địa rất nhiều, cũng không có người bảo vệ.

Đạo Kiếp đi một đường về phía trước, lại thấy không ít thi thể, từng cỗ thi thể khổng lồ, các chủng tộc đều có, thậm chí, hắn còn thấy không ít người quen.

"Bàn Thiên, Yêu Hoàng, Phần Thiên Chúa Tể!" Đồng tử của Đạo Kiếp co rụt lại, sinh linh của Hồng Mông Tổ Địa lại toàn bộ vẫn lạc ở đây.

"Chuyện gì xảy ra?

Sức mạnh của Tử Linh Cấm Địa đã quét qua Tổ Địa, hay có sinh linh nào đó đã kéo người của Tổ Địa vào đây?" Càng đi về phía trước, tâm tình của Đạo Kiếp càng nặng nề, đầy đất là thi thể, có cái tàn phế, có cái nguyên vẹn.

Nhưng chủ nhân của những thi thể này, lại toàn bộ đã mất đi sinh mệnh, không chỉ như vậy, một chút khí tức linh hồn cũng không có, ngay cả chân linh cũng không.

Thậm chí, thứ mà tu sĩ thích lưu lại nhất là chấp niệm cũng không có, điều này quả thực không thể nào.

Phải biết rằng, chấp niệm khó diệt sát nhất, huống chi là quy mô lớn như vậy, mấy trăm triệu, thậm chí còn nhiều hơn.

Nhân khẩu của Hồng Mông Tổ Địa vô số, nếu dùng thi thể, có thể chất thành một siêu cấp đại lục.

Nhiều sinh linh như vậy lại không lưu lại một chút chấp niệm nào, sao có thể không kỳ quái, sao có thể không quỷ dị?

"Cũng có khả năng sinh linh của Tổ Địa chỉ bị người ta diệt sát nhục thân, nguyên thần hoặc chân linh bị mang đi, cho nên mới không lưu lại chấp niệm!" Đạo Kiếp biết, chỉ có triệt để hủy diệt linh hồn, thậm chí chân linh, mới có khả năng lưu lại chấp niệm, còn bị mang đi chân linh và nguyên thần thì không phải là vẫn lạc triệt để, như vậy không dễ lưu lại chân linh.

Tiếp theo, Đạo Kiếp tiếp tục tìm kiếm người quen, chủ yếu nhất là tìm kiếm cố nhân.

Cuối cùng, hắn đã phát hiện Phục Hy Nữ Oa, thậm chí là Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh, trọn vẹn mấy trăm cố nhân Hồng Hoang toàn bộ đều ở đây.

Chỉ duy nhất không có Thông Thiên, không biết Thông Thiên năm đó sau khi cùng Bàn Thiên đi hỗn độn, đã không quay lại, mà một mình du lịch hỗn độn, cho nên mới may mắn thoát nạn.

Những cố nhân này cũng giống như những người khác, không có chân linh và nguyên thần, thi thể của họ vô cùng thê thảm, hình thái khác nhau.

Thấy cảnh này, một thân sát ý của Đạo Kiếp quét ra.

"Ầm!" Sát ý kinh khủng khiến thi thể trong phạm vi ức vạn dặm toàn bộ hóa thành sương máu.

"Hy vọng các ngươi còn sống, nếu không vi sư tất sẽ khiến cả trời đất, thậm chí vạn vật sinh linh hủy diệt, để bồi táng cho các ngươi!" Sức mạnh tịch diệt cuồn cuộn từ trên người Đạo Kiếp bộc phát, đó là

sức mạnh tịch diệt thuần túy, không chứa một tia sinh cơ nào.

Trời đất trong miệng hắn không phải là một trời đất, mà là toàn bộ hỗn độn, thậm chí là tất cả trời đất do Vô Cực diễn hóa ra.

Bây giờ không còn những cố nhân như các Sử Tiền Đạo Quân, những đệ tử này cũng đã vẫn lạc, hoặc bị người ta mang đi, Đạo Kiếp cũng không còn gánh nặng.

Cô thân một mình, từ hôm nay hắn muốn làm Tịch Diệt Chi Thần.

Nhìn một vòng, thi thể không có điểm cuối, bên ngoài những thi thể này, ở một nơi khác, lại là một thành trì màu đen khổng lồ.

Nhưng Đạo Kiếp không vội vàng tiến đến, hắn dừng bước, ngồi xếp bằng trên một ngọn núi xương.

Giờ phút này, hắn đã hạ quyết tâm đi một con đường khác, muốn bắt đầu lại từ đầu.

Chương 632

"Phanh!" Một giây sau, thân thể của Đạo Kiếp nổ tung, huyết nhục bay múa, biến mất trong hư không.

Ngay sau đó, nguyên thần nổ tung, nhưng nguyên thần không tiêu tán, mà vây quanh chân linh.

Vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó là bản nguyên, Vô Cực từ trong bản nguyên bước ra, than thở một tiếng, lặng lẽ đứng ở một bên.

Quá khứ thân, vị lai thân lần lượt nổ tung, thậm chí, ngay cả ba ngàn Hồng Mông Đại Đạo trong cơ thể, bao gồm cả Sáng Sinh Đại Đạo trong đạo quả cũng đồng dạng nổ tung.

"Nếu đã hạ quyết tâm thì đừng do dự nữa, Sáng Sinh Đại Đạo của ngươi ta nhận, để lại cho ngươi một đường lui!" Vô Cực phất tay, Sáng Sinh Đại Đạo bị nổ tung kia bị hắn hút vào trong cơ thể.

Chân linh của Đạo Kiếp chỉ nhàn nhạt liếc nhìn một cái, trong mắt ngoại trừ tịch diệt chính là lạnh lùng, không có một tia tình cảm.

"Ta từng thích thăm dò bí mật của trời đất, bây giờ ta chán ghét bí mật của trời đất, ta muốn hủy diệt, hủy diệt tất cả, để trời đất không còn tồn tại bí mật!" Chân linh của Đạo Kiếp lạnh lùng nói.

"Thật ra ngươi có thể bỏ lại tất cả, bước vào Vô Cực Đại Đạo chân chính, chỉ cần lĩnh ngộ Vô Cực Đại Đạo viên mãn, liền có thể phá vỡ hỗn độn, bước vào hư vô, lúc đó đối với trời đất cũng sẽ không tồn tại bí mật!" Vô Cực lắc đầu.

"Con đường đó để ngươi đi đi, ta không thích, cũng không đợi được!" Nói xong, Đạo Kiếp cuối cùng chỉ còn lại chân linh được sức mạnh nguyên thần bao bọc, một Tịch Diệt Đại Đạo lơ lửng.

Giờ khắc này, không biết vì sao, Vô Cực Luân Hồi Châu đột nhiên chấn động, trong viên châu hai màu đen trắng đó, phần màu trắng đột nhiên biến mất, hóa thành đen kịt.

"Đại Đạo Sáng Sinh đại diện trong Vô Cực Luân Hồi Châu biến mất rồi!" Vô Cực đồng tử co rụt lại, có chút kinh ngạc nhìn viên châu đã trở nên đen kịt trước mắt.

"Như vậy không phải tốt hơn sao?" Đối với Đạo Kiếp như vậy càng tốt.

"Đến đây, tái tạo chân ngã!" Chân linh của hắn hét dài một tiếng, bắt đầu hấp thu sức mạnh nguyên thần, đồng thời, Tịch Diệt Đại Đạo cũng điên cuồng tràn vào trong chân linh.

Trong mắt Vô Cực, Đạo Kiếp không nghi ngờ gì là đang điên cuồng.

Dung hợp Tịch Diệt Đại Đạo và sức mạnh nguyên thần vào chân linh, căn bản chưa từng có ai làm, thậm chí từ xưa đến nay căn bản không ai dám.

Chân linh là căn bản của sinh linh, cũng là cơ sở tồn tại của sinh linh, chỉ cần chân linh còn, sinh linh liền không triệt để tử vong.

Tử vong và vẫn lạc không giống nhau, tử vong là thật sự triệt để biến mất, tiêu tán trong trời đất, không còn bất kỳ dấu vết nào nữa.

Loại tử vong này chỉ tương đối với phàm nhân, phàm nhân tử vong, đối với họ mà nói, một khi chết đi, là thật sự triệt để biến mất.

Nhưng đối với tu sĩ mạnh mẽ mà nói, cái chết của phàm nhân không phải là thật sự chết đi, chân linh của họ quay về trời đất, trở thành một phần của trời đất, có người chuyển thế, trở thành một người khác.

Cái chết của tu sĩ mới gọi là vẫn lạc, tu sĩ bình thường sẽ không

triệt để biến mất trong trời đất, cho nên càng không có cái gọi là tử vong.

Đạo Kiếp bây giờ lấy chân linh của mình ra tu luyện, không nghi ngờ gì là vô cùng nguy hiểm, một khi chân linh vỡ nát, đó là thật sự triệt để vẫn lạc, trừ phi Vô Cực có thể tu luyện đến mức phá vỡ hỗn độn, bước vào cảnh giới hư vô, mới có thể từ trong hỗn độn mênh mông, ngưng tụ lại chân linh của hắn.

Từ trước đến nay, chân linh chỉ theo tu vi tăng trưởng mà mạnh lên, tu sĩ bản thân không thể khống chế, càng không thể tu luyện.

Nhưng tu vi của tu sĩ càng mạnh, linh hồn và nguyên thần sẽ càng mạnh, chân linh được linh hồn và nguyên thần bao bọc, cũng sẽ ngày càng an toàn.

Hành vi lần này của Đạo Kiếp không nghi ngờ gì là điên cuồng, không chỉ muốn tu luyện chân linh, mà còn muốn dung hợp nguyên thần đỉnh phong Tam trọng thiên vào chân linh, muốn dung hợp Tịch Diệt Đại Đạo vào trong đó, quả thực là hành vi của kẻ điên.

Nhưng làm như vậy, khiến Vô Cực lo lắng, nhưng lại không thể ngăn cản, cũng sẽ không ngăn cản.

Thời gian từng chút một trôi qua, Đạo Kiếp thử đi thử lại, nhưng thủy chung khó mà thành công, thậm chí, mấy lần suýt nữa làm chân linh vỡ nát.

Nhưng cũng không phải là không có chút hiệu quả nào, Đạo Kiếp có thể cảm nhận được, tuy nhiều lần thất bại, nhưng chân linh lại lớn mạnh hơn rất nhiều, có một tia sức mạnh nguyên thần.

Đừng xem thường một tia sức mạnh nguyên thần, tu vi của hắn là gì?

Đỉnh phong Tam trọng thiên, chiến lực sánh ngang Tứ trọng thiên.

Tu vi bực này dù chỉ một tia sức mạnh nguyên thần cũng vô cùng kinh khủng.

Vạn năm, trăm vạn năm, ức vạn năm, một diễn kỷ, mười diễn kỷ, vào diễn kỷ thứ mười, chân linh của Đạo Kiếp nổ tung.

"Bản tôn!" Vô Cực kinh hô, sắc mặt tái nhợt.

"Ông~!" Đúng lúc này, Vô Cực Luân Hồi Châu chấn động, một lực hút đem chân linh vỡ nát của Đạo Kiếp, cùng sức mạnh nguyên thần, Tịch Diệt Đại Đạo hút vào, ngay sau đó, trực tiếp phá vỡ hư không của Tử Linh Cấm Địa, biến mất không thấy.

"Đứng lại cho ta!" Vô Cực đại nộ, đưa tay về phía khe nứt hư không mà chộp tới, nhưng lại chộp vào khoảng không.

Trong khe nứt, một luồng sức mạnh khiến hắn không thể thở nổi ập đến, trực tiếp đẩy hắn ra ngoài.

"Đó là… Hư Vô!" Vô Cực sắc mặt biến đổi, chăm chú nhìn vào khe nứt, trong khe nứt là một mảnh hư vô, không có gì cả, không có thời không, không có quy tắc, ngay cả hỗn độn cũng không có.

Điều này khiến hắn kinh hãi, mục tiêu cuối cùng của việc tu luyện Vô Cực Đại Đạo chính là bước vào hư vô, thế nhưng, hư vô lại bị Vô Cực Luân Hồi Châu xé rách, mang theo bản tôn tiến vào.

Mở ra, khe nứt hư không biến mất, mặc cho Vô Cực tấn công, cũng không thể mở ra.

"Xong rồi!" Hắn ngồi phịch xuống đất, trên mặt đất, vô số thi cốt đã biến mất, mười diễn kỷ, năm tháng dài đằng đẵng, một diễn kỷ là thời gian của một vô lượng lượng kiếp, một vô lượng lượng kiếp tương đương với mấy trăm tỷ năm.

Mười diễn kỷ tương đương với mười thời đại tiền sử.

Phải biết rằng, Đạo Kiếp từ khi xuyên việt đến Hồng Hoang, mới trải qua hơn một diễn kỷ một chút, có thể biết, đó là một khoảng thời gian dài đến mức nào. .....

Trong hư vô mênh mông, không có gì cả, đây là nơi nguyên thủy cuối cùng, một ngày nọ, một viên châu đột nhiên xuất hiện, trôi nổi trong hư vô.

Viên châu cứ như vậy trôi dạt trong hư vô, cũng không biết đã trôi dạt bao lâu, đột nhiên trong hư vô lại xuất hiện một viên châu khác.

Nhưng viên châu này lại vô cùng khổng lồ, từ bên ngoài nhìn càng giống một vũ trụ hình tròn, lưu chuyển một luồng sức mạnh bí ẩn nào đó.

Vô Cực Luân Hồi Châu run rẩy một chút, ngay sau đó, hóa thành một luồng sáng, xông vào trong vũ trụ kia.

Chương 633

Vũ trụ này không lớn, lạnh lẽo vô ngần, một mảnh tĩnh lặng.

Trong vũ trụ này ngoại trừ có luồng sức mạnh bí ẩn kia, ngay cả thiên địa linh khí cũng không có bao nhiêu, càng không tồn tại thiên địa đại đạo.

Vô Cực Luân Hồi Châu xuyên qua vũ trụ này, cuối cùng đến một vùng tinh vực.

Bố cục tinh thần trong vùng tinh vực này vô cùng hoàn mỹ, trong đó vô số tinh thần vây quanh một quả cầu lửa khổng lồ.

Đó là mặt trời, nhưng lại không phải là tinh thần thật sự, quả mặt trời đó là một thể năng lượng lửa ngưng tụ lại.

Vô Cực Luân Hồi Châu không dừng lại, vòng qua mặt trời, xuất hiện trên một tinh cầu màu xanh nước biển.

Thế nhưng, nếu có tu sĩ mạnh mẽ đứng trong tinh không liền có thể nhìn ra, tinh cầu màu xanh nước biển này vô cùng đặc thù.

Nó là một hình cầu, nhưng lại giống như vô số hình cầu chồng lên nhau, vô cùng quỷ dị.

Diện tích của quả cầu không lớn, nếu đặt ở Hồng Hoang, e rằng không lớn bằng một ngọn núi, nhưng lại quỷ dị như vậy, quả thực kỳ quái.

"Phanh!" Vô Cực Luân Hồi Châu xuyên qua tầng khí quyển, trực tiếp xông vào trong đại dương.

Một mét, trăm mét, ngàn mét, vạn mét, một mạch đến năm mươi vạn mét dưới đáy đại dương mới dừng lại.

Ngay sau đó, Vô Cực Luân Hồi Châu lóe lên một tia sáng, một bóng ảnh hư ảo hiện ra, lẳng lặng nằm ở đáy biển năm mươi vạn mét.

Bóng ảnh hư ảo này chỉ lớn bằng ngón tay cái, vô cùng yếu ớt, giống như một con sâu, dường như một ngón tay là có thể nghiền chết.

"Đây là đâu?

Ta còn sống?" Thế nhưng, bóng ảnh hư ảo này lại vô cùng tỉnh táo, thần sắc kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng dung hợp thất bại, chân linh trực tiếp sụp đổ, từ đây triệt để tịch diệt, không ngờ lại còn sống.

"Đại dương, tĩnh lặng, châu tử!" Đạo Kiếp phát hiện, hắn không thể sử dụng bất kỳ sức mạnh nào, ngay cả thần thức cũng không, ừm, bây giờ là trạng thái chân linh, căn bản không có sức mạnh thần thức.

Chỉ có thể cảm nhận mình đang ở trong nước, nước này chỉ là nước biển bình thường nhất, và có thể cảm nhận được viên châu, đó là Vô Cực Luân Hồi Châu.

"Ông~!" Đúng lúc này, Vô Cực Luân Hồi Châu chuyển động, phun ra một luồng sức mạnh màu xám mịt mù, bao bọc lấy chân linh của Đạo Kiếp.

Ngay sau đó, Đạo Kiếp liền cảm thấy vô cùng ấm áp, cảm giác này vô cùng thoải mái.

"Sức mạnh nguyên thần của ta!" Đạo Kiếp vui mừng, hắn có thể cảm nhận được, luồng sức mạnh nguyên thần này không có chút trở ngại nào, bị chân linh của hắn hấp thu.

Trong nháy mắt, chân linh vốn yếu ớt nhanh chóng lớn mạnh, một cảm giác sức mạnh tự nhiên sinh ra trong lòng Đạo Kiếp.

Mặc dù luồng sức mạnh này vẫn vô cùng yếu ớt, nhưng dù sao

cũng tốt hơn là không có sức mạnh.

Có chút sức mạnh, Đạo Kiếp liền có thể tra xét hoàn cảnh xung quanh, xem xem bây giờ mình đang ở đâu.

"Nước biển, mặt biển!" Ngay sau đó, Đạo Kiếp xông lên trời, chuẩn bị xông ra khỏi mặt biển, thế nhưng, khi đến vị trí vạn năm dưới mặt biển, sức mạnh của hắn đột nhiên biến mất.

Không, phải nói là bị một loại sức mạnh bí ẩn nào đó áp chế, khiến Đạo Kiếp không khỏi lại rơi xuống đáy biển năm mươi vạn mét.

"Chuyện gì vậy, trên biển có trận pháp thủ hộ sao?" Điều này khiến Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, nhưng rõ ràng hắn không cảm giác được có trận pháp thủ hộ, thậm chí trong trận pháp căn bản không có một tia linh khí và đạo tắc.

Điều này khiến hắn nghĩ đến Trái Đất kiếp trước, không có linh khí, không có đại đạo.

Biển này cũng không sâu, năm mươi vạn mét đối với người thường quả thực rất sâu, khoa học kỹ thuật cao đến đâu cũng không thể chạm tới, nhưng đối với tu sĩ mà nói, năm mươi vạn mét còn không bằng một cái ao trong hoa viên sau đạo trường.

Đạo Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục ở lại đây, nhưng may mắn là cứ cách một khoảng thời gian, Vô Cực Luân Hồi Châu lại phun ra một tia sức mạnh nguyên thần cho Đạo Kiếp hấp thu, cũng coi như là an ủi.

"Không ngờ chuyện ta dùng sáu bảy kỷ cũng không làm được, lại ở đây dễ dàng làm được, Vô Cực Luân Hồi Châu, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì!" Cảm nhận chân linh của mình nhanh chóng lớn mạnh, Đạo Kiếp than thở.

Bây giờ hắn không chỉ lớn bằng bàn tay, mà đã hóa thành kích thước của người bình thường, nhưng lại không có nhục thân, cũng không ngưng tụ nhục thân.

Ngay cả nguyên thần hắn cũng không cần nữa, đã dung hợp với chân linh, cần nhục thân làm gì?

Ở Tử Linh Cấm Địa, hắn đi con đường này không phải là để đi ra một con đường tiền cổ vô nhân sao?

Một khi đi thông, sẽ không bị bất kỳ hạn chế tu vi nào trong cõi u minh.

Bây giờ vô tình hay hữu ý, coi như là một lần niết bàn đi, nếu đã thành công, vậy thì tự nhiên phải tiếp tục đi xuống.

Ngay cả khi Vô Cực Luân Hồi Châu không phun ra sức mạnh nguyên thần nữa, Đạo Kiếp cũng sẽ tu luyện.

May mà Vô Cực Luân Hồi Châu khá chiếu cố, không làm vậy, nếu không phải tu luyện lại từ đầu ai cũng không muốn.

Trong biển vốn không có sự sống, nhưng dần dần có sinh vật, ban đầu là động vật đơn bào, sau đó là các loại vi khuẩn, rồi sau đó sinh ra trùng ngư.

Những năm này, Đạo Kiếp vừa tu luyện, vừa quan sát, khiến hắn ngây người.

Sinh vật sinh ra trong đại dương, là sinh vật tự nhiên sinh ra, bình thường nhất, trong cơ thể không có bất kỳ năng lượng nào, đây chẳng phải là lịch sử tiến hóa của Trái Đất sao?

Hắn thật sự nghi ngờ đây là một thế giới, không phải là một thế giới giống như Trái Đất cổ đại sao?

Quả nhiên, chưa đến một tỷ năm thời gian, đã nghiệm chứng được

suy đoán của Đạo Kiếp.

Sau đó một tỷ năm lại một tỷ năm kinh lịch, Đạo Kiếp triệt để không nói nên lời, trong biển, các loại cá lớn sinh ra, có loài cá căn bản không phải là cá, mà là khủng long.

Con lớn nhất, thân dài mấy chục mét, đối với Hồng Hoang, chỉ là con cá nhỏ, nhưng ở vùng biển này, lại là bá chủ.

Thậm chí, Đạo Kiếp đã thấy Thương Long sinh ra, diệt vong, thấy Bình Hoạt Trắc Xỉ Long, nếu không phải đây là thời tiền sử, là sinh linh mới sinh ra, hắn đều nghi ngờ mình đã quay về Trái Đất, quay về quê hương.

Trong Hồng Hoang cũng có Trái Đất, nhưng Trái Đất ở Hồng Hoang là do Hồng Quân sáng tạo ra, chỉ là một tinh cầu bình thường trong nhân giới, căn bản không phải là nơi hắn ở kiếp trước.

Chương 634

Trước mắt, nơi này mặc dù trông giống như thời tiền sử của Trái Đất, thậm chí ngay cả chủng loại động vật cũng giống nhau, nhưng Đạo Kiếp tuyệt đối không tin mình đã quay về.

Chỉ riêng sự áp chế trên mặt biển đã không phải là thứ mà Trái Đất kiếp trước có thể có.

Hắn là tồn tại gì?

Là tồn tại Vô Thượng Chúa Tể Tam trọng thiên, vượt qua Đại Đạo, đạt đến cấp Hồng Mông.

Có thể áp chế hắn, ít nhất phải là sức mạnh trên Ngũ trọng thiên.

Một phàm nhân giới như vậy làm sao có thể chịu đựng được sức mạnh như vậy, đừng nói là sức mạnh Ngũ trọng thiên, một vị tiên nhân đến thôi, cũng có thể làm nổ tung một giới.

Những ngày tiếp theo, Đạo Kiếp mấy lần thử, nhưng vẫn thất bại, cuối cùng không thử nữa, lặng lẽ hấp thu sức mạnh nguyên thần.

Điều khiến hắn kinh hỉ là, sau này, Vô Cực Luân Hồi Châu không chỉ phun ra sức mạnh nguyên thần, mà còn phun ra cả sức mạnh tịch diệt.

Sức mạnh tịch diệt là sức mạnh thành đạo của Đạo Kiếp, tự nhiên khiến Đạo Kiếp vô cùng vui mừng.

Có sức mạnh nguyên thần và sức mạnh tịch diệt, một khi triệt để dung hợp với chân linh, Đạo Kiếp dám khẳng định, tuyệt đối sẽ vượt qua chính mình trước kia.

Sức mạnh mà Vô Cực Luân Hồi Châu phun ra rất chậm, thường phải cách trăm vạn năm, thậm chí là ngàn vạn năm mới phun ra một

tia.

Nhưng Đạo Kiếp cũng bất đắc dĩ, bây giờ Vô Cực Luân Hồi Châu căn bản không thể thao túng, có thể thao túng, đó cũng chỉ là thao túng bên ngoài, dùng để đập người, và cảm ngộ sức mạnh lan tỏa của Vô Cực Luân Hồi Châu.

Còn bên trong Vô Cực Luân Hồi Châu, Đạo Kiếp chưa bao giờ tiến vào, ngay cả thần thức, cũng không thể dò xét vào trong.

Trong lúc nhàm chán, Đạo Kiếp chỉ có thể nhìn vạn vật diễn hóa, may mắn là theo chân linh lớn mạnh, ánh mắt của hắn cuối cùng cũng có thể xuyên qua đại dương, nhìn thấy đại lục.

Hắn đã thấy các loại cự thú tiền sử, theo đó diệt vong và tân sinh, thấy khủng long sinh ra, diệt vong, voi ma mút, hổ răng kiếm xuất hiện.

Lại thấy vượn tiến hóa thành vượn người, cuối cùng tiến hóa thành nhân loại tiền sử.

"Ta lại có thể thấy thuyết tiến hóa của Darwin, diễn hóa khoa học trước mặt một thần thoại như ta?" Đạo Kiếp thật sự không biết nên nói gì cho phải, mọi thứ quá cổ quái.

Nhưng cũng giống như kiếp trước là một phàm nhân, hắn kiên tin rằng, điểm cuối của khoa học chính là huyền học.

"Ừm, không sai, nếu đây là Trái Đất, sau khi trải qua thời đại khoa học kỹ thuật, khoa học nếu có thể tìm thấy ta, đó chính là điểm cuối của khoa học!" Đạo Kiếp thần sắc cổ quái, đột nhiên có một ý nghĩ thú vị, khiến nội tâm băng lãnh của hắn đột nhiên có một tia sinh cơ.

Theo thời gian trôi đi, thời đại tiền sử cuối cùng cũng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ngược lại, Đạo Kiếp thu thập không ít xương khủng long, các

loại đều có, hắn muốn sau này mở một viện bảo tàng.

"A, nguyện vọng kiếp trước của ta!" Đạo Kiếp khẽ cười, hoàn toàn quên đi thân phận của mình.

Rất nhanh, nhân tộc diễn hóa hoàn thành, nhân loại tiền sử đã sinh ra văn minh, bắt đầu hình thành thời đại bộ lạc.

Lúc này, Đạo Kiếp phát hiện mình lại có thể rời khỏi mặt biển, mặc dù trên lục địa tu vi bị áp chế.

Đạo Kiếp đến một bộ lạc nhân tộc, đây là nhân tộc thuần túy nhất, không bị thần linh thao túng, tự nhiên sinh ra.

Nhìn những nhân tộc bộ lạc này đang gian nan cầu sinh, trong cầu sinh sinh ra trí tuệ, Đạo Kiếp thần sắc phức tạp.

"Đây mới là nhân tộc, nhân tộc Hồng Hoang như con rối, là người nhân tạo!" Những nhân tộc này tuy yếu ớt hơn, nhưng lại tự nhiên sinh ra, có thể chúa tể vận mệnh của mình.

Đạo Kiếp đến bên bờ sông, thấy một thiếu nữ mặc đồ da thú, thiếu nữ đang chơi đùa bên bờ sông, vô cùng vui vẻ.

"A!" Đột nhiên không cẩn thận rơi xuống nước, thiếu nữ không biết bơi mặt đầy tuyệt vọng.

Đạo Kiếp lắc đầu, phất tay một cái, vớt thiếu nữ lên.

Thiếu nữ kinh hô liên tục, không ngừng quỳ lạy.

"Lúc này đã sinh ra tín ngưỡng sao?

Không, tín ngưỡng tốt nhất là không nên sinh ra!" Đạo Kiếp lắc đầu, phất tay đỡ thiếu nữ dậy, và hỏi: "Ngươi tên là gì?" "*#@￥***￥..." Thiếu nữ mở miệng, nói một đống, khiến Đạo Kiếp không nói nên lời, đúng vậy, là người cổ đại, căn bản không có văn tự hiện đại.

Nhưng hắn dù sao cũng không phải phàm nhân, thông qua lực

lượng linh hồn của đối phương liền biết được ý của đối phương.

"Tôi tên là Hoa Tư, đa tạ, đa tạ ngài đã cứu tôi!" "Hoa Tư?" Đạo Kiếp bừng tỉnh, nhất thời rơi vào hồi ức.

Trong nhân tộc Hồng Hoang, có một cô nương cũng tên là Hoa Tư, là mẹ của Phục Hy, sau này Hồng Hoang phá diệt, Hoa Tư cũng tiến vào hỗn độn, được đưa vào Hồng Mông giới, và dưới sự che chở của Nhân Hoàng, sống ở Nhân Hoàng thành, cuối cùng theo sự bùng nổ của Tử Linh Cấm Địa, cùng với sinh linh của Hồng Mông giới biến mất.

Bây giờ lại một lần nữa nghe thấy cái tên này, khiến Đạo Kiếp nhất thời trầm mặc.

"Này, này!" Hoa Tư thấy Đạo Kiếp trầm mặc, tiến lên lại mở miệng, nàng đối với thần lực mà Đạo Kiếp thể hiện ra rất tò mò.

Bây giờ người cổ đại tuy không có ý thức về thần quỷ, nhưng lại sợ hãi trời đất, vì vậy, truyền thừa xuống, có tế trời.

Năng lực mà Đạo Kiếp thể hiện ra, trong mắt Hoa Tư chính là năng lực do trời ban, khiến nàng vừa kính sợ, vừa tò mò.

Đạo Kiếp lắc lắc đầu, từ trong hồi ức tỉnh lại, không để ý đến Hoa Tư nữa, dần dần đi về phía xa, mấy bước liền biến mất không thấy.

Thiếu nữ Hoa Tư ngẩn ngơ xuất thần, rất nhanh, nàng liền quay về bộ lạc, nhưng lại không đem chuyện hôm nay kể cho tộc nhân, chuyện này bị nàng chôn sâu trong lòng.

Theo thời gian trôi đi, Hoa Tư gả cho một người đàn ông tên là Lôi Thần, và sinh được hai đứa con, một đứa được đặt tên là Phục Hy, một đứa tên là Nữ Oa.

Lôi Thần tàn bạo, sau khi Phục Hy và Nữ Oa lớn lên, đã lật đổ sự

thống trị của Lôi Thần, Phục Hy trở thành tộc trưởng mới của bộ tộc.

Bộ lạc cũng dưới sự lãnh đạo của Phục Hy mà lớn mạnh.

Hoa Tư già rồi, tuổi thọ của người cổ đại, bình thường ít có ai sống được sáu mươi tuổi, bây giờ Hoa Tư đã hơn năm mươi, một đầu tóc bạc, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ thời thiếu nữ.

Chương 635

Một ngày nọ, nàng lâm bệnh, Phục Hy và Nữ Oa ở bên cạnh khóc lóc.

"Con ơi, mẹ sắp đi rồi!" Hoa Tư ngay cả nói cũng có chút không rõ ràng.

"Mẫu thân!" "Mẫu thân đừng đi!" Phục Hy và Nữ Oa khóc càng lợi hại hơn, không nỡ mất đi mẫu thân, mặc dù biết rằng con người đều có sinh lão bệnh tử.

"Con ơi, đừng khóc, trước khi chết, mẫu thân có một chuyện muốn nói với các con!" Hoa Tư cười, dường như đã nghĩ đến điều gì đó, trong đầu nàng hiện ra một bóng ảnh đã bị phủ bụi từ lâu.

"Mẹ đã thấy thần!" "Thần?" Phục Hy và Nữ Oa ngây người.

Thần?

Rõ ràng từ này đối với họ vô cùng mới mẻ.

"Là do trời phái đến, có sức mạnh do trời đất ban tặng, khi mẫu thân còn trẻ, một lần suýt nữa trượt chân rơi xuống nước, được thần cứu, nếu không mẫu thân của các con đã chết sớm rồi, cũng sẽ không có các con nữa!" Giọng của Hoa Tư vô cùng già nua, nghe mà khiến người ta xót xa.

Phục Hy và Nữ Oa trầm mặc, không phản bác, cho rằng ý thức của Hoa Tư đã mơ hồ không rõ, bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Phục Hy và Nữ Oa trầm mặc, không hề phản bác, cho rằng ý thức của Hoa Tư đã mơ hồ không rõ, bắt đầu xuất hiện ảo giác.

"Ta muốn đến bên bờ sông, hãy chôn ta ở đó!" Yêu cầu cuối cùng của Hoa Tư lại là như vậy.

Phục Hy và Nữ Oa không thể không làm theo, nhanh chóng đưa Hoa Tư đến bên bờ sông.

"Nơi quen thuộc, nhưng chẳng thấy người quen!" "Thần, ta còn có thể gặp lại ngài không?" Cuối cùng, Hoa Tư đã qua đời.

Phục Hy và Nữ Oa đẫm lệ chôn cất nàng ở đó, và dựng lên một bức tượng.

Nhân Văn thủy tổ mẫu Hoa Tư, cứ như vậy vĩnh viễn an nghỉ bên bờ một con sông nhỏ không mấy ai để ý.

Mấy ngày sau, một bóng người áo đen xuất hiện trước mộ Hoa Tư, thở dài một tiếng, đưa tay vỗ vào ngôi mộ, một linh hồn hư ảo bị bắt ra.

"Ta… ta không phải đã chết rồi sao?" Hoa Tư thần sắc mờ mịt, ngay sau đó, nàng nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

"Thần, là ngài sao?" Chỉ trong phút chốc kích động, linh hồn hư ảo của Hoa Tư lại có dấu hiệu tan vỡ.

Đạo Kiếp lắc đầu, phất tay một cái, đánh linh hồn Hoa Tư vào lòng đất, phong ấn lại.

Mấy năm nay, hắn du hành trên Thủy Địa Cầu này, tìm kiếm bí ẩn nơi đây, cuối cùng tiến vào tâm Trái Đất.

Tại đây, hắn phát hiện ra một không gian mênh mông, vô cùng rộng lớn.

Điều khiến Đạo Kiếp kinh ngạc là, Thủy Địa Cầu này nhìn qua không lớn, giống như một Trái Đất cổ đại trong thế giới song song, thế nhưng, tâm Trái Đất lại có một không gian khác, quả thực có thể sánh ngang với cả một Hồng Hoang.

Điều này càng khiến Đạo Kiếp khẳng định nơi đây tuyệt đối có điều cổ quái.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy không gian này, Đạo Kiếp bỗng nhiên có một cảm giác, không gian này đối với hắn rất hữu dụng.

Hơn nữa, trong tiềm thức, hắn muốn biến nơi này thành U Minh Chi Giới.

Ý nghĩ này khiến Đạo Kiếp kinh hãi, đây không phải là ý nghĩ mà hắn nên có.

Hắn từng phát thệ, muốn tịch diệt chư thiên, khiến tất cả các thiên địa do Vô Cực diễn hóa đều hóa thành tử tịch.

Nhưng ý nghĩ này kể từ lần tỉnh lại này, không những không tăng cường, mà lại dần dần giảm bớt.

Đạo Kiếp biết, tuyệt đối có một sức mạnh vô hình nào đó đang dẫn dắt ý thức của hắn, khiến hắn phải cảnh giác.

Nhưng hắn càng biết rõ hơn, với năng lực hiện tại của mình thì căn bản không thể nhìn thấu được sức mạnh này, vì vậy liền quyết định thuận theo tự nhiên, xem xem bàn tay đen đứng sau rốt cuộc muốn làm gì.

Thế là, U Minh Giới đã ra đời.

Hiện tại U Minh Giới là một mảnh tử tịch, chỉ có mấy tòa thành được Đạo Kiếp tạo ra, ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng không có.

Không phải hắn không thể kiến tạo Lục Đạo Luân Hồi, đối với Đạo Kiếp mà nói, căn bản chẳng là gì, chỉ trong một ý niệm là có thể hoàn thành, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Hắn muốn đợi đến khi cảm giác dẫn dắt kia lại một lần nữa xuất hiện, rồi mới đi kiến tạo.

Một chiếc quan tài cổ hiện ra, Đạo Kiếp đặt linh hồn Hoa Tư vào trong đó, để nàng chìm vào giấc ngủ say, đồng thời, cũng có thể nuôi dưỡng linh hồn của Hoa Tư.

"Thủy Địa Cầu kỳ dị, Hồng Mông vỡ nát, lai lịch của Quy Khư chi lực, Tử Linh Cấm Địa thông đến nơi nào!" Ngồi xếp bằng trên chiếc quan tài cổ, Đạo Kiếp lẩm bẩm.

Nhớ lại quá khứ, tất cả những điều này đều là bí ẩn.

Hắn vốn không định giải mã, chỉ muốn hủy diệt những bí ẩn này, bất kể sau lưng chúng là ai.

Nhưng điều bất đắc dĩ là, hiện tại hắn căn bản không làm được.

"Sẽ có một ngày ta có thể làm được, trước tiên cứ ẩn mình một thời gian trên Thủy Địa Cầu quỷ dị này đã!" Cuối cùng Đạo Kiếp đã có quyết định. ...

Cùng lúc đó, tại Tử Linh Cấm Địa, Vô Cực đứng trên một vùng phế tích, ngẩn ngơ xuất thần, không biết đã đứng ở đây bao lâu.

Bản tôn Đạo Kiếp chân linh tan vỡ, Vô Cực Luân Hồi Châu biến mất, khiến Vô Cực một thời tuyệt vọng, cứ đứng ngây người ở đây không biết bao nhiêu ức vạn năm.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Vô Cực cuối cùng cũng hồi thần lại.

"Không, ta không thể từ bỏ, cho dù bản tôn vẫn lạc, chỉ cần ta chưa chết, thì Đạo Kiếp vẫn chưa chết, ta và người vốn là một thể.

Ý thức của ta có cũng được, không có cũng không sao, nếu bản tôn đã vẫn lạc, vậy thì hãy để ý thức của bản tôn quay về!" Rất nhanh, Vô Cực đã có quyết định.

Chương 636

Bởi vì hắn là Đạo Kiếp, tuy rằng đã có ý thức riêng, nhưng lúc này, hắn cần bản tôn quay về.

"Đợi đã!" Ngay khi Vô Cực muốn để ý thức chìm vào giấc ngủ, để ý thức của Đạo Kiếp lưu lại trong Hiện tại thân này thức tỉnh, một giọng nói truyền đến.

"Ta và ngươi vốn là một thể, lẽ nào ngươi đã quên rồi sao?

Ngươi không tin ta sao?" Giọng nói đó vang lên trong sâu thẳm tâm hồn Vô Cực.

"Bản tôn?" Vô Cực ngẩn ra.

"Là ta, cũng có thể không phải là ta.

Bởi vì ta là ngươi, ngươi cũng là ta.

Ta trước giờ đều tin tưởng ngươi, tin rằng ngươi cũng nên như vậy!" "Đừng để ý thức của ta quay về, bởi vì ta tin tưởng, tin tưởng rằng ta sẽ không triệt để vẫn lạc.

Đặc biệt là có Vô Cực Luân Hồi Châu ở đây, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ trở về.

Cho dù thật sự thân tử đạo tiêu, nhưng chấp niệm vẫn sẽ vĩnh hằng!" Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên trong tâm hồn Vô Cực.

"Đúng vậy, ta vì sao phải tuyệt vọng, ta là Vô Cực, nhưng cũng là Đạo Kiếp.

Sứ mệnh chưa hoàn thành, liền do ta hoàn thành!" Tinh thần Vô Cực chấn động, toàn thân khí tức bắt đầu tăng vọt, linh hồn vốn sắp tịch diệt đang hồi sinh.

“Ầm!” Một khắc này, bên trong Cổ Táng Cấm Địa, một cỗ khí tức thuộc về Vô Cực Đại Đạo đang lan tỏa.

Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực, cuối cùng diễn hóa thành Hồng Mông, rồi hóa thành Hỗn Độn.

Từng mảng Hỗn Độn sinh ra bên trong Cổ Táng Cấm Địa, dù không nhiều, nhưng lại vô cùng kinh người.

Sự lĩnh ngộ trong nháy mắt khiến cho Vô Cực đối với Vô Cực Đại Đạo có sự thấu hiểu tăng vọt.

Đồng thời, tu vi của hắn cũng không ngừng tăng lên, sánh ngang với Tứ trọng thiên, Ngũ trọng thiên, Lục trọng thiên, một mạch đạt đến đỉnh phong Lục trọng thiên.

Khí tức mênh mông chấn động toàn bộ Cổ Táng Cấm Địa, không chỉ như vậy, ngay cả Hồng Mông Tổ Địa cũng phát ra những âm thanh răng rắc, bắt đầu sụp đổ.

“Ông ~!” Bên trong Tổ Địa, đại trận hộ vệ xuất hiện, hư ảnh Thiên Đế vĩ ngạn lại một lần nữa hiện ra, nhưng lần này ánh mắt lại linh động, giống như có ý thức.

“Đỉnh phong Lục trọng thiên!” Vị Thiên Đế vĩ ngạn kia mắt sáng lên, rồi phá lên cười ha hả.

“Tốt, tốt lắm, cuối cùng cũng có người phá vỡ được ràng buộc, sứ mệnh của bản đế cũng nên kết thúc rồi!” Tiếng cười vang vọng khắp Hồng Mông, thậm chí vang vọng cả trong Hỗn Độn.

Một khắc này, bất luận ở nơi nào trong Hỗn Độn, đều có thể nghe thấy tiếng cười đó.

Nhưng đạo ấn ký kia lại từ từ tiêu tan, mang theo nụ cười mà tan biến.

Cùng với việc ấn ký Thiên Đế tiêu tan, đại trận hộ vệ bên ngoài Hồng Mông Tổ Địa cũng bắt đầu sụp đổ, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

"Ầm ầm!" "Rắc rắc!" Không còn đại trận hộ vệ, Hồng Mông Tổ Địa căn bản không thể chịu nổi khí tức của một vị cường giả đỉnh phong Lục trọng thiên, cuối cùng ầm ầm sụp đổ.

Ngoại trừ Tứ Đại Cấm Địa, ấn ký cuối cùng đại biểu cho thời đại Hồng Mông tồn tại vô số năm tháng đã hoàn toàn biến mất.

Tứ Đại Cấm Địa dường như có một loại sức mạnh bí ẩn nào đó bảo vệ, cho dù là sức mạnh Lục trọng thiên của Vô Cực, cũng không thể hủy diệt.

Tận cùng Cổ Táng Cấm Địa, một bức tượng đất sét bỗng nhiên mở mắt ra, trong con ngươi lóe lên một tia sáng.

"Tổ Địa bị hủy rồi?

Khí tức Lục trọng thiên?" "Thôi vậy, không phá thì không xây được.

Có thể đột phá Lục trọng thiên dưới sự áp chế, hy vọng có thể trưởng thành, quét ngang mọi kẻ địch!" Rất nhanh, bức tượng đất sét lại chìm vào im lặng.

Một khắc này, cả Tứ Đại Cấm Địa đều có những dao động kinh khủng truyền ra, nhưng rất nhanh lại quy về bình tĩnh.

Vô Cực từng bước đi ra khỏi Cổ Linh Cấm Địa, bước vào trong Hỗn Độn.

Bây giờ Hồng Mông giới đã biến mất, toàn bộ thiên địa chỉ còn lại Hỗn Độn mênh mông.

Bên ngoài, Nguyên Mẫu Đạo Quân và những người khác đã biến

mất.

Mấy diễn kỷ đã qua, họ không tiếp tục chờ đợi nữa, rõ ràng đều đã rời đi.

Vô Cực từng bước đi về phía Hồng Mông Chư Thiên.

Chẳng bao lâu, hắn đã bước vào phạm vi Hồng Mông Chư Thiên.

Chỉ thấy từng tòa Chư Thiên lơ lửng, các đại cổ giới đã sớm không còn như xưa.

Vô Cực có thể cảm nhận được, bên trong các đại cổ giới này, có khí tức của Sử Tiền Đạo Quân và Hỗn Độn Ma Thần.

Hắn giơ tay lên, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Vốn định hủy diệt toàn bộ, thôi vậy, để lại cho các cố nhân đi.

Họ đều là những huynh đệ từng cùng nhau chiến đấu, cũng là những người duy nhất trên thế gian khiến ta không nỡ ra tay!" Vô Cực cảm khái một tiếng, không đi gặp các Sử Tiền Đạo Quân, mà một mình rời đi.

Hỗn Độn mênh mông rộng lớn, không biết có bao nhiêu xa.

Nhưng đối với Vô Cực mà nói, việc đi lại lại nhanh hơn rất nhiều.

Với tu vi đỉnh phong Lục trọng thiên, hắn đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu ức lần.

Chương 637

Trên đường đi, hắn gặp một số thế giới, đủ loại hình, nhưng không thể so sánh với các đại cổ giới của Hồng Mông Chư Thiên.

Thế giới lớn nhất cũng chỉ tương đương với Hồng Hoang.

Đối với Vô Cực, chúng cũng chẳng khác gì thế giới của loài kiến, giơ tay là có thể diệt.

Vô tình, máu lạnh, tuyệt đối không có chút thương hại nào.

Trong sự hủy diệt, hắn lại ngưng tụ Tịch Diệt Đại Đạo, hy vọng có một ngày có thể triệu hồi lại bản tôn.

Trong thời gian này, cảm ngộ của Vô Cực đối với Tiên Thiên Ngũ Thái cũng tiến bộ vượt bậc.

Sau một diễn kỷ, hắn trực tiếp bước vào Thất trọng thiên, và tu luyện một mạch đến đỉnh phong Thất trọng thiên, mới quay trở lại Hồng Mông Chư Thiên.

Hắn nhìn Nguyên Mẫu và các cố nhân khác lần cuối, rồi lại một mình lên đường, quay trở lại nơi Tổ Địa từng tọa lạc.

Lần này hắn muốn lại vào Cấm Địa, không chết không quay đầu.

"Nếu đã xuất thế ở Tử Linh Cấm Địa, bản tôn sẽ san bằng Cổ Linh Cấm Địa.

Nhưng trước đó, phải vào Tử Linh Cấm Địa tranh một phen, gặp gỡ bức tượng đất sét kia!" Vô Cực đến rồi, nhưng không vội vàng tiến vào Tử Linh Cấm Địa, mà đến Cổ Táng Cấm Địa.

Cảnh tượng quen thuộc, những vệ binh giáp đen kia vẫn còn đó, nhưng không thể gây tổn hại gì cho Vô Cực.

Xuyên qua Quy Khư chi hải, Vô Cực cuối cùng đứng ở cuối con đường cổ màu đen.

Cuối con đường cổ, một hang động cổ xưa đen kịt tồn tại vĩnh hằng, dường như chỉ cần lại gần là sẽ bị nuốt chửng.

Trước hang động cổ, một pho tượng màu máu đang ngồi xếp bằng.

Một khắc này, nó bỗng nhiên mở mắt.

"Cuối cùng ngươi cũng đến!" Bức tượng mở miệng, giọng nói già nua.

"Nếu đã biết ta sẽ đến, vậy ngươi đã chuẩn bị nói cho ta biết mọi chuyện chưa?" Vô Cực thần sắc lạnh lùng, một bước đến trước mặt bức tượng, ngồi xếp bằng xuống.

Giờ đây thân là đỉnh phong Thất trọng thiên, hắn không sợ bức tượng này.

Bức tượng thời kỳ đỉnh phong e rằng có tu vi đỉnh phong Cửu trọng thiên, nhưng hiện tại chiến lực tối đa chỉ có thể phát huy được Bát trọng thiên.

Dù cao hơn Vô Cực, nhưng Vô Cực không sợ.

Dù không địch lại, cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Thấy Vô Cực lạnh lùng như vậy, bức tượng cười, mở miệng nói: "Thực ra cũng không có bí mật gì.

Bản đế cũng chưa từng che giấu, chỉ là tu vi của ngươi không đủ, không đủ tư cách để bản đế mở miệng mà thôi!" Tiếp đó lại nói: "Bây giờ ngươi là đỉnh phong Thất trọng thiên, cũng đã bước vào tầng thứ của Gia tử bách thánh năm xưa, có tư cách biết mọi chuyện!" "Gia tử bách thánh?" Vô Cực kinh ngạc.

Danh xưng này khiến hắn trong nháy mắt hiểu ra, tu vi như hắn năm xưa ít nhất có cả trăm vị, thậm chí mấy trăm vị.

Con số này không thể không khiến người ta kinh hãi.

Phải biết đây không phải là Nhị trọng thiên hay Tam trọng thiên, mà là đỉnh phong Thất trọng thiên.

"Trước khi tìm hiểu về Tứ Đại Cấm Địa, bản đế sẽ kể cho ngươi nghe về lai lịch của bản đế!" Không đợi Vô Cực trả lời, bức tượng đã mở miệng nói: "Ngươi tu luyện Vô Cực, chắc hẳn đã hiểu.

Vô Cực là từ trong hư vô sinh ra, trải qua năm giai đoạn lớn là Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực, sau đó diễn hóa ra thời đại Hồng Mông, cuối cùng hóa thành Hỗn Độn, vạn vật sinh sôi!" "Thực ra Hồng Mông Tổ Địa mà ngươi thấy, cùng với các đại cổ giới, chính là sản vật của thời đại Hồng Mông sinh ra trong quá trình Vô Cực diễn hóa." "Quả nhiên là vậy!" Nghe vậy, Vô Cực đã hiểu ra, hắn đã sớm có suy đoán này, chỉ là vẫn luôn không chắc chắn.

"Nhưng Hồng Mông chỉ là một quá trình diễn hóa, không nên được coi là một thời đại, hay là sinh ra thế giới chứ?" Vô Cực đưa ra nghi vấn của mình.

"Không sai, Hồng Mông chỉ là một quá trình, vốn dĩ chúng ta đều không nên tồn tại.

Nhưng không biết vì sao, trong quá trình diễn hóa, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" Nói đến đây, trong mắt bức tượng đất sét lóe lên vẻ mờ mịt.

Hồi lâu sau mới hồi thần, cười khổ lắc đầu: "Ta cũng không biết.

Ban đầu, ta cứ ngỡ thời đại Hồng Mông xuất hiện là thuận theo sự diễn hóa của Ngũ Thái, là điều tất yếu khi Vô Cực diễn hóa.

Chỉ là sau này ta dần dần phát hiện ra điều không đúng, giống như

có một bàn tay lớn vô hình đang thao túng mọi thứ, cố ý để thời đại Hồng Mông dừng lại, trì hoãn sự ra đời của thời đại Hỗn Độn!" "Cái gì?

Lại có sinh linh có thể ảnh hưởng đến sự diễn hóa của Vô Cực?" Lời nói này của bức tượng đất sét khiến Vô Cực không còn bình tĩnh được nữa, không khỏi kinh hô thành tiếng.

"Vậy thời đại Hồng Mông vỡ nát là thế nào, Tứ Đại Cấm Địa lại có lai lịch gì?" Những gì bức tượng đất sét kể quá xa vời, Vô Cực muốn biết những điều này hơn.

"Không biết!" Thế nhưng, bức tượng đất sét lại lắc đầu, nói: "Bản đế cũng không biết, chỉ suy đoán có người không muốn thời đại Hồng Mông tồn tại, dùng phương pháp bình thường để sửa lại những sai lầm!" "Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của bản đế.

Bản đế năm xưa cùng với Gia tử bách thánh cũng chưa từng bước ra khỏi Tứ Đại Cấm Địa.

Thân tàn của bản đế cũng không còn sức lực để đi, nhiều nhất chỉ có thể ở đây ngăn cản những sinh linh đó!" Nói rồi, hắn chỉ về phía hang động đen kịt sau lưng.

"Các cấm địa khác cũng như vậy, chỉ là bản đế không biết những lão hữu năm xưa có ai còn sống sót không!" Nói đến đây, vị Thiên Đế này dường như chìm vào hồi ức.

Năm xưa hắn được xưng là Hồng Mông Thiên Đế, là người đứng đầu thời đại Hồng Mông, tồn tại mạnh nhất.

Thiên kiêu đại năng đi theo vô số, một trăm người mạnh nhất được thế nhân xưng là Gia tử bách thánh.

Được Gia tử bách thánh phò tá, quyền thế của vị Hồng Mông Thiên Đế này đã đạt đến đỉnh phong, Thiên Đình cũng trở thành Bất

Hủ Chi Đình.

Nhưng, thế gian nào có sự vĩnh hằng thực sự.

Từ trước đến nay, trong cõi u minh vẫn luôn có những tồn tại kinh khủng hơn đang dõi theo mọi thứ.

Chương 638

Thậm chí, những tồn tại kinh khủng như vậy không chỉ có một vị.

Thiên Đình sụp đổ, Gia tử bách thánh người chết, người ngủ say.

Chỉ có một số ít Thần tướng Thiên Đình có tu vi kinh khủng nhất cùng hắn trấn thủ ở cuối Tứ Đại Cấm Địa.

Những điều này, Hồng Mông Thiên Đế đều không giấu giếm Vô Cực.

Lời nói của hắn, dường như còn có những điều chưa nói hết.

Thử nghĩ xem, từ khi Vô Cực diễn hóa, trải qua thời đại Hồng Mông, đến nay không biết đã bao nhiêu năm.

Một sinh linh hóa thành tượng đất sét, cô độc trấn thủ ở cuối cấm địa.

Nỗi đau khổ này căn bản không phải người thường có thể chịu đựng được.

Dĩ nhiên, nhiều năm như vậy cũng không phải không có người đến đây, nhưng tu vi không đủ căn bản không có tư cách đối thoại với hắn.

Như lần trước Đạo Kiếp đến, tu vi chỉ có Tam trọng thiên, bức tượng đất sét căn bản không thèm để ý.

Bây giờ tu vi của Vô Cực đã đạt đến đỉnh phong Thất trọng thiên, tự nhiên sẽ khiến bức tượng đất sét coi trọng.

"Sửa sai, chẳng phải có nghĩa là Hồng Mông giới mới là phe phản diện, là tội ác, là tà ác sao?

Nên bị loại bỏ?" Sắc mặt Vô Cực biến đổi liên tục.

“Không sai, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là như vậy.

Sinh linh của Hồng Mông giới chúng ta, cho đến Thiên Đình của bản đế, thậm chí cả bản đế cũng đều là tà ác, không nên tồn tại!” Bức tượng đất sét cười khổ, dù không muốn thừa nhận, bản thân hắn cũng không phải là người tà ác, nhưng xét trên đại cục diễn hóa của Vô Cực, thì đúng là như vậy.

Hắn có một suy đoán, kẻ đứng sau tạo ra thời đại Hồng Mông mới là bàn tay đen thực sự.

Vô Cực cũng trầm mặc, sự phân định này khiến hắn không biết nói gì cho phải.

Giống như sinh linh trong một thế giới, thuận theo thiên đạo có thể sẽ chết, nhưng đó là thuận thiên, là chính.

Nghịch thiên đạo, có thể sẽ siêu thoát, nhưng đó là đại nghịch bất đạo, sẽ bị gán mác tà ác.

Đúng sai không thể bình luận, nói trắng ra, chỉ là đạo bất đồng mà thôi.

Nhưng Phục Hy, Minh Hà, cùng với Thập Nhị Tổ Vu và các cố nhân khác nguyên thần và chân linh đều tiêu tan, chỉ còn lại những thân thể tàn phá.

Vô Cực, và cả Đạo Kiếp đều không thể chấp nhận được.

Bất kể đúng, sai, cũng không quan tâm kẻ đứng sau có âm mưu gì, có sửa sai hay không, tóm lại, đều phải chết.

“Ta từ trong ánh mắt của ngươi, thấy được sự hủy diệt, thấy được sự tử tịch!” Bức tượng đất sét nhìn Vô Cực, bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi nói không sai, hủy diệt, để cho vạn vật không còn tồn tại.

Hồng Mông, Hỗn Độn, kẻ đứng sau, ta muốn thiên địa chỉ còn lại một mình ta!" Vô Cực cũng không phủ nhận.

Chấp niệm của hắn, chỉ cần hắn còn tồn tại, thì nhất định phải hoàn thành.

"Thật là một tồn tại đáng sợ.

Nếu năm xưa bản đế có được một phần tín niệm này, cũng sẽ không đi đến bước đường hôm nay!" Điều khiến Vô Cực kinh ngạc là, bức tượng đất sét lại không hề cảm thấy phản cảm với lời nói của hắn.

Nhưng bức tượng đất sét lại tiếp tục nói: "Ngươi có biết không?

Nếu ngươi thật sự làm được điều đó, ngươi sẽ phải đối mặt với điều gì?" "Điều gì?" Vô Cực nhìn về phía bức tượng đất sét.

"Đau khổ, tuyệt vọng, còn tuyệt vọng hơn cả bản đế hiện tại!" Bức tượng đất sét lắc đầu, tiếp tục nói: "Bản đế ở đây chịu đựng sự cô độc, là vì trong lòng có một phần chấp niệm, đó là chấp niệm đối với thời đại của ta, chấp niệm của sự cừu hận!

Còn ngươi, một khi đã hủy diệt tất cả, toàn bộ thiên địa chỉ còn lại một mình ngươi, vậy thì sự cô độc của ngươi sẽ là vĩnh hằng, nỗi đau khổ của ngươi sẽ gấp vạn lần, ức vạn lần so với bản đế!" "Ngươi có biết hư vô không?

Hay nên nói là, ngươi đã từng thấy hư vô chưa?" Nghe vậy, Vô Cực cười, rồi bỗng nhiên chuyển chủ đề.

"Hư vô?" Ánh mắt bức tượng đất sét lóe lên.

"Không sai, hay là, với thực lực của ngươi căn bản không thể bước vào hư vô?" Ánh mắt Vô Cực nhìn thẳng vào bức tượng đất sét, vị Hồng Mông Thiên Đế từng là tồn tại vô thượng đỉnh phong Cửu trọng thiên.

“Không sai, thậm chí bản đế cũng chưa từng thấy!” Bức tượng đất sét trầm mặc, không phủ nhận.

“Nhưng, chỉ cần cho bản đế thời gian, bản đế tin rằng, tuyệt đối có thể nghịch phản Ngũ Thái, bước vào hư vô!” Nói ra câu này, dường như đã tốn rất nhiều sức lực.

Lời nói của năm xưa, không nên xuất hiện từ miệng của hắn hiện tại, bởi vì hiện tại hắn không còn tư cách đó nữa.

“Ta biết rồi, đa tạ tiền bối đã cho vãn bối biết nhiều như vậy, cáo từ!” Nói xong, Vô Cực đứng dậy, xoay người bước đi.

Mục tiêu của hắn bây giờ đã rõ ràng hơn, ý chí cũng kiên định hơn.

Hắn muốn tiêu diệt Tứ Đại Cấm Địa, cuối cùng thông đến nơi sâu nhất của cấm địa.

Hắn muốn đi khám phá vùng trời đất mà Hồng Mông Thiên Đế năm xưa chưa hoàn thành.

Bức tượng đất sét cứ thế lặng lẽ nhìn Vô Cực rời đi, thần sắc phức tạp, mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra, chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

“Đầu tiên là, Tử Linh Cấm Địa!” Thủy Địa Cầu, trong tâm Trái Đất, Đạo Kiếp lặng lẽ nhìn Lục Đạo Luân Hồi.

Trong khoảng thời gian này, liên tục có linh hồn bị kéo đến, tiến vào tâm Trái Đất, bước vào luân hồi.

Chương 639

Luân hồi tự động vận chuyển, không cần Đạo Kiếp phải lo lắng.

Mấy năm nay hắn vẫn luôn nhớ về quá khứ, nhớ về Hồng Mông Tổ Địa, nhớ về Vô Cực và một đám Sử Tiền Đạo Quân.

Không biết sau khi hắn rời đi, những cố nhân đó sẽ ra sao.

"Ha, có Vô Cực ở đó, chắc hẳn có thể thay ta tiếp tục đi con đường này.

Chỉ là e rằng bọn họ đều tưởng rằng ta đã hoàn toàn vẫn lạc rồi!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, hắn cũng không biết hành động kinh người của Vô Cực lúc này, lại định đi hủy diệt Tứ Đại Cấm Địa.

Dù biết cũng không thể quan tâm được.

Nếu đã không thể rời khỏi đây, vậy thì cứ ở lại Thủy Địa Cầu nhỏ bé không thể nhỏ hơn nhưng lại vô cùng thần bí này.

Đối với một tồn tại như Đạo Kiếp, có lẽ một thoáng suy nghĩ đã là trăm năm trôi qua.

Nhưng đối với phàm nhân, có lẽ là cả một đời, thậm chí là mấy đời người.

Một ngày nọ, Địa Phủ đến hai linh hồn, kinh động đến Đạo Kiếp.

Nguyên là sau khi Hoa Tư qua đời, Phục Hy và Nữ Oa cũng đã hết tuổi thọ.

Hai linh hồn hư ảo ngơ ngác, căn bản không có thần trí, lang thang trong U Minh, theo sự dẫn dắt đi về phía Lục Đạo Luân Hồi.

"Năm xưa, Phục Hy và Nữ Oa là đệ tử của bản tôn, nhưng lại biến mất.

Ngươi cũng tên là Phục Hy Nữ Oa, nếu đã như vậy, bản tôn sẽ cho ngươi một phen cơ duyên!" Đạo Kiếp thở dài, giơ tay lên, định trụ phàm nhân Phục Hy và Nữ Oa, sau đó phân vào trong quan tài cổ, đặt cùng một chỗ với quan tài của Hoa Tư.

Thực ra Đạo Kiếp cũng không định xử lý mấy linh hồn này, nhưng hắn cảm thấy nên thu thập những nhân vật lịch sử này, có lẽ tương lai sẽ có cảm ứng nào đó trong cõi u minh.

Rốt cuộc, thế gian làm gì có nhiều sự trùng hợp đến vậy?

Cùng một con người, nhưng lại có cuộc đời khác nhau.

Theo thời gian trôi đi, ngày càng có nhiều linh hồn đến U Minh Giới, trong đó có một số nhân vật đáng ca đáng khóc.

Như sau Phục Hy là Thần Nông, Hiên Viên, cho đến Ngũ Đế, thậm chí cả Xi Vưu cũng ở trong đó.

Những nhân vật đáng ca đáng khóc này ở hậu thế sẽ biến thành thần thoại, nhưng ở đây họ chỉ là phàm nhân, sinh lão bệnh tử, mấy chục năm tang thương.

Trong thời gian này, Đạo Kiếp đi trên mặt đất, chứng kiến rất nhiều điều, khiến hắn cảm khái không thôi.

Giống như chứng kiến lịch sử phát triển của Trái Đất kiếp trước, thời đại Ngũ Đế kết thúc không lâu sau, Đạo Kiếp lại một lần nữa đến mặt đất, nhìn thấy vị Nhân Hoàng cuối cùng Đế Tân.

Đế Tân còn được gọi là Trụ Vương, thời kỳ trị vì vô cùng bạo ngược, bách tính khổ không kể xiết.

Nhưng, Đế Tân lại không hề nhu nhược.

Hắn bạo ngược, nhưng cũng tàn nhẫn, rất coi trọng tôn nghiêm của Đại Thương và địa vị của Nhân Hoàng.

Vị đế vương tàn nhẫn này không tin trời, không tin đất, không kính nể quỷ thần, duy ngã độc tôn.

Rất nhanh, trận chiến Thương-Chu bùng nổ, nhiều danh tướng lịch sử xuất hiện trên chiến trường, một trận chiến lịch sử đáng ca đáng khóc.

Ở Hồng Hoang, đó là Phong Thần chi chiến, nhưng ở đây lại là trận chiến thay đổi triều đại thực sự.

Không có thần tiên đấu pháp, không có Xiển-Tiệt nhị giáo tranh đấu, càng không có Thánh Nhân cao cao tại thượng.

Đạo Kiếp đi trên chiến trường, nhìn thấy Văn Trọng ngã ngựa, nhìn thấy Hoàng Phi Hổ tử chiến không lùi, nhìn thấy Khương Tử Nha chỉ huy bố trận.

Nơi đây không có Khổng Tuyên, cũng không có Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận, không có Thân Công Báo chạy khắp nơi, câu nói "Đạo hữu xin dừng bước" dường như không bao giờ được nghe thấy nữa.

Trụ Vương bại trận, một triều đại mới nổi lên, tượng trưng cho thời đại của Thiên Tử.

Nhưng, thế giới này thực sự có trời sao?

Nếu có, ngoài sự tồn tại vô hình kia ra, Đạo Kiếp cho rằng, hắn chính là bầu trời duy nhất của thế giới này.

Thời gian trôi đi, từng triều đại sụp đổ, ra đời.

Mỗi cuối một triều đại, Đạo Kiếp đều sẽ đến mặt đất, tiễn đưa một triều đại hoàng đế cuối cùng.

Hắn đang chờ đợi, chờ đợi thời đại khoa học kỹ thuật.

Hắn tin rằng, bí mật trên Thủy Địa Cầu sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Một năm nọ, Tần Vương Doanh Chính lên ngôi.

Một năm nọ, Đại Việt thống nhất lục quốc, Thủy Hoàng Đế ra đời.

Sau một niệm, Long Quân già đi, một người tự xưng là thần đến tiếp dẫn, đưa hắn đi, cả nước khóc thương.

Một năm nọ, Đại Kinh sụp đổ.

Một năm nọ, Tam Quốc đỉnh lập.

Long Quân kinh vũ, Đường Tống Nguyên Minh Thanh, lịch sử như một bức tranh, ngắn ngủi mấy ngàn năm, lướt qua trong mắt Đạo Kiếp.

Đạo Kiếp đứng trên mặt đất, lịch sử như những bức tranh lướt qua bên cạnh hắn, chỉ có hắn là vĩnh hằng bất hủ.

"Ta không phải thần, ta chỉ là quỷ!" Một ngày, Đạo Kiếp mở miệng, đã im lặng rất lâu.

Chương 640

Rất nhanh, lịch sử dường như tiến triển với tốc độ chóng mặt, nhưng không phải là linh khí phục hồi, mà là cách mạng khoa học kỹ thuật.

Máy bay, ô tô, máy tính, nhà cao tầng, thời đại khoa học kỹ thuật đã đến.

Mấy chục năm chiến tranh khoa học kỹ thuật, chào đón thế kỷ hai mươi mốt.

Đứng trên đường phố thành thị, Đạo Kiếp ngỡ ngàng, cảm thấy như mình vừa trải qua một giấc mơ, đến bây giờ mới tỉnh.

Nhưng hắn biết, đây không phải là mơ.

"Vẫn không xuất hiện sao?

Lẽ nào muốn giam cầm ta mãi mãi ở đây!" Sâu trong tâm Trái Đất, Đạo Kiếp lẩm bẩm, nhưng lần này không phải nói với bầu trời, mà là nói với Vô Cực Luân Hồi Châu.

Trong từng màn lịch sử, Đạo Kiếp phát hiện, dường như thế giới này không có kẻ đứng sau vô hình, hoặc là, Vô Cực Luân Hồi Châu này chính là bàn tay đen thao túng mọi thứ.

Vô Cực Luân Hồi Châu giống như một viên châu bình thường, được Đạo Kiếp cầm trong tay, cổ xưa mộc mạc.

Không có hồi đáp, giống như trước đây, thỉnh thoảng phun ra một luồng Tịch Diệt chi lực, chui vào trong cơ thể Vô Cực.

"Ha ha!" Vô Cực cười, tâm cảnh của hắn bây giờ đã trở nên vô cùng bình hòa, sẽ không nổi giận.

“Một trận luân hồi, một trận tịch diệt, vậy thì bắt đầu từ thời đại khoa học kỹ thuật này đi.

Địa Phủ cũng nên xuất thế rồi, nơi đây mới là nơi quy túc của vạn linh!” “Ông ~!” Bỗng nhiên, vào lúc này, Vô Cực Luân Hồi Châu khẽ rung lên, giống như có một xiềng xích nào đó bị mở ra, cả thiên địa xuất hiện một sự thay đổi bí ẩn nào đó.

Điều này khiến Đạo Kiếp nhíu mày, nhưng lại không thể xác nhận được sự thay đổi đó là gì.

Hắn càng không nhìn thấy cảnh tượng trong hư vô.

Trong hư vô, một tinh cầu màu xanh lam đang lặng lẽ trôi nổi, dường như đã trở thành thứ duy nhất trong hư vô.

Một ngày nọ, Thủy Địa Cầu bùng nổ ánh sáng rực rỡ, một luồng sức mạnh cổ xưa bí ẩn tuôn ra, hóa thành hình chiếu, xuyên qua hư vô, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu.

Đối với cảnh tượng trong hư vô, Đạo Kiếp không hề hay biết, hắn đang theo dõi sự phát triển của thế kỷ hai mươi mốt.

Mấy chục năm thời gian trôi qua, một ngày, một tập đoàn có tên là Chư Thiên Hình Chiếu được thành lập, thu hút sự chú ý của thế nhân.

Ngay cả Đạo Kiếp, người đã chơi đùa hồng trần mấy chục năm, cũng chú ý đến.

Không biết vì sao, cái tên này khiến hắn cảm thấy siêu nhiên, không khỏi kinh ngạc.

Mấy chục năm qua, Đạo Kiếp ở nhân gian cũng có một thân phận, là một ông trùm tài chính, rất có danh tiếng.

Dĩ nhiên, tên của hắn tự nhiên không thể gọi là Đạo Kiếp, mà gọi bằng tên thật ở Trái Đất kiếp trước, Tô Minh.

Ông trùm tài chính Tô Minh của Đại Việt Quốc, ở các châu, các khu đều rất có danh tiếng, bất kể là tiền bạc hay mối quan hệ đều không thiếu.

Vì vậy, rất nhanh hắn đã điều tra được một số tình hình về Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu này.

Sở dĩ dùng phương pháp thông thường để điều tra, là vì Đạo Kiếp phát hiện ra sự cổ quái của tập đoàn này.

Thần thức của hắn khi điều tra trụ sở của tập đoàn này, lại gặp phải trở ngại.

Điều này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, phải biết, trên Thủy Địa Cầu này hắn là vị thần duy nhất, lại có người có thể ngăn cản được thần thức của hắn sao?

Đừng xem thường một viên Thủy Địa Cầu nhỏ bé, đối với đại năng nó chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Nhưng các đại cổ giới trong Hồng Mông Chư Thiên, cũng không thể ngăn cản được thần thức của hắn điều tra.

Những đại cổ giới đó, một giọt nước biển cũng lớn hơn cả viên Thủy Địa Cầu này.

Nhưng sự quỷ dị này xuất hiện, cũng khiến Đạo Kiếp hưng phấn.

Hắn đã suy đoán trước đó, đợi đến khi thời đại khoa học kỹ thuật đến, e rằng sẽ có những biến hóa vô hình, bây giờ quả nhiên là vậy.

Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu này, bất kể là tên gọi, hay việc ngăn cản thần thức của hắn, đều đủ để chứng minh mọi thứ.

Nếu thần thức không có tác dụng, đủ để chứng minh tập đoàn này có vấn đề, vấn đề lớn, liên quan đến một tầng thứ cực cao.

Dĩ nhiên, đối phương bây giờ đang cắm rễ trong thế giới phàm

nhân, tự nhiên dùng phương pháp của phàm nhân để giải quyết.

Thế là, rất nhanh, một phần tài liệu đã được nữ thư ký gửi đến.

Ân, nữ thư ký, dĩ nhiên, cũng chỉ là một phàm nhân.

Đạo Kiếp bây giờ thân là ông trùm tài chính, tự nhiên cũng có công ty niêm yết, tên là Tập đoàn Tài chính Bàn Cổ, không sai, mượn tên của Bàn Cổ.

Trên Thủy Địa Cầu này cũng có truyền thuyết về Bàn Cổ, Phục Hy Nữ Oa đều là thần linh, nhưng đều do phàm nhân bịa ra.

Linh hồn của Phục Hy và Nữ Oa thật đã bị Đạo Kiếp phong ấn rồi.

Tô Minh, CEO kiêm tổng tài Tập đoàn Bàn Cổ, chính là thân phận hiện tại của Đạo Kiếp.

"Công ty game, một game thực tế ảo, để tinh thần của người chơi tiến vào thế giới game?" Đạo Kiếp cười, cảm thấy có chút thú vị.

"Tổng tài, Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu này rất thần bí.

Người của tôi đã dùng rất nhiều phương pháp cũng không thể nhìn trộm được kỹ thuật của họ, chỉ có thể thu được một số thông tin cấp cao, và quy hoạch tương lai của tập đoàn này!" Nữ thư ký lại nói.

"Nếu có thể tra ra được kỹ thuật mới lạ!" Đạo Kiếp bĩu môi, cũng không để ý, đuổi nữ thư ký ra ngoài.

Chương 641

Có được thông tin này, bây giờ hắn không cần làm gì, chỉ cần đợi tháng sau game thực tế ảo này ra mắt là được.

Ý niệm vừa động, thân ảnh của hắn trực tiếp xuất hiện tại U Minh Giới.

"Kiến Minh Vương!" Thấy Đạo Kiếp xuất hiện, quỷ sai trong U Minh Giới lần lượt quỳ rạp trên đất.

U Minh Giới bây giờ không giống như thời cổ đại không có người quản lý.

Khi thời đại khoa học kỹ thuật đến, Đạo Kiếp cũng đã tạo ra một số quỷ sai, quy mô không ngừng mở rộng.

Hắn có một kế hoạch, muốn phân chia Thủy Địa Cầu này thành âm dương hai giới, đến lúc đó không chừng sẽ có thu hoạch nhất định.

Dĩ nhiên, nếu không có thu hoạch, thì coi như một lần du lịch, vui đùa.

"Gần đây có chuyện gì quỷ dị không?" Đạo Kiếp nhìn về phía một đám người mặc đồ đen.

Quỷ sai của Địa Phủ không phải là Hắc Bạch Vô Thường, cũng không có vẻ ngoài đáng sợ như Tử thần phương Tây.

Họ cũng theo kịp sự tiến bộ của thời đại, mặc một bộ vest đen, đeo kính râm, vô cùng đẹp trai.

Dĩ nhiên, càng giống xã hội đen hơn.

"Bẩm báo Minh Vương, khu vực tôi quản hạt không có bất kỳ sự kiện quỷ dị nào!" "Khu vực của tôi cũng không có!" Một đám người

mặc đồ đen lắc đầu, nhưng một nữ quỷ sai lại nói: "Hồi bẩm Minh Vương, khu vực Tây Long Nhai mà tôi quản hạt đã xuất hiện một sự kiện quỷ dị!" "Hửm?" Lời này vừa ra, tất cả quỷ sai đều nhìn về phía nữ quỷ sai đó.

"Ồ?!" Mắt Đạo Kiếp sáng lên.

Nữ quỷ sai này tên là Mị Cơ, vừa mới chết không lâu, nhưng làm việc rất thông minh, được Đạo Kiếp giữ lại.

Còn về tên khi còn sống, Đạo Kiếp không hề quan tâm.

"Chuyện là thế này, ba ngày trước, khi tôi đang thực hiện chức trách trong khu vực quản hạt của mình, đã phát hiện ra một thi thể.

Người chết không có trong ghi chép của tôi, đây là một chuyện ngoài ý muốn!" Mị Cơ nói, các quỷ sai khác cũng kinh ngạc, phải biết, sổ sinh tử trong tay họ ghi lại tất cả mọi người trong khu vực quản hạt của mỗi người.

Một khi có người tử vong, họ sẽ biết ngay lập tức.

Mị Cơ tiếp tục nói: "Tôi liền dùng sổ sinh tử để điều tra, trên sổ sinh tử quả thực có ghi chép về người này, nhưng trên cơ thể lại không có bất kỳ dấu hiệu tử vong nào, linh hồn đã biến mất!" "Linh hồn biến mất?

Có phải đã gặp phải thứ gì đó kỳ dị, hoặc một vũ khí đáng sợ nào đó, đã hủy diệt linh hồn của hắn không?" Có quỷ sai lý luận.

"Không, tuyệt đối không có.

Tuy rằng dương gian có rất nhiều sức mạnh có thể làm tổn thương linh hồn con người, nhưng không thể nào không để lại chút dấu vết nào mà khiến linh hồn hoàn toàn biến mất!" Mị Cơ lắc đầu, tiếp tục nói: "Sau đó, tôi đã điều tra toàn bộ khu vực quản hạt, và các khu vực lân cận, căn bản không tìm thấy linh hồn của người này.

Với một linh hồn mới chết, trong thời gian ngắn như vậy cũng không thể đi quá xa được!" "Nói đến đây, Mị Cơ nhìn về phía Đạo Kiếp: "Xin Minh Vương đại nhân giải đáp nghi hoặc!" Rất nhanh, Đạo Kiếp và Mị Cơ đã đến nơi thi thể.

Chỉ là lúc này thi thể đã bị người ta thu dọn, nhưng đối với Đạo Kiếp thì không ảnh hưởng gì.

Ý niệm vừa động, thời gian quay ngược, rất nhanh, từng khung cảnh hiện ra trước mặt hai người.

Trong khung cảnh, một nam thanh niên đang đi trên đường phố với vẻ mặt chán nản, dáng vẻ đó quả thực giống như không còn gì để luyến tiếc.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe thương vụ màu đen dừng lại bên cạnh thanh niên, từ trên xe xuống hai người mặc đồ đen, trực tiếp bắt thanh niên đi.

"Bị bắt cóc rồi?" Mị Cơ kinh ngạc, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô là thanh niên này đã bị người ta giết.

"Chưa chắc, đi, chúng ta đi xem thử!" Tiếp đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Mị Cơ, Đạo Kiếp kéo cô một bước bước ra, liền bước vào dòng sông thời gian, trực tiếp tiến vào lịch sử, theo chiếc xe thương vụ đến trước một tòa nhà lớn.

"Chúng ta đã tiến vào thời gian?

Minh Vương đại nhân lại có năng lực như vậy?" Sự kinh ngạc trong lòng Mị Cơ có thể thấy rõ.

Cô chỉ là một quỷ sai, nào đã thấy cảnh tượng như vậy.

Chỉ có những đại thần thông giả trong truyền thuyết thần thoại mới có năng lực như vậy.

Nhưng sau khi trở thành quỷ sai của Địa Phủ, cô mới biết, Thủy Địa Cầu căn bản không có thần linh, chỉ có Địa Phủ, những truyền thuyết thần thoại đều là giả.

Bây giờ thấy Minh Vương đại nhân của mình đưa cô xuyên không, có khác gì đại thần thông giả trong truyền thuyết thần thoại?

Minh Vương lại là một vị đại thần thông giả.

Nhưng rất nhanh Mị Cơ đã hiểu ra, có thể sáng tạo U Minh Giới, thao túng luân hồi, vốn không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Minh Vương đại nhân có năng lực như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

"Nơi này là một chi nhánh của Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu!" Đối với tòa nhà này, Mị Cơ rất quen thuộc, dù sao cũng là phạm vi quản hạt của cô.

Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu gần đây rất nổi tiếng, tự nhiên cô cũng biết.

"Minh Vương đại nhân, chúng ta có cần vào trong không?" Thấy Đạo Kiếp đứng yên ở đó, Mị Cơ hỏi.

"Không, quay về đi, nơi này rất nguy hiểm!" Đạo Kiếp lắc đầu, không đợi Mị Cơ hỏi nhiều, phất tay một cái đã đưa Mị Cơ trở về Minh Giới, rồi xoay người rời khỏi nơi này.

"Hửm?

Khí tức của Diệt?" Ngay khi Đạo Kiếp vừa rời đi, một bóng người hiện ra trên nóc tòa nhà, là một thanh niên có dung mạo bình thường, nhưng trên trán lại có một ấn ký màu nguyên sắc lúc ẩn lúc hiện.

“Người đó, lẽ nào Diệt cũng đã đến đây?

Muốn ngăn cản ta sao?” Thanh niên lẩm bẩm, nhưng không đuổi theo, thân ảnh của hắn từ từ tan biến vào hư không.

Chương 642

Rất nhanh, Đạo Kiếp lại quay lại, nhưng lần này là một luồng thần niệm nhập vào người một người bình thường.

Một nữ nhân viên trẻ tuổi, là nhân viên vệ sinh của công ty Chư Thiên Hình Chiếu, tự nhiên không ai ngăn cản.

Sau khi vào công ty, cô cũng như ngày thường, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh.

Một luồng thần niệm của Đạo Kiếp thông qua nữ nhân viên vệ sinh này, nhìn thấy tình hình bên trong công ty.

Trong công ty ngoài máy tính ra thì cũng là máy tính, có một số thanh niên đang thao tác những máy tính này, chỉ là trên máy tính đều là game.

Những game này đều đang trong giai đoạn thử nghiệm, nhưng điều khiến Đạo Kiếp kinh ngạc là, những game này vô cùng quen thuộc, đều là từng thế giới chư thiên.

Từ võ hiệp, huyền huyễn, cho đến Hồng Hoang.

Trong những game này, Đạo Kiếp nhìn thấy một người, một người đóng vai nhân vật chính, gương mặt đó chính là người đã chết trước đó, người bị mất linh hồn.

"Xuyên việt!" Một khắc này, đầu óc Đạo Kiếp nổ tung, trong nháy mắt như đã hiểu ra chuyện gì.

Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu này là một tổ chức vô cùng kinh khủng, thậm chí, kẻ đứng sau có thể là một tồn tại kinh khủng vượt qua bất kỳ chúa tể nào, có thể dễ dàng đùa giỡn với thời không, thậm chí, đùa giỡn với hư ảo và hiện thực.

Thậm chí, Đạo Kiếp còn nghi ngờ, ngay cả Hỗn Độn chi địa, đối phương cũng có thể dễ dàng đùa giỡn.

"Nhìn đủ chưa!" Vào lúc này, cánh cửa trong cùng đột nhiên mở ra, một thanh niên mặc vest đi ra, và trực tiếp đến trước mặt nữ nhân viên vệ sinh.

Hắn đột nhiên mở miệng, mặt mang nụ cười, giống như đang nói với nữ nhân viên vệ sinh, nhưng Đạo Kiếp biết, là đang nói với hắn, hắn đã bị phát hiện.

"Ngươi là ai?" Đạo Kiếp cũng không tiếp tục ẩn giấu, trực tiếp thao túng cơ thể của nữ nhân viên vệ sinh.

"Ta à, có thể gọi ta là Sinh.

Ân, chỉ có một cái tên này thôi, một chữ.

Còn về việc ta đến từ đâu, có lẽ là từ hư vô trong miệng của thế nhân!" Lời nói của Sinh rất tùy ý, cũng rất hòa nhã, nhưng Đạo Kiếp lại thần tình căng thẳng.

Lượng thông tin trong lời nói của đối phương quá lớn, cũng quá kinh khủng.

"Đến từ hư vô!" Lời nói này quá đáng sợ, hư vô, cho dù là chúa tể đỉnh phong Cửu trọng thiên cũng không thể bước vào, là nơi khởi đầu của sự diễn hóa Vô Cực, cũng là mục tiêu cuối cùng mà hiện tại thân Vô Cực của hắn vẫn luôn truy tìm.

Bây giờ người trước mắt lại đến từ hư vô.

"Đây là nơi nào?

Nằm trong hư vô?

Hay Hỗn Độn?" Đây mới là vấn đề mà Đạo Kiếp quan tâm.

Chỉ là mục đích của công ty Chư Thiên Hình Chiếu này, thực ra

hắn cũng không quá quan tâm.

“Nơi này là tiểu thiên địa do ta và Diệt cùng nhau sáng tạo năm xưa.

Ân, một nơi không ngừng luân hồi, tự nhiên là nằm trong hư vô!” Sinh khẽ cười, lần này không đợi Đạo Kiếp tiếp tục hỏi, lại nói: “Ngươi có mờ mịt không, không thể rời đi, không biết được sức mạnh vô hình?

Ta đều có thể nói cho ngươi!” “Ngươi đều biết?” Điều này khiến Đạo Kiếp hô hấp dồn dập.

Kể từ khi đến Thủy Địa Cầu, hắn đã mờ mịt.

Nơi này giống như một nhà tù, khiến hắn không biết gì cả, giống như bị người ta coi là vật thí nghiệm bị giam cầm ở đây, vô cùng khó chịu.

“Đó là tự nhiên, bởi vì trong mắt ngươi, cái gọi là vô hình. ...!” “Ầm!” Lời của Sinh chưa nói xong, Đạo Kiếp đột nhiên sắc mặt biến đổi, một luồng sức mạnh không thể kháng cự trực tiếp kéo ý thức của hắn ra khỏi cơ thể nữ nhân viên vệ sinh, giây tiếp theo, trực tiếp trở về bản thể.

Trên đầu bản thể, một viên châu đen kịt lóe lên ánh sáng u tối.

“Vô Cực Luân Hồi Châu?” Điều này khiến Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, hắn dám khẳng định, Vô Cực Luân Hồi Châu này tuyệt đối là cố ý, không cho hắn nghe lời nói của người thần bí kia.

Thấy vậy, sắc mặt Đạo Kiếp âm trầm xuống.

Nếu bây giờ hắn còn không biết Vô Cực Luân Hồi Châu có ý thức thì đúng là ngốc rồi.

Ở Hồng Hoang, cho đến ở Hồng Mông, Vô Cực Luân Hồi Châu

giống như một pháp bảo nội liễm, nhưng bây giờ lại ngày càng không giống pháp bảo.

Vào lúc này, một ý niệm từ trong Vô Cực Luân Hồi Châu truyền vào, truyền vào trong đầu của Đạo Kiếp.

"Đừng gặp hắn, tích trữ sức mạnh, diệt đi Sinh!" Ý niệm này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, nhưng với trí tuệ đã thành yêu nghiệt của hắn, trong nháy mắt đã phản ứng lại: "Vậy ngươi chính là Diệt?" Vô Cực Luân Hồi Châu truyền ra ý niệm như vậy, nếu hắn còn không hiểu thì đúng là ngốc rồi.

Vô Cực Luân Hồi Châu không trả lời, hóa thành một luồng ánh sáng, dung nhập vào trong chân linh của Đạo Kiếp, và chìm vào im lặng.

Ánh mắt Đạo Kiếp lóe lên, sắc mặt âm trầm.

Bây giờ hắn đã gần như hiểu ra, tuy rằng không biết vì sao, hắn đóng vai trò gì trong đó, nhưng có thể khẳng định, sức mạnh cản trở hắn ở Thủy Địa Cầu hoặc là đến từ Sinh, hoặc là đến từ Diệt.

Rất có khả năng là hai tồn tại vô thượng đang đối đầu, còn hắn thì trở thành quân cờ.

"Mẹ kiếp!" Nghĩ đến đây, Đạo Kiếp không nhịn được mà chửi lớn.

Đường đường là Đạo Tôn, tung hoành Hỗn Độn Hải, tính kế vạn cổ, lại dẫn người diệt Hồng Mông Chư Thiên, vĩ đại đến mức nào, lại trở thành quân cờ của người khác.

Nhưng hắn có thể làm gì?

Thoát ra?

Chương 643

Hắn có thoát ra được không?

Hắn cũng không có tư cách chọn phe, e rằng Vô Cực Luân Hồi Châu bảo hắn làm gì, hắn phải làm nấy, trừ phi có một ngày thực lực của hắn có thể chống lại Vô Cực Luân Hồi Châu.

Rất nhanh, Đạo Kiếp trở lại Địa Phủ, để lại một ý niệm hóa thân, rồi trở về Tập đoàn Tài chính Bàn Cổ, tiếp tục làm ông trùm tài chính.

Nhưng trong thời gian này, hắn lại giải phong ấn cho Hoa Tư, Phục Hy và những người khác, để họ nhậm chức ở Địa Phủ.

Có thể nói, quản lý của Địa Phủ đều đã được thay bằng những nhân vật lịch sử nổi tiếng, dĩ nhiên đây là do Đạo Kiếp tùy ý làm.

Thời gian từng chút một trôi đi, rất nhanh đã nửa năm trôi qua.

Nửa năm nay Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu phát triển rất nhanh, hết game này đến game khác ra mắt.

Hôm nay chính là ngày Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu ra mắt game mới.

Game này khác với những game trước đây, vô cùng cao cấp về khoa học kỹ thuật, là một game thực tế ảo.

Game này vừa ra mắt đã gây bão trên toàn quốc.

Bởi vì hiện tại trong nước chưa có game nào có công nghệ cao như vậy, đều là những game online thông thường.

Vì vậy, một game như thế này ra mắt, tự nhiên sẽ gây bão.

Đạo Kiếp ngồi trước máy tính, lạnh lùng nhìn game trước mắt, gõ bàn phím, tiến vào trong game.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác như đang xuyên không, tiến vào một thời đại công nghệ cao vô cùng.

Nền văn minh công nghệ cao này hoàn toàn không phải là công nghệ trên Thủy Địa Cầu có thể so sánh được, cách xa nhau mười vạn tám ngàn dặm.

Thế giới công nghệ này giống như một thế giới mã, toàn bộ thế giới đều do mã tạo thành.

Nhưng, điều khiến Đạo Kiếp chấn động nhất là, những mã này căn bản không phải là mã máy tính thông thường, mà là từng phù văn.

Những phù văn này không cao cấp, nhưng cũng tuyệt đối không sơ cấp, là các loại đạo sinh ra trong Hỗn Độn.

Trong đó có cả ba ngàn tiên thiên đại đạo.

"Quả nhiên có âm mưu!" Đạo Kiếp nghiêm túc, bắt đầu tìm hiểu nhiệm vụ của game.

Tên game này là "Khai phát nhân thể não động", nhà khoa học trong thế giới ảo.

Một cái tên vô cùng năng lượng tích cực, không chỉ là một game vô cùng hấp dẫn, mà còn có thể giúp người chơi tiến bộ trong game, học được các loại kiến thức khoa học.

Nhưng càng như vậy, Đạo Kiếp càng muốn chửi thầm, năng lượng tích cực cái con khỉ.

Nhiệm vụ đơn giản, cũng phức tạp.

Vượt ải, quá trình là chế tạo hệ thống, các loại hệ thống có chức năng khác nhau, dùng phù văn để lập trình.

Các ải càng về sau càng cao cấp.

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực ra vô cùng khó khăn.

Thử nghĩ xem, một phàm nhân học lập trình máy tính để lập trình một bản hack game đã khó đến vậy, huống chi là lập trình hệ thống.

Nhưng lại khiến Đạo Kiếp hứng thú.

Đối với thứ gọi là hệ thống này, hắn tự nhiên biết, cũng có thể sáng tạo ra, xuyên việt chư thiên.

Nhưng hắn cảm thấy mục đích của Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Phải biết, Thủy Địa Cầu này bị phong tỏa, ngay cả hắn cũng không thể ra ngoài, huống chi là một hệ thống.

Xuyên việt cần có tọa độ, tốt nhất là ở trong một thế giới Hỗn Độn.

Nếu ở trong Hỗn Độn vô tận, nơi không có đại đạo pháp tắc, thì căn bản không thể xuyên việt được.

Điều này khiến Đạo Kiếp khó hiểu, tạo ra hệ thống để làm gì?

Xuyên đi đâu?

Thế là, tiếp theo, Đạo Kiếp liền một mực ở trong game quan sát, quan sát sự ra đời của các loại hệ thống.

Bây giờ game vừa ra mắt, năng lực của người chơi có hạn, chỉ có thể tạo ra một số hệ thống giao diện phàm nhân và giao diện võ hiệp.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài, bản thể của Đạo Kiếp cũng luôn chú ý, giám sát xem có dao động không gian nào không, xem xem có người nào xuyên việt không.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, khiến Đạo Kiếp vô cùng uất ức.

Game này mở khu được một tháng, bắt đầu cập nhật.

Thông báo sau khi cập nhật lại là: “Bạn muốn trở thành đấng sáng

thế không?

Bạn muốn trở thành BOSS lớn đứng sau nhân vật chính không?

Vậy thì hãy vào game, tạo ra ngón tay vàng, làm chủ vận mệnh của nhân vật chính!" Thấy thông báo này, Đạo Kiếp thật sự không biết nói gì cho phải.

Hắn cảm thấy Sinh này không phải đã sống quá lâu, năng lực cũng quá mạnh, cả ngày không có việc gì làm, nên ở đây tìm niềm vui sao?

Ngày thứ hai, lại một thông báo xuất hiện.

Chương 644

Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu tuyển dụng nhà văn, khẩu hiệu là: "Bạn muốn trở thành đấng tạo vật không?

Bạn muốn sáng tạo thế giới không?

Vậy thì hãy đến Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu, bất kể là tác giả đại thần hay tác giả quèn, bất kể văn phong tốt hay xấu, chỉ cần não động lớn, là có thể trở thành đấng sáng thế!

"Tuyển dụng tác giả?

Lợi dụng tiểu thuyết để sáng tạo thế giới?" Đạo Kiếp thật sự cạn lời, Sinh này thật biết chơi.

Nghĩ lại cũng đúng, tu vi có mạnh đến đâu, có thể một niệm sáng tạo ra vô số thế giới, vô số thời không, nhưng không thể sáng tạo ra vô số kịch bản.

Trừ phi sau khi sáng tạo ra thế giới thì không quan tâm nữa, mặc cho thế giới tự phát triển.

Muốn một thế giới có câu chuyện, thì nhất định phải có sự sáng tạo.

Rõ ràng, Sinh làm như vậy là để thế giới mà hắn sáng tạo ra có kịch bản, để những người xuyên việt mang theo hệ thống có thể biết trước mọi việc.

Quá biết chơi, đồng thời, hắn cũng cảm khái, thủ đoạn thao túng chúng sinh này.

Não động này, ở Hồng Hoang, thậm chí khi chinh chiến Hồng Mông Chư Thiên hắn cũng không có.

“Có lẽ đây cũng là một loại tu hành!” Đột nhiên Đạo Kiếp hiểu ra một chút, điều này khiến hắn có chút tức giận.

Năm xưa hắn không có, nếu có, chẳng phải hắn cũng có thể dựa vào phương thức này để đề thăng sao?

Sáng tạo hệ thống, ném vào chư thiên, bồi dưỡng vận mệnh chi tử, sau đó cướp đoạt tất cả vận mệnh của họ.

Hơi âm hiểm, nhưng không thể không nói, có ức vạn nhân vật chính giúp tu luyện, tổng cộng vẫn tốt hơn một mình cảm ngộ.

“Lẽ nào đây là ý nghĩa mà Vô Cực Luân Hồi Châu đưa ta đến đây?” “Nhưng, đây là hư vô, Vô Cực Luân Hồi Châu để ta cảm ngộ con đường tu hành này, nhưng với tu vi hiện tại của ta lại căn bản không thể rời khỏi đây!” Đạo Kiếp chìm vào trầm tư.

Đột nhiên hắn nghĩ, cũng không phải là không thể làm được.

Hắn có thể thông qua Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu này để cảm ngộ, học tập cách làm của họ.

Nhưng, hiện tại hắn chưa làm rõ được mối quan hệ giữa Sinh và Tử, tức là giữa hắn và Vô Cực Luân Hồi Châu.

Sinh kia dường như không có địch ý với hắn.

Nếu là kẻ địch của Vô Cực Luân Hồi Châu, chắc chắn sẽ tìm đến hắn, nhưng đối phương không có.

“Thôi vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có gì mà không nghĩ thông.

Bất kể biết hay không, đều phải tu hành, tu hành, ha ha!” Nhắc đến tu hành, Đạo Kiếp thở dài một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

Kể từ khi xuyên việt đến Hồng Hoang, hắn luôn chìm trong sát

lục, có các loại âm mưu bố cục, chưa bao giờ nhàn rỗi, căn bản không có thời gian để tận hưởng cuộc sống của mình.

"Khám phá bí ẩn của trời đất có thể mang lại cho ta khoái cảm, nhưng có lúc cũng sẽ mệt mỏi!" Nghĩ đến đây, Đạo Kiếp bỗng nhiên cảm thấy, nên nhân lúc tạm thời không ra ngoài được, nghỉ ngơi một chút.

Có lẽ, Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu của Sinh sẽ mang lại cho hắn một chút niềm vui.

Thế là, tiếp theo Đạo Kiếp không làm gì cả, thậm chí cả Địa Phủ cũng không quản nữa, cứ thế trông chừng những game này.

Chương trình game đối với hắn không có độ khó, hệ thống bên trong hắn có thể dễ dàng chế tạo ra vô số loại.

Nhưng độ khó duy nhất là, Đạo Kiếp không biết Sinh sáng tạo thế giới ở đâu, và làm thế nào để ném những hệ thống và con người đó vào.

Rất nhanh, game ngày càng nhiều, hệ thống cũng ngày càng nhiều.

Bỗng một ngày, Đạo Kiếp cảm nhận được có dao động hư không, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía đó.

Chỉ thấy một linh hồn yếu ớt mang theo một quả cầu ánh sáng màu trắng biến mất trên bầu trời.

Đạo Kiếp muốn ánh mắt xuyên qua bầu trời, nhìn ra bên ngoài, nhưng lại bị một luồng sức mạnh bí ẩn ngăn cách, căn bản không thể xuyên qua.

"Chết tiệt, lại là sức mạnh này ~!" Đạo Kiếp tức giận, bây giờ hắn dám khẳng định, luồng sức mạnh này không phải là sức mạnh của Sinh, mà là của Vô Cực Luân Hồi Châu.

“Muốn ra ngoài không?” Vào lúc này, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh hắn, khiến Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi.

“Là ngươi!” Người đến chính là Sinh.

“Không sai, luồng sức mạnh đó không liên quan đến ta.

Sức mạnh của hắn, mượn tay ta để bồi dưỡng ngươi!” Sinh rất tùy ý ngồi xuống ghế bên cạnh, giống như một người bạn cũ, không hề khách sáo.

“Ngươi tự xưng là Sinh, gọi hắn là Tử.

Nhưng vì một viên châu, mà lại chưa bao giờ giao tiếp với ta!” Đạo Kiếp chất vấn, nói rồi, hắn lấy Vô Cực Luân Hồi Châu ra, nhưng viên châu đó lại như đã chết, không hề động đậy.

“Hắn đã chết rồi!” Sinh nhìn về phía Vô Cực Luân Hồi Châu, vẫy tay một cái, viên châu đó liền rơi vào tay hắn, khiến Đạo Kiếp sắc mặt biến đổi, nhưng cũng không làm gì.

Đối phương quá mạnh, Đạo Kiếp biết, hắn có làm gì cũng vô ích, chỉ có thể nghe đối phương nói tiếp.

Sinh không để ý đến Đạo Kiếp, cứ thế ngẩn ngơ nhìn Vô Cực Luân Hồi Châu, vô cùng xuất thần.

Đạo Kiếp cũng không nói gì, cũng lặng lẽ chờ đợi đối phương mở miệng.

Hồi lâu sau, Sinh thở dài một tiếng, nói: “Huynh trưởng của ta!” “Cái gì?” Lời này vừa ra, Đạo Kiếp vô cùng kinh ngạc.

Hai người này lại có mối quan hệ như vậy.

Chương 645

Vô Cực Luân Hồi Châu mà hắn không sợ gì lại không phải là một pháp bảo, mà là một sinh linh.

Dĩ nhiên, cũng không thể nói là sinh linh, ít nhất hắn cũng không biết Sinh rốt cuộc thuộc về hình thái gì.

"Chuyện quá khứ ta không nói nhiều.

Chỉ là ngươi được đưa đến đây là ý chí của huynh trưởng, ta cũng không tiện nói nhiều.

Làm gì, lĩnh ngộ gì, cứ tùy ý đi, chỉ cần đừng ra ngoài, đừng đánh vỡ cấm chế hư không mà huynh trưởng của ta để lại!" Nói xong, thân ảnh của Sinh liền biến mất không thấy đâu, nhưng Vô Cực Luân Hồi Châu lại trở về tay Đạo Kiếp.

Công ty Chư Thiên Hình Chiếu, ngồi trong văn phòng, Sinh thở dài một tiếng: "Huynh trưởng, ngài muốn phục sinh, ở trên Thủy Địa Cầu này căn bản không được, phải bước vào hư vô.

Chỉ là, trước khi ngài thức tỉnh ký ức kiếp trước, ngài thật sự có thể đánh vỡ cấm cố hư không do cựu thể để lại không?" "Nhưng ta lại không thể giúp ngài, dù sao ta cũng không biết phải sắp xếp con đường một đời cho ngài như thế nào.

Một khi ta ra tay, phá hoại bố cục của ngài, e rằng những gì bỏ ra bao nhiêu năm nay chẳng phải là uổng phí sao!" Sinh lắc đầu, cuối cùng không can thiệp.

Lúc này, Đạo Kiếp ngồi trên sofa, ngẩn ngơ xuất thần.

Lời nói của Sinh khiến hắn nhất thời suy nghĩ rối bời.

Cuộc đời của hắn lại bị một người đã chết thao túng, cảm giác

này khiến hắn rất phản cảm.

Đánh vỡ cấm cố này, nhưng hắn biết, hiện tại hắn thật sự không làm được.

Khi Đạo Kiếp đang ở trên Thủy Địa Cầu tham ngộ đại đạo phù văn trong game của Sinh, và âm thầm khôi phục tu vi, thì ở trong Hỗn Độn.

Lúc này, Vô Cực đang đối mặt với cuộc sát lục không hồi kết.

Hắn đã giết vào đến tận lối đi sâu nhất của Tử Linh Cấm Địa, nhưng đối mặt với hắn lại là từng tồn tại có chiến lực nghịch thiên.

Những tồn tại này đến từ các chủng tộc khác nhau, hệ thống tu luyện cũng khác nhau, nhưng mỗi một người đều là yêu nghiệt nghịch thiên, mỗi một người đều đi ra con đường độc nhất của mình, chiến lực vô cùng kinh khủng.

Nhưng, điều khiến Vô Cực kinh hãi nhất là, mấy chục vạn yêu nghiệt kinh khủng này lại toàn bộ là khôi lỗi, với mục đích là sát lục.

Chúng chặn ở cuối Tử Linh Cấm Địa, dường như đang bảo vệ, hoặc là, đang canh giữ.

Sau lưng chúng, có một xoáy nước đen kịt, tỏa ra khí tức hư vô.

Điều này khiến Đạo Kiếp chấn động.

Sau xoáy nước đó tuyệt đối có liên quan đến hư vô, thậm chí có khả năng còn đáng sợ hơn cả xoáy nước ở sâu trong Cổ Táng Cấm Địa.

Những yêu nghiệt khôi lỗi này có tu vi kinh khủng, mỗi một tôn đều ở trên Chúa Tể Tam trọng thiên, trong đó kẻ mạnh nhất còn đạt đến đỉnh phong Cửu trọng thiên.

Đội hình như vậy quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

Nhưng Vô Cực căn bản không lùi bước.

Bản tôn đã biến mất, hắn phải kế thừa ý chí của bản tọa, hủy diệt tất cả.

Vì vậy, hắn phải giết, phải thăng hoa trong sát lục.

Mấy lần bị đánh nổ, mấy lần suýt nữa hoàn toàn vẫn lạc, Vô Cực đều đã vượt qua, cuối cùng thăng hoa trong cực hạn, lĩnh ngộ đối với Vô Cực Đại Đạo cũng sâu hơn, toàn thân chiến lực cũng đạt đến Cửu trọng thiên.

"Giết!" Vô tận tiên quang, tiên quang, ma khí, đấu khí, các loại đại đạo pháp tắc, chí cao pháp tắc, cho đến từng món pháp bảo có thể hủy thiên diệt địa oanh kích.

"Giết!" Vô Cực không hề lùi bước, sử dụng trạng thái Vô Thủy, xuyên qua đám đông, mỗi một đòn đều diệt sát một yêu nghiệt.

Sau khi tu vi đột phá, chiến lực tăng vọt, trừ phi là yêu nghiệt Bát trọng thiên và Cửu trọng thiên, còn lại đều bị miểu sát.

Trận chinh chiến này không biết sẽ kéo dài bao lâu, nhưng hai bên đều không ai lùi bước.

Trận chiến đấu này cũng không ai biết, chỉ có trong Cổ Táng Cấm Địa, một tôn tượng đất sét đang ngẩn ngơ nhìn.

Tứ Đại Cấm Địa tuyên cổ trường tồn, hôm nay lại có một tồn tại kinh khủng muốn khiêu chiến, thậm chí muốn tiêu diệt.

Mảnh Hỗn Độn này không có sinh linh, sớm đã vào năm xưa Sử Tiền Đạo Quân đều đã rời đi, chỉ còn lại một mảnh tử tịch. ...

Thủy Địa Cầu, sau khi đã hiểu rõ trạng thái hiện tại của mình, trong lòng Đạo Kiếp lại bùng lên đấu chí, hắn muốn đánh vỡ ràng buộc để rời khỏi đây, không bao giờ bị Vô Cực Luân Hồi Châu thao

túng nữa.

“Hủy diệt tất cả?” Đạo Kiếp cười khổ, ngay cả bản thân hắn cũng không thể nắm giữ, làm sao hủy diệt được tất cả?

Ý nghĩ này chỉ có thể chôn sâu trong lòng, việc cấp bách là phải đánh vỡ ràng buộc.

Tình thế hiện tại là một thế cục khó, nhưng không phải là thế cục chết, bởi vì bất kể là Vô Cực Luân Hồi Châu hay Sinh đều không coi hắn là kẻ địch, hoặc là quân cờ.

Quân cờ thì sao?

Quân cờ có thể cảm ngộ bàn cờ, cuối cùng trở thành người chiến thắng.

Một khắc này, đấu chí đã biến mất từ lâu của Đạo Kiếp lại một lần nữa xuất hiện.

Chỉ là trận chiến đấu lần này vô cùng đặc biệt, sẽ là một trận chiến giống như cuộc sống nhàn nhã.

Một ngày nọ, hắn đến công ty Chư Thiên Hình Chiếu, chủ động tìm Sinh.

“Ngươi đến rồi, xem ra ngươi đã có ý nghĩ khác!” Sinh vô cùng nhiệt tình, mặt mang nụ cười.

“Đúng vậy, tập đoàn của ngươi có thiếu người không, ta có thể gia nhập!” Đạo Kiếp cũng cười đáp, ứng tuyển.

Chương 646

"Ha ha ha!" Nghe vậy, Sinh cười lớn, đầy ẩn ý nói: "Ứng tuyển thì cần phải có bài kiểm tra đấy!" Thế là, những ngày tiếp theo, Đạo Kiếp liền trở thành Phó Tổng tài của Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu, cùng Sinh nghiên cứu phát triển các dự án game.

Không sai, đây là phương thức chiến đấu của Đạo Kiếp.

Lần này không tuyên chiến, mà chủ động hòa nhập.

Từng game một ra đời, từng tiểu thuyết một được viết ra.

Cuối cùng sau một năm, Sinh chuẩn bị đưa người xuyên việt.

Nhưng Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không đi theo lối suy nghĩ của Sinh, hắn có ý nghĩ độc đáo của riêng mình.

Ngươi sáng tạo thế giới, đưa người xuyên việt, vậy thì ta sẽ sáng tạo cầu nối giao tiếp.

Thế là, một group chat xuất hiện.

"Group chat?

Cũng không phải là thứ gì mới lạ.

Không cần mượn sức mạnh của ta để kết nối chư thiên, không biết có thể phá vỡ được thế cục bế tắc này không!" Sinh lắc đầu, tò mò, vị huynh trưởng kiếp trước này sẽ phá vỡ thế cục bế tắc như thế nào.

"Vậy thì cứ chờ xem!" Đạo Kiếp cười.

Rất nhanh, dự án này bắt đầu, từng người xuyên việt một được đưa đi.

Thế giới Tiếu ngạo giang hồ, một thế giới được sáng tạo dựa trên

tiểu thuyết.

Một ngày, một thanh niên mang theo hệ thống Thần cấp thái giám được đưa đến đó.

Thế giới Ỷ thiên đồ long, cũng là một thế giới được sáng tạo dựa trên tiểu thuyết, một thanh niên mang theo hệ thống Chí tôn đế vương được đưa đến đó.

Thế giới Tru tiên, thế giới Đấu phá, thế giới Già thiên, thế giới Hoàn mỹ, thế giới Hồng hoang, vân vân, đều cùng một năm được đưa đến những người xuyên việt.

Nhìn những hình ảnh phản hồi từ các thế giới này, Đạo Kiếp có chút cảm khái.

Năm xưa ở Hồng hoang, khi phát hiện ra Chư Thiên Hải, trong chư thiên cũng có rất nhiều thế giới tương tự như thế này.

Hắn đã hóa thân đến mấy thế giới, trong đó thời gian ở lâu nhất chính là thế giới Hoàn mỹ.

Nhưng bây giờ thương hải tang điền, chư thiên năm xưa đã sớm biến mất, những thế giới trước mắt là do Sinh sáng tạo ra, được thả vào trong hư vô.

Điều này cũng khiến Đạo Kiếp cảm khái, sự vĩ đại của đấng sáng thế, có thể sáng tạo thời gian, sáng tạo không gian, càng có thể sáng tạo ra những người và thế giới đã biến mất.

Dĩ nhiên, Đạo Kiếp không quan tâm đến những điều này.

Điều hắn quan tâm là, thông qua những nhân vật chính xuyên việt này, xem xem có thể liên lạc được với hiện tại thân Vô Cực của hắn không.

Vô Cực chính là chìa khóa để phá vỡ ràng buộc này.

Vô Cực tu luyện Vô Cực Đại Đạo thuần túy, một khi nghịch thiên tiên thiên, liền có thể thông qua những thế giới do Sinh sáng tạo thả vào hư vô này mà cảm ứng được.

"Xuyên việt bắt đầu rồi!" Trong văn phòng Chư Thiên Hình Chiếu, Đạo Kiếp mỉm cười nhìn Sinh mang một linh hồn điểu ti cùng hệ thống đi.

Hắn không hề có ý định dò xét con đường đó, vì biết cũng vô dụng, với tu vi hiện tại căn bản không thể nhìn thấu, không xem còn hơn, đỡ phải phiền muộn.

Nhưng hắn lại rất vui vẻ xem tình tiết xuyên việt, coi như thêm chút thú vị cho cuộc sống.

"Cả ngày tu luyện, đánh đánh giết giết thật vô vị, thấy không?

Cuộc sống bây giờ nhàn nhã biết bao!" Sinh cười nói bên cạnh.

Đạo Kiếp thừa nhận, gã này nói có lý.

Quả thật, khoảng thời gian này tuy có chút phiền muộn, luôn cảm thấy bị trói buộc, vô cùng khó chịu, nhưng lại rất nhàn nhã, không còn mệt mỏi như trước kia.

Chẳng mấy chốc, một màn hình hiện lên trên máy tính, là một thế giới cổ đại.

Diệp Lương là một thanh niên ở Thủy Địa Cầu, gần đây đã say mê trò chơi của tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu và đã thành công tạo ra một chương trình mang tên Hệ thống Thái giám Thần cấp trong game.

Chẳng vì lý do gì đặc biệt khi tạo ra một hệ thống dị biệt như vậy, Diệp Lương chỉ cảm thấy nó vui.

Bởi vì Diệp Lương thường ngày thích đọc tiểu thuyết, xem phim võ hiệp và cung đình, đặc biệt là các nhân vật đốc chủ Đông Xưởng

hoặc Tây Xưởng trong đó.

Hắn cảm thấy rất ngầu, nhất là câu nói đang thịnh hành gần đây: "Chuyện Đông Hán không giải quyết được, ta Tây Hán giải quyết, chuyện Đông Hán không dám làm, ta Tây Hán làm." Câu nói này trong mắt Diệp Lương quả thực ngầu đến phát ngốc.

Thế là, Hệ thống Thái giám Thần cấp ra đời.

"Đây là đâu?" Lúc này, Diệp Lương mờ mịt, hắn chỉ đang chơi game rồi ngủ thiếp đi, tỉnh dậy đã ở một nơi xa lạ.

Căn phòng không lớn, bàn gỗ rất cũ, cửa sổ bằng gỗ theo kiểu ô vuông cổ đại, lại còn đóng kín mít.

Diệp Lương định ngồi dậy, nhưng kinh hãi kêu lên: "Sao thế này, ta bị trói ở đây à?

Có ai không, có người bắt cóc!" Phản ứng đầu tiên của hắn là bị bắt cóc, khiến hắn dở khóc dở cười.

Hắn nhớ mình chẳng phải nhân vật lớn, cũng không giàu có gì, chỉ là một tên điểu ti nghèo, bắt cóc hắn làm gì chứ.

"Không đúng, quần của ta đâu?" Tiếp đó, điều khiến hắn kinh hãi là nửa thân dưới không mặc quần, một luồng khí lạnh lập tức ập đến, khiến hắn cảm thấy lạnh run.

"Két!" Đúng lúc này, một lão già mặc trường bào màu xanh lam, đầu đội quan mão bước vào, tay cầm một con dao cong nhỏ rất kỳ quái.

Chương 647

"A, ngươi, ngươi...." Diệp Lương kinh hô, tại sao tạo hình của lão già trước mắt lại quen thuộc đến thế?

Chết tiệt, sao mà không quen được?

Đây chẳng phải là thái giám thường xuất hiện trên TV sao?

"Mẹ kiếp, bắt ta đóng phim cung đình à?

Nhưng ta đâu có ứng tuyển diễn viên quần chúng!" Diệp Lương nhíu mày, nhìn lão thái giám từng bước tiến lại gần, quát lớn: "Này, ai đưa ta đến đây?

Tìm diễn viên quần chúng cũng phải được sự đồng ý của người ta chứ, vi phạm pháp luật đó biết không?

Gọi đạo diễn ra đây cho ta!" "Hả?" Lão thái giám ngẩn ra, có chút mơ hồ, diễn viên quần chúng, đạo diễn?

Hắn chỉ cho rằng tên nhóc này bị dọa sợ, cười hắc hắc, cầm dao tiến lại gần, đôi mắt già nua liếc xuống dưới của Diệp Lương, lắc đầu: "Chậc chậc, nhỏ quá!" "Khốn kiếp, lão già không biết xấu hổ, ngươi muốn làm gì!" Sắc mặt Diệp Lương trắng bệch.

"Ha ha!" Tại công ty Chư Thiên Hình Chiếu, Đạo Kiếp nhìn máy tính, cảnh tượng này khiến hắn không nhịn được cười lớn, cảm thấy vô cùng thú vị.

"Thấy chưa, thỉnh thoảng thư giãn một chút cũng không tệ, đừng lúc nào cũng tỏ ra cao cao tại thượng, ngươi có phải Thiên Đạo đâu!" Sinh cười nói bên cạnh.

Đạo Kiếp gật đầu, cảm thấy có lý, thế là tiếp tục xem, coi như xem phim truyền hình.

Từ khi xuyên việt đến Hồng Hoang, hắn đã sớm quên đi cuộc sống hiện đại, bây giờ lại có cảm giác hoài niệm.

"Nhóc con, đừng sợ, chỉ đau một chút thôi, lát nữa là ổn.

Năm xưa ta cũng từ bước này mà qua, chỉ cần chịu đựng được, sẽ thoát khỏi nghèo khó, từ nay trở thành người trong cung, tương lai sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết!" Lão thái giám hiền từ an ủi.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Mau thả ta ra!" Diệp Lương nào có tâm tư nghe hắn nói, lúc này mà không cảm thấy kỳ quái mới là lạ.

Thậm chí, trong lòng hắn còn có một dự cảm chẳng lành.

"Xoẹt!" Lão thái giám ra tay rất nhanh, quả là dân chuyên nghiệp.

Diệp Lương chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, ngay sau đó liền ngất đi.

"Ý chí không kiên định, ý chí không kiên định a!" Lão thái giám thấy vậy lắc đầu, cởi trói cho Diệp Lương, sau đó gọi hai tiểu thái giám đến, mang hắn đi.

Không biết qua bao lâu, Diệp Lương từ từ tỉnh lại, liền cảm thấy hạ thân đau đớn, vừa nhìn xuống, lập tức kinh hô.

"A, sao lại thế này?

Mất rồi, mất rồi!" "Đinh!

Hệ thống Thái giám Thần cấp đang trói buộc!" Xem đến đây, Đạo Kiếp mất hứng thú, quay sang một máy tính khác.

Lần này người xuyên việt không chỉ có một, Đạo Kiếp đương nhiên sẽ không chỉ nhìn chằm chằm một người.

"Ồ, lại là một vị diện tiên hiệp, tên nhóc này cũng được đấy, lại có

thể tạo ra hệ thống xuyên việt đến vị diện tiên hiệp!" Đạo Kiếp kinh ngạc, nhìn màn hình trên máy tính cho thấy, thế giới này tên là Tru Tiên, một thế giới tu chân.

Đối với Tru Tiên, Đạo Kiếp không quen thuộc, hắn lướt qua tình tiết của bộ tiểu thuyết này, trong nháy mắt đã hiểu rõ.

À, một thế giới tu tiên sơ cấp, người xuyên việt lần này là một nhân vật phản diện tên là Diệp Hồng, hệ thống hắn tạo ra là Hệ thống Siêu cấp Sao chép.

Hệ thống này rất lợi hại, có thể sao chép tất cả công pháp, pháp bảo, chỉ cần có tài nguyên.

Đơn giản là một cái hack siêu cấp trắng trợn.

"Ủa, không đúng, lại xuyên việt đến thế giới Tru Tiên ba vạn năm trước, Sinh, có ý gì đây?

Ba vạn năm trước thì tiểu thuyết căn bản chưa có kịch tình!" Đạo Kiếp khó hiểu hỏi.

Đối với thế giới Tru Tiên này, Đạo Kiếp rất không hiểu, nguyên tác một thời tiền sử sao?

Sinh mỉm cười, không nhiều lời, để Đạo Kiếp xem tiếp.

Nhưng xem cái gì chứ, thời gian mấy vạn năm, chẳng lẽ thời gian ở đây có thể tùy ý điều chỉnh, nhưng cũng phải xem từng chút một, làm sao điều chỉnh được?

"Có hứng thú tự mình vào chơi một chút không?" Sinh đột nhiên mở lời, khiến Đạo Kiếp ngẩn ra.

"Ngươi chắc chắn để ta ra ngoài?

Không sợ ta đi một mạch không về à?" Đạo Kiếp kinh ngạc vô cùng.

“Vậy ngươi chắc chắn sẽ nỡ sao?

Nỡ bỏ Vô Cực Luân Hồi Châu?

Chẳng lẽ ngươi không biết nếu không có nó, ngươi muốn đứng trên đỉnh cao của Đạo, đặt chân đến vùng đất Hư Vô, sẽ cần bao lâu không?

Thậm chí có thể căn bản không thành công?” “Ngươi có tự tin tuyệt đối vào trí tuệ của mình không?” Sinh không trả lời câu hỏi của Đạo Kiếp, ngược lại hỏi lại.

“Không sai, ta tự tin vào đạo tâm của mình, cho dù cuối cùng không thể đi đến đỉnh cao, nhưng ta vẫn tin tưởng!” Đạo Kiếp không hề do dự, lập tức trả lời.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu không có tự tin thì còn gì nữa.

Hắn không phải không tin vào trí tuệ, mà là tin vào ý chí, ý chí vĩnh hằng bất diệt, chưa bao giờ dao động.

“Tốt lắm, nhưng vô dụng!” Sinh tán thưởng gật đầu, nhưng câu nói này khiến Đạo Kiếp sững sờ.

Chương 648

"Giải thích thế nào?" Sinh giải thích: "Những thế giới truyền hình nhỏ bé mà ta tạo ra đều ở trong Hư Vô, chứ không phải trong Hỗn Độn.

Cho dù ta đưa ngươi ra khỏi Thủy Địa Cầu, ngươi cũng chỉ có thể ở trong những thế giới này, không thể đến được Hư Vô, càng không thể rời khỏi Hư Vô để tiến vào Hỗn Độn!" "Lợi hại!" Lời này khiến Đạo Kiếp không biết nói gì hơn.

"Đi thôi!" Nói rồi, không đợi Đạo Kiếp phản ứng, hai người trực tiếp biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã đứng trên một con đường lớn trong Hư Vô.

"Đây là?" Dưới ánh mắt của Đạo Kiếp, trên con đường lớn này lại tràn ngập khí tức nồng đậm của Tiên Thiên Ngũ Thái, khiến hắn chấn kinh.

Phải biết rằng, ở trong Hỗn Độn, hắn lĩnh ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái hoàn toàn là nhờ vào trí tuệ của mình và đạo lực của Vô Cực Luân Hồi Châu.

Trong Hỗn Độn căn bản không có lực lượng Tiên Thiên Ngũ Thái, vậy mà ở đây lại có Tiên Thiên Ngũ Thái nồng đậm đến vậy.

"Nếu tu luyện ở đây, chắc chắn có thể lĩnh ngộ Tiên Thiên Ngũ Thái đến cảnh giới cực cao!" Đạo Kiếp lẩm bẩm, rồi lại lắc đầu.

Đáng tiếc bản tôn đã chém bỏ Tiên Thiên Ngũ Thái, chỉ giữ lại Tịch Diệt Đại Đạo.

"Đây là Vô Cực Đại Đạo, năm xưa ta và huynh trưởng đã liên thủ rút sức mạnh của Hư Vô để xây dựng nên, có thể đến bất kỳ nơi nào

trong thiên địa!" "Vô Cực Đại Đạo cũng là một con đường dẫn thẳng đến Hư Vô, chỉ là đi đến cuối con đường không dễ dàng như vậy!" Sinh cười nói: "Nhưng năm đó ta và huynh trưởng cảm thấy trong Hư Vô quá cô đơn, chỉ có hai chúng ta, nên đã tạo ra con đường Vô Cực này, hy vọng có người có thể đi dọc theo Vô Cực Đại Đạo đến đây, đáng tiếc!" Nói đến đây, Sinh thở dài một tiếng, vẻ mặt u ám.

"Đáng tiếc, không một ai có thể sao?" Đạo Kiếp hiển nhiên đã hiểu, nhìn biểu cảm của đối phương là biết.

"Đúng vậy, đó cũng là lý do ta ở Thủy Địa Cầu, mỗi ngày nhàm chán chơi game, hy vọng có bậc đại nghị lực, đại trí tuệ đặt chân đến đây!" Sinh không phủ nhận, cũng nói ra mục đích tạo ra tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu.

"Ngươi có hứng thú không?" Đột nhiên, Sinh nhìn về phía Đạo Kiếp, trong ánh mắt mang theo sự mong đợi.

Đạo Kiếp im lặng, không trả lời.

Nói thật, hắn không thích bị người khác sắp đặt.

"Ngươi có thể gặp được người mình muốn gặp trên đường đi, nếu không bị vẫn lạc giữa chừng, cũng có thể thấy được thế giới phía sau Tứ Đại Cấm Địa kết nối với Hồng Mông Tổ Địa!" Câu nói này như cọng rơm cuối cùng đè bẹp sự do dự trong lòng Đạo Kiếp.

"Được, ta đi!" Thấy Đạo Kiếp gật đầu, sắc mặt Sinh trở nên trịnh trọng, cũng thu lại nụ cười, nói: "Đi trên con đường này, phải từ bỏ tất cả, ngay cả Vô Cực Luân Hồi Châu cũng phải để lại, không biết ngươi có bằng lòng không!" "Bắt đầu đi!" Đã lựa chọn, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không hối hận.

Còn về Vô Cực Luân Hồi Châu, Đạo Kiếp hiện tại rất phản cảm với nó, mặc dù lần này nó đã cứu mạng hắn.

Nhưng bây giờ Đạo Kiếp căn bản không sợ chết, cho dù chân linh tiêu tán, hắn vẫn tin rằng ý chí của mình sẽ tồn tại vĩnh viễn, huống hồ còn có Vô Cực ở đó.

"Ong~!" Thời không biến ảo, giây tiếp theo, hắn đã ở trên một vùng đất hoang sơ, một vùng đất nguyên thủy, khắp nơi đều là những ngọn núi hùng vĩ và rừng rậm nguyên sinh.

"Hửm?

Sức mạnh không tiêu tan, chỉ bị phong ấn?" Đạo Kiếp kinh ngạc, nguyên thần chi lực và Tịch Diệt Đại Đạo của hắn đều không biến mất, chỉ là tầng thứ sức mạnh bị phong ấn.

Nhưng điều này cũng bình thường, con đường hắn đang đi là chưa từng có, nguyên thần chi lực và Tịch Diệt Đại Đạo đều đã dung nhập vào chân linh, coi như là một thể, căn bản không thể tiêu tán, chém tu vi cũng tương đương với chém chân linh, như vậy thì chết chắc.

"Nơi này hoang vu, linh khí lại quá mỏng manh, nhưng vẫn còn mạnh hơn Thủy Địa Cầu!" Nhìn lướt qua thế giới này, Đạo Kiếp lắc đầu, đây chỉ là một tiểu thiên thế giới, nếu tu vi không bị phong ấn, hắn thổi một hơi là có thể hủy diệt.

Nhưng hắn biết, đây chỉ là trạm đầu tiên của Vô Cực Đại Đạo, thứ hắn cần là lĩnh ngộ.

"Hãy nhớ, đi con đường của ngươi, đừng đi đường vòng.

Mỗi thế giới đều phải đi một con đường, kiên trì đến cùng, nếu không, chỉ cần có một thế giới đạo của ngươi xuất hiện sai lệch, ngươi sẽ thất bại, sẽ bị trục xuất vào Hư Vô!" Đúng lúc này, giọng nói của Sinh truyền đến.

"Đạo?" Nghe vậy, Đạo Kiếp trầm mặc.

Con đường của hắn, một khi đã bước đi, phải đi đến cùng, không

thể thay đổi, cũng không thể đi nhiều hơn.

"Tịch Diệt, Sáng Sinh, Vô Cực, ta có tam thiên đại đạo!" Đây là những con đường mà Đạo Kiếp đã tu luyện từ khi xuyên việt Hồng Hoang, nhưng con đường hắn muốn đi xa nhất, không gì khác ngoài Vô Cực và Tịch Diệt.

"Vô Cực là con đường của Tiên Thiên Ngũ Thái, hiện tại thân của ta đang đi, khi trọng tu chân linh ta đã thề, sẽ tịch diệt tất cả trong thiên địa, vậy thì...." Chẳng mấy chốc, Đạo Kiếp đã có quyết định, dùng Tịch Diệt Đại Đạo để bước lên Vô Cực Đại Đạo.

Thế giới Tru Tiên, đối với thế giới này, liên quan đến tình tiết tiểu thuyết, Đạo Kiếp đã quen thuộc.

Câu chuyện kể về một đứa trẻ mồ côi tên Trương Tiểu Phàm, bị một lão hòa thượng hãm hại, gia nhập Thanh Vân Môn, cuối cùng lại phản bội Thanh Vân Môn, đi cùng với Quỷ Vương Tông của ma đạo.

Nguồn gốc của câu chuyện là năm bộ Thiên Thư, thu thập đủ năm bộ Thiên Thư, sẽ thiên hạ vô địch.

Còn về lịch sử của năm bộ Thiên Thư, trong sách không viết, Đạo Kiếp cũng không quan tâm.

Điều hắn quan tâm là, hiện tại hắn đang ở thời đại hoang dã, cách thời điểm câu chuyện bắt đầu còn mấy vạn năm.

Chuyện quái gì thế này?

Sinh tạo ra thế giới này để chơi sao?

Nhưng đã bước lên con đường này, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không hối hận.

Nhưng liên quan đến chương trình trong tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu, một phòng chat Chư Thiên thì lại không thể từ bỏ.

Hai cỗ chân linh hóa thân được giữ lại ở Thủy Địa Cầu, một vẫn trấn giữ địa phủ, một làm phó tổng giám đốc tại tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu.

Tên của hai cỗ chân linh hóa thân đều gọi là Đạo Kiếp, nhưng Đạo Kiếp lại gọi chúng là Đạo Kiếp số một và Đạo Kiếp số hai.

Đạo Kiếp tâm niệm vừa động, phát hiện phòng chat Chư Thiên bắt đầu hoạt động, chỉ là hiện tại mọi người đều vừa mới xuyên việt, các thành viên trong nhóm chưa được thêm vào.

Bản tôn thì đang đi lang thang trong thiên địa hoang dã, thời đại này đều là những bộ lạc hoang dã, khu vực sinh sống là Nam Cương.

Toàn bộ thế giới được chia thành hai phần, một là Nam Cương, một là Thần Châu.

So với Nam Cương, Thần Châu không nghi ngờ gì là nơi phồn vinh hơn, đã thoát khỏi thời kỳ bộ lạc, có hoàng triều thống trị Thần Châu.

Phần lớn người dân sống ở Nam Cương là người Vu tộc, Vu tộc này không phải là Vu tộc Hồng Hoang, cũng là một phần của nhân tộc, chỉ là chủng loại khác nhau, bị người Thần Châu bài xích.

Chương 649

Kỳ thị chủng tộc sao, chuyện này, thế giới nào cũng thường thấy.

Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không nhàn rỗi, hắn là một tán nhân, không có bộ lạc, tự nhiên sẽ không đến bộ lạc ở, chỉ có thể lang thang trong thời đại binh hoang mã loạn này.

Thật xui xẻo, hiện tại lại đúng lúc Thiên Đế tấn công Nam Cương.

Vị Thiên Đế này dã tâm bừng bừng, không chỉ thống trị Thần Châu, mà còn muốn sáp nhập Nam Cương vào lãnh thổ thống trị của hoàng triều.

Vì vậy, Nam Cương hiện đang trong tình trạng chiến tranh.

Đừng thấy Vu tộc Nam Cương đang ở thời kỳ bộ lạc, nhưng thể phách của tộc này rất mạnh mẽ, cũng có tu hành, chiến lực không hề yếu.

Nhưng, trong thời đại hỗn loạn, Đạo Kiếp đã bị truy sát.

Điều này khiến Đạo Kiếp thầm chửi, đường đường là tồn tại Vô Thượng, lại bị quan binh truy sát trong một thế giới nhỏ.

Hắn thật muốn tung ra một đường Tịch Diệt Đại Đạo, hủy diệt cả thế giới này.

Nhưng không được, nguyên thần chi lực và Tịch Diệt Đại Đạo đã bị phong ấn, hắn chỉ có thể mang cái xác thịt Vu tộc này chạy trốn khắp nơi.

Trong lúc đó, hắn gặp một đôi huynh muội, người anh khoảng bảy tám tuổi, em gái còn nhỏ hơn, chỉ mới ba tuổi.

Thấy họ sắp bị giết, Đạo Kiếp cũng không biết vì sao, lại thuận

tay kéo hai đứa trẻ đi.

"Ta lĩnh ngộ Tịch Diệt, cứu người làm gì?" Đạo Kiếp tự nhủ, hắn muốn thuận tay bóp chết đôi huynh muội này, nhưng không biết vì sao, trong minh minh có một cảm giác, nếu bóp chết đôi huynh muội này, đối với tương lai của hắn chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, thậm chí ảnh hưởng đến sự lĩnh ngộ của hắn.

Điều này khiến Đạo Kiếp kinh ngạc, nhưng hắn luôn tin vào cảm giác của mình, vì vậy, hắn đã không hạ sát thủ, mang đôi huynh muội đi, trốn vào một vùng núi sâu.

"Bắt đầu tu luyện, hai ngươi, cũng tu luyện cho ta, nếu không tất cả đều sẽ chết ở đây!" Đạo Kiếp sắc mặt lạnh lùng, truyền hệ thống tu luyện hắn mới lĩnh ngộ được cho đôi huynh muội.

Cứ như vậy, ba người tu luyện trong thung lũng sâu.

Mười năm sau, tu luyện có thành tựu, tự nhiên là đôi huynh muội tu luyện có thành tựu.

Hai người được Đạo Kiếp ban tên, người anh tên Đạo Huyền, em gái tên Đạo Y.

Thế là, Đạo Kiếp để hai người ra ngoài du lịch.

"Tùy ý hành động!" Trước khi đi, Đạo Kiếp nói.

Tương lai sẽ thế nào hắn cũng không biết, cũng không đi suy diễn, điều đó không có ý nghĩa.

Sau khi đuổi hai đồ đệ tiện nghi đi, hắn liền tiếp tục cảm ngộ.

Mười năm, hắn đã có cái nhìn mới về Tịch Diệt chi đạo, cũng là hủy diệt, nhưng không nhất định phải dùng phương thức của Tịch Diệt Đạo Nhân.

Đem Tịch Diệt chi đạo hóa thành tam thiên Tịch Diệt chi đạo, ý

tưởng này vừa xuất hiện, Đạo Kiếp đột nhiên cảm thấy đã tìm được con đường chính xác.

Ba năm sau, Đạo Huyền và Đạo Y trở về, hai người toàn thân đầy máu, phía sau là một đám tu sĩ mặc áo giáp vàng đang truy sát.

"Sư phụ, cứu mạng!" Hai người hét lớn.

"Hừ!" Đạo Kiếp thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, đám tu sĩ mặc áo giáp vàng lập tức hóa thành sương máu.

"Người của hoàng triều Thần Châu!" Tu dưỡng một năm, hai huynh muội lại xuất sơn.

Nhưng ân oán với hoàng triều đã kết, khó lòng giải quyết.

Cuối cùng, Đạo Kiếp cũng bị liên lụy.

Thế là, một trận đại chiến quét sạch cả Thần Châu và Nam Cương đã diễn ra.

Cuối cùng Đạo Kiếp mang theo Đạo Huyền và Đạo Y xông vào hoàng triều, chém giết Thiên Đế, trở thành Thiên Đế mới.

Để hồi phục, Đạo Kiếp trực tiếp bắt đầu thôn phệ sinh linh, gần như đã thôn phệ một nửa sinh linh Thần Châu.

"Trấn áp!" Trong Hư Vô, Sinh thấy cảnh này, cười rồi.

Ý niệm vừa động, một luồng sức mạnh khó hiểu gia trì lên người Đạo Huyền và Đạo Y, khiến sức mạnh hai người tăng vọt.

Đôi huynh muội vốn bản tính thiện lương, thấy sư tôn mình tàn bạo như vậy, bất đắc dĩ, chỉ có thể lén lút tập hợp, liên kết với toàn bộ đại năng của Thần Châu, thậm chí cả Nam Cương, bố trí tuyệt thế đại trận, lấy linh khí của cả thiên địa làm cái giá, giam cầm Đạo Kiếp.

"Lật xe!" Trong khốn thần trận, Đạo Kiếp cạn lời, lại có thể lật xe.

“Không đúng, dường như trong minh minh có một loại sức mạnh cố ý nhắm vào ta!” Rất nhanh, Đạo Kiếp lại phát hiện điều không đúng.

“Đạo Kiếp, ngủ say đi, bây giờ kịch tình chỉ là khởi đầu của trò chơi, ta sẽ sắp xếp cho ngươi một thân phận, đợi mấy vạn năm sau, khi kịch tình bắt đầu, ngươi lại tỉnh lại lĩnh ngộ đi!” Lúc này, một giọng nói truyền vào đầu Đạo Kiếp, khiến Đạo Kiếp lập tức hiểu ra, lần này bị trấn áp, là do Sinh ngầm giở trò.

Cùng lúc đó, tại tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu, khóe miệng Đạo Kiếp số hai co giật.

“Bản tôn bị trấn áp?

Thật là chuyện hiếm thấy!” Hắn không hề tức giận, thậm chí không thèm để ý, vẫn tiếp tục lo việc nhóm chat Chư Thiên.

Bản thể bị trấn áp cần mấy vạn năm, mặc dù màn hình máy tính không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng Đạo Kiếp số hai sẽ không cứ nhìn chằm chằm mãi.

Hắn có nhiệm vụ của mình.

Cùng với từng người xuyên việt tiến vào chư thiên vạn giới do Sinh tạo ra, Đạo Kiếp số hai cũng chuẩn bị mở cửa phòng chat.

Bảo hắn đi đến các thế giới để mời người, tự nhiên hắn không có năng lực đó, nhưng ai bảo hắn có cái máy tính trước mắt, đó là siêu công nghệ do Sinh tạo ra.

Chương 650

Ý niệm vừa động, kết nối vạn giới, Đạo Kiếp số hai bắt đầu chọn lựa nhân vật từ các thế giới để vào nhóm.

Hắn tự nhiên sẽ không chọn những người xuyên việt đó, như vậy thì không còn gì thú vị nữa.

Những người xuyên việt đó bản thân đã có hack, thêm một phòng chat nữa, chẳng phải là nghịch thiên sao?

"Ừm, nhân vật phản diện!" Cuối cùng, Đạo Kiếp số hai quyết định mời một số nhân vật phản diện từ các thế giới.

"Đinh!

Thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ, Lâm Bình Chi xin gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Ỷ Thiên Đồ Long, Chu Chỉ Nhược xin gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Đấu Phá Thương Khung, Hồn Phong gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Già Thiên, Thiên Hoàng Tử gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Tây Du Hàng Ma, Tôn Ngộ Không gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Saint Seiya, Saga gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Bảo Liên Đăng, Dương Tiễn gia nhập phòng chat!" "Đinh!

Thế giới Mục Thần Ký, Diệt gia nhập phòng chat!" Cùng với việc tìm kiếm ở từng thế giới, Đạo Kiếp số hai cuối cùng đã tìm được một

đám nhân vật phản diện.

Tất nhiên, những thế giới mà Đạo Kiếp số hai không quen thuộc, hắn căn bản không để ý tới.

Nhưng khi Đạo Kiếp số hai phát hiện thế giới Già Thiên, hắn có chút cảm khái.

Năm xưa ở Chư Thiên Hải, cũng có một thế giới như vậy, bản thể lúc đó đã phân ra một luồng hóa thân, đến thời đại Loạn Cổ, gặp được khí vận chi tử của thế giới đó.

Không ngờ Sinh lại tạo ra một thế giới như vậy nữa.

Đương nhiên, thế giới này không phải là thế giới kia, xu hướng cũng không thay đổi, nhưng con người thì không còn là con người năm xưa nữa.

Dùng cách nói của thế giới này, một đóa hoa tương tự, hoặc là thế giới song song, chỉ là nó được người ta tạo ra.

"Tại sao không có Hồng Hoang?" Đạo Kiếp số hai nhìn Sinh, có chút bất mãn.

Nơi hắn hoài niệm nhất chính là Hồng Hoang, nhưng gã này lại không tạo ra.

"Sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của ngươi!" Sinh lắc đầu, rồi nói: "Nếu ngươi muốn, ngươi thiết lập đi, thiết lập xong, nói cho ta, ta sẽ tạo ra!" "Ta thiết lập?" Đạo Kiếp số hai sững sờ, rồi gật đầu.

Hắn rất muốn gặp lại Hồng Hoang, mặc dù không phải là cùng một Hồng Hoang.

Thiết lập Hồng Hoang?

Vậy thì tự nhiên không thể thiết lập Bàn Cổ khai thiên.

Hồng Hoang mà hắn xuyên việt đến trước đây đã sớm bị xáo trộn,

các loại Sử Tiền Đạo Quân xuất thế, hoàn toàn khác với thần thoại tiểu thuyết.

Lần này, Đạo Kiếp chuẩn bị thiết lập một Hồng Hoang truyền thống.

"Tây Du!" Không sai, Đạo Kiếp số hai chuẩn bị thiết lập thế giới Tây Du.

Liên quan đến tình tiết Tây Du của kiếp trước, hắn tự nhiên thuộc nằm lòng.

Rất nhanh, một bản đề cương đã được sắp xếp xong, giao cho Sinh.

Sinh mỉm cười, chỉ tay vào hư không, một luồng sức mạnh khó hiểu xuyên qua Thủy Địa Cầu, thẳng đến Hư Vô, trong Hư Vô từ từ sinh ra một thế giới rộng lớn.

Thật mạnh mẽ, một ý niệm là có thể tạo ra một đại thế giới như Hồng Hoang.

"Có thể tạo ra Hồng Mông Tổ Địa không?" Đột nhiên, Đạo Kiếp số hai hỏi một câu, đồng thời cũng là một sự thăm dò.

Sinh bĩu môi nói: "Ngươi tưởng Hồng Mông có thể tạo ra được sao?

Nghĩ nhiều rồi, trừ khi nắm giữ được Hư Vô Chi Nguyên, nếu không không ai có thể tạo ra Hồng Mông, cho dù tu vi đã đến đỉnh của Đạo cũng không được!" Nghe vậy, Đạo Kiếp số hai lại thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đối phương cũng không phải là toàn năng, nếu đối phương thật sự toàn năng, vậy thì thật sự nên tuyệt vọng rồi.

Tây Du hình thành, giống như tua nhanh thời gian, lóe lên trong

màn hình máy tính.

Sinh quả thật đã tạo ra theo thiết lập, ngay cả diễn biến cũng giống hệt.

Từ Bàn Cổ khai thiên, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán đại kiếp, Đạo Ma đại chiến, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần chi chiến, cuối cùng là Tây Du, không có một chút sai lệch nào.

Sinh trong thời gian này cũng không sắp xếp người xuyên việt nào vào.

Mãi cho đến khi Phong Thần kết thúc, trước khi Tây Du bắt đầu, việc tua nhanh thời gian mới được điều chỉnh, trở lại tốc độ dòng chảy giống như các thế giới khác.

"Hồng Hoang như vậy đã được tạo ra, đáng tiếc, không thể tạo ra Hồng Mông, nếu không ta có thể thông qua Hồng Mông song song để cảm ngộ, biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Đạo Kiếp số hai có chút thất vọng.

"Đinh!

Thế giới Hồng Hoang Tây Du, Lục Nhĩ Mi Hầu xin gia nhập phòng chat!" Được rồi, Đạo Kiếp số hai đã đưa tên bi kịch Lục Nhĩ Mi Hầu vào phòng chat.

Cuối cùng Đạo Kiếp số hai nhấn một nút, tất cả đều thông qua.

"Hả, cái gì đây?

Chương 651

Phòng chat?" "Kỳ lạ quá, là pháp bảo sao?" "Mẹ kiếp, thủ đoạn thần tiên, đúng là thủ đoạn thần tiên!" Những người này vừa gia nhập phòng chat, trong nhóm lập tức bùng nổ.

Đạo Kiếp số hai mỉm cười, nói: "Hoan nghênh các vị gia nhập phòng chat Chư Thiên, chào mọi người, ta là chủ nhóm Đạo Kiếp số hai!" "Chủ nhóm?

Có ý gì, giải thích đi chứ!" "Chủ nhóm, là thần tiên sao?

Là pháp bảo sao?" "Đạo Kiếp số hai, ta đã sống mấy trăm vạn năm, chưa từng nghe qua!" Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong nhóm đều ngừng nói chuyện, cả nhóm lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Chu Chỉ Nhược: "Đùa, đùa gì vậy, sống mấy trăm vạn năm, Lục Nhĩ Mi Hầu này, là người sao?" Lục Nhĩ: "Ta là khỉ, đương nhiên không phải người rồi!" Yêu Vương Chi Vương Tôn Ngộ Không: "Ồ, trong nhóm lại có huynh đệ!" Hồn Phong: "Yêu thú?

Ta chưa từng nghe có yêu thú nào sống được trăm vạn năm, ngay cả Đấu Đế cũng không thể!" Thiên Hoàng Tử: "Ha, khoác lác đi, tuy ta không biết pháp bảo kỳ lạ này là ai tạo ra, nhưng hai con khỉ các ngươi đừng khoác lác nữa.

Lục Nhĩ Mi Hầu, ta cũng không phải chưa từng nghe qua, huyết mạch có thể được, nhưng chưa từng xuất hiện Đại Đế Thánh Hoàng, càng đừng nói đến thành tiên!" Lâm Bình Chi: "..." Chu Chỉ Nhược: "..." Yêu Vương Chi Vương: "Này, nhóc con, nói chuyện khách khí một chút, có biết yêm lão Tôn là ai không?

Tề Thiên Đại Thánh có biết không?

Yêu Vương Chi Vương có biết không?

Từng đánh cho lão già Như Lai kia đến mẹ cũng không nhận ra, tam giới duy ngã độc tôn!" "Tiếp tục khoác lác đi!" Thiên Hoàng Tử bĩu môi.

Chu Chỉ Nhược: "Yếu ớt hỏi một câu, Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký không phải bị Như Lai trấn áp dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm sao?

Vị bằng hữu này, chẳng lẽ ngươi chưa xem Tây Du Ký à?" Lâm Bình Chi: "Không sai, con khỉ này hình như đánh không lại Như Lai!" Rất nhanh, mọi người trong nhóm sau một hồi đối thoại kịch liệt, đều đã hiểu ra, hóa ra họ không cùng một thế giới.

Trong một nơi gọi là phòng chat Chư Thiên, người như thế nào cũng có, người, yêu, ma, quỷ, quái.

Đối với Lục Nhĩ Mi Hầu, Yêu Vương Chi Vương Tôn Ngộ Không và những người khác thì không khó chấp nhận.

Nhưng đối với những phàm nhân như Lâm Bình Chi, Chu Chỉ Nhược thì lại rất khó chấp nhận.

Người kích động nhất không ai khác chính là Thiên Hoàng Tử.

Mẹ kiếp, ở đây lại có thần tiên, thần tiên trường sinh bất tử, có con khỉ sống mấy trăm vạn năm.

Sao có thể không kích động được?

Hắn sống trong thế giới Già Thiên, một đời sống được vạn năm đã là khó khăn, vô số Đại Đế Cổ Hoàng nối gót nhau muốn thành tiên, nhưng đến nay không ai thành công.

"Cơ duyên, đại cơ duyên!" Thiên Hoàng Tử kích động, cố gắng ép mình bình tĩnh lại, tiếp tục "thủy quần".

Dù sao thì người và thế giới trong nhóm hắn đều không hiểu rõ, cần phải tìm hiểu trước.

"Chủ nhóm, giới thiệu chức năng của nhóm chúng ta đi, không thể chỉ dùng để nói chuyện phiếm được chứ!" Thiên Hoàng Tử thăm dò.

Bị hắn nhắc nhở, mọi người mới nhớ đến chủ nhóm.

Có thể tạo ra một nhóm như vậy, bao trùm cả tiên, thần, yêu, ma, quỷ, có thể xuyên qua các thế giới, là tồn tại như thế nào?

"Chủ nhóm nói gì đi chứ!" "Chủ nhóm ca ca!" "Chủ nhóm tiền bối, xin hãy nhận ta làm đồ đệ!" Một đám người bắt đầu nhao nhao.

"Được rồi!" Đạo Kiếp số hai không chịu nổi nữa, giới thiệu: "Trong nhóm có chức năng chia sẻ, có thể tải công pháp, pháp bảo của mình lên cho người khác, đương nhiên, thu hay không thu phí là tùy các ngươi." "Ừm, tạm thời chỉ có một chức năng này, còn lại là giao lưu với nhau, bày mưu tính kế các loại, bản chủ nhóm tự nhiên sẽ không quản, chỉ cần không nội đấu là được, cũng không cần lo lắng tiết lộ thiên cơ các loại!" "Được rồi, thế thôi, bản chủ nhóm off đây, các ngươi chơi đi!" Nói xong, Đạo Kiếp số hai trực tiếp offline.

"Này, chủ nhóm, sao đi nhanh vậy!" "Khốn kiếp, ta còn nhiều chuyện muốn hỏi mà!" "Thật là!" Đạo Kiếp số hai trực tiếp đóng nhóm lại, hắn không rảnh, không có tâm tình nói nhảm với đám người này.

Ngược lại, hắn phải đi xem bản tôn của mình, Đạo Kiếp sắp thoát ra rồi.

Trong thế giới Tru Tiên bị trấn áp mấy vạn năm, nhưng ở Thủy Địa Cầu thì chưa đến một ngày.

"Cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi sao?" Dưới một dãy núi đen kịt ở vùng đất Nam Cương, giống như một vực sâu, đáng sợ, thôn phệ

lòng người.

Một bộ xương trắng bị xiềng xích khóa lại, trên bộ xương, một bóng người hư ảo lúc ẩn lúc hiện.

Bên ngoài, một ngày nọ, một thanh niên mặc trang phục ma đạo đột nhiên đến dãy núi này.

Thanh niên này rất vội vàng, toàn thân đầy máu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau, dường như bị người ta truy sát.

"Sắp rồi, sắp rồi, chỉ cần đến nơi đó, là có thể thoát khỏi nguy hiểm!~" Chẳng mấy chốc, thanh niên này đã đến một thung lũng, sau khi đi một vòng trong thung lũng, hắn liền chui vào một hang động bị dây leo che khuất.

Đến đây, thanh niên ngồi phịch xuống đất.

"Tạm thời trốn ở đây đã, nếu hai tên khốn kiếp đó thật sự đuổi theo, ta sẽ trực tiếp mở cái quan tài đáng sợ kia ra!" Thanh niên hung hăng nói, vừa nói xong, đã nghe thấy tiếng động bên ngoài.

"Sư huynh, Lục Thiên Ưng hắn là biến mất ở đây, chắc chắn không đi xa!" "Sư đệ, chúng ta chia nhau đi, tuyệt đối không thể để tên phản đồ này chạy thoát!" "Chết tiệt, lại tìm đến đây!" Sắc mặt Lục Thiên Ưng khó coi, nhưng hắn không tiếp tục đi sâu vào hang động, dường như mang tâm lý may mắn.

Không bao lâu sau, một giọng nói quen thuộc truyền vào đầu Lục Thiên Ưng.

"Sư huynh, mau nhìn, ở đây có một động phủ!" Ngay sau đó, hai người trực tiếp bay đến trước động phủ.

"Chết tiệt, là các ngươi ép ta, đừng trách tiểu gia ta không khách khí!" Biết không thể trốn, trong mắt Lục Thiên Ưng lóe lên vẻ hung ác, quay người đi sâu vào hang động.

Không bao lâu sau, một chiếc quan tài đen kịt xuất hiện trước mặt hắn, tỏa ra khí tức cổ xưa.

Chiếc quan tài này là do Lục Thiên Ưng vô tình phát hiện, hắn đã đến đây nhiều lần, nhưng mỗi lần đến gần, đều có một luồng khí tức khiến hắn tim đập nhanh.

Càng như vậy, Lục Thiên Ưng càng hiểu rõ, bên trong tuyệt đối có thi thể của đại năng, hoặc là chí bảo.

Theo lẽ thường, quan tài không nhất định chứa thi thể, có thể chứa vàng bạc châu báu, cũng có thể chứa truyền thừa pháp bảo các loại.

Điều này, Lục Thiên Ưng biết, nhưng hắn cũng không dám mở chiếc quan tài này, sợ gây ra đại họa, dù sao mạng chỉ có một, nhưng bây giờ không thể không mở rồi.

"Hây!" Hắn dùng sức, muốn đẩy nắp quan tài ra, nhưng phát hiện, quan tài không hề nhúc nhích.

Chương 652

“Sao có thể?” Lục Thiên Ưng kinh ngạc, không tin, tiếp tục đẩy, nhưng vẫn không đẩy được.

Điều này khiến Lục Thiên Ưng sốt ruột, hắn có thể cảm nhận được hai tên đệ tử ma giáo truy đuổi đã tiến vào hang động.

“Chết tiệt, nếu không đẩy ra được nữa, ta sẽ xong đời, không thể như vậy được nữa!” Nghĩ đến đây, hắn không tiếp tục đẩy quan tài, rút ra thanh hắc đao trên người, vận chuyển sức mạnh, hung hăng chém vào quan tài.

“Ong~!” Dường như bị kinh động, cổ quan bộc phát một luồng sát khí kinh khủng, ngay sau đó, một thanh trường kiếm màu đỏ máu từ trong cổ quan bay ra, rồi phá không bay đi.

“Ơ, một thanh kiếm?” Điều này khiến Lục Thiên Ưng kinh ngạc, hắn đi đến quan tài, phát hiện trong chiếc quan tài này ngoài thanh huyết kiếm vừa bay đi, thì không còn gì khác.

“Chết tiệt, thanh kiếm đó tuyệt đối là một kiện ma đạo chí bảo, là của ta!” Hoàn hồn, Lục Thiên Ưng vội vàng đuổi theo huyết kiếm.

“A!

A!” Đúng lúc này, hai tiếng kêu thảm khiến hắn dừng bước, nhìn sang, vừa hay thấy một vệt máu lóe lên, hai tên đệ tử ma giáo truy sát hắn trực tiếp bị thanh huyết kiếm đó xuyên thủng.

Ngay sau đó, chỉ thấy toàn thân máu thịt của hai tên đệ tử ma giáo như bị hút đi, trực tiếp biến thành hai bộ xương trắng.

Ngay sau đó, chỉ thấy toàn thân máu thịt của hai tên đệ tử ma giáo như bị hút đi, trực tiếp biến thành hai bộ xương trắng.

Nhưng huyết kiếm sau khi hấp thu máu tươi của hai tên đệ tử ma giáo, liền bình tĩnh lại, lơ lửng yên tĩnh trong hư không.

Sắc mặt Lục Thiên Ưng trắng bệch, hắn bị dọa sợ, dù sao hai tên đệ tử ma giáo vừa rồi còn sống sờ sờ, có thể truy sát hắn, chỉ một vệt hồng quang lóe lên, đã hóa thành bộ xương.

Khỏi cần nghĩ, nơi này chỉ có thanh huyết kiếm, vậy thì nó chắc chắn là hung thủ.

Lục Thiên Ưng run rẩy, cẩn thận bước đi, muốn len lén rời đi từ bên cạnh.

Thanh huyết kiếm này không cần nói cũng biết là một kiện ma đạo chí bảo lợi hại, nhưng hắn không dám tiến lên lấy.

Nói nhảm, ai mà dám chứ, lỡ bị hút thành bộ xương thì sao?

Nhưng, đúng lúc này, huyết kiếm hơi rung động, lại chủ động rơi xuống trước mặt Lục Thiên Ưng.

"Ngươi,..." Lục Thiên Ưng kinh hãi.

Nhưng trong khoảnh khắc, huyết kiếm như có ma lực, sâu sắc hấp dẫn Lục Thiên Ưng, khiến hắn cũng không thể rời mắt.

Dần dần, Lục Thiên Ưng từ từ đưa một tay ra, nắm lấy huyết kiếm trong tay.

Ngay sau đó, một dòng thông tin hiện lên trong đầu Lục Thiên Ưng.

"Vu Thần Kiếm, bội kiếm của Vu Thần thượng cổ, từng cùng Vu Thần tung hoành thiên hạ, diệt hoàng triều thượng cổ, chém giết Thiên Đế." Khoảnh khắc dòng thông tin này hiện lên trong đầu Lục Thiên Ưng, tâm thần hắn chấn động, ngay sau đó là vui mừng khôn xiết.

"Lại là một thanh thần kiếm thượng cổ, thượng cổ cách nay đã

mấy vạn năm rồi nhỉ, thanh kiếm này lại không mất đi linh tính, vậy thì phẩm chất của kiếm chắc chắn cực cao, thậm chí có khả năng sánh ngang với Tru Tiên Kiếm của Thanh Vân Môn!" "Ha ha, không ngờ Lục Thiên Ưng ta đại nạn không chết, lại có được chí bảo như vậy, là ông trời thương xót sao?

Muốn để ta Lục Thiên Ưng trỗi dậy?" Lục Thiên Ưng cười lớn, sự u uất trước đó tan biến hết.

Hắn cảm thấy mùa xuân đã đến, có thần kiếm như vậy, còn sợ ai?

Tương lai chắc chắn sẽ trỗi dậy, trở thành một đại cự ma.

Đến lúc đó, Thiên Thành Tử, Cửu Vong Ngữ, tất cả đều sẽ bị hắn giẫm dưới chân.

"A, có chí khí!" Bên trong huyết kiếm, một luồng thần niệm của Đạo Kiếp cảm thấy buồn cười.

Đây có phải là sự tự tin bành trướng đến cực hạn trong truyền thuyết không?

Vừa có được một món bảo vật, không biết cơ duyên đi kèm với nguy hiểm, đã tự mãn rằng lão tử sắp thiên hạ đệ nhất rồi.

Tập đoàn Chư Thiên Hình Chiếu, Đạo Kiếp số hai ngồi trước máy tính, khóe miệng cũng co giật.

"Bản tôn của ta, dù sao cũng là một vị tồn tại Vô Thượng tung hoành Hồng Mông, lại chơi trò trẻ con như vậy, bày ra trò gì đây?

Muốn đi làm lão gia gia ma đạo sao?" Đạo Kiếp số hai một trận cạn lời, nhẹ nhàng mở phòng chat Chư Thiên, bên trong đang nói chuyện sôi nổi.

Vừa mở ra xem, câu đầu tiên đã là: "Ta, Lâm Bình Chi, đã tự cung!" "Phụt!" Điều này khiến Đạo Kiếp số hai phun một ngụm trà ra

ngoài, vừa hay phun vào mặt Sinh ở đối diện.

“Làm gì thế!” Sinh nổi giận.

“Khụ khụ, không có gì, vừa rồi bị một tên trộm nhỏ tấn công, tiếp tục đi!” Đạo Kiếp số hai cười gượng.

“Bị bệnh à, ngươi là tu sĩ, đừng quá coi mình là phàm nhân!” Sinh lườm một cái, dường như đang nhắc nhở Đạo Kiếp số hai.

Nhưng, hắn cũng vậy, bây giờ không phải cũng như thế, cả ngày chơi máy tính, uống cà phê sao.

Trong phòng chat.

Cùng với câu nói của Lâm Bình Chi, cả nhóm lập tức tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, Hồn Phong gửi một biểu tượng khen ngợi: “Huynh đệ, lợi hại đó, Hồn Phong ta cũng phục rồi!” Thiên Hoàng Tử: “Người tàn nhẫn!” Lục Nhĩ Mi Hầu: “Không sao, sau này tìm chút linh đan diệu dược, là có thể khôi phục!” Đứng nói chuyện không đau lưng, Lục Nhĩ Mi Hầu này, cũng không xem Lâm Bình Chi ở thế giới nào.

Chu Chỉ Nhược: “Thật bẩn, ta không thèm để ý nữa!” “Ha ha!” Mọi người đều gửi một mặt cười, ngay cả Đạo Kiếp số hai, cũng gửi một ngón tay cái.

“Ủa, chủ nhóm, chủ nhóm đến rồi!” “Hoan nghênh chủ nhóm trở về!” “Lâm Bình Chi, lợi hại đó, một câu nói đã nổ ra cả chủ nhóm!” Đạo Kiếp số hai thân là chủ nhóm, vừa online tự nhiên đã thu hút mọi ánh mắt.

Đạo Kiếp số hai đối với tình tiết Tiếu Ngạo Giang Hồ rất quen thuộc, liền nói: “Lâm Bình Chi, nhà ngươi gặp đại biến?

Vì sao phải tự cung?” “Không phải trong nhóm không biết ai đã tải

tiểu thuyết Tiếu Ngạo Giang Hồ lên, ta xem xong mà kinh hồn bạt vía!" Lâm Bình Chi oán trách: "Để phòng ngừa tình tiết trong sách xảy ra, ta, Lâm Bình Chi, đã tự cung trước, bây giờ bắt đầu tu hành Tịch Tà Kiếm Pháp!" "Ồ!" Nghe vậy, Đạo Kiếp số hai sững sờ, hắn quét qua từng người trong nhóm, nhớ rằng người trong nhóm không có ai là người hiện đại, vậy tiểu thuyết Tiếu Ngạo Giang Hồ là ai tải lên?

Cuối cùng, Đạo Kiếp số hai vào tệp tin của nhóm tải bộ tiểu thuyết xuống, xem qua một chút, bên dưới có ghi chú, người tải lên: Tiểu Sinh.

Chương 653

“Tiểu Sinh?

Sinh?” Đạo Kiếp số hai nheo mắt, nhìn sang Sinh ở đối diện.

“A, bị phát hiện rồi, ngươi thật quá thông minh!” Sinh cười ha ha.

“Cười gượng, ngươi xâm nhập phòng chat Chư Thiên của ta lúc nào!” Đạo Kiếp số hai rất khó chịu, gã này không được sự đồng ý, đã tự tiện vào xem, còn spoil kịch bản?

Có cần phải vô liêm sỉ như vậy không?

“Thêm chút thú vị cho nhóm thôi, không có ta, sớm muộn gì ngươi cũng spoil, ngươi nhịn được sao?” Sinh bĩu môi.

“Ta?

Hình như không nhịn được!” Đạo Kiếp số hai sững sờ, nghĩ lại, thật sự hắn chưa chắc đã nhịn được.

Thế là, Đạo Kiếp số hai cũng không nói nhảm với Sinh nữa, tiếp tục xem phòng chat, rồi hỏi: “Vậy ngươi định làm gì?” Lâm Bình Chi: “Tự nhiên là giết, giết hết những kẻ có ý đồ xấu với Lâm gia ta, sau đó cướp đoạt toàn bộ tài nguyên thế giới để ta tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt đến phá toái hư không!” Hồn Phong: “Có chí khí!” Thiên Hoàng Tử: “Like!” Saga: “Đủ tà ác!” Lục Nhĩ Mi Hầu: “Không làm yêu thì thật đáng tiếc!” Yêu Vương Chi Vương Tôn Ngộ Không: “Tiểu Lâm tử, lúc ngươi giết người nhớ giết hết mấy tên lừa ngốc trong giới đó, yêm lão Tôn ghét nhất là đầu trọc!” “Đám này!” Nhìn cuộc trò chuyện trong nhóm, Đạo Kiếp số hai một trận cạn lời, nhưng bây giờ hắn quan tâm nhất là bên bản tôn, xem bản tôn sau khi thoát khỏi khốn cảnh sẽ làm gì.

Đương nhiên, bây giờ vẫn chưa thoát khỏi khốn cảnh.

Thế giới Tru Tiên, sau khi có được Vu Thần Kiếm, Lục Thiên Ưng hăng hái, cảm thấy mùa xuân đã đến.

Hắn thử để Vu Thần Kiếm nhận chủ, nhưng phát hiện không có tác dụng, thanh kiếm này luyện hóa không được, nhưng nhỏ máu lại có tác dụng.

Nhưng chỉ là luyện máu, suýt nữa bị hút cạn, bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng Lục Thiên Ưng lại không cam tâm, cuối cùng đã nghĩ ra một cách, luyện máu không được, vậy thì huyết tế.

Phải nói, hắn cũng là một kẻ tàn nhẫn, phương pháp huyết tế cũng nghĩ ra được.

Thế là, Lục Thiên Ưng trực tiếp đến một thành trì của nhân loại, tay cầm Vu Thần Kiếm bắt đầu huyết đồ một thành.

"Thật tàn nhẫn, ra tay không hề chớp mắt!" Ký sinh trong Vu Thần Kiếm, Đạo Kiếp cảm khái.

Đương nhiên, hắn cũng không khách khí, sức mạnh bàng bạc từ trong cơ thể tỏa ra hấp thu, ngưng tụ toàn bộ huyết sát chi khí của những sinh linh bị giết vào trong thanh kiếm.

Cuối cùng, khi người cuối cùng trong thành bị hút cạn máu tươi, một luồng tàn niệm của Đạo Kiếp trực tiếp hiện ra.

"A!" Lục Thiên Ưng giật mình, chỉ vào Đạo Kiếp: "Ngươi, ngươi...." "Cút đi, nể tình ngươi đã thả bản tôn ra, bản tôn không giết ngươi!" Đạo Kiếp lạnh lùng nói, đôi mắt màu máu khiến Lục Thiên Ưng toàn thân run rẩy.

"Ngươi?

Còn không đi?

Cút...” Cuối cùng, một luồng sát khí kinh khủng quét ra, trực tiếp xung kích Lục Thiên Ưng đến hộc máu.

Lúc này Lục Thiên Ưng mới bừng tỉnh, không nói hai lời, quay người bỏ chạy, sợ chạy chậm một chút là mất mạng.

Đạo Kiếp không rời đi, hắn tìm một nơi không người ngồi xếp bằng, đang suy nghĩ xem có nên thả bản thể ra, rồi dùng cách này để tịch diệt cả thế giới.

“Vèo~!” Đúng lúc này, một đạo nhân áo xanh bay đến, đáp xuống trong thành.

“Sao thế này?

Cả thành bị đồ sát?” “Thủ đoạn thật tàn nhẫn, là ai, rốt cuộc là ai làm?” Đạo nhân áo xanh phẫn nộ vô cùng.

Ngay sau đó, hắn tìm kiếm trong thành, rất nhanh đã phát hiện Đạo Kiếp đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn.

Chỉ thấy Đạo Kiếp toàn thân sát khí, hai mắt đỏ như máu, đang nhìn lên trời, dường như đang suy tư.

“Ma đầu, người trong thành là ngươi giết phải không!” Đạo nhân áo xanh chỉ vào Đạo Kiếp giận dữ nói.

Bây giờ gần như có thể khẳng định là do người này làm, cho dù không phải, cũng không thoát khỏi liên quan.

Đối phương toàn thân sát khí, vừa nhìn đã biết không phải người chính đạo.

“Ừ!” Đạo Kiếp bị gọi tỉnh, cũng không phủ nhận.

“Vậy thì đừng trách bần đạo hôm nay trảm yêu trừ ma!” Nghe vậy, đạo nhân áo xanh trực tiếp xông về phía Đạo Kiếp.

Đối với loại ma đầu không chút động lòng mà đồ sát cả thành, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Hả?" Đạo Kiếp cười lạnh, một vệt máu lóe lên, kiếm của đạo nhân áo xanh như xuyên qua không khí, khiến đạo nhân áo xanh kinh ngạc.

"---" Sau đó, không có sau đó nữa.

Một thanh huyết kiếm xuyên qua cơ thể hắn, huyết kiếm lóe lên, biến mất trên bầu trời.

Không biết qua bao lâu, mấy tu sĩ trẻ tuổi bay đến, tiến vào trong thành.

"Hít~!" "Cả thành không còn một người sống!" "Thật tàn nhẫn, nhất định là người của ma giáo làm, thật muốn chém sạch giết tuyệt đám ma tể tử này!" Mấy tu sĩ này là người của Thanh Vân Môn, đều còn trẻ, tu vi không cao, nhưng lại đang ở độ tuổi nhiệt huyết.

"Sư thúc đâu?

Không thấy sư thúc?" "À, sư thúc đi trước, hẳn là ở trong thành, sẽ không đi xa.

Sư muội, chúng ta chia nhau đi tìm!" Mọi người nhìn quanh.

"Cẩn thận là hơn, Thủy Nguyệt sư muội, ngươi và Đạo Huyền sư đệ một nhóm, Điền sư đệ, ngươi và Thương Tùng sư đệ một nhóm, hai người chúng ta một tổ, có nguy hiểm lập tức phát tín hiệu!" Vạn Kiếm Nhất sắc mặt trịnh trọng nói.

"Được!" Thế là, mọi người chia nhau tìm kiếm.

Chương 654

Không bao lâu, Điền Bất Dịch phát ra một tiếng kinh hô: "Sư thúc!" Chẳng mấy chốc, theo tín hiệu, một đám đệ tử Thanh Vân Môn lại tập trung lại.

Mọi người nhìn sang, một bộ xương trắng nằm trên mặt đất, giống hệt những người bị huyết tế trong thành, nhưng trên bộ xương đó lại mặc trang phục của Thanh Vân Môn, còn thanh kiếm trong tay phải, tất cả đều cho thấy thân phận của đối phương.

"Sư...sư thúc, lại bị hại rồi!" "Ma đầu đáng ghét, lại giết hại sư thúc!" Mấy đệ tử Thanh Vân Môn đều nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ ngầu, hận không thể đi tìm hung thủ liều mạng.

"Các vị, đều bình tĩnh, chúng ta mau rời khỏi đây, ma đầu có thể giết được sư thúc, chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ!" Vạn Kiếm Nhất ngăn cản sự bốc đồng muốn báo thù của mọi người, rồi mang theo bộ xương trắng, rời khỏi nơi này.

Chẳng mấy chốc, Thanh Vân Môn trên dưới chấn động, chưởng giáo Thiên Thành Tử mang theo một đám trưởng lão đến.

Tìm kiếm một hồi, không tìm được manh mối, liền quy chuyện này cho ma giáo, rồi bố trí đại trận bên ngoài thành, phòng ngừa sát khí rò rỉ.

Cùng lúc đó, ma giáo, lúc này dưới sự dẫn dắt của giáo chủ Cừu Vong Ngữ, đang tiến về phía Thanh Vân Môn.

Lần này ma giáo đã chuẩn bị nhiều năm, thề phải một lần tiêu diệt Thanh Vân Môn.

Chỉ cần Thanh Vân Môn bị diệt, các môn phái chính đạo khác căn

bản không thể ngăn cản bước chân của ma giáo, đến lúc đó ma giáo sẽ thống nhất cả vùng đất Thần Châu.

Đại quân ma giáo hùng hổ, trong đó giáo chủ Cừu Vong Ngữ đứng ở phía trước nhất, phía sau là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ đại đường chủ, sau nữa là Quỷ Vương, Lục Bào Lão Tổ và những người khác.

Trên không trung một vệt hồng quang vụt qua, không ai phát hiện.

Lúc này, trong hư không có một đạo hồng quang lóe lên, đi theo đại quân ma giáo.

Ánh mắt Đạo Kiếp lóe lên, nghĩ đến việc lợi dụng những người này.

Người chính đạo không dễ lợi dụng, nhưng người ma giáo thì hắn không quan tâm.

Một đoàn người hùng hổ, chẳng mấy chốc đã xuất hiện dưới chân núi Thanh Vân.

"Giết, dùng tốc độ nhanh nhất diệt gọn Thanh Vân, không thể cho các môn phái chính đạo khác có cơ hội phản ứng!" Cừu Vong Ngữ vung tay, dẫn theo mấy vạn tu sĩ ma đạo trực tiếp xông lên.

"Nhanh, nhanh tập hợp, tu sĩ ma đạo tấn công!" "Càn rỡ!" "Các ngươi đám ma đầu lại dám tấn công Thanh Vân Sơn của ta, đúng là tìm chết!" Trong Thanh Vân Môn, cảm nhận được sự tấn công của ma giáo, tất cả mọi người đều biến sắc, chưởng giáo cùng một đám trưởng lão trực tiếp xông ra.

Dẫn đầu là chưởng môn Thanh Vân Môn, Thiên Thành Tử, bên cạnh là hơn mười trưởng lão.

Mấy người này cũng là trụ cột của chính đạo hiện nay, Thanh Vân Môn thời điểm này không phải là những môn phái như Phần Hương

Cốc có thể so sánh được.

"Cừu Vong Ngữ, ý ngươi là gì, tại sao lại đại cử tiến công Thanh Vân Môn của ta!" Thiên Thành Tử mở lời, thực ra câu nói này hoàn toàn là thừa thãi, nhưng thấy ma giáo thế hung hung, chỉ có thể nén lại sự phẫn nộ trong lòng, kéo dài thời gian.

"A, đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy, giết cho ta!" Cừu Vong Ngữ tự nhiên biết mục đích của Thiên Thành Tử, cười lạnh một tiếng, căn bản không có ý định nói nhảm, một tiếng ra lệnh, Thanh Long và những người khác trực tiếp xông lên.

"Chết tiệt!" Sắc mặt Thiên Thành Tử biến đổi, chỉ có thể để đệ tử Thanh Vân Môn nghênh chiến, còn hắn thì xông về phía Cừu Vong Ngữ.

"A, Thiên Thành Tử, ngày này năm sau chính là ngày tận thế của ngươi!" Cừu Vong Ngữ cười lạnh, đại chiến với Thiên Thành Tử.

"Giết!" Chính đạo và ma đạo từ xưa đã có oán hận sâu sắc, một khi khai chiến rất nhanh đã giết đến đỏ mắt, từng thi thể của chính ma hai đạo ngã xuống, trên núi Thanh Vân máu chảy thành sông.

Trưởng lão Thanh Vân Môn thì cùng Thanh Long, Quỷ Vương, Lục Bào Lão Tổ và những người khác giao chiến.

Trận đại chiến này có thể nói là ngàn năm có một, vô cùng thảm liệt.

"Oanh!" Trên không trung, Thiên Thành Tử và Cừu Vong Ngữ đại chiến, tu vi hai người không nghi ngờ gì đã đứng ở đỉnh cao của thế giới này, nhưng tu vi của hai bên cũng không chênh lệch nhiều, nhất thời khó phân thắng bại.

Thấy vậy, Cừu Vong Ngữ cười rồi, bây giờ ma giáo chiếm ưu thế, chỉ cần hắn giữ chân được Thiên Thành Tử, trận đại chiến này

ma giáo thắng chắc.

Đến lúc đó giết sạch những người khác, rồi liên hợp vây công Thiên Thành Tử, Thiên Thành Tử cũng chắc chắn sẽ chết.

"Không thể đợi nữa!" Thấy tình thế không lạc quan, Thiên Thành Tử cắn răng, một thanh cổ kiếm hiện ra trong tay, cổ kiếm vung lên, cả ngọn núi Thanh Vân đều rung chuyển, một luồng sát khí kinh khủng hung hãn, gia trì lên cổ kiếm.

"Vũ khí gì?" Sắc mặt Cừu Vong Ngữ đại biến, thanh kiếm trong tay Thiên Thành Tử khiến hắn cảm thấy nguy hiểm đến tính mạng.

"Cừu Vong Ngữ, là ngươi ép ta, hôm nay dù phải chịu phản phệ thân vẫn, cũng phải diệt sạch đám ma đầu các ngươi, nếm thử uy lực của Tru Tiên Kiếm đi!" Tay cầm Tru Tiên Kiếm, sắc mặt Cừu Vong Ngữ hung tợn, hai mắt đỏ như máu, còn giống ma hơn cả ma.

Hắn hét dài một tiếng: "Cửu Thiên Huyền Sát, hóa thành Thần Lôi, hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" Tru Tiên Kiếm Trận, cộng thêm Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, trong nháy mắt bao trùm cả ngọn núi Thanh Vân, uy áp kinh khủng lập tức khiến chính ma hai đạo đang chiến đấu phải dừng lại.

"Chưởng môn!" "Giáo chủ!" Mọi người kinh hãi, đều có thể cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó.

"Chết!" Một đòn liều mạng của Thiên Thành Tử, trực tiếp giáng xuống Cừu Vong Ngữ.

"Mạng ta thôi rồi!" Sắc mặt Cừu Vong Ngữ biến đổi, một vẻ tuyệt vọng, thiên lôi hắn không sợ, nhưng một đòn của Tru Tiên Kiếm căn bản không thể tránh được.

"Ong~!" Đúng lúc này, một luồng sát khí kinh khủng khác hung hãn, thậm chí còn mạnh hơn cả sát khí tỏa ra từ Tru Tiên Kiếm.

Chỉ thấy một thanh huyết kiếm không tiếng động xuất hiện trong tay Cừu Vong Ngữ.

"Đồ ngốc, còn ngây ra đó làm gì!" Giọng nói lạnh lẽo như ác mộng vang lên trong đầu Cừu Vong Ngữ, khiến Cừu Vong Ngữ giật mình, phản ứng theo bản năng, vung kiếm chém ra.

"Oanh!" Một luồng sát khí càng kinh khủng hơn, xen lẫn một luồng tử tịch, diệt tuyệt tất cả khí tức quét ra, hóa thành một đạo kiếm quang.

Kiếm quang chém rách thiên địa, bất kể là thiên lôi, Tru Tiên kiếm khí đều tan vỡ, cuối cùng một kiếm còn trực tiếp chém vào thân Tru Tiên Kiếm.

"Rắc!" Trong ánh mắt không thể tin được của Thiên Thành Tử, thanh Tru Tiên Kiếm tồn tại từ xa xưa lại trực tiếp gãy thành hai đoạn.

"Sao có thể?" Không chỉ Thiên Thành Tử, các trưởng lão Thanh Vân Môn khác cũng từng người như thấy quỷ.

Con át chủ bài của Thanh Vân Môn lại bị gãy như vậy?

Phải biết rằng, Tru Tiên Kiếm là thần kiếm lưu truyền từ thượng cổ, một khi xuất ra, gần như tương đương với vô địch, không ai có thể cản, cũng là chỗ dựa để Thanh Vân Môn không sợ bất kỳ giáo phái nào.

"Thanh huyết kiếm đó rốt cuộc là gì, lại kinh khủng như vậy?" Đồng thời, tất cả ánh mắt đều tập trung vào thanh huyết kiếm trong tay Cừu Vong Ngữ, ngay cả Cừu Vong Ngữ cũng sững sờ, không ngờ vũ khí đột nhiên xuất hiện trong tay mình lại kinh khủng như vậy, kinh khủng đến mức hắn cũng cảm thấy rùng mình.

Chương 655

"Phụt!" Đúng lúc này, Thiên Thành Tử và Cừu Vong Ngữ lần lượt phun ra một ngụm máu tươi, mới khiến những người khác hoàn hồn.

Rõ ràng, hai người đều đã bị phản phệ, chỉ là nhìn Thiên Thành Tử bị nặng hơn một chút, nhưng Cừu Vong Ngữ cũng không khá hơn là bao.

"Giết!" "Giết sạch!" Quỷ Vương và những người khác thấy vậy, từng người đều hưng phấn, muốn tiếp tục khai sát, nhân cơ hội tiêu diệt Thanh Vân Môn.

Mặc dù Cừu Vong Ngữ cũng bị thương nặng, nhưng hắn có một thanh huyết kiếm, ngược lại, thần khí của Thanh Vân Môn đã gãy.

"Dừng tay, rút lui!" Nhưng Cừu Vong Ngữ lại quát lớn một tiếng, ngăn cản việc tiếp tục giao chiến, trực tiếp dẫn người rời đi, trên đường đi cũng không giải thích quá nhiều.

Thực ra không phải Cừu Vong Ngữ lo lắng các phái như Phần Hương Cốc đến chi viện, mà là lo lắng thanh huyết kiếm trong tay, quá quỷ dị, đột nhiên xuất hiện, còn có thể phát ra âm thanh.

Ma giáo rút lui không lâu, các thế lực lớn như Phần Hương Cốc liền đến Thanh Vân Môn, thấy cảnh tượng của Thanh Vân Môn, từng người đều hít một hơi khí lạnh.

"Lại thương vong thảm trọng như vậy?

Đám ma đầu!" Là người chính đạo, tự nhiên đối với người ma đạo hận đến tận xương, đặc biệt là thấy thảm trạng của Thanh Vân Môn, càng thêm từng người hít một hơi khí lạnh.

Người Thanh Vân Môn gần như đã chết bảy phần, một đám

trưởng lão cũng không còn lại mấy người, gần như đều bị trọng thương.

Tiếp theo, các thế lực lớn không rời đi, lo lắng ma giáo sẽ quay trở lại.

Nhưng lo lắng này cuối cùng cũng là thừa thãi, đợi mấy tháng sau liền lần lượt rời đi, không thể ở mãi Thanh Vân Môn được.

Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, mỗi môn phái đều để lại một trưởng lão.

Không có cách nào, Thanh Vân Môn không thể diệt, đúng như câu nói một người vinh cả họ vinh, một người nhục cả họ nhục.

Đồng thời, tin tức Cừu Vong Ngữ có được một thanh ma kiếm cũng được truyền ra, khiến lòng người hoang mang.

Có thể chém gãy thần khí như Tru Tiên Kiếm không nghi ngờ gì là khiến thế nhân kinh hãi, ma giáo có được thần khí như vậy, chắc chắn uy hiếp lực đại tăng.

Nhưng may mắn là Cừu Vong Ngữ cũng bị trọng thương, trong thời gian ngắn sẽ không có hành động gì.

Không bao lâu, chưởng môn Thanh Vân Môn Thiên Thành Tử tọa hóa, truyền vị chưởng môn cho Đạo Huyền, khiến thế nhân bất ngờ.

Phải biết rằng, thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn xuất sắc nhất là Vạn Kiếm Nhất, Thiên Thành Tử lại không truyền vị chưởng môn cho Vạn Kiếm Nhất.

Chuyện này cũng khiến nhiều đệ tử Thanh Vân Môn bất mãn, nhưng không có cách nào, chưởng môn đã truyền xuống.

Vạn Kiếm Nhất đối với chuyện này không có chút biểu hiện nào, dường như không hề quan tâm.

Nhưng, không bao lâu, giáo chủ ma giáo Cừu Vong Ngữ cũng tọa hóa, khiến người trong chính đạo thở phào nhẹ nhõm.

Cừu Vong Ngữ tọa hóa trực tiếp dẫn đến ma giáo phân liệt, vì tranh đoạt huyết kiếm mà đại đại xuất thủ.

Cuối cùng, thanh huyết kiếm được gọi là Vu Thần Kiếm bị Quỷ Vương Vạn Nhân Vãng đoạt được.

Vạn Nhân Vãng sau khi đoạt được Vu Thần Kiếm, liền thành lập Quỷ Vương Tông, và phát triển tông môn một cách khiêm tốn.

Trong vòng trăm năm ngắn ngủi đã trở thành đại phái số một ma đạo, mặc dù không thể so sánh với ma giáo năm xưa, nhưng cũng khiến người ta không thể xem thường.

Đồng thời, Vạn Nhân Vãng đã thu phục được Thanh Long, Chu Tước.

Trong cuộc chiến tranh đoạt Vu Thần Kiếm năm xưa, tứ thánh sứ trong đó Bạch Hổ vẫn lạc, Huyền Vũ quy ẩn, chỉ còn lại hai vị thánh sứ.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua trăm năm nữa.

Thời gian hơn hai trăm năm, một thời đại mới đã đến, thế hệ trẻ của các đại môn phái trỗi dậy, thế hệ cũ hoặc là bế quan cầu trường sinh, hoặc là hóa thành tro bụi, dần dần rút khỏi tầm mắt của thế nhân.

Thanh Vân Môn trong hai trăm năm, như được trời cao chiếu cố, nhanh chóng trỗi dậy, không chỉ khôi phục lại đỉnh phong, mà còn vượt qua thời kỳ Thiên Thành Tử tại vị.

Đạo Huyền khí vận nồng hậu, tu vi tăng lên nhanh chóng, bây giờ đã đột phá Thái Thanh Cảnh, không thua kém Thiên Thành Tử năm xưa.

Càng là tái luyện lại Tru Tiên Kiếm, khiến Tru Tiên Kiếm tái hiện nhân gian.

Về phía ma đạo, so với Quỷ Vương Tông, các tông môn ma đạo khác lại rất điêu tàn, cũng khiến ma đạo bắt đầu bị chính đạo áp chế.

Một ngày nọ, Thanh Vân Môn có thêm hai đệ tử mới.

Khi hai đệ tử mới nhập môn, Đạo Kiếp đang ở nơi phong ấn mở mắt ra, cảm nhận được sự thay đổi của khí vận thiên địa, toàn bộ khí vận thiên địa đều đang ngưng tụ về phía Thanh Vân Môn.

"Có thể bắt đầu rồi!" Đạo Kiếp lạnh lùng nói, giọng nói như ác ma vang lên trong không gian dưới lòng đất.

Cùng lúc đó, Vu Thần Kiếm ở Quỷ Vương Tông đột nhiên hóa thành hình người, khiến Vạn Nhân Vãng giật mình.

Vu Thần Kiếm trực tiếp trấn áp cả Quỷ Vương Tông, bao gồm cả Vạn Nhân Vãng, và khống chế những cự đầu ma đạo này.

Khống chế những cự đầu ma đạo này tự nhiên không phải để họ đi công phá phong ấn, họ không có năng lực đó, mà là để họ đi công phá chính đạo, và dẫn người chính đạo vào nơi phong ấn.

Huyết tế, không sai, là một Tịch Diệt Chi Thần, tự nhiên cần huyết tế mới có thể phá phong.

Đây cũng là thiết lập khi Sinh tạo ra thế giới này, Đạo Kiếp tự nhiên cũng phải tuân thủ.

Thế là, nửa năm sau, Quỷ Vương Tông mạnh mẽ xuất thủ, thu phục các thế lực ma đạo lớn, khiến Quỷ Vương Tông trong thời gian ngắn hoàn thành việc thống nhất ma đạo, thực lực tăng vọt, sánh ngang với ma giáo năm xưa.

Sau đó Vạn Nhân Vãng lại bố trí đại trận, chuẩn bị thu phục linh

ngưu, nhưng lại gặp phải sự phục kích của Đạo Huyền và Thanh Vân Môn.

Thấy vậy, ý niệm của Đạo Kiếp đang bám vào Vu Thần Kiếm không khỏi cảm thán về quán tính của kịch tình.

Đối mặt với sự tấn công của Đạo Huyền và những người khác, vốn dĩ Vạn Nhân Vãng chuẩn bị đại chiến một trận, nhân cơ hội này diệt sạch những người này, sau này khi tấn công Thanh Vân Môn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chương 656

Có sự tồn tại kinh khủng của Vu Thần Kiếm, Vạn Nhân Vãng hoàn toàn không sợ hãi, ngay cả khi Đạo Huyền cầm Tru Tiên Kiếm.

Nhưng lại nhận được chỉ lệnh của Vu Thần Kiếm, rút lui, chạy về phía Nam Cương.

Cơ hội tốt như vậy Đạo Kiếp sao lại không dùng?

Quả nhiên, Đạo Huyền hăng hái, trực tiếp dẫn người đuổi theo.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tại một thung lũng ở Nam Cương, đại chiến đã diễn ra, kết cục cuối cùng là tất cả đều chết.

"Bản tôn cuối cùng cũng ra ngoài, trò chơi và sự cảm ngộ này cuối cùng cũng phải kết thúc!" Đạo Kiếp từ trong thung lũng bước ra, vung tay, Vu Thần Kiếm vào tay.

Kiếm này là do hắn luyện chế, không có nhiều công năng, nhưng ở thế giới này lại không ai không chém được.

Những ngày tiếp theo, Đạo Kiếp trực tiếp tiếp quản ma giáo, và dẫn người tấn công chính đạo, trước diệt Thanh Vân Môn, sau đó lại tấn công Phần Hương Cốc.

Không ngờ, lúc này hai đệ tử tự phong ấn dưới lòng đất xuất thế, muốn tập hợp khí vận của cả Thần Châu để một lần nữa phong ấn Đạo Kiếp.

Nhưng lần này cảm ngộ đã hoàn tất, Đạo Kiếp không định ở lại thế giới này nữa, tự nhiên sẽ không bị phong ấn.

"Vận Mệnh Đại Đạo, Nhân Quả Đại Đạo cũng sẽ hóa thành tịch diệt!" Đạo Kiếp cười lạnh, một kiếm chém ra, chém nhân quả, chém vận mệnh.

Dưới một kiếm này, nhân quả với thế giới này đã dứt, đồng thời, dưới một kiếm này, vận mệnh của chúng sinh bị chém đứt.

Nhân quả vận mệnh bị chém, hai đệ tử cũng chỉ có thể vẫn lạc, không, phải là tiêu tán, triệt để tiêu tán trong thiên địa.

Sau đó Đạo Kiếp một kiếm phá vỡ bức tường thế giới, bước vào Hư Vô.

Cùng lúc đó, tu vi của hắn trực tiếp khôi phục.

Trong khoảnh khắc, Đạo Kiếp cảm thấy lý giải của mình đối với Tịch Diệt Đại Đạo lại tiến thêm một bước, ngay cả tu vi cũng tăng vọt một đoạn dài.

Sự tăng trưởng tu vi này không phải về cảnh giới, tu luyện hiện nay cũng không có cảnh giới, chỉ đơn thuần là cảm ngộ đại đạo.

"Đây chính là Hư Vô sao?" Hắn đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả, chỉ có một màn hắc ám, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn với bóng tối thực sự.

Hắc ám ẩn chứa đạo lý, trong bóng tối cũng ẩn chứa các loại sức mạnh, nhưng trong Hư Vô lại không có gì cả, không có thời không, không có đạo, cũng không có linh khí ở bất kỳ cấp độ nào.

Đạo Kiếp cảm thấy vô cùng ngột ngạt, cảm giác này giống như một người phàm bị nhốt trong quan tài.

"Về đi, không thích hợp ở lại trong Hư Vô!" Ngay khi Đạo Kiếp định tiến về phía trước để dò xét một phen, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngay sau đó, thời không biến ảo, Đạo Kiếp chỉ cảm thấy hoa mắt, liền xuất hiện tại một nơi quen thuộc.

Tòa nhà văn phòng, máy tính, ghế ngồi, và cả cô thư ký xinh đẹp.

À, còn có một gương mặt vô cùng đáng ghét.

“Ngươi mang ta về rồi!” Nhìn gương mặt quen thuộc đáng ghét của Sinh, Đạo Kiếp gầm lên, vô cùng tức giận.

Mãi mới bước vào được Hư Vô, đang chuẩn bị thăm dò một phen, tên khốn này lại mang hắn về.

“Tìm chết sao?

Hư Vô há là nơi ngươi bây giờ có thể bước vào, một khi lạc lối bên trong, kết cục cuối cùng chỉ có thể là tịch diệt!” Sinh cười lạnh: “Uổng cho ngươi lĩnh ngộ Tịch Diệt Đại Đạo, cuối cùng lại bị chính nó tịch diệt!” “Trong Hư Vô không có gì cả, lạc lối bên trong sẽ hao tổn bản thân từng giây từng phút, không được bổ sung, càng không thể vận dụng sức mạnh của mình để sáng tạo sự vật, kết cục cuối cùng chỉ có thể là khô héo mà chết.

Từng có bao nhiêu kẻ bước vào Hư Vô, cho rằng mình đã đắc được vĩnh hằng, liền không chút kiêng dè mà thăm dò trong đó, nhưng kết cục cuối cùng thì sao?

Đúng là đã trở thành vĩnh hằng, nhưng là vĩnh hằng tịch diệt!” Lần này Sinh nói chuyện vô cùng nghiêm túc, trong ấn tượng của Đạo Kiếp dường như chưa từng thấy hắn như vậy, đây cũng là lần đầu tiên.

“Được rồi, ta không so đo với ngươi!” Đạo Kiếp bĩu môi, không thèm để ý đến Sinh nữa, nhưng lời của Sinh lại được hắn ghi nhớ trong lòng.

“Bản tôn, nếu ngươi đã về, ta có thể nghỉ ngơi rồi, nhóm chat giao cho ngươi chơi đó!” Đạo Kiếp số hai mỉm cười bước ra, sau đó hóa thành một luồng sáng dung nhập vào cơ thể Đạo Kiếp, trong nháy mắt thông tin liên quan đến nhóm chat liền hiện lên trong đầu hắn.

“Nhóm chat…” Đạo Kiếp rơi vào trầm tư.

“Có lẽ ta có thể lợi dụng nhóm chat để cảm ngộ Tịch Diệt Đại Đạo của mình, giống như trong Tru Tiên, mỗi một thế giới đều dùng một phương pháp hủy diệt khác nhau!” Đạo Kiếp thầm nghĩ.

Trong Tru Tiên, hắn cảm ngộ được cách dùng nhân quả và vận mệnh để hủy diệt, nhưng đó chỉ là một trong những cảm giác, dù vậy, việc dung hợp sự hủy diệt bằng nhân quả vào Tịch Diệt Đại Đạo cũng khiến tu vi của hắn tăng vọt một đoạn dài.

Càng nghĩ, Đạo Kiếp càng cảm thấy con đường này là chính xác.

“Không, ta có thể lợi dụng các thành viên trong nhóm để hủy diệt!” Ngay lập tức, Đạo Kiếp mở nhóm chat ra, trong nhóm vẫn đang náo nhiệt sôi nổi.

Ở trong Tru Tiên hắn đã trải qua mấy vạn năm, nhưng ở đây chỉ mới qua vỏn vẹn vài tháng.

Nếu nói chủ đề được thảo luận nhiều nhất trong nhóm hiện nay, tự nhiên là Lâm Bình Chi trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, bởi vì Lâm Bình Chi là nam nhân chân chính, dám tự cung.

Ừm, đây là đánh giá của một vài người trong nhóm về ‘nam nhân chân chính’.

Hiện nay tu vi của Lâm Bình Chi tăng vọt, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã diệt được phái Thanh Thành, càng dọa Lão Nhạc phải mang theo đám mèo lớn mèo nhỏ của phái Hoa Sơn bỏ trốn, biến mất không thấy tăm hơi.

Tất nhiên, đối với Đạo Kiếp, Lâm Bình Chi chẳng quan trọng, một vị diện võ hiệp của phàm nhân không thể truyền bá Tịch Diệt Đại Đạo, tệ nhất cũng phải là thế giới tiên hiệp huyền huyễn.

Thế là, Đạo Kiếp lại hướng ánh mắt về phía mấy thành viên khác.

Thứ nhất là Tát Gia, thế giới Thánh Đấu Sĩ có Thần, thậm chí có cả Sáng Thế Thần, hệ thống sức mạnh vô cùng cường đại.

Thứ hai là Thiên Hoàng Tử, thế giới hắn ở là một hạ giới tàn phá của một Đại Thiên thế giới, phía trên còn có Loạn Cổ chi tiền và Thượng Thương Chi Thượng, cũng chỉ kém Hồng Hoang năm xưa một cấp bậc.

Thứ ba là Hồn Phong, thế giới Đấu Phá, một giới chỉ có thể coi là tiểu thiên thế giới, tu vi Đấu Đế nhiều nhất cũng chỉ có thể so sánh với Thiên Tiên, nhưng thế giới này cũng có một thượng giới, giới hạn tu vi có thể sánh với Kim Tiên, miễn cưỡng có thể coi là trung thiên thế giới.

Chương 657

Ba người này đều có thể lợi dụng. @Toàn thể thành viên: "Quần chủ đại nhân online!" Đạo Kiếp gửi một dòng chữ trong nhóm.

"Oa, cuối cùng quần chủ cũng online rồi!" "Quần chủ, ta đợi ngài đến hoa cũng tàn rồi, cuối cùng cũng chịu online!" "Mau, mau spoil đi, Lâm Bình Chi sắp xưng bá giang hồ rồi, quần chủ, ngài không thể bên trọng bên khinh được a!" Đạo Kiếp vừa online, cả nhóm chat lập tức trở nên vô cùng sôi nổi.

Đạo Kiếp: "Không vội không vội, từng người một, thân là phản diện lớn nhất chư thiên, không thể nóng vội, phải có kiên nhẫn, như vậy mới có thể làm tốt vai trò trùm cuối." Tát Gia: "Đúng, đúng, quần chủ đại nhân nói phải." Thiên Hoàng Tử: "Quần chủ đại nhân, nhưng ta không làm trùm cuối thì sẽ chết, ta muốn lập tức trở thành Đại Đế Cổ Hoàng, trấn áp toàn bộ vũ trụ!" Hồn Phong: "Mẹ kiếp, Thiên Hoàng Tử, cường giả ở thế giới của ngươi lợi hại đến vậy sao?

Đều có thể tung hoành tinh không à?" Thiên Hoàng Tử: "Đó là tự nhiên, nhưng Hồn Phong, ta rất kỳ lạ, nghe ngươi miêu tả, Đấu Thánh ở thế giới của ngươi cũng tương đương với Thánh Nhân Đại Thánh ở thế giới của ta, tại sao lại không thể đến tinh không được!" Tát Gia: "A, tinh không chỉ có Thần mới có thể đến, phàm nhân không thể bước vào!" Trong mắt Tát Gia, thế giới của Thiên Hoàng Tử và Hồn Phong rõ ràng không bằng thế giới của hắn, chỉ riêng tuổi thọ đã đủ để nói lên điều đó.

Phải biết rằng, Thần trong thế giới Thánh Đấu Sĩ là bất diệt, sống cùng trời đất.

Ví như hắn, hiện nay tu vi đã đạt đến đỉnh cao Thất Cảm, một khi

rời khỏi Địa Cầu, không còn ý chí của các vị thần áp chế, liền có thể nghiền nát tinh hà, sức mạnh như vậy, theo Tát Gia thấy, dù không bằng Đại Đế của thế giới Thiên Hoàng Tử, cũng ít nhất có thể sánh vai với Chuẩn Đế.

Còn về thế giới của Hồn Phong, Tát Gia căn bản không thèm để vào mắt.

"Bản quần chủ có một chút cảm ngộ, các ngươi hãy cảm ngộ một phen đi!" Muốn lợi dụng đám phản diện trong nhóm để cảm ngộ Tịch Diệt Đại Đạo, Đạo Kiếp tự nhiên sẽ không keo kiệt, đặc biệt chỉnh lý một phen cảm ngộ về Ba Ngàn Đại Đạo, đăng lên trong nhóm.

Trong thiết lập của Sinh, thế giới tự nhiên lấy chính phái làm chủ, phản diện cuối cùng đều sẽ chết, muốn để phản diện chiến thắng con cưng của vận mệnh, tự nhiên cần có ngón tay vàng.

Một là để bọn họ biết rõ tình tiết truyện, hai là những cảm ngộ mà Đạo Kiếp đã chỉnh lý này.

Thiên Hoàng Tử, Tát Gia, Hồn Phong từng người một nhận được cảm ngộ đều kích động không thôi, phần cảm ngộ này hoàn toàn có thể khiến tu vi của họ tăng mạnh trong thời gian ngắn.

Chẳng mấy chốc, trong nhóm lại yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại Lâm Bình Chi và Chu Chỉ Nhược lải nhải không ngừng, bọn họ là võ giả phàm nhân, căn bản không thể lý giải được cảm ngộ của Đạo Kiếp.

"Muỗi có nhỏ cũng là thịt, có lẽ một tiểu thế giới cũng sẽ cho bản tôn một chút cảm ngộ!" Cảm thấy nhàm chán, Đạo Kiếp ra tay, trực tiếp tạo ra một lượng lớn quân hỏa tặng cho hai người, trong thế giới võ hiệp, có quân hỏa là vô địch, cao thủ võ công lợi hại đến đâu, trước mặt vũ khí nóng cũng đều vô dụng.

Nhận được quà của quần chủ, Lâm Bình Chi và Chu Chỉ Nhược

cũng vui mừng đóng nhóm chat, đi nghiên cứu vũ khí nóng.

Trong nhóm hoàn toàn yên tĩnh.

"Như vậy không được!" Đạo Kiếp tự nhiên không thể để nhóm chat yên tĩnh như vậy, mới có mấy thế giới, có thể có bao nhiêu cảm ngộ chứ?

Thế là, trong những ngày tiếp theo, hắn lại bắt đầu tìm kiếm, từng vị phản diện của các thế giới được thêm vào trong nhóm.

Như Ma Tổ La Hầu của thế giới Hồng Hoang, Thi Hài Tiên Đế của thế giới Hoàn Mỹ Đại Thiên Địa, Tịch Diệt Đạo Nhân trong Đế Đạo Tôn.

Tất nhiên, Tịch Diệt Đạo Nhân này không phải là cố nhân của Đạo Kiếp.

Còn có Dị Ma Hoàng của thế giới Võ Thiên Khung, Tà Ác Thiên Đạo của thế giới Tiên Mộ.

Không chỉ vậy, lần này Đạo Kiếp còn thêm vào hơn trăm đại phản diện tà ác, khiến nhóm chat chư thiên trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Làm xong những việc này, Đạo Kiếp lại một lần nữa chỉnh lý lại cảm ngộ, truyền vào trong nhóm, rồi không để ý đến nữa.

Làm xong tất cả, Đạo Kiếp nói với Sinh: "Sinh, đừng làm phiền ta, ta muốn đến U Minh Giới ngủ say, hấp thu cảm ngộ, lần sau khi ta tỉnh lại, nhất định sẽ cho ngươi thấy một ta hoàn toàn mới!" Nói xong, Đạo Kiếp trực tiếp tiến vào U Minh Địa Phủ.

U Minh Địa Phủ hiện nay do Đạo Kiếp số một quản lý, thuộc hạ của hắn đều là những nhân vật lịch sử.

Có thể nói, nếu xã hội loài người biết được, chắc chắn sẽ chấn động cả thế giới.

Phải biết rằng, từ Nhân Văn Thủy Tổ Hoa Tư thị, đến Phục Hy, Nữ Oa, Hiên Viên, Xi Vưu, Trụ Vương, Tần Thủy Hoàng, Lưu Quan Trương, Hạng Vũ, các văn võ tướng các đời đều ở đây.

Nhưng hiện nay bọn họ đã sớm vứt bỏ thân phận từng có, hóa thành Tử Vong Chi Thần, duy trì sự vận hành của Địa Phủ.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Trong Hỗn Độn mênh mông, một bóng hình cô độc đang tiến về phía trước, chính là Vô Cực.

Trải qua bao nhiêu năm huyết chiến, chiến lực của Vô Cực đã sớm vượt qua Chúa Tể Cửu trọng thiên, đạt đến Bán bộ Vĩnh Hằng.

Tứ Đại Cấm Địa cũng đã bị quét sạch, chỉ là lúc này, hắn đã gặp phải trở ngại.

Bên ngoài lối vào Tử Linh Cấm Địa, một vòng xoáy đen kịt lơ lửng trong Hỗn Độn, xung quanh không còn Quy Khư Chi Hải nữa.

Tuy nhiên, vòng xoáy này lại có một luồng sức mạnh khó hiểu ngăn cản, khiến hắn căn bản không thể tiến vào.

"Sao lại như vậy, vòng xoáy này năm xưa không hề có trở ngại mạnh như vậy, nếu không những sinh linh quỷ dị kia căn bản không thể giáng lâm Hồng Mông giới của chúng ta!" Nhìn vòng xoáy màu đen này, Hồng Mông Thiên Đế nhíu mày.

Trải qua bao nhiêu năm được tinh huyết của sinh linh Quy Khư nuôi dưỡng, Hồng Mông Thiên Đế cũng đã khôi phục được một phần tu vi, không còn là thân thể tượng đất nữa.

Thời kỳ đỉnh phong, thực lực của Hồng Mông Thiên Đế đã đạt đến đỉnh phong Cửu trọng thiên, hiện nay tuy chưa khôi phục toàn bộ tu vi, nhưng cũng đã đạt đến đỉnh phong Bát trọng thiên, không bao lâu nữa, liền có thể khôi phục Cửu trọng thiên.

Hắn nhìn sang Vô Cực bên cạnh, ánh mắt mang theo sự phức tạp và cảm khái.

Nhớ năm xưa, hắn cũng là kẻ thiên tư vô thượng, trí tuệ vô song, quật khởi từ sự bình thường, một bước trở thành Chúa tể của Hồng Mông giới, kiến lập Vô Thượng Thiên Đình, tự xưng Hồng Mông Thiên Đế.

Toàn bộ Thiên Đình có hơn trăm vị Hồng Mông Thánh Nhân, mỗi một vị đều có tu vi ít nhất là Thất trọng thiên, người mạnh hơn còn bước vào Cửu trọng thiên, không kém hắn bao nhiêu.

Cuộc đời huy hoàng đó, đến nay vẫn khó quên.

Vậy mà, một thế lực huy hoàng như vậy, lại bị sinh linh bước ra từ thời không không rõ hủy diệt, thậm chí hủy diệt cả Hồng Mông giới.

Hiện nay, trong Hỗn Độn lại xuất hiện một tồn tại như Vô Cực, lần đầu gặp mặt, bản tôn của sinh linh trẻ tuổi này, trong mắt hắn chỉ là một con kiến không đáng nhắc tới.

Vậy mà, khi gặp lại, bản tôn của sinh linh trẻ tuổi này lại trưởng thành đến mức độ mà ngay cả hắn cũng không thể xem thường.

Bản tôn biến mất, một hóa thân lại tắm máu chinh chiến Tứ Đại Cấm Địa, vô số năm chinh chiến, nhiều lần thập tử nhất sinh, cũng nhiều lần đột phá trong trận chiến, cuối cùng lại diệt được Tứ Đại Cấm Địa.

Từng cảnh tượng đó, trong mắt Hồng Mông Thiên Đế, lại chân thực diễn ra, hắn đã tận mắt chứng kiến tất cả.

Chương 658

Hiện tại hắn không thể không thừa nhận, mình thật sự không bằng vị Vô Cực đạo hữu này.

"Đây là một loại sức mạnh ta chưa từng thấy, tựa như vĩnh hằng bất diệt, bất luận thời không, đại đạo, dường như đều bị tĩnh lặng, ngay cả Tiên Thiên Ngũ Thái của ta, cũng đều bị ảnh hưởng nhất định!" Vô Cực vẻ mặt ngưng trọng nói, đồng thời trong lòng vô cùng kinh hãi, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại sức mạnh này.

Phải biết rằng, từ khi hắn sinh ra đến nay, nắm giữ Vô Cực Đại Đạo, không có gì là không bị Vô Cực Đại Đạo khắc chế, ngay cả năm xưa đối mặt với chí cao Hồng Mông Đại Đạo, nhưng Vô Cực Đại Đạo một khi lĩnh ngộ sâu sắc, vẫn có thể khắc chế.

Đó cũng là vốn liếng để hắn và bản tôn Đạo Kiếp tung hoành một đường, có thể đi đến ngày hôm nay.

Vậy mà, gần đây sau khi Tứ Đại Cấm Địa bị diệt, trong bốn vòng xoáy xuất hiện một loại sức mạnh, Vô Cực Đại Đạo không những không thể khắc chế, mà ngược lại còn bị khắc chế, quả thực khiến Vô Cực không dám tin.

Trong nhận thức của Vô Cực, Vô Cực từ Hư Vô đản sinh, trải qua Tiên Thiên Ngũ Thái diễn hóa vạn vật thế gian, là đại đạo bản nguyên nhất, căn bản không thể siêu việt.

Nhưng loại sức mạnh mới này lại như lật đổ nhận thức của hắn.

Trải qua một hồi thảo luận, Vô Cực và Hồng Mông Thiên Đế cuối cùng không có kết quả, loại sức mạnh này khó có thể phá giải, với sức mạnh của bọn họ hiện tại căn bản không thể phá vỡ.

Nếu không phá vỡ được, căn bản không có cách nào biết được kẻ đứng sau Cấm Địa là ai.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Vô Cực phát hiện ra sức mạnh của vòng xoáy có một quy luật, đó là trong một khoảng thời gian nhất định sẽ suy yếu, mặc dù thời gian suy yếu vô cùng ngắn ngủi, nhưng lại bị Vô Cực cảm nhận được.

Vô Cực đem phát hiện này nói cho Hồng Mông Thiên Đế, rất nhanh, Hồng Mông Thiên Đế cũng phát hiện ra điểm này.

"Có lẽ, chúng ta có thể lợi dụng khoảnh khắc ngắn ngủi đó, xông vào trong vòng xoáy!" Vô Cực nói.

"Nhưng bên trong là không biết, ai biết được có đại khủng bố gì không, hơn nữa, thời gian sức mạnh suy yếu tuy ngắn ngủi, nhưng chúng ta cũng chưa chắc có thể phá vỡ!" Hồng Mông Thiên Đế nhíu mày.

"Không thử sao biết?

Hơn nữa, đã trải qua nhiều như vậy, chúng ta còn sợ gì nữa?

Chẳng lẽ cứ như vậy sống lay lắt trong Hỗn Độn mênh mông này sao?

Ngươi có cam tâm không?" Vô Cực vẻ mặt kiên định nói.

"Ngươi nói cũng đúng, đã trải qua nhiều như vậy, còn sợ gì nữa?

Có đại khủng bố thì thế nào?

Cùng lắm thì chiến tử, ngã xuống trên con đường này, cũng không uổng kiếp này!" Rất nhanh, ánh mắt của Hồng Mông Thiên Đế cũng trở nên kiên định, dường như đã trở lại năm xưa, vị Thiên Đế ý khí phong phát đó.

Mười ba vạn năm sau, thời kỳ suy yếu giáng lâm, Vô Cực và Hồng

Mông Thiên Đế không nói hai lời, trực tiếp ra tay.

Mục tiêu tấn công là vòng xoáy của Tử Linh Cấm Địa, nhưng lần này lại thất bại, thời kỳ suy yếu chỉ có vỏn vẹn trăm năm, rồi lại khôi phục.

Nhưng Vô Cực không hề nản lòng, hắn dám chắc rằng, chỉ cần cho hắn thêm trăm năm nữa, liền có thể phá vỡ luồng sức mạnh thần bí kia.

Lại một mười ba vạn năm nữa, hai người hợp lực, lần này vẫn thất bại, nhưng chỉ còn thiếu một chút nữa thôi.

Cuối cùng, vào lần mười ba vạn năm thứ mười ba, bọn họ cuối cùng cũng phá vỡ được luồng sức mạnh thần bí kia, bước vào trong vòng xoáy.

Trong vòng xoáy đen kịt, thời không hỗn loạn, đại đạo không tồn tại, còn có lực Quy Khư đang xâm thực cơ thể bọn họ.

"Sức mạnh ở đây giống hệt Cổ Táng Cấm Địa, lại cũng tồn tại lực Quy Khư!" Hồng Mông Thiên Đế kinh hãi, phải biết rằng Tử Linh Cấm Địa và Cổ Táng Cấm Địa không phải cùng một nơi, lại có một loại sức mạnh tương đồng.

"Có lẽ Tứ Đại Cấm Địa đều xuất phát từ cùng một nơi, hoặc có khả năng hơn là Tứ Đại Cấm Địa do cùng một kẻ đứng sau tạo ra!" Vô Cực không hề bất ngờ, những năm tháng chinh chiến Tứ Đại Cấm Địa, hắn đã thấy quá nhiều điểm tương đồng, ngay cả những sinh linh bước ra từ Tứ Đại Cấm Địa, cũng có rất nhiều điểm giống nhau.

Nhưng càng tiến về phía trước, nhục thân của bọn họ càng bị lực Quy Khư ăn mòn nghiêm trọng hơn, e rằng Vô Cực diễn hóa lực Thái Sơ Thái Tố, cũng chỉ có thể làm chậm lại.

Còn Hồng Mông Thiên Đế thì càng không ổn, theo thời gian trôi đi,

cơ thể của hắn bắt đầu mục rữa, cả người chỉ còn lại xương cốt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng, một cánh cửa xuất hiện trước mặt hai người.

Nhưng lúc này, nhục thân của Hồng Mông Thiên Đế đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nguyên thần cô độc được lực Thái Sơ của Vô Cực bảo vệ.

"Đây là điểm cuối của vòng xoáy sao?

E rằng nếu không có sức mạnh của ngươi, chỉ bằng mình ta căn bản không thể đi đến đây!" Hồng Mông Thiên Đế thở dài, đối với thế giới sau cánh cửa đã có sự kính sợ sâu sắc.

"Đừng nói nhiều nữa, đã đến đây rồi thì không có đường lui, chúng ta đi thôi!" Nói rồi, Vô Cực mang theo Hồng Mông Thiên Đế trực tiếp tiến vào cánh cửa.

Vượt qua vạn cổ thời không, đạp lên tuế nguyệt thương tang, một luồng sức mạnh vĩ đại đột nhiên giáng lâm, Vô Cực chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại lần nữa, hắn đã ở một thế giới xa lạ, một vùng đất rộng lớn vô tận, trên đầu là tinh không.

Thiên địa linh khí của thế giới này vô cùng nồng đậm, thậm chí, còn nồng đậm hơn vạn lần so với Hồng Mông Tổ Địa.

"Linh khí…" Vô Cực tỉnh lại, vẻ mặt chấn động.

Linh khí trong trời đất này khiến hắn kinh hãi, rõ ràng đây chính là loại sức mạnh tựa như tĩnh lặng hết thảy, vĩnh hằng bất động đã ngăn cản hắn tiến vào trong vòng xoáy.

"Chẳng lẽ đây là một thế giới cao cấp hơn cả thời đại Hồng Mông sao?

Không thể nào, quá trình diễn hóa của Vô Cực đã xảy ra sai sót, mới sinh ra Hồng Mông giới, theo lý mà nói không nên tồn tại thế giới cao cấp hơn Hồng Mông giới!" "Tứ Đại Cấm Địa tràn ngập sát lục và Quy Khư, những sinh linh tà ác đó, lại hoàn toàn không hợp với thế giới trước mắt này!" Vô Cực rơi vào hoang mang.

Cảnh tượng xung quanh khác với tưởng tượng của hắn.

Trong tưởng tượng, sau vòng xoáy có thể là một thế giới khủng bố đẫm máu, hoặc là một thế giới do kẻ đứng sau tạo ra, vô cùng tàn khốc và quỷ dị.

"Đúng rồi, Hồng Mông Thiên Đế đâu?" Đột nhiên, sắc mặt Vô Cực biến đổi, thần thức khổng lồ tỏa ra, tìm kiếm Hồng Mông Thiên Đế, nhưng phát hiện, Hồng Mông Thiên Đế không có ở gần đây.

"Không đúng, thần thức của ta lại bị quy tắc thiên địa áp chế!" Điều này khiến sắc mặt Vô Cực trở nên khó coi, rõ ràng thế giới này đang bài xích hắn.

Chương 659

Ngay sau đó, hắn đứng dậy, nhưng phát hiện, ngay cả hành động của cơ thể cũng vô cùng khó khăn, không phải sức mạnh của bản thân biến mất, mà là bị bài xích, áp chế.

Sự áp chế này không chỉ là áp chế của quy tắc thiên địa, mà ngay cả linh khí trong trời đất cũng đang bài xích hắn.

"Chết tiệt, sao lại như vậy, như thế này, chẳng phải là vô cùng nguy hiểm sao!" Vô Cực lẩm bẩm, hắn đã đi qua không biết bao nhiêu thế giới, như từ Hồng Hoang đến Hồng Mông giới, tuy sinh linh Hồng Hoang sẽ bị quy tắc Hồng Mông bài xích, nhưng lại không bị áp chế.

"Thôi vậy, đã đến thì cứ ở lại, trước tiên đi xem xét xung quanh, ít nhất phải hiểu rõ tình hình của thế giới này!" Rất nhanh, Vô Cực ổn định lại cảm xúc, thân hóa thành trạng thái Vô Thủy, bắt đầu đi trên mảnh đất này.

Cũng không biết đã đi bao lâu, mắt Vô Cực sáng lên, hắn thấy một quần thể kiến trúc tuyệt đẹp, cung điện lầu các san sát, lộng lẫy nguy nga, đại đạo pháp tắc lượn lờ.

Đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là trong quần thể kiến trúc khổng lồ đó, Vô Cực cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

Đúng vậy, chính là loại sức mạnh khắc chế Vô Cực Đại Đạo, loại sức mạnh tựa như mọi thứ trong trời đất đều tĩnh lặng.

"Đây là nơi nào?

Tại sao lại có một quần thể kiến trúc tựa như Thiên Đình?" Vô Cực nhìn quanh, phát hiện mình bất tri bất giác đã đi đến vũ trụ tinh

không.

Vũ trụ này vô cùng rộng lớn, ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấy toàn bộ, thậm chí, hắn đoán rằng e là ngay cả một phần ức vạn cũng không nhìn thấy được.

Nhìn từ xa, các vì sao vô cùng khổng lồ, một chuỗi các vì sao tạo thành một khuôn mặt khổng lồ, đang nhìn xuống tinh không.

"Tồn tại siêu việt Cửu trọng thiên?" Vô Cực hít một hơi khí lạnh, trong lòng vô cùng chấn động.

Khuôn mặt khổng lồ được tạo thành từ các vì sao kia rõ ràng là một tồn tại siêu việt Cửu trọng thiên, có khả năng đã bước vào cảnh giới Hư Vô, một tồn tại vô thượng.

Sinh linh đầu tiên hắn nhìn thấy lại khủng bố như vậy.

"Đây rốt cuộc là thế giới như thế nào, lại khủng bố đến vậy?" Tim Vô Cực đập mạnh một cái, đối với hắn mà nói đây quả thực là đại khủng bố.

Đột nhiên trong lòng có cảm ứng, Vô Cực lại nhìn về một không gian đen kịt trong sâu thẳm vũ trụ, chỉ thấy một cái đầu rồng khổng lồ sừng sững ở đó, hai sừng trên đầu có chín khúc, trên sừng dường như có vô số thế giới ký sinh.

Lực Vĩnh Hằng lan tỏa từ trên người đầu rồng này càng thêm bạo ngược.

"Lại một tồn tại siêu việt Cửu trọng thiên!" Sắc mặt Vô Cực lại biến đổi, chết tiệt, đây đều là những thứ hắn không biết.

"Đạo hữu, vì sao lại xuất thần ở đây như vậy, người cũng đến tham gia tuyển chọn của Thiên Đình sao?" Lúc này, một thiếu niên áo trắng điều khiển một chiếc chiến thuyền từ tinh không xa xôi đi tới, dừng lại bên cạnh Vô Cực, kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái.

"Ặc, cuối cùng cũng có một người bình thường!" Thấy thiếu niên, Vô Cực mừng rỡ, cuối cùng cũng gặp được một người bình thường.

Tu vi của thiếu niên hắn không biết, dù sao thế giới khác nhau, hệ thống tu luyện cũng khác nhau, nhưng từ khí tức phán đoán, ngay cả cảnh giới Chúa Tể cũng không bằng.

Điều này cũng khiến Vô Cực thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự sợ người người ở thế giới này đều là quái vật, vậy thì thật sự không có cách nào sống sót.

Nhìn thiếu niên trong chốc lát, Vô Cực càng hiểu rõ hơn, sinh linh của thế giới này không phải đều quỷ dị tà ác, như Tứ Đại Cấm Địa kia.

"Có lẽ Tứ Đại Cấm Địa chỉ liên quan đến thế giới này, chứ không thể đại diện cho cả thế giới này!" Vô Cực thầm nghĩ.

"Này, đạo hữu, mới đến nơi lạ, chúng ta đều không quen thuộc với Đạo Đình, hay là đi cùng nhau?

Cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!" Thấy Vô Cực xuất thần, thiếu niên lại cười nói, và mời Vô Cực lên thuyền.

Hoàn hồn lại, Vô Cực mỉm cười, cảm ơn, và vui vẻ chấp nhận, khó khăn lắm mới gặp được một sinh linh nhiệt tình, sao có thể không bám sát, vừa hay có thể hỏi thăm tin tức liên quan đến thế giới này.

Điều quan trọng là, chỉ khi hiểu rõ đại khái cấu trúc của thế giới này mới có thể mưu tính, điều khiến Vô Cực phiền muộn nhất là, Vô Cực Đại Đạo bị bài xích, nếu không hắn hoàn toàn có thể dung nhập vào hư không, thông qua quy tắc thiên địa để tìm hiểu.

"Đạo hữu, ta tên Thiên Minh Tử, đến từ Man Tộc, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào!" Thiếu niên tự xưng là Thiên Minh Tử, không xưng là bần đạo, hiển nhiên thế giới này lưu hành cách xưng

hô đạo hữu, nhưng lại không lưu hành bần đạo.

Là một kẻ ngoại lai, hắn phải nắm bắt những chi tiết này, đó là pháp tắc sinh tồn khi hành tẩu ở thế giới khác, điểm này Vô Cực hiểu rất rõ.

"Ta tên Vô Ma, đến từ…" Ặc, Vô Cực có chút phiền muộn, không biết nên nói chủng tộc gì, vì hắn không hiểu rõ về các chủng tộc ở thế giới này.

"Ta biết, ta biết, đạo hữu không cần nói nữa, với thân phận của đạo hữu, đến Thiên Đình tất nhiên sẽ một bước kinh người!" Không đợi Vô Cực nói xong, thấy Vô Cực do dự, Thiên Minh Tử đột nhiên cười, ngắt lời hắn, và bày ra bộ dạng 'ta hiểu mà'.

"Ồ?

Đạo hữu lại có thể nhìn ra sao, thật không tầm thường!" Vô Cực kinh ngạc, nhưng thực chất trong lòng thì sắc mặt đại biến, âm thầm cảnh giác, vẻ mặt của đối phương giống như đã phát hiện ra bí mật của hắn.

Dường như không thấy vẻ mặt của Vô Cực thay đổi, Thiên Minh Tử ghé sát vào tai Vô Cực, nhỏ giọng nói: "Yên tâm đi, ta sẽ giữ bí mật.

Kỳ thực, Vĩnh Hằng Thần Tộc như đạo hữu đây, qua vô số kỷ nguyên cũng chưa chắc đã có một người được sinh ra, một khi đến Đạo Đình, chắc chắn sẽ được Thiên Đế coi trọng, e rằng không bao lâu nữa, đạo hữu sẽ trở thành một đại nhân vật cao cao tại thượng!" "Hắc hắc!" Nói đến đây, Thiên Minh Tử cười một cách bỉ ổi, vẻ mặt nịnh nọt nói: "Đến lúc đó đạo hữu đừng quên tiểu đệ nhé, dù sao tiểu đệ cũng là người dẫn đường cho đạo hữu, không có công lao cũng có khổ lao mà!" "Vĩnh Hằng Thần Tộc?" Lần này Vô Cực càng kinh ngạc hơn, những lời này của Thiên Minh Tử khiến hắn hiểu ra, đối

phương không hề phát hiện ra thân phận của hắn, mà cho rằng hắn là thành viên của một thần tộc nào đó.

Hơn nữa, thần tộc này dường như có địa vị rất cao ở thế giới này, mỗi người đều là tiên thiên sinh ra.

Xem ra, Vĩnh Hằng Thần Tộc này thực chất không phải là một chủng tộc truyền thừa, mà giống như một nhóm các Tiên Thiên Thần Thánh đỉnh cấp trong Hồng Hoang hợp lại, hình thành một liên minh chủng tộc.

Thậm chí, có khả năng giống như Hỗn Độn Ma Thần, không phải là một chủng tộc, nhưng xưng là một chủng tộc cũng không sai.

"Đó là tự nhiên, kỳ thực Thiên Minh huynh không chỉ là người dẫn đường cho ta, mà còn là sinh linh đầu tiên ta gặp, đương nhiên, hai vị kia là ngoại lệ!" Vô Cực cẩn thận chỉ về phía khuôn mặt khổng lồ được tạo thành từ các vì sao, và cái đầu rồng có vô số thế giới ký sinh trên sừng.

"Ngươi nói thật sao?

Vậy thì thật vinh hạnh!" Nghe vậy, Thiên Minh Tử mừng rỡ, một vị Vĩnh Hằng Thần Tộc vừa mới sinh ra, người đầu tiên gặp lại là hắn, đối với hắn mà nói đây tuyệt đối là đại cơ duyên.

Còn về hai vị tồn tại vô thượng kia, Thiên Minh Tử tự động bỏ qua, và nói cho Vô Cực biết, khuôn mặt khổng lồ được tạo thành từ các vì sao kia tên là Tinh Đế, là một trong những Vĩnh Hằng Thần Tộc cổ xưa nhất, sinh ra đã thần thánh, to lớn vô biên, cơ thể có thể hóa thành Chu Thiên Tinh Thần.

Tất nhiên, vì cơ thể quá khổng lồ, nên gần như trở thành vật trưng bày, ngày thường chỉ dùng hóa thân đi lại thế gian.

Tương tự, cái đầu rồng kia cũng vì quá khổng lồ, trở thành vật

trưng bày, cái đầu rồng đó tên là Vong Đế, thân thể hóa thành U Minh, đầu rồng hóa thành Địa Phủ, cũng là một vật trưng bày.

Tất nhiên, một khi hai người bạo phát, bản thể xuất động, vậy thì trời long đất lở, thương sinh gặp kiếp nạn.